

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 01

- Ἡ Περιτομή τοῦ Χριστοῦ
 - Ὁ Μέγας Βασίλειος
 - Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος
 - Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ πατέρας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
 - Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ἡγούμενος Τριγλίας
 - Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος
-

Ἡ Περιτομή τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος διέταζε τὴν περιτομὴ τῶν ἀρσενικῶν παιδιῶν (Ἐξοδ. ΙΒ' 43-49), (Γεν. ΙΖ' 9-19), ἡ ὁποία γινόταν κατὰ τὴν ὀγδόη ἡμέρα ἀπὸ αὐτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ (Λευϊτ. ΙΓ' 3). Ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐλάμβανε χώρα μέσα σὲ κτίριο τῆς Συναγωγῆς, τὸ πρῶν, παρουσία δέκα τουλάχιστον προσώπων. Ἔτσι καὶ ἡ περιτομὴ τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἐγένετο στὴ Συναγωγὴ τῆς Βηθλεέμ. Ἡ χειροποίητος αὐτὴ περιτομὴ στὸ σῶμα ἦταν τύπος, ποὺ συμβόλιζε τὴν περιτομὴ τῆς καρδιάς, ἐνεργούμενης ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ (Δευτ. Γ 16, Α' 6). Γιὰ τὴν δευτέρη αὐτὴ περιτομὴ, τὴν ἀχειροποίητο, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει: «Περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδυθεῖ τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες αὐτῶ ἐν τῷ βαπτίσματι» (Κολ. Β' 11-12). Δηλαδή, λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περιτμηθήκατε καὶ μὲ περιτομὴ πνευματικὴ, ποὺ ἐνεργεῖται ἀπ' τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ συνίσταται στὸ γδύσιμο καὶ τὴν ἀποβολὴ τοῦ σώματος, ποὺ δούλεψε στὶς ἁμαρτίες τῆς σάρκα. Τὸ γδύσιμο δὲ αὐτὸ εἶναι ἡ περιτομὴ, ποὺ πήρατε ἀπὸ τὸν Χριστό, ὅταν θαφτήκατε μαζί Του, διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Τὸ Βρέφος ὅμως τῆς φάτνης, ἀφοῦ γεννήθηκε μὲ τὸν Παλαιὸ Νόμο, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθεῖ καὶ Αὐτὸ στὸν τύπο, ὁ ὁποῖος εἶχε δικαίωμα νὰ ἰσχύει μέχρι τῆς καταργήσεώς του.

Ὁ Μέγας Βασίλειος

«... τὰ τῶν ἀνθρώπων ἦθη κατεκόσμησας». - Μὲ τὴν φράση αὐτή, τὸ ἀπολυτίκιο, ἀπόλυτα ἐπιτυχημένα, τονίζει τὴν κοινωνικὴ προσφορὰ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ποὺ μὲ τὴν θεία διδασκαλία του στόλισε μὲ ἀρετὲς τὰ ἦθη καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Μέγας αὐτὸς πατέρας καὶ διδάσκαλος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας γεννήθηκε τὸ 329, κατ' ἄλλους τὸ 330 μ.Χ., στὴ Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ φίλου του, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Τὰ δὲ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά ἀναφέρουν σὰν πατρίδα τοῦ Μ. Βασιλείου τὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς του Βασίλειος (καὶ αὐτός), ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου καὶ Ἐμμέλεια, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ἂν καὶ κατὰ κόσμον εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, εἶχαν συγχρόνως καὶ ἀκμαιότατο χριστιανικὸ φρόνημα. Αὐτοὶ μάλιστα ἔθεσαν καὶ τὶς πρῶτες

-καθοριστικῆς σημασίας- πνευματικὲς βάσεις τοῦ Ἁγίου. Μὲ ἐφόδιο αὐτὴ τὴν χριστιανικὴ ἀνατροφή, ὁ Βασίλειος ἀρχίζει μίαν καταπληκτικὴ ἀνοδικὴ πνευματικὴ πορεία. Ἐχοντας τὰ χαρίσματα τῆς εὐστροφίας καὶ τῆς μνήμης, κατακτᾷ σχεδὸν ὅλες τὶς ἐπιστῆμες τῆς ἐποχῆς του. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, κατακτᾷ τὴν θεία θεωρία τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ τὴν κάνει ἀμέσως πράξη μὲ τὴν αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ του. Ἄς ἀναφέρουμε ὅμως, περιληπτικᾶ, τὴν πορεία τῶν δραστηριοτήτων του. Μετὰ τὶς πρῶτες του σπουδὲς στὴν Καισαρεία καὶ κατόπιν στὸ Βυζάντιο, ἐπισκέφθηκε, νεαρὸς ἀκόμα, τὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐπὶ τέσσερα χρόνια συμπλήρωσε τὶς σπουδὲς του, σπουδάζοντας φιλοσοφία, ρητορικὴ, γραμματικὴ, ἀστρονομία καὶ ἰατρικὴ, ἔχοντας συμφοιτητὲς τοὺς Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνὸ (τὸν θεολόγο) καὶ τὸν Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτη. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐπέστρεψε στὴν Καισαρεία καὶ δίδασκε τὴν ρητορικὴ τέχνη. Ἀποφάσισε ὅμως, νὰ ἀκολουθήσει τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ πῆγε στὰ κέντρα τοῦ ἀσκητισμοῦ, γιὰ νὰ διδαχθεῖ τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας στὴν Αἴγυπτο, Παλαιστίνη, Συρία καὶ Μεσοποταμία. Ὅταν ἐπέστρεψε, ἀποσύρθηκε σὲ μίαν Μονὴ τοῦ Πόντου, ἀφοῦ ἔγινε μοναχός, καὶ ἀσκήθηκε ἐκεῖ μὲ κάθε αὐστηρότητα γιὰ πέντε χρόνια (357-362). Ἦδη τέλεια καταρτισμένος στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Καισαρείας Εὐσέβιο. Ὁ ὑποδειγματικὸς τρόπος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας του δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀνεβάσει στὸ θρόνο τῆς ἀρχιερωσύνης, διαδεχόμενος τὸν Εὐσέβιο στὴν ἐπισκοπὴ τῆς Καισαρείας (370). Μὲ σταθερότητα καὶ γενναῖο φρόνημα, ὡς ἀρχιερέας ἔκανε πολλοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Μὲ τοὺς ὀρθόδοξους λόγους ποὺ συνέγραψε, κατακεραύνωσε τὰ φρονήματα τῶν κακοδόξων. Στούς ἀγῶνες του κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ ἀναδείχτηκε ἀδαμάντινος, οὔτε κολακεῖες βασιλικῆς τοῦ Οὐάλεντα (364-378), ποὺ πῆγε αὐτοπροσώπως στὴν Καισαρεία γιὰ νὰ τὸν μετατρέψει στὸν Ἀρειανισμό, οὔτε οἱ ἀπειλὲς τοῦ Μόδεστου μπόρεσαν νὰ κάμψουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τοῦ Ἁγίου. Ὑπεράσπισε μὲ θάρρος τὴν Ὁρθοδοξία, καταπλήσοντας τὸν βασιλιὰ καὶ τοὺς Ἀρειανούς. Ἀκόμα, ἀγωνίστηκε κατὰ τῆς ἠθικῆς σήψεως καὶ ἐπέφερε σοφὲς μεταρρυθμίσεις στὸ μοναχισμό. Ἡ δὲ ὑπόλοιπη ποιμαντορικὴ δράση του, ὑπῆρξε ἀπαράμιλλη, κτίζοντας τὴν περίφημη «Βασιλειάδα», συγκρότημα μὲ εὐαγῆ Ἰδρύματα, ὅπως πτωχοκομεῖο κ.ἄ., ὅπου βρῆκαν τροφή καὶ περίθαλψη χιλιάδες πάσχοντες κάθε ἡλικίας, γένους καὶ φυλῆς. Νὰ ἀναφέρουμε ἐπίσης ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔργων του, ἔγραψε καὶ Θεία Λειτουργία, ποὺ, μετὰ τὴν ἐπικράτηση αὐτῆς τῆς συντομότερης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τελεῖται 10 φορές τὸ χρόνο: τὴν 1η Ἰανουαρίου (ὅπου γιορτάζεται καὶ ἡ μνήμη του), τὶς πρῶτες πέντε Κυριακὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, τὴν Μ. Πέμπτη καὶ τὸ Μ. Σάββατο. Στὰ πενήντα του χρόνια ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐξαιτίας τῆς ἀσθενικῆς κράσεώς του καὶ τῆς αὐστηρῆς ἀσκητικῆς ζωῆς του (ὀρισμένες πηγὲς λένε ἀπὸ βαριὰ ἀρρώστια τοῦ ἥπατος ἢ τῶν νεφρῶν), τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 378 ἢ κατ' ἄλλους τὸ 379 μὲ 380, ἐγκαταλείπει τὸ φθαρτὸ καὶ μάταιο αὐτὸ κόσμο, ἀφήνοντας παρακαταθήκη καὶ Ἱερὴ κληρονομιά στὴν ἀνθρωπότητα ἕνα τεράστιο πνευματικὸ ἔργο.

Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ πατέρας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου θεολόγου

Ἡ Ναζιανζὸς τῆς Καππαδοκίας λεγόταν παλιότερα Διοκαισάρεια, καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, πατέρας Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἦταν ἀπὸ ἓνα τῶν κοντινῶν χωριῶν, τὴν Ἀριανζό. Πρὶν μπεῖ στὸν κλῆρο, ἦταν ἀνώτερος δημόσιος υπάλληλος, καὶ σὲ θέση, πὺ μποροῦσε νὰ χρηματίζεται, ὅπως κατὰ κανόνα ἔκαναν καὶ οἱ συνάδελφοί του. Ἡ τιμιότητά του ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ κάνει ἄνομο κέρδος οὔτε μία δραχμὴ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Γρηγόριος ἀνῆκε σὲ μία θρησκευτικὴ αἵρεση, πὺ οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὀνομάζονταν Ὑψιστάριοι. Στὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη τὸν ὀδήγησε ἡ εὐσεβέστατη καὶ μορφωμένη σύζυγός του, Νόννα. Τότε ὁ Γρηγόριος ἦταν πολὺ νέος. Βαπτίστηκε τὸ 325, ἀναδείχτηκε ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ τὸ 328 καὶ ἐπισκόπευσε γιὰ 45 χρόνια. Κατὰ τὴν ἐπισκοπικὴ του σταδιοδρομία, ἔζησε μὲ τρόπο ἄξιο γιὰ νὰ τὸν ἁγιοποιήσει. Καὶ τὸ ἄξιζε καὶ μόνο μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγό του Νόννα, ἁγία κι αὐτὴ, προῆλθαν δυὸ γιοί, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Καισάριος ὁ ἱατρός, ἀνακηρυγμένοι ἅγιοι, καὶ μία κόρη, ἡ Γοργονία, ἁγία καὶ αὐτὴ. Ὁ Γρηγόριος παρέδωσε εἰρηνικὰ καὶ μὲ ἁγιότητα τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ἡγούμενος Τριγλίας

Δὲν γνωρίζουμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ του. Ξέρουμε μόνο ὅτι ἦταν ἡγούμενος μίας ἀπὸ τὶς τέσσερις γνωστὲς Μονὲς στὴν Τριγλία. Δηλαδή τοῦ Μιδηκίου, Βαθέος Ρύακος, τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ποιᾶς ἀπ' αὐτὲς ὅμως καὶ πότε ἔζησε μᾶς εἶναι ἄγνωστο. Τὴ μνήμη του ἀναφέρει μόνο ὁ ἅγιος Νικόδημος στὸν Συναξαριστὴ του.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος

Ὁ ἅγιος αὐτὸς Νεομάρτυρας, καταγόταν ἀπὸ τὴν Τρίπολη τῆς Πελοποννήσου. Ἄγνωστο γιὰ ποιὸν λόγον συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὸ Ὄντεμίσιο (Τέμισι) τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1776 καὶ πιεζόμενος νὰ ἀσπαστεῖ τὸ κοράνιο στάθηκε ἀκλόνητος στὴν πίστη τῶν πατέρων του. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο λοιπὸν τὸν κρέμασαν καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 02

- Ο Άγιος Σίλβεστρος Πάπας Ρώμης
- Ο Άγιος Θεαγένης ιερομάρτυρας
- Ο Άγιος Θεόπεμπος
- Η Αγία Θεοδότη μητέρα τῶν Αγίων Αναργύρων
- Ο Όσιος Μᾶρκος ὁ κωφός
- Ο Άγιος Βασίλειος μάρτυρας ἐξ Ἀγκύρας
- Ο Άγιος Σέργιος
- Ο Άγιος Θεόπιστος
- Ο Άγιος Κοσμᾶς ὁ Α΄ Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Γεώργιος ἡ Ζώρζης ἡ Γκιουρτζῆς ὁ Ἴβηρ
- Ο Όσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ
- Ο Όσιος Σίλβεστρος Ρώσος τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου

Ὁ Άγιος Σίλβεστρος Πάπας Ρώμης

Μὲ τὴν Δυτικὴ Ἐκκλησία ἔχουμε κοινὸς ἀρκετοὺς ἀγίους, μέχρι τὸ χωρισμὸ τῆς ἀπὸ τὴν Ανατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Σίλβεστρος. Ὁ Άγιος αὐτὸς ἦταν γιὸς τοῦ Ρουφίνου, γεννημένος στὴ Ρώμη. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία εἰσχωρεῖ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ ἡλικία δὲ τριάντα χρόνων χειροτονεῖται ἀπὸ τὸν Πάπα Μαρκελίνο· γίνεται Πάπας τὸ 314 καὶ διαδέχεται τὸν Άγιο Μελχιάδη ἢ Μιλτιάδη. Ἐνδιαφέρθηκε καὶ πολέμησε πολὺ τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου καὶ θέσπισε τοὺς λειτουργικοὺς κανόνες γιὰ τὸν καθαγιασμὸ τοῦ μύρου τοῦ ἀγίου χρίσματος. Ἀλλὰ μετὰ τῶν καλύτερων ἔργων τοῦ πάπα Σιλβέστρου, ξεχωρίζει τὸ ἔργο τῆς μέριμνας γιὰ τὴν βιοτικὴ συντήρηση τῶν φτωχότερων κληρικῶν καὶ τῶν μοναχῶν γυναικῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς πνευματικῆς διακονίας καὶ προσευχῆς νὰ μὴν ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ κυρίως ἔργο τους. Ὁ Άγιος Σίλβεστρος πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα τὴν 31η Δεκεμβρίου τοῦ 335 μ.Χ.

Ὁ Άγιος Θεαγένης ιερομάρτυρας

Ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυρας Θεαγένης ἦταν ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Πάριου· τὴν ὀνομασία τῆς πῆρε ἐπειδὴ εἶχε κτισθεῖ ἀπὸ τοὺς Πάριους, κατοικοὺς τῆς νήσου Πάρου. Ἡ πόλη αὐτὴ βρισκόταν μετὰ τῆς Κυζίκου καὶ τῆς Λαμψάκου. Αὐτὸς λοιπὸν ὀδηγήθηκε στὸν Τριβουῖνο Ζηλικίνθιο καὶ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Ὅποτε τὸν ἔδειραν ἀνελέητα καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα τὸν ἔρριξαν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ἐτσι τελείωσε τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν Κύριο τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Ὁ Ἅγιος Θεόπεμπος

Απεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη μητέρα τῶν Ἁγ. Αναργύρων

Ἦταν μητέρα τῶν Ἁγίων Αναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ (βλ. 1 Νοεμβρίου).
Απεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὁσῖος Μᾶρκος ὁ κωφός

Ἦταν ἀσκητὴς καὶ ἔζησε ζωὴ ὅσια. Απεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος μάρτυρας ἐξ Ἀγκύρας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (360-363 μ.Χ.). Κατηγορήθηκε ὅτι πίστευε στὸν Χριστὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ παρασύρει στὴ χριστιανικὴ πίστη εἰδωλολάτρες. Βασανίστηκε ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς Ἀγκυρας Σατουρνίνο, καὶ τὰ βασανιστήρια ἐπαναλήφθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἔστειλαν δέσμιο στὴν Καισαρεία, ὅπου τὸν καταδίκασαν σὲ θηριομαχία. Σὲ κάποια ἐθνικὴ (εἰδωλολατρικὴ) γιορτὴ λοιπόν, ἔστησαν ἀπέναντί του ἓνα κλουβί, ἀπ' ὅπου ἐξόρμησε μία πεινασμένη λέαινα. Ὁ μάρτυρας δὲν θηριομάχησε. Σὲ στάση θερμῆς προσευχῆς κατασπαράχθηκε ἀπὸ τὸ θηρίο. Οἱ συγγενεῖς του παρέλαβαν τὰ λίγα ἐναπομείναντα λείψανά του καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ τιμές. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν πόλη τοῦ μαρτυρίου του, κτίσθηκε ἐκκλησία στὸ ἅγιο ὄνομά του.

Ὁ Ἅγιος Σέργιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Θεόπιστος

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Α΄ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια· ἐπωνομάσθηκε Ἱεροσολυμίτης, ἐπειδὴ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ στὴν ἀγία Πόλη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθε καὶ μόνασε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὑστεροῦσε σὲ γραμματικὴ μόρφωση. Τὸν στόλιζε ὁμως ἄδολη εὐσέβεια καὶ βαθεῖα καὶ εἰλικρινὴς ἀρετὴ, καὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἀπλότητα τῶν ἠθῶν του. Ὄταν στὶς 2 Αὐγούστου 1075 πέθανε ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Η΄, ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Δούκας ἔφερε στὸ θρόνο τὸν Κοσμά, ἂν καὶ ἦταν ἤδη πολὺ γέρος. Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας του ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν προήχθη σὲ Μητρόπολη μὲ τρεῖς ἐπισκοπὲς στὴ δικαιοδοσίᾳ της. Ἐπίσης ὁ ἴδιος - ὁ Κοσμάς - χειροτόνησε καὶ ἔστειλε τὸ 1080 Μητροπολίτη Ῥωσίας τὸν Ἑλληνα Ἰωάννη, ἄνδρα κάτοχο μεγάλης μόρφωσης καὶ πολλῶν ἀρετῶν. Οἱ δυσκολίες ὁμως τῆς διοίκησης τῆς πατριαρχείας, ἔκαναν τὸν ἀπλοῖκο χαρακτῆρα τοῦ Κοσμά, νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γαλήνη τῆς πρώην μοναχικῆς του ζωῆς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, στὶς 8 Μαΐου τοῦ 1081, ἀφοῦ λειτούργησε στὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν ὑπηρέτη του καὶ ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ Καλλίου στὴν Κωνσταντινούπολη. Μάταια τὸν παρακάλεσαν νὰ ἐπιστρέψῃ. Αὐτὸς ἔμενε ἀμετάπειστος καὶ πέθανε στὴ Μονὴ ἐκείνη.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἢ Ζώρζης ἢ Γκιουρτζῆς ὁ Ἰβηρ

Στὴν καταγωγή ἦταν Ἰβηρ. Σὲ νεαρὴ ἡλικία τὸν ἀγόρασε κάποιος Τοῦρκος σὰ σκλάβο καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔκανε περιτομή, τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Σαλής. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀφέντη του παρέμεινε στὴ Μυτιλήνη, ἄγαμος, καὶ ζοῦσε εἰρηνικὰ σὲ κάποιον ἐργαστήρι, πουλώντας καὶ ἀγοράζοντας διάφορα εἶδη. Κάποια μέρα, καὶ σὲ ἡλικία πάνω ἀπὸ 70 χρονῶν, ὁ Γεώργιος παρουσιάστηκε αὐθόρμητα μπροστὰ στὸν κριτὴ καὶ πέταξε μπροστὰ τοῦ τὸ σαρῖκι πού φοροῦσε στὸ κεφάλι του, καὶ ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ τοὺς φοβερισμοὺς, τὴ διαπόμπευση μέσα στοὺς δρόμους καὶ τὰ χτυπήματα μὲ ξύλα καὶ μαχαίρια, ὁ Γεώργιος παρέμεινε ἀμετάθετος, ὁμολογώντας τὴν πίστη τῶν πατέρων του. Τέλος, ὁδηγήθηκε ἀπὸ τοὺς δήμιους του στὴν τοποθεσία Παρμὰ-κάπου, ὅπου καὶ ἔλαβε μαρτυρικὸ τέλος δι' ἀγχόνης. Ἦταν 2 Ἰανουαρίου 1770. Ὁ δὲ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, τοποθετεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ Ζώρζη τὸ ἔτος 1777.

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ, ὁ στάρετς τοῦ Σάρωφ, γεννήθηκε στὴν πόλη Κούρκ τῆς Ῥωσίας ἀπὸ θεοσεβεῖς καὶ εὐπορους γονεῖς, τὸν Ἰσίδωρο, πού ἦταν ἔμπορος καὶ τὴν Ἀγάθη Μοσνίν, στὶς 19 Ἰουλίου 1759. Τὸ πρῶτο του ὄνομα ἦταν Πρόχορος. Σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἔχασε τὸν πατέρα του, καὶ ἡ εὐλαβικὴ μητέρα του, τοῦ μετέδωσε τὴν χριστιανικὴ εὐσέβεια καὶ τὴν ἀγάπη στὴ λειτουργικὴ ζωὴ. Σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν μελετοῦσε τὶς θεῖες Γραφές καὶ ἔδειχνε ἐξαισία προσωπικότητα. Ὑπέφερε ἀπὸ ἐπικίνδυνη ἀρρώστια, πού θαυματουργικὰ θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴν Παναγία. Δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον καὶ κατέληξε σὲ μία Μονὴ στὴν ἔρημο τοῦ Σάρωφ. Στὸ 27ο ἔτος τῆς ἡλικίας του,

στὶς 18-8-1786, ἀξιώθηκε νὰ καρεῖ μοναχός με τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ. Μετὰ ἐνάμιση χρόνο ἔγινε ἱεροδιάκονος καὶ τὸ 1793, 35 χρονῶν, χειροτονήθηκε ἱερομόναχος. Λίγο ἀργότερα ἐγκατέλειψε τὸ κοινόβιο καὶ ἄρχισε αὐστηρὴ πνευματικὴ ἀσκητικὴ ζωὴ, σὲ ἀσκητήριον βαθιὰ στὴν ἔρημον τοῦ Σάρωφ. Γιὰ τοὺς ὑψηλοὺς του ἀγῶνες καὶ τὴν θεάρεστη ζωὴ του, ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ χάρισμα τῆς διορατικότητος καὶ τῆς θαυματουργίας. Ἡ ὑπερόσια ζωὴ του ἄφησε ἐποχὴ, ἰδιαιτέρα στὴ Ρωσία. Δίδαξε καὶ ἔφερε στὸ δρόμον τῆς σωτηρίας πολλούς. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν του, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδιαιτέρα στὸν ἄνθρωπον, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ χωρὶς ὅρια ταπεινοφροσύνη του. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν Δευτέρα 2 Ἰανουαρίου 1833, σὲ ἡλικίαν 74 ἐτῶν. Καὶ μετὰ τὴν μακάριαν κοίμησίν του ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ἐπιτελοῦσε θαύματα καὶ θεράπευε ὅλους, ὅσοι μὲ πίστη ἀπευθύνονταν σ' αὐτόν. Στὶς 19 Ἰουλίου 1903, ἔγινε πανηγυρικὴ ἀνακήρυξις του σὲ Ἅγιον, παρουσίᾳ τοῦ τότε Τσάρου, τῆς Τσαρίνας, πολλῶν μελῶν τῆς τσαρικῆς οἰκογένειας καὶ χιλιάδων λαοῦ. Τὴν ἡμέραν αὐτὴ ἔγιναν πολυάριθμοι θεραπειῆς.

Ὁ Ὅσιος Σίλβεστρος (Ρῶσος)

τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου (+ 12ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 03

- Ο Προφήτης Μαλαχίας
 - Ο Άγιος Γόρδιος
 - Ο Όσιος Πέτρος ο σημειοφόρος ο εν Αγίω Ζαχαρία Ατρώας
 - Οί Άγιοι Μάρτυρες Μήτηρ καὶ τὰ δυὸ Τέκνα
 - Ο Όσιος Ακάκιος ο Θυματουργός
 - Η Αγία Θωμαῖς ἡ Λεσβία
 - Η Αγία Γενεβιέβη τῶν Παρισίων
-

Ὁ Προφήτης Μαλαχίας

Ὁ Απόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του, τονίζει ὅτι «οἱ ἄγγελοι εἶναι ὑπηρετικὰ πνεύματα, πού δὲν ἐνεργοῦν μὲ δική τους πρωτοβουλία, ἀλλὰ ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ὑπηρετήσουν ἐκείνους πού θὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνια ζωή». Ἕνας τέτοιος ἀπεσταλμένος ἄγγελος, ἐπίγειος ὅμως, ἦταν καὶ ὁ προφήτης Μαλαχίας, ἓνας ἀπὸ τοὺς 12 μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Γεννήθηκε ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευῖ, ἐν Σοφαῖς κατὰ τοὺς χρόνους πού ἐπέστρεψαν οἱ Ἑβραῖοι στήν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλῶνας. Πῆρε τὸ ὄνομα Μαλαχίας -πού ἑλληνικὰ σημαίνει ἄγγελος- γιὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτον, διότι, ὅσα προφήτεψε, ἀμέσως τὰ ἐπιβεβαίωσε στὸ λαὸ θεῖος ἄγγελος. Καὶ τὸ παράδοξο ἦταν ὅτι τὸν ἄγγελο δὲν τὸν ἔβλεπαν οἱ ἀνάξιοι, ἀλλὰ μόνο οἱ ἄξιοι, τὴν φωνή του, ὅμως, τὴν ἀκούγαν καὶ οἱ ἄξιοι καὶ οἱ ἀνάξιοι. Ὁ δεῦτερος λόγος γι' αὐτὴν τὴν ὀνομασία ἦταν ὅτι ἡ ὅλη σωματικὴ του ἐμφάνιση εἶχε τέλεια ἀρμονία καὶ μεγαλοπρέπεια. Ὁ τρίτος λόγος καὶ σπουδαιότερος ἦταν ὅτι, ἀπὸ νέος ἀκόμα, ἔκανε ζωὴ ἐνάρετη καὶ ἠθικὰ ἀμεμπτη. Αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε, ὅταν βρέθηκε στὴ θέση νὰ ἐλέγξει καί, πραγματικά, ἤλεγξε μὲ σφοδρότητα τὸν ἴδιο του τὸ λαὸ καὶ τοὺς Ἱερεῖς ἀκόμα τοῦ Ἰσραὴλ, γιὰ τὶς ἀνομίες καὶ τὶς ἀσέβειές τους. Ὁ Θεὸς ἀξίωσε τὸν προφήτη Μαλαχία νὰ προφητεῦσει καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Προδρόμου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν προπαρασκευὴ τοῦ ἔργου Του. Ἐτσι, ἡ ζωὴ τοῦ προφήτη μας δείχνει πὼς κάποιος μπορεῖ νὰ γίνεῖ ἐπίγειος ἄγγελος, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ προφήτης Μαλαχίας πέθανε εἰρηνικά, σχετικῶς νέος, καὶ τάφηκε στὸ τόπο τῶν πατέρων του.

Ὁ Άγιος Γόρδιος

Ὁ Άγιος Γόρδιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας καὶ ἦταν διακεκριμένος ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς Λικινίου, ὁ ὁποῖος τὸ 314 ἦλθε σὲ πόλεμο μετὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντῖνος ἔδειχνε φανερὴ συμπάθεια πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ὁ Λικίνιος ἀποφάσισε νὰ περιποιηθεῖ τοὺς εἰδωλολάτρες μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ τοὺς κινήσει κάποια μέρα ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Γι' αὐτὸ, ἔδωξε ἀπὸ τὴν Αὐλὴ καὶ τὸ στρατό, ὅλους τοὺς

χριστιανούς, καὶ διέταξε νὰ κλείσουν καὶ νὰ γκρεμισθοῦν πολλές ἐκκλησίες. Ἐπέβαλε μάλιστα, αὐστηρὲς ποινὲς σ' ὅλους ὅσους ἀντιστέκονταν. Τότε λοιπὸν ἀπομακρύνθηκε καὶ ὁ Γόρδιος ἀπὸ τὸ στρατό. Ἀποσύρθηκε σ' ἓνα ὄρος, ὅπου περνοῦσε τὸν καιρὸ του μὲ προσευχὴ, μελέτη καὶ σωματικὴ ἐργασία. Ἀλλ' οἱ πληροφορίες πὺ ἐπαιρνε ἦταν, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐπέμενε στὶς σκληρὲς διώξεις κατὰ τῶν χριστιανῶν. Κατέβηκε λοιπὸν μία νύχτα μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ φωνάξει ἐναντίον τῆς ἀδικίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Νὰ στιγματίσει τὴν διαγωγὴ τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τόσο ἀνίερη κατάχρηση τῆς ἐξουσίας του ἐναντίον ὄχι μόνο τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱερότατου δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ἔτσι λοιπὸν, κάποια μέρα πὺ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἦταν μαζεμένοι στὸ θέατρο, ὁ Γόρδιος ἔκανε πράξη ὅλα τὰ παραπάνω, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκεφαλισθεῖ ἐπὶ τόπου.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ σημειοφόρος ὁ ἐν Ἁγίῳ Ζαχαρίᾳ Ἀτρώας

Ὁ Πέτρος αὐτὸς ἦταν ἀσκητὴς στὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Προποντίδας, ὅπου βρισκόταν καὶ ἡ Ἀτρώα. Δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὸν Ἅγιο Πέτρο τὸν σημειοφόρο τὸν ἐπίσκοπο Ἄργους.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μήτηρ καὶ τὰ δυὸ Τέκνα

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ Θαυματουργός

Ἀναφέρεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 361 Coislin φ. 88. Αὐτὸς ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Λάτρος καὶ μαζί μὲ ἄλλους ἴδρυσε τὴν Λαύρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Μυρσινῶνος.

Ἡ Ἁγία Θωμαῖς ἡ Λεσβία

Γεννήθηκε, στὴ Λέσβο μεταξὺ τῶν ἐτῶν 910-913. Οἱ γονεῖς της, Μιχαὴλ καὶ Καλή, ἦταν εὐσεβέστατοι, ἐντιμοὶ καὶ εὐκατάστατοι. Τὴ στέρηση παιδιοῦ τὴν ἀντιμετώπιζαν «πενθοῦντες καὶ σκυθρωπάζοντες», ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποκτοῦσαν παιδί καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἔπαυαν νὰ προσεύχωνται. Τέλος, ἡ Παναγία μὲ θεῖο ὄνειρο προειδοποίησε τὴν Καλή ὅτι ὄχι μόνο θὰ ἀποκτοῦσε παιδί, ἀλλὰ ὅτι τοῦτο θὰ ξεχώριζε σὲ πλοῦτο χαρισμάτων καὶ ἀγιότητα. Πραγματικά, ἀπόκτησαν κόρη, πὺ τὴν ὠνόμασαν Θωμαῖδα, πὺ καθὼς μεγάλωνε ξεχώριζε γιὰ τὰ χαρίσματα πὺ εἶχε καὶ τὴν ὁμορφιά της. Ἄν καὶ δὲν εἶχε καμιὰ διάθεση γιὰ γάμο ἀλλ' ἀπεναντίας ἐθαύμαζε τὴν μοναστικὴ ζωὴ, πειθαρχώντας στὴ θέληση καὶ ἐπιθυμία τῶν γονιῶν της, πανδρεύτηκε, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 934-937, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, κάποιον Στέφανο, πὺ ἔγινε γι' αὐτὴν

«ἀκάνθινος στέφανος» για ὅλη τὴν ζωὴ της. Ἐνῶ αὐτὴ ἦταν τόσο καλὴ, τόσο ἐνάρετη, ὥστε τὴν ἤξεραν ὅλοι σὰν ὑπόδειγμα συζύγου, ὑπέφερε φοβερὰ ἀπὸ τὴν βάνουση συμπεριφορὰ τοῦ βαρβάρου συζύγου της, ποὺ καθημερινὰ εὕρισκε εὐκαιρία νὰ τὴν πληγώνει στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μὲ ξυλοδαρμούς, ραπίσματα, κλωτσιές ἀκόμα καὶ στὸ στόμα της, νὰ τὴν καίει, νὰ τῆς ἀνοίγει πληγές σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Καὶ ἡ Θωμαῖς ἀντιμετώπιζε ὅλη αὐτὴ τὴν μαρτυρικὴ κατάσταση μὲ τὴν προσευχὴ, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀγαθοεργία. Πολὺ σύντομα ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγιότητα τῆς Θωμαΐδος εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, ποὺ τῆς ἔδωκε τὴν χάρη νὰ κάνει καὶ θαύματα, ὅταν ζητοῦσε μὲ τὶς θερμὲς προσευχὲς της τὴν βοήθειά Του γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ὑπέφεραν. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα τριῶν ἐτῶν μαρτυρικὴ συζυγικὴ ζωὴ, ἀπέθανε ἡ Θωμαῖς σὲ ἡλικία τριάντα ὀκτῶ ἐτῶν.

Ἡ Ἁγία Γενεβιέβη τῶν Παρισίων

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη» τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 04

- Ἡ Σύναξις τῶν Ἀγίων 70 Ἀποστόλων
- Οἱ Ἅγιοι Ζώσιμος ὁ μοναχὸς καὶ Ἀθανάσιος ὁ κομενταρήσιος
- Ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος ἡγούμενος Κουκουμίου
- Ἡ Ὁσία Ἀπολλιναρία ἡ Συγκλητική
- Οἱ Ἅγιοι ἕξ Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ νέος
- Οἱ Ἅγιοι Χρῦσανθος καὶ Εὐφημία
- Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ἡγούμενος Βατοπεδίου καὶ οἱ Δώδεκα Μοναχοὶ Βατοπεδινοί
- Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος
- Ὁ Ἅγιος Γάιος ὁ Μακεδῶν ἀπόστολος ἀπὸ τοὺς 70
- Ὁ Ὅσιος Θεόπροβος ἐπίσκοπος Καρπασίας Κύπρου
- Ὁ Ὅσιος Εὐστάθιος ὁ Α΄ Ἀρχιεπίσκοπος Ζερβῶν
- Ὁ Ὅσιος Ἀχιλλέας ὁ Διάκονος τῆς Λαύρας Κιέβου

Ἡ Σύναξις τῶν Ἀγίων 70 Ἀποστόλων

Γιὰ τοὺς Ἀποστόλους αὐτοὺς μας πληροφορεῖ τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον στὸ δέκατο κεφάλαιο. Τοὺς ἐξέλεξε ὁ Χριστὸς ὕστερα ἀπὸ τοὺς Δώδεκα γιὰ νὰ βοηθοῦν τὸ ἔργον Του, πηγαίνοντας αὐτοὶ πρωτύτερα σὲ κάθε πόλη καὶ τόπον, ὅπου θὰ πήγαινε κατόπιν ὁ Ἰδιος. Στὸν ἀγῶνα αὐτό, ἔπρεπε νὰ καταβάλουν ὅλη τους τὴν δραστηριότητα, χωρὶς νὰ χάνουν οὔτε στιγμή. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε, ὅτι ὤφειλον νὰ μὴ σταματοῦν καὶ νὰ μὴ χαιρετοῦν κανένα εἰς τὸν δρόμον. Αὐτὸ δέ, ἀποτελεῖ μάθημα γιὰ μερικοὺς πνευματικοὺς ἐργάτες, ποὺ χάνουν ἄσκοπα ὥρες καὶ μέρες φλυαρῶντας ἀντὶ νὰ διδάσκουν, καὶ σκανδαλίζοντας ἀντὶ νὰ οἰκοδομοῦν. Ὁ Κύριος παρήγγειλε στοὺς Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους, μὴτε βαλάντιον νὰ ἔχουν μαζί τους, μὴτε δισάκιον, οὔτε ὑποδήματα νὰ κρατᾶνε. Γιατί; Γιὰ νὰ φανεῖ, ὅτι οἱ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἔχουν ἀνταπάρνηση καὶ νὰ ἐξοικειώνονται μὲ ὅλες τὶς στερήσεις. Καὶ νὰ δειχθεῖ ὅτι ὁ Θεὸς μὲ μηδαιμινὰ μέσα κατορθώνει τὰ μεγαλύτερα καὶ δυσκολότερα ἔργα. Οἱ Ἑβδομήκοντα ἐξετέλεσαν τὴν ἀποστολήν τους μὲ ὅλη τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν πειθαρχία, ὅταν ὁ Χριστὸς ἦταν στὴ γῆ. Ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάληψίν Του καὶ τὸ σχηματισμὸ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἔκαναν μὲ ζῆλον καὶ ἀνταπάρνηση ὅλο τὸ καθῆκον τους. Αὐτοὶ δὲ ἦταν:

- Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου καὶ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος
- Σίμων, ὁ καὶ Συμεὼν καὶ Κλεόπας υἱὸς Ἰωσήφ, ἀδελφὸς Ἰακώβου καὶ δεύτερος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ματθαῖος, ὁ ἀντὶ τοῦ προδότου συγκαταριθμηθεὶς τοῖς ἀποστόλοις
- Ἰάκωβος, Ἀλφαίου, ὁ καὶ ἀδελφὸς Ματθαίου
- Ἰούδας, ὁ παρὰ μὲν τῷ Λουκᾶ Ἰακώβου Ἰούδας ἐπονομαζόμενος, παρὰ δὲ τῷ Ματθαίῳ καὶ Μάρκῳ Θαδδαῖος καὶ Λεββαῖος, ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ Χριστοῦ
- Βαρνάβας, ὁ καὶ Ἰωσῆς, ὁ οἰκειοχείρως γράψας τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον

καὶ ἐν Κύπρῳ τελειωθείς

- Φίλιππος, ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ὁ βαπτίσας τὸν Αἰθίοπα
- Ἀνανίας, ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ὁ καὶ τὸν Παῦλον βαπτίσας
- Ἰωσήφ καὶ Ἰοῦστος καὶ Βαρνάβας, ὁ σύμψηφος γενόμενος Ματθίου
- Στέφανος, ὁ πρωτομάρτυς καὶ διάκονος ὁ λιθοβοληθείς
- Πρόχορος, ὁ ἐπίσκοπος Νικομήδειας
- Νικάνωρ
- Σίμων, ὁ ἐπίσκοπος γενόμενος Βόστρων (τῆς Ἀραβίας)
- Παρμενᾶς
- Τίμων, ἐπίσκοπος Βόστρων
- Ἐπαινετός, ἐπίσκοπος Καρθαγένης
- Λουκᾶς, οὐχὶ ὁ τὰς Πράξεις γράψας, ἀλλ' ὁ Λαοδικείας γενόμενος ἐπίσκοπος
- Ἀρίσταρχος, ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς ἐν Συρίᾳ
- Μᾶρκος, ὃν ἔλεγον Ἰωάννην, ἐπίσκοπος ἐν Βιθλοπόλει
- Ζήνων, ἐπίσκοπος γενόμενος ἐν Διοσπόλει
- Ἀριστόβουλος, ἐπίσκοπος Βρετανίας
- Ἀπελλῆς, ἐπίσκοπος Σμύρνης
- Νάρκισσος, ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν
- Ἡρωδίων, ἐπίσκοπος Ταρσοῦ
- Ἀγαβος, προφήτης
- Ροῦφος, ἐπίσκοπος Θηβῶν
- Ἀσύγκριτος, ἐπίσκοπος Ὑρκανίας
- Φλέγων, ἐπίσκοπος Μαραθῶνας
- Ἑρμῆς, ἐπίσκοπος Δαλματίας
- Πατροβᾶς, ἐπίσκοπος Ποτιόλου
- Ἑρμᾶς, ἐπίσκοπος Φίλιππουπολεως
- Αἶνος, ἐπίσκοπος Ῥώμης
- Γάϊος, ἐπίσκοπος Ἐφέσου
- Φιλόλογος, ἐπίσκοπος Σινουπόλεως
- Ὀλυμπᾶς
- Ἡρωδίων
- Ἀρίσταρχος
- Πούδης
- Τρόφιμος. Οἱ πέντε οὗτοι ἐμαρτύρησαν μετὰ τοῦ Παύλου ἐν Ῥώμῃ
- Λούκιος, ἐπίσκοπος Λαοδικείας τῆς Συρίας
- Ἰάσων, Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ
- Σίλας, ἐπίσκοπος Κορίνθου
- Σιλουανός, ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Ἀνδρόνικος, ἐπίσκοπος Πανονίας
- Κρίσκης, ἐπίσκοπος Καρχηδόνας.
- Ἀμπλίας, ἐπίσκοπος Ὀδυσοῦ
- Οὐρβανός, ἐπίσκοπος Μακεδονίας
- Βαρσαβᾶς, ἐπίσκοπος Ἡράκλειας
- Στάχυς, ἐπίσκοπος Βυζαντίου
- Σωσίπατρος, ἐπίσκοπος Ἰκονίου
- Ἑραστος, ἐπίσκοπος Πανεάδος
- Κουάρτος, ἐπίσκοπος Βηρυττοῦ
- Τερέντιος, ἐπίσκοπος Ἰκονίου
- Ἀπολλῶ, ἐπίσκοπος Καισαρείας
- Σωσθένης, ἐπίσκοπος Κολοφωνίας

- Ἐπαφρόδιτος, (ἢ Ἐπαφρᾶς), ἐπίσκοπος Ἀνδριακῆς (ἢ Ἀδριανῆς)
 - Καῖσαρ, ἐπίσκοπος Δυρῶραχίου
 - Τυχικός, ἐπίσκοπος Κολοφωνίας
 - Μᾶρκος, ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος
 - Ἰουστός, ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπολεως
 - Ἀρτέμων, ἐπίσκοπος Λύστρας
 - Κλήμης, ἐπίσκοπος Σαρδανείας
 - Ὀνησιφόρος, ἐπίσκοπος Κορώνης
 - Τυχικός, ἐπίσκοπος Καρχηδόνος
 - Κάρπος, ἐπίσκοπος Βερόοιας τῆς Θράκης
 - Εὐδοκός, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας
 - Ζηνᾶς, ἐπίσκοπος Διοσπόλεως
 - Φιλήμων, ἐπίσκοπος Γάζης
 - Φορτουνᾶτος
 - Ἀχαϊκός
 - Στεφανᾶς
-

Οἱ Ἅγιοι Ζώσιμος ὁ μοναχὸς καὶ Ἀθανάσιος ὁ κομενταρήσιος

Σκοταδισμό θεωροῦν σήμερα πολλοὶ ὑποτιθέμενοι διανοούμενοι τοῦ κόσμου τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγκλημα θεωροῦσε τότε τὸ νὰ διδάσκει κάποιος περὶ ἀρετῆς καὶ ὁ αὐτοκράτορας Δομιτιανός, κατὰ χρόνια (81-96) τοῦ ὁποίου ἔζησε καὶ ὁ Ἅγιος Ζώσιμος, στὸν τόπο τῆς Κιλικίας. Ἐπόμενο ἦταν νὰ βρεθεῖ σὲ μεγάλη καὶ σκληρὴ δοκιμασία ἢ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. σ' αὐτὸν τὸ διωγμὸ, συλλαμβάνεται καὶ ὁ Ζώσιμος. Βασανίζεται φρικτὰ, γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του στὸ Χριστό. Τὰ βασανιστήρια, ὅμως, δὲ μεταβάλλουν καθόλου τὸ φρόνημά του καὶ δὲν ἐλαττώνουν τὸ θάρρος του. Στὴν ἀγριότητα ἀντιτάσσει ἥρωισμό, καὶ τὸ πείσμα τῶν δημίων του σπάει μπροστὰ στὴν ἀτέλειωτη ὑπομονή του. Ἀποφασίζουν τότε καὶ τὸν ῥίχνουν γιὰ τροφή σ' ἓνα λιοντάρι, μέσα σὲ ἀμφιθέατρο. Ξαφνικά, κάτι παράδοξο γίνεται μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θεατῶν. Μόλις τὸ λιοντάρι πλησιάζει κοντὰ στὸ Ζώσιμο, ἡ ὀρμή του ἀνακόπτεται. Ἦρεμα προχωρεῖ καὶ κάθεται δίπλα στὰ πόδια του. Ὁ Θεὸς εἶχε βάλει στὸ βλέμμα του τόση δύναμη ἐπιβλητικότητας, χάρις καὶ ἔλκυστικότητας, ποὺ κατάφερε νὰ ἐξημερώσει τὸ λιοντάρι σὰν ἀρνί. Τὸ πλῆθος διὰ βοῆς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἁγίου, πρᾶγμα ποὺ ἐγίνε. Ὁ θρίαμβος αὐτὸς τῆς πίστεως κέρδισε καὶ ἓναν εἰδωλολάτρη, τὸν Ἀθανάσιο κομενταρήσιο. Φεύγοντας καὶ οἱ δυὸ σ' ἓνα ὄρεινὸ μέρος καὶ ἀφοῦ ἔζησαν μὲ ἀγάπη καὶ συμπροσευχὴ τελείωσαν εἰρηνικὰ τὴν ζωὴ τους.

Ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος ἡγούμενος Κουκουμίου

Ἐπῆρξε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κουκουμᾶ ἢ Κουκουμίου ἢ Κουκούμης στὴ Σικελία. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ὁσία Ἀπολλιναρία ἡ Συγκλητική

Ἐζησε τὸν 5ο αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Κόρη τοῦ Ἀνθεμίου, ἀνώτατου διοικητικοῦ ἀρχοντα τῆς Ῥώμης. Ἡ Ἀπολλιναρία, φημισμένη γιὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν φρόνησίν της, εἶχε θερμὴ πίστη καὶ ὀλόψυχη ἀφοσίωση στὸν Χριστό. Κάποτε τῆς δόθηκε ἡ εὐκαιρία καὶ πῆγε στοὺς Ἁγίους Τόπους στὴν Ἱερουσαλήμ, μαζί με πολλὰ χρήματα, δούλες καὶ δούλους, γιὰ νὰ προσκυνήσει. Μετὰ τὶς πρῶτες ἅγιες συγκινήσεις της, θεώρησε χρέος της νὰ ἀπελευθερώσει ὅλους τοὺς δούλους, ἀφοῦ τοὺς ἐφοδίασε μετὰ τὰ ἀνάλογα χρήματα. Αὐτὴ, μαζί με ἕναν γέροντα ὑπηρέτη, πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ με πολλή θεοσέβεια καὶ καθαρότητα, ζοῦσε τὸ μοναχικὸ βίον. Ἐγίνε φημισμένη στοὺς γυναικείους μοναστηριακοὺς κύκλους, καὶ πολλὲς γυναῖκες πῆγαιναν καὶ συμβουλευόνταν ἀπὸ τὴν φρόνησιν καὶ τὴ μεγάλη της ἀρετὴ. Κάποτε μάλιστα, ἀρρώστησε ἀπὸ ἀκάθαρο πνεῦμα ἢ ἀδελφὴ της. Τότε ἡ Ἀπολλιναρία πῆγε στὴ Ῥώμη καὶ μετὰ τὶς προσευχὰς της, ἡ θεία χάρις θεράπευσε τὴν ἀδελφὴ της. Ὅλοι τότε προσπάθησαν νὰ τὴν κρατήσουν κοντὰ τους. Αὐτὴ ὅμως, ἀποχαιρέτησε συγκινητικὰ τοὺς δικούς της καὶ ἐπέστρεψε στὸ ἡσυχαστήριόν της, ὅπου εἰρηνικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα της.

Οἱ Ἅγιοι ἔξ Μάρτυρες

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ (ἂν καὶ στοὺς Συναξαριστὲς ἀναφέρονται σὰν μάρτυρες).

Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ νέος

Κεῖται πλησίον τοῦ ἁγίου Μωκίου.

Οἱ Ἅγιοι Χρῦσανθος καὶ Εὐφημία

Γίνεται ἀπλὴ ἀναφορὰ τῶν ὀνομάτων τους χωρὶς κανένα βιογραφικὸ στοιχεῖον.

Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ἡγούμενος Βατοπεδίου καὶ οἱ Δώδεκα Μοναχοὶ Βατοπεδινοί

Ὁ ὀσιομάρτυρας Εὐθύμιος καὶ οἱ δώδεκα μοναχοὶ τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, μαρτύρησαν τὸ 1280 κατὰ τὸν διωγμὸν στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπὸ τοὺς φιλοπαπικούς, τὸν βασιλιὰ Μιχαὴλ Παλαιολόγο καὶ Πατριάρχη Ἰωάννη Βέκκο. Καταδίωξαν λοιπὸν τοὺς μοναχοὺς καὶ ἄλλους μὲν βασάνισαν, τὸν δὲ ἡγούμενον τῆς Μονῆς Βατοπεδίου Εὐθύμιον, πὺν εἶχε πρωτοστατήσει στὴ διαμαρτυρία κατὰ τῆς ἑνώσεως μετὰ τοὺς παπικούς, ἐπνίξαν στὴ θάλασσα. Ἐνῶ συγχρόνως δώδεκα ἄλλους ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας Μονῆς ἀπαγχόνισαν.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κάμπροβα τοῦ Μεγάλου Τυρνάβου. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Δέτζιο, ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Δανιήλ. Ἡ μητέρα του ὀνομαζόταν Ἄννα. Τὸ πρῶτο ὄνομα τοῦ νεομάρτυρος αὐτοῦ ἦταν Ματθαῖος καὶ οἱ εὐσεβεῖς καὶ πλούσιοι γονεῖς του τὸν μεγάλωναν μὲ χριστιανοπρέπεια. Κάποτε λοιπὸν, ὅταν ἦταν ὀκτῶ ἐτῶν, οἱ γονεῖς του τὸν μάλωσαν γιὰ κάποια του ἀταξία καὶ αὐτὸς θυμωμένος εἶπε μπροστὰ σὲ Τούρκους ὅτι θὰ τουρκέψει. Τότε μὲ χίλια βάσανα οἱ γονεῖς του κατόρθωσαν νὰ ἀποτρέψουν τὴν περιτομὴ του. Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ματθαῖος πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος στὴ Μονὴ Χιλιανδαρίου, ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος μὲ τὸ ὄνομα Μανασσῆς. Ἄλλ' οἱ τύψεις ἀπὸ τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ τὸν ἔκαναν νὰ ἀγωνίζεται μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ προσευχὴ γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ στὸν Θεό. Ἀργότερα ἀποφάσισε νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστὸ μπροστὰ στοὺς ἀπίστους καὶ νὰ ὑποστῆ μαρτυρικὸ θάνατο. Πῆγε λοιπὸν στὴ σκῆπη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου δοκιμάστηκε γιὰ 4 μῆνες ἀπὸ τὸν πνευματικὸ Νικηφόρο καὶ κατόπιν ἔγινε μεγαλόσχημος μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ὀνούφριος. Ἐπειτὰ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του καὶ ἀφοῦ πῆρε σὰν συνοδὸ τοῦ κάποιο Γρηγόριο Πελοποννήσιο πῆγε στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἀφοῦ καὶ πάλι προετοιμάστηκε κατάλληλα, φόρεσε ῥοῦχα Ἀγαρηνῶν καὶ πῆγε στὸ κριτήριον, ὅπου μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἀγάδες μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ἀναθεμάτισε τὸν μουσουλμανισμό. Καὶ ἔριξε κάτω τὸ πράσινο σαρίκι, ποὺ φοροῦσε. Τὰ βασανιστήρια ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν ἀνελέητα καὶ φρικτά. Τελικὰ πέθανε ἀφοῦ τὸν μαχαίρωσαν οἱ βασανιστὲς του, στὶς 4 Ἰανουαρίου 1818 ἡμέρα Παρασκευὴ καὶ ὥρα 3 μ.μ. Τὸ ἱερό του λείψανον οἱ Τούρκοι τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα. Ἀκολουθία καὶ βιογραφία τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ὀνούφριος Ἰβηρίτης, ποὺ ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1862.

Ὁ Ἅγιος Γάϊος ὁ Μακεδὼν ἀπόστολος ἀπὸ τοὺς 70

Ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς ἀναφέρεται σὰν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (:). Ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι ἦταν συνοδὸς τοῦ ἀπ. Παύλου, συνελήφθη μὲ τὸν Ἀρίσταρχο ἀπὸ τὸν ὄχλον τῆς Ἐφέσου κατὰ τὴν ὑποκινηθεῖσα ταραχὴ τοῦ Δημητρίου. Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 5ῃ Νοεμβρίου.

Ὁ Ὁσῖος Θεόπροβος ἐπίσκοπος Καρπασίας Κύπρου (4ος αἰ.)

Ὁ Ὁσῖος Εὐστάθιος ὁ Α΄ Ἀρχιεπίσκοπος Ζερβῶν (1276-1286)

Ὁ Ὁσῖος Ἀχιλλέας ὁ Διάκονος τῆς Λαύρας Κιέβου (Ῥώσος-14ος αἰ.)

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 05

- Οί Άγιοι Θεόπεμπος καὶ Θεωνᾶς - Παραμονή τῶν Θεοφανείων (Νηστεία ἐκ πάντων)
- Ἡ Ὁσία Συγκλητική
- Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος ὁ ἐν Ἀκρίτα
- Ὁ Ὁσιος Φωστήριος
- Ὁ Άγιος Σάϊς
- Ὁ Άγιος Θεόειδος
- Ἡ Ὁσία Δομνίνα (ἡ Δόμνα)
- Ἡ Ὁσία Τατιανή
- Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανός
- Ὁ Ὁσιος Δωρόθεος

Οί Άγιοι Θεόπεμπος καὶ Θεωνᾶς - Παραμονή τῶν Θεοφανείων (Νηστεία ἐκ πάντων)

Ὁ Άγιος Θεόπεμπος μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ εἴμαστε πρωτοπόροι, ἂν θέλουμε νὰ κερδίσουμε τὴν αἰώνια δόξα καὶ ὄχι αὐτὴ τὴν προσωρινὴ τοῦ κόσμου. Ὁ Άγιος ἦταν ἐπίσκοπος στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ, πού στίς 23 Ἰανουαρίου 303 υπέγραψε διάταγμα ἀνελέητου διωγμοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τότε, ὁ πρῶτος πού ὁμολόγησε Χριστὸν Ἐσταυρωμένον καὶ ἤλεγξε τὸν Διοκλητιανὸ γιὰ τὴν πλάνη του, ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Θεόπεμπος. Βέβαια, ἀμέσως μετὰ ἤξερε τί τὸν περίμενε. Καὶ πράγματι, ὑποβάλλεται σὲ μία σειρὰ σκληρῶν βασανιστηρίων, πού συγχρόνως συνοδεύονται ἀπὸ θαύματα. Πρῶτα τὸν βάζουν σὲ φούρνο ἀναμμένο γιὰ νὰ καεῖ, ἀλλὰ θαυματουργικὰ βγαίνει ζωντανὸς καὶ ἀβλαβής. Ἐπειτα, τοῦ βγάζουν τὸ ἓνα μάτι καὶ, ἀμέσως μετὰ, τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ πιεῖ θανατηφόρα δηλητήρια. Ἐπειδὴ, ὅμως, φυλάχτηκε ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ ἀβλαβής, τὸν ἀποκεφαλίζουν. Ἀλλὰ ἡ ἀνδρεία, ἡ ἀσάλευτη πίστη, ἡ ἔξοχη καρτερία καὶ ἡ ἠθικὴ λάμψη πού φώτιζαν τὴν φυσιογνωμία τοῦ μάρτυρα Θεοπέμπτου, μίλησαν πειστικὰ καὶ νικηφόρα στὴν καρδιά τοῦ εἰδωλολάτρη μάγου Θεωνᾶ, πού παρασκεύαζε τὰ φάρμακα. Καί, ἐνῶ ἀκόμα ἡ λουσμμένη στὰ αἵματα κεφαλὴ τοῦ μάρτυρα ἦταν κατὰ γῆς, ὁμολόγησε κι αὐτὸς τὸ Χριστό. Μανιασμένοι τότε οἱ εἰδωλολάτρες ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη αὐτὴ ὁμολογία, τὸν θάβουν ζωντανό, στὸ χῶμα. Ἔτσι ὁ Θεωνᾶς βρῆκε ἔνδοξο θάνατο καὶ ἡ ψυχὴ του μαζὶ μ' αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Θεοπέμπτου, ἀνέβηκαν στὸν ἀθλοθέτη καὶ στεφανοδότῃ Θεό.

Ἡ Ὁσία Συγκλητική

Ἡ Ὁσία Συγκλητικὴ ἔζησε στὸν καιρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. Οἱ γονεῖς της ἦταν πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσεβεῖς. Τὰ χέρια τους ἦταν πάντοτε ἀνοιχτὰ πρὸς τοὺς φτωχοὺς, καὶ ἡ μόνη εὐχαρίστησή τους ἦταν νὰ μένουν στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ

ύπηρετοῦν στήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Τὰ πατρικά πλούτη ἔφεραν διακεκριμένους γαμπρούς στοῦ σπιτί τους γιά τήν ὠραία κόρη τους. Ἡ Συγκλητική ὅμως, παρακάλεσε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ μὴ ἐπιμένουν νὰ παντρευτεῖ, διότι ἤθελε νὰ ἀφιερωθεῖ στήν ἀγάπη τοῦ πλησίον. Πράγματι, οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς σεβάστηκαν τήν ἀπόφαση τῆς κόρης τους. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Συγκλητική ἀφιέρωσε τήν ζωὴ τῆς γιά τήν ἀνακούφιση τῶν ἀσθενῶν, τῶν λυπημένων, τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν φτωχῶν. Εὐχαρίστησέ τῆς ἦταν νὰ βλέπει τὸ γέλιο, ἐκεῖ ὅπου δέσποζε πρὶν ὁ σπαραγμός, καὶ νὰ σφουγγίζει τὰ δάκρυα, γιά νὰ ἐπανέρχεται στὰ μάτια ἡ ἀκτινοβολία τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἀγαλλίασης. Ὁ πολὺς κόπος ὅμως, στήν Ἱερὴ αὐτὴ διακονία, ἔκαναν τὸ σῶμα τῆς Συγκλητικῆς ἀσθενικό. Ἀλλ' ἡ ὁσία, στή δοκιμασία αὐτὴ ὑπῆρξε καρτερική, χωρὶς ποτὲ νὰ γογγύσει πρὸς τὸν Θεό. Τελικὰ πέθανε 80 χρονῶν μὲ τὴν συνείδηση ἀναπαυμένη, καὶ τὶς εὐχὲς χιλιάδων, τοὺς ὁποίους βοήθησε, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν εὐλογία τοῦ στεφανοδότη Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ ἐν Ἀκρίτα

Γεννήθηκε στήν Κρήτη τὸ 755. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του ὀνομάζονταν Θεοφάνης καὶ Ἰουλιανή. Σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν ὁ νεαρὸς Γρηγόριος, μὲ τὴν ἄδεια τῶν γονέων του, πῆγε στήν Παλαιστίνη, φλεγόμενος ἀπὸ τὸν πόθο νὰ προσκυνήσει τοὺς ἁγίους τόπους καὶ νὰ ζήσει μερικὰ χρόνια ἐκεῖ, ὅπου γεννιέται συγκινητικὴ ἢ ἐνθύμησις τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ἁγία πόλη, ἀποφάσισε μετὰ ἀπὸ καιρὸ νὰ πάει στὴ Ῥώμη, ἐπὶ πατριαρχίας Νικηφόρου Α' καὶ αὐτοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ Ραγκαβέ (811). Ἐκεῖ ἐκάφη μοναχός. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Μητροπολίτης Συνάδων Μιχαὴλ ὁ Ὁμολογητής, ἔπεισε τὸν Γρηγόριο νὰ ἔλθει μαζί του στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ τὸν ἐνέγραψε στὴ Μονὴ τοῦ Ἀκρίτα. (Ἡ Μονὴ τοῦ Ἀκρίτα βρισκόταν στὸν Ἀστάκηνο κόλπο τῆς Βιθυνίας στοῦ ὁμώνυμο ἀκρωτήριου). Ἐδῶ, χρησιμοποιούμενος καὶ σὲ ἐσωτερικὴ ἀποστολὴ τῆς Μητροπόλεως τελείωσε τὴν ζωὴ του, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς θερμῆς πίστεως, καθαρῆς καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς καὶ ἀγάπης.

Ὁ Ὅσιος Φωστήριος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς στήν ἀρχὴ ἔζησε αὐστηρὰ ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀφοσιωμένος στὴ μελέτη, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν καταπολέμησι τῶν παθῶν. Ἀφοῦ ἀρκετὰ καταρτίστηκε, ἴδρυσεν μοναστήρι, ὅπου ἦλθαν πολλοὶ μοναχοί. Ἀφοῦ τοὺς ἐξέτασε ὅλους, κράτησε ἐκείνους, πὺν βρῆκε ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ζωντανῆς πίστεως. Δηλαδὴ μὲ γνήσια διάθεσι νὰ ζήσουν τοὺς μοναστικούς κανόνες καὶ νὰ ἐπιβιώνουν μὲ τὸν κόπο τῶν χειρῶν τους. Αὐστηρὸς τηρητής, ἰδιαίτερα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Φωστήριος. Ἄν καὶ ἡγούμενος, δὲν ἐπιβάρυνε κανένα ἀδελφὸ του. Ἐργαζόταν μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἀρνούμενος νὰ δεχτεῖ ὁποιοδήποτε δῶρο εἴτε ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες τῆς Μονῆς, πὺν ἐκτιμοῦσαν ἀπεριόριστα τὴν ἀρετὴ του, εἴτε ἀπὸ ἀδελφούς του μοναχούς, πὺν δὲν ἤθελαν ὁ πνευματικὸς τους καθοδηγὸς νὰ κοπιᾶζει τόσο πολὺ. Ἐπίσης ὁ Ὅσιος Φωστήριος στὸν καιρὸ τῶν αἰρέσεων, ἀγωνίστηκε πολὺ γιά τὰ ὀρθὰ δόγματα. Πέθανε τὸ ἀπόγευμα τῆς 5ης Ἰανουαρίου, τότε πὺν καὶ ἡ Ἐκκλησία ὄρισε τὴν μνήμη του.

Ὁ Ἅγιος Σαῖς

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἔπνιξαν στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Θεόειδος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν καταπάτησαν οἱ δήμιοι.

Ἡ Ὁσία Δομνίνα (ἡ Δόμνα)

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ὁσία Τατιανή

Ἦταν μοναχὴ ἀσκήτρια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανός

Καταγόταν ἀπὸ τὸ Σοβολὰκ τοῦ Καρπενησίου καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς φτωχοὺς καὶ ἀγράμματους, ἀλλὰ εὐσεβεῖς χριστιανούς. Παρέμεινε καὶ ὁ ἴδιος ἀγράμματος, καὶ κάποτε ἦλθε σὰν προσκυνητὴς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἄκουσε διηγήσεις γιὰ νεομάρτυρες τῆς πίστεως καὶ ἔτσι τὸν κατέλαβε ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου. Ἀργότερα πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ὁμολόγησε μὲ θάρρος μπροστὰ στὸν κριτὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, σὰν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ἀντίθετα κατηγοροῦσε τὸν Μωάμεθ σὰν παραμυθά. Τὰ βασανιστήρια ποὺ ἀκολούθησαν σὲ βάρος του, ἦταν φρικτὰ καὶ ἀνελέητα. Οἱ δήμιοι μὲ λύσσα ἐγδερναν τὸ σῶμα του. Ἐπειδὴ ὅμως παρέμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του, ὁ κριτὴς ἐξέδωσε θανατικὴ καταδίκη. Ἀλλὰ ὁ ἐκεῖ παρευρισκόμενος ἀρχηγὸς τοῦ τούρκικοῦ στόλου, ζήτησε ἀντὶ νὰ τὸν θανατώσουν, νὰ τοῦ δοθεῖ ποινὴ ἰσόβιας δουλείας στὰ κουπιὰ τῶν πλοίων. Κάποιοι χριστιανοὶ ὅμως, κατόρθωσαν καὶ τὸν ἐλευθέρωσαν ἀντὶ χρημάτων καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ Ἅγιον Ὄρος στὰ Καυσοκαλύβια. Ἐκεῖ ἔμεινε κοντὰ στὸν ὄσιο Ἀκάκιο, ὅπου μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία προπαρασκευάστηκε γιὰ τὸ μαρτύριο. Μὲ τὴν εὐλογία λοιπὸν τοῦ πνευματικοῦ του, μοναχοῦ πλέον τώρα, ξεκίνησε γιὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους νὰ μαρτυρήσει. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ συμβεῖ κάτι κακὸ στὸν Πανάγιο Τάφο, τελικὰ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ προκάλεσε τοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι τὸν πῆγαν στὸν βεζίρη καὶ κατόπιν, μετὰ ἀπὸ βασανιστήρια, τὸν ἔριξαν μέσα σ' ἓνα ξεροπήγαδο, ὅπου ἔμεινε νηστικός γιὰ 40 μέρες. Τελικὰ, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα, τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1694. Τὸ Ἱερὸ λείψανό του ἀγοράστηκε ἀντὶ 500 γροσιῶν ἀπὸ ἓναν

Ἄγγλο πλοίαρχο καὶ μεταφέρθηκε στὴν Ἀγγλία. Ἐνῶ μαντήλι μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου, βρίσκεται στὴ Μονὴ Δοχειαρίου. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου βρίσκεται στὸν Κώδ. 61 σελ. 265 τῆς Καλύβης Ἰωασαφαίων στὰ Καυσοκαλύβια. Ἐκδόθηκε στὸ Βόλο τὸ 1937.

Ὁ Ὅσιος Δωρόθεος

Ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρξε ἰδρυτὴς καὶ κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χιλιοκόμου Ἀμάσειας.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 06

- Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια
 - Ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας Ῥωμανός
 - Ὁ Ὅσιος Εὐάγριος
-

Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἄρχισε τὸ δεύτερο μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Αναφέρεται στὴ φανέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδας κατὰ τὴν βάπτισις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἡ ἱστορία τῆς βάπτισις αὐτῆς εἶναι γνωστὴ, ἰδιαιτέρα ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον, στὸ Γ' κεφάλαιον, στοὺς στίχους 13-17. Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης μετὰ ἀπὸ θεῖα διαταγὴ ἄφησε τὴν ἐρημικὴ ζωὴ καὶ ἦλθε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ κήρυττε, ἐξομολογοῦσε καὶ βάπτιζε. Ἐνῶ ἔκανε ὁ Ἰωάννης τὸ ἔργον αὐτό, μία μέρα ἦλθε σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πληροφόρησε τὸ γιὸ τῆς Ἐλισάβετ ποιὸς ἦταν. Ὁ Ἰησοῦς ζητᾷ νὰ βαπτισθῆ. Ἐκπληκτοὶ οἱ παρευρισκόμενοι βλέπουν τὸν αὐστηροπρόσωπον καὶ ἐπιβλητικὸ ἀσκητὴ καὶ διδάσκαλον νὰ ὑποχωρεῖ μὲ ἀνέκφραστον εὐλάβειαν καὶ ταπεινώσει μπροστὰ στὸν ἄγνωστο. Στὴν ἀρχὴ ἀρνεῖται νὰ τὸν βαπτίσῃ καὶ τοῦ λέει ὅτι αὐτὸς ἔχει ἀνάγκη νὰ βαπτισθῆ ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ὁ Ἰησοῦς τὸν πείθει νὰ τὸν βαπτίσῃ, διότι ἔτσι ἔπρεπε. Καὶ τότε, στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη διαδραματίζεται σκηνὴ μεγαλειώδους καὶ μοναδικῆς. Μὲ μορφὴ περισσευομένου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔρχεται καὶ κάθεται πάνω στὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦ. Καὶ συγχρόνως, φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τοῦ Πατέρα Θεοῦ, ἀκούγεται νὰ λέει: «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα». Ἔτσι, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, στὴ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ φανερώθηκε ὁ Θεὸς ὁ τρισυπόστατος, ἡ Τριάδα ἢ Ἁγία, καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας ὀνόμασε τὴν γιορτὴ αὐτὴ Θεοφάνεια.

Ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας Ῥωμανός

Ὁ νεοφανὴς αὐτὸς ἅγιος νεομάρτυρας καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸν Δημινίτζα τῆς Λακωνίας Πελοποννήσου. Ἀρνούμενος νὰ ὑποκύβῃ σὶς πιέσεις τῶν Τούρκων νὰ ἀλλαξοπισθῆ, ἀποκεφαλίστηκε στὴν Κωνσταντινούπολιν σὶς 6 Ἰανουαρίου 1695.

Ὁ Ὅσιος Εὐάγριος

Ἐπὶ ἤρξει Ἱεροδιάκονος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καισαρείας. Χειροτονήθηκε Ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειον καὶ Ἱεροδιάκονος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μ. Βασιλείου Γρηγόριον Νύσσης καὶ ἔζησε ζωὴ Ἀποστολική. Ἦταν γιὸς Ἰερέα ἀπὸ τὴν Ἰβηρία πού ἐξελληνίστηκε στὴν Καισαρεία. Ἐπὶ ἤρξει δεινότατος ῥήτορας καὶ ἀπ' αὐτὸ λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν

σωφροσύνη του έρωτευθεις γυναϊκα πλουσία, πού σώθηκε όμως από την κατάσταση αυτή δια θαύματος. Κατόπιν πήγε στα Ιεροσόλυμα, όπου πάλι πολεμήθηκε από την άλαζονεία για την όητορική του ευφράδεια. Μόλις όμως, χάριτι Θεοῦ, συνήλθε, έξομολογήθηκε στην Όσία Μελάνη την Ρωμαία, ή οποία συνέβαλε να γίνει μοναχός. Ασκήτευσε σε κάποιο όρος τής Νιτρίας, όπου έζησε 16 χρόνια με αυστηρότατη έγκράτεια. Αφού καθάρισε τον νοῦ και την καρδιά του, μετά τρία χρόνια πέθανε την 6η Ιανουαρίου του 415, αφού πρώτα αξιώθηκε και του προφητικού χαρίσματος.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 07

- Σύναξις (Πανήγυρις) Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου
- Θαῦμα Προδρόμου στή Χίο κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν
- Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐξ Ἀτταλείας
- Ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν μετένεξις τῆς παντίμου χειρὸς τοῦ Προδρόμου
- Ὁ Ἅγιος Cedd ἐπίσκοπος (Σκωτίας)

Σύναξις (Πανήγυρις) Αγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου

Ἦταν γιὸς τοῦ ἱερέα Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ. Μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια, ζεῖ ἀσκητικὴ ζωὴ στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, ἀφιερωμένη ὀλοκληρωτικὰ στὴν προσευχή, τὴν μελέτη καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τελειοποίηση, ποὺ εἶναι βασικοὶ παράγοντες γιὰ τὴν ἐκτέλεση ὑψηλῶν καὶ θείων ὑπουργημάτων. Τὸ ρούχο του ἦταν ἀπὸ τρίχες καμήλας, στὴ μέση του εἶχε δερμάτινη ζώνη καὶ τὴν τροφὴ του ἀποτελοῦσαν ἀκρίδες καὶ ἄγριο μέλι. Μὲ μορφὴ ἠλιοκαμένη, σοβαρὸς, ἀξιοπρεπῆς καὶ δυναμικὸς, ὁ Ἰωάννης φανέρωνε ἀμέσως φυσιογνωμία ἐκτακτὴ καὶ ὑπέροχη. Εἶχε ὅλα τὰ προσόντα μεγάλου καὶ ἐπιβλητικοῦ κήρυκα τοῦ θείου λόγου. Ἔτσι, μὲ μεγάλη χάρη κήρυττε «τὰ πλήθη». Κατακεραύνωνε καὶ κτυποῦσε σκληρὰ τὴν φαρισαϊκὴ ἀλαζονικὴ ἔπαρση, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἔνδυμα τῆς ψευτοαγιότητος ἔκρυβε τὴν ἀηδιαστικὴν πληγὴν ψυχικῆς σκληρότητος καὶ ἀκαθαρσίας. Γενικὰ, ἡ διδασκαλία του συνοψίζεται στὴ χαρακτηριστικὴ φράση του: «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», προετοιμάζοντας, ἔτσι, τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ σωτήριον ἔργον Του. Ὄταν ὁ Χριστὸς ἀρχισε τὴν δημόσια δράση του, ὁ κόσμος ἀφῆνε σιγὰ-σιγὰ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀκολουθοῦσε Αὐτόν. Ἡ ἀντιστροφή αὐτὴ, βέβαια, θὰ προκαλοῦσε μεγάλη πίκρα καὶ θὰ γεννοῦσε ἀγκάθια ζήλειος καὶ φθόνου σ' ἕναν, ἐκτὸς χριστιανικοῦ πνεύματος, διδάσκαλο ἢ φιλόσοφο. Ἀντίθετα, στὸν Ἰωάννην προκάλεσε μεγάλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, γιὰ τὸν ὅποιο ὁ Κύριος εἶπε ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος δὲ στάθηκε μεγαλύτερός του, καθιερώθηκε τὸν 5ο μ.Χ. αἰῶνα. Τὸ δὲ μαρτυρικὸ του τέλος γιορτάζουμε σὲ ἄλλη ἡμερομηνία, ὅπου καὶ θὰ ἀναφερθοῦμε.

Θαῦμα Προδρόμου στὴ Χίο κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν

Συνεγρᾶφη ἀπὸ τὸν Ἱεροδιδάσκαλο Ἀθανάσιο Πάριο. Βλέπε «Νέον Λειμωνάριον».

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐξ Ἀτταλείας

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς ζοῦσε στὴ Σμύρνη καὶ ἔκανε παρέα μὲ Ὀθωμανούς, ποὺ συνεχῶς τὸν κοροΐδευαν γιὰ τὴν πίστη του. Ἄν καὶ ἀγράμματος, ὁ Ἀθανάσιος ἀπαντοῦσε

εὐστοχα στίς κοροϊδίες αὐτές, ἔτσι ὥστε οἱ Ὀθωμανοὶ πολλές φορές ἔμεναν ἄφωνοι. Κάποια μέρα ὁ Ἀθανάσιος ἀκούστηκε νὰ λέει στὰ τούρκικα τὴν φράση «Δόξα τῷ Θεῷ» (Λάι λαλᾶ). Συνελήφθη λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω Ὀθωμανούς, μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι δῆθεν μὲ τὴν φράση του αὐτή, ὁμολόγησε πίστη στὸν Μωάμεθ. Καὶ ἔτσι ὀδηγήθηκε στὸ κριτήριο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν υπέκυπτε στίς ἀξιώσεις τοῦ Ἱεροδικαστῆ νὰ ἐξισλαμιστεῖ, ἀποκεφαλίστηκε τὴν 7ῃ Ἰανουαρίου 1700 στὴ Σμύρνη, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια πολλῶν ἡμερῶν. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ μὲ ἄδεια τοῦ κριτῆ, χριστιανοὶ παρέλαβαν τὸ Ἱερὸ λείψανο καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμὲς στὸν ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν μετένεξις τῆς παντίμου χειρὸς τοῦ Προδρόμου

Γι' αὐτὴ οἱ Συναξαριστὲς ἀφηγοῦνται τὰ ἑξῆς: Ὄταν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς πῆγε στὴν πόλη Σεβαστή, ὅπου τάφηκε ὁ Πρόδρομος, παρέλαβε ἀπὸ τὸν τάφο του τὸ δεξιὸ χεῖρ, τὸ μετέφερε στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου χάριτι θεοῦ ἐπιτελοῦσε πολλὰ θαύματα. Ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, τὸ Ἱερὸ χεῖρ, μετακομίστηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 957, ἀπὸ τὸν διάκονο Ἰώβ, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ὁ ἀγιασμὸς στ' ἀνάκτορα, ὅπου καὶ ἐναποτέθηκε, ἀφοῦ ὁ βασιλιάς τὸ ἀσπάστηκε.

Ὁ Ἅγιος Cedd ἐπίσκοπος (Σκωτίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 08

- Ἡ Ὁσία Δομνίκη
- Ὁ Ὁσιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης
- Οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανός, Βασίλισσα, Κέλσιος καὶ Ἀντώνιος
- Ἡ Ἁγία Γυναῖκα
- Ὁ Ἅγιος Καρτέριος ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Θεόφιλος ὁ Διάκονος καὶ Ἑλλάδιος ὁ λαϊκός
- Ὁ Ὁσιος Ἀγάθων
- Ὁ Ἅγιος Κῦρος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Ἀττικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Προφήτης Σαμείας ὁ Ἐλαμίτης
- Ὁ Ὁσιος Θεόδωρος κτήτορας καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Χώρας
- Ὁ Ὁσιος Μακάριος ὁ Μακρῆς, ἡγούμενος τῆς Μονῆς Παντοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος
- Ὁ Ὁσιος Παῖσιος Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος ὁ Ἐγκλειστος
- Μνήμη Οἰκογενείας Μ. Βασιλείου
- Ὁ Ἅγιος Σεβερίνος

Ἡ Ὁσία Δομνίκη

Στὴν Καρθαγένη τῆς Ἀφρικῆς, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος ρίχνει τὶς πιὸ καυτὲς ἀκτῖνες τοῦ καὶ ἡ ἀσιτία δέρνει ἀλύπητα ἀκόμα καὶ σήμερα μεγάλο τμῆμα τοῦ πληθυσμοῦ, γεννήθηκε ἡ Ἁγία Δομνίκη. Ὅταν ἔφτασε σὲ νεαρὴ ἡλικία, γιὰ προσωπικοὺς λόγους ἔρχεται στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸ 384, μαζί μὲ ἄλλες σαράντα συνομήλικες. Τότε αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Μέγας Θεοδόσιος καὶ Πατριάρχης ὁ Νεκτάριος. Μόλις γνωρίζει τὴν Δομνίκη ὁ Πατριάρχης, διακρίνει τὶς ἀγνές τῆς προθέσεις καὶ ἀμέσως τὴν βαπτίζει καὶ μετὰ τὴν κάνει μοναχὴ. Στὴ χριστιανικὴ μοναχικὴ ζωὴ διακρίνεται νωρὶς ἡ Ἁγία γιὰ τὴν πίστη τῆς, τὸ ζῆλο, τὴν ἀφοσίωσὴ τῆς στὴ φιλανθρωπία καί, προπάντων, γιὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τῆς, ἀποδεικνύοντας καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ζωὴ τῆς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας στοὺς μαθητὲς Του καί, κατ' ἐπέκταση, σὲ ὅσους Τὸν ἀκολουθοῦν: «Σεῖς τώρα εἴσθε καθαροί. Καὶ σὰς ἔχει καθαρῖσει ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, πού σὰς ἔχω πεῖ καὶ διδάξει». Ἡ ἠθικὴ καθαρότητα τῆς Ἁγίας Δομνίκης, συνδυασμένη μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστη ταπεινοφροσύνη τῆς, εἶχε τέτοια ἀπήχηση στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε νὰ τὴν κατατάξει σὸ χορὸ τῶν Ἁγίων τῆς.

Ὁ Ὁσιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Κύπρου ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Εἶχε καὶ ἓνα μεγαλύτερο ἀδελφὸ πού τὸν ἔλεγαν Ἡρακλείδη. Αὐτὸς λοιπόν, ὅταν ἀκόμα ζοῦσαν οἱ γονεῖς τους, πῆγε στοὺς ἀγίους τόπους γιὰ νὰ προσκυνήσει. Ἀφοῦ προσκύνησε, κατόπιν πῆγε στὴ Λαύρα τοῦ Καλαμῶνος καὶ ἐκεῖ ἔγινε μοναχός. Ὁ δὲ Γεώργιος παρέμεινε κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Ἀργότερα πέθαναν οἱ γονεῖς του καὶ ὁ Γεώργιος ἔμεινε ὀρφανός. Τότε τὸν παρέλαβε μαζί μὲ τὴν κληρονομία του ὁ θεῖος του, πού εἶχε μία μοναχοκόρη καὶ ἤθελε νὰ τὸν κάνει γαμπρό του. Ὁ Γεώργιος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ παντρευτεῖ καὶ ἔφυγε στὸν ἄλλο του θεῖο, πού ἦταν ἡγούμενος σ' ἓνα Μοναστήρι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ προηγούμενος θεῖος του πίεζε τὸν ἀδελφὸ του ἡγούμενο ν' ἀφήσει τὸν Γεώργιο νὰ φύγει ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ὁ Γεώργιος ἔφυγε κι ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε στὸν ἀδελφὸ του Ἡρακλείδη στὴ Λαύρα τοῦ Καλαμῶνος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν νεαρός τὸν ὀδήγησε στὴ Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν λεγόμενη Χοζεβά. Ἐκεῖ πλέον ὁ Γεώργιος ἀφοῦ ἔγινε μοναχός, ἔζησε αὐστηρὰ ἀσκητικὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του ἦταν μεγάλη καὶ τὰ ἅγια ἔργα του δίδαξαν πολλούς. Τελικὰ, εἰρηνικὰ παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Θεό.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανός, Βασίλισσα, Κέλσιος καὶ Ἀντώνιος

Μαρτύρησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰῶνα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαρκιανοῦ διοικητῆ Αἰγύπτου (290). Ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀντινούπολη τῆς Μέσης Αἰγύπτου. Ὁ γάμος του μὲ τὴν Βασίλισσα (ἔτσι ὀνομαζόταν ἡ γυναῖκα του) δὲν τοὺς ἔδωσε παιδί. Ἀλλὰ παιδιὰ τους θεωροῦσαν τὰ φτωχὰ καὶ τὰ ὀρφανὰ. Ὅταν τὸ 303 κηρύχτηκε διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἡ Βασίλισσα γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν εἰδωλολατρικὴ βία, πῆγαν, ὁ μὲν σὲ ἀνδρικό μοναστήρι, ἡ δὲ σὲ γυναικεῖο. Ἀλλ' ἡ σκληρὴ δίωξη ἀπὸ τὸν εἰδωλόλατρη διοικητῆ τῆς Αἰγύπτου Μαρκιανό, ἔφτασε μέχρι αὐτὰ τὰ μοναστήρια. Τότε ὁ Ἰουλιανὸς συνελήφθη καὶ ἰδιαίτερα αὐτὸς βασανίστηκε σκληρὰ. Ὁ γιὸς ὅμως τοῦ Μαρκιανοῦ, Κέλσιος, πού σεβόταν τοὺς χριστιανούς, εἶπε στὸν πατέρα του νὰ πάψει τὰ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Καὶ ὁ Κέλσιος τότε ὁμολόγησε τὸν Χριστό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν θανατώσει ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του. Λίγο ἀργότερα, μετὰ ἀπὸ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια, παρέδιδαν στὸν στεφανοδότη Χριστὸ τὶς ψυχὲς τοὺς ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἡ σύζυγός του Βασίλισσα. Μαζί τους δὲ καὶ ἓνας ἱερέας ὀνόματι Ἀντώνιος, καθὼς καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς Δήμιους, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἄνδρες. Ἐπίσης καὶ κάποιος ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς Ἀναστάσιος καὶ 20 Στρατιῶτες. Ἡ μνήμη ὅλων τῶν πιὸ πάνω Ἀγίων, ἄγνωστο γιὰτί, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 21η Ἰουνίου.

Ἡ Ἁγία Γυναῖκα

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν σύζυγος τοῦ ἡγεμόνα πού θανάτωσε τὸν Ἅγιο Ἰουλιανὸ καὶ μητέρα τοῦ Ἁγίου Κελσίου. Πίστεψε στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ θαύματα πού ἔγιναν κατὰ τὴν διάρκειά τῶν μαρτυριῶν καὶ στὴ συνέχεια ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ἅγιος Καρτέριος ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε καὶ αὐτὸς στὸ διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν Ἱερέας στὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας καὶ ἔσπειρε τὸν καλὸ σπόρο στὴν πόλη. Ὄταν οἱ ναοὶ τοῦ Χριστοῦ κλείστηκαν, αὐτὸς ἔκανε θεία λειτουργία σ' ἓνα μυστικὸ εὐκτήριο οἶκο. Καταγγέλθηκε, ἀρνήθηκε τὴν ἀναγνώριση τῶν διαταγμάτων τοῦ διωγμοῦ καὶ ἔμεινε σταθερὸς στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ διοικητὴς Οὐρβανὸς (298) διέταξε τὴν φυλάκισή του. Ὄταν ξαναδήλωσε τὴν πίστη του, μαστιγώθηκε σκληρὰ. Κατόπιν ξεριζώσαν τὰ νύχια ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του καὶ ἔπειτα ἀνοίξαν τὰ πλευρά του μὲ σιδερένια νύχια, καὶ τὶς πληγὲς ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες ἀπὸ ῥητίνη. Ἀλλὰ ὁ Καρτέριος ὑπέμεινε νικηφόρα, ἐφαρμόζοντας τὸ λόγο τοῦ ἀπ. Παύλου: «τίς ὑμᾶς χωρίσει ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;» (Ρωμ. η' 35). Καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Οἱ Ἅγιοι Θεόφιλος ὁ Διάκονος καὶ Ἑλλάδιος ὁ λαϊκός

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ Μάρτυρες ἦταν ἀπὸ τὴν Λιβύη. Συνελήφθησαν διότι ὁμολογοῦσαν τὸν Χριστὸ καὶ ὀδηγήθηκαν στὸν ἀνθύπατο καὶ ἄρχοντα τῆς Λιβύης. Ἐπειδὴ ἐπέμεναν στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τοὺς καταξέσχισαν καὶ ἔτσι παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι τὶς ψυχὲς τους στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνέβηκαν νικηφόροι στὰ οὐράνια.

Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων

Ἀπὸ τοὺς λόγιους καὶ πολύπειρους ἀσκητὲς τῆς ἐρήμου, πὺν σοφὰ ἀποφθέγματα του βρῖσκονται στὸ Γεροντικὸ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων εἶναι ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου γράφεται ἐν τῷ Γεροντικῷ, ὅτι ἀκούοντες τινές, ὅτι ἔχει μεγάλην διάκρισιν, ἠθέλησαν νὰ τὸν δοκιμάσωσιν ἂν ὀργίζεται, ὅθεν εἶπον εἰς αὐτόν: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; ἀκουομεν ὅτι εἶσαι πόρνος καὶ ὑπερήφανος». Ὁ δὲ Ὅσιος εἶπε: «Ναί, οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια». Πάλιν εἶπον: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων, ὁ φλύαρος καὶ κατάλαλος;». Ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη: «Ναί, ἐγὼ εἶμαι». Οἱ δὲ πάλιν εἶπον: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ αἰρετικός;». Ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη «Δὲν εἶμαι αἰρετικός». Ἐκεῖνοι δὲ παρεκάλεσαν αὐτόν λέγοντες: «Διατὶ τὰς μὲν ἄλλας ὑβρεῖς ἐδέχθης, ταύτην ὅμως δὲν ἐβάστασας;». Ἀπεκρίθη ὁ γέρον: «Ἐκεῖνας μὲν ἐδέχθην, διότι εἶναι ὄφελος εἰς τὴν ψυχὴν μου, τὸ δὲ αἰρετικός εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐδέχθην». Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἔθαυμασαν τὴν διάκρισιν του καὶ ἀπῆλθον ὠφεληθέντες.

Ὁ Ἅγιος Κύρος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ πατριαρχία του διήρκησε ἀπὸ τὸ 705 μέχρι τὸ 711. Τὰ χρόνια ἐκεῖνα τάραζαν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος οἱ αἰρέσεις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καὶ τοῦ Μονοθελητισμοῦ, παρόλο πὺν εἶχαν καταδικασθεῖ ἀπὸ τὴν Δ' καὶ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Οἱ ὀπαδοὶ τῶν αἰρέσεων αὐτῶν ἦταν πάρα πολλοὶ στὴ Συρία, τὴν Αἴγυπτο, τὴ Μεσοποταμία, τὴν Ἀρμενία, τὴν Περσία, καὶ βοήθησαν τοὺς Ἄραβες στὴν κατάκτηση τῶν χωρῶν αὐτῶν

καὶ τὴν ἀπόσπασή τους ἀπὸ τὸ Βυζάντιο. Ἐνῶ ὅμως ἡ ἀνάκτηση τους ἦταν ἀδύνατη, ὑπῆρχε μερίδα - κυρίως αἰρετικῶν ἀνθρώπων, πού ἐπέμενε ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ ἀνακτηθοῦν οἱ χώρες ἐκεῖνες, ἐὰν τὸ Βυζάντιο καταργοῦσε τὶς δυσμενεῖς γιὰ Μονοφυσίτες καὶ Μονοθελητὲς ἀποφάσεις τῆς Δ΄ καὶ ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Πρῶγμα πού δυστυχῶς συνέβη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φιλιππικό. Ὁ Πατριάρχης Κῦρος ἀντιστάθηκε σθεναρὰ στὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορα, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὸς νὰ τὸν ἐκθρονήσῃ καὶ νὰ τὸν κλείσῃ στὴ Μονὴ τῆς Χώρας. Ἐκεῖ ὁ Κῦρος πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, μὲ ἡσυχὴ τὴν συνείδηση ὅτι περιφρόνησε τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοκράτορα, δέχθηκε τὸ διωγμὸ του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ δεχθεῖ καὶ τὸ θάνατο.

Ὁ Ἅγιος Ἀττικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε στὴ Σεβάστεια τῆς Ἀρμενίας, ὅπου καὶ ἐκπαιδεύτηκε. Ὅταν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔγινε κληρικὸς τῆς ἐκεῖ Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ μόρφωσή του ἦταν μέτρια, πολλὴ ὅμως ἦταν ἡ φιλοτιμία καὶ ὁ κόπος του στὸ νὰ μελετᾷ γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κηρύττει. Στὴ ζωὴ του ἦταν ἀσκητικὸς ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κοινωνικὸς τύπος. Στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Κωνσταντινουπόλεως διαδέχτηκε τὸν ἀποθανόντα - κατὰ τὸ μῆνα Ὀκτώβριου τοῦ 405 - Ἀρσάκιο. Ἡ ἐκλογή του ἔγινε στὰ τέλη τοῦ 405 ἢ ἀρχὲς τοῦ 406. Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας του ἔγιναν τὰ ἑξῆς: Τὸ 415 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ - πυρποληθέντος τὸ 404 - ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Τὸ 421 βάπτισε τὴν περίφημη Ἀθηναῖδα, κόρη τοῦ Ἀθηναίου σοφιστῆ Λεοντίου, ἀφοῦ τὴν μετονόμασε σὲ Εὐδοκία καὶ κατόπιν εὐλόγησε τοὺς γάμους τῆς μὲ τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο τὸν Β΄. Ὑπῆρξε μεγάλος εὐεργέτης τῶν φτωχῶν. Ἐργάστηκε ἐναντίον τῶν δεισιδαιμονιῶν. Μὲ τὴν μετριοπάθεια καὶ τὴν ἀγαθότητά του κέρδισε πολλοὺς σχισματικoὺς καὶ αἰρετικούς. Τὸ 422 ἔγραψε στὰ Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο. Ὁ Ἀττικὸς πέθανε εἰρηνικὰ τὸ 425· πατριαρχευσε 20 χρόνια.

Ὁ Προφήτης Σαμέας ὁ Ἐλαμίτης

Ἐνας ἀπὸ τοὺς προφήτες πού τὸ βιβλίον του χάθηκε, ὅπως μαθαίνουμε ἀπὸ τὸ Β΄ Παραλειπομένων (κβ΄ 15): «καὶ λόγοι Ῥοβοάμ οἱ πρῶτοι οὐκ ἰδοὺ γεγραμμένοι ἐν τοῖς λόγοις Σαμέου τοῦ προφήτου;». Αὐτὸς ἐπίσης ἐμπόδισε τὸν Ῥοβοάμ, γιὰ τοῦ Σολομῶντα, νὰ κινήσῃ πόλεμο κατὰ τῶν δώδεκα φυλῶν γιὰ τὴν προστασίαν τους (Γ΄ Βασιλ. κεφ. ιβ΄).

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος κτήτορας καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Χώρας

Ἡ μνήμη του ἀναγράφεται στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιον τοῦ Γεδεῶν σελ. 55.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Μακρῆς, ἡγούμενος τῆς Μονῆς Παντοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μανουήλ τοῦ Παλαιολόγου. Ἦταν Ἑβραῖος καὶ ἔγινε χριστιανὸς μὲ πολλὴ ἀρετὴ, σύνεση καὶ εὐφράδεια λόγου. Νέος στὴν ἡλικία πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔκαρῃ μοναχὸς στὴ Μονὴ Βατοπεδίου. Ἀργότερα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔγινε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Παντοκράτορα καὶ πνευματικὸς τοῦ αὐτοκράτορα, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου Πρωτοσύγκελλου. Ἀπεβίωσε στὴ Χάλκη ἀπὸ μίᾶ θανατηφόρα ἀρρώστια στὶς 7 Ἰανουαρίου 1431 μ.Χ. Ἀκολουθία του βρίσκεται σὲ κάποιο Κώδικα τοῦ Καιροῦ, ποὺ δημοσίευσε ὁ Κεραμεύς.

Τὴ μετὰ τὰ Θεοφάνεια πρώτη Κυριακὴ: Μνήμην ἐπιτελοῦμεν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης καὶ Πέλλης, τῶν ἁγίων Παρθενομαρτύρων Νεολλίνας, Δομνίνας καὶ Παρθένας τῆς Ἐδεσσαίας (1373/5).

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ὁσιομάρτυρας ὁ θαυματουργὸς (Ῥῶσος + 1094)

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος Ὁσιομάρτυρας

Ἡγούμενος Μονῆς Ἁγίας Σκέπης (Ῥῶσος + 1609).

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Ἐγκλειστος

(Ῥῶσος + 14ος αἰ.):

Μνήμη Οἰκογενείας Μ. Βασιλείου

Τὴν 2η Κυριακὴ Ἰανουαρίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἀπόφασή της τὴν 4η Σεπτεμβρίου 1998, καθόρισε τὴν μνήμη καὶ τιμὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μ. Βασιλείου.

Ὁ Ἅγιος Σεβερῖνος

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη» τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ.

Έπτάλοφος, Αθήναι 1997.

Άγιολόγιον - Ίανουάριος - 09

- Ο Άγιος Πολύευκτος
- Ο Όσιος Ευστράτιος ο θαυματουργός
- Ο Όσιος Πέτρος επίσκοπος Σεβαστείας
- Η Αγία Αντωνίνα που μαρτύρησε στη Νικομήδεια
- Ο Άγιος Λαυρέντιος
- Μνήμη Σεισμού
- Ο Άγιος Φίλιππος Μητροπολίτης Μόσχας και πάσης Ρωσίας
- Ο Άγιος Adrian, ηγούμενος Καντουαρίας
- Ο Άγιος Brithwaid, αρχιεπίσκοπος Καντουαρίας

Ο Άγιος Πολύευκτος

Καταπληκτικά μηνύματα μᾶς δίνει ο στρατιωτικός Άγιος Πολύευκτος. Ήταν ἀπὸ τὴν Μελιτηνὴ τῆς Μεσοποταμίας. Στὰ χρόνια 253-256 ὁ αὐτοκράτορας Ῥώμης Οὐαλεριανὸς διέταξε σκληρὸ διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πολύευκτος δὲν κρύβει τὴν πίστη του στὸ Χριστὸ μέσα στὸ στράτευμα. Αὐτό, βέβαια, ἀναφέρεται στὸν αὐτοκράτορα, πὺν τὸν καλεῖ νὰ ἀπολογηθεῖ. Τότε, ὁ πεθερὸς τοῦ Πολύευκτου τὸν συμβουλεύει νὰ πειθαρχήσει ὡς στρατιωτικὸς στὸ αὐτοκρατορικὸ πρόσταγμα. Ὁ Πολύευκτος, χρησιμοποιῶντας τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ὡς ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση, ὑπενθυμίζει στὸν πεθερὸ του ὅτι «ὑποχρέωση καὶ καθῆκον ἔχουμε νὰ πειθαρχοῦμε περισσότερο στὸ Θεό, παρὰ στοὺς ἀνθρώπους», καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, πὺν εἶπε: «Θὰ σᾶς σύρουν μπροστὰ σὲ ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς ὡς κατηγορουμένους νὰ μαρτυρήσετε γιὰ μένα, [...] καὶ ὁποῖος μὲ ὁμολογήσει μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ μπροστὰ στὸν Πατέρα μου, πὺν εἶναι στοὺς οὐρανοὺς». Ἡ νεαρὴ σύζυγός του τὸν ἰκετεύει νὰ σώσει μὲ κάθε τρόπο τὴν ζωὴ του καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήσει χήρα. Ὁ Πολύευκτος στὰ δάκρυα τῆς γυναίκας του ἀντιτάσσει καὶ πάλι τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ὁποῖος ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα περισσότερο ἀπὸ μένα, δὲν εἶναι ἄξιός μου». Ἐπειτα, τὴν ἐξορκίζει νὰ μὴ θελήσει νὰ ἔχει σύζυγο ἕναν ἐξωμότη καὶ προδότη τοῦ Σωτῆρα μας καὶ Θεοῦ μας. Καὶ πράγματι, στέρεος καὶ ἀμετασάλευτος στὴν πίστη, ἀποκεφαλίζεται καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴ του στὸ Χριστό.

Ο Όσιος Ευστράτιος ο θαυματουργός

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Βιτζινιανή, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Μεγέθη. Σὲ ἡλικία 20 χρονῶν ὁ Εὐστράτιος, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ πῆγε στὸ ὄρος Ὀλυμπος τῆς Βιθυνίας, στὴ μονὴ Αὐγάρων, ὅπου ἐκεῖ ἦταν μοναχοὶ οἱ θεῖοι του δηλαδὴ τ' ἀδελφία τῆς μητέρας του Γρηγόριος καὶ Βασίλειος. Ἀφοῦ παιδαγωγήθηκε ἀπ' αὐτοὺς στὰ ἀσκητικὰ πράγματα, ἔκαρῃ μοναχὸς καὶ ἀναδείχθηκε μὲ τὴν αὐστηρὴ ζωὴ του,

Ένας από τους οσιότερους άνδρες της εποχής του. Τόσο μάλιστα, πού στη συνέχεια οί μοναχοί του έμπιστεύτηκαν και την διοίκηση της μονής, αναδεικνύοντας αυτόν ήγούμενο. Όταν όμως αυτοκράτωρ ήταν ο εικονομάχος Λέων ο Ίσαυρος, ο Ευστράτιος με προτροπή του Ίωαννικίου του μεγάλου, απομακρύνθηκε από την μονή του και έφυγε στην πατρίδα του. Έπανήλθε με την αναστήλωση των άγιων εικόνων, και πέρασε τὸ υπόλοιπο της ζωής του με άσκηση, προσευχή και μελέτη. Πέθανε δὲ ειρηνικά, αφού έπετέλεσε πολλά θαύματα, σὲ ηλικία 95 ετών. Χαρακτηριστικά εἶναι τὰ λόγια των τελευταίων του ὡρών: «Άδελφοί και πατέρες, ο καιρός της ζωής μου έλαβε τέλος. Παιδιά μου αγαπητά, φυλάξατε την παρακαταθήκη του άγιου σχήματος πού παραλάβατε, και νὰ ξέρετε οτι τὰ μὲν παρόντα πράγματα εἶναι πρόσκαιρα και μάταια, τὰ δὲ μέλλοντα εἶναι αἰώνια και παντοτινά».

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ἐπίσκοπος Σεβαστείας

Ὁ Ὅσιος Πέτρος, υπήρξε αδελφός του Μ. Βασιλείου και του Γρηγορίου Νύσσης (349-392). Καθοδηγήθηκε από την αδελφή του Μακρίνα στην αυστηρή ασκητική ζωή και έγινε μοναχός και ήγούμενος του Κοινοβίου πού ίδρυσε ο Μέγας Βασίλειος, ο οποίος τὸ 370 τὸν χειροτόνησε πρεσβύτερο και τὸ 380 ἐπίσκοπο Σεβαστείας στη Μ. Αρμενία. Έλαβε μέρος στη Β' Οικουμενική Σύνοδο (Κωνσταντινούπολη 381). Απεβίωσε ειρηνικά.

Ἡ Ἁγία Ἀντωνίνα πού μαρτύρησε στη Νικομήδεια

Σώζεται μόνο ή φράση: « ή άγία Ἀντωνίνα ή έν Νικομήδεια έν τή θαλάσση».

Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος

Άγνωστος στους Συναξαριστές και τὰ Μηναια. Μνημονεύεται στον Λαυριωτικό Κώδικα Γ 74 φ. 112α, όπου υπάρχουν και δυο ιδιόμελα σ' αυτόν, στα όποια λέγεται ότι «έν σταδίω έτέλεσε τον καλον άγωνα, και εκ των έσπερίων ως άστρον άνέτειλε καταφωτίζων την σύμπασαν, οτι έστη έν μέσω των διωκτων ειδωλολατρων και καθειλε την σφενδόνη των θείων λόγων αυτων τὸ άνίσχυρον, διὸ και κοσμηθεις τῷ στεφάνῳ της νίκης καθορᾶ τὸ άμήχανον κάλλος Χριστου».

Μνήμη Σεισμοῦ

Κατά τον Συναξαριστή του Delehayе, αυτή την μέρα έγινε σεισμός επί βασιλείας Βασιλείου (867) και κατέπεσε ο μεγάλος ναός της Υπεραγίας Θεοτόκου «έν τῷ Σίγματι», καθώς και πολλές άλλες εκκλησίες. Τὸ γεγονός αυτό αναφέρεται και στον Παρισινό Κώδικα 1578, αλλά στις 10 Ιανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος Μητροπολίτης Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας

Ἑερομάρτυρας (Ῥώσος + 1568).

Ὁ Ἅγιος Adrian, ἡγούμενος Καντουαρίας (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Brithwaid, ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 10

- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπ. Νύσσης μετὰ τῆς συζύγου του Θεοσεβείας
- Ὁ Ὅσιος Δομετιανὸς ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς
- Ὁ Ὅσιος Ἀμμώνιος
- Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νύσσης μετὰ τῆς συζύγου του Θεοσεβείας

Γεννήθηκε στὴ Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου τὸ 332 καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Παίρνει τὴν ἴδια μόρφωση μὲ τὸν μεγάλο του ἀδελφὸ, ξεχωρίζει δὲ κι αὐτὸς γιὰ τὴν εὐφυΐα του, τὴν ἐπιμέλειά του καὶ τὴν φιλοσοφικότερη ἰδιοφυΐα του. Ὁ Γρηγόριος νυμφεύεται τὴν Θεοσεβεία, (πραγματικὰ ἀγία γυναῖκα), πὺν γρήγορα τὴν ἀρπάζει ὁ θάνατος. Ἰσχυρὸς χαρακτήρας καθὼς ἦταν, δὲν ἀπελπίζεται, καὶ στὰ σαράντα του χρόνια γίνεται ἐπίσκοπος Νύσσης, μίας κωμοπόλεως τῆς Καπαδοκίας. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξιώνει νὰ γίνῃ τὸ κυριότερο ὄργανό Του στὴ Β' Οἰκουμενικῆ συννοδο, τὸ 381 στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ κατατροπώνει στὴν κυριολεξία τοὺς πνευματομάχους τοῦ Μακεδονίου, μὲ «... τὴν μάχαιρα πὺν δίνει τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ ὁποία εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ». Στὶς συζητήσεις ἐκεῖνες, ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης τόσο πολὺ εἶχε διακριθεῖ, ὥστε ὀνομάστηκε «Πατὴρ Πατέρων καὶ Νυσσαέων Φωστήρ». Ὁ δὲ Μέγας Θεοδόσιος τὸν ὀνόμασε στῦλο τῆς Ὁρθοδοξίας. Πέθανε εἰρηνικά, ἀφοῦ ἄφησε πολὺ ἀξιόλογα ἔργα: ἐρμηνευτικά, δογματικά, κατηχητικά, λόγους ἠθικούς, ἑορταστικούς, ἐγκωμιαστικούς, ἐπιταφίους καὶ ἕναν ἐπιμνημόσυνο στὸν ἀδελφὸ του Μ. Βασίλειο.

Ὁ Ὅσιος Δομετιανὸς ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς.

Ἐζησε τὸν 6ο αἰῶνα καὶ ἦταν γιὸς πλουσίων γονέων, τοῦ Θεοδώρου καὶ τῆς Εὐδοκίας. Φιλομαθὴς ὁ Δομετιανὸς καὶ πολὺ προσεκτικὸς στὸ νὰ διατηρεῖ καθαρὴ τὴν ζωὴ του ἀπὸ μικρῆ ἡλικία, δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ πολλὰ ὑλικά πλούτη. Ἀλλὰ ἐπιδόθηκε στὸ νὰ μάθει τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὶς ἅγιες Γραφές καὶ πράγματι προόδευσε πολὺ στὶς σπουδές του. Ἀργότερα παντρεύτηκε μίαν εὐσεβέστατη σύζυγο, πὺν γρήγορα ὅμως τὴν ἔχασε. Ἀλλὰ θέλησε νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ μνήμη τῆς συζύγου του, γι' αὐτὸ ἔγινε κληρικὸς καὶ ἀφοσιώθηκε ὀλοσχερῶς στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐκκλησίας. Ἡ δὲ μεγάλη προσωπικὴ του ἀξία δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὴν ἐπισκοπὴ τῆς Μελιτηνῆς στὴ Μεσοποταμία. Ὁ Δομετιανός, μαζί με τὰ ἐκκλησιαστικὰ πλεονεκτήματά του, κατεῖχε καὶ μεγάλη πολιτικὴ ἰκανότητα καὶ ἐπιδεξιότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος, τοῦ ἐμπιστεύθηκε σπουδαία πολιτικὴ ἀποστολὴ στὸ βασιλιὰ τῶν Περσῶν Χοσρόη τὸν Β'. Ἡ ἐπιτυχία, μὲ τὴν ὁποία τὴν ἐξετέλεσε, ἔκανε τὸν αὐτοκράτορα νὰ παραχωρεῖ κατὰ καιροὺς στὸν ἐπίσκοπο Μελιτηνῆς μεγάλα χρηματικὰ ποσά, πὺν ὁ Δομετιανὸς τὰ ξόδευε στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀνάγκες καὶ τὴν ἴδρυση πτωχοκομείων. Πέθανε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 602, σὲ μίαν ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις του στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ δὲ κηδεῖα του ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα.

Ὁ Ὅσιος Ἀμμώνιος

Τρεῖς ὁμώνυμοι ἀσκητὲς ἐρημίτες μνημονεύονται, πὺν διέπρεψαν στὴν ἀγιότητα τοῦ βίου τους: ὁ ἕνας μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ὁ ἄλλος μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Παμβῶ, πὺν ἔκοψε τ' αὐτὶ τοῦ γιὰ νὰ μὴ γίνεῖ ἀρχιερέας, καὶ ἕνας ἄλλος Ἀμμώνιος, πὺν κατασκεύαζε κελιά γιὰ τοὺς νέους προσερχόμενους μοναχοὺς. Ὅλοι ἔζησαν στὴν ἔρημο ὀσιακὰ καὶ εἰρηρικὰ ἀπεβίωσαν. Ποιὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς μνημονεύεται ἐδῶ δὲν γνωρίζουμε.

Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός

Πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Οἱ προγονοὶ τοῦ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη, ἤλθαν ὅμως καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ ἴδιος ἔδρασε ἐπὶ αὐτοκρατόρων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας, καὶ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Θρακός. Δηλαδὴ γύρω στὸ 450-474. Καταρτισμένος στὰ Ἱερὰ γράμματα, διακρίθηκε σὰν Ἱερέας καὶ οἰκονόμος τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἡ μέριμνά τοῦ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ὑπῆρξε ἔξαιρετική. Ἐπίσης μὲ πρωτοβουλία τοῦ Μαρκιανοῦ, κτίστηκε μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, κοντὰ στὸν μικρότερο πὺν ὑπῆρχε καὶ τὸν ὁποῖο δόξασε ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μὲ τοὺς περίφημους λόγους του. Ἐπειτα πάλι μὲ πρωτοβουλία τοῦ Μαρκιανοῦ κτίστηκαν ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσα, ὁ κάτω ἀπ' αὐτὴ ναὸς Ἰσιδώρου τοῦ Μάρτυρα καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Στρατονίκου. Γι' αὐτὴ τοῦ λοιπὸν τὴν εὐλάβεια, γιὰ τὴν πολλὴ φιλανθρωπία καὶ ἐλεημοσύνη τοῦ καὶ τὴν εὐσεβῆ χρησιμοποίησιν τῆς παιδείας του, ἡ Ἐκκλησία τὸν κατάταξε μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 11

- Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ κοινοβιάρχης
- Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ Θεσσαλονικεὺς ἡγούμενος Μονῆς Φιλόθεου ἐν Ἄθῳ
- Ἡ Σύναξις τῶν Μυριῶν Ἀγγέλων
- Οἱ Ἅγιοι Στέφανος ὁ ἐν Πλακιδιαναῖς, Θεόδωρος καὶ Ἀγάπιος ὁ Ἀρχιμανδρίτης
- Ὁ Ἅγιος Μάϊρος
- Ὁ Ὅσιος Βιτάλιος
- Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ
- Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ τῆς μονῆς Κλόπς τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος).

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ κοινοβιάρχης

Διέπρεψε στὰ χρόνια του Λέοντα τοῦ Μεγάλου (457-474). Τὸ χωριὸ Μωγαρισσὸς ἢ Μαγαρισσὸς τῆς Καππαδοκίας εἶναι ὁ τόπος ὅπου γεννήθηκε, ἀπὸ γονεῖς πολὺ πιστοὺς, τὸν Προαιρέσιο καὶ τὴν Εὐλογία. Ὅταν ἔγινε μοναχός, διακρίθηκε ἀπὸ πολλὴ νωρὴ γιὰ τὸ φλογερὸ του ζῆλο στὶς τελειότητες τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τὸν συγκινοῦσε περισσότερο, ἦταν ἡ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἰδιαίτερα οἱ συγκινητικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὸ Πάθος τοῦ Σωτῆρα μας Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ, ἐπισκέφθηκε τοὺς Ἁγίους Τόπους στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ψηλάφησε καὶ προσκύνησε τὰ χῶματα ὅπου διαδραματίστηκαν τὰ μεγάλα γεγονότα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Θεοδόσιος, ἀφοῦ ἀσκήτεψε κοντὰ σὲ μεγάλους ἀσκητές, ὅπως τὸ Συμεὼν τὸ Στυλίτη καὶ τὸν ἠσυχαστὴ Λογγίνο, ἀποσύρθηκε σὲ ἰδιαίτερο ἠσυχαστήριον, διδάσκοντας μὲ λόγια καὶ ἔργα ὅποιο διαβάτη περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ. Ὅμως, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δίδαξε γύρισαν ἀπὸ τὸν κόσμον κοντὰ του. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐξηση τῶν ἀδελφῶν ἀνάγκασε τὸ Θεοδόσιο νὰ ἰδρύσει ἓνα μεγάλο καὶ εὐρύχωρον κοινόβιον μοναστήριον. Σὰν κοινοβιάρχης ἐφάρμοσε πρότυπα σὰν ἐκεῖνα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν. Δηλαδή «ὅλοι, χωρὶς ἐξαίρεση, οἱ πιστοί, μὲ μία καρδιά καὶ μία ψυχὴ, ἦταν μεταξὺ τοὺς ἐνωμένοι, σὰν μέλη τῆς ἴδιας οἰκογένειας, καὶ τὰ εἶχαν ὅλα κοινά». Σὲ προχωρημένη, πλέον, ἡλικία ὁ Θεοδόσιος, ἀφοῦ γαλούχησε μὲ συμβουλὲς αἰωνίου ζωῆς χιλιάδες ψυχές, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ Θεσσαλονικεὺς ἡγούμενος Μονῆς Φιλόθεου ἐν Ἄθῳ

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς Θεοδόσιος ἦταν μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ ὁσίου Διονυσίου, κτήτορος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δεκαοκτῶ ἐτῶν ὁ Θεοδόσιος ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ Φιλοθέου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἀργότερα γιὰ τὴν ἐνάρετη ζωὴ του ἔγινε καὶ ἡγούμενος αὐτῆς. Ἐπίσης γιὰ τὴν μεγάλη του ἀρετὴ, τὸν κάλεσαν γιὰ τὴν διακυβέρνηση τῆς Μονῆς Μαλάνων καὶ ἀπὸ αὐτὴ ἐκλέχτηκε μητροπολίτης Τραπεζοῦντας τὸ ἔτος 1370. Διακρίθηκε γιὰ τὴν μεγάλη του ἀγιότητα καὶ πέθανε εἰρηνικὰ κατὰ τὸ 1392.

Ἡ Σύναξις τῶν Μυρίων Ἀγγέλων

Γιατί γινόταν ἡ σύναξη αὐτῆ τῶν Μυρίων Ἀγγέλων, κανένα σχετικὸ σχόλιο δὲν βρήκαμε. Ὑπάρχει μόνο ἡ φράση: «Τελεῖται ἔνδον τοῦ Μαρτυρίου τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν τῆς Δομνίκου».

Οἱ Ἅγιοι Στέφανος ὁ ἐν Πλακιδιαναῖς, Θεόδωρος καὶ Ἀγάπιος ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Ὁ Ἅγιος Μάϊρος

Μαρτύρησε ἀφοῦ ἄγρια κακοποιήθηκε.

Ὁ Ὁσιος Βιτάλιος

Δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερο βιογραφικὸ ὑπόμνημα γι' αὐτὸν τὸν Ὁσιο. Γνωρίζουμε μόνο γιὰ κάποιον ἀσκητὴ Βιτάλιο, ποὺ γίνεται λόγος στὴ βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ἐλεήμονος, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ ἀββᾶ Σερίδου καὶ ὅταν πῆγαινε στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ πουλήσει τὰ ἐργόχειρά του, ἔδινε τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε σὲ μία πόρνη, παρακαλῶντας τὴν νὰ μὴ ἀμαρτάνει, καθὼς ἀφηγεῖται ὁ Ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Θεσσαλονίκη

Ἡ γιορτὴ τῶν ἐγκαίνιων τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴ Θεσσαλονίκη κατὰ τὸν Κώδικα 68 τῆς Μονῆς Παντοκράτορας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, γινόταν τὴν 11η Ἰανουαρίου, ὅποτε πανηγύριζε καὶ ὁ ναὸς (βλ. Δημητριάδου, Τυπικὰ Α', σελ. 158).

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ τῆς μονῆς Κλόπς τοῦ Νόβγκοροντ (Ρώσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 12

- Ἡ Ἁγία Τατιανή
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀβεσαλαμίτης
- Ὁ Ἅγιος Μέρτιος
- Οἱ Ἅγιοι ὀκτώ Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Νίκαια
- Ἡ Ἁγία Εὐθασία
- Ὁ Ὅσιος Ἡλίας ὁ θαυματουργός
- Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανὸς καὶ ὁ μαθητὴς του ὁ Ὅσιος Γαλακτίων
- Ὁ Ἅγιος **Benedic Bistor**, ἡγούμενος (Ἄγγλος)

Ἡ Ἁγία Τατιανή

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία εἶχε καὶ γυναῖκες διακόνους. Βέβαια, δὲ μετεῖχαν σὲ κανένα βαθμὸ ἱερωσύνης. Ἡ ἀποστολή τους ἦταν κυρίως φιλανθρωπική ἢ καὶ κατηχητική, δίπλα στὶς γυναῖκες ποὺ εἶχαν ἀνάγκη διδασκαλίας. Τὸ ἦθος αὐτῶν τῶν διακονισσῶν, νὰ πῶς τὸ θέλει ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος Παῦλος: «Οἱ γυναῖκες διάκονοι πρέπει καὶ αὐτὲς νὰ εἶναι σεμνές, ἐλεύθερες ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα τῆς κακολογίας καὶ διαβολῆς, ἐγκρατεῖς καὶ προσεκτικές, ἀξιόπιστες σὲ ὅλα». Μία τέτοια διακόνισσα ἦταν καὶ ἡ Ἁγία Τατιανή. Ἡ εὐγενὴς καταγωγή της καὶ ὁ πολὺς ζῆλος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκτελοῦσε τὰ διακονικά της καθήκοντα, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἀποστροφή τῶν κοσμικῶν βλέψεων, ἔδωσαν στὴν Τατιανή ξεχωριστὴ θέση μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, προκάλεσαν, ὅμως, καὶ τὸ φθόνον τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ ὅταν τὸ 202 ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος (κάτ' ἄλλους Ἀλέξανδρος Σεβήρος, 222-235 μ.Χ.) ἐξαπέλυσε ἀνελέητο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἡ Τατιανή συλλαμβάνεται. Ξυρίζουν τὸ κεφάλι της, ἀφαιρῶντας τὰ θαυμάσια μαλλιά της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πτοηθεῖ. Ὅμως, δὲν πτοεῖται, στέκεται στὸ ὕψος τοῦ χριστιανικοῦ της ἠθους καὶ τὸ πρόσωπό της ὁμορφαίνει καὶ ἀκτινοβολεῖ περισσότερο ἀπὸ πρῶτα. Τότε, βασανίζεται σκληρὰ μὲ πολλοὺς τρόπους. Ὅμως, δὲ λυγίζει καὶ τελικὰ ἀποκεφαλίζεται, παίρνοντας τὸ ἁμάραντο καὶ ἀθάνατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀβεσαλαμίτης

Ὁ ἔνδοξος μάρτυρας Πέτρος, ποὺ ἦταν πολὺ δυνατός, τόσο στὸ σῶμα, ὅσο καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὴν πίστη, ὁμολόγησε μὲ μεγάλο θάρρος τὸν Χριστὸ στὴ νεανικὴ του ἡλικία. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ἐλευθερουπόλεως, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε οὔτε μὲ κολακεῖες νὰ ἀλλάξει τὴν γνώμη τοῦ Πέτρου, οὔτε μὲ ἀπειλὲς νὰ τὸν φοβίσει, τὸν ἔριξε στὴ φωτιά. Καὶ ἐκεῖ ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστὴς πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μέρτιος

Ἦταν στρατιωτικὸς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Σὰ γνήσιος χριστιανός, διακρινόταν γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὸ λευκὸ καὶ ἀκηλίδωτο χαρακτῆρα του. Καταγγέλθηκε στὸν αὐτοκράτορα, ὅτι λάτρευε τὸν Ἰησοῦ καὶ διατάχθηκε ἀμέσως νὰ παρουσιασθεῖ μπροστά του. Ὁ Μέρτιος παρουσιάσθηκε μὲ εὐλάβεια, ἀλλὰ καὶ μὲ σεμνὴ καὶ ἀφοβὴ γενναιότητα. Ὁ αὐτοκράτορας θαύμασε τὸ παράστημα τοῦ στρατιώτη του, καὶ σκυθρωπὸς καὶ βαρὺς διέταξε τὸ Μέρτιο νὰ θυσιάσει στὰ εἴδωλα. Ὁ Μέρτιος ἀρνήθηκε. Τότε ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν στρατιωτικὴ ζώνη. Ἡ προσβολὴ ἦταν μεγάλη, ἀλλ' ὁ Μέρτιος τὴν ὑπέμεινέ με καρτερία. Ἀτιμία του θὰ ἦταν, ἂν καταπατοῦσε τὰ στρατιωτικὰ του χρῆ, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶχε τόσο τιμῆσει, γιατί λοιπὸν νὰ θλιβεῖ; Κατόπιν τὸν μαστίγωσαν, ἀλύπητα καὶ σκληρά. Ἀλλ' ἐνῶ κομμάτια ἔπεφτε ἡ σάρκα ἀπὸ τὸ σῶμα του, ἡ ψυχὴ του ἔμενε καρτερικὴ καὶ νικητρία. Ἔτσι ὅπως ἦταν βαρῖα πληγωμένος, τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες, αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ ὥρα τοῦ τέλους τῆς ἐπίγειας ζωῆς του εἶχε πλησιάσει. Ἡ ψυχὴ του σκίρτησε, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν της ὅτι θὰ πήγαινε στὸν βραβευτὴ καὶ μισθαποδότῃ Κύριο. Εὐχαριστοῦσε λοιπὸν τὸ Θεό, διότι ἔφευγε ἀπὸ τὴν γῆ καὶ μάλιστα διότι τὸν ἀξίωσε νὰ φύγει μὲ τὴν τιμὴ τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτῶ Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Νίκαια

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἡ Ἅγία Εὐθασία

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσῖος Ἡλίας ὁ θαυματουργός

Ὁ Ὁσῖος αὐτὸς εἶδε τὴν πείνα καὶ δὲν τὴν λογάριασε. Τὸ ψῦχος, καὶ τὸ ἀψήφησε. Τὴν ἀγρυπνία, καὶ τὴν καταφρόνησε. Τὶς στερήσεις, καὶ τὶς καταπάτησε. Τοὺς τυράννους, καὶ δὲν τοὺς ἔδωσε καμιὰ σημασία. Μύριους κατατρεγμούς, καὶ τοὺς καταντρόπιασε. Τί φοβόταν; Τρία πράγματα, ὅπως ἔλεγε. Τὴν ὥρα, πού ἡ ψυχὴ του θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σῶμα του, τὸν καιρὸ, πού θὰ παρουσιαζόταν μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ τὴν στιγμή, πού θὰ ἔβγαινε ἡ ἀπόφαση τοῦ ὑπέρτατου Κριτῆ γι' αὐτόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβόταν, ἔζησε ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ φοβηθεῖ. Ἡ πίστη του καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔδωσαν θάνατο γενναῖο καὶ ἡσυχό. Ἡ δὲ Ἐκκλησία, λόγῳ τῶν μεγάλων ἀρετῶν του, τὸν κατάταξε μεταξὺ τῶν Ἁγίων της.

Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανὸς καὶ ὁ μαθητὴς του Ὁ Ὅσιος Γαλακτίων

Ὁ τῆς Μονῆς Κυρίλλου ἐν Λευκῇ Λίμνῃ Ῥωσίας (1483) καὶ ὁ μαθητὴς του Ὁ Ὅσιος Γαλακτίων, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός (+ 15ος αἰ.).

Ὁ Ἅγιος **Benedic Bistor**, ἡγούμενος (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 13

- Οί Άγιοι Έρμούλος και Στρατόνικος
 - Ο Όσιος Ίάκωβος Έπίσκοπος Νισίβεως
 - Ο Άγιος Αθανάσιος μάρτυρας
 - Οί Άγιοι Παχώμιος και Παπυρῖνος
 - Τὰ Έγκαίνια τῆς Μονῆς Προφήτη Ἡλία τῆς ὀνομαζομένης τοῦ Βαθέος Ῥύακος
 - Ο Όσιος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης
 - Ο Όσιος Εἰρήναρχος ὁ Έγκλειστος
 - Ο Άγιος Kentigern ἢ Mungo, ἐπίσκοπος Γλασκώβης (Σκωτίας)
-

Οί Άγιοι Έρμούλος και Στρατόνικος

Ο αὐτοκράτορας Λικίνιος τὸ 320-22 γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς εἰδωλολάτρεις, ποὺ ἀντιπαθοῦσαν τὸ Μ. Κωνσταντῖνο, διέταξε διωγμοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν. Μεταξὺ ἄλλων βιαιῶν μέτρων, ἔκλεινε καὶ γκρέμιζε τὶς ἐκκλησίες τους καὶ ἐμπόδιζε τὸν ἐκκλησιασμό τους. Ποιός, ὅμως, θὰ τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθεῖ φανερά; ὁ διάκονος Έρμούλος, - σύμφωνα με τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας: «Έχετε θάρρος, ἐγὼ νίκησα τὸν κόσμον» καθὼς καὶ τὴν διαβεβαίωση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ὁ Θεὸς δέ μας ἔδωσε πνεῦμα δειλίας, ὥστε νὰ μᾶς φοβίζουν οἱ ἀπειλές καὶ οἱ διωγμοί, ἀλλὰ μας ἔδωσε πνεῦμα καὶ χάρισμα δυνάμεως γιὰ νὰ ἀντέχουμε στοὺς πειρασμούς»- ἀντιδρᾷ φανερὰ καὶ ἔντονα. Αὐτὸ ἀμέσως καταγγέλλεται καὶ διατάζεται ὁ βασανισμὸς του. Πρῶτα μαστιγώνεται μὲ ἀκανθωτὰ μαστίγια καὶ μετὰ ῥίχνεται στὴ φυλακὴ. Τὸ μαρτύριο δὲ φέρνει τὸ ζητούμενο ἀποτέλεσμα, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ξανὰ βασανίζεται μὲ φρικτότερο τρόπο. Εκκεῖ κοντὰ, ἦταν καὶ ἓνας στενός του φίλος, ὁ Στρατόνικος, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του βλέποντας τὸ μαρτύριο τοῦ Έρμούλου. Ὅμως, ἦταν ἔγκλημα νὰ δακρῦσει κανεὶς γιὰ ἓνα χριστιανὸ μάρτυρα, ὅποτε θανατώνουν καὶ τοὺς δυὸ μαζί. Έτσι, ἀπὸ κοινοῦ ἀξιώθηκαν νὰ πάρουν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ο Όσιος Ίάκωβος Έπίσκοπος Νισίβεως

Ο Όσιος Ίάκωβος ἔζησε στὰ χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Νισίβιν τῆς Μεσοποταμίας, τῆς ὁποίας ἔγινε καὶ Έπίσκοπος. Ἦταν ἄριστος γνώστης τῶν ἁγίων Γραφῶν, καὶ συγχρόνως ἀσκητικὸς στὴν προσωπικὴ του ζωὴ. Ο Ίάκωβος πίστευε, ὅτι ὁ Έπίσκοπος πρέπει νὰ φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση καὶ ἐπίδειξη. Ο Ίάκωβος εἶχε πάρει μέρος καὶ στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (325) στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ εὐσέβεια, διακατεχόταν καὶ ἀπὸ ἔνθερμη φιλοπατρία. Ὅταν κάποτε οἱ Πέρσες πολιορκήσαν τὴν Νισίβιν, ὁ ἐπίσκοπος Ίάκωβος ὑπῆρξε ὁ κύριος συντελεστής - μετὰ τὴν δύναμη τῆς πίστεως του καὶ τὴν ἠθικὴ ἐπιρροή του - τῆς ἀπόκρουσης τῶν ἐχθρῶν καὶ τῆς διάλυσης τῆς πολιορκίας. Πέθανε σὲ βαθεῖα γεράματα. Ἀλλὰ ὁ ζῆλος του δὲν εἶχε γεράσει καθόλου. Διατηρήθηκε ζωηρός καὶ

ἀκμαῖος μέχρι τέλους (ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 31η Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος μάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ ῥαβδισμού.

Οἱ Ἅγιοι Παχώμιος καὶ Παπυρίνος

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τους ἔπνιξαν μέσα σὲ ποτάμι.

Τὰ Ἐγκαίνια τῆς Μονῆς Προφήτη Ἡλία τῆς ὀνομαζομένης τοῦ Βαθέως Ῥύακος

Ἡ Μονὴ αὐτὴ βρίσκεται κοντὰ στὴν Τρίγλια δηλαδή στὰ Μουδανιά τῆς Μ. Ἀσίας.

Ὁ Ὁσῖος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης

Μοναχογιὸς εὐσεβῶν γονέων ἀπὸ τὴν πόλη Λάμψακο. Ὀνομαζόταν προηγουμένως Μανουήλ καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ παιδὶ στὰ θεῖα, καὶ σωτήρια διδάγματα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ μοναχικὸ σχῆμα τὸ πῆρε σ' ἓνα Μοναστήρι τοῦ ὄρους Γάνου, ὅπου, κοντὰ σ' ἓναν ἐξαίρετο γέροντα, τὸν Μᾶρκο, ἀναδείχτηκε ἀκούραστος καὶ ἀκατάβλητος στὴ μελέτη, τὴν προσευχή, τὴν κυριαρχία τῆς γλώσσας, τὴν ἀγάπη καὶ στὴν ὁμόνοια. Ἐπειτα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἡ ἀρετὴ του τὸν ἔφερε συνομιλητὴ μὲ τὸν αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικο Παλαιολόγο. Κατόπιν πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ ἀγίου Δημητρίου, καὶ ἀπὸ κεῖ τράβηξε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἐκεῖ κατέληξε στὴ Μονὴ τῆς Λαύρας, ἀλλ' ἀργότερα μὲ ἄδεια τοῦ ἡγουμένου λόγῳ τῆς ἀρετῆς του, γύρισε ὅλο τὸν Ἄθω. Οἱ μεγάλοι ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες συγκρίνονται μὲ αὐτοὺς τῶν μεγάλων ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου. Ἐπειδὴ ἔκανε συχνὲς μετακινήσεις, κατόπιν ἔκαιγε τὴν καλύβα του, γιὰ νὰ ἀσκεῖται στὴν πλήρη ἀκτημοσύνη. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάστηκε Καυσοκαλυβίτης. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1320 σὲ ἡλικία 95 ἐτῶν, διατηρῶντας ὅλη τὴν δύναμη καὶ τὴν διαύγεια τοῦ νοῦ του.

Ὁ Ὁσῖος Εἰρήναρχος ὁ Ἐγκλειστος

Ῥώσος (+ 1613).

Ὁ Ἅγιος Kentigern ἢ Mungo, ἐπίσκοπος Γλασκώβης (Σκωτίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 14

- Οί Άγιοι 38 Πατέρες ἐν Σινᾶ ἀναιρεθέντες καὶ Απόδοσις ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων
- Οί Άγιοι Τριάκοντα Τρεῖς (33) Πατέρες ἐν Ραϊθῶ ἀναιρεθέντες
- Ὁ Ὅσιος Θεόδουλος υἱὸς τοῦ ὀσίου Νείλου
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος κτήτωρ τῆς Μονῆς Χηνολάκκου
- Ἡ Ἁγία Ἀγνή
- Ὁ Ὅσιος Σάββας πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας κτήτωρ ἱερᾶς Μονῆς Χιλιανδαρίου
- Ὁ Ὅσιος (κάτ' ἄλλους ὀσιομάρτυρας) Ἀδάμ
- Ὁ Ὅσιος Νίνας (κάτ' ἄλλους Νίνα)

Οί Άγιοι 38 Πατέρες ἐν Σινᾶ ἀναιρεθέντες καὶ Απόδοσις ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων

Αὐτοὶ ζοῦσαν μέσα στὶς σπηλιές τοῦ ὄρους Σινᾶ τὴν ἁγία μοναχικὴ ζωὴ (κατὰ τὸν 5ο αἰῶνα μ.Χ.). Ἀλλὰ ἡ εὐσεβὴς ζωὴ τους ταράζεται ξαφνικὰ μίᾳ μέρᾳ, μὲ τρόπο ἄγριο καὶ αἱματηρό. Στίφη βαρβάρων, ποὺ λυσοῦσαν κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, φάνηκαν στὶς κατοικίες τῶν χριστιανῶν ἀναχωρητῶν. Στὴν ἐμφάνισή αὐτὴ οἱ Ἅγιοι ταράζονται στὴν ἀρχή. Συνέρχονται, ὅμως, ἀμέσως καὶ μπροστὰ στὴ σφαγὴ καὶ τὸ θάνατο δείχνουν θαυμαστὴ ἀνδρεία καὶ ἀφοβία. Δὲν ἀρνεῖται κανένας τὴν πίστη του. Οἱ βάρβαροὶ τοὺς σφάζουν μέσα στὶς καλύβες καὶ τοὺς κήπους τους καὶ αὐτοὶ πεθαίνουν προσευχόμενοι, ψάλλοντας ὕμνους, δοξολογίες καὶ εὐχαριστίες στοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ θεοκίνητος Ἀπόστολος Παῦλος, «τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως ἀγωνίστηκαν, τὸ δρόμο τους τελείωσαν καὶ τὴν πίστη τους μέχρι θανάτου ἐτήρησαν». Ἄπ' ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς λίγοι σώθηκαν. Αὐτοὶ, ἀφοῦ οἱ βάρβαροὶ ἔφυγαν, μάζεψαν τὰ λείψανα τῶν σφαγιασθέντων καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ μεγάλη σεμνότητα. (Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ πάνω Ὀσιομαρτύρων Πατέρων βλέπε καὶ 4η Διακαινησίμου στοῦ Συναξάρι τοῦ Πεντηκοσταρίου).

Οί Άγιοι Τριάκοντα Τρεῖς (33) Πατέρες ἐν Ραϊθῶ ἀναιρεθέντες

Δυὸ μέρες μακριὰ ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ, πρὸς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἦταν ἡ ἔρημος τῆς Ραϊθῶ, στοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ὁποίας ζοῦσαν χριστιανοὶ ἀναχωρητές. Ἦταν δὲ συγκεντρωμένοι πάνω σ' ἓνα ὄρος. Ἀλλὰ τὴν ἴδια μέρᾳ (κάτ' ἄλλους τὴν 22α Δεκεμβρίου), ποὺ ἔγινε ἡ σφαγὴ τῶν πατέρων στοῦ ὄρους Σινᾶ, οἱ βάρβαροὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐξολοθρεύσουν καὶ τοὺς πατέρες ποὺ βρίσκονταν στὴν ἔρημο τῆς Ραϊθῶ. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, Παῦλος, μόλις εἶδε τὸν κίνδυνο, συγκέντρωσε τοὺς ἀδελφοὺς ὅλους μέσα στοῦ ναοῦ καὶ τοὺς ἀπήθυνε λόγια γενναῖα καὶ συγκινητικά. Τοὺς θύμιζε ὅτι σκοπὸς τῆς ζωῆς τους εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Βασιλεία Του. Ὅτι γι' αὐτὴν ἦταν ὅλες οἱ προσευχές, οἱ μελέτες, οἱ πόθοι καὶ τὰ ἔργα τους. Καὶ ὅτι τώρα τοὺς παρουσιάζεται λαμπρότατη εὐκαιρία ν' ἀποκτήσουν τὰ ὠραιότερα στεφάνια, χύνοντας καὶ αὐτὸ τὸ

αἷμα τους γὰ τὸν μισθαποδότη Κύριό τους. Τοὺς παρεκίνησε ἐπίσης νὰ εὐχηθοῦν, ἀκόμα καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχημένους ποὺ θὰ τοὺς σκοτώναν. Οἱ πατέρες συμφώνησαν μὲ τὰ λόγια αὐτά, καὶ ὅλοι μαζί προσευχήθηκαν. Μόλις τελείωσαν τὴν προσευχή τους, μπῆκαν στὸ μοναστήρι οἱ βάρβαροι καὶ ἔσπειραν παντοῦ τὸ θάνατο. Ἡ δὲ Ἐκκλησία κατέταξε στοὺς Ἁγίους τῆς καὶ τοὺς ἐργάτες αὐτοὺς τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ σφράγισαν τὴν πίστη τους μὲ τὸ αἷμα τους.

Ὁ Ὅσιος Θεόδουλος υἱὸς τοῦ ὀσίου Νείλου

Ὁ Ὅσιος αὐτός, νέος στὴν ἡλικία, ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀναχωρητὲς τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ποὺ τὴν σφαγὴ τοὺς ἀναφέραμε προηγουμένως. Αὐτὸς ὅμως αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους καὶ σύρθηκε δέσμιος στὶς σκηνές τους. Στὴν ἀρχὴ θέλησαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀλλὰ κατόπιν τὸν πούλησαν καὶ τὸν ἀγόρασε ὁ ἐπίτροπος τῆς Λούζης, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ ἀπέδωσε τὴν ἐλευθερία του. Κατόπιν ὁ Θεόδουλος συναντήθηκε μὲ τὸν πατέρα του ὀσιο Νείλο, ποὺ εἶχε διαφύγει ἀπὸ τὴν σφαγὴ τῶν πατέρων τοῦ Σινᾶ, καὶ πῆγε μαζί του σὲ ἐρημικὸ ἀναχωρητήριο. Ἐκεῖ χρησιμοποίησαν τὴν ζωὴ τους, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀτομικὴ τους σωτηρία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν συγγραφὴ λόγων καὶ ἐπιστολῶν, ὅπου βρίσκονται θησαυρισμένες πολὺτιμες συμβουλές γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ὀφείλουν νὰ ζοῦν οἱ χριστιανοὶ ἀναχωρητὲς, γιὰ νὰ πετύχουν τὸν ἅγιο σκοπὸ τους. Ἀπεβίωσαν καὶ οἱ δυὸ εἰρηνικά. Τὰ ἅγια λείψανά τους, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἰουστινιανός, τὰ ἔφεραν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ τὰ κατέθεσαν στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος, κτήτωρ τῆς Μονῆς Χηνολάκκου

Καταγόταν ἀπὸ εὐγενικὴ οἰκογένεια (ἴσως ἀπὸ τὴν Καππαδοκία), ποὺ τὸν ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη εὐσέβεια. Ὄταν μεγάλωσε, θέλησε νὰ περιηγηθεῖ τὰ φημισμένα μοναστηριακὰ κέντρα, γιὰ νὰ δεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴν ζωὴ τους καὶ νὰ συμπληρώσει ἐκεῖ τὶς ἐκκλησιαστικὲς καὶ θεολογικὲς μελέτες του. Πῆγε λοιπὸν στὰ Μοναστήρια κοντὰ στὸν Ἰορδάνη καὶ στὰ ἐρημητήρια τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, τοῦ ἁγίου Σάββα καὶ Θεοδοσίου. Ἀργότερα ἀναχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη (710) στὰ χρόνια τοῦ Λέοντα Ἰσαύρου, τοῦ εἰκονομάχου. Ὁ τότε Πατριάρχης Γερμανός, ἐκτίμησε πολὺ τὸν Στέφανο καὶ τὸν παρακίνησε νὰ κτίσει Μοναστήρι καὶ νὰ ἐφαρμόσει τὴν μοναχικὴ τάξη καὶ ζωὴ, σύμφωνα μὲ τὰ σπουδαῖα διδάγματα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ πολύχρονη πείρα του. Πράγματι ὁ Στέφανος ἴδρυσεν τὴν Μονὴ τοῦ Χηνολάκκου λεγομένη, ποὺ βρισκόταν βορειοανατολικά τῆς Τρίγλιας (κοντὰ στὰ Μουδανιά τῆς Μ. Ἀσίας) ὅπου προσήλθαν πολλοὶ μοναχοὶ ἐλκόμενοι ἀπὸ τὴν ἀρετὴ του. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὅσιος Στέφανος διακρίθηκε γιὰ τὴν πατρικὴ του διοίκηση καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐπιβολὴ του στοὺς μοναχοὺς. Ἐτσι ἅγια ἀφοῦ κυβέρνησε τὸ Μοναστήρι, εἰρηνικά ἀπεβίωσε.

Ἡ Ἁγία Ἀγνή

Μαρτύρησε ἀφοῦ κλείστηκε μέσα σὲ σκοτεινὴ ἀπομόνωση φυλακῆς.

Ὁ Ὅσιος Σάββας πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας κτήτωρ ἱερᾶς Μονῆς Χιλιανδαρίου

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 12ου αἰῶνα καὶ στὶς ἀρχές τοῦ 13ου αἰῶνα μ.Χ. Ἦταν δευτερότοκος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σερβίας Συμεών. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἶχε μεγάλη συμπάθεια στὶς χριστιανικὲς ἀρετὲς καὶ σὲ ἡλικία 17 χρονῶν πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου μὲ συγκατάθεση τοῦ βασιλιᾶ πατέρα του ἐγίνε μοναχὸς στὴ Μονὴ Βατοπεδίου καὶ μετονομάστηκε Σάββας. Ἀργότερα, μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του, ἦλθε ἐκεῖ καὶ ὁ βασιλιᾶς πατέρας του, Συμεών. Τὸ βασιλικὸ παράδειγμα ἀκολούθησαν καὶ ἄλλοι Σέρβοι ἰδιῶτες. Ἔτσι κτίστηκε ἡ Σέρβικη Μονὴ Χιλιανδαρίου, μὲ πρωτοβουλία τοῦ ὁσίου Σάββα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ βασιλιᾶ Θεοδώρου Λασκάρεως, ὁ Ὅσιος Σάββας ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους στὴ Νίκαια γιὰ σπουδαῖες ὑποθέσεις της. Τὰ προσωπικὰ ὅμως χαρίσματα τοῦ ὁσίου ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸν βασιλιᾶ καὶ τὸν Πατριάρχη, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ δεχτῆ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας. Οἱ Σέρβοι τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ. Πράγματι ὁ Ὅσιος Σάββας, ἐκτέλεσε τὴν διακονία του μὲ θαυμαστὸ ζῆλο. Ὑπῆρξε ἐλεήμονας, ἀφιλοχρήματος καὶ ἀνακούφιζε τοὺς φτωχοὺς. Ἀργότερα ξαναπῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπὸ κεῖ γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους, καὶ ἐπέστρεψε στὴ Σερβία γιὰ νὰ στηρίξει τὴν πίστη τῶν ὁμοεθνῶν του. Ἔτσι ἅγια τελείωσε τὸ θεάρεστο ἔργο του καὶ εἰρηνικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό.

Ὁ Ὅσιος (κάτ' ἄλλους ὀσιομάρτυρας) Ἀδάμ

Δὲν ὑπάρχουν σαφεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του. Ἴσως εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς 33 ἐν Ραϊθῶ ὀσιομάρτυρες.

Ὁ Ὅσιος Νίνας (κάτ' ἄλλους Νίνα)

Φωτιστὴς Ἰβηρίας, Ἰσαπόστολος (+ 335).

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 15

- Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Θηβαῖος
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης
- Ὁ Ἅγιος Πανσόφιος
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες
- Οἱ Ἅγιοι Ἐλπίδιος, Δάναξ καὶ Ἑλένη
- Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ
- Ἡ Ἅγία Ἴτα, ἡγουμένη (Ἰρλανδή)

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Θηβαῖος

Ὁ ἔρημικὸς καὶ ἡσυχὸς τόπος εἶναι ἀπὸ τοὺς βασικοὺς παράγοντες ἀνάπτυξης τῆς αὐτοσυγκέντρωσης καὶ προσευχῆς πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ στὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Θηβαίου. Ἀνῆκε σὲ πλούσια οἰκογένεια τῆς Κάτω Θηβαΐδας τῆς Αἰγύπτου. Ὃταν ὁ Δέκιος (249-251) κήρυξε τὸν τρομερὸ διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Παῦλος, μόλις 15 χρονῶν, χάνει τοὺς γονεῖς του. Μὲ ἐσωτερικὴ παρακίνηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (κάτ' ἄλλους φοβούμενος μὴ παραδοθεῖ στοὺς διώκτες τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὸν ἐπ' ἀδελφῆ γαμπρό του, πού τοῦ ζητοῦσε τὴν περιουσία) φεύγει καὶ ζητᾶ καταφυγὴ σωτηρίας στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς φύσης, βρῆκε καιρὸ γιὰ συστηματικὴ μελέτη καὶ προσευχή. Ὃταν πέρασε ὁ διωγμὸς τοῦ Δεκίου καὶ ἐπανῆλθε ἡ γαλήνη, ὁ Παῦλος ἐξακολουθεῖ νὰ μένει στὴν ἔρημο καί, μάλιστα, ἀποφασίζει νὰ μείνει μόνιμα. Τόσο δὲ ὀλοφάνερη εἶχε γίνει μέσα στὴν ἔρημο ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ του καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη του, ὥστε, ὅπως κάποτε στὸν Κύριό μας, ἔρχονταν πλήθη λαοῦ νὰ Τὸν ἀκούσουν, ἔτσι καὶ στὸν Παῦλο ἔρχονταν πολλοὶ ἀναχωρητὲς νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν. Ἡ φήμη του εἶχε φθάσει καὶ στὴν ἀκοή τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, πού κίνησε καὶ τὸν συνάντησε μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἀνέκφραστης χαρᾶς. Ὃταν μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες ἐπανῆλθε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, βρῆκε τὸν ὄσιο Παῦλο πεθαμένο, καὶ δυὸ λιοντάρια ἔστεκαν κοντὰ στὸν τάφο του, τὸν ὁποῖο εἶχαν σκάψει μὲ τὰ νύχια τους. Ὁ μέγας ἔρημίτης ἦταν τότε 113 χρονῶν.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης

Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνα (κάτ' ἄλλους γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνα) καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Εὐτροπίου, συγκλητικοῦ στοῦ ἀξιώμα, καὶ τῆς Θεοδώρας. Ὁ Ἰωάννης δὲν θέλησε ν' ἀκολουθήσει τὸ δρόμο τῶν δυὸ μεγαλυτέρων ἀδελφῶν του, πού κατέλαβαν λαμπρὰ ἀξιώματα. Ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ ἀφιερθεῖ στὴν ὑπηρεσία τῆς πίστεως. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ γονεῖς του ἐπέμεναν, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι στὴ Μονὴ τῶν Ἀκοιμήτων, ὅπου καὶ ἔγινε μοναχός. Ἀλλὰ, μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς γονεῖς του ἀναψε θερμὴ στὴν καρδιά του. Ὃταν μάλιστα πληροφορήθηκε, ὅτι ἡ μητέρα του ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν ἐξαφάνισή του, καὶ ὁ

πατέρας του ἀκολουθοῦσε ζωὴ ἐντελῶς κοσμική. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴ Μονὴ Ἀκοιμήτων με τὴν συγκατάθεση τοῦ ἡγουμένου. Παρουσιάσθηκε στοὺς γονεῖς του ὡς ἕνας ἄγνωστος μοναχός. Αὐτοὶ δὲν τὸν γνώρισαν. Ἄλλ' ἦταν τόση μεγάλη ἢ εὐγένεια τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῶν λόγων του, ποὺ τὸν παρακάλεσαν νὰ ἔρχεται καθημερινὰ στὸ σπίτι. Δέχθηκε μὲ τὴν συμφωνία νὰ τοῦ κατασκευάσουν μία καλύβα στὸ βάθος τοῦ περιβολιοῦ τῆς πατρικῆς του οἰκίας. Ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης ἔστησε τὴν κατοικία του, καὶ μέσα σὲ τρία χρόνια κατάφερε, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ φέρει στὸ σωστὸ δρόμο τοὺς γονεῖς του. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἀποκάλυψε πῶς ἦταν γιὸς τους, ὁ Θεὸς παρέλαβε τὴν μακάρια ψυχὴ του.

Ὁ Ἅγιος Πανσόφιος

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Δεκίου (250). Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Νεῖλος καὶ εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου. Ὁ Πανσόφιος σπούδασε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν Ἁγία Γραφή. Ὃταν πέθανε ὁ πατέρας του, μοίρασε τὴν περιουσία του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ ἔζησε 27 ὀλόκληρα χρόνια ἀσκούμενος στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἡσυχία. Καταγγέλθηκε ὅμως στὸν Αὐγουσταλιό της Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος διέταξε καὶ τὸν ἔφεραν μπροστά του. Ἐκεῖ ὁ Πανσόφιος μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν μεγάλη γνώση ποὺ τὸν διέκρινε, συνέτριψε μία πρὸς μία τὶς πλάνες τῶν εἰδώλων. Ἐξευτελισμένος ὁ τύραννος διέταξε καὶ τὸν ἔδειραν μέχρι θανάτου. Ἔτσι ἐνδοξα ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ἔξι Μάρτυρες

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. (Γιατὶ ἀναφέρονται σὰν μάρτυρες, δὲ γνωρίζουμε).

Οἱ Ἅγιοι Ἐλπίδιος, Δάναξ καὶ Ἐλένη

Ἄγνωστοι στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου, ἐκτὸς τοῦ Δάνακτος, ποὺ μνημονεύεται κατὰ τὴν 16ῃ Ἰανουαρίου. Ὅλοι μαζί βρίσκονται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye *Sinaxaria Selecta* σελ. 393, 50, χωρὶς βιογραφικὰ στοιχεῖα.

Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ

ὁ ἐν Λεσνόβω Σερβίας (+ 11ος αἰ.).

Ἡ Ἁγία Ἰτα, ἡγουμένη (Ἰρλανδή)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 16

- Προσκύνησις τῆς Τιμίας Ἀλυσίδας τοῦ Ἐνδόξου Ἀποστόλου Πέτρου
- Οἱ Ἅγιοι Πεύσιππος, Ἐλάσιππος, Μέσιππος καὶ Νεονίλλη
- Ὁ Ἅγιος Δάναξ ὁ Ἀναγνώστης
- Ὁ Ἅγιος Δαμασκηνός νέος ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος νεομάρτυρας. Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ
- Οἱ Ὅσιοι Ῥωμύλος, ὁ Ἄγιορείτης, Μαθητῆς Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, καὶ οἱ σὺν αὐτῶ: Νέστωρ, Μαρτίνος, Δανιήλ, Σισώης, Ζωσιμᾶς καὶ Γρηγόριος (+14ος αἰ.)
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος τῆς Τότμα

Προσκύνησις τῆς Τιμίας Ἀλυσίδας τοῦ Ἐνδόξου Ἀποστόλου Πέτρου

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ προσκυνεῖται ἡ τίμια ἄλυσίδα, πού ὁ ἀπόστολος Πέτρος δέχτηκε γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ μὲ προσταγὴ τοῦ τετραρχῆ Ἡρώδη, καθὼς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἱστορεῖ στὸ 12ο κεφάλαιο τῶν Πράξεων. Ἡ ἄλυσίδα αὐτὴ λοιπόν, πού ἔπεσε μὲ τὴν ἐμφάνιση Θεοῦ ἀγγέλου, πῆρε ἀγιαστικὴ καὶ θαυματουργικὴ χάρη, ὥστε νὰ θεραπεύει αὐτοὺς πού τὴν προσκυνοῦσαν μὲ πίστη, ἀπὸ τὰ δεσμὰ κάθε κακῆς ἀσθενείας. Κατόπιν οἱ χριστιανοὶ πού τὴν πῆραν, τὴν παρέδιδε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο διαδοχικὰ γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ. Ὑστερα ἀπὸ χρόνια οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς τὴν ἔφεραν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ τὴν τοποθέτησαν στὸ ναὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

Οἱ Ἅγιοι Πεύσιππος, Ἐλάσιππος, Μέσιππος καὶ Νεονίλλη

Ἡ γιαγιά καὶ ὁ παππούς, ὅταν συνυπάρχουν ἀρμονικὰ μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν παιδιῶν τους, μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν πολλὰ μέλη τῆς πρὸς τὸ θεάρεστο δρόμο. Οἱ Πεύσιππος, Ἐλάσιππος καὶ Μέσιππος ἦταν ἀδέλφια τρίδυμα, ἀπὸ τὴν Καππαδοκία. Εἶχαν εἰδικότητα νὰ ἡμερώνουν καὶ νὰ ἱππεύουν ἄγρια ἄλογα, πατροπαράδοτη δὲ θρησκεία εἶχαν τὴν εἰδωλολατρικὴ. Ἡ γιαγιά τους ὅμως Νεονίλλη πίστευε στὸ Χριστό. Μὲ τὴν ἐπιρροή πού εἶχε πάνω στὰ ἐγγόνια τῆς, κατάφερε νὰ τὰ φέρει στὴν ἀληθινὴ θρησκεία. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς πίστεως τῶν τριῶν ἀδελφῶν δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ γνωστὴ. Πιέζονται νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς μὲ θάρρος ἐπανειλημμένα Τὸν ὁμολογοῦν. Τότε, ἀνάβουν φωτιὰ καὶ τοὺς φέρνουν μπροστὰ στὶς φλόγες, πού ὑψώνονταν τεράστιες, φοβερὲς καὶ παμφάγες. Ὅμως, τὰ τρία παλικάρια δὲ λυγίζουν καὶ ξανὰ ὁμολογοῦν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον, ὅποτε ἀλύπητα, ἕναν-ἕναν τοὺς ῥίχνουν στὴ φωτιὰ καὶ οἱ φλόγες κατέφαγαν καὶ τοὺς τρεῖς. Ἄλλ' οἱ ψυχές τους πῆγαν ἐκεῖ, ὅπου ἡ προαπόλαυση τῶν ἀνέκφραστων ἀμοιβῶν εἶναι λαμπρότερη ἀπὸ τὴν φωτιὰ πού ἀποτέφρωσε τὰ σώματά τους. Ἡ γιαγιά τους, ὅταν ἔμαθε τὸ μαρτύριο τῶν ἐγγονῶν τῆς, δάκρυσε μὲν, ἀλλὰ καὶ καμάρωσε. Εὐχήθηκε, μόνο, νὰ τελειώσει καὶ τὴν δική της ζωὴ ἔτσι θεάρεστα.

Ὁ Ἅγιος Δάναξ ὁ Ἀναγνώστης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Αὐλῶνα τοῦ Ἰλλυρικοῦ, δηλαδή τὴν Ἀλβανία. Ὅταν κάποτε οἱ ἄπιστοι θέλησαν νὰ λεηλατήσουν τὴν ἐκεῖ χριστιανικὴ ἐκκλησία, αὐτὸς πρόλαβε καὶ φύλαξε τὰ Ἱερὰ σκευὴ τῆς Ἁγίας Τράπεζας. Ἐκεῖνοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν πίεζαν νὰ προσκυνήσει τὰ εἴδωλα. Ἄλλ' ὁ καλὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἀρνήθηκε. Γενναῖος καὶ ἀπτόητος, ἔπεσε ἀπὸ τὰ χτυπήματά του κατακρεουργημένος. Φύλαξε ὅμως τίμια καὶ ὑπερήφανα τὴν πίστη του, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψει τὴν σημαία της οὔτε στιγμή.

Ὁ Ἅγιος Δαμασκηνὸς νέος ἱερομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Γάμπροβο τῆς ἐπαρχίας Τυρνόβου τῆς Βουλγαρίας. Ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου μόνασε στὸ Σερβικὸ μοναστήρι τοῦ Χιλιανταρίου καὶ ἐκεῖ ἔγινε Ἱερομόναχος. Ἀργότερα οἱ Πατέρες τοῦ μοναστηρίου τὸν ἔστειλαν στὴν πόλη Σφιστόβι τῆς Βουλγαρίας, ὅπου ὑπῆρχε μετόχι τῆς Μονῆς, μὲ προοπτικὴ νὰ ἐπιστρέψει σ' αὐτὴ ἀφοῦ τελειώσει τὴν ἀποστολὴ του στὴ Βουλγαρία, πού ἦταν ἡ ἀπόδοση τῶν ὀφειλῶν ἑνὸς Τούρκου σ' αὐτὸν γιὰ τὸ μετόχι τῆς Μονῆς. Ἄλλ' ὁ κακόπιστος Τούρκος συκοφάντησε τὸν μάρτυρα, ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ μωαμεθανίδα γυναῖκα. Καὶ κοντὰ σ' αὐτό, βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ ἄρπαξε τὴν περιουσία τοῦ μετοχίου καὶ τὸν ἴδιο τὸν Δαμασκηνὸ ἔσυρε βία στὸν κριτῆ. Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ κριτῆ, οἱ παριστάμενοι ψευδομάρτυρες πέτυχαν τὴν θανατικὴ του καταδίκη με ἀγχόνη. Παρὰ τὶς ἐπίμονες προτάσεις τῶν Τούρκων, νὰ ἀσπασθεῖ τὸν Ἰσλαμισμό, γιὰ νὰ γλιτώσει τὴν ζωὴ του, ὁ Δαμασκηνὸς παρέμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του. Ἔτσι στίς 16 Ἰανουαρίου 1771, δέχτηκε τὸν μαρτυρικὸ θάνατο μὲ ἀγχόνη, ἀφοῦ πρῶτα προσευχήθηκε.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος νεομάρτυρας. Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστές. Γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν νεομάρτυρα αὐτὸν ἀπὸ τὸν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο. Δυστυχῶς ὁ Ἱστορικὸς αὐτὸς δὲν ἀναφέρει τὴν πηγή, πού πῆρε τὴν πληροφορία αὐτή. Ἀναφέρει σχετικά: «Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος μαρτυρικῶς ἐτελειώθη ὁ Νικόλαος ὁ Μυτιληναῖος, τὴν δὲ 16 Ἰανουαρίου 1771 ὁ Ἱερομάρτυς Δαμασκηνὸς (σχετικῶς ἀναφέραμε πιὸ πάνω), ἀγιορεΐτης μοναχός...». Ἔτσι ὁ ἀντιθετικὸς σύνδεσμος «δέ». ἐνισχύει τὴν ἀποψη, ὅτι τὴν ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε σὲ ἄλλη ἐκτὸς τῆς 16ης Ἰανουαρίου. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη αὐτὴ καταχωροῦμε τὸν νεομάρτυρα αὐτὸν στὸ Ἀγιολόγιο.

Οἱ Ὅσιοι Ῥωμύλος, ὁ Ἀγιορεΐτης, Μαθητῆς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, καὶ οἱ σὺν αὐτῶ: Νέστωρ, Μαρτίνος, Δανιήλ, Σισώης, Ζωσιμαῖος καὶ Γρηγόριος (+14ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος τῆς Τότμα

Βόλογκντα Ἰωσίας. Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 17

- Ο Μέγας Αντώνιος
 - Ο Όσιος Αντώνιος ο νέος και θαυματουργός ο έν τῆ Σκήτη τῆς Βεροίας ασκήσας
 - Ο Μέγας Θεοδόσιος ο βασιλεύς
 - Οί Άγιοι Ίουνίλλα καί Τούρβων
 - Ο Όσιος Αχιλλᾶς
 - Ο Άγιος Γεώργιος ο νέος ἐξ Ίωαννίνων
 - Ο Όσιος Αντώνιος (Ρῶσος)
-

Ο Μέγας Αντώνιος

Γεννήθηκε τὸ 251 στὴν Ἄνω Αἴγυπτο ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς, πὺ κατεῖχαν μεγάλη περιουσία. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία ὁ Αντώνιος ἔδειχνε μὲ ὅλη του τὴν διαγωγή ἔκτακτη ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Σὲ ἡλικία 18-20 χρόνων, χάνει τοὺς δυὸ γονεῖς του καὶ δοκιμάζει πολλὴ θλίψη καὶ ὀδύνη. Ὅμως, συνέρχεται γρήγορα καὶ συγκεντρώνει ὅλη τὴν προσοχή του στὴ θεία θεωρία καὶ στὴ φροντίδα τῆς μικρῆς του ἀδελφῆς. Τὸ βέλος τοῦ θεοῦ ἔρωτα δὲν ἀργεῖ νὰ χτυπήσει τὴν καρδιά τοῦ Αντωνίου. Καθὼς μία Κυριακὴ ἀκούγε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τὴν περικοπὴ σχετικῶς μὲ τὸν πλούσιο νεανίσκο, στὸν ὁποῖο ὁ Κύριός μας εἶπε: «Ἄν θέλεις νὰ γίνεις τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα στοὺς φτωχοὺς, καὶ θὰ ἔχεις θησαυρὸ στὸν οὐρανό. Καὶ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσεις», τόση ἐντύπωση τοῦ δημιουργῆσε, πὺ τὴν ἐξέλαβε ἀμέσως σὰν θεία ὑπόδειξη καὶ πρόσκληση. Ἀφοῦ πρῶτα τακτοποίησε τὴν μικρότερη ἀδελφή του, ἔπειτα μοίρασε στοὺς φτωχότερους οἰκογενειάρχες ὅλη τὴν μεγάλη πατρικὴ του περιουσία καὶ ἀναχώρησε στὴν ἔρημο γιὰ μεγαλύτερη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τελειότητα. Πράγματι, ὁ ἀγῶνας του μέσα στὴν ἔρημο ἀποδίδει πλούσιους πνευματικούς καρπούς. Γίνεται ὁ ἀσκητὴς τῶν ἀσκητῶν καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς χριστιανικῆς γῆς ἔρχονται νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ δυὸ πολύφωτοι ἀστέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Σὲ ἡλικία περίπου 105 χρόνων, ὁ Μέγας Αντώνιος παραδίδει πρὸς τὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ του.

Ο Όσιος Αντώνιος ο νέος και θαυματουργός ο έν τῆ Σκήτη τῆς Βεροίας ασκήσας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Βέρροια τῆς Μακεδονίας καὶ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους. Εἶχε μεγάλο ἔρωτα στὸν ἀσκητισμὸ καὶ νέος ἀκόμα πῆγε στὴ Μονὴ τῆς Περαίας, πὺ τότε ἦταν σὲ μεγάλη ἀκμὴ. Ἐκεῖ ἔγινε μοναχός, τύπος καὶ κανόνας ἀρετῆς σ' ὅλη τὴν ἀδελφότητα. Ἀργότερα, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ ἡγουμένου του, ἀποχώρησε ἀπὸ τὴν Μονὴ γιὰ ἄσκηση ὑψηλότερης πνευματικῆς ζωῆς. Ἐγκαταστάθηκε σὲ μία σπηλιὰ παραπλεύρως τοῦ κοντινοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ γιὰ 50 χρόνια μόνος πέρασε μὲ προσευχὴ καὶ ἄσκηση, καὶ ἐκεῖ τελικὰ πέθανε εἰρηνικά, ἀταφος. Κατὰ τύχη ὅμως, κάποιοι κυνηγοὶ πὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τους, βρῆκαν τὸ

ἄγιο λείψανό του μέσα στη σπηλιά. Τότε ὁ ἀρχιερέας τοῦ τόπου μαζί μὲ τὸ λαό, τὸ περισυνέλεξαν καὶ μὲ εὐλάβεια τὸ μετέφεραν στὴ Βέροια, ὅπου καὶ ἔκτισαν ναὸ στ' ὄνομά του, πού σώζεται μέχρι σήμερα. Στὴ σπηλιά δέ, ἔκτισαν σκῆτη, στ' ὄνομα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου συγκέντρωσε πολλοὺς μοναχοὺς.

Ὁ Μέγας Θεοδοσίος ὁ βασιλεύς

Ἡ μνήμη του μεγάλου Θεοδοσίου ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο, τοποθετεῖται τὴν 17η Ἰανουαρίου, ὅταν καὶ πέθανε. σ' ἄλλους συναξαριστὲς ἡ μνήμη αὐτοῦ σημειώνεται τὴν 9η καὶ 10η Νοεμβρίου (Delehaye). Ὁ Θεοδοσίος καταγόταν ἀπὸ γένος ἀξιωματῶν. Γενναϊότατος στρατηγὸς καὶ ὁ ἴδιος, ἀνακηρύχθηκε βασιλιάς τῆς Ἀνατολῆς τὸ 379 ἀπὸ τὸν Γρατιανό. Ὑπῆρξε προστάτης τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, εὐλαβῆς πρὸς τὸν κλῆρο, καὶ συγκάλεσε τὴν Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἐκκλησιαστικὴ εἰρήνη. Πέθανε τὴν 17η Ἰανουαρίου 395. Τὸ δὲ λείψανό του, ἀπὸ τὰ Μεδιόλανα μετακομίσθηκε, καὶ κατατέθηκε στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Γιὰ τὰ στρατηγικὰ του κατορθώματα, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του στὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἠθικὴ του μεγαλοφροσύνη, γιὰ τὴν χριστιανικὴ του μετριοφροσύνη καὶ τὴν εἰλικρινὴ καὶ πανηγυρικὴ ἀφοσίωσή του πρὸς τὴν θρησκεία μας, ὀνομάσθηκε ἀπὸ τὴν ἱστορία μέγας, ἡ δὲ Ἐκκλησία δίκαια τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουνίλλα καὶ Τούρβων

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Μνημονεύονται στὸν Κώδικα τῆς Κρυπτοφῆρης Βγ IN. Ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο στὴν Καππαδοκία, ἀπ' ὅπου κατάγονταν, μαζί μὲ τὴν ἁγία Νεονίλλα καὶ τοὺς τρεῖς ἐγγονοὺς τῆς (+16 Ἰανουαρίου). Ἡ Ἰουνίλλα λοιπόν, ἔριξε τὸ βρέφος τῆς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς, ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκε. Ὁ δὲ Τούρβων κατέστρεψε τὰ εἰδῶλα καὶ διακήρυττε ὅτι εἶναι χριστιανός, συνελήφθη καὶ ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ὅσιος Ἀχιλλᾶς

Ἀχιλλᾶς ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν ἦτο ἀναχωρητὴς καὶ ἡσκήτευεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου, γράφει δὲ περὶ τούτου ὁ Εὐεργετινός, ὅτι ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν Ἡσαΐαν καὶ εὗρεν αὐτὸν τρώγοντα καὶ ἔχοντα εἰς τὸ πινάκιον ἄλας καὶ ὕδωρ. Ὁ δὲ Ἡσαΐας, ἰδὼν τὸν ὄσιον Ἀχιλλᾶν, ἔκρυψε κατ' οἰκονομίαν τὸ πινάκιον ὀπίσω τοῦ κοφινίου τὸ ὁποῖον ἔπλεκε, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίση αὐτόν, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη συνήθεια εἰς τὴν Σκήτην. Ὁ δὲ Ἀχιλλᾶς, βλέπων αὐτὸν τρώγοντα καὶ οὐδὲν ἐνώπιον αὐτοῦ ἔχοντα, ἠρώτησεν αὐτόν τί ἔτρωγεν. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἀπεκρίθη: «Συγχώρησόν μοι, Ἀββᾶ, ὅτι ἔκοπτον θαλλία φοινίκων εἰς τὸ καῦμα, ὅθεν ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα μου ἄρτον ξηρὸν καὶ δὲν κατέβαιναν, ἐπειδὴ ἐξηράνθη ἀπὸ τὸ καῦμα ὁ φάρυγξ μου, διὰ τοῦτο ἠναγκάσθην νὰ βάλω ὕδωρ καὶ ἄλας, ἵνα βρέξω εἰς αὐτὰ τὸν ἄρτον μου καὶ δυνηθῶ νὰ τὸν φάγω». Τότε λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀχιλλᾶς: «Ἐλᾶτε νὰ ἴδητε, ὦ Πατέρες τῆς Σκήτης, τὸν Ἡσαΐαν,

ὅστις τρώγει ζωμόν, εύρισκόμενος εἰς Σκήτην». Εἶτα λέγει πρὸς αὐτόν: «Ἐὰν θέλῃς νὰ τρώγῃς ζωμόν, ὕπαγε εἰς τὴν Αἴγυπτον». Τοιαύτην ἐγκράτειαν εἶχον τότε εἰς τὰς Σκήτας.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ νέος ἐξ Ἰωαννίνων

Γεννήθηκε τὸ 1808 στὸ χωριὸ Τζούρχλι (ἢ Τζούραλη) τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν, ἀπὸ γονεῖς φτωχοὺς γεωργοὺς, τὸν Κωνσταντῖνο καὶ τὴν Βασίλω. Ὁ Γεώργιος, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ἦταν φτωχοί, παρέμεινε ἀγράμματος. Ὁρφάνεψε σὲ παιδικὴ ἡλικία καὶ πῆγε στὰ Ἰωάννινα, ὅπου ἔγινε Ἰπποκόμος τοῦ Χατζῆ Ἀβδουλά, ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἴμιν πασᾶ, στὸν ὁποῖο καὶ παρέμεινε γιὰ ὀκτῶ χρόνια. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1836 συκοφαντήθηκε ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ Τούρκου, ὅτι δῆθεν, προηγουμένως ἐξισλαμίστηκε καὶ κατόπιν ἐπανῆλθε στὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Μπροστὰ στὸν κριτὴ ὁ Γεώργιος ἀπολογήθηκε μὲ θάρρος καὶ ἀπέδειξε ὅτι ποτὲ δὲν ἔγινε ἀρνησίθρησκος. Ἔτσι, ἀφοῦ βρέθηκε καὶ ἀπερίτμητος τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. Ἀργότερα πῆρε σύζυγο ὀνόματι Ἑλένη καὶ προσλήφθηκε Ἰπποκόμος τοῦ μουσελίμη Φιλιατῶν καὶ πῆγε στὴν πόλη αὐτή. Κατόπιν μὲ ἄδεια τοῦ ἀφέντη του, ἦλθε στὰ Ἰωάννινα γιὰ δικές του ὑποθέσεις, ὅπου τὴν 12ῃ Ἰανουαρίου 1838, ἡμέρα Τετάρτη, κάποιος Ὄθωμανὸς τὸν συκοφάντησε ὅτι δῆθεν ἦταν προηγουμένως Τούρκος καὶ ξανάγινε χριστιανός. Ἔτσι συνελήφθη, φυλακίστηκε καὶ μὲ τὴν βία οἱ Τούρκοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀλλαξοπιστήσουν. Ὁ Γεώργιος ὅμως, παρέμεινε ἀμετάπειστος, ὁμολογῶντας τὸν Χριστό. Μάταια λαὸς καὶ κληρὸς προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ δραπετεύσει ἀπὸ τὴν φυλακὴ. Αὐτὸς ἐπέμενε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό. Τρεῖς φορές πὺ ὀδηγήθηκε στὸν κριτὴ, συνεχῶς ὁμολογοῦσε τὴν πίστη του. Ἔτσι τὴν Δευτέρα 17 Ἰανουαρίου 1838, ὁ Γεώργιος ἀπαγχονίστηκε στὴν ἀγορά. Τὸ λείψανό του παρέμεινε κρεμασμένο μέχρι τῆς 19 Ἰανουαρίου, ἔπειτα δωρήθηκε ἀπὸ τὸν Μουσταφὰ πασᾶ στὸν Μητροπολίτη Ἰωαννίνων Ἰωακείμ καὶ τάφηκε μὲ τιμὲς δίπλα στὸ ἱερὸ Βῆμα τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Τὴν 26ῃ Ὀκτωβρίου 1971 ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου, στὸ ναὸ πὺ ἔφερε τὸ ὄνομά του καὶ κτίστηκε στὸν τόπο πὺ πρὶν ἦταν τὸ σπίτι του.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος (Ρῶσος)

ὁ ἰδρυτὴς Ἱ.Μ. Ἁγίου Νικολάου (+ 13ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 18

- Οί Άγιοι Άθανάσιος και Κύριλλος Αρχιεπίσκοποι Αλεξανδρείας
- Ο Άγιος Κύριλλος
- Η Άγία Θεοδούλη και οί πιστεύσαντες δι' αὐτῆς Εὐάγριος, Μακάριος, Ἐλλάδιος και Βοηθός
- Η Άγία Ξένη (ἡ ἀλλιῶς Εὐσέβεια)
- Ο Ὅσιος Μαρκιανός ὁ ἐν τῇ Κύρῳ
- Ο Ὅσιος Ἐφραΐμιος ἐπίσκοπος Μηλασσῶν
- Ο Άγιος Μάξιμος ἐπίσκοπος Οὐγγροβλαχίας

Οί Άγιοι Αθανάσιος και Κύριλλος Αρχιεπίσκοποι Αλεξανδρείας

«Ο ἀγιώτερος τῶν ἡρώων και ἡρωικώτερος τῶν ἀγίων», «Μέγας Πατήρ», «Στῦλος τῆς Ὁρθοδοξίας». Τίτλοι, ἀπό τοὺς πιὸ χαρακτηριστικούς, πού ἀπονεμήθηκαν στο «πολύφωτο ἄστρο» τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Άγιο Αθανάσιο. Τὸ ἔτος 295 ἢ 296 μ.Χ. γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς φτωχοὺς στὴν Αλεξανδρεία, ἀλλὰ πλούσιους σὲ ἀρετὲς και πίστη. Δὲν εἶχε τὰ μέσα γιὰ ἀνώτερες σπουδές. Ο Θεός, ὅμως, τὸν προίκισε μὲ πλούσια διάνοια, και ἀφοῦ παίρνει τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευση, ἔπειτα αὐτοκαλλιιεργεῖται και φθάνει σὲ μεγάλα ὕψη οὐράνιας σοφίας. Τὸ 312 και σὲ ἡλικία 25 χρόνων, χειροτονεῖται διάκονος ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Αλεξανδρείας Ἀλέξανδρο, μαζί μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Αθανάσιος παίρνει μέρος στὴν Α΄ Οἰκουμ. Σύνοδο στὴ Νίκαια και συντρίβει τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Τὸ 328 πεθαίνει ὁ Ἀλέξανδρος και γιὰ τὸν Αθανάσιο πλησίασε μία μεγάλη ὥρα. Στὸ 330 χρόνο τῆς ἡλικίας του, κληρὸς και λαὸς τὸν ἐκλέγουν πανηγυρικὰ Πατριάρχη Αλεξανδρείας. Ἀπὸ δῶ και πέρα ὁ Άγιος θὰ ἀντιμετωπίσει ἕνα φοβερὸ και ἀνελέητο πόλεμο τῶν αἰρετικῶν τοῦ Ἀρείου. Πέντε σκληρὲς ἐξορίες περιλαμβάνει ἡ πολυτάραχη ζωὴ του ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸ αὐτοκράτορα Κωνσταντίο. Ὅμως, μὲ πίστη, θάρρος, ἀγωνιστικότητα και ὑπομονή, κατορθώνει νὰ βγεῖ νικητὴς και συντρίβει τοὺς «λύκους» τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Και ἔτσι, ὁ λόγος τῆς Ἀγίας Γραφῆς «Νὰ ἀγωνίζεσαι τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως» και «ἄς τρέχουμε μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα πού προβάλλει μπροστά μας», γίνεται ἀπὸ τὸν Άγιο Αθανάσιο πραγματικότητα, ἀναμφισβήτητο γεγονός. Ἀπεβίωσε στὶς 2 Μαΐου 373 σὲ ἡλικία περίπου 75 μὲ 77 ἐτῶν. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναφέρουμε ὅτι, ὁ Μέγας Αθανάσιος διακρίθηκε και ὡς συγγραφεὺς πολυγραφότατος και σπουδαιότατος. Διάκονος ἀκόμη ἔγραψε τὶς πραγματεῖες του κατὰ τῶν ἐθνικῶν και περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου. Στὰ «πολεμικά» του κατατάσσονται: «Ἐκθεσις πίστεως», «Ἡ ἐγκύκλιος ἐπιστολή», «Ἡ ἐπιστολή πρὸς τοὺς ἐπισκόπους Αἰγύπτου και Λιβύης», «Οἱ Λόγοι κατὰ τῶν Ἀρειανῶν». Ἄφησε δὲ και ἀρκετὲς ἐπιστολές. Νὰ παρατηρήσουμε ὅμως ἐδῶ ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν Κώδικα τῶν Κανονικῶν κυρίως μνήμη του πρέπει νὰ ἐορτάζεται τὴν 2α Μαΐου, ὁπού, και ἱστορικὰ ἀποδεδειγμένη, ἡ κοίμησή του. Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως καθιερώθηκε νὰ γιορτάζεται αὐτὴ τὴν μέρα μαζί μὲ τὸν Ἁγ. Κύριλλο δὲν γνωρίζουμε. Τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι, γιὰ τὸ λόγο πού καθιερώθηκε και ἡ γιορτὴ τῶν 3 Ἱεραρχῶν.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης στὸ Συναξαριστὴ του ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Κύριλλος ἔζησε ἐπὶ βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ καὶ γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 370 μ.Χ. Ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου ὁ Κύριλλος, ἔλαβε μεγάλη θεολογικὴ μόρφωση, ὥστε ἔγινε κατόπιν διάδοχος τοῦ θείου του, στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο Ἀλεξανδρείας. Ὅταν ἔγινε ἡ Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ 431 μ.Χ. στὴν Ἐφεσο, ὁ Κύριλλος ὑπῆρξε πρόεδρος αὐτῆς καὶ συνετέλεσε νὰ γκρεμιστοῦν οἱ κακοδοξίες τοῦ δυσεβοῦς Νεστορίου, γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Μὲ πολλὰ πνευματικὰ κατορθώματα στὸ ἐνεργητικὸ του, ὁ Κύριλλος παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο τὴν 27ῆ Ἰουνίου τοῦ 444 μ.Χ., ἀφοῦ πατριάρχευσε γιὰ 32 περίπου χρόνια. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, ἦταν ἡ ἀρετὴ του, ποὺ μᾶς θυμίζει τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ Παροιμιαστῆ, ὅτι ἡ «δικαιοσύνη ἀμώμους ὀρθοτομεῖ ὁδούς». Ἡ ἀρετὴ, δηλαδή, χαράσσει ἄψογο καὶ εὐθὺ τὸ δρόμο τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔπειτα, «ὁ πεποιθὼς τὴν ἑαυτοῦ ὀσιότητι δίκαιος», ποὺ σημαίνει, ἐκεῖνος ποὺ στηρίζεται στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς, θὰ εἶναι δίκαιος καὶ εὐλογημένος μπροστὰ στὸ Θεό. Ἡ μνήμη του γιορτάζεται καὶ τὴν 9ῆ Ἰουνίου.

Ἡ Ἁγία Θεοδούλη καὶ οἱ πιστεύσαντες δι' αὐτῆς Εὐάγριος, Μακάριος, Ἑλλάδιος καὶ Βοηθός

Ἐζησε στὰ χρόνια του Διοκλητιανοῦ καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Διοκλαίσα τῆς Κιλικίας. Στὴ βία τοῦ ἑπαρχοῦ Πελάγιου ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ ἀντέτασσε, ὅτι εἶναι καὶ θὰ μείνει χριστιανή. Ὁ Πελάγιος τότε τὴν ὑπέβαλε σὲ μαρτύρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως, ἡ γυναικεῖα φύση τῆς, στάθηκε ἀνώτερη μετὰ τὴν δύναμη τῆς θείας χάριτος. Καὶ τέτοια ὑπῆρξε ἡ ἐντύπωση τῆς σεμνότατης καὶ ἡρωικῆς διαγωγῆς τῆς, ὥστε καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπάρχου, ποὺ ἦταν πρὶν μετὰ τῶν βασιανιστῶν τῆς, τοῦ δήλωσαν ὅτι παραδέχονται σὰ Θεὸ τοὺς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὴν ἔριξε λοιπὸν, μαζὶ μὲ τὸν Εὐάγριο καὶ τὸν Μακάριο στὸ καμίνι. Δυὸ ἄλλοι, ὁ Ἑλλάδιος καὶ ὁ Βοηθός, ἀποκεφαλίστηκαν. Καὶ ἔτσι ὁ περίλαμπρος οὐρανὸς τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, στολίστηκε καὶ μὲ τοὺς νέους αὐτοὺς ἑξαίσιους ἀστέρες.

Ἡ Ἁγία Ξένη (ἢ ἀλλιῶς Εὐσέβεια)

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὴν ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά.

Ὁ Ὁσῖος Μαρκιανὸς ὁ ἐν τῇ Κύρῳ

Ἦταν ἀπὸ τοὺς γνήσιους πατριῶτες τῆς πόλης Κύρου, στὴν ὁποία γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε. Περιφρονητῆς τῶν ἐγκόσμιων, ἀναχώρησε στὴν ἔρημο καὶ κλείστηκε

μέσα σ' ένα στενὸ κελλί. Ἐκεῖ μὲ τὴν αὐστηρότατη νηστεία καὶ ἄσκηση ποὺ ἔκανε, ἀπόκτησε μεγάλη φήμη στὰ περίχωρα. Ἔτσι ὅσια ἀφοῦ ἔζησε, καὶ ἀφοῦ πολλὰ θαύματα ἔκανε, εἰρηνικὰ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό. Βιογραφία του ὑπάρχει ἀπὸ τὸν Κύρου Θεοδώρητο, στὴ Φιλόθεο Ἱστορία του.

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμιος ἐπίσκοπος Μηλασσῶν

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, ἀναγράφεται στὸν Σιναϊτικὸ Κώδικα 150.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἐπίσκοπος Οὐγγροβλαχίας

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη» τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 19

- Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος
 - Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς
 - Ἡ Ἁγία Εὐφρασία
 - Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
 - Ἀνάμνηση θαύματος Μ. Βασιλείου
 - Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας
 - Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ὁ Γαλασιώτης ὁ Ὁμολογητὴς
 - Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός
 - Ὁ Ὅσιος Κοσμᾶς ὁ Χρυσοστόματος
 - Ὁ Ὅσιος Μακάριος (Ρῶσος)
 - Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)
-

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος

Ἦταν ἀναχωρητὴς Αἰγύπτιος ἀσκητικότητας. Πέρασε τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του μέσα στὴν ἔρημο, σ' ἓνα στενότατο κελλί, μὲ πολλὴ ἐγκράτεια καὶ προσευχή. Γιὰ τὰ ἀσκητικά του παλαίσματα, ὁ Μακάριος, ὀνομάστηκε μέγας καὶ ἡ φήμη του ἦταν διαδεδομένη σχεδὸν σ' ὅλα τὰ ἀσκητήρια τῆς Αἰγύπτου. Ὅταν μαζευόταν πολὺ πλῆθος κοντὰ του, γιὰ νὰ πάρει τὴν συμβουλή του καὶ ν' ἀκούσει ἀπ' τὸ στόμα του ῥήματα ζωῆς αἰωνίου, αὐτὸς ἐξαφανιζόταν μέσῳ ὑπόγειας σύραγγας πὸν ἓνα μέρος αὐτῆς ἔσκαψε ὁ ἴδιος με τὰ χέρια του σὲ μία σπηλιά. Ὁ δὲ Παλλάδιος, διηγεῖται γιὰ τὸν ὅσιο Μακάριο, πολλὰ φοβερὰ καὶ ἐξαισία κατορθώματα, νίκες κατὰ τῶν δαιμόνων καὶ ἀναστάσεις νεκρῶν. Ἐζήσε στὰ χρόνια του Μεγάλου Θεοδοσίου (373) καὶ πέθανε εἰρηνικὰ 90 χρονῶν.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς

Ἀσκητὴς καὶ αὐτὸς καὶ πρεσβύτερος τῶν λεγομένων Κελλιῶν. Πέρασε τὴν ζωὴ του στὴν Αἰγυπτιακὴ ἔρημο μὲ ἄκρα ἡσυχία, στέρησεις πολλὲς καὶ κακουχίες. Ἐζήσε πολεμῶντας κατὰ τῶν δαιμόνων (σχετικῶς γράφει ὁ Παλλάδιος στὸ Λαυσαϊκόν) καὶ πέθανε εἰρηνικὰ. (Πιθανὸν νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν πιὸ πάνω Μακάριο, διότι οἱ βιογραφίες τους εἶναι σχεδὸν ταυτόσημες).

Ἡ Ἁγία Εὐφρασία

Πατρίδα τῆς ἦταν ἡ Νικομήδεια καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ (290). Ἡ

οικογένειά της διακρινόταν για τὸ ἐπίσημο τοῦ γένους της, ἢ ἴδια δὲ ἡ Εὐφρασία, ἔλαμπε ἀπὸ μεγάλη σωφροσύνη καὶ εὐσέβεια. Καταγγέλθηκε ὅτι πίστευε στὸν Χριστὸ καὶ ὁ ἔπαρχος τὴν συνέλαβε καὶ τὴν παρέδωσε σ' ἓνα ἀγροῖκο βάρβαρο, γιὰ νὰ τὴν ἀτιμάσει. Ἡ Εὐφρασία ὅμως, ἄλλαξε τὴν σὲ βάρως της κατάσταση, ὑπὲρ της. Εἶπε δηλαδὴ σ' ἐκεῖνον τὸν βάρβαρο, ὅτι ἂν τὴν ἄφηνε ἀπείρακτη, θὰ τοῦ γνώριζε κάποιον φάρμακο, ποῦ θὰ τὸν προφύλαγε στὶς μάχες ἀπὸ κάθε πληγὴ καὶ αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ ξίφους. Καὶ πρόσθεσε: «ἂν θέλεις νὰ πεισθῆς γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων μου, κτύπα δυνατὰ μὲ τὸ ξίφος σου τὸν λαϊμό μου καὶ θὰ δεῖς ὅτι δὲν θὰ μὲ βλάψει». Ὁ βάρβαρος δοκίμασε. Τὸ κεφάλι τῆς Ἁγίας κόπηκε καὶ ἔπεσε κάτω αἰμόφυρτο, Ἀλλ' ἡ τιμὴ της σώθηκε καὶ ἡ ἀγνή παρθένος πῆρε τὸ βασιλικὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ τιμίου αὐτοῦ λειψάνου ἔγινε ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο τὸν Πορφυρογέννητο, ποῦ τὸ κατέθεσε στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Τὴν ἱερὴ κάρα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου θησαυρίζει ἡ Ἱερὴ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου στὸ Ἄγιον Ὄρος.

Ἀνάμνηση θαύματος Μεγάλου Βασιλείου

Αὐτὴ τὴν μέρα γίνεται ἡ ἀνάμνηση τοῦ μεγάλου θαύματος στὴ Νίκαια, ὅταν ὁ Μέγας Βασίλειος μὲ τὴν προσευχὴ του ἀνοιξε τίς πόρτες τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἔδωσε στοὺς Ὀρθοδόξους.

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας

Υπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα (867-886), στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ πατέρας του ἦταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἢ δὲ μητέρα του ἀπὸ τὴν Βηθανία. Σὲ μικρὴ ἡλικία οἱ γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν σ' ἓνα τῶν ἐκεῖ μοναστηριῶν, ὅπου διδασκόταν τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ 12 χρονῶν ἐκάθη μοναχός. Ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πῆγε στὴ Σελεύκεια, ὅπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Ἀπὸ τὴν Σελεύκεια ἐπανῆλθε στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐπὶ Πατριάρχου Τρύφωνος (928-931) πῆρε Ἱερατικὴ θέση. Ἐπὶ δὲ τοῦ διαδόχου του Τρύφωνα, Θεοφύλακτου (933-956) ἐκλέχτηκε ἐπίσκοπος Κερκύρας γιὰ τὴν πολὺ ἐνάρετη ζωὴ του. Σὰν ποιμενάρχης διακρίθηκε γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ του δράση καὶ ἀφοσιώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὶς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του. Κάποτε ὅμως, ὁ Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος (911 -959), ἀγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, ζήτησε νὰ παρουσιαστοῦν στὴ βασιλεύουσα οἱ Κερκυραῖοι πρόκριτοι. Ὁ γέροντας, πλέον Ἀρσένιος, ἀνέλαβε νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματα καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Στὴν ἐπιστροφὴ ὅμως, πέθανε στὸ δρόμο κοντὰ στὴν Κόρινθο. Ἀπὸ ἐκεῖ μετακομίστηκε στὴν Κέρκυρα καὶ τὸ Ἱερό του λείψανο ἔκανε, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, πολλὰ θαύματα.

Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ὁ Γαλασιώτης ὁ Ὁμολογητής

Μαρία ὀνομαζόταν ἡ μητέρα του καὶ Γεώργιος ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν ἀξιωματικός. Καταγόταν ἀπὸ μία κωμόπολη τῆς Μαύρης Θάλασσας. Τὸ ἀρχικό του ὄνομα ἦταν Μιχαήλ καὶ ὁ εὐσεβῆς πόθος του τὸν ἔφερε στοὺς ἀγίους Τόπους, ἀπ' ὅπου βάδισε πεζὸς στὸ θεοβάδιστο Ὅρος Σινᾶ, καὶ κατατάχθηκε στὸ ἐκεῖ μοναχικὸ τάγμα. Ἀργότερα πῆγε στὴν Αἴγυπτο, ἀπὸ κεῖ στὴ Δαμασκὸ γιὰ νὰ καταλήξει στὴ Μονὴ Ὁσίου Λαζάρου, ποὺ ἦταν στὸ ὄρος Γαλάσιο, καὶ ἀπ' αὐτὸ πῆρε τὸ ἐπώνυμο Γαλασιώτης. Τὸ 1261 ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ δίδασκε μαζὶ μὲ τὸν συμμοναστή του Γαλακτίωνα στοὺς χριστιανούς, νὰ εἶναι ἀκλόνητοι στὴν Ὁρθοδοξία καὶ πὼς νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ψυχικὴ τους σωτηρία. Ὁ Μιχαήλ Παλαιολόγος τοὺς ἐξόρισε στὴ Σκῦρο τὸ 1275, ἀλλὰ μετὰ μερικὰ χρόνια ἐπέστρεψαν στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ τότε λατινόφωνος πατριάρχης Ἰωσήφ Βέκκης, εἶπε στὸν Μελέτιο νὰ γίνεῖ ἱερέας, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δέχτηκε ἀπὸ ἓναν πολέμιο τῆς Ἐκκλησίας νὰ γίνεῖ ἱερέας. Τελικὰ πέθανε τὸ 1283 σὲ ἡλικία 77 ἐτῶν. Τάφηκε στὴ Μονὴ τοῦ ἀγίου καὶ δικαίου Λαζάρου.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός

«Μᾶρκος οὐχ ὑπέγραψε, λοιπὸν ἐποιήσαμεν οὐδέν». Ὁ Μᾶρκος δὲν ὑπέγραψε, λοιπὸν δὲν κάναμε τίποτα. Μία παροιμιώδης φράση τοῦ Πάπα Ῥώμης, ὅταν ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός δὲν ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του στὸ πρωτόκολλο γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ εἶχαν ὑπογράψει ὅλοι οἱ ἄλλοι ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι. Ὁ ὑπέρμαχος αὐτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1392. Γονεῖς εἶχε τὸν διάκονο Γεώργιο καὶ τὴν Μαρία, ποὺ ἦταν κόρη κάποιου γιατροῦ Λουκᾶ ὀνομαζομένου. Ὁ Μᾶρκος εἶχε πολλὰ χαρίσματα καὶ ἀναδείχθηκε ἔξοχος στὶς θεολογικὲς καὶ ἄλλες σπουδές. Δίδασκε στὸ φροντιστήριό τοῦ πατέρα του, καὶ ἀργότερα, μετὰ τὸν θάνατο αὐτοῦ, τὸν διαδέχθηκε στὸ διδασκαλικὸ ἐπάγγελμα. Διακρίθηκε σὰν δάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καί, στὸ 25ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀποφάσισε νὰ γίνεῖ μοναχὸς καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε σὲ μία Μονὴ στοὺς Πριγκηπόνησους. Ἐκεῖ ἐτάχθη ὑπὸ τὴν πνευματικὴ ἐπιστολὰ ἑναρέτου μοναχοῦ, τοῦ Συμεῶν, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκλειρε μοναχὸ καὶ τὸν μετονόμασε ἀπὸ Μανουήλ, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο του ὄνομα, σὲ Μᾶρκο. Κατόπιν ἀπὸ τὰ νησιὰ αὐτὰ ἔφυγε καὶ πῆγε στὴ Μονὴ τῶν Μαγκάνων, ὅπου χειροτονήθηκε Ἱερέας. Ἀφοῦ ἔγινε κληρικός, τὸ 1436 ἐκλέγεται Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου. Τότε, ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, μπροστὰ στὸν τουρκικὸ κίνδυνο καὶ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσει ὁ Πάπας, πηγαίνει στὴ Φερόρα τῆς Ἰταλίας γιὰ νὰ συζητήσῃ τὴν ἔνωση τῶν δυὸ Ἐκκλησιῶν. Στὴν τελικὴ Σύνοδο, ποὺ γίνεταί στὴ Φλωρεντία τὸ 1439, βλέπουμε, δυστυχῶς, τοὺς ὀρθόδοξους Ἀρχιερεῖς, ἰδιαίτερα γιὰ τὸ «πρωτεῖο» τοῦ Πάπα, νὰ ὑπογράφουν ὅλοι. Ἐδῶ, ἀκριβῶς στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἱστορίας, σηκώνει τὸ πνευματικὸ του ἀνάστημα ὁ Ἐπίσκοπος Ἐφέσου Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός καὶ λέει «Ὁχι. Καλύτερα σκλαβωμένα σώματα στοὺς Τούρκους, παρὰ σκλαβωμένο πνεῦμα στὸν αἰρετικὸ Πάπα». Κατόρθωσε, ἔτσι, νὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὴν σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ διδάξῃ σ' ὅλους μας πὼς τὴν ὀρθόδοξη παράδοσή μας δὲν πρέπει νὰ συμβιβάζουμε καὶ νὰ προδίδουμε, χάριν ἐφήμερων καὶ ἰδιοτελῶν σκοπῶν. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὑπέστη ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κυβερνοῦσαν πολλὲς ἐξορίες, καταδιώξεις καὶ ταπεινώσεις, ἀλλ' ἔμεινε ἀδιάσειστος. Ἀρρώστησε, γιὰ περίπου 14 μέρες καὶ πέθανε στὶς 23 Ἰουνίου (ὅπου

κανονικά πρέπει να γιορτάζεται και ή κυρίως μνήμη του, σύμφωνα με τὸν Σ.
Εὐστρατιάδη) τοῦ ἔτους 1444, σὲ ἡλικία 52 ἐτῶν. Τάφηκε στὴ Μονὴ Ἁγ. Γεωργίου τῶν
Μαγκάνων.

Ὁ Ὅσιος Κοσμάς ὁ Χρυσοστόματος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Τυπικὸ τῆς Κυπριακῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοστόμου, ποὺ
σώζεται στὴν ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων ὑπ' ἀριθμ. 402 Coislin φ. 101. Στὸ Τυπικὸ
λοιπὸν αὐτό, σημειώνεται ἡ μνήμη τοῦ ὡς ἑξῆς: «Ἰστέον ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν
ἐπιτελοῦμεν μνημόσυνα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κοσμά τοῦ Χρυσοστόματος, ὡσαύτως
καὶ τὰ μνημόσυνα τοῦ πρεσβυτέρου καὶ καθηγουμένου κυρ Νικηφόρου». Σύμφωνα
λοιπὸν, μ' αὐτά, ὁ ὅσιος Κοσμάς ἦταν μοναχὸς τῆς Κυπριακῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου
Χρυσοστόμου, ἀπ' ὅπου πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία Χρυσοστόματος, καὶ ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ
ὁσία καὶ ἀσκητικὴ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ γιορτάζεται στὴ Μονὴ του.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος (Ῥῶσος)

Ὁ Νηστευτῆς (12ος αἰ.).

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος τοῦ Νόβγκοροντ (Ῥῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 20

- Ο Άγιος Εὐθύμιος ὁ Μέγας
- Οἱ Άγιοι Βάσσοσ, Εὐσέβιοσ, Εὐτύχιοσ καὶ Βασιλείδης
- Οἱ Άγιοι Ἰννας, Πίννας καὶ Ρίμμασ
- Ο μακάριοσ Πέτροσ ὁ τελώνησ
- Οἱ Άγιοι Θύρσοσ καὶ Ἀγνή Μάρτυρεσ
- Ο εὐσεβὴσ Βασιλεὺσ Λέων ὁ Μέγασ, ὁ Θράξ
- Ἡ Ἁγία Ἄννα
- Ο Άγιος Ζαχαρίασ νεομάρτυρασ ἐξ' Ἄρτησ
- Οἱ Ὅσιοι Εὐθύμιος ὁ Ἡσυχαστήσ καὶ Λαυρέντιοσ ὁ Ἐγκλειστοσ.

Ὁ Άγιος Εὐθύμιος ὁ Μέγασ

Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖσ πὸν εἶχαν μεγάλη πίστη καὶ θεάρεσθη ζωὴ, τὸν Παῦλο καὶ τὴν Διονυσία, τὸ 377 στή Μελιτηνὴ τῆσ Ἀρμενίασ. Σὲ ἡλικία τριῶν χρόνων χάνει τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ἡ μητέρα του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνεσ τῖσ χῆρεσ γυναῖκεσ πὸν διατήρησαν ὅλη τὴν ψυχικὴ τουσ δύναμη καὶ μπόρεσαν νὰ ἀναδείξουν μεγάλα τὰ παιδιὰ τουσ. Ὁ ἐπίσκοποσ Εὐτρώϊοσ διέκρινε τὰ χαρίσματα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ προστάτευσε. Ἀφοῦ σπούδασε ὁ Εὐθύμιοσ, χειροτονεῖται διάκονοσ, καί, κατόπιν, Ἱερέασ καὶ μάλιστα, κρίνεται κατάλληλοσ νὰ διευθύνει τὸ μοναστήρι τῆσ Μελιτηνῆσ. Πόθοσ του, ὅμωσ, ἦταν νὰ πάει στοὺσ Ἁγίουσ Τόπουσ. Πράγματι, τὸ 406 ὁ Θεὸσ τὸν ἀξιώνει καὶ πηγαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ μεγάλα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ χαρίσματά του γρήγορα τὸν ἀνέδειξαν καὶ ἐκεῖ. Στὸ ἡσυχαστήριό του συγκεντρώνονται πολλοὶ ζηλωτὲσ μοναχοὶ καὶ τὸν ἐκλέγουν ἡγούμενο. Τὸ νέο του ἀξίωμα ὁ Εὐθύμιοσ τὸ διαχειρίζεται σωστὰ καὶ ἀρχίζει συστηματικὴ Ἱεραποστολικὴ ἐργασία χριστιανικοῦ φωτισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀραβικῶν πληθυσμῶν, φέρνοντας πολλοὺσ Ἀραβεσ στή χριστιανικὴ πίστη. Ἔτσι, ὁ Εὐθύμιοσ «θέρισε» πολλὲσ ψυχὲσ στὸν πνευματικὸ ἀγρὸ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου μασ, «Ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰσ ζωὴν αἰώνιον». Δηλαδή, ἐκεῖνοσ πὸν ἐλκύει ψυχὲσ στή σωτηρία παίρνει μισθὸ καὶ ἀποθηκεύει καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ὁ Εὐθύμιοσ πάνω ἀπὸ 90 ἐτῶν, (κάτ' ἄλλοσ πέθανε τὸ 473 σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν), παραδίδει τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο, ἀφοῦ τὸν ὑπηρέτησε μέχρι τέλοσ, καὶ δίκαια ὀνομάστηκε Μέγασ.

(Στὸν Πατριμακὸ Κώδικα 266, κατὰ τὴν 7η τοῦ μηνὸσ Μαΐου φέρεται «ἡ μετάθεσισ τῶν λειψάνων τοῦ ὀσίου πατροσ ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου». Στὸν δὲ Συναξαριστὴ Delehaye σελ. 406, ἀναφέρεται κατὰ τὴν 19η Ἰανουαρίου, «ἐπάνοδοσ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἀγίοισ πατροσ ἡμῶν Εὐθυμίου»).

Οἱ Άγιοι Βάσσοσ, Εὐσέβιοσ, Εὐτύχιοσ καὶ Βασιλείδης

Ἦταν πλούσιοι καὶ συγκλητικοί. Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰῶνα. Ἐνῶ πρὶν ἦταν εἰδωλολάτρες, πῆραν ἀφορμὴ νὰ μελετήσουν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία καὶ νὰ προσέλθουν σ' αὐτή, ὅταν παρακολούθησαν τὸ μαρτύριο τοῦ ἐπισκόπου Θεοπέμπτου. Καὶ τὴν γνήσια καὶ ὀλόθερμη πίστη τους, ἐπικύρωσαν μὲ τὸ μαρτυρικὸ τους τέλος. Καταγγέλθηκαν σὰ χριστιανοί, δὲν τὸ ἀρνήθηκαν, ἀφοβοὶ δὲ καὶ πρόθυμοι βάδισαν στὸ στάδιο τοῦ μαρτυρίου. Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἀφαίρεσαν τὶς ἐπίσημες ζῶνες τους, ἐμβλήματα τῶν συγκλητικῶν ἀξιωματῶν τους, διότι τάχα ἦταν ἀνάξιοι νὰ τὶς φέρουν. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι χαίρονταν, διότι πίστευαν ὅτι εἶχαν γίνει συμπολίτες τῶν Ἁγίων καὶ θὰ γίνονταν καὶ στεφανηφόροι τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ὑπέστησαν γενναϊότατα τὸ μαρτυρικὸ θάνατο ὡς ἑξῆς: τὸν μὲν Βάσσο, ἀφοῦ τὸν ἔβαλαν μέχρι τὰ γόνατα μέσα σὲ βόθρο, κατόπιν τοῦ ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ στὴ συνέχεια διαμέλισαν ὅλο τὸ σῶμα του. Τοὺς δὲ Εὐσέβιο καὶ Εὐτύχιο, ἀφοῦ τοὺς κρέμασαν ἀνάποδα, κατόπιν τοὺς διαμέλισαν μὲ τσεκούρια. Καὶ τέλος τὸν Βασιλείδη τὸν θανάτωσαν, ἀφοῦ τοῦ διέρρηξαν τὴν κοιλία μὲ μαχαίρι.

Οἱ Ἅγιοι Ἰννας, Πίννας καὶ Ῥίμματος

Κατάγονταν ἀπὸ τὸν Βορρᾶ καὶ ὀνομάστηκαν κρυστάλλινοι, μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν, δεμένους σὲ ξύλο καὶ σὲ καιρὸ τρομερῆς παγωνιάς, μέσα σὲ παγωμένο ποτάμι. Φοβεροὶ καὶ ἀνυπόφοροι ἦταν οἱ πόνοι ποὺ δοκίμασε ἐκεῖ ἡ ὀλόγυμνη σὰρκα τους. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τους δὲν ἀπέβαλε τίποτα ἀπὸ τὴν θερμὴ εὐσέβειά τους. Καὶ ἔτσι πῆραν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ μακάριος Πέτρος ὁ τελώνης

Ἦταν Πατρίκιος στὸ ἀξίωμα καὶ διορισμένος ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ διοικητὴς στὴν Ἀφρική. Δυστυχῶς κατεῖχε ἓνα θανάσιμο ἐλάττωμα, τὴν πλεονεξία. Κάποτε ὅμως ἔπεσε στὰ χέρια του τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἀπὸ περιέργεια τὸ διάβασε. Τὸ θαῦμα ἔγινε! ἄνοιξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε ὅλη τὴν ἀσχήμια τῆς ζωῆς του. Καὶ μετὰ ἀπὸ ἓνα σημαδιακὸ ὄνειρο, μετάνιωσε εἰλικρινά, μοίρασε ὅλη του τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά του καὶ ζοῦσε βοηθώντας μὲ κάθε τρόπο τοὺς πάσχοντες. Ἐφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο καὶ νὰ πουληθεῖ ἀκόμα σὰν δούλος γιὰ νὰ βοηθήσει μίαν οἰκογένεια ποὺ ὑπέφερε. Ἀργότερα πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, προσκύνησε τοὺς ἁγίους Τόπους καὶ ἔπειτα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἀπεβίωσε φτωχός, ἀλλὰ πλούσιος σὲ οὐρανίους θησαυρούς.

Οἱ Ἅγιοι Θύρσος καὶ Ἄγνη

Μάρτυρες ποὺ ἡ σύναξή τους τελεῖται κοντὰ στὶς Ἑλενιάνες.

Ὁ εὐσεβὴς Βασιλεὺς Λέων ὁ Μέγας, ὁ Θράξ

Ὁ βασιλεὺς οὗτος Λέων ἔγινε μετὰ τὸν εὐσεβεστατον βασιλέα Μαρκιανόν. Τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησην προεῖπεν εἰς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος, ὅτε ἦτο εἰσέτι ἀπλοῦς ιδιώτης. Τριπλοῦν δὲ τότε θαῦμα ἐγένετο ἦτοι α) ἡ ἀκουσθεῖσα φωνὴ τῆς Θεοτόκου ἡ ἀποκαλύψασα εἰς τὸν Λέοντα τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Μπαλουκλή), β) ἡ πρόρρησις ὅτι ὁ Λέων θὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ γ) ἡ διὰ τοῦ Λέοντος θεραπεία τοῦ τυφλοῦ. Ἐφύλαττε δὲ ὁ Λέων οὗτος πολὺ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, βεβαιώσας ἅπαντα τὰ κηρυχθέντα ὑπὸ τῶν προκατόχων του βασιλέων κατὰ τῶν αἰρετικῶν διατάγματα καὶ πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἁγίας Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου θεσπίσματα - ὅθεν ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἦτο ἐν ἀνθηρῇ καταστάσει. Ἐθέσπισεν ἐπίσης νόμον δι' οὗ ἀπηγορεύετο τὸ πωλεῖν, τὸ ἀγοράζειν καὶ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Οὗτος ἀνήγειρε καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἀνέβλυσε τὸ ἀγίασμα. Ζήσας δὲ ἔτη δέκα ἑπτὰ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ἔτει υοδ' (474), προσβληθεὶς ὑπὸ ὑπερβολικῆς δυσεντερίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔγινε τὸ λείψανόν του ὡς φανός. Εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον βασιλέα Λέοντα ἐποίησε πλήρη Ἀκολουθίαν ὁ Ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Πατὴρ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Ἡ Ἁγία Ἄννα

Μαρτύρησε στὴ Ρώμη.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας νεομάρτυρας ἐξ Ἄρτης

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἄρτας. Σὲ μικρῇ ἡλικίᾳ ἐξιλαμίστηκε καὶ ἀργότερα ἔφυγε στὴν παλιὰ Πάτρα, ὅπου ἔκανε τὴν τέχνην τοῦ γουναρά. Σὲ κάποια στιγμή ὅμως μετάνιωσε εἰλικρινά, βρῆκε πνευματικό, ἐξομολογήθηκε τὸ ἁμάρτημα τῆς ἐξωμοσίας τοῦ καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μαρτυρήσει. Ὁ πνευματικὸς ὅμως, φοβούμενος μήπως ἀποκάμει ὁ μάρτυρας στὴ διάρκεια τῶν βασανιστηρίων, τὸν ἀπέτρεπε λέγοντάς του ὅτι, ἀπ' τὴν στιγμήν ποῦ ἦρθαν οἱ Ἀρβανῖτες στὸν Μοριά ἔμαθαν στοὺς ντόπιους Τούρκους τόσοσους καὶ τέτοιους τρόπους βασανιστηρίων, ποῦ μπροστὰ τους ὠχριοῦν αὐτὰ τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ὁ Ἅγιος ἀποκρίθηκε τότε στὸν πνευματικό λέγοντάς του ὅτι ἔχει τόση δίψα νὰ βασανιστεῖ γιὰ τὸν Χριστό, ποῦ γιὰ νὰ τὸν ξεδιψάσουν δὲν φτάνουν οὔτε αὐτὰ τὰ βασανιστήρια τῶν Ἀρβανιτῶν. Μπροστὰ στὰ λόγια αὐτὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό, ὁ πνευματικὸς μετέδωσε τὰ ἄχραντα μυστήρια στὸν Ἅγιο καὶ τὸν εὐλόγησε. Τότε ὁ Ζαχαρίας ἀφοῦ πῆγε στὸ ἐργαστήρι του, πούλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ τὰ ἔδωσε ἐλεημοσύνην στοὺς φτωχοὺς. Ἐπειτα παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὁ Κριτὴς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μεταπείσει οὔτε μὲ κολακεῖες, οὔτε μὲ φοβέρες, τὸν ἔστειλε στὸν ἐξουσιαστὴ τῆς πόλης. Αὐτός, μαζί με τοὺς ἀγάδες, ἀποφάσισε νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ τὸν χτυπᾶνε δυνατὰ, ἔτσι ὥστε ἢ νὰ ἐπανέλθει στὴν πίστη τους ἢ νὰ ξεψυχήσει χωρὶς νὰ χυθεῖ αἷμα ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἔτσι ὁ Ἅγιος βασανίστηκε γιὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ μὲ

ἀξιοθαύμαστη καρτερία υπέμεινε τὰ φρικτὰ βασανιστήρια. Παρέδωσε τὸ πνεῦμα του
στὶς 20 Ἰανουαρίου 1782 στὴν Πάτρα. Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου σώζεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ «Κάτω
Παναγιᾶς» Ἄρτας.

Οἱ Ὅσιοι Εὐθύμιος ὁ Ἡσυχαστὴς καὶ Λαυρέντιος ὁ Ἐγκλειστος

Στὴ Λαύρα τοῦ Κιέβου (Ρῶσοι, 13ος-14ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 21

- Ὁ Ὅσιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής
- Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος
- Ὁ Ὅσιος Ζώσιμος ἐπίσκοπος Συρακουσῶν
- Οἱ Ἅγιοι Εὐγένιος, Οὐαλεριανός, Κάντιδος καὶ Ἀκύλας οἱ ἐκ Τραπεζοῦντας
- Ἡ Σύναξις τῆς Ἁγίας Εἰρήνης
- Ἡ Ἁγία Ἀγνή
- Οἱ Ἅγιοι Τέσσερις Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος Προσμονάριος τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου
- [Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πάτροκλος] Μνήμη ὅλων τῶν Μαρτύρων
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος Γραικός
- Ὁ Ὅσιος Ἀπολλώνιος ὁ Ἀναχωρητής

Ὁ Ὅσιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής

Ὅς ἂν ὁμολογήσει ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ».

Δηλαδή, ὅποιος ὁμολογήσει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει μέσα σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς μέσα στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐνας τέτοιος ὁμολογητής ὑπῆρξε καὶ ὁ Ὅσιος Μάξιμος, ποὺ πραγματικὰ εἶχε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του. Ἦταν εὐγενικῆς καταγωγῆς καὶ γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 580 μ. Χ. Ἔκανε λαμπρὲς σπουδὲς στὴ θεολογία, ἀλλὰ καὶ στὴ φιλοσοφία. Μάλιστα, ἔκανε ἰδιαίτερος γραμματέας τοῦ αὐτοκράτορα Ἡρακλείου. Τότε προόδευε ἡ αἵρεση τῶν Μονοθελητῶν. Ὁ Μάξιμος ἀφήνει τὶς λαμπρότητες τῶν ἀνακτόρων καὶ γίνεται μοναχός, πολεμῶντας παντοιοτρόπως τὴν σατανικὴ αὐτὴ αἵρεση. Στὸν ἀγῶνα του αὐτὸ βρῖσκει πολλὰ ἐμπόδια. Κυρίως, τὸν αὐτοκράτορα Κώνστα, ποὺ ὑποστήριζε τοὺς Μονοθελητές. Μάλιστα, ἔφτασε στὸ σημεῖο μὲ μία ψευτοσύνοδο νὰ καταδικάσει τὸν ὄσιο, νὰ τὸν ἀναθεματίσει(!), καὶ τὸν παρέδωσε στὸν ἔπαρχο τῆς πόλης γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ. Μαστιγώνεται σκληρὰ καὶ τοῦ κόβουν τὴν γλῶσσα καὶ τὸ δεξὶ χέρι. Ἡ θέα, ὅμως, τοῦ ἄγλωσσου, πλέον, στόματος, θὰ ἦταν ἡ εὐγλωττότερη καὶ φλογερότερη ὑπόμνηση τῆς ἀφοσίωσης ποὺ χρωστοῦν ὅλοι νὰ ἔχουν στὴν Ἱερὴ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας. Πεθαίνει ἐξόριστος στὴ Λαζική τὸ 662 μ.Χ.

Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος

Γεννήθηκε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Θεόδωρο καὶ τὴν Φλωρεντία, ἐπὶ βασιλείᾳ Διοκλητιανοῦ (284-304). Σὲ νεαρὴ ἡλικία κατέφυγε στὸν Ὀλυμπο καὶ ζοῦσε ἀσκητικὰ μέσα σὲ μία σπηλιά. Ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο ἐπανῆλθε στὴ Νίκαια, ὅπου ἐπισκέφθηκε τοὺς γονεῖς του, καὶ κατόπιν πάλι ἐπέστρεψε στὸν Ὀλυμπο.

Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε πολὺ πνευματικὴ. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὅμως, οἱ διώκτες τοῦ Χριστιανισμοῦ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανός, ἔστειλαν στὴν ἐπαρχία τῆς Βιθυνίας ἕναν θηριώδη ἄρχοντα, τὸν Μάξιμο. Αὐτὸς κομματίαζε τοὺς χριστιανούς μετὰ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο. Τότε ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίστηκε στὸν Νεόφυτο καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάει στὴ Νίκαια γιὰ νὰ μαρτυρήσει. Ἔτσι ὥστε μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἐνισχύσει ψυχικὰ τοὺς χριστιανούς. Πράγματι ὁ Νεόφυτος παρουσιάστηκε στὸν Μάξιμο καὶ μετὰ πρωτοφανὲς θάρρος τὸν ἤλεγξε. Τότε ὁ ἄγριος ἄρχοντας διέταξε καὶ τὸν ἔδειραν σκληρὰ. Κατόπιν τὸν ἔριξαν μέσα σὲ καζάνι μετὰ βραστὸ νερό, ἔπειτα στὰ θηρία καὶ στὸ τέλος τὸν σκότωσαν μετὰ ξίφος. Τὸ μαρτύριό του, ὅμως, ἐμψύχωσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τοὺς χριστιανούς τοῦ τόπου ἐκείνου.

Ὁ Ὅσιος Ζώσιμος ἐπίσκοπος Συρακουσῶν

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σικελία. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του εἶχαν ἕνα κτῆμα κοντὰ σ' ἕνα μοναστήρι, καὶ ὁ μικρὸς γιὸς τους γρήγορα ἀγαπήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς γιὰ τὴν ἀφοσίωσή του στὰ θεῖα. Ὁ ἡγούμενος μάλιστα τοῦ μοναστηρίου φρόντισε ὁ μικρὸς νὰ μάθει γράμματα καὶ ὅταν μεγάλωσε, ὁ ἴδιος πλέον δίδασκε τὰ θεολογικὰ γράμματα. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἡγουμένου ἔγινε αὐτὸς διάδοχός του, διότι θεωρήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Συρακουσῶν ἀξιώτερος ὄλων. Ὑπῆρξε τόσο μεγάλη ἡ εὐσεβὴς δράση του, ὥστε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Συρακουσῶν, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ τὸν ἔφερε στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση, ὑπηρέτησε λαμπρὰ τὴν διδασκαλία τοῦ θείου λόγου καθὼς καὶ ὅλα τὰ ποιμαντικὰ του καθήκοντα. Καὶ ἔτσι ἅγια ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Οἱ Ἅγιοι Εὐγένιος, Οὐαλεριανός, Κάντιδος καὶ Ἀκύλας οἱ ἐκ Τραπεζοῦντας

Κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ζήτησαν νὰ προφυλαχθοῦν στὰ ὄρη. Συνελήφθησαν ὅμως καὶ διατάχθηκαν ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν γενναῖα, ὅτι δὲν ἄρνούνται, καὶ τότε τοὺς ἐξόρισαν στὸ φρούριο τῆς Πιτυοῦντος τῶν Λάζων. Ἡ φυλακὴ δὲν μπόρεσε νὰ δαμάσει τὸ φρόνημά τους. Τοὺς ἔφεραν λοιπὸν καὶ πάλι στὴν Τραπεζοῦντα, ὅπου μετὰ ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές, προσπάθησαν νὰ τοὺς σύρουν στὴν εἰδωλολατρεία. Ἡ ἀποτυχία, ὅμως, ἐξόργισε τὸν ἐπαρχο Λυσία καὶ διέταξε νὰ τοὺς βασανίσουν σκληρὰ. Πρῶτα τοὺς γύμνωσαν, καὶ ἄνδρες δυνατοὶ μετὰ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν, καταξέσχισαν τὶς σάρκες τους. Ἐπειτα ἔμπηξαν σιδερένια νύχια στὰ σώματά τους καὶ ἀνοιξαν βαθειὰ πληγές στὰ πλευρά τους. Κατόπιν μετὰ ἀναμμένες λαμπάδες, ἔκαψαν τὶς ματωμένες πληγές τους. Τελικὰ θανατώθηκαν μετὰ ἀποκεφαλισμὸ, ἀφοῦ ἔμειναν ἄσειστοι καὶ νικηφόροι στὴν πίστη τους.

(Στὸ τυπικὸ τῆς Μονῆς Καρακάλου, ἀριθ. 25 φ. 123 σημειώνεται: «τῇ 24ῃ Ἰουνίου τελεῖται καὶ ἡ γέννησις τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρα Εὐγενίου»).

Ἡ Σύναξις τῆς Ἁγίας Εἰρήνης

Στὴν ἐκκλησία πού βρίσκεται πρὸς τὴν θάλασσα. Αὐτὴ ἴσως εἶναι ἡ ἐκκλησία πού ἔκτισε ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς (+ 10 Ἰανουαρίου), ὁ οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Διότι αὐτὸς ἔκτισε ἕναν ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσα. Καὶ σ' ἄλλα μέρη τῶν Συναξαριστῶν ἀναφέρεται αὐτὴ ἡ Ἁγία Εἰρήνη πρὸς τὴν θάλασσα.

Ἡ Ἁγία Ἀγνή

Ἦταν κόρη οἰκογενείας εὐγενῶν ἀπὸ τὴν Ῥώμη. Οἱ δραστηριότητες τῆς Ἀγνῆς ἦταν νὰ φέρνει ψυχὲς στὴ Χριστιανικὴ πίστη καὶ οἱ ἐπιτυχίες τῆς ἦταν μεγάλες. Καταγγέλθηκε στὸν ἄρχοντα καὶ διατάχτηκε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἡ Ἀγνή ἐπέμενε νὰ τὸν ὁμολογεῖ. Τότε ὁ σκληρὸς ἄρχοντας τὴν ἔριξε σὲ πορνεῖο γιὰ νὰ σπιλώσει τὴν τιμὴ τῆς. Ἀλλ' ἡ Ἀγνή διὰ τῆς προσευχῆς ἔφερε πραγματικὸ σεισμὸ μέσα στὸ πορνεῖο, καὶ ὅσους διεφθαρμένους τόλμησαν νὰ τὴν πλησιάσουν τοὺς ἔριξε κάτω νεκρούς. Ἀμέσως τότε οἱ διεφθαρμένες γυναῖκες τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ πορνεῖο καὶ ὁ ἄρχοντας ἀπὸ τὴν μανία τὴν ἔριξε στὴν φωτιά. Ἔτσι ἡ ψυχὴ τῆς στεφανηφόρα πέταξε πρὸς τὸν Θεό. Εὐσεβεῖς χριστιανοὶ παρέλαβαν τὰ ἀπανθρακωμένα λείψανά τῆς καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια (ἡ μνήμη τῆς περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 5ην Ἰουλίου).

Οἱ Ἅγιοι τέσσερις Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους στὴν Τύρο.

Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος Προσμονάριος τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου

Ἄκουσε τὴν φωνὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἁγίας τῆς εἰκόνας. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

[Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πάτροκλος] Μνήμη ὅλων τῶν Μαρτύρων

Ποὺ μαρτύρησαν ἀπὸ τὸ χρόνο τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου μέχρι σήμερα. Ἡ μνήμη τους συναντᾶται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 30). Ἡ δὲ πανήγυρη τους γινόταν στὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Στεφάνου τῶν Ἱεροσολύμων, πού ἔκτισε ἡ βασίλισσα Εὐδοκία (+ 460), σύζυγος τοῦ αυτοκράτορα Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος Γραικός

Γεννήθηκε στὴν Ἄρτα τὸ 1470, ἀλλὰ ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὸν Μοριᾶ καὶ τὸ κοσμικὸ του ὄνομα ἦταν Μιχαὴλ Τριβώλης. Μαθήτευσε κοντὰ στὸν Ἰωάννη Μόσχο καὶ ὀλοκλήρωσε τὶς σπουδές του στὴν Ἰταλία. Ἐπίσης, μαθήτευσε στὴν Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Βενετίας καὶ κατόπιν σπούδασε στὰ Πανεπιστήμια τῆς Πάδοβας, τῆς Φλωρεντίας καὶ τοῦ Μιλάνου ἔχοντας ἐπιφανεῖς Ἑλληνες δασκάλους, ὅπως ὁ Ἰανὸς Λάσκαρης, ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης κ.ἄ. Τὸ 1505-6 πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Μάξιμος. Ἀργότερα ὁ Ἅγιος, μετὰ ἀπὸ παράκληση τοῦ τσάρου τῆς Ῥωσίας Βασιλείου Ἰβάνοβιτς, τὸ 1516, πῆγε στὴ Ῥωσία προκειμένου νὰ μεταφράσει διάφορα λειτουργικὰ καὶ θεολογικὰ βιβλία στὴ σλαβωνικὴ. Ἐκεῖ ὅμως συκοφαντήθηκε ἄγρια ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἡγούμενο τῆς Μονῆς Βολοκαλάμκ Δανιὴλ καὶ ἔτσι ὁ Μάξιμος ταλαιπωρήθηκε ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν μὲ ἐξορίες, στέρηση θείας κοινωνίας, φυλακίσεις σιδηροδέσμιος καὶ ἄλλα βάσανα. Τελικὰ τὸ 1551 μεταφέρθηκε στὴ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σεργίου, ὅπου ὁ ἡγούμενος τὸν περιέβαλε μὲ πολλὴ ἀγάπη, ἐκτιμῶντας τὸ πνευματικὸ του ἔργο. Ἐδῶ ἄφησε καὶ τὴν τελευταία του πνοὴ στὶς 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1556, ἀφοῦ συνέγραψε πολλὰ ἀπολογητικὰ καὶ ἐρμηνευτικὰ ἔργα. Ἀγιοποιήθηκε στὶς 31 Μαΐου 1988.

Ὁ Ὅσιος Ἀπολλώνιος ὁ Ἀναχωρητής

(+4ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 22

- Ο Άγιος Τιμόθεος ὁ Ἀπόστολος
- Ο Άγιος Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης
- Οἱ Άγιοι Μανουήλ, Γεώργιος, Πέτρος, Λέων, Γαβριήλ, Σιώνιος, Ἰωάννης, Λέων, Πάροδος καὶ ἄλλοι 377
- Ο Άγιος Βικέντιος ὁ διάκονος
- Ο Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ ἡγιασμένος ὁ Σαμάκος
- Ο Ὅσιος Ἀναστάσιος Διάκονος

Ὁ Άγιος Τιμόθεος ὁ Ἀπόστολος

Γεννήθηκε ἀπὸ Ἑλληνα πατέρα καὶ Ἰουδαία μητέρα, τὴν Εὐνίκη, στὰ Λύστρα τῆς Λυκαονίας. Στερήθηκε πολὺ νωρὶς τὸν πατέρα του, καὶ ἦ γιὰ τὴν ἀπώλειά του ὡς ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀκόμα τοῦ δίδαξε τὴν Ἁγία Γραφή. Ὄταν πέρασε ὁ Παῦλος ἀπὸ τὰ Λύστρα, ἐκτίμησε τὰ πνευματικὰ του χαρίσματα καὶ εἶδε σ' αὐτὸν ἕνα σπουδαῖο ἀποστολικὸ ἐργάτη. Τὸν διαπαιδαγωγεῖ ἀνάλογα, τὸν καθιστᾷ ἐπίσκοπο Ἐφέσου καὶ ἀπὸ τὴν 2ῃ ἀποστολική του περιοδεία ὁ Παῦλος παίρνει τὸν Τιμόθεο συνοδό του. Ἀπὸ τότε, κοντὰ στὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν, ζεῖ πολλὰς περιπέτειες γιὰ τὴν διάδοση τοῦ μηνύματος τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας. Μετὰ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Παύλου, ὁ Τιμόθεος ἐπιστρέφει στὴν Ἐφεσο καὶ ἐκεῖ συνεχίζει τὴν διαποίμανση τῆς περιοχῆς ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει. Κατὰ τὴν παράδοση, ἐκεῖ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους ὄχλους τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐπειδὴ ἐπέκρινε τὰ ὄργια τοὺς σὲ μία σειρὰ γιορτῶν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας. Ἔτσι, δίκαια θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναλάβει καὶ ὁ Τιμόθεος αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ διδάσκαλός του, ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος του: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής». Δηλαδή, τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου ἀγωνίστηκα, τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς τελείωσα καὶ τὴν πίστη διαφύλαξα. Λοιπὸν, μοῦ ἐπιφυλάσσεται ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, ποὺ θὰ μοῦ ἀποδώσει ὁ Κύριος τὴν μεγάλη ἡμέρα τῆς Κρίσεως, σὰν δίκαιος Κριτής. Τὸ δὲ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, μετακομίστηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ κατατέθηκε μέσα στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μαζί μ' αὐτὰ τῶν Ἀγ. Ἀπ. Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ.

Ὁ Άγιος Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης

Ἐζησε τὸν 7ο αἰῶνα μ.Χ. στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Χοσρόη καὶ τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως Ἡρακλείου. Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ραζήχ τῆς ἐπαρχίας Ρασουνί. Γιὸς Πέρσης, ἀπὸ τὴν τάξη τῶν Μάγων, εἶχε λάβει ἀξιόλογη ἐκπαίδευση καὶ εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ θρησκευτικὰ προβλήματα. Ὄταν ὁ Χοσρόης κυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 614, καὶ ἔστειλε τὸν Τίμιο

Σταυρό στην Περσία, οί μορφωμένοι Πέρσες ενδιαφέρθηκαν πολύ για τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν θρησκεία Του. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Μαζοενδάτ (κατ' ἄλλους Μαγουνδάτ), ὁ γιὸς τοῦ Βάβ, πὺν κατέληξε στὸ ν' ἀποφασίσει ν' ἀσπασθεῖ τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Γι' αὐτὸ πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου βαπτίσθηκε, ἐκάρη μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ ἀββᾶ Ἰουστίνου (κατ' ἄλλους τοῦ Ἁγίου Σάββα) καὶ μετονομάσθηκε Ἀναστάσιος. Κατόπιν πῆγε στὴν Καισάρεια, ὅπου θεώρησε καθῆκον του νὰ προσηλυτίσει στὸν χριστιανισμὸ τὴν ἐκεῖ περσικὴ φρουρά. Στὴν προσπάθειά του αὐτή, καταγγέλθηκε στὸν διοικητὴ Μαρζαβανά. Αὐτὸς, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀναστάσιος ἦταν γιὸς Μάγου, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν περσικὴ θρησκεία. Ἀπέτυχε ὅμως καὶ διέταξε τὸ θάνατό του μὲ ἀπαγχονισμό. Ἄλλ' ὅταν τὸν ἔπνιγαν, τὴν τελευταία στιγμή πὺν θὰ πέθαινε τὸν ἔλυσαν, γιὰ νὰ δεῖ ὅτι καὶ θὰ τὸν ἀποκεφάλιζαν. Ὁ Ἀναστάσιος μειδίασε εὐτυχισμένος, διότι ἀξιώθηκε ὄχι μόνο νὰ πιστέψει, ἀλλὰ καὶ νὰ πάθει γιὰ τὸ Χριστό.

Οἱ Ἅγιοι Μανουήλ, Γεώργιος, Πέτρος, Λέων, Γαβριήλ, Σιώνιος, Ἰωάννης, Λέων, Πάροδος καὶ ἄλλοι 377

Ὁ Μανουήλ ἦταν Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῶν Βουλγάρων μαζί μὲ ἄλλους ἐπισκόπους, Γεωργίου ἐπισκόπου Δολβέρτου καὶ ἐπισκόπου Πέτρου, καθὼς καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους χριστιανούς, ὅταν οἱ Βούλγαροι κατέβηκαν νὰ πολεμήσουν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ Λέοντος Ἀρμενίου τοῦ εἰκονομάχου (815). Ἡγέτης τους ἦταν ὁ Κροῦμος καὶ κατέλαβαν τὴν Ἀδριανούπολη. Τρεῖς μέρες οἱ αἰμοχαρεῖς ἔσφαζαν τοὺς χριστιανούς. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Κρούμου οἱ διάδοχοί του Δούκουμος καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν ὁ Δίτσεγγος, ἔδειξαν θηριώδη συμπεριφορὰ στοὺς ἄτυχους χριστιανούς. Ὁ δὲ Μουρτάγων μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ἔκοψε ἀπὸ τοὺς ὦμους τὰ χέρια τοῦ Μανουήλ καὶ τὸ σῶμα του τὸ ἔριξε στὰ σκυλιά. Ἐπίσης, τοὺς ἐπισκόπους Γεώργιο καὶ Πέτρο, ἀφοῦ τοὺς καταξέσχισε, κατόπιν τοὺς ἀποκεφάλισε. Ἐπειτα ὁ ἴδιος ἀποκεφάλισε τοὺς στρατηγούς Λέοντα καὶ Ἰωάννη, τοῦ ἐπισκόπου Νικαίας Λέοντα ξέσχισε τὴν κοιλιὰ μὲ ξίφος καὶ τοὺς Γαβριήλ καὶ Σιώνιο ἀποκεφάλισε. Τὸν δὲ σεβάσμιο πρεσβύτερο Πάροδο λιθοβόλησε, καὶ ἄλλους 377 χριστιανούς ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ἅγιος Βικέντιος ὁ διάκονος

Ἐπῆρξε ἐπὶ βασιλείας Μαξιμιανοῦ καὶ ἡγεμόνος Δομετιανοῦ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Αὐγουστόπολη καὶ ἦταν διάκονος τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας. Συνελήφθη μαζί μὲ τὸν ἐπίσκοπο Οὐαλλέριο στὴ Βαλεντία καὶ κλείστηκε στὴ φυλακὴ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό. (Πιθανὸν νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με αὐτὸν τῆς 11ης Νοεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ ἡγιασμένος ὁ Σαμάκος

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κρήτης, ἀπὸ ἓνα χωριὸ πὺν ὀνομαζόταν

Κεράμων. Οί εὐσεβεῖς γονεῖς του, ὅταν ἦλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία τὸν παρέδωσαν σ' ἕναν δάσκαλο, σεβάσμιο πνευματικὸ πατέρα, ποὺ κατοικοῦσε στὸ μονύδριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Δερματάνου ὅπως πολλοὶ τὸ ἤξεραν. Αὐτὸ βρισκόταν κοντὰ στὴ θάλασσα, στὸν Χάνδακα (Ηράκλειο). Ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ ἔμαθε τὴν θεία θεωρία καὶ καλλιγραφοῦσε. Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, μοίρασε τὴν μεγάλη κληρονομιά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἐπιδόθηκε περισσότερο στοὺς πνευματικὸς ἀγῶνες. Ἀργότερα ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ γίνεῖ ἱερέας καὶ νὰ πάει νὰ προσκυνήσει στοὺς Ἁγίους Τόπους. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ μονύδριό του καὶ ἔζησε ζωὴ ἀγία μὲ ἀγάπη καὶ ἐλεημοσύνες πρὸς τοὺς συνανθρώπους του. Πέθανε πάνω ἀπὸ 70 χρονῶν στὶς 22-1-1511. Τὸ 1669, στὶς 29 Αὐγούστου, οἱ συγγενεῖς του ἔφεραν τὸ ἅγιο λείψανό του στὴ Ζάκυνθο. Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς ἱεῤῤ εἰκόνας Παναγίας «Ἐλεήστριας» Κορώνης, ἐν Μεσσηνίᾳ (1897).

Ὁ Ὅσιος Ἀναστάσιος Διάκονος

(Ρῶσος, 12ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ιανουάριος - 23

- Άγιος Κλήμης επίσκοπος Αγκύρας και ο Άγιος Αγαθάγγελος
- Ο Όσιος Ευσέβιος
- Ο Όσιος Μαύσιμας ο Σύρος
- Ο Όσιος Σαλαμανής ο Ήουχαστής
- Ο Άγιος Αχόλιος ή Ασχολίας επίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Οί Άγιοι Δύο Μάρτυρες οί έν τῷ Παρίῳ
- Ο Άγιος Γεννάδιος ο έν Κοστρόμα, ο Λιθουανός

Άγιος Κλήμης επίσκοπος Αγκύρας και ο Άγιος Αγαθάγγελος

Ο πατέρας του Κλήμη ήταν ειδωλολάτρης. Πέθανε, όμως, νωρίς και ή ανατροφή του Κλήμη έγινε με όλη την χριστιανική επιμέλεια, από την ευσεβέστατη μητέρα του. Όταν μεγάλωσε, ή παιδεία του, ή φιλανθρωπία του και οί άλλες φημισμένες αρετές του τον ανέδειξαν επίσκοπο της πατρίδας του Αγκύρας. Το μεγάλο αξίωμα δεν τον έκανε να πέσει στη μεγάλη παγίδα της αλαζονείας, Αντίθετα, ανέπτυξε περισσότερο την ενεργητικότητά του, για να ανταποκριθεί στις πνευματικές και υλικές ανάγκες του ποιμνίου του. Εκείνο, όμως, που πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα στον επίσκοπο Κλήμη, είναι ότι φρόντιζε πατρικά για τὰ όρφανα και τους φτωχούς. Παρηγορούσε τους πάσχοντες, με ιδιαίτερη προσοχή έπαιρνε στην Έκκλησία παιδιά εγκαταλελειμμένα και έκθετα, φροντίζοντας όχι μόνο για την συντήρησή τους, αλλά και για την κατήχηση και βάπτισή τους. Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να πούμε ότι ή πίστη του ήταν ζωντανή, με έργα. Διότι «ή πίστις, εάν μη έργα έχει, νεκρά έστι καθ' έαυτήν». Η πίστη, δηλαδή, αν δεν έχει σαν καρπό έργα αρετής, είναι από την ρίζα της νεκρή. Ο Θεός, όμως, θέλησε να δοκιμάσει τον Κλήμη και από το καμίνι του μαρτυρίου. Επί βασιλείας Διοκλητιανού, λοιπόν, βασανίζεται φρικτά και τὰ υπομένει όλα καρτερικότατα, μέχρι που τον αποκεφαλίζουν, επισφραγίζοντας, έτσι, με το μαρτύριο την μεγάλη και ζωντανή του πίστη. Ο δέ Αγαθάγγελος καταγόταν από την Ρώμη και έγινε χριστιανός από τον άγιο Κλήμεντα, τον όποιο ακολούθησε. Συμμερίστηκε μάλιστα τις περιπέτειές του και τὰ βασανιστήριά του, και πέθανε μαζί του με αποκεφαλισμό.

Ο Όσιος Ευσέβιος

Ήταν κλεισμένος μέσα σ' ένα κελί πολυ μικρό και σκοτεινό, επειδή δεν είχε κανένα παράθυρο, και εκεί σκληραγωγοῦσε με διάφορες ασκήσεις το σώμα του. Υστερα από συνεχή παρακίνηση ενός πνευματικού του αδελφού, του Αμμιανού, πήγε σε μοναστήρι για να δεχτεί την προστασία και την ήγουμενία των αδελφών. Εκεί ζούσε με πραότητα, ταπεινοφροσύνη και πολλή άσκηση. Έτρωγε κάθε τρεις ή τέσσερις ήμέρες. Είχε σιδερένια ζώνη στη μέση του και βαρεία αλυσίδα στο λαιμό του. Όταν κάποιος τον κατηγορήσει γι' αυτό, ο Ευσέβιος απάντησε: «Το κάνω αυτό για να αποφύγω τις παγίδες

τοῦ διαβόλου, πού προσπαθεῖ νὰ μὲ στερήσει ἀπὸ μεγάλα πράγματα. Δηλαδή τις ἀρετές, τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν δικαιοσύνη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἔστησα πόλεμο ἐναντίον του μ' αὐτὰ τὰ μικρὰ κακοπαθήματα, διότι ἂν μὲ νικήσει δὲν θὰ ὑπερηφανευθεῖ πολὺ, ἂν ὅμως νικηθεῖ ἀπὸ μένα, θὰ εἶναι γιὰ γέλια, ἐπειδὴ οὔτε στὰ μικρὰ μπόρεσε νὰ μὲ νικήσει». Ἔτσι λοιπὸν θεάρεστα ἀφοῦ ἔζησε ὁ Ὅσιος Εὐσέβιος, παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο.

Ὁ Ὅσιος Μαῦσιμᾶς ὁ Σύρος.

Οἱ γραμματικές του γνώσεις ἦταν μέτριες. Διακρίθηκε ὅμως, γιὰ τὴν πολὺ ἐνάρετη ζωὴ του. Ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση ἦταν μᾶλλον ἄσχημη. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ὁ ἴδιος ντυνόταν μὲ παλιὰ φορέματα, τὰ φιλόφθωρα ἔργα του ἦταν πλούσια καὶ ἀμέτρητα. Τὸ κελλί του ἔμενε πάντοτε ἀνοικτὸ γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους, ἐφοδιαζόμενος δὲ μὲ σιτάρι καὶ λάδι, μοίραζε σ' ὅσους ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀνάγκη. Ὄταν κάποτε πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἄρχοντας τῆς κωμοπόλεως τοὺς καταπίεζε τοὺς γεωργούς, δὲν δίστασε νὰ παρουσιασθεῖ μπροστὰ στὸν ὑπερήφανο καὶ λαμπροφορεμένο ἐκεῖνο ἐγωιστὴ μὲ τὰ φτωχικά του ρούχα, καὶ νὰ τοῦ δώσει μαθήματα δικαιοσύνης καὶ εὐγενείας. Ἔτσι μὲ τέτοιες ἅγιες ἀσχολίες τελείωσε τὴν θεοφιλεῖ ζωὴ του. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὶς 13 Φεβρουαρίου σὰν Μαΐουμᾶς).

Ὁ Ὅσιος Σαλαμανῆς ὁ Ἡσυχαστὴς

Φίλος τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ἔστησε τὸ κελλί του πέραν τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτη στὸ χωριὸ Καπερσανά. Ὁ ἐκεῖ ἐπίσκοπος, πληροφορήθηκε γιὰ τὴν ἀρετὴ του καὶ πῆγε ὁ ἴδιος καὶ τὸν συνάντησε, γιὰ νὰ τὸν πείσει νὰ δεχθεῖ τὴν ἱεροσύνη. Ἄλλ' ὁ Ὅσιος ἀρνήθηκε καὶ ἀρκέστηκε στὴν ἡσυχία προσευχῆ καὶ μελέτη του καὶ στὰ καλά, πού ἔκανε παρηγορῶντας καὶ ὀδηγῶντας διάφορες ψυχές, πού προσέρχονταν σ' αὐτόν.

Ὁ Ἅγιος Ἀχόλιος ἡ Ἀσχολίας ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔδρασε τὰ ἔτη 360-383 καὶ ἦταν γνωστὸς γιὰ τις ἀρετές του. Ἐβάπτισε τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο, ὁ ὁποῖος ἐξαιτίας του ἐξέδωσε τὸ 380 τὸ περίφημο διάταγμα (Edictum) τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐλαβε μέρος στὴ Β' Οἰκουμενικῇ Σύνοδο. Ὁ Μέγας Βασίλειος τὸν ἀποκαλεῖ φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας του ἡ Θεσσαλονικὴ ἦταν κέντρο τῆς χριστιανοσύνης.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες οἱ ἐν τῷ Παρίῳ

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔριξαν μέσα σ' ἓνα λάκκο, στὴν πόλη Πάριον. Αὐτὴ ἦταν πόλη

παραθαλάσσια με λιμάνι, μεταξύ Κυζίκου καὶ Λαμψάκου, πού, κατὰ τὸν Μελέτιο, κτίστηκε ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ Πάρος, ὅποτε ἀπ' αὐτοὺς ὀνομάστηκε Πάριον.

Ὁ Ἅγιος Γεννάδιος ὁ ἐν Κοστρόμα, ὁ Λιθουανός

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη» τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. Ἑπτάλοφος, Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 24

- Ἡ Ὁσία Ξένη
- Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Παύστριος καὶ Θεοδοτίων οἱ ἀντάδελφοι
- Οἱ Ἅγιοι Βαβύλας ὁ ἐν Σικελία καὶ Ἀγάπιος καὶ Τιμόθεος οἱ μαθητές του
- Ὁ Ὅσιος Μακεδόνιος
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου
- Οἱ Ἅγιοι Ἑρμογένης καὶ Μᾶμας
- Ὁ Ὅσιος Φίλων ἐπίσκοπος Καλπασίου (Καρπασίας)
- Ὁ Ὅσιος Φιλιππικός ὁ πρεσβύτερος
- Ὁ Ἅγιος Βάρσιμος καὶ τὰ Δύο του ἀδέλφια
- Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς
- Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου πλησίον τοῦ Ταύρου
- Ὁ Ἅγιος Φιλήμων ἐπίσκοπος Καρπάθου
- Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος
- Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας στή Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος
- Ἡ Ἁγία Χρυσοπλόκη
- Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος ἰδρυτῆς Μονῆς Φιλόθεου Ἁγίου Ὀρους καὶ οἱ Ὅσιοι Θεοδόσιος, Διονύσιος, Συμεών, Δομέτιος, Δαμιανὸς καὶ Κοσμᾶς (ὁ Αἰτωλός)
- Ὁ Ὅσιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ
- Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ Ἁγ. Ζαχαρία στή Μονὴ τῆς ὁσίας Δομνίκης
- Ἡ Ἁγ. Ξενία τῆς Πετροπόλεως, ἡ θαυματουργὸς (Ρωσίδα)
- Ὁ Ἅγιος Cadoc, ἡγούμενος (Οὐαλός)

Ἡ Ὁσία Ξένη

Ὄνομαζόταν Εὐσεβία, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ ἦταν «φεμινίστρια» τῆς ἐποχῆς τῆς, μὲ τὴν ὑγίη, βέβαια, ἔννοια τῆς λέξης. Πίστευε πὼς ἡ γυναῖκα εἶχε δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ μὴ δέχεται σύζυγο πού θὰ τῆς ἦταν καθημερινὸ ἐμπόδιο στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ. Καὶ ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις». Δηλαδή, μὴ μπαίνετε στὸν ἴδιο ζυγὸ (γάμο) μὲ ἀνθρώπους πού δὲν ἔχουν πίστη στὸ Θεό. Διότι «τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν», πού σημαίνει, τὸ μυστήριον αὐτὸ τοῦ γάμου εἶναι μεγάλης σημασίας. Καὶ τὸ λέω αὐτό, ἀναφερόμενος στὴν πνευματικὴ ἔνωση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ γονεῖς, ὅμως, τῆς ὁσίας, εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη καὶ ἤθελαν νὰ τὴν παντρέψουν στανικῶς, μὲ ὅποιον αὐτοὶ ἤθελαν. Τότε ἐκείνη κρυφὰ φεύγει γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Μετονομάζεται Ξένη καὶ γιὰ νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη τῆς, πηγαίνει στὸ νησί Κῶς. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, στὰ Μύλασσα τῆς Καριᾶς. Ἐκεῖ, ἐγκαταστάθηκε μὲ τὶς δυὸ ὑπηρέτριες πού τὴν εἶχαν συνοδεύσει σὲ ἡσυχαστικὰ κελιά. Κοντὰ ἐκεῖ, ἔκτισε μικρὸ ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Ἄφου ἤλθαν κοντὰ τῆς καὶ μερικὲς ἄλλες μοναχές, ἔκαναν μία ἐξαίρετη χριστιανικὴ ἀδελφότητα. Ἡ παιδεία τῆς, ἡ

εὐγένειά της καὶ ἡ θερμὴ της πίστις γρήγορα ἔφθασαν παντοῦ. Καθημερινὰ ἔτρεχαν κοντά της γυναῖκες, γιὰ νὰ πάρουν συμβουλές καὶ νὰ ζητήσουν τὶς προσευχές της. Ἔτσι, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ Ὁσία τὶς εἴλκυε στὸ Χριστὸ καὶ τὶς ὀδηγοῦσε στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας.

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Παύστριος καὶ Θεοδοτίων οἱ ἀυτάδελφοι

Ἐξήσαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Κλεοπατρίδα τῆς Αἰγύπτου, τὸ τωρινὸ Σουέζ. Οἱ δυὸ πρῶτοι ἀκολούθησαν τὴν ἀγία ἐρημικὴ ζωὴ. Ὄταν ὅμως ἀναψε ὁ διωγμὸς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Ἀρειανὸ καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Ὁ τρίτος ἀδελφός, ὁ Θεοδοτίων, εἶχε πάρει ἄλλο δρόμο. Παρασύρθηκε ἀπὸ κακοὺς φίλους καὶ ἔγινε ληστής. Ὄταν ὅμως ἔμαθε τὴν τύχη τῶν δυὸ μεγαλύτερων ἀδελφῶν του, πῆγε νὰ δεῖ τὸ τέλος τους. Τότε ἡ καρδιά του μαλάκωσε, συγκινήθηκε, μετάνιωσε καὶ ὁμολόγησε τὸν ἑαυτό του χριστιανό, ἐπιπλήττοντας θαρρόαλέα τὸν τύραννο. Ἐκεῖνος ἐξαγριωμένος διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν ἀνελέητα. Κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισαν. Τοὺς δυὸ μεγαλύτερους ἀδελφούς του, τοὺς ἔριξαν στὰ νερὰ καὶ τοὺς ἔπνιξαν. Ἔτσι καὶ τὰ τρία ἀδέλφια μαζί, πῆραν τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Οἱ Ἅγιοι Βαβύλας ὁ ἐν Σικελία καὶ Ἀγάπιος καὶ Τιμόθεος οἱ μαθητές του

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Βαβύλας καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεούπολη (τὴν Ἀντιόχεια πιθανῶς), καὶ πῆρε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν ἀνάλογη χριστιανικὴ ἀνατροφή. Μετὰ τὸ θάνατό τους, διαμοίρασε τὰ πλούτη του στοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ, καὶ ἀποσύρθηκε σὲ ἡσυχαστήριον μὲ δυὸ μαθητές του, τὸν Ἀγάπιον καὶ τὸν Τιμόθεον. Ἐκεῖ, συμπλήρωσε τὶς μελέτες του, καὶ κατάρτησε καλὰ τοὺς μαθητές του στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν πίστιν. Μετὰ ἀπὸ ἔντονη παράκληση καὶ πίεση, χειροτονήθηκε Ἱερέας, μὲ πλήρη συναίσθησι τῶν μεγάλων καὶ Ἱερῶν ὑποχρεώσεων του. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ταξίδεψε στὴ Ῥώμην καὶ κατόπιν στὴ Σικελία, ἐργαζόμενος πάντα ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀλλὰ ὁ ἐκεῖ διοικητής, ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ ἀποσπάσει αὐτὸν καὶ τοὺς μαθητές του ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ ὁμολογία, τοὺς ὑπέβαλε σὲ σειρὰ σκληρῶν βασανιστηρίων. Ὄταν δὲ καὶ αὐτὰ ἀποδείχτηκαν ἀδύνατα νὰ κάμψουν τὴν σταθερότητα τῶν Ἁγίων, τοὺς κατέσφαξε μὲ μαχαίρια καὶ τὰ σώματά τους ἔριξε στὴ φωτιά. Τὰ λείψανά τους, ὅμως, διαφυλάχτηκαν ἀβλαβῆ, καὶ χριστιανοὶ εὐσεβεῖς τὰ παρέλαβαν καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ ὅλη τὴν χριστιανικὴ τιμὴ.

Ὁ Ὅσιος Μακεδόνιος

Πέρασε τὴν ζωὴν του στὰ ἐρημικὰ ἀναχωρητήρια τῆς Φοινίκης, τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας. Περίφημος γιὰ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν ἀρετὴν του, ἔβλεπε πολλὰ φορὲς νὰ ἔρχονται σ' αὐτὸν ἄνδρες μεγάλων ἀξιομάτων, ποὺ ὠφελοῦνταν πολὺ ἀπὸ τὴν συνομιλία του. Ἀλλὰ καὶ στίς πόλεις κατέβαινε, ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρουν ἐνίσχυση

οί χριστιανοὶ στίς γενικὲς δοκιμασίες τους. Εἶναι γνωστὸ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀντιόχειας συνέτριψαν τοὺς βασιλικούς ἀνδριάντες ἐπὶ Μεγάλου Θεοδοσίου καὶ ἡ πόλη περιέμενε μὲ τρομερὴ ἀγωνία τὴν ἀπόφαση τοῦ αὐτοκράτορα, στὸν ὁποῖο πῆγε σὰν ἱκέτης ὁ ἐπίσκοπος Φλαβιανός. Ὁ Χρυσόστομος, ἱερέας τότε, ἔβγαζε τοὺς περιφημοὺς παρηγορητικοὺς λόγους του, πλήθη δὲ ἐρημιτῶν κατέβηκαν γιὰ νὰ δώσουν καὶ αὐτοὶ ἠθικὴ ἐνίσχυση καὶ παρηγοριά. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Μακεδόνιος, ποὺ πολὺ συνετέλεσε στὴν ἐνθάρρυνση τῶν φοβισμένων κατοίκων. Τὸν κόσμον αὐτὸ ἄφησε ὁ Μακεδόνιος 70 χρονῶν. Ὁ δὲ θάνατός του θρηνήθηκε ἀπὸ πολλούς.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου ὁσιομάρτυρα Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ἔγινε δέκα χρόνια μετὰ τὸ μαρτυρικὸ του τέλος. Κατὰ τοὺς Συναξαριστές, κάποιος ἐπίσκοπος Ῥωμαῖος πῆγε στὴν Περσία καὶ μετακόμισε αὐτὰ στὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης, τὴν δὲ κάρα του μετέφερε στὴ Ῥώμη.

Οἱ Ἅγιοι Ἐρμογένης καὶ Μᾶμας

Ποῦ καὶ πῶς μαρτύρησαν δὲν γνωρίζουμε. Ἴσως νὰ εἶναι αὐτοὶ ποὺ γιορτάζουν τὴν 10η Δεκεμβρίου, Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος καὶ Ἐρμογένης.

Ὁ Ὅσιος Φίλων ἐπίσκοπος Καλπασίου (Καρπασίας)

Τὸν Φίλωνα, ἀπλὸ ἀκόμα διάκονο, ἐκτίμησε πολὺ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος καὶ τὸν ἀνέδειξε ἐπίσκοπο Καλπασίου στὴν Κύπρο τὸ 401. Κατὰ δὲ τὸν Σουίδα, ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς ἔγραψε ὑπομνήματα στὴν Πεντάτευχο καὶ στὸ Ἄσμα Ἀσμάτων.

Ὁ Ὅσιος Φιλιππικός ὁ πρεσβύτερος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Βάρσιμος καὶ τὰ Δύο του ἀδέρφια

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς, ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Ζωσιμᾶ πὸν βρῆκε τὴν Ὁσία Μαρία τὴν Αἴγυπτία καὶ γιορτάζει στὶς 4 Ἀπριλίου, διακρίθηκε γιὰ τὴν λαμπρὴ μέθοδο πὸν εἶχε ἐφαρμόσει στὸν ἑαυτό του ἐναντίον τοῦ θυμοῦ καὶ δίδαξε κατόπιν καὶ στοὺς ἄλλους. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἦταν νὰ μένει σὲ ἀπόλυτη σιωπὴ, ὅταν θύμωνε. Ἐτσι ὁ θυμὸς ἔσβηνε ἀπὸ ἀτροφία, χωρὶς νὰ βγάλει φλόγες, καὶ ἡ ὀργὴ κόπαζε εὐκόλα, ὅπως ἡσυχάζει ἀμέσως ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε ἄνεμος στιγμιαῖος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου πλησίον τοῦ Ταύρου

Ἴσως τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τοῦ Προδρόμου κοντὰ στὸν Ταῦρο.

Ὁ Ἅγιος Φιλήμων ἐπίσκοπος Καρπάθου

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Πατμιακὸ Κώδικα 266, χωρὶς βιογραφικὸ ὑπόμνημα.

Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος

Αὐτὸς ἦταν Κύπριος καὶ γεννήθηκε στὴ Λευκάρια τῆς ἐπαρχίας Ἀμαθοῦντος τὸ 1134. Μὲ τὴν μεγάλη του ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀναδείχτηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἀσκητὲς τῆς Κύπρου. Ἐκτίσε μάλιστα τὴν διάσημη Ἐγκλείστρα, πὸν σώζεται μέχρι σήμερα, στὴν ὁποία μέσα πέρασε ὅλη σχεδὸν τὴν ζωὴ του μὲ προσευχὴ καὶ μελέτη. Ἐπίσης, ἀναδείχτηκε γλαφυρὸς συγγραφέας καὶ ἀσκητὴς ὅσιος. Πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τάφηκε στὴ σπηλιὰ τῆς Ἐγκλείστρας. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 12ῃ Ἀπριλίου).

Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας στὴ Θεσσαλονίκη

Δημητριάδης, Τυπικὸν Α, 158. Δὲν βρίσκουμε ἄλλο στοιχεῖο γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴ.

Ὁ Ἅγιος Ἐλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος

Ἡ μνήμη του βρίσκεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 καὶ στὶς παλιὲς ἐκδόσεις τῶν Μηναιῶν. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με αὐτὸν τῆς 18ῃς Ἰανουαρίου.

Ἡ Ἁγία Χρυσοπλόκη

Τὴν μάρτυρα αὐτὴ ἀγνοεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος στὸν Συναξαριστὴ του. Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 μαζί με αὐτὴ τῆς Θεοδούλης (βλ. 18 Ἰανουαρίου). Ἀλλὰ στὶς 24 Ἰανουαρίου, τὴν ἡμέρα αὐτὴ δηλαδή, ἀναφέρεται στὸν Κώδικα αὐτὸν καὶ ἡ μνήμη Ἑρμογένους καὶ Φιλήμονος ἐπισκόπου Καρπάθου, γιὰ τοὺς ὁποίους καμιὰ ἀναφορὰ δὲν γίνεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο στὸν Συναξαριστὴ του.

Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος, ἰδρυτὴς Μονῆς Φιλόθεου Ἁγίου Ὄρους καὶ οἱ Ὅσιοι Θεοδοσίος, Διονύσιος, Συμεών, Δομέτιος, Δαμιανὸς καὶ Κοσμᾶς (ὁ Αἰτωλός)

Ὑπῆρξε ὁ πρῶτος Ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Φιλόθεου στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα. Τὴ μνήμη του γιορτάζουν οἱ μοναχοὶ τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς, μαζί με τοὺς ἄλλους ὁσίους ποὺ ἔλαμψαν πνευματικὰ σ' αὐτὴ, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ χειρόγραφη Ἀκολουθία, ποὺ σώζεται στὴ Μονή. Καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων Φιλόθεου πρωτίστου δομήτορος τῆς ἱερᾶς ταύτης ἐπωνύμου αὐτοῦ Μονῆς. Θεοδοσίου ἡγουμένου ταύτης καὶ μητροπολίτου Τραπεζοῦντος, Διονυσίου καὶ Συμεῶνος ἡγησαντων αὐτῆς. Δομετίου τοῦ ἡσυχαστοῦ καὶ σημειοφόρου. Διαμιανοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ καὶ ὁσιομάρτυρος. Καὶ Κοσμᾶ τοῦ Ἰσαποστόλου καὶ ἱερομάρτυρος, ἐφόρων, προστατῶν καὶ συνασκητῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς». Ἡ μνήμη δὲ ὅλων αὐτῶν εἶναι ἀγνωστὴ στοὺς Συναξαριστές.

Ὁ Ὅσιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ

Ὁ Ὅσιος Διονύσιος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Πλατίνα τῆς Θεσσαλικῆς ἐπαρχίας Φαναρίου, καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ παιδί με εὐσέβεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, Νικόλαο καὶ Θεοδώρα. Τὴ νεανικὴ του ἡλικία πέρασε με σωφροσύνη καὶ καθαρότητα, ἀγωνιζόμενος νὰ ἐπαναφέρει στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὅσους νέους ἔβλεπε νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὰ ρεύματα τῶν παθῶν. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του πῆγε στὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος καὶ κατόπιν πρεσβύτερος. Ἐπειτα ἐπισκέφθηκε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ ἐκεῖ Πατριάρχης, ἐκτιμῶντας τὴν μεγάλη του ἀρετὴ, θέλησε νὰ τὸν κάνει διάδοχό του. Ὁ Ὅσιος ὁμως ἐπέστρεψε στὸ ἡσυχαστήριό του, στὸν Ἄθω. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ οἱ κάτοικοι τῆς Βεροίας θέλησαν νὰ τὸν κάνουν Μητροπολίτη τους. Ἐκεῖνος, ἀποφασισμένος νὰ μὴ δεχτεῖ ποτὲ ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα, ἔφυγε καὶ ἔμενε στὸν Ὀλυμπο, ὅπου ἔκτισε ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ προφήτη Ἡλία. Ἀπὸ ἐκεῖ χάριζε πλούσια τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐλεημοσύνη του στοὺς κατοίκους τῶν γύρω περιοχῶν, καὶ ἔτσι ἅγια τελείωσε τὴν ζωὴ του.

Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ Ἁγ. Ζαχαρία στὴ Μονὴ τῆς ὁσίας Δομνίκης

Ἡ Ἁγ. Ξενία τῆς Πετροπόλεως. Ἡ θαυματουργὸς (Ῥωσίδα)

Διὰ Χριστὸν σαλή.

Ὁ Ἅγιος Cadoc, ἡγούμενος (Οὐαλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 25

- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος
 - Ὁ Ὅσιος Πούπλιος
 - Ὁ Ὅσιος Μαρής
 - Ὁ Ὅσιος Ἀπολλῶς
 - Ἡ Ἁγία Μεδούλη μετὰ τὴν συνοδεία της
 - Ὁ Ὅσιος Καστῖνος ἐπίσκοπος Βυζαντίου
 - Ὁ Ὅσιος Δημήτριος ὁ Σκευοφύλακας
 - Ὁ Ἅγιος Αὐξέντιος ὁ Νεομάρτυρας
 - Ὁ Ὅσιος Θεόδοτος ἡγούμενος Μονῆς Πουπλίου
 - Ἡ Ἁγία Μαργαρίτα
-

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους ἀθλητὲς τῆς ὀρθόδοξης πίστεως. Γεννήθηκε τὸ 329 στὴν Ἀριανζό, κωμόπολη τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ τὸν Γρηγόριο, ἐπίσκοπο Ναζιανζοῦ (1 Ἰανουαρίου) καὶ τὴν Νόννα (5 Αὐγούστου). Στὴ Ναζιανζό διδάσκεται τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευση, ἐνῶ τὴν μέση στὴν Καισάρεια, ὅπου γνωρίζεται μετὰ τὸ συμμαθητὴ του Μ. Βασίλειο. Ἐπειτα, πηγαίνει κοντὰ σὲ περίφημους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ, τέλος, στὰ πανεπιστήμια τῆς Ἀθήνας, ὅπου βρίσκει, συμφοιτητὴ τώρα, τὸ Μ. Βασίλειο. Ὄταν ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του, ὁ πατέρας του, ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, τὸν χειροτονεῖ πρεσβύτερο. Ἄλλ' αὐτὸς προτίμα τὴν ἡσυχία τοῦ ἀναχωρητηρίου στὸν Πόντο, κοντὰ στὸ φίλο του Βασίλειο, γιὰ περισσότερη ἄσκηση στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Μετὰ, ὅμως, ἀπὸ θερμὲς παρακλήσεις τῶν δικῶν του, ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του καὶ μπαίνει στὴν ἐνεργὸ δράση τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου ἔρχεται νὰ πληγώσει τὴν ψυχὴ του, μετὰ ἀλλεπάλληλους θανάτους συγγενικῶν του προσώπων. Πρῶτα τοῦ ἀδελφοῦ του Καισαρείου, ἔπειτα τῆς ἀδελφῆς του Γοργονίας, μετὰ τοῦ πατέρα του καὶ, τέλος, τῆς μητέρας του Νόννας. Μετὰ ἀπ' αὐτὲς τίς θλίψεις, ἡ θεία Πρόνοια τὸν φέρνει στὴν Κωνσταντινούπολη (378), ὅπου ὑπερασπίζεται μετὰ καταπληκτικὸ τρόπο τὴν Ὀρθοδοξία καὶ χτυπᾷ καίρια τοὺς Ἀρειανούς, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὴν Κωνσταντινούπολη. Μετὰ τὸ σκληρὸ αὐτὸ ἀγῶνα, ὁ Μ. Θεοδόσιος τὸν ἀναδεικνύει Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (381). Στὴ Β' Οἰκουμ. Σύνοδο, μία μερίδα ἐπισκόπων τὸν ἀντιπολιτεύεται γιὰ εὐτελεῆ λόγο. Τότε ὁ Γρηγόριος, ἀηδιασμένος, δηλώνει τὴν παραίτησή του, ἀναχωρεῖ στὴ γενέτειρά του Ἀριανζό καὶ τελειώνει μετὰ εἰρήνη τὴν ζωὴ του, τὸ 390. Ἄφησε μεγάλο συγγραφικὸ ἔργο. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ φιλοσοφημένα ποιήματά του.

Ὁ Ὅσιος Πούπλιος

Καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτη καὶ ἦταν βουλευτῆς. Ὁ Πούπλιος, ψυχὴ

ἐμπνεόμενη ἀπὸ τὴν φιλόφρονος ἀνταπάρνηση τῶν πρώτων χριστιανῶν, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντα τοῦ ὅλα στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀποσύρθηκε σ' ἓνα μικρὸ ἀναχωρητήριον. Ἐκεῖ, δὲν ἄργησε νὰ σχηματισθεῖ γύρω τοῦ μικρῆ κοινωῖα ἀδελφῶν ἐρημιτῶν, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦταν ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ διδάσκαλος. Τοὺς κατάρτιζε στὴν εὐσέβεια καὶ ἐγκράτεια, καὶ ἀνέδειξε ἀπ' αὐτοὺς πνευματικὸς ἄνδρες οἱ ὅποιοι πολλὰς φορὰς χρησίμευσαν στὴν προστασία τῶν Χριστιανῶν καὶ στὴν ὑπεράσπιση τῆς Ἐκκλησίας. Ἄφου λοιπὸν ἔτσι καλὰ ἀγωνίστηκε ὁ ἀοίδιμος Πούπλιος, παρέδωσε τὴν μακάριον ψυχὴν του στὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Μαρής

Τὴ βιογραφία του ἔγραψε ὁ Κύρου Θεοδώρητος. Ὁ Ὅσιος Μαρής ἦταν ἀπὸ τὴν πόλιν Κύρου καὶ ἦταν ὡραῖος στὴν ὄψη καὶ καλλίφρωνος. Ἐψάλλε στοὺς ναοὺς καὶ ζοῦσε μὲ ἐγκράτεια καὶ σεμνότητα. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια, ἦλθε σ' ἓνα χωριὸν ποὺ ὀνομαζόταν Ὀμηροῦ ἢ Νήτις καὶ ἔκτισε σπίτι, ὅπου βιόμεινε γιὰ τριάντα ἑπτὰ (37) ὀλόκληρα χρόνια, μὲ νηστεία καὶ προσευχή. Ἐζῆσε συνολικὰ ἐνενηντα (90) χρόνια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ὅσιος Ἀπολλῶς

Ὁ ὅσιος Ἀπολλῶς βρέφος ἀκόμα ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμον καὶ σὲ ἡλικία δέκα πέντε χρόνων πῆγε στὴν ἔρημον, ὅπου ἀπόκτησε πολλὰς καὶ μεγάλας ἀρετὰς. Ἐζῆσε στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε μεγάλων χαρισμάτων, ὅπως τὸ προορατικὸ καὶ τὸ θαυματουργικόν. Ἐτσι ὥστε ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματα ποὺ ἐπετέλεσε, πίστεψε σχεδὸν ὅλη ἡ Αἴγυπτος στὸν Χριστό. Ἐτσι, λοιπὸν, καλὰ ἀγωνιζόμενος, παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ἀγία του ψυχὴν στὸν Κύριον.

Ἡ Ἁγία Μεδούλη μὲ τὴν συνοδεία της

Μαρτύρησαν ἀφου τὶς ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά.

Ὁ Ὅσιος Καστῖνος ἐπίσκοπος Βυζαντίου

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη, εἶχε ἀξίωμα συγκλητικοῦ καὶ ἦταν στὴν ἀρχὴ εἰδωλολάτρης. Στὸν χριστιανισμὸν τὸν προσεῖλκυσε ὁ ἐπίσκοπος Ἀργυρουπόλεως Κυριλλιανός. Ἀμέσως τότε ὁ Καστῖνος μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀφοσιώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσκοπος Βυζαντίου ἔκανε τὸ 230 μὲ 237. Μέχρι τῆς ἐποχῆς του ὁ καθεδρικὸς ναὸς ἦταν στὰ παραθαλάσσια τοῦ σημερινοῦ Γαλατᾶ. Πρῶτος δὲ αὐτὸς ἔκτισε ναὸν στὸ Βυζάντιον, στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας

Εὐφημίας. Ὁ Νικηφόρος Κάλλιστος τὸν γράφει: Κωνσταντῖνον.

Ὁ Ὅσιος Δημήτριος ὁ Σκευοφύλακας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Αὐξέντιος ὁ Νεομάρτυρας

Γεννήθηκε στὴν ἐπαρχία Βελλᾶς τῶν Ἰωαννίνων τὸ 1600, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Νεαρὸς ἀκόμα, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ δούλευε τὴν τέχνη τῶν γουναράδων στὸ χάνι, τὸ λεγόμενο Μαχμούτ-Πασᾶ. Ἀργότερα ὅμως, ἐπεθύμησε τέρψεις καὶ ἡδονές, ἐγκατέλειψε τὴν τέχνη του καὶ προσλήφθηκε στὰ βασιλικά καράβια, ὅπου ξεφάντωνε μὲ τοὺς Τούρκους φίλους του. Αὐτοὶ οἱ φίλοι του ὅμως, τὸν συκοφάντησαν ὅτι ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ ὁμολόγησε τὴ θρησκεία τους. Φοβισμένος ὁ Αὐξέντιος ἐγκατέλειψε τὰ καράβια καὶ ἀφοῦ ἀγόρασε μία βάρκα, ἔκανε τὸν βαρκάρη. Μετανιωμένος ὅμως γιὰ τὰ προηγούμενα σφάλματά του, θέλησε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό. Τυχαία τότε, συνάντησε τὸν Σύγκελλο τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Γρηγόριο Ξηροποταμηνὸ καὶ ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του. Ἀργότερα, τὸν συνάντησαν στὸν δρόμο ναυτικοὶ τοῦ στόλου, τὸν ἀναγνώρισαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτῆ. Στὸ κριτήριο ὁ Αὐξέντιος, παρὰ τὰ σκληρὰ βασανιστήρια, ὁμολόγησε πὼς εἶναι χριστιανός. Ἔτσι τὸν φυλάκισαν στὸ Πασά - Καπισί. Στὴ φυλακὴ αὐτῆ, ὁ Σύγκελλος Γρηγόριος τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ τὸν ἐνθάρρυνε νὰ σταθεῖ ἀνδρείως μπροστὰ στοὺς ἀπίστους. Ἀνακρινόμενος καὶ πάλι ὁ Αὐξέντιος ἐπέμενε λέγοντας: «Ἐγὼ χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θέλω ν' ἀποθάνω». Τότε τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό. Τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 25 Ἰανουαρίου 1720 στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ κάρα τοῦ Ἁγίου σῶζεται στὴ Μονὴ Ξηροποτάμου.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωτος ἡγούμενος Μονῆς Πουπλίου

Τὸν ὄσιο αὐτὸ ἀναφέρει ὁ Θεοδώρητος Κύρου. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ γραφόμενά του, ὁ Ὅσιος αὐτός, ἀφοῦ ἔγινε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πουπλίου (βλ. σχετικῶς γιὰ τὸν ὄσιο Πούπλιο, αὐτὴ τὴν μέρα, πιὸ πάνω), καὶ ἀφοῦ ἔζησε ὄσιακά, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἅγια Μαργαρίτα

Ἴσως πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια μ' αὐτὴ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου.

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 26

- Ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν μετὰ τῆς συμβίας του Μαρίας καὶ τῶν τέκνων τους Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννη
- Μνήμη τοῦ Μεγάλου Σεισμοῦ
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Παλαιός
- Οἱ Ἅγιοι Ἀνανίας ὁ Πρεσβύτερος, Πέτρος ὁ δεσμοφύλακας καὶ οἱ μαζί μ' αὐτοὺς Ἑπτὰ Στρατιῶται
- Ὁ Ὅσιος Ἀμμωνᾶς
- Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ
- Ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν
- Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Φρυγία
- Ὁ Ὅσιος Κλήμης
- Ανακομιδὴ Λειψάνου Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

Ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν μετὰ τῆς συμβίας του Μαρίας καὶ τῶν τέκνων τους Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννη

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰδικὰ γιὰ τοὺς πλουσίους παραγγέλλει: «Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παρὰγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικένοι ἐπὶ πλοῦτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζώντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πάντα πλουσίως εἰς ἀπόλαυσιν». Πές, δηλαδή, στοὺς πλουσίους, σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ νὰ μὴν ὑψηλοφρονοῦν, οὔτε νὰ ἔχουν στηριγμένες τὶς ἐλπίδες τους στὸν ἀβέβαιο ὑλικὸ πλοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἐλπίζουν στὸ ζωντανὸ Θεό, πού ὅλα μᾶς τὰ δίνει πλούσια γιὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνουμε. Αὐτὴ τὴν παραγγελία, ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν μὲ τὴν γυναῖκα του Μαρία καὶ τὰ παιδιά τοὺς Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννη, πού ἦταν πολὺ πλούσια οἰκογένεια στὴν Κωνσταντινούπολη τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (518-527-565 μ.Χ.), θὰ δοῦμε ὅτι τὴν διαφυλάττουν μέχρι τέλους. Τί κάνουν; Ὅ,τι καὶ πάλι παραγγέλλει γιὰ τοὺς πλουσίους ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς». Δηλαδή, νὰ ἀγαθοεργοῦν, νὰ γίνονται πλούσιοι σὲ καλὰ ἔργα, νὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ δίνουν καὶ σὲ ἄλλους ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τους, νὰ εἶναι ἀπλοὶ καὶ καταδεκτικοί. Πράγματι, ἡ πόρτα τοῦ Ξενοφῶντος ἦταν πάντα ἀνοικτὴ στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐργαζόταν μὲ γνήσιο πνεῦμα χριστιανικῆς φιλανθρωπίας. Οἱ ἴδιοι ἀναζητοῦσαν τοὺς πάσχοντες καὶ ἔτρεχαν νὰ περιθάψουν καὶ νὰ παρηγορήσουν ὀρφανά. Μεγάλια δὲ ποσὰ ἀφιέρωναν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση αἰχμαλώτων. Προκειμένου ὅμως νὰ μορφώσουν περισσότερο τὰ παιδιά τους, τὰ ἔστειλαν στὴ Βηρυττὸ γιὰ νὰ διδαχθοῦν νομικά. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ναυάγησαν καὶ ἀφοῦ διασώθηκαν πῆγαν στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔγιναν μοναχοί. Ὅταν οἱ γονεῖς τους ἔμαθαν γιὰ τὰ γεγονότα πού συνέβησαν στὰ παιδιά τους, δόξασαν τὸν Θεὸ καί, ἀφοῦ διαμοίρασαν τὰ ὑπάρχοντά τους στοὺς φτωχοὺς, ἔφυγαν καὶ αὐτοί. Ὁ μὲν Ξενοφῶν στὴν ἔρημο σὰν μοναχὸς ἀσκητῆς, ἡ δὲ γυναῖκα του Μαρία, σὰν μοναχὴ σὲ γυναικεῖα μονή. Ἐζῆσαν ὅσιακὰ καὶ ἀφοῦ ἔκαναν θαύματα, ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ πρὸς Κύριον.

Μνήμη τοῦ Μεγάλου Σεισμοῦ

Εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ὥρα δευτέρα, ἔγινε σεισμός εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τόσον μέγας, ὥστε ἐκρημνίσθησαν τὰ τεῖχη αὐτῆς καὶ πολλὰ μέρη καὶ πολλοὶ οἰκίαι τῆς πόλεως, ἐξαιρέτως ὁμως ἀπὸ τὸ ἔμβασμα, τὸ καλούμενον Τρωαδίσιον, ἕως τὸ χάλκινον Τετράπυλον. Ἐσυνέχισε δὲ ὁ τοιοῦτος σεισμός μῆνας τρεῖς. Τότε ὁ βασιλεὺς ποιῶν λιτανείαν, μεθ' ὅλου του λαοῦ, ἔλεγε ταῦτα δακρῦων πρὸς τὸν Θεόν: «Ρῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, τῆς δίκαιας σοῦ ὀργῆς καὶ δὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Ἐπειδὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐσάλειψας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὸν μόνον ἀγαθὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ φιλόανθρωπον».

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Παλαιὸς

Τὴ βιογραφία του ἔγραψε ὁ Κύρου Θεοδώρητος (βλ. Φιλόθεος Ἱστορία ἀριθμ. 6). Ὁ Ὅσιος Συμεὼν λοιπόν, ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία εἶχε ἔφεση πρὸς τὴν ἄσκησιν καὶ γι' αὐτὸ ἀποσύρθηκε στὸ ὄρος Ἄμανον καὶ ζοῦσε μέσα σὲ μία σπηλιά. Ἡ ζωὴ του ἐκεῖ ἦταν πολὺ ἀσκητικὴ καὶ δὲν ἔτρωγε οὔτε κἀν λίγο ψωμί. Τρεφόταν μὲ χορτάρια τῆς ἐρήμου. Ἀπὸ τὴν ἐρημο πῆγε στὸ ὄρος Σινᾶ, γιὰ νὰ προσκυνήσει τοὺς τόπους ὅπου κατέβηκε ὁ Θεός. Ἐκεῖ κλείστηκε σὲ μία σπηλιά, ὅπου κρύφτηκε ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἔμεινε μπρούμυτα ἑπτὰ μέρες, νηστικὸς καὶ προσευχόμενος. Σηκώθηκε μόνο ὅταν ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέει νὰ σηκωθεί καὶ νὰ φάει τρία μῆλα, πού ἦλθαν μπροστά του μὲ θαυματουργικὸ τρόπο. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Σινᾶ, ἔκτισε δυὸ μοναστήρια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνανίας ὁ Πρεσβύτερος, Πέτρος ὁ δεσμοφύλακας καὶ οἱ μαζί μ' αὐτοὺς Ἑπτὰ Στρατιῶται

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξίμου ἡγεμόνα τῆς Φοινίκης (295 μ.Χ.). Ὅταν λοιπόν συνελήφθη ὁ Ἱερέας Ἀνανίας, καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ γκρέμισε διὰ τῆς προσευχῆς τὰ εἴδωλα, ὁ Μάξιμος διέταξε καὶ τὸν μαστίγωσαν ἀνελέητα καὶ ἔκαψαν τὶς πλευρὲς του μὲ πυρωμένα σουβλιά. Ἐπειτα ἐπάνω στὰ κομμένα μέλη του, ἔριξαν ξύδι καὶ ἀλάτι. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακή, ὅπου, διὰ θαύματος, μέρες ὀλόκληρες, τρεφόταν ἀπὸ τὸν Θεό. Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἴλκυσε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τὸν δεσμοφύλακα Πέτρο καὶ ἄλλους ἑπτὰ στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους, μαζί μὲ τὸν Ἀνανία, ὁ ἡγεμόνας ἔπνιξε στὴ θάλασσα. Ἔτσι ὅλοι μαζί πῆραν ἀπὸ τὸν στεφανοδότη Κύριο, τὰ στεφάνια τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Ἀμμωνᾶς

Ἐζησε στὰ χρόνια του Μεγάλου Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε μεγάλη ὑπόληψιν πρὸς

αυτόν. Σπάνια ἄνθρωπος ἔγινε τόσο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ, ὥστε νὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὶς βρισιές, εὐλογῶντας μάλιστα καὶ εὐεργετῶντας τοὺς ὑβριστές του. Ἰδιαίτερη ἐπίσης προσπάθεια κατέβαλε ὁ Ἅγιος γιὰ τὸ φωτισμὸ καὶ τὴν ἐπιστροφή στὴν ἀρετή, δυστυχισμένων γυναικῶν, ποὺ εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς τιμῆς. Ἐνῶ ὁ κόσμος τὸν κακολογοῦσε, αὐτὸς συμβούλευε καὶ παρακαλοῦσε. Καὶ πετύχαινε. Πολλές παράτησαν τὴν ἁμαρτία καὶ ἤλθαν μέσῳ αὐτοῦ στὴν εὐσέβεια καὶ τὴν σωφροσύνη. Ἐπίσης ἐδῶ ἀναφέρεται στὸ Λαυσαϊκὸ καὶ ἕνας ἄλλος Ὅσιος Ἀμμωνᾶς, ποὺ ἦταν ἱερέας.

Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν

Κτίτωρ ὁμώνυμης Μονῆς Ἁγίου Ὁρους.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Φρυγία

«Βάκλοις τυπτόμενοι ἐτελειώθησαν».

Ὁ Ὅσιος Κλήμης, ὁ ἐν τῷ Ὄρει Σαγματίῳ ἀσκήσας

Ἄσκησε στὸ ὄρος Σαγματᾶ τῆς Βοιωτίας. Τὸν ἀσκητὴ αὐτὸν ἀγνοοῦν οἱ Συναξαριστές καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του, μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του, βρίσκεται στοὺς Λαυριωτικὸς Κώδικες Ε 152 φ. 334α καὶ Π 2 φ82β. Στὴν ἀκολουθία του ὑμνολογεῖται ὡς πνευματοφόρος ἐπὶ στύλου ὑψηλοῦ ἀναβάς καὶ ἀσκητικώτατος φανείς, ὡς στύλος τῶν μοναζόντων ἀκλινής, ὡς μοναστῶν τὸ στήριγμα, ἔργα φωτὸς διαπραξάμενος. (Νομίζω ὅμως, ὅτι ἐδῶ περιττῶς ἀναφέρεται ἡ μνήμη του ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, διότι οἱ περισσότερες ἀγιολογικὲς πηγές, ἀναφέρουν τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ τὴν 27η Ἰανουαρίου).

Ἀνακομιδὴ Λειψάνου Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

Ἡ ἀνακομιδὴ αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ τὴν Πρίγκηπο στὴν Ἱ. Μονὴ Στουδίου, ἐπὶ Πατριάρχου Μεθοδίου τὸ 844 μ.Χ.

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 27

- Ανακομιδὴ Λειψάνων Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου
 - Ἁγία Μαρκιανὴ ἡ βασίλισσα
 - Ὁ Ὅσιος Κλαυδῖνος
 - Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος
 - Ὁ Ὅσιος Κλήμης ὁ Στυλῖτης, πού ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Σαγματᾶ τῆς Βοιωτίας
 - Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ ἐν Κωνσταντινούπολει
-

Ανακομιδὴ Λειψάνων Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Εἶναι γνωστὸς ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος οἱ σκοτεινοὶ καὶ μοχθηροὶ ἐπίσκοποι πού δὲν ἄντεχαν τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν δόξα του, ἀπὸ τὸ ἄλλο οἱ αὐλικὲς ῥαδιουργίες καὶ ἐμπάθειες μὲ πρωταγωνίστρια τὴν βασίλισσα Εὐδοξία, ἐπέφεραν τελικὰ τὴν ἐξορία του. Κατὰ τὴν διάρκειά της, οἱ ἐχθροὶ του πῆραν ὅλα τὰ ὠμὰ μέτρα γιὰ νὰ πολλαπλασιάσουν τὶς θλίψεις του. Τελικὰ, μ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ τρόπο ἐπέφεραν τὸ θάνατό του. Ἐτάφη σὲ μία ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας. Τὸ λείψανό του ἔμεινε τριάντα ὀλόκληρα χρόνια ἐκεῖ, ὅπου ἦταν καὶ ὁ τελικὸς τόπος τῆς ἐξορίας καὶ ὑπέφερε τόσες δοκιμασίες. Ἀλλὰ «πᾶσα παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης». Κάθε, δηλαδή, δοκιμασία πρὸς τὸ παρὸν δὲ φαίνεται πρόξενος χαρᾶς, ἀλλὰ λύπης. Ὑστερα, ὅμως, ἀνταμείβει ἐκείνους πού δοκιμάστηκαν, μὲ καρπὸ εἰρηνικό, πού εἶναι δικαιοσύνη καὶ ἀγιότητα. Πράγματι, ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο. Στις 27 Ἰανουαρίου 438, ὅταν Πατριάρχης ἦταν ὁ μαθητὴς του Πρόκλος καὶ αὐτοκράτωρ ὁ Θεοδοσίος ὁ Β', μεταφέρεται μὲ συγκινητικὴ πομπὴ τὸ λείψανό του στὴν Κωνσταντινούπολη. Τίθεται στὸ νάο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ὁ πολυπληθὴς λαός, ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ, φώναζε: «Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σου, Ἄγιε!».

Ἡ Ἁγία Μαρκιανὴ ἡ βασίλισσα

Ἦταν ἡ εὐσεβέστατη σύζυγος τοῦ Ἰουστίνου Α' τοῦ γέροντος (518-527), πρῶτα μὲν ὀνομαζόταν Λουπικία, ἔπειτα δὲ Εὐφημία. Ἐλαμψε μὲ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἔργα καὶ ἀφοῦ ὀσιακὰ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ τάφηκε στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ Ὅσιος Κλαυδῖνος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος

Υπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Λῶτ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ πολὺ βαθιὰ γεράματα.

Ὁ Ὅσιος Κλήμης ὁ Στυλίτης, ποὺ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Σαγματᾶ τῆς Βοιωτίας

Τὸν ἀσκητὴ αὐτὸ ἀγνοοῦν οἱ Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του μαζί μὲ τὴν Ἀκολουθία του, βρίσκεται στοὺς Λαυριωτικὸς Κώδικες Ε 152 φ. 332 α καὶ Γ 12φ. 82 β. Στὴν Ἀκολουθία του ὑμνολογεῖται σὰν «πνευματοφόρος ἐπὶ στύλου ὑψηλοῦ ἀναβάς καὶ ἀσκητικώτατος φανεῖς, ὡς στῦλος τῶν μοναζόντων ἀκλινής, ὡς μοναστῶν τὸ στήριγμα ἔργα φωτὸς διαπραξάμενος». Στὸ δὲ Κοντάκιο δηλώνεται, ὅτι «ἀνδρείας ψυχῆς εἰς ὄρος Σαγματέιον ἐν στύλῳ στενῷ μονάσας, προθυμότατα τὸν χορὸν ἐκόσμησας τῶν ὁσίων, Κλήμη ὁσιώτατε».

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ ἐν Κωνσταντινούπολει

Ἦταν ὁμορφος στὴν ὄψη, δυνατὸς στὸ σῶμα καὶ σεμνὸς στὰ ἤθη. Εἰκοσιπέντε χρονῶν, ἐργαζόταν στὸν Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως σ' ἓνα οἰνοπωλεῖο, ποὺ ἀνήκε στὸν Χριστιανὸ Χατζῆ Παναγιώτη. Κάποιοι ἀπὸ τοὺς θαμῶνες τοῦ οἰνοπωλείου, μωαμεθανοὶ ἀπὸ τὸν Πόντο, προσπάθησαν νὰ παρασύρουν στὸν Μωαμεθανισμό τὸν Δημήτριο. Κάποια μέρα λοιπὸν, μετὰ ἀπὸ πολὺωρη οἰνοποσία, οἱ Τουρκοπόντιοι αὐτοὶ διώχτηκαν ἀπὸ τὸν οἰνοπώλη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ῥωμαλέου Δημητρίου κακὴν κακῶς. Κατὰ τὴν συμπλοκὴ αὐτὴ, τραυματίστηκε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι κατάγγειλαν σὰν δράστη τὸν Δημήτριο. Ἔτσι ὁ Δημήτριος ὁδηγήθηκε στὸν βεζίρη καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξει τὴν ἀθωότητά του, τοῦ ἐτέθη τὸ ἐξῆς δίλημμα: ἢ νὰ γίνῃ μωαμεθανὸς ἢ θὰ πεθάνῃ. Ἄλλ' ὁ Δημήτριος σθεναρὰ ἐπέμενε στὴν χριστιανικὴ πίστη. Μπροστὰ στὴ σταθερὴ ἐμμονὴ τοῦ Δημητρίου, ὁ βεζίρης διέταξε τὸν ἀποκεφαλισμὸ του. Πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ὁδηγήθηκε καὶ πάλι μπροστὰ στὸν βεζίρη, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Δημήτριος δὲν ὑπέκυψε σὲ κολακεῖες, τίς ὑποσχέσεις καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν Τούρκων, καὶ εἰδικὰ αὐτὰ τῶν ἰδίων τῶν κατηγορῶν του. Ἔτσι ὁ Δημήτριος, στὶς 27 Ἰανουαρίου 1784, ἀποκεφαλίστηκε μπροστὰ στὸ οἰνοπωλεῖο ποὺ ἐργαζόταν.

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 28

- Ὁ Ὅσιος Ἐφραΐμ, ὁ Σύρος
 - Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκ, ὁ Σύρος
 - Ὁ Ὅσιος Παλλάδιος
 - Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἀσκητῆς
 - Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος
 - Οἱ Ἅγιες Μητέρα καὶ Θυγατέρα
 - Ἡ Ἅγία Χάρις
 - Μνήμη ὅλων τῶν Ἐρημιτῶν
 - Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης
-

Ὁ Ὅσιος Ἐφραΐμ, ὁ Σύρος

Ἀσκητῆς μὲ πολλὴ ἀπλότητα, ἐγκράτεια καὶ ἐνθουσιώδη πίστη. Προικισμένος μὲ πλουσιότατη καὶ φλογερώτατη φαντασία, ἐξασκοῦσε μεγάλη ἐπιρροὴ στοὺς συμπολίτες του. Ὁ Ἐφραΐμ γεννήθηκε στὶς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα, στὴ Νισίβη τῆς Συρίας. Διδάσκαλο εὐτύχησε νὰ ἔχει τὸν ἐπίσκοπο Ἰάκωβο, ἄνδρα μεγάλης θεολογικῆς παιδείας, πὺν τὸν χειροτόνησε διάκονο. Ἄλλ' αὐτὸς παραδίδεται ὀλοκληρωτικὰ στὶς μελέτες του καὶ δὲ θέλησε νὰ προβιβασθεῖ σὲ ἀνώτερο ἀξίωμα. Διότι θεωρεῖ σπουδαιότερο αὐτὸ πὺν εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐλέγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ἦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρητισμένος». Δηλαδή, ὅλη ἡ Γραφὴ ἔχει ἐμπνευσθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ εἶναι ὠφέλιμη νὰ διδάσκει τὴν ἀλήθεια, νὰ ἐλέγχει τὶς πλάνες, νὰ διορθώνει αὐτοὺς πὺν ἁμαρτάνουν, νὰ παιδαγωγεῖ στὴν ἀρετὴ, καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι τέλειος, καταρτισμένος σὲ κάθε ἔργο ἀγαθό. Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ἐφραΐμ ἀπέκτησε ξεχωριστὴ θέση στὴν ἐκκλησιαστικὴ κίνηση τοῦ ἔθνους του. Ἦταν ὁ περίφημος ῥήτορας, ὁ βαθὺς καὶ φλογερὸς συγγραφέας. Ὀνομάστηκε προφήτης τῶν Σύρων, στῦλος τῆς Ὀρθοδοξίας, στόμα καὶ κιθάρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Ἐφραΐμ πέθανε τὸ 379 (κατ' ἄλλους τὸ 373 στὴν Ἐδεσσα τῆς Συρίας) ἀφοῦ ἄφησε μεγάλο συγγραφικὸ ἔργο.

Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκ, ὁ Σύρος

Ἐπίσκοπος Νινευί (+ 6ος αἰ.).

Ὁ Ὅσιος Παλλάδιος

Μέγας άσκητής ό Παλλάδιος, έκτισε ένα μικρό κελί σ' ένα βουνό που όνομαζόταν Ίμμαϊ (ή Ήμμη). Έκει, με πολλή άγρυπνία, νηστεία και συνεχή προσευχή, αξιώθηκε από τον Θεό να θαυματοουργεί. Κάποτε μάλιστα, βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του κάποιος έμπορος σφαγμένος, που τον είχε σφάξει και ληστέψει κάποιος ληστής. Τότε όλοι καταδίκασαν τον Παλλάδιο, σαν φονιά του έμπορου. Ό Παλλάδιος, όμως, προσευχήθηκε και άνέστησε τον έμπορο που άμέσως έδειξε τον άληθινό φονιά, που ήταν μάλιστα ανάμεσα σ' αυτούς που κατηγορούσαν τον Παλλάδιο. Το θαύμα αυτό έκανε ν' αποκτήσει ό Παλλάδιος φήμη άγιου άνδρός σ' όλα τα περιχώρα. Έτσι λοιπόν, θεοσεβώς, άφου έζησε ό Παλλάδιος, ειρηνικά τελείωσε την επίγεια ζωή του. (Κατά τον Παρισινό Κώδικα 259, καθώς και σε όρισμένους Λαυριωτικούς, ή μνήμη του φέρεται και κατά την 27η Νοεμβρίου).

Ό Όσιος Ίάκωβος ό Άσκητής

Ό Όσιος Ίάκωβος έγκατέλειψε τον κόσμο και παρέμεινε για 20 χρόνια κλεισμένος μέσα σε μία σπηλιά κοντά στην κωμόπολη Πορφυριανή, άυστηρά άσκούμενος. Στο διάστημα αυτό, προσήλθε στον όσιο μία πόρνη και τον βίαζε να άμαρτήσει μαζί της. Ό Όσιος με διακριτικό τρόπο της ύπενθύμισε την μέλλουσα κρίση και έτσι κατόρθωσε να την έπαναφέρει στο δρόμο της θεογνωσίας. Κάποτε όμως θεράπευσε από το δαιμόνιο μία νεαρή κόρη και ό πατέρας της την άφησε κοντά του για να μη επανέλθει ή άρρώστια. Τότε ό άσκητής ήττήθηκε. Διέφθειρε τη νεαρή κόρη και κατόπιν την σκότωσε με τον άδελφό της. Τα πτώματά τους τα έριξε στο ποτάμι. Η συνείδησή του όμως τον ταρακούνησε και συναισθάνθηκε το άνοσιούργημά του. Τότε κλείστηκε μέσα σ' έναν τάφο, όπου έκλαιγε και προσευχόταν νυχθημερόν και έχυνε δάκρυα μετανοίας. Ό Θεός για να δείξει στον Ίάκωβο ότι τον συγχώρεσε για την πραγματική του μετάνοια, φάνηκε στο όνειρο του έπισκόπου της περιοχής και του είπε να πάει να παρακαλέσει τον Ίάκωβο να προσευχηθεί για να βρέξει, διότι ό τόπος είχε μεγάλη άνομβρία. Προάγμα που έγινε. Αυτό ένθάρρυνε τον Ίάκωβο και έντονότερα άσκούμενος άπεβίωσε ειρηνικά.

Ό Άγιος Άθανάσιος ό Πάριος

Έπιφανής θεολόγος και μέγας διδάσκαλος του Γένους, από τους πολυγραφότερους και σπουδαιότερους συγγραφείς της έποχής του. Γεννήθηκε στο Κωστο της Πάρου το 1721/2 και πέθανε στα Ρευστά Χίου το 1813. Την πρώτη παιδεία έλαβε στη γενέτειρά του και συνέχισε στη Σμύρνη κοντά στον Ίερόθεο Δενδρινό και τον ιατροφιλόσοφο Χριστόδουλο. Το 1752 αναχώρησε για το Άγιον Όρος και γράφτηκε στην περιώνυμη Άθωνιάδα Σχολή, που διηύθυνε ό Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης και άργότερα ό Ευγένιος Βούλγαρης. Μαθήματα άκουσε άργότερα στην Κέρκυρα και από τον Νικηφόρο Θεοτόκη. Με παράκληση του Παν. Παλαμά ήρθε στο Μεσολόγγι, αλλά μετακλήθηκε στη Θεσσαλονίκη για να διδάξει (1767-1770). Από την Άθωνιάδα Σχολή, όπου κλήθηκε για να διδάξει, αναγκάστηκε να άποχωρήσει έξαιτίας της άναμίξεως του στις έριδες των Κολλυβάδων. Έφτασε στη Θεσσαλονίκη και ανέλαβε την διεύθυνση της εκεί Σχολής μέχρι το 1786. Επιθυμώντας να έπιστρέψει στην Πάρο, αναχώρησε στα τέλη του 1786 από τη Θεσσαλονίκη, αλλά τελικά βρέθηκε στη Χίο. Διευθυντής της Σχολής της Χίου κατόρθωσε να την διευρύνει και να την οδηγήσει σε μεγάλη άκμή (1788-1811). Σε

ἡλικία 90 περίπου χρόνων ἀποσύρθηκε στὸ μονίδριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Τρευστῶν, ὅπου πέθανε στὶς 24 Ἰουνίου 1813.

Ὁ Ἀθανάσιος ἀνήκει στὴ μεγάλη χορεία τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους πού μὲ ὅλη τους τὴν δύναμη ἐργάστηκαν ἀκαταπόνητα γιὰ τὴν μόρφωσή του. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι ὁ Πάριος διδάσκαλος ἦταν πολέμιος τῶν νέων ιδεῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, σὲ τέτοιο μάλιστα βαθμό, ὥστε νὰ ξεσηκώσει τὴ σφοδρότατη διαμαρτυρία τοῦ Κοραῆ.

Τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ἀθανασίου καλύπτει εὐρύτατο χῶρο τῆς θεολογικῆς καὶ τῆς θύραθεν ἐπιστήμης. Τὰ ἔργα του, ἐκδοθέντα καὶ ἀνέκδοτα, θὰ μπορούσαν νὰ καταταγοῦν στὶς παρακάτω γενικὲς κατηγορίες: Ἀπολογητικά, Ἱστορικοδογματικά, Λειτουργικά, Ὑμνολογικά, Φιλοσοφικά, Παιδαγωγικά, Ποιητικά, Βιογραφίες, Ὁμιλίες, Λόγοι, Ἐπιστολές κ.ἄ. Ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία εἶναι τὰ παρακάτω: *Ἀντιπάπας (1785)*· ἐξυμνεῖ τὸ ἔργο τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ καὶ κατακρίνει τὶς καινοτομίες τῶν Λατίνων, *Χριστιανικὴ ἀπολογία (1798)* καταπολεμᾷ τὶς ἀρχὲς τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ γράφτηκε μὲ ἀξίωση τοῦ Γρηγορίου Ε'. Μεταφράστηκε στὴ Ῥουμανικὴ. *Ἀλεξίκακον φάρμακον ἤτοι πνευματικὸν ἐγχειρίδιον*, γράφτηκε ἐναντίον τῶν ιδεῶν τοῦ Βολταίρου, *Πατρικὴ διδασκαλία (1798)*, ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἄνθιμο Ἱεροσολύμων. Προκάλεσε τὴν σφοδρότατη διαμαρτυρία τοῦ Κοραῆ, πού ἀπάντησε μὲ τὸ ἔργο *Ἀδελφικὴ διδασκαλία (1798)*, «Ἀντιφώνησις πρὸς τὸν παράλογον ζῆλον τῶν ἀπὸ Εὐρώπης ἐρχομένων φιλοσόφων, δεικνύουσα ὅτι μάταιος καὶ ἀνόητος εἶναι ὁ ταλανισμὸς ὅπου κάμνουσι τοῦ Γένους μας καὶ ἡ διδάσκουσα ὁποῖα εἶναι ἡ ὄντως καὶ ἀληθινὴ φιλοσοφία...», πού ἐκδόθηκε τὸ 1802 μὲ τὸ ψευδώνυμο Ναθαναὴλ Νεοκαισαρεύς. Ἄλλα ἔργα τοῦ Ἀθανασίου εἶναι: *Ἐπιτομὴ γραμματικῆς τοῦ κυροῦ Νεοφύτου ἐκείνου (1787)*, *Ῥητορικὴ πραγματεία*, *Στοιχεῖα μεταφυσικῆς*.

Οἱ Ἁγίες Μητέρα καὶ Θυγατέρα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἡ Ἁγία Χάρις

Μαρτύρησε ἀφοῦ τῆς ἔκοψαν τὰ πόδια.

Μνήμη ὅλων τῶν Ἐρημιτῶν

Ἡ μνήμη τους σύμφωνα μὲ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης

(Βλ. βιογραφία του την 1η Νοεμβρίου).

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 29

- Ανακομιδή Λειψάνων Αγίου Ίγνατίου τοῦ Θεοφόρου
- Οἱ Ἅγιοι Φιλόθεος, Ὑπερέχιος, Ἄβιβος, Ἰουλιανός, Ῥωμανός, Ἰάκωβος καὶ Παρηγόριος οἱ ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντες
- Οἱ Ἅγιοι Σιλουανός ἐπίσκοπος, Λουκάς διάκονος καὶ Μώκιος ἀναγνώστης
- Οἱ Ἅγιοι Σορβήλος καὶ Βεβαία οἱ αὐτάδελφοι
- Ὁ Ἅγιος Βαρσιμαῖος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Ἐδέσσης
- Ὁ Ὅσιος Ἀφραάτης
- Ὁ Ὅσιος Ἀκεψιμᾶς
- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Χιοπολίτης
- Ὁ Ἅγιος Gildas the wise

Ανακομιδὴ Λειψάνων Αγίου Ίγνατίου τοῦ Θεοφόρου

Ἡ γιορτὴ τῆς μνήμης του εἶναι ὅτις 20 Δεκεμβρίου. Ἐδῶ γιορτάζουμε τὴν μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων του, ἀπὸ τὴν Ῥώμη, ὅπου οἱ Χριστιανοὶ τὰ περισυνέλεξαν ἀπὸ τὸν Ἰππόδρομο καὶ τὰ μετέφεραν στὴν Ἀντιόχεια (Α΄ ἀνακομιδὴ μᾶλλον τὸ ἴδιο ἔτος τοῦ μαρτυρίου του δηλ. τὸ 107 μ.Χ.). Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅμως, εἰδικὰ γιὰ τὴν σημερινὴ γιορτὴ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Αγίου Ίγνατίου ἀπὸ τὴν Ῥώμη στὴν Ἀντιόχεια, ἔκανε λόγο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο παραθέτουμε ὀρισμένα ἀποσπάσματα σὲ μετάφραση. «Ὁ Ἰγνάτιος ἔτρεξε πρὸς τὸν θάνατο μὲ τόση μεγάλη προθυμία, μὲ ὅση φυσικὸ ἦταν νὰ τρέχει ἕκείνος πὺ καλεῖται στὰ οὐράνια ἀνάκτορα. Καὶ ἔτσι, ὁ λαὸς μάθαινε ἀπὸ τὴν προθυμία καὶ τὴν ὑπερβολικὴ χαρὰ ἐκείνου, ὅτι δὲν ἦταν θάνατος ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖο ἔτρεχε, ἀλλὰ κάποια ἀποδημία καὶ μετάθεση καὶ ἀνάβαση πρὸς τὸν οὐρανό. Δίδασκε ἔτσι, σ' ὅλους πὺ τὸν παρακολουθοῦσαν νὰ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ, νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ μελλοντικὰ καὶ ν' ἀποβλέπουν στὸν οὐρανό, καὶ νὰ μὴ δίνουν σημασία στὰ κακὰ τῆς παροῦσας ζωῆς. Τέτοιοι εἶναι ἐκεῖνοι πὺ εἶναι ἐρωτευμένοι· ὅ,τι κι ἂν πάσχουν ὑπὲρ ἐκείνων πὺ ἀγαποῦν, τὸ δέχονται μὲ εὐχαρίστηση. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μ' αὐτόν. Ἐσπευδε νὰ μιμηθεῖ τοὺς Ἀποστόλους ὄχι μόνο στὸ θάνατο, ἀλλὰ καὶ στὴν προθυμία, γι' αὐτὸ ἔλεγε: «Θὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰ θηρία». Καὶ θεωροῦσε τὰ στόματα αὐτῶν πολὺ πιὸ ἡμέρα ἀπὸ τὴν γλῶσσα τοῦ τυράννου. Καὶ πολὺ σωστά. Διότι ἐκεῖνη τὸν καλοῦσε στὴ γέεννα, ἐνῶ τὰ στόματα τῶν θηρίων τὸν ἔστελναν στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν» 1. 1.37ος τόμος Ε.Π.Ε.

Οἱ Ἅγιοι Φιλόθεος, Ὑπερέχιος, Ἄβιβος, Ἰουλιανός, Ῥωμανός, Ἰάκωβος καὶ Παρηγόριος οἱ ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντες

Ἦταν καὶ οἱ ἑπτὰ τους ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους ἥρωες, πὺ μποροῦσαν νὰ διατηρήσουν τὴν σταθερότητά τους, ἀπέναντι ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου. Ὅταν τοὺς συνέλαβαν οἱ εἰδωλολάτρες, στὴν ἀρχὴ μὲ βαριὰ ῥόπαλα ἔσπασαν τοὺς μηροὺς

καὶ τοὺς βραχίονές τους. Καὶ τέλος τοὺς σκότωσαν μὲ θηριώδη τρόπο, ἀφοῦ διαπέρασαν τὰ κεφάλια τους μὲ καρφιά. Τὴ φρίκη αὐτοῦ τοῦ θανάτου, εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθεῖ ἢ νὰ περιγράψει κανεὶς. Καὶ ὅμως, ἐκεῖνοι γενναιόψυχοι καὶ ὁμόψυχοι, τὸν ὑπέστησαν μὲ ὄλο τὸν ἡρωϊσμό καὶ παρέδωσαν τὶς ψυχές τους φωνάζοντας ὁ καθένας τους μέχρι τελευταίας στιγμῆς σὲ κάθε νέο κτύπημα καρφιοῦ «ΕΙΜΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ».

Οἱ Ἅγιοι Σιλουανὸς ἐπίσκοπος, Λουκάς διάκονος καὶ Μώκιος ἀναγνώστης

Ἦταν καὶ οἱ τρεῖς στὴν πόλη τῶν Ἐμεσηνῶν τῆς Κοίλης Συρίας, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Νουμεριανοῦ (284). Ὄταν λοιπὸν τοὺς εἶπαν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό, αὐτοὶ μεγαλόφωνα ἐπανέλαβαν τὴν ὁμολογία τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς μαστιγώσουν σκληρὰ καὶ νὰ τοὺς φυλακίσουν. Ὄταν μετὰ ἀπὸ μέρες, ἐξαντλημένους, τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τοὺς ἐξέτασαν γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἔχει καμφθεῖ τὸ φρόνημά τους, ἀποδείχθηκε ὅτι οἱ τρεῖς Ἅγιοι παρέμειναν ἀκλόνητοι καὶ ἀλύγιστοι. Τότε τὰ ἴδια μαρτύρια ἐπαναλήφθηκαν, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε τοὺς ἔφεραν στὸ ἀμφιθέατρο, ὅπου γίνονταν θηριομαχίες, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ τρομερὸ θάνατο ἀπὸ τὰ πεινασμένα θηρία. Τὰ λείψανά τους τὰ παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ ἀγάπη. (Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καθὼς καὶ στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 ἢ μνήμη τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 6η Φεβρουαρίου μαζί μὲ τοὺς μάρτυρες Φαῦστο καὶ Βασίλειο).

Οἱ Ἅγιοι Σορβῆλος καὶ Βεβαία οἱ ἀδελφοὶ

Ἐζησαν στὶς ἀρχές τοῦ 2ου αἰῶνα μ.Χ. (110). Ὁ Σόρβηλος, ἱερέας τῶν εἰδώλων προηγούμενα, εἶχε προσέλθει στὸν Χριστιανισμό, ἀφοῦ κατηχήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ἐδεσσας Βαρσιμαῖο. Μαζὶ μ' αὐτὸν δέχτηκε τὴν θρησκεία τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βεβαία. Ὁ ἑπαρχὸς Λυσίας ὅταν τὸ πληροφορήθηκε, τοὺς ὑπέβαλε σὲ σειρὰ ὤμοσάτων μαρτυριῶν. Ἀλλὰ τὰ μαστίγια, οἱ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ τὸ γδάρισμα τοῦ δέρματος δὲν μπόρεσαν νὰ ἰσχύσουν ἀπέναντι στὴν ἀκλόνητη πίστη τους. Τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ τὸ αἷμα τους, τοὺς κάλυψε λαμπρότερο ἀπὸ κάθε βασιλικὴ πορφύρα.

Ὁ Ἅγιος Βαρσιμαῖος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Ἐδέσσης

Ὁ Βαρσιμαῖος, ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, ὅπως εἶπαμε πιὸ πάνω, ἔφερε στὴ θρησκεία τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ζωῆς, δηλαδὴ τὸν Χριστιανισμό, τοὺς ἁγίους μάρτυρες Σόρβηλο καὶ τὴν ἀδελφὴ του Βεβαία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ λοιπὸν, καταγγέλθηκε στὸν ἡγεμόνα Ἐδέσσης Λυσία καὶ ἀφοῦ ὁμολόγησε τὸν Χριστό, μαστιγώθηκε καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ στὸ διάστημα αὐτό, ἔπαψε μὲ βασιλικὸ διάταγμα ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἔτσι ὁ Βαρσιμαῖος βγήκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ, γύρισε στὴν Μητρόπολή του καὶ ἀφοῦ ἔζησε κατὰ πάντα θεάρεστα, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἀφραάτης

Ὁ Ὅσιος Ἀφραάτης ἦταν Πέρσης στὴν καταγωγή καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Οὐάλη (370 μ.Χ.), καὶ πρὶν ἦταν εἰδωλολάτρης. Ἐγινε χριστιανὸς στὴν Ἔδεσσα καὶ κατόπιν πῆγε καὶ μόνασε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐρημητήρια ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια. Ὄταν ὁ ἀρειανὸς Οὐάλης ἐξόρισε τὸν ὀρθόδοξο κληρὸ τῆς Ἀντιόχειας καὶ πολλὲς πιέσεις ἀνάγκαζαν τοὺς Χριστιανούς νὰ ἀσπάζονται τὸν ἀρειανισμό, ὁ Ἀφραάτης ἄφησε τὸ ἐρημητήριό του, ἦλθε στὴν πόλη, ὅπου ἄφοβα καὶ μὲ ζῆλο ἐνθάρρυνε καὶ παρηγοροῦσε τὰ πλήθη καὶ τὰ στήριζε στὴν Ὀρθοδοξία. Τέτοιες ὑπηρεσίες, πολλὲς πρόσφερε ὁ Ἀφραάτης στὴν πίστη. Τελείωσε τὴν ζωὴ του, ὑπηρετῶντας μὲ ἀφοσίωση τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Ὅσιος Ἀκεψιμᾶς

Ἐζησε ἀσκητικὰ καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Χιοπολίτης

Γεννήθηκε στὸ Παλιόκαστρο τῆς Χίου τὸ 1780, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Ἀποστόλη καὶ τὴν Μαρουλὸν. Σὲ νεαρὴ ἡλικία, ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐργαζόταν κοντὰ στὸν ἐκεῖ ἐγκατεστημένο ἀδελφὸ του Ζαννῆ, πού ἦταν ἔμπορος. Ἀργότερα, ἀρῶραβωνιάστηκε κάποια νέα, καὶ ἐπειδὴ δὲν πῆρε τὴν συγκατάθεση τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ κατάστημά του. Ἐπέσε σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ θυμήθηκε ὅτι ὁ Σεῖχ-ουλ-ισλάμης ὄφειλε στὸν ἀδελφὸ του κάποιον ποσὸν ἀπὸ ἀγορὰ, ἐπὶ πιστώσει, ὑφασμάτων. Ἐτσι πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Τούρκου γιὰ νὰ εἰσπράξει τὸ ποσὸ αὐτό, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποήσει ὁ ἴδιος. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περιποιήθηκε κάποιον νεαρὴ μωαμεθανίδα, πού τὸν ἐρωτεύθηκε καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι γιὰ νὰ τὴν παντρευτεῖ ἔπρεπε νὰ γίνει Μωαμεθανὸς ἢ νὰ πεθάνει. Ὁ Δημήτριος αἰφνιδιάστηκε, δέχτηκε τίς προτάσεις τῆς μουσουλμανίδας καὶ παρέμεινε στὸ σπίτι αὐτὸ δυὸ μῆνες σὰν ἐξωμότης. Ὄταν ὅμως συνῆλθε, δραπέτευσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε στὴ συνοικία τοῦ Σταυροδρομίου, ὅπου κρύφτηκε σὲ μία χριστιανικὴ οἰκογένεια. Συγχρόνως εἰδοποιήθηκε ὁ ἀδελφός του Ζαννῆς καὶ πῆγε νὰ τὸν συναντήσει. Ὁ Δημήτριος ἐξομολογήθηκε στὸν πνευματικὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἔστειλε ἐπιστολὴν στὸν πατέρα του στὴ Χίο, ὅπου ἐξιστοροῦσε ὅλα τὰ γεγονότα καὶ τὸν πόθο του νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό. Ἀφοῦ λοιπὸν κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, παρουσιάστηκε στὸν Τούρκο Διοικητὴ καὶ ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Οἱ Χιώτες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μάζεψαν χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν, ἀλλ' ὁ Δημήτριος τοὺς ἐπέτιμησε καὶ τοὺς συνέστησε νὰ προσεύχονται γιὰ νὰ τελειώσει τὴν ζωὴ του μαρτυρικὰ γιὰ τὴν πίστη. Παρὰ τίς κολακεῖες τῶν Τούρκων καὶ τίς παρακλήσεις ἐκείνης τῆς μουσουλμανίδας, ὁ Δημήτριος παρέμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστη του. Ἐτσι, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ἀποκεφαλίστηκε στὶς 29 Ἰανουαρίου 1802. Τὸ λείψανό του παρέλαβαν οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ εὐλάβεια σ' ἓνα μοναστήρι στὸ νησὶ Πρώτη.

Ὁ Ἅγιος Gildas the wise

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίανουάριος - 30

- Οί Άγιοι Τρεῖς Ίεράρχες
- Οί Άγιοι Ίππόλυτος πάπας Ρώμης, Κενσουρίνος, Σαβίνος (ἢ Σαβαΐνος), Χρυσή (ἢ Αὖρα), Φῆλιξ, Μάξιμος, Ἐρκούλιος (ἢ Ἐρκουλῖνος), Βενέριος, Στυράκιος, Μηνᾶς, Κόμοδος, Ἐρμῆς, Μαῦρος, Εὐσέβιος, Ρούστικος, Μονάγριος, Ἀμανδῖνος, Ὀλυμπῖνος (ἢ Ὀλύμπιος), Κύπρος, Θεόδωρος τριβούνιος, Μάξιμος πρεσβύτερος, Ἀρχέλαος διάκονος, Κυριακὸς (ἢ Κυρῖνος) ἐπίσκοπος, Μάξιμος ἄλλος πρεσβύτερος
- Ἡ Ἁγία Χρυσή
- Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ ἐκ Μυτιλήνης
- Τῆς Παναγίας Θεοτόκου, πέραν τῆς Γωργίας
- Ἀνάμνησις εὐρέσεως ἐν Τήνῳ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Εὐαγγελιστρίας τὸ 1823

Οί Ἅγιοι Τρεῖς Ίεράρχες

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ καθιερώθηκε ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 11ου αἰῶνα, γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ φιλονικίες σχετικῶς μὲ τὸ ποῖος εἶναι ἀνώτερος. Ὁ Μέγας Βασίλειος; ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος; ἢ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος; Στὰ νεώτερα ὅμως χρόνια καθιερώθηκε ὡς ἑορτὴ τῶν Γραμμάτων καὶ γενικὰ τῆς Παιδείας. Τὸ ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ τάλαντο τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ἦταν, βέβαια, ἐντελῶς τὸ ἴδιο. Φιλοσοφικότερος καὶ ἀλύγιστος στὴν ἄμυνα ὁ Βασίλειος. Θεολογικότερος καὶ ποιητικότερος ὁ Γρηγόριος. Εὐγλωττότερος καὶ ἠγέτης τολμηρότατος ὁ Χρυσόστομος. Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν σὲ μεγάλο βαθμὸ εἰλικρινῆ καὶ θερμὴ πίστη, ὑπέρλαμπρη εὐγλωττία, μεγάλη παιδεία, πλήρη ἀφοσίωση στὴ σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀγάπη στὸ ποίμνιο, ἀφοβία στοὺς ἄρχοντες, ἀνεξάντλητη φιλανθρωπία, διαρκὴ νηφαλιότητα, ἀμεπτὴ σωφροσύνη, συνεχὴ ἀγῶνα γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ τὸ θρίαμβο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Χρυσόστομος λάμπουν μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ μεγάλα πνεύματα γνωρίζουν νὰ συνδέουν τὴν ἐφήμερη σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ βαθύτερη καὶ ἀληθινὴ πίστη στὸ Σωτῆρα μας Χριστό. Ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς ἔχει ἀθάνατο καύχημα τὸ ὅτι ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του βγῆκαν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι φωστῆρες. Οἱ κυρίως μνημεις τοὺς εἶναι: τοῦ Μ. Βασιλείου 1 Ίανουαρίου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου 13 Νοεμβρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου 25 Ίανουαρίου.

Οί Ἅγιοι Ίππόλυτος πάπας Ρώμης, Κενσουρίνος, Σαβίνος (ἢ Σαβαΐνος), Χρυσή (ἢ Αὖρα), Φῆλιξ, Μάξιμος, Ἐρκούλιος (ἢ Ἐρκουλῖνος), Βενέριος, Στυράκιος, Μηνᾶς, Κόμοδος, Ἐρμῆς, Μαῦρος, Εὐσέβιος, Ρούστικος, Μονάγριος, Ἀμανδῖνος, Ὀλυμπῖνος (ἢ Ὀλύμπιος), Κύπρος, Θεόδωρος τριβούνιος, Μάξιμος πρεσβύτερος, Ἀρχέλαος διάκονος, Κυριακὸς (ἢ Κυρῖνος) ἐπίσκοπος, Μάξιμος ἄλλος πρεσβύτερος

Πάπας Ρώμης με τὸ ὄνομα Ἰππόλυτος οὐδέποτε ὑπῆρξε. Ἴσως ὁ Ἰππόλυτος αὐτὸς νὰ ἦταν τοποτηρητὴς τοῦ θρόνου πρὸ τῆς ἀναρρόησεως, στὸν θρόνο, τοῦ Φήλικος. Ὅλοι πάντως μαρτύρησαν ἐπὶ αὐτοκράτορος Κλαυδίου τοῦ Β' (268-9 μ.Χ.). Ἰδιαίτερα ἀναφέρεται τὸ μαρτύριο τῆς Ἁγίας Χρυσῆς.

Ἡ Ἁγία Χρυσή

Καταγόταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, καὶ μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Κλαυδίου. Ὄταν συνελήφθη ἀπ' τοὺς εἰδωλολάτρεις, στὴν ἀρχὴ ἀνοιξαν τὶς πλευρὲς τῆς καὶ ἔκαψαν τὶς πληγὲς τῆς μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἐπειτα ἔσπασαν μὲ πέτρες τὰ σαγόνια τῆς, καὶ μὲ μολύβδινα σφαιρίδια τὴν ῥάχη τῆς. Ἄλλ' αὐτὴ, ἂν καὶ κατατραυματισμένη καὶ ἐνῶ πέθαινε, ὁμολογοῦσε τὴν πίστη τῆς. Ἡ δὲ θηριωδία τῶν φονέων τῆς ἦταν τέτοια, πὺ ἀφοῦ ἔθεσαν στὸ λαιμὸ τῆς μεγάλη πέτρα, τὴν ἔριξαν στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας. Ἀλλὰ τί κι ἂν τὸ σῶμα τῆς ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὰ νερά, ἡ μνήμη τῆς παρέμεινε αἰώνια καὶ ἀθάνατη, περισσότερο χρυσὴ ἀπὸ τὸ λαμπρότατο ὄνομά τῆς.

Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Νέος

Ὑπῆρξε στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης (780-795). Γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐγίνε στρατηγὸς καὶ τοποθετήθηκε στὸ «θέμα» τῶν Κιβυραιωτῶν μὲ ἔδρα τὴν Κιβύρα τῆς Μ. Ἀσίας. Σὲ μία ναυμαχία μὲ τοὺς Σαρακηνοὺς, οἱ δυὸ ἄλλοι στρατηγοὶ πὺ τὸν συνόδευαν, ἐπειδὴ τὸν φθονοῦσαν, τὸν ἐγκατέλειψαν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθεῖ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς αἰχμάλωτος. Τὸν μετέφεραν στὰ μέρη τους καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ. Κατόπιν τὸν ἔβγαλαν καὶ μὲ κολακεῖες καὶ ἀπειλὲς τὸν παρακινοῦσαν ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Θεόφιλος ἀρνήθηκε σταθερὰ νὰ ἐγκαταλείψει τὴν πίστη του, τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ ἐκ Μυτιλήνης

Ἦταν ἔγγαμος μὲ παιδιά. Κάποτε στὴ Μυτιλήνη βρέθηκε σὲ κατάσταση ὀργῆς καὶ ἔγινε Μωαμεθανός. Κάποτε ὁμοῦς συνῆλθε, συναισθάνθηκε τὸ ἀμάρτημά του καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ ἔζησε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα, κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ προετοιμάστηκε γιὰ τὸ μαρτύριο. Ἐπανῆλθε λοιπὸν στὴ Μυτιλήνη, παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ, μὲ τόλμη ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ δήλωσε ὅτι ἡ μουσουλμανικὴ θρησκεία εἶναι ψεύτικη. Ὁ κριτὴς ἀμέσως ἐξέδωσε ἀπόφαση, νὰ θανατωθεῖ ὁ μάρτυρας μὲ ἀγχόνη καὶ κατόπιν τὸν παρέδωσε σ' ἄλλον ἄρχοντα, τὸν Ναζιρ Ὁμέρ ἀγά, πὺ προσπάθησε μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις νὰ τὸν μεταπείσει. Ὁ Ἅγιος ὁμοῦς πρόβαλλε ἀκατάβλητο φρόνημα καὶ μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, ὀδηγήθηκε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, ὅπου ἀφοῦ πρῶτα φίλησε τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης, προσευχήθηκε στὸν Θεὸ καὶ ἔτσι δέχτηκε τὸ στεφάνι τῆς νίκης στὶς 30 Ἰανουαρίου 1784.

Τὸ τίμιον λείψανόν του ῥίχτηκε στή θάλασσα, ἀλλά βρέθηκε ἀργότερα καί τάφηκε μέ τιμές στόν ναό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στή θέση Μόθωνα, ἀπ' ὅπου ἀργότερα, ἄγνωστο πῶς καί ἀπό ποιούς, ἐξαφανίστηκε.

Τῆς Παναγίας Θεοτόκου, πέραν τῆς Γωργίας

Ἀνάμνησις εὐρέσεως ἐν Τήνῳ τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Εὐαγγελιστρίας τὸ 1823

Αγιολόγιον - Ἰανουάριος - 31

- Οἱ Ἅγιοι Κῦρος καὶ Ἰωάννης οἱ Ἀνάργυροι, καὶ ἡ Ἁγία Ἀθανασία μὲ τις τρεῖς θυγατέρες τῆς Θεοδότῃ, Θεοκτίστῃ καὶ Εὐδοξία
- Οἱ Ἅγιοι Οὐϊκτωρίνος, Οὐϊκτωρ, Νικηφόρος, Κλαύδιος, Διόδωρος, Σαραπίνος καὶ Παππίας
- Ἡ Ἁγία Τρυφαίνη
- Ὁ Ἅγιος Ἡλίας ὁ Ἀρδούνης
- Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ Νέος ἐν Πάρῳ

Οἱ Ἅγιοι Κῦρος καὶ Ἰωάννης οἱ Ἀνάργυροι, καὶ ἡ Ἁγία Ἀθανασία μὲ τις τρεῖς θυγατέρες τῆς Θεοδότῃ, Θεοκτίστῃ καὶ Εὐδοξία

Ὁ Ἅγιος Κῦρος, πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (292), πῆγε σὲ μοναστήρι πού ἦταν στὸν Ἀραβικὸ κόλπο. Ἡ φήμη δὲ τῆς θαυματουργικῆς χάριτος μὲ τὴν ὁποία ἦταν προικισμένος, ἔφερε σ' αὐτὸν συμμοναστὴ τὸν Ἰωάννη (πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἐδεσσα τῆς Μεσοποταμίας), στολισμένο ἐπίσης μὲ πολλὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Οἱ δυὸ Ἅγιοι, μὲ τὴν δύναμη τῆς πίστεως στὸ Σωτῆρα Χριστό, γιάτρευαν θαυματουργικὰ κάθε πάσχοντα πού πῆγαινε στὸ ἐρημητήριό τους. Αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε: «Ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει». Δηλαδή, ἀλήθεια σᾶς λέω, ὅτι ἐκεῖνος πού πιστεύει σὲ μένα, τὰ ὑπερφυσικὰ ἔργα πού κάνω ἐγὼ θὰ τὰ κάνει καὶ ἐκεῖνος, καὶ μάλιστα μεγαλύτερα κι ἀπὸ αὐτά. Ὅμως, ὁ Κῦρος καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ κλεισμένοι στὰ κελλιά τους. Ἔμαθαν ὅτι σε κάποια πόλη οἱ εἰδωλολάτρες ἔπιασαν μίαν χήρα γυναῖκα, τὴν Ἀθανασία, μὲ τις τρεῖς νεαρὲς θυγατέρες τῆς, Θεοδότῃ, Θεοκτίστῃ καὶ Εὐδοξία, καὶ εἶχαν σκοπὸ νὰ τις βασανίσουν. Τότε, οἱ δυὸ Ἅγιοι ἄφοβα πῆγαν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου καὶ μὲ τὰ λόγια τους ἐνδυνάμωσαν καὶ παρακίνησαν τις τέσσερις γυναῖκες στὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου. Ἐξ αἰτίας ὅμως αὐτοῦ, οἱ εἰδωλολάτρες, μαζί μὲ τις γυναῖκες ἀποκεφάλισαν καὶ τοὺς δυὸ Ἅγίους.

Οἱ Ἅγιοι Οὐϊκτωρίνος, Οὐϊκτωρ, Νικηφόρος, Κλαύδιος, Διόδωρος, Σαραπίνος καὶ Παππίας

Ἦταν ὅλοι Κορίνθιοι καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (249-251 μ.Χ.). Διατάχθηκαν ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν ὁμολόγησαν γενναῖα. Τότε ὁ ἀνθύπατος Τέρτιος τοὺς ὑπέβαλε σὲ φρικτὰ μαρτύρια, πού μπροστὰ τοὺς οἱ Ἅγιοι ἔμειναν ἄφοβοι καὶ ἀμετακίνητοι, ἄξιοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τοῦ θεμελιωτῆ τῆς Ἐκκλησίας τους. Καὶ πέθαναν μὲ τὴν σειρὰ, κάτω ἀπὸ τὸν ὠραῖο οὐρανὸ τῆς πατρίδας τους, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν καθόλου. Ἀντίθετα μάλιστα, χαίρονταν διότι ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ τοὺς ἔφερνε, ἐκεῖ ὅπου λάμπει ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος καὶ ἀπλώνονται τὰ ἀνέκφραστα

καὶ ἄπειρα καὶ ἀθάνατα κάλλη καὶ θέλγητρα τῆς θείας βασιλείας. Ἔτσι οἱ μὲν Οὐϊκτωρινος, Οὐϊκτωρ καὶ Νικηφόρος πέθαναν, ἀφοῦ τοὺς συνέτριψαν τὰ μέλη, ὁ Κλαύδιος πέθανε, ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ὁ Διόδωρος ρίχτηκε στὴ φωτιά, τοῦ Σαραπίνου ἔκοψαν τὸ κεφάλι καὶ τὸν Παππία τὸν ἔπνιξαν μέσα στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἁγία Τρυφαίνη

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύζικο καὶ εἶχε πατέρα Συγκλητικὸ ὀνομαζόμενον Ἀναστάσιο, μητέρα δὲ τὴν εὐσεβὴ καὶ ἐνάρετη Σωκρατία, χριστιανή. Ἔτσι ἡ κόρη ἀνατράφηκε μὲ τὴν ἐνθουσιώδη φλόγα τῆς πίστεως καὶ ἐγίνε ἀληθινὴ ἡρωΐδα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γενναϊότητά της φάνηκε σ' ἓναν διωγμὸ. Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνει τοὺς ἀσθενέστερους καὶ γιὰ νὰ ἀπελπίσει τοὺς εἰδωλολάτρεις, παρουσιάστηκε μόνη της καὶ γνωστοποίησε ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ κήρυξε τὸν βέβαιον θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τόλμη της αὐτὴ τὴν ὀδήγησε στὸ μαρτύριον. Μετὰ ἀπὸ πολλὰς δοκιμασίας, πού ὑπέμεινε μὲ θαυμαστὴ ὑπομονή, ρίχτηκε στὰ ἄγρια θηρία. Τότε, ταῦρος ἄγριος ὄρμησε ἐναντίον της καὶ τὴν διέσχισε, χωρὶς αὐτὴ νὰ κάνει καμιὰ κίνηση διαφυγῆς. Ἔτσι ἐνδοξα πῆρε τὸ ἀμάραντον στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Ὁ Ἅγιος Ἡλίας ὁ Ἀρδούνης

Γεννήθηκε στὴν Καλαμάτα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ἐκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κουρέα καὶ εἶχε μεγάλη ὑπόληψη ἀπὸ τοὺς προεστοὺς τῆς Καλαμάτας. Μιλῶντας κάποτε σ' αὐτούς, τοὺς προέτρεψε νὰ ἐνεργήσουν γιὰ νὰ ἐλαφρυνθοῦν οἱ φόροι πού ἐπιβάλλουν οἱ Τούρκοι στοὺς χριστιανούς, διότι ἀλλιῶς κινδυνεύουν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τῶν πατέρων τους. Κατὰ τὴν συζήτησιν δημιουργήθηκε λογομαχία καὶ ὁ Ἀρδούνης παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ καὶ ἀπαρνήθηκε τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ἐλεγχόμενος ὁμως ἀπὸ τὴν συνείδησή του, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπου μόνασε γιὰ 8 χρόνια, ἀσκούμενος στὴν ἀρετὴ, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν προετοιμασίαν γιὰ τὸ μαρτύριον. Ἐπανῆλθε λοιπὸν στὴν Καλαμάτα, παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ καὶ ὁμολόγησε μπροστὰ του τὴν χριστιανικὴ πίστη. Παρὰ τίς κολακεῖες καὶ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια, ὁ Ἡλίας ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστη του. Ἔτσι στίς 31 Ἰανουαρίου 1686, τὸν ἔκαψαν ζωντανό. Ἡ τίμια κάρα τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ, εἶναι θησαυρισμένη στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βουλκάνου τῆς Μεσσηνίας.

Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ Νέος ἐν Πάρῳ

Διακρίθηκε στὴν εὐσέβεια σὰν μοναχὸς καὶ τιμᾶται σήμερον στίς Κυκλάδες ὡς Ὅσιος. Γεννήθηκε στὰ Ἰωάννινα στίς 31 Ἰανουαρίου 1800 καὶ τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦταν Ἀθανάσιος. Σὲ ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν πῆγε στίς Κυδωνιῆς τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου σπούδασε στὴν ἐκεῖ ὀνομαστὴ σχολὴ τῆς πόλης, ἔχοντας διδάσκαλον τὸν Γρηγόριον Σαράφη. Τὸ 1815 ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, μαζί μὲ κάποιον γέροντα ἀπὸ τὴν Ζαγορά, ὀνόματι

μοναχὸς Δανιήλ, πού ὑπῆρξε χειραγωγὸς του κατὰ τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία του, καὶ ὅπου στὴ συνέχεια ἔγινε μοναχὸς. Μετὰ ἀπὸ ἕξι χρόνια οἱ δυὸ μοναχοί, ἔφυγαν καὶ ἦλθαν στὴ Μονὴ Πεντέλης καὶ ἀπὸ κεῖ στὶς Κυκλάδες. Ὁ Ἀρσένιος, κυρίως ἔδρασε στὴν Πάρο καὶ τὴν Φολέγανδρο, ὅπου δίδαξε γιὰ κάποιο διάστημα στὴ σχολὴ ἑλληνικῶν γραμμάτων, πού εἶχε ἰδρυθεῖ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Τὸ περισσότερο ὅμως τῆς ζωῆς του τὸ πέρασε στὴν Πάρο, ἀφοσιωμένος σὲ πνευματικὰ ἔργα καὶ ἰδίως στὴν ἐξομολόγησι. Ἀπεβίωσε, τὴν 31ῆ Ἰανουαρίου τοῦ 1877 στὴν ἐν Πάρῳ γυναικεία Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπου διετέλεσε πνευματικὸς πατήρ. Ὁ λαός, ἰδίως τῆς Πάρου, τίμησε, τὸν Ἀρσένιο καὶ ζωντανὸ ὡς Ὅσιο, μετὰ δὲ τὸν θάνατό του ἀνηγέρθη ναῖσκος στὴν Πάρο, στὸν ὁποῖο περιλαμβάνεται ὁ τάφος του. Ἀναφέρονται δὲ καὶ θαύματα αὐτοῦ.

Ἁγιολόγιον - Φεβρουάριος 01

- Ὁ Ἅγιος Τρύφων καὶ προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ ἐν Γαλατία
- Ὁ Ὅσιος Βενδιμμιανός (ἢ Βενδεδιανός)
- Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Ἅγιος Θείων καὶ Δύο Παιδιά
- Ὁ Ἅγιος Καρίων
- Ἡ Ἁγία Περπετούα καὶ οἱ σὺν αὐτῇ Σάτυρος, Ρευκᾶτος, Σατορνίλος, Σεκούνδος καὶ Φηλικιτάτη
- Ἐγκαίνια (Ναοῦ) Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν Ἀρμουλάδῃ (ἢ Ἀρμολάδῃ)
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ἐκ Ναυπλίου
- Ἡ Ἁγία Bridgit (Βρεταννίδα)
- Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Ἀδελφοί: Γεώργιος Ἀρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης, Συμεών ὁ Νέος Στυλῖτης καὶ Δαβὶδ ὁ Μοναχός

Ὁ Ἅγιος Τρύφων καὶ προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Λάμψακο τῆς Φρυγίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Γορδιανοῦ (238-244), Φιλίππου καὶ Δεκίου. Φτωχότατος στὴν παιδική του ἡλικία, ἀναγκάσθηκε γιὰ κάποιον καιρὸ νὰ βόσκει χῆνες, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ζήσει. Ἐνῶ ἐξασκοῦσε τὴν ταπεινὴ του δουλειά, συγχρόνως μελετοῦσε καὶ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ μὲ πολὺ ζῆλο ἐκτελοῦσε τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα. Ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ διάβαζε ὁ Τρύφων, μεταξὺ ἄλλων λέει: «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Ποὺ σημαίνει, ὁ Θεὸς τίθεται ἀντιμέτωπος στοὺς ὑπερήφανους, στοὺς ταπεινοὺς ὅμως δίνει χάρη. Πράγματι, ὁ ταπεινὸς Τρύφων μὲ τὴν εὐσεβῆ φιλομάθειά του ἔγινε σιγὰ-σιγὰ ἱκανὸς ὄχι μόνο νὰ ξέρει πολλὰ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ διδάσκει. Τόσο δὲ εὐνοήθηκε ἀπὸ τὴν θεία χάρη, ὥστε καὶ ἀσθένειες θεράπευε θαυματουργικά. Μάλιστα, ὁ βασιλιάς Γορδιανός, ὅταν ἔμαθε αὐτὰ γιὰ τὸν Τρύφωνα, ἔστειλε καὶ τὸν ἔφεραν νὰ θεραπεύσει τὴν ἀρρώστη κόρη του. Πράγματι, τὴν θεράπευσε καί, ἀφοῦ ἀρνήθηκε τίς τιμὲς καὶ τὰ ἀξιώματα ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Γορδιανός, ἔφυγε εὐγενικά. Στὴν ἐποχὴ, ὅμως, τοῦ Δεκίου (249-251), ὁ Τρύφων συλλαμβάνεται. Ὁμολογεῖ θαρρόαλέα τὸ Χριστό, καὶ χωρὶς νὰ φοβηθεῖ, ἐκφράζεται φλογερὰ κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας. Τότε ὁ ἑπαρχὸς τῆς Ἀνατολῆς Ἀκυλῖνος, στὴ Νίκαια, διατάζει καὶ τὸν δέρονουν σκληρὰ. Κατόπιν τὸν δένουν σ' ἄλογο καὶ σὲ καιρὸ χειμῶνα, τὸν σύρουν κατὰ γῆς σὲ δύσβατα καὶ τραχέα μέρη. Ἐπειτα τὸν σύρουν γυμνὸ ἐπάνω σὲ σιδερένια καρφιά, καίνε τίς πλευρὲς του μὲ ἀναμμένους λαμπάδες καὶ τέλος τὸν καταδικάζουν σὲ ἀποκεφαλισμό. Ἀλλὰ πρὶν ἀποκεφαλιστεῖ, παραδίδει στὸν Θεὸ τὴν μακάριαν ψυχὴ του.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ ἐν Γαλατία

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ἀπὸ τὴν Γαλατία, ἦταν ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἀσκητές, ποὺ γνῶριζαν νὰ ἐπιδροῦν εὐεργετικά καὶ στὴν κοινωνικὴ ζωὴ. Τελευταία καὶ ὀριστικὴ διαμονὴ του, ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε τὴν Παλαιστίνη, ὑπῆρξε ἡ Ἀντιόχεια. Ὁ Ὅσιος Πέτρος εἶχε τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει θαυματουργικὰ ἀσθένειες, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν δύναμη νὰ μετακινεῖ τὶς καρδιὰς πρὸς τὶς πνευματικὲς ἐπιθυμίες καὶ νὰ ἀπαλλάσσει τὴν φαντασία ἀπὸ τὶς ματαιότητες τῆς ἐπίδειξης καὶ τῆς πολυτέλειας. Ὁ Κύρου Θεοδώρητος διηγεῖται, ὅτι οἱ συμβουλές τοῦ ὁσίου αὐτοῦ ἔπεισαν τὴν μητέρα του σὲ νεαρὴ ἀκόμα ἡλικία νὰ προτιμήσει τὴν σεμνὴ καὶ ἀπλὴ ἐνδυμασία, ἀφοῦ παράτησε τὶς προηγούμενες κοσμικὲς συνήθειές της. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ὅσιος ἔκοβε τὴν φιλαρέσκεια, ἀπὸ τὴν ὁποία τόσες πτώσεις προέρχονται καὶ σκανδαλισμοί, καὶ ἔτσι ἔκανε μεγάλο καλὸ σὲ πολλὰς ψυχὰς καὶ σὲ πολλὰς οἰκογένειες.

Ὁ Ὅσιος Βενδιμιανός (ἢ Βενδεδιανός)

Γεννήθηκε στὰ μέσα τοῦ Ε΄ αἰῶνα, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ πλούσιους, στὴ Μεγάλῃ Μυσία (ἀρχαία χώρα τῆς Βορειοδυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας). Μόναζε στὸ ὄρος τὸ ὀνομαζόμενον τῆς Ὁξείας καὶ μαθήτευε κοντὰ στὸν ὅσιο Ἀυξέντιο (τοῦ ἐν τῷ Βουνῷ). Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ διδασκάλου του αὐτοῦ, ὁ Βενδιμιανός μπῆκε στὴ σχισμὴ μίας μεγάλης πέτρας, ὅπου ἔκτισε μικρὸ κελὶ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ 42 ὀλόκληρα χρόνια μὲ ἀυστηρότατη ἄσκηση. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτύχει μεγάλες νίκες κατὰ τῶν δαιμόνων. Ὅταν κατάλαβε νὰ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, διηγήθηκε σ' αὐτὸν ποὺ ἔγραψε τὸν βίον τοῦ ὁσίου Ἀυξεντίου τὰ τῆς ζωῆς του, καὶ ἀφοῦ γονάτισε παρέδωσε τὴν Ὁσία ψυχὴ του.

Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητής

Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ὀρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως.

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ Ὁμολογητής

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Θείων καὶ Δύο Παιδιά

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Καρίων

Μαρτύρησε ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα.

Ἡ Ἁγία Περπετούα καὶ οἱ σὺν αὐτῇ Σάτυρος, Ρευκάτος, Σατορνῖλος, Σεκούνδος καὶ Φηλικιτάτη

Ἦταν ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα (Θουβριτανῶν τῆς Ἀφρικῆς), ἕγγαμη καὶ μητέρα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὴν εὐσέβειά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐργασία της ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἃν καὶ ἦταν μόλις 22 χρονῶν. Καταγγέλθηκε τὸ 203 στὸν χιλίαρχο τῆς πατρίδας της, καὶ συνελήφθη μαζί με πέντε κατηχούμενους, δυὸ ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες, πὺ ἡ Περπέτουα εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια τους στὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ τοὺς μὲν ἄνδρες καὶ δυὸ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, σκότωσε με μαχαίρια ὁ εἰδωλολατρικὸς ὄχλος. Τῇ δὲ ἁγία Περπετούα, με τὴν Φηλιτσιτάτη, ἀφοῦ τὶς ἔβαλαν ἀπέναντι μίας ἀγρίας δαμάλεως, διεσχίσθησαν ἀπὸ αὐτή.

Ὁ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης ἀναφέρει ὅτι μαζί με τὴν Περπετούα μαρτύρησαν τέσσερις ἄνδρες καὶ μία γυναῖκα, πὺ τὰ ὀνόματα τοὺς ἦταν: Σάτυρος, Ρευκάτος, Σατορνῖλος, Σεκούνδος καὶ Φηλικιτάτη.

Ἐγκαίνια (Ναοῦ) Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν Ἀρμουλάδῃ (ἡ Ἀρμολάδῃ)

Ἡ μνήμη κατὰ τὸν Παρισινὸ Κώδικα 1590.

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ἐκ Ναυπλίου

Ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλης τοῦ Ναυπλίου καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου. Ἀρράβωνιάστηκε τὴν κόρη ἑνὸς χριστιανοῦ, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν εἶχε καλὴ ζωὴ, ὁ Ἀναστάσιος διέλυσε τὸν ἀρράβωνα. Οἱ συγγενεῖς ὅμως τῆς κοπέλας ἔκαναν διάφορα σατανικὰ μάγια στὸν Ἀναστάσιο, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, με ἀποτέλεσμα ὁ Ἀναστάσιος νὰ χάσει τὰ λογικά του. Ἐκμεταλλεῦόμενοι αὐτὴν τοῦ τὴν κατάσταση, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐξισλάμισαν. Ἀλλ' ὅταν ὁ Θεὸς εὐλόγησε καὶ ἦλθε στὰ λογικά του, με θάρρος ἀποκήρυξε τὸν Ἰσλαμισμό καὶ με γενναιότητα ὁμολόγησε τὴν χριστιανικὴ του πίστη. Οἱ Τοῦρκοι, με διάφορες κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν, ἀλλὰ ὁ Ἀναστάσιος παρέμεινε ἀκλόνητος στὴ χριστιανικὴ ὁμολογία του. Τότε, στὶς 1 Φεβρουαρίου 1655, ὑπέμεινε μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς Τούρκους, με διαμελισμό. Δηλαδὴ τὸν κατέσφαξαν με μαχαίρια. Τὸ Ναύπλιο τὸν ἔκανε πολιοῦχο του καὶ ὠραῖος ναὸς στολίζει τὴν πόλη αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ.

Ἡ Ἁγία Bridgit (Βρεταννίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων» τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Ἀδελφοί: Γεώργιος Ἀρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης, Συμεὼν ὁ Νέος Στυλίτης καὶ Δαβὶδ ὁ Μοναχός

Στὶς ἀρχὲς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος ζοῦσε στὴ Μυτιλήνη ὁ Ἀδριανὸς καὶ ἡ Κωνσταντῶ, ποὺ ἀπέκτησαν ἑπτὰ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ πέντε ἔγιναν μοναχοί. Τρεῖς ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ὁ Δαβὶδ, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Γεώργιος. Πρωτότοκος ἦταν ὁ Δαβὶδ, ποὺ γεννήθηκε τὸ ἔτος 717 ἢ 718. Ἐμαθε λίγα γράμματα καὶ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, ἐνῶ ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του, σὲ ὥρα μεγάλης καταγίδας, εἶδε σὲ ὄραμα τὸν ἅγιο Ἀντώνιο νὰ τὸν καλεῖ στὸ μοναχικὸ βίον καὶ συγκεκριμένα νὰ τοῦ δίνει ἐντολὴ νὰ μεταβεῖ στὴ Μ. Ἀσία στὸ ὄρος Ἰδη, ποὺ εἶναι ἀντίκρου στὴ Λέσβο καὶ λίγο βορειότερα, γιὰ νὰ μονάσει ἐκεῖ.

Ὁ Δαβὶδ μὲ μεγάλη προθυμία καὶ χαρὰ δέχτηκε τὴν συμβουλὴ τοῦ Μ. Ἀντωνίου, ἦλθε στὴ Μ. Ἀσία, ὅπου ἔζησε στὸ ὄρος Ἰδη μέσα σὲ μία σπηλιὰ μὲ μεγάλη ἄσκηση, τρώγοντας ἄγρια χόρτα. Ἐκεῖ ἔζησε τριάντα χρόνια. Πάλι μὲ ὄραμα πῆρε τὴν ἐντολὴ νὰ ἔλθει στὸν ἐπίσκοπο Γάργαρων γιὰ νὰ χειροτονηθεῖ ἀπὸ αὐτὸν διάκονος καὶ ἀργότερα πρεσβύτερος. Ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ ὄρος Ἰδη, ὅπου μὲ ὑπόδειξη ἐνὸς ἀγγέλου, ποὺ εἶδε σὲ ὄραμα, χτίζει ναὸ τῶν ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης καὶ μοναστήρι στὸ ὅποιο πολὺ σύντομα μαζεύτηκαν πολλοὶ μοναχοί. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ ἀφοῦ πέθανε ὁ πατέρας του, ἦρθε ἡ μητέρα του νὰ τὸν ἰδεῖ ἔχοντας μαζί της τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ παιδιά της, τὸν Συμεὼν, ποὺ ἦταν τότε ὀκτῶ χρονῶν. Εἶχε γεννηθεῖ τὸ 765 ἢ 766. Ὁ Συμεὼν ἔμεινε κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του, ἡ μητέρα του δέ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἐπέστρεψε στὴ Μυτιλήνη καὶ σὲ λίγο ἀπέθανε.

Ὁ Συμεὼν ἔμαθε γράμματα παραμένοντας στὸ μοναστήρι τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου σὲ ἡλικία εἴκοσι δυὸ ἐτῶν ἔγινε μοναχός καὶ σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Γάργαρων Ἰερεὺς. Δυὸ χρόνια ἀργότερα πέθανε ὁ Δαβὶδ σὲ ἡλικία ἐξήντα ἑξ ἐτῶν, ἀφοῦ προεῖδε τὸ θάνατό του καὶ συνέστησε στὸν ἀδελφὸ του Συμεὼν νὰ ἐπιστρέψει στὴ Μυτιλήνη. Ὁ Συμεὼν συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἐπέστρεψε στὴ Μυτιλήνη τῆς Παναγίας, ποὺ ἦταν στὸ νότιο λιμάνι τῆς πόλεως, στὸ «Μόλο». Ἐκεῖ, γιὰ νὰ μιμηθεῖ τὴν ἄθληση τοῦ παλαιοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτη, ἀνέβηκε σὲ στυλο καὶ ἔζησε μὲ φοβερὴ ἄσκηση, νηστεία, σκληραγωγία καὶ προσευχή. Στὴ συνέχεια, πῆρε κοντὰ του καὶ τὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο, μοναχὸ καὶ αὐτόν, ποὺ γεννήθηκε τὸ ἔτος 763. Χειροτονήθηκε καὶ αὐτὸς Ἰερεὺς καί, μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ τους καὶ τὴν ἀδελφή τους, μοναχὴ καὶ αὐτή, Ἰλαρία καὶ ἄλλους μοναχοὺς, ἔχτισαν μοναστήρι στὸ ὅποιο κατέφθαναν πλήθη χριστιανῶν ποὺ διψοῦσαν νὰ ἀκούσουν λόγον Θεοῦ καὶ νὰ ζητήσουν τὴν εὐλογία τῶν ἁγίων μοναχῶν.

Ὅμως τὴν ἡσυχία τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, γενικότερα, τάρραξε καὶ πάλι ἡ μανία τῶν εἰκονομάχων. Ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων Ε΄ ὁ Ἀρμένιος (813-820) κήρυξε πάλι διωγμοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μυτιλήνης Γεώργιος ἐξορίζεται καὶ τοποθετεῖται ἐπίσκοπος Μυτιλήνης κάποιος Λέων εἰκονομάχος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως στράφηκε κατὰ τοῦ Συμεὼν καὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Μοναστηριοῦ του. Μὲ τίς ἐνέργειες τοῦ εἰκονομάχου αὐτοῦ ἐπισκόπου καταδικάζεται σὲ θάνατο διὰ πυρὸς ὁ Συμεὼν, ἀλλὰ μὲ θαῦμα διασώζεται καὶ παραμένει γιὰ ἓνα διάστημα ἀνενόχλητος πάνω στὸ στυλο

του, μέχρι που αναγκάζεται πάλι από τον εικονομάχο επίσκοπο να εγκαταλείψει την Μυτιλήνη και να αποσυρθεί, μαζί με τους μοναχούς, στο μικρό νησάκι, το γνωστό με το όνομα Άγιος Ισίδωρος, που βρίσκεται στον κόλπο Γέρας προς το μέρος της Κουντουρουδιάς, των Λουτρών. Αργότερα, ο εικονομάχος επίσκοπος κατόρθωσε να αποσπάσει από τον Αυτοκράτορα Μιχαήλ Β΄ τον Τραυλό (820-829) διαταγή, με την οποία εξορίζεται ο Συμεών στη «Λαγουῖσα», νησί ακατοίκητο απέναντι από τα μέρη της Τροίας. Εκεί πήγε ο Συμεών με την συνοδεία επτά μαθητών του και παρέμεινε και εκεί πάνω σε στύλο 10 μέτρων, ενώ ο αδελφός του Γεώργιος παρέμεινε στη Μυτιλήνη, φροντίζοντας το μοναστήρι. Αργότερα έφυγε ο άγιος Συμεών στην Κωνσταντινούπολη, όπου κατάλαβε ότι θα προσέφερε απαραίτητες στην Εκκλησία υπηρεσίες και εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι του Νικήτου του Μηδικίου. Με κέντρο το μοναστήρι αυτό περιώδευε από τον Έλλησποντο μέχρι τα νησιά του Αιγαίου και μέχρι την Μαύρη Θάλασσα, στηρίζοντας με το λόγο του τους χριστιανούς και παρηγορώντας τους διωκόμενους πατέρες, που βρισκότανε εξόριστοι σε διάφορα μέρη από τους εικονομάχους. Στις περιοδείες του αυτές εργαζόταν σαν ψαράς, όπου στάθμευε, για να εξοικονομεί ό,τι χρειαζότανε όχι τόσο για τον εαυτό του, αλλά για να βοηθήσει όσους είχανε ανάγκη βοήθειας. Περιοδεύοντας δεν δίδασκε μόνο, αλλά με την χάρη του Θεού θεράπευε αρρώστους και ίδρυσε και γυναικείο μοναστήρι, στο οποίο μαζεύτηκαν πολλές μοναχές.

Μετά το θάνατο του Μιχαήλ του Τραυλού, ο εικονομάχος διάδοχός του Θεόφιλος κήρυξε πάλι άγριο κατά της Εκκλησίας διωγμό, κατά τον οποίο συνέλαβε τον Συμεών και την συνοδεία του με σκοπό να τους κλείσει σε φυλακή και να τους εξαφανίσει. Σώθηκε και από αυτόν τον κίνδυνο με την επέμβαση της Αυτοκράτειρας Θεοδώρας, αλλά δεν απέφυγε την τιμωρία εκατόν πενήντα ραβδισμών που διέταξε ο Αυτοκράτωρ, αλλά και την εξορία στην Άφουσία νήσο της Προποντίδος, όπου πήγε μαζί με άλλους διακεκριμένους κήρυκες της Ορθοδοξίας, όπως ήταν ο Θεοφάνης και Θεόδωρος, οι λεγόμενοι Γραπτοί, και άλλοι πατέρες. Και σ' αυτόν τον τόπο της εξορίας, ο Συμεών έχτισε ναό της Παναγίας και μοναστήρι μαζεύοντας σ' αυτό όλους τους καταδιωγμένους από τους εικονομάχους πατέρες.

Ο Γεώργιος που παρέμεινε στη Μυτιλήνη είχε και αυτός αρκετές ταλαιπωρίες. Ο εικονομάχος επίσκοπος Λέων τον καταπίεζε με διάφορους τρόπους και τελικά τον έδιωξε από την Μυτιλήνη, αφού κατέλαβε παρανόμως και πούλησε το μοναστήρι και ό,τι ανήκε σ' αυτό. Ο Γεώργιος αναγκάζεται να φύγει με τους μοναχούς του μοναστηριού σε ένα «ευτελές και βραχύτατον χωρίον» που το έλεγαν «Μυρσίνα». Αλλά και εκεί έρχότανε και τους εύρισκαν χριστιανοί, κι εκεί δίδασκε ο Γεώργιος και έκαμε πολλά θαύματα.

Όταν πέθανε ο εικονομάχος αυτοκράτωρ Θεόφιλος (842) ή Βασίλισσα Θεοδώρα ανακάλεσε από την εξορία όλους τους εξόριστους πατέρες, όπως και τους Συμεών και Γεώργιο. Οί δυο αυτοί μαζί με τον μετέπειτα Πατριάρχη Μεθόδιο τον όμολογητή, έγιναν οί πιο έμπιστοι σύμβουλοι της Θεοδώρας. Όταν, κατά το έτος 843, με την υπόδειξη του Συμεών έγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ο Μεθόδιος, ο Συμεών μαζί με τους μαθητάς του εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι των αγίων Σεργίου και Βάκχου.

Ο Γεώργιος προτείνεται από την Βασίλισσα να γίνει επίσκοπος Έφεσου, θέση όμως που δεν δέχτηκε ο Γεώργιος, με πρόφαση την ηλικία του. Ήταν τότε ογδόντα χρόνων. Τέλος, έπειτα από πολλές πιέσεις, δέχτηκε να χειροτονηθεί επίσκοπος για την Μητρόπολη Μυτιλήνης. Σύντομα χειροτονήθηκε και, αφού πήρε από την Βασίλισσα και από τον

Πέτρωνα καὶ Βάρδα πολλά δῶρα γιὰ τοὺς φτωχοὺς του νησιοῦ, ἔρχεται μὲ βασιλικὸ καράβι -δρόμωνα- στὴ Μυτιλήνη συνοδευόμενος ἀπὸ στρατηγούς καὶ αὐλικούς της Θεοδώρας.

Ἡ Μυτιλήνη τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρὰ μεγάλη. Ξαναπήρανε τότε στὰ χέρια τοὺς τὸ μοναστήρι τους οἱ ἅγιοι καὶ γιόρτασαν σ' αὐτό, ὑστέρα ἀπὸ τόσα χρόνια διωγμῶν, τὴν γιορτὴ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου (8 Σεπτεμβρίου 843) καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔγινε ἡ ἐνθρόνιση τοῦ Γεωργίου στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, πού ἦταν ὁ Μητροπολιτικὸς ναός, τὴν 14η Σεπτεμβρίου, ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐνα χρόνο ἀργότερα (844) πέθανε ὁ Συμεὼν καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας. Τὸν χειμῶνα, τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ Γεώργιος ταξίδευσε στὴ Γοτθογραικία γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ ἄρρωστο φίλο του, τὸν ὅποιον μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ θεράπευσε, προφητεύοντας ὅτι θὰ ἀποθάνει ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, ὅπως καὶ ἔγινε. Ἐπέστρεψε στὴ Μυτιλήνη καὶ συνέχισε μὲ ἐλεημοσύνες, διδασκαλίες, θαύματα τὸ ἔργο τοῦ καλοῦ ποιμένος.

Ἀποφασίζει, καὶ μάλιστα χειμῶνα καιρὸ, ἓνα ταξίδι γιὰ τὴν Σμύρνη, ὅπου ἤθελε νὰ ἰδεῖ πνευματικὰ του παιδιὰ καὶ μοναστήρια, πὸν ἐκεῖνος ἴδρυσε σὲ οἰκόπεδα πὸν τοῦ εἶχαν χαρίσει μαθητές του. Στὴ Σμύρνη ὅμως παρέμεινε λίγες ἡμέρες, γιὰτὶ ἐμφανίζεται Ἄγγελος Θεοῦ μπροστὰ του καὶ προλέγει τὸ θάνατό του. Ἐπιστρέφει σύντομα στὴ Μυτιλήνη, ὅπου περνᾷ ὅλη τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, κάνοντας καὶ τὴν λειτουργία τῆς Μ. Πέμπτης. Καταλαβαίνει ὅτι ἤρθε τὸ τέλος του. Δίνει μὲ συγκίνηση τὶς τελευταῖες συμβουλές καὶ εὐχές στὰ πνευματικὰ του παιδιὰ καὶ παραδίνει τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο τὸ βράδυ τοῦ Μ. Σαββάτου τοῦ ἔτους 845 ἢ 846. Τὸν ἐνταφίασαν μὲ μεγάλες τιμὲς στὸν τάφο τοῦ ἀδελφοῦ του Συμεῶν.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 02

- Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου
- Ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος
- Ὁ Ἅγιος Ἰορδάνης ὁ ἐκ Τραπεζοῦντος
- Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Γαβριήλ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξιστορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ κεφάλαιο στ', στ. 22-35. Συνέβη σαράντα μέρες μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ Ἰησοῦ. Σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο, ἡ Παρθένος Μαρία, ἀφοῦ συμπλήρωσε τὸ χρόνο καθαρισμοῦ ἀπὸ τὸν τοκετό, πῆγε στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ, γιὰ νὰ ἐκτελεσθεῖ ἡ τυπικὴ ἀφιέρωση τοῦ βρέφους στὸ Θεὸ κατὰ τὸ «πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν (δηλαδὴ πρωτότοκο) ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται» καὶ γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία, πὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἓνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δυὸ μικρὰ περιστέρια. Κατὰ τὴν μετάβαση αὐτή, δέχθηκε τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά του ὁ ὑπερήλικας Συμεὼν, ὅπως θὰ ἐξιστορίσουμε αὔριο στὴ μνήμη του. Αὐτὸ τὸ γεγονός ἀποτελεῖ ἄλλη μία ἀπόδειξη ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἤλθε νὰ καταργήσῃ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο, ὅπως ἰσχυρίζονταν οἱ ὑποκριτὲς Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς, ἀλλὰ νὰ τὸν συμπληρώσῃ, νὰ τὸν τελειοποιήσῃ. Κατὰ τὴν ὀλονυκτία τῆς Ὑπαπαντῆς στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ βασιλεῖς συνήθιζαν νὰ παρευρίσκονται στὸ Ναὸ τῶν Βλαχερνῶν. Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐξακολούθησε μέχρι τέλους τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος

Μαρτύρησε στὰ Τύανα τῆς Καππαδοκίας. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ξερόζιζωσαν τὰ δόντια, ἔπειτα τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα, καὶ κατόπιν τοῦ ἀφαίρεσαν μὲ ξυράφι τὸ δέρμα. Ἀλλὰ ἡ πίστη του πρὸς τὸν Χριστό, ἔμεινε ἀκέραια καὶ ἀκλόνητη, καταντροπιάζοντας τοὺς ἄγριους βασανιστὲς. Τέλος πέθανε, ἀφοῦ του διαπέρασαν τὰ μυαλὰ μὲ πυρωμένα σουβλιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως φλογερώτερος ἀπέμεινε ὁ ζῆλος τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Χριστό.

Ὁ Ἅγιος Ἰορδάνης ὁ ἐκ Τραπεζοῦντος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ὅταν παντρεύτηκε ἐγκαταστάθηκε στὸν Γαλατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε ἦταν 40 χρονῶν. Κάποτε λοιπόν, διασκέδαζε μὲ κάποιους Ὀθωμανοὺς συμπατριῶτες του, παίζοντας μαζί τους ἓνα παιγνίδι. Σὲ κάποια στιγμή, ἓνας συμπαίκτης του, εἶπε κοροϊδευτικὰ στὰ ἑλληνικά: «Ἄγιε Νικόλα ψωριάρη,

βοήθησέ με νὰ νικήσω». Ὁ Ἰορδάνης τότε ἀπάντησε παρόμοια, εἰς βάρος ὅμως τοῦ Μωάμεθ. Τὴν ἐπόμενη μέρα, ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα του τὸν κατηγοροῦσε σὰν ὑβριστὴ τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ. Ὁδηγήθηκε λοιπὸν στὸν Βεζίρη καὶ πιέστηκε νὰ δεχθεῖ τὸν μουσουλμανισμό γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου. Ὁ Ἰορδάνης, ὅμως, παρέμεινε σταθερὸς στὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν «γλυκύτατο Ἰησοῦ» καὶ ἔτσι ὀδηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἑπαρχο στὸ Κουτζούκ Καραμάνι, τὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Ἐνῶ ἦταν ἔτοιμος ὁ δήμιος νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν μάρτυρα, ἔφθασε ἀγγελιοφόρος τοῦ Βεζίρη καὶ εἶπε μυστικὰ στὸν Ἰορδάνη: «Ὁ Βεζίρης σὲ συμβουλεύει νὰ λυπηθεῖς τὴν ζωὴ σου καὶ πὲς φανερὰ ὅτι τουρκεύεις καὶ ἔπειτα πήγαινε ὅπου θέλεις νὰ ζήσεις χριστιανικά». Ὁ Ἰορδάνης ἀπάντησε: «Εὐχαριστῶ τὸν Βεζίρη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ». Ἔτσι ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἑνδοξοῦ αὐτοῦ μάρτυρα, στὴν Κωνσταντινούπολη 2 Φεβρουαρίου 1650 (κατ' ἄλλους 1651). Τὴ νύκτα πῆγαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του στὸν ἑπαρχο, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν ἀρκετὰ χρήματα, πῆραν τὸ ἱερὸ λείψανό του καὶ τὸ ἔθαψαν εὐλαβικὰ στὴν τοποθεσία Μπέγιογλου. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ συνέγραψαν ὁ Ἰ. Καρυοφύλλης, Μέγας Λογοθέτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ὁ Μελέτιος Συρίγου.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Γαβριήλ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἄλλωνή της Προκοπνήσου. Ἐγίνε μοναχὸς καὶ ὑπηρετοῦσε σὰν κήρυκας τῆς ἐνορίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Κατηγορήθηκε σὰν ὑβριστὴς τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, φυλακίστηκε καὶ βασανίστηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. Παρέμεινε ὅμως σταθερὸς στὴν πίστη του καὶ ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε νὰ γίνῃ μουσουλμάνος, ἀποκεφαλίστηκε στὴ πόλη αὐτὴ 2 Φεβρουαρίου 1676. Τὸ λείψανό τοῦ Ἁγίου ῥίχτηκε στὴ θάλασσα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 03

- Ο Δίκαιος Συμεών ο Θεοδόχος
- Άννα ή Προφήτιδα
- Οί Άγιοι Άδριανός και Εϋβουλος
- Ο Άγιος Βλάσιος ο Βουκόλος
- Ο Προφήτης Άζαρίας
- Οί Άγιοι Παῦλος και Σίμων
- Ο Όσιος Κλαύδιος
- Οί Άγιοι Ιωάννης, Σταμάτιος και Νικόλαος
- Ο Ισαπόστολος Νικόλαος
- Ο Άγιος Laurence (Άγγλος)
- Ο Άγιος Άνσέριος (Σκανδιναυός)

Ο Δίκαιος Συμεών ο Θεοδόχος

Κατοικοῦσε στήν Ἱερουσαλήμ. Ἦταν δίκαιος, εὐλαβῆς καί φωτισμένος ἀπό τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού τοῦ εἶχε φανερώσει ὅτι δὲ θὰ πέθαινε πρὶν δεῖ τὸ Χριστό. Ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ πληροφορία τὸν ἐμψύχωνε ὡς τὰ βαθειὰ γεράματά του. Τέλος, ἀκριβῶς σαράντα μέρες μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ, τὸ Πνεῦμα τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἔπρεπε νὰ πάει στὸ Ἱερό. Ἐτοιμάστηκε, λοιπόν, μὲ νεανικὴ ζωηρότητα, πῆγε ἐκεῖ καὶ στάθηκε στὴν πόρτα, γεμάτος εὐχαρίστηση καὶ ἀγαλλίαση. Μέσα στὴν προσδοκία αὐτὴ, φάνηκαν νὰ ἔρχονται ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴν Παρθένο, πού κρατοῦσε τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Συμεών, πληροφορημένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα ὅτι τὸ βρέφος αὐτὸ εἶναι ὁ Χριστός, τρέχει καὶ παίρνει τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν κρατᾷ εὐλαβικὰ καί, ἀφοῦ καλὰ-καλὰ παρατήρησε τὸ νήπιο καὶ δέχθηκε ὅλη τὴν ἰλαρότητα τῆς θείας μορφῆς του, ὑψωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω καὶ εἶπε εὐχαριστῶντας τὸ Θεό: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ». Τώρα, δηλαδή, πᾶρε τὴν ψυχὴ μου Δέσποτα, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο σου, εἰρηνικά, διότι τὰ μάτια μου εἶδαν αὐτὸν πού θὰ φέρει τὴν σωτηρία πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ θὰ εἶναι γι' αὐτοὺς φῶς, πού θὰ ἀποκαλύψει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ θὰ δοξάσει τὸ λαό σου Ἰσραήλ.

Άννα ή Προφήτιδα

Ἦταν θυγατέρα τοῦ Φανουὴλ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Ἀσήρ, ὀγδόου γιοῦ τοῦ Ἰακώβ. Παντρεύτηκε πολὺ νέα, καὶ μετὰ ἑπτὰ χρόνια ἔμεινε χήρα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἔζησε μόνη της, χωρὶς νὰ ἔλθει πλέον σὲ νέο γάμο. Παρηγοριὰ καὶ εὐχαρίστησή της ἦταν ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν, ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ συχνὴ παρουσία της στὸ Ἱερό, σ' ὅλες τὶς πρωϊνὲς καὶ ἑσπερινὲς δεήσεις. Γιὰ τὸν τρόπο αὐτὸ

τῆς ζωῆς τῆς, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μετέδωσε στὴν Ἄννα τὸ προφητικὸ χάρισμα. Ἀξιώθηκε μάλιστα, ἂν καὶ 84 ἐτῶν τότε νὰ ὑποδεχθεῖ στὸ Ναὸ μαζὶ μὲ τὸν δίκαιο Συμεὼν, τὸ θεῖο Βρέφος. Κατὰ τὴν συνάντησιν ἐκείνη, ἡ καρδιὰ τῆς Ἄννας ὑπερχάρηκε καὶ σκίρτησε. Πλησίασε, προσκύνησε τὸ παιδί καὶ κατόπιν, ἀφοῦ εὐχαρίστησε καὶ δοξολόγησε καὶ αὐτὴ τὸ Θεό, διακήρυττε ὅτι ἦλθε ὁ Μεσσίας πρὸς ὅλους, οἱ ὅποιοι ζοῦσαν περιμένοντας μὲ εἰλικρινῆ εὐσέβεια τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἰσραήλ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Εὐβουλος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μάρτυρες κατάγονταν ἀπὸ τὴν χώρα Βανέα (δηλαδὴ τὴν χώρα τῆς Ἀρμενίας γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη Βᾶν). Αὐτοὶ λοιπόν, θέλησαν νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τοὺς Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς τοῦ Χριστοῦ τῆς Καισαρείας καὶ γι' αὐτὸ ἀναχώρησαν γιὰ τὴν πόλιν αὐτή. Ἐκεῖ φανερώθηκαν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἀμέσως ὁδηγήθηκαν στὸν ἄρχοντα Φιρμιλιανό, ὅπου μὲ πολὺ θάρρος ὁμολόγησαν τὸν Χριστό. Τότε τοὺς ἔδειραν ἀνελέητα στὴ ράχη καὶ τὰ πλευρά. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ὅταν γιὰ δευτέρη φορὰ ὁδηγήθηκαν στὸν ἄρχοντα, ὁμολόγησαν τὸν Χριστό. Ἐξοργισμένος ὁ ἄρχοντας, τοὺς ἔριξε τροφὴ στὰ θηρία. Καὶ ὁ μὲν Ἀδριανός, θηριομάχησε μὲ λιοντάρια καὶ ἐπειδὴ στάθηκε ἀβλαβής, ἀποκεφαλίσθηκε. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς διαδικασία ὑπέστη καὶ ὁ Εὐβουλος, τὸ τέλος καὶ αὐτοῦ ἦταν ὁ ἀποκεφαλισμός. Ἔτσι καὶ οἱ δύο μαζὶ πῆραν τὰ ἀμάραντα στεφάνια τῆς αἰώνιας δόξας.

Ὁ Ἅγιος Βλάσιος ὁ Βουκόλος

Ἦταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καὶ οἱ γονεῖς του, πλούσιοι σὲ κοπάδια βοδιῶν, διακρίνονταν γιὰ τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἐλεημοσύνην τους. Ἀκόμα θερμότερος στὴν πίστη καὶ προθυμότερος στὸ καλὸ, ὁ γιός ἦταν ἡ παρηγοριὰ πολυάριθμων φτωχῶν καὶ ὀρφανῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους διέθετε κάθε χρόνον ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς δουλειᾶς του. Κάποτε γιὰ ἐπαγγελματικὸς λόγους ἔφυγε ἀπὸ τὴν Καισάρεια. Αὐτὸ συνέβη ὅταν εἶχε κινηθεῖ φονικὸς διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος καταζητήθηκε ὁ Βλάσιος. Ἐψάξαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Ὅταν ἐπέστρεψε, τοῦ ἀνέφεραν τὰ γεγονότα. Ἡ μητέρα τοῦ τὸν προέτρεπε νὰ φύγει γιὰ νὰ σωθεῖ. Ἀλλ' ὁ Βλάσιος ἀρνήθηκε, μὲ τὴν σκέψη ὅτι θὰ ἦταν λιποτάκτης τῆς πίστεως ἂν ἔφευγε γιὰ νὰ σωθεῖ. Καὶ ὅτι ἡ σωτηρία του αὐτὴ θὰ ἦταν ἄτιμη, τὴν στιγμὴν πού στὸ βωμὸ τῆς πίστεως θυσιάζονταν οἰκογενειάρχες. Ἐμείνε λοιπόν καὶ παρουσιάστηκε στὸ κριτήριον. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐπανειλημμένη ὁμολογία του καὶ τὴν σταθερὴ ἐπιμονή του σ' αὐτή, βασανίστηκε φρικτὰ. Ἀλλὰ μὲ τὴν θαυμαστὴ ὑπομονή του, κέρδισε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντες, οἱ ὅποιοι μάλιστα ὁμολόγησαν τὴν ἀληθινὴν πίστη. Τέλος τὸ σῶμα του ὑπέκυψε στὸ θάνατον, ἡ νικηφόρα ὁμῶς ἄθλησίν του ἀξιώθηκε νὰ πάρει τὸ λαμπρὸ καὶ ἀμάραντον στεφάνιν τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ Προφῆτης Ἀζαρίας

Ἦταν γιὸς τοῦ Ὡδῆδ καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀσά (956 π.Χ.) γιοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἀβιά στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Ὁ Ἀσά ὑποστήριξε τὴν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὀχύρωσε καλὰ τὴν Ἰουδαία καὶ ἐξόπλισε καλὰ 500.000 πολεμιστές. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν διήγηση τοῦ βιβλίου Β΄ Παραλειπομένων Κεφ. ιδ΄ - ιε΄, ἐξῆλθε κατὰ τῆς Ἰουδαίας Ζερεῶ ὁ Αἰθίοψ. Λέγεται ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Φαραὼ Ὅσορκον Α΄ τῆς 223 Αἰγυπτιακῆς δυναστείας, διάδοχό του Σησάκ, ποὺ νίκησε τὸν βασιλιὰ τοῦ Ἰούδα Ῥοβοάμ. Ὁ Φαραὼ διέθετε ἑκατομμύρια στρατοῦ καὶ 300 πολεμικὰ ἄρματα. Ὁ Ἀσά, πρὸ τῆς μάχης, ἔκανε θερμότατη προσευχὴ πρὸς τὸν Θεό. Ὅταν λοιπὸν, νίκησε, ὁ Ἀζαρίας, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πῆγε στὸν βασιλιὰ Ἀσά καὶ στὸ λαὸ καὶ εἶπε: «Ἀκούστε με σὺ ὁ βασιλιὰς Ἀσά καὶ ὅλος ὁ λαὸς τῶν φυλῶν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζί σας, ὅταν σεῖς θὰ προσέχετε νὰ εἴστε μαζί Του, λατρεύοντας τὸ ὄνομά Του καὶ τηρῶντας τὶς ἐντολές Του. Ὅταν τὸν ζητᾶτε θὰ τὸν βροῖσετε. Ἄν ὅμως τὸν ἐγκαταλείψετε, θὰ σᾶς ἐγκαταλείψει καὶ Αὐτός». Λόγια πολυτιμότερα γιὰ κάθε Κράτος καὶ γιὰ κάθε λαό. Ὁ Ἀζαρίας πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τάφηκε στὸν ἀγρό του.

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος καὶ Σίμων

Μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ὁσῖος Κλαύδιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης, Σταμάτιος καὶ Νικόλαος, νεομάρτυρες ἐκ Σπετσῶν

Μαρτύρησαν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στὴ Χίο τὸ 1822. Ἀπ' αὐτούς, ὁ Σταμάτιος καὶ ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀδελφία. Ὁ πατέρας τους ὀνομαζόταν Θεόδωρος Γκίνης, ἡ δὲ μητέρα τους Ἀνεζώ. Τὸ 1822 οἱ νέοι αὐτοί, μαζί μὲ ἄλλους πέντε καὶ τὸν συναθλητὴ τους Νικόλαο, μπῆκαν σ' ἓνα πλοῖο φορτωμένο μὲ λάδι γιὰ νὰ τὸ ἐμπορευτοῦν σὲ διάφορα λιμάνια. Λόγω μεγάλης θαλασσοταραχῆς, προσάραξαν στὸν Τσεσμέ, μικρασιατικὴ παραλία ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Χίο. Ὅταν βγῆκαν στὴν ξηρὰ, τοὺς φιλοξένησε κάποιος χριστιανός, ποὺ ἀργότερα τοὺς πρόδωσε στοὺς Τούρκους, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτοὶ νὰ θανατώσουν δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους· δυὸ ἄλλοι διασώθηκαν ἀφοῦ ἔπεσαν στὴ θάλασσα καὶ συνελήφθησαν οἱ Σταμάτιος, Ἰωάννης καὶ ὁ γέροντας πλοίαρχος Νικόλαος. Στις 26 Ἰανουαρίου 1822 τοὺς παρουσίασαν στὸν πασὰ τῆς Χίου. Ὁ πασὰς ἀφοῦ τοὺς ἀνέκρινε, τοὺς μὲν Σταμάτιο καὶ Ἰωάννη ἔκλεισε στὴ φυλακὴ, τὸν δὲ γέροντα Νικόλαο ἀποκεφάλισε στὴν ἐκτὸς τοῦ Κάστρου πεδιάδα. Οἱ Τούρκοι ἀφοῦ δὲν κατάφεραν νὰ ἀλλαξοπιστήσουν τὰ δυὸ ἀδελφία, στὸν ἴδιο τόπο ποὺ ἀποκεφάλισαν τὸν Νικόλαο, ἀποκεφάλισαν καὶ αὐτούς στις 3-2-1822. Προηγούμενος, ὁ Σταμάτιος, ποὺ τότε ἦταν 18 χρονῶν καὶ ὁ Ἰωάννης, ποὺ ἦταν 22 χρονῶν, ἔστειλαν ἔγγραφο ἐξομολόγηση στὸν Μητροπολίτη Χίου, πῆραν τὴν εὐχή του, κατόρθωσαν νὰ

κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἔτσι ἔφυγαν γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καθ' ὅλα ἔτοιμοι.

Ὁ Ἰσαπόστολος Νικόλαος

Ἰδρυτὴς καὶ πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὁρθόδοξης Ἰαπωνικῆς Ἐκκλησίας (1856-1912).

Ὁ Ἅγιος Laurence (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Ἀνσέριος (Σκανδιναυός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἠνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 04

- Ο Όσιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης
 - Ο Όσιος Νικόλαος ο Όμολογητής
 - Ο Άγιος Αβράμιος Ίερομάρτυρας επίσκοπος Αρβήλ της Περσίας
 - Ο Όσιος Ιωάννης επίσκοπος Ειρηνοπόλεως
 - Ο Όσιος Ιάσιμος ο Θαυματουργός
 - Ο Άγιος Θεόκτιστος
 - Ο Όσιος Νικήτας «ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις»
 - Ο Άγιος Ιωσήφ ο Χαλεπλής
 - Ο Άγιος Νικόλαος ο Κορίνθιος
 - Οἱ Όσιοι Αβραάμ και Κόπρις
-

Ο Όσιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης

«Ίερατικῆς και ἀσκητικῆς πολιτείας κανών», «τῆς ἡμετέρας αὐλῆς μουσαν». Εἶναι χαρακτηρισμοὶ ποὺ ἀπέδωσε ὁ Μέγας Φώτιος στὸν ὄσιο Ισίδωρο, γιὰ τὴν ἀριστη θεολογική του κατάρτιση, τὸ φιλοσοφικὸ του νοῦ, τὴν ἀσκητικὴ του ἐγκράτεια, τὴν τόλμη και τὴν ἀμεμπτη ιδιωτικὴ του ζωὴ. Ο Όσιος γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο, περίπου τὸ 360, και πέθανε τὸ 440. Ἔκανε μεγάλες και καλὲς σπουδές. Ἐργάστηκε στὴν ἀρχὴ σὰν κατηχητῆς και δάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Μετά, ὅμως, ἀποσύρθηκε σ' ἓνα μοναστήρι κοντὰ στὸ Πηλούσιο, γι' αὐτὸ ὀνομάστηκε και Πηλουσιώτης. Ἀργότερα, τὸν ἀξιώνει ὁ Θεὸς και γίνεται Ἱερέας και, ἔπειτα, πανηγυρικά, ἡγούμενος στὸ μοναστήρι του. Ἡ πολυμαθία ἔδωσε στὸν Ισίδωρο τέτοιο κῦρος και φήμη, ὥστε νὰ θεωρεῖται αὐθεντία στις ἐρμηνεῖες δύσκολων ἀγιογραφικῶν χωρίων και στὴ λύση ἀποριῶν. Ἄν ἤθελε, ἔπαιρνε ἀνετα τὸ ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα. Ἀρνεῖται, ὅμως, προτιμῶντας τὸ μοναστήρι, μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι θὰ πρόσφερε περισσότερα στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ λόγο και τὰ συγγράμματά του. Πράγματι, σώζονται σήμερα 2012 ἐπιστολές του. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ κάνει ἐντύπωση, εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ Ισίδωρου γιὰ τοὺς μοναχοὺς και τὰ μοναστήρια. Πίστευε ὅτι τὰ μοναστήρια ἔπρεπε νὰ εἶναι ὀπλισμένα μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια τῶν θρησκευτικῶν και θεολογικῶν γνώσεων. Και νὰ εἶναι οἱ μεγάλοι προμαχῶνες τῆς πίστες, ἀπ' ὅπου θὰ βγαίνουν οἱ θερμότεροι και σοφότεροι ἀπολογηταὶ και συνήγοροί της.

Ο Όσιος Νικόλαος ο Όμολογητής

Γεννήθηκε στὴν Κυδωνιὰ τῆς Κρήτης τὸ ἔτος 792, και ἐκεῖ διδάχτηκε τὰ πρῶτα γράμματα. Κατόπιν οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν στὴν Κωνσταντινούπολη κοντὰ στὸ θεῖο του Θεοφάνη, ποὺ ἦταν μοναχὸς στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Στουδίου, τῆς ὁποίας και αὐτὸς ἔγινε μοναχός. Ἐκεῖ ὁ Νικόλαος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μορφωθεῖ στὰ ἑλληνικὰ και θρησκευτικὰ Γράμματα, ἔγινε δὲ και ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ταχυγράφους τῆς

ἐποχῆς του. Οἱ καιροὶ ὅμως ἦταν πολὺ ταραγμένοι ἀπὸ τὸ σάλο τῆς Εἰκονομαχίας, καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Στουδίου, ποὺ ἦταν προμαχῶνας τοῦ ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἀγίων Εἰκόνων, ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς, ὑπέστησαν διώξεις, φυλακίσεις, ἐξορίες καὶ πολλές ἄλλες στέρησεις. Τὴν ἴδια βέβαια τύχη εἶχε καὶ ὁ Νικόλαος, γι' αὐτὸ καὶ ἐπονομάσθηκε Ὁμολογητῆς. Ὅταν ἔπαψε ἡ θύελλα τῆς Εἰκονομαχίας, στὶς 19 Ἀπριλίου 847, ὁ Νικόλαος ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς Μονῆς του. Τὸ 850 ὅμως παραιτήθηκε. Τὸ 859 ἴδρυσε τὸ μονύδριο τοῦ Κωνωροβίου, μὲ σχέδιο νὰ καταρτίσει νέους μοναχοὺς κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Μονῆς Στουδίου. Ὁ Καῖσαρ Βάρδας, ὅμως, τὸν ἀνάγκασε νὰ αὐτοεξορισθεῖ σὲ διάφορους τόπους (Ἱστορικὲς πηγές ἀναφέρουν ὅτι εἶχε πρόβλημα πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ἱερὸ Φώτιο), γιὰ νὰ ἐπανέλθει τὸ 867 σὰν ἡγούμενος, καὶ νὰ τὸν καλέσει ὁ Θεὸς κοντὰ Του στὶς 4 Φεβρουαρίου τοῦ 868.

Ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀρβήλ τῆς Περσίας

Μαρτύρησε τὸν 5ο αἰῶνα μ.Χ. Ἦταν ἐπίσκοπος κάποιας Περσικῆς πόλης ποὺ ὀνομαζόταν Ἀρβήλ, τὰ ἀρχαῖα Ἀρβηλα, πόλη τῆς Ἀσσυρίας (Μεσοποταμίας· βρισκόταν γύρω στὰ 90 χιλ. νοτιοανατολικά τῆς Μοσσοῦλης κοντὰ στὰ Ἰρακινοπερσικὰ σύνορα. Τώρα ἀνήκει στὸ Ἰράκ καὶ ὀνομάζεται Ἑρμπίλ). Ὅταν ἔγινε ὁ διωγμὸς στὴν Περσία ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἀβράμιος συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγο του βασιλιᾶ Ἀδερφορᾶ. Αὐτὸς προσπάθησε νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ προσκυνήσει τὸν ἥλιο. Ὁ Ἀβράμιος ὄχι μόνον δὲν ἀρνήθηκε τὸν Χριστό, ἀλλὰ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἐργάζεται συνεχῶς γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια, τὸν ἀποκεφάλισαν σ' ἓνα χωριὸ ποὺ λεγόταν Θελμᾶ καὶ ἔτσι ἔλαβε ἀπὸ τὸν Κύριο τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς 318 Θεοφόρους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας. (Ἡ Εἰρηνούπολη, πόλη Βυζαντινῆ, ἦταν κοντὰ στὸν Σάρο ποταμὸ τῆς Τραχείας Κιλικίας).

Ὁ Ὅσιος Ἰάσιμος ὁ Θαυματουργός

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος

Μαρτύρησε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ὅσιος Νικήτας «ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις»

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Μνημονεύεται στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο τοῦ Γεδεῶν (σελ. 69), σὰν ἀσκητῆς ὁσίου, πὺν ἀσκήτευσεν (ἄγνωστο πότε) «ἐν Πυθίοις» (τὸ σημερινὸ Κουρί).

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Χαλεπλῆς

Καταγόταν ἀπὸ τὸ Χαλέπιο καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἐπειδὴ ἦταν εὐσεβής, τὸν συκοφάντησαν ὅτι δῆθεν εἶπε θὰ γίνῃ Τοῦρκος. Μπροστὰ στὶς ὑποσχέσεις καὶ τὶς κολακεῖες τοῦ κριτῆ, ὁ Ἰωσήφ παρέμεινε ἀμετάθετος στὴν πίστη του καὶ μὲ θάρρος ἤλεγξε τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Ἀφοῦ ἀποδείχθηκε ἀκλόνητος καὶ ἀμετάπειστος στὶς ἀπόπειρες τῶν Τούρκων νὰ τὸν ἀλλαξοπιστήσουν, δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μὲ ἀποκεφαλισμὸ στὶς 4 Φεβρουαρίου 1686. Ὁ ὑπ' ἀριθ. 2142 (129) κώδικας τοῦ ΧΝΙΙΙ αἰ. τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐδάφ. 23, ἀναφέρει τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου στὶς 17 Φεβρουαρίου. Πάντως προκύπτει πρόβλημα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Κορίνθιος

Ὅρισμένες ἀγιολογικὲς πηγὲς ἀναφέρουν τὴν μνήμη του 4 Φεβρουαρίου. Ὅμως, βλέπε κυρίως μνήμη τοῦ ἁγίου αὐτοῦ στὶς 14 Φεβρουαρίου.

Οἱ Ὅσιοι Ἀβραὰμ καὶ Κόπρις

Τῆς Μονῆς «Μεταμορφώσεως Σωτῆρος» ἐν Βολογντᾷ (15ος αἰ.).

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 05

- Ἡ Ἁγία Ἀγάθη
- Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ ἐξ Ἀντιοχείας (ὁ ἐν Σκοπέλῳ)
- Ὁ Ἅγιος Πολύευκτος ὁ Νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Ἀθηναῖος
- Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ ἐκ Σικελίας (+ 995)

Ἡ Ἁγία Ἀγάθη

Ἡ Ἁγία Ἀγάθη ἦταν ἀπὸ τὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (251). Διέλαμπε μὲ τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματος καὶ μὲ τὸ κάλλος τῆς χριστιανικῆς τῆς ψυχῆς. Ἡ οἰκογένειά της εἶχε μεγάλη κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία. Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν μένει ὀρφανή. Ἡ μεγάλη περιουσία ποὺ κληρονόμησε καὶ ἡ ὁμορφιά τοῦ σώματος ποὺ εἶχε τῆς βάζουν τὸ ἐρώτημα: κόσμος ἢ θρησκεία; ἢ συμβιβασμός; Δηλαδή, κόσμος καὶ θρησκεία; Στὴ σκέψη της, ὅμως, βάρυνε ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου: «Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτὴ ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου». Δηλαδή, θρησκεία καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ Πατέρα εἶναι αὐτή: νὰ ἐπισκέπτεται κανεὶς ὀρφανὰ καὶ χῆρες τὸν καιρὸ ποὺ πάσχουν καὶ νὰ διατηρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀμόλυντο ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἔτσι ἔκανε καὶ ἡ Ἀγάθη. Ἀφοῦ «κλώτσησε» τὶς κολακεῖες καὶ τὶς ἐπιτήδειες εἰσηγήσεις ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, ὀργάνωσε ὀλόκληρη φιλανθρωπικὴ κίνηση καὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο της περιέθαλπε τοὺς δυστυχισμένους τοῦ τόπου της. Ὁ Θεός, ὅμως, θέλησε ἡ Ἀγάθη νὰ δοκιμαστεῖ ἀκόμα περισσότερο. Κάποιος ἔπαρχος, ὁ Κυντιανός, θέλοντας νὰ ἀπολαύσει τὰ κάλλη της, προσπάθησε νὰ τὴν ἐπηρεάσει νὰ γίνεῖ γυναῖκα του. Ἡ Ἀγάθη ἔμεινε ἀνεπηρέαστη. Προτίμησε νὰ καεῖ καὶ νὰ πάρει ἔτσι τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ ἐξ Ἀντιοχείας (ὁ ἐν Σκοπέλῳ)

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ εἶχε γονεῖς πλούσιους καὶ ἐπίσημους. Τὸν ἐνέπνεε ὅμως εὐσέβεια θερμὴ καὶ φλογερὸς πόθος, νὰ ζῆσει ἐλεύθερος ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἀναχώρησε στὴν Κιλικία καὶ ἔκτισε ἕνα κελὶ κοντὰ σὲ μία δενδρῶδη παραθαλάσσια περιοχὴ. Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος, ἂν καὶ ζοῦσε στὴ μόνωση, δὲν ἀπέφευγε τὴν κοινωνικὴ ζωὴ. Συχνὰ πήγαινε στὰ κοντινὰ μέρη, ἀναζητῶντας ψυχές, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρηγοριὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδας. Ἄλλοτε πάλι ἔρχονταν πρὸς αὐτὸν καρδιῆς τραυματισμένες καὶ ταραγμένες, ζητῶντας τὴν γιατροειά τους. Ὁ Ὅσιος ἀνταποκρινόταν στὶς ἀνάγκες αὐτές, χρησιμοποιοῦντας τὰ πνευματικὰ φάρμακα τῆς θρησκείας καὶ ἔτσι οἱ περισσότεροὶ ἔφευγαν ἀνακουφισμένοι. Ἀργότερα, λόγω τῶν ἐπιδρομῶν τῆς βαρβαρικῆς φυλῆς τῶν Ἰσαύρων, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του τὴν Ἀντιόχεια. Ἡ εἶδηση τῆς ἐπιστροφῆς του, τοῦ ἔφερε πλήθος ἐπισκεπτῶν. Ἔτσι, συνέχισε καὶ ἐκεῖ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὸ

πνευματικό καὶ κοινωνικό του ἔργο γιὰ πολλὰ χρόνια. Παρέδωσε τὸ πνεῦμα του εἰρηνικά καὶ μὲ τὴν συναίσθηση, ὅτι ὑπηρέτησε εὐλικρινὰ τὸν Κύριο καὶ ἔπραξε ὅσο μποροῦσε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πίστη καὶ τὸν πλησίον.

Ὁ Ἅγιος Πολύευκτος ὁ Νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Τὴν 3ῃ Ἀπριλίου τοῦ 956, ἓνα μῆνα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πρώην Πατριάρχου Θεοφύλακτου, χειροτονήθηκε διάδοχός του ὁ Πολύευκτος. Ὁ Πολύευκτος γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπὸ πολὺ νωρὶς προσήλθε στὴ μοναχικὴ τάξη. μαζί μὲ τὴν μεγάλη του μόρφωση, συνδύαζε σὲ ἕξοχο βαθμὸ τὴν ἀντικειμενικότητα τοῦ χαρακτήρα, τὴν σεμνότητα τοῦ ἥθους, τὴν ἀποξένωση ἀπὸ κάθε κοσμικὴ τέρψη καὶ τὴν πλήρη καταφρόνηση τῶν χρημάτων. Ζοῦσε μὲ πολλὴ ἀπλότητα, ἐγκράτεια, καὶ πολλὰ φορὲς τοῦ ἦταν ἀρκετὸ λίγο ξερὸ ψωμί γιὰ τὴν συντήρησή του, προκειμένου ἀπὸ τὸ ὑστέρημά του νὰ θρέψει τοὺς ἄλλους. Πολλοὶ τὸν ἔλεγαν Ἰωάννη Χρυσόστομο, καὶ δὲν τὸ ἔλεγαν μόνο, ἀλλὰ καὶ φαινόταν ἀπὸ τὰ θεάρεστα ἔργα του. Ἡ προσωπικότητα τοῦ Πατριάρχου Πολυεύκτου ἔλαμψε κυρίως ἐπὶ βασιλέων Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ. Ὁ Πολύευκτος τὸ 957 βάπτισε τὴν ῥωσίδα ἡγεμόνιδα Ὀλγα ὅταν αὐτὴ ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπίσης, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας του κτίσθηκαν στὸ Ἅγιον Ὄρος οἱ Μονὲς Μεγίστης Λαύρας, τοῦ Βατοπεδίου καὶ τῶν Ἰβήρων. Ὁ Πολύευκτος πέθανε στίς 16 Ἰανουαρίου τοῦ 970. (Δίستانται οἱ γνῶμες ὡς πρὸς τὸ ἐπίθετο Νέος, πὺ δόθηκε στὸν Ἅγιο, διότι, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Σ. Εὐστρατιάδης, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὸ ὄνομα Πολύευκτος δὲν ὑπῆρξε πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ὑποστηρίζει πὺς ὑπῆρξε, ἐπὶ Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου).

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Ἀθηναῖος

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ φτωχοὺς καὶ ἄσημους γονεῖς, τὸν Μῆτρο καὶ τὴν Καλομοῖρα. Δώδεκα χρονῶν, ἐργάστηκε γιὰ νὰ συντηρήσει τοὺς θεοσεβεῖς γονεῖς του, κοντὰ σὲ κάποιους Τουρκαλβανούς, πὺ βρίσκονταν στὴν Ἀθήνα. Δεκαῆξι χρονῶν πουλήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀφέντες του σὲ κάποιους Ἀγαρηνοὺς τοῦ Μοριᾶ, οἱ ὅποιοι τὸν βασάνισαν σκληρὰ, προκειμένου νὰ τὸν ἐξιλαμίσουν. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ καταφέρουν, τὸν πούλησαν σ' ἄλλους σκληρότερους ἀφέντες Τούρκους. Μεταπουλήθηκε πέντε φορὲς σὲ ἀφέντες, ὁ ἓνας σκληρότερος ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ ὑπέστη πολλὰ καὶ διάφορα βασανιστήρια ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ ἀλλάξει τὴν πίστη του, ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος παρέμεινε σταθερὸς στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Τελικά, ἀγοράστηκε ἀπὸ ἓναν Ὀρθόδοξο Χριστιανό, ἀντὶ 400 γροσιῶν καὶ ἐγκαταστάθηκε μαζί μ' αὐτόν στὴν Κωνσταντινούπολη. Στὸ ἐργαστήρι τοῦ ἀφέντη του, ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τοὺς προηγούμενους ἀφέντες του, ὁ ὅποιος τὸν συκοφάντησε, ὅτι δῆθεν δέχτηκε τὸν μουσουλμανισμό καὶ ἀργότερα τὸν ἀπαρνήθηκε. Ἀμέσως τότε συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ὁδηγήθηκε στὸν κριτὴ Μουράτ Μουλάν. Ὁ Ἀντώνιος, χωρὶς νὰ λογαριάσει κολακεῖες καὶ φοβέρες, ὁμολόγησε μὲ γενναῖα λόγια τὴν χριστιανικὴ του πίστη. Ὁ κριτὴς συγκινημένος ἀπὸ τὸ θάρρος τοῦ Ἀντωνίου, προσπάθησε νὰ τὸν ἀθώωσει. Φοβήθηκε ὅμως τοὺς ψευδομάρτυρες καὶ τὸν παρέδωσε στὸν βεζίρη Μεχμέτ Μελέκ Πασᾶ, ἀφοῦ κρυφὰ τοῦ διεμήνυσε γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ μάρτυρα. Ὁ βεζίρης, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς πείστηκε γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἀντωνίου, τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ γιὰ

να ἀποφύγει τὴν ὀργὴ τοῦ πλήθους, μὲ σκοπὸ ἀργότερα νὰ τὸν ἐλευθερώσει. Ἀλλὰ τὸ μαινόμενο πλήθος κατηγορήσε τὸν βεζίρη στὸν Σουλτάνο Χαμίτ τὸν Α΄, ὅτι δῆθεν δωροδοκῆθηκε γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν Ἀντώνιο. Ὁ Σουλτάνος, φοβούμενος ταραχὲς ἀπὸ τὸ πλήθος, διέταξε τὸν βεζίρη, ἂν ὁ Ἀντώνιος δὲν ἀποδεχθῆ τὸν μουσουλμανισμό, νὰ ἀποκεφαλίστῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ μάρτυρας, διατρένωσε τὴν πίστη του στὸν Χριστό, καὶ ἔτσι ἀποκεφαλίστηκε στὶς 4 Φεβρουαρίου 1774, ἡμέρα Τετάρτη στὸ Ἄκ-Σεράϊ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παίρνοντας τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ ἐκ Σικελίας (+ 995)

Ἁγιολόγιον - Φεβρουάριος 06

- Ὁ Ὅσιος Βουκόλος, Ἐπίσκοπος Σμύρνης
- Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός, ὁ ἐν Ἑμέση
- Οἱ Ἅγιοι Φαῦστα, Εὐϊλάσιος καὶ Μάξιμος
- Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Βασίλειος καὶ Σιλουανός
- Οἱ Ἅγιοι Νικηφόρος καὶ Περγέτης
- Ὁ Ἅγιος Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Βαρσανούφιος καὶ Ἰωάννης ὁ μαθητὴς του
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν Λυκῶ
- Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος
- Ὁ Ὅσιος Μακάριος
- Ἡ Ἁγία Δωροθέα, ἡ ἐν Καισαρείᾳ ἡ Παρθενομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Ἀμάνδος (Βέλγος)

Ὁ Ὅσιος Βουκόλος, Ἐπίσκοπος Σμύρνης

Ὁ Ὅσιος Βουκόλος τιμᾶται σάν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης, πού ἐκλέχθηκε καὶ ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Θεολόγο, ὅταν αὐτὸς πῆγε στὴν Ἐφεσο καὶ εἶχε τὴν ἐπιστάσιαν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Στὴ διακονία του αὐτῆ, ὁ ζηλωτὴς αὐτὸς Ἱεράρχης, ὑπηρέτησε μὲ ὅλη τὴν εὐσυνειδησία, τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἀνταπάρνηση τῶν ἡρωικῶν καὶ μαρτυρικῶν ἐκείνων χρόνων. Ὑπῆρξε πραγματικὸς πατέρας πρὸς τοὺς χριστιανούς του καὶ στὴ διδασκαλία καὶ στὴν ὑπεράσπισή τους, ὅταν κινδύνευαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Εὐαγγελίου. Πρὸς δὲ τὰ εἰδωλολατρικὰ πλήθη, συμπεριφερόταν μὲ θαυμάσια σύνεση καὶ ἀγάπη, προσέχοντας μὲν νὰ μὴν τὰ ἐρεθίζει, ἀλλὰ καὶ προσπαθώντας μὲ ὅλη του τὴν τέχνη, νὰ ἐλκύει πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς στὴ χριστιανικὴ πίστη. Οἱ πρὸς τιμὴν του ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι τονίζουν τὴν εἰλικρινὴ πίστη του, τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη του, τὴν καθαρότητα τοῦ νοῦ του καὶ τὸ ὕψος τῆς ταπεινώσεώς του. Θεωροῦν μάλιστα ὅτι ὁ Ἅγιος Βουκόλος ὑπέδειξε διάδοχό του τὸν ἱερό Πολύκαρπο.

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός ὁ ἐν Ἑμέση

Μαρτύρησε στὰ τέλη τοῦ τρίτου αἰῶνα μετὰ Χριστὸν στὴν Ἑμεσα (ἢ Ἑμισα), πόλη τῆς Κοίλης Συρίας, πού φέρει σήμερα τὸ ὄνομα Χάρις. Ὁ Ἰουλιανὸς αὐτὸς, γιατρὸς στὴν τέχνη, ἂν καὶ ἀσθενής, ἔμαθε ὅτι εἶχαν συλληφθεῖ καὶ καταδικασθεῖ νὰ σπαραχθοῦν ἀπὸ τὰ θηρία ὁ ἐπίσκοπος Ἑμέσης Σιλουανός, ὁ διάκονος Λουκᾶς καὶ ὁ ἀναγνώστης Μώκιος. Σηκώθηκε λοιπόν, καὶ ἔτρεξε νὰ συμμεριστεῖ τὴν τύχη τους. Μόλις ἔφτασε στὸν συγκεκριμένο τόπο, ὄρμησε καὶ τοὺς φίλησε. Οἱ στρατιῶτες τὸν τράβηξαν καὶ τὸν κτύπησαν ἄγρια. Ἡ συνέχεια εἶναι εὐνόητη. Καταδικάστηκε καὶ αὐτὸς σὲ θάνατο, καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Φαῦστα, Εὐϊλάσιος καὶ Μάξιμος

Ἡ ἁγία Φαῦστα ἦταν ἀπὸ εὐγενῆ καὶ πλούσια οἰκογένεια τῆς Κυζίκου. Σὲ ἡλικία 13 χρονῶν, ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς. Ἀλλὰ οἱ κακοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν τρυφερὴ καρδιά της. Ἡ χριστιανικὴ ἀνατροφή, βαθύτατα χαραγμένη στὴν ψυχὴ της, τὴν ἔκανε νὰ ἀποτροπιάζεται τὰ πλάνα καὶ ἀπατηλὰ λόγια. Τὸ ἔτος 299 μ.Χ. ἡ νεαρὴ Φαῦστα, προσκλήθηκε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Παρουσιάστηκε λοιπὸν μπροστὰ στὸν συγκλητικὸ Εὐϊλάσιο, γέροντα 80 χρονῶν, καὶ ἄφοβη μπροστὰ στὶς ἀπειλές του, ὁμολόγησε μὲ θάρρος ὅτι εἶναι καὶ θὰ παραμείνει χριστιανή. Ἀκολούθησαν ἄγρια βασανιστήρια, ποὺ ἡ Φαῦστα τὰ υπέμεινε μὲ θαυμαστὴ καρτερία. Κατόπιν τὴν ἔριξαν στὴ φωτιά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ Ἅγία βγῆκε ἄθικτη. Ὅλα αὐτὰ ἔκαμψαν τὸ εἰδωλολατρικὸ φρόνημα τοῦ γέροντα Εὐϊλασίου καὶ ὦ! τοῦ θαύματος ἔγινε χριστιανός. Ἡ εἶδηση αὐτὴ ἐξόργισε τὸν ἑπαρχο Μάξιμο. Προσκάλεσε λοιπὸν τὸν Εὐϊλάσιο καὶ τοῦ ἔκανε παρατήρηση μὲ τὰ πιὸ ὑβριστικὰ λόγια. Ὁ Εὐϊλάσιος ἀτάραχος, διηγήθηκε τὰ γεγονότα μὲ τὴν Φαῦστα. Ἀλλ' ὁ Μάξιμος, τυφλωμένος ἀπὸ θυμὸ, διέταξε καὶ βασάνισαν ἄγρια τὸν γέροντα Εὐϊλάσιο καθὼς καὶ τὴν Φαῦστα. Καὶ οἱ δύο, ὅμως, βγῆκαν νικηφόρα ἀπὸ τὸ καμίνι αὐτῶν τῶν φρικτῶν βασανιστηρίων. Καὶ ὁ Θεὸς ἔκανε καὶ πάλι τὸ θαῦμα του. Ὁ ἑπαρχος ὁμολόγησε καὶ αὐτὸς τὸν Χριστό, ζητῶντας μὲ συντριβὴ συγχώρεση ἀπὸ τὴν νεαρὴ Φαῦστα. Ἡ εἶδηση δὲν ἄργησε νὰ φτάσει στὸν αὐτοκράτορα Διοκλητιανό, ποὺ μὲ διαταγὴ του θανατώθηκαν καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι.

Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Βασίλειος καὶ Σιλουανός

Ἦταν ἀδελφικοὶ φίλοι, νέοι στὴν ἡλικία καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Νικηφόρος καὶ Περγέτης

Βλέπε σχετικῶς τὴν 8η Φεβρουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ λαμπρότερες μορφές τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς παγκόσμιας Ἱστορίας εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Φώτιος. Σπολίζει τὸν 9ο αἰῶνα, σὰν ὁ ἑξοχότερος τῶν πρωταγωνιστῶν του. Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 820 (κατ' ἄλλους τὸ 810), ἀπὸ πλούσια καὶ εὐγενικὴ οἰκογένεια. Ἀναδεικνύεται γρήγορα στὰ γράμματα καὶ τὶς ἐπιστῆμες. Ἦταν μεγαλοφυΐα, πολὺ πλατὺ καὶ θετικὸ μυαλό, καὶ ἡ κρίση, ἡ μνήμη καὶ ἡ πολυμαθειά του προκαλοῦσαν καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Ὁ Φώτιος διαπρέπει στὸν πολιτικὸ στίβο, ἀλλὰ ἡ ἀνωμαλία, ποὺ δημιουργεῖται ἐκεῖνο τὸν

καιρό στον πατριαρχικό θρόνο με την απομάκρυνση του Ίγνατίου, γρήγορα τον φέρνει - σαν τον καταλληλότερο άνθρωπο - στο εκκλησιαστικό πεδίο. Μέσα σε έξι μέρες παίρνει όλους τους βαθμούς της Ίερωσύνης και γίνεται Πατριάρχης την ημέρα των Χριστουγέννων του 857 από τους επισκόπους Συρακουσών Γρηγορίου του Άσβεστά, Γορτύνης Βασιλείου και Απαμείας Εύλαμπίου, διότι η κατάσταση έπρεπε να ομαλοποιηθεί. Από τότε, έδωσε πολλούς αγώνες εντός και εκτός των τειχών της Έκκλησίας, ιδιαίτερα κατά των παπικών. Έμεινε στον Πατριαρχικό θρόνο για 10 χρόνια, επαύθη το 867 από τον Βασίλειο τον Μακεδόνα και εξορίστηκε στη Μονή Σκέπης στα θρακικά παράλια του Βοσπόρου. Ο Ίγνάτιος, που τον διαδέχτηκε, με σύνοδο που έγινε στον ναό της Αγίας Σοφίας (869), καθήρεσε και αναθεμάτισε όλους τους οπαδούς του Μ. Φωτίου. Αλλά μετά τον θάνατο του Ίγνατίου, επανήλθε για δεύτερη φορά στον θρόνο ο Μ. Φώτιος (878). Όμως, ο αυτοκράτωρ Λέων ο σοφός, που υπήρξε και μαθητής του, κατάφερε να τον εκδιώξει από το θρόνο (886). Έτσι, ο Φώτιος θα τελειώσει την πολυτάραχη ζωή του στις 6 Φεβρουαρίου 891 (κατ' άλλους το 898), σε ένα μοναστήρι που το όνόμαζαν των Αρμενίων. (Η έορτή του καθιερώθηκε επίσημα μόλις το 1912).

Ο Όσιος Βαρσανούφιος και Ιωάννης ο μαθητής του

Έζησαν τον 4ο αιώνα μ.Χ. Μεγάλης εγκράτειας και άσκησης και οι δύο τους, ήταν συγχρόνως στολισμένοι με αξιόλογη γνώση των θρησκευτικών ζητημάτων. Για την όδηγία και τον φωτισμό των πιστών, διατύπωσαν μαζί πολλές ερωτήσεις, που τις λύσεις τους έγραψε μόν ο ένας, αλλά και ένα μέρος ο άλλος. Το βιβλίο αυτό τυπώθηκε στη Βενετία το 1816. Τον όσιο Ιωάννη, που επέζησε του διδασκάλου του, διέκρινε προφητικό χάρισμα, καθώς και θεραπευτικό. Ο Μέγας Θεοδόσιος, που άκουσε γι' αυτόν, τον είχε σε πολύ σεβασμό και τιμή. Και οι δύο απεβίωσαν ειρηνικά.

Ο Όσιος Ιωάννης ο εν Λυκῶ

Ο Όσιος Ιωάννης ήταν στις αρετές περιβόητος και τόσο θαυμάσιος, ώστε αν και αγωνιζόταν μέσα σε μεγάλους Όσιους, τους ξεπέρασε με την αγγελική πολιτεία του. Αυτός κατοικούσε στα μέρη της Θηβαΐδας κοντά στην πόλη Λυκῶ. Η Λυκῶ ήταν πόλη της Θηβαΐδας, περιοχή της Άνω Αιγύπτου, που είχε πρωτεύουσα την Θήβα. Ο Ιωάννης γνώρισε τις περισσότερες παγίδες του σατανᾶ, αλλά με την μεγάλη του αρετή, άσκηση και με την χάρη του Θεού τις ξεπέρασε. Ο Ιωάννης είχε αξιωθεί από τον Θεό και το χάρισμα να θεραπεύει θαυματουργικά ασθένειες. Απεβίωσε ειρηνικά.

Ο Όσιος Ιάκωβος

Γι' αυτόν μας αναφέρει ο Θεοδώρητος Κύρου, που τον γνώρισε προσωπικά. Καταγόταν από την πόλη Κύρου και στην αρχή ασκήθηκε μέσα σ' ένα στενότατο κελί. Έπειτα ανέβηκε σ' ένα βουνό, κοντά στην πόλη Κύρου, όπου βάδισε τον ασκητικό δρόμο με

αυστηρότητα. Στὸ ὄνομα τῆς ἀκτημοσύνης δὲν ἔκτισε ποτὲ καλύβη. Προσευχόταν στὸ ὕπαιθρο, ὄρθιος καὶ μὲ σιδερένια βάρη ἐπάνω του. Ἡ δὲ νηστεία του ἦταν αὐστηρότατη. Ἔτσι καλὰ ἀφοῦ ἀγωνίστηκε, παρέδωσε εἰρηρικὰ τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος

Ἡ Ἁγία Δωροθέα, ἡ ἐν Καισαρεία ἡ Παρθενομάρτυς

Ὁ Ἅγιος Ἀμάνδος (Βέλγος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 07

- Ὁ Ὅσιος Παρθένιος, ἐπίσκοπος Λαμψάκου
- Ὁ Ὅσιος Λουκάς, ὁ ἐν Στειρίῳ ὄρει ἄσκησας
- Οἱ Ἅγιοι 1003 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Νικομήδεια
- Οἱ Ἅγιοι ἕξ Μάρτυρες καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Φρυγία
- Ὁ Ἅγιος Ἀπρίων (ἢ Εὐπρίων) ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ ἐν Μονεβάτοις ἀγωνισάμενος
- Ὁ Ἅγιος Θεόπεμπος καὶ ἡ συνοδεία του
- Ὁ Ὅσιος Σαραπίων
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Κρητικός

Ὁ Ὅσιος Παρθένιος, ἐπίσκοπος Λαμψάκου

Ἦταν γιὸς τοῦ διακόνου Χριστόφορου, ἀπὸ κάποια κωμόπολη τῆς Βιθυνίας. Ἐζησε ἐπὶ Μ. Κων/νου (318). Ὁ εὐσεβὴς πατέρας του τοῦ δίδαξε τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ τὴν ἀγάπη στὰ καλὰ ἔργα. Ἀφοῦ πῆρε ἀρκετὴ γραμματικὴ μόρφωση, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡ ζωὴ του ἀφιερώθηκε στὴν προσευχὴ, στὴ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στὴν ἐργασία. Τοῦ ἄρρεσε ιδιαίτερα νὰ ψαρεύει στὴ λίμνη πού ἦταν κοντὰ στὸ μοναστήρι. Μάλιστα τὰ ψάρια πού ψάρευε, ἢ τὰ ἔδινε ἀπ' εὐθείας στοὺς φτωχοὺς ἢ τὰ πουλοῦσε καὶ τοὺς ἔδινε τὰ χρήματα. Ἐντύπωση κάνει ὅτι μὲ τὰ λόγια του παρηγοροῦσε καὶ ἀνέπαυε πολλοὺς θλιμμένους ἀνθρώπους. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Παρθένιος καρποφόρησε περισσότερο καὶ ἀφοσιώθηκε συστηματικότερα στὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου. Τὴ διακονία του αὐτὴ πρόσεξε ὁ ἐπίσκοπος Μελιτοπόλεως καὶ τὸν χειροτόνησε Ἱερέα. Ἀργότερα, ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Ἀσχόλιος τὸν κατέστησε ἐπίσκοπο Λαμψάκου. Ἡ πλειοψηφία τῶν Λαμψακινῶν ἦταν τότε εἰδωλολάτρεις. Ἀπὸ λόγια δὲν ἔπαιρναν καθόλου. Τότε, ὁ Ὅσιος βάζει σὲ ἐνέργεια τὸ λόγο τοῦ Κυρίου μας: «Οὕτω λαμψατω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ἔτσι, δηλαδή, ἄς λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοῦν τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν οὐράνιο Πατέρα σας. Πράγματι, ὁ Παρθένιος μὲ τὰ ἐνάρετα ἔργα του κατάφερε νὰ φέρει τοὺς περισσότερους εἰδωλολάτρεις στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Λάμψακος, ἀρχαία πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὸν Ἑλλάσποντο, ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Θρακικὴ Χερσόνησο τῆς Καλλιπόλεως, ἀρχαίας ἐπίσης πόλης τῆς Καρδίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπεῖχε γύρω στὰ 4 χιλιόμετρα, καὶ 8 χλμ. ἀπὸ τὴν σημερινὴ Καλλίπολη, πού βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀρχαία Καρδία.

Ὁ Ὅσιος Λουκάς ὁ ἐν Στειρίῳ ὄρει ἄσκησας

Γεννήθηκε τὸ καλοκαίρι τοῦ 896 ἀπὸ τὸν Στέφανο καὶ τὴν Εὐφροσύνη. Καταγόταν ἀπὸ

τὴν Αἴγινα, ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά του μετακόμισε στὴ Φωκίδα. Ἐκεῖ ἀγόρασαν χωράφια καὶ ἔβοσκαν ζῶα. Καὶ τὸ παιδάκι τους, ἀφοῦ φοίτησε στὸ σχολεῖο, τὸ χρησιμοποίησαν στὴ φύλαξη τῶν ζῶων τους. Ὁ μικρὸς Λουκᾶς, ἐνῶ ἔβοσκε τὰ ζῶα, συγχρόνως ἐντρυφοῦσε καὶ σὲ κάποιο θρησκευτικὸ βιβλίο. Ἀπὸ τότε καρδιὰ συμπονετικὴ καὶ εὐεργετικὴ ὁ Λουκᾶς, ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν βοσκὴ τοῦ παιδάκια φτωχὰ καὶ τοῦ ζητοῦσαν λίγο ψωμί, ἐκεῖνος τοὺς ἔδινε καὶ τὸ προσφάγι του. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, συγκινητικώτατη ἦταν ἡ φροντίδα του γιὰ τὴν παρηγοριὰ τῆς μητέρας του. Ὅταν δὲ πέθανε καὶ αὐτή, τότε μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔστησε μίαν καλύβαν στοὺς πρόποδες ἐνὸς βουνοῦ κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὅταν ὁμως εἰσέβαλαν οἱ Βούλγαροι στὴν κεντρικὴ Ἑλλάδα, ὁ Λουκᾶς κατέφυγε στὴν Πελοπόννησο. Ἐπανῆλθε στὴ Φωκίδα τὸ 927 καὶ ἐγκαταστάθηκε ὀριστικὰ στὸ ὄρος Στεῖριον (Στεῖρι) κοντὰ στὴν ὁμώνυμη σημερινὴ Κοινότητα τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας. Ἐκεῖ μὲ ἄλλους μοναχοὺς ἔκτισε Μονή, καὶ ἡ μεγάλη του πνευματικότης τὸν ἔκανε ν' ἀποκτήσει φήμην Ἁγίου σ' ὅλη τὴν περιοχὴ. Πέθανε στὴς 7 Φεβρουαρίου τοῦ 953.

Οἱ Ἅγιοι 1003 Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴ Νικομήδεια

Ἀπὸ χίλιους τρεῖς ἀποτελεῖτο μίαν διαδήλωση χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, ποὺ πηγαιναν νὰ διαμαρτυρηθοῦν στὴ Νικομήδεια, ἐκεῖ ποὺ ἔδρευε ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός, ὅταν αὐτός, μὲ ἀλλεπάλληλα διατάγματα του, αὐξήσε τις διώξεις κατὰ τῶν χριστιανῶν. Διατάχθηκαν λοιπὸν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Ἐκεῖνοι ὑψώσαν τις ὁμολογίες τους. Τοὺς ἀπέιλησαν μὲ ὑψωμένα τὰ ξίφη. Δὲν πτοήθηκαν, οὔτε οἱ ἄνδρες, οὔτε οἱ γυναῖκες, οὔτε οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νεανίδες. Τότε τοὺς κατέκοψαν τὰ ὄργανα τοῦ διώκτη, ἐνῶ ἐκεῖνοι, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, συνέχιζαν τις ὕμνολογίες τους πρὸς τὸν Σωτῆρα τους καὶ Θεό τους.

Οἱ Ἅγιοι ἕξ Μάρτυρες καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Φρυγία

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Ἀπρίων (ἢ Εὐπρίων) ἐπίσκοπος Κύπρου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ ἐν Μονεβάτοις ἀγωνισάμενος

Ὁ Ἅγιος Θεόπεμπος καὶ ἡ συνοδεία του

Ὁ Ὅσιος Σαραπίων

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Αναφέρεται στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 ὡς ἐξῆς: «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σαραπίωνος τῆς Κύπρου». Ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μετὸν Ἅγιο Ἀπρίων, ποὺ ἀναφέρθηκε πιὸ πάνω καὶ συγχέεται τὸ ὄνομά τους.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Κρητικός

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς τῆς πίστεως μας, γεννήθηκε στὶς 24 Μαΐου 1846 στὸ χωριὸ Ἀλικιανοῦ τῆς ἐπαρχίας Κυδωνιᾶς Κρήτης. Ὁ πατέρας του ἦταν Ἱερέας καὶ ὀνομαζόταν Νικόλαος Δεβόλης, ἡ δὲ μητέρα του Αἰκατερίνα. Κατὰ τὴν ἐπανάσταση ποὺ ἐγίνε στὴν Κρήτη τὸ 1866, ὁ Γεώργιος συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους μαζί με ἄλλους ἐπαναστάτες. Καὶ μὲ κάθε μέσο προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ ἀσπασθεῖ τὸν μουσουλμανισμὸ γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωὴ του. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος, παρ' ὅλες τὶς ἀπειλὲς καὶ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια, ἔμεινε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη καὶ ἔτσι τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1867, δεχόμενος τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἔγραψε ὁ ὑμνογράφος Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 08

- Ο Άγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης
 - Ο Προφήτης Ζαχαρίας
 - Οί Άγιες Μάρθα, Μαρία καὶ Λυκαρίων
 - Οί Άγιοι Νικηφόρος καὶ Στέφανος
 - Οί Ὅσιοι Φιλάδελφος καὶ Πολύκαρπος
 - Ο Ὅσιος Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου
 - Ο Άγιος Περγέτης
-

Ὁ Άγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης

Ἀπὸ τὰ γενναιότερα καὶ ἀθλητικότερα παραστήματα τῆς χριστιανικῆς παράταξης. Ἦταν ἀπὸ τὰ Εὐχάϊτα τῆς Γαλατίας καὶ κατοικοῦσε στὴν Ἡράκλεια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στρατιωτικὸς στὸ ἐπάγγελμα, διακρίθηκε γρήγορα καὶ προήχθη στοὺς μεγαλύτερους βαθμοὺς τῆς στρατιωτικῆς Ἱεραρχίας. Ἦταν γενναῖος καὶ συγχρόνως σεμνότατος, σὰν γνήσιος χριστιανός. Ὅταν ὁ Λικίνιος (307-323) ἐπισκέφθηκε τὴν Ἡράκλεια, εἶδε καὶ θαύμασε τὸ Θεόδωρο. Τότε ζήτησε περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτόν, πού, ὅμως, ἦταν δυσάρεστες. Ναὶ μὲν ἀνδρεῖος ὁ Θεόδωρος, ἀλλὰ χριστιανός. Ὁ βασιλιάς διατάζει καὶ τὸν φέρνουν μπροστά του. Εἶσαι χριστιανός; τοῦ λέει. -Εἶμαι. -Καὶ ἐπιμένεις νὰ εἶσαι; - Μέχρι θανάτου. - Τότε δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι στρατιώτης. - Γιατί δὲν μπορῶ; Κανένας συνάδελφός μου δὲν μὲ κατηγόρησε γι' αὐτό. - Σὲ κατηγορῶ ἐγώ, φώναξε ὀργισμένος ὁ βασιλιάς. Ἔνας πιστὸς στρατιώτης ἀκολουθεῖ τὴν θρησκεία τοῦ κράτους καὶ τοῦ στρατοῦ. Καὶ σὺ λατρεύεις τὸ Ναζωραῖο; - Δηλαδή τὸν ἀληθινὸ Θεό, εἶπε σεμνὰ καὶ τολμηρὰ ὁ Θεόδωρος. Ἀμέσως τότε, ἀφοῦ τὸν καθαίρεσαν ἀπ' τὸ βαθμὸ του, τὸν μαστιγώνουν ἄγρια μὲ μαστίγια πού στίς ἄκρες εἶχαν μολυβένια σφαιρίδια. Ἐπειτα, τοῦ μπήγουν στὰ πλευρὰ σιδερένια νύχια καὶ στίς πληγές του βάζουν ἀναμμένα δαδιά. Τελικά, τὸν σταυρώνουν, ἀλλὰ ἐπειδὴ κι ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ θεῖο λόγο κάνει πολλοὺς χριστιανούς, τὸν ἀποκεφαλίζουν. Ἀπέδειξε ἔτσι, ὅτι ἦταν ἀπ' αὐτοὺς πού τολμοῦν «ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν», πού μὲ τόλμη, δηλαδή, κηρύττουν ἄφοβα τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁμολογοῦν τὴν ἁγία πίστη τους. (Σύμφωνα μὲ ἄλλες πληροφορίες, εἰκάζεται ὅτι ὁ Ἅγ. Θεόδωρος Στρατηλάτης εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ αὐτὸ τοῦ Ἅγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, 17 Φεβρουαρίου).

Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας

Εἶναι ὁ ἐνδέκατος τῆς σειρᾶς τῶν μικρῶν λεγομένων προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἦταν γιὸς τοῦ Βαραχίου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἄδδη. Γεννήθηκε (στὴ Γαλαάδ) στὰ χρόνια τῆς Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ζαχαρίας ἦταν αὐτὸς πού μὲ τὸν προφήτη Ἀγγαῖο, διήγειραν τοὺς Ἰουδαίους, ὅταν αὐτοὶ τὸ 537 μὲ 536 ἐπέστρεψαν στὴν Ἰουδαία, νὰ ἀνοικοδομήσουν τὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὑπάρχει ἡ ἄποψη, ὅτι ὁ προφήτης

Ζαχαρίας ανήκε σὲ Ἱερατικὸ γένος καὶ ἦταν ἱερεὺς καὶ ὁ ἴδιος. Κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴ παράδοση, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Ἀγγαῖος ἦταν μέλη τῆς Μεγάλης Συναγωγῆς, ἡ ὁποία ὥρισε τὸν Κανόνα τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀσχολήθηκαν δὲ καὶ μὲ τὴν τακτοποίηση τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, καὶ συνέθεσαν ἢ ἀναθεώρησαν ψαλμούς. Ὁ Ζαχαρίας προφήτευσε τὴν εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, καὶ γιὰ τὸ ποσὸ πού πλήρωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς στὸν Ἰούδα σὰν τίμημα γιὰ τὴν προδοσίᾳ τοῦ Διδασκάλου.

Οἱ Ἁγίες Μάρθα, Μαρία καὶ Λυκαρίων

Δὲν πρόκειται, βέβαια, γιὰ τὶς ὁμώνυμες ἀδελφές τοῦ Λαζάρου τῶν χρόνων τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται γιὰ ἄλλες χριστιανές ἀδελφές τῆς χρονικῆς περιόδου, πού οἱ χριστιανοὶ καταδιώκονταν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις γιὰ τὴν πίστη τους στὸν Χριστό. Οἱ ἀδελφές λοιπὸν Μάρθα καὶ Μαρία κριθῆκαν ἔνοχες, διότι εἶχαν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴ τους στὴ διάδοσι τῆς χριστιανικῆς πίστεως μεταξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου. Ὁ ἔπαρχος προσποιήθηκε ὅτι τὶς εὐσπλαχνίζεταὶ κατὰ τὴν δίκη τους καὶ τὶς ἐξόρκιζε νὰ λυπηθοῦν τὴν νεότητά τους. Ἐκείνες τοῦ ἀπάντησαν ὅτι τὴν ζωὴ τους θὰ τὴν χάσουν ὅλοι, ἀλοίμονο ὅμως, σ' ὅποιον χάσει τὴν ψυχὴ του. Διότι, κατὰ τὸν Ἰωάννη «ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν». Καὶ οἱ δυὸ παρθένες, μαρτυρικὲς ἡρωῖδες τῆς πίστεως, ἐπισφράγισαν τὴν ὁμολογία τους μὲ τὸ αἷμα τους. (Σὲ μερικοὺς Συναξαριστὲς ἀναφέρεται τὴν ἡμέρα αὐτὴ, μαζὶ μὲ τὶς δυὸ προαναφερθεῖσες παρθένες καὶ ὁ ἅγιος Λυκαρίων. Ὁ ἅγιος αὐτός, φέρεται ὅτι ἦταν παιδί πού μόναζε μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές Μαρία καὶ Μάρθα. Σταυρώθηκε μαζὶ μ' αὐτὲς καὶ κατόπιν ἀποκεφαλίστηκε).

Οἱ Ἅγιοι Νικηφόρος καὶ Στέφανος

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔγδαραν ζωντανούς.

Οἱ Ὅσιοι Φιλάδελφος καὶ Πολύκαρπος

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου.

Ὁ Ἅγιος Περγέτης

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 09

- Απόδοσις τῆς Ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς
- Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος
- Ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ὁ Κίλικας ὁ θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι Μάρκελλος ἐπίσκοπος Σικελίας, Φιλάργριος ἐπίσκοπος Κύπρου καὶ Παγκράτιος ἐπίσκοπος Ταυρομενίου
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός
- Οἱ Ἅγιοι Ἄμμων καὶ Ἀλέξανδρος
- Οἱ Ὅσιοι Νικηφόρος καὶ Γεννάδιος ἐν Βολογντᾶ

Απόδοσις τῆς Ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς

Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Καὶ ὁποῖος δὲν τὴν ἔχει, ματαιοπονεῖ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι χριστιανὸς καὶ λέει ὅτι ἀγωνίζεται ἐν Χριστῷ. Ὅταν τὸ 257 μ.Χ. (ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαληΐνου) δόθηκε διαταγὴ διωγμοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐπίασαν πολλοὺς ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς, μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς βασανίσουν γιὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ὁ Νικηφόρος, χριστιανὸς εὐσεβέστατος, εἶδε μεταξὺ αὐτῶν τῶν Ἱερέων καὶ ἕναν, ὀνομαζόμενον Σαπρίκιον (πρεσβύτερον Ἀντιοχείας). Αὐτὸς ἔτρεφε μεγάλο μῖσος κατὰ τοῦ Νικηφόρου, πιστεύοντας ἴσως στὰ λόγια κάποιου συκοφάντη. Χωρὶς νὰ χάσει στιγμή ὁ Νικηφόρος, τρέχει ἀνάμεσα στοὺς δῆμιους, πέφτει στὰ πόδια του καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρέσει, ἔστω καὶ ἂν ἔκανε κάτι ποὺ δὲν τὸ κατάλαβε. Μάταια ὅμως. Ὁ Σαπρίκιος ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἄκουγε. Ἐπειτα, μετὰ τὸ μαστίγωμα ποὺ δέχθηκε ὁ Σαπρίκιος, ὁ Νικηφόρος τὸν ἐπαναπλησιάζει, ἀσπάζεται τις πληγές του καὶ ζητάει νὰ τοῦ δώσει, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, τὴν εὐλογία του. Ὁ Σαπρίκιος, ἀνένδοτος, τὸν διώχνει καὶ ὀδηγεῖται γιὰ ἀποκεφαλισμό. Ὅμως ὁ Θεὸς δὲ θέλησε τὴν θυσία του. Διότι μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέει: «Καὶ ἂν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι». Καὶ ἂν, δηλαδή, δώσω τὸ σῶμα μου γιὰ νὰ καῶ, δὲν ἔχω ὅμως ἀγάπη, δὲν ὠφελοῦμαι τίποτα ἀπ' τὴν θυσία αὐτή. Καὶ ἔτσι ἔγινε. Ὁ Σαπρίκιος τὴν τελευταία στιγμή δείλιασε καὶ ἀρνήθηκε τὸ Χριστό! Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Νικηφόρος τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀνακαλέσει τὴν ἀρνήσῃ του. Τότε ἐκνευρισμένοι οἱ δῆμιοι, ἀποκεφαλίζουν αὐτόν. Ἔτσι, ὁ Νικηφόρος πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ ὁ Σαπρίκιος τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας.

Ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ὁ Κίλικας ὁ θαυματουργός

Ἡ καταγωγὴ τοῦ Ὀσίου αὐτοῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Κιλικία, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν πόλη

Ῥώσο (ἀρχαία πόλη τῆς Συρίας στὸν Ἰσσικὸ κόλπο - Ἀλεξανδρέτας - ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὶς Κιλικίες Πύλες). Ὁ πνευματικὸς του ὄμως ἀγῶνας ἔγινε στὰ μέρη τῆς Ἀντιόχειας. Ἐκεῖ, στοὺς πρόποδες ἑνὸς βουνοῦ ἔκτισε ἓνα μικρὸ κελί, ποὺ τοῦ χρησίμευε σὰν μελετητήριον καὶ συγχρόνως σὰν ἀσκητήριον. Ἦταν τύπος ἐγκρατῆς καὶ στοὺς τρόπους τοῦ ἀπλὸς, γεμάτος ταπεινοφροσύνη καὶ πραότητα. Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητάς του καὶ φρονήσεώς του ἔφερε πρὸς αὐτὸν πλήθη, ποὺ τοῦ ἐκδήλωναν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τους. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, σὲ καμιὰ στιγμή δὲν αἰσθάνθηκε τὸν ἄνεμον τῆς ὑπερηφάνειας. Δὲν ἔβλεπε πόσο προόδευε, ἀλλὰ μόνο πόσο καθυστεροῦσε νὰ προσδεύσει. Συχνὰ μάλιστα ἔλεγε τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι, ὁποῖος νομίζει ὅτι στέκεται πνευματικῶς, ὀφείλει νὰ προσέχει μὴ πέσει. Ὁ Θεὸς τὸν προίκισε καὶ μὲ τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει ἀσθένειαι. Ἄλλ' αὐτὸς, γιὰ νὰ εἶναι προσγειωμένος, ἔλεγε καὶ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι, τὸ νὰ κάνει κανεὶς θαύματα δὲν εἶναι τίποτα. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Μετὰ ἀπὸ τέτοια ἀληθινὰ ἀγία ζωὴ, ὁ Ὅσιος Ῥωμανός, ἀπεβίωσε εἰρηνικῶς.

Οἱ Ἅγιοι Μάρκελλος ἐπίσκοπος Σικελίας, Φιλάργιος ἐπίσκοπος Κύπρου καὶ Παγκράτιος ἐπίσκοπος Ταυρομενίου

Ἐζησαν καὶ οἱ τρεῖς κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ Χριστοῦ αἰῶνα. Ὁ Μάρκελλος, πατέρας τοῦ Παγκρατίου, ἦταν προηγουμένως ὀπαδὸς τοῦ Σίμωνος τοῦ Μάγου. Ἦλθε ὄμως εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστην, μέσῳ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀκολούθησε ἀπὸ τότε μὲ τὸ γιόν του Παγκράτιον. Καὶ ὁ μὲν Μάρκελλος ἔγινε κατόπιν ἐπίσκοπος ἐν Συρακοῦσιν τῆς Σικελίας, ὅπου ἔφερε πολλοὺς εἰδωλολάτρεις εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν. Ὁ δὲ Παγκράτιος ἔγινε ἐπίσκοπος Ταυρομενίου (σημερινὴ Ταορμίνα) τῆς Σικελίας. Ὁ Φιλάργιος διέπρεψε σὰν ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ πέθαναν, ἀφοῦ ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων τους, καὶ ζωὴν καθημερινοῦ μαρτυρίου. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγ. Παγκρατίου, ἐπιαναλαμβάνεται καὶ τὴν 9ῃ Ἰουλίου).

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός

Ἦταν ἱερέας μὲ πλήρη συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν λαόν. Μὲ τὸ προσωπικὸν παράδειγμα, ἀμεμπτον καὶ διδακτικόν, φώτιζε καὶ κατάρτιζε τοὺς πιστοὺς μὲ τὰ τακτικὰ καὶ πρακτικώτατα κηρύγματα. Αὐτὸς μάλιστα εἶναι καὶ ὁ συγγραφεὴς τῆς Νηπτικῆς βίβλου, ποὺ ἐμπεριέχεται εἰς τὴν Φιλοκαλία. Τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Χριστόν, δὲν τὴν ἔδειχνε μόνον σὲ καιροὺς εἰρηνικῶν, ἀλλὰ καὶ σὲ δύσκολους. Καὶ τὴν ζωὴν στεφάνωσεν, ἀφοῦ πρόθυμον ἔδωκε τὸ κεφάλιν του εἰς τὸν θάνατον διὰ ξίφους, γιὰ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Ἄμμων καὶ Ἀλέξανδρος

Οἱ Ὅσιοι Νικηφόρος καὶ Γεννάδιος ἐν Βολογντᾶ (+ 16ος αἰ.)

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 10

- Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος
- Οἱ Ἅγίες Τρεῖς Γυναῖκες
- Οἱ Ἅγιοι Βάπτος (ἢ Δαῦκτος) καὶ Πορφύριος
- Οἱ Ἅγίες Ἐνναθᾶ, Οὐαλεντίνη καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
- Μνήμη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρεοβίνδου
- Ὁ Ὅσιος Ζήνων
- Διήγησις Περί ὑπακοῆς στοὺς γονεῖς καὶ Σεβασμοῦ τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας

Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος

Ἦταν Ἱερέας στὴ Μαγνησία τῆς Μ. Ἀσίας. Ἡ ζωὴ του ἦταν μία συνεχῆς ὑπηρεσία ἀφοσίωσης στὸ Χριστό καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ὄταν τὸ 198 ὁ Σεπτίμιος Σεβῆρος ἐξαπέλυσε διωγμὸ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁ ἑπαρχος Λουκιανὸς ἔφερε μπροστά του τὸ Χαράλαμπο καὶ τὸν ἀπειλῆσε ὅτι θὰ τὸν βασάνιζε πολὺ σκληρὰ, γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Ὁ γέροντας Ἱερέας χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε: «Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, εἴμαστε ἐξοικειωμένοι μὲ τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς πολέμους, ὅπως οἱ γενναῖοι στρατιῶτες δὲν ἐπιθυμοῦν τὸν ἥσυχο θάνατο στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ τὸν δοξασμένο τῆς μάχης. Σὲ μένα ὑπάρχουν τὰ γηρατειά, ἀλλὰ νὰ μάθετε καλὰ ὅτι στοὺς δικούς μας ἀγῶνες τὸ πᾶν εἶναι ἢ ψυχὴ, ἢ ἀποφασιστικότητα, ἢ αὐταπάρνηση. Αὐτὰ δὲν πέφτουν μὲ τὴν ἡλικία, ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνθηρὰ καὶ νέα. Ἀμφιβάλλεις, ἑπαρχε; Δοκίμασε. Καὶ θὰ δεῖς ὅτι μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ κουρασθοῦν ὅλοι οἱ ἀκμαῖοι δήμιοί σου, χωρὶς ὁ ἱερέας Χαράλαμπος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιείκειά σου». Ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἑπαρχος, διατάζει καὶ τὸν γδέρνουν ζωντανό. Αὐτός, ὅμως, ἀντὶ νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τὸν πόνο, δοξολογοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀντοχὴ πού τοῦ ἔδινε. Τότε πολλοὶ δήμιοι, πού ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, πίστεψαν στὸ Χριστό. Φοβισμένος ὁ ἑπαρχος τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Σεβῆρος, μὴ μπορῶντας νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί του, τὸν ἀποκεφάλισε σὲ ἡλικία 113 ἐτῶν.

Οἱ Ἅγίες Τρεῖς Γυναῖκες

Αὐτὲς ἦταν παροῦσες στὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος, καὶ ἀφοῦ εἶδαν τὰ θαύματά του, πίστεψαν στὸν Χριστό, τὸν ὁμολόγησαν καὶ ἀποκεφαλίστηκαν στὴ Μαγνησία.

Οἱ Ἅγιοι Βάπτος (ἢ Δαῦκτος) καὶ Πορφύριος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, πὺ βασάνισαν μετὰ ἀπὸ διαταγὴ τοῦ ἐπάρχου τὸν ἅγιο Χαράλαμπος. Ἐπειδὴ ὅμως στὶς καρδιές τους ὑπῆρχε εὐσεβῆς διάθεση, ὁ Θεὸς τοὺς ἔφερε στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἠθικὴ λάμψη, πὺ καταύγαζε τὸν μάρτυρα, φώτισε τὴν ψυχὴ τους καὶ τὴν ἔκανε νὰ πιστέψει στὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ἀφοῦ πέταξαν τὰ ὄργανα τῶν βασανιστηρίων, ἔπασαν στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ ζητοῦσαν συγχώρηση. Ἡ φανερὴ αὐτὴ ἐνέργειά τους ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κίνησε ἐναντίον τους τὴν μανία τοῦ ἐπάρχου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκεφαλίστουν ἐπὶ τόπου καὶ νὰ πάρουν ἔτσι τὸ αἰώνιο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἁγίες Ἐνναθᾶ, Οὐαλεντίνη καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος

Ἡ Ἐνναθᾶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Γάζα καὶ ἡ Οὐαλεντίνη ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης. Ὄταν διώκονταν οἱ χριστιανοὶ καὶ βασανίζονταν στὴν Παλαιστίνη, καταγγέλθηκε καὶ ἡ Ἐνναθᾶ στὸν ἡγεμόνα Φιρμιλιανό. Ἡ γενναία κόρη δήλωσε ἀμέσως ὅτι πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ συμβούλευσε τὸν ἡγεμόνα νὰ μελετήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν χριστιανικὴ θρησκεία γιὰ νὰ βρεῖ τὴν σωτηρία του. Καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε στὴν ὁμολογία της, τὴν ἔδεσαν σ' ἓνα ξύλο καὶ τὴν βασάνιζαν ποικιλοτρόπως. Ἀλλὰ τὸ μαρτύριό της ἔβλεπε καὶ ἡ Οὐαλεντίνη. Ἡ τίμια ψυχὴ της δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρει τὴν σιωπὴ. Ἀποφασιστικὰ προχώρησε καὶ ἔκανε παρατηρήσεις στὸν Φιρμιλιανό. Τότε καὶ αὐτὴ εἶχε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὴν Ἐνναθᾶ. Ὄμως, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάστηκε κάποιος νέος, πὺ ὀνομαζόταν Παῦλος καὶ μὲ θάρρος στιγμάτισε τὸ κακούργημα τοῦ Φιρμιλιανοῦ. Αὐτὸς τότε ἐξοργισμένος, διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Παῦλο καὶ νὰ κάψουν ζωντανές τὴν Ἐνναθᾶ καὶ τὴν Οὐαλεντίνη. Ἔτσι οἱ τρεῖς Ἅγιοι Μάρτυρες πῆραν τὰ οὐράνια ἀθάνατα στεφάνια.

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Σύμφωνα μὲ τοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων» τοῦ Μ. Γαλανοῦ, οἱ διάφοροι Συναξαριστὲς καθὼς καὶ τὰ Μηναιᾶ, ἀπὸ παραδρομὴ ἀναφέρουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ μνήμη τοῦ Ἀναστασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐννοοῦν δὲ τὸν Ἀναστάσιο ἐκεῖνο, πὺ διαδέχθηκε τὸν πατριάρχη Γερμανὸ ἀφοῦ τὸν ὑποστήριξε ὁ Λέων ὁ Γ' καὶ συνέπραξε ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων. Αὐτὸς ἦταν τόσο μισητὸς στὸν κόσμον τῶν ὀρθοδόξων, ὥστε, καθὼς ἐξιστορεῖ ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, τὴν στιγμὴ πὺ γινόταν πατριάρχης, εὐσεβεῖς καὶ σεμνὲς γυναῖκες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥρμησαν στὴν Ἐκκλησίᾳ μὲ πέτρες καὶ ξύλα, καί, φωνάζοντάς τον πληρωμένο προδοτῆ καὶ λύκο, τὸν ἔδιωξαν. Τέτοιος ἐλεεινὸς Ἱεράρχης, δὲν ἔχει φυσικὰ καμιά θέση στὴν τάξη τῶν Ἁγίων. Ἀντ' αὐτοῦ ἡ τιμὴ ἀνήκει σὲ ἄλλο Ἀναστάσιο, πατριάρχη Ἱεροσολύμων, πὺ ὑπῆρξε ἄνδρας εὐσεβῆς καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν θεάρεστη ζωὴ του. Ἔχασε μάλιστα καὶ τὸ θρόνον του ὑποστηρίζοντας τὶς ἀποφάσεις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πὺ ἐγίνε στὴ Χαλκηδόνα. Τὴν ὀρθὴ αὐτὴ γνώμη χρεωστοῦμε στὸ σοφὸ πατριάρχη Κωνσταντῖνον τὸν Α'.

Μνήμη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρρεοβίνδου

Ὁ Ὅσιος Ζήνων

Ἦταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καὶ γιὸς πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων. Ἐπὶ βασιλείῳ Οὐάλῃ (365) ἔκανε χρῆμα διακοσμητῆ τῶν γραμμάτων του. Ὄταν πέθανε ὁ Οὐάλῃς, ἀμέσως ὁ Ζήνων ἔριξε τὴν στρατιωτικὴ ζώνη καὶ ἀφοῦ βρῆκε ἓνα μεγάλο τάφο (πολλοὺς τέτοιους τάφους εἶχε τὸ βουνὸ τῆς Ἀντιοχείας) μπῆκε μέσα σ' αὐτὸν καὶ καθάριζε τὴν ψυχὴ του μὲ ἀυστηρότατη ἄσκηση. Τὸ στῶμα του ἦταν μία στοῖβα ἀπὸ χορτάρια πάνω σὲ πέτρες. Ἦταν ντυμένος μὲ ἓνα τριμμένο ῥάσο, ἡ τροφή του λίγο ψωμί, πὺν τοῦ ἔφερνε κάθε δυὸ μέρες κάποιος φίλος του καὶ τὸ νερὸ τὸ ἔφερνε ἀπὸ πολὺ μακριὰ ὁ ἴδιος. Ἔτσι πῆρε πολλὴ χάρη ἀπὸ τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ λέγεται ὅτι, ὅταν ἐπέδραμαν στὸν τόπο ἐκεῖνο οἱ Ἰσαυροὶ καὶ σκοτόωναν πολλοὺς ἀσκητῆς, ὁ Ζήνων μὲ τὴν προσευχὴ του τοὺς τύφλωσε, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτοὶ νὰ μὴ βλέπουν τὴν πόρτα τοῦ κελλιῶ του. Ἔτσι ἅγια ἀφοῦ ἔζησε ὁ Ζήνων, σὲ βαθιὰ γεράματα παρέδωσε τὴν δίκαια ψυχὴ του στὸν Θεό.

Διήγηση Περί ὑπακοῆς στοὺς γονεῖς καὶ Σεβασμοῦ τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας

Περίληπτικὰ ἡ διήγηση ἔχει ὡς ἑξῆς: Στις ἡμέρες τοῦ βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395), ἦταν στὴν Κωνσταντινούπολη κάποιος ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ πλούσιος, πὺν ὀνομαζόταν Ἰουλιανός. Αὐτὸς εἶχε καὶ ἓνα γιό, πὺν τὸν ἔλεγαν Θεόφιλο. Ὄταν γέρασε, ἔπεσε σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ τότε κάλεσε τὸν γιό του γιὰ νὰ τοῦ πεῖ κάτι σημαντικὸ. Τοῦ ζήτησε λοιπὸν νὰ τὸν πουλήσει σὰν δούλο του, γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθει στις ἀνάγκες τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἔκανε πλήρη ὑπακοὴ στὸν ἀφέντη του καὶ ὅταν εἶχε θεία Λειτουργία, πρῶτα θὰ πῆγαινε σ' αὐτὴ καὶ ἔπειτα θὰ συνέχιζε πρόθυμα τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἔτσι θὰ εἶχε θαυματουργικὲς εὐεργεσίαι ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ ὑπάκουος γιὸς δέχτηκε τὸ αἴτημα τοῦ πατέρα του, πὺν τὴν ἐπόμενη μέρα τὸν πούλησε σ' ἓναν πατρικίον τοῦ παλατιῶ, τὸν Κων/νο. Αὐτὸς ἀγάπησε πολὺ τὸν Θεόφιλο γιὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἐργατικότητά του. Κάποτε ὅμως ὁ πατρικίος ξέχασε τὸν χαρτοφύλακα στὸ δωμάτιό του καὶ ἔστειλε τὸν Θεόφιλο νὰ τοῦ τὸν φέρει. Ὁ Θεόφιλος μπῆκε στὸ δωμάτιο τὴν ὥρα πὺν ἡ κυρία του μοιχευόταν μὲ ἓνα δούλο τῆς. Ἀλλ' ὁ Θεόφιλος ἐπάνω στὴ βιασύνη του δὲν τοὺς πρόσεξε καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸν χαρτοφύλακα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ πονηρὴ ὅμως γυναῖκα τοῦ πατρικίου, συκοφάντησε τὸν Θεόφιλο στὸν ἄντρα τῆς ὅτι δῆθεν τὴν βίασε. Τότε ὁ πατρικίος θυμωμένος, συνεννοήθηκε μὲ τὸν ἑπαρχο νὰ τοῦ στείλει τὸν Θεόφιλο γιὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσαι. Στὸ δρόμο γιὰ τὸν ἑπαρχο, ὁ Θεόφιλος συνάντησε ναὸ πὺν εἶχε θεία Λειτουργία καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ λειτουργηθεῖ. Ἐπειδὴ ἀργοῦσε, ὁ πονηρὸς δούλος εἶπε στὸν πατρικίον νὰ πάει αὐτὸς νὰ φέρει τὸ κεφάλι τοῦ Θεόφιλου, πὺν θὰ ἦταν ἤδη κομμένο. Ὄταν ἔφτασε στὸν ἑπαρχο ὁ πονηρὸς δούλος, ὁ δήμιος πὺν καραδοκοῦσε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, νόμισε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεόφιλος. Καὶ ἔτσι τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Ἀμέσως μετὰ ἔφτασε καὶ ὁ Θεόφιλος. Καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ σακὶ μὲ τὸ κεφάλι τὸ μετέφερε στὸν πατρικίον, χωρὶς νὰ γνωρίζει τίποτα. Ὁ πατρικίος καὶ ἰδιαίτερα ἡ γυναῖκα του, ὅταν εἶδαν ζωντανὸ τὸν Θεόφιλο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ πονηροῦ δούλου μέσα στὸ σακὶ, ἔμειναν ἄφωνοι. Ἡ γυναῖκα τοῦ πατρικίου τότε, ἔντρομη γιὰ τὴν θεία δίκη, ἔξομολογήθηκε τὴν ἀλήθειαν στὸν ἄντρα τῆς καὶ ζήτησε δημόσια συγχώρηση. Ἔτσι ὁ πατρικίος, ἀγάπησε

ἄκόμα περισσότερο τὸν Θεόφιλο καὶ τὸν ἔκανε κληρονόμο σ' ὅλη του τὴν περιουσία.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 11

- Ὁ Ἅγιος Βλάσιος, ἐπίσκοπος Σεβαστείας
 - Οἱ Ἅγιοι Δύο Παῖδες
 - Οἱ Ἅγιες Ἑπτὰ Γυναῖκες
 - Εὗρεσις Λειψάνου Προφήτου Ζαχαρία, πατέρα τοῦ Προδρόμου
 - Ἡ Ἅγία Θεοδώρα ἡ Αὐγούστα
 - Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Σερβία
 - Ὁ Ἅγιος Βλάσιος ὁ Ἄκαρνανας
 - Ἀνάμνηση θαύματος ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου στὴν Πάργα Νικοπόλεως (1603)
 - Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ ὁ Βασιλεὺς (+ 1138)
-

Ὁ Ἅγιος Βλάσιος, ἐπίσκοπος Σεβαστείας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε τὸν 4ο αἰῶνα. Σπούδασε τὴν ἰατρικὴ καὶ οἱ γνώσεις ποὺ πῆρε ἀπ' αὐτὴ συνετέλεσαν νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ πίστη του. Διότι στὴ μελέτῃ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ, ἔβλεπε ἀναρίθμητα καὶ καταπληκτικὰ δείγματα σοφίας. Θὰ ἦταν παραφροσύνῃ νὰ τὰ ἀποδώσει στὴν τύχῃ. Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν τὸν παντοδύναμο καὶ πάνσοφο Δημιουργό. Ὁ Βλάσιος, λοιπόν, ἦταν ἄριστος ἐπιστήμονας καὶ σοφὸς στὸ μυαλό. Ὅμως αὐτὸ δὲ φθάνει, καὶ ῥωτάει ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραῦτητι σοφίας». Δηλαδή, ποιὸς ἀπὸ σας εἶναι σοφὸς καὶ φωτισμένος; Ὅποιος εἶναι, ἅς τὸ δείξει ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα τῆς καλῆς του ζωῆς καὶ μὲ πραότητα, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἀληθινὴ σοφία. Καὶ ὁ Βλάσιος τὸ ἔδειξε. Τὴν ἐπιστήμη του δὲν τὴν ἔκανε ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἀγαθοεργία. Πήγαινε στὰ σπίτια τῶν φτωχῶν ἀσθενῶν, ποὺ θεράπευε καὶ φρόντιζε μὲ κάθε τρόπο. Συγχρόνως ὁμως, μελετοῦσε ἀδιάκοπα καὶ τὴν Ἁγία Γραφή. Ὅλη του ἡ καλὴ ἐργασία ἔφερε τὸν Βλάσιο στίς τάξεις τοῦ κλήρου καὶ τὸν ἀνέδειξε ἐπίσκοπο Σεβαστείας. Ἀπὸ τὴν θέσῃ αὐτῇ, χρησιμοποιοῖ περισσότερο τὴν ἐπιστήμη του γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, μὲ ἔργα καὶ διδασκαλία. Τελικὰ, βασανίζεται σκληρὰ ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Ἀγρικόλα καὶ ἀποκεφαλίζεται. Συνδύασε, ἔτσι, στὴ ζωὴ του ἀρμονικότερα, πίστη καὶ ἐπιστήμη.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Παῖδες

Ἦταν συναθλητὲς τοῦ Ἁγίου Βλασίου καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιες Ἑπτὰ Γυναῖκες

Αὐτὲς ἀκολούθησαν τὸν Ἅγιο Βλάσιο στὸ μαρτύριο, καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Εὗρεσις Λειψάνου Προφήτου Ζαχαρία πατέρα τοῦ Προδρόμου

Βρέθηκε στὰ χρόνια του Θεοδοσίου τοῦ νέου τὸ 409, στὸ χωριὸ Κοφὰρ τῆς Ἐλευθερουπόλεως στὴν Παλαιστίνη, ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπο ποὺ ὀνομαζόταν Καλήμερος. Φοροῦσε λευκὸ ἔνδυμα, μίτρα χρυσὴ στὸ κεφάλι καὶ σανδάλια χρυσὰ στὰ πόδια ὅπως βρισκόταν στὸ θυσιαστήριον, ὅταν λειτουργοῦσε στὸν Θεό, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ Δοσίθεος στὴ Δωδεκάβιβλο. Τὸ Ἱερὸ λείψανον τοῦ Προφήτου Ζαχαρία βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία, ὅπως λέει ὁ Ἱεροσολύμων Νεκτᾶριος στὸ ἔργο του περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντιρρήσεως. (Ὅρισμένοι Συναξαριστὲς ἀναφέρουν, ὅτι μαζί μὲ τὴν προαναφερθεῖσα εὕρεση τῶν λειψάνων τοῦ προφ. Ζαχαρία, ἐορτάζουμε καὶ τὴν εὕρεση λειψάνων τοῦ Ἰωσήφ, γιοῦ τοῦ Ἰακώβ. Κατὰ πόσο ὅμως αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα δὲν γνωρίζουμε).

Ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ Αὐγούστα

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἐβεσσα τῆς Παφλαγονίας, νωρὶς ὅμως ἡ οἰκογένειά της ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ πατέρας της ὀνομαζόταν Μαρίνος καὶ κατεῖχε τὸ βαθμὸν τοῦ δρουγγαρίου. Ἡ δὲ μητέρα τῆς Θεοκτίστη, διακρινόταν γιὰ τὴν εὐσέβειά της καὶ τὴν ἐνθερμὴν προσήλωσιν πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ποὺ ἐργάστηκε νὰ μεταδώσει καὶ στὰ παιδιά της. Ἡ Θεοδώρα εἶχε πέντε ἀδελφία. Τῆ Σοφία, τὴν Μαρία, τὴν Εἰρήνη, τὸ Βάρδα καὶ τὸν Πέτρωνα. Τὸ 830 παντρεύτηκε τὸν βασιλιὰ Θεόφιλον, μετὰ τὸ γνωστὸ ἐπεισόδιον αὐτοῦ μὲ τὴν Κασσιανή. Ὅταν τὸ 842 πέθανε ὁ Θεόφιλος, ποὺ ἦταν εἰκονομάχος, τὴν βασιλείαν ἀνέλαβε ἡ Θεοδώρα διότι ὁ γιὸς της Μιχαὴλ ἦταν πολὺ μικρὸς. Ἀμέσως τότε συνεκάλεσε Σύνοδον, ποὺ ἀποφάσισε τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Δυστυχῶς ὅμως ἀργότερα, ὁ γιὸς της καὶ ὁ ἀδελφὸς της Βάρδας, διέταξαν τὸν ἄλλο ἀδελφὸν τῆς Πέτρωνα νὰ κλείσει τὴν ἴδιαν μὲ τὰς θυγατέρας της ἀναγκαστικὰ στὴ Μονὴ Γαστριῶν. Ἐκεῖ ἡ Θεοδώρα ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὰ θεῖα καὶ ἐργάστηκε, νὰ παρηγορήσει τὰς θυγατέρας της, στρέφοντας ὅλη τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ εὐσέβειᾳ, τὴν μόνον ἄγκυραν τῶν ψυχῶν μέσα ἐν τῇ κοσμικῇ ἀστάθειᾳ καὶ ματαιότητι. Τὸ δὲ λείψανον τῆς Θεοδώρας βρίσκεται σήμερον ἐν τῇ Κέρκυρᾳ, ἐν τῷ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Σπηλαιωτίσεως.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Σερβία

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλιν Κράτοβα τῆς Σερβίας καὶ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Δημήτριον καὶ τὴν Σάρρα. Ἀπὸ ἕξι χρονῶν ἐπιδόθηκε ἐν τῇ μελέτῃ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν καὶ ἀργότερα ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ χρυσοκόου. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας αὐτοῦ, φοβήθηκε μήπως, λόγῳ τῆς ὠραιότητός αὐτοῦ, τὸν πάρει ἐν τῇ ἀυλῇ αὐτοῦ ὁ ἀκόλαστος Σουλτάνος Βαγιαζήτ ὁ Β΄ (1418-1512), καὶ γι' αὐτὸ ἤλθε ἐν τῇ Σόφειᾳ τῆς Βουλγαρίας, ὅπου κατοικοῦσε ἐν τῷ σπιτί

ένος Ἱερέα ὀνομαζόμενου Πέτρου. Ὁ Ἱερέας αὐτὸς τοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ μάθει ἄριστα τὰ Ἱερά γράμματα. Ἐφαρμόζοντας ὁ Γεώργιος αὐτὰ πὺν ἔμαθε, ἔγινε ὑπόδειγμα χρῆστοῦ καὶ ἐναρέτου νέου. Οἱ Τοῦρκοι λόγω τῆς μεγάλης προκοπῆς τοῦ Γεωργίου, προσπάθησαν νὰ τὸν ἐξισλαμίσουν μέσῳ ἑνὸς ἔμπειρου μουσουλμάνου διδασκάλου. Τότε ὁ Γεώργιος βρῆκε τὴν εὐκαιρία, μὲ μακρὲς θρησκευτικὲς συζητήσεις, νὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ χριστιανικὴ καὶ νὰ ἐλέγξει συγχρόνως σὰν ψεύτικη τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Ἀμέσως τότε ὀδηγήθηκε στὸν κριτῆ, πὺν ἔμεινε ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του. Παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ κριτῆ, ὁ Γεώργιος παρέμεινε σταθερὸς στὴν πατρῶα πίστη. Γι' αὐτὸ παραδόθηκε δέσμιος με πολλὰ βασανιστήρια στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἱερέας Πέτρος, πὺν τοῦ εἶπε λόγια ἐνθαρρύντικά. Ἐπειτα πάλι ὀδηγήθηκε στὸν κριτῆ, καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ μπροστὰ σὲ πλῆθος τοῦρκικοῦ ὄχλου. Ὁ κριτῆς ὑποσχέθηκε νὰ νίοθετήσῃ τὸν Γεώργιο καὶ νὰ τὸν κάνει μέτοχο ὄλου τοῦ πλούτου του, ἂν αὐτὸς ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἀλλ' ὁ μάρτυρας μὲ τόλμη ἤλεγξε καὶ πάλι τὸν μουσουλμανισμό καὶ ὀμολόγησε τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστό. Τότε παραδόθηκε στὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, πὺν τὸν ἔσερνε ἀλυσοδεμένο στοὺς δρόμους τῆς πόλης. Στὸ τέλος τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ στὶς 11-2-1515 στὴ Σόφια τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ Ἅγιος Βλάσιος ὁ Ἀκαρνάνας

Ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυρας Βλάσιος καταγόταν ἀπὸ χωριὸ τῆς Ἀκαρνανίας, πιθανότατα ἀπὸ τὸ χωριὸ Σκλάβαινα, ὅπου βρέθηκε ὁ τάφος του μὲ τὰ ἱερά λείψανά του τὸ 1923. Στὶς ἐμφανίσεις του ἔλεγε: «Εἶμαι Ἀκαρνάν. Εἶμαι ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἀπὸ τὰ Σκλάβαινα» κ.ἄ. Σύμφωνα μὲ τὴν χρονολογία (1006), πὺν βρέθηκε μέσα στὸν τάφο του, πρέπει νὰ ἔζησε στὸ τέλος τοῦ 10ου αἰῶνα καὶ στὶς ἀρχές τοῦ 11ου. Μόνασε σὰν Ἡγούμενος στὴν Ἱερά Μονὴ Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, στὴν παλιὰ Κιάφα -Σκλάβαινα τῆς Ἀκαρνανίας τῆς ἐπαρχίας Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου. Ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς ἀγαρηνοὺς πειρατές, μαζί μὲ τοὺς πέντε συμμοναστές του, δυὸ Ἱερομόναχους καὶ τρεῖς μοναχοὺς, καθὼς καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους χριστιανοὺς τῆς περιοχῆς. Τὴ ζωὴ του, τὸν μαρτυρικὸ του θάνατο καὶ τὸν τάφο του, ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Βλάσιος σὲ πολλοὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς κυρίως στὴν εὐσεβέστατη καὶ ἀείμνηστη Γερόντισσα Εὐφροσύνη Σ. Κατσαρᾶ ἀπὸ τὰ Σκλάβαινα, μὲ ὀφθαλμοφανεῖς ἐμφανίσεις του. Πρόσφατα ὁ ἅγιος Βλάσιος ἔκανε δυὸ ἐμφανίσεις, μία σὲ ὄραμα στὸν εὐσεβέστατο ἀείμνηστο Ἀρχιμ. Ἀρσένιο Τσαταλιὸ τὴν 6-12-1978 καὶ μία ἄλλη σὲ εὐλαβέστατο μοναχὸ Ἀγιορείτη στὸ Ἅγιον Ὅρος τὴν 3-2-1980.

Ἀνάμνηση θαύματος ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου στὴν Πάργα Νικοπόλεως (1603)

Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ ὁ Βασιλεὺς (+ 1138)

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 12

- Ο Άγιος Μελέτιος Αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας
- Η Όσια Μαρία ή μετονομασθεῖσα Μαρίνος
- Ο Άγιος Αντώνιος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Άγιοι Πλωτῖνος καὶ Σατορνῖνος
- Οἱ Άγιοι Πατέρας καὶ Γιός
- Ἐγκαίνια ναοῦ τῆς Θεοτόκου «εἰς Πούσγην»
- Ο Άγιος Χρήστος ὁ Κηπουρός
- Ο Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ θαυματουργός

Ὁ Άγιος Μελέτιος Αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας

Ὁ Μελέτιος γεννήθηκε στὴ Μελιτηνὴ τῆς Μικρῆς Ἀρμενίας, περίπου τὸ 310. Ἦταν πολὺ μορφωμένος καὶ εὐσεβῆς χριστιανός. Τὸ 357 χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Σεβαστείας, κατόπιν μετατίθεται στὸν θρόνο τῆς Βερόοιᾶς τῆς Συρίας καὶ μετὰ τρία χρόνια γίνεται ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας (361). Δυστυχῶς, ὅταν ἐγκαταστάθηκε στὴ νέα του ἔδρα ὁ Μελέτιος, στὸ χριστιανικὸ στρατόπεδο ἐπικρατοῦσε μεγάλη ἀναταραχὴ, ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς. Τριάντα ἡμέρες ἔμεινε στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο, καὶ κατόρθωσε μέσα σ' αὐτὸ τὸ λίγο χρόνο νὰ θεμελιώσῃ μὲ τὸ ἔργο του τόσο τὴν πίστη τῶν Ὁρθόδοξων, ὥστε, ὅταν μετὰ τοὺς προσέβαλαν δυνατοὶ ἄνεμοι, αὐτοὶ ἔμειναν γερὰ ῥιζωμένοι. Ἔτσι, ὁ Μελέτιος ἔπραξε στὸ ποίμνιό του αὐτὸ πὺν λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως». Δηλαδή, ὅσο καιρὸ ἔχουμε σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ, ἄς ἐργαζόμαστε τὸ ἀγαθὸ πρὸς ὅλους, καὶ ἰδιαίτερα σ' ἐκείνους πὺν ἔχουν τὴν ἴδια πίστη μ' ἐμᾶς. Μὲ διάφορες ῥαδιουργίες οἱ Ἀρειανοὶ κατορθώνουν νὰ τὸν ἐξορίσει ὁ Κωνσταντῖος στὴν Ἀρμενία. Ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θριάμβευσε. Στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 381, ὁ Μελέτιος ὄχι μόνο λαμβάνει μέρος, ἀλλὰ καὶ προεδρεύει. Ἀπεβίωσε ἐνῶ ἀκόμα διαρκοῦσαν οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου. Ἡ κηδεῖα του ἔγινε πάνδημος καὶ πανηγυρικὴ, μὲ συμμετοχὴ ὄλων τῶν Πατέρων τῆς Συνόδου.

Ἡ Όσια Μαρία ἢ μετονομασθεῖσα Μαρίνος

Ἡ Όσια αὐτὴ Μητέρα, ἄλλαξε τὰ γυναικεῖα φορέματα, φόρεσε ἀνδρικὰ καὶ ἀντὶ Μαρίας μετονομάσθηκε Μαρίνος. Στὸ μοναστήρι μπῆκε μαζί μὲ τὸν κατὰ σάρκα πατέρα της, ἐκάρη μοναχὸς καὶ ὑπηρετοῦσε μαζί μὲ τοὺς νεότερους μοναχοὺς, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶναι γυναῖκα. Μία μέρα πὺν ἔμεινε σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς συκοφαντήθηκε ὅτι διέφθειρε τὴν κόρη τοῦ ξενοδόχου. Ἡ Όσια δέχτηκε τὴν συκοφαντία, ἂν καὶ εὐκόλα ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀντικρούσει. Ὅποτε ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ γιὰ τρία ὀλόκληρα χρόνια ταλαιπωρήθηκε, τρέφοντας τὸ παιδὶ πὺν δὲν γέννησε αὐτὴ. Ὅταν κάποτε ἔγινε πάλι δεκτὴ ἀπὸ τὸ

μοναστήρι καὶ ἀπεβίωσε, φανερώθηκε ὅτι ἦταν γυναῖκα. Ἡ δὲ κόρη τοῦ ξενοδόχου κυριεύτηκε ἀπὸ δαιμόνιο καὶ ὁμολόγησε ὅτι τὴν διέφθειρε κάποιος στρατιώτης καὶ ὄχι ἡ Ὅσια. Ὁ Ἡγούμενος λοιπὸν καὶ οἱ μοναχοί, πού πρῶτα τὴν ὀνόμαζαν ἄθλια, τότε τὴν ἀποκαλοῦσαν μακάρια καὶ τὴν ἔθαψαν μὲ πολλές τιμές.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ἄλλοι νομίζουν, ὅτι ὁ ἐορταζόμενος τὴν 12η Φεβρουαρίου Ἀντώνιος ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ὁ Ἀντώνιος Β΄, πού πατριάρχευσε τὸ 893 μὲ 895 (κατ' ἄλλους τὸ 893-901, διαδεχθεῖς τὸν πατριάρχη Στέφανο). Ὁ Ἀντώνιος αὐτὸς γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, πρὸ τῆς πατριαρχείας του ὑπηρέτησε σὰ μοναχός, κατόπιν σὰν Ἱερομόναχος καὶ ἡγούμενος σὲ μία ἀπὸ τὶς μονὲς τῆς πρωτεύουσας. Ἦταν ἄνδρας ὄσιος, μὲ ἀρετὲς γεμάτος, ναὸς εὐσπλαχνίας καὶ καλωσύνης. Ἄλλοι, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Νικόδημος Ἁγιορείτης, νομίζουν ὅτι ὁ ἐορταζόμενος Πατριάρχης Ἀντώνιος, εἶναι ὁ Γ΄ (974-980). Αὐτὸς ἀρχισε τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Στουδίου. Ὁ Λέων ὁ διάκονος γράφει γιὰ τὸν Ἀντώνιο αὐτό, ὅτι εἶχε ἀποστολικὸ τρόπο ζωῆς καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐμπιστεύονταν βασιλεῖς, πλούσιοι καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, δίνοντάς του πολλὰ ἀγαθὰ, πού ὁ Ἀντώνιος μὲ τὴν σειρά του τὰ ἔδινε ὅλα στοὺς φτωχοὺς. Ὁ δὲ σύγχρονός του Ἱεράρχης, ἐπίσκοπος Χωνῶν, λέει ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἦταν καθαρὸς στὴν καρδιά, ἐντελῶς ἀφιλοχρήματος, πολὺ ταπεινόφρων, τελείως ἄκακος, φίλος τῆς ἀπλότητος, ὀπαδὸς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς εἰρήνης, τέλειος ἀσκητής, χωρὶς καμμιά ὀργή, μὲ πολλὴ συμπάθεια. Χαρὰ του ἦταν νὰ εὐεργετεῖ, πέλαγος εὐσπλαχνίας, τέλειος τύπος ἐπισκόπου μὲ ἀποστολικὴ χάρη. Ἄλλ' εἴτε γιὰ τὸν ἕνα Ἀντώνιο πρόκειται εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο, καὶ οἱ δυὸ εἶναι ἄξιοι σεβασμοῦ καὶ τιμῆς.

Οἱ Ἅγιοι Πλωτῖνος καὶ Σατορνῖνος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρας καὶ Γιός

Μᾶλλον οἱ ἴδιοι μ' αὐτοὺς τῆς 13ης Φεβρουαρίου.

Ἐγκαίνια ναοῦ τῆς Θεοτόκου «εἰς Πούσγην»

Αναφέρεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1590 καὶ ὅτι τὰ ἐγκαίνια αὐτὰ ἔγιναν τὸ 1002. Λόγος γι' αὐτὰ τὰ ἐγκαίνια γίνεται καὶ στὸν 787 Κώδικα τῆς Μαρκεσιανῆς Βιβλιοθήκης.

Ὁ Ἅγιος Χρῆστος ὁ Κηπουρός

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλβανία. Σὲ ἡλικία 40 χρονῶν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κηπουροῦ. Κάποια μέρα φιλονίκησε μὲ ἕναν Τοῦρκο γιὰ τὴν τιμὴ τῶν μῆλων ποὺ πουλοῦσε. Συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸν Κριτὴ, συκοφαντούμενος πὼς εἶπε ὅτι θὰ γίνεῖ Τοῦρκος. Τότε τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, χωρὶς ψωμὶ καὶ νερό, καὶ τὸν βασάνισαν σκληρά. Στὴν ἴδια φυλακὴ βρισκόταν καὶ ὁ λόγιος Καισάριος Δαπόντε, ποὺ παρακολούθησε τὰ βασανιστήρια τοῦ Ἁγίου καὶ ἀργότερα ἔγραψε τὸ μαρτύριό του. Ὁ Χρῆστος παρέμεινε σταθερὸς στὴν πίστη τῶν πατέρων του καὶ ἀποκεφαλίστηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου 1748 στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ θαυματουργός

Ἀρχιεπίσκοπος Μόσχας (Ρῶσος, + 1378).

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 13

- Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανός
- Οἱ Ἅγιοι Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα οἱ Ἀπόστολοι
- Ὁ Ὅσιος Ἀβραάμης
- Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν κτήτορας τῆς Μονῆς Χιλιανταρίου Ἁγίου Ὄρους
- Οἱ Ἅγιοι Πατέρας καὶ Γιός
- Ὁ Ὅσιος Μαΐουμᾶς
- Μνήμη ἐγκαινίων ἱεροῦ ναοῦ Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας ἰσαποστόλου Θέκλης
- Τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν 13ην τοῦ παρόντος μηνὸς ἐορτάζεται ἐν Ἀρχαίᾳ Κορίνθῳ, ἡ μνήμη τῶν συνεργατῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου Τιτίου, Ἰούστου, Χλόης καὶ Κρίσπου.

Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανός

Ὁ Μαρτινιανός ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ Ε΄ μ.Χ. αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καὶ ἀπὸ μικρὸς ἔτρεφε στὴν ψυχὴ του, ἀκοίμητη τὴν φλόγα τῆς εὐσέβειας. Θέλοντας δὲ νὰ ἀφοσιωθεῖ στὴν ἐρημικὴ ζωὴ, ἔστησε τὴν σκήτη τοῦ στὰ ὄρια τοῦ ὄρους Κιβωτοῦ, ὅπου ἀπλωνόταν κατάλληλη ἔρημος γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ ἡσυχαστικοῦ βίου. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸν καιρὸ του μὲ προσευχὴ, μελέτη, ἐργασία καὶ ἄσκηση. Ἡ φήμη τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ἀρετῆς του, δὲν ἄργησε νὰ φθάσει σ' ὅλη τὴν γύρω περιοχὴ καὶ νὰ φέρει στὸ κελλί του πλήθη μετανοούντων καὶ δυστυχισμένων, ποὺ ζητοῦσαν τὶς συμβουλὲς καὶ τὴν παρηγοριά του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔρχονταν καὶ γυναῖκες καὶ κόρες, ζητῶντας στήριγμα κατὰ τῶν καταιγίδων καὶ ἀσπίδα κατὰ τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς. Ὁ Μαρτινιανός, κάνοντας τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ, πῆγε σὲ πολλὰ μέρη. Τελικὰ κατέληξε σ' ἓνα ἡσυχαστήριον ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Συχνὰ δὲ ἔλεγε τὰ λόγια τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου: ὅτι ὁ Διάβολος περιέρχεται σὰ θηρίον καὶ ζητᾷ ποιὸν νὰ καταπιεῖ. Ὀφείλουμε λοιπὸν νὰ προφυλαγώμαστε ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις του, ἔτοιμοι πάντοτε γιὰ νὰ τὸν ἀποκρούσομε. Πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα στὸ ἐρημητήριό του.

Οἱ Ἅγιοι Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα οἱ Ἀπόστολοι

Ἦταν ζευγάρι Ἰουδαίων ἀπὸ τὸν Πόντο, σκηνοποιοὶ καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐπάγγελμα. Κατοικοῦσαν στὴν Κόρινθο, ἐξασκοῦσαν τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ εἶχαν ζωὴ εὐσεβέστατη. Ἡ θερμὴ φιλοξενία τους στὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν καὶ ὁμοτέχνό τους Παῦλο, ὅταν αὐτὸς ἦλθε στὴν Κόρινθο, ἔμεινε παροικιῶδης. Μάλιστα, τὸν ἀκολούθησαν καὶ σὲ διάφορες περιοδεῖες του, ὅπως στὴν Ἐφεσο, βοηθῶντας αὐτόν, ἀλλὰ συγχρόνως καταρτιζόμενοι ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ διδασκαλία του. Τόσο πολὺ εἶχε ἐνθουσιάσει τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ἡ φλογερὴ πίστη καὶ ἡ ἀκούραστη ἐργατικότητα τοῦ

Ακύλα καὶ τῆς Πρίσκιλλας, ὥστε σὲ μία ἐπιστολή του ἐκφράζεται γι' αὐτοὺς ὡς ἐξῆς: «Χαιρετῆστε ἐγκάρδια τὴν Πρίσκιλλα καὶ τὸν Ἀκύλα, πού εἶναι συνεργάτες μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Αὐτοί, γιὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴ μου, ἔβαλαν τὸν τράχηλό τους κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι καὶ κινδύνευσαν νὰ σφαγοῦν. Στους ὁποίους δὲν εἶμαι μόνο ἐγὼ εὐγνώμων, ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ Ἐκκλησίες τῶν ἐθνῶν». Ἀλλὰ ἡ ἀφοσίωση καὶ ἡ φιλόξενη διάθεση τοῦ ζευγαριοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ μεγάλο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, Παῦλο, μᾶς θυμίζει τὰ λόγια του Κυρίου μας: «Ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται». Δηλαδή, ἐκεῖνος πὺν ὑποδέχεται τὸν δίκαιον, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι δίκαιος, θὰ πάρει τὴν ἴδια ἀνταμοιβὴ πὺν θὰ πάρει καὶ ὁ δίκαιος. Καὶ πράγματι, ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα ἐντάχθηκαν στους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα μὲ τὸν τίτλο τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Ὅσιος Ἀβραάμης

Αὐτὸς ἔζησε στὰ χρόνια του Μεγάλου Θεοδοσίου (395-408) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Κύρου, στὴν ὁποία γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε ἀσκητικά. Ἐμαθε, ὅτι σὲ κάποιο χωριὸ του Λιβάνου, οἱ κάτοικοί του ἦταν ὅλοι εἰδωλοάτρες. Πῆγε λοιπόν, ἐκεῖ, νοίκιασε ἓνα δωμάτιο καὶ κάθισε τρεῖς μέρες, ἐνῶ τὴν τέταρτη τὸν κατάλαβαν ὅτι ἦταν χριστιανὸς καὶ μὲ τὴν βία θέλησαν νὰ τὸν διώξουν μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τους. Ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, πίεζαν τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ ἐκείνου οἱ φοροεισπράκτορες νὰ πληρώσουν τοὺς φόρους τους. Τότε ὁ Ἀβραάμης τοὺς ἀπάλλαξε, πληρώνοντας αὐτὸς τοὺς φόρους. Οἱ κάτοικοι ἐκτίμησαν πολὺ τὴν ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ Ἀβραάμη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνουν ὅλοι χριστιανοί, νὰ κτίσουν Ναὸ στὸ χωριὸ τους καὶ εἶχαν σὰν ἱερέα τὸν Ὅσιο. Μετὰ ἀπὸ τριετὴ θεάρεστη δράση, ἐπέστρεψε στὸ ἀσκητικὸ του κελλί, καὶ ἔπειτα ἔγινε ἐπίσκοπος στὴν πόλη τῶν Κάρων στὴν Παλαιστίνη, ἀφοῦ τὴν καθάρισε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητάς του, ἔφτασε μέχρι καὶ σ' αὐτὸν τὸν βασιλέα Θεοδόσιο, πὺν τὸν κάλεσε καὶ τὸν εἶδε αὐτοπροσώπως στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὅταν ἀπεβίωσε, μὲ βασιλικὴ διαταγή, ἐτάφηκε μὲ μεγάλες τιμὲς στὴν πόλη τῶν Κάρων. Τὴν ζωὴ του ἔγραψε ὁ Κύρου Θεοδώρητος.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ἐζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Μαυρικίου (582-602) καὶ ἔκανε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας πρὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, στὰ χρόνια 579-607. Ἐζησε ζωὴ ἀγία, ἔκανε καὶ πολλὰ θαύματα, ἓνα ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι καὶ αὐτό. Ὅταν ὁ Ἅγιος Λέων, ἐπίσκοπος Ῥώμης, ἔγραψε τὴν πολυθρύλητη ἐκείνη ἐπιστολή τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἔστειλε στὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, πὺν ἔγινε στὴ Χαλκηδόνα, τὴν διάβασε ὁ Ὅσιος αὐτὸς Εὐλόγιος καὶ ὄχι μόνο τὴν ἐπαίνεσε ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τὴν διακήρυξε. Ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ χαροποιήσῃ καὶ τοὺς δυὸ Ἁγίους ἄνδρες, ἔστειλε Ἄγγελο στὸν Εὐλόγιο, μὲ σχῆμα Ἀρχιδιακόνου τοῦ Λέοντα, πὺν τὸν εὐχαριστοῦσε διότι ἀποδέχτηκε τὴν ἐπιστολή τοῦ Λέοντα. Ὁ Εὐλόγιος συνομιλοῦσε μὲ τὸν Ἄγγελο, νομίζοντας ὅτι συνομιλοῦσε μὲ τὸν Ἀρχιδιάκονο τοῦ Πάπα Λέοντα. Ὅταν ὅμως ἔγινε ἄφαντος ὁ Ἄγγελος ἀπὸ μπροστά του, τότε κατάλαβε ὅτι ἦταν Ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεό, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὰ χέρια Του.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν κτήτορας τῆς Μονῆς Χιλιανταρίου Ἁγίου Ὄρους

Ἦταν βασιλιάς τῶν Σέρβων μὲ τὸ ὄνομα Στέφανος Α΄ Νεμάνια καὶ πατέρας τοῦ ὁσίου Σάββα, πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας (14 Ἰανουαρίου). Τὸ 1196 παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ ἀναχώρησε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου μαζὶ μὲ τὸν γιό του ἔκτισε τὴν Μονὴ Χιλιανταρίου καὶ ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ὁσία, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρας καὶ Γιός

Μαρτύρησαν μὲ σταυρικὸ θάνατο.

Ὁ Ὅσιος Μαΐουμᾶς

(Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου σὰν Ἁγ. Μαυσιμᾶς).

Μνήμη ἐγκαινίων ἱεροῦ ναοῦ Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας ἰσαποστόλου Θέκλης, ἐν τῷ ὄρει Ποσαλέως

Τὴ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν 13ῃν τοῦ παρόντος μηνὸς ἐορτάζεται ἐν Ἀρχαίᾳ Κορίνθῳ, ἡ μνήμη τῶν συνεργατῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου Τιτίου, Ἰούστου, Χλόης καὶ Κρίσπου.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 14

- Ὁ Ὅσιος Αὐξέντιος ὁ ἐν τῷ Ὄρει
- Ὁ Ὅσιος Μάρων
- Ὁ Ἅγιος Φιλήμονας ἢ Φίλιππος, ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Γάζας
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Ψάρι Κορινθίας
- Ὁ Ἅγιος Δαμιανὸς ὁ μοναχὸς
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Παῖζάνος
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Τραπεζούντιος
- Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος μάρτυρας, ὁ ἐν Ῥώμῃ
- Οἱ Ἅγιοι Δύο Βαλεντῖνοι Ἱερομάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Βαλεντίνη, μάρτυς

Ὁ Ὅσιος Αὐξέντιος ὁ ἐν τῷ Ὄρει

Ἐξῆσε στὴν Κωνσταντινούπολη (καταγόταν ἀπὸ τὴν Συρία), στὰ χρόνια τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (440) καὶ εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Σχολαρίου. Τὸν διέκρινε μεγάλη σωματικὴ δύναμη, εὐπρέπεια ἡθους, ἐπιείκεια, καθὼς καὶ ἄλλες ἀρετές. Ὅμως, ἡ φιλήσυχη διάθεσή του καὶ ὁ πόθος του νὰ καταγίνεται συστηματικότερα μὲ τὶς θρησκευτικὲς καὶ θεολογικὲς μελέτες, τὸν ἔφερε στὶς μοναχικὲς τάξεις. Ἄφησε, λοιπὸν τὴν βασιλίτσα τῶν πόλεων καὶ ἀποσύρθηκε στὸ ἀντικρινὸ βουνὸ ἑνὸς μικροῦ νησιοῦ καὶ ἐκεῖ ἀσκήτευε. Ὁ Αὐξέντιος ἀπέκτησε τόση πολλὴ ἐκτίμησι ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ἀκρίβεια τῶν θεολογικῶν του γνώσεων καὶ τὴν μεγάλη του ἀρετὴ, ὥστε προσεκλήθη σὰν ἀπλὸς μοναχὸς τὸ 451 νὰ παραστῆ στὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Χαλκηδόνα. Βέβαια ὁ Αὐξέντιος δὲν ἔμεινε στὴ θεωρία μόνο τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ἦταν καὶ πιστὸς ἐφαρμοστὴς τῆς πίστεως. Διότι, «ἡ πίστις, ἐὰν μὴ ἔργα ἔχει, νεκρὰ ἐστὶ καθ' ἑαυτήν». Ἡ πίστη, δηλαδὴ, ἂν δὲν ἔχει καρπὸ ἔργα ἀρετῆς, εἶναι ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν ρίζα τῆς νεκρῆς. Οἱ καθημερινοί, λοιπὸν, ἐπισκέπτες του, πού πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν πλούσιοι, τοῦ ἔφεραν ἀφθονὰ δῶρα καὶ τροφές. Ἐκεῖνος, ὅμως, κρατοῦσε τὰ ἀναγκαῖα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς, πού ἦταν τακτικοὶ «πελάτες» του. Διότι ἤξεραν ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του θὰ ἔπαιρναν τροφὴ ψυχῆς καὶ ἀπὸ τὰ χέρια του τροφὴ τοῦ σώματος. Μάλιστα, ὁ μέγας σεβασμὸς πρὸς τὸν ὄσιο ἔγινε αἰτία νὰ ἰδρυθεῖ γυναικεῖο μοναστήρι, στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ πού ἀσκήτευε. Ὁ θάνατός του, σὲ μεγάλη ἡλικία, ἦταν γαλήνιος θάνατος δικαίου.

Ὁ Ὅσιος Μάρων

Εἶχε στήσει τὸ ἀσκητήριό του στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀντιοχείας. Ἀλλ' ἡ θερμὴ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον, τὸν ἔκανε νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ ἀσκητήριό του καὶ νὰ περιοδεύει σὲ πόλεις καὶ χωριά, κηρύττοντας τὸ θεῖο λόγο. Ἐπίσης ἔδινε παρηγοριὰ καὶ συμβουλές, συμφιλιῶνε καὶ συμβίβαζε, ἄρπαζε πολλοὺς ἀπὸ τὶς

παγίδες τῆς πλεονεξίας, ἀπὸ τὸ καμίνι τοῦ θυμοῦ καὶ ἀπὸ τὸ βόρβορο τῆς ἀκολασίας. Καὶ ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὶς πόλεις, ἔρχονταν οἱ πόλεις πρὸς αὐτόν. Καὶ τότε στὸ ἐρημικὸ ἀσκητήριό του ἀκατάπαυστα ἔρχονταν πυκνὲς ὀμάδες ἀνθρώπων, πὺ ζητοῦσαν γιὰτρειὰ στὶς διάφορες ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἀσθενεῖες τους. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς μοναχοὺς, ὁ Ὅσιος, ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον. Τοὺς παρακαλοῦσε λοιπὸν καὶ τοὺς ἰκέτευε, νὰ μένουν πιστοὶ στὰ καθήκοντά τους, νὰ εἶναι ὑποδείγματα τῆς πίστεως, ζηλευτοὶ τύποι τῆς ἐγκράτειας, φρουροὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θεῖα κάτοπτρα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Σὲ τέτοιες λοιπὸν ἀσχολίες, βρῆκε τὸν Μάρωνα ἢ ἀσθένεια, πὺ τὸν διαβίβασε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο στὸν ἄλλο, μὲ ἡσυχὴ τὴν συνείδηση, ὅτι ἔζησε γιὰ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ τοὺς συνανθρώπους του.

Ὁ Ἅγιος Φιλήμονας ἢ Φίλιππος, ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Γάζας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266. (Ἄλλοι καταγράφουν τὰ δυὸ ὀνόματα σὰν δυὸ ξεχωριστοὺς ἐπισκόπους).

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Ψάρι Κορινθίας

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ψάρι τῆς Κορινθίας. Οἱ γονεῖς του ὀνομάζονταν Ἰωάννης καὶ Καλή, καὶ οἱ δυὸ εὐσεβεῖς χριστιανοί. Δώδεκα χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Σηλυβρία τῆς Θράκης. Ἐκεῖ παντρεύτηκε, ἀπόκτησε παιδιὰ καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλανόδιου παντοπώλη. Τοῦρκοι ὅμως συνάδελφοί του, τὸν ζήλεψαν καὶ τὸν συκοφάντησαν ὅτι δῆθεν ἔβρισε τὸν Μωάμεθ. Ἔτσι ὀδηγήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τὸ 34ο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλεῖμάν Α' (1520-1566), ὅπου ὀμολόγησε μὲ θάρρος τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Ἀφοῦ δὲν ὑπέκυψε στὶς κολακεῖες καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν Τούρκων, ῥίχτηκε στὴ φωτιά καὶ κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 14 Φεβρουαρίου 1554 στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ συνέγραψε ὁ Ἱερομόναχος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης ὁ μετέπειτα Λιτῆς καὶ Ρενδίνης.

Ὁ Ἅγιος Δαμιανὸς ὁ μοναχὸς

Πατρίδα τοῦ νέου ὀσιομάρτυρα Δαμιανοῦ ἦταν τὸ χωριὸ «Ρίχοβον Ἀγράφων», δηλαδὴ τὸ Μυρίχοβο τῆς ἐπαρχίας Καρδίτσας. Νέος ἀκόμα πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς στὴ Μονὴ Φιλόθεου. Κατόπιν πῆγε κοντὰ σ' ἓναν ἀναχωρητὴ, τὸν Δομέτιο, ὅπου ἔμεινε κοντὰ του, ἀσκούμενος στὴν ἀρετὴ, γιὰ τρία χρόνια. Ἐπειτα ἐγκατέλειψε τὴν σκῆτη του καὶ ἦλθε στὰ χωριὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ Ὀλύμπου καὶ μετὰ τοῦ Κισσάβου καὶ τῆς Λάρισας, διδάσκοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα ἀποσύρθηκε κοντὰ στὸ χωριὸ Σηλίτζιανη καὶ ἔκτισε μοναστήρι στὸ ὄνομα τῆς ἀποτομῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἐχοντας λοιπὸν σὰν ὀρμητήριο τὸ μοναστήρι του, ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀποστολικὴ του δράση. Κάποτε πῆγε σὲ κάποιο χωριὸ, πὺ ὀνομαζόταν Βουγαρίνη καὶ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1568. Ὀδηγήθηκε στὴ Λάρισα, ὅπου φυλακίστηκε μὲ διαταγὴ τοῦ Τούρκου ἄρχοντα τῆς πόλης αὐτῆς. Ἐκεῖ μέσα ὑπέστη πολλὰ καὶ σκληρὰ βασανιστήρια.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπέκυψε σὺς δελεαστικὰς ὑποσχέσεις τοῦ Τούρκου ἄρχοντα καὶ ἔμεινε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη, καταδικάστηκε σὲ θάνατο δι' ἀγχόνης. Τὸ πρῶν, πού πῆγαν νὰ τὸν κρεμάσουν, κόπηκε τὸ σχοινὶ τῆς θηλειᾶς καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν μισοπεθαμένος τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά. Τὴν δὲ στάκτη του μὲ μανία τὴν ἔριξαν στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν σὺς 14 Φεβρουαρίου 1568.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Παϊζάνος

Ἦταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη, ῥάφτης στὸ ἐπάγγελμα καὶ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀφοῦ ἔμεινε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη, σὺς 14 Φεβρουαρίου 1693. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Πλαγιά τῆς περιφερείας Πλωμαρίου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Τραπεζούντιος

Ὁ νέος ὀσιομάρτυρας Νικόλαος καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα τοῦ Πόντου, καὶ σὲ μικρὴ ἡλικία ἦλθε καὶ ἐγκαταστάθηκε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του σὲ κάποια μικρὴ κωμόπολη Κατίγογι λεγόμενη, τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειᾶς καὶ Ἀμισοῦ. Σὲ ἡλικία 18 χρονῶν μεταμφιέστηκε γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τ' ἀδέλφια του, προκειμένου νὰ πάει σὲ μοναστήρι τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ μοναχικὸς πόθος τὸν ἔκαιγε ὑπερβολικά. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε καὶ τ' ἀδέλφια του τὸν πάντρεψαν μὲ τὴν βία. Ἡ γυναῖκα του ὅμως πέθανε καὶ τὸν ἄφησε ἔρημο μὲ δυὸ παιδιά, πού τὸ ἓνα πέθανε κι αὐτό, ἐνῶ τὸ ἄλλο τὸ πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του κάποιος συγγενῆς του. Ἔτσι, μόνος τώρα, ἐργάστηκε πνευματικὰ σ' αὐτὸ πού ποθοῦσε. Ἀπὸ τὴν πολλὴ μελέτη, ἔπαθαν ζημιὰ τὰ μάτια του καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἔμαθε θαυματουργικὰ τὴν ἰατρικὴ τέχνη καὶ ὠφέλησε πολλοὺς πάσχοντες. Ἀργότερα χειροτονήθηκε μοναχὸς καὶ ἀπέκτησε τὸ προορατικὸ χάρισμα. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Πάφρας Ἀμισοῦ Εὐθύμιος ὁ Ζήλων, διέκρινε τὶς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ Νικολάου καὶ τὸν χειροτόνησε ἐπίσκοπο τῶν χωριῶν γύρω ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του. Ὄταν τὸν ῥωτοῦσαν οἱ μαθητὲς του γιὰ τὸν ἡσυχάζει καθόλου, αὐτὸς ἀπαντοῦσε: «Φοβᾶμαι, παιδιά μου, τὸν λόγο τοῦ Προφήτη, ἐπικατάρματος πᾶς ὁ ποιῶν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς». Ποίμανε τὸ ποίμνιό του 4-5 χρόνια, ὥσπου τὸν συνέλαβαν οἱ Τούρκοι σὰν κακοῦργο. Οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ βρῆκαν τρόπο νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε. Διότι ἄγγελος Κυρίου τοῦ εἶπε νὰ βαδίσει μετὰ χαρᾶς στὸ μαρτύριο. Μετὰ δὲ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ σὺς 14-2-1920 σὲ ἡλικία 66 χρονῶν. Τὰ θαύματά του καὶ μετὰ τὸν θάνατό του εἶναι ἐπίσης πολλὰ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος μάρτυρας, ὁ ἐν Ῥώμῃ

Οἱ Ἅγιοι Δύο Βαλεντῖνοι, Ἱερομάρτυρες

Ἡ διάκριση αὐτῶν τῶν Ἀγίων δὲν εἶναι σαφής. Ὁ πρῶτος ἦταν κληρικός τῆς Ῥώμης καὶ μαρτύρησε κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ Κλαυδίου Β΄. Ὁ δεύτερος ἦταν ἐπίσκοπος Τέρνι καὶ μαρτύρησε στὴ Ῥώμη. Τὰ δὲ λείψανά του ἀνακομίστηκαν στὴν Τέρνι. Στὴ Δύση, καθὼς καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους μὴ Ὀρθόδοξους λαοὺς, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Βαλεντίνου θεωρεῖται ἑορτὴ τῶν ἐρωτευμένων, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἰδιαίτερος λόγος ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν συγκεκριμένων ἁγίων. Πιθανότατα ἡ ἐπιλογή αὐτὴ συνδέεται ἢ μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζευγαρώνουν τὰ πουλιὰ ἢ καὶ μὲ τὴν γιορτὴ τῆς γονιμότητος ποὺ ἑορταζόταν ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους στὶς 15 Φεβρουαρίου (Λουπερκάλια).

Ἡ Ἁγία Βαλεντίνη, μάρτυς

Σὲ κάποιο ἀγιολόγιο ἀναφέρεται αὐτὴ τὴν μέρα καὶ ἡ μνήμη τῆς πιὸ πάνω ἁγίας. Πιθανότατα εἶναι ἀνύπαρκτη καὶ προφανῶς συγχέεται μὲ τὴν μνήμη τῶν πιὸ πάνω δυὸ Ἀγίων Βαλεντίνων.

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 15

- Ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος ὁ ἀπόστολος
 - Ὁ Ὅσιος Εὐσέβιος
 - Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τῆς Θράκης
 - Ὁ Ἅγιος Μαῖωρ
 - Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Διακονίσις
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Θεσσαλονίκη
 - Ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ὁ Βαγιάνος, ὁ ἐν Χίῳ (+ 1960)
-

Ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος ὁ ἀπόστολος

Ἦταν δούλος στὸ σπίτι τοῦ πλουσίου Φιλήμονα, στὰ χρόνια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὁ Φιλήμων, μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του, εἶχε προσέλθει στὸ χριστιανισμὸ καὶ ἦταν στοργικότατος στοὺς δούλους του. Ὁ Ὀνήσιμος ὅμως, ἤθελε νὰ πάει στὴ Ῥώμη, γιὰ νὰ κάνει ὅπως τοῦ ἄρесе τὴν ζωὴ του. Καταχρᾶται, λοιπόν, τὸν κύριό του, ἐξοικονομεῖ τὰ ναῦλα καὶ δραπετεύει. Ἐκεῖ στὴ Ῥώμη ἀλήτευε, ἐργασία δὲν ἔβρισκε, οὔτε στοργὴ καὶ βοήθεια ἀπὸ πουθενά. Τὸν κατέλαβε μεγάλη στενοχώρια. Τί νὰ ἔκανε; Θυμήθηκε τότε, ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του, τοὺς χριστιανούς, ποὺ ἦταν φιλόφρονες. Πλησιάζει τὴν ῥωμαϊκὴ χριστιανικὴ κοινότητα, καὶ πράγματι ἡ βοήθεια ποὺ παίρνει ἦταν μεγάλη. Συγχρόνως μαθαίνει ὅτι στὴ Ῥώμη εἶναι ὑπόδικος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Τὸν γνώρισε ὅταν εἶχε φιλοξενηθεῖ στὸ σπίτι τοῦ κυρίου του. Ὁ Ὀνήσιμος, ἂν καὶ εἰδωλολάτρης, εἶχε ἐντυπωσιασθεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ μικρόσωμου ἐκείνου χριστιανοῦ. Τώρα ποὺ ἄκουσε ὅτι εἶναι στὴ Ῥώμη, νοιώθει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν δεῖ καὶ αἰσθάνεται μίαν συνταρακτικὴ ἐσωτερικὴ μεταβολὴ στὸν ἑαυτό του. Τοῦ συνέβη αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ἐγενήθη ἐπ' αὐτῷ πνεῦμα Θεοῦ». Δηλαδή, ἔπνευσε σ' αὐτὸν πνεῦμα Θεοῦ. Ὁ Ὀνήσιμος δὲν ἀφήνει τὴν εὐκαιρίαν ἀνεκμετάλλευτη. Συναντᾷ τὸν Παῦλο καὶ αὐτὸς τοῦ φέρεται τόσο στοργικὰ καὶ πατρικὰ, ὥστε ὁ Ὀνήσιμος ὄχι μόνον γίνεται θερμὸς χριστιανός, ἀλλὰ καὶ σὰν ἀπόστολος τῆς ἁγίας πίστεως λαμβάνει μαρτυρικὸ θάνατο. (Γνωστὴ βέβαια εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ του στὸν κύριό του Φιλήμονα ποὺ ἀναφέρεται στὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολὴ 1-22 τοῦ ἀπ. Παύλου).

Ὁ Ὅσιος Εὐσέβιος

Ἡ παράδοσις δὲν μᾶς διέσωσε οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν γονέων του, οὔτε τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του. Γνωρίζουμε ὅμως, ὅτι ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους, μὲ ζωντανὴ εὐσέβεια, ἀσκητὴς. Ἡ ἐγκράτειά του στάθηκε περιβόητη, ἀλλ' ἡ μεγάλη πίστις του καὶ τὸ ἀκοίμητο ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, τοῦ ἔδινε τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις, γιὰ νὰ πηγαίνει στὶς πόλεις καὶ νὰ στηρίζει τοὺς ἀνθρώπους στὸ λόγῳ καὶ τὶς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅσοι γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπαν νόμιζαν, ὅτι ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀδυναμία θὰ ἀναγκαζόταν νὰ ἔχει συνεχῆ μέριμνα γιὰ τὸν ἑαυτό

του. Ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν ἔκανε νὰ ζεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους. Τελείωσε δὲ τὴν ζωὴ του, ἐργαζόμενος γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν μέχρι τελευταίας πνοῆς του.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θράκη

Βλέπε σχετικῶς τὴν 25ῃ Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἅγιος Μαῖω

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ὑπηρετοῦσε σὰν στρατιώτης στὸ λεγόμενο τάγμα τῶν Μαύρων. Ὄταν ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, βρισκόταν μὲ τὸ τάγμα του στὴ Γάζα. Καταγγέλθηκε στὸν ἐκεῖ ἑπαρχο, ὅτι ἦταν χριστιανός. Ὄταν ρωτήθηκε, μὲ θάρρος ὁμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἦταν καὶ θὰ παραμείνει χριστιανός. Τότε ὁ ἑπαρχος διέταξε τὸν ἄγριο βασανισμό του. Καὶ πέθανε, ἀφοῦ μαστιγώθηκε μέχρι θανάτου.

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Διακονίσις

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Θεσσαλονίκη

Στις 15 Φεβρουαρίου 1776 μαρτύρησε ὁ Ἰωάννης, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωλακία (Κωλακία ἢ Κουλακία εἶναι ἡ σημερινὴ κωμόπολη Χαλάστρα ἢ Πύργος, δυτικὰ τῆς Θεσ/νίκης) καὶ μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Ἰωάννης συνέτρωγε κάποτε μὲ κάποιους Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ξαφνικὰ σηκώθηκαν καὶ εἶπαν πῶς ὁ Ἰωάννης τοὺς εἶπε ὅτι θέλει νὰ γίνει Τούρκος. Αὐτὸς μὲ ὅλη του τὴν δύναμη φώναξε, ΟΧΙ. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πῶς ναι ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ξαναφώναξε, ΟΧΙ!!! Τότε μὲ τὴν βία τὸν ἔσυραν στὸ παζάρι (κεντρικὴ ἀγορὰ), ὅπου τὸν κρέμασαν καὶ στὴ συνέχεια τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα. Ἔτσι ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ὁ Βαγιάνος, ὁ ἐν Χίῳ (+ 1960)

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 16

- Οἱ Ἅγιοι Πάμφιλος, Οὐάλης, Παῦλος, Σέλευκος, Πορφύριος, Ἰουλιανός, Θεόδουλος, Ἡλίας, ἄλλος Ἡλίας, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουήλ καὶ Δανιήλ
- Ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴν Περσία καὶ τὰ λείψανά τους μεταφέρθηκαν στὴν Μαρτυρούπολη
- Ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Φλαβιανός
- Ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Οἱ Ἅγιοι Πάμφιλος, Οὐάλης, Παῦλος, Σέλευκος, Πορφύριος, Ἰουλιανός, Θεόδουλος, Ἡλίας, ἄλλος Ἡλίας, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουήλ καὶ Δανιήλ

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Τὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι, ἐνῶ ὅλοι κατάγονταν ἀπὸ διαφορετικοὺς τόπους, ἦταν στενώτατα ἐνωμένοι μὲ τὸ σύνδεσμο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἀρρήκτος σύνδεσμος ἀγάπης καὶ δίνει ζωὴ σ' ὅλες τὶς ἀρετὲς τοῦ ἀγωνιζόμενου χριστιανοῦ. Μάλιστα, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: «ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος». Δηλαδή, πάνω σ' ὅλα αὐτὰ (τὰ καλὰ ἔργα) βάλτε τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶναι σὰν κρίκος καὶ δένει ὅλες τὶς ἀρετὲς σὲ τέλειο σύνολο. Σὰν ἓνα τέτοιο ἀρμονικὸ σύνολο καὶ οἱ ἐνάρετοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐργάζονταν στὴν Καισάρεια (τῆς Παλαιστίνης). Ἡ μπόρα, ὅμως, τοῦ διωγμοῦ (290) ἐπληξε καὶ αὐτοὺς καὶ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὸ Χριστό, μπροστὰ στὸν ἐπαρχο Φιρμιλιανό. Καὶ οἱ μὲν Πάμφιλος, Οὐάλης, Παῦλος, Σελεύκιος, Ἡλίας, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουήλ καὶ Δανιήλ, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια ἀποκεφαλίζονται ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο. Ὁ δὲ Θεόδουλος πεθαίνει μὲ σταυρικὸ θάνατο. Καὶ τέλος, ὁ Πορφύριος, ποὺ ἦταν ὑπηρέτης τοῦ Ἁγίου Παμφίλου, καὶ ὁ Ἰουλιανός, ὅταν πῆγαν νὰ παραλάβουν τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων, ὁ ἐπαρχος κατάλαβε ὅτι ἦταν κι αὐτοὶ χριστιανοὶ καὶ διέταξε νὰ τοὺς ῥίξουν στὴ φωτιά. Ἔτσι, ἐνώθηκαν καὶ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους μάρτυρες καὶ προστέθηκαν ὅλοι μαζί στὸ χορὸ τῶν γενναίων ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴν Περσία καὶ τὰ λείψανα τοὺς μεταφέρθηκαν στὴν Μαρτυρούπολη

Ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς (ποὺ ἦταν ἐπίσκοπος Ταγρίτης στὴ Μεσοποταμία) ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (379-395), ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε κάποτε μὲ ἐπίσημη ἐντολὴ στὸ βασιλιὰ τῶν Περσῶν (Ισδιγέρθη). Αὐτὸς αἰσθάνθηκε βαθὺ σεβασμὸ πρὸς τὸ Χριστιανὸ Ἐπίσκοπο, τοῦ ὁποῖου θαύμασε τὸ ἦθος καὶ τὴν συμπεριφορὰ. Μάλιστα, ἔμεινε ὑποχρεωμένος ἀπέναντι στὸν Μαρουθᾶ, διότι ὁ Ὅσιος θεράπευσε τὴν βασιλοκόρη, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ δαιμόνιο. Τὸν ρώτησε τότε, ποιά χάρη ἤθελε ἀπ' αὐτόν. Ὁ ἐπίσκοπος Μαρουθᾶς ἀπάντησε, ὅτι τίποτα ἄλλο δὲν ζητοῦσε παρὰ μόνον νὰ τοῦ

ἐπιτραπεῖ νὰ κτίσει πόλη, στήν ὁποία θὰ μεταφέρονταν τὰ λείψανα ὄλων τῶν Ἁγίων, πού μαρτύρησαν στήν Περσία. Ὁ βασιλιάς δέχτηκε. Χορήγησε λοιπόν τήν ἀπαιτούμενη δαπάνη καί ἡ πόλη κτίστηκε, καί ὀνομάστηκε Μαρτυρούπολη. Ἡ πόλη αὐτή βρίσκεται στή Μεγάλη Ἀρμενία πρὸς τὸν Νυμφαῖο ποταμό, ἔγινε μάλιστα μὲ τὸν καιρὸ καί ἐπισκοπικὴ ἔδρα. Ἀξιοσημεῖωτο δὲ εἶναι ὅτι, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ὁ ἐπίσκοπος Μαρουθᾶς πέθανε ἀκριβῶς τὴν ἐπέτειο τῆς ἡμέρας, πού εἶχε ἐγκαινιάσει τὴν Μαρτυρούπολη. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς μνήμης του συνορτάζουμε καί τὸ σύνολο ἐκεῖνο τῶν μαρτύρων, γνωστῶν καί ἀγνώστων, πού τὰ λείψανά τους κατέθεσε στήν πόλη ἐκεῖνη. (Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς, συνέγραψε πολλὰ μαρτύρια τῶν συγχρόνων αὐτοῦ μαρτύρων, στὴ Συριακὴ γλῶσσα, δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀσσαμάνη).

Ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς ἦταν πρεσβύτερος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καί σκευοφύλακας τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Διαδέχτηκε τὸν ἐπίσης Ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλο κατὰ τὸ 447. Σὰν Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Φλαβιανὸς καταδίκασε, μὲ τοπικὴ Σύνοδο πού ἔγινε τὸ 448, τὴν πλάνη τοῦ ἀρχιμανδρίτου Εὐτυχοῦς, πού ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε μόνο θεία φύση, ἡ ὁποία ἀπερρόφησε ἐντελῶς τὴν ἀνθρώπινη. Συγχρόνως δέ, ἡ Σύνοδος αὐτὴ καθαίρεσε καί ἀφόρισε τὸν Εὐτυχή. Ἀλλ' ὁ Εὐτυχής, μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καί τοῦ ἀναξίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, κατάφερε νὰ συγκροτηθεῖ, τὸν Αὐγουστο τοῦ 449 στήν Ἔφεσο, Σύνοδος ἢ λεγόμενὴ ληστρικὴ Σύνοδος. Κατὰ τὴν Σύνοδο αὐτὴ, ὅλα ἦταν προετοιμασμένα κατὰ τοῦ Φλαβιανοῦ, καί μάλιστα, ὄχλος μὲ ἐπικεφαλῆς ἀγρίους μοναχοὺς καί ὑπὸ τὴν ἀρχηγία ἑνὸς ῥασοφόρου τέρατος, τοῦ ἀρχιμανδρίτη Βαρσουμᾶ, εἰσέβαλαν στὴ Σύνοδο καί κακοποίησαν βαριὰ τὸν Φλαβιανό, ὁ ὁποῖος μετὰ τρεῖς ἡμέρες πέθανε ἀπὸ τὶς πληγές, πού τοῦ προκάλεσαν οἱ φονεῖς του. Ἀλλὰ μετὰ δυὸ χρόνια, τὸ 451, στὴ Δ' Οἰκ. Σύνοδο, ἡ αἴρεση καταδικάσθηκε, ὁ Εὐτυχής ἀναθεματίστηκε καί ὁ Διόσκορος καθαιρέθηκε. Τὸ δὲ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἀνακομίσθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὸ ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ Ὅσιος Φλαβιανός

Ὁ Ὅσιος Φλαβιανὸς πῆγε στήν κορυφὴ ἑνὸς ὄρους, ὅπου ἔκτισε ἕνα μικρὸ κελλί. Ἐκεῖ μέσα κλείστηκε καί πέρασε 60 ὀλόκληρα χρόνια, μὲ αὐστηρὴ νηστεία, προσευχὴ καί χωρὶς νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ κανέναν ἄνθρωπο. Ἀπὸ κάποιον μέρος ἔβγαζε μόνο τὰ χέρια του γιὰ νὰ παραλάβει τὴν τροφὴ του, πού ἦταν βρεγμένα ὄσπρια μίᾳ φορὰ τὴν βδομάδα. Ἔτσι ὁ Θεὸς τὸν προίκισε μὲ τὸ θαυματουργικὸ χάρισμα, πού μὲ τὴν προσευχὴ του, θανάτωσε μεγάλο δράκοντα, ἔδιωξε ἀπὸ κάποιον χωράφι τὶς ἀκρίδες πού θὰ τὸ κατέστρεφαν, ἔβγαλε τὸ δαιμόνιο ἀπὸ κάποιον νέο καί τὸν μαστὸ κάποιας γυναίκας θεράπευσε ἀπὸ καρκίνο. Ἔτσι ἅγια ἀφοῦ ἔζησε παρέδωσε στὸν Θεὸ τὴν μακάρια ψυχὴ του.

Ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Βλέπε τὴν βιογραφία του στὶς 5 Ἰανουαρίου.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 17

- Ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων
- Η Αγία Μαριάμνη αδελφή του Αγίου Φιλίππου του Αποστόλου
- Ο Όσιος Θεοστήρικτος
- Η Εύρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Αγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου
- Οἱ Άγιοι Μαρκιανός καὶ Πουλχερία οἱ Βασιλεῖς
- Ο Όσιος Αὐξίβιος (ἢ κατ' ἄλλους Εὐξίφιος) ἐπίσκοπος Σόλων τῆς Κύπρου
- Ο Άγιος Θεόδωρος ο Νέος ἢ Βυζάντιος
- Ο Άγιος Μιχαήλ ὁ Μαυροειδῆς ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη
- Ο Άγιος Ἐρμογένης, Πατριάρχης Μόσχας (+ 1612)

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων

Τήρων σημαίνει νεοσύλλεκτος. σ' αυτό το στράτευμα κατετάγη καὶ ὁ Θεόδωρος. Ἦταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Ἀμάσειας στὴ Μαύρη Θάλασσα, Χουμιαλῶν λεγόμενο. Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀναγκάζεται νὰ φύγει ἀπὸ τὸ στράτευμα, διότι ἦταν χριστιανός. Πηγαίνει στὴν πόλη Εὐχαιτα. Ἐκεῖ στὸ πυκνὸ δάσος, πὺ ἦταν κοντὰ στὴν πόλη, εἶχε τὴν φωλιά του πελώριος καὶ φοβερὸς δράκος, πὺ ἔκανε ἀπλησίαστο τὸ δάσος καὶ ἦταν πραγματικὴ μάστιγα γιὰ τὴν περιοχή. Τότε ὁ Θεόδωρος, μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν σωματικὴ δύναμη πὺ τὸν διέκρινε, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα στὸ Χριστὸ ὅτι θὰ τὸν βοηθήσει, εἰσχωρεῖ στὴν καρδιά τοῦ δάσους. Συναντᾶ τὸ δράκοντα, τὸν σκοτώνει καὶ ἀπαλλάσσει τὴν πόλη ἀπ' αὐτὸ τὸ φόβητρο. Μετὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ Θεόδωρος μαθαίνει ὅτι συστρατιῶτες τοῦ χριστιανοῦ ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος τους καί, προκειμένου νὰ πεθάνουν, πολλοὶ θυσιάσαν στὰ εἴδωλα. Ἀποφασίζει, λοιπόν, καὶ ἐπιστρέφει στὸ τάγμα του. Ἀγανακτεῖ ὅταν βλέπει τὰ βασανιστήρια τῶν χριστιανῶν καὶ μία νύκτα καίει ἓνα ξύλινο εἶδωλο τῆς θεᾶς Ῥέας. Ἐπειτα, φανερὰ πλέον, ἐνθαρρύνει τοὺς συστρατιῶτες του μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀπόστολος Παύλου: «Στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε». Δηλαδή, μένετε στερεοὶ καὶ ὄρθιοι στὴν πίστη. Ἀγωνιστεῖτε σὰν ἄνδρες γενναῖοι. Πᾶρτε δύναμη καὶ θάρρος, πὺ προσφέρει ὁ μεγαλοδύναμος Θεός μας. Βέβαια, παράδειγμα ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Θεόδωρος, ὅταν μὲ καρτερία καὶ ψυχικὴ εὐφροσύνη ἀντιμετώπισε τὸ μαρτυρικὸ του θάνατο, μέσα σὲ πυρακτωμένο καμίνι.

Ἡ Αγία Μαριάμνη, ἀδελφὴ τοῦ Αγίου Φιλίππου τοῦ Αποστόλου

Χριστιανὴ καὶ αὐτὴ, εἶχε τὸν ἴδιο θεῖο ζῆλο μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Φλεγόμενη ἀπὸ τὸν πόθο τῆς εὐρύτερης διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς σωτηρίας περισσοτέρων ψυχῶν, ἀκολούθησε ἐκεῖνον σὲ πολλὰς περιοδεῖες τοῦ βοηθῶντας τον στὸ φωτιστικὸ ἔργο του καὶ συμμεριζόμενη τοὺς κινδύνους του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἀπτόγη ἡ Μαριάμνη ἐξακολούθησε τὴν ἀποστολικὴ τῆς ὑπηρεσία. Πρὸ πάντων ἔδρασε στὴν Λυκαονία, ὅπου τὰ κηρύγματά τῆς καὶ οἱ ἰδιαίτερες προσπάθειές τῆς, ἔφεραν πολλὰς

ψυχές στη χριστιανική πίστη. Τὸ τέλος τῆς ὑπῆρξε ἡσυχο, ἡσυχότερη δὲ ἡ εὐσεβῆς συνείδησή της.

Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος

Μᾶλλον εἶναι ὁ ἴδιος με αὐτὸν ποὺ γιορτάζουμε στὶς 10 Νεομβρίου. Ἀπὸ ἓνα Ἑξαποστειλᾶριο, ποὺ περιώθηκε στὸν Παρισινὸ Κώδικα 259 φ. 976, μαθαίνουμε ὅτι ἔζησε τὴν ἐποχὴ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἀγωνίστηκε ὑπὲρ τῶν ἀγίων εἰκόνων. Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, σημειώνεται ὅτι πέθανε εἰρηνικά.

Ἡ Εὐρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου

Ὁ ἅγιος μάρτυρας Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμίνου (307-311). Στὰ χρόνια δὲ τοῦ φιλοχρίστου βασιλιᾶ Βασιλείου, φάνηκε τὴν νύκτα σὲ κάποιον ἄνθρωπο ὀνομαζόμενο Φιλομμάτη, ποὺ ἦταν στὴ στρατιωτικὴ σχολὴ τῶν Ἰκανάτων (Τὰ Ἰκανάτα ἦταν ἐκλεκτὸ σῶμα τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς τοῦ Βυζαντίου, διοικούμενο ἀπὸ ἄνδρες τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης τοῦ αὐτοκράτορα). Καὶ λέει σ' αὐτόν, ὅτι εἶναι ὁ Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος καὶ κρύβεται κάτω στὴ γῆ στὸ μέρος τοῦ γιαλοῦ, ὅπου εἶναι ἡ ἀκρόπολη. Ἐδειχνε μάλιστα μὲ τὸ δάκτυλό του καὶ τὸν τόπο. Ὁ Φιλομμάτης τότε σηκώθηκε πολὺ πρωὶ καὶ εἶπε τὴν ὄπτασία του μὲ λεπτομέρεια στὸν φίλο του Μαρκιανὸ τὸν νομέριο. Ἐκεῖνος μὲ τὴν σειρὰ του τὸ εἶπε στὸν βασιλιᾶ καὶ ἀμέσως ἐστάλησαν στρατιῶτες στὸν τόπο αὐτό, ὅπου ἔσκαψαν καὶ βρῆκαν σιδερένια θήκη, ποὺ μέσα ἦταν τὸ λείψανο τοῦ Μάρτυρα, καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἦταν χαραγμένα γράμματα, ποὺ φανέρωναν τὴν χρονολογία ποὺ τοποθετήθηκε τὸ λείψανο. Τετρακόσια χρόνια, ὑπολόγισαν, ὅτι εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ὅποτε ὅλο τὸ πλῆθος εὐχαρίστησε καὶ δόξασε τὸν Θεό.

Οἱ Ἅγιοι Μαρκιανὸς καὶ Πουλχερία οἱ Βασιλεῖς

Ἡ Πουλχερία γεννήθηκε 19 Ἰανουαρίου καὶ ἦταν θυγατέρα τοῦ Βασιλιᾶ Ἀρκαδίου καὶ ἐγγονὴ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ὁ Μαρκιανὸς παντρεύτηκε τὴν Πουλχερία, καὶ διαδέχθηκε στὸ θρόνο τὸν ἀδελφὸ της Θεοδόσιο τὸν Β', τὴν 25ῃ Αὐγούστου τοῦ 450. Ἦταν ἄνδρας εὐσεβέστατος - καταγόταν ἀπὸ τὴν Θράκη - καὶ ἔγινε μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του Πουλχερία, θερμὸς προστάτης τῆς Ἐκκλησίας. Συνεκάλεσε μάλιστα, τὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Χαλκηδόνα, στὴν ὁποία καὶ προήδρευσε μαζί μὲ τὴν Πουλχερία. Ἔτσι συνετέλεσε στὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας, καταδικάζοντας τοὺς αἰρετικούς Εὐτυχή καὶ Διόσκορο, τῶν ὁποίων τὶς πλάνες ἀναφέραμε στὴ βιογραφία τοῦ Ἁγίου Φλαβιανοῦ (16 Φεβρουαρίου). Ἡ Πουλχερία πέθανε σὲ ἡλικία 54 ἐτῶν τὴν 10ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 453, ὁ δὲ Μαρκιανὸς τὸ 457. Ἐφυγαν δὲ καὶ οἱ δύο, μὲ τὴν συνείδηση ἀναπαυμένη, ὅτι ξεπλήρωσαν μὲ τὸν ἱερώτερο τρόπο τὰ βασιλικά τους καθήκοντα, τόσο πρὸς τὸ κράτος, ὅσο καὶ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ὁ θάνατός τους προκάλεσε μεγάλο πένθος, καὶ εἰλικρινῆ δάκρυα ἔτρεξαν στὶς κηδεῖες τους.

Ὁ Ὅσιος Αὐξίβιος (ἢ κατ' ἄλλους Εὐξίφιος) ἐπίσκοπος Σόλων τῆς Κύπρου

Ἐζησε στὰ ἀποστολικά χρόνια. Γιὸς πλούσιας εἰδωλολατρικῆς οἰκογένειας τῆς Ῥώμης, εἶχε γνωρισθεῖ μὲ χριστιανούς τῆς Ῥώμης, πὺν τὸν κατηχοῦσαν τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν οἱ γονεῖς του θέλησαν νὰ τὸν παντρέψουν μὲ εἰδωλολάτρισσα, ἀναχώρησε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ πῆγε στὴν Κύπρο. Ἐκεῖ βρισκόταν τότε ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας καὶ ὁ νεαρὸς τότε Μάρκος, ὁ μετέπειτα Εὐαγγελιστὴς, πὺν κήρυττε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Αὐξίβιος παρακολούθησε τὰ κηρύγματα τοῦ καὶ βαπτίστηκε. Ἐγίνε μάλιστα Ἱερέας τοῦ Σόλους τῆς Κύπρου (πόλη ἀρχαία τῆς Κύπρου, ὁμώνυμη ὑπῆρχε στὴν Κιλικία), ὅπου ἐργάστηκε μὲ πολὺ ἀποστολικὸ ζῆλο. Σὲ κάποια μάλιστα δημόσια διδασκαλία του, συναντήθηκε μὲ τὸν ἀδελφὸ του Θεμισταγόρα καὶ τὴν γυναῖκα του, πὺν εἶχαν γνωρίσει στὴν Ῥώμη τὸν χριστιανισμὸ καὶ ἦλθαν νὰ τὸν συναντήσουν. Ἡ χαρὰ ἦταν μεγάλη. Ἀφοῦ τοὺς κατήχησε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια, τοὺς ἔκανε ἀχώριστους συνεργάτες του στὴν εὐαγγελικὴ του ἀποστολή. Καρπὸς τῆς συνεργασίας αὐτῆς ἦταν ἡ θαυμάσια διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου σ' ὅλη τὴν πόλη καὶ τὰ περὶχωρα τῶν Σόλων.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Νέος ἢ Βυζάντιος

Γεννήθηκε στὸ Νεοχώρι τοῦ Βυζαντίου τὸ 1774 ἐπὶ Βασιλείας τοῦ σουλτάνου Μαχμούτ, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς τὸν Χατζὴ Ἀναστάσιο καὶ τὴν Σμαραγδὴ. Ἀπὸ παιδὶ ἀφοσιώθηκε στὰ ἱερὰ γράμματα καὶ ἔμαθε τὴν τέχνη τῆς ζωγραφικῆς. Ὑπηρετοῦσε κοντὰ σ' ἓναν ζωγράφο στὸ παλάτι τοῦ σουλτάνου καὶ ὅπως ἦταν νεαρὸς μέσα στὶς ἡδονές, παρασύρθηκε καὶ ἀλλαξοπίστησε μὲ ἀντάλλαγμα τιμὲς καὶ ἀξιώματα. Μετὰ τρία χρόνια, ἔπεσε πανώλη στὸ παλάτι τοῦ σουλτάνου καὶ ὁ Θεόδωρος συναισθάνθηκε τὸ ἀμάρτημά του. Καταφρόνησε τότε τιμὲς καὶ ἀξιώματα καὶ μεταμφιεσμένος δραπέτευσε στὴ Χίο. Ἐκεῖ χειραγωγήθηκε ἀπὸ κάποιον πνευματικὸ καὶ πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφαση τοῦ μαρτυρίου. Ἀφοῦ προετοιμάσθηκε καλά, κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ μαζί μὲ ἓναν πνευματικὸ του ἀδελφὸ πῆγε στὴ Μυτιλήνη. Ἐκεῖ παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος καὶ χαρὰ τὴν πίστη στὸν Χριστό, ἀφοῦ πέταξε κάτω τὸ τούρκικο σαρίκι πὺν ἐπίτηδες εἶχε φορέσει. Ξαφνιασμένος ὁ κριτὴς, διέταξε τὴν ἄμεση φυλάκισή του καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν ἀνελέητα. Δεκαπέντε Τούρκοι τὸν μαστίγωναν συγχρόνως. Ἀλλὰ ὁ Θεόδωρος ἐπέμενε νὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό. Τότε μία σειρὰ φρικιαστικῶν βασανιστηρίων ἀκολούθησαν, πὺν καὶ μόνη ἡ ἀναφορὰ τους ἀηδιάζει τὸν ἀναγνώστη. Στὸ τέλος τὸν κρέμασαν τὴν 17η Φεβρουαρίου 1795 στὴ Μυτιλήνη. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, οἱ Χριστιανοὶ πῆραν ἄδεια καὶ κήδευσαν τὸ μαρτυρικὸ του λείψανο μὲ τιμὲς στὸν ναὸ τῆς Παναγίας Χρυσομαλλούσης. Ἡ δὲ Μυτιλήνη τὸν ἔκανε Πολιοῦχο τῆς.

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυροειδῆς ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη

Δέν ἔχει καμιὰ σχέση με τόν νεομάρτυρα Μιχαήλ τόν Μαυρουδή ἀπό τήν Γρανίτσα Ἀγράφων (10 Μαρτίου). Ὁ νεομάρτυρας αὐτός ἦταν ἀπό τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ πλούσιους της Ἀδριανουπόλεως της Θράκης καὶ συκοφαντήθηκε στὸν δικαστὴ τῆς πόλης ἀπὸ φανατικοὺς Τούρκους, ὅτι περιφρόνησε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τους. Ὁ δικαστὴς, πὺ γνώριζε καλὰ τὴν ἐντιμότητα τοῦ Μιχαήλ, τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ κάθε κατηγορία. Ἀλλ' οἱ συκοφαντοῦντες ἀπειλήσαν τὸν δικαστὴ, ὅτι θὰ τὸν καταγγείλουν στὸν Σουλτάνο, ἐπειδὴ δέν ὑπερασπίζεται τὴν πίστη τους. Ὁ δικαστὴς φοβήθηκε καὶ φυλάκισε τὸν Μιχαήλ, ἀφοῦ ἐνημέρωσε τὸν Σουλτάνο καὶ περίμενε ἀπ' αὐτὸν ἀπόφαση. Ἡ διαταγὴ ἦλθε καὶ ἔλεγε: ἢ νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ ἢ νὰ καεῖ ζωντανός. Ὁ δικαστὴς προσπάθησε τότε με κολακεῖες καὶ ἀπειλές νὰ ἀλλάξῃ τὸ φρόνημα τοῦ Μιχαήλ. Ἀλλὰ μάταια. Ὁ Μιχαήλ παρέμενε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη. Τότε σύμφωνα με τὴν διαταγὴ, τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ τὸ τίμιο σῶμα του τὸ ἔκαψαν στὶς 17 Φεβρουαρίου, τέλη τοῦ 15ου αἰῶνα.

Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης, Πατριάρχης Μόσχας (+ 1612)

Ἁγιολόγιον - Φεβρουάριος 18

- Ὁ Ἅγιος Λέων Πάπας Ῥώμης
- Οἱ Ἅγιοι Λέων καὶ Παρηγόριος, πού μαρτύρησαν στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας
- Ὁ Ὅσιος Ἀγαπητὸς ὁ Ὁμολογητὴς καὶ θαυματουργὸς Ἐπίσκοπος Συναοῦ
- Οἱ Ἅγιοι Ἀγρίππας, Βικτωρίνος, Δωρόθεος καὶ Θεόδουλος
- Ὁ Ἅγιος Πιούλιος

Ὁ Ἅγιος Λέων Πάπας Ῥώμης

Ὁ Λέων ἔζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας (450). Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προμάχους καὶ ὑποστηρικτὲς τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας. Ὅταν ἔγινε ἡ Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴ Χαλκηδόνα, ἡ ἔμμεση συμμετοχὴ του ὑπῆρξε ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἐστειλε σ' αὐτὴν τέσσερις ἀντιπροσώπους του καὶ μία ἐπιστολὴ πού ἀπευθυνόταν στὴ Σύνοδο (γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγίου Λέοντος εἶχε σταλεῖ τρία (3) χρόνια πρὶν στὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανὸ καὶ ἀνεγνώσθη στὴ Σύνοδο. Εἶναι δὲ γνωστὴ ὡς «Τόμος τοῦ Λέοντος»). μ' αὐτὴ καθόριζε μὲ πλήρη ἀκρίβεια καὶ ἀλήθεια τὶς δυὸ φύσεις τοῦ Χριστοῦ. Τὴ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη. Ἡ ἐπιστολὴ ἀκούστηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἄρρεσε πάρα πολὺ στὰ μέλη τῆς Συνόδου καὶ στὸ βασιλιά Μαρκιανό. Ἡ χρησιμότητά της ἦταν μεγάλη στὴ διεξαγωγὴ τῶν συζητήσεων καὶ στὴ διατύπωση τῶν ὅρων, γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου. Ἐτσι ὁ Λέων, μὲ «τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ», δηλαδὴ μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ Πνεύματος, πού εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἔγγραφος στὴν περίπτωσή αὐτή, ἔγινε ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ὄπλα, γιὰ τὴν συντριβὴ τῆς πλάνης τῶν αἰρετικῶν. Ὁ Λέων, πού διακρινόταν γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ θεολογικὴ του ἰκανότητα, ἄφησε ἀρκετὲς ὁμιλίαι, πού εἶναι γραμμένες μὲ πολλὴ γλαφυρότητα καὶ δύναμη. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ἐκδοχὴ τῆς βιογραφίας του, αὐτὴ τοῦ Σ. Εὐστρατιάδη, πού παραθέτουμε ὅπως ἀκριβῶς εἶναι γραμμένη:

«Ἐγενήθη ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος, ἐπὶ δυὸ παπῶν διατελέσας διάκονος τοῦ Καλλίστου καὶ Σήξτου, ὃν καὶ διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὴν 29ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 440. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἀπολυταρχικωτέρων παπῶν, ὑποστηρίξας μετὰ πείσματος τὸ παπικὸν πρωτεῖον καὶ ἀντιταχθεὶς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι συνόδου (451) χορηγησάσης διὰ τοῦ κη' Κανόνος αὐτῆς τὰ ἴσα πρεσβεῖα τῷ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὸν ἐπίσκοπον Ῥώμης. Ἐκτοτε μέχρι τοῦ νῦν δὲν ἔπαυσαν οἱ πάπαι τὰ πρωτεῖα ἐπὶ τῆς καθόλου ἐκκλησίας διεκδικοῦντες, πολλῶν κακῶν γενόμενοι τῇ ἐκκλησίᾳ πρόξενoi. Τὴν κατάταξιν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ὀφείλει ὁ Λέων εἰς τὴν δογματικὴν ἐκείνην ἐπιστολὴν (ιδ. Migne PG. 54, 755-781), τὴν ὁποῖαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐναντίον τῶν Μονοθελητῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, ἧς τὸ περιεχόμενον ἐγένετο μετ' ἐνθουσιασμοῦ δεκτὸν ἀπὸ μέρους τῶν παρευρεθέντων πατέρων. Ἀπέθανε τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 460).

Οἱ Ἅγιοι Λέων καὶ Παρηγόριος πὸν μαρτύρησαν στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας

Ἦταν καὶ οἱ δυὸ ἀχώριστοι φίλοι, μία ψυχὴ σὲ δυὸ σώματα ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν Μέγα Βασίλειο. Ὅταν λοιπὸν ὁ Παρηγόριος πέθανε μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, πὸν ὑπέστη γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη, ὁ Λέων, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν στέρηση τοῦ φίλου του καὶ ποθῶντας τὸ ἔνδοξο τέλος του, ἤθελε καὶ αὐτὸς τὸ γρηγορότερο τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἡ εὐκαιρία βρέθηκε. Κάποτε γινόταν πανηγύρι τῶν εἰδωλολατρῶν μὲ ὅλους τοὺς συνηθισμένους θορύβους καὶ ἀπρεπεῖς διασκεδάσεις. Ὁ Λέων πλησίασε ἐκεῖ, μπῆκε στὸ ναό, πῆρε στὰ χέρια του τὰ ἀναμμένα ἐκεῖ πῆλινα λυχνάρια καὶ τὰ συνέτριψε κάτω στὴ γῆ. Συγχρόνως δὲ ἔψαλλε ὕμνους πρὸς τὸν Θεό. Ἀμέσως τότε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν βασάνισαν σκληρὰ μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν. Ἐπειτα οἱ βασανιστὲς του τὸν ἔσυραν σὲ κρημνώδη τόπο, πὸν κάτω ὑπῆρχε φαράγγι καὶ στὸ βάθος διακρινόταν ξηροπόταμος. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Λέων μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις κατόρθωσε νὰ προσευχηθεῖ καὶ ἀμέσως τότε παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό. Ἄλλ' ἡ λύσσα τῶν δημίων του δὲν ἱκανοποιήθηκε μὲ τὸν θάνατό του. Ἀφοῦ ἔσυραν τὸ λείψανό του στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔριξαν μὲ δύναμη στὸ χάος τοῦ φαραγγιοῦ. Ἔτσι τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου μπορεῖ νὰ ἔπεφτε μέσα στὸ φαράγγι, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του πετοῦσε στὸν οὐρανό, ὅπου θὰ συναντοῦσε τὸν ἐγκάρδιο φίλο του στὴν αἰώνια δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Ἀγαπητὸς ὁ Ὁμολογητὴς καὶ θαυματουργὸς Ἐπίσκοπος Συναοῦ

Ἦταν χριστιανικὸ γέννημα τῆς Καππαδοκίας καὶ εἶχε εἰσέλθει κατὰ τὴν νεανικὴ του ἡλικία σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ Μοναστήρια. Ἐκεῖ ζοῦσε μὲ πνεῦμα διακονίας, προθυμότητας στὶς ὑπηρεσίες καὶ σὰν ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους. Ἐπὶ βασιλέως Λικινίου στρατεύθηκε, καὶ ὅταν καταδιώχθηκαν οἱ χριστιανοί, ὑποβλήθηκε σὲ βασανιστήρια. Ἐπειδὴ ὅμως διὰ τῆς προσευχῆς, θεράπευσε κάποιο δαιμονισμένο μέλος οἰκογενείας πὸν ἦταν πολὺ κοντὰ στὸ Μεγάλο Κων/νο, ὁ Ἀγαπητὸς πέτυχε ἄδεια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ στρατό. Ἐπιδόθηκε τότε, στὶς ἱερὲς μελέτες καὶ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως τῆς πόλης Συναοῦ πληροφορήθηκε τὰ χαρίσματά του καὶ τὸν χειροτόνησε Ἱερέα. Μετὰ δὲ τὸ θάνατο τοῦ ἐπισκόπου, λαὸς καὶ κληρὸς ἐξέλεξαν διάδοχό του τὸν Ἀγαπητό. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση ὁ Ἀγαπητὸς ἦταν ὁ τύπος τῶν πιστῶν, ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ πατέρας τους. Φώτιζε μὲ τὸ λόγο του, οἰκοδομοῦσε μὲ τὸ παράδειγμά του, παρηγοροῦσε καὶ στήριζε, περιέθαλπε καὶ βοηθοῦσε, ὄχι μόνο κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν. σ' αὐτὲς τίς ἅγιες ἀσχολίες τὸν βρῆκε ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἄπλωσε τὴν γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας μεταβιβάστηκε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ στὴν αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι Ἀγρίππας, Βικτωρίνος, Δωρόθεος καὶ Θεόδουλος

Εἶναι γνωστοὶ μὲ τὴν ἀναφορὰ τους στὸ ὑπόμνημα τοῦ πιὸ πάνω ὁσίου Ἀγαπητοῦ. Ὅτι δηλαδὴ εἶδε τὸ μαρτύριό τους καὶ ἤθελε νὰ γίνεῖ κοινωνὸς αὐτοῦ. Τίποτα ἄλλο δὲν γνωρίζουμε γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Ὁ Ἅγιος Πιούλιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 19

- Ὁ Ἅγιος Ἀρχιππος ὁ Ἀπόστολος
- Οἱ Ἅγιοι Μάξιμος, Θεόδοτος, Ἡσύχιος καὶ Ἀσκληπιοδότη
- Ὁ Ὅσιος Ραβουλάς
- Οἱ Ὅσιοι Εὐγένιος καὶ Μακάριος οἱ ὁμολογητές
- Ὁ Ὅσιος Κόνων
- Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος
- Ἡ Ἅγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία
- Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ νέος ἱερομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος Ἀρχιππος ὁ Ἀπόστολος

Ἦταν ἀπὸ τὶς Κολοσσαῖς, ὅπου τὸν γνώρισε καὶ τὸν ἔφερε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ δὲ ζῆλος καὶ ἡ ὄλη του προθυμία καὶ εὐσέβεια, γρήγορα ἀνέδειξαν τὸν μαθητὴ Ἀρχιππο καὶ συστρατιώτη τοῦ ἐνδόξου διδασκάλου του, ὅπως χαρακτηριστικὰ τὸν ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή του. Τὸν Ἀρχιππο ἀναφέρει ἐπίσης καὶ στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολή του. Κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς θείας ἀποστολῆς του, ὁ Ἀρχιππος, συνελήφθη μὲ διαταγή τοῦ ἐπάρχου Ἀνδροκλέους. Ἀφοῦ ἀρνήθηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα, τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν ἔχωσαν μέχρι τὴν μέση σ' ἓνα λάκκο. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἀρχιππος συνέχιζε μὲ μεγάλη φωνὴ νὰ ὁμολογεῖ τὸ Χριστό, τότε τὸν κέντησαν μὲ βελόνες, μπρός, πίσω, στὸ λαιμό, τὶς μασχάλες, τὶς πλευρές, τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὸ στόμα καὶ τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Ἀρχιππος ἐπέμενε νὰ ὁμολογεῖ τὸ Χριστό. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἡ προσευχὴ καὶ ὁ ὕμνος του. Πυκνὸς καὶ βαρὺς λιθοβολισμὸς τότε, ἔδωσε τέλος στὴ ζωὴ του. Καὶ στὸ στεφάνι τοῦ ἀποστόλου τοῦ προστέθηκε καὶ τὸ στεφάνι τοῦ μάρτυρα. (Ὁρισμένοι Συναξαριστές, ἀναφέρουν, μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ Ἀπ. Ἀρχίππου καὶ τὴν μνήμη τῶν Ἀπ. Φιλήμονος, Ἀπφίας καὶ Ὀνησίμου, περιττῶς βέβαια, διότι ἡ μνήμη ὅλων μαζί αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων, ἐορτάζεται τὴν 22α Νοεμβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Μάξιμος, Θεόδοτος, Ἡσύχιος καὶ Ἀσκληπιοδότη

Ἐπέβαλαν σ' ὅλους σειρὰ σκληρότατων βασανιστηρίων. Τὸ φρόνημά τους ὅμως δὲν κάμφθηκε, ἀλλ' ἔμεινε ἀκμαῖο καὶ ἄπτωτο. Ἡ Ἀσκληπιοδότη ἡ παρθένος ἐπέδειξε καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια καρτερίαν καὶ γενναιότητα. Δὲν κάμφθηκαν, ὅταν τὰ κόκκαλά τους συντρίβονταν καὶ οἱ σάρκες τοὺς ξεσχίζονταν κάτω ἀπὸ τὸ χαλάζι τῶν λιθοβολισμῶν. Μανιώδης ὁ τύραννος εἰδωλολάτρης διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφαλισμὸν τους. Ἀλλ' οἱ μάρτυρες τὸν καταντρόπιασαν καὶ ἡ Ἀσκληπιοδότη τὸν κατανίκησε. Τὰ ξίφη ἔκοψαν τὰ κεφάλια τους, ἀλλ' οἱ ψυχές τους ἔμειναν ἐλεύθερες καὶ ἀδούλωτες. Τὸ δὲ μαρτυρικὸ αἷμα τους ἔθρεψε τὸ δένδρον τῆς ἀλήθειας, ἐνῶ κατέπνιξε τὸν δράκοντα τῆς πλάνης.

Ὁ Ὅσιος Ῥαβουλάς

ὑπῆρξε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Ζήνωνα (476) καὶ γεννήθηκε στὰ Σαμόσατα (Σεμψάτ) τῆς Συρίας. Ἐκπαιδεύτηκε ἀπὸ ἕναν φημισμένο δάσκαλο, τὸν Βαρουσαβᾶ, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἔμαθε τὴν Συριακὴ γλῶσσα. Ἀφοῦ ἀσκήθηκε στὴν ἡσυχαστικὴ ζωὴ, πῆγε στὴ Φοινίκη μαζὶ μὲ ἄλλους καὶ ἴδρυσε κοινοβιακὴ συντροφιά. Ἀργότερα μὲ συνδρομὴ τοῦ βασιλιᾶ Ζήνωνα καὶ τοῦ ἐπισκόπου Βηρυτοῦ Ἰωάννη ἴδρυσε μοναστήρι, ποὺ ἀνέδειξε σὲ κέντρο χριστιανικῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐπειτα μὲ συνδρομὴ τοῦ βασιλιᾶ Ἀναστασίου τοῦ Δικόρου, ὁ Ῥαβουλάς ἐκτίσσε ὁμώνυμό του μοναστήρι στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀλλὰ κατόπιν, πῆγε καὶ σ' ἄλλους τόπους καὶ ἐκτίσσε κι' ἄλλα μοναστήρια, φροντίζοντας νὰ τὰ ἐπανδρώσει μὲ μοναχοὺς μορφωμένους καὶ ζηλωτές. Πράγματι ὁ Ῥαβουλάς ὑπῆρξε ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῆς πίστεως. Πέθανε πάνω ἀπὸ 80 χρονῶν, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ψιθυρίζοντας μέχρι τελευταίας του πνοῆς τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ῥητό του Κυρίου: «Δεῦτε πρὸς μὲ πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Οἱ Ὅσιοι Εὐγένιος καὶ Μακάριος οἱ ὁμολογητές

Ἐζησαν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Ἰουλιανοῦ του Παραβάτη. Ἐπὶ τῶν διωγμῶν, ποὺ γίνονταν ἐπὶ βασιλείας αὐτοῦ τοῦ ἀποστάτη αὐτοκράτορα, ὁ Εὐγένιος καὶ ὁ Μακάριος ὑποβλήθηκαν σὲ πολλὰ βασανιστήρια. Κατόπιν μὲ στρατιωτικὴ συνοδεία στάλθηκαν ἐξόριστοι στὴ Μαυριτανία. Πέθαναν ἀπὸ τὶς κακουχίες, ἀλλ' εὐχαριστῶντας τὸ Θεό, ποὺ τοὺς διατήρησε ἀλύγιστους στὸ μαρτύριό τους.

Ὁ Ὅσιος Κόνων

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κιλικία καὶ ἀπὸ πολὺ νέος ἔγινε μοναχὸς στὸ Μοναστήρι τοῦ Πενθουκλᾶ, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸν Ἰορδάνη. Ἐπειτα ἔγινε Πρεσβύτερος καὶ ἔφτασε στὰ ἀνώτατα στάδια τῆς πνευματικῆς ἀσκήσης. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων Πέτρος (524-552) καὶ τὸν διόρισε νὰ βαπτίζει τοὺς προσερχόμενους στὸν Ἰορδάνη. Ὅταν ὁμως ἐπρόκειτο νὰ βαπτίσει γυναῖκα, σὰν ἄνθρωπος σκανδαλιζόταν καὶ σκεφτόταν νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Κοινόβιο. Ἀλλὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Κάνε ὑπομονὴ γέροντα καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἐλαφρύνω ἀπὸ τὸν πόλεμο». Κάποια μέρα ὁμως, ἤλθε νὰ βαπτισθεῖ μία πανέμορφη Περσίδα καὶ ὁ Ὅσιος δὲν μπόρεσε νὰ τὴν βαπτίσει καὶ νὰ τὴν κρίσει γυμνή. Καὶ ἡ κόρη ἔμεινε ἀβάπτιστη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅταν τὸ ἔμαθε στενοχωρήθηκε πολὺ. Ὁ δὲ Κόνων πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἀναχώρησης. Ἀλλὰ τοῦ παρουσιάστηκε καὶ πάλι ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ τοῦ ἐπανελάβε τὰ βοηθητικὰ ἐκεῖνα λόγια. Τότε ὁ Κόνων τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ξαναεπιστρέφει, διότι ἐνῶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν βοηθήσει δὲν τὸ ἔκανε. Ὁ δὲ Τίμιος Πρόδρομος, ἀφοῦ τὸν σφράγισε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψει καὶ νὰ μὴ ἀμφιβάλλει πλέον. Ὅποτε ὁ Γέροντας ἐπανῆλθε στὸ κοινόβιο καὶ τὴν ἐπομένη ἔχρισε καὶ βάπτισε τὴν νεαρὴ Περσίδα, χωρὶς καθόλου νὰ στοχασθεῖ, ὅτι ἦταν γυναῖκα. Ἐζῆσε δὲ

μετά από αυτά ο Όσιος άλλα 20 χρόνια και έφτασε στο μεγαλύτερο βαθμό της απάθειας, και ειρηνικά απέβίωσε.

Ο Όσιος Σωφρόνιος

Δέν υπάρχουν πληροφορίες για την ζωή του. Η μνήμη του αναφέρεται από τον Παρισινό Κώδικα 1578 και τον Delehaye, όπου καλείται επίσκοπος.

Η Αγία Φιλοθέη ή Αθηναία

Αν οί μάρτυρες τών πρώτων χριστιανικών χρόνων είναι ικανοί να παροτρύνουν ψυχές να αγωνιστούν για τον Χριστό, οί νεομάρτυρες αποδεικνύουν ότι άγιοι μπορούν να υπάρξουν σε κάθε εποχή και, επομένως, ό κατά Χριστόν άγώνας πρέπει να είναι συνεχής. Μία τέτοια παραδειγματική νεομάρτυς είναι και ή Όσία Φιλοθέη. Γεννήθηκε στην Αθήνα τόν 1522 από στεϊρα μητέρα, την Συρίγη, πού προσευχήθηκε άμέτρητες φορές, για να της χαρίσει ό Θεός αυτή την κόρη. Ό δέ πατέρας της όνομαζόταν Άγγελος Μπενιζέλος. Όταν ή Όσία έγινε δώδεκα χρονών, οί γονείς της με την βία την πάντρεψαν με έναν άρκετά πλούσιο άνδρα τών Αθηνών. Η ζωή της κοντά του ήταν μαρτυρική, διότι συνεχώς την χτυπούσε και την βασάνιζε. Ό Θεός βλέποντας την ύπομονή της, μετά τρία χρόνια, θερίζει με τόν δρεπάνι τού θανάτου τόν βάνουσο σύζυγό της. Τότε ή Όσία, αν και δέχτηκε πιέσεις για δεύτερο γάμο, αποφασίζει και γίνεται μοναχή. Τη μεγάλη της περιουσία διέθεσε στους φτωχούς και για την άπελευθέρωση τών σκλαβωμένων χριστιανών από τούς Τούρκους. Έτσι έγινε «καρφί» στό μάτι τών Τούρκων, και όταν τούς δόθηκε ή εύκαιρία, εισέβαλαν στό μοναστήρι της και την έσυραν έξω. Αφού την χτύπησαν άνελέητα, προκάλεσαν τόν θάνατό της, στις 19 Φεβρουαρίου 1589. Ό Άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης, σ' αυτό τόν σημείο ρωτά: «Δέν ήταν και αυτή φύση ασθενέστερη καθότι γυναίκα; Δέ συνάντησε τούς και τούς πειρασμούς και εμπόδια στό δρόμο της ζωής της; Άλλ' όμως, κανένα απ' αυτά δέν πόρεσε να ψυχράνει την άγάπη πού είχε στό Θεό».

Ο Άγιος Νικήτας ό νέος ιερομάρτυρας

Καταγόταν από την Ήπειρο και έγινε Ιερομόναχος στό Άγιον Όρος, και συγκεκριμένα στη Σκήτη της Αγίας Άννας και κατόπιν στη Μονή τού Αγίου Παντελεήμονα (Ρωσική). Τόν κατέλαβε ό πόθος τού μαρτυρίου και γύριζε τὰ χωριά γύρω από τις Σέρρες και την Δραμα, κηρύττοντας τόν Χριστό σαν άληθινό Θεό και τόν Μωάμεθ σαν πλάνο. Συνελήφθη από τούς Τούρκους και φυλακίστηκε στις Σέρρες. Κατόπιν ύποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια, όπως όσφρηση φωτιάς από την μύτη, ακάνθινο στεφάνι στό κεφάλι, καλαμένιες ακίδες στα νύχια του και κάψιμο στα άπόκρυφα μέλη του. Ό Νικήτας όμως, με θαυμαστή σταθερότητα, συνεχώς όμολογούσε την πίστη του στό Χριστό. Τελικά, στις 19 Φεβρουαρίου 1806 τόν κρέμασαν και έτσι δέχτηκε τόν στεφάνι της άφθαρσίας.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 20

- Ὁ Ὅσιος Λέων ἐπίσκοπος Κατάνης
- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Σαδῶκ καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν 128 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Βησσαρίων
- Ὁ Ἅγιος Ἀγάθων Πάπας Ῥώμης
- Ὁ Ὅσιος Κινδέας
- Ὁ Ὅσιος Πλωτῖνος
- Ὁ Ἅγιος Ἀνιανός
- Οἱ Ἅγιοι Δίδυμος, Νεμέσιος καὶ Ποτάμιος
- Ὁ Ἅγιος Εὐτρόπιος
- Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος, 15ος αἰ.)
- [Ἀππία μάρτυς]
- Ἡ Ἁγία Mildred (Ἀγγλίδα)

Ὁ Ὅσιος Λέων ἐπίσκοπος Κατάνης

Ἐζησε στὰ χρόνια 836-912 καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὴν Ῥαβέννα τῆς Ἰταλίας. Οἱ γονεῖς του ἐναρμόνιζαν κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο εὐγένεια καὶ εὐσέβεια. Θεωροῦσαν καλὴ ἀποκατάσταση τῶν παιδιῶν τους τὴν καλὴ ἀνατροφή τους καὶ τὴν διάπλασή τους μὲ φόβο Θεοῦ. Ὅ,τι δηλαδὴ λέει ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», ποὺ σημαίνει, νὰ ἀνατρέφετε τὰ παιδιά σας ἐπιμελῶς, μὲ παιδαγωγία καὶ νοουθεσία, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. μ' αὐτὴ τὴν ἀνατροφή, λοιπόν, μεγάλωσε καὶ ὁ Λέων. Παρακολούθησε μεγάλες σπουδὲς καὶ ἔγινε ἄριστος ἐπιστήμονας. Ὅμως, μὲ τὶς χριστιανικὲς βάσεις ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, κατάφερε καὶ διέφυγε τοὺς καπνοὺς τῆς ὑπερηφάνειας, μὲ ταπεινὸ καὶ ἀγαθὸ φρόνημα. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ φλεγόμενος νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ ἀφοσίωση τὴν Ἐκκλησία, ἀποφάσισε νὰ ἱερωθεῖ. Πέρασε ἀπ' ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης, ἐκτελώνοντας ἄριστα τὰ καθήκοντά του. Οἱ μεγάλες του ἀρετὲς ἀνέδειξαν τὸ Λέοντα ἐπίσκοπο Κατάνης στὴ Σικελία. Στὴ διακονία του αὐτὴ ἐργάστηκε μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ, διδάσκοντας καὶ φροντίζοντας γιὰ τὶς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τῶν φτωχῶν καὶ ὀρφανῶν. Μάλιστα, εἶχε καὶ τὸ χάρισμα νὰ θαυματουργεῖ. Πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τὸ τίμιον λείψανό του ἐνταφιάσθηκε στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Λουκίας, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε κτίσει.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Σαδῶκ καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν 128 Μάρτυρες

Ἐλαβαν ὅλοι τους τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στὴν Περσία, ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ περίφημος Σαπῶρ ὁ Β' (330), ποὺ ἀποδείχθηκε ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. Ὁ Σαπῶρ καταδίωξε ἀνελέητα τοὺς χριστιανούς, ποὺ βρισκόνταν στὴν αὐτοκρατορία του. Κατὰ τὸν διωγμὸ αὐτὸν λοιπόν, μαρτύρησε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Σαδῶκ μὲ 128 χριστιανούς, οἱ ὅποιοι αὐτὴ τὴν μέρα ἀποκεφαλίστηκαν, μαζί μὲ τὸν πνευματικὸ

τους πατέρα, πιστοὶ στήν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὁσῖος Βησσαρίων

Ἀπὸ τοὺς τελειότερους τύπους τῆς ἀκτημοσύνης, τῆς ἐγκράτειας καὶ τῆς ζωῆς ποὺ ἦταν ὀλοκληρωτικὰ δοσμένη στὶς πνευματικὲς φροντίδες. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ κατὰ τὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ του ἡλικία, εἶχε μάθει ἀρκετὰ καλὰ τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ λατρείας. Ὄταν δὲ ὕστερα ἀποσύρθηκε στήν ἔρημο, ἀποκλειστικὴ προσπάθεια εἶχε τὸ νὰ ὑποτάξει τὴν σάρκα στὸ πνεῦμα καὶ νὰ πραγματοποιήσει ἠθικὴ κατάσταση, ὄχι μόνο ἀνίκητη ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ ἀπρόσβλητη. Πρᾶγμα ποὺ τελικὰ κατόρθωσε σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό. Ἡ σκληραγωγία ποὺ ὑπέβαλε στὸν ἑαυτό του, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ τὸν εἶχε κάνει ἀκοινωνήτο καὶ σκληρὸ χαρακτήρα. Κάθε ἄλλο ὅμως. Μέσα του ἔλαμπαν θησαυροὶ ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης. Ἐναν μάλιστα μαθητὴ του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε πιστὰ, τοῦ φερόταν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸν δίδασκε νὰ πειθαρχεῖ ὄχι σὰν μηχανή, ἀλλὰ σὰν χριστιανὸς λογικὸς καὶ ἐλεύθερος. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε συνυφασμένη καὶ μὲ πολλὰ θαύματα. Πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα, ἀφοῦ στερέωσε πολλοὺς στήν πίστη καὶ ἀντιπροσώπευσε μεταξὺ τῶν μοναχῶν ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ γνήσιους ἀσκητισμούς μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ φῶς.

Ὁ Ἅγιος Ἀγάθων Πάπας Ῥώμης

Ὑπῆρξε ὁ 79ος Πάπας Ῥώμης. Καταγόταν ἀπὸ τὸ Παλέρμο (τῆς Σικελίας) καὶ ποτίστηκε τὰ νάματα τῆς εὐσέβειας μικρὸς ἀκόμα, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐνάρετους γονεῖς του. Πάπας ἔγινε τὸ 678 καὶ πῆρε πολὺ ἐνεργὸ μέρος στὴ ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μὲ τρεῖς ἀντιπροσώπους του, τοὺς πρεσβύτερους Θεόδωρο καὶ Σέργιο, καὶ τὸν διάκονο Ἰωάννη. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ συνήλθε ἐπὶ Κων/νου τοῦ Πωγωνάτου στήν Κωνσταντινούπολη, ἐναντίον τῶν Μονοφυσιτῶν τὸ ἔτος 680. Συμμετεῖχαν δὲ σ' αὐτὴ 289 πατέρες. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ὑποστηρίχθηκαν μὲ πολλὴ θερμότητα ἀπὸ τὸν Πάπα Ἀγάθωνα. Διότι ἀναθεμάτισε ὅλους, οἱ ὅποιοι καὶ στὸ παρελθὸν ἔδειξαν μονοφυσιτικὸ φρόνημα, μεταξὺ δὲ αὐτῶν συγκαταλεγόταν καὶ ὁ Πάπας Ὀνώριος ὁ Α΄, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν 42 χρόνια. Ἔτσι στὸν Ἀγάθωνα χρεωστᾶμε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελεσματικότερα βέλη κατὰ τῆς ἀξίωσης περὶ ἀλάθητου τῶν Πάπων. Ὁ Ἀγάθων πέθανε τὸ 682.

Ὁ Ὁσῖος Κινδέας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὁσῖος Πλωτῖνος

Απεβίωσε ειρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀνιανός

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ βρίσκεται στὸν Συναξαριστὴ Sirmond (19 Φεβρ.).

Οἱ Ἅγιοι Δίδυμος, Νεμέσιος καὶ Ποτάμιος

Τοπικοὶ Ἅγιοι τῆς Κύπρου, πὺν ἡ μνήμη τους ἀναγράφεται στὸ Ῥωμαϊκὸ Μαρτυρολόγιο. Ἀπαριθμοῦνται ἀπὸ τὸν Κυπριανό, μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὸν Delehaye μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Εὐτρόπιος

Ἀναφέρεται μόνο ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴ Delehaye. Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 3ης Μαρτίου, πὺν γιορτάζει μαζὶ μὲ τοὺς Ἅγίους Κλεόνικο καὶ Βασιλίσκο.

Ὁ Ὁσιος Ἀγάθων ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος, 15ος αἰ.)

[Ἀππία μάρτυς]

Ἡ Ἅγία Mildred (Ἀγγλίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἁγιολόγιον - Φεβρουάριος 21

- Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Συμβόλοις
- Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Γ΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν
- Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος
- Οἱ Ἅγιοι Ἄνδρέας καὶ Ἀνατόλιος

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Συμβόλοις

Ἦταν μοναχὸς πνευματέμφορος, μὲ μεγάλη καθαρότητα ζωῆς ἀπὸ νεαρῆ ἡλικία, ξένος πρὸς τοὺς μολυσμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἐπίσης, ἦταν χαρακτηρῶν εὐθύς, εἰλικρινής, συμπαθητικὸς, ἐλεύθερος. Χωρὶς φανατισμοὺς, χωρὶς καυχῆσεις ὅτι νῆστευε, χωρὶς ἀλαζονεῖες ὅτι ἔκανε ἀγρυπνίες καὶ ἐγκράτεια. Γεμάτος ἀπλότητα, ταπεινοφροσύνη, ἐπιείκεια καὶ συγκατάβαση. Ἐκρίνε τὸν ἑαυτό του μὲ αὐστηρότητα καὶ τοὺς ἄλλους μὲ ἀγαθότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ ἰατρεύει ἀσθένειες, χωρὶς βέβαια νὰ ὑπερηφανεύεται γι' αὐτό. Καὶ ἔλεγε: «Γιατί νὰ ὑπερηφανευθῶ; ὁ Θεὸς μου τὸ χάρισε, ὄχι γιὰ τὴν δική μου ἀρετὴ ἀλλὰ γιὰ τὴν πρὸς σᾶς ἀγάπη Του. Ἐπειτα ὁ Κύριός μας τὸ εἶπε, ὅτι δὲν σημαίνει τίποτα τὸ νὰ κάνουμε θαύματα. Ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶναι, μὲ τὴν πίστη μας καὶ τὴν μετάνοιά μας καὶ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ γράψουμε τὰ ὀνόματά μας στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς».

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης

Ἀπὸ τὶς μεγάλες καὶ ἀθλητικὲς ἐκκλησιαστικὲς μορφές τοῦ 3ου καὶ 4ου αἰῶνα ὁ Εὐστάθιος, γεννήθηκε στὴ Σίδη τῆς Παμφυλίας τὸ 260. Διακρίθηκε μεταξὺ τῶν προμάχων τῆς Ὀρθοδοξίας, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίστηκε καὶ καταδιώχθηκε. Στὴν ἀρχὴ διέλαμψε σὰν ἐπίσκοπος Βερόοιας στὴ Συρία, ὅταν καὶ συμμετεῖχε στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νίκαιας. Τὸ 323 τοῦ δόθηκε ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ Εὐστάθιος, κατόρθωσε λαμπρότερη διάδοση καὶ στερέωση τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὸ 330 ὅμως οἱ ἀρειανοὶ ἔκαναν Σύνοδο ἐναντίον του, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἀσπαζόταν τὴν αἵρεση τοῦ Σαβελλίου. Ἐπίσης, ἀφοῦ δωροδόκησαν κάποια γυναῖκα ἐλαφρῶν ἡθῶν, τὴν παρουσίασαν στὴ Σύνοδο καὶ εἶπε ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὸν Εὐστάθιο καὶ μάλιστα, ὅτι ἀπὸ τὶς σχέσεις αὐτὲς ἀπέκτησε καὶ παιδί. Περιττὸ δὲ νὰ ποῦμε, ὅτι μετὰ τὶς συκοφαντίες αὐτὲς οἱ ἀρειανοί, κατόρθωσαν καὶ ἐξόρισαν τὸν Εὐστάθιο στὴν Τραϊανούπολη τῆς Θράκης, ὅπου καὶ πέθανε (τὸ 360). Ὁ λαὸς βέβαια ξεσηκώθηκε καὶ δὲν δεχόταν ν' ἀναγνωρίσει κανένα διάδοχό του. Ἡ μνήμη του ζοῦσε στὸ ποιμνίον του, σὰν ἄνδρα, πὺν ἀνήκε στους ἀθλητὲς καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως. Περίφημο λόγο γιὰ τὸν Εὐστάθιο, ἔξεφωνησε ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Γ΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν

Καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Ἀντιοχείας, ποὺ ὀνομαζόταν Σιρίμιο. Σπούδασε στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου. Καθὼς ἦταν εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἔγινε κληρικὸς καὶ ἐστάλη στὴν Κωνσταντινούπολη σὰν ἀποκριτάρης τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας. Καὶ ἐνῶ βρισκόταν ἐκεῖ, ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὸ 565. Διοίκησε τὴν ἐκκλησία γιὰ 12 χρόνια καὶ μερικὸς μῆνες καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 577.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Εἶναι αὐτός, ποὺ μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς Πέρσες (614) ἀπὸ τὸν Χοσρόη, μεταφέρθηκε αἰχμάλωτος στὴν Περσία. Σύμφωνα μὲ ὀρισμένες πληροφορίες, ἐπανῆλθε ἀπὸ τὴν Περσία (628), ἀφοῦ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν Ἡράκλειο, καὶ πέθανε στὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 633.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος

Γεννήθηκε τὸ ἔτος 750 ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῆς Μεγεθούς, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Κρώμνη, πόλη κοντὰ στὴ Ἀμάστριδα τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Οἱ γονεῖς του τὸν ἀπέκτησαν διὰ πολλῆς προσευχῆς, διότι δὲν ἔκαναν παιδιά. Ὅταν μεγάλωσε καὶ ἐκπαιδεύτηκε ἀρκετά, ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ πῆγε στὸ ὄρος τῆς Συρικῆς, κοντὰ σ' ἓναν σοφὸ Γέροντα, ὅπου ἀπ' αὐτὸν πῆρε τὸ Ἀγγελικὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ὅταν ὁ Γέροντας αὐτὸς πέθανε, ὁ Γεώργιος πῆγε στὴ Μονὴ Βονύσσης (Βόνιτσα Ἀκαρνανίας), κοντὰ στὴν Ἀμάστριδα, καὶ ἐκεῖ ἀσκήτευε. Κάποτε ὁμως, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμάστριδας πέθανε καὶ τότε λαὸς καὶ κληρὸς ἔκαναν ἐπίσκοπο τὸν Γεώργιο (788). Ἀφοῦ χειροτονήθηκε Ἀρχιεπίσκοπος στὴν Κωνσταντινούπολη, γύρισε στὴν ἐπισκοπὴ του καὶ ἀποδείχτηκε πραγματικὰ λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν. Ἐπιμελήθηκε τὴν διάταξη τῶν ἱερῶν ναῶν, τὴν προστασία τῶν ὀρφανῶν καὶ φτωχῶν με τὶς πτωχοτροφίαις καὶ ἄλλα. Ἀξιώθηκε μάλιστα καὶ τοῦ θαυματουργικοῦ χαρίσματος. Ἔτσι, μ' αὐτὸν τὸν ἅγιο τρόπο ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 805. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 25ῃ Ὀκτωβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας καὶ Ἀνατόλιος

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστές. Ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καὶ εἶναι καταταγμένοι στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 35 σημ. 1 καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη ἡμερομηνία, γιορτάζουν καὶ 26 Ἀπριλίου καὶ 7 Ἰουνίου. Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου. Ὁ Ἀνδρέας καταγόταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη καὶ ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Σιδωνίου, ποὺ διαπαιδαγώγησε τὸν Μέγα Εὐθύμιο. Ὁ Ἀνατόλιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥαϊθῶ. Αὐτοὶ παρουσιάστηκαν στὸν

Μέγα Εὐθύμιο σχεδὸν ταυτόχρονα, ὁ μὲν Ἀνδρέας μαζί με τὰ δύο του ἀδέλφια Στέφανο καὶ Γαίανο, ὁ δὲ Ἀνατόλιος μαζί με τὸν Ἰωάννη τὸν πρεσβύτερο καὶ τὸν Θαλάσσιο.

Ἀγιολόγιον - Φεβρουάριος 22

- Εὗρεσις τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου Ἀγίων Λειψάνων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Ὁμολογητὴς τῆς Μονῆς Παυλοπετρίου
- Ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα καὶ οἱ δώδεκα ὑπηρέτες τῆς
- Ὁ Ἅγιος Συνετός
- Οἱ Ὅσιοι Θαλάσσιος καὶ Λιμναῖος
- Ὁ Ὅσιος Βαραδάτης
- Ὁ Ἅγιος Τελεσφόρος ἐπίσκοπος Ῥώμης
- Ὁ Ἅγιος Βλάσιος Ἐπίσκοπος
- Ὁ Ἅγιος Ἀρίστων (ἢ Ἀριστος ἢ Ἀριστίων)
- Ἡ Ἁγία Θεοκτίστη τοῦ Βορονέζ, ἡ νεομάρτυς (Ρωσίδα)

Εὗρεσις τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου Ἀγίων Λειψάνων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας

Ὅταν ὁ ἀγιότατος Πατριάρχης Θωμᾶς ἦταν στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (607-610), βρέθηκαν τὰ τίμια λείψανα μερικῶν ἁγίων μαρτύρων, κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὴν γῆ. Ἀμέσως ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τους μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμό, καὶ μὲ συνοδεία πολὺ λαοῦ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀνακομιδῆς, πολλὲς καὶ διάφορες ἀσθένειες θεραπεύτηκαν. Ἀφοῦ δὲ πέρασαν πολλὰ χρόνια, ὁ Θεὸς ἀποκάλυψε σ' ἓνα ἄνθρωπο κληρικὸ καὶ καλλιγράφο, τὸ Νικόλαο, ὅτι στὸν ἴδιο τόπο ἐκεῖνο τὸν καλούμενο Εὐγενίου, βρίσκονται κρυμμένα καὶ τὰ ἁγία λείψανα τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ του, ὡς ἑξῆς: «' Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονάσιν ἐν Χριστῷ » (Ῥωμ. ιστ' 7).

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Ὁμολογητὴς τῆς Μονῆς Παυλοπετρίου

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς Πατέρας, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ εὐλαβεῖς καὶ πολὺ πλούσιους γονεῖς. Ἐπειδὴ ὅμως, ἀπὸ νεαρῆ ἡλικίας, ὑπῆρξε εὐλαβὴς, θέλησε νὰ ντυθεῖ τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Πῆγε λοιπὸν στὴ Μονὴ Παυλοπετρίου, πού βρίσκεται στὸν κόλπο τῆς Νικομήδειας, καὶ ἐκεῖ ἔγινε Μοναχός. Τόσο δὲ προόδευσε στὶς ἀρετὲς καὶ τόσο διαδόθηκε ἡ φήμη του, ὥστε ἔγινε γνωστὸς καὶ στοὺς βασιλεῖς. Συνδέθηκε μάλιστα καὶ μὲ τοὺς ὁσίους Θεόδωρο τὸν Στουδίτη καὶ Ἰωάννη τῆς Μονῆς Καθαρῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάστηκε γιὰ τὴν ἀναστήλωση τῶν Ἀγίων Εἰκόνων. Στὰ χρόνια ὅμως τοῦ Λέοντα τοῦ Εἰκονομάχου (Ἀρμενίου) (813-820), κατηγορήθηκε ὅτι σέβεται τίς σεπτὲς Εἰκόνες καὶ ἔτσι ὑπέστη διάφορα βασανιστήρια, καὶ δοκίμασε πικρὲς ἐξορίες καὶ βαρεῖες θλίψεις. Ὅποτε, ἀφοῦ ἔμεινε σταθερὸς στὰ Ὁρθόδοξα φρονήματά του, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Κύριο.

Ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα καὶ οἱ δώδεκα ὑπηρέτες της

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Συνετός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Ίσως εἶναι αὐτὸς ποὺ γιορτάζουμε στὶς 12 Δεκεμβρίου).

Οἱ Ὅσιοι Θαλάσσιος καὶ Λιμναῖος

Ὁ Ὅσιος Θαλάσσιος εἶχε ἀσκητήριον ἐπάνω σ' ἓνα μικρὸ βουνὸ ἐνὸς χωρίου τῆς Κύπρου. Ἐκεῖ προσευχόταν, μελετοῦσε καὶ καλλιεργοῦσε ἓνα μικρὸ, εὐφορο ἀγροτεμάχιον. Ἐπίσης, κατέβαινε στὰ κοντινὰ χωριά καὶ δίδασκε τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λιμναῖος, νεώτερος ἀπὸ τὸ Θαλάσσιον, ὅταν ἄκουσε γι' αὐτόν, ἦλθε κοντὰ του καὶ πήρε ἀπὸ τὸν καλὸ αὐτὸ διδάσκαλον ὑπόδειγμα γνήσιας καὶ ἀληθινῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ὅμως, ἡ μεγαλύτερη δόξα τοῦ Λιμναίου εἶναι ἡ ἐργασία ποὺ κατέβαλε γιὰ τοὺς τυφλοὺς. Ἐκτίσθη κοντὰ στὸ κελλίον του καὶ ἄλλα κελλιά, ποὺ ἀνέδειξε ἄστυλα γιὰ τυφλοὺς. Καὶ δὲν τοὺς ἔδινε μόνον στέγη, ἀλλὰ καὶ τροφή ἀπὸ τὶς ἐλεημοσύνας ποὺ τοῦ ἔκαναν εὐσεβεῖς χριστιανοί. Ἀκόμα, φρόντιζε καὶ γιὰ τὶς ψυχὰς τους. «Τί σημαίνει, ἔλεγε, νὰ φροντίζουμε μόνον γιὰ τὰ σώματα τῶν δυστυχῶν; Περιορίζοντας ὡς ἐδῶ τὴν φιλανθρωπία, εἶναι σὰν νὰ τὴν κάνουμε ἀπέναντι σὲ ζῶα. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ συμπληρώσουμε τὸ καλὸ φροντίζοντας καὶ γιὰ τὸ φωτισμὸν τοῦ πνεύματος». Ἔτσι, οἱ προστατευόμενοί του τυφλοὶ ἦσαν εὐτυχεῖς. Διότι, ἂν καὶ δὲν εἶχαν σωματικὰ μάτια, ἔπαιρναν ὅμως πνευματικὰ καὶ ἀπολάμβαναν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε, Αὐτὸς «ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» Δηλαδή ὁ Κύριος ἦταν πάντοτε τὸ τέλειον φῶς, ποὺ φωτίζει κάθε ἄνθρωπον ποὺ ἐρχεται στὸν κόσμον. Ὁ Ὅσιος Λιμναῖος πέθανε θρηγούμενος ἀπὸ τὰ τυφλὰ τέκνα του, ποὺ ἀποτελέσαν τὴν μεγάλην μέριμνα καὶ στοργὴν τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ὅσιος Βαραδάτης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ διάλεξε τὴν ἐρημικὴν ζωὴν. Τὴν ἀγάπην του στήν ἐγκράτεια δὲν ἐλάττωσε τὸ φιλάσθενον σῶμα του. Ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας Θεόδοτος ἄκουσε γιὰ τὸν Βαραδάτην καὶ φρόντισε νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν φιλέρημον ἀποκλειστικότητα καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦναι γιὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ὅσιος Βαραδάτης δέχτηκε τὸν συνδυασμὸν αὐτὸν τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐνέργειας. Πρὸ πάντων, στὶς περιόδους τῶν νηστειῶν, καὶ σὲ ὥρες θλίψεων καὶ συμφορῶν, πήγαινε στὶς πόλεις καὶ καλλιεργοῦσε τὸν φόβον καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν

Θεό, προκαλοῦσε τὴν μετάνοια καὶ στήριζε τὸ θάρρος τῶν Χριστιανῶν. Ἐπίσης καλλιεργοῦσε καὶ ἐνίσχυε στὶς ψυχές τους τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἐλπίδα. Κατὰ τὸν Θεοδώρητο, ὁ Ὅσιος Βαραδάτης διακρινόταν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ σύνεσή του καὶ τὴν λογικότητα στὶς ἐρωτήσεις καὶ τὶς ἀπαντήσεις του.

Ὁ Ἅγιος Τελεσφόρος ἐπίσκοπος Ῥώμης

Ὁ Εἰρηναῖος λέει ὅτι μαρτύρησε στὸ πρῶτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Αντωνίνου Πίου (138-161). Στὸς καταλόγους τῶν Ἐπισκόπων καὶ Παπῶν Ῥώμης ὁ Τελεσφόρος φαίνεται ὅτι διαδέχτηκε τὸν Σηῆστο τὸ 125 καὶ πέθανε τὸ 136.

Ὁ Ἅγιος Βλάσιος Ἐπίσκοπος

Ὁ ἅγιος Νικόδημος τὸν τιλοφορεῖ σὰν ἐπίσκοπο Ῥώμης, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρήκαμε Βλάσιο ἐπίσκοπο Ῥώμης. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ μνήμη του δὲν ἀναφέρεται σ' ὅλους τοὺς Συναξαριστές, ἀλλὰ καὶ στὸς λίγους ποὺ μνημονεύεται, μνημονεύεται ἀπλὰ σὰν ἐπίσκοπος καὶ ὄχι Ῥώμης, ἴσως κάποιας ἄλλης ἐπισκοπῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἀρίστων (ἢ Ἄριστος ἢ Ἀριστίων)

Ἄγνωστος στὸς Συναξαριστές. Πρόκειται γιὰ Ἄγιο τῆς Κύπρου καὶ ὑπῆρξε δεύτερος ἐπίσκοπος αὐτῆς μετὰ τὸν Βαρνάβα κατὰ τὸν Le Quien (σ. 103-4). Σαφῆ βιογραφικά του στοιχεῖα δὲν ὑπάρχουν, μόνο παραδόσεις ἀτεκμηρίωτες.

Ἡ Ἅγία Θεοκτίστη τοῦ Βορονέζ, ἡ νεομάρτυς (Ρωσίδα)

Διὰ Χριστὸν σαλή.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 23

- Ο Άγιος Πολύκαρπος επίσκοπος Σμύρνης
- Οί Άγιοι Ιωάννης, Μωϋσῆς, Αντίοχος και Αντώνιος (ἢ Αντωνῖνος)
- Οί Όσοιοι Ζεβινᾶς, Πολυχρόνιος, Μωϋσῆς και Δαμιανός
- Η Άγία Γοργονία ἀδελφή Γρηγορίου Θεολόγου
- Οί Άγιοι Κλήμης και Αντώνιος
- Η Άγία Θέη
- Ο Όσιος Δαμιανός ὁ Έσφιγμενίτης
- Ο Όσιος Ιωάννης ὁ θεριστής (+ 11ος αἰ.)
- Ο Όσιος Αλέξανδρος ὁ Ακοίμητος (+ 430)

Ο Άγιος Πολύκαρπος επίσκοπος Σμύρνης

Γεννήθηκε 60 χρόνια περίπου μετά τὸ Χριστό. Στὸν 20ό χρόνο τῆς ἡλικίας του ἔγινε χριστιανός. Όπως γράφει ὁ μαθητῆς του Εἰρηναῖος, ὁ Πολύκαρπος ἦταν στολισμένος μὲ μεγάλη σωφροσύνη, αὐστηρότητα ἠθῶν και ὀλόψυχη ἀφοσίωση στὴ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ λόγου. Τὰ προτερήματά του αὐτὰ και ἡ γενναιοψυχία του, τὸν ἔκαναν πολὺ ἀγαπητὸ στὸν εὐαγγελιστὴ Ιωάννη, πὺ ἀργότερα τὸν ἀνέδειξε επίσκοπο Σμύρνης. Στὸ ἀξίωμα αὐτό, ἐπιτελοῦσε τὰ καθήκοντά του μὲ ζῆλο καθαρὰ ἀποστολικό. Ἀναδείχθηκε ὁ διδάσκαλος, ὁ πατήρ, ὁ ποιμὴν, ὁ φρουρός. Όταν ἄρχισαν οἱ διωγμοὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐπὶ αὐτοκράτορα Ἀντωνίου Πίου, ὁ ἀνθύπατος τῆς Μ. Ἀσίας Στάτιος Κοδράτος, μετὰ ἀπὸ μανιώδη ἀπαίτηση τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ὄχλου, συνέλαβε τὸν Πολύκαρπο και τὸν διέταξε νὰ βλασφημήσει δημόσια τὸ Χριστό. Ο γέροντας επίσκοπος ἀπάντησε: «Ἐπὶ 86 χρόνια Τὸν ὑπηρετῶ, χωρὶς καθόλου νὰ μὲ ἀδικήσει. Και πῶς μπορῶ τώρα νὰ βλασφημήσω τὸν Βασιλέα και Σωτῆρα μου;» Ἀμέσως τότε, τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά νὰ καεῖ ζωντανός. Ἀλλ' ἡ φωτιά τὸν ἀφήνει ἀνέγγιχτο! Τότε, ἕνας δήμιος τὸν χτυπᾷ μὲ τὸ ξίφος του και τὸν θανατώνει. Ἔτσι στὶς 23 Φεβρουαρίου τοῦ 167, ὁ μέγας ἀθλητῆς τῆς πίστεως τερματίζει τὴν ζωὴ του. Στὸ πρόσωπό του, βέβαια, ἐφαρμόστηκε πλήρως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στὴν Ἀποκάλυψη: «Μηδὲν φοβοῦ, ἃ μέλλεις παθεῖν... Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου και δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Δηλαδή, μὴ φοβᾶσαι γι' αὐτὰ πὺ πρόκειται νὰ πάθεις. Φρόντιζε νὰ εἶσαι πιστὸς μέχρι θανάτου και ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ στεφάνι τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Οί Άγιοι Ιωάννης, Μωϋσῆς, Αντίοχος και Αντώνιος (ἢ Αντωνῖνος)

Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ιωάννης, ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Όσ. Λιμναίου (22 Φεβρουαρίου). Διακρίθηκαν και οἱ τέσσερις γιὰ τὴν ἐγκράτεια και τὴν πνευματικότητα, πὺ ἔδειξαν στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ τους. Δὲν ὑπῆρξαν μόνο ἀκτῆμονες, ἥρωες τῆς ἀγρυπνίας και ἀθλητῆς τῆς προσευχῆς- ἀλλὰ ἔλαμψαν και γιὰ τὴν πραότητα τους, τὴν μετριοπάθεια, τὴν ἐπιείκεια, τὴν γλυκύτητα τῆς ὁμιλίας και τὴν ἠπιότητα τῆς συμπεριφορᾶς τους. Ἡ

έρημική ζωή μέσα στη φύση, δέν τους έκανε σκληρούς αλλά τους έξευγένιζε. Έτσι έτρεφαν την πίστη τους και ένίσχυαν την αγάπη τους. Αλλά και σέ διάφορες εύκαιρίες, είτε πρός άλλους μοναχούς είτε πρός τόν κόσμο, έδειξαν ειλικρινή αδελφική αγάπη, διότι είχαν έννοήσει καλά τó λόγο του Εύαγγελίου, ότι δηλαδή ή αγάπη πρός τόν Θεό μένει διεστραμμένη και άνώφελη, όπου νεκρώνεται και δέν άνθει ή αγάπη πρός τόν πλησίον.

Οί Όσοι Ζεβινās, Πολυχρόνιος, Μωϋσής και Δαμιανός

Τους βίους τους συνέγραψε ó Κύρου Θεοδώρητος στη Φιλόθεο Ίστορία του. Αναφέρεται ότι ήταν από την Συρία και ó μέν Ζεβινās κατασκεύασε ένα κελλι σέ κάποιο όρος, και εκεί υπέβαλλε τόν έαυτό του μέχρι τά βαθιά γεράματά του σέ άσκητικούς αγώνες. Μαζί δέ μ' αυτόν, ήταν και οί μαθητές του Πολυχρόνιος, Μωϋσής και Δαμιανός. Αφού όλοι πέρασαν την ζωή τους με άκατάπαυστες προσευχές και νηστείες, άπεβίωσαν ειρηνικά.

Η Αγία Γοργονία αδελφή Γρηγορίου Θεολόγου

Ήταν νεότερη αδελφή του άγιου Γρηγορίου του Θεολόγου και κόρη τής εύσεβέστατης Νόννας και του έπισκόπου Ναζιανζού Γρηγορίου. Αφού ανατράφηκε με εύσέβεια, άναδείχτηκε ισάξια στην άρετή πρός τους γονείς και τους αδελφούς της Γρηγόριο τόν Θεολόγο και Καισάριο τόν ιατρό. Ό δέ αδελφός της Γρηγόριος ό Θεολόγος γράφει, μεταξύ άλλων, γι' αυτή: «Σάν νοικοκυρά, σάν σύζυγος, σάν μητέρα, υπήρξε άνώτερη από την έναρετη γυναίκα, πού τόν τύπο περιγράφει τó τελευταίο κεφάλαιο τών Παροιμιών του Σολομώντος. Ήταν όξύτατη διάνοια, γνώριζε τις Γραφές, δίδασκε και έπραττε σύμφωνα με τις θείες έντολές. Ήταν ίλαρή και σεμνή, κόσμια, συνετή, ήρεμη, κυρίαρχη τής γλώσσας της και τής άκοής της, και ή χριστιανική τελειότητά της ήταν γεμάτη ταπεινοφροσύνη. Αγαπούσε την προσευχή, την ψαλμωδία, τις κοινές και τόσο κατανυκτικές τών χρόνων εκείνων άγρυπνίες. Όλη της ή ζωή υπήρξε κάθαρση και τελείωση». Μία άρρώστια την έστειλε πρόωρα στις αιώνιες Μονές.

Οί Άγιοι Κλήμης και Αντώνιος

Μαρτύρησαν δια ξίφους. (Ό δέ Αντώνιος, ίσως είναι ó ίδιος μ' αυτόν τής 25ης Φεβρουαρίου).

Η Αγία Θέη

Μαρτύρησε δια ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Δαμιανὸς ὁ Ἐσφιγμένιτης

Πότε καὶ ποῦ γεννήθηκε δὲν γνωρίζουμε. Ὁ βίος του σώζεται σὲ νεότερο χειρόγραφό της Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Σύμφωνα μὲ προφορική παράδοση, ὁ Ὅσιος Δαμιανὸς ἀπὸ νεαρὸς ἀκόμα, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ Ἐσφιγμένου του Ἁγίου Ὁρους. Ἦταν τύπος καὶ παράδειγμα μοναχοῦ στοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς. Μετὰ ἀπὸ ἄδεια τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς, γιὰ περισσότερη ἄσκηση, ἀποσύρθηκε στὸ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κοινόβιο ὄρος, τῆς Σαμάρειας ὅπως τὸ ἔλεγαν. Κάποτε πῆγε σὲ κάποιο φίλο του μοναχό, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε στὸ κελλί του καὶ κάθισε καὶ τὸν περιμένε μέχρι τὸ βράδυ ποῦ ἦλθε. Ἀφοῦ συζήτησαν μαζί, ξεκίνησε νὰ φύγει. Ἡ ὥρα ὅμως ἦταν περασμένη καὶ ἔξω εἶχε ἀρχίσει καταρράκτῳδης βροχή. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γέροντάς του τοῦ εἶπε νὰ μὴ κοιμᾶται ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὸ καλύβι του, ὁ Ὅσιος ἔκανε τέλεια ὑπακοή καὶ κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντίξοες καιρικὲς συνθήκες ξεκίνησε γιὰ τὸ κελλί του. Σὲ κάποια στιγμή ὅμως χάθηκε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει βῆμα μπροστὰ ἀπὸ τὴν νεροποντή. Ἡ φωνή του ἀμέσως ὑψώθηκε πρὸς τὸν Θεὸ καὶ εἶπε: «Κύριε σῶσε με, χάνομαι». Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Βρέθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει μπροστὰ στὸ κελλί του. Ἔτσι θεάρεστα ἀφοῦ ἔζησε ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1280 καὶ γιὰ 40 μέρες μετὰ τὴν κοίμησή του, ἔβγαινε ἀπὸ τὸν τάφο του θαυμάσια εὐωδιὰ μύρου, ποῦ οἱ Πατέρες στὸ μοναστήρι τοῦ Ἐσφιγμένου τὴν καταλάβαιναν ἀπὸ ἓνα μίλι μακριὰ καὶ δόξαζαν τὸν Θεό.

(Ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς, περιπτῶς ἀναφέρεται τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ὁσιομάρτυρα Δαμιανοῦ (1568), ποῦ ἡ κυρίως μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 14ῃ Φεβρουαρίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Θεριστὴς (+ 11ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ὁ Ἀκοίμητος (+ 430)

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 24

- Ἡ Α' καὶ Β' Εὗρεσις τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου
- Ὁ Ἅγιος Boisil (Σκωτσέζος)
- Ὁ Ἅγιος Ethelbert (Άγγλος)

Ἡ Α' καὶ Β' Εὗρεσις τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου

Ἡ πρώτη εὗρεση ἔγινε στὴ Μαχαιροῦντα, γύρω ἀπὸ τὸ χῶρο ποὺ ἦταν τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἡρώδη. Ἀφοῦ ἡ Ἡρωδιάς πῆρε τὴν ἀποτρόπαια εὐχαρίστηση, νὰ δεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν αἰμόφυρτη κεφαλὴ τοῦ γενναίου προμάχου τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀλήθειας, διέταξε νὰ τὴν θάψουν σ' ἓνα μέρος ἐκεῖ κοντά, τὸ ὁποῖο πήγαινε καὶ καταπατοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, γιὰ νὰ ἰκανοποιεῖ τὸ ἄσβεστο πάντοτε μῖσος τῆς. Στὸν τόπο ἐκεῖνο ἔμεινε θαμμένη, ὥσπου τὴν ἀνακάλυψαν δυὸ μοναχοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, στοὺς ὁποίους ἐπανειλημμένα φάνηκε σὲ ὄνειρο ὁ Πρόδρομος. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν μοναχῶν αὐτῶν, ἀπὸ χέρι σὲ χέρι χάθηκε. Βρέθηκε ὅμως πάλι, ἐπὶ αὐτοκράτορα Οὐαλεντινιανοῦ. Ὅπως βλέπουμε, τῶν ἐπιφανῶν ἀνθρώπων τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου, ὄχι μόνο οἱ ψυχῆς δὲν χάνονται καὶ πηγαίνουν ἐκεῖ ποὺ ἡ οὐράνια δόξα τὶς καλεῖ, ἀλλὰ ὁ Κύριός μας, οὔτε τὰ κόκκαλα τῶν σωμάτων τους δὲν ἀφήνει νὰ χαθοῦν. Διότι μὲ τὴν ἀγία τους ζωὴ, ἀγίασαν ἀκόμα καὶ αὐτὴ τὴν ὕλη τοῦ σώματος, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι τὸ καθαρότατο δοχεῖο τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ἅγιος Boisil (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Ethelbert (Άγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 25

- Ο Άγιος Ταράσιος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Αλέξανδρος πού μαρτύρησε στη Δριζίπαρο τής Θράκης
- Ο Άγιος Ρηγίνος Ίερομάρτυρας επίσκοπος Σκοπέλου
- Ο Άγιος Αντώνιος
- Ο Άγιος Θεόδωρος ό δια Χριστόν σαλός
- Ο Άγιος Μάρκελλος επίσκοπος Απαμείας τής Κύπρου
- Προσκύνησις Τιμίου Σταυροῦ

Ο Άγιος Ταράσιος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε, ανατράφηκε και εκπαιδεύτηκε στην Κωνσταντινούπολη από γονείς εύσεβείς, του Γεωργίου, κριτού και πατρικίου και τής Εύκρατίας. Λόγω τής μεγάλης μορφώσεώς του, ανέβηκε στο άξίωμα του πρωτοασηκρίτου. Στις 25 Δεκεμβρίου του 784, όταν χήρευσε ο πατριαρχικός θρόνος τής Κωνσταντινουπόλεως, εξελέγη με σύμφωνη γνώμη λαοῦ, συγκλήτου, κλήρου και βασιλείας, ο από τις λαϊκές τάξεις Ταράσιος (διαδέχθηκε τον πατριάρχη Παῦλο τον Δ'). Ήταν άνθρωπος με πολλά έκτακτα προσόντα και μεγάλο άξίωμα. Από την θέση αυτή, έδειξε μεγάλη σύνεση και μετριοπάθεια. Πρωταγωνίστησε στην 7η Οικουμενική σύνοδο στη Νίκαια, υπέρ τής αναστήλωσης τῶν εικόνων. Άς παραθέσουμε, όμως, τί λέει μεταξύ άλλων για τον Ταράσιο, ο Ιστορικός Κ. Παπαρόηγόπουλος: «Την 25η Φεβρουαρίου 806 πέθανε ο Πατριάρχης Ταράσιος, αφού επί 21 χρόνια ποιίμανε την Έκκλησία μετά πάσης μετριοπάθειας και συνέσεως. Ο Πατριάρχης Ταράσιος συνέπραξε μὲν με πολύ ζήλο στην αναστήλωση τῶν εικόνων, αλλά φρόντισε με τον όρο τής 7ης Οικ. Συνόδου, ή προσκύνηση να αποβάλει, όσο γίνεται, κάθε χαρακτήρα λατρείας ασυμβίβαστης στο άληθινό πνεῦμα τής χριστιανικής πίστεως. Θεώρησε μὲν πρέπον να επαναλάβει ή Ανατολική Έκκλησία τις σχέσεις της με τον αρχιερέα τής Ρώμης, αλλά όσο κανείς άλλος αγωνίστηκε να περιορίσει τις αξιώσεις του αρχιερέα αυτού. Τέλος εγκατέλειψε και αυτήν την Ειρήνη, όταν είδε ότι από πολιτικής τὸ κράτος κινδύνευε. Η στέρηση τέτοιου Πατριάρχη κατετάραξε τον βασιλιά Νικηφόρο και όλους όσους εκτιμοῦσαν τις μεγάλες χριστιανικές και πολιτικές αρετές του άνδρός». Ετάφη σε Μονή του Βοσπόρου, πού έκτισε ο ίδιος.

Ο Άγιος Αλέξανδρος πού μαρτύρησε στη Δριζίπαρο τής Θράκης

Έζησε στις αρχές του 4ου αιώνα και καταγόταν από την Καρθαγένη. Κατά τον διωγμό πού κίνησε ο Διοκλητιανός, συνελήφθη και βασανίστηκε στη Μαρκιανούπολη (αρχαία πόλη τής Θράκης) και κατόπιν αποκεφαλίστηκε στη Δριζίπαρο, επίσης πόλη τής Θράκης.

Ὁ Ἅγιος Ῥηγίνος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Σκοπέλου

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Λόγω τῆς ἐναρέτου ζωῆς του, ἔγινε ἐπίσκοπος Σκοπέλου. Ὅμως, ὅπως εἶναι γνωστὸ καὶ μετὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο πού ἔγινε στὴ Νίκαια, ἡ καταδικασθεῖσα ἀπ' αὐτὴ αἵρεση τοῦ Ἀρείου, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχει πολλοὺς ὁπαδοὺς. Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν πάλη πού ἐξακολουθοῦσε, συμμετεῖχε μὲ πολλὴ θερμότητα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Ῥηγίνος, πού πῆρε μέρος καὶ στὴ Σύνοδο τοῦ 347, ἐπὶ αὐτοκρατόρων Κωνσταντίου καὶ Κώνσταντος, καὶ ἡ ὁποία Σύνοδος δέχθηκε τὰ δόγματα τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας. Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ὅμως, ἡ Ἐκκλησία διέτρεξε κρισιμώτατη περίοδο. Ὁ ἀσεβὴς αὐτὸς αὐτοκράτορας, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ὑποκριτικὰ ἔκανε τὸν ἀνεξιθρησκο, κατόπιν καταδίωξε σκληρὰ τοὺς ὀρθοδόξους ἐπισκόπους, ζητῶντας νὰ διαλύσει τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρίας. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν καὶ ὁ Ῥηγίνος ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο. Τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ ἱερομάρτυρα Ῥηγίνου μετακομίστηκε στὴν Κύπρο. Ἀπὸ ἐκεῖ δέ, κάποιο μέρος ἀπ' αὐτὸ μετέφεραν στὴν Σκόπελο, ὅπου τὸ ἐναπόθεσαν στὸ μοναστήρι τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἄπλωσαν ἐπάνω σὲ πυρωμένη σχάρα.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλός

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ἂν πράγματι ὑπῆρξε αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος καὶ αὐτὴ ἡ πόλη στὴν Κύπρο. Ἴσως συγχέεται μ' αὐτὸν τῆς Ἀπαμείας τῆς Συρίας (14 Αὐγούστου).

Προσκύνησις Τιμίου Σταυροῦ

Στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 κατὰ τὴν 25ῃ Φεβρουαρίου σημειώνεται: «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν Κυρίῳ πάσχα κατὰ τὴν Γ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ».

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 26

- Ὁ Ὅσιος Πορφύριος ἐπίσκοπος Γάζης
- Ἡ Ἁγία Φωτεινή ἢ Σαμαρείτιδα, Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Θεόκλητος «ὁ φαρμακός»
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κάλφας, νεομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιες Ἀνατολή, Φωτώ, Παρασκευή, Κυριακή καὶ Φωτίδα
- Οἱ Ἅγιοι Φωτεινός, Ἰωσήs, Σεβαστιανός ὁ δούκας, Βίκτωρ καὶ Χριστόδουλος
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Κατοπινός
- Μνήμη Χειροτονίας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σὲ Πρεσβύτερο

Ὁ Ὅσιος Πορφύριος ἐπίσκοπος Γάζης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Μετὰ τὴν ἀξιόλογη κατάρτησή του στὰ περίφημα Μοναστήρια τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Παλαιστίνης, χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Γάζης. Τὸ ἔργο του, ὅμως, ἔβρισκε δυσκολίες ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν, πού χρησιμοποιοῦσαν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας. Ὁ Πορφύριος, μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα, πού διέκρινε τοὺς μεγάλους ἐπισκόπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἄφησε μία μέρα τὴν Γάζα καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχτηκε ἐγκάρδια ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού ὑποστήριξε τὰ αἰτήματά του στὴ βασίλισσα Εὐδοξία καὶ τὸν Ἀρκάδιο. Ὁ Πορφύριος ἐπέστρεψε μὲ πλήρη ἐπιτυχία. Μὲ βασιλικὸ διάταγμα, περιορίζε τὴν εἰδωλολατρεία στὴ Γάζα καὶ διέλυε τὴν ἐπιρροή τῶν αἰρετικῶν. Ἐφερε ἀκόμα καὶ δωρεὰ βασιλική, μὲ τὴν ὁποία ἀνήγειρε μεγάλη ἐκκλησία βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ.

Ἡ Ἁγία Φωτεινή ἢ Σαμαρείτιδα, Μεγαλομάρτυς

Τὶς πρῶτες πληροφορίες γιὰ τὴν Ἁγία αὐτὴ βρίσκουμε στὸ Δ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἦταν κάτοικος τῆς Σαμαρειτικῆς πόλης Συχάρ. Κάθε μεσημέρι πῆγαινε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὸ πηγάδι τὸ λεγόμενο τοῦ Ἰακώβ, καὶ γέμιζε τὴν στάμνα τῆς. Ἐκεῖ μία μέρα συνάντησε τὸν Ἰησοῦ, πού φανέρωσε ὅλα τὰ ἰδιαιτερά της. Σ' αὐτὴν, ἐπίσης, εἶπε ὁ Κύριός μας τὴν μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι Αὐτὸς εἶναι «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν», δηλαδή ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ συνέχισε ὁ Κύριος: «Τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῶ γενήσεται ἐν αὐτῶ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». Τὸ νερό, δηλαδή, πού θὰ δώσω ἐγὼ στὸν ἄνθρωπο πού πιστεύει, λέει ὁ Κύριος, θὰ μεταβληθεῖ μέσα του σὲ πηγὴ νεροῦ, πού δὲ θὰ στερεύει. Ἀλλὰ θὰ ἀναβλύζει καὶ θὰ τρέχει πάντοτε, γιὰ νὰ τοῦ παρέχει ζωὴ αἰώνια. Αὐτὸ τὸ «ὕδωρ» ἔδωσε καὶ ὁ Κύριός μας στὴ Σαμαρείτιδα. Ἔτσι, ἀργότερα βαπτίστηκε χριστιανὴ μεταξὺ τῶν πρώτων γυναικῶν τῆς Σαμάρειας καὶ ὀνομάστηκε Φωτεινή. Ἀπὸ τότε (σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση) ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτό της στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Ἀφρική καὶ στὴ Ῥώμη. Ἐκεῖ ἔλαβε καὶ μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τὸν Νέρωνα, ὅταν αὐτὸς ἔμαθε ὅτι ἡ Φωτεινὴ ἔκανε χριστιανές

τὴν θυγατέρα τοῦ Δομνίνα καὶ μερικὲς δούλες τῆς. Συγχρόνως μὲ τὴν Φωτεινὴ, θανατώνονται καὶ οἱ δύο γιοὶ τῆς καὶ οἱ πέντε ἀδελφές τῆς.

Ὁ Ἅγιος Θεόκλητος «ὁ φαρμακός»

Ἡ μνήμη τοῦ σημειώνεται στὸν Κώδικα τῶν Παρισίων 1578. Δὲν ἔχουμε βιογραφικά τοῦ στοιχεῖα, ἀλλὰ ὁ Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό τοῦ ὑποθέτει, ὅτι ἴσως εἶναι ὁ μάγος ποὺ ἔδωσε στὴν Ἁγία Φωτεινὴ τὸ δηλητήριο καὶ πίστεψε στὸ Χριστὸ καὶ στὴ συνέχεια ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κάλφας, νεομάρτυρας

Γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε στὸν Γαλατᾶ. Ἐργαζόταν σὰν λεπτοουργὸς κάλφας στὸ παλάτι τοῦ σουλτάνου καὶ συγχρόνως πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες τοῦ καὶ σ' ἄλλους ἐπίσημους Τούρκους. Κάποτε προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία τοῦ κάποιον τουρκόπουλο, ἀνεψιὸ ἑνὸς Ἀγᾶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ τοῦ μάθει τὴν τέχνη. Σὲ κάποια συζήτηση ποὺ εἶχε μαζί του, ὁ Ἰωάννης ἐκφράστηκε ὄχι καλὰ γιὰ τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία καὶ συγχρόνως ἐξῆρε τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Τὸ τουρκόπουλο πρόδωσε τὸ ἀφεντικό του, ὅτι τοῦ ἔκανε προσηλυτισμό. Ὅποτε ὁ Ἰωάννης συνελήφθη καὶ ὠδηγήθηκε δερόμενος στὸν κριτὴ, κατηγορούμενος γιὰ ἐξύβριση τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας. Τότε ἀνελέητα μαστιγώθηκε καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ. Παρὰ τὶς ἐπίμονες προσπάθειες τῶν Τούρκων ὁ Ἰωάννης ὁμολογοῦσε σταθερὰ τὸν Χριστό. Μὲ διαταγὴ τοῦ Βεζίρη παραδόθηκε μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια στὸν ἑπαρχο, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ὠδήγησε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης κοντὰ στὸ Δημοπρατήριο, ὅπου καὶ τὸν ἀποκεφάλισε στὶς 26 Φεβρουαρίου 1575, ἡμέρα Κυριακὴ.

Οἱ Ἅγιες Ἀνατολή, Φωτῶ, Παρασκευή, Κυριακὴ καὶ Φωτίδα

Ἦταν ἀδελφές τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς καὶ οἱ μὲν τέσσερις πρῶτες μαρτύρησαν διὰ ξίφους, τὴν δὲ πέμπτη ξέσχισαν ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν σὲ δύο δένδρα.

Οἱ Ἅγιοι Φωτεινός, Ἰωσὴς, Σεβαστιανὸς ὁ δούκας, Βίκτωρ καὶ Χριστόδουλος

Οἱ δύο πρῶτοι ἦταν γιοὶ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Κατοπινός

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye, χωρὶς καμιά ἄλλη πληροφορία, ἀπλὰ «μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Κατοπινού».

Μνήμη Χειροτονίας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σὲ Πρεσβύτερο

(κατὰ τὸν Συναξαριστὴ Delehaye).

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 27

- Ὁ Ὅσιος Προκόπιος ὁ Δεκαπολίτης, ὁ Ὁμολογητής
 - Ὁ Ἅγιος Γελάσιος ὁ μίμος (ἠθοποιός)
 - Ὁ Ὅσιος Θαλλελαῖος
 - Ὁ Ὅσιος Στέφανος
 - Ὁ Ἅγιος Νίσιος (ἡ Νήσιος)
 - Οἱ Ὅσιοι Ἀσκληπιὸς καὶ Ἰάκωβος
 - Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ
 - Ὁ Ἅγιος Ἡλίας νεομάρτυρας ὁ Τραπεζούντιος
 - Οἱ Ἅγιοι Ἀβουδάντιος (ἡ Ἀβούνδιος ἢ Ἀβούδιμος), Κάλανος, Ἰανουάριος, Ἀλέξανδρος, Ἀντίγονος, Φουρτουναῖος, Μακάριος, Τιτιανὸς καὶ Σεβηριανός
-

Ὁ Ὅσιος Προκόπιος ὁ Δεκαπολίτης, ὁ Ὁμολογητής

Ἐζησε κατὰ τὸν ὄγδοο αἰῶνα, ἐπὶ Λέοντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου. Διακρίθηκε σὰν γενναῖος τῆς πίστεως στρατιώτης καὶ ὑπέρμαχος. Δὲν ἔθαψε τὸν ἑαυτό του στὴ μόνωση τοῦ κελλιῦ του, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖ ὀρμώμενος, ἔδινε τὴν μάχη στὶς κρίσιμες περιστάσεις καὶ μέσα στὸ κοινωνικὸ στάδιο, πάντα μὲ θάρρος, ὑπὲρ τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας. Ἐνθαρρύνόμενος, βέβαια, ἀπὸ τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ λέει: «Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, μὴ φοβοῦ μηδὲ πτοηθῆς». Δηλαδή, προχώρει μὲ ἀποφασιστικότητα σὰν γενναῖος ἄνδρας καὶ ἔχε θάρρος· μὴ φοβηθεῖς καὶ μὴ δειλιάσεις. Πρὸ πάντων ὁ Προκόπιος διέπρεψε στὸν ἔλεγχον κατὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν. Ἐπίσης, ὑποστήριξε τὴν τιμητικὴ προσκύνηση τῶν εἰκόνων. Ἐπειδὴ ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος ἦταν σφοδρὸς εἰκονομάχος, προσέβη σὲ διωγμοὺς καὶ βασανιστήρια ἐναντίον τῶν φίλων τῶν εἰκόνων. Σ' αὐτοὺς τοὺς διωγμοὺς ὁ Προκόπιος ἐπισφράγισε τὶς πεποιθήσεις του ὑπὲρ τῶν εἰκόνων μὲ τὰ πολλὰ του παθήματα.

Ὁ Ἅγιος Γελάσιος ὁ μίμος (ἠθοποιός)

Αὐτὸς ἀφοῦ ἀναπαράστησε τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, βαπτίσθηκε ἀληθινά, ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Θαλλελαῖος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κιλικία καὶ ἀσκήτεψε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη Γάβαλα τῆς Συρίας. Ἐκεῖ ὑπῆρχε εἰδωλολατρικὸς ναός, ποὺ συνέρχονταν πολλοί. Ὁ Θαλλελαῖος αὐτὸ τὸ ἐκμεταλλεύτηκε, ἐργαζόμενος γιὰ τὴν διαφώτιση καὶ τὴν προσέλκυση στὴ χριστιανικὴ πίστη πολλῶν εἰδωλολατρῶν. Ἦταν γεμάτος ταπεινοφροσύνη καὶ ποτὲ δὲν

ὑπερηφανεύτηκε γιὰ τὰ πνευματικά του κατορθώματα. Ἦταν ὅμως καὶ φοβερὰ πολυμήχανος, προκειμένου νὰ φέρει ψυχές κοντὰ στὸ Χριστό. Κάποτε μάλιστα, εἶχε κατασκευάσει ἓνα ἰδιόρρυθμο κρεμαστὸ κρεβάτι. Αὐτὸ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν περιοχὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐπισκέπτονται πολλοὶ εἰδωλολάτρεις. Ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ λοιπὸν ὁ Θαλλελαῖος, ἄρχιζε συζήτηση μαζί τους καὶ ἔτσι ἔριχνε τὰ πνευματικά του δίχτυα, πού ἔπιαναν πολλές ψυχές καὶ τὶς ἔσωζε. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατόρθωσε νὰ ἐκχριστιανίσει μία ὀλόκληρη πόλη, τὰ Γάβαλα, καὶ νὰ γίνῃ πνευματικὸς τῆς πατέρας μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος

Ἰδρυσε τὸ Γηροκομεῖο τοῦ Ἀρματίου καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νίσιος (ἢ Νήσιος)

Μαρτύρησε ἀφοῦ μαστιγώθηκε μέχρι θανάτου μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιοῦ.

Οἱ Ὅσιοι Ἀσκληπιὸς καὶ Ἰάκωβος

Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ Ὅσιοι Πατέρες ἀγωνίστηκαν ἀσκητικὰ στὶς ἔρημους τῆς Συρίας, στὰ χρόνια τοῦ ἐπισκόπου Κύρου Θεοδώρητου (393-458). Ὁ Ἀσκληπιὸς στὴν ἀρχὴ ἔζησε σὲ κοινόβιο, ἀργότερα συνέχισε τὸν ἀσκητικὸ του ἀγῶνα μόνος του σὲ ἐρημητήριο. Ὁ Ἰάκωβος, κλεισμένος σ' ἓνα μικρὸ κελλί, κοντὰ στὸ χωριὸ Νιμουζά, δὲν ἀναβε καθόλου φῶς καὶ ἄνθρωπος δὲν τὸν ἔβλεπε ποτέ. Ἀποκρινόταν διὰ μέσου ἑνὸς πλάγιου σκαμμένου τόπου. Ἄν καὶ ἦταν πάνω ἀπὸ 90 χρονῶν δὲν βγήκε καθόλου ἀπὸ τὸ κελλί ἐκεῖνο. Ἔτσι ὅσα ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ ἔζησαν, ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ὅρισμένοι Συναξαριστὲς ἐδῶ ἀναφέρουν δυὸ Ὅσιους Τιμοθέους. Ὅμως, λόγω ἑλλειψῆς στοιχείων δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε μετὰ βεβαιότητος ὅτι εἶναι δυὸ διαφορετικοὶ ὄσιοι ἢ ἓνας, πού εἶναι καὶ τὸ πιθανότερο).

Ὁ Ἅγιος Ἡλίας νεομάρτυρας ὁ Τραπεζούντιος

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Κρουνέρι τῆς Τραπεζοῦντας.

Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ βασανίστηκε σκληρά. Τελικὰ τὸν κρέμασαν στὸ Μόλο τῆς Τραπεζοῦντας (Μουμ-χανέ) τὸ 1749. Τὸ ἅγιο λείψανό του ἔθαψαν μὲ τιμὲς οἱ Χριστιανοὶ στὴ Μονὴ Θεοσκεπάστου.

**Οἱ Ἅγιοι Ἀβουδάντιος (ἢ Ἀβούνδιος ἢ Ἀβούδιμος), Κάλανος, Ἰανουάριος,
Ἀλέξανδρος, Ἀντίγονος, Φουρτουναῖος, Μακάριος, Τιτιανὸς καὶ Σεβηριανός**

Μαρτύρησαν στὴ Θεσσαλονίκη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 28

- Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητὴς συναθλητὴς τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου
- Ὁ Ἅγιος Προτέριος ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Ὁ Ὅσιος Βάρσος ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ
- Ὁ Ἅγιος Ἀβρίκιος (ἢ Ἀβέρκιος)
- Ὁ Ἅγιος Νέστωρ
- Οἱ Ὅσιες Μαράνα ἢ Μαριάννα καὶ Κύρα
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο
- Οἱ Ἅγιοι Νυμφᾶς καὶ Εὐβουλος οἱ Ἀπόστολοι
- Ἡ Ἁγία Κυράνα (ἢ Κυρήνη) ἡ Νεομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Πισκῶφ (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητὴς συναθλητὴς τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου

«Δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν Προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα». Ἄς τρέχουμε μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα ποὺ προβάλλει μπροστὰ μας. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀγωνίστηκε καὶ ὁ Ὅσιος Βασίλειος ἐνάντια στοὺς εἰκονομάχους, ἐπὶ Λέοντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου. Ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ συναθλητὴς τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου (+ 27 Φεβρουαρίου) σὲ ποιὰ μονὴ ὅμως, μᾶς εἶναι ἄγνωστο. Καταδιώχθηκε γιὰ τὴν ἀκαμπτη ἀντίστασή του καὶ τὴν θαρράλεα συνηγορία του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Βασανίστηκε ποικιλοτρόπως καὶ φυλακίστηκε. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λέοντα Γ', τοῦ δόθηκε ἡ ἐλευθερία του. Τότε ἐπιδόθηκε στὴ διδασκαλία τῆς πίστεως, μὲ ὅλη τὴν θέρμη τῆς φιλοχρίστου ψυχῆς του. Ἀθλητὴς τοῦ ἀσκητηρίου του, κατάρτιζε πάντοτε πνευματικότερα τὸν ἑαυτό του. Μέγας ἀγωνιστὴς τῆς Ἐκκλησίας, στρατευόταν συνεχῶς γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας, γιὰ τὴν διαφώτιση τῶν αἰρετικῶν, γιὰ τὴν στερέωση τῶν πιστῶν καὶ γιὰ τὴν μετάνοια τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁ θάνατος τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ πολύμοχθο αὐτὸ στάδιο, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει στὴ δόξα καὶ τὴν μακαριότητα τῶν δικαίων καὶ στεφανηφόρων ψυχῶν.

Ὁ Ἅγιος Προτέριος, ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ἦταν ἀρχιεπισβύτερος καὶ πατριαρχικὸς ἐπίτροπος στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ ἔτος 450, στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Ὅταν ἔγινε ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολη (451), συμμετεῖχε σ' αὐτὴ καὶ ὁ Προτέριος, καὶ μὲ τόλμη ἀγωνίστηκε κατὰ τῆς πλάνης τῶν μονοφυσιτῶν. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ καταδίκασε τὸν μονοφυσίτη Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Διόσκορο καὶ στὸ θρόνο ἀνέβασε τὸν Προτέριο (452-457). Οἱ μονοφυσίτες, ὅμως, κατόρθωσαν νὰ δημιουργήσουν ταραχὲς στὴν Ἀλεξάνδρεια. Μὲ ἐπικεφαλῆς κάποιον μονοφυσίτη ἱερέα Ἀλεξανδρείας

Τιμόθεο τὸν Αἴλουρο, ὁ ὁποῖος κατάφερε νὰ ξεγελάσει ἀκόμα καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ νὰ τοὺς πάρει μὲ τὸ μέρος του, ὁ μανιασμένος ὄχλος ἀνακήρυξε Πατριάρχη αὐτὸν τὸν ἱερέα. Ὁ Προτέριος γιὰ νὰ σωθεῖ ἀπὸ τὴν λύσσα τῶν αἰρετικῶν, κρύφτηκε μέσα σὲ μία μεγάλη κολυμβήθρα τοῦ ναοῦ. Οἱ αἰρετικοὶ ὅμως τὸν ἀνακάλυψαν καὶ μέσα ἐκεῖ τὸν ἔσφαξαν. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, καὶ ὁ Τιμόθεος ὁ Αἴλουρος τελοῦσε τὶς ἀκολουθίες τῶν Παθῶν μὲ ματωμένα χέρια. Ἀργότερα ὁ Τιμόθεος αὐτὸς καταδικάσθηκε συνοδικὰ καὶ ἐξορίστηκε στὴ Γάγγρα. Ὁ δὲ Προτέριος ἀνακηρύχθηκε μέγας Ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. (Ορισμένοι Συναξαριστὲς περιττῶς ἀναφέρουν τὴν μνήμη του καὶ τὴν 23ῃ Φεβρουαρίου).

Ὁ Ὅσιος Βάρσος ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀβρίκιος (ἢ Ἀβέρκιος)

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νέστωρ

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας καὶ διέδιδε θερμὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη. Τόσο δὲ τολμηρὸς ἦταν στὸ ἔργο του, πὺ ἐξακολουθοῦσε ἄφοβα νὰ τὸ πράττει καὶ μετὰ τὰ διατάγματα τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ Διοικητὴς τῆς Πέργης Εἰρήναρχος, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔστειλε στὸν ἑπαρχο τῆς Παμφυλίας Πόπλιο. Αὐτὸς μάταια προσπάθησε νὰ τὸν παρασύρει στὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, διέταξε τὴν σταύρωσή του. Ὁ Νέστωρ ὑπέστη τὸ μαρτύριό του μὲ πολλὴ καρτερία. Καὶ ἀπὸ τὸ σταυρὸ, ἐνῶ οἱ πόνοι τὸν κατακεντούσαν, αὐτὸς ὕμνοῦσε τὸ Χριστό. (Τὸν Νέστορα αὐτὸν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 266 καλεῖ ἐπίσκοπο).

Οἱ Ὅσιες Μαράνα ἢ Μαριάννα καὶ Κύρα

Πατρίδα τους ἦταν ἡ Βέρροια (τῶρινὸ Χαλέπιο) τῆς Συρίας καὶ ἔζησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου αἰῶνα μ.Χ. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἐπίσημη καὶ εὐγενικὴ, ἀνάλογη δὲ καὶ ἡ μόρφωσή τους. Αὐτὲς ὅμως καταφρόνησαν τὴν λαμπρότητα καὶ τὰ ἄλλα θέλητρα τῆς ζωῆς, καὶ ἔκτισαν ἕνα περιτείχισμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη ὅπου ἐκεῖ μέσα με αὐστηρὴ ἄσκηση προόδευαν στὶς ἀρετὲς τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ. Ἡ Ὅσια ζωὴ τους προσείλκυσε καὶ τὶς ὑπηρέτριές τους. Ἐκεῖ μέσα πέρασαν ἀπομονωμένες 42 χρόνια. Ἐπειτα ἐπισκέφθηκαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, κατόπιν τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Θέκλας στὴν Ἰσαυρία καὶ ἐπέστρεψαν πολὺ ὠφελημένες στὸ ἐρημητήριό τους. Ἔτσι μὲ τὴν ἐνάρετη πολιτεία τους

ἀφοῦ στόλισαν τὸ γένος τῶν γυναικῶν, καὶ ἔγιναν παράδειγμα ἀρετῆς καὶ ἄσκησης
στὶς ἄλλες γυναῖκες, παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους στὸν Νυμφίο Χριστό.

Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Νυμφᾶς καὶ Εὐβουλος οἱ Απόστολοι

Γι' αὐτοὺς ἀναφέρει ὁ Απόστολος Παῦλος στὶς Ἐπιστολές του, Κολ. δ' 15 καὶ Β' Τιμ. δ'
21. Καὶ οἱ δυὸ ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ἡ Ἅγία Κυράννα (ἡ Κυρήνη) ἡ Νεομάρτυς

Ἡ ἅγια αὐτὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀθυσσῶκα τῆς
Θεσσαλονίκης ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς. Ἦταν πολὺ ὁμορφή καὶ ἡ ζωὴ της
ἦταν ἐνάρετη καὶ φρόνιμη. Κάποιος γενίτσαρος πού ἦλθε στὸ χωριὸ τῆς Κυράννας νὰ
εἰσπράξει φόρους, τὴν εἶδε, τὴν θαύμασε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐξιλαμίσει καὶ νὰ τὴν
παντρευτεῖ. Παρὰ τὶς ὑποσχέσεις καὶ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ γενίτσαρου, ἡ παρθένος αὐτὴ,
πού εἶχε ἀκέραιο τὸ χριστιανικὸ της φρόνημα, παρέμεινε ἀνένδοτη καὶ δὲν ὑπέκυψε
στὶς προτάσεις τοῦ ἀπίστου. Ὅποτε ὁ γενίτσαρος αὐτός, μὲ τὴν βοήθεια τῶν συντρόφων
του, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν πῆγε στὸν κριτὴ τῆς Θεσ/νίκης, ψευδομαρτυρῶντας ἐναντίον
της, ὅτι δῆθεν τοῦ ὑποσχέθηκε ν' ἀλλάξει τὴν πίστη της καὶ νὰ τὸν παντρευτεῖ. Ἡ
Κυράννα μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς φόβο εἶπε, ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ Νυμφίῳ της ἔχει
τὸν Χριστό, τὸν ὁποῖο ποθεῖ ἀπὸ τὴν νεότητά της καὶ εἶναι ἔτοιμη γιὰ τὴν ἀγάπη της
πρὸς Αὐτὸν νὰ χύσει καὶ τὸ αἷμα της. Οἱ Τοῦρκοι, μπροστὰ στὴν ἀμετάθετη γνώμη τῆς
Κυράννας, τὴν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ἀνελέητα καὶ ἄσπλαχνα τὴν ἔδεσαν γιὰ
πολλὲς μέρες. Αὐτὴ, ὅμως, ἀκράδαντα ὁμολογοῦσε τὸν Χριστό. Τότε τὰ βασανιστήρια
συνεχίστηκαν, μέχρι πού ἡ Ἅγία παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὶς 28 Φεβρουαρίου 1751.
Ἀσματικὴ ἀκολουθία της, συνέγραψε ὁ Χριστοφόρος Προδρομίτης.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Πσκῶφ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Άγιολόγιον - Φεβρουάριος 29

- Ὁ Ὅσιος Κασσιανὸς ὁ Ῥωμαῖος
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Δεφέλτου ὁ Ὁμολογητῆς

Ὁ Ὅσιος Κασσιανὸς ὁ Ῥωμαῖος

Ῥωμαῖος στήν καταγωγή, μέ γονεῖς πλούσιους καὶ ἐπιφανεῖς. Ἡ μεγάλη του εὐφυΐα, ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ ἐπιμέλειά του, ἦταν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς παράγοντες, ὥστε ὁ Κασσιανὸς νὰ διακριθεῖ στὶς σπουδές του καὶ νὰ γίνεῖ ἄριστος ἐπιστήμων. μαζί με τὴν διανοητικὴ αὐτὴ προκοπὴ του, καλλιέργησε καὶ τὴν ζωὴ τῆς χριστιανικῆς ἀγιότητος, μέ πολὺ ζῆλο καὶ προσεκτικὴ ἀκρίβεια. Ὅπως ἡ ἐπιστήμη του ὑπῆρξε φωτεινὴ, ἔτσι σταθερὴ στάθηκε καὶ ἡ πίστη του. Τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ, ὅμως, εἶναι ὅτι ὁ Κασσιανὸς διὰ τῆς θείας χάριτος ἐπιβλήθηκε στοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς νεότητος. Διατηρήθηκε ἐγκρατῆς καὶ σώφρων καὶ πέτυχε τὸ ὠραιότερο τῶν στεμμάτων, τὴν ἀγνότητα, πού τὴν διατήρησε καὶ κατὰ τὴν στρατιωτικὴ του ζωὴ. Ἐτσι ἐφάρμοσε κατὰ πάντα τὴν θεόπνευστη προσταγὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «σεαυτὸν ἀγνὸν τηρεῖ». Δηλαδή, διατήρησε τὸν ἑαυτὸ σου καθαρὸ ἀπὸ τὶς δικές σου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ξένες ἀμαρτίες. Ἀργότερα ὁ Κασσιανὸς, μέ τὸ στέμμα αὐτὸ τῆς ἀγνότητος, ἄφησε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο καὶ ἔβαλε τὸ ῥάσο τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ὅπου διέπρεψε σὰν πνευματικὸς πατέρας. Ποθῶντας ὅμως νὰ γνωρίσει βαθύτερα τὴν ἀκρίβεια τῆς μοναχικῆς ζωῆς, περιῆλθε ὅλα τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ ἀσκητισμοῦ, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Θηβαΐδα, τὴν Νιτρία, Ἀσία, Καππαδοκία, καὶ τὸν Πόντο, ἀπ' ὅπου πῆρε πολλὴ ὠφέλεια. Ὁ Κασσιανὸς ἐπίσης, ἔγραψε τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν Φιλοκαλία κεφάλαια «περὶ τῶν ὀκτῶ λογισμῶν», πού τόσο πολὺ διαβάζονταν καὶ διαβάζονται ἀπὸ τοὺς ἀσκητές. Ἐτσι μέ λόγια καὶ ἔργα ἀφοῦ ἔλαμψε, εἰρηνικὰ πρὸς τὸν Κύριο ἐξεδήμησε.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Δεφέλτου ὁ Ὁμολογητῆς

Εἶναι ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Αναφέρεται στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Ε 152 φ. 367α, ὅτι ὑπῆρξε ἀγωνιζόμενος Ὁμολογητῆς ἐναντίον τῶν Μονοθελητῶν καὶ ὑπέμεινε θλίψεις ἀπὸ τοὺς Σκύθες, ἀφοῦ στήριξε τὸν λαό του στὸ δόγμα τῶν Πατέρων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἀγιολόγιον - Μάρτιος 01

- Ἡ Ἁγία Εὐδοκία ἡ ἀπὸ Σαμαρειτῶν, Ὁσιομάρτυς
- Ἡ Ὁσία Δομνίνα ἡ Νέα
- Ἡ Ἁγία Ἀντωνίνα
- Οἱ Ἅγιοι Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος
- Οἱ Ἅγιοι Σίλβεστρος καὶ Σωφρόνιος
- Ὁ Ἅγιος Νεστοριανός
- Οἱ Ἅγιοι Χαρίσιος, Νικηφόρος καὶ Ἀγάπιος
- Ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος Πατριάρχης
- Ὁ Ὁσιος Ἀγάπιος καὶ ὁ Ὁσιος Εὐδόκιμος
- Ὁ Ἅγιος Παρασκευᾶς ὁ Τραπεζούντιος, νεομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ ὀσιομάρτυρας
- Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ νεομάρτυς (Ἀντρέγιεβνα) (Ρωσίδα)
- Ὁ Ἅγιος Danid (Οὐαλλός)

Ἡ Ἁγία Εὐδοκία ἡ ἀπὸ Σαμαρειτῶν, Ὁσιομάρτυς

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολη τῆς Συρίας καὶ ἔζησε ἐπὶ Τραϊανοῦ (98-117 μ.Χ.). Περνοῦσε τὴν ζωὴν τῆς μέσα στὴν πορνεία καὶ τὶς ἀκολασίες. Ἡ ἐκθαμβωτικὴ καλλονὴ τῆς εἴκνε πολλοὺς ἐραστές καὶ ἔτσι συγκέντρωσε πολὺ πλοῦτο. Τὸ θεῖο ἔλεος ὅμως εὐδοκεῖ, ὥστε καὶ οἱ ψυχὲς ποὺ παρεκτράπησαν ἠθικὰ νὰ μὴ χάνουν ὀλότελα τὴν ἠθικὴ συναίσθηση, ἀλλὰ νὰ μένει κάτι ἀπὸ τὸν ἠθικὸ πόθο. Ἔτσι καὶ ἡ Εὐδοκία. Μετὰ ἀπὸ μίαν ἀρρώστια τῆς, εἴτε ἀπὸ κορεσμό, εἴτε ἀπὸ ἐγωισμό πρὸς τοὺς φίλους τῆς, διότι τὴν περίοδο ποὺ ἦταν ἀρρωστη τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει, δὲ συνέχισε τὴν προηγούμενη ζωὴ τῆς. Ἐγκατέλειψε τὴν πόλη καὶ ἐπέστρεψε μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο. Θέλησε νὰ μείνει ἀγνωστὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε στὰ τελευταῖα σπιτία τῆς πόλης. Ἐκεῖ, γνωρίζει μὲ θαυματουργικὸ τρόπο τοὺς χριστιανούς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπαύεται τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου (καὶ νουθεσιῶν κάποιου μοναχοῦ ὀνόματι Γερμανοῦ), ποὺ ἀμέσως βαπτίζεται χριστιανὴ (ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Θεόδοτο) καὶ μὲ τὴν μετάνοιά τῆς καθαρίζεται ἀπὸ τὰ ἔκτροπα τῆς προηγούμενης ζωῆς. Ἀπὸ τότε ἀλλάζει ζωὴ. Δίνει τὴν περιουσία τῆς στὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ γίνεται πιστὴ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ μάλιστα μέχρι μαρτυρικοῦ θανάτου. Ἔτσι ἡ Ἁγία Εὐδοκία ἔρχεται νὰ μᾶς θυμίσει τὰ αἰώνια λόγια τοῦ Κυρίου μας: ὅτι «οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Οἱ τελῶνες, δηλαδή, καὶ οἱ πόρνες, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔδειξαν ἀπειθεία στὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μετὰ μετενόησαν καὶ πίστεψαν ἔμπρακτα σ' Αὐτόν, θὰ προλάβουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐσᾶς, ποὺ μόνο στὰ λόγια πιστεύετε στὸ Θεό, ἐνῶ στὴν πράξη εἰστε ἄπιστοι.

Ἡ Ὁσία Δομνίνα ἡ Νέα

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Κῦρο τῆς Συρίας καὶ ἔζησε κατὰ τὸ πρῶτο μισό του 5ου αἰῶνα. Οἱ γονεῖς της, εὐσεβεῖς καὶ πλούσιοι, τὴν εἶχαν ἀναθρέψει χριστιανικότερα, καὶ τῆς παρεῖχαν τὰ μέσα γιὰ ἐλεημοσύνες καὶ ἄλλα καλὰ ἔργα. Ὁ ἐπίσκοπος Θεοδώρητος, βλέποντας τὴν τόσο ζωντανὴ εὐσέβειά της, τὴν ἐκτιμοῦσε πολὺ καὶ τὴν χρησιμοποιοῦσε σὰν παράδειγμα στὶς πλούσιες νέες, ποὺ νόμιζαν, ὅτι μπορούσαν νὰ συμβιβάσουν τὴν χριστιανοσύνη τους μὲ τὶς κοσμικὲς ἐπιδείξεις καὶ ματαιότητες. Καί, ὅσες φορές ἔβλεπε κόρη, ποὺ ποθοῦσε νὰ ἀκολουθήσει τὸν Εὐαγγελικὸ δρόμο, τῆς συνιστοῦσε νὰ συναναστρέφεται τὴν Δομνίνα. Ἡ δὲ Δομνίνα, καθοδηγοῦσε μὲ πολλή ἀδελφικὴ στοργή καὶ ταπεινοφροσύνη, προσπαθώντας νὰ μὴ φαίνεται, ὅτι ὑπερτερεῖ, πολλές φορές μάλιστα κάνοντας τὴν μικρότερη. Κατὰ τὰ δειλινά, ἡ Δομνίνα συνήθιζε νὰ πηγαίνει στὴ γειτονικὴ τῆς ἐκκλησία, ὅπου ἔκανε δεήσεις μέσα στὴ σιγὴ τοῦ ναοῦ. Ἔτσι, μὲ τέτοιες ἅγιες ἀσχολίες, τελείωσε ἡ Δομνίνα τὴν ζωὴ της καὶ πῆγε στὰ ἀθάνατα σκηνώματα, ποὺ ἀποτελέσαν τὸ διαρκῆ καὶ διακαῆ πόθο της σ' ὅλη τὴν διάρκειά της ἐπίγειας ζωῆς της.

Ἡ Ἁγία Ἀντωνίνα

Ἐζησε στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Θερμὴ χριστιανή, ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῆς πίστεως μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς εἰδωλολατρείας. Καταγγέλθηκε καὶ ὁμολόγησε ἀμέσως τὴν θεάρεστη δραστηριότητά της. Τότε τὴν ὑποχρέωσαν νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ ἡ Ἀντωνίνα ἀρνήθηκε σθεναρὰ καὶ μάλιστα συνηγόρησε μπροστὰ στὸν ἑπαρχο ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Μετὰ ἀπὸ βασανιστήρια, τὴν ἔριξαν σὲ σκοτεινὴ ἀπομόνωση μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καμφεῖ τὸ φρόνημά της. Ὄταν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακή, ἡ Ἀντωνίνα ἀντέταξε τὴν ἴδια ἀρνησὴ στὶς προτροπὲς καὶ τὶς ἀπειλὲς τοῦ κριτῆ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Τότε τὴν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα σακὶ καὶ τὴν ἔριξαν μέσα στὴ λίμνη τῆς Νίκαιας, παίρνοντας ἔτσι τὸ ἀθάνατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Ἡ μνήμη της ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 12ῃ Ἰουνίου).

Οἱ Ἅγιοι Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά.

Οἱ Ἅγιοι Σίλβεστρος καὶ Σωφρόνιος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νεστοριανός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Χαρίσιος, Νικηφόρος καὶ Ἀγάπιος

Δὲν ὑπάρχει καμία πληροφορία γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος Πατριάρχης

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 36 ὡς ἐξῆς: «Ἐν τὴν Ἀναστάσει, τοῦ ἁγίου πατριάρχου Σιλβέστρου». Ἡ πανήγυρὴ του γινόταν στὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ ἄγνωστο ποιᾶς πόλης Πατριάρχης ἦταν ὁ Σίλβεστρος, ποὺ τὴν μνήμη του γιορτάζει ἡ ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος καὶ Ὁ Ὅσιος Εὐδόκιμος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν στὴ Σκήτη τοῦ Κολιτζοῦ τῆς περιοχῆς Βατοπαιδίου. Ὅμως, σὲ μία ἐπιδρομὴ τοῦ οἱ Ἀγαρηνοὶ πειρατὲς τὸν αἰχμαλώτισαν καὶ τὸν πούλησαν σὰν δοῦλο σ' ἕναν ἄλλο Ἀγαρηνό. Αὐτὸς τὸν εἶχε δεμένο μὲ ἀλυσίδες, γιὰ τὸν φόβο μὴν ἀποδράσει, καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσε στὶς πιὸ σκληρὲς καὶ βαριεὲς ἐργασίες. Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ κατὰ τὴν στιγμή ποὺ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος τὸν ἐλευθέρωσε. Τότε ὁ Ὅσιος ἀμέσως γύρισε στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὸν Γέροντά του. Ἀλλ' ὁ Γέροντας, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἔκανε παρατήρηση διότι ἔφυγε κρυφὰ χωρὶς τὴν ἔγκρισή τοῦ κυρίου του, καὶ τοῦ εἶπε ἀμέσως νὰ γυρίσει πίσω. Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ἔκανε ὑπακοή καὶ ἐπέστρεψε στὸν Ἀγαρηνὸ κύριό του. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ συγκίνησε τὸν Ἀγαρηνό, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὸς καὶ οἱ δυὸ γιοὶ του, μαζί μὲ τὸν ὄσιο Ἀγάπιο, νὰ ἔλθουν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ νὰ γίνουν μοναχοί. Γιὰ δὲ τὸν ὄσιο Εὐδόκιμο, βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 5ῃ Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἅγιος Παρασκευὰς ὁ Τραπεζούντιος, νεομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς νεομάρτυρας δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστές. Ἦταν ἀπὸ τοὺς προύχοντες τῆς Τραπεζούντας καὶ μαρτύρησε τὴν 1ῃ Μαρτίου 1659 μὲ ἀπαγχονισμό. Τὸ σῶμα του παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νύσσης. Κατόπιν ἀνακομίσθηκε στὴ Μονὴ Θεοσκεπάστου τῆς Τραπεζούντας.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ ὄσιομάρτυρας

Άγνωστο πού και πότε μαρτύρησε, μάλλον όμως ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων, ἀφοῦ οἱ
Συναξαριστὲς σημειώνουν ὅτι ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων διὰ τοῦ πυρὸς ἐτελειώθη.

Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ νεομάρτυς (Ἀντρέγιεβνα) (Ρωσίδα)

Διὰ Χριστὸν σαλή.

Ὁ Ἅγιος Danid (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ
ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.
Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 02

- Ο Άγιος Ησύχιος ὁ Συγκλητικός
- Ο Άγιος Θεόδοτος ἐπίσκοπος Κυρήνειας Κύπρου Ὁμολογητῆς καὶ Ἱερομάρτυρας
- Ο Άγιος Κόϊντος Ὁμολογητῆς καὶ Θαυματουργός
- Οἱ Άγιοι Νέστορας καὶ Τριβίμιος (ἢ Τριβιμίνος)
- Ο Άγιος Τρωάδιος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες
- Ἡ Άγία Εὐθαλία ἡ Παρθενομάρτυς
- Οἱ Άγιοι Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία
- Ο Άγιος παπα-Νικόλας Πλανᾶς
- Ο Άγιος Chad (Σκωτσέζος)

Ὁ Άγιος Ησύχιος ὁ Συγκλητικός

Ἐζησε στὰ χρόνια του Γαλερίου Μαξιμιανοῦ, στὶς ἀρχές τοῦ Δ' αἰῶνα μ.Χ., καὶ κατεῖχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Συγκλητικοῦ. Ὄταν κηρύχθηκε ὁ διωγμὸς ἐνάντια στοὺς χριστιανούς, τοῦ προτείνεται νὰ σώσει τὴν ζωὴ του καὶ τὶς τιμές του, ἀρνούμενος τὴν πίστη του. Ὁ Ἡσύχιος μὲ θάρρος καὶ ἡρεμία ἐμμένει στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μαξιμιανός, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μεταπείσει μὲ συμβουλές, ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές, ἀφαιρεῖ τὰ τιμητικά του σύμβολα καὶ τὸν γελοιοποιεῖ μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἀξιωματούχους. Ὁ Ἡσύχιος ἀτάραχος, ἀπάντα μὲ τὰ λόγια του Κυρίου: «Δόξαν παρὰ ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω». Δηλαδή, δόξα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐπιδιώκω νὰ πάρω. Ἐξοργισμένος ὁ Μαξιμιανός, διέταξε τὸ θάνατό του. Τότε μία στρατιωτικὴ συνοδεία τὸν ὀδήγησε στὸν ποταμὸ Ὁρόντη. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν μεγάλη πέτρα στὸ λαιμό, τὸν ἔριξαν στὸ πιὸ βαθὺ μέρος. Ἔτσι παρέδωκε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεὸ τῆς δόξης, γιὰ νὰ τὸν δοξάσει καὶ Αὐτὸς στὴ μέλλουσα κρίση. Ἀλλὰ ἔδειξε καὶ σ' ὅλους ἐμᾶς δυὸ μεγάλες ἀρετές, τὴν καταφρόνηση τῆς κοσμικῆς δόξας καὶ τὴν θυσία τῆς ζωῆς.

Ὁ Άγιος Θεόδοτος ἐπίσκοπος Κυρήνειας Κύπρου Ὁμολογητῆς καὶ Ἱερομάρτυρας

Ἐζησε στὶς ἀρχές τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν ἡ εἰδωλολατρία κινδύνευε νὰ ἐκπνεύσει. Καὶ ζητοῦσε, ὅπως τὰ θανάσιμα πληγωμένα θηρία, νὰ πέσει μὲ ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπέμειναν, νὰ ἐξοντώσει τὴν Ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Θεόδοτος, ἐπίσκοπος στὴν Κυρήνεια τῆς Κύπρου, μὲ τὸ μεγάλο ζῆλο του ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστες καὶ γιὰ τὶς κατακτήσεις ποὺ ἐπιτύγχανε μέσα στὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο, προκάλεσε τὴν ὀργὴ τοῦ ἡγεμόνα Σαβίνου. Ἀφοῦ τὸν συνέλαβε, προσπάθησε νὰ τὸν πείσει ν' ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του στὸ Χριστό. Ὁ Θεόδοτος ὄχι μόνο δὲν ἀρνήθηκε τὴν πίστη του, ἀλλὰ καὶ μίλησε θαρραλέα στὸν ἡγεμόνα κατὰ τῆς εἰδωλολατρικῆς πλάνης καὶ τὸν ἐξόρκισε ν' ἀρνηθεῖ τοὺς ψεύτικους θεούς. Τότε ὁ Σαβίνος τὸν βασάνισε σκληρὰ, ἀλλὰ μπροστὰ στὴν ἐξέγερση τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, φοβήθηκε καὶ διέταξε νὰ μεταφερθεῖ ὁ καταπληγμένος Ἱεράρχης στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ καὶ στὴ φυλακὴ ὁ Θεόδοτος δὲν

ἐγκατέλειψε τὸ ἔργο του. Βρῆκε ἀνθρώπους, ὅπου τοὺς μετέδωσε τὴν ἀλήθεια καὶ ἔτσι ἔκανε μέσα στὴ φυλακὴ ἓνα μικρὸ ποίμνιο. Ἀργότερα, ἐπὶ Μεγάλου Κων/νου ἐλευθερώθηκε καὶ συνέχισε μὲ περισσότερο ζῆλο τὸ ἔργο του. Μετὰ δυὸ χρόνια ὅμως πέθανε, ἀφοῦ ἄφησε ἀλησμόνητο ὑπόδειγμα σὲ κλῆρο καὶ λαό. (Ἡ μνήμη του - ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς - περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται τὴν 17ῃ καὶ τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου).

Ὁ Ἅγιος Κόϊντος Ὁμολογητὴς καὶ Θαυματουργός

Ἐζησε τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Λευκτίου Αὐρηλιανοῦ τοῦ Σιδηρόχειρα, καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Φρυγία. Εἰδωλολάτρης πρὶν, ἀλλὰ μὲ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ πόθο πρὸς τὴν ἀρετὴ, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ ἀσπασθεῖ τὴν χριστιανικὴ πίστη, ὅταν ἄκουσε τὴν διδασκαλίαν τῆς καὶ εἶδε τὶς ἀρετὰς τῶν πιστῶν τῆς. Κάποτε λοιπόν, πῆγε σὲ κάποιον χωριό, τὴν Αἰολίδα, καὶ μοίραζε ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς. Ὁ δὲ ἡγεμόνας Ρουῖφος, τὸν συνέλαβε, καὶ ὅταν τὸν διέταξε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα ἀμέσως κατέλαβε τὸν ἡγεμόνα δαιμόνιο. Τότε ὁ Ἅγιος, παρακάλεσε τὸν Θεὸ καὶ ὁ ἡγεμόνας ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Ὁ δὲ Ρουῖφος, ὄχι μόνον ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Κόϊντο, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε καὶ πολλὰ δῶρα γιὰ τὸ εὐεργέτημα ποῦ τοῦ ἔκανε. Κατόπιν πῆγε σὲ μία ἄλλη πόλη, τὴν Κύμη, ὅπου μὲ τὴν βία οἱ εἰδωλολάτρεις τὸν εἰσήγαγαν σὲ εἰδωλολατρικὸ ναὸ προκειμένου νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Ἁγίου ἐγένετο σεισμὸς καὶ γκρεμίστηκε ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων, ἔντρομοι οἱ εἰδωλολάτρεις ἄφησαν ἐλεύθερο τὸν Ἅγιο. Μετὰ 40 ἡμέρας, συνέλαβε τὸν Ἅγιο ὁ ἄρχοντας Κλέαρχος, ποῦ ἦταν φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ διέταξε νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τοῦ Μάρτυρα. Ὅταν δὲ ἐγένετο αὐτό, ἀμέσως αὐτὰ ἐγέναν σῶα καὶ ὑγιῆ, μὲ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ὁ Κόϊντος πῆγαινε σὲ διάφορες πόλεις καὶ χωριά, γιὰ 10 ὀλόκληρα χρόνια καὶ γιάτρεινε κάθε ἀσθένεια καὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχοὺς. Ἔτσι, μὲ τέτοια θαύματα καὶ θεάρεστα ἔργα ποῦ ἔπραξε, παρέδωσε τὴν μακάριαν ψυχὴν τοῦ στοὺν Κύριο. (Ἡ μνήμη του περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 2ῃ Ἰουλίου).

Οἱ Ἅγιοι Νέστορας καὶ Τριβίμιος (ἢ Τριβιμίνος)

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας. Στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (249-251) καταγγέλθηκαν ὅτι ἦταν χριστιανοὶ καὶ μαστιγώθηκαν σκληρὰ μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶ. Ἐπειτα τοὺς κρέμασαν καὶ τοὺς ἔσχισαν μέχρι τὰ σπλάχνα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔμειναν ἀμετακίνητοι στὴν πίστη τους, ἀποκεφαλίστηκαν καὶ ἔτσι πῆραν τὰ στεφάνια τοῦ μαρτυρίου. (Πολὺ πιθανό, ὁ Ἅγιος Νέστορας, νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ αὐτὸν τῆς 28ῆς Φεβρουαρίου, διότι οἱ βιογραφεῖς τοὺς συμπίπτουν).

Ὁ Ἅγιος Τρωάδιος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (249-251).

Ἡ Ἁγία Εὐθαλία ἡ Παρθενομάρτυς

Ἡ Ἁγία Εὐθαλία ζοῦσε στή Σικελία καὶ εἶχε μητέρα αἰμορροοῦσα, ποὺ ὀνομαζόταν καὶ αὐτὴ Εὐθαλία. Κάποτε λοιπὸν ἡ μητέρα της, εἶδε στὸ ὄνειρό της τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες Ἀλφειό, Φιλάδελφο καὶ Κυπρίνο, ποὺ τὴν μνήμη τους γιορτάζουμε στὶς 10 Μαΐου, οἱ ὁποῖοι τῆς εἶπαν: «Ἄν πιστέψεις στὸν Χριστὸ καὶ βαπτισθεῖς, θὰ γιαιτρευτεῖς καὶ θὰ σωθεῖς. Ἄν ὅμως ὄχι, τότε φύγε μακριὰ μας». Ὅταν ξύπνησε ἡ μητέρα Εὐθαλία πείστηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὴν θυγατέρα της Εὐθαλία, πίστεψαν στὸν Χριστὸ καὶ βαπτίσθηκαν. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ ὁ γιὸς της Σερμιλιανός, ὁ ὁποῖος κόντεψε νὰ τὴν πνίξει, μὴν εἶχε ὅτι ἡ μητέρα του ἔγινε χριστιανή. Γλύτωσε τὸ βέβαιο θάνατο, μὲ τὴν βοήθεια κάποιας ὑπηρέτριας καὶ ἔφυγε. Ἡ δὲ θυγατέρα της, ἡ Ἁγία Εὐθαλία, ἔκανε δριμύτατη παρατήρηση στὸν ἀδελφὸ της, ποὺ θέλησε νὰ σκοτώσει τὴν μητέρα τους. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε: «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι Χριστιανή;». Ἡ Ἁγία ἀποκρίθηκε: «Ναί, Χριστιανὴ εἶμαι καὶ γιὰ τὸν Χριστὸ εἶμαι ἔτοιμη νὰ πεθάνω πρόθυμα». Τότε ὁ αἰσχροὺς ἀδελφός της, ἀφοῦ τὴν ἔδειρε δυνατὰ, ἔπειτα τὴν παρέδωσε σ' ἓναν δούλο του νὰ τὴν βιάσει. Προσευχομένη τότε ἡ Ἁγία τύφλωσε τὸν δούλο. Ὁ δὲ ἀδελφός της μὴν εἶδε τὸ γεγονός, σὰν ἄλλος Κάϊν, ἀποκεφάλισε τὴν ἀδελφή του καὶ ἔτσι ἡ μακαρία πῆρε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Σὲ κάποιον κώδικα Νο 73 τῆς Μονῆς Παναγίας στή Χάλκη, ἡ μνήμη τῆς ἁγίας φέρεται κατὰ τὴν 27ῆ Αὐγούστου).

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Ἴσως νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς 9ης Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος παπα-Νικόλας Πλανᾶς

Γεννήθηκε στή Νάξο τὸ 1851 ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Πλανᾶ καὶ τὴν Αὐγουστίνα Μελισσοῦργου-Πλανᾶ. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀφιερώθηκε στὰ θεῖα καὶ τὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ 12 χρονῶν ὑπῆρξε ὑπηρέτης τοῦ Ἱεροῦ, σήκωνε τὰ ἅγια ἔξαπτέρυγα, ἀγρυπνοῦσε στὶς ὀλονυκτίες, καὶ ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐκείνης εἶχε ἐκδηλωθεῖ τὸ φιλέσπλαχνο τοῦ χαρακτῆρα του καὶ τὰ ἀλτρουιστικά του αἰσθήματα. Τὸ ψωμί ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ μητέρα του, τὸ μοιραζόταν μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ του, καὶ πολλὰ φορὲς εἶχε δώσει καὶ τὰ ρούχα του ἀκόμα στὰ φτωχὰ παιδιὰ. Τῆ δεκαετία 1870-1880 ἦλθε στήν Ἀθήνα. Ὅπου στὶς 4 Ἀπριλίου, τῶν Μυροφόρων, παντρεύτηκε τὴν Ἑλένη Προβελεγγίου ἀπὸ τὰ Κύθηρα. Καὶ τὸ 1880 ἀπέκτησε ἓνα παιδί τὸν Ἰωάννη. Ἡ γυναῖκα του, μετὰ ἀπὸ λίγο πέθανε. Τὸ 1879 ὅμως, 22 Ἰουλίου, χειροτονήθηκε διάκονος στή Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος στήν Πλάκα καὶ τὸ 1884 χειροτονήθηκε Ἱερέας στὸ ναῖδριο τοῦ Προφήτη Ἐλισσαίου κοντὰ στὸν Παλαιὸ Στρατῶνα, ὅπου ἔψαλλε κάθε Κυριακὴ ὁ ἀείμνηστος διηγηματογράφος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Λειτουργοῦσε στὸν ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως λίγο διάστημα, καὶ κατόπιν τοποθετήθηκε στὸ τότε ἐξωκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Προδρόμου, μετόχι τῆς Μονῆς Σινᾶ. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε πραγματικὰ ζωὴ καλοῦ Σαμαρείτη. Πολλὰ οἱ ἀγαθοεργίες του καὶ τὰ θαύματά του (ποὺ γιὰ εὐνόητους

λόγους δὲν μποροῦν νὰ παρατεθοῦν στὸ ἐν λόγω Ἀγιολόγιο, μπορεῖ ὅμως ὁ ἀναγνώστης νὰ βρεῖ πολλές ἐκδόσεις μὲ πλήρη τὴν βιογραφία του). Πέθανε στὶς 2 Μαρτίου 1932 στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν ἔθαψαν μπροστὰ στὸν Ἁγ Γιάννη τοῦ Ἀγροῦ, ὅπου ὑπηρετοῦσε 50 χρόνια συνέχεια. Ἀγιοποιήθηκε τὸ 1992.

Ὁ Ἅγιος Chad (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 03

- Οί Άγιοι Εὐτρόπιος, Κλεόνικος καὶ Βασιλίσκος
- Ὁ Άγιος Θεοδώρητος ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος Ἀντιοχείας
- Οί Ὅσοιοι Ζήνων καὶ Ζωΐλος
- Ἡ Ὁσία Πιαμοῦν ἢ Παρθένος
- Ὁ Προφήτης Ἰωὰδ ἢ Ἰωήλ
- Ἡ Ὁσία Ἀλεξάνδρα ἢ ἐξ Ἀλεξανδρείας (4ος αἰ.)

Οί Άγιοι Εὐτρόπιος, Κλεόνικος καὶ Βασιλίσκος

Ἡ καταγωγή αὐτῶν τῶν τριῶν πνευματικῶν βλασταριῶν ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀμάσεια τοῦ Πόντου (ὀρισμένοι συναξαριστὲς ἀναφέρουν ὅτι ἦταν καὶ συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος). Ὄταν ὁ Διοκλητιανὸς ἐξαπέλυσε ἄγριο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἑπαρχὸς Ἀσκληπιοδότης ἀμέσως τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς ἀνέκρινε ἂν πράγματι ἦταν χριστιανοί. Καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ὁμολόγησαν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον. Ἀμέσως, ὁ ἑπαρχὸς διέταξε νὰ τοὺς βασανίσουν ἀνελέητα. Τὰ βασανιστήρια δὲν ἐπηρέασαν καθόλου τὸ θάρρος καὶ τὴν συνείδησή τους. Ἐνῶ τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς ἔκαιγαν ἀλύπητα, αὐτοὶ ζητοῦσαν τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ὑμνοῦσαν. Ἔτσι, οἱ μὲν Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος πέθαναν μὲ σταυρικὸ θάνατο, ὁ δὲ Βασιλίσκος, ἀφοῦ φυλακίστηκε, πέθανε μετὰ ἀπὸ μῦριες στερήσεις καὶ κακουχίες, χωρὶς νὰ καμφθεῖ τὸ φρόνημά του καθόλου. Παρέμεινε μέχρι τελευταίας πνοῆς πιστὸς στὸ Χριστό. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ οἱ τρεῖς τεκμηριώσαν τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἰωάννη στὴν Ἀποκάλυψη, ὅτι «οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου». Γιὰ τὴν μαρτυρία δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἀγάπησαν τὴν ζωὴ τους, ἀλλὰ τὴν περιφρόνησαν μέχρι θανάτου.

Ὁ Άγιος Θεοδώρητος ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος Ἀντιοχείας

Ἦταν τὰ θλιβερὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτη, πού ὁ ἀσεβὴς αὐτὸς αὐτοκράτορας ἐξεδίωκε τὴν Ἐκκλησία, προσπαθώντας ν' ἀναστηλώσει τὴν εἰδωλολατρία. Οἱ διωγμοὶ αὐτοὶ βέβαια, ἐπεκτάθηκαν καὶ στὴν Ἀντιόχεια τὴν Μεγάλη. Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς της, ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴν παράταξή τους, προστατεύοντας καὶ ἐνθαρρύνοντας τὸ ποίμνιο μὲ τὴν παρουσία τους. Μεταξὺ τῶν ἡρώων αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Θεοδώρητος. Συνελήφθη λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἑπαρχὸ τῆς πόλης (Ἰουλιανὸ ὀνομαζόμενον, πού κατὰ τὸν Σ. Εὐστρατιάδῃ ἦταν θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη), ἀλλὰ διατήρησε ὅλη τὴν ἀκεραιότητα τοῦ θάρρους του. Ὁ ἑπαρχὸς στὴν ἀρχὴ τὸν περιποιήθηκε. Καὶ τόνισε τὴν μεγάλη ἀξία τοῦ Θεοδώρητου, τὴν εὐφυΐα καὶ τὴν παιδεία του. Κατέληξε δὲ προτρέποντας τὸν Θεοδώρητο νὰ ἀπαρνηθεῖ τὸ Χριστό, καὶ νὰ προσέλθει στὴ θρησκεία τῶν εἰδώλων. Ὁ Θεοδώρητος τὸν ἄκουσε μὲ ὑπομονή, καὶ κατόπιν μεταξὺ ἄλλων εἶπε στὸν ἑπαρχο: «Πῶς νὰ προδώσω τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ

λιποτακτήσω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς, πῶς νὰ ἀφήσω τὴν
χριστιανικὴν ἐλπίδα, τὴν χύνουσαν τόσον φῶς καὶ τόσῃν παρηγοριᾶν εἰς τοὺς ζοφώδεις
ὀρίζοντας τοῦ βίου, πῶς νὰ φανῶ τόσον ἀχάριστος πρὸς τὸν Χριστὸν μου, ὁ ὁποῖος ὑπὲρ
ἐμοῦ ἔχυσε τὸ αἷμα του; Εἶμαι καὶ θὰ μείνω χριστιανός». Ὁ ἔπαρχος, ἐξεπλάγη μὲν ἀπὸ
τὸ θάρρος του, διέταξε ὁμῶς καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ὅσιοι Ζήνων καὶ Ζωΐλος

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ἡ Ὅσια Πιαμοῦν ἢ Παρθένος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἔζησε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. Νωρὶς στερήθηκε τὸν πατέρα
της, ἀλλὰ ἡ μητέρα της τὴν ἀνέθρεψε καὶ τὴν πότισε μὲ τὰ νάματα τῆς χριστιανικῆς
εὐσέβειας. Μητέρα καὶ κόρη δόθηκαν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά σὲ ἔργα εὐσπλαχνίας καὶ
φιλαδελφίας. Μὲ τὸ μικρὸ τοὺς εἰσόδημα καὶ μὲ κόπους τῶν χειρῶν τους,
παρηγοροῦσαν ἀσθενεῖς καὶ θλιβομένους. Ἐπίσης στήριζαν τὴν κλονισμένη πίστη τῶν
γυναικῶν καὶ ἡ διαγωγή τους ἐνέπνεε ἀγάπη καὶ σεβασμό. Ὄταν πέθανε ἡ μητέρα της,
ἡ Πιαμοῦν αὐξήσε τοὺς κόπους της στὶς ὑπηρεσίαις τῶν εὐαγγελικῶν ἀγαθῶν. Ἡ
ἀγιότητά της εἶχε φθάσει καὶ σὲ ἄλλες πόλεις. Κάποτε μάλιστα, κατάφερε μόνη της νὰ
σώσει τὴν γενέτειρα πόλη της ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ὅταν δήλωσε σ' αὐτοὺς τὸ ὄνομά της.
Στὸ ἄκουσμα ἐκεῖνοι θυμῆθησαν τὸν Θεὸ καὶ ἀποχώρησαν εἰρηνικά. Ἡ Ἁγία πέθανε
μέσα σὲ ἄπειρες εὐλογίες καὶ γενικὸ ἦταν τὸ πένθος τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας της.

Ὁ Προφήτης Ἰωὰδ ἢ Ἰωήλ

Περιττῶς ἐδῶ ἐπαναλαμβάνεται ἡ μνήμη του. Βλέπε βιογραφία του τὴν 30ῃ Μαρτίου,
ὅπου καὶ ἡ κυρίως μνήμη του.

Ἡ Ὅσια Ἀλεξάνδρα ἢ ἐξ Ἀλεξανδρείας (4ος αἰ.)

Αγιολόγιον - Μάρτιος 04

- Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης
- Οἱ Ἅγιοι Παῦλος καὶ Ἰουλιανή
- Οἱ Ἅγιοι Κοδράτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατόνικος
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ἄσσου τῆς Ἀνατολῆς

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης

Γεννήθηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς στὴ Λυκία, τὸν 7ο μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Ὁ σατανάς, ὅμως, τοῦ ἔπαιξε πονηρὸ παιγνίδι. Κατάφερε καὶ τὸν παρέσυρε στὴν αἵρεση τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἀλλ' ὁ Θεός, πὺν γνώριζε τὶς ἀγαθές του προθέσεις, εὐδόκησε νὰ λάμψει στὸ πνεῦμα του ἡ ἀλήθεια. Ὅταν κάποτε ἐπισκέφθηκε τὸν Ἅγιο Εὐθύμιος, πὺν ἦταν βαθὺς γνώστης τῶν Γραφῶν, καὶ τὸν ἄκουσε μὲ ταπεινὸ φρόνημα, κατάφερε καὶ ἀναγνώρισε τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια. Σὰν χαρακτηῖρας, ὁ Γεράσιμος ἦταν πολὺ αὐστηρὸς με τὸν ἑαυτό του. Ἐτρωγε καὶ κοιμόταν τόσο, ὅσο χρειαζόταν. Ἐλεγε, μάλιστα, ὅτι ὁποῖος θέλει νὰ ζήσει περισσότερο, πρέπει νὰ κοιμᾶται λιγότερο. Ὅχι μόνο διότι ὁ πολὺς ὕπνος κάνει τρυφηλό, ἀρα ἀνίσχυρο στοὺς κόπους τὸ σῶμα, καὶ πολὺ εὐάλωτο στις ἀσθένειες, ἀλλὰ καὶ διότι ζωὴ εἶναι κυρίως τὸ μέρος τοῦ χρόνου πὺν ἔχουμε συνείδηση. Πότε αὐτὸ συμβαίνει; Ὅταν εἴμαστε ξύπνιοι. Καὶ πρόσθετε: «Εἶπαν οἱ σοφοὶ τὸν ὕπνο ἀδελφὸ τοῦ θανάτου. Θέλεις λοιπὸν νὰ βρίσκεσαι περισσότερα χρόνια στὴ ζωὴ; Μείνε λιγότερες ὥρες στὸ κρεβάτι σου. Διότι αὐτὸ εἶναι ἓνα εἶδος φερέτρου καὶ ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐνέργεια, πὺν εἶναι ἡ θεμελιώδης βάση τῆς ζωῆς». Ἀργότερα ὁ Γεράσιμος, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη, ἴδρυσε κοινοβιακὴ ἀδελφότητα, ὅπου ὅλοι μαζί ἦταν μία ψυχὴ καὶ μία καρδιά. (Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι τὰ στοιχεῖα, ἀπὸ τοὺς Συναξαριστές, γιὰ τὸν χρόνο πὺν ἔζησε ὁ Ἅγιος Γεράσιμος, στεροῦνται ἱστορικῆς βάσεως, διότι ὁ Μέγας Εὐθύμιος μὲ τὸν ὁποῖο συναντήθηκε ὁ Ἅγιος Γεράσιμος, ἔζησε τὸν 5ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ ὄχι τὸν 7ο πὺν ὑποτίθεται ὅτι γεννήθηκε ὁ Ἅγιος Γεράσιμος. Ἐπομένως ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, παρατίθεται ἐδῶ μὲ ἐπιφύλαξη).

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος καὶ Ἰουλιανή

Ἐζησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Αὐρηλιανοῦ. Πατρίδα τους ἦταν ἡ Πτολεμαῖδα, καὶ εἶχαν εὐσεβεῖς γονεῖς, πὺν τοὺς ἀνέθρεψαν μὲ πολλὴ εὐσέβεια καὶ ἐνθερμη ἀφοσίωση πρὸς τὴν στρατευόμενη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Παῦλος, μεγαλύτερος τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλιανῆς, ὅταν καταρτίστηκε καλὰ γύρω ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ ἀλήθεια, ἐπεδίωκε συναναστροφές εἰδωλολατρῶν συνομηλικῶν του, μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ τοὺς φέρει πρὸς τὸ χριστιανικὸ φῶς. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησε καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Ὅταν ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς ἦλθε στὴν Πτολεμαῖδα, οἱ ἐκεῖ εἰδωλόλατρες, κατήγγειλαν τοὺς δυὸ χριστιανοὺς ἀδελφούς, ὅτι ἦταν πολὺ θρασεῖς καὶ προσβλητικοὶ ἐναντίον τῶν εἰδώλων. Ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς διέταξε ν' ἀπαρνηθοῦν

τὸ Χριστό. Τὰ δυὸ ἀδελφία ἀπάντησαν, ὅτι ἡ ψυχὴ τους καὶ ἡ θρησκευτικὴ τους συνείδηση ἀνήκουν στὸ Χριστό, καὶ ὅτι μόνο ἀπ' Αὐτὸν μποροῦσαν νὰ παίρνουν τέτοιου εἴδους διαταγές. Ἀκολούθησε τότε ἐναντίον τους, σειρὰ ἀνεκδιήγητων σκληρῶν βασανισμῶν. Ὑπέμειναν ὅμως μὲ καταπληκτικὸ θάρρος καὶ ἀλύγιστη καρτερία, τόση, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ δήμιοί τους Κοδρᾶτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατόνικος, ἀφοῦ πέταξαν τὰ βασανιστικὰ ὄργανα, ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦς ὁμολογώντας τὸ Χριστό. Ὅμως, νέοι δήμιοι ξέσχισαν τὰ σώματα τῶν μαρτύρων μὲ σιδερένια ὄργανα καὶ ἔτσι ἔλαβαν μαρτυρικὸ θάνατο. (Ἡ μνήμη τους περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται τὴν 17ῃ Αὐγούστου καὶ τὴν 27ῃ ἢ 28ῃ Μαΐου ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές).

Οἱ Ἅγιοι Κοδρᾶτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατόνικος

Αὐτοὶ ἦταν δήμιοι στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Αὐρηλιανοῦ (270-275). Πίστεψαν στὸν Χριστὸ κατὰ τὸ μαρτύριο τῶν Ἁγίων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς στὴν Πτολεμαῖδα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκεφαλιστοῦν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Κύπρου

Στὸν Πατμιακὸ κώδικα 266 ἡ μνήμη του συνοδεύεται μὲ αὐτὴ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ λέγεται ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου. Ἴσως καὶ ὁ Ἀδριανὸς αὐτός, πού δὲν μνημονεύεται πουθενὰ ἄλλοῦ, νὰ ἦταν καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος Κύπρου. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ (κατὰ τὸν DeI. 5 Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ἄσσου τῆς Ἀνατολῆς

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀκόρνη (1150μ.Χ.), πού βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἱερὰ (ἀρχαία πόλη τῆς Λέσβου, πού ἐρεῖπιὰ της βρίσκονται στὸ βόρειο ἄκρο τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ στομίου τοῦ κόλπου τῆς Γέρας). Εἶχε γονεῖς εὐσεβεῖς τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Μαρία, πού παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ μὲ δάκρυα νὰ τοῦς δώσει παιδί. Ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὶς προσευχές τους καὶ τοῦς ἔδωσε ἓνα ἀγοράκι πού τὸ ὀνόμασαν Γεώργιο (τὸν μετέπειτα Γρηγόριο). Καὶ τὸ μεγάλωσαν μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, μαθαίνοντάς του τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα. Κατόπιν γιὰ νὰ συμπληρώσει τὶς σπουδές του πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου γνωρίστηκε μὲ τὸν Ἱερομόναχο Ἀγάθωνα, ἡγούμενο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῆς Ἀνατολῆς. Ἀργότερα ὁ Γρηγόριος πῆγε στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγάθωνα καὶ ἔμεινε κοντὰ του τρία χρόνια, ἀσκούμενος στὴν ἀρετῇ. Ἐπειτα ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε γιὰ προσκύνημα στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προχώρησε στὰ ἡσυχαστήρια τοῦ Ἰορδάνη, ὅπου ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀργότερα Ἱερομόναχος. Μὲ τὶς συστάσεις τοῦ Ἀγάθωνα, ἔγινε ἐπίσκοπός της Ἄσσου τῆς Μυσίας, πού ἀπεῖχε ἓνα χιλιόμετρο ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τοῦ Ἀδραμυτηνοῦ κόλπου. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ἔδωσε ὅλο του τὸν ἑαυτό, γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναβάθμιση τῆς ἐπισκοπῆς του. Ἄλλ' οἱ κακομαθημένοι καὶ φθονεροὶ πρόκριτοι τῆς πόλης, τὸν ἀνάγκασαν νὰ παραιτηθεῖ. Στὴν ἀρχὴ πῆγε στὴν Τένεδο, ὅπου ἡσύχασε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ σὲ μία Μονή. Ἀργότερα ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὴν

πατρίδα του, κατέληξε στο ὄρος Πηῶν τῆς Δ. Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἴδρυσεν ἡσυχαστήριον καὶ κατόπιν ναὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοτόκου. Ἐκεῖ λοιπὸν, μετὰ μίαν μικρὴν συνοδείαν περνούσας τὸν καιρὸν τοῦ μετὰ προσευχῆς καὶ λατρείας. Κάποτε- κάποτε κατέβαινε εἰς πόλεις καὶ κήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι παρέδωκε τὸ πνεῦμα τοῦτον Κύριον ὁ ταπεινόφρων Γρηγόριος.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 05

- Ο Άγιος Κόνων ό Ίσαυρος
 - Ο Άγιος Κόνων ό Κηπουρός
 - Ο Όσιος Μάρκος ό Ασκητής και Θαυματουργός
 - Ο Όσιος Μάρκος ό Αθηναίος
 - Ο Άγιος Εύλόγιος
 - Ο Άγιος Εύλάμπιος
 - Ο Άγιος Αρχέλαος και οί μαζί μ' αυτόν 152 Μάρτυρες
 - Οί Άγιοι Φώτιος και Κύριλλος
 - Ο Άγιος Ιωάννης νεομάρτυρας από την Βουλγαρία
 - Ο Άγιος Γεώργιος νεομάρτυρας από την Ραψάνη
-

Ο Άγιος Κόνων ό Ίσαυρος

Ο Άγιος Κόνων έζησε στα άποστολικά χρόνια και καταγόταν από ένα χωριό (τή Βιδανή) τής Ίσαυρίας. Οί γονείς του Νέστωρ και Νάδα στην αρχή ήταν ειδωλολάτρες. Αλλ' έπειτα δέχθηκαν τήν χριστιανική πίστη, μαζί με τόν ώραίο, έφηβο τότε, γιό τους. Ο Κόνων νυμφεύθηκε μία χριστιανή κόρη (τήν Άννα), μέσα από τó χριστιανικό όμιλο τής έποχής εκείνης. Από τήν αρχή συμφώνησαν και οί δυò να ζοϋν σαν αδέλφια και να άφιερωθοϋν στη διάδοση τής χριστιανικής αλήθειας. Οί ειδωλολάτρες συμπολίτες του Κόνωνα έβλεπαν με πολϋ δυσαρέσκεια τς χριστιανικές του δραστηριότητες. Έφεραν τους πιò δυνατούς στο λόγο έθνικούς για να τόν άποστομώσουν, αλλά αυτός με τó φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, τους φίμωνε. Αλλά και αυτοί από έγωισμό γίνονταν χειρότεροι. Μία μέρα, πήγε σ' έναν ειδωλολατρικό ναò και έκανε για τήν ιδιαίτερη αυτή περίσταση αυτό που λέει ó λόγος του Θεοϋ: «Διά πάσης προσευχής και δεήσεως, προσευχόμενοι εν παντι καιρω εν Πνεύματι». Να παρακαλεΐτε, δηλαδή, τó Θεό, με κάθε είδος προσευχής και αίτησης. Να προσεύχεσθε σε κάθε καιρό, με τó φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Προσευχήθηκε, λοιπόν, και ó Κόνων στο Χριστό, με άποτέλεσμα να γίνει κομμάτια τó είδωλο του ναοϋ. Φωνή θρηνώδης άκούστηκε απ' όλους και όμολόγησαν τó Χριστό ως Υιό του Θεοϋ. Έτσι ó Κόνων με τά έργα του, και κυρίως με τήν προσευχή, πέτυχε να σωθοϋν πολλές ψυχές από τήν ειδωλολατρία. Άλλη δέ μαρτυρία αναφέρει, ότι επί ήγεμόνος τής Ίσαυρίας Μάγνου, συνελήφθη και κακοποιήθηκε. Αλλ' οί χριστιανοί που φωτίστηκαν από τόν Άγιο, έτρεξαν επί τόπου και απείλησαν να σκοτώσουν τόν ήγεμόνα, ό όποιος φοβήθηκε, έφυγε και άφησε ελεύθερο τόν Κόνωνα. Μετά τó περιστατικό αυτό, έζησε αλλά δυò χρόνια και άπεβίωσε ειρηνικά.

Ο Άγιος Κόνων ό Κηπουρός

Έζησε τόν 3ο αιώνα μ.Χ. και καταγόταν από τήν Ναζαρέτ. Αναχώρησε από τήν πατρίδα του και πήγε στην πόλη Μάνδρα τής Παμφυλίας, και έμενε σε κάποια

τοποθεσία πού ὀνομαζόταν Κάρμηλα ἢ Κάρμενα. Ἐκεῖ καλλιεργοῦσε κῆπο, φυτεύοντας διάφορα λάχανα γιά νά ἐξοικονομήσει τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Ἦταν τόσο ἀκέραιος στό φρόνημά του καί ἀπλός, ὥστε ὅταν συνάντησε ἐκείνους πού εἶχαν διαταγή νά τόν συλλάβουν καί εἶδε ὅτι τόν χαιρετοῦσαν, ἀνταποκρίθηκε καί αὐτός μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι τόν καλεῖ ὁ ἡγεμόνας Πούπλιος, ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Τί χρειάζομαι ἐγὼ στόν ἡγεμόνα, τὴν στιγμή μάλιστα πού εἶμαι χριστιανός; Ἄς καλέσει καλύτερα τοὺς ὀμοῖδεάτες του». Τότε δεμένο τόν ἔφεραν στόν ἡγεμόνα, πού τόν παρακινούσε μὲ τὴν βία νά θυσιάσει στὰ εἰδῶλα. Μὲ βαριά καρδιά ὁ Ἅγιος, ἔβρισε τόν τύραννο καί τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀληθινός χριστιανός καί ὅσα βασανιστήρια νά τοῦ κάνουν δὲν θὰ ἀλλαξοπιστήσῃ. Ἀμέσως τότε κάρφωσαν τὰ πόδια του καί τόν ἀνάγκασαν νά τρέχει μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἄμαξα τοῦ ἡγεμόνα μέχρι πού ξεψύχησε. Ἐτσι ἔλαβε τὸ αἰώνιο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Ἀσκητῆς καὶ Θαυματουργός

Ἦταν Ἀθηναῖος καί ἔζησε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. Στὴν Ἀθήνα ἔλαβε ἀξιόλογη μόρφωση, καί μαζί μὲ τὴν ἐπίδοσή του στὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία διακρίθηκε καί στὴ μελέτη τῶν ἁγίων Γραφῶν. Κατόπιν ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καί πῆγε στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ τόν ἔφερε ἡ μεγάλη φήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσσοστόμου, κοντὰ στόν ὁποῖο καί μαθήτευσε. Παρέμεινε μέσα στὴν κοσμικὴ κοινωνία, καταρτίζοντας τὸν ἑαυτό του τελειότερα στὴ σπουδὴ καί τὴν γνώση τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ἐπειτα ἀποσύρθηκε σὲ μίᾳ μικρῇ κοινοβιακῇ συντροφίᾳ, ὅπου διακρίθηκε γιά τὴν φιλάδελφη καί προσεκτικὴ συμπεριφορὰ του. Ἐγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται μόνο μερικοὶ λόγοι καί ἐπιστολές, καθὼς καί συμβουλευτικὲς πραγματεῖες. Εἶναι δὲ τόση ἡ πρακτικότητά καί ἡ ὠφέλειά τους, ὥστε ἐλέχθη γιά τὸν συγγραφέα τους, ὅτι: «Πάντα πώλησαν καὶ Μᾶρκον ἀγόρασαν». Νὰ ὁμως, καί μερικὰ ἀπὸ τὰ πολύτιμα παραγγέλματά του: «Προτιμότερον, λέγει, νά σὲ βλάπτουν οἱ ἄνθρωποι παρὰ νά σὲ ἐξουσιάζουν οἱ δαίμονες. Ὁ ἀπλοῦς, ἀλλὰ ταπεινόφρων ἄνθρωπος εἶναι σοφώτερος ἀπὸ τοὺς σοφοὺς. Ὅποιος ἐνθυμεῖται τὰ προηγούμενα σφάλματά του, προφυλάσσεται ἀπὸ τὰ μέλλοντα. Ἐὰν δὲν ὑπέστης θλίψεις νά μὴ νομίζῃς ὅτι ἔχεις ἄρετην. Διότι δὲν εἶναι τίποτε ὅ,τι φύεται μέσα εἰς τὴν ἄνεσιν».

Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Ἀθηναῖος

Συγκεχυμένες καί ἀσαφεῖς οἱ πληροφορίες γιά τὴν ζωὴ του. Ἀπὸ διήγηση τοῦ Ὁσίου Σεραπίωνος μαθαίνουμε ὅτι ἀσκήτευσε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. στὴν ἔρημο πέραν τῆς χώρας τῶν Χετταίων, μᾶλλον πέραν τῆς Αἰγύπτου, στό ὄρος τῆς Θράκης (ὄχι βέβαια τῆς ἑλληνικῆς) γιά 95 ὀλόκληρα χρόνια. Πατρίδα του ἦταν ἡ Ἀθήνα. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἴσως νά εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν προηγούμενο ὄσιο Μᾶρκο τὸν Ἀσκητῆ.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος

Μαρτύρησε στην Παλαιστίνη διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Εὐλάμπιος

Μαρτύρησε στην Παλαιστίνη διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀρχέλαος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν 152 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Στὸ Κουτλουμουσιανὸ Μηναιὸ οἱ μάρτυρες ἀριθμοῦνται 142).

Οἱ Ἅγιοι Φώτιος καὶ Κύριλλος

Μᾶλλον ἀνήκαν στοὺς 152 Μάρτυρες, ποὺ μαρτύρησαν μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Ἀρχέλαο.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Βουλγαρία

Ἦταν ὠραῖος στὸ σῶμα καὶ ἐγγράμματος. Κάποτε μπλέχτηκε σὲ μία περιπέτεια καὶ ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Οἱ τύψεις συνειδήσεως ὅμως, γιὰ τὴν ἀποστασία του, τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Βουλγαρία στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ ὑποτάχθηκε σ' ἓναν μονόχειρα μοναχό, τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἦταν 18 χρονῶν ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ντύθηκε τούρκικα ροῦχα, μπῆκε στὸ τέμενος τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἔκανε μπροστὰ στοὺς Τούρκους τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, καὶ προσκύνησε μὲ χριστιανοπρέπεια. Οἱ Τοῦρκοι ἀμέσως τὸν συνέλαβαν καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν μεταστρέψουν στὴ θρησκεία τους, τὸν ἀποκεφάλισαν στὴν αὐλὴ τῆς Ἁγίας Σοφίας στὶς 5 Μαρτίου 1784.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Ραψάνη

Ὁ νεομάρτυς ἅγιος Γεώργιος ὁ ἐκ Ραψάνης, ἦταν γόνος τῆς σπουδαίας οἰκογενείας τῶν Χατζηλασκαρέων καὶ ἀπόφοιτος τῆς φημισμένης σχολῆς τῆς πατρίδος του. Ἄσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γραμματοδιδασκάλου στὴ γενέτειρά του. Ἡ ἀλλαγὴ ἐνὸς νεαροῦ ἀλλοθρήσκου ἀπετέλεσε τὴν αἰτία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Γεωργίου. Τὸ συνέλαβαν, τὸν δίκασαν σύντομα καὶ τὸν κατεδίκασαν τελεσίδικα σὲ θάνατο μὲ βασανιστήρια. Παρέδωσε μὲ ἀποκεφαλισμὸ τὸ πνεῦμα του στὶς 5 Μαρτίου τοῦ 1818 σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν. Ὁ θάνατος ἀπετέλεσε «τὴν γενέθλιον ἡμέραν» τῆς ζωῆς του καὶ οἱ θαυμαστὲς

ἀποκαλύψεις του πιστοποιήσαν ἀκόμα μία φορά ὅτι «τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ὁ Κύριος». Τὰ δὲ λείψανα τοῦ ἁγίου μετεφέρθησαν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του μάρτυρος εἰς Ραψάνην καὶ εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν «Καραβασίλη» ὅπου καίει μπροστά τους ἀκοίμητη κανδήλα, καὶ εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε εὐλαβὴ προσκυνητή.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 06

- Οί Άγιοι 42 Μάρτυρες από τὸ Ἀμόριο
- Οί Άγιοι Θεόδωρος, Κωνσταντῖνος, Κάλλιστος, Θεόφιλος, Βασσώης (ἢ Βασσώης), Αέτιος, Δύο (2) Κρατεροί, Μελισσηνός καὶ Κύριλλος
- Ὁ Ὅσιος Ἀρκάδιος
- Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ὅσιος Μάξιμος Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Άγιος Εὐφρόσυνος
- Ἡ Εὐρεσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης
- Ἡ Εὐρεσις τῶν Τιμίων Ἑλῶν (Καρφιῶν)
- Οί Άγιοι Ἰουλιανός καὶ Εὐβουλος

Οί Άγιοι 42 Μάρτυρες από τὸ Ἀμόριο

Τὸ Ἀμόριο, πόλη τῆς Φρυγίας, ἀπὸ τὸν 6ο αἰῶνα ἦταν ἐπίσημο στρατιωτικὸ κέντρο τοῦ βυζαντινοῦ κράτους στὴν κεντρικὴ Ἀσία. Ὄταν τὸ 838 κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀραβες, μὲ πολιορκητὴ τὸ χαλίφη Μουτασίμ, ὕστερα ἀπὸ προδοσίαν, λέγεται ὅτι σκοτώθηκαν καὶ αἰχμαλωτίσθηκαν ἑβδομήντα χιλιάδες πολῖτες. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦταν καὶ 42 διαπρεπέστατοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ εὐγενῶν βυζαντινῶν οἰκογενειῶν. Αὐτοὺς τοὺς πῆγαν στὴ Βαγδάτη καὶ τοὺς ἔριξαν στὴ φυλακὴ ἀλυσοδεμένους, μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν ὑγρασία. Ἐκεῖ, χωρὶς νερὸ καὶ ψωμί, ἔκαναν συνεχῶς προσευχὴ νὰ πεθάνουν τὸ γρηγορότερο. Κάποια μέρα, τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τοὺς παρουσίασαν στὸ χαλίφη. Αὐτός, μὲ ὕψος φιλικό, ἔταξε νὰ τοὺς ἀποκαταστήσει στὰ ἀξιώματά τους ἂν γίνονταν μουσουλμάνοι. Οἱ γενναῖοι ἄνδρες, χωρὶς ἀναβολή, εἶπαν στὸ χαλίφη ὅτι αὐτὸ δὲ γίνεται οὔτε κατὰ φαντασίαν. Τότε ὁ χαλίφης, ἐκνευρισμένος, διέταξε καὶ τοὺς θανάτωσαν μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Ἔτσι, ἡ θυσία αὐτῶν τῶν ἁγίων μαρτύρων διδάσκει αὐτὸ πὸν λέει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὅτι, δηλαδή, οἱ ἀγωνιστὲς τῆς πατρίδας καὶ τῆς πίστεως εἶναι διπλὰ ἱεροὶ καὶ ἀποτελοῦν ἐκλεκτὴ παράταξη στὸ χορὸ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ.

Οί Άγιοι Θεόδωρος, Κωνσταντῖνος, Κάλλιστος, Θεόφιλος, Βασσώης (ἢ Βασσώης), Αέτιος, Δύο (2) Κρατεροί, Μελισσηνός καὶ Κύριλλος

Οἱ Άγιοι αὐτοὶ ἦταν μεταξὺ τῶν πιὸ πάνω 42 μαρτύρων ἀπὸ τὸ Ἀμόριο. Ὁ Θεόδωρος ἦταν στρατηγὸς καὶ πρωτοσπαθάρης, ὁ Θεόφιλος στρατηγὸς καὶ πατρικίος, ὁ Κάλλιστος τουρμάρχης, ὁ Κωνσταντῖνος δρουγγάριος, ὁ Βασσώης δρομεύς, οἱ Μελισσηνός καὶ Αέτιος στρατηγοί, ὁ Κρατερός Εὐνούχος, ὁ ἄλλος Κρατερός στρατηγὸς καὶ ὁ Κύριλλος ἐπίσης στρατηγός.

Ὁ Ὅσιος Ἀρκάδιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Θαυματουργός

Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Γαλατία, ἀπὸ ἓνα χωριὸ πὸν ὀνομαζόταν Ἀνδρακίνα (κατὰ τὸν Μ. Γαλανὸ Νέα Κλαυδιούπολη). Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία, εἶχε κλήση πρὸς τὴν μοναχικὴ πολιτεία. Γι' αὐτὸ καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ πῆγε πρὸς τὰ παραθαλάσσια μέρη τῆς Ἀρδανίας, πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Μαΐωνος. Ἐκεῖ ἔκτισε καλύβα καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῶν γύρω ἐρημικῶν τοποθεσιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τόπος ἦταν ἄνυδρος, κατέβηκε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅπου βρῆκε πηγὴ νεροῦ καὶ ἐκεῖ ἔκτισε ναὸ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα. Ἐζῆσε αὐστηρότατη ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ κάνει θαύματα. Πέθανε σὲ μεγάλη ἡλικία καὶ τάφηκε μέσα στὸ ναὸ πὸν ἔκτισε ὁ ἴδιος, κοντὰ στὴ δεσποτικὴ πύλη καὶ μέσα σὲ πέτρινη λάρνακα. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης κατὰ τὸ ἔτος 781, ὁ ἐπίσκοπος Ἀμάσειας Θεοφύλακτος, μετέφερε τὸ Ἱερὸ λείψανο αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀσκητῆ στὴν Ἀμάσεια, καὶ ἐναπόθεσε αὐτὸ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ θυσιαστηρίου.

Ὁ Ὅσιος Μάξιμος Ὁσιομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Εὐφρόσυνος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν περιέλουσαν μὲ βραστό νερό.

Ἡ Εὕρεσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης

Βλέπε 14η Σεπτεμβρίου, Ὑψωση Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ Εὕρεσις τῶν Τιμίων Ἦλων (Καρφιῶν)

Βλέπε 14η Σεπτεμβρίου, Ὑψωση Τιμίου Σταυροῦ.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανὸς καὶ Εὐβουλος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 07

- Οί Άγιοι Έφραΐμ, Βασιλεύς, Εὐγένιος, Άγαθόδωρος, Έλπίδιος, Καπίτων και Αιθέριος
- Οί Άγιοι Άρκάδιος και Νέστωρ επίσκοποι Τριμυθοῦντος Κύπρου
- Ο Όσιος Παῦλος ὁ Ἄπλος
- Ο Άγιος Έφραΐμ Πατριάρχης Ἀντιοχείας
- Ο Όσιος Λαυρέντιος κτήτορας τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης στῆ Σαλαμίνα
- Οί Άγιοι Αἰμιλιανὸς ὁ Ρωμαῖος και οἱ σὺν αὐτῷ Ἰάκωβος και Μαριανὸς
- Ο Άγιος John Beverley (Άγγλοσάξωνας)

Οί Άγιοι Έφραΐμ, Βασιλεύς, Εὐγένιος, Άγαθόδωρος, Έλπίδιος, Καπίτων και Αιθέριος

Όλοι πέθαναν μαρτυρικά για τὴν διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ στὴ Χερσώνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καπίωνα ποὺ διέφυγε τὸν κίνδυνο μὲ τὴν ἐπέμβασή του Μεγάλου Κων/νου και ἀπεβίωσε εἰρηνικά μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους. Ο δὲ Έλπίδιος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Τερομάρτυρες ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου στὴ Χερσώνα, στὰ ὄρια τῆς Κριμαίας. Ἐζήσε ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (296). Ἐκεῖ, ἡ ἐργασία τοῦ Ἐλπιδίου γινόταν μὲ πολλὴ δυσκολία και καθημερινοὺς κινδύνους. Διότι εἶχε νὰ κάνει μὲ βαρβάρους εἰδωλολάτρες. Ἡ αὐταπάρνηση μὲ τὴν ὁποία ἐργάστηκε δὲν ἄργησε νὰ φέρει τοὺς πρώτους χριστιανοὺς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μας. Ὅμως, ἡ ἀγριότητα τῶν ἀπίστων δὲν ἄργησε και αὐτὴ νὰ φανεῖ. Μία μέρα, ἐνῶ ὁ Έλπίδιος κήρυττε, τὸν ἔπιασαν και τὸν ἔδεσαν πίσω ἀπὸ μία ἄμαξα. Τὸν ἔσυραν μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο τρόπο στοὺς δρόμους, μέχρι ποὺ πέθανε. Ἔτσι πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, χύνοντας τὸ τίμιο αἷμα του σὰν πιστὸς ἐργάτης τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ «μισθός» του στοὺς οὐρανοὺς θὰ εἶναι ἀφάνταστα μεγάλος. Καὶ δίκαια, διότι κατὰ τὴν ρῆση τοῦ Κυρίου, «ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ». Δηλαδή, εἶναι ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ τῆς ἐργασίας του, ποὺ ἐργάστηκε γιὰ τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν συνανθρώπων του.

Οί Άγιοι Άρκάδιος και Νέστωρ επίσκοποι Τριμυθοῦντος Κύπρου

Όταν οἱ Άγιοι αὐτοί, ἀνέλαβαν επίσκοποι Τριμυθοῦντος, ἡ Κύπρος ἦταν ἄκρως εἰδωλολατρική. Μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους και βάσανα, κατόρθωσαν νὰ φέρουν πολλοὺς στὸ δρόμο τῆς Ἀληθείας και τῆς Ἐκκλησίας (Λαυριωτικὸς Κώδικας 70). Τελικὰ ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ο Όσιος Παῦλος ὁ Ἄπλος

Όνομάστηκε άπλός, διότι ήταν άμαθής γεωργός πού δέν γνώριζε τίποτα άπό τις έθιμοτυπίες του κόσμου. Τόν στόλιζε όμως άκακο ήθος και ήταν τέλειος άγαθός ισραηλίτης, χωρίς καμμιά πονηριά και δόλο. Μέχρι τά έξήντα του, οί γεωργικές έργασίες ήταν ή κύρια άσχολία του. Άλλ' ή σύζυγός του ήταν έντελώς διαφορετική. Αύτή έκανε τήν δήθεν εύγενή, διότι έζησε κάποτε σαν ύπηρέτρια στην πόλη. Κοροΐδευε λοιπόν τόν Παύλο σαν κουτό και άνόητο, πού χάνεται με τούς σταυρούς και ξόδευε τήν ώρα τής άνεσής του με προσευχές και ψαλμούς. Μέχρι πού έφτασε στο σημείο νά προδώσει τήν συζυγική της πίστη! Ό Παύλος, όταν βεβαιώθηκε αυτό, γέμισε άπό πολλή θλίψη και πίκρα. Στέναξε βαθιά, προσευχήθηκε και άποφάσισε νά τήν αφήσει και νά φύγει μακριά. Πήγε δέ στην έρημο, κοντά στον Μέγα Άντώνιο. Στο νέο αυτό στάδιο τής ζωής του ό Παύλος, ανέπτυξε έξαίρετες άσκητικές άρετές. Θερός στην εύσέβειά του, άδολος στην καρδιά του, ταπεινός στα φρονήματά του, πρᾶος στο ήθος του, στολιζόταν άπό τά ωραιότερα χριστιανικά άνθη και είλκυσε τήν άγάπη του άγίου Άντωνίου. Ό Θεός μάλιστα, του έδωσε και τó χάρισμα νά θαυματουργεί, και έτσι θεράπευσε πολλούς δαιμονισμένους. Πέθανε σέ βαθιά γεράματα στα βάθη τής έρήμου και έμεινε σαν τó γνησιότερο κάτοπτρο τής θείας άγαθότητας.

Ό Άγιος Έφραίμ Πατριάρχης Άντιοχείας

Ήταν άπό τήν πόλη Άμιδα (πόλη του τουρκικού Κουρδιστάν και λιμάνι στον ποταμό Τίγρη, σήμερα όνομάζεται Διαρβεκίρ). Στην αρχή υπήρξε κόμης τής Άντιοχείας επί αυτοκράτορα Ιουστίνου του Θρακός (518-527). Άπό λαϊκός, με υπόδειξη του βασιλιά, ανέβηκε στον Πατριαρχικό Θρόνο τής Άντιοχείας. Ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα σαν Πατριάρχης, προκειμένου νά καθαρήσει τήν έπαρχία του άπό τούς Μονοφυσίτες. Έναντίον τούς έγραψε έντονα, όπως χαρακτηριστικά λέει ό Φώτιος στη Μυριόβιβλο (σελ. 228-229). Αύτός και κάποιον Στυλίτη, φανατικό Μονοφυσίτη, πού άσκήτευε στην Τεράπολη, με θαύμα επανέφερε στην ορθή πίστη. Για 18 χρόνια ποιόμανε τόν λαό όπως έπρεπε και απέβίωσε ειρηνικά.

Ό Όσιος Λαυρέντιος κτήτορας τής Ι. Μονής Φανερωμένης στη Σαλαμίνα

Γεννήθηκε στα Μέγαρα άπό τόν Δημήτριο και τήν Κυριακή. Παντρεύτηκε με τήν Βασίλω και άπόκτησε δυό γιούς, τόν Ιωάννη και τόν Δημήτριο. Ήταν γεωργός στο έπάγγελμα και οικοδόμος. Με υπόδειξη τής Θεοτόκου πήγε στη Σαλαμίνα, όπου βρήκε τήν σεπτή εικόνα της και στα έρείπια παλιάς Μονής οικοδόμησε νέα (1682). Έκεί έγινε μοναχός και μετονομάστηκε σέ Λαυρέντιος. Άργότερα έγινε μοναχή και ή γυναίκα του, μετονομασθείσα σέ Βασσιανή. Διά τής Θεοτόκου έκανε αρκετά θαύματα και πέθανε ειρηνικά στις 6 Μαρτίου 1707. Η μνήμη του τελείται στις 7 Μαρτίου.

Οί Άγιοι Αίμιλιανός ό Ρωμαίος και οί σὺν αὐτῷ Ἰάκωβος και Μαριανός

Οί εν Ρώμη (+ 259).

Ο Άγιος John Beverley (Αγγλοσάξωνας)

Λεπτομέρειες για την ζωή αυτού του αγίου της Ορθοδοξίας μπορεί να βρει ο αναγνώστης στο βιβλίο «Οί Άγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 08

- Ὁ Ὅσιος Θεοφύλακτος ἐπίσκοπος Νικομήδειας
 - Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Πλουσιάδος
 - Ὁ Ἅγιος Ἐρμῆς ὁ Απόστολος
 - Ὁ Ἅγιος Δίων
 - Ὁ Ὅσιος Δομέτιος
-

Ὁ Ὅσιος Θεοφύλακτος ἐπίσκοπος Νικομήδειας

Ἐζησε τὸν 8ο αἰῶνα, στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Λέοντα τοῦ Δ'. Ἦταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἡ μεγάλη του παιδεία τὸν ἔφερε στὴ Βασιλεύουσα. Ἐκεῖ δημιούργησε φιλικὲς σχέσεις μὲ πολλοὺς ἐπισήμους, μεταξὺ αὐτῶν καὶ μὲ τὸν ἔπειτα Πατριάρχη Ταράσιο. Ὄταν πλέον ἔγινε Πατριάρχης ὁ Ταράσιος, παρακίνησε τὸ Θεοφύλακτο καὶ ἔγινε μοναχός. Εἰσῆλθε σ' ἓνα μοναστήρι στὸν Εὐξεῖνο Πόντο. Μετὰ ἀπὸ λίγο, ἀναδείχθηκε ἐπίσκοπος Νικομήδειας. Στὴ νέα του θέση ὁ Θεοφύλακτος διέπρεψε σ' ὅλα τὰ καθήκοντά του. Διακρίθηκε κυρίως στὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Μὲ τὶς θερμὲς του προτροπὲς καὶ τὴν ἠθικὴ του ἐπιβολή, ἴδρυσε πολλὰ νοσοκομεῖα. Δημιούργησε ταμεῖα γιὰ τὶς ἄπορες χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά. Ἀκολουθώντας τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος», δηλαδή, ἐκεῖνος ποὺ μεταξὺ σας εἶναι μεγαλύτερος στὴ γνώση καὶ τὸ ἀξίωμα, πρέπει νὰ ὑπηρετεῖ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνεται χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος σ' αὐτούς. Ὁ Θεοφύλακτος πήγαινε πολλὲς φορὲς στὶς καλύβες τῶν δυστυχῶν οἰκογενειῶν καὶ, ἀφοῦ τὶς παρηγοροῦσε μὲ τὴν χριστιανικὴ ἐλπίδα καὶ μὲ τὴν παροχὴ χρηματικῆς βοήθειας, ἔκανε ὁ ἴδιος τὸν νοσοκόμο, περιποιούμενος τοὺς ἀρρώστους. Ὁ Θεοφύλακτος γιὰ τοὺς ἀγῶνες του κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἐξορίσθηκε στὸ Στρόβιλο, καὶ ἀπὸ τὶς πολλὲς κακουχίες παρέδωσε τὸ πνεῦμα του μετὰ 30 χρόνια ἐξορίας. Ἐπὶ βασιλείας ὁμως Θεοδώρας (842-857) καὶ πατριάρχου Μεθοδίου (842-846), μετακομίστηκε τὸ τίμιον λείψανό του στὴ Νικομήδεια καὶ κατετέθη στὸν Ἱερὸ νάο Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε κτίσει.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Πλουσιάδος

Ἐζησε καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας καὶ διακρίθηκε μεταξὺ τῶν ἀκούραστων ὑπερασπιστῶν καὶ ἀτρόμητων φρουρῶν καὶ συνηγόρων τῆς Ὁρθοδοξίας. Πλήθη ὁμοφρόνων του διώκονταν, ἐξορίζονταν, βασανίζονταν, φυλακίζονταν, σκοτώνονταν, ἄλλοι ἦταν μὲ κομμένη τὴν μύτη καὶ τὴν γλῶσσα ἱερὰ θύματα τοῦ μαρτυρίου ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων. Ἄλλ' ἡ πιθανότητα, ὅτι θὰ ἔπασχε καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, δὲν ἀναχαίτισε τὴν εὐσεβῆ ζέση τοῦ Παύλου. Πήγαινε λοιπὸν σὲ διάφορα μέρη καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἀντίσταση κατὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν διαταγῶν. Δίδασκε, ὅτι οἱ χριστιανοὶ κανένα σεβασμὸ δὲν ὀφείλουν καὶ καμιά ὑπακοή σὲ Πατριάρχες καὶ Ἐπισκόπους εἰκονομάχους καὶ διαμαρτυροῦσαν κατὰ τῆς ἀνίερης ἀνατροπῆς, ποὺ

ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν στὴν Ἐκκλησία. Γιὰ τὴν διαγωγή του αὐτὴ καταδιώχθηκε, φυλακίστηκε καὶ ἐξορίστηκε. Ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε ἀκλόνητος στὸν τίμιον ἀγῶνα του καὶ παρέδωσε τὴν πνοή του μαχόμενος μέχρι τελευταίας στιγμῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἑρμῆς ὁ Απόστολος

Αὐτὸν ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του (ιστ' 14). Κατὰ τὴν παράδοση ἔγινε ἐπίσκοπος Δαλματίας καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Στὸν Συναξαριστὴ Delehaye καλεῖται Ἑρμῆλος. Στὸν δὲ Παρισινὸ Κώδικα 13 φ. 296 ἡ μνήμη του φέρεται κατὰ τὴν 8ῃ Ἀπριλίου μετὰ τοῦ Ἡρωδίωνος, Ἀσύγκριτου, Φλέγοντος, Ρούφου, Ἐπαφρα καὶ Ἀγάβου.

Ὁ Ἅγιος Δίων

Μαρτύρησε διὰ μαχαίρας.

Ὁ Ὁσῖος Δομέτιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 09

- Οί Άγιοι σαράντα Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Σεβάστεια
- Ό Άγιος Ούρπασιανός
- Ό Άγιος Καισάριος άδελφός Γρηγορίου Θεολόγου
- Οί Άγιοι παππούς, γιαγιά, πατέρα, μητέρα και τὰ Δύο παιδιά τους

Οί Άγιοι σαράντα Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Σεβάστεια

Και οί 40 αύτοί Άγιοι ήταν στρατιώτες στο πιό επίλεκτο τάγμα του στρατού του Λικινίου. Όταν αύτός έξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών, οί Άγιοι 40 συλλαμβάνονται άμέσως από τον έπαρχο Άγρικόλα (στή Σεβάστεια). Στην αρχή τους έπαινει και τους ύπόσχεται άμοιβές και άξιώματα, για να άρνηθούν την πίστη τους. Τότε ένας από τους 40, ό Κάνδιδος, άπαντά: «Εύχαριστούμε για τους έπαινους της άνδρείας μας. Άλλά ό Χριστός, στον όποιο πιστεύουμε, μάς διδάσκει ότι στον καθένα άρχοντα πρέπει να του προσφέρουμε ό,τι του άνήκει. Και γι' αύτό στο βασιλέα προσφέρουμε την στρατιωτική ύπακοή. Άν, όμως, ενώ ακολουθούμε το Εύαγγέλιο, δέν ζημιώνουμε το κράτος, αλλά μάλλον το ώφελοουμε με την ύπηρεσία μας, γιατί μάς ανακρίνει για την πίστη που μορφώνει τέτοιους χαρακτήρες και όδηγεϊ σε τέτοια έργα;». Ό Αγρικόλας κατάλαβε ότι δέν μπορούσε να τους έπιβληθεί με ήρεμο τρόπο και διέταξε να τους βασανίσουν. Όποτε, μία παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, τους ρίχνουν στα κρύα νερά μίας λίμνης. Το μαρτύριο ήταν φρικτό. Τα σώματα άρχισαν να μελανιάζουν. Άλλ' αύτοί ενθάρρυναν ό ένας τον άλλο, λέγοντας: «Δριμύς ό χειμών, αλλά γλυκύς ό παράδεισος. Λίγο άς ύπομείνουμε και σε μία νύχτα θα κερδίσουμε όλόκληρη την αιωνιότητα». Ένώ προχωρούσε το μαρτύριο, ένας μόνο λιποψύχησε και βγήκε από την λίμνη. Τον αντικατέστησε όμως ό φρουρός (Άγλάιος), που είδε τα στεφάνια πάνω από τα κεφάλια τους. Όμολόγησε το Χριστό, μπήκε στή λίμνη και μαζί με τους 39 παίρνει και αύτός το στεφάνι του μαρτυρίου, αφού μισοπεθαμένους τους έβγαλαν το πρωϊ από την λίμνη και τους συνέτριψαν τα σκέλη.

Κατά τους Παρισινούς Κώδικες 1575 και 1476 τα όνόματά τους ήταν: Κυρίων, Κάνδιδος (ή Κλαύδιος), Δόμνας, Εύτύχιος (ή Εύτυχής), Σεβηριανός, Κύριλλος, Θεόδουλος, Βιβιανός, Άγγίας, Ησύχιος, Εύνοϊκός, Μελίτων, Ηλιάδης (ή Ηλίας), Άλέξανδρος, Σακεδών (ή Σακερδών), Ούάλης, Πρίσκος, Χουδίων, Ηράκλειος, Έκδίκιος, (ή Εύδίκιος), Ίωάννης, Φιλοκτήμων, Φλάβιος, Ξάνθιος, (ή Ξανθίας), Ουαλέριος, Νικόλαος, Άθανάσιος, Θεόφιλος, Λυσίμαχος, Γάϊος, Κλαύδιος, Σμάραγδος, Σισίνιος, Λεόντιος, Αέτιος, Άκάκιος, Δομετιανός (ή Δομέτιος), 2 Γοργόνιοι, Ίουλιανός, (ή Έλιανός ή Ηλιανός), και Άγλάιος ό καπικλάριος. (Ορισμένοι Κώδικες αναφέρουν και επιπλέον των 40 όνόματα, όπως αύτά των Αγίων Άειθαλα, άλλου Γοργονίου κ.λπ.).

Ἀνήκε στήν τάξη τῶν συγκλητικῶν, καί ἔζησε στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα στό σφοδρό διωγμό κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ὄταν ὁ Διοκλητιανός ἐξαπέλυσε τὸ διάταγμά του κατά τῶν χριστιανῶν, προσκάλεσε πρῶτα τοὺς συγκλητικούς καί δήλωσε ὅτι, ἂν κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἦταν χριστιανός, θὰ τὸν συγχωροῦσε, ἀφοῦ τὸ δηλώσει ἀμέσως καί ἀπαρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ὁ Οὐρπασιανός ἀκουσε τὴν δήλωση τοῦ βασιλιᾶ, στό τέλος δέ, ἀντὶ ἄλλης ἀπάντησης, ἀφαίρεσε μόνος του τὰ σήματα τοῦ ἀξιώματός του καί τὰ παρέδωσε σ' αὐτόν. Ὁ Διοκλητιανός θύμωσε καί διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν. Στὴν ἀρχὴ τὸν μαστίγωσαν μὲ νεῦρα ἀπὸ βόδι καί μισοπεθαμένο τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Κατόπιν διάφοροι φίλοι του συγκλητικοί, προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν νὰ θυσιάσει στὰ εἴδωλα καί νὰ κρατήσῃ τὸ ἀξίωμά του. Ἀλλ' ὁ Οὐρπασιανός ἔμεινε πιστός στὴν ἀπόφασή του. Τότε ἀποφασίστηκε ὁ θάνατός του. Τοῦ ἀνοιξαν λοιπὸν τὶς πλευρὲς μὲ σιδερένια ὄργανα, καί ὕστερα ἔβαλαν στίς πληγές του ἀναμμένες λαμπάδες. Τόσο δέ τὰ ἐγκαύματα ὅσο καί ὁ καπνὸς ἐπέφεραν τὸ μαρτυρικό του τέλος.

Ὁ Ἅγιος Καισάριος ἀδελφὸς Γρηγορίου Θεολόγου

Ἦταν ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί γεννήθηκε στὴ Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας τὸ ἔτος 330. Γονεῖς του ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Γρηγόριος καί ἡ εὐσεβέστατη Νόννα. Μεγαλύτερη ἀδελφὴ του ἦταν ἡ ἁγία Γοργονία. Μετὰ τὴν βασικὴ του ἐκπαίδευση, ὁ Καισάριος ἀκολούθησε τὸν μεγαλύτερο ἀδελφὸ του γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καί τῆς Παλαιστίνης καί κατόπιν στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου σπούδασε μαθηματικά, ἀστρονομία, φιλοσοφία, ῥητορικὴ καί ἰδιαίτερα ἰατρικὴ, πού ἀγάπησε καί περισσότερο. Ἐπειτα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ὁ βασιλιᾶς Κωνστάντιος καί ὁ λαὸς τὸν δέχτηκαν μὲ τιμές, καί διορίστηκε γιαντρός τῶν ἀνακτόρων. Οἱ εὐεργεσίες πού πρόσφερε σ' ὅλους ἦταν μεγάλες. Ὄταν ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ὁ Καισάριος δὲν συμβιβάστηκε μαζί του καί ἀφοῦ ἐγκατέλειψε ὅλες τὶς τιμές καί τὶς ἐξουσίες πού τοῦ πρόσφερε ὁ Ἰουλιανός, ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του Ναζιανζό, ὅπου ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιαντροῦ, εὐεργετώντας πλῆθος συνανθρώπων του. Ὄταν ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Οὐάλης (364), ὁ Καισάριος ἐπέστρεψε πάλι στὴν Κωνσταντινούπολη καί ἀναδείχθηκε «ἐπιμελητὴς θησαυρῶν καί ταμίας τῶν δημοσίων χρημάτων» στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε σὲ νέες εὐεργεσίες πρὸς τοὺς φτωχοὺς καί τοὺς πάσχοντες. Ἡ ἀσκητικὴ του ἐγκράτεια ὅμως, καθὼς καί οἱ πολλὲς μέριμνες καί δοκιμασίες, προσέβαλαν τὴν υἰγεία του. Ἀρρώστησε βαρῶ καί στίς 10 Μαρτίου 368 πέθανε. Τὸ ἱερό του λείψανο μεταφέρθηκε στὴν Ἀριανζὸ καί ἐναποτέθηκε σὲ τάφο, πού εἶχε λατομηθεῖ γιὰ τοὺς γονεῖς του.

Οἱ Ἅγιοι παππούς, γιαιγιά, πατέρας, μητέρα καί τὰ Δύο παιδιὰ τους

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 10

- Οἱ Ἅγιοι Κοδρᾶτος, Ἀνεκτός, Παῦλος, Διονύσιος, Κυπριανός καὶ Κρήσκης
- Ἡ Ὁσία Ἀναστασία, ἡ Πατρικία
- Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός
- Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ ὁ Μαυρουδῆς

Οἱ Ἅγιοι Κοδρᾶτος, Ἀνεκτός, Παῦλος, Διονύσιος, Κυπριανός καὶ Κρήσκης

Μαρτύρησαν στὴν Κόρινθο στὸ διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Δεκίου (249-251). Ἦταν ὅλοι φίλοι καὶ βρίσκονταν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους. Διδάσκονταν δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὑπὸ τοῦ Κοδράτου. Ὁ ἑπαρχος Ἰάσων προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς πείσει νὰ ἀρνηθοῦν τὴν χριστιανικὴ πίστι. Προσπάθησε νὰ τοὺς δελεάσει μὲ ὅλες τὶς κοσμικὲς γλυκύτητες ποὺ ἔδινε ἢ εἰδωλολατρικὴ ἐλευθερία -γιατὴν τὴν σάρκα - στὴ νεότητά. Δείχνοντας σ' αὐτοὺς τὶς ὠραῖες ἀκτὲς τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τὰ γαλανὰ νερά του, ποὺ μύρωναν τὶς καλλονὲς τῆς ἀνοιξῆς, τοὺς ἐξόρκιζε νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα γιὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴ τους. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἀποκρίνονται ὅτι ἡ αἰώνια καὶ ἀπαράμιλλη Ἄνοιξη εἶναι κοντὰ στὸν Κύριό τους καὶ Θεό τους. Καὶ πιστοὶ στὴν ὁμολογία τους, ἐπισφράγισαν αὐτὴ μὲ τὴν θυσία τοῦ αἵματος, ποὺ ἔχυσαν ὅλοι οἱ φίλοι μαζί. Ἔτσι, γιὰ πάντα ἔγιναν καὶ φίλοι Θεοῦ. Διότι ὁ Κύριός μας λέει: «ὕμεις φίλοι μου ἔστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν». Δηλαδή, σεῖς εἶστε φίλοι μου, καὶ θὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ εἶστε φίλοι μου, ἂν πράττετε ὅσα ἐγὼ σας παραγγέλλω.

Ἡ Ὁσία Ἀναστασία, ἡ Πατρικία

Καταγόταν ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ πλούσιους γονεῖς καὶ ἦταν μία ἀπὸ τὶς πιὸ θεοφοβούμενες κόρες τοῦ Βυζαντίου, στὰ χρόνια του Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου (527-565). Ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἀκόλουθος τῆς Βασίλισσας Θεοδώρας, καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς γιὰ τὴν ὑπέροχη ἀξία της, τῆς ἔδωσε τὸν τίτλο τῆς πατρικίας. Οἱ ἀρετὲς της ὅμως, προκάλεσαν τὸ φθόνον τῆς βασίλισσας. Ἡ Ἀναστασία, προκειμένου νὰ σβῆσει κάθε ἀφορμὴ τοῦ φθόνου, πῆρε μέρος τῆς περιουσίας της καὶ κατέφυγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ ἔκτισε Μονή, ποὺ ὀνομάστηκε Μονὴ τῆς Πατρικίας, καὶ ζοῦσε ζωὴ ἀσκητικὴ. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι τὴν ἀναζητεῖ ὁ Ἰουστινιανός, ἀφῆσε τὴν μονὴ καὶ πῆγε στὴ Σκήτη τοῦ ἀββᾶ Δανιὴλ, στὸν ὁποῖο καὶ διηγήθηκε τὰ συμβαίνοντα. Αὐτὸς ἀφοῦ τὴν ἐντυσε ἀνδρικὰ καὶ τὴν μετονόμασε Ἀναστάσιον, τὴν τοποθέτησε σ' ἓνα σπήλαιον δίπλα στὴ Σκήτη καὶ δυὸ μοναχοὶ τῆς ἔφεραν αὐτὸ ποὺ χρειαζόταν. Συνάμα δὲ τῆς εἶπε νὰ μὴ βγεῖ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπήλαιον, οὔτε νὰ δεχθεῖ κανένα. Ἐκεῖ ἔμεινε κλεισμένη 28 χρόνια. Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ τέλος της, προσκάλεσε τὸν ἀββᾶ Δανιὴλ καὶ, ἀφοῦ κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, παρέδωσε τὴν δίκαια ψυχὴ της.

Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός

Μαρτύρησε ἀφοῦ τοῦ ἔσπασαν τὰ σωματικά του μέρη με ξύλα.

Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ ὁ Μαυρουδῆς

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Γρανίτσα τῶν Χ. Λ. Ἀγράφων. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Δημήτριος καὶ ἡ μητέρα του Στατήρα. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ θεοσεβεῖς καὶ φιλακόλουθοι. Ἀπὸ μικρὸ ἀνέτρεφان τὸν Μιχαήλ με σεμνότητα καὶ ταπεινοφροσύνη. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιῶλη, με ζωὴ φιλελεήμονα καὶ χριστιανική. Κάποια μέρα προσπάθησε, στὸ ἀρτοποιεῖο του, νὰ κατηχήσει στὴ χριστιανική πίστη ἕνα τουρκόπουλο, τὸ ὁποῖο κατάγειλε τὸν Μιχαήλ στὶς ἀρχές καὶ ὀδηγήθηκε βίαια στὸ κριτήριον. Ἀνακρινόμενος ἐκεῖ, προσπάθησε με μακρὰ θεολογικὴ εὐθύτητα στὰ θρησκευτικὰ ζητήματα, νὰ προσηλυτίσει τοὺς δικαστές. Γιὰ τὸ θάρρος του αὐτό, ρίχτηκε στὴ φυλακή, ὅπου ὁ Μητροπολίτης Θεοφάνης ἢ Μητροφάνης τὸν ἐνίσχυσε πρὸς τὸ μαρτύριον. Ὅταν καὶ πάλι ὀδηγήθηκε στὸν κριτὴ, ὁμολόγησε σταθερὰ καὶ με πολλὴ δύναμη τὴν χριστιανικὴν του πίστη. Ἀπὸ τὴν ὁμολογία του συγκινήθηκε ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ Τοῦρκος κριτής. Τελικὰ καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ στὴ Θεσσαλονίκη στὶς 21 Μαρτίου 1547. Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου, μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρεται καὶ στὸν ὑπ' ἀριθ. 727 Κώδικα τοῦ XVIII αἰῶνα στὴ Μονὴ Ξενοφώντος Ἁγίου Ὄρους, καὶ στὸν ὑπ' ἀριθ. 2142(129) Κώδικα τοῦ XVIII αἰῶνα τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Τὸ Μ. Εὐχολόγιον ἀναφέρει τὴν μνήμη του 10 Μαρτίου 1544.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 11

- Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
 - Ὁ Ἅγιος Πιόνιος ὁ Πρεσβύτερος καὶ ἡ Ἁγία Σαβίνα
 - Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Νεοφανής, ὁ θαυματουργός
 - Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Σιναΐτης
 - Οἱ Ἅγιοι Τρόφιμος καὶ Θαλλὸς ποὺ μαρτύρησαν στὴ Λαοδικεΐα
 - Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Ἐπιμάχου στὴν Κωνσταντινούπολη
 - Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα
 - Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργὸς Ῥώσος
 - Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ὁ ἔγκλειστος
-

Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ τῆς Συρίας, περίπου τὸ 575, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Πλινθὰ καὶ τὴν Μυρῶ (κατὰ τοὺς Συναξαριστές). Δὲν ἄργησε, ὅμως, νὰ ἐπικρατήσῃ μέσα του ἡ θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κλίση. Πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου μόνασε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στὶς θεολογικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς μελέτες. μαζὶ μὲ τὸ συμμοναστή του Ἰωάννη Μόσχο, ἐπισκέφθηκε διάφορα ἀσκητικὰ καὶ μοναχικὰ κέντρα τῆς Παλαιστίνης. Πολέμιος τῆς αἵρεσης τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ἀγωνίστηκε σκληρὰ ἐναντίον του στὶς πόλεις - κέντρα Ἀλεξάνδρεια καὶ Κωνσταντινούπολη. Τὸ 634 ἐκλέγεται Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, σὲ διαδοχὴ τοῦ ἀποθανόντος Μοδέστου. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτῆ, ὁ Σωφρόνιος ἐξακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ Μονοθελητισμοῦ. Γράφει πολλοὺς ὕμνους καὶ λόγους ποὺ τοὺς διακρίνει ἀξιόλογη λογοτεχνικὴ ἀξία. Σὰν Πατριάρχης, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ πολιορκηθεῖ ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὸ χαλίφη τῶν Ἀράβων Ὁμάρ. Ὄταν παραδόθηκε ἡ πόλη (637), ἡ πολλὴ του θλίψη μετριάσθηκε λίγο ἀπὸ τὸ ὅτι πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κατακτητῆ τὸν ἱστορικὸ Ἀκτίναμε, μὲ τὸ ὁποῖο προστατεύθηκαν ὑπὲρ τῶν Ὁρθόδοξων τὰ ἱερὰ χριστιανικὰ προσκυνήματα. Ἡ ψυχὴ του, ὅμως, εἶχε πάθει βαθὺ τραῦμα, καὶ μετὰ ἓνα χρόνον ἀπεβίωσε (638).

Ὁ Ἅγιος Πιόνιος ὁ Πρεσβύτερος καὶ ἡ Ἁγία Σαβίνα

Ἐζησε στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Δεκίου, τοῦ σκληροῦ διώκτη τῶν χριστιανῶν κατὰ τὰ μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνα. Ὄταν συνελήφθη ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅταν συζήτησε μὲ τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων Πολέμονα καὶ Ἐλπίδιο, κατέδειξε τὴν πλάνη τῆς πολυθεϊστικῆς θρησκείας. Μάταια ζήτησε ἔπειτα ὁ ἀνθύπατος Κιντιλιανὸς νὰ τὸν κερδίσει μὲ ὑποσχέσεις, καὶ νὰ τὸν πειθαναγκάσει μὲ ἀπειλές. Ὁ Πιόνιος, ὁ πιστὸς ἱερέας τοῦ Χριστοῦ, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ὁμολογεῖ. Καταδικάστηκε τότε νὰ ριχθεῖ στὴ φωτιὰ καὶ μέσα στὶς φλόγες τῆς βρῆκε τὸ μαρτυρικὸ θάνατο. Γιὰ δὲ τὴν Ἁγία Σαβίνα βλέπε Α.Χ.Ε.Χ. (Ἡ μνήμη τους, ἀπὸ ὀρισμένα Ἁγιολόγια περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται στὶς 14 καὶ 15 Μαρτίου).

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Νεοφανής, ὁ θαυματουργός

Ἐζησε στήν Ανατολή στά μέσα τοῦ 10ου αἰῶνα. Ἐγκατέλειψε γυναῖκα, παιδιά καί συγγενεῖς, γιά νά γίνει μοναχός. Ἀφοῦ ντύθηκε τὸ μοναχικὸ σχῆμα, γύριζε πόλεις, χωριά καί ἐρήμους, στερούμενος, θλιβόμενος καί κακουχούμενος. Ὄταν τοῦ ἀποκάλυψε ὁ Θεὸς τὸν θάνατό του, ἦλθε στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ, στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πού βρίσκεται στήν τοποθεσία Δίπειον, ἀσκήτεψε ἑπτὰ ἡμέρες καί ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ. Ὄταν οἱ χριστιανοὶ πῆγαν νά τὸν θάψουν, εἶδαν ἔκπληκτοι ὅτι ὁ Γεώργιος ἔφερε πάνω του βαρύτερα σίδηρα. Ἀφοῦ τὸν ἔβαλαν σὲ μαρμάρινη θήκη τὸν ἔθαψαν στὸν Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου. Ἀπὸ τότε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνάβλυζε μύρο, πού θεράπευε διάφορες ἀσθένειες καί ἔκανε πολλὰ ἄλλα θαύματα.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Σιναΐτης

Ἐζησε στά χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α' (527-565) καί ὅταν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἦταν ὁ Πέτρος ὁ Α' (524-552). Ὁ Γεώργιος μόναζε στὸ ὄρος Σινᾶ καί ἦταν νηστευτῆς καί πολὺ ἐνάρετος. Λέγεται μάλιστα ὅτι κάποτε ἐπεθύμησε νά μεταλάβει στὸ ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ στήν Ἱερουσαλήμ. Τότε, μὲ θαυματουργικὸ τρόπο βρέθηκε ἀμέσως, ἀπὸ τὸ Σινᾶ, στὴ θεία Λειτουργία τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, καί κοινώνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου Πέτρου. Μετὰ τὴν κοινωνία ὁ Πατριάρχης ρώτησε τὸν οἰκονόμο του Μηνᾶ, πότε ἦλθε αὐτὸς ὁ Ἀββᾶς Σιναΐτης, διότι δὲν τὸν εἶχε δεῖ προηγουμένως. Ἀλλὰ καί ὁ οἰκονόμος του δὲν γνώριζε. Τότε ὁ Πατριάρχης εἶπε στὸν Μηνᾶ νά πεῖ στὸν Ἀββᾶ νά καθίσει στὸ τραπέζι γιά νά συμφάγουν. Ὁ οἰκονόμος προσκάλεσε τὸν Γεώργιο, ἀλλὰ αὐτός, ἀφοῦ προσευχήθηκε, βρέθηκε ἀμέσως πάλι στὸ κελλί του στὸ Σινᾶ. Ὁ Πατριάρχης θίχτηκε διότι ὁ Γεώργιος δὲν παρακάθισε στὸ τραπέζι του καί ἔστειλε γράμμα στοὺς Πατέρες τοῦ Σινᾶ γιά τὸ συμβάν. Ἀλλ' ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν βγήκε ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί του, τότε κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ ἁγίου ἀνδρὸς καί δόξασε τὸν Θεό. Λέγεται ὅτι, ὁ Ὅσιος Γεώργιος καί ὁ Πατριάρχης Πέτρος Α', ἀπεβίωσαν εἰρηνικᾶ μαζὶ μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες, γεγονός πού εἶχε προφητέψει ὁ Ὅσιος Γεώργιος.

Οἱ Ἅγιοι Τρόφιμος καί Θαλλὸς πού μαρτύρησαν στὴ Λαοδικεία

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν στά χρόνια του Διοκλητιανοῦ (284-305). Κατάγονταν ἀπὸ τὴν πόλη Στρατονίκη ἢ Στρατονικήα, πού βρισκόταν στήν ἐπαρχία Καριᾶς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί σήμερα τούρκικα ὀνομάζεται Αἰδενέλλι. Τὸν καιρὸ λοιπὸν ἐκεῖνο, κατὰ τὸν διωγμὸ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, συνελήφθησαν καί οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ἐπειδὴ ὁμολόγησαν τὸν Χριστό, καί λιθοβολήθηκαν γιά ἀρκετὴ ὥρα. Μὲ ἐνέργεια τῆς θείας χάριτος ὅμως, ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Βλέποντας αὐτὸ ὁ ἡγεμόνας τῆς Λαοδικείας Ἀσκληπιός, τοὺς ἄφησε ἐλεύθερους. Ἀλλ' ἀργότερα καί πάλι τοὺς συνέλαβαν καί τοὺς

πίεζαν ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ ὅμως, μὲ ἀκόμα περισσότερο θάρρος ὁμολόγησαν τὴν πίστη τους καὶ μπροστὰ σ' ὅλους ἐνέπαιξαν τὰ εἰδῶλα καὶ τοὺς προστάτες τους. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἐρεθίσει πολὺ τὸν τύραννο καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοὺς δέσουν γυμνοὺς σὲ ξύλο καὶ νὰ σχίσουν τὶς σάρκες τους. Τελικὰ μαρτύρησαν μὲ σταυρικὸ θάνατο καὶ ἔτσι ἔλαβαν τὰ ἔνδοξα στεφάνια τοῦ μαρτυρίου. Εὐσεβεῖς χριστιανοί, πῆραν τὰ ἅγια λειψανά τους καὶ τὰ ἔθαψαν σὲ τόπο ἱερό. Τότε καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἄρχοντα Ἀσκληπιοῦ, πῆγε καὶ ράντισε μὲ μύρα τὴν θήκη τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ ἄπλωσε πάνω σ' αὐτὸ πολύτιμο σεντόνι. Τέλος, οἱ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὶ χριστιανοὶ συμπατριῶτες τῶν Ἁγίων, Ζώσιμος καὶ Ἀρτέμιος, πῆραν τὴν θήκη τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τὴν μετέφεραν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους Στρατονίκη, καὶ τὴν ἀποθησαύρισαν ἓνα μίλι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὴν τοποθεσία Λατομεῖα.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Ἐπιμάχου στὴν Κωνσταντινούπολη

Ἡ κυρίως μνήμη του τελεῖται τὴν 31η Ὀκτωβρίου.

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα

Ἦταν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Πετραλίφη, ποῦ ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ εἶχε διοριστεῖ ἄρχοντας τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ μητέρα της καταγόταν ἀπὸ μία τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Θεοδώρα ἦταν πολὺ ὁμορφή στὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴ. Πῆρε σύζυγο τὸν Μιχαὴλ Δούκα, ποῦ ἀναδείχτηκε ἄρχοντας τῆς Ἡπείρου. Καὶ στὸ ἀξίωμα της αὐτό, ἡ Θεοδώρα, διατήρησε ὅλη τὴν ταπεινοφροσύνη της καὶ τὴν χριστιανικὴ ἀπλότητα. Ἀγαποῦσε νὰ καταγίνεται μὲ φροντίδες γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς, τὶς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά. Ἀλλὰ μεγάλη δοκιμασία περίμενε τὴν ἁγία αὐτὴ ψυχὴ. Ὁ σύζυγός της Μιχαὴλ Δούκας, μπλέχτηκε μὲ μία πόρνη, ποῦ ὀνομαζόταν Γαργίνη. Τόσο πολὺ ξεμυαλίστηκε ἀπ' αὐτή, ὥστε παραγκῶνισε ἐντελῶς τὴν Θεοδώρα καὶ γλεντοκοποῦσε χωρὶς φειδῶ μὲ τὴν Γαργίνη. Ἡ Θεοδώρα, ἐδῶ ἔδειξε τὸ ψυχικὸ της μεγαλεῖο καὶ ἔμεινε ἀτάραχη, προσευχομένη στὸν Θεὸ γιὰ τὸν σύζυγό της. Καὶ ὁ Θεὸς εὐλόγησε, ὥστε ὁ Μιχαὴλ, κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς ἀγανάκτησης τοῦ λαοῦ καὶ τῶν προκρίτων τῆς Ἡπείρου, νὰ συνέλθει καὶ νὰ διώξει τὴν πόρνη ἀπὸ κοντά του. Μὲ δάκρυα ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὴν Θεοδώρα καὶ ἀπὸ τότε ἔζησαν μὲ πνεῦμα Θεοῦ μέσα στὸ παλάτι. Ὅταν μετὰ ἀπὸ καιρὸ πέθανε ὁ Μιχαὴλ, ἡ Θεοδώρα ἀποσύρθηκε στὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ποῦ ἡ ἴδια εἶχε κτίσει, καὶ ἐκεῖ παρέδωσε τὴν ἁγία της ψυχὴ.

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργὸς Ῥώσος

Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογοροδίας.

Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ὁ ἐγκλειστος

Ῥώσος, 13ος αἰ.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 12

- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητὴς τῆς Συγριανῆς
- Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Α΄ ὁ Διάλογος Πάπας Ῥώμης
- Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες
- Ὁ Δίκαιος Φινεές
- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος
- Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος

Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητὴς τῆς Συγριανῆς

Ὁ γνωστὸς χρονογράφος καὶ εὐθαρσῆς Ὁμολογητὴς, γεννήθηκε τὸ 760 μ.Χ. Τὸν πατέρα του ἔλεγαν Ἰσαὰκ καὶ τὴν μητέρα του Θεοδότη. Σὲ ἡλικία ὀκτῶ ἐτῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ἀλλὰ ἡ μητέρα του κατόρθωσε νὰ τὸν μορφώσει καλὰ καὶ νὰ τὸν παντρέψει σὲ νεαρὴ ἡλικία, μὲ ἐνάρετη καὶ πλούσια κόρη, τὴν Μεγαλῶ, τὴν ἔπειτα μοναχὴ καὶ μετονομασθεῖσα Εἰρήνη. Ὁ Θεοφάνης ὅμως, εἶχε μοναχικὴ κλίση καὶ ἔτσι ὁ γάμος διαλύθηκε. Καὶ ἡ μὲν σύζυγός του μὲ τὴν θέλησή της κλείστηκε στὴ γυναικεία μονὴ τῆς νήσου τοῦ Πρίγκηπος, καὶ αὐτὸς σ' ἓνα μοναστήρι κοντὰ στὸ βουνὸ τῆς Συγριανῆς, τὸ Πολίχνιο. Ἀπὸ τὴν μονὴ αὐτὴ, προσεκλήθη μαζὶ μὲ ἄλλους ἡγουμένους στὴ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Νίκαια, ὅπου καὶ διέπρεψε. Ὅταν ἐπέστρεψε, ἐγκατέστησε ἡγουμένο τὸ μοναχὸ Στρατήγιο καὶ ἀποχώρησε στὴν ἀπέναντι νῆσο Κολώννυμο. Ἐκεῖ ἴδρυσε νέα μεγάλη μονὴ καὶ ἐπὶ ἕξι χρόνια καλλιγραφοῦσε καὶ συνέγραψε. Ἡ υἰγεία του ὅμως, προσβλήθηκε ἀπὸ ὀξεῖα λιθίαση. Καὶ ἐπειδὴ δὲ συμμερίστηκε τὶς αἰρετικὲς ιδέες τῶν εἰκονομάχων Λέοντα τοῦ Ἀρμενίου καὶ Ἰωάννου τοῦ πατριάρχου, ἐξορίσθηκε στὴ Σαμοθράκη ὅπου μετὰ 23 ἡμέρες πέθανε (815 ἢ κατ' ἄλλους τὸ 818). Ἀργότερα οἱ μαθητὲς του, μετακόμισαν τὰ λείψανά του στὴ μονὴ του (822).

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Α΄ ὁ Διάλογος Πάπας Ῥώμης

Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε στὴ Ῥώμη τὸ 540, ἀπὸ πλούσια καὶ χριστιανικὴ οἰκογένεια. Σπούδασε νομικὰ καὶ φιλοσοφία. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, κληρονόμησε μεγάλη περιουσία. Αὐτὸς ὅμως ἄφησε τὰ τοῦ κόσμου, ἔκτισε ἕξι μοναστήρια στὴ Σικελία καὶ ἓνα στὴ Ῥώμη, ὅπου μόνασε καὶ ὁ ἴδιος. Τὸ 590 διαδέχεται τὸν Πάπα Πελάγιο τὸν Β΄. Ὅταν ἀνέλαβε Πάπας ὁ Γρηγόριος, ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ κατάσταση τῆς ἐποχῆς εἶχε μεγάλες ἀθλιότητες. Καὶ γράφει χαρακτηριστικὰ σὲ μία ἐπιστολὴ του: «Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὡσὰν ἓνα καράβι παλαιόν, πού κυματίζεται σφοδρότατα καὶ κάμνει νερὰ σὲ ὅλα του τὰ μέρη, μὲ τὰ ξύλα του σαρακοφαγωμένα, καθημερινῶς πληττόμενον ἀπὸ τὴν τρικυμίαν καὶ κινδυνεῦον νὰ χαθεῖ». Ἐπιπλέον, ὁ Γρηγόριος ἦταν καὶ πολὺ ἀσθενικὸς στὸ σῶμα. Τί νὰ κάνει; Ἀμέσως τότε, πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του τὰ λόγια του Κυρίου μας: «Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν

ἀσθενεία τελειοῦται». Δηλαδή, σοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ χάρις ποῦ σοῦ δίνω. Διότι ἡ δύναμή μου ἀναδεικνύεται τέλεια, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀσθενής, καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσή μου κατορθώνει μεγάλα καὶ θαυμαστά. Πράγματι, μέσα στὰ 14 χρόνια ποῦ ἡ Ἐκκλησία ποιμάνθηκε ἀπὸ τὸ Γρηγόριο, κατάφερε νὰ ὀρθοποδήσει, καὶ καλλιεργήθηκε σωστὰ ἡ ὅλη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση. Πέθανε εἰρηνικὰ στὶς 12 Μαρτίου τοῦ ἔτους 604.

Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. (Ἴσως εἶναι οἱ ἴδιοι μ' αὐτοὺς ποῦ μαρτύρησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο ἐπίσκοπο Αὐδᾶ στὴν Περσία, ποῦ ἡ μνήμη τους ἐορτάζεται τὴν 31η Μαρτίου).

Ὁ Δίκαιος Φινεές

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

Ἦταν ἀπὸ τὴν Παφλαγονία καὶ ἔζησε τὸν 10ο αἰῶνα. Οἱ γονεῖς του Βασίλειος καὶ Θεοφανῶ, φρόντισαν γιὰ τὴν καλὴν τοῦ ἐκπαίδευση, τὶς δὲ σπουδὲς του συμπλήρωσε στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τὴν κηδεμονία ἰσχυροῦ θεοῦ τοῦ στήν Αὐλή. Μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ θεοῦ του, μπῆκε καὶ αὐτὸς στὴν Αὐλή. Ὅταν ὅμως πέθανε ὁ θεὸς του, ἄφησε τὴν Αὐλὴ τοῦ Παλατιοῦ καὶ ζήτησε νὰ εἰσαχθεῖ στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Στουδίου. Δὲν τὸν δέχτηκαν λόγω τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας του. Ἀργότερα ὅμως τὸν δέχτηκαν. Ἐκεῖ μαθήτευσε κοντὰ στὸν ὁμώνυμο προίσταμενό του Συμεὼν, μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ὁποῖου εὐδοκίμοῦσε στὶς θεολογικὲς μελέτες καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Συναντᾶμε κατόπιν τὸν Συμεὼν στὴ Μονὴ τοῦ ἁγίου Μάμαντα, ὅπου πῆρε τὸ μοναχικὸ σχῆμα καὶ στὴ συνέχεια ἔγινε ἡγούμενός της. Ἐπειδὴ ὅμως θέλησε νὰ ἐπιβάλλει τοὺς μοναστικoὺς κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, συνάντησε ζωντὴ ἀντίδραση καὶ παραιτήθηκε. Ἀσχολήθηκε ἀποκλειστικὰ μὲ θεολογικὲς μελέτες καὶ συγγραφές. Κατηγορήθηκε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Νικομήδειας Στέφανο ὅτι, γιόρταζε ἀπὸ μόνος του σὰν ἐπίσημο Ἅγιο τὸν γέροντά του Συμεὼν καὶ ἡ περιπέτεια αὐτὴ τοῦ κόστισε ἕξι χρόνια ταλαιπωρίες. Τελικὰ, διατάχθηκε νὰ πάει σ' ἓνα μοναχικὸ παρεκκλήσι τῆς ἁγίας Μαρίνας, στὴν Ἀσιατικὴ ὄχθη τῆς Προποντίδας, ὅπου καὶ πέθανε σὲ γεροντικὴ ἡλικία (κατὰ τὸ 1020). Ἀπὸ τὶς συγγραφές του σώζονται 92 λόγοι, 282 πρακτικὰ καὶ θεολογικὰ κεφάλαια, καθὼς καὶ θρησκευτικὰ ποιήματα. Γιὰ τὴν θεολογικὴ του δεινότητα ὀνομάστηκε Νέος Θεολόγος.

Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος

Ἀνήκει καὶ αὐτὸς στὸ χορὸ τῶν **300** Μαρτύρων καὶ Ὁσίων τῆς Κύπρου, τοὺς ἐπονομαζόμενους Ἀλαμανούς. Βλέπε καὶ Μάρτυρες **300** Ἀλαμανοὶ στοὺς Α.Χ.Ε.Χ.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 13

- Ανακομιδή Λειψάνου Αγίου Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Πούπλιος ιερομάρτυρας επίσκοπος Αθηνών
- Οί Άγιοι Αφρικανός, Πούπλιος και Τερέντιος
- Ο Άγιος Άβιβος από την Ερμούπολη
- Η Αγία Χριστίνα ή εν Περσία
- Ο Άγιος Μάριος επίσκοπος Σεβαστείας
- Ο Άγιος Λέανδρος (Ισπανός)

Ανακομιδή Λειψάνου Αγίου Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Η μνήμη του εορτάζεται στις 2 Ιουνίου. Χειροτονήθηκε Οικουμενικός Πατριάρχης στις 12 Απριλίου του έτους 802. Έπι Λέοντος του Ε' σφοδρού πολεμίου των αγίων εικόνων, αναγκάσθηκε να παραιτηθει, στα μέσα Μαρτίου του 815. Αφού αποχαιρέτησε το ποίμνιό του, πέρασε νύχτα το Βόσπορο και ήλθε εξόριστος σε κάποια Μονή. Όταν πέθανε ο Λέων, ο Νικηφόρος επανήλθε στην Κωνσταντινούπολη, επί Μιχαήλ του Α'. Ο βασιλιάς αυτός υποσχέθηκε στο Νικηφόρο να τον επαναφέρει στην Πατριαρχεία, με τον όρο να μην ανακινήσει πλέον το ζήτημα περι των αγίων εικόνων. Ο Νικηφόρος δεν συμφώνησε και απομακρύνεται και πάλι από την πρωτεύουσα. Πέθανε την 2α Ιουνίου του έτους 828. Αλλ' ο αγώνας υπέρ των εικόνων κάποτε θριάμβευσε. Και τότε, με αίτηση του Πατριάρχη Μεθοδίου στη βασίλισσα Θεοδώρα, ενεκρίθη η ανακομιδή του λειψάνου του στη βασιλεύουσα και αναγνωρίστηκε σαν ένας από τους ένδοξότερους άθλητες της Ορθοδοξίας. Μάλιστα, η βασίλισσα παραχώρησε και βασιλικό πλοίο, με το οποίο ο Πατριάρχης παρέλαβε το λείψανο του Αγίου Νικηφόρου (το οποίο για 19 χρόνια έμεινε άκέραιο και άθικτο). Κατά την επιστροφή, μεγάλο πλήθος λαού και επισήμων κάλυπτε την παραλία. Το άγιο λείψανο κατετέθη με ιερή πομπή στο ναό των Αγίων Αποστόλων (13 Μαρτίου 846).

Ο Άγιος Πούπλιος ιερομάρτυρας επίσκοπος Αθηνών

Πολλές λεπτομέρειες για την ζωή του δεν έχουμε. Ξέρουμε μόνο, ότι έκανε επίσκοπος Αθηνών (μετά τον Νάρκισσο) κατά τον δεύτερο αιώνα μετά Χριστόν. Κυβέρνησε το ποίμνιό του σαν καλός ποιμένας, τελευταία δε έδωσε και την ζωή του υπέρ των λογικών προβάτων, αφού τελείωσε αυτή με μαρτυρικό θάνατο κατά τον επί Μάρκου Αύρηλίου (161-180) διωγμό.

Οί Άγιοι Αφρικανός, Πούπλιος και Τερέντιος

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει: «Ἄνευ ὑπομνήματος. Τελεῖται ἡ σύναξις αὐτῶν ἐν τῷ Πετρίῳ, κατὰ δὲ τὸν Συναξαριστὴν Νικοδήμου, ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ». Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης λέγει (Ἐκκλ. Ἱστορ. Β, 62) ὅτι ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν τούτων λειψάνων ἐγένετο ἐπὶ Θεοδοσίου Α' «εἰς τὴν ἀγίαν Εὐφημίαν ἐν τῇ Πέτρᾳ» ὅπου ἐτελεῖτο φαίνεται καὶ ἡ τούτων σύναξις. Συμμάρτυρας τρεῖς ὦν διὰ ξίφους τέλος ἴσα στεφάνοις τοῖς Ἰάμβοις χρῆ στέφειν. Ἐν τῷ Λαυριωτικῷ κώδ. 70 εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀγίους ἀριθμεῖται καὶ ὁ Σαβίνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· τὸ δὲ δίστιχον ἔχει οὕτως: Μάρτυρας πολλοὺς ὦν διὰ ξίφους στέφος ἴσα στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρῆ στέφειν. Ἐν τῷ αὐτῷ κώδ. κεῖται καὶ τὸ ἐξῆς ὑπόμνημα: «Οὗτοι οἱ ἅγιοι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν προσήχθησαν τῷ ἄρχοντι τῆς αὐτῶν πόλεως καὶ ὁμογνωμία ψυχῆς καὶ προαιρέσει καθαρῶτα ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου καὶ τὰ εἶδωλα τὰ παρ' ἐκείνου σεβόμενα καθύβρισαν καὶ ἐβδελύξαντο· ὁ δὲ ἐκπυρωθεὶς τῷ θυμῷ ἔμεινεν ἔνεος καὶ ὄλος οὐκ ἐναισθάνετο τίνας τιμωρίας αὐτοῖς προσενεγκεῖν καὶ δεινὸς μάστιγας, ὑπὲρ τῆς ἀμώμητου πίστεως, ἧς ἔλεγον ἐμμένοντες αὐτῷ καὶ ἀπειλοῦντες. Ὑστερον διανοηθεὶς ἐμηχανήσατό τι τοιοῦτον λουτρὸν ἐξανάπτει σφοδρότατον ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις καὶ πάλους σιδηροῦς μέσον αὐτῶν καταπήξας, τοὺς ἀγίους δεδεμένους ἀλύσει βαρυτάταις, ἐν τῷ λουτρῷ ἀναφθέντι ἐνέβαλεν ἐν τοῖς σιδηροῖς πάλοις δεδεμένους, καὶ κατακλείσας αὐτοὺς εἴασεν ἐκεῖσε. Παρελθουσῶν δὲ ἡμερῶν τριῶν ἐκέλευσεν ἀναφραχθῆναι ἡ κάμινος καὶ εὐρόντες τοὺς ἀγίους ἀβλαβεῖς ἐκ πυρὸς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν πάντες οἱ ἀπελθόντες ἐκεῖσε· οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς παρὰ τοῦ τυράννου ἀπετμήθησαν εἶτα ἐνέκλεισεν αὐτοὺς ἐν εἰρκτῇ ζοφώδει· καὶ ἡμέρας ποιησάντων ἐπὶ πλεῖον ἐν αὐτῇ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἔξω καὶ ἀπλοῖ αὐτοὺς ἐπάνω ἀνθρακίων καὶ ἄνωθεν μετὰ ῥάβδων τυπτομένους· εἶτα καταξένει τὰς προσληφθεῖσας σάρκας πλήκτροις σιδηροῖς καὶ τοὺς ὄνυχας αὐτῶν ἐκρίζοι καὶ θαυματουργησάντων πάλιν συνέπεσον τὰ εἶδωλα καὶ συνετριβήσαν ἐν τῇ γῇ καὶ διελύθησαν ὡσεὶ κηρὸς ἀπὸ πυρὸς. Καὶ ἐκ πάντων ἐξαπορηθεὶς ὁ ἡγεμὼν, δειλιάσας δὲ μήπως πλέον ἀπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπιστρέψωσι πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τῶν ἀπείρων θαυματουργιῶν ὧν ἔφρων γεγεννημένων ὑπὸ τῶν ἀγίων, ἐκέλευσε ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτμηθῆναι· καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία καὶ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγαθῶν καὶ στεφάνων ἀμαραντίνων ἀπέλαβον. Τελεῖται δὲ αὐτῶν ἡ σύναξις ἐν τῷ Πετρίῳ εἰς δόξαν Θεοῦ».

Ὁ Ἅγιος Ἄβιβος ἀπὸ τὴν Ἑρμούπολη

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἑρμούπολη τῆς Αἰγύπτου καὶ πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν μεγάλη πέτρα στὸ σῶμα, καὶ κατόπιν τὸν ἔριξαν στὸ ποτάμι. (Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν Ἅγιο Σαβίνο τὸν Αἰγύπτιο, βλ. 16 Μαρτίου).

Ἡ Ἁγία Χριστίνα ἡ ἐν Περσία

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὴν μαστίγωσαν μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Μάριος ἐπίσκοπος Σεβαστείας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας, 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του.

Ὁ Ἅγιος Λέανδρος (Ἰσπανός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 14

- Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ὁ ἐν Πίδνῃ
- Ὁ Ἅγιος Εὐσχημος ἢ Εὐσχήμεων ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Λαμφάκου
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος καὶ Διονύσιος οἱ «Βασιλικοί» - Βασίλειος καὶ Εὐφράτης
- Οἱ Ἅγιοι Φρόντων καὶ Φρόνιμος
- Ὁ Ὅσιος Θεόγνωστος ὁ Ἑλληὴν
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Γιούρεβιτς (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Boniface (Σκωτσέζος)

Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος

Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος γεννήθηκε στὴ Νουρσία τῆς Ἰταλίας καὶ ἔζησε τὸν 6ο αἰῶνα μ.Χ. Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ ἀφοσιωμένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ παιδί τους, μὲ ἀγάπη καὶ ταπεινὸ φρόνημα, ἐφάρμοσαν τὴν διαπαιδαγώγηση πὸ συνιστᾶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου». Ν' ἀνατρέφετε, δηλαδή, τὰ παιδιά σας, μὲ παιδαγωγία καὶ νουθεσία, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἔτσι καὶ οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἀνέθρεψαν τὸ γιό τους Βενέδικτο μὲ θερμότατη εὐσέβεια καὶ φρόντισαν νὰ τοῦ ἀνάψουν τὸ ζῆλο νὰ ἐργασθῆι σὲ κάτι μεγάλο καὶ καλὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Βενέδικτος ὅταν ἐνηλικιώθηκε, πράγματι ἀνταποκρίθηκε στὶς προσδοκίες τῶν γονέων του. Ἀφοῦ ἀποχώρησε σ' ἓνα φαράγγι στὰ Ἀπέννινα ὄρη, ἐπιδόθηκε στὴν προσευχὴ καὶ τὴν μελέτη. Ἡ τόσο ἀγία ζωὴ πὸ ἔκανε, ἔγινε αἰτία νὰ ἀποκτήσει μεγάλη φήμη στοὺς γύρω ὄρεινους πληθυσμούς. Μέσα σὲ διάστημα εἴκοσι χρόνων, ἦλθαν κοντὰ του 164 μοναχοί. Ὅποτε τὸ ἔτος 540 ἴδρυσε μοναστήρι, ἐπάνω στὸ ὄρος CASSINO. Ὑπῆρξε Ἰδρυτὴς τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτίνων, πὸν ὑπάρχει μέχρι καὶ σήμερα στὴ δυτικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 543, σὲ ἡλικία 62 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ὁ ἐν Πίδνῃ

Ὁ Ἅγιος αὐτός, στὴν ἀρχὴ βρισκόταν στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης. Ἀργότερα ὁμως, ἔλαμψε σὰν ἀστέρας πολὺφωτος μὲ τὴν καλὴ του ὁμολογία. Διότι ἔκανε δριμύτατο ἔλεγχο στὴν πλάνη τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ καταπλήγωσε μὲ τὰ λόγια του τὸν νοητὸ διάβολο. Ὅποτε οἱ πλανεμένοι εἰδωλολάτρες, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου, προσπάθησαν νὰ νικήσουν τὴν μεγαλοψυχία του μὲ διάφορους τρόπους καὶ κολακειές. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν μπόρεσαν, τὸν ἀποκεφάλισαν. Ὁ Θεὸς ὁμως τὸν ἀντάμειψε μὲ τὸ ἱαματικὸ χάρισμα, διότι τὸ ἱερὸ λείψανό του γιαιτρεύει κάθε ἀσθένεια ἐκείνων πὸ προστρέχουν σ' αὐτὸ μὲ πίστη.

Ὁ Ἅγιος Εὐσχημος ἢ Εὐσχήμεων ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Λαμψάκου

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων. Παρ' ὅλο πὺ οἱ βασιλικὲς διαταγὲς ἐπέβαλλαν αὐστηρότατες ποινές, ἐναντίον αὐτῶν πὺ ὑπερασπίζονταν τὶς ἅγιες εἰκόνες, ὁ ἅγιος Εὐσχημος ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του ὑπὲρ αὐτῶν, μὲ ὅλο του τὸ θάρρος. Καταγγέλθηκε, ἐξορίστηκε καὶ φυλακίστηκε. Ἀλλ' ὑπέστη τὸ διωγμὸ μὲ ὅλη τὴν χαρὰ, πὺ ἔφερε σ' αὐτὸν ἡ συναίσθηση, ὅτι μαχόταν γιὰ τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία. Ὁ σεπτὸς ἐπίσκοπος διακρίθηκε καὶ γιὰ τὰ φιλόθροπα αἰσθήματά του. Οἱ φτωχοὶ ἀνακουφίζονταν πατρικότατα μὲ τὶς πατρικὲς του φροντίδες. Καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἐξορία του, εὐσεβεῖς ἐπισκέπτες τοῦ δώριζαν διάφορα χρηματικὰ ποσά, πὺ ὅλα τὰ διέθετε γιὰ τοὺς ἀπόρους. Ὑπῆρξε λοιπὸν ἐπίσκοπος γνήσιος καὶ ἀληθινός, ποιμένας φιλόστοργος καὶ ἥρωικός, καὶ δίκαια ἡ Ἐκκλησία τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς ὁμολογητῶν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος καὶ Διονύσιος οἱ «Βασιλικοί» - Βασίλειος καὶ Εὐφράτης

Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἴσως τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Δὲν ὑπάρχουν ἐπαρκεῖς βιογραφικὲς πληροφορίες. Ἡ μνήμη τους τὴν 13ῃ ἢ 14ῃ Μαρτίου.

Οἱ Ἅγιοι Φρόντων καὶ Φρόνιμος

Δὲν ὑπάρχουν πληροφορίες γιὰ τὸν χρόνο τοῦ μαρτυρίου τους. Μόνο ὅτι μαρτύρησαν στὴ Θεσσαλονίκη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, μαζί μὲ τοὺς πιὸ πάνω μάρτυρες.

Ὁ Ὁσῖος Θεόγνωστος ὁ Ἕλληνας

Μητροπολίτης Κιέβου καὶ πάσης Ῥωσίας (+ 1358).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Γιούρεβιτς (Ῥώσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Ὁ Ἅγιος Boniface (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.

Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελημεσοῦ, Ἀθήναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Μάρτιος 15

- Οἱ Ἅγιοι Ἀγάπιος, Πλήσιος, Ῥωμύλος, Τιμόλαος, δυὸ Ἀλέξανδροι καὶ δυὸ Διονύσιοι
- Ὁ Ἅγιος Ἀριστόβουλος ἐπίσκοπος Βρετανίας
- Ὁ Ἅγιος Νίκανδρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ
- Ὁ Ἅγιος Μανουήλ ἀπὸ τὰ Σφακιά
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν τῷ φρέατι
- Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ ἐν Σκήτη Κολιτζοῦ
- Ὁ Ἅγιος Παρθένιος Νεομάρτυρας

Οἱ Ἅγιοι Ἀγάπιος, Πλήσιος, Ῥωμύλος, Τιμόλαος, δυὸ Ἀλέξανδροι καὶ δυὸ Διονύσιοι

Ἐζησαν καὶ κέρδισαν τὰ ἀθάνατα βραβεῖα, κατὰ τὸ διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304) ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀγάπιος ἦταν ἀπὸ τὴν Γάζα τῆς Παλαιστίνης, ὁ Τιμόλαος ἀπὸ τὴν Μαύρη Θάλασσα, οἱ δυὸ Διονύσιοι ἀπὸ τὴν Τρίπολη τῆς Φοινίκης, ὁ Ῥωμύλος - ὑποδιάκονος - ἀπὸ τὴν Λύδδα ἢ Διόσπολη, ὁ Πλήσιος καὶ οἱ δυὸ Ἀλέξανδροι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Κατηγορήθηκαν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ὀδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν ἑπαρχο τῆς Καισαρείας Οὐρβανό, ὅπου μὲ παρῶρησία ὁμολόγησαν τὸ Χριστό. Μάταιες ἀπόπειρες ἔκανε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τοὺς δελεάσει ἢ καὶ νὰ τοὺς ἐκφοβίσει. Διότι στὸ μυαλὸ ὅλων ἐπικρατοῦσε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε μηδὲ ταραχθῆτε». Δηλαδή, μὴ φοβηθεῖτε τὸ φόβο μὲ τὸν ὁποῖο ζητοῦν οἱ ἄπιστοι νὰ σᾶς πτοήσουν καὶ μὴ ταραχθεῖτε καθόλου ἀπ' αὐτόν. Πέθαναν ὅλοι μαρτυρικὰ μὲ ἀποκεφαλισμό, δίνοντας σ' ὅλους τοὺς ἀγωνιστὲς χριστιανοὺς μήνυμα θάρρους καὶ ἐλπίδας.

Ὁ Ἅγιος Ἀριστόβουλος ἐπίσκοπος Βρετανίας

Ἀνῆκε στὸ χορὸ τῶν 70 ἀποστόλων καὶ ἀκολούθησε σὲ μερικές περιοδεῖες τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἐκτιμώντας δὲ αὐτὸς τὴν διδακτικὴν ἰκανότητα τοῦ Ἀριστοβούλου, καθὼς καὶ τὰ διοικητικὰ του χαρίσματα πού συνοδεύονταν μὲ γνήσιο ζῆλο γιὰ τὴν πίστη, τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο τῆς Βρετανίας. Οἱ τότε κάτοικοί της ἦταν ἐντελῶς ἀπολίτιστοι καὶ βάρβαροι, προσκολλημένοι τυφλὰ στὶς χυδαῖες καὶ ἀνόητες δεισιδαιμονίες τους. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀριστοβούλου, συνάντησε μεγάλη ἀντίσταση. Πολλὲς φορές κινδύνευσε ἡ ζωὴ του, ὑπέφερε δὲ ἀμέτρητα βάσανα καὶ θλίψεις. Ἀλλ' ἡ θεία χάρις, δὲν ἄφησε χωρὶς ἀποτέλεσμα τὶς προσπάθειές του. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους πίστεψαν στὸ Χριστό, καὶ στὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη ἰδρύθηκε χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Αὐτὴν καλλιεργώντας μὲ ἄγρυπνη ἐπιμέλεια καὶ ἐπεκτείνοντας μὲ ἀκούραστη φιλοπονία πέθανε ὁ ἅγιος Ἀριστόβουλος, σ' ὅλα ἀντάξιός τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ Ἀποστόλου ἐπίσης Βαρνάβα. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 31ῆ Ὀκτωβρίου, μαζί μὲ ἄλλους ἀποστόλους ἐκ τῶν 70).

Ὁ Ἅγιος Νίκανδρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-305). Θερμὸς ζηλωτῆς τῆς πίστεως, θαύμαζε μὲ ὅλην του τὴν ψυχὴ ἐκείνους, ποὺ ἔχυναν γι' αὐτὴν τὸ αἷμα τους. Καὶ ὅσες φορές μάθαινε τὸν θάνατο μαρτύρων, πήγαινε ἐπὶ τόπου, παραλάμβανε τὰ Ἅγια λείψανά τους καὶ τὰ ἔθαβε καταβρέχοντας αὐτὰ μὲ τὰ δάκρυά του. Στὴν ἐκτέλεση τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἔργου συνελήφθη καὶ δικάστηκε. Ἐπειδὴ ὅμως ἔμεινε πιστὸς στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, καταδικάστηκε σὲ σκληρότατο θάνατο. Μὲ διαταγὴ τοῦ τυράννου, ἔγδαραν τὸ δέρμα του καὶ ἔπειτα τὸ ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες.

Ὁ Ἅγιος Μανουὴλ ἀπὸ τὰ Σφακιά

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς γεννήθηκε στὰ Σφακιά τῆς Κρήτης, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Σὲ μικρὴ ἡλικία αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μὲ τὴν βία ἐξισλαμίστηκε καὶ στὴ συνέχεια παρέμεινε στὴν ὑπηρεσία τους. Βοήθη ὅμως τὴν εὐκαιρία καὶ δραπέτευσε ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν κυριῶν του, καὶ πῆγε στὴ Μύκονο, ὅπου ἐξομολογήθηκε καὶ ζοῦσε μὲ χριστιανοπρέπεια. Ἐκεῖ παντρεύτηκε καὶ ἀπόκτησε ἕξι παιδιὰ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σύζυγός του πρόδωσε τὴν συζυγικὴ τῆς τιμὴ, μετακόμισε αὐτὸς μὲ τὰ ἕξι παιδιὰ του σὲ ἄλλο σπίτι χωρὶς νὰ τὴν διαπομπεύσει. Ἄλλ' ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπιστῆς συζύγου του, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸν Τουρκικὸ στόλο, κατάγγειλε τὸν Μανουὴλ στὸν Τούρκο πλοίαρχο ὅτι, ἐνῶ εἶχε γίνει μουσουλμάνος, ἐπανῆλθε στὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τὸν Τούρκο πλοίαρχο, ὁ Μανουὴλ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, παραδόθηκε στὸν Τούρκο Ναύαρχο, ποὺ βρισκόταν στὴ Χίο. Αὐτὸς τὸν ἀνέκρινε καὶ ἐξέδωσε θανατικὴ ἀπόφαση. Ὅποτε οἱ ὑπηρετὲς τοῦ Ναυάρχου, πῆραν τὸν Μανουὴλ καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, ποὺ ὀνομαζόταν Παλαιὰ Βρύση. Καὶ ἐνῶ ὁ μάρτυρας ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ὁ δήμιος, ποὺ εἶχε ὀρισθεῖ νὰ τὸν ἐκτελέσει, δείλιασε, πέταξε τὸ σπαθὶ καὶ ἀπομακρύνθηκε. Τότε ἄρπαξε τὸ σπαθὶ κάποιος ὑπαξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ δὲν μπόρεσε μετὰ ἀπὸ πολλὰ κτυπήματα στὸ λαιμὸ τοῦ μάρτυρα νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, τὸν ἔριξε κάτω καὶ τὸν ἔσφαξε μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο σὰν πρόβατο. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν στὴ Χίο, στίς 15 Μαρτίου 1792, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα τέσσερις μ.μ. Τὸ δὲ τίμιον λείψανό του, οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ τὸ ἔδεσαν μὲ ὀγκόλιθους τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα. Χειρόγραφο μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς Ξενοφῶντος τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν τῷ φρέατι

Βλέπε βιογραφία του τὴν 30η Μαρτίου.

Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ ἐν Σκίτη Κολιτζοῦ

Ὁ Ἅγιος Παρθένιος Νεομάρτυρας

Διάκονος ἐν Διδυμοτείχῳ (+ 18ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Μάρτιος 16

- Ο Άγιος Σαβίνος ὁ Αἰγύπτιος
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ρουφιαναῖς
- Ὁ Άγιος Ῥωμανὸς ὁ ἐν τῷ Παρίῳ
- Ὁ Άγιος Πάπας
- Ὁ Άγιος Ἰουλιανὸς ἀπὸ τὴν Κιλικία
- Οἱ Άγιοι δέκα Μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίκη
- Ὁ Ὅσιος Ἀνίνας ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Άγιος Ἀλέξανδρος πάπας Ῥώμης
- Ὁ Ὅσιος Χριστόδουλος ὁ Θαυματουργός, ὁ ἐν Πάτμῳ

Ὁ Άγιος Σαβίνος ὁ Αἰγύπτιος

Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὴν Ἐρμούπολη τῆς Αἰγύπτου. Ὄταν ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς (284-304) διέταξε ἄγριο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἐκεῖ ἔπαρχος Ἀρρίανὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους ζήτησε τὸ Σαβίνο, γνωστότατο γιὰ τὶς ἐνέργειές του ὑπὲρ τῆς πίστεως. Οἱ ὑπόλοιποι, ὅμως, χριστιανοί, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἦταν στήριγμα καὶ παρηγοριά, τὸν πίεσαν νὰ διαφυλάξει τὴν ζωὴ του, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σαβίνος πείστηκε καὶ φυλάχθηκε μὲ λίγους ἄλλους χριστιανούς σ' ἓνα σπίτι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἀλλὰ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἔπαρχο. Αὐτὸς μεταχειρίσθηκε κάθε εἶδους κολακείας καὶ ὑποσχέσεως, γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ ἀρνηθεῖ τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ἀλλὰ ἀπέτυχε. Ἐπίσης, ναυάγησαν καὶ οἱ ἀπειλές του. Ὁ Σαβίνος σὲ κάθε ἐρώτηση ἀπαντοῦσε μὲ τὴν θαρῶρα λέξα καὶ ἀποφασιστικὴ ἐκείνη ἀπάντηση τῶν μαρτύρων: «Χριστιανὸς εἰμί». Δηλαδή, «ΝΑΙ ΕΙΜΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ». Τὸ μαρτύριό του ὑπέμεινε μὲ μεγάλη γενναϊότητα. Ἐσχισαν τὶς σάρκες του καὶ ἔκαψαν τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Τελικὰ τὸν ἔριξαν στὰ νερὰ τοῦ Νείλου, ὅπου τὸ σῶμα του βρῆκε τὸ θάνατο, ἐνῶ ἡ ψυχὴ του πετοῦσε στὴν αἰώνια ζωὴ. (Ἡ μνήμη του περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται - ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές- τὴν 28ῃ καὶ τὴν 31ῃ Μαρτίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ρουφιαναῖς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Άγιος Ῥωμανὸς ὁ ἐν τῷ Παρίῳ

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πάπας

Δόξασε τὴν χώρα τῆς Λυκαονίας. Ἦταν θερμὸς κήρυκας τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον τῆς εἰδωλολατρίας καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατον. Στὴν ἀρχὴ τὸν χτύπησαν μὲ λεπτὲς εὐλύγιστες βέργες. Κατόπιν ἔσχισαν τὰ πλευρά του μὲ σιδερένια νύχια. Στὴν κατάστασιν ποὺ ἦταν τοῦ φόρουσαν σιδερένια παπούτσια καὶ τὸν βίαζαν νὰ βαδίζει. Τέλος, μισοπεθαμένο τὸν κρέμασαν σ' ἓνα δένδρον, ὅπου παρέδωσε τὴν τελευταία του πνοὴ ψιθυρίζοντας μέχρι τέλους: «Χριστιανὸς εἰμί». (Μᾶλλον εἶναι ὁ ἴδιος ἅγιος μ' αὐτὸν τῆς 14ης Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ἀπὸ τὴν Κιλικία

Βλέπε τὴν βιογραφία του 21 Ἰουνίου, ὅπου εἶναι καὶ ἡ κυρίως μνήμη του.

Οἱ Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίκη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Ἀνίας ὁ Θαυματουργός

Ὁρφανὸς σὲ ἡλικίᾳ 15 χρονῶν, πῆγε κοντὰ στὸν διάσημον ἐρημίτη Μαΐουμᾶ. Ἐκεῖ ὁ Ἀνίας, πέτυχε στὸν ἑαυτό του μεγάλη εὐσέβεια μὲ τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ γέροντά του. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὁ γέροντάς του ἀναχώρησε σ' ἄλλο τόπον, ὁ δὲ Ἀνίας ἔμεινε. Τὸ δὲ κελλί του, ἦταν πέντε μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην. Πολλοὶ διερχόμενοι ἀπὸ ἐκεῖ, γνώρισαν καὶ ἐλκύστηκαν ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν προθυμία του, καὶ θαύμασαν τὴν ἀσκητικὴν ἀρετὴν του καὶ τὰ πνευματικὰ του χαρίσματα. Ὁ Ὅσιος προικίστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ μὲ θαυματουργικὴν δύναμιν. Καὶ ἀποδείχτηκε σ' ὅλα ἄξιος τῆς μὲ τὴν μεγάλην του ταπεινοφροσύνην. Ἐπίσης, ἴδρυσεν καὶ μίαν μικρὴν ἀδελφότητα, ποὺ τὴν κατάρτιζε μὲ τὰ διδάγματα τῆς ζωντανῆς εὐσέβειας. Πέθανεν εἰρηρικὰ σὲ ἡλικίᾳ 110 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος πάπας Ῥώμης

Ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴν τοῦ ἁγίου Νικοδήμου καὶ τὰ Μηναιᾶ, καλεῖται Ἀλεξανδρίων. Ἀλλὰ μὲ τέτοιο ὄνομα πάπας Ῥώμης δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Πρόκειται λοιπὸν γιὰ τὸν πάπα Ἀλέξανδρον τὸν Α' (105-115).

Ὁ Ὅσιος Χριστόδουλος ὁ Θαυματουργός, ὁ ἐν Πάτμῳ

Αὐτὸς ἔκτισε τὴν Μονὴν στὴν Πάτμο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη. Γεννήθηκε τὸ 1020 στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβέστατους, καὶ ὀρθοδόξους, τὸν Θεόδωρο καὶ τὴν Ἄννα. Τὸ βαπτιστικὸ τοῦ ὄνομα ἦταν Ἰωάννης. Ἡ σχολικὴ του ἐπίδοση ὑπῆρξε ἀξιοσημεῖωτη, καὶ ἀπὸ νεαρὸς ἀκόμα ἀνατράφηκε στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Εἶχε πλοῦτο λαμπρῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἀρετῶν. Διότι δὲν ἦταν μόνο εὐσεβῆς ψυχὴ, ἀγαθὴ καρδιά, χρηστὸς χαρακτήρας, ἀλλὰ καὶ δυναμικὸς, εὐφυής, δραστήριος καὶ τολμηρός. Ἀργότερα, μὲ συνδρομὴ τοῦ βασιλιᾶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ (1081-1118), ἔκτισε τὴν Μονὴν στὴν Πάτμο, ὅπου καὶ μόνασε. Ἀλλὰ οἱ ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων καὶ συγκεκριμένα τῶν Ἀράβων, τὸν ἀνάγκασαν νὰ πάει στὴν Εὐβοία. Ἡ διαμονὴ του στὴν Εὐβοία διήρκεσε 7-8 χρόνια, ὅπου καὶ πέθανε τὸ 1101. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Χριστοδούλου, μετακομίστηκε ἀργότερα στὴ Μονὴ τῆς Πάτμου, ὅπου σῶζεται μέχρι σήμερα.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 17

- Ὁ Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ
- Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ Σεισμοῦ κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως
- Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος ὁ Ὁμολογητῆς
- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Μαρίνος
- Ὁ Ἅγιος καὶ Δίκαιος Λάζαρος ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ
- Ὁ Ὅσιος Μακάριος
- Ὁ Ἅγιος Patrick (Ἰρλανδός)

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ

Γεννήθηκε στὴ Ρώμη, στὰ χρόνια τοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου, γιῶν τοῦ Μ. Θεοδοσίου (378-395). Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Εὐφημιανὸς καὶ ἡ μητέρα του Ἀγλαΐα. Ἦταν εὐσεβέστατοι χριστιανοὶ καὶ εἶχαν μεγάλη περιουσία, πού διέθεταν στὰ ὀρφανὰ καὶ στοὺς φτωχοὺς με μεγάλη προθυμία καὶ γενναιοδωρία. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀνατροφή ἔδωσαν καὶ στὸ γιὸ τους Ἀλέξιο. Μὲ τὸ δικό του χέρι μοίραζαν τὰ περισσότερα ἐλέη τους. Ὅταν ἔφτασε σὲ κατάλληλη ἡλικία ὁ Ἀλέξιος, θέλησαν νὰ τὸν νυμφεύσουν, πρᾶγμα πού ὁ ἴδιος δὲν ἐπιθυμοῦσε. Ἀλλὰ στὴν ἐπιμονὴ τῶν γονέων του, ὁ Ἀλέξιος νυμφεύθηκε μία γυναῖκα πού κι αὐτὴ ἤθελε νὰ μείνει ἄγαμη. Ὅποτε συμφώνησαν νὰ διατηρήσουν καὶ οἱ δυὸ τὴν παρθενία τους. Αὐτό, ὅμως, τὸ κατάλαβαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλεξίου καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάζεται νὰ φύγει σὲ μακρινὸ μέρος, στὴν Ἐδεσσα τῆς Συρίας. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στὴ μελέτῃ τοῦ θείου λόγου καὶ στὶς ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ στὴ βοήθεια καὶ φροντίδα τῶν φτωχῶν. Μετὰ 17 χρόνια, ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του καὶ βροῦκε στὴ ζωὴ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν σύζυγό του. Αὐτοὶ ὅμως δὲν τὸν ἀναγνώρισαν. Ἐμεινε κοντὰ τους, συνεχίζοντας καὶ καλλιεργώντας τὸ θεάρεστο ἔργο του. Ὅταν πέθανε, ἀποκάλυψε ποιὸς ἦταν. Αὐτὸ στὴν ἀρχὴ λύπησε τοὺς δικούς του, ἀλλὰ ἔπειτα χάρηκαν, διότι ὁ Ἀλέξιος μέχρι τέλους ἦταν «ἄρτιος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος», δηλαδή, τέλειος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ Σεισμοῦ κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει: Ἐν τοῖς ἐντύποις Συναξαρισταῖς καὶ τοῖς Μηναίοις σημειοῦται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἄνευ ὑπομνήματος, «μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως». Περὶ τοῦ σεισμοῦ τοῦ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου (780-797) συμβάντος, ὁ Κεδρηνὸς (Β', σ. 23) λέγει, ὅτι ἐγένετο κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ὀρίζῃ τὴν ἡμέραν, ἥτις, κατὰ πᾶσαν

πιθανότητα, εἶναι ἢ κατὰ τὴν 17ην Μαρτίου μνημονευομένη ὑπὸ τῶν Συναξαριστῶν. Ὁ Λαυριωτικὸς Κώδ. 70 συμπληροῖ τὴν ἀνωτέρω σύντομον μνείαν τοῦ σεισμοῦ οὕτω: «τότε γὰρ πολὺ μέρος τῶν τειχῶν τῆς πόλεως κατέπεσε καὶ θεῖοι ναοὶ διερῶθησαν καὶ οἴκοι διάφοροι καὶ τριόροφοι ἕως ἐδάφους κατέπεσον καὶ ἦν κλονουμένη πᾶσα ἡ γῆ ἐπὶ πλεῖστας ἡμέρας· ὁ δὲ βασιλεὺς, σὺν τῷ Πατριάρχῃ καὶ παντὶ τῷ λαῷ μετὰ λιτῶν καὶ τῶν σεπτῶν εἰκόνων καὶ ζωοποιῶν σταυρῶν καὶ τῶν ἀγίων λειψάνων σὺν δάκρυσιν καὶ νηστεύσας καὶ προσευχαῖς ἐξιλεούμενοι τὸ θεῖον καὶ παρακλητεύοντες [καί] ἐπιβοῶντες «ρῦσαι Κύριε, τῆς δικαίας σου ὀργῆς καὶ μὴ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν παραδώῃς ἡμᾶς εἰς θάνατον ἀλλὰ κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου ἐλέησον τὸν σὸν ὑποκείμενον λαόν» ὁ δὲ πολυέλεος καὶ μακρόθυμος Θεὸς ἀποστρέψας τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα τοῦς τότε πάντας ἐρῶσατο καὶ τὸν κλόνον καὶ τρόμον τῆς γῆς κατέπαυσε.

Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος ὁ Ὁμολογητής

Γεννήθηκε στὴν Τρίγλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (κωμόπολη τῆς Βιθυνίας στὰ παράλια τῆς Προποντίδας) στὶς ἀρχὲς τοῦ 8ου αἰῶνα. Εὐσεβὴς καὶ φιλομόναχος ἀπὸ μικρὸς, ἀμέσως ὅταν τελείωσε τὴν βασικὴ του ἐκπαίδευση, πῆγε στὴν ἐκεῖ κοντὰ Μονὴ Πελεκητῆ, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἀργότερα ἔγινε καὶ ἡγούμενός της. Ὄταν ἐπὶ Κων/νου Ε' τοῦ Κοπρωνύμου (741-775) ξέσπασε ὁ φοβερὸς διωγμὸς κατὰ τῶν εἰκόνων, ὁ αὐτοκράτορας πρόσταξε τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀσίας Μιχαὴλ τὸ Λαχανοδράκοντα, νὰ τιμωρήσῃ μὲ κάθε τρόπο σκληρὰ αὐτοὺς ποὺ προσκυνοῦν τὶς ἅγιες εἰκόνες. Τότε αὐτὸς, πῆγε στὴ Μονὴ Πελεκητῆς τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας, συνέλαβε τοὺς μοναχοὺς καὶ ἄλλους σκότωσε μὲ βάρβαρα βασανιστήρια καὶ ἄλλους, μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τὸν Θεοστήρικτο, ἀφοῦ πάλι σκληρὰ βασάνισε τοὺς ἔστειλε στὶς φυλακὲς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἅγιος βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακὴν, γέροντας πλέον, ἐπέστρεψε στὴν κατεστραμμένη Μονὴ Πελεκητῆς, ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν ὄσιο καὶ ὁμολογητὴ Νικήτα, ἡγούμενο τῆς κοντινῆς Μονῆς Μηδικίου. Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος συνέθεσε καὶ «Κανόνα Παρακλητικὸν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον». Ἐζησε σὲ βαθιὰ γεράματα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ὁσιομάρτυρας

Ἦταν ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ἔζησε στὰ φοβερὰ χρόνια τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορα Κων/νου Ε' Κοπρωνύμου. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ Ἅγιος Παῦλος, συνελήφθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τῆς Κρήτης Θεοφάνη Λαρδατύρη, ποὺ τὸν ἐκβίαζε νὰ ποδοπατήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὁ Ἅγιος ὁμῶς τὴν προσκύνησε καὶ τὴν ἀσπάστηκε εὐλαβικά. Ἐξαγριωμένος ὁ στρατηγός, τοῦ πέρασε μὲ φρικτὸ τρόπο σίδερα σ' ὅλο του τὸ σῶμα, καὶ κατόπιν ἀφοῦ τὸν κρέμασε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, τὸν ἔκαψε. Ἔτσι ὁ Ἅγιος Παῦλος, πῆρε τὸ ἀμάραντο καὶ αἰώνιο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μαρίνος

Υπήρξε στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν γέννησή του, ἀνατράφηκε μὲ πολλὴ ἐπιμελημένη εὐσέβεια καὶ μὲ θερμότατο ζῆλο γιὰ τὴν πίστη. Ὃταν συνελήφθη σὰν χριστιανός, ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὴν πίστη του καὶ ἤλεγξε τοὺς εἰδωλολάτρες γιὰ τὶς ἀνόητες θυσίες τους, ὅταν αὐτοὶ ἔβρισαν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Τότε τὸν βασάνισαν ἄγρια. Τὸν ἔδειραν μὲ μαστίγια, τοῦ ἔσπασαν κατόπιν τὸ στόμα καὶ τὰ δόντια, καὶ τελευταῖα πῆρε τὸ στεφάνι τῆς μαρτυρικῆς τελείωσης μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ἅγιος καὶ Δίκαιος Λάζαρος ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ

Τὴ μνήμη του ἀναφέρουν ὁ Συναξαριστὴς τοῦ Delehaye καὶ ὁ Λαυριωτικὸς Κώδικας 70, μνήμη ποὺ δὲν ἀναφέρουν ὁ Συναξαριστὴς τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιᾶ. Στὸν ἀνωτέρω λοιπὸν Κώδικα ἀναφέρεται ὡς ἑξῆς: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάστασις τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Λαζάρου τοῦ φίλου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ἐκ νεκρῶν ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Βηθανία πλησίον Ἱεροσολύμων, ὅτε σαρκὶ περιεπολεύετο ἐν τῇ γῇ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἡμῶν διὰ τὴν σωτηρίαν». Γιὰ τὴν ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου βλέπε στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, κεφ. ια' στ. 1 - 44.

Ὁ Ὁσῖος Μακάριος

Ἡγούμενος Κολιαζίνης στὴ Ρωσία.

Ὁ Ἅγιος Patrick (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκοποῦ Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 18

- Ο Άγιος Κύριλλος Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων
 - Οί Άγιοι Τρόφιμος και Εύκαρπίων
 - Οί Άγιοι μύριοι (10.000) Μάρτυρες
 - Ο Όσιος Ανανίας ο Θαυματουργός
 - Ο Άγιος Edward (Άγγλος)
-

Ο Άγιος Κύριλλος Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων

Ο Κύριλλος αποτελεί μία από τις λαμπρότερες φυσιογνωμίες τῶν Πατέρων και Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας. Γεννήθηκε στήν Ἱερουσαλήμ, περίπου τὸ 312-315. Τὸ 334 ἔγινε διάκονος καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο ὁ Μάξιμος, ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, τὸν χειροτόνησε πρεσβύτερο. Ὁ Κύριλλος ἀπὸ τότε διαπρέπει γιὰ τὶς θεολογικὲς του γνώσεις καὶ τὸν ὀρθόδοξο ζῆλο του. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀνατίθεται στήν ἐπισκοπὴ Ἱεροσολύμων νὰ κηρύττει τὸ θεῖο λόγο καὶ νὰ διδάσκει τοὺς κατηχουμένους. Τὸ 351 ὁ Μάξιμος πεθαίνει καὶ τότε ὁ Θεὸς ἀξιώνει τὸν Κύριλλο νὰ χειροτονηθεῖ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Αὐτός, ὅμως, δὲν ἀναπαύεται στὶς δάφνες του, ἀλλὰ πολλαπλασιάζει τοὺς κόπους του γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἀναδεικνύεται ποιμὴν καὶ διδάσκαλος «πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», δηλαδή, μὲ σκοπὸ νὰ καταρτίζονται οἱ χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐπιτελεῖται ἔργο διακονίας, πὸν οἰκοδομεῖ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριλλος τρεῖς φορές ἐξορίσθηκε (τὸ 357, 360 καὶ 367) γιὰ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του καὶ ὑπέστη πολλὰ κακοπάθειες (ἀπὸ τοὺς ἀρειανίζοντες αὐτοκράτορες Κωνστάντιο καὶ Οὐάλη). Τὸ 386 πεθαίνει, ἀφήνοντας πίσω του μία ἀκμάζουσα Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, καθὼς ἐπίσης, πολλὰ θεολογικὰ συγγράμματα, πὸν τὸ κυριότερο εἶναι οἱ 23 λεγόμενες Κατηχήσεις.

Οί Άγιοι Τρόφιμος και Εύκαρπίων

Ἦταν στρατιῶτες καὶ οἱ δυὸ στὴ Νικομήδεια καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ. Εἰδωλόατρος στήν ἀρχή, ἐδίωκαν σκληρὰ τοὺς χριστιανούς, συνέπρατταν μάλιστα στὶς φυλακίσεις καὶ τοὺς βασανισμούς τους. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα του καὶ ἐπὶ τῶν διωκτῶν αὐτῶν. Ἡ χάρη Του ἄνοιξε τὰ μάτια τους καὶ τοὺς ἔφερε στήν πίστη Του. Ἐνθερμοὶ δὲ τώρα χριστιανοὶ καὶ κήρυκες τοῦ Λυτρωτῆ τους, διαλαλοῦσαν ἐλεύθερα τὸ ὄνομά Του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πολλαπλασιάζουν τὶς φάλαγγες τῶν ὀπαδῶν Του. Ὅταν καταγγέλθηκαν στὴ Νικομήδεια, ἔμειναν σταθεροὶ στήν ὁμολογία τους καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Στὴν ἀρχὴ ἔσχισαν τὶς σάρκες τους μὲ σιδερένια ὄργανα, καὶ κατόπιν τοὺς θανάτωσαν ἀφοῦ τοὺς ἔριξαν μέσα σὲ ἀναμμένο καμίνι.

Οί Άγιοι μύριοι (10.000) Μάρτυρες

Μαρτύρησαν δια ξίφους, ἴσως στὴ Νικομήδεια.

Ὁ Ὅσιος Ἀνανίας ὁ Θαυματουργός

Ἡ μνήμη του ἀναγράφεται στὸ Λαυριωτικὸ Κώδικα 70. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ὁ Ὅσιος Ἀνανίας ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ του στὸν ἀσκητικὸ μοναχισμὸ καὶ λόγω τῆς μεγάλης του ἀρετῆς ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ θαυτουργῇ. Ὁ συγκεκριμένος Κώδικας γράφει ὅτι μὲ τὴν προσευχὴ του νέκρωσε ἕναν δράκοντα, ἐπίσης ἀνέστησε νεκρὸ ἄνθρωπο, ἔβγαλε πολλὰ δαιμόνια ἀπὸ δαιμονισμένους καὶ ἀφοῦ προεῖδε καὶ τὸν θάνατό του, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Άγιος Edward (Άγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Άγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 19

- Οί Άγιοι Χρύσανθος και Δαρεία
- Οί Άγιοι Κλαύδιος ό Τριβούνος, Ίλαρία ή σύζυγός του, τὰ παιδιά τους Ίάσων και Μαῦρος και οί μαζί μ' αὐτούς θανατωθέντες Στρατιῶται
- Ό Άγιος Παγχάριος
- Οί Άγιοι Διόδωρος ό Πρεσβύτερος και Μαριανός ό Διάκονος
- Ό Άγιος Δημήτριος ό Τορναρᾶς
- Ό Άγιος Νικόλαος Καραμάνος ή Κασσέτης
- Ό Άγιος Άνεκτός

Οί Άγιοι Χρύσανθος και Δαρεία

Οί Άγιοι αὐτοί ἔζησαν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Νουμεριανοῦ (284). Ό Χρύσανθος, γιός εἰδωλοάτρη ἄρχοντα τῆς Ἀλεξανδρείας (τοῦ Πολέμωνος), κατηχήθηκε στή χριστιανική πίστη ἀπό ἕνα χριστιανό ἐπίσκοπο. Ἡ πληροφορία αὐτή ἐξόργισε πολὺ τὸν πατέρα του, πὺ προσπάθησε μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ τὸν μεταπείσει. Μάταια ὅμως. Τότε, μὲ τὴν βία τοῦ δίνει σύζυγο μία Ἑλληνίδα εἰδωλολάτρισσα κόρη, τὴν Δαρεία, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπηρεάσει και θὰ ἐπαναφέρει τὸ γιό του στὴν εἰδωλολατρία. Ἀλλὰ ὁ Χρύσανθος εἶχε και αὐτὸς τὸ σχέδιό του. Στὶς συζητήσεις πὺ εἶχε μὲ τὴν σύζυγό του, κατάφερε τελικὰ νὰ τὴν πείσει ὅτι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στή χριστιανική πίστη, ἐπαληθεύοντας τὰ λόγια του Κυρίου μας, πὺ εἶπε: «κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν», δηλαδή, ἂν ἐγὼ ὑψωθῶ διὰ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τὴν γῆ και ἀναληφθῶ στοὺς οὐρανοὺς, θὰ ἐλκύσω πρὸς τὸν ἑαυτό μου ὅλους, ὄχι μόνο τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ και τοὺς Ἑλληνες εἰδωλολάτρες, πὺ θὰ πιστέψουν σ' ἐμένα. Πράγματι, ἡ Ἑλληνίδα εἰδωλολάτρισσα Δαρεία, ἐλκυσμένη ἀπὸ τὸ ἠθικὸ ἄρωμα τῆς χριστιανοσύνης, πὺ τόσο στόλιζε τὸ σύζυγό της, μόνη της παρακάλεσε και τὴν βάπτισαν χριστιανή. Συμφώνησαν τότε νὰ μείνουν και οί δυὸ παρθένοι και ἐπιδόθηκαν στή χριστιανική Ἱεραποστολή. Στὸ τέλος, μάλιστα, ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο γιὰ τὸ ἅγιο ἔργο τους.

Οί Άγιοι Κλαύδιος ό Τριβούνος, Ίλαρία ή σύζυγός του, τὰ παιδιά τους Ίάσων και Μαῦρος και οί μαζί μ' αὐτούς θανατωθέντες Στρατιῶται

Ό Κλαύδιος ἦταν Τριβούνος στὸ ἀξίωμα στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Νουμεριανοῦ (283-84). Σ' αὐτὸν παρέδωσε ὁ ἑπαρχος Κελαρίνος τοὺς Ἁγίους Χρύσανθο και Δαρεία, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσει. Ἀλλ' ὅταν εἶδε ὅτι τὸ Ἅγιο ζευγάρι ἔμενε ἀβλαβὲς ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, πίστεψε στὸν Χριστὸ και βαπτίστηκε μαζί μὲ τὴν σύζυγό του Ίλαρία και τὰ παιδιά του Ίάσωνα και Μαῦρο. Καθὼς ἐπίσης, τὸ ἴδιο ἔπραξαν και οί στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς του. Τότε, τὸν μὲν Κλαύδιο, ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν ἕνα ὀγκόλιθο στὸ σῶμα τὸν ἔριξαν στή θάλασσα και ἔτσι βρῆκε ἔνδοξο μαρτυρικὸ τέλος. Τοὺς δὲ γιούς του, μαζί μὲ τοὺς στρατιῶτες, τοὺς ἀποκεφάλισαν. Ἡ μητέρα τους Ίλαρία παρέλαβε τὰ λείψανά

τους και τὰ ἔθαψε. Σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τῆς στὸν τάφο τους, τὴν συνέλαβαν οἱ στρατιῶτες τοῦ ἐπάρχου καὶ τὴν ἔσυραν γιὰ νὰ τὴν θανατώσουν. Ἡ Ἰλαρία τους παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσουν πρῶτα νὰ προσευχηθεῖ, καὶ ἔτσι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς ἐξέπνευσε. Οἱ ὑπηρέτριές τῆς παρέλαβαν τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν τάφο τῶν γιῶν τῆς. Σύμφωνα μὲ ἄλλη παράδοση πέθανε μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ἅγιος Παγχάριος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν χώρα τῶν θυσάνων καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν πόλη Βιλλασάτη (ἢ κατ' ἄλλους Βιθλαπάτη ἢ Βιλλαπάτη). Οἱ γονεῖς του τὸν εἶχαν ἀναθρέψει στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ διακρινόταν γιὰ τὸ ἀνδρικό παράστημα καὶ τὴν ὠραιότητά του. Ὅταν ἦλθε στὴ Ρώμη, κίνησε τὴν προσοχὴ τῶν ἀνακτορικῶν γιὰ τὸ ἔξοχο παρουσιαστικό του καὶ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα του. Αὐτὸ δὲ ἔφθασε μέχρι τὸν Διοκλητιανό, πού τὸν προσέλαβε κοντά του καὶ τὸν ἔκανε συγκλητικό. Οἱ τιμὲς ὅμως καὶ ἡ βασιλικὴ εὐνοια, ἔκαναν τὸν Παγχάριο ν' ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Ὅταν τὸ ἔμαθαν αὐτὸ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφή του, λυπήθηκαν πολὺ. Τοῦ ἔγραψαν τότε μία συγκινητικώτατη ἐπιστολή, πού τὸν ἰκέτευαν νὰ ἐπανέλθει στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς του. Εὐτυχῶς ἡ ἐπιστολὴ ἐπανέφερε τὸ νεαρὸ Παγχάριο στὸν ἑαυτό του. Κατάλαβε τὸ ὀλίστημα στὸ ὁποῖο ἔπεσε, καὶ τὸ ρεῦμα τῆς μετανοίας κατέκλυσε τὴν ψυχὴ του. Τότε χωρὶς καθυστέρηση, ὁμολόγησε μπροστὰ στοὺς ἀνακτορικοὺς τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ὁ Διοκλητιανός, ὑπόθεσε στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ Παγχάριος ὑπέστη κάποια διανοητικὴ τρέλα. Ἄλλ' ὅταν πείστηκε γιὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ πράγματος, ἐξοργισμένος, διέταξε καὶ ἀποκεφάλισαν τὸν Παγχάριο.

Οἱ Ἅγιοι Διόδωρος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Μαριανός ὁ Διάκονος

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔκλεισαν ἐρμητικὰ μέσα σὲ μία σπηλιά.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Τορναρᾶς

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς συναναστρεφόταν πολὺ μὲ Τούρκους καὶ ἤλεγχε τὴν πίστη τους. Κάποια μέρα ὅμως, οἱ Τούρκοι, μὲ φθονερὰ κίνητρα, τὸν πίεσαν νὰ γίνεи Τούρκος. Ἐπειδὴ ὁ Δημήτριος δὲν θέλησε, τὸν ἔφεραν στὸν κριτὴ καὶ ψευδομαρτύρησαν ὅτι δῆθεν ἔβρισε τὴν πίστη τους. Ὁ δὲ κριτὴς διέταξε νὰ τὸν δείρουν ἀνελέητα, μέχρι νὰ γίνεи Τούρκος. Οἱ Τούρκοι τότε τὸν βασάνισαν μὲ μεγάλη σκληρότητα, ἀλλὰ βλέποντας τὴν ἀμετάθετη γνώμη τοῦ Δημητρίου, καὶ μὲ ἀπόφαση τοῦ κριτῆ τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1564 καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καραμάνος ἢ Κασσέτης

Ὁ νεομάρτυρας Νικόλαος Καραμάνος ἦταν ἔγγαμος καὶ ζοῦσε στὴ Σμύρνη, καὶ ὅταν κάποτε βρέθηκε σὲ κατάσταση θυμοῦ εἶπε ὅτι θὰ γίνεῖ Τοῦρκος. Μόλις ἄκουσαν αὐτὸ οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι Τοῦρκοι τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ. Ἀνακρινόμενος ὁ Νικόλαος, ἀρνήθηκε νὰ γίνεῖ Τοῦρκος, παρὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ ἀκολούθησαν καὶ παρὰ τὶς πιέσεις τῆς μητέρας του καὶ τῆς συζύγου του. Τότε ὁ κριτὴς διέταξε καὶ τοῦ ἔκαναν περιτομὴ μὲ τὴν βία, ἀλλὰ ὁ Νικόλαος συνεχῶς διακήρυττε ὅτι εἶναι χριστιανός. Ἀκολούθησαν γιὰ 36 συνεχεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες φρικτὰ βασανιστήρια, ποὺ κατέπληξαν καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ξένους στὴ Σμύρνη. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν Ἰησουῖτη Nabois, ποὺ ἔγραψε καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου. Τελικὰ, ἀφοῦ ὁ Νικόλαος ἔμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του, ἀπαγχονίστηκε στὶς 19 Μαρτίου 1657, στὴ Σμύρνη, Μ. Πέμπτη καὶ ὥρα 9 τὸ πρωί, σὲ ἡλικία 34 χρονῶν. Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, ἀφοῦ τὸ ἔδεσαν μὲ ἓνα ὀγκόλιθο, τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ κάποιος Λατῖνος, ποὺ βρισκόταν στὴ Σμύρνη, τὸ ἔβγαλε καὶ τὸ πῆγε στὴν Εὐρώπη. Στοὺς Συναξαριστὲς ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἀναφέρεται τὴν 6η Δεκεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνεκτός

Λανθασμένα ἀναφέρουν τὴν μνήμη του αὐτὴ τὴν μέρα, ὀρισμένοι Συναξαριστὲς. Ἡ κυρίως μνήμη τοῦ συγκεκριμένου Ἁγίου Ἀνεκτοῦ εἶναι στὶς 10 Μαρτίου, μαζί μ' αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Κοδράτου καὶ τῶν λοιπῶν μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρησάντων Ἁγίων.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 20

- Οί Όσοιοι (44 κατά την παράδοση) αναιρεθέντες Άββάδες τής Μονής Αγίου Σάββα
- Οί Αγίες Άλεξανδρία, Κλαυδία, Εύφρασία, Ματρώνα, Ίουλιανή, Εύφημία και Θεοδώρα (κατ' άλλους Θεοδοσία), πού μαρτύρησαν στην Άμισό τής Καππαδοκίας
- Ο Όσιος Νικήτας ό Όμολογητής, επίσκοπος Άπολλωνιάδος
- Ο Άγιος Ροδιανός
- Ο Άγιος Άκύλας ό Έπαρχος
- Ο Άγιος Λολλίων ή Δολλίων
- Ο Άγιος Έμμανουήλ
- Ο Άγιος Σεϊμβλάς
- Ο Άγιος Μύρων ό Κρητικός, νεομάρτυρας
- Ο Όσιος Εύφρόσυνος (Ρώσος)
- Ο Άγιος Cuthbert (Σκωτσέζος)

Οί Όσοιοι (44 κατά την παράδοση) αναιρεθέντες Άββάδες τής Μονής Αγίου Σάββα

Ή Μονή του Αγίου Σάββα βρίσκεται στην Ίερουσαλήμ. Στα χρόνια του Ήρακλείου (620-641), επέδραμαν σ' αυτή βάρβαροι Άραβες, διότι νόμιζαν ότι ή Μονή είχε πολλούς θησαυρούς. Όμως, διαψεύστηκαν. Οί μοναχοί τó μόνο πλουτό πού είχαν, ήταν οί άρετές τους. Ή συντήρησή τους ήταν λιτή και γινόταν με τόν ιδρώτα του προσώπου τους. Οί επιδρομείς, όταν διαπίστωσαν ότι δέν υπήρχαν λάφυρα στο μοναστήρι, εκνευρίστηκαν πολύ κατά τών μοναχών. Και άφοϋ τούς συγκέντρωσαν, τούς είπαν νά άρνηθούν τήν πίστη τους στο Χριστό. Έπειδή, όμως, κανένας δέν δέχθηκε νά άρνηθει τήν πίστη του, άποφάσισαν νά τούς σκοτώσουν. Έτσι, άλλους άποκεφάλισαν, άλλους έσχισαν στή μέση, άλλους έκοψαν σέ πολλά κομμάτια και άλλους κάρφωσαν με τά ξίφη τους. Μ' αυτόν τόν τρόπο, οί Άγιοι αυτοί πατέρες, πού μέχρι τέλους κράτησαν σταθερή τήν πίστη τους, πήραν τó δρόμο για τήν αιωνιότητα, κοντά στο Χριστό. Άλλ' αυτή ή μεγάλη πίστη τών μοναχών δίνει άφορμή νά θυμηθούμε τά λόγια του Άποστόλου Παύλου, ότι «ό δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται», ό δίκαιος, δηλαδή, θά ζήσει και θά σωθει δια τής πίστεως. (Ή μνήμη τών όσιομαρτύρων αυτών έπαναλαμβάνεται και τήν 16η Μαΐου).

Οί Αγίες Άλεξανδρία, Κλαυδία, Εύφρασία, Ματρώνα, Ίουλιανή, Εύφημία και Θεοδώρα (κατ' άλλους Θεοδοσία), πού μαρτύρησαν στην Άμισό τής Καππαδοκίας

Έζησαν στα χρόνια του Διοκλητιανού, όταν ό διωγμός κατά τών χριστιανών συμπεριέλαβε και τήν Άμισό τής Καππαδοκίας. Μπροστά στο πλήθος τών θυμάτων τής ειδωλολατρικής τυραννίας οί έπτά αυτές γυναίκες, άγανακτισμένες για τήν βαρβαρότητα τών ειδωλολατρών, παρουσιάστηκαν στον έπαρχο και διαμαρτυρήθηκαν

για τούς συνεχείς βασανισμούς και θανάτους. Ἡ ἐνέργειά τους αὐτή, τὶς ὀδήγησε στὸ κριτήριο. Ἀλλὰ καὶ μπροστὰ στὸν βέβαιο κίνδυνο, διατήρησαν ὅλη τὴν εὐσεβὴ φλόγα τους. Ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ στόματά τους ἐπανειλημμένη, συχνή, θαρρᾶλέα, σταθερή. Τότε τὶς μαστίγωσαν, ἔσχισαν ἔπειτα τὶς σάρκες τους καὶ στὸ τέλος τὶς ἔριξαν μέσα στὸ καμίνι καὶ τὶς ἔκαψαν ζωντανές.

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Ὁμολογητῆς, ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος

Ὁ ἄθλητῆς αὐτὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἔζησε στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων. Ἡ εὐσέβεια καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἀρετές του, τὸν ἔφεραν στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Ἀπολλωνιάδος, πόλης τῆς Βιθυνίας, πού ὑπαγόταν στὴ Μητρόπολη Νικομήδειας. Ἀκριβῆς γνώστης τῶν ἁγίων Γραφῶν, διδάσκαλος καὶ κήρυκας εὐγλωττος καὶ πρακτικώτατος, διακρινόταν καὶ γιὰ τὴν ἄκρα ἀφιλοκέρδεια καὶ τὰ φιλόνητα ἔργα του. Ἡ θύελλα τῶν εἰκονομάχων, ζήτησε νὰ τὸν παρασύρει στὸ κίνημά της κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων. Γιὰ τὴν ἄρνησή του καταδιώχθηκε καὶ ἐξορίστηκε, ὑποβλήθηκε δὲ καὶ σὲ πολλὲς ταλαιπωρίες καὶ κακουχίες. Ἀσθένησε ὅμως βαρεῖα καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Θεό, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νὰ πάρει τὸ τίμιον στεφάνι τοῦ ὁμολογητῆ καὶ τῆς παντοτινῆς μνήμης ἀπὸ μέρους τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Ῥοδιανός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας ὁ Ἐπαρχος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Λολλίων ἢ Δολλίων

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν χτύπησαν μὲ γροθιὲς μέχρι θανάτου. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος Ἅγιος μ' αὐτὸν τῆς 15ης Ἰουλίου, πού ἀναφέρεται ὡς Λολλιανός.

Ὁ Ἅγιος Ἐμμανουήλ

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος με αὐτὸν τῆς 26ης Μαρτίου, πού φέρεται ὡς Μανουήλ. Ἀπὸ ὀρισμένα Ἀγιολόγια, περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 27η Μαρτίου ἢ

μνήμη του.

Ὁ Ἅγιος Σεῖμβλας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας» 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του.

Ὁ Ἅγιος Μύρων ὁ Κρητικός, νεομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ τὸ Μεγάλον Κάστρο τῆς Κρήτης (σημερινὸ Ἡράκλειο). Γεννήθηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ εὐγενεῖς γονεῖς, ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Δημήτριος, ὁ δὲ ἴδιος ἦταν πολὺ σεμνός, φρόνιμος καὶ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν παρθενία. Ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράφτη καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ εὐσυνείδητος ἐπαγγελματίας, οἱ φθονεροὶ Τοῦρκοι τὸν συκοφάντησαν, ὅτι δῆθεν ἀποπλάνησε μία τουρκοπούλα. Ὄταν ὀδηγήθηκε στὸ κριτήριον, ἀπολογούμενος ἀπέρριψε τὴν συκοφαντία, ἀλλὰ τοῦ ἐτέθη τὸ δῆλον τοῦ ἐξισλαμισμοῦ ἢ τοῦ θανάτου. Ὁ μάρτυρας ἀποκρίθηκε ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἀρνεῖται τὸν Χριστό, ἀλλὰ εἶναι ἕτοιμος καὶ νὰ πεθάνει γι' Αὐτόν. Τότε τὸν βασάνισαν σκληρὰ καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Ὄταν καὶ πάλι ὀδηγήθηκε στὸν κριτὴ, ὁ Μύρων ὁμολόγησε γιὰ δευτέρου φορά, σταθερὰ, τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Ὄταν τὸν ὀδηγοῦσαν στὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὁ μάρτυρας μὲ τὴν ἄδεια τῶν δημίων του, πλησίασε τὸν πατέρα του, πὺν παρακολουθοῦσε τὸ μαρτύριον, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὰ φίλησε. Ἐπειτα πῆρε τὴν εὐχή του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μαρτύριον. Μετὰ ἀπὸ λίγο, δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μὲ ἀγχόνη, τὸ ἔτος 1793.

Ὁ Ὅσιος Εὐφρόσυνος (Ρώσος)

Ὁ Ἅγιος Cuthbert (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Μάρτιος 21

- Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος
 - Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων καὶ Δομνῖνος
 - Ὁ Ὅσιος Βήρυλλος ἐπίσκοπος Κατάνης
 - Ὁ Ὅσιος Σεραπίων ὁ Σιδώνιος
 - Ἡ Ἁγία Μαρία «ἡ ἐν Πέργῃ»
 - Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς
 - Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας (+ 1800)
-

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος

Ἀσκητῆς ἀπὸ νεαρῆ ἡλικία ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος, διακρίθηκε γιὰ τὴν καθαρὴ ζωὴ καὶ τὴν ὀλόψυχη προσήλωσή του στὰ διδάγματα καὶ τὶς ἐντολὲς τῆς πίστεως. Ἀναδείχθηκε ἐπίσκοπος στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων καὶ διώχθηκε σκληρὰ, μέχρι τοῦ σημείου νὰ στερηθεῖ ἀκόμα καὶ αὐτὸ τὸ ψωμί. Ἀλλὰ ὅλη ἡ στέρηση καὶ ἡ κακοπάθεια πὺν ὑπέστη, δὲ λύγισε καθόλου τὸ φρόνημά του. Ἐμεινε σταθερὸς μέχρι τὴν τελευταία του πνοή, ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν: «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ». Σὺ, λοιπόν, κακοπάθησε σὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται γιὰ τὸ Θωμᾶ τὸν Α΄ πὺν διαδέχτηκε τὸν Πατριάρχη Κυριακὸ στὶς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 607. Ὁ Θωμᾶς αὐτὸς χειροτονήθηκε διάκονος καὶ προήχθη σὲ Σακελλάριο ἀπὸ τὸν προκάτοχο τοῦ Κυριακοῦ, Ἰωάννη τὸ Νηστευτῆ. Ἡ ὑπόληψη καὶ ἡ ἐκτίμηση τοῦ ἀγνοῦ ἐκείνου ἀνδρα πρὸς τὸν Θωμᾶ, ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη μαρτυρία τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ὑπόλοιπης ἀρετῆς του. Ὁ Πατριάρχης Θωμᾶς Α΄, ἐκτίσε στὸ Πατριαρχεῖο, πὺν ἦταν κοντὰ στὴν ἁγία Σοφία, τὸν μέγα τρίκλινο, πὺν ἀπὸ τ' ὄνομά του ὀνομάστηκε «Θωμαΐτης», καὶ ἀπὸ κάτω του ἦταν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Πατριαρχείου. Στὴν ἀγνότητα καὶ τὴν φιλευσπλαχνία τῆς προσωπικῆς του ζωῆς, πρόσθεσε τὴν δόξα τοῦ ἀγωνιστῆ καὶ ἀκοίμητου φύλακα τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας. Πέθανε δὲ τὴν 20ῃ Μαρτίου τοῦ 610 καὶ κηδεύτηκε τὴν 22α τοῦ ἴδιου μήνα, ἡμέρα Κυριακή.

Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων καὶ Δομνῖνος

Κατάγονταν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τῆς μεγάλης καὶ σκληρῆς

πάλης τῆς εἰδωλολατρίας κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. Μὲ τὴν φλόγα τοῦ ζήλου τους γιὰ τὸν Χριστό, πῆγαιναν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἰταλίας καὶ κήρυτταν τὸν αἰώνιο λόγο τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Συνελήφθησαν καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδειραν ἀνελέητα, κατόπιν τοὺς φυλάκισαν. Ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσή τους στὴ χριστιανικὴ πίστη ἐξακολουθοῦσε ἀκέραια, καὶ ἔτσι κάτω ἀπὸ τὰ ξίφη τῶν δημίων ἀξιώθηκαν τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου.

Ὁ Ὅσιος Βήρυλλος ἐπίσκοπος Κατάνης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ ἦταν μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ὅταν πῆγε μαζί του στὴ Δύση, χειροτονήθηκε ἀπ' αὐτὸν ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς Σικελίας. Ἐκεῖ ὁ Βήρυλλος, ποίμανε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ ποίμνιό του καὶ ἔφερε ἀρκετοὺς στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἐπίσης ἀξιώθηκε καὶ νὰ θαυματουργεῖ. Κάποτε λοιπόν, ὑπῆρχε μία πηγὴ στὴν Κατάνη, ποὺ ἔβγαζε πικρὸ νερό. Ὁ Ἅγιος διὰ τῆς προσευχῆς του, μετέβαλε τὸ πικρὸ νερό, σὲ γλυκό. Ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ κάποιος φανατικὸς εἰδωλόλατρες, πίστεψε στὸν Χριστό, καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἀρκετοὶ ἄλλοι. Ὁ Ὅσιος Βήρυλλος πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα καὶ τὸ λείψανό του ἐνταφιάστηκε μὲ τιμὲς στὴν Κατάνη, ὅπου μέχρι σήμερα ἀναβλύζει μύρο καὶ θεραπεύει ἀσθένειες σ' αὐτοὺς ποὺ προσέρχονται σ' αὐτὸ μὲ πίστη.

Ὁ Ὅσιος Σεραπίων ὁ Σιδώνιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σιδῶνα καὶ ἔζησε κυρίως στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἔλαμπε μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν της. Ἀποδείχτηκε κορυφαῖος στὰ ἔργα ἐλεημοσύνης. Δὲν ἔδωσε μόνο ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, προκειμένου νὰ ἀφιερωθεῖ στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἐξακολουθοῦσε τὴν φιλόανθρωπη ζωὴ του μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Μοίραζε στοὺς φτωχοὺς ὅσα εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τοῦ ἔδιναν γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἢ δὲ ἀγάπη του στοὺς στερημένους τὸν ὠθοῦσε σὲ ὑπερβολές. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκδηλώθηκε μὲ σπάνιο τρόπο. Ὅταν τὸν ἐπιαναν οἱ ληστὲς γιὰ νὰ τὸν πουλήσουν σὰν δούλο, αὐτὸς μὲ τὴν πειθῶ ποὺ τὸν διέκρινε, ἔκανε τοὺς ληστὲς δούλους Χριστοῦ. Κάποτε ὁμως τὸν πούλησαν σὲ κάποιον Λακεδαιμόνιο πρόκριτο, ποὺ μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά του πρέσβευε τὴν αἵρεση τῶν Μανιχαίων. Στὴν ἀρχὴ ὁ αἰρετικὸς ἐνέπαιξε τὸν Σεραπίωνα, ὁ ὁποῖος ὁμως ἀνταπέδωσε μόνο ὑπομονὴ καὶ γλυκύτητα. Μετὰ δυὸ χρόνια ὁ δούλος νίκησε τὸν κύριο, ὁ ὁποῖος οἰκογενειακὰ προσήλθε στὴν Ὀρθοδοξία. Ἐπειτα ὁ Σεραπίων πῆγε στὴν Ἀθήνα, ὅπου κέρδισε πολλὰ ψυχές. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Ῥώμη, ὅπου κατόρθωσε νὰ φέρει στὴν ἐγκράτεια πολλοὺς κοιλιόδουλους. Τελικὰ ὁμως ἐπέστρεψε στὴν ἀγαπημένη του ἔρημο καὶ ἐκεῖ πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα, ἀξιόμιμητο παράδειγμα στοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς.

Ἡ Ἁγία Μαρία «ἡ ἐν Πέργῃ»

Ἄγνωστη ἡ μάρτυς αὐτὴ στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Δ 25 φ. 64 α, καθὼς καὶ ἡ ἀσματικὴ της Ἀκολουθία, ποὺ ἡ

ἀκροστιχίδα τοῦ Κανόνα της ἀρχίζει: «Δέχου τὸν ὕμνον εὐμενῶς μακαριωτάτη». Μᾶλλον εἶναι ποίημα τοῦ Θεοφάνους καὶ ἐξυμνεῖται σὰν καλλίνικος μάρτυς.

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδής

Κανονικά, σύμφωνα μὲ τὴν ἡμέρα του μαρτυρίου του 21 Μαρτίου 1547, ἔπρεπε νὰ ἐορτάζεται αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ Ἅγιος. Τὸ Μ. Εὐχολόγιο ὅμως, ἄγνωστο πῶς, ἀναφέρει τὴν μνήμη του 10 Μαρτίου 1544, ὅπου καὶ παραθέτουμε τὴν βιογραφία του.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας (+ 1800)

Ἀγιολόγιον - Μάρτιος 22

- Ὁ Ἅγιος Βασίλειος Ἱερομάρτυρας Πρεσβύτερος Ἀγκύρας
- Ἡ Ἁγία Δροσίδα καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὴν πέντε Κανονικὲς
- Οἱ Ἁγίες Καλλινίκη (καὶ κατ' ἄλλους Καλλίνικος) καὶ Βασίλισσα
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Πελοποννήσιος

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος Ἱερομάρτυρας Πρεσβύτερος Ἀγκύρας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ του Παραβάτη (360-363). Τὸν κατήγγειλαν στὸν ἑπαρχο Σατουρνῖνο, ὅτι κατηγοροῦσε τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἰουλιανοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τότε διατάχθηκε ἀπὸ τὸν ἑπαρχο νὰ δηλώσει δημόσια ἄρνηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστὸς Ἱερέας χαμογέλασε στὴν ἀπαίτηση αὐτὴ τοῦ ἐπάρχου καὶ δήλωσε ὅτι ἡ ζωὴ του ὅλη ἀνήκεε στὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν. Ὅταν ὁ ἑπαρχος ἀπειλῆσε ὅτι θὰ τὸν βασανίσει σκληρὰ ἂν δὲν ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, τότε αὐτὸς ἀπάντησε: «Πῶς δέ, ἐνόμισας ὅτι ἐγὼ θὰ ἠρνούμην τὸν Χριστόν, ἀφοῦ καὶ ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν λαϊκῶν τῆς ἐνορίας μου, εἶναι πρόθυμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του διὰ τὴν ἀγίαν μας πίστιν;». Ὁ Σατουρνῖνος, τότε, τὸν βασάνισε καὶ τὸν φυλάκισε. Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα ὁ Ἰουλιανός. Πληροφορήθηκε γιὰ τὸν πρεσβύτερο Βασίλειο καὶ διέταξε νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ του. Ἀλλὰ διαπίστωσε ὅτι ἡ πίστις τοῦ χριστιανοῦ Ἱερέα ἦταν ἀκόμη ἰσχυρότερη. Τότε ἔδωσε διαταγὴ καὶ τὸν θανάτωσαν μὲ μαρτυρικὸ τρόπο.

Ἡ Ἁγία Δροσίδα καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὴν πέντε Κανονικὲς

Στὸ τέλος τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς του, ὁ Παῦλος στέλνει ἐν Χριστῷ ἀσπασμοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας. Φαίνεται ἀπ' αὐτὸ ὅτι κατὰ τὴν πρώτη διαμονή του στὴ Ῥώμη, κατόρθωσε νὰ φέρει στὴ χριστιανικὴ πίστις καὶ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῶν ἀνακτόρων. Αὐτὴ τὴν γνώμη ἔχει ὁ Λατῖνος Ἱερώνυμος, καὶ τὸ ρωμαϊκὸ μαρτυρολόγιο ἀναφέρει μάρτυρες καὶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῶν Καισάρων. Κάτι τέτοιο ἔγινε καὶ ἐπὶ αὐτοκράτορας Τραϊανοῦ (99-117 μ.Χ.). Ἐνας ὄμιλος πέντε Κανονικῶν, δηλαδὴ παρθένων ἀφιερωμένων στὸ Χριστὸ διὰ ἐκκλησιαστικῆς κουρᾶς, μπόρεσαν νὰ φέρουν στὴ χριστιανικὴ πίστις καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Τραϊανοῦ, Δροσίδα. Καὶ οἱ μὲν Κανονικὲς πέθαναν μὲ μαρτυρικὸ θάνατο, τὴν δὲ Δροσίδα, ἀφοῦ ἔφυγε νύκτα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, τὴν ἔκρουσαν χριστιανοί, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς πῆγε στὸ Θεό, ἐνῶ προσευχόταν, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες.

Οἱ Ἁγίες Καλλινίκη (καὶ κατ' ἄλλους Καλλίνικος) καὶ Βασίλισσα

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἐπὶ λέξει, γράφει: Οἱ ἔντυποι Συναξαρισταὶ καὶ τὰ Μηναῖα καὶ πολλοὶ τῶν Κωδίκων κατὰ τὴν 2αν (καὶ 21ην) Μαρτίου σημειοῦσι* «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιοι μάρτυρες Καλλίνικη καὶ Βασίλισσα ξίφει τελειοῦνται», ἄνευ τινὸς σχετικοῦ ὑπομνήματος ἀλλὰ οἱ Κώδικες τῆς Πετροπόλεως (200), τοῦ Ὁξονίου (Τ. III, 16), τῆς Βιέννης (Theol.gr. 300) καὶ ὁ τῆς Λαύρας 70 Καλλίνικον ὀνομάζουσι τὴν Καλλινίκην: «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Καλλινίκου καὶ Βασιλίσης». Ὁ δὲ τῆς Λαύρας 70 συνοδεύει (αὐτὸς καὶ μόνος) τὴν μνήμην αὐτῶν καὶ δι' ὑπομνήματος, τὸ ὁποῖον παραθέτω ὡς ἔχει: Οὗτοι διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν παρέστησαν τῷ ἄρχοντι τῆς πόλεως καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὡμολόγησαν ὁ δὲ ἄρχων κολακευτικοῖς τισὶ ῥήμασι τούτους μεταβαλεῖν ἀπὸ τῆς αὐτῶν πίστεως μετεχειρίζετο· ὡς οὖν ἀνένδοτον αὐτὸν ἑώρα τὸν ἅγιον Καλλίνικον, πρῶτον ῥάβδοις τύψας καὶ ἐν ξύλῳ μετεωρίσας ἐπεχείρει ξέειν αὐτοῦ τὰς σάρκας· ἡ δὲ Βασίλισσα ἀπελθοῦσα, τοῦ αἵματος τὰς ῥανίδας ἀπολαβοῦσα κατησπάζετο· ὁ δὲ ἄρχων καὶ ταύτην κελεύσας συνδεθῆναι μετὰ τοῦ ἁγίου Καλλινίκου μυρρίοις ποιναῖς καὶ βασάνοις αὐτοὺς ἐκδέδωκεν εἶτα ἐν εἰρκτῇ κατακλείει αὐτούς, ἔνθα ἐπιστὰς θεῖος ἄγγελος τροφὴν αὐτοῖς οὐράνιον προσήνεγκε, οἱ καὶ ἠψφράνθησαν τὰ μέγιστα· τὴν [δέ] ἔωθεν καθήσας ὁ ἄρχων ἐξήγαγε τοὺς ἁγίους ἀπὸ τῆς φυλακῆς καὶ μὴ πεισθέντας προσελθεῖν τῷ αὐτοῦ θελήματι ξίφει τὰς κεφάλας αὐτῶν ἀπέτεμε καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία».

Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίση τὰς καλλινίκους καὶ πόλου βασιλίδας.

[Προφανῶς ὁ ποιήσας τὸ δίστιχον εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν Καλλινίκην μάρτυρα ὡς καὶ τὸ δίστιχον ἀρχεται: Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίση. Ἐν τῷ Βιενναίῳ Κώδ. (Theol. gr.300) ἡ μνήμη κατὰ τὴν 21ην Μαρτίου].

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Πελοποννήσιος

Καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια τῆς Δημητσάνας καὶ ὀνομαζόταν Ἐλευθέριος. Ἐκπαιδεύτηκε στὴ σχολὴ τῆς πόλης του καὶ συμπλήρωσε μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰωάννη τὶς σπουδὲς του στὴν Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔπειτα πῆγαν μαζὶ στὸ Ἰάσιο, ὅπου βρισκόταν ὁ πατέρας τους μαζὶ μὲ τὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια τους Γεώργιο καὶ Χρήστο. Ἐκεῖ ὁ Ἐλευθέριος ἀποφάσισε νὰ πάει στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ νὰ γίνῃ μοναχός, ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπόρεσε λόγω εἰδικῶν συνθηκῶν, πῆγε στὸ Βουκουρέστι, ὅπου παρέμεινε κοντὰ σ' ἓναν Γάλλο πρόξενο καὶ κατόπιν κοντὰ σ' ἓναν Ῥῶσο ἀνώτερο ὑπάλληλο. Ἀργότερα προσκολλήθηκε κοντὰ σὲ κάποιους Τούρκους καὶ στὸ δρόμο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἐξισλαμίστηκε καὶ ὀνομάστηκε Ῥεσίτης. Ἀμέσως μετὰ τὴν περιτομὴν, ὁ Ἐλευθέριος κατάλαβε τὸ ἀνοσιούργημά του καὶ ζητοῦσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανέλθῃ στὴν πατρῶα πίστη. Στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ Ῥωσικὴ πρεσβεία τὸν διευκόλυνε νὰ φύγῃ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου συνάντησε τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε', στὸν ὁποῖο καὶ ἐξομολογήθηκε τὴν ἀποστασία του. Μὲ μετάνοια καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὴ νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχή, ἐκάρη μοναχός με τὸ ὄνομα Εὐθύμιος. Ἀργότερα μὲ τὴν συνοδείαν τοῦ μοναχοῦ Γρηγορίου, στίς 19 Μαρτίου 1814, ἦλθε στὸν Γαλατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀφοῦ μετάλαβε, ἔβγαλε τὴν μοναχικὴ ἐνδυμασία, ἔβαλε τούρκικη καὶ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ συνοδοῦ τοῦ Γρηγορίου, βάδισε γιὰ τὸ μαρτύριο. Αὐτὰ ἐγέναν τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Παρουσιάστηκε στὸν Βεζίρη Ῥουσοῦτ πασὰ καὶ ἀφοῦ καταπάτησε μπροστὰ του τὸ τούρκικο φέσι του, ὁμολόγησε ὅτι εἶναι

Χριστιανός και ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ εἶναι μία μεγάλη ἀπάτη. Τότε βασανίστηκε φρικτὰ καὶ κλείστηκε στὴ φυλακὴ. Δυὸ φορές ἀκόμα ὀδηγήθηκε μπροστὰ στὸν κριτὴ, μήπως καὶ ἀλλάξει γνώμη, ὁ Εὐθύμιος ὅμως στάθηκε σταθερὸς καὶ ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Τότε στὶς 22 Μαρτίου 1814 τὸν ἀποκεφάλισαν. Οἱ συμπατριῶτες του, γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν, ἔκαναν ναὸ στὸ ὄνομά του μαζί μὲ αὐτὸ τοῦ ἔθνομάρτυρα Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄ στὴν Δημητσάνα.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 23

- Ο Άγιος Νίκων Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ 199 μαθητές του
 - Ο Άγιος Δομέτιος
 - Ο Άγιος Λουκάς ὁ Ἀδριανουπολίτης
 - Οἱ Ὅσιοι Ρῶσοι Πατέρες Ἐφραίμ ὁ ἐν σπηλαίῳ, Θεοδόσιος ὁ ἐν τῆς Τοτίμη Μονῆς τοῦ Σωτῆρος δομήτωρ καὶ ἀρχηγὸς καὶ νεοφανῆς Θαυματουργὸς καὶ Νίκων ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου
 - Ὁ Ὅσιος Παχώμιος (Ρῶσος)
-

Ὁ Άγιος Νίκων Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ 199 μαθητές του

Ὁ Νίκων γεννήθηκε στὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ πατέρα εἰδωλολάτρη καὶ μητέρα χριστιανή, ἡ ὁποία δὲν παρέλειπε νὰ μιλάει στὸ γιό της γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ νὰ τὸν παιδαγωγεῖ σύμφωνα μὲ τὰ εὐαγγελικὰ διδάγματα. Ὄταν μεγάλωσε ὁ Νίκων, ἔγινε στρατιωτικὸς καὶ ἡ ἀνδρεία του ἦταν παραδειγματική. Ἄνοιγε λαμπρὸ μέλλον γι' αὐτόν, στὸ στρατιωτικὸ στάδιο. Δὲν τὸ θέλησε, ὅμως. Ἡ καρδιά του δὲν ἤθελε νὰ δουλεύει σὲ αὐτοκράτορες ποὺ πολεμοῦσαν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἄφου, λοιπόν, συζήτησε μὲ τὴν μητέρα του, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, στὸ νησὶ Χίος. Ἐκεῖ δέχθηκε τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ ἀφιερώθηκε στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, μὲ ἐγκράτεια, προσευχὴ καὶ ἱερὴ μελέτη. Ὁ ἐκεῖ ἐπίσκοπος διέκρινε τὰ χαρίσματά του καὶ τὸν χειροτόνησε πρεσβύτερο. Κατόπιν, τὸν ἔθεσε ἡγούμενο 190 ἀδελφῶν, γιὰ νὰ τοὺς καθοδηγεῖ. Ὄταν ὅμως πέθαναν οἱ γονεῖς του, πῆγε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Σικελία, ὅπου ἦλθαν καὶ οἱ 190 μαθητές του. Μαζὶ με ἄλλους ἑννέα, σχημάτισαν μία εὐσεβέστατη ἀδελφότητα. Καὶ ὅταν ὁ ἡγεμόνας τῆς Σικελίας διέταξε νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, αὐτοὶ «τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι τὸ ἐν φρονούντες» δηλαδή, ἔχοντας ὅλοι τὴν ἴδια ἀγάπη μεταξύ τους, μὲ μία ψυχὴ καὶ μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα, ἔλαβαν μαρτυρικὸ θάνατο.

Ὁ Άγιος Δομέτιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Ἡ μνήμη του περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 30ην Ὀκτωβρίου).

Ὁ Άγιος Λουκάς ὁ Ἀδριανουπολίτης

Γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιο καὶ τὴν Δομνίτσα στὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης. Σὲ ἡλικία ἕξι χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ ἡ μητέρα του τὸν παρέδωσε σ' ἕναν Ζαγοραῖο πραγματευτὴ, μὲ τὸν ὁποῖο ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὄταν

ἦταν 13 χρονῶν ὁ Λουκᾶς, φιλονίκησε μ' ἓνα τουρκόπουλο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του καὶ τὸ ἔδειρε. Αὐτὸ τὸ εἶδαν οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι Τοῦρκοι καὶ ὄρμησαν μὲ θυμὸ ἐναντίον τοῦ Χριστιανόπουλου. Ὁ Λουκᾶς γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν τιμωρία εἶπε στοὺς Τούρκους: «Ἀφήστε με κι ἐγὼ θὰ τουρκέψω». Τότε καταλάγιασε ὁ θυμὸς τῶν Τούρκων καὶ τὸν πῆγαν σ' ἓνα εὐγενῆ Τοῦρκο, πού πέτυχε τὸν ἐξισλαμισμὸ του. Ἐλεγχόμενος ὁμως ἀπὸ τὴν συνείδησή του, ὁ Λουκᾶς ζήτησε τὴν βοήθεια τοῦ κυρίου του ἀπὸ τὴν Ζαγορά, ὁ ὁποῖος καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἀπελευθερώσει μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς Ῥωσικῆς Πρεσβείας. Ἄλλ' ἡ Ῥωσικὴ Πρεσβεία, γιὰ ν' ἀποφύγει τυχὸν ἀνωμαλίες, εἶπε ὅτι θὰ δεχόταν τὸν Λουκᾶ μόνο ἂν αὐτὸς διέφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τούρκου ἀφέντη του. Πράγματι μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Λουκᾶς κατόρθωσε καὶ ἀπέδρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη του καὶ ἀφοῦ ἐπιβιβάστηκε σὲ πλοῖο πῆγε στὴ Σμύρνη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Θήρα. Ἐκεῖ μὲ τὴν συμβουλή ἑνὸς πνευματικοῦ ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου παρέμεινε ἀρκετά. Ἐκεῖ ἀφοῦ γύρισε διάφορες Σκῆπτες καὶ Μονές, τελικὰ ἐκάφη μοναχὸς στὴ Μονὴ Σταυρονικήτα. Τὸν κατέλαβε ὁμως ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Μυτιλήνη κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1802. Λόγω κάποιου γεγονότος, ἡ Μυτιλήνη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀναταραχὴ. Ὁ Λουκᾶς, μὲ τὶς εὐχὲς τῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ τῆς πόλης καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ τοὺς φοβερισμοὺς τῶν Τούρκων, ὁ Θρακιώτης μάρτυρας παρέμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη καὶ τὴν ἀπόφασή του νὰ μαρτυρήσει. Ὁδηγούμενος πρὸς τὸν Ναζῆρη, στὸ δρόμο συνάντησε τὸν Μητροπολίτη Μυτιλήνης, πού τὸν πῆγαιναν στὸ κριτήριο, ἔσκυψε τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ ζήτησε τὶς προσευχὲς του. Γιὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ αὐτῆ, οἱ συνοδοὶ Τοῦρκοι τὸν ἔδειραν ἀνελέητα. Μπροστὰ στὸν Ναζῆρη, ὁ Λουκᾶς μὲ εὐτολμία κήρυξε τὸν Χριστὸ καὶ κατηγόρησε τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Μετὰ ἀπὸ τριήμερη προθεσμία, πού ἐξέπνευσε χωρὶς ἀποτέλεσμα γιὰ τοὺς Τούρκους, ὁ Ναζῆρης ἐξέδωσε καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Ἔτσι στὶς 23 Μαρτίου 1802, ὁ Λουκᾶς ἀπαγχονίστηκε στὴ Μυτιλήνη καὶ ἔλαβε τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τὸ Ἅγιο λείψανό του παρέμεινε γιὰ τρεῖς μέρες στὴν ἀγχόνη, κατόπιν τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα.

Οἱ Ὅσιοι Ῥῶσοι Πατέρες Ἐφραίμ ὁ ἐν σπηλαίῳ, Θεοδόσιος ὁ ἐν τῆς Τοτίμη Μονῆς τοῦ Σωτήρος δομήτωρ καὶ ἀρχηγὸς καὶ νεοφανῆς Θαυματουργὸς καὶ Νίκων ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου

Ὁ Ὅσιος Παχώμιος (Ῥῶσος)

Κτήτωρ Μονῆς Ἁγίας Τριάδος.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 24

- Ὁ Ὅσιος Ἀρτέμων ἐπίσκοπος Σελευκείας τῆς Πισιδίας καὶ Προεόρτια του Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου
- Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων Ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος Λαοδικείας
- Ὁ Ὅσιος Ζαχαρίας
- Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρεία τῆς Παλαιστίνης
- Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Θηβαῖος
- Ὁ Ὅσιος Ἀβραὰμ πού μονάσε στὸ ὄρος Λάστρος
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ἐυλινίτης
- Ὁ Ἅγιος Παρθένιος ὁ Γ' (ἡ Παρθενάκης) Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Ζαχαρίας ὁ Ῥώσος
- Οἱ Ἅγιοι Στέφανος καὶ Πέτρος μάρτυρες

Ὁ Ὅσιος Ἀρτέμων ἐπίσκοπος Σελευκείας τῆς Πισιδίας καὶ Προεόρτια του Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ὅσιος Ἀρτέμων ἔζησε στοὺς ἀποστολικούς χρόνους, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ διαδιδόταν στὶς εἰδωλολατρικὲς κοινωνίες. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος πῆγε στὴ Σελεύκεια τῆς Πισιδίας, κήρυξε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ εἴλκυσε ἐκλεκτὲς ψυχές, πού ἀποτελέσαν τὴν πρώτη Ἐκκλησία τῆς πόλης ἐκείνης. Μεταξὺ τῶν νεοφωτισθέντων ἔλαμπε περισσότερο ὁ Ἀρτέμων, πού ὁ Παῦλος τὸν ἀνέδειξε καὶ ἐπίσκοπο. Στὸ διάστημα τῆς ἐπισκοπῆς του, δικαίωσε τὴν προτίμηση καὶ τὶς ἐλπίδες πού στήριξε σ' αὐτὸν ὁ Παῦλος. Καλλιέργησε τὴν διδασκαλία, φρόντισε γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἦταν παράδειγμα στοὺς πιστοὺς με λόγια καὶ ἔργα, πατέρας αὐτῶν καὶ βοηθός, καύχημα καὶ παρηγοριά. Πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τὸν θρήνησε ὅλο τὸ ποίμνιό του, σὰν μία οἰκογένεια. Διότι ἔκανε πράξη, αὐτὸ πού εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ». Γίνε, δηλαδή, παράδειγμα τῶν πιστῶν καὶ στὰ λόγια σου καὶ στὴ συμπεριφορὰ σου καὶ στὴν ἀγάπη πού θὰ δείχνεις καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ πού θὰ ζεῖς καὶ στὴν πίστη καὶ στὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων Ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος Λαοδικείας

Αναδείχτηκε στὰ χρόνια τοῦ διώκτη τοῦ χριστιανισμοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἦταν πάνω ἀπὸ 100 χρόνων, διότι εἶχε κάνει 16 χρόνια ἀναγνώστης, 28 διάκονος καὶ 33 χρόνια σὰν ἱερέας. Ὄταν λοιπὸν ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ αὐτοκράτορας ἔστειλε στὴ Λαοδικεία ἕκτακτο ἀπεσταλμένο του, τὸν Πατρίκιο, γιὰ νὰ ἐφαρμόσει καὶ ἐκεῖ τὰ σκληρὰ μέτρα τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὸς λοιπὸν κάλεσε τὸν γέροντα Ἱερέα Ἀρτέμονα καὶ τοῦ εἶπε νὰ σταματήσει τὴν δραστηριότητα ἐμψύχωσης τῶν χριστιανῶν, διότι δὲν θὰ σεβαστεῖ καθόλου τὰ γεράματά του καὶ θὰ τὸν καταδικάσει σὲ θάνατο. Ὁ

Ἀρτέμων ὄχι μόνο δὲν ὑπάκουσε στὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ Πατρικίου, ἀλλὰ συνέχισε μὲ περισσότερη ὄρμη τὴν δραστηριότητά του. Καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ κατορθώματά του ἦταν, ὅτι μπόρεσε νὰ φέρει στὴ χριστιανικὴ πίστη τὸν ἱερέα τῶν εἰδώλων Βιτάλιο. Καὶ ὄχι μόνο. Ἀλλὰ βγήκε καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, στηρίζοντας τοὺς πιστοὺς καὶ προσελκύοντας στὴ χριστιανικὴ πίστη πολλοὺς εἰδωλολάτρεις. Τελικὰ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο καὶ ἔτσι τελείωσε τὴν ζωὴ του στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς χριστιανικῆς παράταξης, παρὰ τὰ βαθιὰ γεράματά του. (Ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένα Συναξάρια, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 8ῆ Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ὅσιος Ζαχαρίας

Διέπρεψε στὴ μοναχικὴ ζωὴ, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσε καύχημα. Ἀπαράμιλλη πρὸ πάντων ὑπῆρξε ἡ ταπεινοφροσύνη του, χάρις τῆς ὁποίας ὁ Θεός, τὸν στόλισε μὲ μεγάλη πνευματικὴ ὑπεροχή. Τόσο ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ περίφημοι ἀββάδες Μακάριος καὶ Μωϋσῆς τὸν πλησίαζαν μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ ἔρχονταν πάντοτε νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὰ λόγια του, τὰ φωτισμένα ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἡσυχος καὶ γαλήνιος, θάνατος ἀληθινοῦ δικαίου, τὸν περιστοίχιζαν ἀδελφικὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀββάδες. Κατὰ τὶς τελευταῖες του δὲ στιγμές, ἐνῶ ὁ Ζαχαρίας ἦταν σιωπηλός, ἀνέβλεψε κάπως μυστήρια πρὸς τὰ πάνω, ἀνέβλεψε τότε καὶ ὁ ἀββᾶς Ἰσίδωρος καὶ θαρρόεις ἀπὸ κάποια οὐράνια ἔμπνευση, εἶπε: «Εὐφραίνου, τέκνον μου Ζαχαρία, ὅτι ἠνεώχθησάν σοι αἱ πύλαι τῆς οὐρανῶν βασιλείας».

Οἱ Ἅγιοι ὀκτῶ Μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Σ' ἄλλα Μηνολόγια ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν λόγῳ Μαρτύρων ἀνέρχεται σὲ 35 καὶ ὅτι μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου (360-363). Ἐνῶ σ' ἄλλα Συναξάρια ὁ ἀριθμὸς τους ἀνεβαίνει στοὺς 50).

Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Θηβαῖος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἀβραάμ πού μόνασε στὸ ὄρος Λάστρος

Ἐλάχιστα βιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Ὅσιο αὐτό, βρισκόμε στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα 70. Ὁ Ὅσιος Ἀβραάμ, ἀπὸ μικρὸ παιδί διάλεξε τὴν ἀγγελικὴ ζωὴ τοῦ μοναχοῦ καὶ ἔτσι μοίρασε στοὺς φτωχοὺς ὅ,τι περιουσία εἶχε καὶ ἔγινε ὑπόδειγμα μοναχοῦ. Ἡ φήμη τῆς μεγάλης του ἀρετῆς δὲν ἄργησε νὰ διαδοθεῖ στὴ χώρα ὅπου ἀσκήτευε καὶ γι' αὐτὸ ἔτρεχαν πολλοὶ κοντά του γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν πνευματικά. Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν

τοῦ ἄρесе ἢ ἐπίδειξη καὶ ἡ φασαρία, ἀνέβηκε στὸ ὄρος τοῦ Λάτρου, ὅπου μὲ αὐστηρότερη ἐγκράτεια, ἀγρυπνία καὶ προσευχή, προόδευε σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς καὶ ὠφελούσε τοὺς ἐκεῖ ἀσκητές. Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸν θεάρεστο τρόπο ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ξυλινίτης

Ἰδιαίτερο βιογραφικὸ ὑπόμνημα γιὰ τὸν Ὅσιο αὐτό, ὑπάρχει στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα 70 καὶ τὸ ὁποῖο παραθέτουμε αὐτολεξεῖ ὅπως ἔχει: «Ὁ δὲ τίμιος Στέφανος, οὗ τὸ ἐπικλὴν Ξυλινίτης, καὶ αὐτὸς τὴν ἀσκητικὴ πολιτεία ἑαυτὸν ἐκδοὺς περιῆλθε γυμνὸς τὸ σῶμα καὶ ἀνυπόδητος τόπους ἐκ τόπων περιερχόμενος καὶ πελαζόμενος κατὰ Κύριον καὶ ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ καθόλου μὴ προσενεγκῶν, μηδὲ τοῖς κροτάφοις ἀνάπαυσιν παρ' ὅλον τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἐντεῦθεν ἠξιώθη καὶ προφητικῶν χαρισμάτων τοῦ προλέγειν τοῖς ἀνθρώποις τὰ συμβησόμενα, προεῖδε τοίνυν καὶ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λάτρου καὶ αὐτὸς ἀπελθὼν ἀσκητικῶς ἔκεισε τὸν βίον διήνυσε καὶ πολλοῖς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀναδειχθεὶς καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγήσας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν».

Ὁ Ἅγιος Παρθένιος ὁ Γ' (ἢ Παρθενάκης) Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ νέος αὐτὸς Ἱερομάρτυρας, καταγόταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη καὶ ἦταν γιὸς θεοσεβῶν γονέων. Ὁ Παρθένιος ἀφοσιώθηκε στὶς μελέτες καὶ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ 17ου αἰῶνα, Χειροτονήθηκε ἱερέας καὶ ἀργότερα ἔγινε Ἀρχιερέας καὶ ποιμένας τῆς Χίου. Στὰ τέλη τοῦ 1656 ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, σὰν διάδοχος τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου τοῦ Β'. Σὰν Μητροπολίτης, ἀλλὰ καὶ σὰν Πατριάρχης ἀναδείχθηκε ἄνδρας εὐλαβῆς, χρηστός, λόγιος καὶ ζηλωτῆς τῶν καλῶν πραγμάτων καὶ τῆς εὐσέβειας. Σὰν Πατριάρχης, ἀνέπτυξε ἰδιαίτερα τὴν Ἑλληνικὴ παιδεία. Κάποια ἐπιστολὴ του ὅμως, ἔπεσε στὰ χέρια τῆς ὑψηλῆς Πύλης, πού θεώρησε τὸ περιεχόμενό της ἐπαναστατικόν. Ἔτσι ὁ τότε Σουλτάνος Ἰμπραήμ ὁ Α', διέταξε τὴν θανάτωση τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου. Ἔτσι συνελήφθη καὶ τὸν πίεζαν νὰ δεχτεῖ τὸν ἰσλαμισμό γιὰ νὰ σωθεῖ. Ἀλλ' ὁ Παρθένιος ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Τότε τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου, στὶς 24 Μαρτίου 1657, τὸν κρέμασαν στὴν Καγκελωτὴ πύλη Παρμάκ - Καπου. Μὲ διαταγὴ τοῦ Μ. Βεζίρη Μεχμέτ Κιουπουλοῦ τὸ λείψανο, παρέμεινε κρεμασμένο γιὰ τρεῖς μέρες καὶ κατόπιν τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα. Ἀργότερα τὸ παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν σ' ἕνα νησί «τὴ λεγομένη τῶν Πριγκίπων». Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συνέγραψε ὁ Συρίγου Μελέτιος.

Ὁ Ὅσιος Ζαχαρίας ὁ Ῥώσος

Οἱ Ἅγιοι Στέφανος καὶ Πέτρος μάρτυρες

Οί ἐν Καζάν (+ 1552).

Ἀγιολόγιον - Μάρτιος 25

- Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ Ἐπέτειος Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας 1821
- Ὁ Ὅσιος Σεννούφιος ὁ Σημειοφόρος
- Οἱ Ἁγίες Πελαγία καὶ Θεοδοσία
- Ὁ Ἅγιος Μάρτυς ἀπὸ τοὺς δήμιους

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ Ἐπέτειος Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας 1821

Εἶναι τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς θείας ἐνσάρκωσης, ποὺ μὲ τόσο σαφῆ τρόπο μας τὸ παρουσιάζει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ Εὐαγγέλιό του (κεφ. Α΄ στίχ. 26-38). Τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ θεόσταλτος ἀρχάγγελος Γαβριήλ παρουσιάζεται καὶ λέει στὴν Παρθένα Μαρία ὅτι θὰ γεννήσει υἱό, ποὺ θὰ εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἀξίζει, ὅμως, νὰ δοῦμε πῶς οἱ ἐμπνευσμένοι ὑμνωδοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας ἔψαλαν τὸ κοσμοσωτήριο ἄγγελμα:

«Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια παρθενικὴ πανήγυρις τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται· ὁ Ἀδὰμ καινουργεῖται ἢ Εὐὰ τῆς πρώτης λύπης ἐλευθεροῦται καὶ ἡ σκηνὴ τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας τῇ θεώσει τοῦ προσληφθέντος φυράματος ναὸς Θεοῦ κεχηρημάτικεν. Ὡ μυστήριον! Ὁ τρόπος τῆς κενώσεως ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως ἄφραστος. Ἄγγελος λειτουργεῖ τῷ θαύματι, παρθενικὴ γαστήρ τὸν Υἱὸν ὑποδέχεται, Πνεῦμα ἅγιον καταπέμπεται, Πατὴρ ἄνωθεν εὐδοκεῖ, καὶ τὸ συνάλλαγμα κατὰ κοινήν πραγματεύεται βούλησιν, ἐν ᾧ καὶ δι' οὐ σωθέντες, συναδᾶ τῷ Γαβριήλ, πρὸς τὴν Παρθένον βοήσωμεν· χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν καθ' ἡμᾶς προσλαβόμενος φύσιν πρὸς ἑαυτὸν ἐπανήγαγεν».

Ὁ Ὅσιος Σεννούφιος ὁ Σημειοφόρος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν ἀσκητὴ τῆς Νιτρίας Σεννούφιο.

Οἱ Ἁγίες Πελαγία καὶ Θεοδοσία

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς ἀπὸ τοὺς δήμιους

Αὐτὸς γνώρισε τὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἐκλείσαν σὲ βρωμερῇ ἀπομόνωση καὶ πέθανε μᾶλλον ἀπὸ ἀσφυξία.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 26

- Σύναξις Αρχαγγέλου Γαβριήλ
- Οί Άγιοι 26 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στὴ Γοτθία, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δυὸ εἶναι Πρεσβύτεροι, Βαθούσης (ἢ Ααθούσης) καὶ Οὐίρκας (ἢ Οὐήρικας) μὲ τοὺς δυὸ γιούς του καὶ τὶς τρεῖς θυγατέρες του καὶ Ἀρπύλας ὁ μοναχός, λαϊκοὶ δέ, Ἄβηπας, Ἄγνός (ἢ Ἀγγίας), Ρύαξ (ἢ Ρυΐας), Ἡγάθραξ, Ἡσκόος (ἢ Ἡσκόης), Σύλλας, Σίγητζας (ἢ Σίδητζας), Σουηρίλας, Σεϊμβλᾶς, Ὀέρμας (ἢ Ὀέρθας), Φίλγας καὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες Ἄννα, Ἀλλᾶς, Βάρις (ἢ Βάρκα), Μωίκω, Μαμίκα, Οὐϊρκω (ἢ Οὐήκω) καὶ Ἀνιμαῖς
- Οἱ Άγιοι Κοδρᾶτος, Θεοδόσιος, Μανουήλ καὶ ἄλλοι σαράντα (40) ἀπὸ τὴν Ἀνατολή
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητής, ἡγούμενος Τρίγλιας
- Διήγησις ὠφέλιμη Μάλχου μοναχοῦ, πού αἰχμαλωτίστηκε
- Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Νέος ἀδελφός τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ
- Ὁ Άγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας
- Ὁ Άγιος Πούλιος ὁ Ἀναγνώστης

Σύναξις Αρχαγγέλου Γαβριήλ

Γαβριήλ σημαίνει ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Στὴν Ἁγία Γραφή, τὸν ἀρχάγγελο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ συναντᾶμε μία φορὰ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ δυὸ φορές στὴν Καινὴ. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, μᾶς τὸν παρουσιάζει ὁ Δανιήλ σὲ μία ὄρασή του (Η΄ 16-17), ὅταν ζητάει ἀπ' αὐτὸν τὴν ἐξήγησή της. Ἐκεῖ παρουσιάζεται μπροστὰ του κάποιος ἄνθρωπος, πού εἶναι ὁ Γαβριήλ, καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι τὸ κριάρι μὲ τὰ δυὸ κέρατα σήμαινε τοὺς βασιλεῖς τῆς Μηδίας καὶ τῆς Περσίας. Ὁ δὲ τριχωτὸς τράγος, τὸ βασιλιά τῆς Ἑλλάδας. Στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ στέλνεται στὸ Ζαχαρία (Λουκ. Α΄, 11-19) καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ γυναῖκα του Ἐλισάβετ θὰ συλλάβει καὶ θὰ γεννήσει τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Ὁ Γαβριήλ, ἐπίσης, εἶναι αὐτὸς πού εὐαγγελίζεται στὴν Παρθένο Μαρία τὴν ἄσπορη σύλληψη καὶ γέννηση τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ.

Οἱ Άγιοι 26 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στὴ Γοτθία, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δυὸ εἶναι Πρεσβύτεροι, Βαθούσης (ἢ Ααθούσης) καὶ Οὐίρκας (ἢ Οὐήρικας) μὲ τοὺς δυὸ γιούς του καὶ τὶς τρεῖς θυγατέρες του καὶ Ἀρπύλας ὁ μοναχός, λαϊκοὶ δέ, Ἄβηπας, Ἄγνός (ἢ Ἀγγίας), Ρύαξ (ἢ Ρυΐας), Ἡγάθραξ, Ἡσκόος (ἢ Ἡσκόης), Σύλλας, Σίγητζας (ἢ Σίδητζας), Σουηρίλας, Σεϊμβλᾶς, Ὀέρμας (ἢ Ὀέρθας), Φίλγας καὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες Ἄννα, Ἀλλᾶς, Βάρις (ἢ Βάρκα), Μωίκω, Μαμίκα, Οὐϊρκω (ἢ Οὐήκω) καὶ Ἀνιμαῖς

Ἐζησαν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ τῶν Γότθων Ἰουγγουρίχου καὶ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Γρατιανοῦ (375-383). Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Άγιοι ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ καὶ κήκκαν ζωντανοὶ

ἀπὸ τὸν προαναφερθέντα βασιλιὰ τῶν Γότθων. Τότε συνέβη καὶ κάτι τὸ ἀξιοσημείωτο. Κάποιος χριστιανός, ἔφερε στὴν Ἐκκλησία πρόσφορο, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμή τὸν συνέλαβαν οἱ εἰδωλολάτρες καὶ ἀφοῦ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ ἔγινε ὁ ἴδιος πρόσφορο στὸν Θεό, παίρνοντας τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μέσα στὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς.

Οἱ Ἅγιοι Κοδράτος, Θεοδόσιος, Μανουήλ καὶ ἄλλοι σαράντα (40) ἀπὸ τὴν Ανατολή

Ἐπῆρξαν ὅλοι στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες αὐτοκράτορες. Ἀφοῦ τοὺς συνέλαβαν, τοὺς πίεζαν ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐπανέλαβαν πολλές φορές τὴν ὁμολογία τους καὶ δήλωσαν, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λιποτακτοῦσαν ἀπὸ τὴν σημαία τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπελπισμένος ὁ δικαστής, διέταξε νὰ διανοίξουν τὶς πλευρὲς τους. Ὅταν καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστήριο στάθηκε ἀνίσχυρο νὰ μεταβάλλει τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν Χριστό, διέταξε τὸν ἀποκεφαλισμὸ τους.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητής, ἡγούμενος Τρίγλιας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Ἀρμενίου (813-820). Ἀφοσιώθηκε μὲ θέρμη στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, καὶ δὲν ἄργησε νὰ διακριθεῖ γιὰ τὴν ὑπέροχη ἀρετὴ του. Σὰν ἡγούμενος τῆς μονῆς Τρίγλιας, διακρίθηκε ὄχι μόνο γιὰ τὴν συνετὴ καὶ χρηστὴ διοίκησή του, ἀλλὰ καὶ διότι φρόντιζε μὲ ζῆλο γιὰ τὸ πνευματικὸ μέρος τῆς μοναστηριακῆς ζωῆς, πὺ εἶναι καὶ ὁ κυριότερος σκοπὸς τῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ε' ἐξέδωσε διαταγὲς ἐναντίων τῶν ἁγίων εἰκόνων, τότε ὁ ἡγούμενος Στέφανος ἄφησε τὸ μοναστήρι του καὶ κατέβηκε στὶς πόλεις. Ἐκεῖ στήριζε τοὺς διωκόμενους καὶ ἐνίσχυε τὴν ἀκαμπτὴ ἀντίστασή τους. Γιὰ τὶς ἐνέργειές του αὐτὲς συνελήφθη καὶ ὑποβλήθηκε σὲ φυλακίσεις καὶ ἐξορίες. Μέσα δὲ σ' αὐτὲς τὶς κακοπάθειες, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. (Ἡ μνήμη του ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 3ῃ Σεπτεμβρίου).

Διήγηση ὠφέλιμη Μάλχου μοναχοῦ, πὺ αἰχμαλωτίστηκε

Μὲ δυὸ λόγια ἢ διήγηση αὐτὴ ἔχει ὡς ἐξῆς: ὁ Μάλχος, πὺ ἦταν μοναχὸς σὲ κάποιο μοναστήρι, ἔκανε παρακοὴ στὸν Γέροντά του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του τὴν Μαρώνια τῆς Συρίας, γιὰ νὰ παραλάβει τὴν κληρονομιά τῶν πεθαμένων γονιῶν του. Στὸ δρόμο τὸν συνέλαβαν Σαρακηνοὶ καὶ μαζί μὲ μία γυναῖκα τοὺς πούλησαν σ' ἕναν Αἰθίοπα. Ἐκεῖ ὁ Μάλχος ἔδειξε ἄριστο παράδειγμα ὑπηρετοῦ. Καὶ ὁ κύριος του γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψει, τοῦ πρότεινε νὰ παντρευτεῖ τὴν συναιχμάλωτό του γυναῖκα. Ὁ Μάλχος τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μοναχὸς καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παντρευτεῖ. Ὁ Αἰθίοπας ὁμως τὸν ἀπειλήσε καὶ ἔτσι ὁ Μάλχος ἔκανε εἰκονικὸ γάμο μὲ τὴν γυναῖκα αὐτή. Κάποια νύχτα, κατόρθωσαν καὶ δραπέτευσαν, ἀλλ' ὁ Αἰθίοπας μαζί μ' ἕναν ὑπηρετὴ του τοὺς κυνήγησαν. Αὐτοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν μπῆκαν σὲ μία σπηλιά, πὺ ἦταν γεμάτη ἄγρια θηρία. Ἐκαναν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὰ θηρία δὲν τοὺς ἄγγιξαν καθόλου. Μόλις ὁμως μπῆκε στὴ σπηλιά ὁ Αἰθίοπας μὲ τὸν ὑπηρετὴ του, γιὰ νὰ σφάξουν τὸν Μάλχο μὲ

τὴν γυναῖκα, ὄρμησε μία λέαινα καὶ τοὺς κατασπάραξε. Τότε ὁ Μάλχος μὲ τὴν γυναῖκα, ἀφοῦ εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρία τους, ἡ μὲν γυναῖκα μπῆκε σὲ γυναικεῖο μοναστήρι, ὁ δὲ Μάλχος γύρισε στὸ δικό του, συλλογιζόμενος ὅτι ἡ παρακοὴ τὸν ὀδήγησε σὲ ἄσχημες περιπέτειες, καὶ πὼς ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος εἶναι αὐτὸς τῆς ὑπακοῆς.

Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Νέος ἀδελφὸς τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ

Ἡ βιογραφία του σώζεται χειρόγραφη στὴ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ καὶ ἄλλοῦ.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς Γεώργιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας καὶ κάποτε βρέθηκε στὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης. Ἐκεῖ πῆγε σὲ κάποιο Ἀγαρηνὸ τοξοποιὸ γιὰ νὰ φτιάξει τὸ τόξο του. Σὲ κάποια στιγμή ὅμως ὁ Ἀγαρηνὸς τοξοποιὸς ἔβρισε τὸν Χριστὸ καὶ ὁ Γεώργιος μὲ δυνατὴ φωνὴ τοῦ εἶπε ὅτι, «μέγας μόνος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...». Αὐτὸ ἄκουσαν οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι Τοῦρκοι, ὄρμησαν ἐπάνω του καὶ τὸν χτύπησαν σκληρὰ. Κατόπιν τὸν ὀδήγησαν στὸν ἡγεμόνα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ γενναῖος Γεώργιος ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Τότε ἀκολούθησε μία σειρὰ φρικτῶν βασανιστηρίων καὶ αὐστηρῆς ἀπομόνωσης. Κατόπιν μὲ ὑποσχέσεις καὶ κολακεῖες προσπάθησαν νὰ κάμψουν τὸ φρόνημά του, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Γεώργιος, πού ἦταν ἐγγράμματος, μὲ εὐστοχες ἀπαντήσεις ὁμολογοῦσε τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Τελικὰ τὴν Μ. Τρίτη στὶς 26 Μαρτίου 1437 τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ μὲ φρικτὸ τρόπο καὶ ἔτσι πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ἦταν σὲ ἡλικία 30 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Πούλιος ὁ Ἀναγνώστης

Αγιολόγιον - Μάρτιος 27

- Ἡ Ἁγία Ματρώνα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ὅσιος Κήρυκος ὁ ἐν τῷ Ἄσπρῳ
- Οἱ Ἅγιοι Φίλητος, Λυδία, τὰ δύο τους παιδιά Θεοπρέπιος καὶ Μακεδόνας, Ἀμφιλόχιος ὁ δούκας καὶ Κρονίδης ὁ Κομενταρήσιος
- Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος
- Ὁ Προφήτης Ἀνάνι
- Ὁ Ὅσιος Παῦλος ἐπίσκοπος Κορίνθου
- Ὁ Ὅσιος Εὐτύχιος

Ἡ Ἁγία Ματρώνα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη

Ἡ Ματρώνα ἔζησε στὰ ἀρχαῖα χριστιανικὰ χρόνια καὶ ἦταν ὑπηρέτρια, στὸ σπίτι ἐνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματοῦχου Ἑβραίου, στὴ Θεσσαλονίκη. Αὐτὸς ἦταν παντρεμένος μὲ μία, ἐπίσης Ἑβραία, πὸν ὀνομαζόταν Παντίλλα. Ἡ Ματρώνα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν οἱ κύριοί της, ἔγινε χριστιανή. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔμεινε κρυφὸ γιὰ πολὺ καιρὸ, διότι ἐκτελοῦσε μὲ πολλή ἀκρίβεια τὴν ὑπηρεσία της καὶ εἶχε τὴν εὐμένεια τῆς κυρίας της. Μὲ τὸν καιρὸ, ὅμως, ἀποκαλύφθηκε. Ἐνῶ ἡ Ἑβραία κυρία πῆγαινε στὴ συναγωγή, ἡ Ματρώνα ἐκμεταλλεζόμενη τὴν εὐκαιρία ἐκτελοῦσε τὰ θρησκευτικὰ της καθήκοντα στὴ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Τὴν κατασκόπευσαν, ὅμως, οἱ ἄλλες ὑπηρέτριες καὶ τὴν πρόδωσαν στὴν Παντίλλα. Ἡ σκληρὴ Ἑβραία τὴν κάλεσε νὰ τῆς πεῖ ἂν ὅλα αὐτὰ ἀληθεύουν. Ἡ Ματρώνα τότε ὁμολογεῖ τὴν πίστη της καὶ κακοποιεῖται ἄγρια ἀπὸ τὴν Παντίλλα. Χωρὶς καμιὰ μνησικακία ἡ Ματρώνα, ὁμολογεῖ καὶ πάλι ὅ,τι ὑπαγορεύει ἡ συνείδησή της, δηλαδὴ Χριστὸν Ἐσταυρωμένον. Διότι ἡ ψυχὴ της εἶχε μέσα «ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυπόκριτου». Δηλαδή, ἀγάπη ἀπὸ καθαρὴ καὶ ἀνιδιοτελῆ καρδιὰ καὶ συνείδηση ἀγαθὴ, ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε τύψη, καὶ πίστη ἀληθινή. Ἡ Παντίλλα τότε μὲ περισσότερη ὠμότητα τὴν μαστιγώνει καὶ τὴν ρίχνει στὴ φυλακή. Ἐκεῖ μέσα ἡ Ματρώνα παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸ Θεό.

Ὁ Ὅσιος Κήρυκος ὁ ἐν τῷ Ἄσπρῳ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Φίλητος, Λυδία, τὰ δύο τους παιδιά Θεοπρέπιος καὶ Μακεδόνας, Ἀμφιλόχιος ὁ δούκας καὶ Κρονίδης ὁ Κομενταρήσιος

Σὲ καιρὸ διωγμοῦ, καὶ ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἀδριανὸς (117-138), ὁ Φίλητος μὲ τὴν

σύζυγό του Λυδία καὶ τὰ δύο τους παιδιά, συνελήφθησαν καὶ τοὺς ζητήθηκε ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἀλλὰ γονεῖς καὶ παιδιά, ἔμειναν πιστοὶ στὴν ὁμολογία Του. Οὔτε ταράχτηκαν καθόλου, ὅταν δόθηκε ἡ διαταγὴ νὰ τοὺς θανατώσουν μὲ βασανιστήρια. Ἀντίθετα, τὰ ἀπέμειναν μὲ θαυμαστὴ καρτερία. Τέτοια δὲ ὑπῆρξε ἡ σταθερότητα καὶ ἡ πραότητά τους ἀπέναντι στοὺς δημίους, ὥστε οἱ παρευρισκόμενοι ἄρχοντες, Ἀμφιλόχιος καὶ Κρονίδης, ἤλθαν καὶ αὐτοὶ στὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Καὶ ἐπειδὴ ἐπέμεναν, διατάχθηκε νὰ θανατώσουν μαρτυρικὰ καὶ αὐτούς. Κατόπιν, σειρὰ βασανιστηρίων ἐφαρμόστηκαν ἐναντίον τῆς οἰκογένειας, πὺ μὲ παρέμβαση τῆς θείας δυνάμεως δὲν εἶχαν ἀποτέλεσμα. Τελικὰ τοὺς βρῆκε ὁ θάνατος καὶ κατατάχθηκαν ὅλοι στὸν ἔνδοξο μαρτυρικὸ χορό.

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Προφήτης Ἀνάνι

Ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰούδα (955 π.Χ.). Ὁ βασιλιάς Ἀσὰ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶχε στὴν ἀρχὴ ἀποκρούσει νικηφόρα τὴν ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομῆ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Συρίας. Κατόπιν ὅμως ὁ Ἀσὰ συνθηκολόγησε μὲ τὸν βασιλιᾶ τῆς Συρίας καὶ τοῦ ἔστειλε χρυσὸ καὶ ἀσῆμι, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραήλ. Τότε ὁ Προφήτης Ἀνάνι, παρουσιάστηκε στὸν Ἀσὰ καὶ τοῦ ἔκανε δριμύτατη παρατήρηση (Β' Παραλειπ. ιστ' 7-10). Ὁ Ἀσὰ ὀργισμένος, φυλάκισε τὸν Προφήτη. Τελικὰ ὅμως αὐτὸς ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ἐπίσκοπος Κορίνθου

Ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ἐπισκόπου Ἀργους καὶ Ναυπλίου Πέτρου, βλέπε σχετικῶς 3 Μαΐου.

Ὁ Ὅσιος Εὐτύχιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Άγιολόγιον - Μάρτιος 28

- Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἡρωδίων
- Οἱ Ἅγιοι Ῥῶσοι Στέφανος ὁ Θαυματουργὸς καὶ Εὐστράτιος Ὁσιομάρτυρας, ὁ Σπηλαιώτης
- Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Ἱεροσολυμίτης

Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Νέος

Υπηρξε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πελεκητῆς στὴν Τρίγλια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἡρωδίων

Εἶπε ὁ Κύριος: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι». Δηλαδή, ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ με ἀκολουθεῖ σὰν μαθητῆς μου, ἄς διακόψει κάθε σχέση μετὰ τὸ διεφθαρμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἑαυτό του καὶ ἄς πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ ὑποστῆ γιὰ μένα ὄχι μόνο κάθε θλίψη καὶ δοκιμασία, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σταυρικὸ θάνατο. Καὶ τότε ἄς με ἀκολουθεῖ, μιμούμενος τὸ παράδειγμά μου. Ἐνας τέτοιος μαθητῆς, μέσα στοὺς 70 μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ἦταν καὶ ὁ Ἡρωδίων. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ὁ Ἡρωδίων ἀφοσιώθηκε στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, συνεργάτης τῶν 12 Ἀποστόλων, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Πέτρου. Μετὰ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου, στὴν Ἐκκλησία τῆς Πάτρας ἐπίσκοπος ἔγινε ὁ Ἡρωδίων. Τὰ καθήκοντα τῆς νέας του θέσης, ὁ Ἡρωδίων τὰ ἐπιτελοῦσε με ἀληθινὸ ἀποστολικὸ ζῆλο. Ἀλλὰ ἡ λύσσα τῶν εἰδωλολατρῶν ἔμελλε νὰ χτυπήσει καὶ αὐτόν. Ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, ἄγρια τὸν ἔδειραν καὶ τὸν λιθοβόλησαν. Ἐπειτα, μετὰ τὸν πιὸ ὠμὸ τρόπο τὸν ἔσφαξαν. Ἔτσι, ἡ ζωὴ του ἐπισφραγίσθηκε μετὰ τὴν ἔσχατη αὐταπάρνηση καὶ τὸ αἷμα του πότισε τὸν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ συνετέλεσε στὴ γρηγορότερη καρποφορία του στὴν ἑλληνικὴ γῆ. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 8ῃ Ἀπριλίου).

Οἱ Ἅγιοι Ῥῶσοι Στέφανος ὁ Θαυματουργὸς καὶ Εὐστράτιος Ὁσιομάρτυρας, ὁ Σπηλαιώτης

Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Ἱεροσολυμίτης

Συγγραφεὺς ἀνεκδότων συγγραμμάτων (+ 5ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Μάρτιος 29

- Οί Άγιοι Μᾶρκος ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων, Κύριλλος Διάκονος, καὶ τῶν ἐν Ἀσκαλῶνι καὶ Γάζῃ παρθένων γυναικῶν καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν
- Οί Άγιοι Ἰωνᾶς, Βαραχήσιος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς Ζανιθᾶς, Λάζαρος, Μαρουθᾶς, Ναρσῆς, Ἡλίας, Μαρη (κατ' ἄλλους Μαρής), Ἄβιβος, Σιμιάθη (κατ' ἄλλους Σιμιάθης) καὶ Σάβα ἢ Σώθα (κατ' ἄλλους Σάββας)
- Ὁ Άγιος Εὐστάθιος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Χίου Βιθυνίας
- Ὁ Άγιος Διάδοχος ἐπίσκοπος Φωτικῆς
- Οἱ Ὅσιοι Ἰωνᾶς καὶ Μᾶρκος
- Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος

Οἱ Άγιοι Μᾶρκος ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων, Κύριλλος Διάκονος, καὶ τῶν ἐν Ἀσκαλῶνι καὶ Γάζῃ παρθένων γυναικῶν καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν

Ὁ Άγιος Μᾶρκος ἦταν ἐπίσκοπος στὰ χρόνια του Μ. Κων/νου. Μία μέρα, κινούμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο, γκρέμισε ἓνα ναὸ τῶν εἰδώλων καὶ τὸν ἔκανε ἐκκλησία. Ὅταν ὅμως ἀνέλαβε αὐτοκράτωρ ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, συνέλαβε τὸ Μᾶρκο, διότι γκρέμισε τὸν εἰδωλολατρικὸ ναὸ. Τότε οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν μαστίγωσαν ἀλύπητα, τὸν ἔριξαν μέσα σὲ χαντάκια μὲ βρώμικο νερό. Μετὰ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τὸν παρέδωσαν σὲ μικρὰ παιδιά, νὰ τὸν τρυποῦν μὲ βελόνες. Ἐπειτα, ἔβρεξαν τὸ σῶμα του μὲ ἄλμη. Κατόπιν τὸν ἄλειψαν μὲ μέλι καὶ τὸν κρέμασαν ἀνάποδα στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ εἶναι τροφή στὶς μέλισσες καὶ στὶς σφήκες. Ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα ὁ Μᾶρκος τὰ ὑπέστη μὲ ἀνδρεία καὶ πολλή ὑπομονή. Ὅποτε, βλέποντας οἱ εἰδωλολάτρες αὐτὴ τὴν ἀνδρεία καὶ μεγαλοψυχία τοῦ γέροντα Μάρκου, ἔγινε στὶς ψυχὲς τοῦς μέγα θαῦμα. Ἀφοῦ τὸν κατέβασαν ἀπὸ ἐκεῖ πού τὸν εἶχαν κρεμασμένον, μετενόησαν, ἔγινε διδάσκαλός τους καὶ ἔμαθαν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀληθινὴ πίστη. Ἔρχεται, ἔτσι, νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει ὁ Άγιος Μᾶρκος τὸ θεόπνευστο λόγο τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλιάσης μηδὲ πτοηθῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν». Νὰ ἔχεις, δηλαδή, ἀνδρεία καὶ θάρρος. Μὴ φοβᾶσαι, οὔτε νὰ δειλιάσεις. Οὔτε νὰ τρομάξεις μπροστὰ στοὺς ἐχθρούς σου.

Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη ἔλαμψε καὶ ὁ Διάκονος Κύριλλος, καύχημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φοινίκης. Ἐπειδὴ στάθηκε ἀμετακίνητος στὴ χριστιανικὴ ὁμολογία καὶ κήρυττε κατὰ τῶν εἰδώλων, κίνησε τὴν μανία τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ξίφη ἄνοιξαν τὴν κοιλία του καὶ χύθηκαν τὰ σπλάχνα του. Μὲ τὸν ἴδιο θάνατο τελείωσαν τὴν ζωὴ τους καὶ ἀρκετὲς παρθένες γυναικὲς στὴν Ἀσκάλωνα καὶ τὴν Γάζα, καθὼς καὶ μερικοὶ ἱερωμένοι, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη συνορτάζεται τὴν ἡμέρα αὐτή.

Οἱ Άγιοι Ἰωνᾶς, Βαραχήσιος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς Ζανιθᾶς, Λάζαρος, Μαρουθᾶς, Ναρσῆς, Ἡλίας, Μαρη (κατ' ἄλλους Μαρής), Ἄβιβος, Σιμιάθη (κατ' ἄλλους

Σιμιάθης) και Σάβα ἢ Σώθα (κατ' ἄλλους Σάββας)

Ἦταν ἄσκητὲς καὶ μαρτύρησαν περίπου τὸ 330 μ.Χ., ὅταν βασιλιάς τῶν Περσῶν ἦταν ὁ Σαβώριος καὶ τῶν Ῥωμαίων ὁ Μέγας Κων/νος. Αὐτοὶ λοιπόν, ἀναχώρησαν ἀπὸ τὴν Μονὴ πὸν μόναζαν καὶ πῆγαν σὲ κάποια κωμόπολη, πὸν ὀνομαζόταν Μαρβιαβῶχ (ἢ Μαρμιαβῶχ). Ἐκεῖ ἐπισκέφθηκαν ἑννιά κρατούμενους Μάρτυρες στὴν εἰρκτή, τὸν Ζανιθά, Λάζαρο, Μαρουθά, Ναρσή, Ἡλία, Μαρή, Ἄβιβο, Σιμιάθη καὶ Σάβα (ἢ Σώβα) καὶ τοὺς ἐνθάρῳνναν στὸ μαρτύριο. Ἀμέσως τότε συνέλαβαν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀδήγησαν μπροστὰ σὲ τρεῖς ἄρχοντες τῶν Περσῶν, τὸν Μασδράθ, τὸν Σιρῶ καὶ Μαρμισή. Αὐτοὶ συμβούλευσαν τοὺς Ἰωνᾶ καὶ Βαραχήσιο ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ προσκυνήσουν τὴν φωτιά, τὸ νερὸ καὶ τὸν ἥλιο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἅγιοι στάθηκαν σταθεροὶ στὴν πίστη τους, τοὺς βασάνισαν φρικτὰ καὶ τοὺς θανάτωσαν ἀφοῦ κατατεμάχισαν τὰ σώματά τους. Τὰ ἅγια λείψανά τους τὰ ἀγόρασε κάποιος χριστιανὸς καὶ τὰ ἔθαψαν μαζί μὲ αὐτὰ τῶν ἑννιά προαναφερθέντων Μαρτύρων.

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Χίου Βιθυνίας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ μακροῦ καὶ πολυθόρουβου ἀγῶνα τῆς εἰκονομαχίας. Ἀπὸ νέος βάρδιζε τὸ δρόμο τῆς εὐσέβειας, στολισμένος μὲ βαθεῖα καὶ ἐνθερμη πίστη. Ἦταν συγχρόνως καὶ ἀκριβὴς τηρητὴς τῶν ἐντολῶν, τὶς ὁποῖες δὲν γνῶριζε μόνο ἀλλὰ καὶ ἐφάρμοζε. Τὴ ζωντανὴ αὐτὴ εὐσέβειά του καλλιέργησε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἔγινε μοναχὸς καὶ χειροτονήθηκε ὕστερα Ἰερέας. Ἡ κοινὴ ἀναγνώριση τῶν προτερημάτων αὐτῶν, τὸν ἀνέβασε στὴν ἐπισκοπὴ τῆς Χίου στὴ Βιθυνία. Στὴ νέα του αὐτὴ διακονία, ἔδειξε περισσότερα ποιμαντικὰ χαρίσματα καὶ ἐργάστηκε μὲ μεγαλύτερη ἀφοσίωση στὴ φιλανθρωπικὴ ἀποστολὴ του. Ἀπέναντι στοὺς εἰκονομάχους, ὁ εἰρηνικὸς ποιμενάρχης φάνηκε δυναμικὸς καὶ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὔτε πτοήθηκε, ὅταν εἶδε μπροστὰ τοῦ τὸν ἄγριο διωγμὸ. Φυλακίστηκε καὶ στὴ συνέχεια ἐξορίστηκε. Ἀλλ' ἀπὸ παντοῦ συμμετεῖχε στὴν ἄμυνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὑπέμεινε δὲ ἀπερίγραπτες στερῆσεις πείνας, γυμνότητος καὶ ἄλλων κακουχιῶν. Τελικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα τοῦ στὸ Θεό, τοῦ ὁποῖου ἔλαμψε πιστὸς καὶ γνήσιος ὑπηρέτης, πὸν προτίμησε τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἐγῶιστικὴ διατήρηση τοῦ ἀξιώματός του.

Ὁ Ἅγιος Διάδοχος ἐπίσκοπος Φωτικῆς

Δὲν τὸν ἀναφέρουν οἱ Συναξαριστές. Συναντᾶται στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Δ 34 φ. 68α, μαζί μὲ τὸν πρεσβύτερο Μᾶρκο τὸν μεγάλο ἄσκητὴ (+5 Μαρτίου), ὅπου ὑπάρχει καὶ κοινὸς Κανόνας τῶν δυὸ μὴ ὀλοκληρωμένους. Ὁ Ἅγιος Διάδοχος, ἐπίσκοπος Φωτικῆς τῆς Παλαιᾶς Ἡπείρου, ἔζησε τὸν 5ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ εἶχε τὸ χάρισμα τῆς εὐγλωπτίας, ἀλλὰ καὶ τῆς συναρπαστικῆς συγγραφῆς. Τὰ 100 γνωστικὰ ἀσκητικὰ κεφάλαια πὸν ἔγραψε, διαβάζονταν μὲ ἀπληστία ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς. Ἐπίσης ἔγραψε καὶ ἄλλα, ὅπως τὴν «Ὁραση» καὶ λόγο στὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου.

Οἱ Ὅσιοι Ἰωνᾶς καὶ Μᾶρκος

(Ρώσοι, +15ος αἰ.).

Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος

Ὁ Σιναΐτης Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Σινᾶ (+ 7ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Μάρτιος 30

- Ο Άγιος Ιωάννης συγγραφέας τῆς Κλίμακος
- Ο Προφήτης Ἰωὴλ ἢ Ἰωάδ
- Ο Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν τῷ φρέατι
- Ο Άγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
- Ἡ Αγία Εὐβούλη
- Ο Άγιος Ζαχαρίας Μητροπολίτης Κορίνθου
- Ο Άγιος Βίκτωρ

Ὁ Άγιος Ἰωάννης συγγραφέας τῆς Κλίμακος

Ἦταν γιὸς πλούσιας καὶ εὐσεβέστατης οἰκογενείας καὶ εἶχε πάρει πολὺ καλὴ μόρφωση. Νέος ἀκόμα, ἀφοσιώθηκε στὴν προσευχὴ, τὶς μελέτες καὶ τὴν συγγραφικὴ ἐργασία. Πῆγε στὸ ὄρος Σινᾶ, κοντὰ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀναχωρητὲς, τὸν Μαρτύριο, ὁ ὁποῖος καθοδηγοῦσε πνευματικὰ καὶ ἀσκητικὰ τὸ νεαρὸ Ἰωάννη. Μετὰ τέσσερα χρόνια, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς σοφίας του εἶχε διαδοθεῖ εὐρύτατα. Πολλοὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔρχονταν κοντὰ του γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλή του. Μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη ἀπαιτήση τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς Σινᾶ, δέχθηκε καὶ ἔγινε γιὰ μερικὰ χρόνια ἡγούμενός τους. Ἡ νοσταλγία, ὅμως, τῆς ἐρημικῆς ζωῆς ἔκανε τὸν Ἰωάννη νὰ ἀποσυρθεῖ καὶ νὰ ἀφοσιωθεῖ πάλι στὶς μελέτες του. Πέθανε περίπου τὸ 650 καὶ ἄφησε δυὸ σπουδαιότατα συγγράμματα, τὴν Κλίμακα καὶ τὸν Λόγον πρὸς τὸν Ποιμένα. Νὰ μερικοὶ λόγοι του, ἀπὸ τὴν Κλίμακα, σχετικὰ μὲ τὸ θεμέλιο τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπεινοφροσύνη: 1) «Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι οὐράνιος ἀνεμοστρόβιλος ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνεβάσῃ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς ἀμαρτίας στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ». 2) «Μητέρα τῆς πηγῆς εἶναι ἡ ἄβυσσος τῶν ὑδάτων, πηγὴ δὲ τῆς διακρίσεως ἡ ταπείνωσις».

Ὁ Προφήτης Ἰωὴλ ἢ Ἰωάδ

Ἰωάδ κατὰ τοὺς συναξαριστὲς, Ἰωὴλ κατὰ τὴν Β' Παραλειπομένων (θ' 29). Ἀπὸ τὴν Σαμάρεια καταγόμενος κατὰ τοὺς συναξαριστὲς ἀπὸ τὸν Ἰούδα κατὰ τὴν Γραφή (Γ' Βασιλ. 10). Αὐτὸς λοιπὸν ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸ πρὸς τὸν βασιλιὰ Ἱεροβοὰμ γιὰ νὰ ἐλέγξει αὐτὸν γιὰ τὶς δαμάσεις (Γ' Βασιλ. ιγ' 2). Ὄταν δὲ ἄπλωσε τὸ χέρι του ὁ Ἱεροβοὰμ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν προφήτη, ξεράθηκε τὸ χέρι του καὶ ἀποκαταστάθηκε πάλι διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ προφήτου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ προφήτης πῆρε ὄρκο στὸν Θεὸ νὰ μὴ φάει καὶ πιεῖ, αὐτὸς ἔφαγε παραπλανηθεὶς ἀπὸ τὸν ψευδοπροφήτη Ἐνβέ. Γι' αὐτὸ κατασπαράχθηκε, γιὰ τὴν παρακοή του, ἀπὸ ἓνα λιοντάρι, χωρὶς ὅμως τὸ θηρίο νὰ φάει τὸ σῶμα του. Τάφηκε δὲ κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πλανήσαντος αὐτὸν ψευδοπροφήτου Ἐνβέ. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι, ἄλλος εἶναι ὁ προφήτης Ἰωὴλ ποὺ τὴν μνήμη του γιορτάζουμε τὴν 19η Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ὁσῖος Ἰωάννης ὁ ἐν τῷ φρέατι

Γεννήθηκε στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Ἡ εὐσεβὴς μητέρα του τὸν πότισε μὲ τὰ νάματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ἀργότερα ὁ Ἰωάννης κατέφυγε στὴν ἔρημο ὅπου ἀφοσιώθηκε στὴ μελέτη καὶ τὴν πνευματικὴ ἄσκηση. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέρος ποὺ ἔμενε ἦταν μία μικρὴ σπηλιά, ἀναγκάστηκε ὁ εὐσεβὴς ἐρημίτης νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς ἀσκητήριον, ἕνα ξεροπήγαδο. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπωνομάστηκε: Ἰωάννης ὁ ἐν τῷ φρέατι. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ἦλθαν κι ἄλλοι στὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔκτισαν μικρὰ κελιά γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, δὲν ἤθελε πλέον νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ξεροπήγαδο, ποὺ εἶχε συνδεθεῖ μὲ τόσα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἐπικοινωνοῦσε ὅμως μὲ τοὺς νεοελθόντες καὶ χρησίμευε ὡς πολῦτιμος σύμβουλος καὶ καθοδηγὸς τους. Ἔτσι ὥστε ἡ μικρὴ ἐκεῖνη ἀδελφότητα, καταρτιζόταν καὶ προαγόταν κατὰ Χριστὸν ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ἡ Ἁγία Εὐβούλη

Ἦταν μητέρα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας Μητροπολίτης Κορίνθου

Ἦταν Ἐπίσκοπος Κορίνθου καὶ συκοφαντήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὅτι συνεργαζόταν μὲ τοὺς Ἑνετοὺς, κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Μοροζίνη στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἑλλήνων. Συνελήφθη καὶ ἀφοῦ βασανίστηκε σκληρὰ ὁδηγήθηκε στὸν κριτῆ, ὁ ὁποῖος τὸν προέτρεψε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ γίνῃ μουσουλμάνος. Ὁ Ζαχαρίας, μὲ ἀηδία ἄκουσε τὴν πρόταση αὐτῆ τοῦ κριτῆ καὶ γι' αὐτὸ βασανίστηκε φρικτὰ. Καταδικάστηκε νὰ καεῖ ζωντανὸς στὴ φωτιὰ περιστρεφόμενος! Οἱ χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου κατόρθωσαν, ἀφοῦ πρόσφεραν μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ στὸν Τούρκο ἔπαρχο, νὰ μεταβληθεῖ ὁ φρικτὸς αὐτὸς τρόπος τῆς θανατικῆς καταδίκης. Ἔτσι ὁ νέος ἱερομάρτυρας Ζαχαρίας ἀποκεφαλίστηκε στὴν Κόρινθο, 30 Μαρτίου 1684, Κυριακῆ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ

Μαρτύρησε στή Θεσσαλονίκη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, μαζί με ἔντεκα ἄλλους μάρτυρες. Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται τὴν 30ῃ Μαρτίου ἢ τὴν 1ῃ Ὀκτωβρίου.

Αγιολόγιον - Μάρτιος 31

- Ο Άγιος Υπάτιος επίσκοπος Γαγγρών
- Ο Όσιος Ακάκιος ό Όμολογητής, επίσκοπος Μελιτηνής
- Οί Άγιοι Αύδᾶς επίσκοπος, οί μαζί μ' αυτόν Έννέα Μάρτυρες καί ἄλλοι πολλοί Άγιοι, πού μαρτύρησαν στήν Περσία
- Ο Άγιος Μένανδρος
- Ο Όσιος Βλάσιος
- Οί Άγιοι τριάντα όκτώ (38) Μάρτυρες
- Ο Όσιος Στέφανος ό Θαυματουργός
- Ο Άγιος Θεόφιλος πού μαρτύρησε στήν Κρήτη
- Ο Όσιος Ιωνᾶς Μητροπολίτης πασών τών Ρωσιών
- Ο Όσιος Ίννοκέντιος Βενιαμίνωφ Μητροπολίτης, Μέγας Ίεραπόστολος Αλάσκας

Ο Άγιος Υπάτιος επίσκοπος Γαγγρών

Ο Υπάτιος ήταν μορφή από εκείνες πού δόξασαν τήν Έκκλησία στους πρώτους αιώνες της καί αγωνίσθηκαν για τó θρίαμβο του χριστιανισμού καί τής Όρθοδοξίας. Ήταν επίσκοπος Γαγγρών στα χρόνια του Μεγ. Κων/νου καί συμμετείχε στήν Α' Οικουμενική Σύνοδο στή Νίκαια, κατά τής πλάνης του Άρειου. Στο ποιμαντικό του έργο, έξακολούθησε νά διδάσκει καί νά καθοδηγεί τó ποιμνίό του, αλλά κυρίως αντιμαχόταν τις αίρέσεις, καί ιδιαίτερα τήν αίρεση τών Ναυτιανών. Η επιτυχία με τήν όποία καταπολεμοῦσε τους Ναυτιανούς, ξεσήκωσε τὰ ἄγρια πάθη τους καί ζητούσαν τήν έξόντωσή του. Τότε, οί προβατόσχημοι αυτοί λύκοι με δόλιο τρόπο, άφου χρησιμοποιήσαν σαν όργανα άχρείους ειδωλολάτρες, στήν κατάλληλη ευκαιρία, σε μία κρημνώδη περιοχή, με ρόπαλα, μαχαίρια καί ξύλα, χτύπησαν τόν Υπάτιο μέχρι θανάτου. Έτσι, άποδήμησε άπ' αυτή τήν ζωή, με τόν τρόπο πού άποδήμησαν οί περισσότεροι Άγιοι τής Έκκλησίας μας: «Έλιθάσθησαν, επρίσθησαν, έπειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας άπέθανον». Δηλαδή, λιθοβολήθηκαν, προιονίσθηκαν, δοκίμασαν πολλούς πειρασμούς, πέθαναν με θάνατο από μαχαίρι. Αλλά σημασία έχει ότι στο τέλος τó αποτέλεσμα ήταν ή περιτράνη νίκη τους.

Ο Όσιος Ακάκιος ό Όμολογητής, επίσκοπος Μελιτηνής

Έζησε τόν πέμπτο αιώνα μ.Χ. περίπου τó 431. Διακρινόταν πολύ για τις άρετές του, τήν παιδεία του καί τόν όρθόδοξο ζήλο του. Όταν τάραξε τήν Έκκλησία ή αίρεση του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου, ό Ακάκιος διακρίθηκε για τήν επιμελημένη καί συστηματική έργασία του, για τήν προφύλαξη του ποιμνίου του άπ' αυτή τήν αίρετική πλάνη. Επιθυμώντας μάλιστα νά προσβάλει αυτή ευρύτερα καί νά συντελέσει στή γενική άπόκρουσή της από τήν Έκκλησία, έγραψε κατά του Νεστορίου. Ο Ακάκιος ήταν καί ικανότατος όμιλητής καί διδάσκαλος του λαου. Σώζεται δέ μία

όμιλία του, ή όποία έξεφωνήθη στην Έφεσο. Ό δέ Σ. Εύστρατιάδης, ισχυρίζεται ότι ύπηρξε και Άκάκιος Β΄ έπίσκοπος Μελιτηνής και τοποθετεί την γιορτή του στις 18 Απριλίου.

Οί Άγιοι Αύδᾶς έπίσκοπος, οί μαζί μ΄ αυτόν Έννέα Μάρτυρες και άλλοι πολλοί Άγιοι, πού μαρτύρησαν στην Περσία

Ό άγιος ιερομάρτυρας Αύδᾶς, ό έπίσκοπός της Περσίας και οί μαζί μ΄ αυτόν έορταζόμενοι Άγιοι Μάρτυρες ήταν στα χρόνια του βασιλιᾶ τῶν Ρωμαίων Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (408-450) και Ίσδιγέρδου τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν (399-420). Τό έτος 412 ό Ίσδιγέρδης κίνησε σκληρό διωγμό κατά τῶν Χριστιανῶν, μέ τήν έξής άφορμή. Ό Αύδᾶς, πού ήταν στολισμένος μέ πολλά είδη άρετῶν, άπό ιερή άγανάκτηση, γκρέμισε τόν ναό, στόν όποίο οί Πέρσες λάτρευαν τήν φωτιά. Όταν τό έμαθε αυτό ό βασιλιάς άπό τούς μάγους, έστειλε και έφεραν μπροστά του τόν Αύδᾶ. Στην άρχή κατηγορήσε μέ ήπιότητα τήν πράξη του και τόν πρόσταξε νά ξανακτίσει τόν ναό. Ό Αύδᾶς άρνήθηκε. Τότε ό Ίσδιγέρδης γκρέμισε όλες τις έκκλησίες τῶν χριστιανῶν και θανάτωσε τόν Αύδᾶ μαζί μέ άλλους έννιά προκρίτους χριστιανούς. Μετά 30 χρόνια, κινήθηκε νέος διωγμός κατά τῶν χριστιανῶν, όπου πολλοί Άγιοι θυσιάστηκαν στο βωμό τῆς άληθινῆς πίστης. Όπως λ.χ. ό ευγενικῆς καταγωγῆς Όρμίσδης, ό διάκονος Βενιαμίν ό μεγαλομάρτυρας κ.ά. Όλων αὐτῶν, πού άγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν κατά τόν διωγμό αυτό, όρισε μνήμη τιμητική ή άγία μας Έκκλησία μαζί μ΄ αυτή τοῦ Έπισκόπου Αύδᾶ, για νά δείξει, ότι γνωστοί και άγνωστοι στοὺς ανθρώπους ήρωες τῆς πίστης, έχουν κοινή τιμή στόν οὐρανό και κοινά θα άπολαύσουν τὰ στεφάνια τῶν μεγάλων άγώνων και τῆς άθάνατης δόξας τους. (Νά σημειώσουμε έδῶ, ότι ή μνήμη τοῦ Άγίου Αύδᾶ έπαναλαμβάνεται - σαν Αβδαϊος - και τήν 5η Σεπτεμβρίου).

Ό Άγιος Μένανδρος

Μαρτύρησε άφοῦ τόν έσυραν γυμνό, πάνω σέ αιχμηρές πέτρες. [Στόν Λαυριωτικό Κώδικα 170 ή μνήμη του φέρεται κοινή μετά τοῦ Άγίου Σαβίνου (βλ. 16 Μαρτίου) τήν 28η Μαρτίου].

Ό Όσιος Βλάσιος

Γεννήθηκε στην πόλη τοῦ Άμορίου και άπεβίωσε ειρηνικά.

Οί Άγιοι τριάντα όκτώ (38) Μάρτυρες

Ήταν όλοι συγγενείς μεταξύ τους και μαρτύρησαν δια ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Θαυματουργός

Απεβίωσε εἰρηνικά. (Ὁρισμένα Μηνολόγια, τοποθετοῦν τὴν μνήμη του καὶ τὴν 28ῃ Δεκεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος πὺ μαρτύρησε στὴν Κρήτη

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Τὴ μνήμη του βρίσκουμε στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1575 καὶ στοὺς Λαυριωτικὸς Η 76, Δ 25 καὶ Δ 45, ὅπου ὑπάρχει καὶ πλήρης ἀκολουθία του.

Ὁ Ὅσιος Ἰωνᾶς Μητροπολίτης πασῶν τῶν Ῥωσιῶν

Γνωστὸς στὴ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία, ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Εἶναι γιὰ τοὺς Ῥώσους ὅ,τι εἶναι γιὰ μᾶς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς (1375-1461). Τὴν ἀκολουθία του συνέταξε ὁ Ἱεροδιάκονος Θεόφιλος Πασχαλίδης καὶ τὴν ἐξέδωσε στὴν Πετρούπολη τὸ 1897.

Ὁ Ὅσιος Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ Μητροπολίτης, Μέγας Ἱεραπόστολος Ἀλάσκας

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «ΑΛΑΣΚΑ-Ὁρθόδοξο Συναξάρι» τοῦ Γεωργίου Ε. Πιπεράκη, τῶν ἐκδόσεων «ΠΑΡΟΥΣΙΑ».

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 01

- Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγύπτια
- Ὁ Ὁσιος Μακάριος ὁ ὁμολογητῆς ἡγούμενος ἱεραῶς Μονῆς Πελεκητῆς
- Οἱ Ἅγιοι Γερόντιος καὶ Βασιλείδης
- Ὁ Δίκαιος Ἄχαζ
- Ὁ Ἅγιος Πολυνίκης
- Ὁ Ὁσιος Εὐθύμιος Σαυζδαλίας
- Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ νεομάρτυς, ὁ Ῥώσος
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Διονύσιος, Ἰγγενιανή, Πάκερος (ἢ Πάνταινος), Παρθένιος καὶ Σατουρνῖνος

Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγύπτια

«Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Δὲν ἤλθα νὰ καλέσω αὐτοὺς ποὺ νομίζουν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς δικαίους, ἀλλὰ ἤλθα νὰ καλέσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς, γιὰ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ σωθοῦν. Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου μας βρῖσκει πλήρη ἐφαρμογὴ στὴ ζωὴ τῆς Μαρίας τῆς Αἰγύπτιας, καὶ νὰ γιατί: Ἡ Ὁσία Μαρία γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο τὸ 345 (κατὰ τὸν Μ.Ι. Γαλανό). Ἀπὸ νωρὶς ἀναπτύχθηκε ἡ ὠραιότητα τοῦ σώματός της, καὶ παρὰ τὶς συμβουλὲς γονέων καὶ ἱερέων, ἔπεσε στὴ διαφθορὰ τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς γιὰ 17 ὀλόκληρα χρόνια. Ὅμως, ὁ πολυεύσπλαγχνος Κύριος ὄχι μόνο τὴν ἀνέχθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ἀσωτίας της, ἀλλὰ ἐνήργησε καὶ τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας της. Ὁδήγησε τὰ βήματά της στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἡ Μαρία προσπάθησε νὰ μπεῖ στὴν Ἐκκλησία, νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τίμιον Σταυρό. Μάταια, ὅμως. Εἶχε «καρφωθεῖ» στὴν εἴσοδο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει βῆμα μπροστά. Ἡ ἀλλαγὴ στὰ βάρη τῆς ψυχῆς της ἤδη εἶχε ἀρχίσει. Παρακάλεσε τὴν Παναγία νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ μπεῖ νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἡ ζωὴ της ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔμπροσθ θὰ ἦταν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Υἱοῦ της. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ Μαρία μὲ πόνο ψυχῆς καὶ δάκρυα στὰ μάτια μπῆκε καὶ προσκύνησε τὸν Τίμιον Σταυρό. Ἐπειτα, μὲ θεία νεύση πῆγε στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη, ὅπου ἐξομολογήθηκε, κοινώνησε τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν ἀσκητὴ Ζωσιμᾶ (4 Ἀπριλίου) καὶ ἀσκήτεψε ἐκεῖ 50 ὀλόκληρα χρόνια, μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ προσευχή. Ἐκαψε, ἔτσι, τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν της καὶ συγχρόνως ἔγινε μεγάλο παράδειγμα μετανοίας. Μετὰ τὴν συνάντησιν ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἀσκητὴ Ζωσιμᾶ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο, ὁ ἴδιος ἀσκητῆς ἐπανῆλθε γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ. Ἀλλὰ τὴν βρῆκε πεθαμένη καὶ τὴν ἔθαψε ἐκεῖ, στὰ μέρη ποὺ ἀσκήτεψε ἡ Ἁγία.

Ὁ Ὁσιος Μακάριος ὁ ὁμολογητῆς ἡγούμενος ἱεραῶς Μονῆς Πελεκητῆς

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 8ου καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 9ου αἰῶνα μ.Χ. Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὀνομαζόταν Χριστοφόρος. Μικρὸς ἀκόμα, ἔχασε τὸν πατέρα καὶ

τὴν μητέρα του. Τὸν ἀνέθρεψε ἕνας θεῖος του, μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια καὶ στοργή. Ἡ προκοπή του στὰ γράμματα ὑπῆρξε θαυμάσια, καὶ ἡ ζωὴ του ἦταν γεμάτη σωφροσύνη καὶ χρηστότητα, ὑπόδειγμα σὲ πολλοὺς συνομηλίκους του. Ὄταν ὠρίμασε στὴν ἡλικία, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ πῆγε στὸ μοναστήρι τῆς Πελεκητῆς, πού βρίσκεται στὴν Τρίγλεια τῆς Προῦσας. Ἐκεῖ ἔγινε μοναχὸς καὶ μετονομάστηκε Μακάριος. Ἡ παιδεία του, καὶ οἱ ὑπέροχες προσωπικὲς καὶ διοικητικὲς ἀρετὲς του, δὲν ἄργησαν νὰ τὸν ἀναδείξουν ἡγούμενο τῆς Μονῆς, μετὰ ἀπὸ θερμὴ παράκληση τῶν μοναχῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης Ταράσιος, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Μακάριος θεράπευε μὲ τὴν προσευχὴ του ἀσθενεῖς, τὸν προσκάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου θεράπευσε ἕνα πατρικιο, τὸν Παῦλο. Ἐκτιμῶντας τὴν προσωπικότητα τοῦ Μακαρίου ὁ Ταράσιος, τὸν χειροτόνησε ὁ ἴδιος Ἱερέα. Ἀργότερα, ἐπὶ αὐτοκρατόρων Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου καὶ Μιχαήλ τοῦ Τραυλοῦ, φυλακίστηκε καὶ ἐξορίστηκε ποικιλοτρόπως. Τελικὰ πέθανε ἐξορισμένος στὸ νησὶ Ἀφουσία, ὑπέρομαχος τοῦ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἅγιοι Γερόντιος καὶ Βασιλείδης

(ἢ κατ' ἄλλους Βασιλειάδης). Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Δίκαιος Ἄχαζ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Πολυνίκης

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον», ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του.

Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος Σαυζδαλίας

Ὁ θαυματουργός, Ῥώσος.

Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ ὁ νεομάρτυς, ὁ Ῥώσος

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Διονύσιος, Ἰνγενιανή. Πάκερος (ἢ Πάνταινος), Παρθέσιος καὶ
Σατουρνίνος

Μαρτύρησαν στὴ Θεσσαλονίκη, πιθανότατα κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους.

Αγιολόγιον - Απρίλιος 02

- Ο Όσιος Τίτος ο Θαυματουργός
- Οί Άγιοι Αμφιανός και Αιδέσιος
- Η Αγία Θεοδώρα ή Παρθενομάργυς
- Ο Άγιος Πολύκαρπος
- Ο Όσιος Γρηγόριος πού άσκησε στόν κόλπο τής Νικομήδειας (1240 μ.Χ.)
- Η Αγία Ebba (Αγγλίδα)

Ο Όσιος Τίτος ο Θαυματουργός

Ψυχή με θερμή αγάπη στο Θεό και τόν πλησίον. Όπως ο Κύριος είχε πει στους μαθητές του, «έμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με», δικό μου, δηλαδή, φαγητό είναι νά πράττω τὸ θέλημα Ἐκείνου (τοῦ Πατέρα Θεοῦ) πού με απέστειλε, ἔτσι συνέβαινε και στὸν ὄσιο Τίτο. Τροφή του ἦταν νά πράττει με κάθε τρόπο τὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατέρα και νά χρησιμοποιεῖ τὴν ζωὴ του για τὴν ἠθική και πνευματική οἰκοδομή τῶν ἀδελφῶν του. Όταν ἔγινε μοναχός, ἔλαμψε με τὴν φιλάδελφη συμπεριφορά του, τὴν πραότητα και τὴν ἐπιείκεια. Ἦταν χαρακτήρας πού γνώριζε νά παραβλέπει, νά μακροθυμεῖ, νά ἀνέχεται, νά συνδιαλέγεται, νά διαλύει τὶς παρεξηγήσεις, νά κερδίζει γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνη και νά κατακτᾷ τὶς καρδιές τῶν ἄλλων. Ἔτσι, ἔγινε πνευματικός ἡγέτης μεγάλης ἀποδοχῆς και πλῆθος λαϊκῶν και μοναχῶν ζητοῦσαν νά ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν συντροφιά του. Μάλιστα, ὁ Θεός ἀντάμειψε τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς και τῆς ζωῆς του με τὸ χάρισμα νά θαυματουργεῖ. Ἀφοῦ ἔμεινε σταθερός στὴν πίστη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀποδήμησε στὸν Κύριο, ἀφήνοντας πίσω του πολλούς μιμητές.

Οί Άγιοι Αμφιανός και Αιδέσιος

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Λυδία και ἦταν ἀδελφία. Στὸ χριστιανισμό ὠδηγήθηκαν ἀπὸ τὸν ἅγιο μάρτυρα Πάμφιλο, και σὰν γνήσιοι μαθητές του, προσπαθοῦσαν νά μιμηθοῦν τὴν σοφία του και πρὸ πάντων τὸ μαρτυρικό τέλος του. Όταν ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, οἱ ἀδελφοὶ Αμφιανός και Αιδέσιος συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Οὐρβανό. Πρῶτος ἀνακρίθηκε ὁ Αμφιανός. Ἀφοῦ ὁμολόγησε τὴν πίστη του με θάρρος, τὸν κτύπησαν στὴν ἀρχὴ σκληρά. Ἐπειτα με τὰ πλευρὰ σχισμένα και τὶς σάρκες τῶν ποδιῶν του κομμένες ἀπὸ καυτό λάδι, ῥίχτηκε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας και ἐκεῖ βρῆκε μαρτυρικό θάνατο. Ὁ ἄλλος ἀδελφός, ὁ Αιδέσιος, ἀφοῦ ὁμολόγησε και αὐτὸς τὸ Χριστό, ἐξορίστηκε στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὑποβλήθηκε σὲ καταναγκαστικά ἔργα. Ἄλλ' ὁ Αιδέσιος ὑπέμεινε. Διότι ἤξερε καλὰ αὐτὸ πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει: ὅτι δηλαδή στους χριστιανούς ἔγινε ἡ χάρη ὄχι μόνο νά πιστεύουν στὸ Χριστό, ἀλλὰ και νά πάσχουν για τὴν χάρη Του. Ὁ ἄρχοντας ὅμως Ἱεροκλῆς, συμπεριφερόταν βάνανυσα στους ἐκεῖ χριστιανούς. Ἀπὸ ἀγανάκτηση τότε ὁ Αιδέσιος, κάποια μέρα τὸν χαστούκισε

δημόσια. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν βασανίσουν σκληρά, καὶ κατόπιν τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ Παρθενομάρτυς

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Τύρο τῆς Φοινίκης καὶ δεκαεπτὰ χρονῶν παρουσιάστηκε στὸν ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης Οὐρβανό, ὁ ὁποῖος τὴν ρώτησε ἂν πράγματι πιστεύει στὸν Χριστό. Ἡ Θεοδώρα μὲ ἐκπληκτικὸ θάρρος ὁμολόγησε ὅτι πράγματι πιστεύει. Τότε τὴν ἔδειραν σκληρὰ στὰ πλευρὰ καὶ τοὺς μαστοὺς. Κατόπιν τὴν ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου παρέδωσε τὴν ψυχὴ της στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Πολὺ πιθανὸ ἡ Ἁγία αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ ἴδια, μὲ τὴν ἁγία Θεοδοσία τῆς 29ης Μαΐου. Διότι τὰ βιογραφικὰ τους στοιχεῖα εἶναι, σχεδόν, ὅμοια.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ποὺ ἄσκησε στὸν κόλπο τῆς Νικομήδειας (1240 μ.Χ.)

Ἐζησε τὸν 13ο αἰῶνα καὶ καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη Βιθυνίας. Ὁ Γρηγόριος, ἀπὸ παιδὶ ἔζησε ζωὴ σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου. Στὶς σπουδές του ἀναδείχτηκε εὐφυέστατος καὶ ἐπιμελέστατος. Τὴ μάθησή του αὐτὴ χρησιμοποίησε γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ πλησίου. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὁ Γρηγόριος ἀποσύρθηκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα μοναστήρια τῆς ἐποχῆς του. Ἐκεῖ ἔλαμψε μὲ τὴν ἀρετὴ του. Ἀλλὰ μερικοὶ φθονεροὶ μοναχοὶ τὸν συκοφάντησαν, ὅτι δῆθεν ἔκλεψε ἱερὰ σκεύη τῆς Μονῆς. Ἡ ἀθωότητά του ἀποδείχτηκε, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι ἐκεῖνο καὶ πῆγε σ' ἄλλο, ὅπου μόναζε καὶ ὁ ἀδελφός του. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ἀνέπτυξε ἀκόμα περισσότερο τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἀρετές του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν κάνουν ἱερέα. Κατόπιν πῆγε σ' ἓνα διπλανὸ χωριό, ὅπου μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὴν μεγάλη του πνευματικότητα, βοηθοῦσε τοὺς συνανθρώπους του. Ὁ σατανάς, μέσῳ τῶν ὀργάνων του, τοῦ ἔστησε πολλὰ παγίδες. Ἀλλ' ὁ Γρηγόριος, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὶς ξεπέρασε ἄθικτος. Πέθανε σὲ ἡλικία 50 χρονῶν τὴν 2α Ἀπριλίου 1240, ἀφοῦ ἀγωνίστηκε μὲ τὶς γνώσεις του γιὰ τὸν πλησίον μέχρι τελευταίας του πνοῆς.

Ἡ Ἁγία Ebba (Ἀγγλίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Απρίλιος 03

- Ο Όσιος Νικήτας ο Όμολογητής Ήγούμενος Μονῆς Μηδικίου
- Ο Όσιος Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος
- Ο Άγιος Ἐλπιδοφόρος (ἢ Ἐλπιδοφόρος)
- Οἱ Άγιοι Δίος, Βυθόνιος (ἢ Βιθυνίας) καὶ Γάλυκος
- Ο Όσιος Ἰλλύριος
- Ο Άγιος Παῦλος ὁ Ῥώσος ὁ Ἀπελεύθερος
- Ἡ Άγία Ἀγάπη ἢ Παρθενομάρτυς

Ὁ Όσιος Νικήτας ὁ Όμολογητής Ήγούμενος Μονῆς Μηδικίου

Ὁ Όσιος Νικήτας ἔζησε μεταξύ 8ου καὶ 9ου μ.Χ. αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Βιθυνίας, καὶ βρέφος ἀκόμα ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ μητέρα. Ἡ γιαγιά τους, ὅμως, ἀνέλαβε ἀγρυπνη φροντίδα γιὰ τὸν ἐγγονό της. Ὁ πατέρας του Φιλάρετος φρόντισε ἀπὸ πολὺ νωρὶς νὰ ἀρχίσει ἡ ἐκπαίδευσή του. Ὁ δάσκαλός του ἦταν κληρικὸς μὲ μεγάλη παιδαγωγικὴ ἰκανότητα. Ἔτσι, ὁ νεαρὸς Νικήτας προόδευσε γραμματικὰ καὶ πνευματικὰ. Κατόπιν, πῆγε στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Μηδικίου. Ἐκεῖ, μὲ τὴν πρόθυμη καὶ ἐνάρετη ζωὴ του κατέκτησε γρήγορα τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀδελφῶν του. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς, Νικηφόρου, σύσσωμη ἡ ἀδελφότητα τὸν ἔκανε ἡγούμενο. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση, ὁ Νικήτας ἔκανε σκληροὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ὅταν αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Λέων ὁ Ε΄ ὁ Ἀρμένιος, στὸν ὁποῖο μάλιστα ἀπηύθυνε τὰ ἐξῆς θαρράλεα λόγια, ὅταν αὐτὸς τὸν ἀπείλησε μὲ θάνατο: «Γνώριζε καὶ σὺ βασιλεῦ ἀρνησίθεε, ὅτι ἐμμένω εἰς τοὺς προτέρους λογισμοὺς μου καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων σέβομαι, καὶ εἰς τὸ ἴδικόν σου θέλημα δὲν ὑπακούω... Διὰ τοῦτο καὶ σέ, ὁ ὁποῖος ἐπιμένεις νὰ ἀθετῆς τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, καὶ τοὺς ὁμόφρονάς σου ἀναθεματίζω. Κἄμε δὲ ὅ,τι θέλεις». Ἡ θαρράλεα αὐτὴ στάση τοῦ Νικήτα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ὑποστῆ ὁ Όσιος πολλὰ φυλακίσεις καὶ ἐξορίες. Τελικὰ, ἐγκαταστάθηκε σὲ κάποιο μετόχι βόρεια τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς περισσότερο πολυάθλους ὁμολογητές.

Ὁ Όσιος Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σικελία. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Πλωτῖνος, ἡ δὲ μητέρα του Ἀγάθη, καὶ τὸν ἀνέθρεψαν μὲ τὰ διδάγματα καὶ τὸ ζωντανὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς εὐσέβειας. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία διακρίθηκε γιὰ τὴν προτίμηση πὺν εἶχε στὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν ἀπαγγελία ἱερῶν ὕμνων, πὺν ἔψαλλε μὲ πολλὴ αἰσθηματικότητα καὶ τέχνη. Ὄταν πέθανε ὁ πατέρας του, μαζί μὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφή του, κατέφυγε στὴν Πελοπόννησο. Ἀπὸ ἐκεῖ ὕστερα στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἔγινε μοναχὸς καὶ χειροτονήθηκε ἔπειτα Ἱερέας. Στὴ νέα του ζωὴ διακρίθηκε γιὰ τὸν ἱερὸ ζῆλο του καὶ τὴν ἀσκητικότητα τῶν συνηθειῶν του. Διέπλασε χαρακτῆρα σύμφωνα μὲ τὴν ἀκρίβεια τῶν

χριστιανικῶν παραγγελμάτων, ἀναδείχθηκε πρῶτος, ταπεινόφρων καὶ ἄκακος. Ἐκεῖ ἐπίσης, συστηματοποίησε τὴν καλλιγραφικὴ ἀντιγραφή καὶ σύνθεση ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ πῆγε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου γνώρισε τὸ Γρηγόριο τὸ Δεκαπολίτη καὶ συγκατοίκησαν γιὰ λίγο μαζὶ σ' ἓνα κελλί. Ἐπειδὴ ὁμως ἀντέδρασε εἰς τὰ διατάγματα τοῦ εἰκονομάχου βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Ε', ἐξεδιώχθη εἰς τὴν Ῥώμη. Στὸ δρόμο τὸν ἀπήγαγαν πειρατὲς εἰς τὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ κεῖ ἐπανῆλθε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ πέθανε εἰς βαθύ γῆρας τὸ 842. Δικό του ἔργο κατὰ μέγα μέρος, ἀποτελεῖ καὶ ἡ λεγόμενη Παρακλητικὴ.

Ὁ Ἅγιος Ἐλπιδοφόρος (ἢ Ἐλπιδοφόρος)

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Δίος, Βυθόνιος (ἢ Βιθυνίας) καὶ Γάλυκος

Τὰ βιογραφικά τους στοιχεῖα εἶναι συγκεχυμένα. Στὸ Λαυρεωτικὸ Κώδικα 70 ἡ μνήμη τοὺς συνοδεύεται μὲ αὐτὴ τοῦ Μάρτυρα Ἰλαρίωνα, ὁ ὁποῖος ἄλλοῦ δὲν μνημονεύεται. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Κώδικα αὐτό, οἱ Ἅγιοι αὐτοί, αὐθόρμητα παρουσιάστηκαν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλης τους καὶ τοῦ ἔκαναν δριμύτατη παρατήρηση, διότι θὰ θυσιάσει εἰς τὰ εἰδῶλα. Καὶ συγχρόνως ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί. Ὁ δὲ πονηρὸς ἄρχοντας τοὺς εἶπε νὰ ἔλθουν εἰς τὴν γιορτὴ τῶν εἰδῶλων καὶ ἀφοῦ θυσιάσουν σ' αὐτά, θὰ ἔκανε ὅτι αὐτοὶ τοῦ ἔλεγον. Οἱ Ἅγιοι προσποιήθηκαν ὅτι θὰ πηγαινοῦν. Ὅταν ὁμως ἄρχισε ἡ γιορτὴ καὶ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ θυσιάσουν, οἱ Ἅγιοι ἔριξαν κάτω τὰ εἰδωλόθυτα καὶ συνέτριψαν τοὺς εἰδωλολατρικοὺς βωμοὺς. Τότε οἱ φτωχοὶ τῆς πόλης, ἔτρεξαν καὶ ἄρπαξαν τὸ χρυσάφι ἀπὸ τοὺς κατεστραμμένους βωμοὺς καὶ ἔφαγαν ὅλα τὰ εἰδωλόθυτα. Διότι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, ὑπῆρχε πολλὴ πείνα. Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ ἄρχοντας καὶ οἱ εἰδωλόλατραι, τὸ θεώρησαν μεγάλη προσβολή. Τοὺς ἔδεσαν λοιπὸν μὲ σχοινιά καὶ γιὰ τρία 24 ὥρας τοὺς ἔσερναν μέσα εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλης, καὶ τοὺς χτυποῦσαν ἀλύπητα μὲ πέτρες, ξύλα, καὶ τοὺς ἔκοβαν μὲ τὰ δόντια τῆς σαρκὸς τους. Στὸ τέλος, ἀφοῦ τοὺς ἔδεσαν μὲ ὀγκόλιθους, τοὺς ἔριξαν μέσα εἰς τὴν θάλασσα. Ἄλλ' ἄγγελος Κυρίου τοὺς ἀνέσσυρε σώους καὶ ἀβλαβεῖς. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα, πολλοὶ εἰδωλόλατραι ἔγιναν χριστιανοί. Κατόπιν ὁμως, οἱ πρὸς πωρωμένοι ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔλαβαν τὰ στεφάνια τοῦ μαρτυρίου. Ἄλλοι Συναξαριστὲς ὁμως γράφουν, ὅτι ὁ μὲν Βιθύνιος μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἔριξαν εἰς τὴν θάλασσα, ὁ δὲ Γάλυκος ἀφοῦ τὸν ἔριξαν εἰς τὴν θηρία, καὶ ὁ Δίος μαρτύρησε ἀφοῦ δέχτηκε μίαν κεραμίδα εἰς τὸ κεφάλι.

Ὁ Ὁσῖος Ἰλλύριος

Ἀσκήτευσε εἰς τὸ ὄρος τοῦ Μυρσινῶνος καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ῥώσος ὁ Ἀπελεύθερος

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς ἦταν Ῥώσος στὴν καταγωγή καὶ σὲ παιδικὴ ἡλικία αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς Τατάρους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸν ἀγόρασε κάποιος χριστιανὸς στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Στὴν πόλη αὐτὴ ὁ Παῦλος παντρεύτηκε Ῥωσίδα γυναῖκα, πρῶην αἰχμάλωτη, μὲ τὴν ὁποία ζοῦσε ζωὴ εὐσεβή. Κάποτε ὅμως τὸν κατέλαβε ἐπιληψία καὶ τὸν ὀδηγοῦσαν στὸν Ναὸ τῆς Θεομήτορος, τῆς ἐπονομαζόμενης τοῦ Μογλουνίου. Στὸ δρόμο συνάντησε Τούρκους καὶ ἄρχισε νὰ ζητάει ἀπ' αὐτοὺς βοήθεια, φωνάζοντας «Ἀγαρηνὸς εἶμαι». Οἱ Τοῦρκοι αὐτοὶ ἀνέφεραν τὸ γεγονός στὸν Βεζίρη, πὺν πρόσταξε τὴν σύλληψη τῶν ἱερέων τοῦ προαναφερθέντος Ναοῦ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ μάρτυρα. Ὄταν ὁ Παῦλος, κατὰ τὴν παραμονή του στὸν Ναό, ἔγινε καλά, παρουσιάστηκε στὸν ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος τοῦ ζητοῦσε νὰ ὁμολογήσει ἐπίσημα τὸν μουσουλμανισμό καὶ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε δόξες καὶ τιμές. Ἐνῶ στὴν ἀντίθετη περίπτωση, τὸν ἀπειλοῦσε μὲ βασανιστήρια καὶ θάνατο. Ὁ Παῦλος, ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τὴν σύζυγό του, πὺν τὸν συνόδευε, ὁμολογοῦσε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Ὄποτε τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ καὶ ὑπέμεινε μὲ καρτερία τὰ βασανιστήρια. Ὄταν καὶ πάλι ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ μπροστὰ στὸ Βεζίρη, ὀδηγήθηκε δέσμιος στὸν Ἰππόδρομο Ἄτ μεϊντάν, ὅπου ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἦταν 3 Ἀπριλίου, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὸ ἔτος 1683. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης.

Ἡ Ἁγία Ἀγάπη ἢ Παρθενομάρτυς ἢ μετὰ τῆς Ἁγίας Μαρίνας ἐν Ἀντιοχείᾳ

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 04

- Ὁ Ὅσιος Γεώργιος πὺν ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Μαλαιό
 - Οἱ Ἅγιοι Θεόδουλος καὶ Ἀγαθάπους (ἢ Ἀγαθόπους)
 - Ἡ Ἁγία Φερφούθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἀνιψιᾶς της
 - Ὁ Ὅσιος Πούπλιος
 - Οἱ Ὅσιοι Θεωνᾶς, Συμεῶν καὶ Φερβῖνος
 - Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς
 - Ὁ Ὅσιος Πλάτων ἡγούμενος τῆς Μονῆς Στουδίου
 - Ὁ Ὅσιος Θεωνᾶς πὺν ἀσκήτευσε στὴ Μονὴ Παντοκράτορας Ἁγίου Ὄρους καὶ κατόπιν ἔγινε Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης
 - Ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας Νικήτας
 - Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Πολύτλας
-

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος πὺν ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Μαλαιό

Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία ἀγάπησε ὀλόψυχα τὸν Κύριο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ γονεῖς του, παρὰ τὴν θέλησή του, θέλησαν νὰ τὸν παντρέψουν, ὁ Γεώργιος ἔγινε μοναχὸς καὶ ἐπιδόθηκε μὲ ὅλη του τὴν δύναμη σὲ κάθε εἶδους ἀσκήση, δηλαδὴ νηστεία, σκληραγωγία, προσευχή, μελέτη τῶν θείων Γραφῶν καὶ ἄλλα. Πολλοὶ πὺν προσέτρεχαν στὸν Ὅσιο, φωτίζονταν καὶ ἐπέστρεφαν διὰ τῆς μετανοίας στὸν Χριστό. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν πολλοὶ αὐτοὶ πὺν τὸν ἐπισκέπτονταν, δὲν τὸν ἄφηναν ἡσυχο νὰ προσευχηθεῖ καὶ ὁ Ὅσιος ἀποσύρθηκε στὸ ὄρος Μαλαιό ὅπου ἡσύχαζε. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μαζεύτηκε πλῆθος Μοναχῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅσιος καθοδηγοῦσε μὲ προσευχή καὶ ἀσκήση. Τόσο δὲ πρόκοψε στὴν ἀρετὴ, ὥστε ἔγινε ξακουστὸς καὶ θαυμαστὸς καὶ στοὺς ἄρχοντες, ἀκόμα καὶ στοὺς βασιλεῖς, στοὺς ὁποίους εἶχε γράψει πολλὰ καὶ ἀξιόλογες συμβουλευτικὰς ἐπιστολὰς γιὰ διάφορα ζητήματα. Τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, προεῖπε ὁ Ὅσιος πρὶν τρία χρόνια. Ἐτσι ἀφοῦ ἀσθένησε γιὰ λίγο, μάζεψε τοὺς μοναχοὺς τοῦ ὄρους Μαλαιό, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε θεῖες συμβουλὰς παρέδωσε τὴν δικαίαν ψυχὴν του στὸν Θεό, πὺν τόσο ἀγάπησε ἀπὸ βρέφος.

Οἱ Ἅγιοι Θεόδουλος καὶ Ἀγαθάπους (ἢ Ἀγαθόπους)

Κατάγονταν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, τὴ Θεσσαλονίκη. Ἐζησαν στὰ πρῶτα χρόνια τῶν διωγμῶν. Ὁ Ἀγαθάποδας ἦταν γέροντας καὶ νεώτερος ὁ Θεόδουλος. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη τοὺς ἔνωσε ἀδελφικότητα. Μελετοῦσαν μαζὶ τὶς Γραφές, ἐργάζονταν γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μοχθοῦσαν ὑπηρετῶντας τοὺς πάσχοντες καὶ στερημένους ἀδελφούς τους. Κάποια νύχτα, ὅμως, συνέβη κάτι παράδοξο. Εἶδαν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιο ὄνειρο. Ὅτι, δηλαδὴ, ταξίδευαν μὲ πλοῖο καὶ ξαφνικὰ ἔγινε τρικυμία, καὶ τὸ πλοῖο ἔσπασε στὰ δυὸ. Αὐτοὶ, ὅμως, σώθηκαν καὶ ἀνέβηκαν σ' ἓνα βουνό, πὺν ἡ κορυφὴ του ἔφθανε στὸν οὐρανό. Τὴν ἐπομένη μέρα, τὸ ὄνειρο ἔγινε

πραγματικότητα. Τους συλλαμβάνουν και κατάλαβαν ότι τους περίμεναν κύματα θανάτου. Ο ἄρχοντας Φουστίνος ζητᾶ νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Αὐτοί, καὶ οἱ δύο, Τὸν ὁμολογοῦν μὲ θάρρος. Τότε, τοὺς ῥίχνουν στὴ θάλασσα. Στὸ βυθό της, βέβαια, πῆγαν τὰ φθαρτά τους σώματα. Οἱ ψυχές τους, ὅμως, ἀνέβηκαν στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀξιώθηκαν νὰ φέρουν «ἐπὶ τὰς κεφάλας αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς». Νὰ ἔχουν, δηλαδή, στὰ κεφάλια τοὺς στεφάνια χρυσά, σύμβολα τῆς νίκης καὶ τοῦ ἐνδόξου θριάμβου τους.

Ἡ Ἁγία Φερφούθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἀνιψιάς της

Ἐξησαν τὸν 4ο αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Κων/νου, καὶ ὅταν βασιλιάς στὴν Περσία ἦταν ὁ Σαπῶρ ὁ Β΄. Ὅταν κάποτε ἡ περσίδα βασίλισσα ἀρρώστησε, μερικὲς γυναῖκες ἀπέδωσαν τὴν ἀρρώστεια της στὶς μαγικὲς ἐνέργειες τῆς Περσίδας Φερφούθης καὶ τῆς ἀδελφῆς της. Συνελήφθησαν λοιπὸν καὶ ὑποβλήθηκαν σὲ ἀνάκριση. Ἀπολογήθηκαν ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀθῶες ἀπὸ τέτοιο ἔγκλημα, διότι ἀσπάζονταν τὴν χριστιανικὴ πίστη, ποὺ καταδικάζει τὶς μαγεῖες. Ἡ ἐνοχὴ τους βέβαια δὲν ἀποδείχτηκε, ἀλλὰ ἡ δήλωση, ὅτι ἦταν χριστιανές, κίνησε τὴν δυσμένεια τοῦ κριτῆ ἐναντίον τους. Ἔτσι, σὰν δῆθεν μάγισσες καὶ σὰν χριστιανές, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Καὶ μαζὶ μ' αὐτές, καταδικάστηκε καὶ ἡ κόρη τῆς ἀδελφῆς τῆς Φερφούθης - ἡ ἀνιψιά της δηλαδή - ἀπαλὸ ἀκόμη καὶ νεαρότατο κοριτσάκι. Ἡ τερατώδης αὐτὴ καταδίκη, μᾶλλον εὐχαρίστησε τὶς ἅγιες γυναῖκες, διότι ἔπασχαν γιὰ τὸ Χριστό. Ὁ τρόπος τοῦ θανάτου τους ὑπῆρξε ὠμότατος. Τὶς πριόνισαν κάθετα ἀπὸ τὸ λαιμὸ μέχρι τὰ πόδια, καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν διχοτομημένα τὰ σώματα τοὺς τὰ κάρφωσαν πάνω σὲ ξύλα.

Ὁ Ὅσιος Πούπλιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ὅσιοι Θεωνᾶς, Συμεῶν καὶ Φερβίνος

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς

Ἀπὸ μικρὸς ἀσκήθηκε σ' ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν. Ἐπισκέφθηκε γύρω στοὺς χίλιους διακρινόμενους γιὰ τὴν ἀρετὴ τους Ἀσκητές, καὶ ἀπὸ κάθε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἔπαιρνε θεοπρεπῆ ὑποδείγματα ἀκριβοῦς καὶ ὀρθῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Μετὰ ἀπὸ μία περίοδο ἡσυχαστικῆς ζωῆς, ὁ Ζωσιμᾶς, πῆγε στὸ Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ, ὅπου μόναζε μαζὶ μὲ τοὺς ἐκεῖ μοναχοῦς. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἀγίας

καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ὅπως συνήθιζε, βγήκε στὴν ἔρημο γιὰ περισσότερὴ ἀσκήση. Ἐκεῖ συνάντησε τὴν Ὁσία Μαρία τὴν Αἰγύπτια, καὶ ἀφοῦ τὴν δίδαξε καὶ τὴν καθοδήγησε, καὶ ὠφελήθηκε καὶ αὐτὸς ἀπ' αὐτή, ἐπέστρεψε στὸ Μοναστήρι του, ὅπου διηγήθηκε στοὺς ἐκεῖ Πατέρες τὸ θαῦμα ποὺ συνάντησε στὴν ἔρημο. Τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἐπανῆλθε στὸν τόπον αὐτὸ τῆς ἐρήμου, ὅπου καὶ πάλι συνάντησε τὴν Ὁσία Μαρία τὴν Αἰγύπτια καὶ τὴν μετέλαβε τῶν Ἀχράντων καὶ Ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Ὅταν ὁμως καὶ τὸν ἐπόμενον χρόνον ἐπανῆλθε, τὴν βρῆκε νεκρὴ καὶ τὴν κήδευσεν. Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά, πῆγε καὶ διηγήθηκε τὰ γεγονότα στὸν Πατριάρχην Τεροσολύμων, καὶ ἀργότερα τὰ παρέδωσε ἐγγράφως στοὺς μεταγενέστερους γιὰ ψυχικὴ ὠφέλεια. Ὁ Ζωσιμᾶς πέθανεν σὲ βαθιὰ γεράματα μέσα στὸ κελλί του, ἀσκούμενος μέχρι τέλους στὴν ἀρετή.

Ὁ Ὁσιος Πλάτων ἡγούμενος τῆς Μονῆς Στουδίου

Ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς ζωῆς του καὶ καθηγητῆς τοῦ ἀσκητισμοῦ Ὁσιος Πλάτων, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 732 ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ πλούσιους, τοῦ Στεργίου καὶ τῆς Εὐφημίας. Στὴν ἀρχὴ ἦταν βασιλικὸς Νοτάριος στ' ἀνάκτορα, ἀλλ' ἀπαρνήθηκε τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ πῆγε στὸν Ὀλυμπο (Μ. Ἀσίας), ὅπου ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ τῶν Συμβόλων. Κατόπιν ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ παρέλαβε τοὺς ἀνιψιούς του Θεόδωρον καὶ Ἰωσήφ (τὸν μετέπειτα μητροπολίτη Θεσσαλονίκης), καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀποσύρθηκε στὰ μέρη τῆς Προῦσας, ὅπου σὲ ιδιόκτητο κτῆμα του ἔκτισεν τὴν λεγόμενὴ Μονὴ τοῦ Σακκουδίωνος, τῆς ὁποίας ἔγινε καὶ ἡγούμενος. Λόγω ὁμως ἀσθενείας του, παρέδωκε τὴν ἡγουμενίαν στὸν ἀνιψιὸν του Θεόδωρον. Ἀλλὰ οἱ βαρβαρικὲς ἐπιδρομὲς, τὸν ἀνάγκασαν μαζί μὲ τὸ πνευματικὸν τοῦ ποιμνίου νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐπὶ βασιλεύουσα, ὅταν τοῦ δόθηκε ἡ Μονὴ Στουδίου, ἐρημωμένη τότε, γιὰ νὰ τὴν κατοικήσῃ, τῆς ὁποίας μετὰ τὴν ἀνακαίνισιν ἔγινε ἡγούμενος. Ἀτυχῶς, ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τοῦ χαρακτῆρα του, ἦλθεν σὲ σύγκρουσιν μὲ τὸν βασιλιὰ Κων/νο τὸν ΣΤ', γιὰ τὸν γάμον μὲ τὴν Θεοδότη καὶ ἐξορίσθηκε. Κατόπιν ἀνακλήθηκε καὶ πῆρε ἐνεργὸ μέρος κατὰ τῆς εἰκονομαχίας καὶ ὑπέστη μαζί μὲ τοὺς ἀνιψιούς του Θεόδωρον καὶ Ἰωσήφ, συνεχεῖς ἐξορίες καὶ κακουχίας μέχρι ποὺ πέθανεν στίς 4 Ἀπριλίου τοῦ 814.

Ὁ Ὁσιος Θεωνᾶς ποὺ ἀσκήτευεν ἐπὶ τῆς Μονῆς Παντοκράτορος Ἁγίου Ὁρους καὶ κατόπιν ἔγινε Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ποιὰ ἡ Πατρίδα του καὶ ποιοὶ οἱ γονεῖς του δὲν γνωρίζομε, διότι δὲν διασώθηκαν ἀνάλογες πληροφορίες. Γνωρίζομε μόνον, ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ λόγιους καὶ ἀσκητικώτερους Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ποὺ ἔζησεν ἐπὶ τὸν 16ο αἰῶνα ἐπὶ τῆς Ἁγίου Ὁρους καὶ συγκεκριμένα ἐπὶ τῆς Μονῆς Παντοκράτορος. Γιὰ τὴν ἀσκητικὴν καὶ ἐνάρετὴν ζωὴν του, κλήθηκε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ποὺ βρίσκεται κοντὰ ἐπὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητός του, διαδόθηκε σ' ὅλα τὰ περὶχωρα καὶ οἱ Θεσσαλονικεῖς μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν τὸν ἔκαναν Ἀρχιεπίσκοπόν του. Θεοπρεπῶς ἀφοῦ ποίμανεν τὸ ποιμνίον του, ἀπεβίωσεν εἰρηνικῶς τὸ 1544 ἢ 1545. Τὸ ἱερὸν λείψανόν του, ἀποθησαυρίζεται ἐπὶ τῆς Μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας καὶ κάνει πολλὰ θαύματα.

Ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας Νικήτας

Δὲν εἶναι σαφὴς ἡ ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου του. Βλέπε βιογραφία τοῦ Α.Χ.Ε.Χ.
Ἐορτάζεται πανηγυρικὰ σὰν πολιοῦχος τῆς πόλης τῶν Σερόρων τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ.

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Πολύτλας

(Ρῶσος, 14ος αἰ).

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 05

- Οἱ Ἅγιοι Κλαυδιανὸς (ἢ Κλαύδιος), Διόδωρος, Οὐϊκτωρ, Οὐϊκτωρίνος, Πάππιος (ἢ Παππίας), Σεραπίων καὶ Νικηφόρος
- Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη
- Οἱ Ἅγιοι Θεοδώρα καὶ Δίδυμος
- Ὁ Ἅγιος Θέρμος
- Οἱ Ἅγίες Κυρία καὶ Δούλη
- Ὁ Ἅγιος Πομπηῖος
- Ὁ Ἅγιος Ζήνων
- Οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καὶ Τερέντιος
- Οἱ Ἅγίες Πέντε Κόρες ἀπὸ τὴν Λέσβο
- Ὁ Ἅγιος Ἀβδησοῦς
- Ἡ Ἅγία Ὑπομονή
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Ἐφεσο
- Ἡ Ἅγία Ἀργυρή
- Ὁ Ἅγιος Παναγιώτης ποὺ μαρτύρησε στὴν Ἱερουσαλήμ
- Ὁ Ἅγιος Becan (Ἰρλανδός)

Οἱ Ἅγιοι Κλαυδιανὸς (ἢ Κλαύδιος), Διόδωρος, Οὐϊκτωρ, Οὐϊκτωρίνος, Πάππιος (ἢ Παππίας), Σεραπίων καὶ Νικηφόρος

Κατὰ πασὰ πιθανότητα εἶναι οἱ ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς 31ης Ἰανουαρίου.

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη

Πρότυπο ἀγνῆς καὶ ταπεινῆς ψυχῆς μέσα στις νέες τῆς Θεσσαλονίκης ἡ Θεοδώρα, ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἔκανε ζωὴ ἁγία. Ὁ κόσμος μὲ τις ποικίλες ἡδονές του δὲν τὴν ἐνδιέφερε. Ἀνῆκε ὀλόψυχα στὸ Χριστό. Εἶχε μεγάλο πόθο νὰ βγεῖ ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν κοσμικῶν θορύβων. Διότι ἀνῆκε στὴν ἐκλεκτὴ μερίδα τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς εἶπε, «οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου». Δὲν ἔχουν, δηλαδή, φρονήματα τοῦ κόσμου, ποὺ ζεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, μέσα στὴν ἁμαρτία. Ὁ πόθος αὐτὸς τῆς Θεοδώρας τὴν ἔφερε στὴ μοναχικὴ ζωὴ, ὅπου μὲ προσευχές, ἀγρυπνίες καὶ μελέτη τοῦ θείου λόγου, σφυρηλατοῦσε ἀκόμη περισσότερο τὸν ἑαυτὸ της. Μὲ τὰ χρήματα δέ, ἀπὸ τὴν πώληση τῶν ἐργοχειρῶν της, χόρταινε τοὺς πεινασμένους συνανθρώπους της. Ἀλλὰ καὶ μὲ τις ἀδελφές στὸ μοναστήρι, ἔζησε μὲ εἰρήνη, πραότητα καὶ μακροθυμία. Ἔτσι, ἔμεινε ζωντανὸ ὑπόδειγμα καὶ ὅταν ἀκόμα πέθανε. Μάλιστα, τόση μεγάλη ἐκτίμηση εἶχε ἀπὸ τὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου, ὥστε, ὅταν αὐτὴ ἀπεβίωσε, σύμφωνα μὲ δικὴ της ἐπιθυμία τὴν ἔθαψαν δίπλα στὴ Θεοδώρα. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι, ὅταν οἱ μοναχὲς ἀνοιξαν τὸν τάφο, βρῆκαν τὸ λείψανο τῆς Θεοδώρας ἀκέραιο.

Οἱ Ἅγιοι Θεοδώρα καὶ Δίδυμος

Πήραν καὶ οἱ δυὸ τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι κατὰ τὸν πιὸ ἄγριο διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Στὴν Ἀλεξάνδρεια λοιπὸν, συνελήφθη καὶ ἡ Θεοδώρα ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Εὐστράτιο. Ἐπειδὴ ὅμως ὁμολόγησε θαρρῶα τὴν πίστη τῆς στὸ Χριστό, τὴν ἔδειραν καὶ τὴν φυλάκισαν. Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε καὶ μετὰ μερικὲς ἡμέρες, ἀλλὰ μάταια. Ἡ χριστιανὴ παρθένο ἔμεινε ἀκλόνητη στὴν ὁμολογία τῆς καὶ ἀπέλπισε ἔτσι τὸ ὠμὸ πείσμα τοῦ ἐπάρχου. Τότε αὐτός, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὴν σεμνὴ παρθένο, τὴν ἔκλεισε σὲ πορνεῖο γιὰ νὰ σπιλωθεῖ τὸ σῶμα τῆς. Μόλις πληροφορήθηκε αὐτὸ ἓνας ἐπίσημος τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὁ Δίδυμος, ἀποφάσισε νὰ ῥιψοκινδυνεύσει, γιὰ ν' ἀπαλλάξει τὴν Θεοδώρα ἀπὸ ἐνδεχόμενο αἴσχος. Ντύθηκε λοιπὸν τὴν στολή του, πῆγε στὸ πορνεῖο καὶ ζήτησε νὰ δεῖ ἰδιαίτερα τὴν Θεοδώρα. Ἐπωφελούμενος τὸ σκοτάδι, ἔντυσε τὴν Θεοδώρα μὲ τὴν στολή του καὶ ἔτσι διευκόλυνε τὴν φυγὴ τῆς. Ὅταν ἔμαθε τὸ γεγονός ὁ Εὐστράτιος, κόχλασε ἀπὸ ὀργή. Διέταξε λοιπὸν νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Δίδυμο καὶ κατόπιν τὸ σῶμα του τὸ ἔριξαν στὴ φωτιά. Ἡ Θεοδώρα ὅμως, δὲν θέλησε ἐγωϊστικὰ τὴν σωτηρία τῆς. Ἐτσι, παρουσιάστηκε στὸν ἑπαρχο καὶ τὸν ἤλεγξε αὐστηρὰ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Διδύμου. Θυμωμένος τότε αὐτός, διέταξε νὰ ῥίξουν καὶ τὴν Θεοδώρα στὶς φλόγες.

Ὁ Ἅγιος Θέρμος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Οἱ Ἅγίες Κυρία καὶ Δούλη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πομπηῖος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ζήνων

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἄλειψαν μὲ πίσσα, στὴ συνέχεια τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά καὶ κατόπιν τὸν θανάτωσαν, μέσα στὴ φωτιά, μὲ δόρυ.

Οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καὶ Τερέντιος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγίες Πέντε Κόρες ἀπὸ τὴν Λέσβο

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀβδησοῦς

Τὴ μνήμη του συναντᾶμε ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν συναντᾶμε τὴν μνήμη του.

Ἡ Ἅγία Ὑπομονή

Ἄγνωστη στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη της σημειώνεται στὸν Βατοπαιδινὸ Κώδικα 1104 φ. 986, ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία της, ποίημα τοῦ Θεοφάνη. Ὁ Κανόνας φέρει ἀκροστιχίδα: «τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Ὑπομονή, θαυμάσω». Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται καὶ στὸν Συναξαριστὴ Delehaye τὴν 9ῃ Ἀπριλίου χωρὶς βιογραφικὸ ὑπόμνημα.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Ἐφεσο

Ὁ νεομάρτυρας Γεώργιος γεννήθηκε στὴν Ἐφεσο καὶ ἦταν παντρεμένος μὲ παιδιὰ. Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1798 καὶ ἐνῶ βρισκόταν σὲ κατάσταση μέθης, παρασύρθηκε στὸν Ἰσλαμισμό καὶ ἀπαρνήθηκε τὴν Χριστιανικὴ του πίστη. Ὄταν ἀργότερα κατάλαβε τὸ μεγάλο του σφάλμα, ἀπαρνήθηκε τὸν Ἰσλαμισμό καὶ ἔφυγε στὴ Σάμο. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἐφέσου ἄρχισαν νὰ ἀνεγείρουν Ναὸ μὲ ἄδεια ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Οἱ συντοπίτες τους Τοῦρκοι τὸ ἔφεραν βαρέως, διότι μὲ βασιλικὴ ἄδεια κτιζόταν χριστιανικὸς Ναός, καὶ διέβαλαν τοὺς χριστιανούς ὅτι δῆθεν σκότωσαν τὸν Γεώργιο, ἐπειδὴ ἀπαρνήθηκε τὸν Χριστιανισμό καὶ ἔκρουσαν τὸ λείψανό του στὰ θεμέλια του ἀνεγειρόμενου Ναοῦ. Ὁ Γεώργιος ὅμως βρέθηκε καὶ ὠδηγήθηκε βίαια στὴν Ἐφεσο, ὅπου οἱ Τοῦρκοι τὸν πίεζαν νὰ ἐπανέλθει στὴ μωαμεθανικὴ θρησκεία. Κατόρθωσε νὰ διαφύγει καὶ πάλι στὴ Σάμο, ἀλλὰ συνελήφθη καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε στὴν χριστιανικὴ πίστη, κλείστηκε στὶς φυλακές. Μὲ τὴν μεσολάβηση τῶν δημογερόντων τῆς Σάμου, ἀφέθηκε ἐλεύθερος. Ἐν τῷ μεταξὺ

έξακολουθοῦσαν οἱ ἀνωμαλίες γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ στὴν Ἔφεσο. Τότε ὁ Γεώργιος, γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ ἀνωμαλίες αὐτές, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μαρτυρήσει καὶ ἐπέστρεψε στὴν Ἔφεσο. Ἀφοῦ ἀπομάκρυνε τὴν οἰκογένειά του γιὰ νὰ τὴν προφυλάξει ἀπὸ τὸν φανατισμὸ τῶν Τούρκων, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Τοῦρκο ἱεροδικαστὴ καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπέκυψε στὶς κολακείες καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν Τούρκων, τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 5 Ἀπριλίου 1801, ἡμέρα Παρασκευῆ. Τὸ ἱερό του λείψανο παρέλαβαν οἱ Χριστιανοὶ καὶ μὲ πολλές τιμὲς τὸ ἔθαψαν στὸν τάφο τοῦ νεομάρτυρα Πολυδώρου.

Ἡ Ἁγία Ἀργυρῆ

Ἡ νεομάρτυς αὐτὴ γεννήθηκε στὴν Προῦσα τὸ 1688 καὶ ἦταν ὁμορφη στὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ στὴν κατὰ Χριστὸν ἀρετῆ. Νεόνυμφη ἀκόμα, ἀγαπήθηκε ἀπὸ κάποιον Τοῦρκο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν διαφθείρει, ψευδομαρτύρησε στὸν κριτὴ τῆς Προῦσας, ὅτι δῆθεν ἡ Ἀργυρῆ εἶπε ὅτι θὰ γίνεῖ Τούρκισσα. Ὁ κριτὴς φυλάκισε ἀμέσως τὴν Ἁγία. Ὁ σύζυγός της ἐνήργησε καὶ πέτυχε νὰ γίνεῖ ἡ δίκη της στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ὅμως, ἤλθε καὶ ὁ ἐν λόγῳ Τούρκος καὶ ψευδομαρτύρησε καὶ πάλι ἐναντίον της. Ἡ Ἀργυρῆ στὴν ἀπολογία της, διακήρυξε μὲ γενναιότητα τὴν πίστη της στὸν Χριστό. Ὅποτε μὲ διαταγὴ τοῦ κριτῆ ῥίχτηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Χάσκιοϊ, ὅπου, μετὰ ἀπὸ μακροχρόνια βασανιστήρια, παρέδωσε τὴν ψυχὴ της στὸν Θεὸ στὶς 5 Ἀπριλίου 1721. Τὴν 30ῃ Ἀπριλίου 1725 ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων της.

Ὁ Ἅγιος Παναγιώτης ποὺ μαρτύρησε στὴν Ἱερουσαλήμ

Ὁ νεομάρτυρας Παναγιώτης ἦταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ μαρτύρησε στὴν Ἱερουσαλήμ στὶς 5 Ἀπριλίου 1820. Σύμφωνα μὲ τὴν διήγησι τοῦ Ἀγγλοῦ ἱεραποστόλου Ἰωσήφ Wolff, ποὺ γράφτηκε στὶς 2 Ἀπριλίου 1839, ἓνας νεαρὸς Ἕλληνας, ποὺ ὀνομαζόταν Παναγιώτης, ὑπηρετοῦσε κοντὰ σ' ἓναν Τοῦρκο εὐγενῆ, ποὺ ὀνομαζόταν Ὁσμὰν Ἐφέντης. Ὅταν κάποτε ὁ Τοῦρκος αὐτὸς πῆγε στὸ Τέμενος τοῦ Ὁμάρ, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἱερουσαλήμ, τὸν ἀκολούθησε μέσα σ' αὐτό καὶ ὁ Παναγιώτης. Οἱ φανατικοὶ Τοῦρκοι, θεώρησαν ὅτι ὁ Παναγιώτης μὲ τὴν εἴσοδό του μίανε τὸ Τέμενός τους καὶ τὸν κατηγόρησαν στὸν Πασὰ τῆς Δαμασκοῦ. Ὁ πασὰς ζήτησε ἀπὸ τὸν νέο, προκειμένου νὰ ἀποφύγει τὸν θάνατο, νὰ δεχθεῖ τὸν Μουσουλμανισμό. Ὁ Παναγιώτης μόλις τὸ ἄκουσε αὐτό, μὲ θάρρος φώναξε μπροστὰ στὸν ἄρχοντα: «Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, θανάτωσέ με, δὲν φοβᾶμαι. Χριστὸς ἀνέστη» μπροστὰ σὲ πλῆθος μουσουλμάνων. Ἐκεῖ τότε τὸν ἀποκεφάλισαν. Σύμφωνα πάντα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ Ἀγγλοῦ ἱεραποστόλου, ποὺ παρακολούθησε τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου, τὸ «Ἑλληνικὸν Μοναστήριον» τῆς Ἱερουσαλήμ ἀγόρασε ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ λείψανο τοῦ νεομάρτυρα ἀντὶ 5.000 γροσιῶν καὶ τὸ ἔθαψε μὲ τιμὲς.

Ὁ Ἅγιος Becan (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες για τήν ζωή αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στό βιβλίο «Οἱ Ἄγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Άπρίλιος 06

- Ὁ Άγιος Εὐτύχιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Άγιοι 120 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στήν Περσία
- Ἡ Ὁσία Πλατωνίς
- Οἱ Άγιοι Δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωνι
- Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης
- Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος πού ἀσκήτευσε στόν Ἄθω
- Οἱ Άγιοι Γεώργιος, Μανουήλ, Θεόδωρος, Γεώργιος καί Μιχαήλ ἀπό τήν Σαμοθράκη
- Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Γεννάδιος

Ὁ Άγιος Εὐτύχιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Θεία Κώμη. Ἐτσι λεγόταν τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο καταγόταν ὁ Εὐτύχιος. Ἀπὸ πολὺ νωρίς, ὁ θεῖος του Ἡσύχιος, πρεσβύτερος, βοήθησε τὸν Εὐτύχιο νὰ διακριθεῖ στὰ ἱερὰ γράμματα. Στὴ συνέχεια ἔγινε μοναχός, διάκονος, ἱερέας καὶ ἀρχιμανδρίτης στὴ Μονὴ τῆς Ἀμάσειας. Σὲ μία τοπικὴ Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ Εὐτύχιος πῆρε μέρος σὰν ἀντιπρόσωπος τοῦ μητροπολίτη Ἀμάσειας. Κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονή του, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Πατριάρχη Μηνᾶ, ἀπέκτησε ἐπίσης καὶ τὴν εὐνοια τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α΄. Ἐτσι, ὅταν τὸ 552 πέθανε ὁ Μῆνας, ὁ Ἰουστινιανὸς συνέστησε νὰ ἐκλεγεῖ διάδοχός του ὁ Εὐτύχιος. Ἀπὸ τὴν θέση τοῦ Πατριάρχου, ὁ Εὐτύχιος ἀναδείχθηκε ἐργάτης ἀρετῆς καὶ καλὸς ποιμένας τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης, ἐνθερμος πρόμαχος τῶν ὀρθοδόξων ἀληθειῶν, ἀνῆκε στοὺς ἐντιμους καὶ πιστοὺς Ἱεράρχες, πού ὑπερασπίζουν τὶς πεποιεθῆσεις τους μὲ ὁποιοδήποτε κίνδυνο καὶ ἀπέναντι σὲ ὁποιαδήποτε πρόσωπα. μ' αὐτὸν τὸν χαρακτήρα στάθηκε ἀπέναντι στὸν Ἰουστινιανό, ὅταν αὐτὸς παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν αἵρεση τῶν ἀφθαρτοδοκητῶν. Βέβαια, καθαιρέθηκε καὶ ἐξορίστηκε γιὰ δώδεκα περίπου χρόνια. Ὅμως, ὅταν ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια, ἐπανῆλθε πανηγυρικὰ στὸ θρόνο του, διδάσκοντας σὲ μᾶς νὰ εἴμαστε «τῆ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἐδραῖοι», δηλαδή, θεμελιωμένοι καλὰ καὶ ἀμετακίνητοι στὴν πίστη.

Οἱ Άγιοι 120 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στήν Περσία

Οἱ Μάρτυρες αὐτοὶ μαρτύρησαν μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσκοπο Σαδῶθ (ἢ Σαδῶκ ἢ Σαδῶχ, 19 Ὀκτωβρίου) στὴν Περσία ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Σαβῶριο.

Ἡ Ὁσία Πλατωνίς

Απεβίωσε ειρηνικά.

Οί Άγιοι Δύο Μάρτυρες οί έν Άσκάλωνι

Μαρτύρησαν άφοϋ τούς έχωσαν στή γή μέχρι τήν μέση.

Ό Όσιος Γρηγόριος ό Σιναΐτης

Γεννήθηκε τόν 1255 στό χωριό Κούκουλο, πού ήταν κοντά στις Κλαζομενές (άρχαία πόλη τής Μ. Ασίας, πού βρισκόταν 40 χιλιομ. ΝΔ τής Σμύρνης). Περιπετειώδης ή ζωή του. Οί γονείς του ήταν πλούσιοι και εύσεβείς και τόν άνέθρεψαν χριστιανικάτα. Όταν κάποτε οικογενειακώς πήγαιναν στή Λαοδικεία, αιχμαλωτίστηκαν από ληστές. Οί Λαοδικείς όμως, τούς εξαγόρασαν με πολλά χρήματα. Τό έπεισόδιο αυτό, έκανε τόν Γρηγόριο νά ασχοληθει ακόμα περισσότερο με τήν ήσυχη και άφιερωμένη ζωή στον Θεό. Γι' αυτό πήγε στην Κύπρο, κοντά σ' ένα φημισμένο μοναχό και κατόπιν με τήν εύχή αυτού του γέροντα ταξίδεψε στην Αλεξάνδρεια. Μετά από πολλές περιπέτειες έφτασε στό όρος Σινά. Οί προϊστάμενοι τής Μονής τόν δέχτηκαν με χαρά και μετά από κανονική δοκιμασία έκάρη μοναχός. Στή Μονή μέσα ήταν υπόδειγμα ύψηλης πνευματικής και άσκητικής ζωής. Όμως ό πειρασμός του φθόνου κατέλαβε όρισμένους μοναχούς, με αποτέλεσμα ό Γρηγόριος στενοχωρημένος νά αποχωρήσει από τήν Μονή. μαζί με έναν μοναχό Γεράσιμο έφυγε για τά Ίεροσόλυμα και από εκεί στην Κρήτη, όπου κοντά σ' έναν φημισμένο για τήν άρετή του μοναχό, τόν Αρσένιο, πήρε σπουδαία πνευματικά διδάγματα τέλειας χριστιανικής ζωής. Έπειτα ό Γρηγόριος πήγε στό Άγιον Όρος, στή σκήτη του Μαγουλά, άπέναντι τής Μονής Φιλόθεου. Εκεί συγκέντρωσε αρκετούς μαθητές, πού πολλοί άπ' αυτούς άργότερα διακρίθηκαν στην πνευματική ζωή. Στή συνέχεια πήγε στό Πρωτάτο τών Καρυών και από εκεί, λόγω έπιδρομών τών Άγαρηνών πειρατών, ταξίδεψε στις πόλεις Θεσσαλονίκη, Χίο, Μυτιλήνη και Κωνσταντινούπολη, για νά επανέλθει μετά από όρισμένο χρόνο στό Άγιον Όρος. Αλλά κατόπιν με όρισμένους μαθητές του, έφυγε και πάλι για νά καταλήξει στην Αδριανούπολη, στό Κατακεκρωμένο όρος. Εκεί έκτισε όχυρωμένο Μοναστήρι, όπου μαζί με τούς μαθητές του, πρόσφερε πολλά πνευματικά έφόδια στον πληθυσμό τών γύρω περιοχών (Έλληνες, Σέρβους και Βουλγάρους). Μετά τήν περιπετειώδη αυτή ζωή, ό Γρηγόριος, παρέδωσε ειρηνικά τόν πνεϋμα του.

Ό Όσιος Γρηγόριος πού άσκήτευσε στον Άθω

Ό Όσιος Γρηγόριος, έζησε στις αρχές του 14ου αιώνα, και ήταν από τήν Κωνσταντινούπολη. Εύσεβέστατος, διακρίθηκε συγχρόνως και για τήν θεολογική και φιλοσοφική παιδεία του. Έκανε διδάσκαλος του Γρηγορίου του Παλαμά, αλλά και σε πολλούς άλλους μετέδωσε τά νάματα τής νηπτικής φιλοσοφίας. Πήγε στό Άγιον Όρος και διάλεξε σκήτη κοντά στή Μονή τής Λαύρας. Η σκήτη αυτή, δέν άργησε νά

ἀναδειχθεῖ κοινὸ ἐντευκτήριον τῶν εὐσεβέστερων ψυχῶν. Ὁ Γρηγόριος πρόθυμα ἔλυνε ἀπορίες, μετέδιδε γνώσεις, φώτιζε διάνοιες καὶ στήριζε τοὺς κλονιζόμενους, δίνοντας σ' αὐτοὺς πολύτιμες ὁδηγίες, γιὰ νὰ μένουν σταθεροὶ στὴν πίστη καὶ ν' ἀγιάζουν τὶς καρδιές τους. Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε ν' ἀσχολεῖται μ' αὐτὰ τὰ θεάρεστα ἔργα.

Οἱ Ἅγιοι Γεώργιος, Μανουήλ, Θεόδωρος, Γεώργιος καὶ Μιχαήλ ἀπὸ τὴν Σαμοθράκη

Οἱ νεομάρτυρες αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Σαμοθράκη, ἐκτὸς τοῦ Μιχαήλ, ποὺ ἦταν Κύπριος στὴν καταγωγή. Ὅλοι λοιπὸν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821, ἐξορίστηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Μιχαήλ, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ γέρον, φοβήθηκε καὶ ἀπαρνήθηκε τὴν χριστιανικὴ θρησκεία, οἱ δὲ ὑπόλοιποι πουλήθηκαν σὰν δοῦλοι καὶ σὰν νεαροὶ ποὺ ἦταν ἐξισλαμίστηκαν μὲ δόλιο τρόπο ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Μανουήλ, πουλήθηκε στὴν Αἴγυπτο, ἔμαθε τὴν ἀραβικὴ γλῶσσα καὶ ἐπιδόθηκε στὴ μελέτῃ τοῦ Κορανίου. Μετὰ τὴν νικηφόρα ἔκβαση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης καὶ κατὰ τὴν στιγμήν ποὺ ἡ Σαμοθράκη ἦταν ὑπὸ τουρκικὸ ζυγόν, οἱ πέντε αὐτοὶ νεομάρτυρες, ἐπανῆλθαν στὴ Σαμοθράκη καὶ ἀποκήρυξαν τὸν μουσουλμανισμό, ποὺ μὲ τὴν βία σὲ νεαρὴ ἡλικία εἶχαν ἀσπασθεῖ. Συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ βασανίστηκαν φρικτὰ. Ἀλλὰ ὅλοι ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ ἔτσι δέχτηκαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου: ὁ μὲν Μιχαήλ μὲ μαχαίρι κόπηκε σὲ τεμάχια, οἱ δὲ Γεώργιος καὶ Θεόδωρος ἀπαγχονίστηκαν καὶ ὁ Μανουήλ μὲ τὸν Γεώργιο τὸν νεότερο, «ὀγκίνους» (αἰχμηρὰ μολυβένια ὄργανα) παραδοθέντες, μαρτυρικὰ ἐξέπνευσαν. Ὅλων τὰ μαρτύρια ἔγιναν στὴ Μάκρῃ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, 6 Ἀπριλίου 1835, Δευτέρα τοῦ Θωμά.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Γεννάδιος

Ὁ ὀσιομάρτυρας αὐτός, ζοῦσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Μὲ προτροπὴν λοιπὸν τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς αὐτῆς, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη σὰν συνοδὸς τῶν Βονιφατίου καὶ Εὐδοκίμου, ποὺ βιάζονταν πρὸς τὸ μαρτύριο. Αὐτοὶ ὅμως, δείλιασαν μπροστὰ στὰ βασανιστήρια, ἀπαρνήθηκαν τὸν Χριστὸ καὶ κατήγγειλαν σὰν αἴτιον τῆς πορείας τους πρὸς τὸ μαρτύριο τὸν Γεννάδιο. Τότε οἱ Τούρκοι συνέλαβαν τὸ Γεννάδιο, τὸν φυλάκισαν καὶ ποικιλότηρως τὸν βασάνισαν. Αὐτὸς ὅμως ἔμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του καὶ ἀποκεφαλίστηκε στὶς 6 Ἀπριλίου 1818. Τμῆμα τῶν λειψάνων τοῦ ὀσιομάρτυρα, βρίσκεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου, ὅπου ὁ Ἅγιος ἀσκήθηκε στὶς ἀρετὲς καὶ τὴν πίστη.

Αγιολόγιον - Απρίλιος 07

- Ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος
 - Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Μυτιλήνης
 - Ὁ Ἅγιος Ρουφῖνος ὁ Διάκονος
 - Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα
 - Οἱ Ἅγιοι 200 Μάρτυρες οἱ ἐν Σινώπη
 - Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ
 - Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ Βυζάντιος
 - Ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος, + 1510)
-

Ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐχασε τὸν πατέρα του πολὺ νωρὶς, ἀλλὰ ἡ μητέρα του Θεόκλεια τὸν γαλούχησε μὲ τὰ ἱερὰ γράμματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐτσι, ὅταν ἄρχισε ὁ διωγμὸς, ὁ νεαρὸς Καλλιόπιος ὄχι μόνον δὲ φοβήθηκε, ἀλλὰ καὶ θαρρόαλέα σήκωσε τὸ ἀνάστημά του ἀπέναντι στοὺς διώκτες. Κάποτε, ὁ ἑπαρχος Μάξιμος ἦλθε στὴν περιοχὴ του καὶ βασάνιζε καὶ σκότωνε πολλοὺς χριστιανούς. Ὁ Καλλιόπιος, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ τόλμη πού τὸν διέκρινε, παρουσιάστηκε μόνος του μπροστὰ στὸν ἑπαρχο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ δώσει λόγο στὸ Θεὸ γιὰ τὶς κακουργίες πού διαπράττει ἐναντίον ἀθῶων ἀνθρώπων. Ἀμέσως ὁ ἑπαρχος διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν, καὶ κατόπιν τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ. Μετὰ ἀπὸ ὀρισμένο χρόνο, ὁ ἑπαρχος τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν ρώτησε ἂν συνεχίζει νὰ πιστεύει στὸ Χριστό. Ὁ Καλλιόπιος, πάντα μὲ θάρρος, ἀπαντᾷ ὅτι ἐμμένει στὶς πεποιθήσεις του. Τότε, πάρθηκε ἡ ἀπόφαση νὰ πεθάνει μὲ σταυρικὸ θάνατο. Αὐτὸ προκάλεσε μεγάλη χαρὰ στὸν Καλλιόπιο, διότι θὰ πέθαινε ὅπως καὶ ὁ Κύριος. Καὶ ἀντὶ νὰ τὸν πτοήσει αὐτὴ ἡ θανατικὴ καταδίκη, τὸν ἔκανε «περισσότερος τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν». Ἐκανε, δηλαδή, τὸν Καλλιόπιο, μὲ περισσότερη τόλμη νὰ ὁμολογεῖ ἄφοβα τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸν σταύρωσαν κατὰ θεία σύμπτωση Μεγάλῃ Παρασκευῇ, καὶ ἄξια πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ἡ δὲ μητέρα τοῦ Θεόκλεια - κατὰ τὴν παράδοση - ἀφοῦ ἀγκάλιασε τὸ σῶμα τοῦ γιοῦ της, ἐπὶ τόπου ξεψύχησε καὶ αὐτή.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Μυτιλήνης

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν Εἰκονομάχων καὶ ἀνατράφηκε μὲ μεγάλη εὐσέβεια, καὶ ἀπὸ νεαρῇ ἡλικίᾳ διακρίθηκε γιὰ τὴν μεγάλη του ταπεινοφροσύνη καὶ ἐλεημοσύνη. Τὰ καλά του λοιπὸν ἔργα, τὸν ἀνέδειξαν πνευματικὸ λύχνο. Καὶ ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πού ἀκολουθεῖ τὰ λόγια τοῦ Ἰδρυτῆ της, ἔβαλε τὸν πνευματικὸ αὐτὸ λύχνο ἐπάνω στὴ λυχνία, πού στὴν περίστασι αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Μυτιλήνης. Τὴν ἐκλογή του δικαίωσε, κατὰ τὸν πιὸ λαμπρὸ τρόπο. Ὅλες οἱ κινήσεις, φιλανθρωπικῆ,

φωτιστική καὶ διδακτική, τὸν εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ ἴδιος κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες, γιὰ νὰ στηρίξει τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ κερδίσει τοὺς ἀποπλανηθέντες τῆς ἐπισκοπῆς του ἀπὸ τὴν εἰκονομαχία. Οἱ ἀγῶνες του στέφθηκαν ἀπὸ ἐπιτυχία καὶ ὅταν πέθανε, τὸ ποίμνιό του τὸν τίμησε μέσα σὲ βαθὺ πένθος. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 1η Φεβρουαρίου, μαζί μ' αὐτὴ τῶν τριῶν ἀδελφῶν του).

Ὁ Ἅγιος Ρουφῖνος ὁ Διάκονος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἔσφαξαν μὲ μαχαίρι. Ὅμως στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα 170, γιὰ τοὺς Ἁγίους Ρουφῖνο, Ἀκυλίνα καὶ 200 μαρτύρων, ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ὑπόμνημα: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου Δεκίου (249-251) καὶ πάντες συναθροισθέντες ὁμοθυμαδὸν συνέθεντο ἀλλήλοις ἐμμένειν τὴν εἰς Χριστὸν πίστει ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς στρατιώτας τοῦ συλλαβέσθαι τὸν ἅγιον Χριστοφόρον καὶ ἀπαγαγεῖν ἔμπροσθεν αὐτοῦ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ὁμολογίαν, καί, ἰδόντες τὰ θαυμάσια, ἃ ἐποίει ὁ ἅγιος, καὶ φοβερὰ τεράστια τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ, ἀνεβόησαν ἅπαντες· «μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν καὶ αὐτῶ μόνῳ λατρεύομεν». Ὁ μὲν βασιλεὺς τὸν ἅγιον Χριστοφόρον δούλους αὐτοῦ ὑπὲρ ἐκείνης τῆς ἐν εἰρκτῇ ζοφῶδει κατακλείσας, τούτους ἐπὶ βήματος ἐκέλευσεν ἄγεσθαι καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς «τίς ὑμᾶς κατηνάγκασεν, ἀνόσιοι, ταῦτα φθέγγεσθαι ἔμπροσθεν ἐμοῦ καὶ κηρύττειν ἑσταυρωμένον Θεόν»; οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, μάλιστα ὁ ἅγιος Ρουφῖνος λέγων «ὑπὲρ τούτων ἀπάντων ἐγὼ ἀπολογοῦμαι σοι, ὅτι διὰ τὴν ἀποκειμένην βασιλείαν ἦν ἠτοιμάσατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τοῖς ἐκλεκτοῖς δούλοις αὐτοῦ ὑπὲρ ἐκείνης τῆς ἀνεκλαλήτου χαρᾶς ἡμεῖς τῷ Χριστῷ πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν». Ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τῷ θυμῷ ὑπερζέσας ἐκέλευσε ξίφει τὰς σάρκας αὐτῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὡς ἐν μακέλλῳ μεληδὸν κατακόψαι· καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία καὶ τῶν ἐπηγγελμένων αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπήλαυσαν, ἃ ἠτοίμασε δι' αὐτούς».

Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν ὀπισθάγκωνα καὶ ἔκαψαν τὴν κοιλιακὴ τῆς χώρα.

Οἱ Ἅγιοι 200 Μάρτυρες οἱ ἐν Σινώπη

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσῖος Σάββας ὁ Νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ (+ 1948)

Όσιος Γεράσιμος ό Βυζάντιος

Λόγιος, μαθητής Μακαρίου Καλογέρου (18ος αί.).

Όσιος Δανιήλ ό θαυματουργός (Ρώσος, + 1510)

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 08

- Οἱ Ἅγιοι Ἄγαβος, Ροῦφος, Φλέγων, Ἀσύγκριτος, Ἑρμῆς (κατ' ἄλλους Ἑρμᾶς) καὶ Ἡρωδίων ἀπὸ τοὺς 70 Ἀποστόλους
- Ὁ Ὅσιος Κελεστίνος Πάπας Ῥώμης
- Ὁ Ἅγιος Παυσίλυπος
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς
- Ὁ Ὅσιος Νήφων ὁ Ῥώσος ὁ θαυματουργός

Οἱ Ἅγιοι Ἄγαβος, Ροῦφος, Φλέγων, Ἀσύγκριτος, Ἑρμῆς (κατ' ἄλλους Ἑρμᾶς) καὶ Ἡρωδίων ἀπὸ τοὺς 70 Ἀποστόλους

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους, ὁ μὲν Ἄγαβος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πῆρε τὴν ζώνη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ προφήτευσε γι' αὐτὸν αὐτά: «Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὐτή, οὕτω δῆσουσιν εἰς Ἱερουσαλήμ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν». Πράγματι, ἔτσι καὶ ἐγίνε. Διότι ὄχι μόνον ἔδεσαν τὸν Παῦλον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ὁ Ἄγαβος, ἀφοῦ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὸ μέρος ὅπου ζοῦσε, ἀποδήμησε εἰρηνικὰ στὸν Κύριον. Τὸν δὲ Ροῦφο ἀναφέρει ὁ Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή: «Ἀσπάσασθε Ροῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ». Αὐτὸς ἀργότερα ἐγίνε ἐπίσκοπος Θηβῶν στὴν Ἑλλάδα. Οἱ δὲ Φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος, ἀφοῦ κήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιο σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἔφεραν πολλοὺς ἀπίστους στὴν ἀληθινὴ πίστη. Τελικὰ βασανίστηκαν μὲ διάφορους τρόπους ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνουν καὶ οἱ δύο τὴν ἴδια μέρα. Ἔτσι, πῆραν ἀπὸ τὸν Κύριον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς ἀληθινοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου. (Γιὰ δὲ τὸν Ἑρμῆ βλέπε 8 Μαρτίου καὶ γιὰ τὸν Ἡρωδίωνα τὴν 28ῃ Μαρτίου).

Ὁ Ὅσιος Κελεστίνος Πάπας Ῥώμης

Ὁ Κελεστίνος γεννήθηκε στὴ Ῥώμη καὶ τὸν πατέρα του ἔλεγε Πρίσκο. Νωρὶς, σὰ διάκονος, εἶχε διακριθεῖ γιὰ τὴν παιδεία του, τὴν εὐσέβεια καὶ τὸ θερμὸ ζῆλο. Γι' αὐτὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Πάπα Βονιφατίου τὸ 422, τὸν διαδέχτηκε στὸν Ποντιφικὸ θρόνον. Ἀμέσως τότε παρενέβη στὴν Ἀφρική, στὴ Γαλατία καὶ στὴ Καλαβρία, γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τοὺς Ἱεροὺς κανόνες στὴν ἐκλογή τῶν ἐπισκόπων. Ὑπῆρξε ἐνεργητικώτατος στὴν καταστολὴ διαφόρων αἰρέσεων. Ἐργάστηκε γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ πελαγιανισμοῦ ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία, καὶ συγχρόνως μὲ κατάλληλη Ἱεραποστολή, πέτυχε νὰ προσέλθει στὸ χριστιανισμὸ ἡ Ἰρλανδία. Στὴν 3ῃ Οἰκ. Σύνοδο, ὁ Πάπας Κελεστίνος μὲ ἀντιπροσωπεία του, καταδίκασε τὴν πλάνη τοῦ Νεστορίου. Γενικὰ ἐπιμελήθηκε τὰ πράγματα τοῦ κλήρου καὶ αὐτὰ τῆς θείας λατρείας, εὐπρεπίζοντας τοὺς ναοὺς μὲ

εἰκόνες καὶ διάφορα ἱερὰ σκεύη. Πέθανε, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Θεοδόσιος ὁ Β' τὸ 432 μ.Χ. τὴν 26ῆ ἢ 27ῆ Ἰουλίου, κατὰ τὴν πιὸ πιθανὴ γνῶμη.

Ὁ Ἅγιος Πασίλυπος

Ὁ ἅγιος αὐτὸς ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀδριανοῦ (117-138 μ.Χ.) καὶ ἦταν εὐγενὴς καὶ πλούσιος στὴν πόλη τῆς Ῥώμης. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνθάρρυνε καὶ ὑποστήριζε τοὺς χριστιανοὺς ποὺ βάδιζαν γιὰ τὸ μαρτύριο, συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸ βασιλιά. Αὐτὸς τὸν ῥώτησε ἂν πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ ὁ Πασίλυπος ἀπάντησε ὅτι ὄχι μόνο πιστεύει ἀλλὰ εἶναι ἕτοιμος καὶ τὸ αἷμα του νὰ χύσει γι' αὐτόν. Τότε τὸν χτύπησαν τόσο πολὺ στὴν κοιλιὰ, ποὺ φάνηκαν τὰ ἔντερά του. Ἐπειτα τὸν παραχώρησαν στὸν ἑπαρχο Πράκτο, ποὺ καὶ αὐτὸς τὸν βασάνισε φρικτὰ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἐπέμενε στὴν πίστη του, καταδικάστηκε σὲ ἀποκεφαλισμό. Τελικὰ ὅμως, ἀφοῦ ἔσπασε τὴν ἀλυσίδα ποὺ τοῦ εἶχαν βάλει, δραπέτευσε καὶ ζῶντας μὲ ἀρετὴ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος

Ὁ Κῶος αὐτὸς ναύκληρος ἐξισλαμίστηκε μὲ τὴν βία ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὴν Κῶ. Αὐτὸς ὅμως, πέταξε τὰ Τούρκικα ῥοῦχα καὶ ζοῦσε χριστιανικά. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἀντελήφθησαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν μαστίγωσαν ἀνελέητα, καὶ κατόπιν τὸν φυλάκισαν. Μέσα στὴ φυλακὴ, οἱ Τοῦρκοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν μεταπίσουν στὸν μουσουλμανισμό, ἀλλὰ ὁ νεομάρτυρας ἀπαντοῦσε: «Ἐγὼ στὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστὸ πιστεύω καὶ αὐτόν ὁμολογῶ γιὰ Θεὸ ἀληθινό, μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά. Τὴ δὲ δική σας θρησκεία ἀποστρέφομαι καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω ὅσα βασανιστήρια καὶ ἂν μοῦ κάνετε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου». Βλέποντας τὸ ἀμετάθετο τῆς γνῶμης του οἱ βασανιστὲς του, τὸν ὀδήγησαν μὲ βασανισμοὺς στὸν κριτὴ, ποὺ διέταξε τὸν ἀνηλεῆ δαρμό του καὶ τὸν καταδίκασε νὰ καεῖ ζωντανός. Ἔτσι, μ' αὐτόν τὸν τρόπο, στὶς 8 Ἀπριλίου 1669, μαρτύρησε ὁ Ἅγιος αὐτὸς νεομάρτυρας τῆς Κῶ. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου συνέταξε ὁ Γεράσιμος Μοναχὸς Μικραγιαννανίτης. Ἐπίσης, τὸ Ἱστορικὸ ἐκκλησιδίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου, μετονομάστηκε ἐπ' ὀνόματι τοῦ Νεομάρτυρα αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ ὁδὸς ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Ναῦδριο αὐτὸ φέρει τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς, ἦταν ἄνθρωπος πολὺ φρόνιμος καὶ ζηλωτὴς. Κάποια μέρα ὅμως, εἶχε ἔντονη συζήτηση γιὰ τὴν πίστη μὲ τοὺς Τούρκους. Αὐτοὶ ἀπὸ φθόνο, τὸν κατηγοροῦσαν στὸν κριτὴ, ὅτι δῆθεν ἔβρισε τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Ὁ κριτὴς πρότεινε στὸν Ἰωάννη νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ γίνεи μουσουλμάνος γιὰ ν' ἀποφύγει τὸν θάνατο. Ὁ Ἰωάννης ἀποκρίθηκε θαρῶρα, ὅτι δὲν ἀρνεῖται τὸν Χριστὸ καὶ ἂν μύριους θανάτους ὑποστῆ. Τότε ὁ κριτὴς διέταξε καὶ τὸν ἔριξαν μέσα σὲ τσιγγέλια (γάντσους), ὅπου ὁ Νεομάρτυρας βρῆκε φρικτὸ ἀλλὰ ἔνδοξο τέλος στὶς 8 Ἀπριλίου 1564. (Τὸ Μ. Εὐχολόγιο στὴ σελίδα 442 ἀναφέρει τὴν μνήμη τοῦ μάρτυρος τὴν

8η καὶ 18η Ἀπριλίου, στή δὲ σελ. 470 τὴν 1η Ἀπριλίου (1564). Οἱ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης καὶ Ἀγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης, ἀναφέρουν τὴν μνήμη του κατὰ τὴν 18η Ἀπριλίου. Ἐπομένως ὑπάρχει πρόβλημα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του).

Ὁ Ὅσιος Νήφων ὁ Ῥώσος ὁ θαυματουργός

Ἐπίσκοπος Νοβογοροδίας ἐν τῷ Σπηλαίῳ.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 09

- Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος πὺ μαρτύρησε στὴν Καισάρεια
 - Ὁ Ἅγιος Βάδιμος Ὁσιομάρτυρας καὶ οἱ ἑπτὰ Μαθητές του
 - Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ αἰχμάλωτοι, πὺ μαρτύρησαν στὴν Περσία
 - Ὁ Ἅγιος Αὐδιήσιος (ἢ Ἀβδησοῦς ἢ Ἀδιησοῦς)
 - Οἱ Ἅγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος, Εἰρήνη καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς
 - Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Ἀμίδης
-

Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος πὺ μαρτύρησε στὴν Καισάρεια

Ἐζησε στὰ χρόνια του Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη. Ἄν καὶ νιόπαντρος, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ δείξει ἔμπρακτα τὴν μεγάλη ἀγάπη του στὸ Χριστό. Στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, ὁ Ἰουλιανὸς εἶχε κτίσει ἓνα εἶδωλο τῆς θεᾶς Τύχης, πὺ προσκυνοῦσαν κάθε μέρα ἐπιδεικτικὰ οἱ εἰδωλολάτρες. Ὁ Εὐψύχιος, ἀφοῦ πῆρε μαζί του καὶ μερικοὺς ἄλλους τολμηροὺς νέους, πῆγε καὶ γκρέμισε τὸ εἶδωλο. Ὅταν συνελήφθη, εἶπε στὸν ἀξιωματοῦχο ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ἐνεργεῖ εἰδωλολατρικὰ πράγματα στὴ χριστιανικὴ Καισάρεια. Βέβαια, ὁ Εὐψύχιος ἐκ τῶν προτέρων γνῶριζε ὅτι ἡ ἀπόφαση θὰ ἦταν καταδικαστικὴ. Πράγματι, οἱ συνεργάτες του καταδικάστηκαν σὲ βασανισμοὺς καὶ ἐξορία. Ἐνῶ ὁ ἴδιος, σὰν ἀρχηγὸς τῆς πράξης, καταδικάστηκε σὲ θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό. Ἔτσι, ὁ Εὐψύχιος κατατάχθηκε σ' ἐκείνη τὴν μερίδα τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Κύριος εἶπε: «Ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὕρησει αὐτήν». Ἐκεῖνος, δηλαδή, πὺ θὰ χάσει τὴν ζωὴ του γιὰ τὴν πίστη του σ' ἐμένα, θὰ κερδίσει τὴν μακάρια καὶ ὑψηλότερη ζωὴ.

Ὁ Ἅγιος Βάδιμος Ὁσιομάρτυρας καὶ οἱ ἑπτὰ Μαθητές του

Ἐζησε ὅταν βασιλιάς τῆς Περσίας ἦταν ὁ Σαπῶρ ὁ Β'. Πέρσης στὴν καταγωγὴ καὶ ἀπὸ γένος ἐπίσημο, ἄφησε πλοῦτη καὶ γοητευτικὸ κοσμικὸ μέλλον γιὰ νὰ ὑπηρετήσει στὸ Χριστό. Ἔγινε Ἱερέας καὶ ἐργάστηκε γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Συγκέντρωσε μάλιστα καὶ μία ὁμάδα ἑπτὰ μαθητῶν, πὺ τοὺς προετοίμαζε ἐργάτες τοῦ χριστιανικοῦ φωτισμοῦ. Καταγγέλθηκε ὅτι ἀποσπᾶ στὸ Χριστὸ πολλοὺς Πέρσες ἀπὸ τὴν πάτρια θρησκεία, καὶ φυλακίστηκε μὲ τοὺς μαθητές του γιὰ τέσσερις μῆνες. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἀρνήθηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὴν πίστη του, καταδικάστηκε μαζί μὲ τοὺς μαθητές του σὲ ἀποκεφαλισμό. Τὴν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἀνέλαβε κάποιος πὺ μπροστὰ στὰ βασανιστήρια ἀρνήθηκε τὸ Χριστό, ὁ Νιρσᾶν. Παρὰ τὸν ἔλεγχο πὺ τοῦ ἔκανε ὁ ἅγιος Βάδιμος, αὐτὸς μὲ τρεμάμενα χέρια ἐξετέλεσε τὴν ποινὴ. Ἡ θεία δίκη ὅμως δὲν τὸν ἄφησε ἀτιμῶρητο. Κάποια μέρα, πὺ κάποιος εἰδωλολάτρης θύμωσε ἐναντίον του, τὸν σκότωσε μὲ μαχαῖρι.

Οί Άγιοι Μάρτυρες οί αιχμάλωτοι, πού μαρτύρησαν στήν Περσία

Όταν ό βασιλιάς τών Περσών Σαπώρ ό Β΄ (325-379), κατά τό 53ο έτος τής βασιλείας του, κυρίευσε τήν χώρα Βυζάτη, θανάτωσε όλους όσους έφεραν όπλα. Τίς δέ γυναΐκες, παιδιά, γέρους, τόν έπίσκοπο Ηλιόδωρο και τούς πρεσβυτέρους Δησαΐν, Μαριαΐβ και όλους τους κληρικούς, άφησε ζωντανούς. Όταν ό έπίσκοπος Ηλιόδωρος κατάλαβε ότι θα πεθάνει, χειροτόνησε έπίσκοπο τόν πρεσβύτερο Δησαΐν. Ό όποιος έπεξέτεινε τό Χριστιανικό κήρυγμα και πρός τούς Πέρσες. Τότε ό αρχιμάγος Αδεφάρ, διέβαλε τόν Δησαΐν στόν βασιλιά, ότι δήθεν αυτός και όλοι οί χριστιανοί γύρω απ΄ αυτόν βλασφημοΐν τήν Περσική θρησκεία. Τότε ό Σαπώρ έδωσε διαταγή νά συλληφθοΐν όλοι και νά προσκυνήσουν τόν ήλιο και τήν φωτιά. Έπειδή όμως οί χριστιανοί αυτοί δέν τό έπραξαν, άποκεφαλίστηκαν όλοι. Καθ΄ όδόν μόνο πέντε απ΄ αυτούς μικροψύχησαν και δέχτηκαν τήν θρησκεία τών ειδώλων.

Ό Άγιος Αΰδιήσιος (ή Αβδησουΐς ή Αδιησουΐς)

Ό Άγιος αυτός άνήκε στήν παραπάνω ομάδα άποκεφαλισθέντων χριστιανών στήν Περσία. Αλλά τό κτύπημα πού δέχτηκε δέν ήταν θανατηφόρο και τήν νύκτα σηκώθηκε και κατόπιν κήρυττε πάλι θαρόραλέα τόν Χριστό. Τότε κάποιος φανατικός ειδωλολάτρης, όρμησε και τόν θανάτωσε με μαχαΐρι.

Οί Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος, Ειρήνη και οί σΰν αυτοΐς

Οί Άγιοι αυτοί μαρτύρησαν τό 1463 στο χωριό Θερμή της Λέσβου, στήν εκεί τιμωμένη Μονή τών Γενεθλιών τής Θεοτόκου, πού βρίσκεται στήν τοποθεσία Καρυές. Τό έτος 1959, άποκαλύφθηκαν από τά έγκατα τής γής θαυματουργικά. Εΐπε λοιπόν σε κάποιο εϋσεβή, πού του παρουσιάστηκε, ό Άγιος Ραφαήλ, ότι λέγεται Ραφαήλ. Πατρίδα του ήταν τό νησι Ίθάκη και τό όνομα του πατέρα του Διονύσιος, πού τόν άνέθρεψε με μεγάλη χριστιανοπρέπεια και τόν σπούδασε αρκετά. Τό κοσμικό του όνομα ήταν Γεώργιος, αλλ΄ όταν έγινε μοναχός ονομάστηκε Ραφαήλ. Εΐχε τόν βαθμό του Πρεσβυτέρου και τό όφφίκιο του Αρχιμανδρίτη και του Πρωτοσυγγέλου. Όταν έγινε ή άλωση τής Κωνσταντινουπόλεως (1453), αυτός μόναζε μαζί με τόν Διάκονο Νικόλαο στη Μακεδονία. Κατόπιν μέσω Αλεξανδρουπόλεως πήγαν τό 1454 στη Λέσβο και έγκαταστάθηκαν στη Μονή τής Θεοτόκου, όπου ό Ραφαήλ έγινε ήγούμενος. Τό 1463 επέδραμαν οί Τουρκοί στη Μονή και άφοΐ τους συνέλαβαν τους θανάτωσαν με διάφορους τρόπους. Τόν μεν Ραφαήλ έσφαξαν με πριόνι από τό στόμα, τήν Τρίτη Διακαινησίμου 9 Απριλίου, τόν δέ Νικόλαο θανάτωσαν μετά από φρικτά βασανιστήρια. Μαζί μ΄ αυτούς, μαρτύρησε και ένα δωδεκάχρονο κορίτσι, ή Ειρήνη, κόρη του προεστου του χωριου Θερμής Βασιλείου. Και ή Ειρήνη μαρτύρησε με φρικτό τρόπο. Αφοΐ τής έκοψαν τά χέρια, τήν έβαλαν μέσα σ΄ ένα πιθάρι και τήν έκαψαν ζωντανή, μπροστά στα μάτια τών γονιών της. Η μνήμη τους γιορτάζεται πανηγυρικά στη Μονή πού φέρει τήν ονομασία τους στη Λέσβο.

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Ἀμίδης

Ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς ἐξαγόρασε 7.000 χριστιανούς αἰχμαλώτους, ἀφοῦ ἐκποίησε ἐκκλησιαστικὰ σκεύη, κατὰ τὸν Βυζαντινοπερσικὸ πόλεμο (421-422), (+ 5ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 10

- Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Ἀφρικανός, Μάξιμος, Πομπηῖος καὶ ἄλλοι 36
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Ἀναξαμένης, Ἀνάξανδρος (ἢ Ἀνάξαρχος), Ἀριστείδης, Δημάρατος, Δημοκλῆς, Δημοσθένης, Διονύσιος, Ἐπαμεινώνδας, Ἐτεοκλῆς, Ζήνων, Ἡλίας, Ἡρακλῆς, Ἡσαΐας, Ἡφαιστίων, Θεμιστοκλῆς, Θεόδωρος, Θεόφραστος, Θησεῦς, Θωμᾶς, Ἰσοκράτης, Λουκᾶς, Μιλτιάδης, Μνήσαρχος, Ξενοφῶν, Ὀμηρος, Παρμενίων, Πελοπίδας, Περικλῆς, Πίνδαρος, Πολύβιος, Πολυνίκης, Προμηθεῦς, Σοφοκλῆς, Σωκράτης, Τιμόθεος, Τίτος, Φιλοποίμη, Φωκίων, Χρόνης (ἢ Χρόνιος) οἱ 40 ἐξ Ἀφρικῆς Μάρτυρες (+ 249-251)
- Ἡ Προφήτιδα Ὀλδα
- Οἱ Ἅγιοι Ἰάκωβος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Ἄζας ὁ Διάκονος
- Οἱ Ἅγιοι Μακάριος, Ζήνων, Ἀλέξανδρος καὶ Θεόδωρος
- Ὁσιομάρτυρες Ἱερᾶς Μονῆς Νταοῦ Πεντέλης
- Ὁ Ἅγιος Δῆμος (ἢ Δημήτριος)
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Χρῦσανθος ὁ Ξενοφωντινός

Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Ἀφρικανός, Μάξιμος, Πομπηῖος καὶ ἄλλοι 36

Ὁ καυτὸς ἄνεμος τῆς Ἀφρικῆς δὲν ἄργησε νὰ φέρει τὴν διαταγὴ τοῦ Δεκίου, ποὺ διέταξε ἀνελέητο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ἡ ἀφρικανικὴ χριστιανικὴ κοινότητα ὑπέστη φοβερὴ δοκιμασία. Μπροστὰ στὰ φρικτὰ βασανιστήρια, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἔπεφταν στὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρείας. Μπροστὰ στοῦ μεγάλο αὐτὸ κίνδυνο, 40 χριστιανοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Τερέντιο, Ἀφρικανό, Μάξιμο καὶ Πομπηῖο, ἀποφάσισαν νὰ ἀντισταθοῦν στοὺς εἰδωλολάτρες καὶ νὰ ἐνθαυρῶνουν, ἔτσι, τοὺς ὑπόλοιπους χριστιανούς. Παρουσιάστηκαν, λοιπόν, μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα Φουρτουνάτο καὶ ὁμολόγησαν τὴν πίστη τους στὸ Χριστό. Χωρὶς καθυστέρηση ὁ ἡγεμόνας διέταξε νὰ τοὺς βασανίσουν σκληρά. Τότε ὁ ἕνας ἐνίσχυε τὸν ἄλλο μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι». Μὴ φοβηθεῖτε, δηλαδή, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θανατώνουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ θανατώσουν τὴν ψυχὴ. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας εἶδε ὅτι μὲ τὰ βασανιστήρια δὲν κατάφερνε τίποτα, διέταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. Καὶ ἐνῶ τοὺς ὀδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, αὐτοὶ ἔψαλλαν: «Ἐσωσας ἡμᾶς, Κύριε, ἐκ τῶν θλιβόντων ἡμᾶς καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατήσχυνας», ποὺ σημαίνει, μᾶς ἔσωσες, Κύριε, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μᾶς θλίβουν καὶ καταντρόπιασες αὐτοὺς ποὺ μᾶς μισοῦν. (Ἡ μνήμη τους σὲ ὀρισμένους Συναξαριστὲς περιττῶς ἀναφέρεται στὴν 23ῃ καὶ 28ῃ Ὀκτωβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Ἀναξαμένης, Ἀνάξανδρος (ἢ Ἀνάξαρχος), Ἀριστείδης, Δημάρατος, Δημοκλῆς, Δημοσθένης, Διονύσιος, Ἐπαμεινώνδας, Ἐτεοκλῆς, Ζήνων,

Ἡλίας, Ἡρακλῆς, Ἡσαΐας, Ἡφαιστίων, Θεμιστοκλῆς, Θεόδωρος, Θεόφραστος, Θησεύς, Θωμᾶς, Ἰσοκράτης, Λουκᾶς, Μιλτιάδης, Μνήσαρχος, Ξενοφών, Ὅμηρος, Παρμενίων, Πελοπίδας, Περικλῆς, Πίνδαρος, Πολύβιος, Πολυνίκης, Προμηθεύς, Σοφοκλῆς, Σωκράτης, Τιμόθεος, Τίτος, Φιλοποίμην, Φωκίων, Χρόνης, (ἢ Χρόνιος) οἱ 40 ἐξ Ἀφρικῆς Μάρτυρες (+ 249-251)

Ἡ μνήμη τους συναντᾶται ἐπιγραμματικὰ στό «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη τους. Ἴσως νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω 36 μάρτυρες, πού μαρτύρησαν μαζί μὲ τοὺς ἁγίους Τερέντιο, Ἀφρικανό, Μάξιμο καὶ Πομπήιο.

Ἡ Προφήτιδα Ὀλδα

Ἡ Ἅγια Γραφή ἀναφέρει τὴν Ὀλδα στό Βιβλίο Δ΄ Βασιλειῶν κβ΄ 15-17. Ἐζησε στὰ χρόνια Ἰωσίου καὶ κατοικοῦσε στὴν Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ Μασενᾷ.

Οἱ Ἅγιοι Ἰάκωβος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Ἄζας ὁ Διάκονος

Ἐζησαν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τοῦ χριστιανομάχου βασιλιᾷ τῶν Περσῶν, Σαπῶρ τοῦ Β΄. Ὁ πρεσβύτερος Ἰάκωβος ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Φαραθά, καὶ ὁ διάκονος Ἄζας ἀπὸ τὸ χωριὸ Βιθυκορά. Καταγγέλθηκαν σὰ χριστιανοὶ καὶ ἀνακρίθηκαν μπροστὰ στόν ἀρχιμάγο Ἀχοσχαργάν. Ἐπειδὴ ὅμως παρέμειναν στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἀρχὴ τοὺς κτύπησαν σκληρὰ καὶ κατόπιν τοὺς ἄφησαν γυμνοὺς τὴν νύκτα, μέσα σὲ δριμὺ καὶ ἀφόρητο ψῦχος. Τὸ πρῶτῃ, πού μόλις ἀνέπνεαν, ἀλλὰ ἡ ζωὴ τῆς πίστεως διατηροῦσε ὅλο τὸ σφρῖγος καὶ τὴν ἀκμὴ τῆς στίς ψυχές τους, τοὺς ῥώτησαν: - Ἀπαρνεῖστε ἐπὶ τέλους τὸν Ἰησοῦ; - Νὰ πεθάνουμε θέλουμε γι' Αὐτόν, ἀπάντησαν οἱ μάρτυρες. Τότε ὁ ἄρχοντας, διέταξε καὶ τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Μακάριος, Ζήνων, Ἀλέξανδρος καὶ Θεόδωρος

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου (249-251) καὶ ἡγεμόνα Φουρτουνάτου στὴν Ἀφρικῆ. μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους μάρτυρες (40) ἀποφάσισαν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν προσταγὴ τοῦ ἡγεμόνα ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Συνελήφθησαν καὶ ἀφοῦ ὑπέστησαν πολλὰ καὶ σκληρὰ βασανιστήρια, στό τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν τὴν ἴδια μέρα μὲ τοὺς Τερέντιο, Ἀφρικανό, Μάξιμο καὶ Πομπήιο, πού μνημονεύονται αὐτὴ τὴν μέρα, ἀλλὰ καὶ τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου.

Ὅσιομάρτυρες Ἱερᾶς Μονῆς Νταοῦ Πεντέλης

(Βλέπε βιογραφία τους στους Α.Χ.Ε.Χ.).

Ο Άγιος Δημόσιος (ἢ Δημήτριος)

Ο Νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ὀζοῦν Κιουπρού (μακριὰ γέφυρα) τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως. Ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρά καὶ ἐργαζόταν σὲ κάποιο ἰχθυοτροφεῖο τῆς Σμύρνης. Ἦλθε σὲ προστριβὴ μὲ τὸν Τοῦρκο ἰδιοκτήτη τοῦ ἰχθυοτροφείου, ὁ ὁποῖος τὸν συκοφάντησε ὅτι δῆθεν ὁ Δημόσιος ὀρκίστηκε νὰ γίνει Τοῦρκος. Ὁδηγήθηκε μὲ ψευδομάρτυρες στὸν κριτὴ καὶ ἀφοῦ ἐπέμενε σταθερὰ στὴν πίστη του, ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ καὶ βασανίστηκε φρικτὰ μὲ διάφορα ξύλα καὶ ἄλλα μέσα. Ὄταν τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ (τρεῖς φορές), ὁ Δημόσιος συνεχῶς ὁμολογοῦσε τὸν Χριστό. Τότε ὁ κριτὴς τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό, γεγονός πὸ συνέβη στὶς 10 Ἀπριλίου 1763, ἡμέρα Πέμπτη, στὴ Σμύρνη. Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἐνταφιάστηκε μὲ τιμὲς στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴ Σμύρνη. Ὁ τάφος του ἔγινε προσκύνημα τῶν πιστῶν, πὸ τοὺς παρεῖχε πολλὰ ἰάματα.

Ο Άγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε στὴ Δημητσάνα τῆς Ἀρκαδίας τὸ 1745 ἀπὸ φτωχοὺς γονεῖς, τὸν Ἰωάννη Ἀγγελόπουλο καὶ τὴν Ἀσημίνα τὸ γένος Παναγιωτόπουλου. Τὸ πρῶτο του ὄνομα ἦταν Γεώργιος. Ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα στὴ Δημητσάνα ἀπὸ τὸν διδάσκαλο Ἱερομόναχο Μελέτιο, θεῖο καὶ ἀνάδοχο αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο Ἀθανάσιο Ῥουσόπουλο. Κατόπιν, στὰ εἰκοσὶ του χρόνια, πῆγε στὴν Ἀθήνα καὶ μαθήτευσε γιὰ δυὸ χρόνια κοντὰ στὸν μεγάλο διδάσκαλο Δημήτριο Βόδα. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸ 1767, πῆγε στὴ Σμύρνη καὶ παράμεινε κοντὰ στὸν θεῖο του Ἐκκλησιάρχῃ Μελέτιο, παρακολουθῶντας μαθήματα στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολή. Στὴ συνέχεια ἔφυγε γιὰ τὴν Πάτμο, ὅπου ἄκουσε μαθήματα φιλοσοφικῆς ἀπὸ τὸν Δανιὴλ τὸν Κεραμέα. Ἀπὸ τὴν Πάτμο, πῆγε γιὰ λίγο σὲ κάποια Μονὴ τῶν Στροφάδων, ὅπου ἐκάρῃ μοναχός με τὸ ὄνομα Γρηγόριος καὶ ξαναγύρισε στὴν Πάτμο. Κατόπιν, ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Προκόπιος (πὸ ἦταν Μεσσηνίος), τὸν κάλεσε καὶ τὸν χειροτόνησε ἀρχιδιάκονό του. Ὄταν ἀργότερα ἔγινε Πρεσβύτερος, ἦλθε στὴ Δημητσάνα καὶ ἔδωσε διὰ τοῦ διδασκάλου Ἀγαπίου Λεονάρδου 1500 γρόσια, προκειμένου νὰ γίνουν δωμάτια γιὰ τὴν στέγαση τῶν ἀπόρων σπουδαστῶν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε στὴ Σμύρνη. Στὶς 19 Αὐγούστου 1785 ἐξελέγη οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἐνθρονίστηκε τὴν 9ῃ Μαΐου τοῦ ἴδιου χρόνου. Στὸν Πατριαρχικὸ Θρόνο ἔμεινε μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1798. Ἐπέδειξε ζῆλο καὶ δραστηριότητα γιὰ τὴν ἀνύψωση τῆς παιδείας τοῦ Γένους καὶ τὴν παγίωση τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματός του. Ἀνακαίνισε τὰ κτίρια τοῦ Πατριαρχείου, ἴδρυσε μεγάλο τυπογραφεῖο, πὸ ἐξέδιδε κοινωφελῆ συγγράμματα, ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν Πύλη ἀνίκανος νὰ διατηρήσει τὴν ὑποταγὴ τῶν λαῶν κάτω ἀπὸ τὸν τούρκικο ζυγὸ, καθαιρέθηκε τὸν Δεκέμβριο 1798 καὶ ἐξορίστηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου παρέμεινε μέχρι τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1806, γενόμενος διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τῶν μοναχῶν. Ἐπὶ Σουλτάνου Σελήμ, ἀνακλήθηκε στὸν Πατρ. Θρόνο (Σεπτέμβριος 1806) καὶ παρέμεινε μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1808. Κατὰ τὴν δεύτερη Πατριαρχία του, ὁ Γρηγόριος ἀπελάθηκε καὶ πάλι τοῦ Π.Θρόνου. Πῆγε στὴν Πριγκηπόνησο σὰν ἐξόριστος, ἀσχολήθηκε μὲ διάφορες μελέτες καὶ ἔπειτα πῆγε πάλι

στο Ἅγιον Ὄρος. Στις 14-12-1818 κλήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Γρηγόριος στὸν Οἰκουμενικὸ θρόνο, ὅπου παρέμεινε μέχρι 10 Ἀπριλίου 1821. Κατὰ τὴν τρίτη αὐτὴ πατριαρχία του, ἴδρυσε «κιβώτιον ἐλέους», ἀναδιοργάνωσε τὸ Πατριαρχικὸ τυπογραφεῖο καὶ μερίμνησε γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῆς παιδείας, πού τότε κινδύνευε ἀπὸ νεωτερίζοντα φιλοσοφικὰ ρεύματα. Μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὸν θάνατο πολλῶν Ἑλλήνων ἐπισήμων, καὶ προβλέποντας τὸ δικό του θάνατο νὰ πλησιάζει, ὁ Γρηγόριος ἔμεινε ἀτάραχος, ἀπτόητος καὶ πιστὸς στὸ ποιμαντικὸ του καθῆκον, ἀποκρούοντας τὶς συνεχεῖς συστάσεις τῆς Ῥωσικῆς πρεσβείας, καθὼς καὶ τῶν ὁμογενῶν προκρίτων στὴν Κωνσταντινούπολη, νὰ δραπετεύσει ἀπὸ ἀσφαλῆ δρόμο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἔθνους. Μετὰ τὴν τέλεση τῆς Πασχαλινῆς θείας Λειτουργίας, καὶ κατὰ τὴν 10ῃ πρωινῇ, συνελήφθη μέσα στὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Οἱ δήμιοι τὸν ὀδήγησαν στὶς φυλακές, ὅπου τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ τὸν πίεζαν νὰ δεχτεῖ τὸν Ἰσλαμισμό. Ὁ Πατριάρχης ἀπάντησε: «Μάταια κοπιάζετε. Ὁ Πατριάρχης τῶν Χριστιανῶν, Χριστιανὸς γεννήθηκε καὶ Χριστιανὸς θὰ πεθάνει». Τότε τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν ὀδήγησαν δεμένο στὴν ἀποβάθρα τοῦ Φαναριοῦ. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος γονάτισε, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ περιέμενε τὸν ἀποκεφαλισμὸ του. Ἀλλὰ κάποιος δήμιος τὸν κλώτσησε, τὸν σήκωσε ἐπάνω καὶ τὸν μετέφεραν στὶς Πύλες τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου σὲ μία ἀπ' αὐτές, μὲ φρικτὸ τρόπο τὸν κρέμασαν. Κατόπιν παραδόθηκε στὸν τούρκικο ὄχλο, πού ἀλαλάζοντας τὸν ἔσυρε μέχρι τὴν ἀποβάθρα τοῦ Φαναριοῦ. Ἐκεῖ τὸν παρέλαβαν οἱ δήμιοι, καὶ ἀφοῦ τρύπησαν ὅλο τὸ σῶμα του, ἔδεσαν στὸν λαιμὸ του ὀγκολίθους καὶ τὸν πέταξαν μέσα στὸν Κεράτιο κόλπο. Μὲ θεία οἰκονομία ὅμως, οἱ ὀγκολίθοι λύθηκαν καὶ τὸ λείψανο τοῦ Πατριάρχου ἐθεάθη κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες κοντὰ στὸν Γαλατᾶ. Τὸ παρέλαβε κρυφὰ ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Σκλάβος ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά καὶ τὸ μετέφερε στὴν Ὀδησσό, ὅπου κηδεύτηκε μὲ αὐτοκρατορικὲς τιμές. Τὸ 1871 μεταφέρθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐναποτέθηκε μὲ τιμές στὸ ναῖσκο τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος στὸν Ναὸ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν μέσα σὲ μεγαλοπρεπῆ τύμβο. Στις 10-4-1921 αὐτὸς ὁ νέος Ἱερομάρτυρας τῆς πίστες μας, διακηρύχθηκε Ἅγιος ἀπὸ σύνοδο 25 ἀρχιερέων στὴν Ἀθήνα καὶ παραμένει στὴ συνείδηση τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ φωτεινὸ ἀστέρι αὐτοθυσίας γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν Πατρίδα.

Γιὰ τὴν μαρτυρικὴ μορφή καὶ αὐτοθυσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' ἔχουν γραφεῖ πλεῖστα ὄσα. Ἐδῶ, ἀπλὰ καὶ συνοπτικὰ, ἀναφερόμαστε στὴ σχέση του μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ζακύνθου. Ὁ κατὰ κόσμον Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, φτωχόπαιδο ἀπὸ τὴν Δημητσάνα σὲ νεαρὴ ἡλικία φτάνει στὴ Μονὴ τῶν Στροφάδων ὅπου κείρεται Μοναχός, λαμβάνοντας τὸ ὄνομα Γρηγόριος. Ἐνα χρόνο μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό ἀνήμερα τοῦ Πάσχα τὸ 1821, τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὴν μεταφορὰ τοῦ Λειψάνου Του στὴν Ὀδησσό, ὁ Ζακυνθινὸς ἱερωμένος Οἰκονόμος Νικόλαος Κοκκίνης (μετέπειτα Μητροπολίτης Ζακύνθου), ἐφημέριος τότε τοῦ παλαίφατου Ναοῦ τῆς Ὁδηγήτριας στὸ Τζάντε καὶ φλογερότατος Φιλικός, συνθέτει Ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τοῦ νέου Ἱερομάρτυρα. Τὸ 1871 ὁ λόγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου Νικόλαος Κατραμῆς συμμετέχει στὴν Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν μετακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ Του Λειψάνου στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν Ὀδησσό. Πρὶν τὴν ἀναχώρηση ὁ Κατραμῆς ἐκφωνεῖ λογύδριο, κατ' ἀπαίτησιν τῶν Ὁμογενῶν. Τὴν ἴδια χρονιά, ἓνα ἄλλο μέλος τῆς Συνοδικῆς ἐκείνης Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν Μετακομιδὴ, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀβέρκιος Λαμπίρης ἐκδίδει στὴν Ἀθήνα γιὰ λειτουργικὴ χρῆση τὴν Ἀκολουθία τοῦ Κοκκίνου τοῦ 1822. Ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι ὁ Διονύσιος Σολωμὸς στὸ πολύστιχο ποίημά του «Ὑμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» ἀποτυπώνει μὲ τὴν ἀπαράμιλλη δύναμη τοῦ λόγου του, τὴν κοινὴ του Γένους πεποίθηση γιὰ τὴν συμβολικὴ ἀξία τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου: «.. Κεῖες τὲς δάφνες πού ἐσκορπίστε τώρα πλέον δὲν τὲς πατεῖ, καὶ τὸ χέρι ὅπου ἐφίληστε πλέον, ἄ! πλέον δὲν εὐλογεῖ. Ὅλοι κλαῦστε. Ἀποθαμμένος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησιᾶς

κλαῦστε, κλαῦστε κρεμασμένος ὡσάν ν᾿άτανε φονιάς. Ἔχει ὀλάνοικτο τὸ στόμα π' ὠρες πρῶτα εἶχε γευθῆ τ' Ἅγιον Αἷμα, τ' Ἅγιον Σῶμα λές πῶς θὲ νὰ ξαναβγῆ ἢ κατάρα πὸν εἶχε ἀφήσει λίγο πρὶν νὰ ἀδικηθῆ εἰς ὅποιον δὲν πολεμήση καὶ ἠμπορεῖ νὰ πολεμῆ. ... ». [στροφές 134-139].

Ὁ Ἅγιος Χρῦσανθος ὁ Ξενοφωντινός

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς μαρτύρησε γιὰ τὴν πίστη του στὶς 10 Ἀπριλίου 1821, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, διὰ ξίφους. Ἦταν γέρον στὴν ἡλικία, καὶ ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου του ἢ Κωνσταντινούπολη.

Αγιολόγιον - Απρίλιος 11

- Ο Άγιος Αντίπας επίσκοπος Περγάμου
- Οί Όσιες Τρυφαίνη και Ματρώνα
- Ο Όσιος Φαρμούθιος
- Ο Όσιος Γεώργιος κτήτορας τῆς Ἱ. Μονῆς Χρυσοστόμου τῆς Κύπρου
- Ο Όσιος Βαρσανούφιος

Ο Άγιος Αντίπας επίσκοπος Περγάμου

Ἦταν επίσκοπος Περγάμου τῆς Μ. Ἀσίας καὶ κυβέρνησε τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησία μὲ πολὺ ζῆλο καὶ ἀγάπη Χριστοῦ. Αἰξίζει, ἐδῶ, νὰ ἀναφέρουμε ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Ἀντίπα στὴν Πέργαμο ἦταν πολὺ δύσκολο. Διότι ἡ πόλη αὐτὴ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα εἰδωλο-λατρείας. Θρόνο τοῦ σατανᾶ τὴν ὀνομάζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη. Ἀλλὰ ὁ μαχητὴς επίσκοπος προχώρησε τὸ δρόμο του μὲ ἐπιμονή, ὑπομονή καὶ μὲ τὴν θεία χάρη ἐμφύτευσε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ σὲ πολλὰς καρδιὰς ἀνθρώπων. Ἡ πορεία αὐτὴ τοῦ Ἀντίπα προκάλεσε ὀργὴν στοὺς εἰδωλολάτρεις τῆς Περγάμου. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Δομιτιανὸς κίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, φέρουν τὸν Ἀντίπα μπροστὰ στὸν τότε διοικητὴ. Καὶ ὅλοι μαζί, φιλόσοφοι καὶ Ἱερεῖς τῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας, προσπάθησαν μὲ διάφορα φιλοσοφικὰ ἐπιχειρήματα νὰ τὸν πείσουν νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ. Ὁ Ἀντίπας μὲ τὴν θεία φώτιση ἀντέταξε τόσο ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα, πὺν κυριολεκτικὰ τοὺς κατατρόπωσε. Τότε διατάχθηκε ὁ θάνατός του, μέσα σὲ πυρωμένο χάλκινο βόδι, ὅπου οἱ γέρικες σάρκες τοῦ Ἀντίπα ἔλιωσαν, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του μετέβη δίπλα στὸ θρόνον τοῦ Χριστοῦ. Μάλιστα, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὴν Ἀποκάλυψη ἀναφέρεται στὸν Ἀντίπα μὲ τὴν φράση: «Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός».

Οί Όσιες Τρυφαίνη και Ματρώνα

Στοὺς Συναξαριστὲς ἀναφέρεται μόνο ἡ μνήμη τῆς Τρυφαίνης τῆς ἐν Κυζίκῳ. Στὸν Λαυριωτικὸ ὅμως κώδικα 170 μνημονεύονται καὶ οἱ δύο. Αὐτὲς ἦταν ἀπὸ τὴν πόλη Κυζικό καὶ ἀπὸ μικρὲς ἐπιθύμησαν τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ τῆς ἀρετῆς. Ἔτσι ἀφοῦ σὲ μεγάλο βαθμὸ σκληραγώγησαν τὴν σάρκα καὶ τὸ πνεῦμα τους, ἀπόκτησαν μεγάλες ἀρετὲς καὶ ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ο Όσιος Φαρμούθιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος κτήτορας τῆς Ἱ. Μονῆς Χρυσοστόμου τῆς Κύπρου

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὑπῆρξε ὁ κτήτορας καὶ ὁ πρῶτος ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοστόμου στὴν Κύπρο, πὺ κτίστηκε τὸ 1091 (Παρισινὸς Κώδικας 402 Coislin).

Ὁ Ὅσιος Βαρσανούφιος

Ἀρχιμ. Ἱ. Μονῆς «Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος» (Ρῶσος, + 1576).

Αγιολόγιον - Απρίλιος 12

- Ο Όσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Παρίου
- Μεταφορὰ τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου
- Οἱ Ἅγιοι Δήμης καὶ Πρωτίων
- Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων Ἱερομάρτυρας
- Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα θυγατέρα Κων/νου τοῦ Κοπρωνύμου
- Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς, Δαβὶδ καὶ Ἰωάννης Ἀββᾶδες καὶ Ὁσιομάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Σέργιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Όσιος Νεόφυτος ὁ ἐγκλειστος ποῦ ἀσκήτευσε στὴν Κύπρο
- Ὁ Όσιος Ἀκάκιος ὁ Νέος, ὁ Καυσοκαλυβίτης

Ὁ Όσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Παρίου

Ἀπτόητος πρόμαχος τῆς τιμητικῆς προσκύνησης τῶν εἰκόνων ὁ Βασίλειος, ἀποδοκίμασε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τοὺς ἐπιζήμιους - γιὰ τὴν Ἐκκλησία - εἰκονομάχους αὐτοκράτορες. Ἡ μεγάλη θεολογικὴ του κατάρτιση σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐνάρετη ζωὴ του τὸν ἀνέδειξαν ἐπίσκοπο τῆς πόλης Παρίου στὶς ἀκτὲς τῆς Προποντίδας. Ἡ στάση του ὅμως αὐτὴ ἐναντι τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων ἔγινε αἰτία νὰ διωχθεῖ σκληρὰ. Ὑπέστη πολλὰ δεινὰ καὶ πέρασε «ἐν λιμῶ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι», δηλαδή, μὲ πείνα καὶ δίψα, μὲ νηστεῖες πολλές φορές, μὲ κρῦο καὶ γυμνότητα. Ἀλλὰ ὁ Βασίλειος, ὅπου καὶ ἂν τὸν ἐξόριζαν οἱ αὐτοκράτορες, ποτὲ δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν Ὁρθοδοξία. Τέλος, τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ δεῖ τὸ θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συγχρόνως τὸ ναυάγιο τῆς εἰκονομαχίας. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν ἐπισκοπὴ του, τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ ἐκεῖ παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο.

Μεταφορὰ τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου

Ἡ μετακόμιση ἔγινε ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴ Ζήλα (στὴν Καππαδοκία) στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ ἔτος 942, ὅταν βασιλεῖς ἦταν οἱ Κωνσταντῖνος καὶ Ῥωμανὸς οἱ Προφυρογέννητοι. Κατόπιν ἐναποτέθηκε στὴν ἀγία σορὸ τῶν Χαλκοπρατείων στὶς 12 Ἀπριλίου.

Οἱ Ἅγιοι Δήμης καὶ Πρωτίων

Στοὺς συναξαριστὲς ἡ μνήμη τους ἀναφέρεται χωρὶς ὑπόμνημα. Στὸ Λαυριωτικὸ ὅμως Κώδικα 70 ἡ μνήμη τους ἀναφέρεται στὶς 19 Μαρτίου, καὶ ὑπάρχουν κάποια βιογραφικὰ

στοιχεῖα, ὄχι ὅμως ὀλοκληρωμένα. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ λοιπόν, ὑπῆρξαν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ παρουσιάστηκαν αὐθόρμητα στὸν ἡγεμόνα τῆς χώρας τους καὶ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Ὁ ἡγεμόνας τότε τοὺς γύμνωσε καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδεσε μὲ ἀλυσίδες, τοὺς μαστίγωσε ἀνελέητα μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν καὶ τοὺς χτύπησε μὲ ἀκανθωτὰ ῥαβδιὰ τόσο, πὺ πετάχτηκαν τὰ σπλάχνα τους ἀπὸ τὴν κοιλιὰ. Ἔτσι μισοπεθαμένους τοὺς ἔριξε γιὰ 30 μέρες μέσα στὴ φυλακὴ, χωρὶς νερὸ καὶ ψωμί. Ἀλλὰ ἄγγελος Κυρίου τοὺς ἐπισκέφθηκε, ἴασε τὶς πληγές τους καὶ τοὺς ἔδωσε μπόλικο νερὸ καὶ φαγητό. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας τοὺς κάλεσε μπροστά του καὶ τοὺς εἶδε ὑγιεῖς, ἀντὶ νὰ συνέλθει ἀπὸ τὸ θαῦμα, ῥώτησε τοὺς μάρτυρες μὲ ὀργὴ ἂν ἐπιμένουν στὴ χριστιανικὴ τους πίστη. Αὐτοὶ μὲ μία φωνὴ ἀπάντησαν: «Χριστιανοὶ ἐσμεν». Τότε αὐτὸς διέταξε καὶ τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων Ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα θυγατέρα Κων/νου τοῦ Κοπρωνύμου

Ἦταν θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. Γεννήθηκε μέσα στὴν ἀνακτορικὴ δόξα καὶ λαμπρότητα, ἀλλ' αὐτὴ ζήτησε ἄλλοῦ τὴν εὐχαρίστηση καὶ παρηγοριὰ τῆς ψυχῆς της. Μάταια ὁ βασιλιᾶς πατέρας της (741-775) θέλησε νὰ τὴν παντρέψει μὲ νέο πὺ εἶχε ὄλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γένους, τοῦ κάλλους καὶ τοῦ πλοῦτου. Αὐτὴ ἔφερε στὴν καρδιά της βαθειὰ τὴν θλίψη, ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἐχθρὸς τῶν εἰκόνων καὶ δὲν ἤθελε σύζυγο πὺ εἶχε τὰ ἴδια φρονήματα μ' αὐτόν. Παρέμεινε λοιπόν ἄγαμη καὶ χρησιμοποιοῦσε τὸν καιρὸ της σὲ ἔργα ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της σὲ φτωχοὺς, φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα καὶ ναοὺς. Ἡ ἴδια ἔγινε μοναχὴ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ταράσιο. Στὸ μοναστήρι ἡ ζωὴ της ἦταν ἀσκητικὴ, γεμάτη ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπη. Σὲ ἡλικία 52 ἐτῶν ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, σ' ὄλα ἄξια τοῦ ἀμάραντου στεφάνου τῆς αἰώνιας βασιλείας, ἡ παρθένος ἡ σεμνή, πὺ καταφρόνησε τὶς ψεύτικες λάμπεις καὶ τὶς ἀπατηλὲς τιμὲς τῶν πρόσκαιρων βασιλειῶν τῆς γῆς.

Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς, Δαβὶδ καὶ Ἰωάννης Ἀββᾶδες καὶ Ὁσιομάρτυρες

Μαρτύρησαν ἀφοῦ ἐκτελέστηκαν τοξευόμενοι.

Ὁ Ἅγιος Σέργιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Γεδεὼν στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο σελ. 91 καὶ τὸ ἔχει

πάρεi από χειρόγραφο Εὐαγγέλιο (τοῦ Ἀγιοταφίτικου μετοχίου 426), ὅπου καὶ μόνο ἐκεῖ σημειώνεται. Ὅπως φαίνεται, γινόταν τὸ μνημόσυνο του στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ συγκεκριμένα στὴ Μονὴ τοῦ Μανουήλ, τῆς ὁποίας ἔκανε ἡγούμενος, διότι πουθενὰ ἄλλου δὲν ἀναφέρεται στοὺς Συναξαριστὲς ἢ μνήμη του. Ὁ Σέργιος λοιπόν, καταγόταν ἀπὸ ἐπίσημη οἰκογένεια. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, ἐνάρετος καὶ πολὺ μορφωμένος. Τὸ 999 καὶ σὲ ἡλικία σχετικῶς μεγάλη, κλήθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειο τὸν Β' (976-1025) στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο, σὲ διαδοχὴ τοῦ Σισίνιου τοῦ Β'. Κυβέρνησε τὸν πατριαρχικὸ θρόνο θεοφιλῶς γιὰ 20 χρόνια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1019.

Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος ὁ ἔγκλειστος ποὺ ἀσκήτευσε στὴν Κύπρο

Ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς ἀγνοεῖται ἡ μνήμη του. Αὐτὸς ἦταν Κύπριος, ποὺ γεννήθηκε στὰ Λεύκαρα (ἐπαρχία Ἀμαθοῦντος) τὸ 1134. Λόγω τοῦ μεγάλου ἀσκητικοῦ του ἀγῶνα, ἀναδείχτηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀσκητὲς τῆς Κύπρου. Ἐκτίσε τὴν διάσημη Ἐγκλείστρα, ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα, ὅπου πέρασε ὅλη του τὴν ζωὴ μὲ νηστεία, προσευχὴ καὶ μελέτη. Ἐπίσης ἀναδείχτηκε γλαφυρὸς συγγραφέας καὶ πέθανε εἰρηνικὰ. Τὸν ἔθαψαν μέσα στὴ σπηλιὰ τῆς Ἐγκλείστρας. (Ἡ μνήμη του περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς, ὡς μάρτυρας καὶ τὴν 28η Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ Νέος, ὁ Καυσοκαλυβίτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς γεννήθηκε στὸ χωριὸ Γόλιτσα τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου (Ἀγρόφων) στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα. Προσηλθε πρῶτα στὴ μονὴ τῆς Σουρβίας (κοντὰ στὴ Μακρινίτσα Βόλου), ὅπου ἐκάρε μοναχός, μετονομασθεὶς σὲ Ἀκάκιο ἀπὸ Ἀναστάσιο ποὺ ἦταν τὸ κοσμικὸ του ὄνομα. Ἀσκήτευσε στὴ σκῆτη τοῦ Καυσοκαλυβίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπως ἀναφέρεται στὴ βιογραφία του, ποὺ συνέγραψε ὁ μαθητὴς του παπα-Ἰωνᾶς. Διέπρεψε στὶς ἀρετὲς καὶ ἔγινε σύμβουλος καὶ διδάσκαλος πολλῶν μαρτύρων τῆς πίστες μας. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς 12 Ἀπριλίου 1730.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 13

- Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος Πάπας Ῥώμης
 - Μνήμη Δύο Ἀγίων Δυτικῶν Ἐπισκόπων
 - Οἱ Ἅγιοι Κυντιλιανός, Μάξιμος καὶ Δάδας
 - Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ Πέρσης
 - Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος
 - Ὁ Ἅγιος Ζωΐλος ὁ Ῥωμαῖος
 - Ἡ Ἅγία Θεοδοσία ἡ βασίλισσα καὶ Γερόντιος ὁ ὑπηρέτης της
 - Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος
 - Ἀνάμνηση τῆς ἀνακομιδῆς καὶ κατάθεσης στὸν ἱερό ναὸ Ἁγίου Ἰωάννου Λευκωσίας (1967) τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ νεομάρτυρα ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κυπρίου, ἀπὸ τὴν Ἄκκρα (Πτολεμαΐδας)
-

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος Πάπας Ῥώμης

Γεννήθηκε στὴν κεντρικὴ Ἰταλία, στὸ Τόδι τῆς Ὀμβρικῆς. Ἐγίνε Πάπας Ῥώμης τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν Ἐκκλησία ταλαιπωροῦσε ἡ αἵρεση τῶν Μονοθελητῶν. Δυστυχῶς, τότε καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε πέσει στὰ δίχτυα αὐτῆς τῆς αἵρεσης, διότι ὁ Πατριάρχης Παῦλος ὁ Β΄ ἦταν ὑπέρμαχος τοῦ Μονοθελητισμοῦ, μαζὶ μὲ τὸν αὐτοκράτορα Κώνστα τὸν Β΄. Ὁ Πάπας Μαρτῖνος, ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, προσπάθησε μὲ ἐπιστολὴ του, ἀλλὰ καὶ μὲ εἰδικoὺς ἀπεσταλμένους κληρικοὺς, νὰ ἐπαναφέρει τὸν Πατριάρχη Παῦλο στὸ ὀρθόδοξο δόγμα. Μάταια, ὅμως. Ὁ Πατριάρχης, ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ἐπέμενε στὸ Μονοθελητισμὸ καὶ ἐξόρισε τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Μαρτίνου σὲ διάφορα νησιά. Μάλιστα, ὁ Κώνστας ὁ Β΄ ἔστειλε καὶ συνέλαβαν μὲ δόλο καὶ τὸν ἴδιο τὸ Μαρτῖνο καὶ ἀφοῦ τὸν ὀδήγησαν αἰχμάλωτο στὴν Κωνσταντινούπολη, κατόπιν τὸν ἐξόρισαν στὴ Χερσώνα. Ἐκεῖ, πέθανε στὶς 16 Σεπτεμβρίου τοῦ 655, ἀφοῦ κυβέρνησε τὴν ἐκκλησία του ἕξι χρόνια. Τὸ σπουδαιότερο, ὅμως, εἶναι ὅτι ὁ θάνατος τὸν βρῆκε ἀγωνιζόμενο στὶς ἐπάξεις τῆς Ὁρθοδοξίας, «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας». Δηλαδή, νὰ διδάσκει ὀρθά, χωρὶς πλάνη, τὸ λόγο τῆς ἀληθείας. (Ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὶς 16 καὶ 20 Σεπτεμβρίου).

Μνήμη Δύο Ἀγίων Δυτικῶν Ἐπισκόπων

Οἱ δύο ὁμολογητὲς αὐτοὶ δυτικοὶ ἐπίσκοποι, ἐξορίστηκαν στὴ Χερσώνα μαζὶ μὲ τὸν Ἅγ. Μαρτῖνο, ὅπου μετὰ ἀπὸ πολλὰς ταλαιπωρίες πέθαναν.

Οἱ Ἅγιοι Κυντιλιανός, Μάξιμος καὶ Δάδας

Ἐζησαν στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ, καὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ὀζοβία. Ὄταν ἔγινε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, φυλακίστηκαν. Κατόπιν τοὺς κτύπησαν σκληρὰ καὶ τοὺς ἔριξαν πάλι στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ οἱ εἰδωλολάτρες κατέβαλαν πολλές καὶ ποικίλες προσπάθειες, γιὰ νὰ τοὺς παρασύρουν στὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ ὅμως ἔμειναν πιστοὶ μέχρι τέλους καὶ ἀξιώθηκαν τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου, ἀφοῦ ἀποκεφαλίστηκαν γιὰ τὴν πίστη τους.

Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ Πέρσης

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦταν χριστιανὸς ἀπὸ τὴν Περσία καὶ πῆγε στὸν ἐπίσκοπο Συμεὼν γιὰ νὰ διδαχθεῖ τελειότερα τὸν λόγο τῆς ἀληθείας. Ὄταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, στὸ δρόμο, δίδασκε στοὺς προσερχόμενους σ' αὐτὸν τὰ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι κατόρθωσε νὰ φέρει στὴ Χριστιανικὴ πίστη πολλοὺς ἀπίστους καὶ νὰ τοὺς βαπτίσει. Οἱ πυρολάτρες ὅμως Πέρσες τὸν κατάγγειλαν στὸν βασιλιά, ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε καὶ ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μεταπείσει ὁ ἴδιος, τὸν παρέδωσε στοὺς ἀρχιμάγους γιὰ νὰ τὸν πείσουν αὐτοὶ ν' ἄρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἀφοῦ καὶ αὐτοί, κατόπιν πολλῶν βασανιστηρίων, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ κατορθώσουν, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ζωῖλος ὁ Ῥωμαῖος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν κρέμασαν ἐπάνω σὲ ξύλο.

Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἡ βασίλισσα καὶ Γερόντιος ὁ ὑπηρέτης της

Ἡ μνήμη τους δὲν φαίνεται πουθενὰ στοὺς Συναξαριστές. Τοὺς συναντᾶμε στὸ Λαυριωτικὸ Κώδικα 70, ὅπου ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐξῆς πληροφορίες: ἡ Θεοδοσία ἦταν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἀδριανοῦ (117-138) καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθει σὲ γάμο κοινωνία, ὅπως ἤθελαν οἱ γονεῖς της, ἐγκατέλειψε τὸ παλάτι μαζί μὲ τὸν ὑπηρέτη τῆς Γερόντιο καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόλη μεταμφιεσμένη σὲ ζητιάννα. Πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ περιηγήθηκε ὅλα τὰ ἐκεῖ μοναστήρια, ὅπου γνώρισε ὅλες τὶς ἀρετὲς τῶν Ὄσιων. Κατόπιν κλείστηκε σ' ἓνα κελλὶ καὶ ἔκανε αὐστηρὴ ἄσκηση μὲ ἀγρυπνίες, νηστείες καὶ προσευχή. Τὸν δὲ ὑπηρέτη της τὸν ἔβαλε σὲ μοναστήρι, ὅπου

ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀφοῦ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ δὲ Ἀγία, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς, ἀπέκτησε προορατικὸ χάρισμα καὶ προεῖδε τὸ τέλος της. Ἔτσι, φώναξε τὸν ἐκεῖ ἐπίσκοπο, κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Θεό. Τὸ Συναξάρι ὅμως αὐτό, μᾶλλον εἶναι φανταστικὸ καὶ συγχέεται μὲ αὐτὸ τῶν Ἁγίων Γερόντιου καὶ Βασιλείδης τῆς 1ης Ἀπριλίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος

Βλέπε βιογραφία του τὴν 14η Ἀπριλίου.

Ἀνάμνηση τῆς ἀνακομιδῆς καὶ κατάθεσης στὸν ἱερὸ ναὸ ἁγίου Ἰωάννου Λευκωσίας (1967) τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ νεομάρτυρα ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κυπρίου, ἀπὸ τὴν Ἄκκρα (Πτολεμαΐδας)

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 14

- Οἱ Ἅγιοι Ἀρίσταρχος, Πούδης καὶ Τρόφιμος Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70
 - Ὁ Ἅγιος Ἀρδαλίων ὁ μῖμος
 - Ἡ Ἁγία Θωμαῖς
 - Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος
 - Οἱ Ἅγιοι Ἀντώνιος, Ἰωάννης οἱ ἀυτάδελφοι καὶ Εὐστάθιος, οἱ ἐν Λιθουανίᾳ Μάρτυρες (+ 1342)
-

Οἱ Ἅγιοι Ἀρίσταρχος, Πούδης καὶ Τρόφιμος Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70

Ἦταν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους καὶ ἀφοσιωμένοι συνεργάτες τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Τὸν Ἀρίσταρχο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει στήν πρὸς Κολασσαεῖς (δ' 10) ἐπιστολή του σὰν συναιχμάλωτό του στή Ῥώμη, καθὼς καὶ στήν πρὸς Φιλήμονα (στ' 24) σὰν συνεργάτη του. Γιὰ τὸν Πούδη κάνει λόγο στή Β' πρὸς Τιμόθεον (δ' 22) ἐπιστολή του, ἀπὸ τὴν ὁποία καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πούδης ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς πὺν συνεργάστηκαν ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου στή Ῥώμη. Τὸν Τρόφιμο ἔφερε στήν χριστιανικὴ πίστι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν πῆγε στήν Ἐφεσο. Ἀπὸ τότε, τὸν ἀκολούθησε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ καὶ στή Ῥώμη, γιὰ νὰ συνεργασθεῖ καὶ νὰ κακοπάθει μαζί μὲ τὸ διδάσκαλό του. Στὸν Τρόφιμο ἀναφέρεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στή Β' πρὸς Τιμόθεον (δ' 20) ἐπιστολή του. Στὸ φοβερὸ διωγμὸ τοῦ Νέρωνα καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ συνεργάτες τοῦ Παύλου ἀξιώθηκαν νὰ μαρτυρήσουν μὲ θάνατο δι' ἀποκεφαλισμοῦ. Κατόρθωσαν, ἔτσι, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὸν προσωπικό τους ἀγῶνα, νὰ γίνουν «συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Δηλαδή, συνεργάτες γιὰ τὴν διάδοση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀρδαλίων ὁ μῖμος

Μὲ τὴν σημερινὴ ὁρολογία ἦταν ἠθοποιός, στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (298). Ἔργαζόταν στὰ θεάτρα καὶ ἔπαιζε κωμωδίες καὶ δράματα. Μία μέρα λοιπὸν τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα, νὰ μιμηθεῖ τὴν ἀντίσταση τῶν χριστιανῶν μπροστὰ στοὺς τυράννους. Κρεμάστηκε ψηλά, ἐπάνω στή σκηνή, καὶ δῆθεν ξεσχιζόταν ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ προσφέρει θυσία στοὺς θεοὺς. Ἡ παράσταση ἦταν - σὰ δράμα- τόσο καταπληκτικὴ, ὥστε ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ χειροκροτεῖ θερμὰ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ Ἀρδαλίωνα καὶ τὴν γενναιοκαρδία τῶν χριστιανῶν. Τότε ὁ Ἀρδαλίων φώναξε δυνατὰ καὶ εἶπε στὸ λαὸ νὰ σωπάσει, διότι καὶ αὐτὸς ἦταν στ' ἀλήθεια χριστιανός. Ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἄρχοντας, τοῦ εἶπε ν' ἀλλάξει γνώμη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀρδαλίων ἐπέμενε στήν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἔριξαν μέσα στή φωτιά καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ἁγία Θωμαΐς

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τῆς τὴν ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Ὄταν ἦλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία τὴν πάντρεψαν μὲ κάποιον νέο, μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦσε ἀρμονικὰ καὶ μὲ μεγάλη σωφροσύνη. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ὁ πεθερὸς τῆς πού συνοικοῦσε μαζί τους, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐλκύσει σὲ συνουσία. Μάταια ἢ καλὴ νύφη προσπαθοῦσε νὰ λογικέψει τὸν πόρνο γέροντα. Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ καταφέρει τὰ ἄνομα σχέδια του, καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος, μαχαίρωσε τὴν νύφη του. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἄρχοντας τῆς Ἀλεξάνδρειας, καταδίκασε τὸν πόρνο γέροντα σὲ θάνατο. Τὸ δὲ λείψανο τῆς Θωμαΐδας, παρέλαβε ὁ ἀββᾶς Δανιήλ, ὁ ἀπὸ τὴν Σκῆτη, καὶ τὴν ἔθαψε στὸ κοιμητήριον, ἐπειδὴ ἔδωσε τὸ αἷμα τῆς γιὰ τὴν σωφροσύνη.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Λιγούδιστα τῆς Ἀρκαδίας καὶ σὲ μικρὴ ἡλικία ἦλθε μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του στὴν Τρίπολη, ὅπου ἐργαζόταν μαζί μὲ κάποιους κτίστες. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ τὸν βασάνιζαν, ἔφυγε ἀπὸ τὴν συντροφιά τους καὶ πῆγε στὸ σπίτι ἑνὸς Τούρκου κουρέα, ὁ ὁποῖος καὶ κατόρθωσε τὸν ἐξισλαμισμό του, ὀνομάζοντας τὸν Μεχμέτ. Ἀργότερα ὁ Δημήτριος ἐγκατέλειψε τὴν Τρίπολη, μετάνιωσε γιὰ τὴν ἀποστασία του καὶ ἦλθε στὸ Ἄργος. Ἀπὸ τὸ Ἄργος, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, πῆγε στὴ Σμύρνη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Μονὴ τοῦ Προδρόμου κοντὰ στὴς Κυδωνιές, ὅπου βρῆκε εὐσεβῆ πνευματικὸ, ἐξομολογήθηκε καὶ ζήτησε τὴ συμβουλή του. Μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ὁ Δημήτριος ἦλθε στὴ Χίο, ὅπου ἔμεινε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ κοντὰ σὲ ἄλλο φημισμένο πνευματικὸ, μὲ προσευχὴ καὶ μετάνοια. Προετοιμάσθηκε γιὰ τὸ μαρτύριον καὶ πῆγε στὸ Ἄργος, ὅπου παρέμεινε κρυμμένος καὶ χειραγωγούμενος ἀπὸ τὸν Ἱερέα Ἀντώνιον Σακελᾶριον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφτασε στὴν Τρίπολη. Παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Τούρκο Διοικητὴ, δήλωσε ὅτι πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ χύσει καὶ τὸ αἷμα του γι' Αὐτόν. Τὰ βασανιστήρια πού ἀκολούθησαν ἦταν φρικτά, ἀλλὰ ὁ Δημήτριος ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του καὶ ἔτσι στὴς 14 Ἀπριλίου 1803 τὸν ἀποκεφάλισαν στὴν Τρίπολη. Τὸ ἱερό του λείψανον διασώθηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς στὸν Ναὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγ. Νικολάου Βαρσῶν. Στὴν κεντρικὴ ἀγορὰ τῆς Τρίπολης, μικρὸς ναὸς τιμᾶται στὸ ὄνομα τοῦ Νεομάρτυρα αὐτοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀντώνιος, Ἰωάννης οἱ ἀυτάδελφοι καὶ Εὐστάθιος, οἱ ἐν Λιθουανίᾳ Μάρτυρες (+ 1342)

Αγιολόγιον - Απρίλιος 15

- Ο Άγιος Κρήσκης
- Ο Άγιος Λεωνίδης επίσκοπος Αθηνών
- Οί Αγίες Αναστασία και Βασίλισσα
- Οί Άγιοι Θεόδωρος ο Πρεσβύτερος και Παυσολύπιος
- Ο Άγιος Ανανίας ο Ίερομάρτυρας μητροπολίτης Λακεδαιμονίας (1750-1767 ή 1764)

Ο Άγιος Κρήσκης

Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ἐκκλησία δεχόταν ἀνελέητα τὰ βέλη τῶν εἰδωλολατρῶν. Τότε ὁ Κρήσκης ἦταν γέροντας, ἀρκετὰ μεγάλος στὴν ἡλικία. Ὅμως, ἡ θερμὴ του πίστη καὶ ἡ ἀκατανίκητη δίψα γιὰ ὁμολογία Χριστοῦ, ἔδιναν φτερὰ νεότητος στὸ γέρικο κορμί του γιὰ ἀγῶνα. Μία μέρα, καὶ ἐνῶ θυσίαζε μία ὀμάδα εἰδωλολατρῶν, αὐτὸς πῆγε μὲ κατάλληλο τρόπο ἀνάμεσά τους καὶ προσπάθησε, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις μερικῶν, νὰ τοὺς πείσει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Αὐτό, βέβαια, τὸ ἔμαθε ὁ ἑπαρχος καὶ, ἀφοῦ τὸν κάλεσε, τοῦ εἶπε νὰ μὴ προβαίνει σὲ τέτοιες ἐνέργειες, διότι βάζει σὲ κίνδυνο τὸν ἑαυτό του καὶ εἶναι κρῖμα νὰ ὑποστῆ μαρτυρικὸ θάνατο τώρα στὰ γεράματά του. Ὁ γέροντας Κρήσκης κοίταξε τὸν ἑπαρχο μὲ ἥσυχο βλέμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε: «Ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, γιὰ μένα τὰ βασανιστήρια θὰ ἀποτελοῦν ἡδονὴ καὶ τρυφή, διότι οἱ χριστιανοὶ θεωροῦν εὐεργέτημα νὰ ἀγωνιστοῦν καὶ νὰ πάθουν γιὰ τὸ Χριστό». Ἀμέσως, τότε, διατάχθηκε νὰ τὸν βασανίσουν καὶ ἔτσι μαρτυρικὰ παρέδωσε τὴν ψυχὴ τοῦ στὸ Θεό.

Ο Άγιος Λεωνίδης επίσκοπος Αθηνών

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οί Αγίες Αναστασία και Βασίλισσα

Ἦταν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν Ῥώμη, εὐγενεῖς καὶ πλούσιες (ἐπὶ Νέρωνος 54-68). Καὶ ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ μέσα στὴ διαφθορὰ ποὺ κατέκλυζε τὸ λαὸ καὶ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς κοσμοκράτειρας πόλης, διατηροῦσαν σεμνὰ ἡθὴ ἀξία τῶν μεγάλων χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀκμῆς. Σὲ τέτοιο ἠθικὸ ἔδαφος, βλάστησε ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ οἱ δυὸ δέχτηκαν τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὲ τὴν ἀγαθοεργὴν διανομὴ τῶν ὑπαρχόντων τους, ἔγιναν παρηγοριὰ καὶ στήριγμα τῶν χριστιανῶν τῆς Ῥώμης. Ὅταν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος, ἔπεσαν ἱερὰ σφάγια στὸν πρῶτο διωγμὸ ἐναντίον τῶν

χριστιανῶν ἀπὸ τὸ Νέρωνα, τότε ἡ Ἀναστασία καὶ ἡ Βασίλισσα παρέλαβαν καὶ ἔθαψαν τὰ τίμια λείψανά τους. Μετὰ ἀπὸ λίγο συνελήφθησαν. Κατηγορήθηκαν ὅτι ἀνήκουν σὲ ομάδα χριστιανῶν. Ἐκεῖνες, ὄχι μόνο δὲν τὸ ἀρνήθηκαν, ἀλλὰ καὶ δήλωσαν ὅτι καυχῶνται γι' αὐτό, καὶ εὐχήθηκαν, ὅλος ὁ κόσμος νὰ γίνεῖ ἄξιος τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἀπειλὲς καὶ βασανισμοὶ δὲν ἴσχυσαν νὰ μεταβάλουν τὴν γνώμη τους. Καὶ ἐνῶ εἶχαν κόψει τὰ χέρια καὶ τὴν γλῶσσα τους, τὸ φρόνημά τους παρέμεινε ἀπτωτο. Τελικὰ τὶς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἀξιώθηκαν τῶν λαμπρότερων μαρτυρικῶν στεφάνων.

Οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Πανσολύπιος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Ἡ δὲ σύναξή τους τελεῖται στὸ γηροκομεῖο τοῦ Μελοβίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἱερομάρτυρας μητροπολίτης Λακεδαιμονίας (1750-1767 ἢ 1764)

Ἦταν λόγιος κληρικὸς καὶ ἡγετικὴ φυσιογνωμία τῆς ἐποχῆς του. Χρημάτισε προηγουμένως ἀρχιεπίσκοπος Δημητσάνας (1747-1750), ἀπέκτησε δὲ τεράστιο κῦρος ὄχι μόνο ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ καὶ στοὺς Τούρκους. Τὸ 1762 ἠγγήθηκε ἀποστολῆς στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ πέτυχε τὴν ματαίωση τῆς μετάθεσης τοῦ μετριοπαθοῦς μόρα-Βαλεσῆ Ὁσουμάν, τὸν ὁποῖο οἱ Τούρκοι ἀγάδες τῆς Πελοποννήσου προσπαθοῦσαν νὰ διώξουν γιὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα καὶ γιατί στεκόταν ἐμπόδιο στὶς αὐθαιρεσίες τους. Ἀνέλαβε ἡγετικὸ ρόλο στὴν ὀργάνωση καὶ στὸν συντονισμό τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Πελοποννήσου, πού εἶχε ζητήσει μὲ εἰδικούς ἀπεσταλμένους ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη τῆς Ῥωσίας. Συνεργάστηκε μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου, τοὺς προκρίτους καὶ τοὺς ὀπλαρχηγούς γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν πρώτων πυρῆνων τῆς ἐξεγέρσεως. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ ἀπέτυχε, ὁ δὲ διάδοχος τοῦ Ὁσουμάν, ὁ Χαμζᾶ πασάς, πληροφορήθηκε τὶς προετοιμασίες καὶ τὸν ἀποκεφάλισε στὸν Μυστρά τὸ 1767. Ὁ μαρτυρικὸς θάνατός του, πού ἐνέπνευσε τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ὑπῆρξε μεγάλη συμφορὰ καὶ θρηνήθηκε ἀπὸ τὸν λαό.

Αγιολόγιον - Απρίλιος 16

- Οί Αγίες Αγάπη, Ειρήνη και Χιονία
- Οί Άγιοι Φήλιξ ό επίσκοπος, Ίανουάριος ό Πρεσβύτερος, Φορτουνάτος (ή Φουρτουνιανός) και Σεπτεμίνος
- Ό Άγιος Λεωνίδης και οί Αγίες Χαρίσσα (ή Χαρίεσσα), Νίκη, Γαλήνη, Καλλίδα (ή Καλλία), Νουνεχία, Βασίλισσα και Θεοδώρα
- Η Αγία Ειρήνη
- Ό Άγιος Μιχαήλ ό Βουρλιώτης
- Ό Όσιομάρτυς Χριστοφόρος
- Οί Άγιοι Όμολογητές Αγάθων, Εύτυχία, Κασία και Φιλίππα οί έν Θεσσαλονίκη (+304)
- Η Όσία Θεοδώρα ή Πριγκίπισσα

Οί Αγίες Αγάπη, Ειρήνη και Χιονία

Ήταν και οί τρεις αδελφές και πνευματικά βλαστάρια τής Έκκλησίας τής Θεσσαλονίκης. Οί ψυχές και τών τριών παρθένων ήταν στολισμένες με πολλά χριστιανικά χαρίσματα. Στο πρόσωπό τους έβρισκε πλήρη έφαρμογή ή προτροπή του Αποστόλου Παύλου για τις γυναίκες: «Μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμεϊν έαυτούς». Νά στολίζουν, δηλαδή, τόν έαυτό τους με συστολή και σωφροσύνη. Πράγματι, οί τρεις αδελφές όχι μόνο έτσι στόλιζαν τόν έαυτό τους, αλλά και με όλα τά πνευματικά μαργαριτάρια πού λέγονται χριστιανικές αρετές. Όταν έγινε ό διωγμός κατά τών χριστιανών επί Μαξιμιανού, οί τρεις αδελφές κατέφυγαν σέ κάποιο ψηλό βουνό. Η κρυψώνα τους, όμως, ανακαλύφθηκε. Συνελήφθησαν και τις έφεραν μπροστά στον άρχοντα Δουλοσήτιο. Αυτός με κάθε τρόπο προσπάθησε νά τις κάνει νά άρνηθουν τόν Χριστό. Αυτές, με όπλα τις αρετές πού είχαν, όμολογοῦσαν Χριστόν Έσταυρωμένον. Τότε, ή Αγάπη και ή Χιονία πέθαναν, άφου τις έριξαν στη φωτιά. Ένω ή Ειρήνη βρήκε μαρτυρικό τέλος, από τόν βέλος πού τής έριξε ένας στρατιώτης.

Οί Άγιοι Φήλιξ ό επίσκοπος, Ίανουάριος ό Πρεσβύτερος, Φορτουνάτος (ή Φουρτουνιανός) και Σεπτεμίνος

Όλοι μαρτύρησαν κατά τόν διωγμό του Διοκλητιανού, έναντίον τών χριστιανών. Ό Φήλιξ ήταν επίσκοπος σέ κάποια πόλη τής Ίταλίας και ό Ίανουάριος πρεσβύτερος τής έπισκοπής του και στενός συνεργάτης του στη διδασκαλία και τις κατακτήσεις του Ευαγγελίου. Οί άλλοι δυό διακρίνονταν σαν οί πιό ένθερμοι πιστοί, εργαζόμενοι και αυτοί για την έξάπλωση τής χριστιανικής ζωής, και χρησιμοποιούνταν για την άλιεία ψυχών από τόν εϋσεβή και δραστήριο επίσκοπό τους. Όμως, ό ειδωλολάτρης άρχοντας, ζήτησε από τόν επίσκοπο Φήλικα νά του παραδώσει τά ιερά βιβλία τής έπισκοπής. Ό επίσκοπος άρνήθηκε, λέγοντάς του, ότι τά ιερά βιβλία τών χριστιανών έχουν όρισθεί νά

ὑπηρετοῦν στήν πνευματική τους ζωή. Ἀμέσως τότε τὸν φυλάκισαν. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ μὲ τὸ μέσο αὐτὸ δὲν κατόρθωσαν τίποτα, τὸν ἐξόρισαν μαζί με τὸν πρεσβύτερο Ἰανουάριο, τὸν Φορτουνάτο καὶ τὸν Σεπτεμίνο. Μετὰ ἀπὸ ἓνα περιπετειῶδες ταξίδι στὴ θάλασσα, τοὺς ἔφεραν στὴ Λυκαονία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ ἀκολούθησαν νέες ἀπειλές καὶ βάσανα, ἀλλ' ἡ ἀφοσίωση τῶν Ἁγίων πρὸς τὸ Χριστὸ διατηρήθηκε ἡ ἴδια. Μετὰ ἀπὸ μερικὸς μῆνες, θανατώθηκαν με ἀποκεφαλισμό. (Ἡ μνήμη τους ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 30ῃ Αὐγούστου).

Ὁ Ἅγιος Λεωνίδης καὶ οἱ Ἅγιες Χαρίσσα (ἢ Χαρίεσσα), Νίκη, Γαλήνη, Καλλίδα (ἢ Καλλία), Νουνεχία, Βασίλισσα καὶ Θεοδώρα

Ὁ ἅγιος Λεωνίδης καὶ οἱ Ἅγιες αὐτὲς γυναῖκες, ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (249-251), καὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Συνελήφθησαν κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου στὴν Τροιζηνία τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὁδηγήθηκαν στὸν ἡγεμόνα τῆς Κορίνθου Βενοῦστο. Οἱ Μάρτυρες ἔμειναν ἀμετακίνητοι στὴν πίστη τους καὶ ὁ ἡγεμόνας διέταξε νὰ ξεσχίσουν τὸν Λεωνίδη καὶ κατόπιν, αὐτὸν μαζί με ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ τοὺς ῥίξουν στὴ θάλασσα. Στὸ δρόμο γιὰ τὸ μαρτύριο ὅλες μαζί ἔψαλλαν διάφορους ψαλμοὺς καὶ κατόπιν ἀφοῦ ὅλες τὶς ἔδεσαν με πέτρες τὶς ἔριξαν στὴ θάλασσα, μαζί με τὸν Λεωνίδη. Ἔτσι ἔλαβαν τὰ ἀμάραντα στεφάνια τοῦ μαρτυρίου, μία ἡμέρα πρὸ τοῦ Ἁγίου Πάσχα δηλαδὴ τὸ Μεγάλο Σάββατο.

Ἡ Ἁγία Εἰρήνη

Ἡ ἁγία αὐτὴ μαρτύρησε τὸν ἴδιο καιρὸ καὶ στὸν ἴδιο τόπο, πού μαρτύρησαν ὁ Ἅγιος Λεωνίδης καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν Ἅγιες Γυναῖκες. Ἡ Εἰρήνη προσπαθοῦσε γιὰ τὸν φωτισμὸ καὶ ἄλλων γυναικῶν, ἀλλὰ προδόθηκε στὸν ἄρχοντα, συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε. Κατόπιν τῆς ἔκοψαν τὴν γλῶσσα καὶ τῆς ἔβγαλαν τὰ δόντια. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενε στὴν πίστη, τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Βουρλιώτης

Γεννήθηκε στὰ Βοῦρλα τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἐργαζόταν στὴ Σμύρνη σὰν χαλκουργός. Ὅταν ἦταν 18 ἐτῶν καὶ κατὰ τὸ πρῶτο Σάββατο τῶν νηστειῶν, με δόλο ἐξιλαμίστηκε ἀπὸ ἓναν καφεπώλη Τοῦρκο, πού κατόπιν ἐργαζόταν με μισθὸ στὸ μαγαζί του. Κατὰ τὴν ἡμέρα ὁμως τῆς Ἀναστάσεως, ἄκουσε τοὺς συνομηλίκοις του νὰ ψάλλουν με χαρὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ὁ Μιχαὴλ, συναισθάνθηκε τότε τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀποστασίας του, ἐγκατέλειψε τὸ καφενεῖο καὶ συνέψαλλε μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς ὕμνους τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Τὴν ἐπόμενη, ὅταν ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν κριτὴ, τοῦ εἶπε: «Ὅταν ἓνας γελαστεῖ καὶ δώσει χρυσάφι καὶ πάρει μολύβι, νόμιμο εἶναι νὰ δώσει πίσω τὸ μολύβι καὶ νὰ πάρει τὸ χρυσάφι πού ἔδωσε, διότι ἡ ἀλλαξιά δὲν ἔγινε δίκαια καὶ ἐν γνώσει, ἀλλὰ με ἀπάτη καὶ ἀγνωσία. Ἐπομένως, πᾶρε ἐσὺ τὸ μολύβι πού μοῦ ἔδωσες, ἀντὶ χρυσάφι, δηλαδὴ τὴν δική σου θρησκεία καὶ παίρνω ἐγὼ πίσω τὸ χρυσάφι πού σοῦ

ἔδωσα, δηλαδή τῶν γονιῶν μου τὴν πίστη». Οἱ κριτὲς θαύμασαν ἀπὸ τὴν ἀπάντηση τοῦ νέου καὶ προσπαθοῦσαν μὲ διάφορες κολακεῖες νὰ μεταστρέψουν τὴν γνώμη του. Ὁ νεομάρτυρας ὅμως ἐπέμενε καὶ ἔτσι τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ. Μετὰ δυὸ μέρες τὸν ξαναέβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν ῥώτησαν ἂν καὶ πάλι ἐπιμένει στὴ χριστιανικὴ του πίστη. Ὁ Μιχαὴλ μὲ θάρρος ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ ἔτσι καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἀποκεφαλίστηκε τὸ 1772 καὶ τὸ ἱερό του λείψανο ῥίχτηκε στὴ θάλασσα. Τὸ περισυνέλεξαν ὅμως κάποιοι χριστιανοὶ βαφεῖς καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμὲς στὸν Ναὸ τῆς ἀγίας φωτεινῆς στὴ Σμύρνη.

Ὁ Ὅσιομάρτυς Χριστοφόρος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη τῆς Ἀν. Θράκης καὶ κατὰ κόσμον ὀνομαζόταν Χριστόδουλος. Ὃταν ἦταν νέος με δόλιο τρόπο ἐξισλαμίστηκε ἀπὸ ἓναν ἐξωμότη Ἀρμένιο. Συναισθάνθηκε ὅμως τὸ σφάλμα του, μετανόησε καὶ ἐξομολογήθηκε. Σὲ ἡλικία 19 χρονῶν ἦλθε στὴ Μονὴ Διονυσίου, ὅπου γιὰ τέσσερα χρόνια ἔζησε μὲ ὑποταγὴ καὶ κατάνυξη. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γέροντά του, ἐπέστρεψε στὴν Ἀδριανούπολη, ὅπου μπροστὰ στὸν κριτὴ ἀποκήρυξε τὸν Μωαμεθανισμό καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὴν Χριστιανικὴ του πίστη. Ἐτσι στὶς 16 Ἀπριλίου 1818, ἡμέρα Τρίτη Διακαινησίμου καὶ ὥρα 08:00 ἀποκεφαλίστηκε ψάλλοντας τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Οἱ Ἅγιοι Ὁμολογητὲς Ἀγάθων, Εὐτυχία, Κασία καὶ Φιλίππα οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ (+304)

Ὅλοι ὁμολόγησαν εὐθαρσῶς τὴν πίστη τοὺς μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο Θεσσαλονίκης τὸ 304 καὶ κλείστηκαν στὴ φυλακὴ. Ἄλλα στοιχεῖα τοὺς δὲν βρῖσκουμε.

Ἡ Ὅσια Θεοδώρα ἡ Πριγκίπισσα

Ῥωσίδα (+ 1378).

Ἀγιολόγιον - Ἀπρίλιος 17

- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἐπίσκοπος Περσίας καὶ οἱ μαρτυρήσαντες μαζί μ' αὐτὸν Ἀυδέλας ὁ Πρεσβύτερος, Γοθαζάτ, Φουσίκ καὶ ἄλλοι 1150
- Ὁ Ἅγιος Ἀζάτ ὁ εὐνοῦχος
- Ὁ Ἅγιος Ἀδριανὸς ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἀγαπητὸς Πάπας Ρώμης
- Ὁ Ἅγιος Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου
- Ὁ Ἅγιος Παῖσιος

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἐπίσκοπος Περσίας καὶ οἱ μαρτυρήσαντες μαζί μ' αὐτὸν Ἀυδέλας ὁ Πρεσβύτερος, Γοθαζάτ, Φουσίκ καὶ ἄλλοι 1150

Στὴν Περσία ὑπῆρχε χριστιανικὴ κοινότητα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῆς εἶχαν ἄμεμπτη ζωὴ καὶ μεγάλη αὐταπάρνηση, ἔτοιμοι νὰ θυσιάσων γιὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ. Καρδιὰ αὐτῆς τῆς κοινότητος ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Συμεὼν, παράδειγμα χριστιανικῆς ζωῆς. Οἱ Πέρσες ἔβλεπαν τοὺς χριστιανούς σὰν ἀγκάθι στὸ μάτι τους. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς διέβαλαν στὸ βασιλιά Σαπῶρ τὸν Β', μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶχαν ἐπαναστατικὲς διαθέσεις. Ἀμέσως ὁ Σαπῶρ διέταξε νὰ φέρουν τὸν ἐπίσκοπο δεμένο μπροστά του. Ὁ Συμεὼν διαβεβαίωσε τὸ βασιλιά ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία κάνει νομιμόφρονες πολῖτες καὶ ὄχι ἀνόητους ἐπαναστάτες. Ὁ βασιλιάς, ὅμως, ἦταν τόσο προκατειλημμένος ἐναντίον του, ποὺ διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν. Στὴ φυλακὴ ὁ Συμεὼν γνῶρισε τὸν Γοθαζάτ, λιποτάκτη χριστιανό, ποὺ ἀλλαξοπίστησε γιὰ νὰ σώσει τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ Συμεὼν, μὲ κατάλληλο τρόπο, συγκίνησε καὶ πάλι τὴν καρδιὰ τοῦ Γοθαζάτ γιὰ τὸ Χριστό. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Σαπῶρ, ὀργισμένος, ἀποκεφάλισε τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Γοθαζάτ, καὶ ἐπιπλέον ἄλλους 1150 χριστιανούς ἀπὸ τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησία, μαζί μὲ τὸν πρεσβύτερο Ἀυδέλα. Ἔτσι, ὅλοι ἔδωσαν τοὺς ἑαυτοὺς τους, «προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὄσμην εὐωδίας». Δηλαδή, προσφορὰ καὶ θυσία στὸ Θεό, γιὰ νὰ εἶναι μπροστά Του μυρωδιὰ εὐωδιαστή.

Τὴν τελευταία στιγμή στὸ στρατόπεδο τῶν μαρτύρων, προστέθηκε καὶ ὁ κουροπαλάτης τοῦ βασιλιά, ὀνόματι Φουσίκ. Ἦταν κρυπτοχριστιανός καὶ ὅταν εἶδε ἕναν ἀπὸ τοὺς 1150 νὰ δείχνει κάποια ταραχὴ, πλησίασε καὶ τὸν προέτρεψε νὰ μείνει πιστὸς μέχρι τέλους. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Σαπῶρ, διέταξε νὰ τὸν φονεύσουν μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο. Ἔτσι τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἔγδαραν ζωντανό.

Ὁ Ἅγιος Ἀζάτ ὁ εὐνοῦχος

Ἦταν εὐνοῦχος τοῦ βασιλιά τῶν Περσῶν Σαβωρίου, πλούσιος καὶ πολὺ ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν βασιλιά γιὰ τὴν ἀφοσίωσή του σ' αὐτόν. Ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο, μαζί μὲ χίλιους ἄλλους μάρτυρες. Ἀλλὰ τόσο μετάνιωσε ὁ βασιλιάς γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πιστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ εὐνοῦχου του, ὥστε διέταξε τὴν παύση τοῦ

διωγμοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀδριανὸς ὁ Νεός

Ἀρνήθηκε καὶ ὁ Ἅγιος αὐτὸς νὰ ἐγκαταλείψει τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ φυλακίστηκε ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Ἐκεῖ ὑποβλήθηκε σὲ πολλές στερήσεις καὶ βασανισμούς, γιὰ νὰ δαμάσουν τὸ φρόνημά του. Ὅταν νόμισαν ὅτι ἡ σταθερότητά του θὰ εἶχε πλέον πέσει, τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν διέταξαν νὰ προσφέρει θυσία στοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων. Ὁ Ἀδριανὸς ὄχι μόνο δὲ δέχτηκε, ἀλλ' ἀντίθετα, ἐξοργισμένος μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἄρχοντα εἰδωλολάτρη, καὶ στὶς βρισιές, πὺ ἐξεστόμιζε κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἦταν κοντὰ στὸ βωμό, ἔτρεξε καὶ τὸν γκρέμισε μαζὶ μὲ τὴν φωτιὰ καὶ τὰ σφάγια πὺ εἶχε πάνω του. Ἐκπληκτος ὁ ἄρχοντας μπροστὰ στὴν ἐνέργεια τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔδωσε σύνθημα ἄγριας ἐπίθεσης κατὰ τοῦ Ἁγίου. Κτυπήματα ἀλλεπάλληλα μὲ σιδερόβεργες καὶ πέτρες, ὅπουδήποτε τὸν ἔβρισκαν, τὸν ἔκαναν αἰμόφυρτο. Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι του γέμισαν πληγές. Ἄλλ' ἢ λύσσα τῶν εἰδωλολατρῶν δὲν εἶχε κορεσθεῖ. Ἀφοῦ ἀναψαν καμίνι τὸν ἔριξαν στὶς φλόγες του, ὅπου καὶ βρῆκε ὁ μάρτυρας ὁ ἀτρόμητος τὸ μαρτυρικὸ τέλος.

Ὁ Ἅγιος Ἀγαπητὸς Πάπας Ῥώμης

Ἐπῆρξε 58ος στὴ σειρά τῶν Παπῶν τῆς Ῥώμης καὶ κλήθηκε στὸν ποντιφικὸ θρόνο τὸ 535 μ.Χ. Ἦταν ἀσκητικὸς τύπος καὶ ἄνθρωπος μεγάλης ἀρετῆς. Γιὰ τὴν αἵρεση τῶν μονοφυσιτῶν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καθήρεσε τὸν Πατριάρχη Ἄνθιμο Α' ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, γιὰ τὰ ὄχι καλὰ φρονήματά του, καὶ μὲ σύνοδο ὑπὸ τὴν προεδρία του ἀνέδειξε Πατριάρχη τὸν Πρεσβύτερο Μηνᾶ, κληρικὸ εὐσεβέστατο καὶ Ὁρθόδοξο. Στὴν Κωνσταντινούπολη ἔτυχε μεγάλης ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανό, τὸν κληρὸ καὶ τὸν λαό. Στους Συναξαριστὲς βρίσκουμε καὶ τὶς ἐξῆς διηγήσεις γι' αὐτόν: Ὅτι κατὰ τὸ ταξίδι του, σ' ἓνα Ἑλληνικὸ λιμάνι βρῆκε κάποιον ἄνθρωπο ἄλαλο ἀπὸ τὴν γέννησή του καὶ ἀνίκανο νὰ βαδίζει. Τὸ θέαμα ἦταν ἐλεεινὸ καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ Πάπα Ἀγαπητοῦ ἐλέησε τὸν πάσχοντα. Μόνο μὲ τὴν ἀφή του, τοῦ ἀπόδωσε τὴν υἰεὶα τῶν ποδιῶν του, κατόπιν ἔβαλε στὸ στόμα του τὴν θεία Κοινωνία καὶ ἔλυσε καὶ τὰ δεσμὰ τῆς γλώσσας του. Ἄλλο θαῦμα ἔκανε στὴν Κωνσταντινούπολη, μὲ τὸ νὰ θεραπεύσει ἓναν τυφλό, πὺ συνάντησε στὴ Χρυσὴ πύλη. Ὁ Πάπας Ἀγαπητὸς πέθανε τὸ 536 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἓνα χρόνον μετὰ τὴν ἐνθρόνισή του.

Ὁ Ἅγιος Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου

Γεννήθηκε στὴν Κόρινθο τὸ 1731 ἀπὸ γονεῖς πὺ κατάγονταν ἀπὸ τὸ γένος τῶν διάσημων Νοταράδων. Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του ἦταν Γεώργιος (ἢ Γεωργαντᾶς) καὶ τῆς μητέρας του, Ἀναστασία. Τὸ βαπτιστικὸ του ὄνομα ἦταν Μιχαήλ. Τὰ πρῶτα του γράμματα τὰ ἔμαθε στὴν πατρίδα του, ἀλλὰ εἶχε μεγάλο ζῆλο στὴ μοναχικὴ ζωή. Ἔτσι κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἔφυγε γιὰ τὸ Μέγα Σπήλαιον. Ὁ πατέρας του ὁμῶς τὸν

ἀνακάλυψε καὶ τὸν ὀδήγησε πίσω στὸ σπίτι, ὅπου συνεχῶς μελετοῦσε. Ὅταν κάποιο καιρὸ ἡ Κόρινθος εἶχε ἔλλειψη διδασκάλου, ἀνέλαβε αὐτὸς δωρεὰν τὴν διδασκαλία τῶν νέων. Σὰν δάσκαλος διέπρεψε καὶ ἀγαπήθηκε γιὰ τὴν σεμνότητα τῆς ζωῆς του ἀπὸ τοὺς Κορινθίους, πού μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου τους Παρθενίου (1764) πρότειναν στὸν Πατριάρχη Σαμουὴλ σὰν διάδοχο τοῦ τὸν Μακάριο, λαϊκὸ τότε, καὶ ἔτσι ἀνυψώθηκε στὸ θρόνο τῆς Κορίνθου. Ἀλλ' ὅταν ἄρχισε ὁ Ῥωσοτουρκικὸς πόλεμος (1768), ὁ Μακάριος, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγει μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴ Ζάκυνθο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ὑδρα, ὅπου ἠσύχαζε σὲ κάποια Μονή. Ὅταν ἠρέμησαν τὰ πράγματα, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκλέγει νέο ἐπίσκοπο Κορίνθου, ἴσως διότι ὁ Μακάριος ἐγκατέλειψε τὴν ἐπαρχία του καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τότε περιφερόταν στὰ μοναχικὰ κέντρα, στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴν Πάτμο καὶ ἀλλοῦ. Τελικὰ καταστάλαξε στὴ Χίο, ὅπου μαζὶ μὲ τὸν Ἀθανάσιο Πάριο (συγγραφέα τῆς βιογραφίας του) καὶ τὸν Ἱερομόναχο Νικηφόρο Χίου, βρῆκε τὴν ψυχικὴ του γαλήνη. Πέθανε στίς 17 Ἀπριλίου τοῦ 1805.

Ὁ Ἅγιος Παῖσιος

Τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου (Ῥῶσος). Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 18

- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης Μαθητῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου
- Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλάτης, ὁ Γότθος
- Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος ὁ Β΄ Ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς
- Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Χαλκηδόνας
- Ἡ Ὁσία Ἀθανασία ἡ Θαυματουργός
- Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργός καὶ στοὺς ἀσκητὲς φημισμένος
- Ὁ Ὅσιος Ναυκράτιος ὁ Στουδίτης
- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Κύριλλος ὁ ΣΤ΄
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ῥάπτης ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Καρελιᾶς (Φινλανδός)

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης Μαθητῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου. Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικία, ὁ Ἰωάννης κατάλαβε τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ ἀγάπησε τὸ Χριστό. Πῆγε κοντὰ στὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Δεκαπολίτη καὶ ἐκεῖνος τὸν ἔκανε μοναχό, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀγωνίζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα, τόσο πολὺ εἶχε προοδεύσει ὁ Ἰωάννης στὴν ὑπακοή καὶ τὴν ὑποταγή, ὥστε ὁ πνευματικὸς του πατέρας Ἅγιος Γρηγόριος δόξαζε τὸ Θεὸ πὺν τὸν ἀξίωσε νὰ ἔχει τέτοιο πνευματικοπαῖδι. Ὄταν πέθανε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Ἰωάννης δὲ θέλησε νὰ μείνει μόνιμα στὸ μέρος ὅπου ἄρχισε τὴν πνευματικὴ του ζωή. Ἦταν ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ ἀναζητοῦσε περισσότερες καὶ βαθύτερες πνευματικὲς πηγές, γιὰτί ἔλπιζε στὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ: «Ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν». Δηλαδή, λέει ὁ Κύριος, ἐγὼ σ' ἐκεῖνον πὺν διψοῦσε στὴν ἐπίγεια ζωή του τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν πνευματικὴ εὐτυχία, θὰ τοῦ δώσω δωρεάν ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ τῆς ἀγίας καὶ μακαρίας ζωῆς μου. Ὁ Ἰωάννης περιόδευσε σὲ πολλὰς πόλεις καὶ τόπους, μεταξὺ αὐτῶν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν Λαύρα τοῦ ὁσίου Χαρίτωνα, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη.

Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλάτης, ὁ Γότθος

Ἐπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ (364-374) καὶ Οὐάλεντα (364-377) καὶ διέμενε στὴ Γοθθία. Χριστιανὸς ζηλωτῆς ἀπὸ τὴν νεαρή του ἡλικία, ἀπέφευγε τὰ εἰδωλόθυτα καὶ ἀπέτρεπε τοὺς χριστιανούς νὰ τὰ τρῶνε. Προσλήφθηκε στὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ μὲ τὸ ἦθος του ἔφτασε σὲ ἀνώτατα στρατιωτικὰ ἀξιώματα. Τοὺς δὲ εἰδωλολάτρεις, διὰ τοῦ κηρύγματός του, ἐπέστρεψε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς βάπτισε. Ἐνεκα αὐτοῦ οἱ συμπολίτες του τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν χώρα τους. Ἀργότερα, ὅταν κινήθηκε διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῶν Γότθων Ἀθανάριχο, συνελήφθη

αὐτὸς μαζί με ἄλλους χριστιανούς καὶ τὸν κρέμασαν μέσα στὸ σπίτι του, πάνω σ' ἓνα δοκάρει καὶ ἐκεῖ τὸν βασάνισαν ἄγρια. Κατόπιν ἔδεσαν στὸν τράχηλό του ἓνα μεγάλο ξύλο καὶ τὸν ἔριξαν στὸν Μουσαῖο ποταμό, ὅπου καὶ πνίγηκε σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος ὁ Β΄ Ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς

Κατὰ τὸν Σ. Εὐστρατιάδη: Οὗτος κατήγετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ Μελιτηνῆς, ἀναγνώστης ὧν τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ ἐκ Μελιτηνῆς Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου, ὡς ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου ἀναγινώσκομεν (Migne, Ἑλ. Πατρ. 114, 601 B): «Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παιδὸς ἤδη τῶν νηπίων ἀμείβοντος τὴν ἡλικίαν, γραμμάτων διδασκάλοις αὐτὸν ὁ ἐπίσκοπος ἐγχειρίζει· οἱ δὲ ἦσαν Ἀκάκιος καὶ Συνόδιος, εὐγένειά τε καὶ συνέσει καὶ σωφροσύνη τῷ τῶν ἀναγνωστῶν χορῶ διαλάμποντες, καὶ τὰς τε θείας γραφᾶς εὖ ἤσκημενοι καὶ παιδείας ἐρασταὶ τῆς θύραθεν οὐκ ἀμελεῖς ὄντες, οἱ μετὰ πολλοὺς διὰ Χριστὸν ἀγῶνας καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς κατὰ Μελιτηνῆν ἐκκλησίας, ἴδια κατὰ καιρὸν ἐκάτερος αὐτῶν ἐγχειρίζονται· ὧν πολλάκις ἡ Μελιτηνῶν πόλις καὶ εἰσέτι καὶ νῦν ἐντροφᾶ διηγῆμασιν, ἐκκλησιῶν τε ὡς ἀληθῶς προστασία καὶ ψυχῶν κηδεμονία προσήκουσι». Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ Κύριλλος ὁ Σκυθοπολίτης ὁ τὸν βίον γράψας Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου. Σὺν τῷ χρόνῳ διήλθεν ὁ Ἀκάκιος τὰς βαθμίδας τῆς Ἱερωσύνης καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ σωφροσύνην ἀνήχθη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Μελιτηνῆς (Δευτέρας Ἀρμενίας), ἕκτος ἐπίσκοπος κατὰ σειρὰν τῆς Μελιτηνῆς ἀριθμούμενος (Le Quien, Oriens christianus A., σ. 441-442, ἔκδ. Παρισίων 1740). Ὡς τοιοῦτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ τῷ 341 οἰκουμενικῇ συνόδῳ καταδικάσας τὸν Νεστόριον, ὑπῆρξεν ἐν τῇ συνόδῳ ὁ σπουδαιότερος κατὰ λόγον καὶ σοφίαν μετὰ τὸν Ἀλεξανδρείας Κύριλλον, μεθ' οὗ συνεδέετο στενώτατα, καὶ πολλάκις ἔλαβε τὸν λόγον, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνόδου· εἶχε δὲ δίκαιον ὁ μέγας Εὐθύμιος νὰ συστήσῃ εἰς τὸν ἐπίσκοπον Πέτρον τῶν Σαρακηνῶν «κατὰ πάντα τρόπον ἀκολουθῆσαι (ἐν τῇ συνάδῳ) Κυρίλλῳ... καὶ Ἀκακιωτῆς Μελιτηνῆς ἐπισκόπῳ, ὀρθοδόξοις οὔσι καὶ κατὰ τῆς ἀσεβείας ἀγωνιζομένοις»· ἀμφοτέρω ὡς στῦλοι τῆς συνόδου εἶχον μέγα κῦρος καὶ εἰς τούτους κυρίως ὀφείλεται ἡ καταδίκη τοῦ Νεστορίου. Ὁ Ἀκάκιος ὑπῆρξε καὶ θαυματουργὸς ἐν τῷ βίῳ, πολλὰ δὲ αὐτοῦ θαύματα διηγοῦνται οἱ χριστιανοὶ τῆς Μελιτηνῆς. Οὕτως πολλὰ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μοχθήσας καὶ ἐν πάσῃ ἀρετῇ διαπρέψας, πρὸς Κύριον ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησεν».

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Χαλκηδόνας

Ἀπὸ παιδὶ ποτίστηκε μετὰ τὰ νάματα τῆς εὐσέβειας, καὶ ἀπὸ λαϊκὸς ἀκόμα διακρίθηκε γιὰ τὸ ζῆλο του πρὸς τὶς ἀρχὰς τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ μανία τῶν εἰκονομάχων ἦταν τότε στὴν ἀκμὴ τῆς, καὶ ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν σὲ ἀκατάπαυστο σάλο. Ἀκόμα καὶ μεταξὺ αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας βρισκόταν ἐπίσκοποι, πού ἤθελαν νὰ ἀρέσουν στοὺς διῶκτες τῶν εἰκόνων αὐτοκράτορες καὶ συμμετεῖχαν καὶ αὐτοὶ στὸν ἀνόητο καὶ ἀνίερο πόλεμο. Ὁ Κοσμάς, ἀπὸ τὸν πόθο νὰ συμμετάσχει ἐπισημότερα καὶ ἀποτελεσματικότερα στοὺς ὀρθοδόξους ἀγῶνες, δέχτηκε νὰ γίνῃ ἱερέας, καὶ κατόπιν νὰ ἀνεβεῖ στὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου Χαλκηδόνας. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, ὕψωσε τὴν φωνή του ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ ἔλαμψε μεταξὺ τῶν προμάχων αὐτῶν. Αὐτοκρατορικὲς ἀπειλές, διωγμοί,

φυλακίσεις καὶ ἐξορίες δὲν μπόρεσαν νὰ ἐλαττώσουν τὸ θάρρος του, καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἀπὸ τὸν ἀθλητικὸ του δρόμο. Οἱ ἀγῶνες καὶ τὰ παθήματά του, τὸν ἀνέδειξαν μεταξὺ τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁσία Ἀθανασία ἡ Θαυματουργός

Γεννήθηκε στὴν Αἴγινα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ εἶχε μεγάλη κλήση στὰ θεῖα. Παρὰ τὴν θέλησή της παντρεύτηκε καὶ μετὰ λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὸν γάμο της ὁ ἄντρας της σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, σὲ κάποια ἐπιδρομὴ τους στὸ νησί. Τότε θεώρησε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία, ἀφοῦ ἔμεινε χήρα, νὰ ἐκπληρώσει τὸν ἱερὸ πόθο της, τὸν ὁποῖο εἶχε στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Δυστυχῶς ὅμως, ἔφτασε στὸ νησί διάταγμα ποῦ ὑποχρέωνε ὅλες τὶς ἄγαμες καὶ τὶς χῆρες νὰ παντρευτοῦν μὲ εἰδωλολάτρες. Ἔτσι ἔκανε δεῦτερο γάμο. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἔπεισε τὸν σύζυγό της νὰ καρεῖ μοναχὸς με τὸ ὄνομα Ματθαῖος καὶ αὐτὴ ἀφοῦ διαμοίρασε ὅλη τὴν περιουσία της στοὺς φτωχοὺς, πῆρε μερικὲς ἄλλες γυναῖκες καὶ κατέφυγε σὲ κάποιο ἀσκητήριον, ὅπου ἡ ζωὴ της ἦταν αὐστηρὰ ἀσκητικὴ μὲ νηστεία καὶ προσευχή. Ἀργότερα ἔγινε ἡγουμένη τῆς ἀδελφότητος αὐτῆς, ἀλλὰ ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ σ' ἄλλο πιὸ ἡσυχὸ τόπο (ἄγνωστο ποῦ), ὅπου ἀγωνιζόταν μὲ τὶς συνασκήτριές της, τρεφόμενη μὲ τὰ ἐργόχειρά της. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὸ Βυζάντιον, ὅπου ἀσκήθηκε γιὰ ἑπτὰ χρόνια καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε στὸν τόπο τῆς ἡσυχίας της, γιὰ νὰ ἀποβιώσει ἐκεῖ εἰρηνικά.

Ὁ Ὁσιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργὸς καὶ στοὺς ἀσκητὲς φημισμένος

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καὶ τὰ Μηναιῖα. Συναντᾶται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye, ἀλλὰ χωρὶς βιογραφικὰ στοιχεῖα. Στὸ Λαυριωτικὸ Κώδικα 70 φ. 1526, ὑπάρχουν βιογραφικὰ του στοιχεῖα καὶ τὰ παραθέτουμε ἀκριβῶς.

«Οὗτος ὁ Ὁσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν, ἐκ βρέφους ποθήσας τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν καὶ πολλὰ βιασθεὶς παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ τοῦ λαβεῖν γυναῖκα, ἀπεσκήρτησε τῇ βουλῇ καὶ θελήσει τῶν αὐτοῦ γεννητόρων καὶ ἀπελθὼν κείρεται ἐν μοναστηρίῳ καὶ πρῶτον, ἐκπαιδεύεται τὴν μικροτέραν διαγωγὴν ἣν κέκτηνται οἱ κατὰ Θεὸν πολιτευόμενοι τὴν μαγειρείου, τὴν φύλαξιν τοῦ πυλῶνος, καὶ ἀπλῶς πάσας τὰς διακονίας διήλθεν ἐκδουλεύων πάντας τοὺς ἀδελφοὺς καὶ θερμοδοτῶν αὐτούς. Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ τῆς μονῆς τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, μὴ δυνάμενοι ὁμοιάσαι τὴν ἐκείνου ἄκραν πολιτείαν, ἐβουλεύσαντο ποιῆσαι ἡγούμενον καὶ προεστώτα καὶ ἄρχειν πάντας· ὁ δὲ τοῦτο γνοὺς καὶ μὴ θέλων τὴν τῶν ἀνθρώπων πρόσκαιρον δόξαν καὶ ματαιότητα τοῦ βίου λάθρα τῆς μονῆς ἔξιει καί, ἀπελθὼν ἐν τινὶ ἡσυχαστικῷ τόπῳ τῆς ἐρήμου, κατώκησεν ἐκεῖσε πᾶσαν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος καὶ ἄκρον καταστάσεως, ἐξ οὗ καὶ θαυματουργὸς ὠνομάσθη διὰ τῶν ἀπειρῶν θαυμάσιων ὧν ἐνεδειξατο· νεκροὺς ἐγεῖραι οὐκ ἔπαυσάτο, τυφλοῖς τὸ βλέπειν ἐχαρίσατο, συγκυπτοῦσαις ἀνόρθωσιν, ξηροχείρων ἴασιν καὶ ἀπλῶς πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἰώμενος· καὶ οὕτως ὁσίως καὶ θεαρέτως ἐν πάσῃ σεμνῇ πολιτείᾳ βιώσας καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν».

Ὁ Ὅσιος Ναυκράτιος ὁ Στουδίτης

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Μαυρικίου. Ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Delehaye τὸν ἀγνοοῦν. Κατὰ τὴν 8ῃ Ἰουνίου ὁ Νικόδημος ἀναφέρει τὴν μνήμη κάποιου ὀσίου Ναυκρατίου, χωρὶς βιογραφικὸ ὑπόμνημα. Μόνο σὲ ὑποσημείωση, ἐκφράζει τὴν γνώμη ὅτι εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Γρηγορίου Νύσσης. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Μαυρίκιο μαθαίνουμε, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ὅσιος, εἶναι ὁ γνωστὸς περιφανῆς μοναχός, πὺν ὑπέστη πολλοὺς διωγμοὺς καὶ ἐξορίες γιὰ τὴν προσκύνηση τῶν εἰκόνων στὴν ἐποχὴ τῆς εἰκονομαχίας. Κατὰ τὴν πατριαρχεῖα τοῦ Ἱεροῦ Ἰγνατίου, ἔκανε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Στουδίου (842). Πέθανε καὶ τάφηκε σὰν Ὁμολογητῆς (847) στὴ Μονὴ Στουδίου, ὅπου γινόταν καὶ ἡ Σύναξί του.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Κύριλλος ὁ ΣΤ΄

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πὺν ἀπαγχονίστηκε στὴν Ἀδριανούπολη τὸ 1821 (προστάτης δὲ τώρα τοῦ Πυθίου).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ῥάπτης ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Τέροβο τῶν Ἰωαννίνων ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Ἐγκαταστάθηκε στὰ Ἰωάννινα καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ῥάπτη. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου Α΄ (1525-1545) καὶ ἐπὶ Σουλτάνου Σουλεϊμάν Β΄ (1520-1560). Ἐπειδὴ ἦταν προικισμένος μὲ σωματικὲς καὶ ψυχικὲς ἀρετές, κίνησε τὸν φθόνο μερικῶν Τούρκων, πὺν τὸν πίεζαν νὰ γίνεῖ μουσουλμάνος. Ὁ Ἰωάννης ἀπέρριψε ἀμέσως τὶς δελεαστικὲς προτάσεις τῶν Τούρκων καὶ ὄχι μόνο, ἀλλὰ ἀποφάσισε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸν Χριστό. Δυὸ φορὲς ἀποπειράθηκε νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὴν του τὴν ἐπιθυμία, ἀλλὰ τὸν ἀπέτρεψε ὁ πνευματικὸς του. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως, Μ. Παρασκευή, εἶπε πὺς εἶδε σὲ ὄραμα νὰ χορεύει μέσα στὶς φλόγες καὶ ἔτσι πέτυχε τὴν ποθομένη εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του. Ὅταν πῆγε στὸ ἐργαστήριό του, εἶδε νὰ ἔρχονται οἱ Τούρκοι πὺν τὸν προέτρεπαν νὰ γίνεῖ μουσουλμάνος. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως τὸν συκοφαντοῦσαν ὅτι δῆθεν, ὅταν ἦταν στὰ Τρίκαλα, ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ὁ νεομάρτυρας τοὺς ἀπάντησε ὅτι αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτέ, ἀλλὰ καὶ οὔτε πρόκειται νὰ γίνεῖ στὸ μέλλον. Συγχρόνως δὲ μὲ τὰ λόγια του, περιφρόνησε τὴν θρησκεία τοῦ Μωάμεθ. Οἱ Τούρκοι θυμωμένοι ὄρμησαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ. Ὁμολόγησε καὶ ἐκεῖ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, βασανίστηκε καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε στὴν ὁμολογία του, καταδικάστηκε νὰ καεῖ ζωντανός. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατόρθωσε μὲ πολλὰ χρήματα νὰ ἀναβάλῃ γιὰ λίγο τὴν ἐκτέλεσή του, ἀλλὰ ὅταν ὁ Ἰωάννης ῥωτήθηκε καὶ πάλι ἂν ἀρνεῖται τὸν Χριστό, ἀπάντησε μὲ θάρρος ὅτι ποτέ δὲν θὰ τὸν ἀρνηθεῖ καὶ ἔψαλε μπροστὰ στοὺς Τούρκους τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Τελικὰ οἱ Τούρκοι ἀναψαν φωτιά ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, μέσα στὴν ὁποία μόνος του ἀναπήδησε ὁ Ἰωάννης, ψάλλοντας. Ὅρισμένοι ὅμως Χριστιανοί, γιὰ νὰ ἀπαλλάξουν τὸν νεομάρτυρα ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους τῆς φωτιάς, πλήρωσαν τοὺς δῆμιους καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 18 Ἀπριλίου 1526. Τὰ διασωθέντα λείψανά του ἀγοράστηκαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ διαφυλάχθηκαν στὸν Πατριαρχικὸ ναό. Ὁ

νεομάρτυρας αυτός, ἔγινε πασίγνωστος γιὰ τὰ θαύματά του σ' ὅλοκληρο τὸ γένος.
Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συνέγραψε ὁ ἐπιφανὴς λόγιος ἱερέας Νικόλαος Μαλαξὸς
Πρωτοπαπᾶς Ναυπλίου (+1594).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς

Βλέπε βιογραφία του τὴν 8η Ἀπριλίου. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται καὶ ἐδῶ, διότι πιθανῶς
νὰ συγχέεται μ' αὐτὴ τοῦ πιὸ πάνω Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ ῥάπτη.

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Καρελιᾶς (Φινλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ
ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ.
Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 19

- Ὁ Ἅγιος Παφνούτιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας καὶ οἱ Ἅγιοι Σωκράτης καὶ Διονύσιος οἱ στρατιῶτες
- Ἡ Ἁγία Φιλίππα μητέρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου
- Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Ὁμολογητής, ἐπίσκοπος Πισιδίας
- Ὁ Ἅγιος Τρύφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Φιλόθεου Ἁγίου Ὀρους
- Ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος ὁ Ἐσφιγμενίτης
- Ὁ Ἅγιος Διόσκορος
- Ἡ Ἁγία Ἀσινέθ τοῦ Γκορίσκυ (Ρωσίδα)
- Ὁ Ἅγιος Alphege (Ἀγγλοσαξωνας)

Ὁ Ἅγιος Παφνούτιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, Ἱερομάρτυρας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Ὄταν αὐτὸς κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἑπαρχὸς Ἀρρϊανὸς ξεκίνησε νὰ συλλάβει τὸν Παφνούτιο μέσα στὶς ἐρημιές τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ζοῦσε. Ἀλλὰ αὐτὸς ἔρχεται καὶ συναντᾷ μόνος του τὸν Ἀρρϊανό, πὺν διέταξε νὰ βασανισθεῖ ὁ Παφνούτιος ἐπὶ τόπου. Ἐσχίσαν τὶς σάρκες του μέχρι τοῦ σημείου νὰ φαίνονται τὰ ἐντόσθιά του. Ὁ Παφνούτιος προσευχήθηκε καί, ἐντελῶς θαυματουργικά, οἱ πληγές του ἔκλεισαν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψουν στὸ Χριστὸ οἱ δυὸ στρατιῶτες πὺν τὸν βασάνισαν. Ὁ Ἀρρϊανὸς ἀποκεφάλισε τοὺς δυὸ στρατιῶτες, καὶ τὸν Παφνούτιο τὸν ἔριξε στὴ φυλακή. Ἐκεῖ, συνάντησε 40 προκρίτους, πὺν κατάφερε νὰ τοὺς κάνει χριστιανούς. Τὸ ἔμαθε ὁ Ἀρρϊανὸς καὶ ὀργισμένος τοὺς ἔκαψε ὅλους ζωντανούς, ἀλλὰ ὁ Παφνούτιος μὲ θαῦμα ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὰ μάτια του. Καί, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἔφερε πολλοὺς στὴ χριστιανικὴ πίστη, παρουσιάζεται μόνος του στὸν Ἀρρϊανό, πὺν διέταξε νὰ τὸν κομματιάσουν. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀρρϊανὸς πῆγε νὰ τὸν δεῖ κομματιασμένο νεκρό, τὰ κομμάτια τοῦ σώματος ἐνώθησαν καὶ ὁ Παφνούτιος, ζωντανὸς μπροστὰ του, τοῦ λέει: «Μὲ γνωρίζεις, Ἀρρϊανέ; Ὅλα αὐτὰ τὰ περὶ ἐμὲ θαυμάσια, πραγματοποιεῖ ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστός, διὰ νὰ ἐλεγχθῆ ἡ ἀσέβειά σου, διὰ νὰ ἐννοήσης ὅτι, πολεμῶν πρὸς αὐτόν, λακτίζεις πρὸς κέντρον, διὰ νὰ καταλάβεις ὅτι λατρεύεις κωφὰ καὶ τυφλὰ εἶδωλα κατασκευασμένα ἀπὸ ὕλην ἀναίσθητον». Τὸ θαῦμα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πιστέψει ἓνα ὀλόκληρο τάγμα στρατιωτῶν. Στὴν ἀπελπισία του ὁ Ἀρρϊανὸς, ἔστειλε τὸν Παφνούτιο στὴ Ρώμη, ὅπου ἔλαβε σταυρικὸ θάνατο.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας καὶ οἱ Ἅγιοι Σωκράτης καὶ Διονύσιος οἱ στρατιῶτες

Ἐπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀντωνίνου (138-161) καὶ ἡγεμόνα Θεοδότου.

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας καὶ ἦταν πολὺ εὐσεβής. Ἀπὸ τὸ ζῆλο του γιὰ τὴν εὐσέβεια, κατέστρεφε εἰδωλα, ξόανα καὶ εἰδωλολατρικούς ναοὺς. Συνελήφθη ὁμως καὶ ὑπέστη φρικτὰ βασανιστήρια. Τὸν ἄπλωσαν σὲ πυρακτωμένη σχάρα καὶ ἔπειτα τὸν ἔδεσαν πίσω ἀπὸ ἄγρια ἄλογα, τὰ ὅποια τὸν ἔσυραν σὲ μεγάλη ἀνώμαλη ἐδαφικὴ ἀπόσταση. Κατόπιν τὸν ἔριξαν μέσα στὸ καμίνι τῆς φωτιάς, μαζὶ μὲ δυὸ στρατιῶτες ποὺ εἶχαν πιστέψει στὸν Χριστό, τὸν Σωκράτη καὶ τὸν Διονύσιο. Στὴ συνέχεια τὸν φυλάκισαν καὶ τελικὰ τὸν σταύρωσαν καὶ τὸν τρύπησαν μὲ βέλη. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀγωνιωδῶν βασανιστηρίων ἐπάνω στὸ σταυρὸ παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ του.

Ἡ Ἁγία Φιλίππα μητέρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Ὁμολογητής, ἐπίσκοπος Πισιδίας

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων καὶ ἦταν ἀπὸ παιδί ἀφιερωμένος στὸν Θεό. Λόγω τῆς ὑπερβολικῆς του ἀρετῆς, χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Πισιδίας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δέχτηκε νὰ συμφωνήσει μὲ τοὺς αἰρετικούς εἰκονομάχους καὶ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν προσκύνηση τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐξορίστηκε καὶ ὑπέστη διάφορες κακοπάθειες. Ἔτσι ἀφοῦ πέρασε ὅλη τὴν ζωὴ του, ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ, παίρνοντας τὸ στεφάνι τῆς ὁμολογίας.

Ὁ Ἅγιος Τρύφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Πατριάρχου Στεφάνου τοῦ Β', διάδοχός του ἐκλέχθηκε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 928 ὁ μοναχὸς Τρύφων. Ὁ Τρύφωνας μόναζε σὲ κάποια μονὴ τῆς Μικρῆς Ἀσίας καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ἀγιότητά του. Ἡ Ἐκκλησία τὸν προτίμησε, γιατί εἶχε μεγάλα ἠθικὰ πλεονεκτήματα. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτορας Ῥωμανὸς ὁ Λεκαπηνός, τάχθηκε καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς του, μὲ κάποια σκοπιμότητα ὁμως. Σκεφτόταν δηλ. ὅτι θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο μετὰ ἀπὸ κάποιο χρόνο, νὰ πείσει τὸν Τρύφωνα σὲ παραίτηση, γιὰ νὰ ἀναδείξει ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχη τὸ γιό του Θεοφύλακτο. Γι' αὐτὸ καὶ βοήθησε τὸν Τρύφωνα στὸ ἔργο του γιὰ τὴν Ἐκκλησία, μὲ πολλὰ ἐλεημοσύνης καὶ δωρεὰς σὲ μοναστήρια καὶ πτωχοκομεῖα. Ἀνυπόμονος ὁμως καθὼς ἦταν ὁ Ῥωμανός, τὸ 931 πού ὁ γιός του ἦταν μόλις 15 ἐτῶν, εἶπε στὸν Πατριάρχη νὰ παραιτηθεῖ, γιὰ ν' ἀναλάβει τὸ θρόνο ὁ γιός του. Ὁ Τρύφωνας φυσικὰ δὲν συμφώνησε, διότι τὸ βασιλοπαιδί ἦταν ἀνήλικο καὶ θὰ δημιουργοῦσε φοβερὸ σκάνδαλο καὶ κηλίδα στὴν Ἐκκλησία. Τότε ὁ Ῥωμανὸς ἔβαλε τὸν τότε μητροπολίτη Καισαρείας Θεοφάνη, πού ὁ λαὸς γιὰ τὴν ἀναισχυντία του τὸν φώναζε «χοιρινό», καὶ μὲ δόλιο τρόπο ἀπέσπασε τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀνυποψίαστου Τρύφωνα σὲ λευκὸ χαρτί. Ἀπὸ πάνω συνέταξαν τὴν παραίτησή του, καὶ ἔτσι κατόρθωσαν νὰ τὸν διώξουν καὶ νὰ βάλουν στὴ θέση τοῦ τὸν 16ετῆ Θεοφύλακτο, πού ἄφησε ἐπαίσχυντη μνήμη μὲ τὴν σκανδαλώδη διαγωγή του.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Φιλόθεου Ἁγίου Ὁρους

Καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας καὶ ὑπῆρξε ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλόθεου κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα. Ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος πῆγε στὰ μέρη τῆς Ζαγοράς, τοῦ Εὐρίπου, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Λάρισας, ὅπου δίδασκε τὸν λαό. Ἐπειτα ἀποσύρθηκε σ' ἓνα ὄρος τῆς Ζαγοράς, πὺν ὀνομαζόταν Φλαμούριον, ἔκτισε μονὴ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ μόνασε ἐκεῖ μὲ μερικοὺς μοναχοὺς. Ἐπειτα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ κάποιες ὑποθέσεις καὶ πέθανε ἐκεῖ.

Ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος ὁ Ἐσφιγμενίτης

Πατρίδα του ἡ Θράκη. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Κωνσταντῖνος, ἡ δὲ μητέρα τοῦ Κρυσταλλία. Κατὰ κόσμον ὀνομαζόταν Ἀθανάσιος. Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἐργαζόταν σὲ τούρκικο πλοῖο καὶ ὁ πλοίαρχος τὸν πίεζε νὰ δεχθεῖ τὸν μουσουλμανισμό. Κάποια μέρα ὁ πλοίαρχος αὐτὸς τὸν μαχαίρωσε γιὰ ἐκφοβισμό καὶ ὁ μάρτυρας γιὰ ν' ἀποφύγει τοὺς συνεχεῖς ἐκφοβισμοὺς ἐξισλαμίστηκε. Μετανοημένος, ἀναχώρησε ἀργότερα στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ εἰσηλθε στὴ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου, ἀφοῦ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἡγούμενο Εὐθύμιο. Ἐκάρη μοναχὸς καὶ ὀνομάστηκε Ἀγαθάγγελος. Ἐκεῖ συγχρόνως πῆρε καὶ τὴν ἀπόφαση νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πῆγε στὴ Σμύρνη, ὅπου δημόσια ἀποκήρυξε τὸν μουσουλμανισμό. Τελικὰ ὀμολογῶντας τὸν Χριστό, ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμὸ στὶς 19 Ἀπριλίου 1818, ἡμέρα Σάββατο, ὥρα πέμπτη καὶ σὲ ἡλικία 19 χρονῶν. Ὁ λαὸς τῆς Σμύρνης ἀγόρασε τὸ λείψανο τοῦ νεομάρτυρα καὶ τὸ μετέφερε μὲ τιμὲς στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὸ λείψανό του ἐνταφιάστηκε στὸν τάφο τοῦ νεομάρτυρα Δήμου, πὺν μαρτύρησε στὴ Σμύρνη τὸ 1763. Ἡ ἁγία καὶ θαυματουργικὴ κάρα τοῦ νεομάρτυρα Ἀγαθαγγέλου, καθὼς καὶ τὸ δεξί του χέρι, τὸ δεξί του πόδι καὶ μία πλευρὰ του, ἀποδόθηκαν τιμῆς ἔνεκεν στὴ Μονὴ Ἐσφιγμένου τὸ 1844, κατόπιν αἰτήσεώς της.

Ὁ Ἅγιος Διόσκορος

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦταν Ἱερέας τῶν εἰδώλων στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Ἀντωνίνου (138-160). Ἦλθε στὴ χριστιανικὴ πίστη διὰ τῶν θαυμάτων Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας καὶ μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ἡ Ἅγία Ἀσινὲθ τοῦ Γκορίσκυ (Ῥωσίδα)

Διὰ Χριστὸν σαλή.

Ὁ Ἅγιος Alphege (Ἀγγλοσαξωνας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 20

- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Τριχινᾶς
- Οἱ Ἅγιοι Βίκτωρ, Ζωτικός, Ἀκίνδυνος, Καισάριος, Σεβηριανός, Χριστοφόρος, Ζήνων, Θεωνᾶς καὶ Ἀντωνῖνος
- Ὁ Ἅγιος Ζακχαῖος ὁ Ἀπόστολος
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Παλαιολαυρίτης
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος κτήτωρ Μονῆς Μετεώρου
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ συνασκητῆς τοῦ Ὁσ. Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτη
- Ὁ Ἅγιος Γαβριήλ (Πολωνός)

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Τριχινᾶς

«Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ;». Ποιός, δηλαδή, ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ, δὲν συμπάσχω καὶ ἐγὼ μαζί του; Αὐτὴ τὴν φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δικαιοματικὰ θὰ μπορούσε νὰ τὴν πεῖ καὶ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Τριχινᾶς. Διότι ἀφιέρωσε ὅλη του τὴν ζωὴ στὴ διακονία τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀρρώστων. Ὀνομάστηκε Τριχινᾶς, διότι εἶχε τρίχινὰ φορέματα. Ἡ ζωὴ του ἦταν λιτὴ καὶ μὲ πολλὴ ἐγκράτεια, προκειμένου νὰ δίνει ὅσο γινόταν περισσότερα ἀγαθὰ στοὺς πάσχοντες. Τὴ νύχτα ὁ Θεόδωρος πάντα ἔβρισκε χρόνο γιὰ προσευχὴ καὶ μελέτη. Ζοῦσε μέσα σὲ μία κοινωνία στερημένων ἀνθρώπων, πού οἱ ἀνάγκες τους ἦταν μεγάλες. (Συναξαριακὲς πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πλουσίους, καὶ ὅτι ἀπὸ πολὺ νέος ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ πού ὀνομάστηκε τοῦ Τριχινᾶ). Γι' αὐτὸ παρακινοῦσε πολλοὺς πλουσίους νὰ διαθέτουν ὅσα ἀγαθὰ μπορούσαν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἔδιναν ἀρκετὰ χρήματα καὶ εἶδη πρώτης ἀνάγκης, τὰ ὁποῖα ὁ Θεόδωρος διέθετε μὲ πολλὴ διάκριση. Πρῶτα σ' ἐκείνους πού εἶχαν περισσότερη ἀνάγκη, ὅπως ὀρφανὰ, φτωχὲς χῆρες καὶ ἀρρώστους οἰκογενειάρχες. Εὐεργετοῦσε μέχρι καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Ἔτσι, ἰσχύει γι' αὐτὸν ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν τοῖς πένησιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα». Μοίρασε, δηλαδή, καὶ ἔδωσε ἄφθονα στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἡ ἀρετὴ του ἀπὸ τίς ἀγαθοεργίες μένει γιὰ πάντα.

Οἱ Ἅγιοι Βίκτωρ, Ζωτικός, Ἀκίνδυνος, Καισάριος, Σεβηριανός, Χριστοφόρος, Ζήνων, Θεωνᾶς καὶ Ἀντωνῖνος

Ὅλοι μαρτύρησαν στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (284-305), καὶ αἰτία τοῦ ἐνδόξου μαρτυρίου τους, ὁ μεγαλομάρτυς καὶ τροπαιοφόρος Γεώργιος. Καὶ οἱ μὲν Ἅγιοι Βίκτωρ, Ἀκίνδυνος, Ζωτικός, Ζήνων καὶ Σεβηριανός, ὅταν εἶδαν τὸν Ἅγιο Γεώργιο νὰ μένει ἄθικτος ἐπάνω στὸ βασανιστικὸ ὄργανο τοῦ τροχοῦ, μὲ μία φωνὴ καὶ οἱ πέντε ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τους ἦταν ἄμεσος καὶ ἔτσι πῆραν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Οἱ δὲ Χριστοφόρος, Θεωνᾶς, Καισάριος καὶ Ἀντωνῖνος

ἦταν δορυφόροι τοῦ βασιλιᾶ. Ὄταν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ εἶδαν τὸν Ἅγιο Γεώργιο, διὰ τῆς προσευχῆς, νὰ ἔχει ἀναστήσει κάποιον νεκρὸ Ἕλληνα, πέταξαν τὰ διάσημα τοῦ ἀξιωματὸς τους καὶ μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ καὶ τὸ πλῆθος, ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Ἡ φυλάκισή τους ἦταν ἄμεση. Μετὰ μερικὲς ἡμέρες ὁδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν Διοκλητιανὸ καὶ ἀφοῦ τοὺς κρέμασαν, τοὺς ξέσχισαν καὶ τοὺς ἔκαιγαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Τελικὰ τοὺς ἔριξαν μέσα στὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς καὶ ἔτσι πῆραν τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ζακχαῖος ὁ Ἀπόστολος

Ἡ ἱστορία τοῦ Ζακχαίου βρίσκεται στὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο κεφάλαιο ΙΘ ι' 10. Εἶναι ὁ γνωστὸς ἀρχιτελώνης τῆς Ἱεριχοῦς, ποὺ ἀνέβηκε στὴ συκομουριά (ἐπειδὴ δὲν τὸν εὐνοοῦσε τὸ ὕψος του) γιὰ νὰ δεῖ τὸν διερχόμενο Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος θαύμασε τὴν πίστη του, διέταξε νὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ νὰ μεταβοῦν μαζί στὸ σπίτι του, ἀφοῦ συγχώρησε ὅλα τὰ ἁμαρτήματα ποὺ εἶχε διαπράξει μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ὁ Ζακχαῖος ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ χειροτονήθηκε ἀργότερα Ἐπίσκοπος Καισαρείας.

Ὁ Ἅγιος Αναστάσιος Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας

Στοὺς Συναξαριστὲς δὲν βρίσκουμε βιογραφικὸ ὑπόμνημα. Πολὺ λίγες πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του ἔχουμε ἀπὸ ἄλλες πηγές. Ὅτι δηλαδὴ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Σινᾶ, στὶς ἀρχὲς τοῦ βου αἰῶνα καὶ ἀπὸ τὸ Σινᾶ πῆγε στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ἔγινε ἀποκρισιάριος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Ὄταν πέθανε ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας Δόμνος, λαὸς καὶ κλῆρος τὸν ἀνέβασαν στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο Ἀντιοχείας (559). Ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστίνος, μὲ πρόφαση ὅτι δῆθεν κατασπατάλησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, τὸν ἐξόρισε τὸ 570 στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου παρέμεινε μελετῶντας καὶ συγγράφοντας μέχρι τὸ 593, ὅταν ἐπανῆλθε στὸν θρόνο του, καὶ πέθανε κατὰ τὸ 599. Τώρα ὅσον ἀφορᾷ τὸ τέλος του, ποὺ οἱ Συναξαριστὲς σημειώνουν μαρτυρικὸ, ὅτι δηλαδὴ μαρτύρησε διὰ ξίφους, θετικὲς πληροφορίες δὲν ἔχουμε.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Παλαιολαυρίτης

Μέσα στὴν οἰκογένειά του φύλαξε ὅλες τὶς ἀρετές, ποὺ ἡ Ἅγια Γραφή παραγγέλει στὰ παιδιά. Τίμησε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ὑπάκουσε στὰ θελήματά τους, ἔδειξε σ' αὐτοὺς τὴν μεγαλύτερη τρυφερὴ στοργή, πρόθυμος στὸ νὰ προλαβαίνει τὶς ἐπιθυμίες τους, τύπος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλοβοήθειας μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του. Ἀργότερα γύρισε πολλοὺς τόπους, προσπαθῶντας νὰ καταρτίξει τὸν ἑαυτό του πνευματικότερα καὶ κατατάχθηκε στὸ μοναχικὸ βίο. Καὶ ἐδῶ, τήρησε μὲ ἀκρίβεια τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ σχήματός του. Κατόπιν ἱερὸς πόθος τὸν ἔφερε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τελευταία τὸν δέχτηκε ἡ μονὴ τοῦ ὁσίου Χαρίτων, καὶ αὐτὴ εἶδε τοὺς μεγάλους πνευματικὸς ἀγῶνες του. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ πρὸς

τὸν Κύριο, γεμάτος πίστη καὶ ἐλπίδα, ἀφοῦ χρησιμοποίησε τὴν ζωὴ του γιὰ τὴν δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν του.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος κτήτωρ Μονῆς Μετεώρου

Γεννήθηκε στὴ Νέα Πάτρα τῆς Πελοποννήσου τὸ 1305 ἀπὸ γονεῖς ἐπιφανεῖς καὶ πλούσιους. Μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ παραδόθηκε στὴν ἐπιμέλεια τοῦ θείου του. Ἄλλ' ὅταν κατέλαβαν τὴν πατρίδα του οἱ ξένοι, ἀναχώρησε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου γνώρισε τοὺς διάσημους τότε ἀσκητὲς Γρηγόριο τὸν Σιναῖτη τὸν ἡσυχαστὴ, Ἰσίδωρο τὸν Θεσσαλονικέα, τὸν ὕστερα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, καὶ ἄλλους ὀσίους ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδάχθηκε τὴν ὑψηλὴ ἀσκητικὴ ζωὴ. Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε καὶ ἄλλους τόπους, κατέφυγε στοὺς Σταγούς. Ἐκεῖ ἐπάνω στὰ πανύψηλα βράχια καὶ συγκεκριμένα ἐπάνω σὲ μία πέτρα τὴν λεγόμενη Στυλο, κατοίκησε μὲ δυὸ μαθητὲς του καὶ ἔκτισε ναό. Τὴν πέτρα ἐκείνη ὀνόμασε Μετέωρο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ προσερχόμενοι γιὰ ἄσκηση πολλαπλασιάσθηκαν, ἴδρυσε κοινόβιο μὲ Ναὸ στὸ ὄνομα τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν πέρασε ἀσκητικὰ τὰ χρόνια του, καὶ ἀφοῦ ἔζησε 78 ἐτῶν, ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ τὸ 1383.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ συνασκητὴς τοῦ Ὁσ. Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτη

Γεννήθηκε στὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνα. Πατέρας του ἦταν ὁ δεσπότης τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας Συμεὼν Οὐρέσης (Σερβικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα). Μητέρα του ἡ Θωμαΐδα, θυγατέρα τοῦ δεσπότη τῆς Ἠπείρου Ἰωάννη Β' τοῦ Παλαιολόγου. Ὁ Ὅσιος κατὰ τὴν βάπτισή του, πῆρε τὸ ὄνομα Ἰωάννης καὶ εἶχε μεγάλη κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του καὶ κλήθηκε νὰ ἀναλάβει τὸν θρόνο ὁ Ἰωάννης σὰν διάδοχός του, αὐτὸς προτίμησε τὸ μοναχικὸ ῥάσο, παρὰ τὴν βασιλικὴ πορφύρα. Ἔτσι παραχώρησε τὸν θρόνο στὸν συγγενῆ του Ἀλέξιο Ἄγγελο Φιλανθρωπὸν καὶ αὐτὸς ἐκάθη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάσαφ, στὴ Μονὴ Μετεώρου ἀπὸ τὸν Ὅσιο Ἀθανάσιο. Ἡ πνευματικὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν δυὸ ἀνδρῶν ὑπῆρξε ἄριστη καὶ πολὺ οἰκοδομητικὴ. Λόγω ὅμως βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν στὴν περιοχὴ ἐκείνη, ὁ Ἰωάσαφ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ 1401 ἐπέστρεψε στὸ Μετέωρο καὶ ἐκεῖ μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ τελείωσε τὴν ἐπίγεια ζωὴ του τὸ 1423.

Ὁ Ἅγιος Γαβριήλ (Πολωνός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Ἀγιολόγιον - Ἀπρίλιος 21

- Ὁ Ἅγιος Ἰανουάριος ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ Πρόκουλος, Σῶσσος καὶ Φαῦστος οἱ Διάκονοι, Δισιδέριος ὁ Ἀναγνώστης, Ἀκούτιος καὶ Εὐτύχιος
- Ἡ Ἁγία Ἀλεξάνδρα ἡ βασίλισσα καὶ οἱ ἀκόλουθοί της Ἀπολλῶς, Ἰσαάκιος καὶ Κοδρᾶτος
- Ὁ Ἅγιος Μαξιμιανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης
- Ὁ Ἅγιος Κάρολος μάρτυρας

Ὁ Ἅγιος Ἰανουάριος ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ Πρόκουλος, Σῶσσος καὶ Φαῦστος οἱ Διάκονοι, Δισιδέριος ὁ Ἀναγνώστης, Ἀκούτιος καὶ Εὐτύχιος

Ἦταν ἐπίσκοπος στὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας, στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ ὅταν ἔπαρχος στὴν περιοχή αὐτὴ ἦταν ὁ Τιμόθεος. Ὁ Ἰανουάριος μαζί μὲ μία πολὺ καλὴ ὀμάδα συνεργατῶν-χριστιανῶν, πού τὴν ἀποτελοῦσαν οἱ διάκονοι Πρόκουλος, Σῶσσος, Φαῦστος, ὁ ἀναγνώστης Δησιδέριος, ὁ Ἀκόντιος καὶ ὁ Εὐτύχιος, ἀγωνίζονταν τὸν ἅγιο ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ ἔφερναν στὸ Χριστὸ πολλοὺς εἰδωλολάτρεις. Ὅταν ἐγίνε ὁ μέγας διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, συνελήφθησαν καὶ ὑπέστησαν φοβερὰ βασανιστήρια. Τὸν Ἰανουάριο ἔριξαν στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ καεῖ, ἀλλὰ μὲ τὴν θεία χάρη ἔμεινε ἀβλαβής. Ἀμέσως, τότε, τὸν ὀδήγησαν σὲ ἄλλο τόπο, ὅπου τοῦ ἔκοψαν τὰ νεῦρα καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Στὸ δρόμο γιὰ τὸ μαρτύριο, συνέβη τὸ ἐξῆς περιστατικόν: Οἱ πολυάριθμοι χριστιανοὶ τῆς Νεαπόλεως, προσπάθησαν νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν στρατιωτῶν τὸν Ἰανουάριο. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀρνήθηκε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀφῆστε, παιδιὰ μου, νὰ τελειώσω τὸν καλὸ ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε προστάτης τῆς πόλης σας». Ἔτσι καὶ ἐγίνε. Ἡ Νεάπολη τὸν ἀνακήρυξε πολιούχο τῆς Ἁγιο.

Ἡ Ἁγία Ἀλεξάνδρα ἡ βασίλισσα καὶ οἱ ἀκόλουθοί της Ἀπολλῶς, Ἰσαάκιος καὶ Κοδρᾶτος

Ἡ ἁγία Ἀλεξάνδρα ἦταν σύζυγος τοῦ Βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ. Ἐντελῶς διαφορετικὴ ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνον, πού ἦταν φίλος τῆς βίας καὶ τοῦ αἵματος. Αὐτὴ διακρινόταν γιὰ τὴν ἡμερὴ ψυχικὴ τῆς διάθεση καὶ τὴν εὐσπλαχνη καὶ φιλόανθρωπη ζωὴ τῆς. Στὸ μεταξὺ μία χριστιανὴ τῆς μετέδωσε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πού τὴν συγκίνησε τόσο, ὥστε μὲ χαρὰ τὸν ἀποδέχτηκε. Ἡ χάρη τοῦ Κυρίου μεγάλωνε μέσα τῆς τὸ φωτισμό, καὶ τὸ θεῖο ἔλεος τὴν ἀξίωσε κατὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Γεωργίου, νὰ αἰσθανθεῖ μέσα τῆς τὴν πνοὴ καὶ τὴν ὀρμὴ τῆς πίστες στὸ Χριστό. Τότε παρακάλεσε τὸν αὐτοκράτορα σύζυγό της, νὰ διατάξει τὴν παύση τῶν διωγμῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Καὶ διακήρυξε ὅτι καταγγέλλει μπροστὰ στὸν ἀληθινὸ θεὸ τοὺς διῶκτες τῶν χριστιανῶν, καὶ ὁμολογεῖ καὶ αὐτὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ αὐτοκράτορας στὴν ἀρχή, νόμισε ὅτι ἡ σύζυγός του ἔπαθε

διανοητική διατάραξη. Ἀλλ' ἐκείνη διαμαρτυρήθηκε καὶ ἐπανέλαβε τὴν ὁμολογία τῆς. Ὁ Διοκλητιανὸς τότε ἐξοργισμένος, διέταξε καὶ τὴν ἔριξαν στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ, ὅπου καὶ πέθανε προσευχομένη. Τὸ παράδειγμά τῆς συγκίνησε καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦσους τῆς, τὸν Ἀπολλῶ, τὸν Ἰσαάκιο καὶ τὸν Κοδρᾶτο. Ὁμολόγησαν καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ τὸν μὲν Κοδρᾶτο ἀποκεφάλισαν, τοὺς δὲ Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιο ὑπέβαλαν σὲ θάνατο διὰ πείνας καὶ δίψας.

Ὁ Ἅγιος Μαξιμιανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἐπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοδοσίου Β' τοῦ μικροῦ (408-450) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν παλιὰ Ῥώμη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἔλαμψε μὲ τὴν ἀρετὴ του καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς ζωῆς του, καθὼς μάλιστα ἦταν εὐφυῆς καὶ πολυμαθής, χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Σισίνιο (426-427) Πρεσβύτερος. Ὄταν πέθανε ὁ Σισίνιος, τὸν διαδέχτηκε ὁ αἰρετικὸς Νεστόριος (428-431), κατὰ τῶν αἰρετικῶν δοξασιῶν τοῦ ὁποίου ἀντέδρασε ἔντονα ὁ ἅγιος Μαξιμιανός. Ἀφοῦ τελικὰ ἐξορίστηκε ὁ Νεστόριος, στὸ θρόνο ἀνῆλθε ὁ ἅγιος Μαξιμιανὸς μὲ τὴν ψῆφο βασιλιᾶ καὶ λαοῦ. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας του στὴν Ἐκκλησία ἐπικράτησε εἰρήνη, χωρὶς σκάνδαλα καὶ αἰρετικὲς ταραχές. Ἔτσι λοιπὸν καλὰ ἀφοῦ ποίμανε τὸ ποίμνιό του γιὰ δυὸ χρόνια καὶ πέντε μῆνες (431-434), ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ Σύναξή του τελεῖται στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ὁ Ὁσῖος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης

Ἀπαρνήθηκε τὶς κοσμικὲς ἀπολαύσεις καὶ ἐκάθη μοναχός. Πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀφοῦ προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους, κατέληξε στὸ Ὅρος Σινᾶ. Ἐκεῖ βρῆκε ἀσκητὲς μοναχοὺς καὶ ἔμεινε κοντὰ τους σὰν ὑποτακτικὸς καὶ ὑπηρέτης τους. Ἐπειδὴ εἶχε πολλὴ ταπεινοφροσύνη, πῆρε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν δωρεὰ τῆς γνώσης καὶ πολλῆς σοφίας, μὲ τὴν ὁποία συνέγραψε βίους Ἁγίων Πατέρων καὶ συνέθεσε ψυχωφελεῖς λόγους. Ἀφοῦ ἔφτασε σὲ βαθιὰ γεράματα, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Κάρολος μάρτυρας

Αγιολόγιον - Απρίλιος 22

- Ο Όσιος Θεόδωρος ο Συκεώτης επίσκοπος Αναστασιουπόλεως
- Ο Άγιος Νέαρχος
- Ο Άγιος Ναθαναήλ ο Απόστολος
- Ο Άγιος Βικτωρίνος μάρτυρας

Ο Όσιος Θεόδωρος ο Συκεώτης επίσκοπος Αναστασιουπόλεως

Καταγόταν από το χωριό Συκεόν της Γαλατίας και έζησε στα χρόνια του Ιουστινιανού. Ήταν καρπός αμαρτωλής σχέσης, μεταξύ μίας νεαρής, που όνομαζόταν Μαρία, και ενός βασιλικού ταχυδρόμου, ονόματι Κοσμᾶ. Ο πατέρας του δὲ στάθηκε στο ὕψος τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτήρα, καὶ γρήγορα ἐγκατέλειψε τὴν παραπλανηθεῖσα ἀπ' αὐτὸν νεαρή. Ἡ Μαρία, ὅμως, στάθηκε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της. Συναισθάνθηκε τὸ σφάλμα της, καὶ μετὰ τὴν πρώτη πτώση δὲ συνέχισε νὰ κατηφορίζει στὴν ἀμαρτία. Ἀλλὰ κράτησε στάση σωφροσύνης καὶ ἀφοσιώθηκε μὲ ὅλη της τὴν ψυχὴ στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ της. Ἔτσι, ὁ Θεόδωρος μεγάλωνε κάτω ἀπὸ τὶς μητρικὲς φροντίδες, «ἀνατρεφόμενος ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου». Δηλαδή, μὲ παιδαγωγία καὶ νουθεσία, σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὴν Μαρία γιὰ τὴν ἀνατροφή που ἔδωσε στο γιό της καὶ τὴν ἀξίωσε νὰ τὸν δεῖ μεγάλο πνευματικὸ ἄνδρα. Πράγματι, ὁ Θεόδωρος ὅταν μεγάλωσε ἔγινε μοναχὸς καὶ ἔπειτα Ἱερομόναχος. Χάρη στο πνευματικὸ του μεγαλεῖο, τὸν ἐξέλεξαν ὁμόφωνα ἐπίσκοπο Ἀναστασιουπόλεως. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, ὁ Θεόδωρος ἀναδείχθηκε μέγας διδάσκαλος κλήρου καὶ λαοῦ. Συμβούλευε, ἐνθάρρυνε καὶ εὐεργετοῦσε τοὺς πάντες. Πολλοὶ ἄρχοντες τοῦ ἔγραφαν καὶ ἔπαιρναν τὶς ὁδηγίες του. Μάλιστα ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ χάρισμα νὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ἐζησε ἀληθινὰ σὰν Ἅγιος καὶ εἰρηνικὰ παρέδωσε τὴν δίκαια ψυχὴ του (613 μ.Χ.).

Ο Άγιος Νέαρχος

Μαρτύρησε διὰ πυρός. (Εικάζεται ὅτι ἦταν φίλος τοῦ Ἁγίου Πολυεύκτου, 9 Ἰανουαρίου).

Ο Άγιος Ναθαναήλ ο Απόστολος

Ἡ λέξη Ναθαναήλ σημαίνει δῶρο Θεοῦ. Πράγματι, τέτοιος ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀπόστολος Ναθαναήλ. Ήταν ἀπὸ τὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, ἑπτὰ μίλια βόρεια τῆς Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ νεροῦ σὲ κρασί. Ήταν στενὸς φίλος τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ γνωστοποίησε ὅτι: «ὄν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ,

τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ» (Ιω. α' 44-52). Ἐπειτα ὁ Ναθαναήλ ἔγινε καὶ αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς 12 Ἀποστόλους. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἐγκώμιο γι' αὐτόν, βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ, πὺ ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται κοντά Του, εἶπε: «Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστιν». Δηλαδή νὰ ἓνας γνήσιος καὶ πραγματικὸς Ἰσραηλίτης, στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει πονηρία καὶ ἀνειλικρίνεια, ἀλλ' ὁ ὁποῖος μὲ εὐθύτητα ποθεῖ νὰ ἀνεύρη τὴν ἀλήθεια. Μετὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ ὁ Ναθαναήλ ἐξετέλεσε καὶ αὐτὸς μὲ πολὺ ζῆλο τὸ ἀποστολικὸ του ἔργο, ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Βικτωρίνος μάρτυρας

Αγιολόγιον - Απρίλιος 23

- Ο Άγιος Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Τροπαιοφόρος
- Ο Άγιος Ανατόλιος ὁ Στρατηλάτης
- Ο Άγιος Πρωτολέων ὁ Στρατηλάτης
- Ο Άγιος Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ μάγων
- Ο Άγιος Γλυκέριος ὁ γεωργός
- Ο Άγιος Οὐαλέριος
- Οἱ Άγιοι Δονᾶτος καὶ Θερινός
- Ο Άγιος Γεώργιος ὁ Κύπριος
- Ο Άγιος Λάζαρος ὁ Βοσκὸς ἀπὸ τὴν Βουλγαρία
- Ο Άγιος Γεώργιος τοῦ Σενκούρκ (Ρῶσος)

Ὁ Άγιος Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Τροπαιοφόρος

Ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος γεννήθηκε περίπου τὸ 275 μ.Χ. στὴν Καππαδοκία, ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς. Ὁ πατέρας του, μάλιστα, πέθανε μαρτυρικὰ γιὰ τὸ Χριστό. Ὅταν ὁ Γεώργιος ἔγινε 18 χρονῶν, στρατεύθηκε στὸ ῥωμαϊκὸ στρατό. Ἄν καὶ νέος στὴν ἡλικία, διεκπεραίωνε τὶς στρατιωτικὲς του ὑποχρεώσεις τέλεια. Ὅλοι τὸν θαύμαζαν γιὰ τὸ παράστημά του. Γι' αὐτό, γρήγορα τὸν προήγαγαν σὲ ἀνώτερα ἀξιώματα καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸν τίτλο τοῦ κόμητος. Συνέβη, ὅμως, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Διοκλητιανὸς νὰ κηρύξει λυσσώδη διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ Γεώργιος ἦταν 28 χρονῶν καὶ χωρὶς δισταγμοὺς ὁμολόγησε τὴν πίστη του, παρὰ τὰ ἀξιώματα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει. Ὁ Διοκλητιανὸς δὲν τὸ περίμενε καὶ ἔφριξε γιὰ τὴν στάση τοῦ Γεωργίου. Τότε ἄρχισε γιὰ τὸν Άγιο μία σειρά φρικτῶν βασανιστηρίων, ἀλλὰ καὶ θαυμάτων, ποὺ ἔφεραν πολλοὺς εἰδωλολάτρεις στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἀφοῦ τὸν λόγχισαν, ξέσχισαν τὶς σάρκες του μὲ εἰδικὸ τροχὸ ἀπὸ μαχαίρια. Ἐπειτα, τὸν ἔριξαν σὲ λάκκο μὲ βραστὸ ἀσβέστη καὶ κατόπιν τὸν ἀνάγκασαν νὰ βαδίσει μὲ πυρωμένα μεταλλικὰ παπούτσια. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ Θεὸς τὸν κράτησε ζωντανὸ καὶ ἔγινε αἰτία νὰ ἐξευτελιστοῦν τὰ εἰδωλα καὶ οἱ ἐκφραστὲς τους. Τέλος, τὸν ἀποκεφαλίζουν προσευχόμενο. Κατὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας, ὁ ἔνδοξος αὐτὸς μεγαλομάρτυρας εἶναι ὁ μαργαρίτης ὁ πολύτιμος, ὁ ἀριστεὺς ὁ θεῖος, ὁ λέων ὁ ἔνδοξος, ὁ ἀστὴρ ὁ πολύφωτος, τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτης, τῆς οὐρανίου στρατιᾶς ὁ συνόμιλος. Ὁ Άγιος Γεώργιος εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπημένους ἁγίους τῶν Κυπρίων μὲ τοὺς περισσότερους ναοὺς καὶ εἰκόνες. Στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Μόρφου σῶζονται δυὸ παλαιὲς διαλελυμένες σήμερα Μονές: Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πιτιδιώτη ἢ ὁποῖα εὐρίσκεται κοντὰ στὴν κοινότητα Φλάσου καὶ ἡ κατεχόμενη σήμερα Βυζαντινὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ῥηγάτη κοντὰ στὴν Κυρὰ Μόρφου. **Περισσότερα...**

Ὁ Άγιος Ανατόλιος ὁ Στρατηλάτης

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πρωτολέων ὁ Στρατηλάτης

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ μάγων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὁ γεωργός

Τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἀνέστησε τὸ βόδι μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ ὅταν εἶδε στὴ συνέχεια καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου, πίστεψε στὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Οὐαλέριος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Δονᾶτος καὶ Θερινός

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Κύπριος

Ἦταν ὠραῖος νέος καὶ ἄνθρωπος ἀρετῆς, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἀπὸ τὴν Κύπρο ἀναχώρησε καὶ ἦλθε στὴν Πτολεμαῖδα (τῆς Παλαιστίνης), ὅπου ὑπηρετοῦσε κοντὰ σ' ἓναν εὐρωπαϊὸ Πρόξενο. Ὁ Γεώργιος, πήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι μίας φτωχῆς μωαμεθανίδας γυναίκας, ποὺ εἶχε μία νεαρὴ κόρη, καὶ ἀγόραζε αὐγὰ γιὰ τὸν ἀφέντη του. Οἱ τούρκισσες γειτόνισσες τῆς γυναίκας αὐτῆς, οἱ ὁποῖες διέθεταν αὐγὰ γιὰ πώληση, ἀποφάσισαν νὰ ἐξοντώσουν τὸν Γεώργιο, διότι δὲν ἀγόραζε αὐγὰ ἀπὸ αὐτές. Κάποια μέρα λοιπόν, ὅλες μαζὶ συκοφάντησαν ὅτι εἶχε ἀθέμιτες σχέσεις μὲ τὴν μουσουλμανίδα κόρη. Ἔτσι ὁ Γεώργιος, διαμαρτυρόμενος γιὰ τὴν ψευδῆ κατηγορία,

ὀδηγήθηκε βίαια στὸν Ἱεροδικαστὴ, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ δεχθεῖ τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία, γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν τιμωρία. Παρὰ τὶς προσπάθειες τοῦ κριτῆ καὶ τὶς φοβέρες τοῦ ὄχλου, ὁ νεομάρτυρας παρέμεινε ἀμετάθετος στὴ χριστιανικὴ του πίστη. Τότε ὁ κριτὴς καταδίκασε τὸν Γεώργιο σὲ θάνατο. Ὅταν οἱ Τοῦρκοι βγήκαν ἀπὸ τὸ τζαμί, ἡμέρα Παρασκευὴ 25 Ἀπριλίου 1752, κατὰ τὴν ὁποία εἶχε ὀρισθεῖ τὸ μαρτύριό του, τὸν ὀδήγησαν σὲ τόπο κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ πρὶν τὸν ἐκτελέσουν, προσπαθοῦσαν μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐξισλαμισμό του. Μπροστὰ ὅμως στὴν ἀμετάθετη γνώμη τοῦ γενναίου μάρτυρα, οἱ Τοῦρκοι τὸν πυροβόλησαν καὶ κατόπιν ὄρμησαν καὶ διαμέλισαν τὸ σῶμα του. Τότε συνέβη αἰφνίδια θύελλα, πὺρ συντάρραξε τὴν θάλασσα, τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου πὺρ βρισκόταν τὸ λείψανο. Τότε οἱ Τοῦρκοι φοβήθηκαν καὶ ἀπομακρύνθηκαν, οἱ δὲ Χριστιανοί, ἀφοῦ παρέλαβαν τὸ ἅγιο λείψανο, τὸ ἐνταφίασαν στὸ ναὸ τῆς Πτολεμαΐδας. Στὶς 13 Ἀπριλίου 1967 τὰ λείψανα τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ μεταφέρθηκαν, μὲ τιμὲς ἀπὸ τὴν Πτολεμαΐδα στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου καὶ τοποθετήθηκαν στὸν καθεδρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ὁ Βοσκὸς ἀπὸ τὴν Βουλγαρία

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Κάμπροβα τῆς Βουλγαρίας καὶ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς ὀρθοδόξους χριστιανούς. Αναχώρησε ἀπὸ τὴν Βουλγαρία καὶ ἦλθε στὴν πόλη Σῶμα, κοντὰ στὴν Πέργαμο καὶ ἔγινε βοσκὸς προβάτων. Κάποια μέρα πὺρ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του ὁ Λάζαρος, ἀποκοιμήθηκε καὶ κατὰ τύχη ἐκεῖνη τὴν ὥρα περνοῦσε κάποια Ὀθωμανίδα, κατὰ τῆς ὁποίας ἐπιτέθηκε ὁ σκύλος τοῦ κοπαδιοῦ καὶ ἔσχισε λίγο τὰ ῥοῦχα της. Ἡ Ὀθωμανίδα αὐτὴ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της, συκοφάντησε τὸν Λάζαρο στὸν ἄντρα της ὅτι δῆθεν τὴν βίασε. Ἐξοργισμένος ὁ μωαμεθανός, πῆγε στὴ στάνη καὶ βρῆκε κάποιον σύντροφο τοῦ Λαζάρου, πὺρ τὸν τραυμάτισε. Ὅταν ὁ Ὀθωμανὸς πληροφορήθηκε ὅτι αὐτὸς πὺρ τραυμάτισε δὲν ἦταν ὁ Λάζαρος φοβήθηκε τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀθωότητος τοῦ τραυματισμένου καὶ ἔπεισε τοὺς συγγενεῖς τῆς συζύγου του νὰ ζητήσουν τὴν τιμωρία τοῦ Λαζάρου ἀπὸ τὸν ἀγὰ. Ἔτσι ὁ Λάζαρος συνελήφθη, ὀδηγήθηκε στὸν ἀγὰ καὶ φυλακίστηκε στὶς 7 Ἀπριλίου 1802. Κατὰ τὴν δίκη ἀποδείχθηκε ἡ ἀθωότητα τοῦ Λαζάρου καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς Ὀθωμανίδας ὑποσχέθηκαν 1000 γρόσια στὸν ἀγὰ, σὲ περίπτωσι πὺρ αὐτὸς θὰ ἐπιτύγχανε τὸν ἐξισλαμισμό ἢ τὸν θάνατο τοῦ μάρτυρα. Τότε ὁ ἀγὰς ὑπέβαλε σὲ φρικτὰ βασανιστήρια τὸν Λάζαρο, ἀφοῦ κατέκαψε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, ἀκόμα καὶ αὐτὴ τὴν γλῶσσα του. Οἱ πόνοι ἀπὸ τὰ βάρβαρα βασανιστήρια ἦταν ἀνυπόφοροι, ἀλλὰ δὲν στάθηκαν ἱκανοὶ νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα τοῦ Λαζάρου. Ἔτσι στὶς 23 Ἀπριλίου 1802 ἀπαγχονίστηκε καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, σὲ ἡλικία 28 χρονῶν. Ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ, συνέταξε ὁ Ἱερομόναχος Νικηφόρος ὁ Χίος.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος τοῦ Σενκούρκ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 24

- Ἡ Ὁσία Ἐλισάβετ ἡ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλάτης, ὁ Γότθος
- Οἱ Ἅγιοι 70 Στρατιῶται
- Οἱ Ἅγιοι Ἀχιλλέας καὶ Εὐτέξιος ὁ ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Πασικράτης καὶ Βαλεντίων
- Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Νέων, Λεόντιος, Λογγῖνος, Χριστοφόρος, Δημήτριος, Δάναβος καὶ Νέσταβος
- Ὁ Ἅγιος Δούκας ὁ ῥάπτης, ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος πὸν μαρτύρησε στὴ Μαγνησία
- Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Ῥώσος ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ
- Ὁ Ἅγιος Θαυμαστός (+ 6ος αἰ.)
- Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς (+ 6ος αἰ.)
- Ὁ Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ Ῥώσος (+ 13ος αἰ.)
- Ὁ Ἅγιος Meilitus (Ἀγγλος)

Ἡ Ὁσία Ἐλισάβετ ἡ Θαυματουργός

Ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μητέρας της εἶχε ἀποκαλυφθεῖ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ θὰ γινόταν ἀστέρας ὑπέρολαμπος τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν ἐμφάνιση ἀγγέλου στὴ μητέρα της, πὸν τῆς εἶπε ὅτι θὰ γεννήσει κόρη, πὸν θὰ διακριθεῖ σὺς ἀρετὲς τοῦ Χριστοῦ. Πράγματι, ἡ Ἐλισάβετ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἔδωσε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της στὴ διακονία τῶν πασχόντων συνανθρώπων της. Μὲ κάθε νόμιμο τρόπο, προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ πόρους γιὰ τὴν συντήρηση τῶν φτωχῶν, καὶ συγχρόνως δωρεὰν μόρφωνε καὶ κατηχοῦσε τὰ παιδιὰ τους. Θύμιζε, ἔτσι, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πὸν λέει: «Πτωχῶ ἔκτεινον τὴν χεῖρα σου, ἵνα τελειωθῇ ἡ εὐλογία σου». Ἀπλωσε, δηλαδή, μὲ ἐλεημοσύνη τὸ χεῖρ σου στὸ φτωχό, γιὰ νὰ εἶναι τέλεια ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ σὲ σένα. Ἐπειτα, νύχτα-μέρα πρόσφερε τὴν ὑπηρεσία της στοὺς ἀρρώστους σὰν ἀπλὴ νοσοκόμα, ἐμπνεόμενη πάλι ἀπὸ τὸ θεῖο λόγο, πὸν λέει: «Μὴ ὀκνεῖ ἐπισκέπτεσται ἀρρώστον, ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἀγαπηθήση». Δηλαδή, μὴ εἶσαι ἀπρόθυμος στὸ νὰ ἐπισκέπτεσαι τὸν ἀρρώστο, διότι ἀπὸ κάτι τέτοια ἔργα θὰ ἀγαπηθεῖς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπίσης, δὲν παρέλειπε νὰ παρηγορεῖ τοὺς θλιβομένους καὶ στενοχωρημένους συνανθρώπους της, διότι ἡ ψυχὴ της ἀκούγε καὶ πάλι τὸ θεῖο λόγο, πὸν λέει: «Μὴ ὑστερεῖ ἀπὸ κλαίωντων». Δηλαδή, μὴ παραλείπεις νὰ συμπαρίστασαι σ' αὐτοὺς πὸν κλαῖνε. Ἡ Ἐλισάβετ πέθανε εὐεργετῶντας, ἀλλὰ καὶ θαυματουργῶντας, διότι ὁ Θεὸς τῆς εἶχε δώσει καὶ αὐτὸ τὸ χάρισμα.

Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλάτης, ὁ Γότθος

Στὴν καταγωγὴ ἦταν Γότθος καὶ ἔζησε τὸν 3ο αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Αὐρηλιανοῦ, καὶ ὑπηρετοῦσε στὴ Ρώμη. Ὁ βασιλιάς δὲν γνώριζε ὅτι ὁ Σάββας ἦταν χριστιανός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν θεώρησε ὅτι ἔπρεπε νὰ προφυλαχθεῖ ὅταν διώκονταν καὶ φυλακίζονταν οἱ χριστιανοί. Ὁ ἴδιος πῆγαινε τρόφιμα στοὺς φυλακισμένους καὶ τοὺς πρόσφερε τὴν ἀδελφικὴ του ἀγάπη καὶ συμπαράσταση. Ὅμως, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν φυλακῶν τὸν κατήγγειλαν στὸν αὐτοκράτορα, πού μάταια προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ θυσιάσει στὰ εἴδωλα. Τότε διέταξε καὶ τοῦ ἔσχισαν τὶς πλευρὲς καὶ τὶς πληγὲς του ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἄλλ' ἢ καρτερία τοῦ Σάββα, φάνηκε ἀντάξια τῆς πίστεως του. Ἀφοῦ εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ κατορθώσουν τίποτα, ἀποφασίστηκε ὁ θάνατός του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε μεγάλο ἀξίωμα, ἡ εἶδηση ὅτι θὰ θανατωθεῖ, ἔφερε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσῆς του πλήθη θεατῶν. Ἀφοῦ ἔβρασαν λοιπὸν ἓνα καζάνι μὲ πίσσα, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος διέταξε νὰ ρίξουν τὸν μάρτυρα μέσα. Ἀλλὰ ἀπὸ θαῦμα ὁ Ἅγιος παρέμεινε ἀβλαβής. Τὸ θέαμα κίνησε μεγάλο θαυμασμό, καὶ 70 ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ εἰδωλολάτρες πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ ἐπὶ τόπου ἀποκεφαλίστηκαν. Τὸν δὲ Σάββα, ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν μεγάλη πέτρα στὸ λαιμό, τὸν ἔριξαν στὸν ποταμὸ Τίβερη καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι 70 Στρατιῶται

Αὐτοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Ἀχιλλέας καὶ Εὐτέξιος ὁ ἱερομάρτυρας

Ἡ μνήμη τους ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλου δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη τους.

Οἱ Ἅγιοι Πασικράτης καὶ Βαλεντίων

Κατάγονταν ἀπὸ τὸ Δορύστολο τῆς Μυσίας (περιοχὴ τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου) καὶ ἦταν στρατιῶτες χριστιανοί, κατὰ τὴν ἐποχὴ πού ἔπαρχος ἦταν ὁ Αὐλοζάνης. Ἐπειδὴ δὲν ἀνέχονταν τὴν προσκύνηση τῶν εἰδώλων ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, ἔκαναν δριμύτατη παρατήρηση σ' αὐτοὺς πού τὰ πίστευαν καὶ ὁμολόγησαν Θεὸ ἀληθινὸ τὸν Χριστό. Ὅποτε συνελήφθησαν καὶ ὁδηγήθηκαν στὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοὺς παρότρυνε νὰ προσφέρουν θυσίαι στὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ μὲν Πασικράτης ἀρνήθηκε καί, ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν μὲ ἀλυσίδες, τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ ἤλθε ὁ ἀδελφός του καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ προσφέρει ἔστω λίγο θυμίαμα γιὰ νὰ σωθεῖ. Ἄλλ' ὁ Πασικράτης τὸν ἔδιωξε καὶ δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ ἡγεμόνα ν' ἀποκεφαλιστεῖ. Ὁ δὲ Βαλεντίων, ὅταν ρωτήθηκε ἂν συμφωνεῖ μὲ αὐτὰ πού πιστεύει ὁ Πασικράτης, ἀπάντησε πῶς καὶ αὐτὸς ἐμμένει στὴ Χριστιανικὴ του πίστη καὶ δὲν πρόκειται νὰ θυσιάσει ποτὲ στὰ ἄψυχα εἴδωλα. Τότε καὶ οἱ δυὸ ἀποκεφαλίστηκαν, σὲ ἡλικία, ὁ μὲν Πασικράτης 22 ἐτῶν, ὁ δὲ Βαλεντίων 30.

Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Νέων, Λεόντιος, Λογγίνος, Χριστοφόρος, Δημήτριος, Δάναβος καὶ Νέσταβος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ προσῆλθαν στὴ χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐνδόξου μαρτυρίου του. Ὅποτε ὅλοι ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ καὶ φυλακίστηκαν. Ἐπειτα μὲ πρόσταγμα τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304), τοὺς κρέμασαν, ξέσχισαν τὶς σάρκες τους καὶ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν, παίρνοντας ἔτσι ὅλοι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Δούκας ὁ ῥάφτης, ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη

Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη καὶ ἦταν νέος ὠραῖος, ἐνάρετος καὶ ἐργαζόταν σὰν ῥάφτης σὲ κάποιον ῥαφεῖο στὴν Κωνσταντινούπολη. Κάποτε ὅμως πού πῆγε νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του στὸ σπίτι κάποιου μεγιστᾶνα Τούρκου, δέχτηκε ἄσεμνη ἐπίθεση ἀπὸ τὴν ἀκόλαστη γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ μεγιστᾶνα, καὶ σὰν ἄλλος σὺμφρων Ἰωσήφ ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τότε αὐτὴ, γιὰ νὰ προλάβει τὴν ντροπὴ της, πῆγε καὶ συκοφάντησε τὸν μάρτυρα στὸν Βεζίρη, ὅτι δῆθεν αὐτὸς προσπάθησε νὰ τὴν βιάσει μέσα στὸ σπίτι της. Ὁ ἔπαρχος ἀμέσως συνέλαβε τὸν Δούκα καὶ τὸν ὀδήγησε μπροστὰ στὸν Βεζίρη, ὅπου ἦταν καὶ ἡ πονηρὴ αὐτὴ γυναῖκα. Παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις πού τοῦ ἔγιναν, ὁ Δούκας δὲν ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ ὑπέστη φρικτὰ βασανιστήρια. Οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ τὸν ἐγδαραν ζωντανό, ἔριξαν τὸ δέγμα του στὴ θάλασσα καὶ συνέχισαν τὰ βασανιστήρια τοὺς στὸ ἄψυχο καὶ ἄμορφο σῶμα τοῦ νεομάρτυρα. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔγινε στὶς 24 Ἀπριλίου 1564 στὴν Κωνσταντινούπολη ἀποδεικνύοντας τὸν θεῖο ἔρωτα τοῦ μάρτυρα στὴ χριστιανικὴ πίστη.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος πὺ μαρτύρησε στὴ Μαγνησία

Κατοικοῦσε μαζί μὲ τὸν πατέρα του Χατζῆ Κανέλο στὴν πόλη Γιαγιά Κιοῖ (τουρκιστὶ). Ὁ πατέρας του ἦταν ἐπιστάτης στὰ κτήματα τοῦ Ἁγὰ τῆς πόλης αὐτῆς, πὺ ὀνομαζόταν Καρὰ Ὀσμάνογλου καὶ ἀπολάμβανε μεγάλων τιμῶν τῶν ἐκεῖ Τούρκων. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν ὁ Νικόλαος ἀρῥαβωνιάστηκε καὶ μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ Ἁγὰ, πῆγε στὴ Μαγνησία γιὰ διάφορες ὑποθέσεις. Ὅταν μπῆκε στὴν πόλη, λόγω ἐκτίμησης ἀπὸ τοὺς Τούρκους, φοροῦσε τούρκικα ὑποδήματα καὶ κόκκινο φέσι στὸ κεφάλι. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ δικαστῆ Μαγνησίας, ἂν καὶ γνώριζαν τὸν νέο αὐτό, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν δικαστὴ (μουσελίμη). Ὁ δικαστὴς προσποιούμενος ὅτι δὲν γνώριζε τὸν νέο, ῥώτησε ἂν θέλει νὰ γίνῃ μωαμεθανὸς μὲ τὸ νὰ φορᾷ τούρκικα ὑποδήματα καὶ κόκκινο φέσι. «Ἐγὼ τὰ ροῦχα τὰ φορῶ μὲ δική σας ἄδεια, ἀπάντησε ὁ Νικόλαος, διότι ὁ πατέρας μου εἶναι δικός σας ἐργάτης». Τότε ὁ δικαστὴς διέταξε καὶ τὸν μαστίγωσαν τέσσερις διαδοχικὲς φορὲς, ἀλλὰ ὁ Νικόλαος καὶ τὶς τέσσερις φορὲς παρέμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του, ὁμολογῶντας τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Τελικὰ μισοπεθαμένος ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ, ὅπου παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὶς 24 Ἀπριλίου 1796 (κατ' ἄλλους 1776).

Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Ῥώσος ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ

Ὁ Ἅγιος Θαυμαστός (+ 6ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς (+ 6ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξιος ὁ Ῥώσος (+ 13ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος **Meilitus** (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 25

- Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής
- Ἀνάμνηση τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου
- Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ἡ Ἅγία Νίκη
- Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἀναχωρητές
- Ὁ Ἅγιος Maughaid (Ἰρλανδός)

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής

Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ ἡ μητέρα του ὀνομαζόταν Μαρία. Ἡ καταγωγή του ἦταν μᾶλλον ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἀργότερα ὅμως ἐγκαταστάθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Μᾶρκος ἀπὸ πολὺ νωρὶς μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας, συνοδεύοντας τὸ θεῖο του Βαρνάβα καὶ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὶς διάφορες περιοδεῖες τους. Ἐπίσης, ἐργάσθηκε γιὰ πολὺ καιρὸ κοντὰ στὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Κατὰ τὴν παράδοση, ὁ Μᾶρκος κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Αἴγυπτο, τὴν Λιβύη, τὴν Βαρβαρία, καὶ εἶχε χρηματίσει πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Γιὰ τὸν τρόπο τοῦ θανάτου του οἱ γνώμες δίστανται. Ἡ μία ἀναφέρει ὅτι πέθανε εἰρηνικὰ στὴν Ἀλεξανδρεία, ἐνῶ ἡ ἄλλη, ὅτι πέθανε διὰ πυρὸς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγραψε τὸ δεύτερο κατὰ σειρὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη Εὐαγγέλιο. «Ζωγραφίζει» μέσα σ' αὐτὸ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαίτερα διὰ τῶν θαυμάτων. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἁγιογράφοι τοποθετοῦν δίπλα στὸν εὐαγγελιστὴ Μάρκο ἓνα λιοντάρι, πὺν εἶναι σύμβολο τῆς δύναμης. Ἔτσι ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος στοὺς αἰῶνες μας «εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν», δηλαδή, μᾶς κηρύττει τὴν πίστη, γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν.

Ἀνάμνηση τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου

Ναοῦ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, πὺν βρίσκεται κοντὰ στὴν ἁγιοτάτη Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (Ἅγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως).

Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται γιὰ τὸν Πατριάρχη Μακεδόνιο τὸν Β'. Ἀπὸ προσβύτερος καὶ σκευοφύλακας τῆς ἁγίας Σοφίας, γιὰ τὴν εὐσέβειά του, στὴν ὁποία τὸν παιδαγόγησε ὁ θεῖος του Πατριάρχης Γεννάδιος, κλήθηκε νὰ διοικήσῃ τὸν Οἰκουμενικὸ θρόνο (496-511), ἀντὶ τοῦ Πατριάρχου Εὐφρημίου, πὺν ἐξορίστηκε στὰ Εὐχαιτα. Ὁ λαὸς ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη στὸ πρόσωπό του. Ὁ αἵρετικὸς ὅμως αὐτοκράτορας Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος (491-518), ζήτησε ἀπὸ τὸ Μακεδόνιο ἓνα γράμμα - πὺν ὁ Ἀναστάσιος εἶχε δώσει στὸν προκάτοχο τοῦ

Μακεδονίου, Εὐφήμιο, καὶ κατόπιν αὐτὸς τὸ εἶχε δώσει στὸν Μακεδόνιο - με τὸ ὁποῖο διαβεβαίωσε ἰδιογράφως, ὅτι θὰ τηρήσει ἀπαραχάρακτα τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας. Διαβεβαίωση ποὺ καταπάτησε βάνουσα. Ὁ Μακεδόνιος ἀρνήθηκε νὰ τοῦ τὸ δώσει καὶ ὁ Ἀναστάσιος ἐξοργισμένος τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ θρόνο, καὶ τὸν ἐξόρισε πρῶτα στὴ Χαλκηδόνα καὶ ἔπειτα στὰ Εὐχαιτα. Ἀλλὰ λόγω τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Οὐννων στὸν Πόντο, κατέφυγε στὴ Γάγγρα, ὅπου καὶ πέθανε. Ἀλλὰ, ἀναδείχτηκε ἀληθινὸς ἐπίσκοπος, ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὶς αὐτοκρατορικὲς ἀθαιρεσίες.

Ἡ Ἁγία Νίκη

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν μεταξὺ αὐτῶν ποὺ πίστεψαν στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ μεγαλομάρτυς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐνδόξου μαρτυρίου του, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (284-304). Στὴ συνέχεια ὑπέστη μαζί με ἄλλους, θάνατο διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἀναχωρητές

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Maughaid (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 26

- Ὁ Ἅγιος Βασιλέας Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀμασείας
- Ἡ Ἁγία Γλαφυρή (ἡ Γλαφυρά)
- Ἡ Ὁσία Ἰούστα
- Ὁ Ὅσιος Νέστωρ
- Ὁ Ἅγιος Στέφανος (Ρῶσος) ἐπίσκοπος Περμίας
- Ὁ Ὅσιος Καλάντιος ἀπὸ τοὺς 300 Ἁγίους Ἀλαμανοὺς Κυπρίους
- Ὁ Ὅσιος Ἰωαννίκιος ὁ ἐν Σερβία (+ 13ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Βασιλέας Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀμασείας

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Λικίνιος (307-323) προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ περιποιηθεῖ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ νὰ βλάψῃ τὰ δικαιώματα τῶν χριστιανῶν, ἐπίσκοπος στὴν Ἀμάσεια ἦταν ὁ Βασιλέας. Σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς, ὁ Βασιλέας μὲ μία ἀνεπανάληπτη ἐνεργητικότητα ἦταν πάντα κοντὰ στὸ ποίμνιό του καὶ τὸ στήριζε. Ἐνα περιστατικό, ὅμως, ἔκανε τὸν Βασιλέα νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπός με τὸ Λικίνιο. Ἡ αὐτοκράτειρα Κωνσταντία εἶχε σὰν ἀκόλουθο μία πολὺ ὁμορφη κοπέλα, τὴν Γλαφυρά. Τὸ κάλλος τῆς νεαρῆς ἀναψε τὰ ἀμαρτωλὰ πάθη τοῦ Λικινίου, πὺ θέλησε νὰ προσβάλλῃ τὴν τιμὴ τῆς. Ἡ Γλαφυρὰ κατάλαβε τὸν κίνδυνο. Καὶ μία βροχερὴ νύχτα, ἀνδρικὰ ντυμένη καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς βασίλισσας, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ πῆγε στὴν Ἀμάσεια. Ἐκεῖ, παρουσιάσθηκε στὸν ἐπίσκοπο Βασιλέα καὶ ζήτησε τὴν προστασία του. Ὁ Βασιλέας, ἀφοῦ ἐπαίνεσε τὴν ἀδούλωτη σωφροσύνη τῆς, τὴν προστάτεψε καὶ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὴ Γλαφυρὰ νὰ ἀφοσιωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὸ Θεό. Αὐτὸ ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Λικίνιος, ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ πάρουν τὴν Γλαφυρὰ. Ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Ἡ τίμια κοπέλα ἤδη εἶχε πεθάνει. Τότε, ἡ μανία τοῦ Λικινίου ξέσπασε στὸ Βασιλέα. Τὸν ἔφεραν δέσμιον στὴ Νικομήδεια, καὶ ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμψουν τὸ φρόνημά του, τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Βασιλέα διδάσκει σ' ὅλους ἐμᾶς μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νὰ τρέχουμε «τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα». Δηλαδή, μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νὰ τρέχουμε τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμαρτίας, πὺ προβάλλει μπροστά μας.

Ἡ Ἁγία Γλαφυρή (ἡ Γλαφυρά)

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν θεραπαινίδα τῆς βασίλισσας Κωνσταντίας, συζύγου τοῦ Λικινίου, ἡ ὁποία βασίλισσα ἀπομάκρυνε τὴν Γλαφυρὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς διαθέσεις τοῦ Λικινίου, ἀφοῦ τὴν ἐφοδίασε μὲ πολλὰ χρήματα. Ἡ Ἁγία πῆγε πρὸς τὴν Ἀνατολή, ὅπου περιπλανήθηκε σὲ πολλοὺς τόπους. Τελικὰ κατέληξε στὴν Ἀμάσεια καὶ παρουσιάστηκε στὸν ἐπίσκοπο τῆς πόλεως αὐτῆς Βασιλέα (προαναφέρθηκε ἡ βιογραφία του στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσης ἡμέρας), στὸν ὁποῖο παρέδωσε τὰ χρήματά της γιὰ τὴν ἀνέγερση Ναοῦ, καὶ ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ στὴν Ἀμάσεια.

Ἡ Ὁσία Ἰούστα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὁσιος Νέστωρ

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τοὺς γονεῖς του, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος (Ρῶσος) ἐπίσκοπος Περμίας

Ὁ Ὁσιος Καλάντιος ἀπὸ τοὺς 300 Ἁγίους Ἀλαμανοὺς Κυπρίους

Βλέπε Α.Χ.Ε.Χ.

Ὁ Ὁσιος Ἰωαννίκιος ὁ ἐν Σερβία (+ 13ος αἰ.)

Ἀγιολόγιον - Ἀπρίλιος 27

- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
 - Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Καθαρῶν
 - Ὁ Ἅγιος Ποπλίων
 - Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος ὁ Ξενοδόχος
 - Ὁ Ἅγιος Λολλίων ὁ Νέος
 - Οἱ Ἅγιοι Συμεὼν ὁ νέος Στυλίτης καὶ Γεώργιος ὁ ἀδελφός του
 - Ἁγίας Εἰρήνης «ἀρχαίας καὶ νέας ἐγκαίνια»
 - Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ῥώσος ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου
-

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις γιουὺς τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου, πὺ ἔγινε πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ἰακώβου, ἐπίσκοπος ἀνέλαβε ὁ Συμεὼν. Σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκοπικῆς του θητείας, ὑπῆρξε ἀντάξιος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ ἀνεξάντλητη ἀγωνιστικότητά του, ἡ τέλεια αὐταπάρνησή του, καθὼς καὶ τὸ ἀπαράμιλλο θάρρος του, κατέστησαν τὸν Συμεὼν φωτεινὸ πνευματικὸ ἀστέρι, διὰ τοῦ ὁποίου στηρίχθηκαν καὶ ὠδηγήθηκαν πολλὲς ψυχὲς στὴ σωτηρία. Τὸ ἐντυπωσιακότερο, ὅμως, χαρακτηριστικὸ τοῦ Συμεὼν ἦταν τὸ ἀκατάβλητο φρόνημά του. Ἄν καὶ 120 χρονῶν γέροντας, δὲν κάμφθηκε μπροστὰ στὸ μαρτύριο. Ὑπέστη μὲ νεανικὴ φλόγα τὸ σταυρικὸ θάνατο. Καὶ ἡ νεανικὴ ψυχὴ τοῦ γέροντα Συμεὼν ἀποδήμησε κοντὰ στὸ στεφανοδότῃ Κύριο. Βέβαια, μὲ τὸ παράδειγμά του ἄφησε διδαχὴ στὸ ποιμνίό του τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»¹. Δηλαδή, πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὸ Θεό, διευθύνετε καὶ προσηλώνετε τίς σκέψεις σας, ὄχι στὰ γήινα καὶ φθαρτά. Διότι καὶ ὁ Συμεὼν, ἂν καὶ 120 χρονῶν γέροντας, ἀπὸ τέτοιο φρόνημα ἐμπνεόμενος ἀντιμετώπισε παλικάρῶς τὸ μαρτύριο. (Ὁρισμένοι Συναξαριστὲς ἐπαναλαμβάνουν τὴν μνήμη του καὶ 18 Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Καθαρῶν

Γεννήθηκε στὴν Εἰρηνούπολη τῆς Δεκαπόλεως (Κοίλης Συρίας) ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Θεόδωρο καὶ τὴν Γρηγορία (περὶ τὸ 778). Σὲ ἡλικία ἐννιὰ ἐτῶν πῆγε σὲ Κοινόβιο (ἄγνωστο πού) καὶ ἀνατέθηκε στὴν πνευματικὴ φροντίδα ἐνὸς σπουδαίου ἀνδρα, τὸν ὁποῖο καὶ ἀκολούθησε στὴ Νίκαια καὶ ἔπειτα στὴν Κωνσταντινούπολη (787) κατὰ τὴν συγκρότηση τῶν ἐκεῖ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὅταν ὁ διδάσκαλός του ἔγινε ἡγούμενος τῆς μονῆς Δαλματῶν, τότε καὶ αὐτὸς διορίστηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Νικηφόρο, ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Καθαρῶν στὴ Βιθυνία πὺ τὴν διακυβέρνησε ἐπὶ 10 χρόνια (804-813). Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔλεγε δυναμικὰ τὸν εἰκονομάχο Λέοντα τὸν Ε', τὸν περιόρισαν σ' ἓνα Μετόχι τῆς μονῆς του στὴν Κωνσταντινούπολη. Κατόπιν τὸν ἐξόρισαν σ' ἓνα

φρούριο τὸ λεγόμενον Πενταδάκυλον ἐν τῇ «χώρα τῆς Καμπῆς», ὅπου ἔμεινε ἀλυσοδεμένος 18 μῆνες. Ἐπειτα ξαναῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ποικιλοτρόπως τὸν βασάνισε ὁ εἰκονομάχος Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Ζ'. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπέμενε στὴν πίστη τῶν Πατέρων, τὸν ἐξόρισαν «εἰς τὸν Κριόταυρον κάστρον τῶν Βουκελλαρίων», ὅπου ἔμεινε κλεισμένος δυὸ χρόνια. Μετὰ τὴν σφαγὴ τοῦ Λέοντα, ἔμεινε προσωρινὰ στὴ Χαλκηδόνα, ἀλλὰ ἐπὶ Θεοφίλου ἐξορίστηκε καὶ πάλι στὴν Ἀφουσία. Ἐκεῖ, μετὰ δυόμισι χρόνια πέθανε.

Ὁ Ἅγιος Ποπλίων

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ μαχαίρι. Κάποια λιγοστὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν γι' αὐτόν, δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος ὁ Ξενοδόχος

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε στὰ μέρη τῆς Θηβαΐδας τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν λατόμος (πετροκόπος) καὶ ὀνομάστηκε Ξενοδόχος, διότι σ' ὅλη του τὴν ζωὴ κύρια μέριμνα καὶ ἀπόλαυση εἶχε τὸ νὰ φιλοξενεῖ στὸ σπίτι του καὶ νὰ παρέχει κάθε βοήθεια στοὺς πτωχοὺς καὶ ὀδοιπόρους. Παρὰ τὴν βαρὴ καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία του, τὸ βράδυ, μόλις σχολοῦσε ἀπὸ τὴν δουλειά του, ἔτρεχε στὴν ἀγορὰ, κρατῶντας φαναράκι τὸ χεῖμῶνα καὶ ἀναζητοῦσε ξένους, γιὰ νὰ τοὺς δώσει στέγη καὶ κάθε ἄλλη φιλοξενία. Αὐτὸς μάλιστα κάποτε φιλοξένησε καὶ τὸν ἀββᾶ Δανιὴλ μὲ τὸν ὑποτακτικό του, ὅταν αὐτοὶ κατέβηκαν στὴν πόλη καὶ ἔμειναν χωρὶς ψωμί καὶ στέγη. Ὁ Εὐλόγιος ἔζησε πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, εὐεργετῶντας τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Λολλίων ὁ Νέος

Μαρτύρησε ἀφοῦ βίαια τὸν ἔσυραν κατὰ γῆς.

Οἱ Ἅγιοι Συμεὼν ὁ νέος Στυλίτης καὶ Γεώργιος ὁ ἀδελφός του

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη τους φέρεται στὸν Ἱεροσολυμιτικὸ Κώδικα βιβλ. Β' σελ. 372, ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία τους, τῆς ὁποίας ὁ Κανόνας φέρει τὴν ἀκροστιχίδα: «τοὺς αὐταδέλφους εὐλογῶ θεηγόρους».

Ἀγίας Εἰρήνης «ἀρχαίας καὶ νέας ἐγκαίνια»

Αναφέρεται στον Πατριακὸ Κώδικα 266 (Μᾶλλον περὶ ναοῦ πρόκειται).

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ῥώσος ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου

Ἀγιολόγιον - Ἀπρίλιος 28

- Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες, πού μαρτύρησαν στὴν Κύζικο Θεογνίς, Ρουῖφος, Αντίπατρος, Θεόστιχος, Ἀρτεμάς, Μάγνος, Θεόδουλος (κατ' ἄλλους Θεόδοτος), Θαυμάσιος καὶ Φιλήμονας
- Διήγηση θαύματος πού ἔγινε στὴν Καρθαγένη τῆς Ἀφρικῆς
- Ὁ Ὅσιος Μέμων ὁ θαυματουργός
- Ὁ Ὅσιος Αὐξίβιος
- Ὁ Ὅσιος Κύριλλος Ἐπίσκοπος Ῥώσος (+ 1120)
- Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος μάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων

Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες, πού μαρτύρησαν στὴν Κύζικο Θεογνίς, Ρουῖφος, Αντίπατρος, Θεόστιχος, Ἀρτεμάς, Μάγνος, Θεόδουλος (κατ' ἄλλους Θεόδοτος), Θαυμάσιος καὶ Φιλήμονας

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ καταγόταν ἀπὸ διάφορους τόπους. Συνελήφθησαν τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν στὴν Κύζικο. Ἡ στάση τους ἀπέναντι στὸν ἄρχοντα πού τοὺς ἀνέκρινε γιὰ τὴν πίστη τους ἦταν καταπληκτικὴ. Τὸ θάρρος, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ δυναμικότητα τῶν ἀπαντήσεών τους, καθὼς καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς τῶν εἰδώλων μὲ τὰ λόγια τους, καταντρόπιασαν τὸν ἄρχοντα, πού μὲ μῖσος τοὺς ἔριξε στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ οἱ ἔννέα γιοί, χωρὶς ψωμί καὶ νερό, ἀλλὰ μὲ συμπροσευχὴ καὶ ὕμνους πρὸς τὸ Θεὸ τῶν πάντων, ἔπαιρναν θάρρος νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα τους. Ὅταν ὁ ἄρχοντας τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τοὺς ῥώτησε ἂν ἐπιμένουν νὰ πιστεύουν στὸ Χριστό, αὐτοὶ ἐπανέλαβαν αὐτὰ πού τοῦ εἶχαν πεῖ καὶ πρῶτα. Τότε ἀμέσως διατάχθηκε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. Ἔτσι, ὅλοι μαζί πρόσφεραν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς «θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ», δηλαδή, θυσία πού δέχεται καὶ εὐχαριστεῖται σ' αὐτὴ ὁ Θεός.

Διήγηση θαύματος πού ἔγινε στὴν Καρθαγένη τῆς Ἀφρικῆς

Πρόκειται γιὰ στρατιωτικὸ (565) πού μοίχευσε μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ του. Στὴ συνέχεια ἀρρώστησε βαρῶς καὶ πέθανε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὅμως, ἄρχισε νὰ φωνάζει ἀπὸ τὸν τάφο του «ἐλεῆστε με». Ὅποτε οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι ἄνοιξαν τὸν τάφο του καὶ τὸν βρῆκαν ζωντανό, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσει. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες συνῆλθε καὶ διηγήθηκε ὅσα τοῦ συνέβησαν, ὅταν ἡ ψυχὴ του βγῆκε ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ πῶς γιὰ νὰ μετανοήσει γιὰ τὸ μεγάλο του ἁμάρτημα, τοῦ ἔκαναν τὴν χάρη νὰ παραλάβει τὸ σῶμα του. Αὐτὰ ἀφοῦ διηγήθηκε ὁ στρατιωτικὸς αὐτός, πρὸς ἐκπληξὴ ὄλων, ἔζησε 40 ἡμέρες με νηστεία καὶ προσευχὴ, καὶ μὲ μετάνοια αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀπεβίωσε πάλι.

Ὁ Ὅσιος Μέμνων ὁ θαυματουργός

Ἡ θεία χάρις ἀντάμειψε τὴν ἀρετὴν του καὶ τὸν ἀξίωσε νὰ θαυματουργεῖ. Συνέβη κάποτε νὰ κατακλύσουν τοὺς ἀγροὺς τῶν χωρικῶν σμήνη ἀκρίδων. Αὐτοὶ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα, κλαίγοντας ἔβλεπαν τὴν καταστρεπτικὴ αὐτὴ μάστιγα. Ὁ Ὅσιος Μέμνων λυπήθηκε τοὺς οἰκογενειάρχες ἐκείνους καὶ ἔνοιωσε τὴν ἀπόγνωσή τους. Προσευχήθηκε λοιπὸν θερμὰ στὸ Θεὸ καὶ πέτυχε τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ τόπου ἀπὸ τὰ ὀλέθρια σμήνη. Καὶ ὅσες φορὲς οἱ γεωργικοὶ πληθυσμοὶ τῆς περιοχῆς του ἔπεφταν σὲ μεγάλη στενοχώρια, ὁ Μέμνων τοὺς πηγαινέ βοήθεια ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν τοῦ μοναστηριοῦ, τοῦ ὁποῦ ἀναδείχτηκε καὶ ἡγούμενος. Πηγαινέ μάλιστα καὶ σ' ἄλλες πόλεις πού μαζεύε συνδρομὰς, μὲ τὴν ὁποῖαν συμπλήρωνε τὴν ἀνακούφιση τῶν πασχόντων. Κατὰ τὸ θάνατό του, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἔτρεξαν καὶ συνόδευσαν τὴν κηδεῖάν του, μὲ τὰ θερμότερα δάκρυα καὶ τὴν ἐγκαρδιότερην εὐχὴν.

Ὁ Ὅσιος Αὐξίβιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ὅσιος Κύριλλος Ἐπίσκοπος Ῥώσος (+ 1120)

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος μάρτυρας

Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων

Αγιολόγιον - Ἀπρίλιος 29

- Οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ Ἀπόστολοι
- Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μάρτυρες Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαμμῖνος ἢ Μάμμος
- Ἡ Ἅγία Κέρκυρα
- Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Ζήνων, Βιτάλιος καὶ Νέων
- Οἱ Ἅγιοι Κυντιανός καὶ Ἀττικός
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλοκτένης, Μητροπολίτης Θηβῶν
- Ὁ Ἅγιος Χριστόδουλος ὁ Αἰθίοψ (+ 1ος αἰ.)
- Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος ἐπίσκοπος Νουμιδίας (+ 259)

Οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ Ἀπόστολοι

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἄλιεις ἀνθρώπων». (Μάρκου α΄, 17). [Ἀκολουθήστε με σὰν μαθητές μου καὶ θὰ σᾶς κάνω νὰ γίνετε ψαράδες ἀνθρώπων, πού μὲ τὸ δίχτυ τοῦ θείου κηρύγματος θὰ τοὺς ἐλκύετε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν]. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος ὁ ἐξ Ἀχαΐας, κατάφεραν μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ γίνουν πραγματικὰ μεγάλοι ψαράδες ἀνθρώπων. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν φίλοι ἀγαπημένοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ ζωντανή τους πίστη κατέστησε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες ἐπισκόπους. Τὸν μὲν Ἰάσωνα στὴν Ταρσό, τὸν δὲ Σωσίπατρο στοὺς Ἰκόνιο. Ὅμως, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ πᾶνε καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐπίσκοποι στοὺς νησιὸς τῆς Κέρκυρας, γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδρῦσουν νέες ἐκκλησίες. Ἐκεῖ, ὁ εἰδωλόατρος ἄρχοντας Κερκυλλίνος τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς φυλάκισε. Μέσα ἀπὸ τὴ φυλακή, οἱ δυὸ ἀπόστολοι ἄρχισαν μὲ τὸ δίχτυ τοῦ θείου λόγου νὰ ψαρεύουν ἀνθρώπους στὴ χριστιανικὴ πίστη. Κάνουν χριστιανοὺς ἑπτὰ φημισμένους λήσταρχους τοῦ νησιοῦ, τὸ δεσμοφύλακα Ἀντώνιο καί, τὸ σπουδαιότερο, τὴν κόρη τοῦ Κερκυλλίνου, Κερκύρα, τῆς ὁποίας ἡ πίστη φέρνει πλῆθος νέων πιστῶν. Ὄταν ὁ Κερκυλλίνος πνίγηκε σ' ἓνα ναυάγιο, τὸν διαδέχτηκε ἓνας σκληρὸς εἰδωλόατρος, ὁ Δατιανός. Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἐνέργειες ἦταν νὰ κάψει τὸν Σωσίπατρο. Ἀλλὰ ὁ Ἰάσων κατάφερε μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ ἐκχριστιανίσει τὸ Δοτιανὸ μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένεια. Αὐτό, βέβαια, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ μεγάλο πνευματικὸ ἔργο στὴν Κέρκυρα.

Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μάρτυρες Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαμμῖνος ἢ Μάμμος

Ἦσαν πρῶην ληστές, φυλακισμένοι στὴν Κέρκυρα, καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰάσονος πίστεψαν στὸν Χριστό. Κατόπιν μαρτύρησαν μέσα σὲ βρασμένη πίσσα.

Ἡ Ἁγία Κέρκυρα

Ἦταν κόρη τοῦ Βασιλιᾶ Κερκυλλίνου καὶ πίστεψε στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου. Ὅποτε ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ πούλησε ὅλα της τὰ κοσμήματα, καὶ τὰ χρήματα τὰ ἔδωσε στοὺς φτωχοὺς. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ πατέρας της καὶ ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μεταστρέψει τὴν γνώμη της, τὴν παρέδωσε σ' ἓναν Αἰθίοπα γιὰ νὰ τὴν διαφθείρει. Ἀλλ' ὁ Αἰθίοπας πίστεψε στὸν Χριστὸ δι' αὐτῆς καὶ θανατώθηκε. Ἡ δὲ Κέρκυρα βασανίστηκε μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ στὸ τέλος τὴν κρέμασαν καὶ τὴν θανάτωσαν μὲ βέλη.

Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Ζήνων, Βιτάλιος καὶ Νέων

Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς Κέρκυρας, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι εἰλκύσθησαν ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῶν ἁγίων Ἰάσονα καὶ Σωσίπατρου, καὶ ἔγιναν ἐνθερμοὶ συνεργάτες στὸ ἀποστολικὸ τους ἔργο. Ὁ ἄρχοντας Κερκυλλῖνος τοὺς κατεδίωξε καὶ ἀφοῦ τοὺς συνέλαβε, τοὺς γύμνωσε καὶ τοὺς μαστίγωσε σκληρὰ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, τοὺς φυλάκισε καὶ κατόπιν ἀφοῦ ἄναψε μεγάλη φωτιά, τοὺς ἔριξε μέσα καὶ ἔτσι ἀξιώθηκαν τοῦ ἀθανάτου μαρτυρικοῦ στεφάνου.

Οἱ Ἅγιοι Κυντιανός καὶ Ἀττικός

Ἄγνωστοι στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Μνημονεύονται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye ὡς ἐξῆς: « Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Κυντιανοῦ καὶ Ἀττικοῦ» (σελ. 640,6). Ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ τους δὲν ἀναφέρονται.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλοκτένης, Μητροπολίτης Θηβῶν

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τὰ μέσα τοῦ 12ου αἰῶνα, ἀπὸ γονεῖς πλούσιους καὶ εὐσεβεῖς, τὸν Κων/νο Καλοκτένη καὶ τὴν Μαρία, πὺν τὸν ἀνέθρεψαν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε κλήση στὰ θεῖα καὶ ὑπῆρξε ἄριστος μαθητής. Ὅταν μεγάλωσε ἔγινε μοναχὸς καὶ μόναζε σὲ κάποια Μονὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἐξέλεξαν, γιὰ τὶς μεγάλες του ἰκανότητες καὶ ἀρετές, Μητροπολίτη Θηβῶν. Σὰν Μητροπολίτης διοίκησε ἄψογα τὸ ποιμνιὸ του. Ἐκτίσε Ἐκκλησίες καὶ ἀνακατασκεύασε τὶς παλαιότερες πὺν ἦταν κατεστραμμένες ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, ἀνέπτυξε ἀρδευτικὰ ἔργα γιὰ τὶς καλλιέργειες τοῦ τόπου, ἀνέπτυξε τὸ ἐμπόριο καὶ ἔδωσε δουλειὰ σὲ πολλοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς του καὶ γενικὰ ἀναβάθμισε πολὺ τὴν Μητρόπολή του. Ἐκεῖνο ὅμως πὺν τὸν κάνει ἀκόμα ἀνώτερο ἦταν ἡ μεγάλη ἐλεημοσύνη πὺν καλλιεργοῦσε πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ. Ἔτσι εὐεργετώντας ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Χριστόδουλος ὁ Αἰθίοψ (+ 1ος αἰ.)

Πιθανὸν νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 26ης Φεβρουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος ἐπίσκοπος Νουμιδίας (+ 259)

Άγιολόγιον - Ἀπρίλιος 30

- Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Απόστολος, ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
- Ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ ὕμνογράφος
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος
- Εὐρεσις Λειψάνων Ἁγίου Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας
- Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος ἐπίσκοπος Εὐρείας
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίας Ἀργυρῆς
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Θεοδώρου Νεομάρτυρα τοῦ Βυζαντίου
- Ὁ Ἅγιος Erconwaid (Ἀγγλοσάξωνας)

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Απόστολος, ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ἦταν γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη. Ὁ Χριστὸς τὸν βρῆκε κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, στὸ πλοῖο τοῦ πατέρα του, νὰ διορθώνει δίχτυα. Ἐκεῖ, τὸν κάλεσε μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Ἰωάννη, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε καλέσει καὶ τὰ ἄλλα ἀδέλφια, Ἀνδρέα καὶ Πέτρο. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε ιδιαίτερη ἐκτίμηση ἀπὸ τὸν Κύριο, πὺν σὲ πολλές περιπτώσεις τὸν ἔπαινε κοντὰ Του. Μάλιστα, ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννη, βλέποντας αὐτὴν τὴν εὐνοια πὺν ἔδειχνε ὁ Κύριος στοὺς γιούς της, ζήτησε νὰ καθίσουν τὰ παιδιὰ της δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ θρόνο Του, τὴν ἡμέρα της δόξας Του. Ὁ Κύριος μεταξὺ ἄλλων ἀπάντησε ὅτι θάρθει καιρὸς πὺν θὰ πιοῦν τὸ ποτήρι πὺν θὰ πιεῖ Αὐτός, ἐννοῶντας, φυσικά, τὸ μαρτύριό Του. Πράγματι, ἡ προφητεία γιὰ τὸν Ἰάκωβο ἐκπληρώθηκε μετὰ 49 χρόνια. Τότε ὁ Ἰάκωβος ἦταν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ κήρυττε στὴν ἐκεῖ Ἐκκλησία. Ὁ Ἡρώδης Ἀγρίππας γιὰ νὰ ικανοποιήσει τὸ μῖσος τῶν Ἰουδαίων, συνέλαβε μαζί με ἄλλους χριστιανούς τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν σκότωσε με μαχαίρι. Αἰξίζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης ὀνομάστηκαν υἱοὶ βροντῆς, γιὰ τὴν δύναμη τοῦ κηρύγματός τους.

Ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ ὕμνογράφος

Ἦταν Στουδίτης Μοναχὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου, πὺν, μετὰ τὸν θάνατό του, ἀντικατέστησε τὸν διδάσκαλό του στὴν ἡγουμενία της Μονῆς. Ὑπῆρξε ἐνθερμος ὀπαδὸς τῆς προσκύνησης τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ πέθανε ἀπὸ κακουχίες στὴν ἐξορία σὰν ὀμολογητὴς τῆς πίστες μας. Φυσικά εἶναι γνωστό, ὅτι ὑπῆρξε Βυζαντινὸς Ὑμνογράφος τοῦ 9ου αἰῶνα (ποιητὴς τῶν Κανόνων).

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τοῦ διαπέρασαν τὴν κοιλιὰ μὲ ξίφος.

Εὐρεσις Λειψάνων Ἁγίου Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασειας

Ἡ κυρίως μνήμη τοῦ γιορτάζεται στὶς 26 Ἀπριλίου.

Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος ἐπίσκοπος Εὐρείας

Ἐζησε στὰ χρόνια του Μεγάλου Θεοδοσίου (379-395), καὶ ἔλαμψε σὰν ἐπίσκοπος Εὐρείας τῆς Ἠπείρου. Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ μέριμνα καὶ ἡ αὐταπάρνησή του γιὰ τοὺς φτωχοὺς του ποιμνίου του. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ χάρισε τὴν δύναμη νὰ θαυματουργεῖ. Ἔτσι κάποτε, ἀπάλλαξε μὲ τὶς δεήσεις του τὸ Σούλι ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ φοβερὸ δράκοντα, ποὺ ἦταν φόβητρο καὶ μᾶστιγα τῶν κατοίκων. Ἀκόμα, ὅταν κάποτε πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ ἀπέδωσε μεγάλες τιμὲς καὶ τοῦ χάρισε πλούσια δῶρα. Διότι διὰ τῆς προσευχῆς του, θεράπευσε τὴν κόρη του ποὺ ἔπασχε ἀπὸ σεληνιασμό. Καὶ ὅπως κάποτε ὁ Ἡλίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς μὲ τὴν δέησή του ἔλυσε τὴν ἀνομβρία, ποὺ μᾶστιζε τὴν πρωτεύουσα καὶ τὰ προάστια, τὰ ὁποῖα «λούστηκαν» μὲ ἀφθονή βροχή. Ὅταν ἐπανῆλθε στὴν ἐπαρχία του, ἐξακολούθησε τὸ ποιμαντικὸ του ἔργο μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο. Ἐκτίσε μὲ τὰ βασιρικὰ χρήματα ναὸ, ποὺ διακόσμησε μὲ μεγαλοπρέπεια. Πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίας Ἀργυρῆς

Ἡ κυρίως μνήμη τῆς γιορτάζεται στὶς 5 Ἀπριλίου. Ἐδῶ γιορτάζουμε τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς, ποὺ ἔγινε στὶς 30 Ἀπριλίου 1725, στὸν ναὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Θεοδώρου Νεομάρτυρα τοῦ Βυζαντίου

Ἡ κυρίως μνήμη του γιορτάζεται τὴν 17η Φεβρουαρίου, ὅπου καὶ τὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα.

Ὁ Ἅγιος Erconwaid (Ἀγγλοσάξωνας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.

Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελημεσοῦ, Ἀθήναι 1985.

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος

Ο Άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος συγκαταλέγεται στους Μεγαλομάρτυρες και είναι από τους πιο λαοφιλείς Άγιους της Εκκλησίας μας. Έζησε στα τέλη του 3ου - αρχές του 4ου αιώνα, στην διάρκεια της βασιλείας του Διοκλητιανού.

Η εποχή του υπήρξε εποχή σκληρών διωγμών έναντι της Χριστιανικής πίστης. Ο Γεώργιος είχε μεγάλο αξίωμα· ήταν κόμης και διακρινόταν σε όλες τις στρατιωτικές επιχειρήσεις για την γενναιότητα και την ανδρεία του.

Παρ' όλη όμως την δόξα και τις τιμές δεν αρνήθηκε να θυσιάσει τα πάντα και να ομολογήσει με παρόρησία μπροστά στον αυτοκράτορα και σε πολλούς άρχοντες την Χριστιανική του πίστη. Υπέμεινε πολλά και φρικτά βασανιστήρια και στο τέλος αναδείχτηκε Μεγαλομάρτυρας.

Είναι πολλά τα θαύματα του Αγίου Γεωργίου, όχι μόνο αυτά που αναφέρονται σε αυτό το βιβλιάριο, αλλά και πολλά άλλα, που μέχρι σήμερα κάνει σ' όσους προσφεύγουν με πίστη στις πρεσβείες του.

Δείγμα τιμής από μέρους μας προς τον Άγιο, αγαπητέ αναγνώστη, είναι βέβαια και ο έορτασμός της μνήμης του και τα πανηγύρια, αλλά πιο μεγάλο δείγμα τιμής είναι η μίμηση της αγίας ζωής του, γιατί «τιμή μάρτυρος» είναι η «μίμηση μάρτυρος». Μίμηση της ομολογίας, της μαρτυρικής και αγίας ζωής του.

- Βίος του Αγίου
- Τα θαύματα του Αγίου
- Θαυματουργικές εικόνες του Αγίου στο Άγιον Όρος

Βίος του Αγίου

Ομολογητής ο κόμης Γεώργιος

Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία από εύσεβεις γονείς και έμεινε ορφανός από πατέρα, όταν ήταν δέκα χρονών. Η μητέρα του τον πήρε μαζί της στην πατρίδα της την Παλαιστίνη, όπου είχε και τα κτήματά της. Ο Γεώργιος παρ' όλο που ήταν μικρός, κατατάχθηκε στον στρατό, προήχθη δέ σε μεγάλα αξιώματα και έπαιρνε μέρος στις συνελύσεις των ανωτάτων αξιωματούχων του κράτους. Ο Διοκλητιανός τον έκτιμοῦσε πολύ.

Από την εποχή του αυτοκράτορα Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέβηκε στον θρόνο ο Διοκλητιανός, το 283 μ.Χ., η Χριστιανική Εκκλησία μεγάλωσε πάρα πολύ, γιατί επικρατούσε ειρήνη. Οί Χριστιανοί πήραν πολλές δημόσιες θέσεις, έκτισαν πολλούς και

μεγάλους ναούς, διάφορα σχολεία και όργάνωσαν την διοίκηση και την διαχείριση των εκκλησιών και της φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός αρχικά εργάστηκε για την όργάνωση του κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς για βοηθούς του που τους όνόμασε αυτοκράτορες και Καίσαρες κι άφου πέτυχε να ύποτάξει τους έχθρους του κράτους και να σταθεροποιήσει τὰ σύνορά του, στράφηκε στα έσωτερικά ζητήματα. Δυστυχώς, στράφηκε έναντίον τής Χριστιανικής Θρησκείας για να άνορθώσει την ειδωλολατρία. Γι' αυτό τὸ λόγο λοιπόν, κάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρες τὸ 303 μ.Χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του άνατολικού Ρωμαϊκού κράτους σὲ τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Ανάμεσά τους βρισκότανε και ὁ Γεώργιος, που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν ὅλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την έξόντωση και τὸν άφανισμό τής Χριστιανικής πίστης. Πρῶτος μίλησε ὁ Διοκλητιανός και επέβαλε σὲ ὅλους ν' αναλάβουν τὸν έξοντωτικό άγῶνα έναντίον του Χριστιανισμού. Ὅλοι ύποσχέθηκαν ὅτι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να έξαλείψουν την Χριστιανική Θρησκεία από τὸ Ρωμαϊκό κράτος. Τότε ὁ γενναίος Γεώργιος σηκώθηκε και εἶπε: «Γιατί, βασιλιά και άρχοντες, θέλετε να χυθεἰ αίμα δίκαιο και άγιο και να έξαναγκάσετε τους Χριστιανούς να προσκυνῶν και να λατρεύουν τὰ εἰδῶλα;» Και διακήρυξε την άλήθεια τής Χριστιανικής Θρησκείας και την Θεότητα του Χριστου.

Μόλις τελείωσε, ὅλοι συγχυστήκανε μ' αυτή την όμολογία του και προσπάθησαν να τὸν πείσουν να μετανοήσει για ὅσα εἶπε, καταπραΰνοντας ἔτσι και τὸν Διοκλητιανό. Αλλά ὁ Γεώργιος ἦταν σταθερός και με θάρρος διακήρυσσε την Χριστιανική του πίστη.

Στὴ φυλακή

Ὅργισμένος ὁ Διοκλητιανός διέταξε να τὸν κλείσουν στην φυλακή και να του περισφίγξουν τὰ πόδια στο ξύλο και άφου τὸν ξαπλώσουν ανάσκελα, να βάλουν πάνω στο στῆθος του μεγάλη και βαριά πέτρα.

Τὸ άλλο πρωὶ ὁ Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τὸν Γεώργιο για να τὸν άνακρίνει. Και πάλι αυτός ἔμεινε άκλόνητος στην όμολογία του και παρ' ὅλες τις κολακειές και τις ύποσχέσεις του αυτοκράτορα διακήρυττε την πίστη του και μιλοῦσε για τους οὐρανίους θησαυρούς. Ὁ Διοκλητιανός όργίστηκε από τὰ λόγια του και διέταξε τους δήμιους να δέσουν τὸν Άγιο σὲ ένα μεγάλο τροχὸ για να κομματιαστῆ τὸ σῶμα του. Μάλιστα ειρωνεύτηκε την άνδρεία του Αγίου και τὸν κάλεσε να προσκυνήσει τὰ εἰδῶλα. Ὁ Γεώργιος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ που τὸν αξίωνε να δοκιμαστῆ και δέχτηκε με εὐχαρίστησε να ύποστῆ τὸ φοβερὸ αυτό μαρτύριο, που χώριζε σὲ μικρὰ λεπτὰ κομμάτια ὀλόκληρο τὸ σῶμα του, επειδὴ γύρω γύρω από τὸν τροχὸ ὑπῆρχαν μπηγμένα κοφτερὰ σίδερα, που μοιάζανε με μαχαίρια. Πραγματικά μόλις ὁ τροχὸς κινήθηκε τὰ κοφτερὰ σίδερα άρχισαν να κόβουν τὸ σῶμα του. Τότε άκούστηκε μία φωνή από τὸν οὐρανὸ που ἔλεγε : «Μὴ φοβᾶσαι, Γεώργιε, γιατί ἐγὼ εἶμαι μαζί σου» και άμέσως ένας άγγελος ἔλευθέρωσε τὸν Άγιο, λύνοντας τὸν από τὸν τροχὸ και θεραπεύτηκε ὅλο τὸ καταπληγωμένο σῶμα του.

Ὁ Γεώργιος άφου απέκτησε τὸ θαυμάσιο παράστημά του, με ὄψη άγγελική, παρουσιάστηκε στὸν Διοκλητιανὸ που εἶχε πάει με άλλους να κάνει θυσία. Μόλις τὸν εἶδαν ἔμειναν ὅλοι ἔκθαμβοι και άπορημένοι. Μερικοί δὲ ισχυριζόντουσαν ὅτι εἶναι

κάποιος πού τοῦ μοιάζει καί ἄλλοι ὅτι εἶναι φάντασμα. Καθώς ὁμως σχολιάζανε τὸ γεγονός, ἐμφανίστηκαν μπροστὰ στὸν βασιλιὰ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του, ὁ Πρωτολέοντας καί ὁ Ἀνατόλιος μὲ χίλιους στρατιῶτες καί ὁμολόγησαν τὴν πίστη τους στὸν Χριστό. Ὁ Διοκλητιανὸς θύμωσε τόσο πού ἔγινε ἕξαλλος καί διέταξε νὰ τοὺς σκοτώσουν, πρᾶγμα πού ἔγινε ἀμέσως.

Ἐπειτα διέταξε νὰ γεμίσουν ἀμέσως ἓνα λάκκο μὲ ἀσβέστη καί νερὸ καί ἀφοῦ ῥίξουν μέσα τὸν Γεώργιο, νὰ τὸν ἀφήσουν μέσα τρεῖς μέρες καί τρεῖς νύχτες ἔτσι πού νὰ διαλυθοῦν καί τὰ κόκκαλά του.

Πραγματικὰ οἱ δῆμιοι ῥίξαν τὸν Ἅγιο στὸν ζεματιστὸ ἀσβέστη καί κλείσανε τὸ στόμα τοῦ λάκκου. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Διοκλητιανὸς ἔστειλε στρατιῶτες νὰ ἀνοίξουν τὸ λάκκο. Μὲ μεγάλη τους ἐκπληξη ὁμως βρῆκαν τὸν Γεώργιο ὄρθιο, μέσα στὸν ἀσβέστη καί προσευχόταν. Τὸ γεγονός ἐντυπωσίασε καί προκάλεσε θαυμασμό καί ἐνθουσιασμό στὸ λαό, πού φώναζε: «Ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου εἶναι μέγας». Ὁ Διοκλητιανὸς ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Γεώργιο, πού ἔμαθε τὶς μαντικές τέχνες καί πῶς τὶς χρησιμοποιεῖ. Ὁ Γεώργιος τότε τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὰ γεγονότα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς θείας χάριτος καί δύναμης καί ὄχι μαγείας καί γοητείας.

Ὁ Διοκλητιανὸς ὀργισμένος διέταξε νὰ τοῦ φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια μὲ σιδερένια καρφιά καί τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ περπατᾷ. Ὁ Ἅγιος προσευχόταν καί περπατοῦσε χωρὶς νὰ πάθει τίποτα. Πάλι διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν καί σκέφτηκε νὰ φωνάξει τοὺς ἄρχοντες γιὰ νὰ συσκεφτοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν στὸν Γεώργιο. Καί ἀφοῦ τὸν δείρανε τόσο πολὺ με μαστίγια καί καταπλήγωσαν ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου, τὸν παρουσίασαν στὸν Διοκλητιανό, πού ἔμεινε ἐκπληκτος βλέποντας τὸν Γεώργιο νὰ λάμπει σὰν Ἄγγελος. Σκέφτηκε, λοιπόν, ὅτι τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφειλόταν στὶς μαγικὲς του ἰκανότητες. Γι' αὐτὸ κάλεσε τὸν μάγο Ἀθανάσιο, γιὰ νὰ λύσει τὰ μάγια τοῦ Γεωργίου.

Αβλαβῆς ἀπὸ τὸ δηλητήριο

Ἦλθε, λοιπόν ὁ μάγος Ἀθανάσιος, κρατῶντας στὰ χέρια του δυὸ πῆλινα ἀγγεῖα, ὅπου ὑπῆρχε δηλητήριο. Στὸ πρῶτο ἀγγεῖο τὸ δηλητήριο προξενοῦσε τρέλα, ἐνῶ στὸ δεύτερο τὸν θάνατο.

Ἀμέσως ὀδήγησαν τὸν Ἅγιο στὸν Διοκλητιανό καί στὸν μάγο Ἀθανάσιο. Ὁ βασιλιὰς διέταξε νὰ τοῦ δώσουν νὰ πιεῖ τὸ πρῶτο δηλητήριο. Ὁ Ἅγιος χωρὶς δισταγμὸ ἤπιε τὸ δηλητήριο τοῦ πρώτου δοχείου, ἀφοῦ προηγουμένως προσευχήθηκε, λέγοντας: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ εἰπὼν κἂν θανάσιμόν τι πῖω, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει, θαυμάστωσον νῦν τὰ ἐλέη σου». Καί δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα.

Μόλις εἶδαν ὅτι δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα, ὁ βασιλιὰς διέταξε νὰ τοῦ δώσει ὁ μάγος καί τὸ δεύτερο ἀγγεῖο. Τὸ ἤπιε καί αὐτὸ χωρὶς νὰ πάθει τὸ παραμικρό. Τότε ὅλοι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπειμένει ὅτι γιὰ νὰ μὴν πεθάνει ὁ Γεώργιος εἶχε δικά του μάγια. Ὁ μάγος Ἀθανάσιος πού ἤξερε πόσο δραστικὰ ἦταν τὰ δηλητήρια, ἀφοῦ ἐγονάτισε μπροστὰ στὸν μάρτυρα, ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν ἀληθινὸ Θεό. Τότε ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε καί ἐφόνευσαν τὸν Ἀθανάσιο ἀμέσως. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔφθασε καί ἡ γυναῖκα τοῦ Διοκλητιανοῦ Ἀλεξάνδρα, πού ὁμολόγησε τὴν πίστη της στὸν ἀληθινὸ Θεό. Καί ὁ σκληρὸς καί

ἄκαρδος Διοκλητιανὸς διέταξε νὰ τὴν φυλακίσουν καὶ τὴν ἐπομένη νὰ τῆς κόψουν τὸ κεφάλι. Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐνῶ προσευχόταν στὴν φυλακὴ, παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ Ἁγίου

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος κλείστηκε στὴν φυλακὴ καὶ τὴν νύκτα εἶδε στ' ὄνειρό του τὸν Χριστό, πού τοῦ ἀνάγγειλε ὅτι θὰ πάρει τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ θὰ ἀξιωθεῖ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Σὰν ξημέρωσε διατάχθηκαν οἱ στρατιῶτες νὰ παρουσιάσουν μπροστά του τὸν Ἅγιο. Πραγματικὰ ὁ Ἅγιος ἐβάδιζε γεμάτος χαρὰ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ προγνώριζε ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος του. Μόλις λοιπὸν τὸν ἀντίκρισε ὁ Διοκλητιανός, τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε στὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα γιὰ νὰ θυσιάσει στὸ εἶδωλό του. Ὅταν μπῆκε ὁ Ἅγιος στὸν ναό, ἐσήκωσε τὸ χέρι καὶ ἀφοῦ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ διέταξε τὸ εἶδωλο νὰ πέσει. Ἀμέσως τοῦτο ἔπεσε καὶ ἔγινε κομμάτια.

Ὁ ἱερέας τῶν εἰδώλων καὶ ὁ λαὸς τόσο πολὺ θύμωσαν, πὺ φώναζαν στὸν βασιλέα νὰ θανατώσει τὸν Γεώργιο. Ὁ Διοκλητιανὸς ἔβγαλε διαταγὴ καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγίου

α) ἡ μεταφορὰ τῆς κολῶνας

Μία γυναῖκα ἀγόρασε μία κολῶνα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν στείλει στὴν Ῥώμη πὺ κτιζόταν ἐκεῖ μία ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἶδε λοιπὸν στὸ ὄνειρό της τὸν Ἅγιο, πὺ μαζί της σήκωσε τὴν κολῶνα καὶ τὴν ἔριξαν στὴν θάλασσα. Ἡ κολῶνα βρέθηκε στὴν Ῥώμη μὲ μία ἐπιγραφή νὰ τοποθετηθεῖ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας.

β) Σωτηρία ἐνὸς αἰχμαλώτου στρατιώτη

Στὴν Παμφλαγονία τοῦ Πόντου τιμοῦσαν πολὺ τὸν Ἅγιο καὶ μάλιστα εἶχαν κτιστεῖ πρὸς τιμὴν του πολλοὶ ναοί. Ὅλοι τιμοῦσαν τὸν Ἅγιο τόσο ὥστε κάθε οἰκογένεια νὰ δίνει τὸ ὄνομά του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ της. Τοῦτο συνέβη καὶ σὲ μία εὐσεβῆ οἰκογένεια. Ἐμεγάλωσε τὸ παιδί της πὺ ἦταν φρόνιμο, ἠθικό, συνετό, καὶ ὅταν ἔγινε εἴκοσι χρόνων τὸν κάλεσαν στὸ στρατό. Στὶς μάχες πὺ ἔγιναν ἐναντίον τῶν βαρβάρων πολλοὶ Χριστιανοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ νεαρὸς Γεώργιος, ἔπесαν σὲ ἐνέδρα, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλους ἔσφαξαν, ἄλλους ἔκαμαν ὑπηρέτες καὶ ἄλλους πώλησαν δούλους. Ὁ Γεώργιος ἔγινε ὑπηρέτης κάποιου ἀξιωματικοῦ, πὺ τὸν ἐκτίμησε πολὺ.

Οἱ γονεῖς του Γεωργίου γιὰ ἓνα ὀλόκληρο χρόνο ἐπενθοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ χαμένο τοὺς παιδί. Καθημερινὰ ἐπήγαιναν στὴν ἐκκλησία καὶ γονατιστοὶ παρακαλοῦσαν θεορὰ τὸν Θεὸ νὰ τοὺς φανερώσει τί ἀπέγινε τὸ ἀγαπημένο τους παιδί.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος ἀπὸ τὴν ἐξορία του προσευχόταν στὸν Θεὸ νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ

τὴν σκλαβιά καὶ νὰ τὸν ἀξιώσει νὰ συναντηθεῖ μὲ τοὺς ἀγαπημένους του γονεῖς. Ἐπέρασε λοιπὸν ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε πού ἐξαφανίστηκε. Ἐφθασε μάλιστα καὶ ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ οἱ γονεῖς, πού πάντα εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ παιδί τους ζεῖ, ἐκάλεσαν τοὺς συγγενεῖς τους γιὰ δεῖπνο.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πλύνει τὰ πόδια πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Γεώργιος πῆγε νὰ ζεστάνει νερό. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Γεώργιος ἔκλαιγε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ἅγιό του πού γιόρταζε νὰ τὸν ἐλευθερώσει καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσει κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Μόλις τὸ νερὸ ἔβρασε καὶ τὸ ἐτοίμασε γιὰ τὸν ἀφέντη του, παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Ἅγιος ἔφιππος σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο καὶ ἀφοῦ ἀνέβασε τὸν νέο σ' αὐτὸ ἀμέσως, τὸν ἔφερε στὸ σπίτι του τὴν ὥρα πού βρισκόταν ὅλοι οἱ καλεσμένοι στὸ τραπέζι. Ἐμειναν ὅλοι τότε ἔκθαμβοι καὶ ὅταν ἐκεῖνος τοὺς ἀφηγήθηκε τὸ θαῦμα μὲ κάθε λεπτομέρεια, ὅλοι γεμάτοι χαρὰ ἐδόξασαν τὸ Θεό.

γ) ἡ ἐπιστροφή τοῦ γιοῦ τῆς χήρας

Στὴν Μυτιλήνη ἦλθαν πειρατὲς ἀπὸ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ κλέψουν, λεηλατήσουν καὶ αἰχμαλωτίσουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερους μπορούσαν. Σκέφθηκαν, λοιπόν, νὰ κάνουν τὴν ἐπιδρομὴ τους τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πού ὅλοι θὰ βρισκόταν συγκεντρωμένοι στὴν ἐκκλησία. Πραγματικὰ οἱ κουρσάροι ἔκαναν τὴν ἐπίθεσή τους καὶ μεταξὺ αὐτῶν πού αἰχμαλώτισαν ἦταν καὶ ἕνας πολὺ ὠραῖος νέος, ὁ γιὸς μίας πλούσιας χήρας. Οἱ κουρσάροι τὸν χάρισαν στὸν Ἀμιράν τῆς Κρήτης πού τὸν ἔβαλε ὑπηρέτη τῆς τράπεζάς του.

Ἡ μάνα του ἀπὸ τὴν στιγμή πού χάθηκε ὁ γιὸς τῆς ἔκλαιγε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο νὰ τῆς φανερώσει τὸ χαμένο της παιδί. Ὁ Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος δὲν βράδυνε νὰ ἐκπληρώσει τὸν πόνο τῆς πονεμένης μάνας. Καὶ ἐνῶ ὁ νέος ἐτοιμαζόταν νὰ προσφέρει κρασί στὸν Ἀμιράν, ὁ Ἅγιος Γεώργιος τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν μετέφερε στὴν μάνα του. Καὶ οἱ δυὸ δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Ὅταν συνῆλθαν δόξαζαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο γιὰ τὸν παράξενο τρόπο τῆς ἀπελευθέρωσης.

δ) Εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ τιμωρός

Στὴν Παμφλαγονία ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος ναὸς πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ ναοῦ τὰ παιδιά ἔπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν μπορούσε νὰ νικήσει σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀγωνίσματα, γι' αὐτὸ τὰ ἄλλα τὸ εἰρωνεύονταν καὶ τὸ περιγελοῦσαν. Τότε στράφηκε πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ βοηθήσει νὰ νικήσει καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ προσφέρει ἕνα σφουγγάτο, δηλαδή φαγητὸ ἀπὸ αὐγὰ τηγανισμένα μὲ κρεμμύδια καὶ μυρωδικά.

Μόλις ἔκανε τὸ τάξιμο ἄρχισε νὰ παλεύει μὲ τὰ ἄλλα παιδιά πού τὰ νίκησε. Ἀμέσως πῆγε στὸ σπίτι του καὶ μόνος του ἐφτιάξε τὸ σφουγγάτο καὶ τὸβαλε μπροστά στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασαν ἐκεῖ τρεῖς νέοι γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ μόλις εἶδαν τὸ σφουγγάτο σκέφθηκαν νὰ τὸ φάνε. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους: «Τί τὰ θέλει αὐτὰ ὁ Ἅγιος; Μήπως πρόκειται νὰ τὰ φάει;» Ἐκάθησαν, λοιπόν, καὶ ἔφαγαν τὸ σφουγγάτο στὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν θέλησαν νὰ φύγουν δὲν μπορούσαν νὰ σηκωθοῦν, γιατί εἶχαν κολλήσει στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια. Ἐκαμαν τότε φτηνὰ τάματα στὸν Ἅγιο γιὰ νὰ ξεκολλήσουν, ἀλλὰ τίποτα. Ὅταν ἔκαμαν ἀκριβὸν τάμα, νὰ

δώσει ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα φλωρί, τότε μόνο μπόρεσαν νὰ ξεκολλήσουν καὶ ν' ἀπελευθερωθοῦν. Μόλις βγήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ πῆραν θάρρος, εἶπαν πρὸς τὸν Ἅγιο: «Ἄγιε Γεώργιε, τὰ σφουγγάτα σου εἶναι πολὺ ἀκριβά, γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς δὲν θὰ ξαναγοράσουμε τίποτα ἀπὸ ἐσένα».

ε) Τιμωρία τοῦ Σαρακηνοῦ

Κάποιος Σαρακηνὸς ταξιδιώτης (ἀνεψιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Συρίας), σὰν εἶδε τὴν θαυμάσια ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ μεταφέρουν τὶς ἀποσκευές τους καὶ νὰ τὶς βάλουν στὸ νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ἐπειδὴ θὰ ἔμεναν ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ὕστερα νὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους. Ὅμως ἀπαίτησε νὰ βάλουν καὶ τὶς δώδεκα καμῆλες μέσα στὴν ἐκκλησία. Οἱ ἱερεῖς τῆς ἐκκλησίας τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴν βεβηλώσει τὴν ἐκκλησία τους. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε καὶ ἀνέβηκε σ' ἓνα ψηλὸ σημεῖο τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ τὶς παρακολουθεῖ. Ὅταν τὶς ὀδήγησαν λοιπὸν στὴν ἐκκλησία, ἀμέσως πέθαναν ὅλες. Τότε τὸ θαῦμα διαδόθηκε, ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἐντυπωσιάσθηκε καὶ ζήτησε νὰ τὶς βγάλουν ἔξω καὶ νὰ τὶς θάψουν. Ἐμεινε στὴν ἐκκλησία μέχρι τὸ πρωὶ πὺ ἦλθε ὁ ἱερέας γιὰ νὰ λειτουργήσει. Στὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας, τὴν ὥρα τῆς μετουσίωσης τῶν τιμίων δώρων, ὁ Σαρακηνὸς εἶδε ὄραμα ὅτι ὁ ἱερέας ἀφοῦ πῆρε στὰ χέρια τοῦ ἓνα μικρὸ παιδί, τὸ ἔσφαξε καὶ τὸ αἷμα του χύθηκε στὸ Ἅγιο ποτήρι, καὶ τὸ σῶμα του ἀφοῦ τὸ ἔκοψε σὲ μικρὰ κομμάτια τῶβαλε στὸν ἱερὸ δίσκο. Ὅταν τελείωσε τὸ κοινωνικὸ, καὶ εἶδε ὁ Σαρακηνὸς τὸν ἱερέα νὰ μεταδίδει στὸ λαὸ τὶς σάρκες καὶ τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ, θύμωσε πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ ζήτησε νὰ μάθει λεπτομέρειες καὶ νὰ πάρει ἐξηγήσεις. Ὁ ἱερέας τοῦ ἐξήγησε σχετικῶς μὲ τὴν θεία εὐχαριστία, καὶ ἀκόμα τοῦ εἶπε ὅτι ἀξιώθηκε νὰ δεῖ ἓνα ὄραμα πὺ μόνο οἱ μεγάλοι πατέρες εἶδαν. Ἐγὼ -τοῦ λέει ὁ ἱερέας- δὲν ἀξιώθηκα ποτὲ νὰ δῶ τὸ φρικτὸ αὐτὸ Μυστήριον καὶ μόνο ἄρτο καὶ κρασί βλέπω». Ἐξήγησε κατόπιν στὸν Ἀρχοντα Σαρακηνοῦ τὸ θαυμαστὸ μυστήριον. Τότε ὁ Σαρακηνὸς θέλησε νὰ βαπτισθεῖ γιατί πίστεψε ὅτι ἡ Χριστιανικὴ πίστη ἦταν ἡ πιὸ ἀληθινή. Ὁ ἱερέας τότε τοῦ εἶπε νὰ πάει στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ βαπτισθεῖ, γιατί ὅταν θὰ τὸ μάθαινε ὁ θεῖος του, πὺ ἦταν βασιλιάς τῆς Συρίας, θὰ τὸν σκότωνε καὶ θὰ ἄρχιζε φοβερὸ διωγμὸ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Σαρακηνὸς πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ὑπῆρχε ἄλλος ἡγεμόνας, καὶ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη. Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ λίγες μέρες συμβουλευτήκε τὸν Πατριάρχη τί ἔπρεπε νὰ κάνει γιὰ νὰ σωθεῖ. Τότε ὁ Πατριάρχης τὸν συμβούλευσε νὰ γίνεῖ μοναχὸς στὸ ὄρος Σινᾶ. Καὶ πραγματικὰ ἔτσι ἔγινε.

Ὑστερα ἀπὸ τρία χρόνια πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὸν ἡγούμενό του καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἱερέα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πὺ τὸν εἶχε συμβουλευσεῖ νὰ βαπτισθεῖ. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ ἱερέας δὲν τὸν ἀναγνώρισε. Ἀφοῦ τοῦ ἀποκάλυψε ποιὸς ἦταν, τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του νὰ δεῖ τὸν Χριστό. Ὁ ἱερέας δόξασε τὸν Θεὸ καὶ τοῦ εἶπε: «πήγαινε παιδί μου στὸν θεῖο σου Ἀμιρᾶν καὶ ὁμολόγησε τὴν πίστη σου τόσο σ' αὐτὸν ὅσο καὶ σ' ἄλλους Σαρακηνοὺς». Ὁ μοναχὸς σὰν τὰ ἀκουσε αὐτὰ συγκινήθηκε καὶ ξεκίνησε ἀμέσως νὰ πάει στὴν πόλη, ὅπου ὁ θεῖος του ἦταν ἄρχοντας. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, περίμενε νὰ νυχτώσῃ καὶ ἀνέβηκε στὸν μιναρὲ τοῦ τζαμιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Τρέξτε ἐδῶ Σαρακηνοί, διότι θέλω νὰ σᾶς μιλήσω». Τότε οἱ Σαρακηνοὶ ἔτρεξαν μὲ λαμπάδες καὶ ὅταν εἶδαν τὸν μοναχό, ῥώτησαν τί εἶχε νὰ τοὺς πεῖ. Ὁ μοναχὸς τοὺς εἶπε: «Μὲ ῥωτᾶτε τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ; Λοιπὸν σας ῥωτῶ: Ποῦ εἶναι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀμιρᾶν, πὺ ἔφυγε κρυφά;» Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν: «Ἄν μᾶς πεῖς πὺ βρίσκεται θὰ σοῦ δώσουμε ὅσα λεφτὰ θέλεις». Ὁ μοναχὸς τοὺς εἶπε: «Ὁδηγῆστέ με στὸν Ἀμιρᾶν γιὰ νὰ σᾶς τὸ πῶ».

Αφοῦ ἄρπαξαν τὸν μοναχό, τὸν ὀδήγησαν μὲ μεγάλη χαρὰ στὸν Ἀμιράν. «Αὐτὸς ὁ μοναχὸς γνωρίζει ποῦ εἶναι ὁ ἀνεψιός σου», τοῦπανε. Ὁ Ἀμιράς τότε ρώτησε ἂν στ' ἀλήθεια ξέρει ποῦ βρίσκεται. «Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι. Ὅμως τώρα εἶμαι Χριστιανὸς καὶ πιστεύω στὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο πνεῦμα, τὴν μία θεότητα καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν παρθένο Μαρία καὶ ἔκαμε στὸν κόσμον μεγάλα θαυμάσια καὶ ἀφοῦ σταυρώθηκε καὶ πῆγε στοὺς οὐρανούς καὶ κάθισε στὰ δεξιά του Θεοῦ καὶ Πατέρα, πρόκειται νὰ ἔλθει ξανά γιὰ νὰ κρίνει ζωντανούς καὶ πεθαμένους». Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ὁ θεῖος τοῦ Ἀμιράς τοῦπε: «Τί ἔπαθες, ταλαίπωρέ μου, νὰ ἀφήσεις τὸ σπίτι σου, τὰ πλούτη σου, τὴν δόξα σου καὶ νὰ περπατεῖς περιφρονημένος σὰν ζητιάνος; Ἐπίστρεψε λοιπὸν στὴν θρησκεία σου καὶ παραδέξου σὰν προφήτη σου τὸν Μωάμεθ γιὰ νὰ ἐπανέλθεις ξανά στὴν προηγούμενή σου κατάσταση». Ὁ μοναχὸς τότε τοῦ εἶπε: «Ὅσα καλὰ εἶχα ποῦ ἤμουν Σαρακηνός, ἦταν μερίδα τοῦ διαβόλου. Αὐτὸ τὸ τρίχινο φόρεμά μου εἶναι τὸ καύχημα καὶ ὁ πλοῦτος μου. Τὸ Μωάμεθ ποῦ σᾶς πλάνεψε καὶ τὴν θρησκεία του, ἀποστρέφομαι ἐντελῶς».

Σὰν τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἀμιράς εἶπε πρὸς τοὺς Σαρακηνοὺς ποῦ παρευρίσκονταν ἐκεῖ, ὅτι ὁ ἀνεψιός του ἔχασε τὰ λογικά του καὶ νὰ τὸν διώξουν. Αὐτὸ βέβαια τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ τὸν γλιτώσει ἀπὸ τὸ νόμο ποῦ προέβλεπε θανατικὴ ποινὴ στοὺς ὑβριστὲς τῆς θρησκείας. Ἐκεῖνοι μόλις ἄκουσαν τὸν Ἀμιράν εἶπαν: «Ἀφήνεις ἐλεύθερο αὐτὸν ποῦ ὑβρίσει τὸν προφήτη καὶ τὴν θρησκεία μας; Ἄς ἀρνηθοῦμε καὶ ἐμεῖς λοιπὸν τὴν θρησκεία μας καὶ ἄς γίνουμε Χριστιανοί». Ὁ Ἀμιράς ἐπειδὴ φοβήθηκε τὸν ὄχλον μήπως ἐξαγριωθεῖ περισσότερο, ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ τὸν κάμουν ὅτι θέλουν. Ἐκεῖνοι τὸν ἄρπαξαν, τρίζοντας τὰ δόντια ἀπὸ τὴν λύσσα καὶ ἀφοῦ τὸν ὀδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, τὸν λιθοβόλησαν, ἐνῶ ἐκεῖνος προσευχόταν κι εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, γιὰ τὸν ἀξίωκε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ θαρῶραλέου ὁμολογητῆ Σαρακηνοῦ.

Κάθε νύχτα πάνω ἀπὸ τὸν σωρὸ ἀπὸ τὶς πέτρες, φαινόταν ἓνα ἄστρο λαμπρὸ ποῦ φώτιζε τὸν κόσμον ἐκεῖνο. Οἱ Σαρακηνοὶ μάλιστα θαύμασαν τὸ γεγονός. Ὑστερα ἀπὸ ἄρκετὸ καιρὸ ὁ Ἀμιράς ἔδωσε ἄδεια στοὺς Χριστιανούς νὰ βγάλουν τὸ Ἅγιο λείψανο τοῦ μάρτυρα ἀπὸ τὶς πέτρες γιὰ νὰ τὸ θάψουν. Ὅταν λοιπὸν σήκωσαν τὶς πέτρες, βρῆκαν τὸ λείψανο «σῶον καὶ ἀβλαβές» καὶ ἀνέδιδε εὐωδία. Αφοῦ τὸ προσκύνησαν μὲ εὐλάβεια, τὸ ἐνταφίασαν μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίες στὸν Κύριο.

5) Ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ γλιτώνει ἀπὸ τὸν δράκοντα

Στὴν Ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Ἀττάλειας καὶ στὴν πόλη Ἀλαγία βασίλευε κάποιος Σέλβιος ποῦ ἦταν πολὺ Χριστιανομάχος. Εἶχε βασανίσει πολλοὺς Χριστιανούς γιὰ ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους καὶ ἔπειτα τοὺς φόνευε.

Κοντὰ στὴν πόλη ὑπῆρχε ἓνας δράκοντας φοβερός ποῦ καθημερινὰ ἄρπαζε ἀνθρώπους ἢ ζῶα καὶ τὰ κατὰτρωγε. Οἱ κάτοικοι εἶχαν πανικοβληθεῖ καὶ ἀπόφευγαν νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ. Κάποτε ὁ βασιλιάς συγκέντρωσε στρατὸ καὶ πῆγε γιὰ νὰ σκοτώσει τὸ ἄγριο θηρίο. Ὅμως δὲν πέτυχε καὶ ἐπέστρεψε ἄπρακτος.

Ὅταν εἶδαν οἱ κάτοικοι ὅτι ὁ βασιλιάς ἀπέτυχε νὰ σκοτώσει τὸν δράκοντα πῆγαν νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ τὸν τρόπον νὰ βρεῖ τρόπους νὰ ἐξοντώσει τὸ θηρίο. Τότε ὁ βασιλιάς, ὕστερα ἀπὸ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἔδωσαν οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, εἶπε στὸ πλῆθος: «Γνωρίζετε ὅτι ἐπιχειρήσαμε ἄρκετὲς φορὲς νὰ σκοτώσουμε τὸ θηρίο καὶ δὲν τὸ

κατορθώσαμε, γιατί ἔτσι ἦταν τὸ θέλημα τῶν Θεῶν. Τώρα λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή τους, θὰ πρέπει ὁ καθένας μας νὰ στέλλει τὸ παιδί του γιὰ νὰ τὸ τρώει ὁ δράκοντας. Ἀκόμα καὶ ἐγὼ θὰ στείλω τὴν μοναδική μου κόρη, ὅταν ἔλθει ἡ σειρά της». Ἔτσι, λοιπόν, ὁ λαὸς ὑπάκουσε στὴν διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ γιὰτί δὲν μποροῦσε νὰ κάνει ἀλλιώτικα. Ἔστειλαν, δηλαδὴ τὰ παιδιὰ τους μὲ δάκρυα καὶ μὲ θρήνους νὰ καταβροχθίζονται ἀπὸ τὸ θηρίο.

Ὅταν ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῆς κόρης τοῦ βασιλιᾶ, ξετυλίχθηκαν τραγικὲς σκηνές. Ὁ βασιλιάς κτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ τὸ πρόσωπό του, τραβοῦσε τὰ γένια του καὶ μὲ λυγμοὺς ἔλεγε: «Ἀλίμονο σὲ μένα τὸν ταλαίπωρο! Τί νὰ πρωτοκλάψω γλυκό μου παιδί; Τὸ χωρισμό μας ἢ τὸν ξαφνικό σου θάνατο ποὺ θὰ δῶ σὲ λίγο; Τί νὰ πρωτοθρηνήσω, ἀγαπημένο μου παιδί, τὸ κάλλος σου ἢ τὸν τρόμο, ποῦ σὲ λίγο θὰ νοιώσεις σὰν σὲ κατασπαράζει τὸ θηρίο; Ἀλίμονο, κόρη μου, ποῦ ἔλαμπες σὰν πολύφωτη λαμπάδα στὸ παλάτι μου καὶ περίμενα τὴν ὥρα ποὺ θὰ γιόρταζα τοὺς γάμους σου. Ποῦ θὰ βρῶ πιά παρηγοριὰ καὶ πῶς θὰ ζήσω μακριὰ σου; Τί τὴν θέλω τὴν ζωὴ καὶ τὰ παλάτια χωρὶς ἐσένα;» Αὐτὰ ἔλεγε ὁ ἀπαρηγόρητος βασιλιάς. Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ εἶπε: «Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ ἄρχοντες, σᾶς ζητῶ νὰ μὲ συμπονέσετε. Σᾶς προσφέρω πλοῦτη ὅσα θέλετε καὶ ἀκόμα τὴν βασιλεία μου, ἀλλὰ νὰ μοῦ κάνετε μία χάρη. Νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ μονάκριβο παιδί, ἀλλιώτικα ἀφήστε καὶ ἐμένα νὰ πάω μαζί της.» Κανένας ὅμως δὲν συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια του βασιλέα, γιὰτί αὐτὸς ἦταν ποὺ ἔβγαλε τὴν διαταγὴ, γιὰ νὰ βρίσκουν τὰ παιδιὰ τους τέτοιο οἰκτρὸ τέλος. Ἔτσι μὲ μία φωνὴ ὅλοι του εἶπαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοστεῖ καὶ στὸ παιδί του ἡ διαταγὴ του.

Σὰν δὲν μποροῦσε νὰ κάνει διαφορετικὰ ὁ βασιλιάς, τὴν συνόδευσε μέχρι τὴν πύλη τῆς πόλης. Ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε, τὴν παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσει στὴν λίμνη. Πραγματικὰ οἱ ἀνθρώποι τὴν ἀφήσαν καὶ ἔφυγαν. Ὁ λαὸς ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὰ τεῖχη τὴν κόρη ποὺ καθόταν κοντὰ στὴν λίμνη καὶ περίμενε νὰ ἔλθει τὸ θηρίο γιὰ νὰ τὴν κατασπαράξει.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ μέγας Γεώργιος, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ὁμολογήσει τὴν Χριστιανικὴ του πίστη, ἦταν κόμης καὶ ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς μονάδας στὸ στράτευμα τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἐπέστρεφε μάλιστα στὴν Καππαδοκία ἀπὸ μία ἐκστρατεία ποὺ ἔκανε μαζί μὲ τὸν Διοκλητιανό. Ἀπὸ Θεοῦ θέλημα πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν λίμνη καὶ ὅταν εἶδε τὸ νερό, θέλησε νὰ ποτίσει τὸ ἄλογό του καὶ νὰ ξεκουραστεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Ὅταν εἶδε τὴν κόρη νὰ κλαίει ἀσταμάτητα καὶ νὰ διακατέχεται ἀπὸ ἀγωνία καὶ τρόμο, τὴν πλησίασε καὶ τὴν ῥώτησε γιὰτί ἔκλαιγε καὶ ἀκόμη ποιὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε ὁ λαὸς μέσα ἀπὸ τὰ τεῖχη. Ἡ κόρη τοῦ εἶπε ὅτι ἀδυνατοῦσε νὰ τοῦ διηγηθεῖ τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ καβαλήσει τὸ ἄλογό του καὶ νὰ φύγει, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε γιὰτί κινδύνευε νὰ χάσει τὴν ζωὴ του καὶ ἦταν τόσο νέος καὶ ὠραῖος. Ὁ Ἅγιος ἐπέμενε νὰ μάθει τί τῆς συνέβηκε. Καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπε: «Εἶναι μεγάλη ἡ ἀφήγησή, κύριέ μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ ἀφηγηθῶ ὅλα με λεπτομέρειες. Μόνο σου λέγω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φύγεις τώρα ἀμέσως γιὰ νὰ μὴν πεθάνεις ἀδίκῃ μαζί μου». Καὶ ὁ Ἅγιος τῆς εἶπε: «Πές μου τὴν ἀλήθεια, γιὰτί κάθεσαι ἐδῶ καὶ ὀρκίζομαι στὸν Θεό, ποὺ πιστεύω ἐγὼ, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνη, ἀλλὰ θὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὸν θάνατο, ἀλλιώτικα θὰ πεθάνω καὶ ἐγὼ μαζί σου».

Τότε ἡ κόρη ἀναστέναξε πικρὰ καὶ διηγήθηκε στὸν Ἅγιο τὰ ὅσα συνέβησαν. Ἀφοῦ ἄκουσε ἐκεῖνος τὰ γεγονότα, ῥώτησε τὴν κόρη: «Σὲ ποιὸ Θεὸ πιστεύουν ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου καὶ ὁ λαός;» Καὶ ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε: «Πιστεύουν στὸν Ἡρακλῆ καὶ

στην μεγάλη θεά Ἄρτεμη». Ὁ ἅγιος τότε τῆς εἶπε: «Ἀπὸ σήμερα νὰ μὴν φοβᾶσαι οὔτε καὶ νὰ κλαίεις. Μόνο πίστεψε στὸν Χριστό, πὺ πιστεύω ἐγώ, καὶ θὰ δεῖς τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ μου». Ἡ βασιλοπούλα ἀπάντησε στὸν Ἄγιο: «Πιστεύω, κύριέ μου, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά». Ὁ Ἄγιος συνέχισε: «Ἐχε θάρρος στὸν Θεὸ πὺ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν θάλασσα διότι ὁ Χριστὸς πρόκειται νὰ καταργήσει τὴν δύναμη τοῦ Θηρίου καὶ θὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ ἀκόμα θὰ διώξουν τὸν φόβο τοῦ θηρίου ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου αὐτοῦ. Μείνε, λοιπόν, ἐδῶ καὶ μόλις δεῖς τὸ θηρίο νὰ ἔρχεται, φώναξέ μου».

Τότε ὁ Ἄγιος ἔκλεινε τὰ γόνατά του στὴ γῆ καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ προσευχήθηκε καὶ εἶπε: «Ὁ Θεὸς ὁ Μεγάλος καὶ Δυνατὸς πὺ κάθεται πάνω στὰ χερουβὶμ καὶ ἐπιβλέπει ἀβύσσους, πὺ εἶναι εὐλογητὸς καὶ ὑπάρχει στοὺς αἰῶνες, σὺ γνωρίζεις ὅτι οἱ καρδιές εἶναι μάταιες, Σὺ φιλάνθρωπε Δεσπότη καὶ Κύριε ἐπίβλεψε καὶ τώρα σὲ μένα τὸν ταπεινὸ καὶ ἀνάξιο δούλο σου καὶ φανέρωσέ μου τὰ ἐλέη σου. Κάνε νὰ ὑποτάξω τὸ φοβερὸ αὐτὸ θηρίο γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι ὑπάρχεις μαζί μου καὶ ὅτι εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός». Τότε ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πὺ τοῦλεγε: «Εἰσακούστηκε ἡ δέησή σου Γεώργιε, καὶ κάνε ὅπως θέλεις, διότι ἐγώ θᾶμαι πάντοτε μαζί σου». Μόλις τελείωσε τὴν προσευχή του ὁ Ἄγιος, φάνηκε τὸ ἄγριο θηρίο. Ὅταν τὸ εἶδε ἡ κόρη φώναξε: «Ἀλοίμονό μου, κύριέ μου! Ἔρχεται τὸ θηρίο γιὰ νὰ με κατασπαράξει».

Τότε ὁ Ἄγιος ἔτρεξε γιὰ νὰ συναντήσει τὸ θηρίο. Ἦταν τὸ θηρίο φοβερό. Ἐβγαζε ἀπὸ τὰ μάτια του φωτιὰ καὶ ἦταν τόσο ἐξαγριωμένο καὶ ἀπαίσιο πὺ παρουσίαζε θέαμα τρομερό. Ἀμέσως ὁ Ἄγιος ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ εἶπε: «Κύριε ὁ Θεός μου, ἡμέρεψε γιὰ χάρη μου, πὺ εἶμαι δούλος σου, τὸ θηρίο αὐτὸ γιὰ νὰ πιστέψει ὁ λαὸς στὸ ὄνομά Σου τὸ Ἄγιο». Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ φοβερὸς δράκοντας μὲ τὰ μεγάλα δόντια ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ Ἄγιου καὶ ἐνῶ κυλιόταν καὶ βρυχόταν, μόλις ἡ βασιλοπούλα εἶδε τὸ θέαμα, ἔνοιωσε χαρὰ μεγάλη. Καὶ ὁ Ἄγιος τῆς εἶπε: «Βγάλε τὴν ζώνη σου καὶ δέσε μὲ αὐτὴ τὸν δράκοντα ἀπὸ τὸν λαιμό». Ἀμέσως τότε ἡ κόρη ἄφοβα ἔβγαλε τὴν ζώνη τῆς καὶ ἔδεσε τὸ δράκοντα, καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Ἄγιο πὺ τὴν γλίτωσε ἀπὸ τὸν βέβαιο θάνατο. Ὁ Ἄγιος ἀφοῦ ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του, εἶπε πρὸς τὴν βασιλοπούλα: «Σύρε τὸν δράκοντα μὲ τὴν ζώνη σου μέχρι τὴν πόλη».

Ὅταν εἶδαν οἱ κάτοικοι τὸ παράξενο θέαμα, τὴν κόρη δηλαδὴ νὰ σέρνει δεμένο τὸν δράκοντα, τράπηκαν σὲ φυγὴ. «Μὴ φοβᾶσθε, σταθεῖτε καὶ θὰ δεῖτε τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρία σας» τοὺς εἶπε ὁ Ἄγιος. Τότε σταμάτησαν ὅλοι ἀπορημένοι καὶ περίμεναν νὰ δοῦν τί θὰ τοὺς δείξει. Τοὺς προέτρεψε λοιπόν, νὰ πιστέψουν στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ αὐτοὶ δέχτηκαν μὲ χαρὰ. Ἀφοῦ σήκωσε τὸ χέρι του κτύπησε μὲ τὸ ἀκόντιο τὸν δράκοντα καὶ τὸ φοβερὸ τέρας σκοτώθηκε. Ἐπειτα ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν βασιλοπούλα, τὴν παρέδωσε στὸν βασιλιά. Ὅλοι ἔνοιωσαν μεγάλη καὶ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἀφοῦ γονάτισαν, καταφιλοῦσαν τὰ πόδια τοῦ Ἄγιου καὶ εὐχαριστοῦσαν τὸν Πανάγαθο Θεό, διότι τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸ θηρίο κι ἔτσι σταμάτησε ἡ θυσία τῶν παιδιῶν τους.

Ὁ Ἄγιος κάλεσε ἀπὸ κάποια πόλη τῆς Ἀντιοχείας τὸν ἐπίσκοπο Ἀλέξανδρο καὶ βάπτισε τὸν βασιλιά καὶ τοὺς ἄρχοντες καὶ ὅλο τὸ λαό. Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες βάπτισε σαράντα πέντε χιλιάδες.

Ἀφοῦ λοιπόν βαπτίστηκαν ὅλοι καὶ ἔγινε μεγάλη χαρὰ στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό, ἔκτισαν

καὶ μία μεγάλη ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος πῆγε νὰ τὴν δεῖ. Μόλις μπῆκε στὸ Ἅγιο βῆμα καὶ προσευχήθηκε, βγῆκε πηγὴ ἀγιάσματος καὶ σκορπίστηκε εὐωδία στὸν ναό. Ἡ πηγὴ αὐτὴ σώζεται μέχρι σήμερα.

Ὁ Ἅγιος ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸν βασιλιὰ καὶ τὸ λαό, ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του τὴν Καππαδοκία. Στὸ δρόμο του συνάντησε τὸ διάβολο μετασχηματισμένο σὲ μορφή ἀνθρώπου. Κρατοῦσε δυὸ ῥαβδιὰ στὰ ὁποῖα στηριζόταν σὰν γέρος. Φαινόταν μάλιστα σὰν νικημένος καὶ καταφρονημένος στρατιώτης. Εἶπε, λοιπὸν μὲ ταπεινὴ σὺν Ἅγιο: «Χαῖρε Γεώργιε». Ὁ Ἅγιος ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ διάβολος καὶ τοῦ εἶπε: «Ποιὸς εἶσαι καὶ πῶς με ξέρεις; Ἄν δὲν ἦσουν ὁ πονηρὸς διάβολος δὲν θὰ μπορούσες νὰ με ξέρεις, ἀφοῦ ποτὲ ξανὰ δὲν με ἔχεις δεῖ». Ὁ διάβολος ἀπάντησε: «Πῶς τολμᾷς νὰ ὑβρίζεις τοῦ ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ καὶ ῥωτᾷς ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Μάθε νὰ μιλᾷς καλά». Ὁ Ἅγιος τότε ἀποκρίθηκε: «Ἄν εἶναι ἔτσι ὅπως μου τὰ λὲς καὶ εἶσαι Ἄγγελος, ἀκολούθησέ με. Ἄν ὅμως εἶσαι πνεῦμα πονηρό, νὰ μὴν μετακινηθεῖς ἀπὸ τὴν θέση σου». Μόλις τελείωσε τὸ λόγο τοῦ αὐτοῦ ὁ Ἅγιος, ὁ διάβολος βρέθηκε δεμένος καὶ φώναξε δυνατὰ: «Ἀλοῖμονό μου! Τί κακὴ ὥρα ἦταν αὐτὴ πού σε συνάντησα! Τί κακὸ ἔπαθα νὰ πέσω στὰ χέρια σου ὁ ταλαίπωρος!».

Ὁ Ἅγιος βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν πνεῦμα πονηρὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Σὲ ὀρκίζω στὸ Θεὸ νὰ μοῦ πεῖς τί ἐπρόκειτο νὰ μοῦ κάνεις». Καὶ ὁ δαίμονας εἶπε: «Ἐγώ, Γεώργιε, εἶμαι ἀπὸ τὸ δεῦτερο τάγμα τοῦ Σατανᾶ καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ διαχώριζε τὴν γῆ ἀπὸ τὰ νερὰ ἡμῶν παρῶν. Ἐγώ ἔκαμα φοβερὸς βροντὲς καὶ ἀστραπὲς, ἐγώ ἔδεσα κεφαλὰς καὶ τώρα ἀπὸ τὴν περηφάνια μου κατάντησα κάτω στὸν Ἄδη καὶ ἔγινα δαίμονας. Ἀλοῖμονό μου, Γεώργιε, γιατί ζήλεψα τὴν χάρη πού σου δόθηκε καὶ ἤθελα νὰ σε παραπλανήσω γιὰ νὰ με προσκυνήσεις. Ἀλλὰ πλανήθηκα. Ἀλοῖμονό μου τί κακὸ ἐζήτησα νὰ πάθω καὶ δὲν μπορῶ νὰ λυθῶ. Σὲ παρακαλῶ Γεώργιε, θυμήσου τὴν προηγούμενή μου εὐτυχία καὶ μὴ με ἀφήσεις νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἄβυσσο γιὰτί σου τὰ εἶπα ὅλα». Τότε ὁ Ἅγιος ἀφοῦ ὑψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ Κύριέ μου, διότι μου παρέδωσες στὰ χέρια μου τὸν πονηρὸ δαίμονα, πού πρόκειται νὰ σταλεῖ σὲ σκοτεινὸ τόπο γιὰ νὰ τιμωρεῖται αἰώνια». Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ Ἅγιος ἐπετίμησε καὶ ἀπόλυσε τὸ πονηρὸ πνεῦμα.

Θαυματουργικὲς εἰκόνες τοῦ Ἁγίου στὸ Ἅγιον Ὅρος

α) ἡ εἰκόνα πού μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Μονὴ Φανουήλ

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας τοῦ Λέοντα τοῦ Σοφοῦ (886-912) ἦσαν τρεῖς γνήσιοι ἀδελφοί, ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἀαρῶν καὶ ὁ Βασίλειος καὶ ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη Λιγχίδα, πού μετονομάστηκε ἀργότερα σὲ Ἀχιίδα. Αὐτοὶ λοιπὸν ἀποφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ κόσμον, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν καὶ νὰ πάρουν τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα. Ἐφτάσαν στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἀφοῦ βρῆκαν ἡσυχὸν τόπον, κατασκεύασαν σκηνές, ὅπου ἔμεναν γιὰ ἀρκετὸ διάστημα καὶ συναντιόνταν μόνο τὴν Κυριακή. Διαδόθηκε, λοιπὸν ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς τους καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἔρχονταν κοντὰ τους καὶ δὲν ἔφευγαν.

Βρῆκαν ἕνα χῶρον ὅπου ἔκτισαν μοναστήριον. Ἀφοῦ ἔκτισαν καὶ τὸν ναὸ σκέπτονταν πῶς

να τὸν ὀνομάσουν. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ τὸν ἀφιερῶσουν στὸν Ἅγιο Νικόλαο, ἄλλοι στὸν Ἅγιο Κλήμεντα, ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος ποὺ ἦταν καὶ συμπατριώτης τους καὶ ὁ καθένας γενικὰ ἤθελε νὰ δώσει στὸ ναὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ποὺ ἔτρεφε μεγαλύτερη εὐλάβεια. Ἐπειδὴ, λοιπόν, δὲν συμφωνοῦσαν ἀποφάσισαν νὰ προσφύγουν στὴν προσευχὴ στὸ Θεὸ καὶ νὰ δεηθοῦν ὥστε Αὐτὸς γιὰ νὰ ἀποφασίσει γιὰ νὰ διατάξει σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Του θὰ ἀφιερῶσουν τὸ ναὸ καὶ ποιὰν εἰκόνα θὰ ζωγραφίσουν στὸ ξύλο ποὺ ἐτοίμασαν. Προσευχήθηκαν καὶ οἱ τρεῖς, ὁ καθένας στὸ ἡσυχαστήριό του. Στὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς τους διαχύθηκε ἀπὸ τὸν νεόκτιστο ναὸ ἓνα ἀσυνήθιστο φῶς, λαμπρότερο ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου γύρω ἀπὸ τὰ κελιά τῶν μοναχῶν. Οἱ μοναχοὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβο καὶ ἀπορία καὶ ἔμειναν προσευχόμενοι ὅλη νύχτα.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ὅταν κατέβηκαν οἱ μοναχοὶ στὴν ἐκκλησία εἶδαν μὲ θαυμασμὸ ὅτι στὸ ξύλο ποὺ ἐτοίμασαν νὰ ζωγραφίσουν, ἐζωγραφίσθη ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρα καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου. Ἀπ' αὐτὴ μάλιστα ἔβγαине ἡ λάμψη ποὺ φώτιζε τὰ ταπεινὰ ἡσυχαστήρια. Ἔτσι λοιπόν, ἀφιερώθηκε ἡ ἐκκλησία στὸν Ἅγιο Γεώργιο καὶ ἡ μονὴ ὀνομάσθηκε Ζωγράφου.

Ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα ὑπῆρχε στὴν Μονὴ τοῦ Φανουήλ ποὺ βρίσκεται στὴν Συρία κοντὰ στὴ Λύδδα. Σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ καθηγουμένου τῆς Μονῆς Φανουήλ, Εὐστρατίου, ὅταν κάποτε ὁ Θεὸς θέλησε, νὰ τιμωρήσει τὴν Συρία καὶ νὰ τὴν παραδώσει στοὺς Σαρακηνοὺς, ἡ ζωγραφιὰ τῆς εἰκόνας ξαφνικὰ ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ἀφοῦ ὑψώθηκε κρύφτηκε σὲ ἄγνωστο μέρος. Οἱ μοναχοὶ τότε, ἐπειδὴ φοβήθηκαν καὶ λυπήθηκαν ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἀφοῦ γονάτισαν, προσεύχονταν στὸ Θεὸ θερμὰ καὶ μὲ δάκρυα καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀποκαλύψει ποὺ κρυβόταν τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἄκουσε τὴν δέηση τῶν μοναχῶν καὶ ὁ Ἅγιος παρουσιάστηκε στὸν ἡγούμενο καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ λυπᾶστε γιὰ μένα. Ἐγὼ βρῆκα γιὰ τὸν ἑαυτό μου Μονὴ τῆς Παναγίας στὸ Ἄθω. Ἄν θέλετε πηγαίνετε καὶ ἐσεῖς πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιατί ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου εἶναι ἔτοιμη νὰ πέσει πάνω στὴν διεφθαρμένη Παλαιστίνη καὶ σχεδὸν σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη, ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ ἀμαρτάνουν».

Ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς μοναχοὺς ὁ καθηγούμενος ἀνακοίνωσε τὰ συμβάντα. Ἐπειτα κάλεσε καὶ τοὺς προύχοντες τῆς πόλης Λύδδας καὶ τοὺς ἀνάγγειλε ὅσα συνέβησαν σχετικῶς μὲ τὴν ἁγία εἰκόνα. Ὑστερα τοὺς παράγγειλε τὰ ἑξῆς: «Ἐμεῖς φεύγουμε, γιὰ τὴν ἁγία πόλη τῶν Ἱεροσολύμων γιὰ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Ἅγιο Τάφο τοῦ Κυρίου καὶ ἄς γίνει τὸ θέλημά Του. Σεῖς ἐγκατασταθεῖτε στὴν Μονὴ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξετε».

Μὲ δάκρυα ξεκίνησαν. Ἀφοῦ ἔφτασαν στὴν Ἰόππη βρῆκαν πλοῖο καὶ ἀναχώρησαν γιὰ τὸ ὄρος Ἄθω. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες ἔφτασαν στὴν μονὴ Ζωγράφου. Ὅταν μπῆκαν στὸ ναὸ, μὲ ἔκπληξη καὶ θαυμασμὸ, εἶδαν τὴν ζωγραφιὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ εἶχαν στὴν μονὴ Φανουήλ, νᾶναι προσκολλημένη χωρὶς καμιὰ ἀλλοίωση σ' ἓνα καινούργιο ξύλο. Τότε μὲ συγκίνηση καὶ δάκρυα γονάτισαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα καὶ ἔλεγαν: «Γιατί μας προξένησες τόση λύπη, Μεγαλομάρτυρα Γεώργιε;». Οἱ μοναχοὶ τῆς Ζωγράφου ἀποροῦσαν, γιατί συνέβησαν ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα. Ὅμως ἐκεῖνοι τοὺς διηγήθηκαν τὰ συμβάντα καὶ ὅλοι δόξαζαν ὀλόψυχα τὸν Κύριο καὶ τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Τὸν δὲ καθηγούμενο Εὐστράτιο τὸν ἔκαμαν Ἠγούμενό τους.

Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ γίνονται ἀπὸ τὴν ἁγία εἰκόνα πολλὰ θαύματα. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος πήγαινε στὴν μονὴ Ζωγράφου, νὰ προσκυνήσει τὸν Τροπαιοφόρο Γεώργιο. Ἡ φήμη τῶν

θαυμάτων ἔφθασε μέχρι καὶ τὸν βασιλέα Λέοντα τὸν Σοφὸ, ποὺ ἦταν πολὺ εὐσεβής. Μάλιστα ἀποφάσισε νὰ πάει προσωπικὰ στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ νὰ προσκυνήσει καὶ χαρεῖ πνευματικὰ μὲ τὶς ψυχωφελεῖς συζητήσεις ποὺ θὰ ἔκανε μὲ τοὺς ἀσκητὲς Μωυσῆ, Ἀαρῶν καὶ Βασίλειο ποὺ ἔγιναν ξακουστοὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ τους. Ὑστερα ἀπὸ τὸν Λέοντα ἐπισκέφτηκε τὴν Μονὴ καὶ ὁ βασιλιάς τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης ἀπὸ τὸ Τίρναβο. Μὲ τὴν πλούσια βοήθειά του ἄρχισε νὰ κτίζεται ἡ μεγαλοπρεπὴς Μονὴ τοῦ Ζωγράφου. Ἀργότερα ἡ ἱερὰ Μονὴ κατεδαφίστηκε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους καὶ τοὺς πειρατές. Ἡ τωρινὴ Μονὴ κτίστηκε ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα τῆς Μολδαβίας Στέφανο.

Ἡ Ἁγία εἰκόνα ἔχει μέχρι σήμερα τὸ ἄκρο τοῦ δάκτυλου κάποιου ὀλιγόπιστου Ἐπισκόπου. Αὐτὸς καταγόταν, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ἀπ' τὰ Βοδενὰ (Ἐδεσσα) καὶ ὅταν ἄκουσε γιὰ τὰ θαύματα τῆς εἰκόνας θέλησε μαζί μὲ τὴν συνοδεία του νὰ πάει νὰ διαπιστώσει ἂν πραγματικὰ ἦσαν ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ διαδίδονταν ἢ ἦσαν ἐφευρέσεις τῶν μοναχῶν, γιὰ λόγους φιλοχρηματίας. Ὅταν ἔφτασε στὸ Ἅγιον Ὄρος πῆγε καὶ στὴν Μονὴ τοῦ Ζωγράφου ὅπου οἱ μοναχοὶ ἐκεῖ τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ τὴν πρέπουσα τιμὴ. Στὴν συνέχεια τὸν ὀδήγησαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσκυνήσει τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Ἀλλὰ ὁ ἐπίσκοπος ἀντὶ νὰ φανεῖ ταπεινὸς καὶ σεμνὸς φάνηκε περηφάνος καὶ ὀλιγόπιστος. Ἀφοῦ μὲ ἀδιαφορία εἶδε τὸν ναὸ στάθηκε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ μὲ ἀλαζονικὸ ὕφος εἶπε πρὸς τοὺς μοναχοὺς: «Ὅστε αὐτὴ εἶναι ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τοῦ Ἁγίου». Ἀμέσως ὅμως τὸ δάκτυλό του κόλλησε στὴν εἰκόνα καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξεκολλήσει. Ἡ ἀγωνία του καὶ ὁ φόβος του μεγάλωσαν ὅσο ἀγωνιζόταν νὰ τὸ ξεκολλήσει. Κάθε φορὰ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξεκολλήσει ἔνοιωθε πόνους γιὰτὸ ἦταν κολλημένο πολὺ γερά. Στὸ τέλος ὁ δυστυχὴς ἐπίσκοπος δέχτηκε νὰ τοῦ κόψουν τὸ δάκτυλό του. Ἔτσι πῆρε μίαν γεύση τῆς γνησιότητος τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

β) Τὸ θαλάσσιο ταξίδι τῆς εἰκόνας ἀπὸ τὴν Ἀραβία

Ὑπάρχει κοντὰ στὸν κίονα τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ ποὺ βρίσκεται ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἡ πιὸ κάτω χειρὸς γραφὴ διήγηση:

Ἡ ἁγία εἰκόνα ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἀραβία καὶ βρέθηκε στὸ λιμάνι τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου. Ἡ ἀπροσδόκητη ἀφιξὴ τῆς εἰκόνας προκάλεσε ταραχὴ καὶ θόρυβο στὸ Ἅγιον Ὄρος. Γιατὶ ἡ φήμη ἐξαπλώθηκε γρήγορα καὶ οἱ μοναχοὶ ἐρχόντουσαν ἀπ' ὅλα τὰ μοναστήρια γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν ἁγία εἰκόνα ποὺ μὲ θαῦμα φανερώθηκε στὸ λιμάνι. Μάλιστα κάθε μοναστήρι ἐπεδίωκε νὰ ἀποκτήσει τὸ θησαυρὸ αὐτὸ καὶ οἱ γέροντες ἀρνοῦνταν νὰ τὴν δώσουν στὴ Μονὴ Βατοπαιδίου. Τελικὰ ἀποφάσισαν νὰ βάλουν κλῆρο καὶ νὰ δεχτοῦν τὴν ἀπόφαση τῆς ἁγίας εἰκόνας. Πραγματικὴ πῆραν ὁμόφωνα ἀπόφαση ὅλοι οἱ γέροντες νὰ φορτώσουν τὴν εἰκόνα σ' ἓνα ξένο καὶ ἄγριο μουλάρι ποὺ δὲν ἤξερε τοὺς δρόμους καὶ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀφοῦ τὸ ἀφήσουν ἐλεύθερο νὰ τὸ ἀκολουθήσουν ἀπὸ μακριά. Ἐκεῖ ποὺ θὰ σταματοῦσε θὰ ἔπρεπε νὰ μείνει ἡ εἰκόνα. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἀφοῦ ὀδήγησαν τὸ μουλάρι στὸ δρόμο Θεσσαλονίκης - Ἁγίου Ὄρους τὸ ἀφήσαν στὴ θέλησή του. Καὶ τὸ μουλάρι μὲ ἀργὸ καὶ ἰσόμετρο περπάτημα σὰν νὰ ἔνοιωθε ὅτι μετέφερε ἱερὸ φορτίο πέρασε ἀπὸ δύσβατους τόπους, δάση καὶ ὑψώματα καὶ ἔφτασε στὴν Μονὴ Ζωγράφου καὶ στάθηκε ἀκίνητο σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο λόφο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πληροφορήθηκαν ὅλοι ὅτι ἡ θέληση τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦταν νὰ μείνει ἡ ἱερὴ εἰκόνα στὴ Μονὴ Ζωγράφου. Ὅλοι οἱ μοναχοὶ δέχτηκαν στὴ Μονὴ μὲ χαρὰ καὶ μὲ πνευματικὸ πανηγύρι τὴν ἱερὴ εἰκόνα καὶ τὴν τοποθέτησαν στὸν κίονα τοῦ

ἀριστεροῦ χοροῦ. Τὸ μουλάρι ποὺ μετέφερνε τὴν ἁγία εἰκόνα πέθανε καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν τόπο ἐκεῖνο. Σὲ ἀνάμνηση γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἱερῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἔκτισαν στὸν λόφο ἓνα κελλὶ καὶ μικρὴ ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου.

γ) Ἀφιέρωση τῆς ἁγίας εἰκόνας ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα τῆς Μολδοβλαχίας Στέφανο

Στὸ βορειοδυτικὸ κίονα, ποὺ στηρίζεται καὶ ὁ τροῦλος, εἶναι ἀναρτημένη καὶ ἄλλη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ γι' αὐτὴν ὑπάρχει ἡ πιὸ κάτω χειρογράφη διήγηση στὴν Μονὴ Ζωγράφου.

Ὁ Ἡγεμόνας τῆς Μολδοβλαχίας Στέφανος εἶχε, ὅπως εἶναι γνωστό, συνέχεια πολέμους μὲ τοὺς Τούρκους. Κάποτε συγκεντρώθηκαν τὰ ἀναρίθμητα Τούρκικα ἀσκέρια, γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσουν. Ὅταν εἶδε ὁ Στέφανος τὸ πλῆθος τοῦ ἐχθροῦ φοβήθηκε. Ἀμέσως ὁμως συνήλθε καὶ μὲ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ ζήτησε τὴν βοήθειά του. Στὸν ὕπνο του ἐμφανίστηκε ὁ Ἅγιος Γεώργιος ποὺ ἦταν λουσμένος σ' ἓνα λαμπρὸ θαυμάσιο φῶς καὶ μὲ μάτια ποὺ ἄστραφταν. Ὁ Στέφανος ἂν καὶ κοιμόταν φοβήθηκε πολὺ. Τότε ὁ Ἅγιος του εἶπε: «Ἐχε θάρρος στὸν Κύριό σου καὶ μὴ φοβᾶσαι τὸ πλῆθος αὐτό. Αὐριο συγκέντρωσε ὅλο τὸ στράτευμά σου καὶ ὀδήγησέ το ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ μὲ φωνές πανηγυρικές καὶ σάλπιγγες καὶ θὰ δεῖς τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ πάντα σὲ βοηθᾷ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ στάθηκα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ποιὸς θὰ νικήσει καὶ νὰ σοῦ ἀναφέρω ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζί σου καὶ ὅτι ἀκόμα καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω στὴν μάχη αὐτή. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀνακαίνισε τὴν Μονὴ Ζωγράφου ποὺ εἶναι στὸ ὄνομά μου, καὶ ποὺ ἐρημώθηκε. Στείλε μάλιστα καὶ τὴν δική μου εἰκόνα ποὺ ἔχεις μαζί σου».

Ὁ Στέφανος πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἁγίου καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοῦ ἔδωσε ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας χάρης. Ἀφοῦ μάλιστα ἔφερε καὶ τὴν ἁγία εἰκόνα μαζί του μὲ τὴν φωνὴ τῶν σαλπίγγων χτύπησε ξαφνικὰ σὰν λαίλαπας τὸν ὄγκο τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τοὺς σύντριψε χωρὶς χρονοτριβή.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔστειλε καὶ τὴν ἁγία εἰκόνα στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀνακαίνισε τὴν Μονὴ Ζωγράφου, σύμφωνα μὲ τὴν θέληση τοῦ Ἁγίου, ἀφοῦ ἀφιέρωσε σ' αὐτὴν πολλὰ ἀφιερῶματα.

Κάποιος Ῥῶσος συγγραφέας ἀναφερόμενος στὴν ἁγία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου γράφει τὰ ἑξῆς: «Μέσα στὸ 15ο αἰῶνα ἐφάνη καὶ ἄλλος εὐεργέτης τῆς Μονῆς Ζωγράφου, ὁ Στέφανος ποὺ ἦταν ἐπίσημος Ἡγεμόνας τῆς Μολδοβλαχίας, καὶ ἀγωνίστηκε πολλές φορὲς ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν νικηφόρα. Ὅταν τὸν περικύκλωσαν κάποτε ἀμέτρητα πλῆθη ἐχθροῦ σκεφτόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορούσε νὰ σώσει τοὺς περιβόλους τοῦ φρουρίου. Τότε φάνηκε πάνω στὸ τεῖχος ἡ μάνα του ποὺ τοῦ εἶπε: «Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ στοὺς ἐχθρούς σου ν' ἀνοίξουν τίς πύλες τοῦ φρουρίου σου. Ἄν δὲν νικήσεις καὶ δὲν μπορέσεις νὰ ἀντισταθεῖς σ' αὐτοὺς στὸ πεδίο τῆς μάχης πολὺ λίγη ἐλπίδα σου ἀπομένει γιὰ τοὺς περιβόλους».

Ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ βράδυ φάνηκε ὁ Ἅγιος Γεώργιος στὸ συγχυσμένο Στέφανο καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ νικοῦσε. Ἐπίσης τὸν διέταξε νὰ ἀποστείλει τὴν ἁγία εἰκόνα ποὺ εἶχε πάντα μαζί του στὴν Μονὴ Ζωγράφου, καὶ νὰ τὴν ἀνακαίνισι γιατί ἦταν ἤδη ἐρημωμένη. Ἡ νίκη ἔστειψε τὸ Στέφανο ποὺ ἐκπλήρωσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

δ) ἡ θαυμαστὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ποὺ βρίσκεται στὴν ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος

Στὸ Ἅγιον Ὅρος σώζεται ἡ ἀρχαία προφορική παράδοση καὶ γιὰ τὴν ἁγία εἰκόνα ποὺ ὑπῆρχε στοὺς χρόνους τῶν ἀσεβῶν εἰκονομάχων, ποὺ μὲ βασιλικά διατάγματα ἐκαίονταν οἱ ἅγιες καὶ σεβαστὲς εἰκόνες.

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα λοιπὸν οἱ ὑπηρέτες τοῦ παράνομου βασιλιᾶ ἐρευνοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βρῖσκουν τὶς ἅγιες εἰκόνες γιὰ νὰ τὶς συντρίψουν καὶ νὰ τὶς ρίξουν στὴ φωτιά. Βρῆκαν λοιπὸν καὶ τὴν ἁγία αὐτὴ εἰκόνα καὶ τὴν ἔριξαν στὴν φωτιά γιὰ νὰ καεῖ. Ἀλλὰ μάταια ἐκοπίαζαν οἱ ἀνόητοι, διότι ἡ ἁγία εἰκόνα ἔμεινε ἀφλεκτος μέχρι ποὺ ἡ φωτιά ἔσβησε τελείως. Οἱ εἰκονομάχοι ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ φωτιά πολὺ λίγο ἄρπαξε τὰ φορέματα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ πρόσωπο του τίποτα δὲν ἔπαθε ἀπόρησαν. Ἐνας μάλιστα περισσότερο ἀσεβῆς ἔμπηξε μαχαίρι στὸ πηγούνι τοῦ Ἁγίου καὶ ἀμέσως ἔτρεξε καθαρὸ αἷμα. Τότε ὅλοι ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα ἔφυγαν ὁ καθένας γιὰ τὸ σπίτι του. Ἐνας εὐσεβῆς Χριστιανὸς ἀφοῦ παρέλαβε τὴν ἁγία εἰκόνα καὶ ἤλθε στὴν θάλασσα, προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Κύριο γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ φρικτὴ θύελλα τῆς εἰκονομαχίας. Ἐπειτα ἀφοῦ γύρισε πρὸς τὴν Ἅγια εἰκόνα εἶπε: «Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Τροπαιοφόρε Γεώργιε, σὺ ποὺ καὶ στὴ ζωὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἔκαμες ἀφλεκτὴ τὴν ἁγία εἰκόνα, διαφύλαξέ τὴν καὶ τώρα ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ μετέφερε τὴν ὅπου ἐσὺ γνωρίζεις καὶ ἐπιθυμοῦμε γιὰ νὰ δοξασθεῖ ὁ Θεὸς μας». Καὶ μόλις τελείωσε ἔβαλε τὴν εἰκόνα στὴ θάλασσα.

Ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος ἔφυγε. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος φρόντισε ὥστε ἡ ἁγία εἰκόνα νὰ φτάσῃ στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου καὶ ἄλλες εἰκόνες ὁδήγησε ἡ θεία πρόνοια. Ἡ εἰκόνα τοποθετήθηκε κοντὰ στὴν Μονὴ Ξενοφῶντος ὅπου ἔτρεχαν τὰ ἱαματικά ὄξινα νερά. Ὑπῆρχε μάλιστα ἐκεῖ μία μικρὴ Μονὴ ἀφιερωμένη στὸ Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο. Ἀκόμα σώζεται ὁ μικρὸς αὐτὸς ναός, ὅπου οἱ μοναχοὶ σὰν εἶδαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὴν μετέφεραν ἐκεῖ γεμάτοι χαρὰ καὶ εὐλάβεια. Ὑστερα ἔκτισαν ναὸ κοντὰ στὸ μικρὸ ναό. Ὅταν αὐξήθηκαν οἱ μοναχοὶ καὶ μεγάλωσε καὶ ἡ Μονὴ ὀνομάσθηκε τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Οἱ μοναχοὶ γιορτάζουν καθημερινὰ μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργιο καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο καὶ τοὺς μνημονεύουν στὶς ἀπολύσεις τῶν ἀκολουθιῶν.

Ἡ ἁγία εἰκόνα βρίσκεται στὸ μεγάλο Καθολικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸν ἀνατολικὸ κίονα τοῦ δεξιοῦ χοροῦ καὶ ἔχει ζωγραφισμένο ὁλόσωμο τὸν Μεγαλομάρτυρα καὶ σὲ ἔνδειξη τοῦ θαύματος φέρνει καὶ τὴν πληγὴ στὸ πηγούνι καὶ τὸ αἷμα του εἶναι πηγμένο σ' αὐτὴ. Μέχρι σήμερα τὸ θαυμαστὸ φαινόμενο κηρύττει περίτρανα τὰ πάμπολλα θαύματα ποὺ ἔκανε καὶ κάνει ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυρας καὶ Τροπαιοφόρος Γεώργιος.

Αγιολόγιον - Μάϊος 01

- Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας
- Ὁ Ἅγιος Βάτας ὁ Πέρσης ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Φιλόσοφος
- Ἡ Ὁσία Ἰσιδώρα
- Ὁ Ἅγιος Σάββας
- Ἑγκαίνια τῆς Νέας Ἐκκλησίας
- Μνήμη Σεισμῶ
- Ὁ Ἅγιος Ἀφρικανός Ἐπίσκοπος Λουγδούνου
- Ὁ Ἅγιος Μαῦρος ὁ ἱερομάρτυρας καὶ «οἱ σὺν αὐτῶ»
- Ὁ Ὁσιος Μιχαὴλ ὁ Θαυματουργὸς
- Ὁ Ἅγιος Πανάρετος (+ 1793) Ἀρχιεπίσκοπος Πάφου τῆς Κύπρου
- Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος ἀπὸ τὸ Νεοχώρι Θεσσαλονίκης
- Ὁ Ὁσιος Νικηφόρος ὁ Χίος
- Οἱ Ἅγιοι Εὐθύμιος ὁ Πελοποννήσιος καὶ Ἰγνάτιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας
- Ὁ Ὁσιος Παφνούτιος Μποραβίας (Ρῶσος)
- Ὁ Ὁσιος Γεράσιμος Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Μπολτίνκ
- Ὁ Ἅγιος Asarh (Οὐαλός)

Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας

«Ἐπιστρέψατε, υἱοὶ ἀφεστηκότες... καὶ ἰάσομαι τὰ συντρίμματα ὑμῶν». Ἐπιστρέψατε με μετάνοια σεῖς οἱ γιοὶ τῆς ἀποστασίας, καὶ ἐγὼ θὰ θεραπεύσω τὰ συντρίμματα σας. Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Κύριος με τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἱερεμίας στὸν ἀποστατημένο λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Ἱερεμίας ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις μεγάλους προφήτες τοῦ Ἰσραὴλ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν κωμόπολη Ἀναθώθ. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Χελκίας καὶ ἦταν ἱερέας, ἀπὸ τὴν τάξη τῶν πρωθιερέων. Ἡ γέννηση τοῦ Ἱερεμίας τοποθετεῖται στὸ 650 π. Χ. Ἀνατράφηκε μέσα στὰ πλαίσια τῶν Μωσαϊκῶν παραδόσεων καὶ ἀπέκτησε τὸ προφητικὸ χάρισμα ἀπὸ τὸ Θεὸ σὲ ἀρκετὰ μικρὴ ἡλικία, γύρω στὰ 25. Πολλὲς φορὲς κινδύνευσε νὰ χάσει τὴν ζωὴ του, διότι μὲ τίς προφητεῖες του ἤλεγχε τὴν ζωὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κάποτε, μάλιστα, τοῦ ἀπαγόρευσαν νὰ μιλάει, ἀλλὰ αὐτὸς ὑπάγρευσε τοὺς λόγους του στὸν γραμματεὰ του Βαρούχ, ποὺ τοὺς ἀνέγνωσε στὸ λαό, μὲ ἀποτέλεσμα ὅλοι νὰ κηρύξουν νηστεία. Ὁ βασιλιάς, ὄμως, Ἰωακείμ δὲν ὑπάκουσε, καὶ ἦλθε καιρὸς ποὺ σύρθηκε ἀλυσοδεμένος ἀπὸ τὸ βασιλιὰ τῶν Χαλδαίων Ναβουχοδονόσορα. Ἐπίσης, ὁ Ἱερεμίας προφήτευσε καὶ γιὰ τὴν Νέα Διαθήκη: «Ἴδου ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῶ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῶ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν». Νά, ἔρχονται εὐτυχισμένες μέρες, λέει ὁ Κύριος, καὶ θὰ συνάψω με τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς Ἰουδαίους νέα διαθήκη. Οἱ πληροφορίες γιὰ τὸ ποῦ καὶ πότε πέθανε δὲν εἶναι σαφεῖς.

Ὁ Ἅγιος Βάτας ὁ Πέρσης ἱερομάρτυρας

Ανήκει καὶ αὐτὸς στὰ ἱερὰ θύματα, πὺ προσφέρθηκαν ὀλοκαυτώματα στὸ βωμὸ τῆς πίστεως στὴ χώρα τῆς Περσίας, κατὰ τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. Στὴν ἀρχὴ ἔζησε μέσα στὸν κόσμον, ἀλλὰ μὲ τέτοιο πνευματικὸ τρόπο, πὺ θὰ νόμιζε κάποιος ὅτι ἦταν ἐκτὸς κόσμου. Κατόπιν ἀκολούθησε τὴν ζωὴ τῶν μοναχῶν καὶ διακρίθηκε καὶ ἐδῶ μὲ ὅλες τὶς ἀσκητικὲς ἀρετές. Ἀλλ' ἦλθε ὁ καιρὸς τῶν διωγμῶν, καὶ ἡ θύελλά τους ἀπὸ τὶς πόλεις ἐπεκτάθηκε στὰ μοναστήρια. Ὁ θάνατος καὶ τὸ μαχαίρι, προχωροῦσαν καὶ στὴ Μονὴ πὺ ἦταν ὁ Βάτας. Τότε οἱ ἄλλοι μοναχοὶ προτίμησαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἐκεῖνος ὅμως, ἔκρινε ὅτι ὄφειλε νὰ σταθεῖ καὶ νὰ μαρτυρήσει, γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἄπιστοι δείγματα τῆς χριστιανικῆς γενναιότητος καὶ αὐταπάρνησης. Ὅταν λοιπὸν οἱ ἐχθροὶ εἶδαν ὅτι ὅλοι εἶχαν ἀναχωρήσει, ἡ ὀργὴ ὅλη καὶ ἡ μανία τους στράφηκε κατὰ τοῦ Βάτα. Ἀφοῦ τὸν κακοποίησαν ἄγρια, τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἀδελφὸ τοῦ ἄρχοντα Βαρζαναβᾶ, Ἰασδήχ. Αὐτός, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ τὸν Βάτα με ὑποσχέσεις τιμῶν καὶ ἀξιομάτων, διέταξε τὸ θάνατό του μὲ σκληρὰ βασανιστήρια. Οἱ δῆμιοι, ἀφοῦ ἐξάρθρωσαν τοὺς ὤμους του, τὸν ἔδειραν μὲ χοντρὰ ῥαβδιά, καὶ τοῦ ἔκοψαν μὲ μαχαίρια τὶς ὠμοπλάτες, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Φιλόσοφος

Πατρίδα του ἦταν ἡ Ἀλεξάνδρεια, καὶ καθὼς μᾶς διηγεῖται ὁ Μέγας Ἀντώνιος, μαρτύρησε ὡς ἑξῆς: Τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα πάνω σ' ἓνα κρεβάτι, πὺ βρισκόταν μέσα σ' ἓνα ὠραῖο κῆπο. Κατόπιν ἔφεραν μία πόρνη, πὺ μὲ ἐρωτικὰ λόγια καὶ ἄσεμνες χειρονομίες προσπαθοῦσε νὰ μιάνει τὸν Ἅγιο. Τότε ὁ Ἅγιος ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπει τὴν πόρνη καὶ ἔπειτα δάγκωσε τὴν γλῶσσα του, ὥστε τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὅταν πλησίασε στὸ πρόσωπό του ἡ πόρνη, ὁ φιλόσοφος τὴν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο καὶ στὰ ῥοῦχα. Ἡ πόρνη βλέποντας ἐπάνω της τὸ αἷμα, φοβήθηκε καὶ ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ αἰσχρὸ ἔργο της. Ἔτσι ὁ Ἅγιος νίκησε καὶ διαφυλάχτηκε μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Στὴ συνέχεια τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἀπῆλθε νικηφόρα στὰ οὐράνια σκηνώματα.

Ἡ Ὁσία Ἰσιδώρα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Σάββας

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν κρέμασαν ἐπάνω σὲ μία συκιά.

Ἐγκαίνια τῆς Νέας Ἐκκλησίας

Ἐδῶ στοὺς Συναξαριστὲς βρίσκουμε τὴν ἐξῆς φράση: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνεισέρχεται ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐκεῖθεν δὲ ἀπέρχεται μετὰ λιτῆς εἰς τὴν Νέαν Ἐκκλησίαν, ὅπου καὶ λειτουργεῖ».

Μνήμη Σεισμῶ

Ἡ συγκεκριμένη μνήμη τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ἀναφέρεται στὸν Σιναΐτικὸ Κώδικα 1097 καὶ λέγεται ὅτι ἔγινε τὸ 1201 καὶ ἀφανίστηκαν πολλὰ κελιά καὶ πύργοι (βλ. Δημητριάδου, Τυπικά, Β', σελ. 415).

Ὁ Ἅγιος Ἀφρικανὸς Ἐπίσκοπος Λουγδούνου

Ὁ Ἅγιος Μαῦρος ὁ ἱερομάρτυρας καὶ «οἱ σὺν αὐτῷ»

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye (σελ. 647) καλεῖται ἱερομάρτυρας καὶ στὸν Κώδικα Δ δ, II Κρυπτοφέρνης (φ. 59), ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία του, ἀπλῶς μάρτυρας.

Ὁ Ὅσιος Μιχαὴλ ὁ Θαυματουργὸς

Καὶ αὐτὸς ὁ Ὅσιος εἶναι ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Στὸν Ὅσιο αὐτό, ὑπάρχει Ἀκολουθία πλήρης στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1574 φ. 153α, ποὺ ἐξυμνοῦνται οἱ ἀσκητικὲς του ἀρετὲς καὶ οἱ θαυματουργικὲς δυνάμεις ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸν τάφο του.

Ὁ Ἅγιος Πανάρετος (+ 1793) Ἀρχιεπίσκοπος Πάφου τῆς Κύπρου

Γεννήθηκε στὴν Κύπρο καὶ ἡ μεγάλη του ἀρετὴ τὸν ἀνέδειξε Ἀρχιεπίσκοπο Πάφου. Ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ἁγία καὶ πολὺ ἀσκητικὴ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά, ἀφοῦ εἶχε προβλέψει - θεία χάριτι - τὸν θάνατό του. Λέγεται μάλιστα ὅτι, μετὰ τὸν θάνατό του ἔκανε καὶ θαύματα.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος ἀπὸ τὸ Νεοχώρι Θεσσαλονίκης

Τὸ ἀρχικό του ὄνομα ἦταν Ἀθανάσιος καὶ καταγόταν ἀπὸ τὸ Νεοχώριον τῆς Θεσσαλονίκης. Παιδί ἀκόμα, ἀσπάσθηκε μὲ τὴν βία τὸν Ἰσλαμισμό στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὄταν μεγάλωσε στὴν ἡλικία, ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἀκάκιος. Ἀργότερα ἐπανῆλθε στὴν Κων/πολη, ἐπεζήτησε τὸ μαρτύριο καὶ ἀφοῦ ποδοπάτησε τὸ τούρκικο φέσι του, μπροστὰ στὸν Ἱεροδικαστή, ἀποκήρυξε τὸν Ἰσλαμισμό. Ὁμολογώντας τὴν Χριστιανική του πίστη, βασανίστηκε σκληρὰ καὶ ἀποκεφαλίστηκε στὴν Κων/πολη τὴν 1η Μαΐου 1815. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Καισαρείας Μελέτιος. Ἀκολουθία κοινὴ μὲ τοὺς συνασκητὲς τοῦ Ἁγίου, δηλαδὴ τὸν Εὐθύμιο ἀπὸ τὴν Δημητσάνα καὶ τὸν Ἰγνάτιο ἀπὸ τὴν παλαιὰ Ζαγορά, ποὺ μαρτύρησαν στὴν Κων/πολη τὸ 1814, συνέγραψε ὁ Ἰβηρίτης Ὀνούφριος, ποὺ ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1862. Ἡ μνήμη τῶν τριῶν αὐτῶν Νεομαρτύρων τελεῖται στὴ Σκῆτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου τὴν 1η Μαΐου. Ἐπιστολὴ τοῦ ὀσιομάρτυρα αὐτοῦ, ποὺ ἀπευθύνθηκε τρεῖς μέρες πρὸ τοῦ μαρτυρίου του στὴν Κων/πολη πρὸς κάποιον πνευματικὸ του πατέρα, ἐκτυπώθηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν μοναχὸ Ἀκάκιο Προδρομίτη. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ χρονολογεῖται 27 Ἀπριλίου 1816 καὶ ὀδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μάρτυρας μαρτύρησε τὴν 1η Μαΐου 1816.

Ὁ Ὁσιος Νικηφόρος ὁ Χίος

Γεννήθηκε στὰ Καρδάμυλα τῆς Χίου τὸ 1750 ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ τὸ ἀρχικό του ὄνομα ἦταν Γεώργιος. Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἀφιερώθηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ διασωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ λοιμοῦ. Μπῆκε στὴ Νέα Μονὴ σὰν δόκιμος καὶ διέπρεψε στὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν εὐσέβεια, καθὼς ἐπίσης διακρίθηκε γιὰ τὴν εὐφυΐα καὶ τὴν φιλομάθειά του. Γι' αὐτὸ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὸν ἔστειλαν στὴ Χώρα, ὅπου μὲ τὴν χειραγωγία τοῦ τότε διδασκάλου Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, τοῦ ἐξ Ἑβραίων, μορφώθηκε καλὰ καὶ ἔπειτα ἔγινε διδάσκαλος στὴ σχολὴ αὐτὴ, ἐπὶ σχολαρχείας Ἀθανασίου τοῦ Πάριου. Στὴ σχολὴ δίδαξε μέχρι τὸ 1802, ὅποτε ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τῆς Νέας Μονῆς σὰν ἡγούμενος καὶ συνέγραψε τὴν Ἱστορία της. Ἄλλ' ἡ ἀκαταστασία στὴ Μονὴ καὶ οἱ ἀντιδράσεις γιὰ τὴν διακυβέρνησή της, τὸν ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ καὶ κατέφυγε στὰ Ῥέστα στὸ μονύδριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου μόναζε καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὰ Ἄγραφα. Κάποτε ὅμως ἀρρώστησε στὴ Χώρα στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του καὶ πέθανε ἀφοῦ ἔζησε Ὁσία ζωὴ, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1821.

Οἱ Ἅγιοι Εὐθύμιος ὁ Πελοποννήσιος καὶ Ἰγνάτιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Γιὰ μὲν τὸν πρῶτο βλέπε βιογραφία του 22 Μαρτίου, γιὰ δὲ τὸν δεύτερο 8 Ὀκτωβρίου, ὅπου καὶ οἱ κυρίως μνήμες τῶν ἁγίων αὐτῶν.

Ὁ Ὁσιος Παφνούτιος Μποραβίας (Ῥῶσος)

ὁ Θεοφόρος καὶ θαυματουργὸς (+ 1479).

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Μπολτίνκ

Ῥώσος (+ 13ος αἰ.).

Ὁ Ἅγιος **Asarh** (Οὐαλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 02

- Ανακομιδή Λειψάνων Αγίου Αθανασίου
- Οί Άγιοι Έσπερος, Ζωή και τὰ τέκνα τους Κυριακός και Θεόδουλος
- Ο Όσιος Ιορδάνης ό Θαυματουργός
- Ο Όσιος Σάββας επίσκοπος Δαφνουσίας

Ανακομιδή Λειψάνων Αγίου Αθανασίου

Η γιορτή του Μεγάλου Αθανασίου είναι στις 18 Ιανουαρίου. Σήμερα, όμως, γιορτάζουμε την ανακομιδή των λειψάνων αυτού του γίγαντα της Ορθοδοξίας μας. Σύμφωνα όμως με τον Κώδικα των Κανονικών και το δίστιχο του Λαυριωτικού Κώδικα 70, ή κυρίως μνήμη του Αγίου Αθανασίου, πρέπει να γιορτάζεται σήμερα, όπου και ιστορικά αποδεδειγμένη ή κοίμησή του, και όχι ή ανακομιδή των λειψάνων του, γεγονός για το οποίο δεν έχουμε την παραμικρή ιστορική αναφορά. Αξιοσημείωτο είναι επίσης, ότι και όλη ή ανέκδοτη ποιητική ύμνολογία κατά την 2α Μαΐου περιστρέφεται στην έτήσια μνήμη του και όχι στην ανακομιδή των λειψάνων του, για την οποία ούτε απλή αναφορά γίνεται. Για ποιό λόγο όμως καθιερώθηκε ή κυρίως μνήμη του την 18η Ιανουαρίου, μ' αυτή του Αγίου Κυρίλλου, δεν γνωρίζουμε. Το πιθανότερο όμως είναι, για τον λόγο που καθιερώθηκε και ή γιορτή των τριών ιεραρχών. Η Εκκλησία απέδωσε πολλές τιμές στον Άγιο Αθανάσιο, διότι αναδείχθηκε ό ήρωϊκότερος των Άγιων και ό αγιότερος των ήρώων. Να πως τον χαιρετίζουν οι εκκλησιαστικοί ύμνοι: «ώς την μεγάλην της Εκκλησίας σάλπιγγα, των αρετών κανόνα, τον νοῦν τον περίβλεπτον, των Πατριαρχών την κρηπίδα, την όξυτάτην γλώσσαν, τον διαυγή όφθαλμόν, τον λαμπτήρα τον φαεινότατον, τον πέλεκυν τον κόπτοντα πᾶσα ὕλην αἱρέσεων και καταφλέγοντα τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύματος». Και ακόμα «ώς τον ἀπερίτρεπτον στῦλον, τον ἄσειστον πύργον, τον χρυσορρόαν Νεῖλον, της ἀθανασίας τον ἐπάννυμον, τον πυρσόν τον μετάρσιον, τον ἀκατάβλητον πύργον, τον ταξιάρχην θεολέκτου παρατάξεως, τον θεοφόρον της χάριτος ποταμόν, αρχιερέων τὸ κλέος, ἀριστεὰ τον ἀήττητον, τον συγκόψαντα τὰς φάλαγγας των αἱρέσεων τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, τον στήσαντα της Ορθοδοξίας τὰ τρόπαια καθ' ὅλην την οἰκουμένην». Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά του Μ. Αθανασίου και ἄς αγωνιστοῦμε να τον μιμηθοῦμε.

Οί Άγιοι Έσπερος, Ζωή και τὰ τέκνα τους Κυριακός και Θεόδουλος

ΟΙ Άγιοι αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια του αυτοκράτορα Ἀδριανού, τον 2ο μ.Χ. αἰῶνα. Κατάγονταν ἀπὸ την Παμφυλία, και ἀνήκαν σὰν δούλοι στον Κάταλλο τὸ Ρωμαῖο και την γυναῖκα του Τετραδία. Αὐτοὶ λοιπόν, δὲν ἐπέτρεπαν στή οικογένεια να προσεύχεται και να ψάλλει. Πολλές φορές μάλιστα, τοὺς ἔδιναν διαταγές για ἔργα που δὲν ἐπέτρεπε ό Νόμος τοῦ Εὐαγγελίου. Όταν κάποτε ή σύζυγος τοῦ κυρίου τους Τετραδία ἔκανε γιό, ό Κάταλλος θέλησε να γιορτάσουν τὸ γεγονός όλοι οι δούλοι του. Διέταξε λοιπόν, σε

κοινὸ τραπέζι, νὰ γευθοῦν ὅλοι ἀπὸ τὰ ἄφθονα εἰδωλόθυτα καὶ τὸ κρασί. Ὁ Ἑσπερος, μαζὶ μὲ τὴν Ζωὴ καὶ τὰ παιδιά τους Κυριακὸ καὶ Θεόδουλο, περιορίστηκαν σὲ ξηροφαγία. Ὁ Κάταλλος, πὺν πρόσεξε τὴν στάση τους, διέταξε νὰ φᾶνε διὰ τῆς βίας. Ἀλλ' ἡ ἁγία οἰκογένεια ἀρνήθηκε, καὶ δήλωσαν ὅτι λυποῦνται πὺν αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ ὑπακούσουν στὸν κύριό τους. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Κάταλλος, ἀναψε μεγάλο κλίβανο, καὶ ἀφοῦ τὸν πύρωσε καλά, ἔριξε καὶ τοὺς τέσσερις μάρτυρες μέσα. Ὅταν ὅμως τὸ πρῶν ἀνοιξαν τὸν κλίβανο, ἦταν μὲν νεκροὶ καὶ οἱ τέσσερις, ἀλλὰ χωρὶς τὰ λείψανά τους νὰ καοῦν. Ὁ θάνατος τοὺς βρῆκε, μέσα σὲ ἐγκάρδια δέηση πρὸς τὸν Θεό.

Ὁ Ὅσιος Ἰορδάνης ὁ Θαυματουργὸς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Σάββας ἐπίσκοπος Δαφνουσίας

Ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου αὐτοῦ ἀγνοεῖται σὺν Συναξαριστῇ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιᾶ. Ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστῇ Delehaye, ἀλλὰ χωρὶς βιογραφικὸ σημεῖωμα. Στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα ὅμως, 70 φ. 2026, βρίσκεται τὸ ἐξῆς ὑπόμνημα: «Οὗτος διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, τὴν κατὰ Θεόν, ἦν ἐκ βρέφους ἐνεδείξατο ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ καὶ σεμνότητι καὶ φόβῳ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν ἐπίσκοπος Δαφνουσίας ψήφῳ συνοδικῇ καθίσταται, καὶ τοὺς οἰάκας τοῦ θρόνου ἀναλαβὼν πάντας ἐξεπαίδευσε ἐμμένειν τῇ ἀληθινῇ καὶ εὐλαβεῖ πίστει καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπέστρεψε καὶ βάπτισε. Καὶ οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς βιώσας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, Ὅν ἐκ βρέφους ἐπόθησεν».

Αγιολόγιον - Μάϊος 03

- Οί Άγιοι Τιμόθεος και Μαύρα
- Οί Άγιοι Διόδωρος και Ροδοπιανός ό Διάκονος
- Ό Άγιος Πέτρος ό Θαυματουργός Αρχιεπίσκοπος Άργους και Ναυπλίου
- Οί Άγιοι είκοσιεπτά Μάρτυρες
- Ό Άγιος Άχμэт ό Κάλφας
- Ό Άγιος Οικουμενίος ό Θαυματουργός έπίσκοπος Τρίκκης
- Ανακομιδή Λειψάνων Όσίου Λουκά
- Η Άγία Ξενία ή Μεγαλομάρτυς και θαυματουργή
- Ό Άγιος Παμβός «καθολικός Γεωργίας»
- Ό Όσιος Θεοδόσιος ό Ρώσος
- Οί Άγιοι Άναστασία και Χριστόδουλος Νεομάρτυρες

Οί Άγιοι Τιμόθεος και Μαύρα

Η κωμόπολη Παναπέα τής Αιγύπτου ήταν ή γενέτειρα τών δυό συζύγων, του Τιμοθέου και τής Μαύρας. Ό Τιμόθεος, με την συγκατάθεση τής Μαύρας, έγινε ιερέας και εκτελούσε την ιερατική του διακονία με θερμότατο ζήλο. Αυτό, όμως, προξένησε μεγάλη άνησυχία στους ειδωλολάτρες, και τον κατήγγειλαν στον άδίστακτο ειδωλολάτρη έπαρχο Αρρίανό. Αυτός απείλησε και διέταξε τον Τιμόθεο να κάψει δημόσια τὰ ιερά του βιβλία. Η απάντηση που έδωσε ό Τιμόθεος ήταν απάντηση πραγματικού ιερέα, με αυταπάρηση. «Αδύνατο, είπε, είναι, έπαρχε, να τὰ κάψω. Τὰ βιβλία αυτά είναι για μένα τὰ ιερά πνευματικά μου όπλα και έφόδια. Και καθώς ό στρατιώτης στη μάχη δέν παραδίδει τὰ όπλα του στον έχθρό, διότι άλλιώς θεωρείται νικημένος, λιποτάκτης, έτσι και έγώ δέν μπορώ να σου τὰ παραδώσω. Δίνω την ζωή μου, αλλά τὰ ιερά μου βιβλία δέν τὰ παραδίδω. Κάνε ό,τι νομίζεις». Έξαγριωμένος από την απάντηση ό Αρρίανός διέταξε να τον βασανίσουν άνελέητα. Πράγματι, με τροχό του έσχισαν τις σάρκες και του έσπασαν τὰ κόκαλα. Όταν τó έμαθε αυτό ή γυναίκα του Μαύρα, με πόνο στην καρδιά, αλλά και ευτυχία, τον συνάντησε, του έδωσε θάρρος, αλλά και ή ίδια όμολόγησε την πίστη της, μπροστά στον άδίστακτο έπαρχο. Όποτε αυτός, μανιασμένος, διέταξε και τους θανάτωσαν με σταυρικό θάνατο. Έτσι, τὰ στεφάνια του γάμου τους μετατράπηκαν σε στεφάνια αιώνιας δόξας.

Οί Άγιοι Διόδωρος και Ροδοπιανός ό Διάκονος

Έζησαν στα χρόνια του βασιλιά Διοκλητιανού (302) και για την πίστη τους στον Χριστό υπέμειναν πολλές βρισιές και μαστιγώσεις από τους στρατιώτες τής πόλης Αφροδισίας της Καρίας (χώρα τής Μ. Ασίας, που καταλάμβανε την νοτιοδυτική γωνία της, απέναντι του χώρου μεταξύ τών νησιών Σάμου και Ρόδου). Τελικά λιθοβολήθηκαν από τους ίδιους και έτσι παρέδωσαν την ψυχή τους στον στεφανοδότη Θεό.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Ἄργους καὶ Ναυπλίου

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 9ου καὶ τὶς ἀρχές τοῦ 10ου μ.Χ. αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κων/πολη, καὶ οἱ γονεῖς του, ἄνθρωποι εὐσεβεῖς, εἶχαν ἀσπασθεῖ τὸν μοναχικὸ βίον μαζί μὲ τὰ δύο τους παιδιά Παῦλο καὶ Διονύσιο. Ἀργότερα, τοὺς ἀκολούθησαν καὶ τὰ δύο μικρότερα, Πέτρος καὶ Πλάτων. Ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ὁ Α΄, ἐκτιμῶντας τὰ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ Πέτρου, θέλησε νὰ τὸν κάνει ἐπίσκοπο Κορίνθου. Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καὶ τότε ὁ Νικόλαος πρότεινε τὸν ἀδελφὸ αὐτοῦ Παῦλο, μαζί μὲ τὸν ὁποῖο κατέβηκε στὴν Κόρινθο καὶ ὁ Πέτρος, ὅπου καὶ ἠσύχαζε. Ἄλλ' ὅταν πέθανε ὁ ἐπίσκοπος Ἄργους, οἱ Ἄργεῖοι καὶ οἱ Ναύπλιοι, ἦλθαν σ' αὐτὸν - πὺν ἡ φήμη τῆς πνευματικότητάς του εἶχε ἐξαπλωθεῖ σ' ὅλη τὴν Πελοπόννησο - καὶ τὸν παρακάλεσαν θεομὰ ν' ἀναλάβει τὴν ἐπισκοπὴ τους. Ὁ Πέτρος δέχτηκε μὲ πολλὴ βία. Ὅταν ὅμως ἀνέλαβε, ἔγινε ὑπόδειγμα τέλειου πνευματικοῦ ποιμένα. Φάνηκε προστάτης τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, ἐλεήμων, δίνοντας μὲ ἀπλοχεριὰ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα στοὺς φτωχοὺς καὶ πεινασμένους, ἐλευθέρωνε αἰχμαλώτους καὶ ἄλλα πολλά. Ἐζησε 70 χρόνια καὶ πέθανε εἰρηνικὰ μετὰ τὸ 920. Ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε, ὅτι ὁ ἅγιος Πέτρος ἔκανε πολλὰ θαύματα μετὰ τὸ θάνατό του, διὰ τοῦ μύρου πὺν ἔβγαινε ἀπὸ τὸν τάφο του.

Οἱ Ἅγιοι εἰκοσιεπτὰ Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Ἀχμέτ ὁ Κάλφας

Ἦταν μωαμεθανὸς στὸ θρησκευμα καὶ ὑπηρετοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολη σὰν γραφέας τοῦ «δευτεράρη», ἐπικαλούμενος Πατσουρούνης. Στὸ σπίτι του εἶχε σὰν ὑπηρέτρια κάποια χριστιανὴ Ῥωσίδα, στὴν ὁποία ἐπέτρεπε νὰ τελεῖ ἐλεύθερα τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα στοὺς ναοὺς. Ὁ ἴδιος βαπτίσθηκε κρυφὰ καὶ ἔγινε χριστιανός. Σὲ κάποια ἐπίσημη συζήτηση, πὺν ἔγινε μὲ μορφωμένους μωαμεθανοὺς ἰσχυρίστηκε ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ Χριστιανικὴ καὶ ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Τότε καταγγέλθηκε στὶς τουρκικὲς ἀρχές, συνελήφθη καὶ ἀπαγχονίστηκε στὶς 3 Μαΐου 1682 στὸ Κεάτχανε Μπαξέ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ μαρτύριό του συνέγραψε ὁ Ἱ. Καρυοφύλλης. Στὸ Μικρὸ Εὐχολόγιο, στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καὶ στὸ Ἀγιολόγιο τοῦ Σ. Εὐστρατιάδη, ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἀναφέρεται τὴν 24η Δεκεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Οἰκουμένιος ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Τρίκκης

Υπάρχει κάποια σύγχυση σχετικῶς μὲ τὰ βιογραφικά του στοιχεῖα. Τὰ σχετικῶς ἐπικρατέστερα εἶναι, ὅτι ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα (995 μ.Χ.). Μελέτησε ὅλους τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδείχτηκε ἄριστος ἐρμηνευτὴς τῶν ἁγίων Γραφῶν. Συγχρόνως συνέγραψε Ἑρμηνεῖες στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, στὶς 14 Ἐπιστολές τοῦ Παύλου καὶ στὶς 7 Καθολικές. Ἔτσι ἀφοῦ ἐκτιμήθηκε ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του γιὰ τὸ ἄμεμπτο ἦθος του καὶ τὴν μεγάλη ἐξωτερικὴ του μόρφωση προκρίθηκε γιὰ τὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Τρίκκης (στὴ Θεσσαλία), τὸν ὁποῖο ἐκόσμησε σὰν καλὸς Ποιμένας καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Χριστοῦ μαθητῆς, καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ὁσίου Λουκᾶ

Τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἁγία Ξενία ἢ Μεγαλομάρτυς καὶ θαυματουργή

Γεννήθηκε στὴν Καλαμάτα τῆς Πελοποννήσου τὸ 291. Οἱ γονεῖς της ὀνομαζόταν Νικόλαος καὶ Δέσποινα, ἦταν εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Ἰταλίας. Ἐξ αἰτίας ὅμως τῶν συνεχῶν καὶ σκληρῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν στὰ χρόνια ἐκεῖνα, κατέφυγαν στὴν Καλαμάτα καὶ ἐγκαταστάθηκαν σὲ κάποιο ἀγρόκτημα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, διότι ὁ πατέρας της ἦταν γεωργός. Ἀπὸ μικρῆ ἡ Ξενία στόλιζε τὴν ψυχὴ της μὲ νηστείες, ἐγκράτεια, σιωπὴ, τακτικὴ προσευχή, σεμνότητα ὁμιλίας, δάκρυα καὶ ἀγρυπνίες. Ἐπίσης βοηθοῦσε μὲ ὅλη της τὴν δύναμη τοὺς φτωχοὺς, τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ. Ὁ ἑπαρχος τῆς Καλαμάτας Δομετιανός, ὅταν κάποτε τὴν συνάντησε τυχαία, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της καὶ θέλησε νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Ἀλλ' ἡ Ξενία ἀρνήθηκε σθεναρὰ ν' ἀλλάξει τὴν πίστη της καὶ νὰ γίνεῖ γυναῖκα εἰδωλολάτρη ἄρχοντα. Τότε ὁ Δομετιανός τὴν βασάνισε μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο, καὶ ὅταν εἶδε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἀλλάξει τὸ φρόνημά της, τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε στὶς 3 Μαΐου τοῦ ἔτους 318 μ.Χ. Μετὰ τὸν θάνατό της ἡ Ἁγία - μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ - ἐπετέλεσε πολλὰ θαύματα. (Ἡ Ἁγία αὐτὴ δὲν ἀναφέρεται στοὺς Συναξαριστές).

Ὁ Ἅγιος Παμβὸς «καθολικὸς Γεωργίας»

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸ ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 88 καὶ γιορτάζεται στὴ Γεωργία τῆς Ῥωσίας τὴν 3ῃ Μαΐου.

Ὁ Ὁσῖος Θεοδόσιος ὁ Ῥώσος

Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Σπηλαίου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ῥωσικῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς (+

1074).

Οἱ Ἅγιοι Ἀναστασία καὶ Χριστόδουλος Νεομάρτυρες

Οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ (+ 1821).

Αγιολόγιον - Μάϊος 04

- Ἡ Ἁγία Πελαγία
- Ὁ Ὅσιος Ἰλάριος ὁ Θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι Ἀφροδίσιος, Μίσδας (ἡ Μελής), Μακρόβιος, Οὐαλεριανός, Λεόντιος, Ἀντωνῖνος (ἡ Ἀντώνιος) καὶ τὸ ὑπόλοιπο ἅγιο πλῆθος, πὺ μαρτύρησαν στὴ Σκυθούπολη
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου, φίλου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς
- Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μηδικίου
- Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος πὺ ἠσύχαζε στοὺς ἐρημικότερους τόπους τοῦ Ἄθωνος
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου

Ἡ Ἁγία Πελαγία

Κατοικοῦσε στὴ Ρώμη, ἀλλὰ ἡ καταγωγὴ τῆς ἦταν ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας. Τότε αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Διοκλητιανός, καὶ ἡ Ρώμη ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἡ ἀκρόπολη τῆς εἰδωλολατρίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ παρουσία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἦταν αἰσθητὴ. Ἡ Πελαγία, λοιπόν, εἶδε σὲ ὄραμα ἕναν ἐπίσκοπο, πὺ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὴν βαπτίσει. Ὅταν ξύπνησε, πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, μὲ πρόσχημα ὅτι θὰ πάει στὴν τροφὸ τῆς. Ἀλλὰ αὐτὴ πῆγε στὸν τότε ἐπίσκοπο Ρώμης Λίνο καὶ βαπτίσθηκε χριστιανῆ. Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν ἀνεκλάλητη. Ἀφοῦ παρέδωσε τὴν πολυτελὴ τῆς ἐνδυμασία στὸν ἐπίσκοπο γιὰ νὰ τὴν πουλήσει καὶ νὰ διαθέσει τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς, ντύθηκε τὴν στολὴ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ ἔπειτα πῆγε στὴν τροφὸ τῆς. Αὐτὴ μόλις τὴν εἶδε, ἔξεμανη καὶ τὴν ἔδιωξε. Ἡ Πελαγία ἀποφάσισε τότε νὰ πάει στὴ μητέρα τῆς, ἐλπίζοντας στὴ μητρικὴ τῆς στοργή. Ὅταν, ὅμως, τὴν εἶδε ἡ μητέρα τῆς μ' αὐτὰ τὰ ῥοῦχα, ἀναστατώθηκε. Μὲ δάκρυα πολλὰ τὴν ἰκέτευε νὰ ἐπανέλθει στὴν ἀρχικὴ τῆς κατάσταση. Ἡ Πελαγία λυπήθηκε, ἀλλὰ στάθηκε ἀμετακίνητη στὸ φρόνημά τῆς. Αὐτὸ μόλις τὸ ἔμαθε ὁ γιὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ, πὺ ἦταν ἀρράβωνιαστικὸς τῆς Πελαγίας, ἀπὸ τὴν λύπη τοῦ αὐτοκτόνησε. Ὁ Διοκλητιανὸς δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψει ὅτι αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ γιοῦ τοῦ ἦταν ἡ Πελαγία. Γι' αὐτὸ καὶ δὲ δίστασε νὰ τὴν θανατώσει μέσα σ' ἕνα χάλκινο πυρακτωμένο βόδι. Ἔτσι, ἡ καλλιπάρθενος Πελαγία ἀξιώθηκε νὰ συναντήσῃ τὸ λυτρωτὴ καὶ νυμφίο τῆς Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Ἰλάριος ὁ Θαυματουργός

Ἡ θερμότητα τῆς πίστεως καὶ ἡ καθαρότητα τῆς ζωῆς του, τὸν ἀνέδειξαν πολὺ νωρὶς ἄξιο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Θεὸς μάλιστα, τὸν ἀξίωσε καὶ νὰ θαυματουργεῖ. Θεράπευσε παραλυτικούς καὶ χωλοὺς, ἔλυσε μὲ τὴν προσευχὴ του τὴν ἀνομβρία καὶ πολλοὺς δαιμονισμένους ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν μάστιγά τους, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα ἀποσύρθηκε σὲ ἐρημικὸ τόπο, ὅπου ζοῦσε μέσα

σὲ μία καλύβη. Ἐκεῖ μελετοῦσε καὶ προσευχόταν, ἀγωνιζόμενος νὰ καταρτίσει πνευματικότερα τὸν ἑαυτό του, μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου. Ἐπειτα ἐμφανίστηκε καὶ πάλι μέσα στὴν κοινωρία, ἐξακολουθώντας τὴν διδασκαλία καὶ τὶς θεραπείες. Μετὰ ἀπὸ κοινὴ ἀπαίτηση, δέχτηκε νὰ χειροτονηθεῖ ἱερέας. Στὸ νέο αὐτὸ ἱερὸ ὑπόδημα, ἐξετέλεσε εὐσυνεῖδητα ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ καλοῦ πρεσβυτέρου. Ὑπῆρξε πατέρας καὶ διδάσκαλος, φίλος τῆς ἀλήθειας, ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπόδειγμα πνευματικῆς γλώσσας, συναναστροφῆς, καὶ ζωῆς ἀμέμπτου. Αναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ, καταγινόμενος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, μὲ τέτοια θεάρεστα ἔργα.

Οἱ Ἅγιοι Ἀφροδίσιος, Μίσδας (ἢ Μελής), Μακρόβιος, Οὐαλεριανός, Λεόντιος, Ἀντωνῖνος (ἢ Ἀντώνιος) καὶ τὸ ὑπόλοιπο ἅγιο πλήθος, ποὺ μαρτύρησαν στὴ Σκυθούπολη

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ παρουσιάστηκαν αὐθόρμητα στὸν ἄρχοντα τῆς χώρας τους καὶ τοῦ ἔκαναν δριμύτατη παρατήρηση γιὰ τὶς ἀπάνθρωπες ἐνέργειές του κατὰ τῶν χριστιανῶν. Κατόπιν συνέτριψαν τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων καὶ προκάλεσαν τὸν θυμὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν μὲ πέτρες καὶ ῥόπαλα καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουν ὅλους. Τὰ δὲ λείψανά τους, τὰ παρέλαβαν οἱ Χριστιανοί, τὰ ἔθαψαν μὲ τιμὲς καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ ἀνήγειραν ναό. Ἡ δὲ σύναξή τους τελεῖται στὸ ἀποστολεῖο τοῦ Ἰακώβου Ἀδελφοθεοῦ, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν σεβασμιό οἶκο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στοὺς Χαλκοπρατεῖους.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου, φίλου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς

Ἡ ἀνακομιδὴ αὐτὴ ἔγινε ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ τὸ 890. Τελεῖται δὲ αὐτῶν ἡ Σύναξις στὴ Μονὴ ποὺ ἔκτισε ὁ προαναφερόμενος βασιλιάς καὶ εἶναι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Ἐπίσης συνορτάζονται καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας μέσα στὴ Μονὴ (βλέπε καὶ 17 Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μηδικίου

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀναχώρησε στὰ ὄρη (ἐπὶ Πατριάρχου Ταρασίου, 784-806), καταγινόμενος μὲ νηστεῖες καὶ προσευχὲς γιὰ τὴν εἰρήνην μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις ἔγινε ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ Μηδικίου, ποὺ βρίσκεται στὰ Μουδανιά. Τὸ 814 ἐπὶ Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου, ἐξορίστηκε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι του, διότι ἦταν προσκυνητὴς τῶν ἁγίων εἰκόνων. Τελικὰ, μετὰ ἀπὸ πολλὰς κακουχίας καὶ ταλαιπωρίες, κλείστηκε μέσα σὲ μία σκοτεινὴ φυλακὴ, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε.

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος πὺν ἠσύχαζε στοὺς ἐρημικότερους τόπους τοῦ Ἄθωνος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἔζησε κατὰ τὸν 11ο αἰῶνα μ.Χ. Διακρίθηκε μεταξὺ τῶν ἀσκητικότερων ἀνδρῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἀσχολήθηκε μὲ πολὺ ζῆλο στὰ ζητήματα τῆς ἄκρας ἐγρήγορσης τοῦ νοῦ, τῆς ὑπερκόσμιας ὕψωσης τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μεταρσίου καὶ ἀπερισπάστου προσευχῆς. Τὶς κατάλληλες μεθόδους γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, συμπεριέλαβε στὸ ἔργο του περὶ νοερᾶς προσευχῆς (Φιλοκαλία).

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς ἡμέρες τῆς βασιλείας Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τὸ ἔτος 937.

Άγιολόγιον - Μάϊος 05

- Ἡ Ἁγία Εἰρήνη ἡ Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Μαδύτου
- Οἱ Ἅγιοι Νεόφυτος, Γάϊος καὶ Γαϊανός
- Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου
- Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι Εἰρηναῖος, Εἰρήνη καὶ Περεγρῖνος
- Ὁ Ὅσιος Μιχαῖας

Ἡ Ἁγία Εἰρήνη ἡ Μεγαλομάρτυς

Μεγάλο παράδειγμα πίστεως στὸν Ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεὸ ἀποτελεῖ ἡ Εἰρήνη. Γεννήθηκε στὴν πόλη Μαγεδῶν τῆς Περσίας καὶ τὸ πρῶτο τῆς ὄνομα ἦταν Πηνελόπη. Ὁ πατέρας τῆς ὀνομαζόταν Λικίνιος καὶ ἦταν ἑπαρχος, ἡ δὲ μητέρα τῆς Λικινία. Ἀπὸ ἕξι χρονῶν ἡ Πηνελόπη ἄρχισε τὴν γραμματικὴ τῆς ἐκπαίδευση, σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς τῆς, τὸν Ἀπελλιανό. Τῆς ἔμαθε πολλὰ ὁ σοφὸς διδάσκαλος. Ἕνα, ὅμως, δὲν τῆς ἔμαθε. Γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωσε μίᾳ ἀπλῆ χριστιανῆ ὑπηρέτρια τοῦ Λικινίου, πού μὲ τὴν θεία χάρη κατέκτησε τὴν καρδιὰ τῆς ἀρχοντοκόρης. Ἡ Πηνελόπη ἔνιωσε μεγάλη χαρὰ πού ἔμαθε τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια τῆς ζωῆς καὶ ἐπεδίωξε ἀμέσως νὰ βαπτισθῆι χριστιανῆ. Πῆρε τὸ ὄνομα Εἰρήνη καὶ συγχρόνως τὸ σταυρὸ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡ Εἰρήνη ἄρχισε μίᾳ πνευματικῆ πορείᾳ, πού περνᾷ διὰ μέσου πυρὸς καὶ σιδήρου. Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τῆς τὴν ἔβαλε στὰ πόδια ἀγρίου ἀλόγου, νὰ τὴν σκοτώσει μὲ κλωτσιές. Ἀλλὰ τὸ ἄλογο στράφηκε ἐναντίον του καὶ σκότωσε αὐτόν. Τότε ἐπικράτησε μεγάλη σύγχυση μεταξὺ τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη τοὺς καθυσύχασε μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Δηλαδή, ὅλα εἶναι δυνατὰ σ' ἐκεῖνον πού πιστεύει. Καὶ πράγματι, μὲ θαυμαστὴ πίστη προσευχήθηκε, καὶ ὁ πατέρας τῆς σηκώθηκε ζωντανός. Τότε, οἰκογενειακῶς ὅλοι βαπτίσθηκαν χριστιανοί. Τῆς Εἰρήνης οἱ δοκιμασίες καὶ τὰ μαρτύρια ἦταν πολλὰ. Ἀλλὰ πάντα ἔβγαινε ζωντανὴ μέσα ἀπὸ αὐτά, διότι εἶχε μεγάλη καὶ ζωντανὴ πίστη. Περιόδευσε σὲ ἀρκετοὺς τόπους καὶ δίδαξε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἰδιαίτερα μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τῆς.

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Μαδύτου

Ἐζησε τὸν 10ο μ.Χ. αἰῶνα καὶ καταγόταν ἀπὸ τοὺς Ἐπιβάτες τῆς Θράκης. Ὁ πατέρας του ἦταν εὐπόρος καὶ ὀνομαζόταν Νικήτας. Ὁ Εὐθύμιος ἀπὸ παιδὶ ζοῦσε ζωὴ σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, προσευχόταν ἐγκάρδια καὶ ἀγαποῦσε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντες. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὁ Εὐθύμιος, ἀφοῦ ἀποσύρθηκε σὲ μοναστήρι, ἀφιερώθηκε στὸ μοναχικὸ βίον καὶ διέπρεψε στοὺς πνευματικὸς ἀγῶνες. Κατόπιν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι του, καὶ ἀπομονώθηκε γιὰ ἀκόμα αὐστηρότερη καὶ

σκληρότερη ασκητική ζωή. Όταν χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Μαδύτου, ποιίμανε τὴν Ἐκκλησία μέχρι πὺν πέθανε, σὰν ἀληθινὸς ποιμένας μὲ πολλὰ ἔργα φιλανθρωπίας. Μετὰ τὸν ὄσιο θάνατό του, δοξάστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ κάνει θαύματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουμε ἀπὸ τὸ ἐγκώμιο πρὸς αὐτὸν τοῦ Γεωργίου Κυπρίου, μετέπειτα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, πὺν ἔγραψε μὲ αἴτηση τοῦ Ἀθηνῶν Μελετίου, πὺν προήδρευε τότε τῆς Ἐκκλησίας Μαδύτου καὶ Κοίλης.

Οἱ Ἅγιοι Νεόφυτος, Γάϊος καὶ Γαϊανός

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Ἡ σύναξις αὐτῶν τελεῖται στὸν σεβάσμιο ναὸ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐν τοῖς Δαρείου.

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ θαυματουργός

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ γεννήθηκε στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1384. Ἐμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα σὲ μικρὴ ἡλικία μαζί μὲ τὰ ἄλλα ἀδελφία του, τὴν δὲ φροντίδα τους, μετὰ τὸν Θεὸ, ἀνέλαβε ἡ εὐσεβῆς μητέρα του. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν εἰσηλθε στὴν ἀκμάζουσα τότε ἱερὰ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ ὄρους τῶν Ἀμώμων (Καθαρῶν) τῆς Ἀττικῆς. Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ἀκολούθησε μὲ ἔνθεο ζῆλο τὸν Χριστό, καὶ διέπρεψε μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του καὶ τοὺς πόνους τῆς ἀθλήσεώς του στὸ ὄρος τῶν Ἀμώμων Ἀττικῆς (Περιοχὴ Νέας Μάκρης). Ἀξιώθηκε ἀκόμα νὰ λάβει τὸ μέγα Μυστήριον τῆς ἱερωσύνης καὶ τὸ χάρισμα νὰ ὑπηρετεῖ τὸ ἅγιο θυσιαστήριον, σὰν ἄγγελος Θεοῦ, μὲ φόβο Θεοῦ καὶ πολλὴ κατάνυξη. Στὶς 14 Σεπτεμβρίου, γιορτὴ τῆς ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ 1425, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἕνα ἀσκητήριό του στὴ Μονή, τὴν εἶδε τελείως κατεστραμμένη καὶ χωρὶς Πατέρες, (εἶχαν σφαγιασθεῖ ἀπὸ βαρβάρους Τούρκους), συνελήφθη καὶ ἄρχισαν τὰ μαρτυρία του, πὺν τελείωσαν στὶς 5 Μαΐου 1426, ἡμέρα Τρίτη καὶ ὥρα 9.00' τὸ πρωί. Τὸν κρέμασαν ἀνάποδα σ' ἕνα δένδρον, πὺν σώζεται ἀκόμα, τὸν κάρφωσαν στὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι, καὶ τέλος τὸ καταπληγωμένο καὶ μαρτυρικὸ σῶμα του τὸ διαπέρασαν μὲ ἀναμμένο ξύλον καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν στεφανοδότῃ Χριστό. Ἡ εὕρεση τῶν μαρτυρικῶν του λειψάνων, ἔγινε στὶς 3 Ἰανουαρίου 1950. Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ γιορτάζεται δυὸ φορές τὸ χρόνο, στὶς 3 Ἰανουαρίου ἢ εὕρεση τῶν τιμίων λειψάνων του, καὶ στὶς 5 Μαΐου τὸ μαρτυρικὸ του τέλος.

Οἱ Ἅγιοι Εἰρηναῖος, Εἰρήνη καὶ Περεγρῖνος

Μαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ἀρνούμενοι νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, διὰ πυρός στὴ Θεσσαλονίκη.

Όσιος Μιχαίας

Μαθητής Αγ. Σεργίου, Ρώσος (+ 1385).

Αγιολόγιον - Μάϊος 06

- Ὁ πολὺαθλος Ἰώβ
- Οἱ Ὅσιοι Μάμας, Παχώμιος καὶ Ἰλαρίων
- Ὁ Ἅγιος Δημητρίων
- Οἱ Ἅγιοι Δάναξ, Μέσιρος καὶ Θερινός (ἢ Θηριανός)
- Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος
- Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος
- Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ στὴ Μονὴ τοῦ Ψαμαθία
- Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ πὺ ἀσκήτευσεν στὸ ὄρος Δομποῦ Λεβαδείας
- Ὁ Ὅσιος Ἰώβ ὁ θαυματουργός, (Ρῶσος (+ 1651)
- Ὁ Ἅγιος Eadbert (Σκωτσέζος)

Ὁ πολὺαθλος Ἰώβ

Ὁ Ἰώβ ἀποτελεῖ πρότυπο ἠθικῆς ἀνδρείας καὶ ἀκατάβλητης ὑπομονῆς, γιὰ ὅλους τοὺς δοκιμαζόμενους μέσα στὴν «κοιλιάδα τοῦ Κλαυθμῶνος», ὅπως ὀνόμασαν τὴν ἐπίγεια ζωὴ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἰώβ ἦταν ἀπὸ τὴν Αὐσίτιδα, κοντὰ στὴ Δαμασκό. Γιὸς τοῦ Ζαρὲθ καὶ τῆς Βοσώρας καὶ προφήτης γιὰ 40 χρόνια, 125 χρόνια π.Χ. Ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε σὰν ἄνθρωπο καὶ σὰν οἰκογενειάρχην. Ἀπέκτησε μεγάλο πλοῦτο καὶ εἶχε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες. Ἐπίσης, ἐξίσου μεγάλη ἦταν καὶ ἡ ἀρετὴ του καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ πρὸς τὸ Θεό. Μὲ τὰ ἀγαθὰ του βοηθοῦσε κάθε συνάνθρωπό του πὺ εἶχε ἀνάγκη. Ὅμως, γιὰ νὰ λάμψει περισσότερο ἡ ἀρετὴ του, ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ δοκιμαστεῖ σκληρὰ ὁ Ἰώβ. Σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἔχασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, μαζί μὲ τὰ 10 παιδιά του. Τὸν ἴδιο μάλιστα, μὲ λέπρα στὸ σῶμα, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἀλλὰ αὐτὸς ἔδειχνε μεγάλη ὑπομονὴ καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Ἡ σύζυγός του, ὅμως, ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν της, καὶ κάποια μέρα τοῦ λέει νὰ βλασφημήσῃ τὸ Θεὸ καὶ ἄς πεθάνῃ. Ὁ Ἰώβ με πρᾶότητα τῆς ἀπάντησε: «Ὡσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας. Εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν;». Δηλαδή, μίλησες σὰν νὰ εἶσαι μία ἀπερίσκεπτη καὶ ἀνόητη γυναῖκα. Ἄν τὰ ἀγαθὰ τὰ δεχθήκαμε εὐχάριστα ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Κυρίου, τίς θλίψεις καὶ τίς συμφορὰς δὲ θὰ τίς ὑπομείνουμε; Ἔτσι, ἔλαμψε ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰώβ, καὶ ὁ Θεὸς ὄχι μόνο σταμάτησε τίς δοκιμασίες του, ἀλλὰ τοῦ χάρισε πολὺ περισσότερα ἀγαθὰ ἀπὸ πρῶτα. Ὁ Ἰώβ ἔζησε συνολικὰ 248 χρόνια.

Οἱ Ὅσιοι Μάμας, Παχώμιος καὶ Ἰλαρίων

Ἐζησαν ζωὴ ἀσκητικὴ καὶ μὲ ἀγαθοεργίες, καὶ ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. Γίνεται δὲ ἡ σύναξή τους στὶς Ὀχειαῖς.

Ὁ Ἅγιος Δημητρίων

Μαρτύρησε ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ βέλη.

Οἱ Ἅγιοι Δάναξ, Μέσιρος καὶ Θερινός (ἢ Θηριανός)

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις αὐτῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῶν τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος

Μαρτύρησε ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ βέλη.

Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ στὴ Μονὴ τοῦ Ψαμαθία

Ἄλλες πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὴν ἀνάμνηση αὐτῶν τῶν ἐγκαινίων δὲν βρίσκουμε.

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ πὺ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Δομποῦ Λεβαδείας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Κατὰ τὴν Ἀκολουθία ὅμως πὺ συνέταξε ὁ ἐπίσκοπος Ταλαντίου Νεόφυτος Μεταξᾶς καὶ ἐκδόθηκε στὴν Αἴγινα τὸ 1828, καὶ στὴν Ἀθήνα τὸ 1855 καὶ 1885, ὁ ἀσκητὴς αὐτὸς εἶχε πατρίδα τὸ χωριὸ Ζέλι τῆς Βοιωτίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι, ἔτσι βέβαια ἀνέθρεψαν καὶ τὸν Σεραφεῖμ. Ὁ Ὅσιος ἀπὸ μικρὸς εἶχε κλίση στὰ θεῖα καὶ στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ὅποτε σὲ νεαρὴ ἡλικία, παρὰ τὴν φυσιολογικὴ ἀντίδραση τῶν γονέων του, πῆγε στὸ Μονύδριον τοῦ Προφήτη Ἡλία, στὸ ὄρος Κάρκαρα. Ἐκεῖ ἔκτισε ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀσκήτευε. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε συχνὲς ἐπισκέψεις ἀπὸ γονεῖς καὶ φίλους, ἐγκατέλειψε τὸ ἀγαπημένο του σπήλαιον καὶ πῆγε στὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Αναργύρων. Ἀλλὰ ἔφυγε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πῆγε στὸ Μοναστήρι τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρα, πὺ βρίσκεται στὸ Σαγματίον ὄρος μεταξὺ Θηβῶν καὶ Εὐβοίας. Ἐκεῖ ἔλαμψε σὰν πνευματικὸς ἀστέρας πρώτου μεγέθους καὶ ὁ ἡγούμενος τὸν ἔκανε μοναχὸ μὲ τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ, καὶ ἀργότερα τὸν χειροτόνησε Διάκονον καὶ πρεσβύτερον. Γιὰ νὰ ἀποφύγει ὅμως τὴν φήμη τῶν ἀρετῶν του, μὲ τὴν ἄδεια

τοῦ ἡγουμένου, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ Μοναστήρι καὶ ἔφθασε δυτικὰ τοῦ Ἑλικῶνα στὴν τοποθεσία Δόμου. Ἐκεῖ ἔκτισε ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, καθὼς ἐπίσης καὶ μερικὰ κελιά, μάζεψε μερικοὺς μοναχοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους παρέμεινε ἐκεῖ γιὰ **10** χρόνια, κάνοντας ἔργα ἀρετῆς καὶ διδάσκοντας τοὺς μαθητὲς του τὰ σωτήρια διδάγματα τῆς μοναδικῆς τοῦ Εὐαγγελίου ζωῆς. Ἔτσι ἀσκητικὰ καὶ ὅσα ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ -ἀφοῦ προεῖδε τὸν θάνατό του- στὶς **6** Μαΐου τοῦ **1602** ἡμέρα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἐζησε σύνολο **75** χρόνια. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἔκανε καὶ ἀρκετὰ θαύματα.

Ὁ Ὅσιος Ἰώβ ὁ θαυματουργός, (Ρῶσος (+ 1651))

Ὁ Ἅγιος Eadbert (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι **1985**.

Ἀγιολόγιον - Μάϊος 07

- Ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
- Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος
- Ὁ Ἅγιος Κοδράτος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες
- Οἱ Ἅγιοι Ρουφῖνος καὶ Σατορνῖνος
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ψυχαῖτης
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος
- Ὁ Ὅσιος Ταράσιος ὁ θαυματουργὸς «ὁ ἐν Λυκαονία»
- Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Νέος, ὁ Μυροβλύτης (Εὐρεση τιμίων λειψάνων του)
- Ὁ Ὅσιος Παχώμιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας
- Μνήμη μεταθέσεως τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου
- Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, Μάρτυρας

Ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔγινε στὸ Μεγάλο Κωνσταντῖνο, μὲ τὸ θριαμβευτικὸ ἔμβλημα τῆς νίκης: «ἐν τούτῳ νίκα». Ἐδῶ ἔχουμε μία ἄλλη ἐμφάνισις, ποὺ ἔγινε στὴν Ἱερουσαλήμ, περίπου τὸ 346 μ.Χ. Τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων ἦταν ὁ Κύριλλος καὶ βασιλιάς ὁ Κωνσταντῖνος, γιὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ ἔγινε στὶς 7 Μαΐου. Ἦταν ἡ ὥρα (βυζαντινὴ) τρίτη, ὅταν ξαφνικὰ στὸν οὐρανὸ φάνηκε ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιὸς Σταυρός, σχηματισμένος ἀπὸ ἐκθαμβωτικὸ φῶς, πάνω ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, μέχρι καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ θέαμα προκάλεσε μεγάλο θαυμασμό καὶ συγκίνηση σὲ ὅλους τοὺς εὐρισκομένους στὴν Ἱερουσαλήμ. Νέοι καὶ γέροι, γυναῖκες καὶ παιδιά, ὅλοι μαζί, ἔτρεξαν στὴν ἐκκλησία καὶ μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ θερμὴ κατάνυξη εὐχαρίστησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ ἀγίασε τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ καὶ κατέστησε τὸ σημεῖο αὐτοῦ ἰσχυρότατο ὄπλο τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν κατὰ τοῦ διαβόλου.

Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία καὶ ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα. Ἐλαμψε καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων ἡρώων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, στὸν διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Γαλερίου Μαξιμιανοῦ. Ὑπηρετοῦσε στὶς στρατιωτικὲς τάξεις, καὶ εἶχε διοικητὴ τὸν ἐκατόνταρχο Φῆρμος. Κάποια μέρα αὐτός, μὲ ἀνωτέρα διαταγή, ἀνέκρινε τοὺς στρατιῶτες του γιὰ νὰ ἐξακριβώσει, πόσοι καὶ ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν χριστιανοί. Μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ὁμολόγησαν τὸ Χριστό, ἦταν καὶ ὁ Ἀκάκιος. Ὁ Φῆρμος προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσει, ἀλλ' ὁ Ἀκάκιος ἀπάντησε μεγαλόφωνα: «Ἐγὼ χριστιανὸς γεννήθηκα, καὶ εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι. Διότι ἔτσι μὲ διατάσσει καὶ ἔτσι τὸ θέλει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ καυχῶμαι μάλιστα, ποὺ κατάγομαι ἀπὸ γενιὰ χριστιανικὴ». Ὁ Φῆρμος τότε, τὸν ἔστειλε στὸν ἀνθύπατο Βιβιανό. Αὐτὸς προσπάθησε μὲ πολλοὺς καὶ

διαφόρους τρόπους - καλούς και σκληρούς- να αλλάξοπισθήσει τὸν Ἀκάκιο. Μάταια ὄμως. Τὸν ἔστειλε τότε στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ Βυζαντίου, ἀφοῦ ἀνελέητα τὸν μαστίγωσε. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερε τίποτα. Κατόπιν, ἀνέλαβε τὸν Ἀκάκιο ὁ ἀνθύπατος Φλακκῖνος. Αὐτὸς στὴν ἀρχὴ τὸν φυλάκισε, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν ἀκαμπτη ἐμμονή του, διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἦταν ὁ Ἀκάκιος τότε 25 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Κοδρᾶτος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Δεκίου (249-251) καὶ Οὐαλεριανοῦ (251-259) στὴ Νικομήδεια. Συνελήφθη σὰν Χριστιανός, ὀδηγήθηκε στὸν ἀνθύπατο Περίνιο καὶ ὅταν τὸν ἀνέκρινε, ὁ Κοδρᾶτος, ὁμολόγησε μὲ θάρρος ὅτι εἶναι χριστιανός. Τότε τὸν ἄπλωσαν κατὰ γῆς, τὸν μαστίγωσαν μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν καὶ αἰμόφυρτο τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Ἀπὸ τὴν Νικομήδεια, μὲ προσταγὴ τοῦ ἀνθυπάτου, μεταφέρθηκε στὴ Νίκαια, ὅπου δι' αὐτοῦ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ καὶ θανατώθηκαν ἄλλοι μὲ φωτιά καὶ ἄλλοι μὲ μαχαίρια. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὸν κρέμασαν, ἔγδαραν τὶς σάρκες του, τὸν μαστίγωσαν καὶ τὸν ἔστειλαν στὴν Ἀπάμεια, ὅπου καὶ ἐκεῖ ὑπέστη πολλὰ καὶ ποικίλα μαρτύρια. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἀνθύπατος τὸν ὀδηγοῦσε δέσμιος στὴν Καισάρεια. Στὸ δρόμο, πολλὲς φορές προσπάθησε νὰ πείσει τὸν Κοδρᾶτο νὰ προσφέρει θυσία στοὺς θεούς, ἀλλὰ ὁ μάρτυρας παρέμεινε ἀκαμπτος στὴν πίστη του. Τότε κοντὰ στὴν Ἐρμούπολη, διέταξε νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω σὲ πυρακτωμένη σχάρα καὶ ἔπειτα τὸν ἀποκεφάλισαν. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξή του κοντὰ στὴν Ξηροκίρκου.

Οἱ Ἅγιοι Ρουφῖνος καὶ Σατορνῖνος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους στὴν Καισάρεια (τῆς Καππαδοκίας), τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ ἀνθύπατος Νικομήδεια Περίνιος, ὀδηγοῦσε ἐκεῖ τὸν μάρτυρα Κοδρᾶτο.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ψυχαῖτης

Ἐλαμψε στὰ χρόνια τῆς σκληρῆς πάλης γιὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες. Ἀσκητικώτατος στὴ ζωὴ, εἶχε φοβερὸ ψυχικὸ σθένος καὶ μεγάλη τόλμη. Ἡ ἐμφάνισή του κλόνιζε τοὺς ἀντιπάλους καὶ στερέωνε τοὺς φίλους καὶ ὁμόδοξους. Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες τὸν καταδίωξαν. Ἔτσι πέρασε πολλὲς περιπέτειες, τὶς ὁποῖες ὑπερνίκησε καὶ κατέβαλε. Μετὰ ἀπὸ κάθε διωγμὸ ἐπανερχόταν ὀρμητικότερος. Ἐπίσης ἦταν προικισμένος καὶ μὲ θαυματουργικὴ χάρη. Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε ὄρθιος στὸ στάδιο τῶν ἱερῶν ἀγώνων καὶ τὸν ἔφερε στὰ ἀθάνατα σκηνώματα τῶν δικαίων.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος

Ἐζησε στὰ σκληρά, ἀλλὰ ἔνδοξα χρόνια τῶν διωγμῶν ποὺ ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες. Πιστὸς γνήσιος, πῆρε στοὺς ὤμους τὸν σταυρὸ του, κήρυττε παντοῦ τὸν Χριστὸ καὶ ἔφερε σ' Αὐτὸν πολυάριθμους εἰδωλολάτρες. Γι' αὐτὸ διώχτηκε καὶ ταλαιπωρήθηκε. Πέρασε δὲ τὴν ζωὴ του μέσα σὲ διαρκῆ κίνδυνο καὶ μάχη. Τέλος ἔπεσε, ἀφοῦ λιθοβολήθηκε ἀπὸ φανατικούς εἰδωλολάτρες καὶ ἔτσι φόρεσε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ταράσιος ὁ θαυματουργὸς «ὁ ἐν Λυκαονία»

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye στὶς 8 Μαΐου καὶ ὅτον Λαυρωτικὸ Κώδικα 70 φ. 2176 στὶς 7 Μαΐου μὲ τὸ ἀκόλουθο ὑπόμνημα: «Οὗτος ὁ ἅγιος πατὴρ ἡμῶν ἐκ βρέφους σκευὸς ἐκλογῆς καὶ ἀνάθημα γέγονε, σκληραγωγία, νηστεία, προσευχῆ, δάκρυσι, χαμευνία ἑαυτὸν ἐκδώσας καὶ πάση κακουχία καὶ ταλαιπωρία καὶ διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀρετὴν ἠξιώθη θαυματουργιῶν μεγίστων ἐκ Θεοῦ, δαίμονας ἀποσοβεῖν, νεκροὺς ἐγείρειν, λεπροὺς καθαίρειν, πάθη ἀνίατα θεραπεύειν καὶ ἀπλῶς πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἴωμενος· καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἀγαθοῖς πᾶσιν ἐπαγωνιζόμενος μετὰ μικρὸν νοσήσας καὶ προεγνωκῶς τὴν αὐτοῦ πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν πρὸς Κύριον, ἀπῆλθε χαριεντιζόμενος μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, τῶν λαβόντων αὐτοῦ τὴν τιμίαν ψυχὴν».

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Νέος, ὁ Μυροβλύτης (Εὕρεση τιμίων λειψάνων του)

Προφητεία τοῦ Ὁσίου Νείλου τοῦ Νέου τοῦ καὶ Μυροβλήτου, τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος ἀσκήσαντος, πρὸ 600 ἐτῶν, περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῶν ἐν τέλει τοῦ αἰῶνος ἀνθρώπων.

«Κατὰ τὸ 1900 ἔτος βαδίζοντες πρὸς τὸν μεσασμὸν τοῦ 8ου αἰῶνος ἄρχεται ὁ κόσμος τοῦ καιροῦ ἐκείνου, νὰ γίνεταί ἀγνώριστος. Ὄταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ σκοτισθῇ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς καὶ θὰ πληθυνθῇ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀνομία. Τότε ἔρχεται ὁ κόσμος νὰ γίνεταί ἀγνώριστος, μετασηματίζονται αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ γνωρίζονται οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς γυναῖκας διὰ τῆς ἀναισχύντου ἐνδυμασίας καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· οἱ τότε ἄνθρωποι θὰ ἀγριέψουν καὶ θὰ γενοῦν ὡσὰν θηρία ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀντιχρίστου. Δὲν θὰ ὑπάρχει σεβασμὸς εἰς τοὺς γονεῖς καὶ γεροντότερους, ἡ ἀγάπη θὰ ἐκλείψῃ, οἱ δὲ Ποιμένες τῶν Χριστιανῶν, Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, θὰ εἶναι τότε ἄνδρες κενόδοξοι, παντελῶς μὴ γνωρίζοντες τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν, θὰ ἀλλάξουν τὰ ἦθη, αἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σωφροσύνη θὰ ἀπολεσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ βασιλεύσῃ ἡ ἀσωτεία. Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ φιλαργυρία θὰ φθάσουν εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν, καὶ οὐαὶ εἰς τοὺς θησαυρίζοντας ἀργύρια. Αἱ πορνεῖαι, μοιχεῖαι, ἀρσενικοιτίαι, κλοπαὶ καὶ φόνοι, θὰ πολιτεύονται, ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς μεγίστης ἁμαρτίας καὶ ἀσελγείας, οἱ ἄνθρωποι θέλουν στερηθῇ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅπου ἔλαβον εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ὡς καὶ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως.

Αἱ Ἐκκλησίαι δὲ τοῦ Θεοῦ θὰ στερηθοῦν εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν Ποιμένων καὶ

ἀλλοίμονον τότε εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ εὕρισκομένους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι θὰ στερηθοῦν τελείως τὴν πίστιν, διότι θὰ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς τὰ ἱερά Καταφύγια διὰ νὰ εὕρουν ψυχικὴν ἀνακούφισιν τῶν θλίψεων των καὶ παντοῦ θὰ εὕρισκουν ἐμπόδια καὶ στενοχώριας. Καὶ πάντα ταῦτα γεννήσονται διὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θέλει κυριεύσει τὰ πάντα, καὶ γεννήσεται ἐξουσιαστὴς πάσης τῆς Οἰκουμένης καὶ θὰ ποιῇ τέρατα καὶ σημεῖα κατὰ φαντασίαν, θέλη δὲ δώση πονηρᾶν σοφίαν εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἐφεύρη, νὰ ὁμιλῇ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς γῆς, ἕως τὴν ἄλλην, τότε θὰ πέτανται στὸν ἀέρα ὡς πτηνὰ καὶ διασχίζοντες τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ὡς ἰχθύες.

Καὶ ταῦτα πάντα ποιῶντες οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι, διαβιοῦντες ἐν ἀνέσει, μὴ γνωρίζοντες οἱ ταλαίπωροι ὅτι ταῦτα ἐστὶ πλάνη τοῦ Ἀντιχρίστου. Καὶ τόσο θὰ προσδεύσει τὴν ἐπιστήμην κατὰ φαντασίαν ὁ πονηρός, ὥστε ἀποπλανῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὴ πιστεύη εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ.

Τότε βλέπων ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θέλει κωλοβώσῃ τὰς ἡμέρας, διὰ τοὺς ὀλίγους σωζόμενους, διότι θέλει πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Τότε αἰφνιδίως θέλει ἔλθῃ ἡ δύστομος ῥομφαῖα καὶ θὰ θανατώσῃ τὸν πλάνον καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ».

Καταγόταν - σύμφωνα μὲ τὴν Ἀκολουθία του, πού ἐκδόθηκε τὸ 1847 - ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρο τῆς Κυνουρίας. Ὄταν ὁ Νεῖλος ἦλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία, μαζί μὲ τὸν θεῖο του Μακάριο (πού ἦταν καὶ δάσκαλός του στὰ ἱερά γράμματα), ἐντάχθηκαν στὸ Μοναστήρι τῆς Μαλεβῆς.

Ἐκεῖ ὁ Νεῖλος χειροτονήθηκε ἱεροδιάκονος καὶ στὴ συνέχεια ἱερομόναχος. Κατόπιν πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀσκήτευσε στὸ σπήλαιο τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτη (στὸ Καραβοστάσι) ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ εἶναι ἄγνωστο πῶς τρεφόταν ἀφοῦ τὸ σπήλαιο εἶναι ἀπρόσιτο. Πέθανε εἰρηνικὰ στὶς 12 Νοεμβρίου 1651. Ὁ τάφος του βρέθηκε στὶς 7 Μαΐου 1845 ἀπὸ μοναχὸ ὀνόματι Αἰχμάλωτο πού τοῦ εἶχε ὑποδείξει τὸν τόπο στὸν ὕπνο του ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος. Κατὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ τάφου ἔγιναν πολλὰ θαύματα. Ἀπὸ τὸν τάφο του ἀνάβλυζε μύρο πού γιάτρευε τοὺς πιστούς.

Τὸ λείψανό του βρίσκεται στὸ μοναστήρι τῆς Λαύρας. Τιμᾶται ὡς προστάτης Κυνουρίας. Ὁ Φώτης Κόντογλου ἔχει ζωγραφίσει τὴν σεπτὴ του εἰκόνα στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων-Ἀχαρνῶν.

Ὁ Ὅσιος Παχώμιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Βλέπε βιογραφία του 21 Μαΐου.

Μνήμη μεταθέσεως τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου

Σ' άλλους Συναξαριστές, (Deleyaye σ. 406), κατὰ τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου, «ἐπάνοδος τοῦ
Λειψάνου τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου».

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, Μάρτυρας.

Άγιολόγιον - Μάϊος 08

- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς
- Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ μέγας
- Ὁ Ὅσιος Μήλης ὁ Ὑμνωδός
- Οἱ Ἅγιοι Στρατιῶται ὀλόκληρη σπεῖρα (τάγμα)
- Θαῦμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στήν πόλη Κασσιόπη
- Ἡ Ἁγία Αὐγουστίνη μάρτυς, ἡ ἐν Βυζαντίῳ
- Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς

Ὁ Ἰωάννης ἦταν γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης καὶ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ κατόπιν ἔγινε μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς Του, καὶ μάλιστα ὁ μαθητὴς «ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς», δηλαδή, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ιδιαίτερα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ 4ου κατὰ σειρὰ Εὐαγγελίου στὴν Καινὴ Διαθήκη, καθὼς ἐπίσης τριῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν καὶ τῆς Ἀποκάλυψης. Τὴ ζωὴ του κοντὰ στὸν Κύριο τὴν γνωρίζουμε μέσα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Ἰωάννης συνεχίζει ἔντονα τὴν δράση του καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς καὶ ὁ Πέτρος εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ κήρυξαν, μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὲ ὅλο τὸ λαὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ παράδοση, ἐπίσης, μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἰωάννης κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μ. Ἀσία, καὶ ιδιαίτερα στὴν Ἔφεσο. Στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δομετιανοῦ βασανίστηκε καὶ ἐξορίστηκε στὴν Πάτμο, ὅπου ἔγραψε καὶ τὴν Ἀποκάλυψη. Ὁ Ἰωάννης ἔζησε γύρω στὰ 100 χρόνια (πέθανε γύρω στὸ 105 μὲ 106 μ.Χ.). Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε, εἶναι ἡ φράση ποὺ συνεχῶς ἔλεγε στοὺς μαθητὲς του: «Τεκνία, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ποὺ σημαίνει, παιδιά μου, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Καὶ ὅταν οἱ μαθητὲς του ῥώτησαν γιατί συνεχῶς τοὺς λέει τὴν ἴδια φράση, αὐτὸς ἀπάντησε «διότι εἶναι ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, καὶ ὅταν αὐτὸ μόνο γίνεται, ἀρκεῖ».

Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ μέγας

Ἐζησε μεταξὺ τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰῶνα μ.Χ., στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Γρατιανοῦ (375-383). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ διακρίθηκε νωρὶς ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀρετὴ του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν μεγάλη του προκοπὴ καὶ ἐπίδοση στὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ῥητορικὴ. Χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ῥώμης διάκονος, καὶ ἀποτελοῦσε καύχημα τῶν κληρικῶν τῆς Ῥώμης, γιὰ τὴν σοφία καὶ τὸ ἄμεμπτο ἦθος του. Ὅταν ἀργότερα ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιος ὁ Α' ζήτησε παιδαγωγὸ τῶν παιδιῶν του, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Δύσης Γρατιανός, τοῦ ἔστειλε μὲ τὶς καλύτερες συστάσεις τὸν Ἀρσένιο. Τὸ ἓνα ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ βασιλοπαιδιά, ὁ Ἀρκάδιος, κατοπινὸς διώκτης τοῦ ἁγίου

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἦταν τύπος ἀτίθασος καὶ ἀνεπίδεκτος τῆς ἀρίστης παιδαγωγίας τοῦ Ἀρσένιου. Ἐξ αἰτίας λοιπὸν τῶν προβλημάτων, ποὺ δημιουργοῦσε ὁ Ἀρκάδιος στὸν Ἀρσένιο, αὐτὸς ἀποφάσισε νὰ παραιτηθεῖ. Ὁ Θεοδοσίος δὲν δέχτηκε τὴν παραίτησή του καὶ ὁ Ἀρσένιος ἀναγκάστηκε νὰ φύγει κρυφὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ κατέφυγε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου καὶ ἔγινε μοναχός. Μάλιστα, τόσο πολὺ εὐδοκίμησε στὴ διδασκαλία καὶ στὴ μέθοδο τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, ἐρχόταν νὰ τὸν ἀκούσουν. Πέθανε τὸ 445 μ.Χ. σὲ ἡλικία 120 ἐτῶν. Ἀπὸ αὐτά, 55 τὰ πέρασε στὴν ἔρημο!

Ὁ Ὅσιος Μήλης ὁ Ὑμνωδὸς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Στρατιῶται ὁλόκληρη σπεῖρα (τάγμα)

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Θαῦμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στὴν πόλη Κασσιόπη

Ἐγινε περίπου τὸ 1530 καὶ πρόκειται γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ματιῶν κάποιου νεαροῦ Στεφάνου, ποὺ εἶχε τιμωρηθεῖ ἄδικα μὲ τύφλωση.

Ἡ Ἅγία Αὐγουστίνη μάρτυς, ἡ ἐν Βυζαντίῳ

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Μάϊος 09

- Ο Προφήτης Ησαΐας
- Ο Άγιος Χριστοφόρος ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Οἱ Ἄγιες Καλλινίκη καὶ Ἀκυλίνα
- Ο Ὁσιομάρτυς Νικόλαος ὁ ἐν Βουνένοις
- Οἱ Ἄγιοι Ἐπίμαχος καὶ Γορδιανός
- Ο Ἄγιος Constantin (Σκωτσέζος)

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας

«Εὐαγγελικὸς προφήτης» ὀνομάστηκε ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ βιβλίον τῶν προφητειῶν του, «κατὰ Ἡσαΐαν Εὐαγγέλιον», διότι μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια προφητεύει τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ πάθη Του καὶ τὴν θριαμβευτικὴ αἰώνια βασιλεία Του. Εἶναι ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν τεσσάρων μεγάλων προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Γεννήθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 774 καὶ πέθανε τὸ 690 π.Χ. Πατέρας του ἦταν ὁ Ἀμώς. Προφήτευσε ὅταν βασιλεῖς ἦταν οἱ Ὀζίας, Ἰωάθαμ, Ἄχαζ καὶ Ἐζεκίας. Ὁ Ἡσαΐας, ἐκτὸς ἀπὸ προφητεῖες, ἀναφέρει καὶ περὶ μετανοίας: «Ζητήσατε τὸν Κύριον καὶ ἐν τῷ εὐρίσκειν αὐτὸν ἐπικαλέσασθε ἥνικα δ' ἂν ἐγγίζη ἡμῖν, ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ καὶ ἐπιστραφήτω ἐπὶ Κύριον, καὶ ἐλεηθήσεται, ὅτι ἐπὶ πολὺν ἀφήσει τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν». Δηλαδή, ἀναζητήστε τὸν Κύριό με προθυμία, καὶ ὅταν τὸν βρεῖτε, ἐπικαλεσθεῖτε μὲ πίστη τὴν βοήθειά του. Ὅταν δὲ ὁ Κύριος σᾶς πλησιάζει, ὁ ἀσεβὴς ἂς ἐγκαταλείψει τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοῦ δρόμου καὶ ὁ παράνομος ἄνθρωπος ἂς ἐπιστρέψει μὲ μετάνοια πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ τότε ὁ Κύριος θὰ τὸν ἐλεήσει, διότι σὲ μεγάλη ἔκταση θὰ συγχωρήσει τὶς ἁμαρτίες ἐκείνου καὶ ὅλων σας.

Ὁ Ἄγιος Χριστοφόρος ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου. Τὸ παρουσιαστικὸ του, φαίνεται ὅτι ἦταν ὑπερβολικὰ ἄσχημο, διότι ἀνῆκε σὲ φυλὴ ἀνθρωποφάγων. Συνελήφθη ὅμως αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἐπειδὴ κατὰ βάθος εἶχε ἀγαθὴ προαίρεση, ὁ ἄγριος ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ ἀναδειχτεῖ ἀνθρωπινότερος ἀπὸ τοὺς πολιτισμένους, ἀλλὰ καὶ αἰμοδιψεῖς τότε κυρίου του. Ὁ Ῥέπροβος - ἔτσι ὀνομαζόταν ὁ αἰχμάλωτος ἄγριος - δέχτηκε τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία, βαπτίστηκε καὶ μετονομάστηκε Χριστοφόρος. Κάποια μέρα λοιπόν, εἶδε χριστιανούς πού τοὺς κακοποιοῦσαν εἰδωλολάτρες. Ἀγανακτισμένος, ἔκανε αὐστηρὲς παρατηρήσεις πρὸς αὐτούς. Μετὰ βίας διέφυγε τὴν σύλληψη, χάρη στὸ γιγαντιαῖο καὶ ῥωμαλέο ἀνάστημά του, πού προκάλεσε φόβο στοὺς κακοποιούς. Τότε οἱ ἄλλοι χριστιανοί, τὸν συμβούλεψαν νὰ φύγει σὲ ἀκατοίκητα μέρη, διότι ἀργότερα οἱ εἰδωλολάτρες σίγουρα θὰ τὸν συνελάμβαναν. Πράγματι ἡ καταγγελία ἔγινε, καὶ ἓνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ξεκίνησε νὰ τὸν βρεῖ

καὶ νὰ τὸν συλλάβει. Μετὰ ἀπὸ πολλές μέρες, ἀποκαμωμένοι καὶ νηστικοὶ τὸν βρῆκαν. Ἐπειδὴ ὅμως διὰ τῆς προσευχῆς κατάφερε μὲ ἓνα ξεροκόμματο ψωμοῦ νὰ χορτάσει ὅλους τοὺς στρατιῶτες, κατόρθωσε καὶ τοὺς ἔκανε ὅλους χριστιανούς. Ἀργότερα ὁ Χριστοφόρος ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Δεκίου, ὅπου μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια τὸν ἀποκεφάλισε. Ἔτσι, ὁ ἄλλοτε ἄγριος στὴ μορφή, μὲ τὴν πίστη του στὸ Χριστό, ἀνυψώθηκε σὲ ἅγιο καὶ μεγαλομάρτυρα.

Οἱ Ἅγιες Καλλινίκη καὶ Ἀκυλίνα

Πόρνες ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Δέκιο, γιὰ νὰ δελεάσουν καὶ νὰ ἐλκύσουν στὴν εἰδωλολατρία τὸν μάρτυρα Χριστόφορο. Πίστεψαν ὅμως στὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Χριστόφορου καὶ μαρτύρησαν, ἀφοῦ θανατώθηκαν μὲ σοῦβλες ποὺ διαπέρασαν ἀπὸ τὰ πόδια μέχρι τοὺς ὠμούς τους.

Ὁ Ὅσιομάρτυς Νικόλαος ὁ ἐν Βουνένοις

Ἡ ζωὴ τοῦ ὁσιομάρτυρα αὐτοῦ, ποὺ ἄθλησε στὴ Θεσσαλία, εἶναι πολὺ συγκεχυμένη, γενικὴ καὶ χωρὶς τεκμηριωμένα ἱστορικὰ στοιχεῖα, ὅπως τουλάχιστον φαίνεται ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία του (ἔκδοση 1930 ἀπὸ τὸν Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ σ. 37). Σύμφωνα μὲ τὸν ἀνώνυμο βιογράφο του, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἦταν στρατιωτικός. Προβιβάστηκε σὲ Δούκα ἀπὸ τὸν βασιλιὰ, ἐστάλη στὴ Θεσσαλία καὶ ἀπέτυχε. Ἐγίνε μοναχὸς στὸ ὄρος τῆς Βουνένης (ἀρχαία πόλη τῆς Θεσσαλίας), ἀλλὰ σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Ἀβάρων (πότε;) αἰχμαλωτίστηκε καὶ ἀποκεφαλίστηκε, ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ ἐξωμόσει. Πότε ἔγιναν αὐτά, ἄγνωστο. Ὁ ἐκδότης τῆς Ἀκολουθίας του, Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ, στὸν πρόλογό του προσπαθεῖ νὰ βρεῖ τὰ ἴχνη τῆς ἐποχῆς τῆς ἀθλήσεώς του, ἀλλὰ λόγω πολλῶν δυσκολιῶν τὸ ζήτημα μένει ἄλυτο.

Οἱ Ἅγιοι Ἐπίμαχος καὶ Γορδιανός

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ μὲ θάρρος ὁμολογοῦσαν τὸν Χριστό. Συνελήφθησαν καὶ ὁ ἄρχοντας τοὺς πίεζε ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδωλα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴν πίστη τους, βασανίστηκαν σκληρὰ καὶ κατόπιν ἀποκεφαλίστηκαν, παίρνοντας ἔτσι τὰ στεφάνια τῆς ἀθλήσεως. Ἡ Σύναξή τους γίνεται στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρα Στρατονίκου.

Ὁ Ἅγιος Constantin (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.

Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελημεσοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 10

- Ὁ Ἅγιος Σίμων ὁ Ἀπόστολος, ὁ Ζηλωτής
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλφειός, Φιλάδελφος, Κυπρίνος (ἢ κατ' ἄλλους Κυρίνος ἢ Κυπριανός), Ὀνήσιμος, Ἐρασμος καὶ ἄλλοι 14 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Ὁμολογητής
- Οἱ Ὅσιοι Πασσαρίων ὁ πρεσβύτερος, Φιλήμων καὶ Ἀγάπιος
- Ὁ Ὅσιος Λαυρέντιος
- Ὁ Ὅσιος Συμεών (Ρῶσος) ἐπίσκοπος Σουζδαλίας
- Ὁ Ἅγιος Comgall (Ἰρλανδός)

Ὁ Ἅγιος Σίμων ὁ Ἀπόστολος, ὁ Ζηλωτής

Ζῆλο πολὺ καὶ ἀγάπη θερμὴ ἔτρεφε πρὸς τὸν Κύριό του καὶ διδάσκαλό του ὁ Ἀπόστολος Σίμων ὁ Κανανίτης. Ἦταν ἀπὸ τὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ συμπλήρωσε τὴν δωδεκάδα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Σίμων ἐπιδόθηκε σὲ ἓνα εὐρὸν πεδίο ἱεραποστολικῆς δράσης. Δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Περσία καί, ἀφοῦ γκρέμισε τὸ μῦθο τῆς πολυθεΐας, φανέρωσε σὲ πολὺ λαὸ τὸ φῶς τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας. Κατόπιν, κάτω ἀπὸ τὸν καυτὸ ἥλιο τῆς Ἀφρικῆς, κήρυξε τὸ λόγο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὡς τὴν Μαυριτανία. Στους τόπους αὐτούς, μάλιστα, ὑπέστη καὶ σταυρικὸ θάνατο. Ὁ ζῆλος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Σίμονα ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει τὸ θεόπνευστο λόγο τοῦ Ἀπ. Παύλου, ποὺ λέει: «Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐπεὶ ζηλωταὶ ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε». Ἔτσι, δηλαδὴ καὶ σεῖς, ἀφοῦ μὲ πολὺ ζῆλο ἐπιδιώκετε τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ζητᾶτε νὰ σαῶς δώσει ὁ Θεὸς περισσὶα ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ Ἅγιοι Ἀλφειός, Φιλάδελφος, Κυπρίνος (ἢ κατ' ἄλλους Κυρίνος ἢ Κυπριανός), Ὀνήσιμος, Ἐρασμος καὶ ἄλλοι 14 Μάρτυρες

Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἦταν ἀδελφία μεταξύ τους καὶ ἦταν γιοὶ κάποιου ἄρχοντα Βιταλίου, ἀπὸ τὴν χώρα τῶν Βασκάνων καὶ ἐκ πόλεως Πρεφεκτῶν. Ἐζησαν στὰ τέλη τοῦ τρίτου αἰῶνα μετὰ Χριστόν, καὶ ἦταν ὄχι μόνο μεταξύ τους ἀδελφία κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ στὸ πνεῦμα. Διδάχτηκαν τὴν χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ ἓναν ἅγιο ἄνδρα, τὸν Ὀνήσιμο, καὶ ἀφοῦ βαπτίστηκαν ἀπ' αὐτόν, κήρυτταν τὸν Χριστό. Καταγγέλθηκαν σὰν χριστιανοί, βασανίστηκαν ποικιλοτρόπως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποσπαστοῦν ἀπὸ τὴν ἱερὴ ὁμολογία τους. Ὅταν ἐστάλη μὲ βασιρικὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Ῥώμη ὁ Ἀνηγγελίων γιὰ νὰ καταδιώξει τοὺς χριστιανούς, ἐξετασθέντες οἱ μάρτυρες αὐτοί, ἀπεστάλησαν στὴ Ῥώμη πρὸς τὸν Λικίνιο. Αὐτὸς τοὺς παρέπεμψε νὰ τοὺς ἐξετάσει ὁ Βαλλερριανὸς καὶ αὐτὸς πάλι τοὺς ἔστειλε στους Ποτιόλους στὸν ἡγεμόνα Διομήδη. Ὁ δὲ Διομήδης στὸν ἄρχοντα τῆς Σικελίας Τέρτυλο, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς καταδίκασε σὲ θανατικὴ ποινὴ. Καὶ ὁ

μὲν Ἀλφειὸς ἀποκεφαλίστηκε, ὁ δὲ Φιλάδελφος κάηκε, ἀφοῦ τὸν ἀπλωσαν πάνω σὲ πυρακτωμένη σχάρα· μὲ παρόμοιο τρόπο κέρδισε τὸ μαρτυρικό στεφάνι καὶ ὁ τρίτος ἀδελφὸς Κυπρίνος. Τὸν Ὀνήσιμο θανάτωσαν μὲ λιθοβολισμό καὶ τὸν Ἑρασμο, μαζί μὲ ἄλλους 14, ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Ἡσύχιος ὁ Ὁμολογητῆς

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Ἄνδραπα τῆς Γαλατίας καὶ ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ πρῶος. Καθὼς τὸ ὄνομά του ἦταν Ἡσύχιος, ἔτσι ὅμοια, εἶχε ἡσυχία καὶ τὴν ζωὴ του. Διὰ θεϊκῆς ἀποκαλύψεως, προστάχθηκε νὰ κατεβεῖ στὰ μέρη τῆς θάλασσας καὶ νὰ κατοικήσει σὲ κάποιο ὄρος, πού ὀνομαζόταν Μαῖωνος. Ἐκεῖ ἀσκήτευσε γιὰ πολλὰ χρόνια. Ἐπειτα, ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε κοντὰ σὲ μία πηγὴ, ὅπου ἔκτισε μικρὴ ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, καὶ ἀφοῦ ἔζησε τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀσκήση, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἐκανε μάλιστα καὶ πολλὰ θαύματα.

Οἱ Ὅσιοι Πασσαρίων ὁ πρεσβύτερος, Φιλήμων καὶ Ἀγάπιος

Ὁ Πασσαρίων ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἀσκητὲς τῆς Παλαιστίνης καὶ ἔκανε δάσκαλος τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου καὶ ἦταν σύγχρονος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιου (420-458). Ἐγίνε ἰδρυτὴς γηροκομείου στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ναὸς στὸ ὄνομά του, καὶ κάθε 21η Νοεμβρίου γιορταζόταν ἡ μνήμη του. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο, Φιλήμων καὶ Ἀγάπιος, μᾶλλον ἦταν μαθητὲς καὶ συνασκητὲς τοῦ Πασσαρίωνα. Ἡ μνήμη καὶ τῶν τριῶν ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 90, ἔκδ. Ἀρχιμανδρίτη Κάλλιστου).

Ὁ Ὅσιος Λαυρέντιος

Ὁ Ὅσιος Λαυρέντιος ἔγινε μοναχὸς στὴ Μεγίστη Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπικράτησε τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ κυρίως στὴ Λαύρα, ἡ αἵρεση τοῦ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου, ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε στὴν περιοχὴ τοῦ Βόλου, στὸ χωριὸ Ἅγιος Λαυρέντιος, ὅπου ἄρχισε νὰ κτίζει Μοναστήρι. Τότε βασιλεὺς ὁ εὐσεβὴς βασιλιάς Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, πού ἔστειλε στὸν Ὅσιο χρυσόβουλο (σῶζεται στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ στὴ Ῥώμη), καθὼς καὶ τὸν ἀπαιτούμενο χρυσὸ καὶ ἱερὰ σκεύη, γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ Ναοῦ, πού ἀποπερατώθηκε τὸ 1378. Ὁ ἴδιος Ὅσιος Λαυρέντιος, ἴδρυσε καὶ Σκήτη στὸ ὄνομα τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Προφήτη Ἡλία. Ὁ Ὅσιος Λαυρέντιος ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν (Ῥώσος) ἐπίσκοπος Σουζδαλίας

Ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἢ Σπηλαιώτου.

Ὁ Ἅγιος Comgall (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 11

- Ὁ Ἅγιος Μώκιος ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος Φωτισταὶ τῶν Σλάβων
- Ἐγκαίνια τῆς Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Διόσκορος ἢ Διοσκορίδης, ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἀργυρῆς ἢ Ἀργυρός
- Ὁ Ἅγιος Ἀρμόδιος
- Ἡ Ὁσία Ὀλυμπία καὶ ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη
- Ὁ Ὅσιος Ἀγγελάριος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ φωτιστὴς Βοημίας
- Ὁ Ἅγιος Βάσσος, ὁ ἐν Ἡράκλεια Θράκης, Μάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Βάσσος, Μάξιμος καὶ Φάβιος, Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Νικόδημος Ἀρχιεπίσκοπος Σέρβων (+ 1325)
- Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ὁ Ἐγκλειστος, Ῥώσος

Ὁ Ἅγιος Μώκιος ἱερομάρτυρας

Φῶς, μέσα στοῦ εἰδωλολατρικὸ σκοτάδι τῆς Ῥώμης, ἦταν ὁ Εὐφράτιος καὶ ἡ Εὐσταθία (ἐπὶ Διοκλητιανοῦ 284-304). Οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ γονεῖς μεταλαμπάδευσαν τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στοῦ γιό τους Μώκιο. Γι' αὐτὸ ἀπὸ μικρῆ ἀκόμα ἡλικία, ὁ Μώκιος εἶχε μεγάλο πόθο νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ἱερὸ αὐτὸ πόθο του. Ἀφοῦ σπούδασε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ καταρτίσθηκε ὅπως ἔπρεπε στὴ γνώση καὶ μετάδοση τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, σὲ κατάλληλη ἡλικία ἔγινε κληρικός. Ἀργότερα, οἱ ἀριστες ὑπηρεσίες του στὴν Ἐκκλησία τὸν ἀνέβασαν στοῦ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου Ἀμφιπόλεως (Θράκης). Ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, ὁ Μώκιος ἐξαπέλυσε καυστικούς ἐλέγχους ἐνάντια στοῦ ψέμα τῆς εἰδωλολατρίας. Ἐπίσης, ἀγωνίστηκε πυρετωδῶς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπομονὴ τῶν πιστῶν τῆς ἐπισκοπῆς του. Πάντα, βέβαια, μὲ σκοπὸ «τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Δηλαδή, μὲ σκοπὸ νὰ καταρτίζονται οἱ χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐπιτελεῖται τὸ ἔργο τῆς διακονίας, μὲ τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἔντονη, ὁμως, διακονικὴ δράση τοῦ Μωκίου, προκάλεσε τὴν ὀργὴν τοῦ εἰδωλόλατρη ἐπάρχου Λαοδικίου, πού τὸν βασάνισε μὲ ποικίλους τρόπους. Ἀργότερα, ἄλλος ἔπαρχος, ὁ Μάξιμος, τοῦ ἔσχισε τὶς σάρκες καὶ τὸν ἔριξε τροφὴν στὰ θηρία. Ἐβλεπε, ὁμως, ὅτι πάντα ὁ Μώκιος ἐβγαίνει ζωντανός. Τότε τὸν ἔστειλε δέσμιον στοῦ Βυζάντιο, ὅπου τὸν ἀποκεφάλισαν, καὶ ἔτσι πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, Φωτισταὶ τῶν Σλάβων

Δυὸ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες προσωπικότητες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας γενικότερα κατὰ τὸν 9ο αἰῶνα. Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ

ἀπὸ εὐγενικῆ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας τους ἦταν ἀξιωματοῦχος τοῦ Βυζαντίου στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ μικρότερος Κωνσταντῖνος (Κύριλλος) γεννήθηκε περὶ τὸ 827, ἐνῶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Μεθόδιος τὸ 815. Ἐχασαν τὸν πατέρα τους σὲ μικρὴ ἡλικία, ἀλλὰ ὁ λογοθέτης Θεόκτιστος ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν κηδεμονία του τὸν Κωνσταντῖνο καὶ φρόντισε νὰ σπουδάσει στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀντίθετα ὁ Μεθόδιος προτίμησε τὸν διοικητικὸ κλάδο καὶ διορίστηκε «διοικητὴς σλαβικῆς τινὸς ἡγεμονίας». Στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Κωνσταντῖνος προφανῶς μαθήτευσε κοντὰ στὸν Φώτιο καὶ πιθανότατα τὸν διαδέχτηκε ὅταν ὁ Φώτιος διορίστηκε πρωτοσπαθάριος. Ὁρισμένες ὁμως δυσάρεστες καταστάσεις ἀνάγκασαν τὸν Κωνσταντῖνο νὰ καταφύγει στὴ Μονὴ τοῦ Ὀλύμπου Βιθυνίας, ὅπου προηγουμένως, οἰκειοθελῶς εἶχε καταφύγει καὶ ὁ ἀδελφός του Μεθόδιος. Ὁ Φώτιος, ὅταν ἔγινε Πατριάρχης, ἀνέθεσε στοὺς δυὸ ἀδελφούς ἀποστολὴ στοὺς Χαζάρους πρὸς ὑποστήριξιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐνάντια στὸν Ἰουδαϊσμό καὶ Μωαμεθανισμό. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶχε μέτρια ἐπιτυχία ἀλλὰ εὐρύτερες καὶ ἀξιόλογες συνέπειες ὡς πρὸς τὴν γνώση τῆς πραγματικῆς κατάστασης τῶν χριστιανῶν τῆς Κριμαίας. Ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποστολὴ τους ὁ μὲν Μεθόδιος ἔγινε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πολυχρονίου, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος διορίστηκε καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας στὴν πατριαρχικὴ σχολὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Περὶ τὸ 862 κατέφθασε στὴν Κωνσταντινούπολη πρεσβεία ἀπὸ τὸ κράτος τῆς Μοραβίας, σταλμένη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Ραστισλάβο, πού ζητοῦσε ἱεραποστόλους, γνῶστες τῆς σλαβικῆς, πού θὰ κήρυτταν τὸν χριστιανισμό στοὺς Μοραβούς (οἱ λόγοι ὁμως ἦταν περισσότερο πολιτικοὶ παρὰ θρησκευτικοί). Τὸ ἱεραποστολικὸ αὐτὸ ἔργο ἀνατέθηκε στοὺς δυὸ ἀδελφούς, πού ἦταν καὶ καλοὶ γνῶστες τῆς σλαβικῆς γλώσσας. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐμπνεύστηκε ἀλφάβητο γνωστὸ ὡς γλαγολιτικὴ, στὴν ὁποία μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ του Μεθοδίου καὶ τῶν μαθητῶν του μετέφρασε τὶς Ἁγίες Γραφές καὶ τὰ λειτουργικὰ βιβλία. Οἱ Βυζαντινοὶ ἱεραπόστολοι ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό στὴ Μοραβία. Μάλιστα λίγο πιὸ πέρα, ἀναγκάστηκε νὰ βαπτιστεῖ χριστιανὸς καὶ ὁ Βόρις τῶν Βουλγάρων. Παρὰ τὶς δυσχέρειες πού παρενέβαλλαν οἱ Φράγκοι ἐπίσκοποι REGENSBURG καὶ PASSAU, τὸ ἔργο τῶν Βυζαντινῶν ἱεραποστόλων εὐωδοῦτο. Δυστυχῶς ὁμως, ὁ Κωνσταντῖνος πέθανε τὴν 14η Φεβρουαρίου 869 στὴ Ρώμη, ὅπου εἶχαν πάει μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Πάπα Νικολάου Α', ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε γίνει μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Κύριλλος. Τάφηκε στὴ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος. Ὅλο τὸ ἔργο τότε ἔπεσε στὶς πλάτες τοῦ Μεθοδίου. Δυστυχῶς ὁμως γιὰ τὸν Μεθόδιο ἡ πολιτικὴ κατάσταση εἶχε ἀλλάξει ῥιζικὰ στὴ Μοραβία καὶ εἰς βάρος τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθεῖ ὁ Μεθόδιος καὶ νὰ φυλακιστεῖ σ' ἓνα μοναστήρι τῆς Βαυαρίας στὸν Μέλανα Δρυμὸ γιὰ τρία χρόνια. Ἀπελευθερώθηκε χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ Πάπα Ἰωάννη Η'. Κατόπιν πάλι συνάντησε δυσκολίες ἀπὸ τὸν φράγκικο κλῆρο καὶ ἰδίως στὴ χρῆση τῆς σλαβικῆς γλώσσας στὴ Θεία Λειτουργία, γιὰ τὴν ὁποία τελικὰ ἔλαβε τὴν ἐπικύρωση τοῦ πάπα. Μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ αὐτοκράτορα Βασιλείου Α', ὁ Μεθόδιος πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη (882), ὅπου ἔγινε δεκτὸς με ἐγκαρδιότητα. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, στὶς 6 Ἀπριλίου 884, ὁ Μεθόδιος πέθανε, ἀφήνοντας διάδοχό του τὸν Μοραβὸ μαθητὴ του Γοράζδο. Παρ' ὅλο πού ὁ φράγκικος κλῆρος ὑπονόμευσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἔργο τῶν δυὸ ἀδελφῶν, ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῆς Βυζαντινῆς ἱεραποστολῆς (9ος καὶ 10ος αἰῶν) δημιουργήθηκε χάρις στὴ γονιμοποιὸ αὐτὴ ἀναγέννηση, πού ἀποδίδεται στὶς τρεῖς λαμπρὲς προσωπικότητες τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὸν πατριάρχη Φώτιο καὶ τοὺς δυὸ ἀποστόλους τῶν Σλάβων Κύριλλο καὶ Μεθόδιο.

Όταν ο Μέγας Κωνσταντῖνος κατέλαβε τὴν πόλη τοῦ Βυζαντίου, τὴν ἔκτισε μεγαλύτερη καὶ τὴν ὀνόμασε Κωνσταντινούπολη. Ἀφοῦ τελείωσε ὅλο τὸ τειχόκαστρο, τὰ σπίτια καὶ τὶς ἱερὲς ἐκκλησίες, ἀφιέρωσε αὐτὴ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Κατόπιν γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, γιὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ἔργο, ἔκανε λιτανεία μὲ τὸν τότε Πατριάρχη, ὅλο τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό. Όταν ἀνέβηκαν στὸν Φόρο, ἔστησαν ἐκεῖ οἱ πολῖτες δικό του ἀνδριάντα, πὺ μῆσα στὸ κεφάλι του ἔβαλαν τὰ καρφιά μὲ τὰ ὅποια κάρφωσαν τὸν Χριστό. Στὴ βάση τοῦ ἀνδριάντα τοποθέτησαν τὰ δώδεκα καλάθια, πὺ μῆσα εἶχαν μαζέψει τὰ περισσεύματα τῶν πέντε ἄρτων, πὺ εὐλόγησε ὁ Χριστὸς καὶ πολλαπλασιάστηκαν. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία, γιορτάζει κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν γιορτὴ γιὰ ἀνάμνηση.

Ὁ Ἅγιος Διόσκορος ἢ Διοσκορίδης, ὁ Νέος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σμύρνη καὶ σ' αὐτὴ μαρτύρησε γιὰ τὸν Χριστό. Ἡ μανία τῶν εἰδωλολατρῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἀναβε περισσότερο τὸ ζῆλο του γιὰ τὴν ἀγία μας πίστη. Καταγγέλθηκε λοιπὸν σὰ χριστιανός. Ὁμολόγησε ὅτι ἦταν καὶ θὰ μείνει ἀμετακίνητος στὴν ἱερὴ ὁμολογία του. Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι οἱ βαρεῖες φυλακίσεις θὰ δάμαζαν τὸ φρόνημά του, τὸν ἔριξαν στὴν πιὸ ἄθλια καὶ σκοτεινὴ φυλακὴ. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ πάλι διακήρυττε, ὅτι μέχρι τὴν τελευταία του πνοὴ θὰ μείνει πιστὸς στὸν Ἰησοῦ του, τὸν θανάτωσαν μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ἅγιος Ἀργυρῆς ἢ Ἀργυρός

Γεννήθηκε στὴν Ἐπανωμὴ τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1788. Παιδὶ ἀκόμα πῆγε στὴ Θεσ/νίκη, ὅπου ἔπιασε δουλειὰ κοντὰ σ' ἓναν ράφτη. Κάποτε μπῆκε σὲ κάποιο καφενεῖο καὶ μὲ θάρρος ἤλεγξε ἓναν ἀρνησίθρησκο. Τὸν προέτρεψε μάλιστα νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ στὸν χριστιανισμό. Ἀπὸ τὴν τόλμη του αὐτῆ, πῆραν ἀφορμὴ οἱ γενίτσαροι, συνέλαβαν τὸν Ἀργυρῆ, τὸν βασάνισαν καὶ τὸν παρέδωσαν στὸν κριτῆ, πὺ διέταξε τὴν ἄμεση φυλάκισή του. Σὲ κάθε προσπάθεια τοῦ κριτῆ, ὁ νεομάρτυρας παρέμενε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἔτσι θανατώθηκε μὲ ἀπαγχονισμό σὲ ἡλικία 18 χρονῶν, στὴν τοποθεσία Καμπάνι τὴν 11η Μαΐου 1806.

Ὁ Ἅγιος Ἀρμόδιος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του σημειώνεται στὸν Κώδικα Κρυπτοφέρης (11ου αἰῶνα), ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία του ἀπὸ τὸν Ἀρσένιο.

Ἡ Ὁσία Ὀλυμπία καὶ ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη

Ἡ Ὁσία Ὀλυμπία καὶ ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη ἔζησαν τὸν ΙΓ' αἰῶνα καὶ παρέδωσαν τὴν ψυχὴν τοὺς μὲ μαρτυρικὸ θάνατο στίς 11 Μαΐου τοῦ 1235. Ἡ Ὀλυμπία γεννήθηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς ποὺ καταγότανε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἱερεὺς καὶ ἡ μητέρα τῆς κόρη ἱερέως. Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, ἔφυγαν καὶ κατοίκησαν στὴν Πελοπόννησο. Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν ἡ Ὀλυμπία ἔχασε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς τὴν ἔστειλαν στὸ μοναστήρι τῶν Καρυῶν τῆς Θεσμῆς, τὴν σημερινὴ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ῥαφαήλ, ὅπου ἡ τότε ἡγουμένη Δωροθέα ἦταν θεία τῆς Ὀλυμπίας. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ἔγινε ἡ Ὀλυμπία μοναχὴ καὶ σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν, ὅταν ἀπέθανε ἡ θεία τῆς, ἔγινε ἡγουμένη. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, στίς 11 Μαΐου τοῦ 1235, πειρατὲς ἦλθαν στὴ Μυτιλήνη, πῆγαν στὸ μοναστήρι, διασκόρπισαν τὶς τριάντα μοναχὲς καὶ ὅσες δὲν πρόλαβαν νὰ φύγουν, τὶς κακοποίησαν. Τὴν ἡγουμένη καὶ μία γερόντισσα Εὐφροσύνη τὶς βασάνισαν φοβερά. Τὴν Εὐφροσύνη, ἀφοῦ τὴν κρέμασαν σὲ δένδρο, τὴν ἔκαψαν. Τὴν Ὀλυμπία τὴν ἔκαυσαν σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ λαμπάδες καὶ ἔπειτα πέρασαν πυρωμένη σιδηρόβεργα στὰ αὐτιά τῆς καὶ τέλος κάρφωσαν τὸ βασανισμένο σῶμα τῆς μὲ εἴκοσι καρφιά σὲ μία σανίδα καὶ ἔτσι μὲ τὴν σανίδα τὸ ἐνταφίασαν μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν πειρατῶν. Ὁ βίος καὶ τὸ μαρτύριο τῶν δυὸ τούτων ἁγίων γυναικῶν ἔγιναν γνωστὰ κατὰ τὸ ἔτος 1959, ὅταν βρέθηκαν τὰ σεπτὰ λείψανα τῶν ἁγίων τῆς Θεσμῆς καὶ ἔγινε γνωστὴ μὲ θεῖες ἀποκαλύψεις ἡ ἱστορία τοὺς, ὅπως καὶ οἱ τάφοι μὲ τὰ σεπτὰ λείψανά τοὺς. Στὸν τάφο τῆς ἁγίας Ὀλυμπίας βρέθηκαν καὶ τὰ εἴκοσι καρφιά μὲ τὰ ὅποια τὴν εἶχαν κάρφώσει.

Ὁ Ὁσῖος Ἀγγελάριος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ φωτιστὴς Βοημίας

(Βλέπε καὶ 17 Ἰουλίου).

Ὁ Ἅγιος Βάσσος, ὁ ἐν Ἡράκλειᾳ Θράκης, Μάρτυρας

Οἱ Ἅγιοι Βάσσος, Μάξιμος καὶ Φάβιος, Μάρτυρες

Ὁ Ὁσῖος Νικόδημος Ἀρχιεπίσκοπος Σέρβων (+ 1325)

Ὁ Ὁσῖος Σωφρόνιος ὁ Ἐγκλειστος, Ῥώσος

Αγιολόγιον - Μάϊος 12

- Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Ἀργύριος
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Θεοφόρος πὺν ἀσκήτευσεν στὰ Κύθηρα
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Σιναΐτης
- Εὗρεσις Ἱερῶν Λειψάνων (1961) τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Εἰρήνης ἐν Καρυαῖς Λέσβου

Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Κύπρου

Μεγάλωσε μέσα σὲ ἓνα φτωχόσπιτο, στὸ χωριὸ Βησαυδούκη (ἢ Βησανδούκ), κοντὰ στὴν Ἐλευθερούπολη τῆς Παλαιστίνης (310 μ.Χ.). Οἱ Ἰουδαῖοι γονεῖς του ἦταν φτωχοὶ γεωργοί. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων του ὁ Ἐπιφάνιος προσελκύεται στὸ χριστιανισμὸ ἀπὸ δυὸ περίφημους γιὰ τὶς γνώσεις καὶ τὸν ἀσκητισμὸ μοναχοῦς, τὸ Λουκιανὸ καὶ τὸν Ἰλαρίωνα. Ἐπειτα, πηγαίνει στὴν ἔρημο καὶ ζεῖ κοντὰ στοὺς πνευματικότερους ἀσκητὲς τῆς Παλαιστίνης. Ἐκεῖ καταρτίζεται στὴν ἀρετὴ καὶ ἐμπλουτίζει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ μυαλό του μὲ θεολογικὲς γνώσεις. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του ἀνέδειξε τὸν Ἐπιφάνιο ἐπίσκοπο Κωνσταντίας στὴν Κύπρο. Ἀπὸ τότε, ἀγωνίστηκε μὲ θερμότερο ζῆλο γιὰ τὴν ἀνόθευτη καὶ γνήσια διατήρηση τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος. Καταπολέμησε ὅλες τὶς αἰρετικὲς πλάνες τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἰδιαίτερα τὶς ἐσφαλμένες δοξασίες τοῦ Ὡριγένη. Συνεχῶς κήρυττε στὸ ποίμνιό του νὰ εἶναι προσεκτικὸ στοὺς ψευδοδιδασκάλους, χρησιμοποιοῦντας τὸ λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πὺν λέει: «Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον». Ἀγαπητοί, μὴ δίνετε ἐμπιστοσύνη στὸν καθένα πὺν σὰς λέει ὅτι ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἐξετάζετε καὶ διακρίνετε τοὺς ἀνθρώπους πὺν ἐμφανίζονται ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, ἀν πράγματι προέρχονται αὐτοὶ ἀπὸ τὸ Θεό. Διότι πολλοὶ ψευδοπροφῆτες βγήκαν στὸν κόσμον. Ὁ Ἐπιφάνιος πέθανεν ἐν πλῶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, πὺν εἶχε πάει γιὰ ἐκκλησιαστικὲς ὑποθέσεις πρὸς τὴν Κωνσταντία, στὶς 12 Μαΐου τοῦ 403, μετὰ ἀπὸ ἀρχιερωσύνη 36 χρόνων, καὶ ἀφοῦ ἄφησε ἀρκετὰ ἀντιαιρετικὰ συγγράμματα.

Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 640. Πατέρας του ἦταν ὁ πατρικίος Ἰουστινιανός, πὺν τὸν ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη εὐσέβεια. Εἴκοσι χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, τὸν ὁποῖο σκότωσε ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πρωγάτος, ἀφοῦ τὸν συμπεριέλαβε

μεταξὺ αὐτῶν ποὺ σκότωσαν τὸν πατέρα του. Τὸν Γερμανὸ ἀφοῦ τὸν εὐνούχισε, τὸν κατέταξε στὸν κλῆρο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτός, φημισμένος γιὰ τὴν ἀρετὴ, τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του, ἐκλέχθηκε μητροπολίτης Κυζίκου, στὸ 37ο ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀργότερα ὅταν χήρεψε ὁ πατριαρχικὸς θρόνος, μὲ τὴν γνώμη τοῦ βασιλιᾶ Ἀναστασίου καὶ τὴν ψῆφο τῆς συγκλήτου, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἀνέβηκε στὸν οἰκουμενικὸ θρόνο (715). Ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, ἀφιέρωσε ὅλες του τὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς δυνάμεις, διδάσκοντας καὶ νουθετῶντας μὲ τὰ συνεχῆ κηρύγματά του τὸ λαό. Κατόπιν, ὅταν ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων ὁ Ἰσαυρος, τοῦ εἶπε νὰ συμμορφωθεῖ μὲ τὰ ἀσεβῆ διατάγματά του, αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν ὑπάκουσε, ἀλλὰ παρότρυνε καὶ τὸ λαὸ σὲ ἀντίσταση. Ἀναγκάστηκε ἔτσι νὰ παραιτηθεῖ, ἀφοῦ κατέθεσε τὸ ὠμοφόριό του πάνω στὴν ἀγία Τράπεζα. Ἀποσύρθηκε σ' ἓνα πατρικὸ τοῦ κτῆμα, τὰ Πλατάνια, καὶ μετὰ ἀπὸ σύντομη ἀρρώστια, πέθανε σὲ ἡλικία 100 ἐτῶν στὶς 12 Μαΐου τὸ 740. Ἡ ταφή του ἔγινε στὴ Μονὴ τῆς Χώρας.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Ἀργύριος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναϊτικὸ Κώδικα 647, μαζί μὲ τὸν Ἐπιφάνιο Κύπρου καὶ Γερμανὸ Ἀρχιεπίσκοπο (βλ. Τιμοθέου Θέμελη, Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδανοῦ, Τὰ Μηναιᾶ ἀπὸ τοῦ 11ου μέχρι 13ου αἰῶνα, Ἀλεξάνδρεια 1931, σελ. 33). Ἐπίσης καὶ στὸν Κώδικα Δ. α. IX Κρυπτοφῆρης ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος

Γεννήθηκε στὴ Βλαχία καὶ καταγόταν ἀπὸ ἐπιφανὲς γένος. Ἐπὶ Σουλτάνου Μεχμέτ καὶ σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν, τὸν νεομάρτυρα αὐτὸν ἄρπαξαν οἱ Τάταροι, ποὺ εἶχαν εἰσβάλεῖ στὴ Βλαχία γιὰ νὰ καταπνίξουν τὴν ἐπανάσταση τοῦ ἄρχοντα Μίχνα Βοεβόνδα Τζιβᾶν μπέη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, εἶδε τὴν ὁμορφιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ τὸν ἔδεσε σ' ἓνα δένδρο γιὰ νὰ τὸν βιάσει. Ὁ Ἰωάννης ὅμως, βρῆκε τὴν εὐκαιρία, σκότωσε τὸν στρατιώτη αὐτὸ καὶ ἀπέφυγε τὸν βιασμό. Συνελήφθη ὅμως ἀπὸ ἄλλους Τούρκους καὶ παραδόθηκε στὴ σύζυγο τοῦ στρατιώτη ποὺ σκότωσε, στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὁδήγησε τὸν Ἰωάννη στὸν βεζίρη, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινε τὸν παρέδωσε στὴ γυναῖκα αὐτὴ, γιὰ νὰ τὸν μεταχειρισθεῖ ὅπως ἤθελε. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ δὲν μπόρεσε μὲ κολακεῖες νὰ τὸν διαφθεῖρει καὶ νὰ τὸν ἐξισλαμίσει, τὸν παρέδωσε στὸν ἑπαρχο. Μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια, στὰ ὅποια ἦταν παροῦσα καὶ ἡ ἀκόλαστη αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ προέτρεπε συνεχῶς τὸν μάρτυρα νὰ ὑποκύψει στὶς ἐπιθυμίες της, ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἀποδείχτηκε ἀληθινὸ διαμάντι στὴν πίστη καὶ στὴν εὐσέβεια, δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ ἀπαγχονισμό στὶς 12 Μαΐου 1662 στὸ Παρμάκ Καπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καροφύλλης.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Θεοφόρος ποὺ ἀσκήτευσε στὰ Κύθηρα

Ἐζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Ῥωμανοῦ καὶ πατρίδα του ἦταν ἡ Κορώνη τῆς Πελοποννήσου. Ἡ μητέρα του προηγούμενα ἦταν στείρα καὶ ὅταν ὁ Θεὸς τῆς χάρισε παιδί τὸ ὄνόμασε Θεόδωρο. Ὁ Θεόδωρος λοιπὸν διδάχτηκε τὰ ἱερά γράμματα καὶ παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του στὸν τότε ἐπίσκοπο Κορώνης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἀναγνώστη. Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, ὁ Θεόδωρος μπῆκε ὑπὸ τὴν προστασία ἑνὸς ἱερέα τοῦ Ναυπλίου, πὺν ἦταν φίλος τῶν γονέων τοῦ Ἁγίου. Ὅταν ἔφτασε σὲ κατάλληλη ἡλικία, παντρεύτηκε καὶ ἀπόκτησε δυὸ παιδιά. Ὁ ἐπίσκοπος Ἄργους, βλέποντας τὶς ἀρετὲς του, τὸν χειροτόνησε Διάκονο. Ἀργότερα ὁ Θεόδωρος πῆγε στὴ Ῥώμη καὶ προσκύνησε τοὺς τόπους τῶν Μαρτύρων. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὴ Μονεμβασία, ὅπου παρέμεινε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Ἐπειτα, παρὰ τὶς παρακλήσεις τῆς οἰκογένειάς του νὰ μείνει κοντά της, ὁ Θεόδωρος, ποθῶντας τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ ἀγαθὰ, ἤλθε στὰ Κύθηρα. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ πολὺ ἀσκητικὴ καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλη ὕψη ἀρετῆς, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Μετὰ τὸν θάνατό του, ἔκανε καὶ ἀρκετὰ θαύματα. (Στοὺς Συναξαριστὲς ὁ Ἅγιος αὐτὸς δὲν ἀναφέρεται, τὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία του, πὺν ἐκδόθηκε τὸ 1747 στὴ Βενετία, τὸ 1841 στὴ Σμύρνη καὶ τὸ 1899 καὶ 1961 στὴν Ἀθήνα).

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο δυὸ φορές (12 Μαΐου καὶ 7 Νοεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ἐπίσκοπος Κύπρου

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Σιναΐτης

Εὗρεσις Ἱερῶν Λειψάνων (1961) τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Εἰρήνης ἐν Καρυαῖς Λέσβου

Αγιολόγιον - Μάϊος 13

- Ἡ Ἁγία Γλυκερία
- Ὁ Ἅγιος Λαοδίκιος ὁ δεσμοφύλακας
- Ὁ Ὅσιος Σέργιος ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Ὅσιος Πανσικάκος ἐπίσκοπος Συνάδων
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Τιβεριανῶν
- Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ὁ Πρεσβύτερος
- Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου Παντανάσσης στὸ νησί τῆς Ἁγίας Γλυκερίας (στὴ Τούζλα)
- Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ Νέος κτήτορας τῆς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἰβηρ
- Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Ἰβηρ
- Ὁ Ὅσιος Γαβριήλ ὁ Ἰβηρ
- Οἱ Ἅγιοι Μοναχοὶ Ἰβηρίτες Ὁσιομάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Μακάριος ἱερομάρτυρας, ὁ θαυματουργός, Ῥώσος (+ 1653)

Ἡ Ἁγία Γλυκερία

Γεννήθηκε στὴν Τραϊανούπολη τὸν 2ο αἰῶνα μ.Χ., ὅταν αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Ἀντωνῖνος. Ἡ Γλυκερία ἦταν χριστιανὴ καὶ τὸ ἔδειχνε μὲ ἔργα στὴ ζωὴ τῆς. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἡγεμόνας Σαβίνος, τὴν συνέλαβε καὶ μὲ ἐκβιαστικὸ τρόπο προσπάθησε νὰ τὴν κάνει νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα. Ἡ Γλυκερία, ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸ Χριστό, γκρέμισε καὶ συνέτριψε τὸ εἰδῶλο τοῦ Δία. Τότε οἱ εἰδωλολάτρες τὴν λιθοβόλησαν μὲ μανία. Ἀλλὰ καμιὰ πέτρα δὲν ἄγγιξε τὴν Γλυκερία, καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψουν στὴ χριστιανικὴ πίστη πολλοὶ εἰδωλολάτρες. Ἀφοῦ τὴν βασάνισαν μὲ πολλοὺς τρόπους, τελικὰ τὴν ἔριξαν τροφὴ σὲ ἓνα ἄγριο θηρίο, πού ναι μὲν δὲν τὴν κατασπάραξε, ἀλλὰ τὸ δάγκωμα πού κατάφερε σ' αὐτὴ προκάλεσε μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὸ θάνατό τῆς. Τὸ λείψανό τῆς ἐνταφιάσθηκε στὴν Ἡράκλεια. Ἔτσι ἡ Γλυκερία, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔμεινε πιστὴ χριστιανὴ μέχρι τέλους. Καὶ σὲ ὅλους ἐμᾶς, ὑπενθυμίζει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, «γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοὶ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Δηλαδή, φρόντιζε νὰ γίνεσαι πιστός, ἀποφασισμένος καὶ θάνατο ἀκόμα νὰ ὑποστεῖς γιὰ τὴν πίστη σου αὐτὴ. Καὶ θὰ σοῦ δώσω σὰν στεφάνι τῶν ἀγώνων σου τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ὁ Ἅγιος Λαοδίκιος ὁ δεσμοφύλακας

Αὐτὸς ἦταν δεσμοφύλακας ὅταν ἡ Ἁγία Γλυκερία ἦταν στὴ φυλακὴ. Κατηχήθηκε ἀπ' αὐτὴ στὴ χριστιανικὴ πίστη, ἔγινε χριστιανός, ὁμολόγησε τὴν πίστη του καὶ μαρτύρησε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ὅσιος Σέργιος ὁ Ὁμολογητής

Καταγόταν ἀπὸ ἐπίσημη καὶ εὐσεβὴ οἰκογένεια. Ὁ τότε εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Θεόφιλος, δὲν δίστασε νὰ συμπεριλάβει στοὺς διωγμοὺς ποὺ ἔκανε, μαζὶ μὲ τοὺς μοναχοὺς, καὶ οἰκογενειάρχες. Ἔτσι καὶ ὁ Σέργιος, καταγγέλθηκε σὰν ἔνθερμος ὑποστηρικτῆς τῶν ἀγίων εἰκόνων. Τὸν ἔφεραν λοιπὸν μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα, καὶ αὐτὸς προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀλλάξει τὸ φρόνημα τοῦ Σεργίου. Μάταια ὅμως. Ὁ Σέργιος μὲ σταθερότητα εἶπε, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλιά του, προδίδοντας τὸν μεγάλο Βασιλιά ὅλης τῆς δημιουργίας, Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Θεόφιλος, δήμευσε ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Σεργίου καὶ τὸν φυλάκισε. Κατόπιν ἐξορίστηκε μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του Εἰρήνη καὶ τὰ παιδιά του. Ὅλοι τοὺς φτωχοὶ πλέον, ὑπέφεραν πολλές ταλαιπωρίες. Δὲν μετάνιωσαν ὅμως, ἀλλὰ ἦταν εὐχαριστημένοι διότι δοκιμάζονταν καὶ ὑπέφεραν χάρη τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸν Σέργιο βρῆκε ὁ θάνατος, μακριὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ πέθανε μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πεθάνει καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά του ἦταν εὐτυχισμένη, διότι εἶχε νὰ ἐπιδείξει παθήματα χάρη τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστό.

Ὁ Ὅσιος Πασίκακος ἐπίσκοπος Συνάδων

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀπάμεια τῆς Βιθυνίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαυρικίου (582-602). Εἶχε γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐπίσημους στὸ γένος. Ἀπὸ μικρὸς στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν εὐκρινὴ πίστη του καὶ τὴν ἀμεμπτὴ ζωὴ του, σπούδασε ὄχι μόνο Θεολογία, ἀλλὰ καὶ ἰατρικὴ γιὰ νὰ τὴν ἐξασκήσῃ δωρεὰν ὑπὲρ τῶν φτωχῶν. Ὄταν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ὁ Κυριακός (595-606), ἐκτιμῶντας τὶς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ Πασίκακου, τὸν ἔπεισε νὰ καταταχθεῖ στὸν ἱερὸ κλῆρο καὶ ἔπειτα τὸν ἀνέδειξε ἐπίσκοπο Συνάδων. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση ὁ Πασίκακος ἐργάστηκε γιὰ τὴν καλύτερη στερέωση τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἐξαφάνισι τῶν αἱρέσεων ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, χρησιμοποιοῦντας τὴν εὐεργετικὴ καὶ θαυμάσια μάχαιρα τῆς διδασκαλίας τοῦ θείου λόγου. Ὁ βασιλιᾶς Μαυρίκιος τὸν εἶχε περὶ πολλοῦ, ἐπειδὴ τὸν θεράπευσε ἀπὸ σοβαρότατη ἀσθένεια, καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καθιέρωσε γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ του ἐτήσιο χρηματικὸ βοήθημα. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά, μοχθῶντας γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ του μέχρι τελευταίας του πνοῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Τιβεριανῶν

Ἐδῶ γίνεται κάποια σύγχυσι σχετικῶς μὲ τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ. Στὸς Συναξαριστὲς εἶναι καταχωρημένος χωρὶς ὑπόμνημα. Ἀλλὰ μᾶλλον πρόκειται περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Λαυριωτικὸς Κώδικας 1170 φ. 2386 λέει, ὅτι ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ρώμης Μαξιμιανοῦ καὶ ἦταν στρατιώτης στὸ στράτευμα τοῦ κόμη Τιβεριανοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴν ἐπισκοπὴ Κεντουλλες ἢ Κεντουλίνες ἢ Κέλλες, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ καταγόταν. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, οἱ διάφοροι συγγραφεῖς βιογραφιῶν ἀγίων, τὸν μεταμόρφωσαν σὲ ἐπίσκοπο καὶ ἀπὸ τὸ

τάγμα τῶν Τιβεριανῶν, πού ἦταν καταταγμένος, πῆρε καὶ τὸν τίτλο τῆς ἀνύπαρκτης ἐπισκοπῆς (βλέπε 14 Μαΐου).

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ὁ Πρεσβύτερος

Ἦταν Πρεσβύτερος τῆς Μονῆς Ἐφαψεως καὶ ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ἀσκητικὴ καὶ ὅσια, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ὁρισμένοι Συναξαριστὲς μαζί του, ἀναφέρουν καὶ τὴν μνήμη κάποιου ὄσ. Ἀγαπίου).

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου Παντανάσσης στὸ νησί τῆς Ἁγίας Γλυκερίας (στὰ Τούζλα)

Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος, ὁ Νέος κτήτορας τῆς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους

Ἐζησε στὸ δεύτερο μισό του 10ου αἰῶνα καὶ ἀρκετὰ χρόνια του 11ου. Τὸ 965 ἦλθε καὶ κατοίκησε κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Μονῆς Λαύρας, ὁ σύμβουλος τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γεωργίας (Ἰβηρίας) Δαυὶδ Κουροπαλάτη, Ἰωάννης Βαρασβατσέ. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἔφερε καὶ τὸν γιό του Εὐθύμιο, καθὼς καὶ ἄλλους ἐπίσημους Γεωργιανούς καὶ ἔγιναν ὅλοι μοναχοί. Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς εἶχε παραχωρηθεῖ μικρὸς χῶρος, ὁ πνευματικὸς τους προϊστάμενος Ἰωάννης Βαρασβατσέ ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία νὰ ιδρῦσουν ἀνεξάρτητο μοναστήρι. Πρᾶγμα πὸ ἐγίνε μὲ τὴν ἀρωγὴ τοῦ βασιλιᾶ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, καὶ ὀνομάστηκε Μονὴ Ἰβήρων, διότι οἱ κτήτορες τῆς ἦταν Ἰβηρες (Γεωργιανοί). Τὸ 998 (κατ' ἄλλους τὸ 1003), πὸν πέθανε ὁ Ἰωάννης ὁ Ἰβηρας, τὸν διαδέχθηκε ὁ γιὸς καὶ συνεργάτης του Εὐθύμιος. Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἀσχολήθηκε μὲ ἐπιτυχία στὴ διοίκηση τῆς Μονῆς, ἐπίσης μὲ πολὺ ζῆλο καλλιέργησε τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, δίνοντας αὐτὸς πρῶτος τὸν ἑαυτό του τέλειο ὑπόδειγμα σὲ κάθε ἀρετῇ. Τόση ἦταν ἡ φήμη τῆς ἀγιότητάς του, ὥστε ὁ αὐτοκράτορας Βασίλειος τοῦ πρότεινε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Κύπρου, ἀλλὰ ὁ Εὐθύμιος προτίμησε τὸ ἀγαπημένο του Μοναστήρι καὶ ἔτσι δὲν δέχθηκε τὴν πρόταση τοῦ αὐτοκράτορα. Τὸ 1028 πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ Ἁγιορείτικες ὑποθέσεις, ὅπου καὶ πέθανε στὶς 13 Μαΐου, ὁ ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς αὐτὸς ἄνδρας.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἰβηρ

Ἦταν πατέρας τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Ἰβηρ

Ήταν συγγενής και διάδοχος στη Μονή Ίβήρων του Ὁσίου Εὐθυμίου. Απεβίωσε ειρηνικά.

Ὁ Ὁσιος Γαβριήλ ὁ Ἰβηρ

Ὁ Ὁσιος αὐτὸς ἄκουσε θεία φωνή και ἔβγαλε ἀπὸ τὴν θάλασσα τὴν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης. Απεβίωσε ειρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Μοναχοὶ Ἰβηρίτες Ὁσιομάρτυρες

Οἱ ὅσοι αὐτοὶ ἀγωνίζονταν ἀσκητικὰ στὴν ἱερὰ Μονὴ Ίβήρων κατὰ τὸ 1280, ὅταν βασιλιὰς ἦταν ὁ Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγος (1259-1289) και Πατριάρχης ὁ Ἰωάννης ΙΑ΄ ὁ Βέκκος (1275-1282). Τότε λοιπὸν, οἱ Λατινόφρονες (παπικοί), γύριζαν τὰ διάφορα μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιὰ νὰ πείσουν τοὺς μοναχοὺς ν' ἀκολουθήσουν τὴν πλάνη τους. Ὄταν ἦλθαν και στὴ Μονὴ Ίβήρων, οἱ Πατέρες αὐτοὶ τῆς Μονῆς δὲν τοὺς δέχτηκαν και τοὺς ἔδιωξαν. Ὄποτε οἱ Λατῖνοι, διέταξαν νὰ συλληφθοῦν ὅλοι. Καὶ τοὺς μὲν καταγόμενους ἀπὸ τὴν Ἰταλία κράτησαν σὰν σκλάβους, τοὺς δὲ ὑπόλοιπους ἔπνιξαν στὴ θάλασσα και ἔτσι ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ἱερομάρτυρας, ὁ θαυματουργός, Ῥώσος (+ 1653)

Αγιολόγιον - Μάϊος 14

- Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος, πὸν μαρτύρησε στὴ Χίο
- Ὁ Ἅγιος Θεράπων, ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, πὸν μαρτύρησε στὶς Κεντουκέλλες
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Βάρβαρος, Μάξιμος καὶ Ἀκόλουθος
- Ὁ Ἅγιος Λεόντιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Νεομάρτυρας, πὸν μαρτύρησε στὴ Σμύρνη
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσοχόος
- Οἱ Ἅγιοι Ἰσίδωρος Ῥοστοθίας, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς καὶ θαυματουργὸς καὶ Νικήτας ὁ ἐγκλειστος ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἢ Σπηλαιώτου (Ῥῶσοι)
- Οἱ Ἅγιοι Ἡράκλειος ἐπίσκοπος «εἰς τὴν Κοφινούν», Θελθᾶς, Θεοδόσιος, καὶ Θεράπων «εἰς τὴν Σύναν», οἱ ἐκ τῶν 300 Ἀλαμανῶν, ἐν Κύπρῳ
- Οἱ Ἅγιοι Ἀριστοτέλης καὶ Λεάνδρος μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Cartage (Ἰρλανδός)
- Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πρῶσσος, διὰ Χριστὸν Σαλός

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος πὸν μαρτύρησε στὴ Χίο

Ὁ Ἰσίδωρος ἦταν ναύτης τοῦ βασιλικοῦ στόλου, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Κάποια μέρα πὸν μοῖρα τοῦ στόλου ἦταν ἀγκυροβολημένη στὴ Χίο, καταγγέλθηκε πρὸς τὸν Ναύαρχο Νουμέριο ὅτι ὁ Ἰσίδωρος εἶναι χριστιανός. Ὁ Νουμέριος δὲν ἄργησε νὰ ἀκούσει τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἰσίδωρο, ὅταν τὸν προσκάλεσε νὰ ὁμολογήσει. Τότε τὸν ἔδειραν σκληρὰ καὶ κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Ὁ πατέρας του μόλις ἔμαθε τὸ γεγονός αὐτό, ἀμέσως κίνησε γιὰ τὴν Χίο, πολὺ στενοχωρημένος, διότι ὁ γιός του ἐγκατέλειψε τὴν πατροπαράδοτη εἰδωλολατρικὴ θρησκεία. Ὅταν ἔφθασε στὴ Χίο, δὲ δυσκολεύτηκε νὰ δεῖ τὸ γιό του. Ὁ Ἰσίδωρος, μόλις ἀντίκρισε τὸν πατέρα του, μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ στοργὴ τὸν ἀσπᾶσθηκε συγκινημένος. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ πατέρας του, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ἐκφράσει καὶ τὴν θλίψη του γι' αὐτόν. Ὁ Ἰσίδωρος τοῦ εἶπε ὅτι μᾶλλον ἔπρεπε νὰ χαίρεται, διότι εἶδε τὸ φῶς πὸν προσφέρει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ πατέρας του τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ ἐπιστρέψει στὴν εἰδωλολατρία, ἀλλὰ ὁ Ἰσίδωρος ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Τότε, ὀργισμένος αὐτός, τὸν καταράστηκε καὶ παρότρυνε τὸν Νουμέριο νὰ τὸν θανατώσει τὸ συντομότερο. Καὶ πράγματι, ὁ Ἰσίδωρος μετὰ ἀπὸ διάφορα βασανιστήρια ἀποκεφαλίσθηκε. Ἔτσι, ἐπαληθεύεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὅτι «παραδώσει εἰς θάνατον πατὴρ τέκνον». Δὲ θὰ εἶναι, δηλαδή, μόνο οἱ ξένοι ἐναντίον τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τους. Καὶ θὰ παραδώσει πρὸς θάνατο ὁ ἄπιστος πατέρας τὸ πιστὸ παιδί του.

Ὁ Ἅγιος Θεράπων ἐπίσκοπος Κύπρου

Από πού καταγόταν, ποιους είχε γονεῖς καὶ σὲ ποιους χρόνους ὁμολόγησε τὸ Χριστὸ καὶ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου δὲν τὸ γνωρίζουμε. Ἡ ἀγιογραφία μας, τὸν ἱστορεῖ ὅτι ἀνήκε στὴν τάξη τῶν μοναχῶν, ἐκείνων πὺ ἀπαρνοῦνται στ' ἀλήθεια τὸ δικό τους θέλημα καὶ κουβαλᾶνε εὐχάριστα τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Ἡ προφορική παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεράπων ἐγίνε ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ ὅτι ἐκεῖ τελείωσε μαρτυρικὰ τὴν ζωὴ του. Τὸ τίμιο λείψανό του μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅταν οἱ Τοῦρκοι σχεδίαζαν νὰ λεηλατήσουν τὴν Κύπρο. Τώρα, ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται, ἀναβλύζει μύρο καὶπραγματοποιεῖ θαύματα, σ' αὐτοὺς πὺ προστρέχουν σ' αὐτὸ μὲ εὐλικρινὴ πίστη.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος πὺ μαρτύρησε στὶς Κεντουκέλλες

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Γαλερίου Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ ἦταν στρατιώτης στὸ τάγμα τοῦ κόμη Τιβεριανοῦ. Διακρινόταν γιὰ τὸ ὠραῖο του παράστημα καὶ γιὰ τὴν ἄψογη ἠθικὴ ζωὴ του. Ὅταν κάποτε ὁ Τιβεριανὸς θυσίαζε στὰ εἰδῶλα, ὁ Ἀλέξανδρος ἀρνήθηκε νὰ συμμετάσχει στὶς θυσίες αὐτὲς καὶ δήλωσε μὲ θάρρος ὅτι ἦταν χριστιανός. Τότε ὑποβλήθηκε σὲ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἡ δὲ μητέρα του Ποιμενία, μόλις πληροφορήθηκε τὸ γεγονός, ἔτρεξε καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ δεῖ τὸν γιό της. Ὅταν τὸν εἶδε τὸν ἐνθάρρυνε νὰ φανεῖ ἀληθινὸς χριστιανός καὶ νὰ πεθάνει μὲ τὴν γενναιότητα πὺ ἀρμόζει στοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ γιὸς δὲν διέψευσε τὶς ἐλπίδες τῆς μητέρας του. Ἀφοῦ τοῦ ἀνοιξαν τὶς πλευρὲς, κατόπιν τὶς ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑποχώρησε στὸ τόσο σκληρὸ βασανιστήριον, ἐνισχυόμενος ἀπὸ τὴν θεία χάρη. Τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι κατατάχθηκε στὸν ἔνδοξο χορὸ τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος, Βάρβαρος, Μάξιμος καὶ Ἀκόλουθος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ἀφοῦ ἔζησαν ζωὴ ἀγία καὶ ἔφεραν στὴ χριστιανικὴ πίστη πολλοὺς εἰδωλολάτρες, μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ. Ἡ Σύναξη καὶ ἡ γιορτὴ τους γίνεται στὸν ναὸ τῆς ἀγίας Εἰρήνης, πὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Λεόντιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Ἐζησε τὸν 12ο αἰῶνα καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Τιβεριούπολη (Στρώμνιτσα) ἀπὸ πλούσιους καὶ εὐσεβεῖς γονεῖς. Σπούδασε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐγίνε μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴν Πάτμο, ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Θεοκτίστου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ ἐκπαιδεύτηκε στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ὅταν πέθανε ὁ Θεόκτιστος, μὲ ὁμόφωνη ψῆφο τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ γραπτὴ ὑπόδειξη τοῦ ἀποθανόντος Θεοκτίστου, πὺ βρέθηκε μετὰ τὸν θάνατό του, τὸν διαδέχτηκε ὁ Λεόντιος. Κατόπιν ὁ Λεόντιος πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ ὑποθέσεις τῆς Μονῆς του, ὅπου ἐξελέγη πατριάρχης Ἱεροσολύμων τὸ 1170. Στὴ νέα του θέση ὁ Λεόντιος διέπρεψε γιὰ τὴν ὁσιότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὸν ἀποστολικὸ του ζῆλο. Πέθανε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1175, ὅταν εἶχε πάει γιὰ ὑποθέσεις τοῦ θρόνου του.

Ασματική Ακολουθία του ἐκδόθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 1912.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Νεομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴ Σμύρνη

Ἦταν Κρητικὸς καὶ ἔμεινε στὴ Σμύρνη, ὅπου, παιδί ἀκόμα ἐξισλαμίστηκε μὲ τὴν βία ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Σμύρνη καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἐνάρετο καὶ πολυμαθῆ διδάσκαλο Μελέτιο Συρίγου, ποὺ τὸν νουθέτησε καὶ τὸν ἐνδυνάμωσε στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Ἐπανῆλθε στὴ Σμύρνη καὶ κήρυξε δημόσια τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸ κριτήριο, ὅπου καὶ ἐκεῖ ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Τότε τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή, ἀφοῦ ἀνελέητα τὸν ἔδειραν. Κατόπιν μὲ κολακεῖες καὶ διάφορα ἄλλα βασανιστήρια προσπάθησαν νὰ κάμψουν τὸ φρόνημά του, ἀλλὰ ὁ Μᾶρκος ἔμεινε ἀμετακίνητος σ' αὐτό. Τότε στὶς 14 Μαΐου 1643, στὴ Σμύρνη, ἀποκεφαλίστηκε καὶ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τὸ ἱερό του λείψανο παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμὲς στὸν ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς Σμύρνης. Τὸ μαρτύριο τοῦ Νεομάρτυρα αὐτοῦ δηγήθηκε ὁ Ἰσουΐτης Ἰσαὰκ α'.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόχοος

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Σούμνα τῆς Βουλγαρίας καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Χρυσοχοοῦ. Ἦταν ὠραῖος στὴν ὄψη καὶ ἐνάρετος. Ἀπέναντι ὅμως ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του, κατοικοῦσε μία τούρκικη οἰκογένεια, ποὺ εἶχε μία νεαρὴ κόρη, ἣ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἐλκύσει τὸν 18χρονο Ἰωάννη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸν κατάφερε, συκοφάντησε τὸν Ἰωάννη ὅτι δῆθεν ἀποπειράθηκε νὰ τὴν βιάσει. Τότε ὁ μάρτυρας ὀδηγήθηκε στὸν κριτὴ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοθεῖσα ἀπόφαση, ἔπρεπε ἢ νὰ τουρκέψει καὶ νὰ παντρευτεῖ τὴν τουρκοπούλα ἢ νὰ δαρεῖ μέχρι θανάτου. Ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε ὅτι, προτιμᾷ νὰ πεθάνει παρὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Τότε τὰ βασανιστήρια ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν φρικτὰ καὶ βάρβαρα. Τὸν ἔδειραν ἀνελέητα, ἔσχισαν τὸ σῶμα του, ἔκαψαν τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 14 Μαΐου 1802. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ ἱερομόναχος Νικηφόρος ὁ Χίος.

Οἱ Ἅγιοι Ἰσίδωρος Ῥοστοθίας, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς καὶ θαυματουργὸς καὶ Νικήτας ὁ ἔγκλειστος ἐν τῷ Σηλαιίῳ ἢ Σηλαιώτου (Ῥῶσοι)

Οἱ Ἅγιοι Ἡράκλειος ἐπίσκοπος «εἰς τὴν Κοφινούν», Θελθᾶς, Θεοδόσιος, καὶ Θεράπων «εἰς τὴν Σύναν», οἱ ἐκ τῶν 300 Ἀλαμανῶν, ἐν Κύπρῳ

Βλέπε σχετικῶς καὶ Α.Χ.Ε.Χ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀριστοτέλης καὶ Λέανδρος μάρτυρες

Ὁ Ἅγιος Cartage (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πρωσσοσ, διὰ Χριστὸν Σαλός

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἠνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Μάϊος 15

- Ὁ Ὅσιος Παχώμιος
- Ὁ Ὅσιος Ἀχίλλειος, ἐπίσκοπος Λαρίσης
- Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος ὁ Μυροβλήτης
- Ὁ Ὅσιος Ἀνδρέας, ὁ Ἐρημίτης καὶ Θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι Ἡσαΐας ἐπίσκοπος Ῥοστοβίας ὁ Θαυματουργός, Δημήτριος ὁ βασιλόπαις δούκας, Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας ὁ θαυματουργός καὶ Ἡσαΐας ὁ θαυματουργός τοῦ ἐν Σπηλαιῶ ἢ Σπηλαιώτου (Ῥώσοι)
- Ἡ Ὁσία Καλή
- Μνήμη τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Περιτειχίσματι καὶ ἡ ἀνάδειξις τῆς ἀχειροποίητου εἰκόνας ἐν Καμουλιανοῖς
- Ἀνακομιδὴ τῆς τίμιας κάρας τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Τίτου ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ, τὸ Ἡράκλειον Κρήτης

Ὁ Ὅσιος Παχώμιος

Ἡ Ἄνω Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου εἶναι ὁ τόπος ὅπου γεννήθηκε ὁ Παχώμιος ἀπὸ γονεῖς εἰδωλολάτρεις, τὸ 292 μ.Χ. Σὲ ἡλικία 20 χρονῶν, κατατάχθηκε στὸν αὐτοκρατορικὸ στρατό, ὅπου συνδέθηκε μὲ χριστιανούς στρατιῶτες καὶ ἔτσι γνώρισε τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴν τάξις τοῦ στρατοῦ, βαπτίσθηκε. Ἡ ψυχὴ του, ὅμως, ἐπιθυμοῦσε κάτι περισσότερο καὶ ἀνώτερο πνευματικά. Πῆγε, λοιπόν, κοντὰ σὲ ἕναν φημισμένο ἡσυχαστὴ, τὸν Παλαίμονα, ὅπου κοντὰ του προόδευσε στὴν ἄσκησι, τὴν ἀρετὴ καὶ ἰδιαίτερα στὴ βαθειὰ ταπεινοφροσύνη. Ὅταν πέθανε ὁ Παλαίμονας, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ ὁ Παχώμιος ἔκτισε δικό του κελλὶ στὸν τόπο Ταβενησία, κοντὰ στὸ Νεῖλο. Μὲ τὸ χρόνο σχηματίσθηκε ἀδελφότητα, καὶ ἔτσι ἔγινε ἐκεῖ ὀλόκληρη Μονή. Καταπληκτικὰ ὀργανωτικὸ πνεῦμα ὁ Παχώμιος καὶ μὲ βοηθὴ τὴν ταπεινοφροσύνη, κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ἄριστο κοινοβιακὸ σύστημα καὶ διοικοῦσε ἀρμονικότερα τοὺς 3.000 περίπου μοναχοὺς ποὺ ἦταν γύρω ἀπ' αὐτόν. Θεωρεῖται, μάλιστα, καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς. Ὁ Παχώμιος δὲν ἦταν καὶ τόσο πολὺ ἐγγράμματος, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐπηρέαζε, διότι πάντα εἶχε κατὰ νοῦ τὴν συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· ὅτι ὁ Θεὸς ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Δηλαδή, κουμπωθεῖτε σὰν ἄλλο ῥοῦχο τὴν ταπεινοφροσύνη, διότι ὁ Θεὸς στοὺς ταπεινοὺς δίνει χάρι. Ἔτσι καὶ ὁ Παχώμιος, μὲ τὸ ταπεινὸ φρόνημα εἶχε τὴν χάρι νὰ συζητᾷ κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο τὰ θεολογικὰ ζητήματα. Τὸ Μάιο τοῦ 348, προσβλήθηκε ἀπὸ πανώλη καὶ πέθανε.

Ὁ Ὅσιος Ἀχίλλειος ἐπίσκοπος Λαρίσης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ νεανικὸς του πόθος τὸν ἔφερε στοὺς ἅγιους Τόπους καὶ κατόπιν στὴ Ῥώμη. Ἐκεῖ

ἐπιδόθηκε στὸ ἱερὸ ἔργο τοῦ ἱεροκήρυκα, διδάσκοντας ἀκατάπαυστα τὸ θεῖο λόγο σὲ πόλεις καὶ χωριά, ἀψηφῶντας ἀνάγκες, βρισιές, διωγμούς καὶ ταλαιπωρίες. Οἱ μεγάλες καὶ σπουδαῖες ὑπηρεσίες του, τὸν ἀνέδειξαν ἐπίσκοπο Λαρίσης. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση ὁ Ἀχίλλειος ὑπῆρξε ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς καὶ διδάσκαλος, αὐτὸς ποὺ ἔλεγε καὶ ἔπραττε. Κήρυττε κάθε μέρα, βοηθοῦσε τὶς χῆρες, προστάτευε τὰ ὄρφανὰ, ἀνακούφιζε τοὺς φτωχοὺς, υπεράσπιζε τοὺς ἀδικημένους, ἦταν ὁ ἀγρυπνὸς φύλακας καὶ φρουρὸς τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως καὶ τοῦ ποιμνίου ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν. Ὁ Ἀχίλλειος διακρίθηκε καὶ στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ σύνοδο στὴ Νίκαια, ἐναντίον τοῦ Ἀρείου. Καὶ τότε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἐκτιμῶντας τὶς ἀρετές του, τοῦ ἔδωσε μεγάλη χρηματικὴ δωρεὰ τὴν ὁποία, ὅταν ὁ Ἀχίλλειος ἐπέστρεψε στὴ Λάρισα, διέθεσε γιὰ νὰ κτίσει ναοὺς καὶ γιὰ τὴν μέριμνα τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν φτωχῶν. Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του, κάλεσε κοντὰ του ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς ἐπισκοπῆς του καὶ τοὺς ἔδωσε πατρικὲς συμβουλές γιὰ τὰ καθήκοντά τους. Τὸ λείψανό του, μέχρι τὸν 10ο αἰῶνα κοσμοῦσε τὴν Λάρισα. Τὸ ἄρπαξαν ὁμως οἱ Βούλγαροι ὅταν εἰσέβαλαν στὴ Θεσσαλία.

Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος ὁ Μυροβλήτης

Στοὺς Συναξαριστὲς δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα γιὰ τὴν ζωὴ του, μόνο ὅτι μαρτύρησε διὰ ξίφους. Στὸν Λαυριωτικὸ ὅμως Κώδικα 70φ. 244 ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς: Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦταν βάρβαρος, λεηλατοῦσε καὶ ἔτρωγε σάρκες ἀνθρώπων. Κάποιος ἱερέας ὁμως, μαζί μ' ἓναν βοηθό του, ἤλθαν σὲ ἓνα τόπο ποὺ ὀνομαζόταν Νῆσα γιὰ νὰ λειτουργήσῃ στὸν ἐκεῖ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, ὄρμησε ὁ Βάρβαρος γιὰ νὰ τοὺς φάει, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε Ἄγγελο Κυρίου νὰ συλλειτουργεῖ μὲ τὸν ἱερέα. Τότε μετανόησε γιὰ ὅλα καὶ τέθηκε ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τοῦ ἱερέα, ἀφοῦ κατηχήθηκε καὶ βαπτίστηκε χριστιανός. Τότε μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πνευματικοῦ του, γιὰ τρία χρόνια βιάδιζε σὰν τετράποδο καὶ ἔτρωγε χόρτα καὶ ρίζες ἀπὸ διάφορα φυτὰ. Κάποτε ὁμως, ἓνας γεωργὸς τὸν πέρασε γιὰ ἀρκούδα καὶ τὸν χτύπησε θανάσιμα στὴ δεξιὰ του πλευρά, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Θεό. Στὸν τόπο ὅπου μαρτύρησε ἀναβλύζει μύρο καὶ γίνονται ἰάσεις ἀσθενειῶν.

Ὁ Ὁσῖος Ἀνδρέας ὁ Ἐρημίτης καὶ Θαυματουργός

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς. Στοιχεῖα γιὰ τὴν ζωὴ του καθὼς καὶ τὴν Ἀκολουθία του, ἔγραψε ὁ Ἀνδρέας ὁ Ἰδρωμένος ὁ Ὑπάργιος (+ 1847). Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτά, ὁ Ὁσῖος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μονοδένδρι τῆς Ἠπείρου καὶ ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μιχαὴλ Β' τοῦ Κομνηνοῦ δεσπότη τῆς Ἠπείρου (1237-1271). Ὁ Ὁσῖος Ἀνδρέας, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε ἡδονὲς χρημάτων, περιουσίας καὶ συζύγου, κατοίκησε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ, μὲ ἄσκηση καὶ προσευχὴ ἀγίασε τὴν ζωὴ του καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἡσαΐας ἐπίσκοπος Ῥοστοβίας ὁ Θαυματουργός, Δημήτριος ὁ βασιλόπαις δούκας, Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας ὁ θαυματουργός καὶ Ἡσαΐας ὁ θαυματουργός

του ἐν Σπηλαίῳ ἢ Σπηλαιώτου (Ῥῶσοι)

Ἡ Ὁσία Καλή

Μνήμη τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Περιτειχίσματι καὶ ἡ ἀνάδειξις τῆς ἀχειροποίητου
εἰκόνας ἐν Καμουλιανοῖς

Ἀνακομιδὴ τῆς τίμιας κάρας τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Τίτου ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας
Ῥώμης εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ, τὸ Ἡράκλειον Κρήτης

Αγιολόγιον - Μάϊος 16

- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ ἡγιασμένος
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Οἱ Ἅγιοι Αὐδᾶς, Αὐδηισοῦς ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτοὺς 16 Πρεσβύτεροι, 9 Διάκονοι, 5 (κατ' ἄλλους 6) Μοναχοὶ καὶ 7 Παρθένες
- Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκιος, Συμεὼν καὶ Βαχθισόης
- Οἱ Ἅγιοι Ἀββάδες τῆς Μονῆς Ἁγίου Σάββα
- Ὁ Ἅγιος Παπυλίνος
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ ἐν Βλαχέρναις
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Μνήμη τῆς Ἁγίας Εὐφημίας
- Ὁ Ὅσιος Νεάδιος ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο
- Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ Περεκόμεης Νοβογορδίας

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ ἡγιασμένος

Τὰ πλούτη τῶν γονέων του δὲ στάθηκαν ἱκανὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἱερό πόθο τοῦ Θεοδώρου νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ μεγάλου ἀθλητῆ τῆς ἐρήμου Παχώμιου. Ἄν καὶ νεαρός στὴν ἡλικία, εἶχε ἀξιοθαύμαστη ἐγκράτεια καὶ φρόνηση, ὥστε ὁ Παχώμιος νὰ τὸν ἔχει σὲ μεγάλη ὑπόληψη. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ διέκρινε κανεὶς ἰδιαίτερα στὸ Θεόδωρο, ἦταν οἱ πολλές του γνώσεις στὰ ἱερὰ γράμματα. Ἦταν δεινὸς μελετητὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καθὼς καὶ παλαιότερων συγγραμμάτων σοφῶν Πατέρων. Ὁ Παχώμιος, βλέποντας τὴν ἱκανότητα τοῦ Θεοδώρου, ὅτι ἦταν «δυνατὸς ἐν ταῖς γραφαῖς», δηλαδή, δυνατὸς στὴ γνώση καὶ τὴν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν, ὅρισε νὰ διδάσκει τοὺς ὑπόλοιπους ἀδελφοὺς τοῦ μοναστηριοῦ. Στὴν ἀρχὴ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀντέδρασαν, διότι δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς μορφῶναι ἓνα παιδί, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔλεγαν. Ἡ ἱκανότητα, ὅμως, τοῦ Θεοδώρου, θεμελιωμένη σὲ ταπεινὸ φρόνημα, κατάφερε νὰ πείσει ὅλη τὴν ἀδελφότητα νὰ τὸν ἀκούει πρόθυμα. Μάλιστα, μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὁμόφωνα τὸν ἐξέλεξαν ἡγούμενο τῆς Μονῆς, καὶ πάντα τοὺς ὑπενθύμιζε τὸ θεόπνευστο λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ταῖς ἐντολας αὐτοῦ μελέτα διὰ παντός. Καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς σοφίας σου δοθήσεται σοι». Δηλαδή, τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου νὰ μελετᾷς πάντοτε καὶ ἡ σοφία ποὺ ἐπιθυμεῖς, θὰ σοῦ δοθεῖ. Τὸ Μάϊο τοῦ 360 πέθανε, καὶ δίκαια τοῦ δόθηκε ὁ τιμητικὸς τίτλος τοῦ ἡγιασμένου.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Βλέπε βιογραφία του 12 Δεκεμβρίου.

Οἱ Ἅγιοι Αὐδᾶς, Αὐδηισοῦς ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτοὺς 16 Πρεσβύτεροι, 9 Διάκονοι, 5 (κατ' ἄλλους 6) Μοναχοὶ καὶ 7 Παρθένες

Ἦταν χριστιανοὶ τῆς Ἐκκλησίας στὴν Περσία. Ὁ Αὐδηισοῦς ἐπισκόπευσε στὴν πόλη Βηθχασχάρ καὶ καταγγέλθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀνεψιό του, ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Αὐδᾶς, καθὼς καὶ ἄλλοι 38 χριστιανοί, διέβαλαν τὸ Περσικὸ θρησκευμα, προκειμένου νὰ προσηλυτίζουν πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ανακρινόμενοι αὐτοὶ δὲν ἀρνήθηκαν ὅτι διδάσκουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θεωροῦσαν μάλιστα καθῆκον τους νὰ ἀποσποῦν ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ δίχτυα τῆς πλάνης με τὸν θεμιτὸ τρόπο τῆς διδασκαλίας. Τότε ὁ Ἀρσῆθ, ὁ ἀδελφός του βασιλιᾶ, διέταξε καὶ τοὺς ἔδεσαν μὲ σχοινιά σφιχτά, τόσο, ὥστε νὰ σπάζουν τὰ κόκκαλά τους. Αὐτὸ συνεχίστηκε γιὰ ἑπτὰ ἡμέρες. Τότε ὁ Ἀρσῆθ νόμισε ὅτι τὰ θάρρος τους θὰ εἶχε πέσει καὶ τοὺς προσκάλεσε νὰ φάγουν εἰδωλόθυτα. Ἐκεῖνοι ἀρνήθηκαν καὶ ἐνισχύθηκαν μάλιστα περισσότερο, ὅταν στὴ συντροφιά τους προστέθηκε καὶ ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Αὐδᾶς, πὺν εἶχε συλληφθεῖ ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Τότε διατάχθηκε ὁ ἀποκεφαλισμὸς τους καὶ ἔτσι ὅλοι ἔλαβαν τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκιος, Συμεὼν καὶ Βαχθισόης

Σύμφωνα μὲ ὀρισμένες πληροφορίες, ἦταν Πέρσες χριστιανοί. Ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ ἐπὶ βασιλείῳ τῶν Περσῶν Σαβωρίου καὶ τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς.

Οἱ Ἅγιοι Ἀββάδες τῆς Μονῆς Ἁγίου Σάββα

Βλέπε βιογραφία τους στὶς 20 Μαρτίου.

Ὁ Ἅγιος Παπυλίνος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ ἐν Βλαχέρναις

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν μαστίγωσαν μὲ μαστίγιο ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια τῆς Κάτω Ἰταλίας, ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ συγκλητικοῦ καὶ ἔκανε μυστικοσύμβουλος τοῦ (ἐξ ἀπορρήτων) Λέοντα τοῦ ΣΤ΄. Κατόπιν ἔγινε μοναχός, καὶ Πατριάρχης χειροτονήθηκε τὴν Κυριακὴ τῆς «Ὁρθοδοξίας τοῦ ἔτους 895. Διαδέχτηκε τὸν Ἀντώνιο τὸν Β΄, πὺν εἶχε πεθάνει. Ἡ πρώτη πατριαρχία τοῦ Νικολάου τοῦ Α΄, πὺν ἐπονομάσθηκε καὶ Μυστικός, εἶχε διάρκεια μέχρι τὸ 906. Ἡ αἰτία τῆς πτώσης του, δείχνει τὴν εὐσεβὴ καὶ ἀληθινὰ ἐπισκοπικὴ θέλησή του. Ὁ βασιλιὰς Λέων ὁ Σοφός, εἶχε κάνει, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ Πατριάρχου, τέταρτο γάμο. Ὁ Νικόλαος ὄχι μόνο δὲν ἀναγνώρισε τὸ γάμο τοῦ βασιλιᾶ, ἀλλὰ καθήρεσε τὸν ἱερέα Θωμᾶ πὺν τέλεσε τὸ γάμο καὶ ἀφόρισε τὸν βασιλιᾶ. Ὁ Λέων γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Νικόλαο, κατάφερε καὶ τὸν ἔριξε ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο, καὶ διάδοχό του ὄρισε τὸν Εὐθύμιο τὸν Α΄. Δημιουργήθηκε ὅμως, μέγας σάλος στὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ τὸ 911, ὁ ἀδελφός του Λέοντα, Ἀλέξανδρος, κατέβασε ἀπὸ τὸ θρόνο τὸν Εὐθύμιο καὶ ἀνέβασε πάλι τὸν Νικόλαο. Πὺν τὸ 913, μαζί μὲ ἄλλους τέσσερις, ἀνέλαβε ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλικίου βασιλιᾶ Κωνσταντίνου Ζ΄. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας του, ἐμποδίστηκε ὀριστικὰ ὁ τέταρτος γάμος, καί, λέγεται, ὅτι ἔγινε ἡ πρώτη διάταξη τοῦ Μηνολογίου τῶν ἁγίων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Συμεὼν τὸν μεταφραστή. Πέθανε τὸν Μάιο τοῦ 925.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Εὐφημίας

Πλησίον τοῦ Νεωρίου λιμένος εἰς τὴν Ἁγίαν Δύναμιν.

Ὁ Ὅσιος Νεάδιος ὁ Θαυματουργός

Τὸν Ὅσιο αὐτὸ δὲν τὸν ἀναφέρει ὁ ἅγιος Νικόδημος στὸν Συναξαριστὴ του. Σώζεται ὅμως πλήρης Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου αὐτοῦ στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1575 φ. 846, ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου. Ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία του λοιπὸν μαθαίνουμε ὅτι ὁ Νεάδιος ἦταν ἐπίσκοπος (ἄγνωστο πὺν) καὶ ὑπῆρξε ἄνθρωπος πρᾶος, ἄκακος, μαχητὴς κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ ὑπηρέτης τῶν πασχόντων. Ἀπὸ τὸν Θεό, λόγω τῶν μεγάλων του ἀρετῶν, τοῦ εἶχε δοθεῖ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας καὶ ἔτσι, μ' ὅλα αὐτά, ἔγινε στῦλος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παράδειγμα πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο

Βλέπε βιογραφία του στὶς 17 Μαΐου.

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ Περεκόμης Νοβογορδίας

Ο Θαυματουργός (Ρῶσος).

Αγιολόγιον - Μάϊος 17

- Οί Άγιοι Ανδρόνικος και Ίουνία, οί Απόστολοι
- Οί Άγιοι Σολόχων, Παμφαμήρ και Παμφυλών ή Παμφαλών
- Μνήμη Αλώσεως και Πυρπολήσεως τής Ίερουσαλήμ από τούς Πέρσες
- Οί Όσοιοι Νεκτάριος και Θεοφάνης, οί αὐτάδελφοι κτήτορες τής Μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων
- Ό Άγιος Νικόλαος από τὸ Μέτσοβο
- Ό Άγιος Αθανάσιος ὁ Νέος, ὁ Θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως
- Ό Άγιος Θεοδώρητος ὁ Πρεσβύτερος

Οί Άγιοι Ανδρόνικος και Ίουνία οί Απόστολοι

Τὰ σαρκικὰ πάθη, ἰδιαίτερα ὅτην ἐποχὴ μας, δύσκολα ἀφήνουν νὰ ἀναπτυχθεῖ ἀγνή φιλία, καὶ εἰδικότερα ἀγνή συνεργασία, μεταξύ ἑνὸς ἀνδρα καὶ μίας γυναίκας. Όμως, δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο. Κατορθώνεται, ὅταν μέσα στὶς ψυχὲς καὶ τῶν δυὸ φίλων ριζώσει τὸ Άγιο Πνεῦμα. Τότε νεκρώνεται τὸ σαρκικὸ φρόνημα καὶ ἐνδιαφέρει μόνο τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνεργάσθηκαν καὶ οἱ ἀπόστολοι Ανδρόνικος καὶ Ίουνία. Μὲ τὴν ἀγνή τους συνεργασία, πέτυχαν νὰ ἀποσπᾶσουν πολλοὺς εἰδωλολάτρεις ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων καὶ νὰ κτίσουν πολλὰ ἐκκλησίαι. Συνεργάσθηκαν μὲ τὸν Απόστολο Παῦλο, γιὰ τοὺς ὁποίους γράφει στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ του: «Ἀσπάσασθε Ανδρόνικον καὶ Ίουνιάν τους συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονόσιν ἐν Χριστῷ». Δηλαδή, χαιρετῆστε τὸν Ανδρόνικο καὶ τὴν Ίουνία, τοὺς συμπατριῶτες μου, ποὺ καταδιώχθηκαν καὶ φυλακίσθηκαν μαζί μου καὶ εἶναι διακεκριμένοι μεταξύ ἐκείνων ποὺ ἀσκοῦν τὴν ἀποστολὴ τοῦ κηρύγματος, καὶ οἱ ὅποιοι μάλιστα προσήλθαν στὸ Χριστὸ πρωτύτερα ἀπὸ μένα. Ό Ανδρόνικος καὶ ἡ Ίουνία, ἀφοῦ ἔλαμψαν μὲ τοὺς ἀγῶνες τους γιὰ τὴν πίστη, εἰρηνικὰ ἀποδήμησαν στὴν αἰώνια ζωὴ. (Κατ' ἄλλους Συναξαριστὲς ἡ Ίουνία λαμβάνεται σὰν Ίουνίας, δηλ. ἀρσενικοῦ γένους).

Οί Άγιοι Σολόχων, Παμφαμήρ και Παμφυλών ή Παμφαλών

Ἐζησαν στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα καὶ μαρτύρησαν ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Γαλέριος Μαξιμιανός. Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, καὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ στρατό. Βρίσκονταν ὅλοι στὴ Χαλκηδόνα, ὅταν ὁ διοικητὴς τους Καμπάνας ἄρχισε ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ μάθει ποιοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἦταν τυχόν Χριστιανοί. Καὶ οἱ τρεῖς ἅγιοι, ὁμολόγησαν ἀπὸ τὴν πρώτη ἐρώτηση ὅτι πράγματι ἦταν. Μάλιστα, ἐπέμειναν στὴν ὁμολογία τους αὐτὴ καὶ πέθαναν μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἰδιαίτερα τοῦ Σολόχωνος ὁ θάνατος, ἐπῆλθε διὰ σίδηρου ὀργάνου, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ τοποθετήθηκε στ' αὐτὸ του, διαπέρασε τὸ κεφάλι του!

Μνήμη Αλώσεως και Πυρπολήσεως τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς Πέρσες

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔγινε τὸ ἔτος 614 καὶ τὸ περιέγραψε λεπτομερῶς ὁ ἅγιος αββίτης μοναχὸς Ἀντίοχος Στρατήγιος, καὶ τὸ μετέφερε στὴν Ἑλληνικὴ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος.

Οἱ Ὅσιοι Νεκτάριος καὶ Θεοφάνης, οἱ ἀντάδελφοι κτήτορες τῆς Μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων

Ἦταν ἀδελφία μεταξύ τους καὶ γεννήθηκαν τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 15ου αἰῶνα στὰ Ἰωάννινα τῆς Ἠπείρου. Ἡ οἰκογένειά τους ἦταν πλούσια καὶ ἀρχοντικὴ, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἀφαράδων. Ἐγιναν μοναχοὶ ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν κάποιου σοφοῦ γέροντα Σάββα ὀνομαζόμενου, μὲ τὸν ὁποῖο ἔμειναν μαζὶ 10 ὀλόκληρα χρόνια. Λίγο πρὶν τὸ θάνατό του τοὺς ἔκανε ἱερεῖς καὶ ἔπειτα αὐτοὶ πῆγαν στὴ Μονὴ Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου συνάντησαν τὸν Ἅγιο Νήφωνα, πρῶην Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Κατόπιν ἐπέστρεψαν στὸ προηγούμενο ἀσκητήριό τους (Νησὶ Ἰωαννίνων), γιὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν ἀργότερα καὶ νὰ ἔλθουν τὸ 1511 στὰ Μετέωρα. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν προσωρινή τους διαμονὴ στὸν ἀπόκρημνο βράχο, ὀνομαζόμενο Στύλο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τὸ 1518 ἀνέβηκαν στὴν ἀπρόσιτη κορυφή, ὀνομαζομένη Πέτρα τοῦ Βαρλαάμ καὶ ἔκτισαν ναὸ στὸ ὄνομα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (πάνω στὰ παλιὰ ἐρείπια, ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ) καὶ ἀργότερα οἰκοδόμησαν καὶ ἄλλο ναὸ στὸ ὄνομα τῶν Ἁγίων Πάντων, ποὺ ἀποπερατώθηκε τὸ 1544 καὶ ἀποτελέσει τὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς Βαρλαάμ. Ἐκεῖ λοιπὸν οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ, ἀφοῦ ἔζησαν ζωὴ ἀσκητικὴ, μὲ νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχή, ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. Ὁ μὲν Θεοφάνης 17 Μαΐου 1544, ὁ δὲ Νεκτάριος 7 Ἀπριλίου 1550.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο

Γεννήθηκε στὸ Μέτσοβο ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ νέος ἀκόμα ἀναχώρησε στὰ Τρίκαλα, ὅπου ἐργαζόταν ὑπάλληλος σὲ ἀρτοποιεῖο. Ἐκεῖ τὸν ἐξαπάτησαν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Συναισθανόμενος τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀποστασίας του, ἐπέστρεψε στὸ Μέτσοβο καὶ ζοῦσε ζωὴ χριστιανικὴ. Κάποτε ὅμως ἦλθε στὰ Τρίκαλα γιὰ νὰ πουλήσει दाδι καὶ κάποιος Τοῦρκος κουρέας τὸν ἀναγνώρισε, καὶ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὸν προδώσει. Ὁ Νικόλαος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν σιωπὴ τοῦ Τοῦρκου κουρέα, παρέδωσε σ' αὐτὸν ὅλο τὸ φορτίο ἀπὸ दाδι καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε κάθε χρόνο νὰ τοῦ φέρνει τὸ ἴδιο φορτίο. Ἀργότερα ὅμως ὁ Νικόλαος μετανόησε, προσῆλθε σὲ πνευματικὸ, ἐξομολογήθηκε καὶ ἐπεζήτησε τὸ μαρτύριο. Τὴν ἐπόμενη λοιπὸν χρονιά, ἦλθε στὰ Τρίκαλα καὶ δὲν ἔφερε στὸν Τοῦρκο κουρέα τὸ ὑποσχόμενο φορτίο दाδιοῦ. Ὁ Τοῦρκος τὸν προδῶσε καὶ ὁ Νικόλαος ὀδηγήθηκε στὸν κριτῆ. Στὸ κριτήριο ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὴν πίστη του στὸν Χριστό, παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ τοὺς φοβερισμοὺς τῶν Τούρκων. Τότε τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ καὶ ὑπέμεινε καρτερικά, βασανιστήρια, πείνα καὶ δίψα. Ὅταν ὀδηγήθηκε γιὰ δευτέρην φορὰ σὲ ἀνάκριση στὸ κριτήριο, ἀποδείχτηκε ἀσάλευτος

στήν πίστη του. Τότε οί Τουρκοί πήραν τήν ἀπόφαση καί τόν ἔκαψαν ζωντανό στή φωτιά, στίς 17 Μαΐου 1617. Τήν κάρα τοῦ Ἁγίου, ἀγόρασε ἀντί πολλῶν χρημάτων κάποιος χριστιανός κεραμέας καί τήν ἀποθησαύρισε μετὰ ἀπό πολλά χρόνια στή Μονή Βαρλαάμ Μετεώρων. Ναός τοῦ Ἁγίου ὑπάρχει στόν Τύρναβο καί πανηγυρίζει τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Νέος, ὁ Θαυματουργός ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως

Στόν Συναξαριστή τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἶναι ἄγνωστος. Βιογραφικά του στοιχεῖα παίρνουμε ἀπό τήν Ἀκολουθία του, πού συνέταξε ὁ ἐπίσκοπος Γορτύνης καί Μεγαλουπόλεως Ἰωάννης Μαρτῖνος. Σύμφωνα λοιπόν, μέ τὰ στοιχεῖα αὐτά, ὁ Ἀθανάσιος γεννήθηκε στήν Κέρκυρα τὸ 1664 ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς, τόν Ἀνδρέα καί τήν Εὐφροσύνη. Οἱ γονεῖς του θέλησαν νά τόν παντρέψουν μέ τήν βία, ἀλλά ὁ Ἀθανάσιος, πού εἶχε ἱερατική κλήση, ἔφυγε ἀπ' αὐτούς κρυφά καί πῆγε στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπό τόν Πατριάρχη Γαβριήλ καί ἔπειτα, τὸ 1711, ἐξελέγη ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως (τωρινή ἐπαρχία Τριφυλίας, μέ ὁμώνυμη πρωτεύουσα πού βρισκόταν στό τωρινὸ χωριὸ Χριστιάνοι). Ὅσως ἀφοῦ ποίμανε γιά 24 χρόνια τὸ ποίμνιό του, ἀπεβίωσε εἰρηνικά τὸν Νοέμβριο 1735, σὲ ἡλικία 71 ἐτῶν.

Ὁ Ἅγιος Θεοδώρητος ὁ Πρεσβύτερος

Πρεσβύτερος στήν Ἀντιόχεια τὸν 4ο αἰῶνα, πού μαρτύρησε κατὰ τήν περίοδο τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (360-363).

Αγιολόγιον - Μάϊος 18

- Οί Άγιοι Πέτρος, Διονύσιος, Ανδρέας, Παῦλος, Χριστίνα, Ἡράκλειος, Παυλῖνος καὶ Βενέδημος
- Οί Άγιες ὀκτῶ Παρθένοι ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας Τεκοῦσα, Ἀλεξανδρία, Κλαυδία, Φαινή, Εὐφρασία, Ματρῶνα, Ἰουλία, Θεοδότη καὶ Θεόδοτος μάρτυς
- Ἡ Ἁγία Εὐφρασία
- Ὁ Ἅγιος Στέφανος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ἢ Ἰούλιος
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἱερομάρτυρας, Πάπας Ῥώμης
- Ἡ Ἁγία Ἀναστασῶ ἡ ἐν τοῖς Λευκαδίου
- Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανὸς ἐν τοῖς Ἀρεοβίνθου
- Ἡ Ἁγία Γαλακτία
- Οί Ἅγιοι Μάρτυρες κληρικοὶ καὶ λαϊκοί
- Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ὁ Νέος

Οί Ἅγιοι Πέτρος, Διονύσιος, Ανδρέας, Παῦλος, Χριστίνα, Ἡράκλειος, Παυλῖνος καὶ Βενέδημος

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, τὸν 3ο μ.Χ. αἰῶνα. Ὁ Πέτρος ἦταν ἀπὸ τὴν Λάμψακο, καὶ ὅταν τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἄρχοντα νὰ θυσιάσει στὴν Ἀφροδίτη, αὐτὸς ὁμολόγησε μὲ παρρησία τὸ Χριστό. Τότε, συνέτριψαν ὅλο τὸ σῶμα του μὲ ἀλυσίδες καὶ ξύλα, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ανδρέας ἦταν ἀπὸ τὴν Μεσοποταμία, στρατιῶτες τοῦ Δεκίου. Ὅταν πῆγαν στὴν Ἀθήνα, ἔγιναν στρατιῶτες Χριστοῦ, καὶ μαζί μὲ τὸ Διονύσιο καὶ τὴν Χριστίνα, ὅλοι μαζί λιθοβολήθηκαν. Οἱ δὲ Ἡράκλειος, Παυλῖνος καὶ Βενέδημος, ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ, ἔδιναν σκληρὸ ἀγῶνα κατὰ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων καὶ τῶν φιλοσόφων ποὺ πολεμοῦσαν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀφοῦ, λοιπόν, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς βασάνισαν, τελικὰ τοὺς ἀποκεφάλισαν. Ἔτσι καὶ ὁ Κύριος, ὅταν ἔλθει ἡ κατάλληλη ὥρα θὰ δώσει γι' αὐτοὺς τὴν δική Του μαρτυρία. Ποιὰ θὰ εἶναι; Τὴν ἀπάντηση δίνει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «Αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός». Δηλαδή, αὕτη εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ μᾶς τοὺς πιστοὺς ζωὴν αἰώνια.

Οί Ἅγιες ὀκτῶ Παρθένοι ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας Τεκοῦσα, Ἀλεξανδρία, Κλαυδία, Φαινή, Εὐφρασία, Ματρῶνα, Ἰουλία, Θεοδότη καὶ Θεόδοτος μάρτυς

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας, ἀφιερωμένες ὁλόψυχα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Εὐαγγελίου, ἦταν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ὑπηρέτριες καὶ ἀθλήτριες τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Προθυμότες πάντοτε στὰ ἔργα τοῦ ἐλέους καὶ τῆς φιλανθρωπίας, συνεργάζονταν συγχρόνως στὸ νὰ ἐλκύουν εἰδωλολάτρισσες στοὺς κόλπους τῆς

Ἐκκλησίας. Καταγγέλθηκαν γιὰ τὸ ἔργο τους καὶ ἀρνήθηκαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδωλα. Τότε παραδόθηκαν ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Ἀγκύρας Θεότεκνο στοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ τὶς διαφθείρουν. Ἐπειδὴ ὅμως, χάριτι Θεοῦ, διαφυλάχτηκαν ἀγνές, ὅλες τὶς ἔπνιξαν στὰ βάθη τῆς ἐκεῖ λίμνης. Ὁ Θεόδοτος, τοῦ ὁποῦ ἡ θεία ἦταν μία ἀπὸ τὶς Ἅγιες ἐκεῖνες γυναῖκες, ἡ Τεκοῦσα, ἀνέσυρε τὴν νύκτα τὰ λείψανά τους καὶ τὰ ἔθαψε. Ἀνακαλύφθηκε ὅμως καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλησε ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, τὸν ἀποκεφάλισαν μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια. Καὶ τὸν κάνει ἀκόμα ἀξιέπαινο τὸ γεγονός ὅτι, ἦταν οἰκογενειάρχης καὶ ἄφηνε πίσω του χήρα καὶ ὀρφανά.

Ἡ Ἁγία Εὐφρασία

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὴν ἔπνιξαν μέσα στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια με τὴν προηγούμενη τῶν ὀκτῶ παρθένων γυναικῶν, ποὺ ἔπνιξαν στὴ λίμνη.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἦταν γιὸς τοῦ αὐτοκράτορα Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα καὶ τῆς Εὐδοκίας. Ὁ Στέφανος εἶχε κάνει μαθητὴς καὶ σύγκελλος τοῦ μεγάλου Φωτίου, καὶ μετὰ τὴν δεύτερη πατριαρχία αὐτοῦ κατέλαβε τὸν πατριαρχικὸ θρόνο ἐνῶ βασίλευε ὁ ἀδελφός του Λέων ὁ Σοφός τὸ ἔτος 886. Ὁ Πατριάρχης Στέφανος ὁ Α΄ ἦταν ἄνδρας βαθειᾶς εὐσέβειας. Ὅταν κάποτε ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ θεραπεύτηκε, ἀφοῦ ἔκανε χρῆση ἀγιάσματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εὐγνωμονώντας δώρισε στὸ ναὸ τῆς τὰ πολυτιμότερα ἄμφιά του, μὲ τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ κατάλληλα μετασκεύασε, περιέβαλλε τὴν ἁγία τράπεζα τοῦ ναοῦ ἐκείνου κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τοὺς συγγενικοὺς του βασιλικούς δεσμοὺς χρησιμοποίησε ὅσο μπορούσε γιὰ τὴν βοήθεια τῶν πτωχῶν. Πέθανε τὸ Μάιο τοῦ 893. Πιθανὸν θεωρεῖται, ὅτι ἐπὶ τῆς πατριαρχίας του ἐκδόθηκε τὸ πρῶτο Σύνταγμα τῶν ἐπισκόπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ἢ Ἰούλιος

Μαρτύρησε ἀφοῦ θανατώθηκε συρόμενος μέσα σὲ ἀγκάθια βᾶτου.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἱερομάρτυρας, Πάπας Ῥώμης

Οἱ Συναξαριστὲς γράφουν ὅτι θανατώθηκε ξεώμενος. Αὐτὸς ἔγινε ἐπίσκοπος Ῥώμης ἐπὶ Κωνσταντος τοῦ Β΄ κατὰ τὸ 642 καὶ πέθανε τὸ 649. Ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ἂν αὐτὸς ὑπῆρξε ἱερομάρτυρας, διότι στὸν κατάλογο τῶν Παπῶν οὔτε ὁ Θεόδωρος ὁ Α΄ οὔτε ὁ Θεόδωρος ὁ Β΄ (897), ποὺ ἐπισκόπευσε 20 μόνο ἡμέρες με τὸν Στέφανο τὸν ΣΤ΄ καὶ Ῥωμανό, ἀναγράφονται μετὰ τῶν Ἁγίων.

Ἡ Ἁγία Ἀναστασὼ ἡ ἐν τοῖς Λευκαδίου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Μαρτινιανὸς ἐν τοῖς Ἀρεοβίνθου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Γαλακτία

Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση «Ἀποστολικῆς Διακονίας» 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη της.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ

Ποὺ ὁ ἀσεβὴς αὐτοκράτορας Οὐάλλης τους ἔβαλε μέσα σ' ἓνα πλοῖο καὶ στὴ συνέχεια τοὺς ἔκαψε μέσα σ' αὐτό, κοντὰ στὴ Δακυβίζη ἢ Δακυμίζη. Ἡ μνήμη τους κατὰ τὸν Συναξαριστὴ Delehaye καὶ κατὰ τὸν Κώδικα 53 τῆς Μονῆς Βλατεῶν.

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ὁ Νέος

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης καταγόταν ἀπὸ τὴν Λευκωσία καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῆς Ἑνετοκρατίας. Ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Σολέας, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ ἓνα σοβαρὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως, ἀποφάσισε νὰ παραιτηθεῖ τοῦ θρόνου. Συγκεκριμένα μία μέρα ὁ Ἐπίσκοπος Θεοφάνης κάλεσε τὸν Οἰκονόμο καὶ τὸν ἐπέπληξε γιὰ κάτι, ἀλλὰ ἐκεῖνος τόσο πολὺ θύμωσε μὲ αὐτὴ τὴν παρατήρηση, ποὺ ἀσεβῶς χειροδίκησε κατὰ τοῦ ἐπισκόπου του. Τότε ὁ ἅγιος ἀνεχώρησε γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Μέσα Ποταμοῦ. Προτοῦ ὅμως ἀναχωρήσει γιὰ τὸ μοναστήρι αὐτό, ἔζησε βίον ἡσυχαστικὸν στὴ Μονὴ Παναγίας τῆς Ἀρκᾶς, πλησίον τῆς κοινότητος Μηλικουρίου. Στὸ Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Μέσα Ποταμὸ πέρασε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του ἀσκητικὰ καὶ ὀσιακά. Ἦμενε σὲ ἓνα σπήλαιον, τὸ ὁποῖον βρισκόταν σὲ ἀρκετὰ μεγάλο ὕψος ἀπὸ τὰ κελιά τοῦ μοναστηριοῦ, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον ὀνομάζεται «Κελλὶ τοῦ Γούμενου». Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἁγίου οἱ κάτοικοι τοῦ παλιοῦ οἰκισμοῦ τῆς «Τζεράμης» ἔκτισαν ἐκκλησίαν στὸ ὄνομά του. Ὅταν ἀνοίχθηκε ὁ τάφος τοῦ ὁσίου μετὰ

ἀπὸ τὴν κοίμησίν του, τὸ λείψανό του εὐωδίαζε. Τὸ ἅγιό του λείψανο μεταφέρθηκε στὸ καθολικό της μονῆς. Παλαιὰ εἰκόνα τοῦ ἁγίου του **1679**, ἔργο τοῦ Λεντίου ἱερομονάχου ἐκ Λεμεσοῦ, ἀνευρέθη ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου στὴν κοινότητα Τριῶν Ἐλιῶν Μαραθάσας καὶ τώρα φυλάγεται στὴν προσωρινὴ ἔδρα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Μόρφου στὴν Εὐρύχου.

Αγιολόγιον - Μάϊος 19

- Οί Άγιοι Πατρίκιος επίσκοπος Προϋσας Ακάκιος, Μένανδρος και Πολύαινος
- Ο Όσιος Μέμνων ό Θαυματουργός
- Ο Άγιος Ακόλουθος
- Η Αγία Κυριακή
- Η Αγία Θεοτίμη
- Οί Άγιοι Ιωάννης, Κόνων, Τερεμίας, Μάρκος, Κύριλλος, Θεόκτιστος, Βαρνάβας, Μάξιμος, Θεόγνωστος, Ίωσήφ, Γεννάδιος, Γεράσιμος και Γερμανός οί Όσιομάρτυρες και Όμολογητές της Μονής Καντάρας Κύπρου
- Ο Όσιος Κορνήλιος ό θαυματουργός
- Ο Άγιος Dunstan (Αγγλοσάξωνας)

Οί Άγιοι Πατρίκιος επίσκοπος Προϋσας Ακάκιος, Μένανδρος και Πολύαινος

Οί άριστες θεολογικές του γνώσεις, αλλά και ή θερμή του πίστη, ανέδειξαν τόν Πατρίκιο επίσκοπο Προύσσης. Η θέση αυτή για τόν Πατρίκιο υπήρξε πνευματικό φρούριο για τήν υπεράσπιση του Ευαγγελίου και όρμητήριο για τήν πάταξη της ειδωλολατρικής πλάνης. Στην αποστολική του αυτή εργασία δέ θέλησε να είναι μόνος. Είχε μαζί του και τρεις πρόθυμους συνεργάτες, τόν Ακάκιο, τόν Μένανδρο και τόν Πολύαινο. Μαζί τους ό Πατρίκιος έφερε στη χριστιανική πίστη πολλούς ειδωλολάτρες. Αυτό, όμως, καταγγέλθηκε στον άρχοντα Ιουλιανό τόν Υπατικό, και άμέσως συνελήφθησαν. Ο άρχοντας με φιλοσοφικές συζητήσεις προσπάθησε να πείσει τόν Πατρίκιο ότι ό Χριστός δέν είναι Θεός. Ο Πατρίκιος, με τήν όητορική δεινότητα και τήν άριστη θεολογική κατάρτιση που διέθετε, άνέτρεψε τόν ένα μετά τόν άλλο τών επιχειρήματα του Ιουλιανού. Αυτός, βλέποντας τήν ιδεολογική συντριβή του από τόν χριστιανό διδάσκαλο, διέταξε και άποκεφάλισαν τόν Πατρίκιο με τούς τρεις συνεργάτες του. Έτσι ό Πατρίκιος, εκτός από «άπόστολος και διδάσκαλος έθνών», έγινε και μάρτυρας της άγίας πίστεως μας.

Ο Όσιος Μέμνων ό Θαυματουργός

Βλέπε βιογραφία του στις 28 Απριλίου.

Ο Άγιος Ακόλουθος

Η καταγωγή του ήταν από τήν Θηβαΐδα της Αιγύπτου, και έζησε στα χρόνια του βασιλιά Γαλερίου Μαξιμιανού. Ονομαζόταν Ακόλουθος και άκολουθοϋσε με τόν

πιστότερο τρόπο στὰ ἴχνη τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τελειωτῆ τῆς πίστεως μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξασκοῦσε τὶς εὐαγγελικὲς ἀρετὲς μὲ τὸν ἀκριβέστερο τρόπο καὶ κήρυττε τὸ θεῖο λόγο μπροστὰ στοὺς εἰδωλολάτρες. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν δέχτηκε ν' ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, οὔτε νὰ πάψει τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, πῆρε τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι, ἀφοῦ κήκε μὲ διαταγὴ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπάρχου τῆς Θηβαΐδας.

Ἡ Ἁγία Κυριακή

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ἡ Ἁγία Θεοτίμη

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης, Κόνων, Ἱερεμίας, Μᾶρκος, Κύριλλος, Θεόκτιστος, Βαρνάβας, Μάξιμος, Θεόγνωστος, Ἰωσήφ, Γεννάδιος, Γεράσιμος καὶ Γερμανὸς οἱ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς τῆς Μονῆς Καντάρας Κύπρου

Οἱ Μακάριοι αὐτοὶ Πατέρες καὶ τῆς Ἀλήθειας Ὁμολογητὲς, ἔλαμπαν μὲ τὴν ζωὴ τους στὸ νησι τῆς Κύπρου τὸν 13ο αἰῶνα, στὴ Μονὴ Καντάρας. Κάποτε ὅμως κατέλαβαν τὸ νησι οἱ Λατῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὀδήγησαν τοὺς Πατέρες αὐτοὺς στὸ δικαστήριο, ὅπου μὲ κολακεῖες καὶ ἀπειλές, προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀλλάξουν τὸ φρόνημα. Οἱ Ἅγιοι ὅμως αὐτοὶ ἔμειναν σταθεροὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία καὶ τὸ δήλωσαν μὲ θάρρος μπροστὰ στοὺς κακόδοξους Λατίνους (παπικούς). Τότε τοὺς ἔριξαν γιὰ τρία χρόνια δέσμιους στὴ φυλακὴ καὶ τοὺς βασάνισαν σκληρά. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατάφεραν τίποτα, τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς τὴν 19ῃ Μαΐου 1231.

Ὁ Ὁσιος Κορνήλιος ὁ θαυματουργός

Ῥώσος (+ 1537).

Ὁ Ἅγιος Dunstan (Ἀγγλοσάξωνας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 20

- Ὁ Ἅγιος Θαλλέλαιος
- Ἡ Ἁγία Λυδία ἢ Φιλιππησία
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος καὶ Ἀστέριος
- Ὁ Ἅγιος Ἀσκαλᾶς ἢ Ἀκλᾶς ἢ Ἀσκαλᾶς
- Οἱ Ὅσιοι Νικήτας, Ἰωάννης καὶ Ἰωσήφ οἱ κτήτορες τῆς Νέας Μονῆς Χίου
- Μετακομιδῆ Λειψάνου Ἁγίου Νικολάου, ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ
- Ὁ Ὅσιος Θαλάσσιος
- Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Ἐρημίτης
- Εὐρεσις Λειψάνων Ἁγίου Ἀλεξίου (Ρώσου) Μητροπολίτη Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας

Ὁ Ἅγιος Θαλλέλαιος

Ἐζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Νουμεριανοῦ. Οἱ πλούσιοι ἀλλὰ εὐσεβεῖς γονεῖς Βερούκιος καὶ Ῥωμυλία, σὲ κάποια πόλη τοῦ Λιβάνου, ἀνέθρεψαν τὸ γιό τους Θαλλέλαιο σύμφωνα μὲ τὰ πρότυπά τους, δηλαδή τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Θαλλέλαιος, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, πράγματι ἀποκρίθηκε στὴ διαπαιδαγώγηση τῶν γονιῶν του καὶ ἔγινε ἄνθρωπος πιστός, φιλεύσπλαχνος καὶ πολὺ ἐγκρατής. Εὐφύεστατος καὶ πολὺ ἐπιμελής καθὼς ἦταν στὶς σχολικὲς του σπουδές, ἀκολούθησε τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Σὰν γιατρός, ἀκολούθησε τὰ χνάρια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξασκοῦσε τὴν ἰατρικὴ ὄχι σὰν ἐπάγγελμα γιὰ τὴν ἀπόκτηση χρημάτων, ὅπως ἔκαναν οἱ περισσότεροὶ συνάδελφοί του, ἀλλὰ σὰν γνήσιος χριστιανὸς καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὅπου καὶ ἂν πήγαινε, «ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρεῖαν ἔχοντας θεραπείας ἰάσατο». Δηλαδή, μιλοῦσε στοὺς ἀνθρώπους γὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ γιάτρεινε ἐκείνους πὺ εἶχαν ἀνάγκη θεραπείας. Ἔτσι, ἀνακούφιζε τοὺς ἀνθρώπους σωματικά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ψυχικὰ τοὺς στήριζε στὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ Θαλλέλαιος, πολλοὺς εἰδωλολάτρεις ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ὀδήγησε στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ὅμως, ἡ δραστηριότητά του αὐτὴ καταγγέλληκε στὸν ἔπαρχο Τιβεριανό, πρὶν ὅμως τὸν συλλάβει, ὁ Θαλλέλαιος κατόρθωσε νὰ τοῦ ξεφύγει στὴν Κιλικία, ὅπου συνέχισε τὶς χριστιανικὲς του δραστηριότητες. Ἐκεῖ ὅμως συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Θεόδωρο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ποικιλοτρόπως τὸν βασάνισε, τελικὰ τὸν Μάιο τοῦ 289 τὸν ἀποκεφάλισε.

Ἡ Ἁγία Λυδία ἢ Φιλιππησία

«Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν» (Πράξ. 16,9), εἶναι ἡ ἔκκληση τοῦ Μακεδόνα πὺ βλέπει σὲ ὄραμα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνῶ βρίσκεται στὴν Τρωάδα. Τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴν θεωρεῖ ὡς φωνὴ Θεοῦ καὶ χωρὶς ἀναβολὴ ἀποφασίζει νὰ διαπεραιωθεῖ στὸ

ἐκλεκτότερο τμήμα τῆς Εὐρώπης, τὴν Μακεδονία. Μαζί του παίρνει καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς του συνεργάτες, Τιμόθεο, Σίλα καὶ Λουκᾶ. Ἀποβιβάζονται στὴ Νεάπολη, σημερινὴ Καβάλα, κι ἀπὸ κεῖ ἀναχωροῦν γιὰ τοὺς Φιλίππους. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Φιλίππων καὶ κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ζυγάκτου ποταμοῦ εἶναι ὁ τόπος προσευχῆς τῶν Ἰουδαίων. Στὶς συγκεντρωμένες ἐκεῖ γυναῖκες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Οἱ θεοφοβούμενες γυναῖκες ἀκοῦν μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια τὰ λόγια του ἀγνώστου Ἰουδαίου. Ἀλλὰ ἐκείνη πού περισσότερο ἀπ' ὅλες ἐνθουσιάζεται εἶναι ἡ Λυδία, ἡ προσήλυτος πορφυρόπωλις ἀπὸ τὰ Θυάτειρα. Μέσα της γίνεται ἕνας σεισμός. Ἡ καρδιά τῆς Λυδίας ἦταν πάντα ἀνήσυχη. Δὲν μπορούσε νὰ λατρεύει θεοὺς καὶ θεῆς πού ὀργίαζαν μεταξύ τους. Ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸν κῆπο προσευχῆς τῶν Ἰουδαίων. Γνώρισε τὸ νόμο τοῦ Ἰσραὴλ κι ἀναψε μέσα της ἡ δίψα γιὰ τὴν ἀναζήτηση τοῦ Μεσσία. Καὶ τώρα ἀκούει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ μιλάει γιὰ τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου. Ἡ Λυδία ἀποδέχεται χωρὶς καμιά ἀντίρρηση τὴν νέα διδασκαλία. Πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ δηλώνει κατηγορηματικὰ πὼς καὶ αὐτὴ θέλει νὰ γίνει Χριστιανή. Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀλοκληρώνει τὸ ἔργο του. Στὰ γάρβαρα νερὰ τοῦ ποταμοῦ Ζυγάκτου βαπτίζει τὴν Λυδία. Ἡ πρώτη χριστιανὴ τῆς Μακεδονίας πολιτογραφεῖται στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Τώρα εἶναι τὸ πρῶτο μέλος τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ καρδιά της πλημμυρίζει ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτοὺς πού ἀνοιξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της καὶ ζητᾶ νὰ τοὺς φιλοξενήσει στὸ σπίτι της. «Καὶ τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβόμενη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου, ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον μου μείνατε· καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς» (Πράξ. 16,14-15).

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος καὶ Ἀστέριος

Αὐτοὶ ἦταν ὑπηρέτες τοῦ ἄρχοντα Θεοδώρου καὶ διατάχτηκαν νὰ τρυπήσουν τοὺς ἀστράγαλους τοῦ Ἁγίου Θαλλελαίου. Πίστεψαν ὅμως διὰ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ στὸν Χριστό, τὸν ὁμολόγησαν καὶ στὴ συνέχεια τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Ἀσκλᾶς ἢ Ἀκλᾶς ἢ Ἀσκαλᾶς

Καταγόταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα. Ἐργαζόταν δραστηριώτατα ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, γι' αὐτὸ καὶ καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Ἀρῥιανό. Ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, ἀνοιξαν τὰ πλευρὰ του καὶ ἔκαψαν τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἐπειδὴ, ὅμως καὶ πάλι τὸ φρόνημά του παρέμεινε ἄκαμπτο, ὁ Ἀρῥιανός, ἔδεσε μία μεγάλη πέτρα στὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα, τὸν ἔρριξε στὰ νερὰ τοῦ Νείλου, ὅπου καὶ βρῆκε τὸν θάνατο ὁ λαμπρὸς ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ὅσιοι Νικήτας, Ἰωάννης καὶ Ἰωσήφ οἱ κτήτορες τῆς Νέας Μονῆς Χίου

Οί ὄσοι αὐτοὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Χίο καὶ ἔζησαν στὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα καὶ στὶς ἀρχές τοῦ 11ου. Ἀσκήτευσαν σὲ μία σπηλιὰ τοῦ ὄρους λεγομένου Προβατείου, στὴ Χίο. Ἐκεῖ κοντά, βρῆκαν σ' ἓνα δένδρο μυρσίνης κρεμασμένη τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν τῆς εὐκτῆριο οἴκο, ὅπου καὶ διέμεναν. Ἀργότερα μὲ τὴν συνδρομὴ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου (1042-1054), ἔκτισαν τὴν μεγαλοπρεπῆ Νέα Μονή, στὴν ὁποία ὁ αὐτοκράτορας δώρισε κτήματα καὶ ἀφιερώματα, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση πὺ εἶχε δώσει στοὺς συγκεκριμένους Ὅσιους. Ἐκεῖ λοιπὸν πέρασαν τὴν ζωὴ τους ἀσκητικὰ καὶ ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ.

Μετακομιδὴ Λειψάνου Ἁγίου Νικολάου, ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ

Ἡ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἔγινε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ (1081 -1118) καὶ Πατριάρχου Νικολάου Γ' τοῦ Κυρδινιάτη (1084-1111). Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου μετακομίστηκε στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι κατέλαβαν τὴν πόλη τῶν Μύρων καὶ οἱ κάτοικοι φοβήθηκαν μήπως οἱ ἄπιστοι τὸ καταστρέψουν.

Ὁ Ὅσιος Θαλάσσιος

Ὁ Ὅσιος αὐτός, ἔγινε Πρεσβύτερος καὶ ἔπειτα ἡγούμενος. Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου Δ' τοῦ Πρωγονάτου (668-685). Αὐτὸς ὑπῆρξε ἀσκητικὸς συγγραφέας (ἔργα τοῦ ὑπάρχουν στὴ Φιλοκαλία), σύγχρονός τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητῆ. Συνέγραψε 400 κεφάλαια περὶ Ἀγάπης καὶ Ἐγκράτειας καὶ τῆς κατὰ Νοῦν πολιτείας. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 648.

Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Ἐρημίτης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Εὔρεσις Λειψάνων Ἁγίου Ἀλεξίου (Ρώσου) Μητροπολίτη Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας

Τοῦ Θαυματουργοῦ.

Αγιολόγιον - Μάϊος 21

- Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη
 - Ὁ Ἅγιος Βόρος
 - Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Παχώμιος
 - Ὁ Ὁσιος Κασσιανός
 - Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ τὰ παιδιά του Μιχαήλ καὶ Θεόδωρος
 - Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ Νεομάρτυρας, ὁ ἐξ Εὐρυτανίας (+ 1752)
-

Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος γεννήθηκε τὸ 274 μ.Χ. Πατέρας του ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Α΄ ὁ Χλωρός καὶ μητέρα του ἡ Ἑλένη, ἀπὸ τὸ Δρέπανο τῆς Βιθυνίας. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀπὸ 18 χρονῶν ἔγινε στρατιωτικὸς καί, χάρις στὴν ἀνδρεία του, τιμήθηκε μὲ τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ στρατοῦ. Ἦταν αὐτός, πού μὲ τὸ χριστιανικὸ σταυροειδὲς λάβαρο μὲ τὸ ἑλληνόγραμμα «ἐν τούτῳ νίκα», κατατρόπωσε τὰ στρατεύματα τοῦ Μαξεντίου καὶ ἔπειτα τοῦ Λικινίου. Ἐπίσης, ἦταν ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ πού εὐνόησε τὴν Ἐκκλησία, μετὰ ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες ἀνελέητου διωγμοῦ. Μετέφερε τὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους τοῦ σπὸ ἀρχαῖο βυζάντιο, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν βασιλίτσα τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολη. Στὸ τέλος, ὁ Κωνσταντῖνος ἀξιώθηκε καὶ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ ἀμέσως μετὰ εἶπε: «Νῦν ἀληθεὶ λόγῳ μακάριον οἶδ' ἐμαυτόν, νῦν τῆς ἀθανάτου ζωῆς πεφάναι ἄξιον, νῦν τοῦ θεοῦ μετεληφέναι φωτὸς πεπίστευκα». Τώρα, δηλαδή, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τῆς ἀλήθειας, ξέρω ὅτι εἶμαι μακάριος, τώρα ἔχω γίνει ἄξιος τῆς ἀθανάτου ζωῆς, τώρα ἔχω πιστέψει πῶς ἔλαβα τὸ θεῖο φῶς. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος πέθανε σὲ ἡλικία 63 ἐτῶν (21 Μαΐου 337). Ἡ δὲ μητέρα του Ἑλένη, πού συνοροτάζεται μὲ τὸ γιό της, ἦταν αὐτὴ πού βρῆκε τὸν Τίμιο Σταυρὸ στοὺς Ἅγιους Τόπους καὶ ἔδωσε στὸ Μ. Κωνσταντῖνο τὴν πρέπουσα διαπαιδαγώγηση. Ἄλλωστε, καὶ ὁ ἴδιος τὴν τίμησε, ὅταν στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκτισε δυὸ στήλες, μία δική του καὶ μία τῆς Ἑλένης, πού ἔφερε τὴν ἐπιγραφή: «Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός, Ἀμήν».

Ὁ Ἅγιος Βόρος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μὲ τὸν Ἰσίδωρο καὶ τὸν Θεόδωρο στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (ἐκδ. Καλλίστου Ἀρχιμανδρίτου σελ. 93). Πιθανῶς νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τοῦ Ἁγ. Βάρα (βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.).

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Παχώμιος

Γιὸς γονέων εὐσεβῶν, πού ζοῦσαν στή μικρὰ Ῥωσία. Μικρὸς ἀκόμα αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Τατάρους, πού τὸν πούλησαν σ' ἓνα Τοῦρκο βυρσοδέψη ἀπὸ τὸ Οὐσακι τῆς Φιλαδέλφειας. Ὁ Τοῦρκος αὐτὸς προσπάθησε νὰ ἐξισλαμίσει τὸν Παχώμιο, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τὸν κάνει κληρονόμο του καὶ θὰ τοῦ ἔδινε γιὰ γυναῖκα τὴν κόρη του. Ὁ Παχώμιος ὅμως ἔμεινε σταθερὸς στή χριστιανικὴ πίστη. Κάποτε ὅμως ἀρρώστησε καὶ κάποιοι Τοῦρκοι πού τὸν ἐπισκέφθηκαν, τὸν ἔντυσαν μὲ τὴν βία τούρκικα ῥοῦχα. Στενοχωρημένος γιὰ τὸ γεγονός ὁ Παχώμιος, ἔφυγε σὰν πραγματευτὴς στή Σμύρνη, ὅπου πέταξε τὰ τούρκικα ῥοῦχα καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐφθάσε στή Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐξομολογήθηκε στὸν ἐνάρετο ἱερομόναχο Ἰωσήφ καὶ ἔζησε κοντὰ του 12 χρόνια, ἀσκούμενος στὴν ἀρετὴ. Ἐπειτα πῆγε στὰ Καυσοκαλύβια, κοντὰ στὸν ὅσιο Ἀκάκιο, ὅπου ἔζησε κοντὰ του ἕξι χρόνια καὶ ἔγινε τύπος καὶ παράδειγμα ἐναρέτου μοναχοῦ. Τὸν κατέλαβε ὅμως ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καὶ ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ ὁσίου Ἀκακίου, ἀναχώρησε γιὰ τὸ Οὐσακι, μὲ τὴν συνοδεία τοῦ γέροντα πατρὸς Ἰωσήφ. Ὄταν λοιπὸν ἔφτασε στὴν πατρίδα τοῦ ἀφέντη του ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθηκε στὸν κριτὴ, στὸν ὁποῖο μπροστὰ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκήρυξε τὸν μουσουλμανισμό. Τότε τὸν ἔριξαν στή φυλακὴ καὶ τὸν ἄφησαν ἐκεῖ τρεῖς μέρες νηστικό. Ὄταν πάλι τὸν ὠδήγησαν στὸν κριτὴ, ὁ Παχώμιος ἐπανέλαβε μὲ μεγαλύτερη τόλμη τὴν ὁμολογία του στὸν Χριστό. Ὁ κριτὴς ἀποφάσισε τὴν θανατικὴ του καταδίκη καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 21 Μαΐου 1730, ἡμέρα Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως. Τὸ τίμιον λείψανό του ἐνταφιάστηκε μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τοὺς χριστιανούς καὶ σήμερα βρίσκεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου στὴν Πάτμο. Τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του παραχωρήθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παύλου στὸ Ἅγιον Ὄρος, μὲ τὴν ἔγκριση τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας στὶς 26 Ἰανουαρίου 1953.

Ὁ Ὅσιος Κασσιανός

Κτήτωρ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Θεράποντος παρὰ τὸν Βόλγα (+ 1504).

Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ τὰ παιδιά του Μιχαὴλ καὶ Θεόδωρος

Οἱ θαυματουργοί, Ῥώσοι (+ 12ος αἰ.).

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ Νεομάρτυρας, ὁ ἐξ Εὐρυτανίας (+ 1752)

Άγιολόγιον - Μάϊος 22

- Ο Άγιος Βασιλίσκος
- Μνήμη τῆς Ἀγίας Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Ο Άγιος Μάρκελλος
- Ο Άγιος Κόδρος (ἢ Κοδράτος)
- Ἡ Ἀγία Σοφία ἡ ἰατρός
- Ο Άγιος Ἰωάννης ὁ Βλαδίμηρος ὁ βασιλεὺς καὶ θαυματουργός
- Μνήμη τῆς Θεοτόκου «ἐν Σοφιανοῖς»
- Ο Νέος Ὁσιομάρτυς Παῦλος ὁ Πελοποννήσιος
- Οἱ Ἅγιοι Αἰμίλιος καὶ Κάστος οἱ Ἀφρικανοί

Ὁ Άγιος Βασιλίσκος

Ἀνεψιὸς τοῦ μεγαλομάρτυρα Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ὁ Βασιλίσκος, γεννήθηκε σὲ κωμόπολη τῆς Ἀμάσειας (Χουμιάλα). Ὁ ἔπαρχος τῆς Καππαδοκίας Ἀγρίππας, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι χριστιανός, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν φυλάκισε. Ἐπειτα, μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε νὰ τὸν κάνει νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του. Ἀλλὰ ὁ Βασιλίσκος, ἀντάξιος τοῦ θείου του, ἔμεινε σταθερὸς στὴν ὁμολογία του, ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε». Δηλαδή, μένετε στερεοὶ καὶ ὄρθιοι στὴν πίστη. Ἀγωνίζεσθε σὰν ἄνδρες γενναῖοι, πᾶρτε δύναμη καὶ θάρρος. Ὁ ἔπαρχος σκέφθηκε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κάμψει τὸ φρόνημα τοῦ Βασιλίσκου, ἂν τὸν ἔφερνε σὲ εἰδωλολατρικὸ ναὸ σὲ ἡμέρα ἐπίσημης τελετῆς. Πράγματι, κατὰ τὴν ἡμέρα ἐπίσημης τελετῆς, τοποθέτησε τὸν ὄσιο μὲ τιμὲς ἀνάμεσα σὲ ἐπισήμους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς. Ἀλλὰ ὁ Βασιλίσκος σκέφθηκε καὶ πάλι τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Πάντα ἠγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω». Θεωρῶ τὰ πάντα σκύβαλα καὶ ἄξια περιφρόνησης, προκειμένου νὰ κερδίσω τὸ Χριστό. Ἔτσι, ὄχι μόνο ἀπέρριψε τὶς τιμὲς αὐτὲς τοῦ ἐπάρχου, ἀλλὰ θερμὰ προσευχόμενος, συνέτριψε τὰ ἀγάλματα τοῦ ναοῦ. Τότε, ὅλοι ἐκστατικοί, εἶδαν τὸ πρόσωπο τοῦ Βασιλίσκου νὰ ἀκτινοβολεῖ. Ἀμέσως διατάχθηκε ὁ ἀποκεφαλισμὸς του (στὰ Κόμανα τῆς Καπαδοκίας) καὶ τὸ σῶμα του τὸ ἔριξαν στὸ ποτάμι. Τὴ νύχτα, εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τὸ ἀνέσυραν καὶ τὸ ἔθαψαν εὐλαβικά.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Αὐτὴ συγκροτήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 381, μὲ πρωτοβουλία τοῦ αὐτοκράτορα Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Τὴ Σύνοδο αὐτὴ ἀποτελοῦσαν 150 πατέρες, μὲ πρόεδρο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας Μελέτιο. Τὸ θέμα τῆς Συνόδου ἦταν ἡ ἐξέταση τῆς διδασκαλίας τοῦ Μακεδονίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (355-369), καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ποὺ θεωροῦσαν τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδας, δηλ. τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κτίσμα. Οἱ πατέρες λοιπὸν τῆς Συνόδου κατέκριναν καὶ ἀναθεμάτισαν τὴν κακόδοξη αὐτὴ διδασκαλία, καὶ συγχρόνως συμπλήρωσαν τὸ σύμβολο τῆς πίστεως τῆς

Α΄ Οικουμενικῆς Συνόδου πού εἶχε γίνει στή Νίκαια. Δηλαδή, «Καί εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῶ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν» κ.λ.π.

Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν πότισαν μὲ βραστὸ μολύβι.

Ὁ Ἅγιος Κόδρος (ἢ Κοδράτος)

Μαρτύρησε συρόμενος κατὰ γῆς ἀπὸ ἄγρια ἄλογα.

Ἡ Ἁγία Σοφία ἡ ἰατρός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλαδίμηρος ὁ βασιλεὺς καὶ θαυματουργός

Καταγόταν ἀπὸ ἓνα Βουλγαρικὸ χωριό, τὸ Βλαδίμηρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία Βλαδίμηρος. Ἦταν γιὸς τοῦ Νεεμᾶν, γιοῦ τοῦ Συμεῶν (890-1025), πρώτου βασιλιᾶ τῶν Ἀχριδῶν. Τὴ δὲ μητέρα του ἔλεγαν Ἄννα. Διαδέχτηκε στὸ θρόνο τῆς Σερβίας τὸν ἀποθανόντα βασιλιᾶ καὶ πῆρε γυναικα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ Σαμουήλ. Ὁ Ἰωάννης ἦταν εὐσεβέστατος καὶ ἔκτισε ἐκκλησιές, νοσοκομεῖα, πολλὰ φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα καὶ Μονή, στὴν ὁποία πήγαινε συχνὰ καὶ προσευχόταν. Ἡ ζωὴ του ἦταν πολὺ ἀσκητικὴ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεῖχε ἀπὸ κάθε σαρκικὴ ἐπαφή μὲ τὴν βασίλισσα γυναικα του, αὐτὴ, ὑποπτέυθηκε ὅτι ὁ Ἰωάννης πήγαινε μὲ ξένες γυναῖκες. Τὸν διέβαλε λοιπὸν στὸν ἀδελφὸ της, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ἐξετάσει τὰ πράγματα, τὸν ἀποκεφάλισε στὶς 22 Μαΐου 1015.

Μνήμη τῆς Θεοτόκου «ἐν Σοφianoῖς»

Τὸ γεγονὸς σύμφωνα μὲ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye.

Ὁ Νέος Ὁσιομάρτυς Παῦλος ὁ Πελοποννήσιος

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σοποτὸ τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων καὶ ἀνατράφηκε μὲ χριστιανοπρέπεια ἀπὸ γονεῖς φτωχοὺς μὲν, ἀλλ' ἐναρέτους ὀρθοδόξους χριστιανούς. Τὸ πρῶτο του ὄνομα ἦταν Παναγιώτης. Σὲ μικρὴ ἡλικία ἦλθε στὴν Πάτρα, ὅπου ἔμαθε τὴν τέχνη τοῦ σανδαλοποιοῦ καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐργαζόμενος ἔντιμα, γιὰ 14 χρόνια. Κατόπιν ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ἦλθε στὰ Καλάβρυτα, ὅπου γιὰ τὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός του, νοίκιασε ἕνα ἐργαστήριο. Οἱ ἰδιοκτῆτες ὅμως τοῦ ἐργαστηρίου ἀπαίτησαν ἀπὸ τὸν Παναγιώτη περισσότερο νοῖκι ἀπ' ὅτι συμφώνησαν καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ, ὅπου πιεζόμενος ὁ μάρτυρας καὶ ἐπάνω στὸν θυμὸ του εἶπε: «Τοῦρκος νὰ γίνω ἂν δώσω περισσότερα». Τελικὰ τοὺς ἔδωσε τὸ νοῖκι ποὺ ζητοῦσαν καὶ ἀφοῦ βγήκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ, ἔφυγε ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα καὶ πῆγε στὴν Τρίπολη, ὅπου διασκέδαζε στὰ περιχώρα τῆς μὲ δυὸ ἄλλους φίλους του, λέγοντας ὅτι ἦταν Τοῦρκος. Ἡ συνείδησή του ὅμως τὸν ἤλεγξε καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ πῆγε στὴν ἱερὰ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, κοντὰ σ' ἕνα σοφὸ Πελοποννήσιο γέροντα τὸν Τιμόθεο, στὸν ὁποῖο ἐξομολογήθηκε καὶ ἔτυχε πνευματικῆς παρηγοριᾶς. Ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Παῦλος. Μετὰ μὲ τὸν γέροντά του Τιμόθεο ἦλθε σὲ Ῥώσικο κοινόβιο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἔμεινε τρία χρόνια. Ἐκεῖ ἀναψε καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου μέσα του. Σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν πῆγε στὴ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας καὶ ὑποτάχθηκε στὸν πνευματικὸ πατέρα ἱερομόναχο Ἀνανία, στὸν ὁποῖο ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του γιὰ τὸ μαρτύριο. Ἐκεῖ δοκιμάστηκε γιὰ 40 ἡμέρες πῆρε τὴν εὐλογία τῶν Πατέρων καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ μαρτύριο. Ἐφθασε στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ὅπου ἀγωνίστηκε μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ γιὰ 40 ὀλόκληρες ἡμέρες. Κατόπιν ἀναχώρησε γιὰ τὰ Καλάβρυτα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν Τρίπολη. Πληροφορήθηκε ὅτι στὸ Ναύπλιο βρισκόταν ἕνας ἐξάδελφός του ἐξωμότης καὶ ἔτσι ἀναχώρησε γιὰ τὴν πόλη αὐτή, προκειμένου νὰ διορθώσει τὸν ἐξάδελφό του. Παρέλαβε τὸν ἐξωμότη αὐτὸν σὰν συνοδίτη, ἐπανῆλθε στὴν Τρίπολη καὶ παρουσιάστηκε στὸν Μουφτὴ τῆς πόλης, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλαβε ἔγγραφη διαταγὴ νὰ παραστεῖ μπροστὰ στὸν κριτὴ, τὴν ἡμέρα μεγάλης σύναξης πολλῶν προκριτῶν χριστιανῶν καὶ Ἀρχιερέων. Στὴ σύναξη λοιπὸν αὐτή, ὁ Παῦλος, μπροστὰ σ' ὅλους κήρυξε τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔκανε δριμύτατο ἔλεγχο τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας. Ὁ κριτής, μπροστὰ στὴν ἀμετάθετη γνώμη τοῦ μάρτυρα, τὸν καταδίκασε νὰ καεῖ ζωντανός. Κάποιοι Τοῦρκοι ὅμως, εἶπαν ὅτι ἐνδέχεται οἱ χριστιανοὶ νὰ πάρουν τὴν στάχτη καὶ τὰ λείψανα τοῦ μάρτυρα, ὁ κριτῆς μετέβαλε τὴν ἀπόφασή του καὶ ἔτσι τὸν ἀποκεφάλισαν στίς 22 Μαΐου 1818 στὴν Τρίπολη. Τὸ τίμιο λείψανό του τὸ πέταξαν στὸ χῶρο ἀκαθαρσιῶν τοῦ σπιτιοῦ ἐνὸς Τούρκου ἡγεμόνα. Τὸ παρέλαβαν ὅμως κρυφὰ οἱ χριστιανοὶ καὶ ἀφοῦ τὸ καθάρισαν στὴν ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Βαρσῶν, τὸ ἐνταφίασαν. Τὸ μαρτύριό του συνέγραψε ὁ ἱερομόναχος Ἰάκωβος Βερτσάγιας ὁ Ζακυνθινός, Ἀγιορείτης τοῦ Ῥωσικοῦ κοινοβίου. Ναὸς τοῦ Ἁγίου βρίσκεται στὴν Τρίπολη καὶ εἰκόνα του στὸν ναὸ τῶν Εἰσοδιῶν τῆς Θεοτόκου στὴν Ἀθήνα (Καπνικαρέα). Ὁρισμένοι Συναξαριστές, αὐτὴ τὴν μέρα καὶ μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ νέου ὀσιομάρτυρα Παύλου, ἀναφέρουν καὶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρα Μήτηρου ἢ Δημητρίου τοῦ Πελοποννήσιου, ποὺ ἡ κυρίως μνήμη του εἶναι τὴν 28ῃ Μαΐου, ὅπου καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του. Αὐτὸ γίνεται, προφανῶς διότι καὶ οἱ δυὸ τιμῶνται στὴν ἴδια πόλη τὴν Τρίπολη τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου βρίσκονται καὶ τὰ ἱερὰ λείψανά τους.

Οἱ ἐν Καρχηδόνι ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, Μάρτυρες (+ 251).

Άγιολόγιον - Μάϊος 23

- Ὁ Ὅσιος Μιχαήλ ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Συνάδων
- Ἡ Ἁγία Μαρία τοῦ Κλωπᾶ ἡ Μυροφόρος
- Ὁ Ἅγιος Σάλωνας ὁ Ῥωμαῖος
- Ὁ Ἅγιος Σέλευκος
- Ὁ Ἅγιος Συνέσιος ἐπίσκοπος Καρπασίας Κύπρου
- Ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη Πόλοτας, ἡγουμένη τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ εὕρεση τῶν τιμίων λειψάνων τοῦ Ἁγίου Λεοντίου Ἐπισκόπου Ῥοστοβίας, τοῦ Θαυματουργοῦ (Ῥῶσοι)

Ὁ Ὅσιος Μιχαήλ ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Συνάδων

Ἐπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου (814 μ.Χ). Μοναχογιὸς πλουσίων γονέων ὁ Μιχαήλ, ἀπὸ τὰ Σύναδα τῆς Φρυγίας, σπούδασε τὰ θεολογικὰ γράμματα καὶ ἔπειτα πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ συνδέθηκε μὲ ἕνα ἅγιο ἄνθρωπο, τὸ Θεοφύλακτο. Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ κατοίκησαν σὲ ἕνα μοναστήρι στὸν Εὐξείνο Πόντο, ποῦ εἶχε ἰδρύσει ὁ Πατριάρχης Ταράσιος, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸ θεῖο φωτισμὸ καὶ τὴν ἁγία ζωὴ τῶν δυὸ ἀνδρῶν καὶ τοὺς χειροτόνησε ἱερεῖς. Ἐπειτα, τὸν μὲν Θεοφύλακτο ἔκανε ἐπίσκοπο Νικομήδειας, τὸν δὲ Μιχαήλ ἐπίσκοπο Συνάδων. Στὴ νέα του θέση, ὁ Μιχαήλ ἔλαμψε πνευματικὰ σὰν ὑπέρλαμπρη πόλη ἐπὶ τοῦ ὄρους κειμένη. Δυναμικὸς μαχητῆς τῆς πίστεως, δίδασκε τακτικὰ τὸ θεῖο λόγο. Ὑπεράσπιζε ἄγρυπνα τὸ ὀρθὸ δόγμα ἀπὸ τὶς αἰρετικὲς διδασκαλίαις καὶ διακρίθηκε γιὰ τὰ φιλόπρωτο αἰσθήματά του, συντρέχοντας τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς τοῦ ποιμνίου του. Ὄταν ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ἀρμένιος κήρυξε διωγμὸ ἐναντία στὶς ἱερὲς εἰκόνες, ὁ Μιχαήλ ἀντιτάχθηκε μὲ θάρρος σ' αὐτὴ τὴν προκλητικὴ ἐνέργεια τοῦ αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ ὁ Λέων μὲ θρασύτητα τὸν ἔκλεισε σὲ ἕνα φρούριο, ποῦ ὀνομαζόταν Εὐδοκίας. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Μιχαήλ δὲν ἔπαυε νὰ διδάσκει τὴν ἀλήθεια, τὸν περιέφερε ἀπὸ φυλακὴ σὲ φυλακὴ, μὲ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὶς κακουχίας νὰ παραδώσει τὸ πνεῦμα τοῦ «ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ ἀποθησαυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μεγίστης Λαύρας στὸ Ἅγιον Ὄρος, ποῦ τῆς παραχωρήθηκε μὲ χρυσόβουλο ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς Βασίλειο καὶ Κωνσταντῖνο).

Ἡ Ἁγία Μαρία τοῦ Κλωπᾶ ἡ Μυροφόρος

Ἦταν σύζυγος τοῦ Κλωπᾶ καὶ μία ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποῦ ἀκολούθησαν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ ἔργο Του. Ὄταν γινόταν ἡ φρικτὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ καὶ οἱ μαθητὲς κρύβονταν καὶ διασκορπίζονταν, αὐτὴ συμπαρακολουθοῦσε στὸν τόπο τῆς καταδίκης καὶ συμπαραστεκόταν στὴν σταυρικὴ ἀγωνία καὶ τὴν ταφὴ ἔπειτα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ἦταν καὶ μία ἀπὸ τὶς μυροφόρες, ποῦ εὐτύχησε ν' ἀκούσει τὸ πρῶτὸ τῆς Κυριακῆς, τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως. Γιὸ τῆς Μαρίας αὐτῆς ἦταν ὁ Ἰωσὴς καὶ ὁ Ἰάκωβος. Ὁ τελευταῖος συγκαταλέχθηκε μεταξὺ τῶν 12 ἀποστόλων, ὀνομαζόταν μάλιστα Μικρὸς γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν ἄλλο Ἰάκωβο, τὸν ἀδελφὸ του

Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου. Ἐπίσης ἡ Μαρία ἦταν παροῦσα καὶ κατὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ ὑπερῶο. Ὄταν σχηματίστηκε ἡ πρώτη Ἐκκλησία στὴν Ἱερουσαλήμ, ἡ Μαρία ἐξακολούθησε νὰ προσφέρει σ' αὐτὴ τὶς ὑπηρεσίες της, γιὰ τὴν ἐπέκταση τῆς ἀληθινῆς πίστεως καὶ γιὰ κάθε καλὸ καὶ φιλόανθρωπο ἔργο.

Ὁ Ἅγιος Σάλωνας ὁ Ῥωμαῖος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Σέλευκος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ πριόνισμα.

Ὁ Ἅγιος Συνέσιος, ἐπίσκοπος Καρπασίας Κύπρου

Περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἀναφέρουν τίποτα οἱ Συναξαριστὲς γι' αὐτόν. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Λεόντιο Μαχαιρὰ (σελ. 68, ἐκδ. Σάθα) καὶ τὸν Delehaye (*Les Saints de Chypre*, σελ. 255-270). Στὴν Ἱστορία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου τοῦ Χάκκετ, τόμ. Β', σελ. 209, μετάφραση Χ. Παπαϊωάννου, λέγεται, ὅτι «τιμᾶται ἐν Ῥιζοκαρπάσῳ διὰ τοῦ κυριότερου ναοῦ τῆς κωμοπόλεως καὶ μνημονεύεται καθ' ὅλην τὴν Καρπασίαν ἐν ταῖς Λειτουργίαις μετὰ τοῦ Φίλωνος καὶ Θύρσου».

Ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη Πόλοτας, ἡγουμένη τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ εὕρεση τῶν τιμίων λειψάνων τοῦ Ἁγίου Λεοντίου Ἐπισκόπου Ῥοστοβίας, τοῦ Θαυματουργοῦ (Ῥῶσοι)

Άγιολόγιον - Μάϊος 24

- Ὁ Ὅσιος Συμεών ὁ Θαυμαστορεΐτης
- Ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Στρατιώτης (κατ' ἄλλους Στρατηλάτης), Ἰωάννης, Στέφανος, Σεραπίων ὁ Αἰγύπτιος, Καλλίνικος ὁ Μάγος, Μαρκιανή, Παλλαδία, Σωσσάνη, Κυριακὸς καὶ Χριστιανὸς τὰ Νήπια, 12 κόμητες καὶ τριβούνοι, Φῆστος, Φαῦστος, Μάρκελλος, Θεόδωρος, Μελέτιος, Σέργιος, Μαρκελλίνος, Φίληκος (ἢ Φήλιξ), Φωτεινός, Θεοδωρίσκος, Μερκούριος καὶ Δίδυμος, καθὼς καὶ ἄλλοι 11208 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Στυλίτης Πρεσλαβίας ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)
- Ὁ Ὅσιος Κυριακὸς ὁ ἐν Κύπρῳ

Ὁ Ὅσιος Συμεών ὁ Θαυμαστορεΐτης

Ὁ πατέρας του Ἰωάννης ἦταν ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα, ἀλλὰ ὁ Συμεών γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰουστίνου Β' (574 μ.Χ.). Ὅταν ἦταν πέντε χρονῶν, σεισμὸς τρομερὸς κατέστρεψε μεγάλο μέρος τῆς Ἀντιοχείας. Ὁ πατέρας του σκοτώθηκε ἐνῶ βρισκόταν μέσα στὸ σπίτι καὶ κατέρρευσε ἡ στέγη. Ἡ μητέρα του Μάρθα σώθηκε, διότι ἐκείνη τὴν στιγμή ἦταν σὲ κάποιο ναὸ τῆς πόλης. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ μικρὸς Συμεών, πού μόνος του εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγε στὸν κοντινὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἡ Μάρθα ὅταν βρῆκε τὸ Συμεών, δόξασε τὸ Θεό, διότι κράτησε τουλάχιστον τὸ παιδί τῆς ζωντανό. Ἀπὸ τότε, μὲ περισσότερο ζῆλο μόρφωνε τὸ παιδί τῆς σύμφωνα μὲ τὰ θεῖα παραγγέλματα. Ὅταν ὁ Συμεών μεγάλωσε, πῆγε στὴ Σελεύκεια σὲ ἓνα μικρὸ μοναστήρι (στὸ Θαυμαστὸ ὄρος), ὅπου βρισκόταν ἓνας περίφημος ἀσκητής, ὁ Ἰωάννης. Κοντὰ του ὁ Συμεών πῆρε περισσότερα καὶ ὑψηλότερα διδάγματα χριστιανικῆς ζωῆς καὶ μελέτησε συστηματικότερα τὶς Γραφές. Τόσο δὲ καλὴ διαγωγή εἶχε μέσα στὸ μοναστήρι, πού κάποτε κάποιος φθονερὸς συμμοναστής του προσπάθησε νὰ τὸν μαχαιρώσει, ἀλλὰ ἀπὸ θαῦμα τὸ χέρι του ξεράθηκε ἐπὶ τόπου. Ὁ ἀμνησικάκος Συμεών προσευχήθηκε, σταύρωσε τὸ χέρι τοῦ παρ' ὀλίγον φονιᾶ του, καὶ ἀμέσως αὐτὸ θεραπεύθηκε. Ὁ Θεός, γιὰ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως του, ἔδωσε στὸ Συμεών τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει δαιμονισμένους. Καὶ ὅπως ὁ Κύριός μας, ἔτσι καὶ ὁ Συμεών, μέχρι πού ἀποδήμησε «δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε».

Ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Στρατιώτης (κατ' ἄλλους Στρατηλάτης), Ἰωάννης, Στέφανος, Σεραπίων ὁ Αἰγύπτιος, Καλλίνικος ὁ Μάγος, Μαρκιανή, Παλλαδία, Σωσσάνη, Κυριακὸς καὶ Χριστιανὸς τὰ Νήπια, 12 κόμητες καὶ τριβούνοι, Φῆστος, Φαῦστος, Μάρκελλος, Θεόδωρος, Μελέτιος, Σέργιος, Μαρκελλίνος, Φίληκος (ἢ Φήλιξ), Φωτεινός, Θεοδωρίσκος, Μερκούριος καὶ Δίδυμος, καθὼς καὶ ἄλλοι 11208 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἡλιογαβάλου (218 -222). Ὁ ἅγιος Μελέτιος,

ὁ ἀρχηγὸς ἄς ποῦμε τῆς μαρτυρικῆς αὐτῆς σειρᾶς, ὑπηρετοῦσε στρατιώτης μαζί με δυὸ ἄλλους ἁγίους τὸν Στέφανο καὶ τὸν Ἰωάννη. Τοὺς κατήγγειλαν ὅτι πίστευαν στὸ Χριστὸ καὶ διατάχτηκαν νὰ τὸν ἀρνηθοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ ἔπραξαν, ὑποβλήθηκαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Τελικὰ τὸν μὲν Μελέτιο ἀπαγχόνισαν, τοὺς δὲ Στέφανο καὶ Ἰωάννη ἀποκεφάλισαν. Ἀλλ' ὁ Σεραπίων ὁ εἰδωολάτρης, ὅταν εἶδε τὸν ἅγιο Μελέτιο μὲ τὴν προσευχὴ του νὰ συντρίβει τὰ εἰδωλα τοῦ ναοῦ, πίστεψε. Ἐπίσης ὁ Καλλίνικος ὁ μάγος, ὅταν εἶδε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ Μελέτιος δὲν ἔπαθε τίποτα ἀπὸ τὸ θανατηφόρο δηλητήριο πὸν τοῦ εἶχαν ποτίσει, πίστεψε καὶ αὐτός. Καὶ οἱ δυὸ ἀφοῦ ὁμολόγησαν σταθερὰ τὸ Χριστό, ἀποκεφαλίστηκαν. Ὅμως, στὴ θεὰ τοῦ μαρτυρίου τους, πίστεψαν καὶ ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους γιὰ τὸ Χριστό, 12 κόμιτες καὶ Τριβούνιοι, τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρκιανή, ἡ Παλλάδια καὶ ἡ Σωσάννη, δυὸ νήπια, ὁ Κυριάκος καὶ ὁ Χριστιανός, καὶ ἀκολούθησε ἓνα πλῆθος μαρτύρων πὸν ὁ ἀριθμὸς τοὺς φτάνει 11208!

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Στυλίτης Πρεσλαβίας ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Κυριακὸς ὁ ἐν Κύπρῳ

Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ἔζησε βίῳ ἀσκητικῷ πλησίον τῆς κοινότητος Εὐρύχου, ὅπου σώζεται ξυλόστεγος μονόκλιτος ναός, ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται τὸν 16ον αἰῶνα. Στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ ναοῦ διασώζεται ὁ τάφος τοῦ ἁγίου. Στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου - Εὐρύχου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν προσωρινὴ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Μόρφου, φυλάγεται ἡ τιμία του κάρα. Ἐπίσης στὸ ναὸ σώζεται παλαιὰ φορητὴ εἰκόνα τοῦ ἁγίου. Στὸ χωριὸ Ἁγία Μαρίνα Ξυλιάτου ὑπάρχουν ἐρεῖπια παλαιᾶς ἐκκλησίας στὸ ὄνομά του, καθὼς καὶ παλαιὰ χειρόγραφη φυλλάδα μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Αγιολόγιον - Μάϊος 25

- Ἡ τρίτη Εὐρεσις Κεφαλῆς Τιμίου Προδρόμου
- Ὁ Ἅγιος Κελεστίνος
- Ὁ Ὅσιος Ὀλβιανός
- Τῆ 25ῃ ἢ τὴν πρώτη μετ' αὐτὴν ἐρχόμενη Κυριακῇ (25-31 Μαΐου): Ἀνάμνησις τῆς ἐν Σύρῳ εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ ἱεράς εἰκόνας τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου (1936)
- Τῆ τελευταία Κυριακῇ τοῦ μηνὸς Μαΐου (25-31) ἐν ἀπάσῃ τῇ περιοχῇ τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, μνήμη τῶν Εὐρυτάνων Νεομαρτύρων
- Τῆ τελευταία Κυριακῇ τοῦ Μαΐου (25-31), πάνδημος ἐπιτελεῖται ἑορτὴ ἐν Κορίνθῳ τῶν συνεργῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Ἡ τρίτη Εὐρεσις Κεφαλῆς Τιμίου Προδρόμου

«Ὡς θεῖον θησαύρισμα ἐγκεκρυμμένον τὴν γῆ». Πράγματι, ἡ τίμια κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστῆ Ἰωάννη, ἐνῶ ἦταν πολλὰ χρόνια κρυμμένη, τώρα φάνηκε μέσα στὴ γῆ, ὅπως διακρίνεται ὁ χρυσὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα κοινὰ μέταλλα. Ὅμως, δὲν ἦταν κλεισμένη μέσα σὲ εἰδικὴ στάμνα ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ βρισκόταν μέσα σὲ ἀργυρὸ ἀγγεῖο καὶ σὲ τόπο ἱερό. Ἡ εὐρεση αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ κάποιο ἱερέα στὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας. Ἀπὸ ἐκεῖ μετακόμισαν τὸ ἱερὸ λείψανο στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἡ ὑποδοχὴ ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Ὁ τότε πιστότατος βασιλιάς καὶ ὁ Πατριάρχης μὲ ὅλο τὸν ὀρθόδοξο λαό, ὑποδέχθηκαν μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν τίμια κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου. Ἐπειτα, μὲ εὐλάβεια τὴν προσκύνησαν καὶ τὴν τοποθέτησαν σὲ τόπο ἱερό. Ἔτσι, ἐπαληθεύεται ὁ λόγος τοῦ ψαλμωδοῦ Δαυὶδ: «Φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῶν, ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται». Ὁ Κύριος, δηλαδή, φυλάσσει ὅλα τὰ ὀστᾶ τῶν δικαίων, καὶ οὔτε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ δὲ θὰ συντριβεῖ.

Ὁ Ἅγιος Κελεστίνος

Ἀνῆκε καὶ αὐτὸς στὴν ἥρωικὴ ἐκείνη φάλαγγα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ βάδισε μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο καὶ σφράγισε τὴν ἀφοσίωσή του, μὲ τὴν θυσία τῆς ζωῆς του. Διακαῆς πόθος τοῦ Κελεστίνου ἦταν ἡ γρηγορότερη ἐπικράτηση τῆς ἀληθινῆς θρησκείας. Κήρυττε μὲ θάρρος τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ καλοῦσε τοὺς ἀπίστους νὰ δεχτοῦν ἀπὸ αὐτὰ τὸ φῶς, καὶ νὰ σώσουν ἔτσι τὶς ψυχές τους. Καταγγέλθηκε σὰν ὑβριστῆς καὶ ἀνατροπέας τῆς εἰδωλολατρίας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ἀλλάξουν φρόνημα, τὸν σκότωσαν, ἀφοῦ τὸν μαστίγωσαν ἄγρια καὶ διαπέρασαν τὶς πτέρνες του μὲ πυρακτωμένο σίδερο.

Ὁ Ὅσιος Ὀλβιανός

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Τῇ 25ῃ ἢ τὴν πρώτη μετ' αὐτὴν ἐρχομένη Κυριακῇ (25-31 Μαΐου): Ἀνάμνησις τῆς ἐν Σύρῳ εὐρέσεως τῆς θαυματουργῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου (1936)

Τῇ τελευταίᾳ Κυριακῇ τοῦ μηνὸς Μαΐου (25-31) ἐν ἀπάσῃ τῇ περιοχῇ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, μνήμη τῶν Εὐρυτάνων Νεομαρτύρων

Τῇ τελευταίᾳ Κυριακῇ τοῦ Μαΐου (25-31), πάνδημος ἐπιτελεῖται ἑορτὴ ἐν Κορίνθῳ τῶν συνεργῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Αγιολόγιον - Μάϊος 26

- Ο Άγιος Κάρπος ο Απόστολος από τούς 70
- Ο Άγιος Αλφαίος ο Απόστολος
- Ο Άγιος Αβέρκιος
- Η Αγία Ελένη
- Ο Άγιος Συνέσιος επίσκοπος
- Ο Άγιος Αλέξανδρος ο Θεσσαλονικιός ο Δερβίσης
- Ο Άγιος Augustine (Άγγλος)

Ο Άγιος Κάρπος ο Απόστολος από τούς 70

Ο απόστολος Κάρπος έζησε στα χρόνια του βασιλιᾶ Νέρωνα (52 μ.Χ.), και συναριθμείται με τούς έβδομήκοντα μαθητές του Κυρίου. Επίσης, ήταν συνεργάτης του Αποστόλου Παύλου και απ' ό,τι μαθαίνουμε από την Β' προς Τιμόθεον επιστολή του (δ' 13), εργάσθηκε για την διάδοση του Ευαγγελίου στην Τρωάδα. Έπειτα, έγινε επίσκοπος στη Βάρνα της Θράκης (ό δε Σ. Ευστρατιάδης, αναφέρει Βερόρια της Θράκης), όπου με την αγία του ζωή και τὸ φωτισμὸ του Ἁγίου Πνεύματος, έγινε πνευματικὸς ἀστέρας πρώτου μεγέθους και φωτίσε με τις θείες διδασκαλίες του ὅλη την επικράτεια τῆς ἐπισκοπῆς του. Στὸ ἔργο του ὁ Κάρπος υπέστη πολλοὺς πειρασμοὺς και θλίψεις, πὸν ἀντιμετώπισε με μεγάλη γενναιότητα και ὑπομονή. Δὲ φοβόταν τούς πόνους και τις κακοπάθειες, ἀλλὰ ἔμπαινε δυναμικὰ στη μάχη, χωρίς νὰ ὑπολογίζει τὸ θυμὸ και τὴν ὀργή τῶν τυράννων. Εἶχε κατασταλάξει μέσα του ὁ λόγος του Κυρίου: «ἐν τῷ κοσμῷ θλίψιν ἔξετε». Δηλαδή, ἐφόσον εἴστε μέσα στὸν κόσμος, θὰ ἔχετε θλίψη. Ὁ δρόμος για τὴν ἔνωση με τὸν Κύριο δὲν εἶναι στρωμένος με ῥοδοπέταλα, ἀλλὰ με δοκιμασίες, πὸν με συνεχή ἀγῶνα πρέπει νὰ τις ἀντιμετωπίζουμε, σύμφωνα με τὸ ἅγιο θέλημά Του. Ὁ Κάρπος πέθανε ειρηνικά, φωτίζοντας με τὸ παράδειγμα του πολλοὺς ἀνθρώπους.

Ο Άγιος Αλφαίος ο Απόστολος

Δὲν ὑπάρχουν σαφῆ βιογραφικά του στοιχεῖα, γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ ἀποφανθοῦμε με βεβαιότητα ποιὸς Αλφαίος εἶναι. Τὸ μόνο πὸν γνωρίζουμε εἶναι, ὅτι ἀπεβίωσε ειρηνικά.

Ο Άγιος Αβέρκιος

Στους Συναξαριστὲς ἀναφέρεται ὅτι ἦταν γιὸς του Αποστόλου Αλφαίου και ἀφοῦ τὸν ἄπλωσαν σὲ μελισσῶνα, θανατώθηκε ἀπὸ τις μέλισσες.

Ἡ Ἁγία Ἑλένη

Στους Συναξαριστές αναφέρεται ὅτι ἦταν ἀδελφή τοῦ Ἁγίου Ἀβερκίου καὶ μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Συνέσιος ἐπίσκοπος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στοῦ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον» ἔκδοση «Ἀποστολικῆς Διακονίας» 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του αὐτὴ τὴν μέρα.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ὁ Θεσσαλονικίος, ὁ Δερβίσης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὶς ἀκόλαστες προθέσεις κάποιου Τούρκου, νέος ἀκόμα, ἦλθε στὴ Σμύρνη. Ἄγνωστο γιὰ ποιὸν λόγον, στὴν πόλη αὐτὴ, ἐξισλαμίστηκε. Ἀργότερα πῆγε στὴ Μέκκα καὶ μπῆκε στοῦ Τάγμα τῶν Δερβισιδῶν. Ἐλεγχόμενος ἀπὸ τὴν συνείδησή του καὶ προσπιούμενος τὸν τρελό, ἔχοντας πάντα τὸ σχῆμα τοῦ Δερβίση, περιόδευε γιὰ 18 χρόνια στὶς ὑπόδουλες χώρες, ἐλέγχοντας δριμύτατα τὴν τούρκικη τυραννία. Πολλὲς φορές τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσει τὴν πίστη του στὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἐκδήλωσε μὲ ἔργα ἀγαθὰ. Ὅταν ἦλθε στὴ Χίο παρακολούθησε τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ σὲ χριστιανικὴ ἐκκλησιὰ ἄφοβα, ἔχοντας τὰ ρούχα τοῦ Δερβίση. Ἀπὸ τὴν Χίο πῆγε στὴ Σμύρνη καὶ παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ τῆς πόλης καὶ ὁμολόγησε ὅτι μετανόησε γιὰ τὴν προηγούμενη κατάστασή του καὶ ὅτι τώρα ἐπανέρχεται στὸν χριστιανισμό, ἀφοῦ πέταξε μπροστὰ στὸν κριτὴ τὰ ρούχα τοῦ Δερβίση. Τὸν ἔριξαν τότε στὴ φυλακὴ καὶ τρεῖς φορές τὸν ἔβγαλαν καὶ προσπαθοῦσαν μὲ κολακεῖες καὶ φοβερισμοὺς νὰ κάμψουν τὸ φρόνημά του. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος παρέμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστη του καὶ στὴν ἀπόφασή του νὰ πεθάνει γι' αὐτὴ. Ὅταν ὁδηγήθηκε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσής του, γιὰ μίαν ὥρα - πὺ εἶχε ἀναβληθεῖ ἡ ἐκτέλεσή του - προσευχόταν γονατιστὸς καὶ ἀτάραχος μπροστὰ στοῦ πολυάριθμο πλῆθος Τούρκων, Ἑλλήνων, Φράγκων καὶ Ἀρμενίων. Γεμάτος χάρη καὶ θάρρος ὑπέμεινε μὲ καρτερία τὸν μαρτυρικὸ του θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό, στὶς 26 Μαΐου 1794.

Ὁ Ἅγιος Augustine (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στοῦ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ. Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 27

- Ο Άγιος Ελλάδιος
- Ο Άγιος Θεράπων
- Ο Άγιος Εύσεβιώτης (ἢ Εὐβίσιος)
- Ο Άγιος Αλύπιος
- Ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος
- Ο Όσιος Θεράπων
- Ο Άγιος Bede (Άγγλος)

Ο Άγιος Ελλάδιος

Ο Άγιος Ελλάδιος ἔζησε τὴν ἐποχὴ τῶν σκληρῶν διωγμῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τὴ ζωὴ του σὰν λαϊκοῦ χαρακτηρίζε ἡ μεγάλη σωφροσύνη, γι' αὐτὸ καὶ κλήθηκε στὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, ὁ Ελλάδιος διακρίθηκε γιὰ τὴν σοφία μὲ τὴν ὁποία τακτοποιοῦσε τὰ διάφορα ζητήματα. Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία σοφία «διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας εὐρῶστως καὶ διοικεῖ τὰ πάντα χρηστῶς», δηλαδή, ἐπεκτείνει μὲ δύναμη τὴν κυριαρχία της ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο τοῦ κόσμου ὡς τὸ ἄλλο, καὶ διοικεῖ τὰ πάντα μὲ εὐεργετικὴ καλοσύνη καὶ ἀγαθότητα, ἔτσι καὶ ὁ Ελλάδιος, πὺ εἶχε τὸ χάρισμα αὐτό, διοικοῦσε τὶς ψυχὲς τοῦ ποιμνίου του. Κατόρθωσε καὶ ἔφερε πολλοὺς εἰδωλολάτρεις στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἡ δράση του αὐτή, ὅμως, προκάλεσε τὸν εἰδωλολάτρη ἄρχοντα, πὺ τὸν συνέλαβε καὶ πρότεινε στὸν Ελλάδιον νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, προκειμένου νὰ σώσει τὸ κεφάλι του. Μὲ ἀγανάκτηση ὁ Ελλάδιος δήλωσε ὅτι εἶναι ἀτιμία νὰ προτείνουν σὲ ἓνα χριστιανὸ ἐπίσκοπο τέτοιους τρόπους σωτηρίας. Τότε ἔσχισαν τὶς σάρκες του μὲ σιδερένια νύχια, ἀλλὰ θεία χάριτι θεραπεύθηκε ἀμέσως. Τελικὰ, μετὰ ἀπὸ συνεχεῖς ῥαβδισμοὺς τὸν σκότωσαν, καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ἀθάνατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ο Άγιος Θεράπων

Ἦταν ἱερέας στὴν ἐκκλησία τῶν Σάρδεων. Κατὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ ἀπ. Παύλου ἦταν πρᾶος, εἰρηνικός, ἐπιεικής, φιλόξενος, ἀφιλοχρήματος, διδακτικός, καὶ ἔτρεμε μήπως ἀπὸ ἀμέλειά του χανόταν ἢ καὶ στιγμιαῖα σκανδαλιζόταν ἔστω καὶ μόνο μία ψυχή. Ὄταν συνελήφθη, διατάχθηκε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸς μίλησε στὸν εἰδωλολάτρη ἄρχοντα σὰν ἥρωας, ἐπιθυμῶντας νὰ βαδίσει στὸ μαρτύριο καὶ ὄχι νὰ τ' ἀποφύγει. Ὁ ἑπαρχος Οὐαλεριανὸς τὸν βασάνισε σκληρά, καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισε κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἔρμο, ὅπου βρισκόταν ἡ ἐπισκοπὴ Σατάλων.

Ο Άγιος Εύσεβιώτης (ἢ Εὐβίσιος)

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Ἀλύπιος

Μαρτύρησε ἀφοῦ συνέτριψαν τὸ κεφάλι του μὲ ὄγκολιθο.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ῥώσος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥωσία. Αἰχμαλωτίστηκε τὸ 1730 ἀπὸ τοὺς Τατάρους, οἱ ὅποιοι τὸν πούλησαν σὰν δούλο σ' ἓνα Τοῦρκο στὸ Προκόπι τῆς Καισαρείας. Ὁ Τοῦρκος αὐτός, προσπάθησε ποικιλοτρόπως νὰ ἐξωμόσει τὸν Ἰωάννη, ὁ ὅποιος ὅμως ἔμεινε ἀκλόνητος στὴ χριστιανικὴ του πίστη. Μετὰ ἀπὸ πολλὰς θλίψεις καὶ ταλαιπωρίες, πὺ ἀναγράφονται λεπτομερῶς στὴν ἐκτενέστερη βιογραφία του, κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ δεσπότη του καὶ ἀποσύρθηκε σὲ ἐρημικὸ μέρος ἀσκούμενος. Ἐτσι θεάρεστα καὶ μὲ αὐστηρὴ ἄσκηση ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά, προβλέποντας μάλιστα - μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ - καὶ τὸν θάνατό του (27 Μαΐου 1730). Ἀκολουθία του ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1849 καὶ 1897, καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη 1899. Σήμερα εἶναι γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅτι στὸ Νέο Προκόπι Εὐβοίας, βρίσκεται ἀποθησαυρισμένο τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ῥώσου (τοποθετήθηκε τὸ 1925) καὶ ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα πὺ ἔγιναν ἐκεῖ. Ἐτσι πλῆθος κόσμου συρρέει κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς πανηγυρῆς του στὶς 27 Μαΐου, ἀλλὰ καὶ κάθε μέρα.

Ὁ Ὅσιος Θεράπων

Κτήτωρ Ἰ. Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ, Ῥώσος (+ 16ος αἰ.).

Ὁ Ἅγιος Bede (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Μάϊος 28

- Ὁ Ἅγιος Εὐτυχῆς ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς
- Ἡ Ἁγία Ἐλικωνίδα
- Οἱ Ἅγιοι Κρήσκης, Παῦλος καὶ Διοσκορίδης
- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός
- Ὁ Ἅγιος Νικήτας Ἀρχιεπίσκοπος Χαλκηδόνας
- Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ ἱερομόναχος
- Ὁ Ἅγιος Μῆτρος ἢ Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος
- Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θαυματουργός
- Μνήμη Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης (+ 4ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχῆς ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς

Ὑπῆρξε ἄξιος στρατιώτης Χριστοῦ καὶ ἀκούραστος ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ καρποφόρα διδασκαλία του καὶ τὰ ἐποικοδομητικά του ἔργα κράτησαν πολλές ψυχές ὀρθιες στὴ χριστιανικὴ πίστη. Μάλιστα, εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἀλιεύει ψυχές στὸ Χριστὸ μὲ τὰ σωτήρια δίχτυα τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσει καὶ τὴν ζωὴ του γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν σωτηρία αὐτῶν τῶν ψυχῶν, μιμούμενος τὸν Κύριο, ποὺ εἶπε: «Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Δηλαδή, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Μεσσίας, δὲν ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ, ἀλλὰ ἦλθε γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσει τὴν ζωὴ του λύτρο, γιὰ νὰ ἐξαγορασθοῦν καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο πολλοί. Ὁ φθόνος, ὅμως, τῶν παρωμένων εἰδωλολατρῶν ὀδήγησε στὴ σύλληψη τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ κατόπιν στὸ μαρτυρικὸ θάνατο, μέσα στὰ βαθειὰ νερὰ ἐνὸς ποταμοῦ.

Ὁ Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του, ἰσχυρίζεται ὅτι ἐσφαλμένα γράφεται Εὐτυχῆς καὶ μάλιστα ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς καὶ ὅτι τὸ σωστὸ εἶναι Εὐτύχιος μάρτυς καὶ ὄχι ἐπίσκοπος.

Ἡ Ἁγία Ἐλικωνίδα

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Γορδιανοῦ τοῦ Γ΄, στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα (238-244).

Ἦταν Θεσσαλονικιά ἀλλὰ μετακόμισε στὴν Κόρινθο, ὅπου καταγγέλθηκε σὰν χριστιανὴ στὸν ἄρχοντα Περίνιο. Μάταια αὐτὸς προσπάθησε νὰ τὴν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ἐκεῖνη ἔμενε σταθερὴ καὶ φώναζε ὅτι εἶναι χριστιανή. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Περίνιος τὴν ἔβρισε χυδαῖα καὶ τῆς ξύρισε τὸ κεφάλι. Ἡ Ἐλικωνίδα χαμογελῶντας ἀπάντησε: «Σεῖς, ἔπαρχε, θεωρεῖτε ἀνθρωπο κυρίως τὸ σῶμα, καὶ τὴν ὁμορφιά του, νομίζετε ὅτι εἶναι ἡ κυριότερη ἀνθρώπινη ἀρετὴ, καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴν βάση στηρίζετε τὴν ταπεινὴ καὶ πρόσκαιρη εὐτυχία σας. Ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς

χριστιανούς, τὸ ἐπίγειο σῶμα εἶναι ὅπως καὶ τὸ ῥοῦχο. Αὐτὸ κάποια μέρα θὰ παλιώσει καὶ θὰ πεταχτεῖ. Ἐπομένως ὅ,τι καὶ ἂν κάνεις τὸ φθαρτὸ σῶμα μου δὲν θὰ μὲ ἐνοχλήσει, διότι δὲν θὰ καταφέρεις νὰ βλάψεις, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς μου, ὅπου ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ στηρίζουμε τὴν αἰώνια εὐτυχία μας». Ὁ Περίνιος διέταξε τότε καὶ ἔβαλαν τὴν ἀγία μέσα σὲ λιωμένο μολύβι καὶ ἄσφαλτο. Ἡ θεία χάρη ὅμως τὴν κράτησε ἀβλαβή. Τὸ ἴδιο συνέβη, ὅταν ἀργότερα καὶ ὁ ἀνθύπατος Ἰουστίνος τὴν ἔριξε στὴ φωτιά καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Τελικὰ ἡ Ἐλικωνίδα ἀποκεφαλίστηκε καὶ ἔτσι φόρεσε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου γιὰ τὸν Χριστό.

Οἱ Ἅγιοι Κρήσκης, Παῦλος καὶ Διοσκορίδης

Ἐζησαν στὴ Ρώμη καὶ ἔφεραν μὲ τὴν διδασκαλία τους πολλοὺς εἰδωλολάτρεις στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδειραν δυνατὰ, κατόπιν τοὺς ἔριξαν ζωντανοὺς μέσα σὲ καμίνι φωτιᾶς καὶ ἔτσι ὅλοι πῆραν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός

Χωρὶς ὑπόμνημα στοὺς Συναξαριστές. Ὑπάρχουν ὅμως τρεῖς παραλλαγές τῆς βιογραφίας του, σὲ Ἁγιορεϊτικούς κώδικες. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν Σκύθης στὴν καταγωγή καὶ ἔζησε στὴν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου (πὼς βρέθηκε ἐκεῖ, ἄγνωστο). Ἀπὸ παιδὶ μπῆκε στὴν ὑπηρεσία κάποιου ἄρχοντα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Θεογνώστου ὀνομαζόμενου. Ἐκεῖ λόγω τῆς ἀρετῆς του προόδευε καὶ ὁ ἄρχοντας τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ἐκτίμηση. Κατόπιν ὅμως θείας προσταγῆς, ἀκολούθησε τὴν ζωὴ του διὰ Χριστὸν σαλοῦ (τρελοῦ), ποὺ μὲ λεπτομέρεια περιγράφει ἡ ἐκτενέστερη βιογραφία του. Εἶχε προορατικὸ χάρισμα καὶ μεγάλη σοφία. Τελικὰ ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ σὲ ἡλικία 66 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Νικήτας Ἀρχιεπίσκοπος Χαλκηδόνος

Δὲν ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Συναντᾶται στοὺς τέσσερις Λαυριωτικὸς Κώδικες Δ 39, Θ 87, Δ 36 καὶ Ω 147. Στὸς δυὸ τελευταίους ὑπάρχει ἀκολουθία του, ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου. Ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του λοιπὸν μαθαίνουμε, ὅτι ὁ Νικήτας ἔζησε στὰ χρόνια τῆς εἰκονομαχίας καὶ ἀναδείχτηκε μέγας ὁμολογητὴς μαζί μὲ ἄλλους δυὸ ἄγνωστους ἄλλους ὁμολογητές, καὶ μάλιστα συγγενεῖς του, τὸν Νικήτα καὶ τὸν Ἰγνάτιο. Ὑπῆρξε φιλόδοξος, ἄριστος ποιμενάρχης καὶ πολὺ ἀγωνιστὴς κατὰ τῶν αἰρέσεων.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ ἱερομόναχος

Γεννήθηκε στην Προῦσα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς καὶ ἔγινε ἱερέας. Κάποτε ὅμως, τὸ 1801, καθὼς ἦταν μεθυσμένος ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ἀλλ' ὅταν συνήλθε, παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ, πέταξε τὸ σαρίκι καὶ ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Τότε τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ὁ Ζαχαρίας προσευχόταν στὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐνισχύσει στὸ μαρτύριο. Κατόπιν τὸν ἔβγαλαν καὶ μὲ κολακεῖες καὶ συμβουλές προσπάθησαν νὰ ἀλλάξουν τὸ φρόνημά του. Ἀλλ' ὁ Ζαχαρίας παρέμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του. Ἀμέσως τότε ἄρχισαν τὰ φρικτὰ βασανιστήριά του. Ἀφοῦ τὸν ἔδειραν ἀνελέητα, ἔσφιξαν τὸ κεφάλι του μὲ πυρακτωμένα σίδερα. Κατόπιν ξερίζωσαν τὰ νύχια τῶν ἄκρων του μὲ μυτερὰ καὶ κοφτερὰ καλάμια, καὶ ἐξάρθρωσαν τὰ χέρια του. Στὴ συνέχεια τὸν ἔκλεισαν πάλι στὴ φυλακὴ, ἀλλ' ὅταν τὸν ὀδήγησαν ἐπανειλημμένα στὸν κριτὴ, ὁ Ζαχαρίας ὁμολογοῦσε πάντα Χριστὸν Ἐσταυρωμένον. Τότε τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 28 Μαΐου 1802, σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν.

Ὁ Ἅγιος Μῆτρος ἢ Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ἐξισλαμίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μαζὶ μὲ ἄλλους νέους, πιθανῶς μετὰ τὴν κατάπνιξη τῆς ἐπανάστασης τῆς Πελοποννήσου τὸ 1769. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ὀνομαζόταν Δημήτριος καὶ ὅταν ἐξισλαμίστηκε ὀνομάστηκε Μουσταφᾶς. Ἀπὸ τὴν φύση του εὐφυῆς καὶ δραστήριος, ἀναδείχτηκε ὁ Μουσταφᾶς μετὰ τῶν ἐπιφανῶν Τούρκων τῆς Πελοποννήσου καὶ πῆρε τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπαρχου (ἱμπροχώραγα), καὶ ἀπόκτησε πολὺ πλοῦτο καὶ δούλους. Ἐπιθυμοῦσε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ἐπανέλθει στὴν πίστη τῶν πατέρων του, γι' αὐτὸ δὲν θαμπώθηκε ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὶς τιμές. Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὸν Χριστιανισμό καὶ προσῆλθε σ' ἓνα πνευματικὸ στὴν Τρίπολη, ὅπου ἐξομολογήθηκε, πῆρε τὴν συμβουλή του καὶ ζοῦσε κρυφὰ χριστιανικά. Ἡ χριστιανικὴ του ὁμως ζωὴ σκανδάλισε τοὺς μωαμεθανούς καὶ τὸν κατάγγειλαν στὸν πασᾶ τῆς Τρίπολης. Ὅποτε ὁ μάρτυρας συνελήφθη στὸ Μυστρᾶ, ὀδηγήθηκε στὸν πασᾶ τῆς Τρίπολης καὶ ὁμολόγησε ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ χύσει τὸ αἷμα του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παρὰ τὶς συμβουλές καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ πασᾶ, ὁ μάρτυρας παρέμεινε ἀμετάθετος στὴν πίστη του. Μετὰ ἀπὸ ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα στὴ φυλακὴ, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 28 Μαΐου 1794, Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, στὴν Τρίπολη. Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρα Δημητρίου στὴν Τρίπολη. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Κορινθίας Μακάριος.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θαυματουργός

Ἐπίσκοπος Ροοτοβίας (Ρῶσος).

Μνήμη Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Ἐν Νικαίᾳ (325) (Ζ΄ Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα).

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης (+ 4ος αἰ.)

Συνεργάστηκε μὲ τὸν Μ. Ἀθανάσιο ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, μετὰσχων καὶ στήν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ὁ Ἀλέξανδρος μετέφερε καὶ τὸ λείψανο τῆς μάρτυρος Ματρῶνης στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἔκτισε καὶ ἐκκλησίαν. Ἐορτάζεται καὶ τὴν Ζ΄ Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα.

Αγιολόγιον - Μάϊος 29

- Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἡ Παρθένος
- Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἡ Ὁσιομάρτυς ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα
- Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Οἱ Ἅγιοι Ἄνδρας καὶ ἡ Σύζυγός του
- Ὁ Ἅγιος Ὀλβιανός ἐπίσκοπος Ἀνέων καὶ οἱ αὐτοῦ μαθητές
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νάννος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἀργέντης
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργὸς ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς
- Ἡ Ὁσία Ὑπομονή
- Ἀνάμνησις τῆς θλιβερᾶς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τῶν ἀντίχριστων (Τρίτη 29 Μαΐου 1453)
- Ὁ Ἅγιος Ethelbert (Ἄγγλος)

Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἡ Παρθένος

Ὁ Θεοκίνητος Απόστολος Παῦλος εἶπε: «Ἠρμოსάμην ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρί, παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ». Ἐκανα τοὺς ἀρῥαβῶνες σας μὲ ἕναν ἄνδρα, τὸ Χριστό, γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω παρθένο ἀγνή σ' Αὐτόν. Δηλαδή, νὰ παρουσιάσω τὶς ψυχές σας ἀγνές καὶ καθαρές ἀπὸ κάθε πλάνη καὶ ἁμαρτία, ἐνωμένες μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη σὲ μία πνευματικὴ νύμφη, τῆς ὁποίας νυμφίος νὰ εἶναι ὁ Χριστός. Μία τέτοια ψυχὴ ἦταν καὶ ἡ παρθενομάρτυς Θεοδοσία. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Φοινίκη καὶ δὲν εἶχε μόνο παρθενικὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ παρθενικὴ ψυχὴ. Ἀπὸ ἡλικία 18 χρονῶν, ἔλαμπε γιὰ τὸ ζῆλο καὶ τὴν θερμὴ τῆς πίστη, ἀνάμεσα στὶς νεαρὲς εἰδωλολάτρισες γυναῖκες. Αὐτὸ καταγγέλθηκε στὸν ἄρχοντα Οὐρβανό, πού μὲ κάθε δελεαστικὸ τρόπο προσπάθησε νὰ τὴν πείσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Ὅμως ἡ παρθένος Θεοδοσία ἔμεινε ἀμετακίνητη στὸ ἱερό τῆς πιστεῦς. Ὁ Οὐρβανός, βλέποντας τὴν ἀδάμαστη ἐπιμονή τῆς, ἐξοργίστηκε καὶ μὲ θηριώδη τρόπο ἔσπασε τὰ κόκκαλά τῆς καὶ προῖονισε τὶς σάρκες τῆς. Ἐπειτα, τὴν πλησίασε καὶ τῆς πρότεινε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, καὶ αὐτὸς θὰ θεράπευε ἀμέσως τὶς πληγές τῆς. Ἡ Θεοδοσία μισοπεθαμένη ἀπάντησε: «Εἶμαι χριστιανή». Τότε ὁ τύραννος διέταξε καὶ τὴν ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς.

Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἡ Ὁσιομάρτυς ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πλούσιους, στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ (716). Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τῆς, ἡ μητέρα τῆς τὴν ἔκλεισε σὲ κάποια μονὴ τῆς πόλης, σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν, ὅπου ἀργότερα ἐκάθη μοναχὴ. Ὅταν πέθανε καὶ ἡ μητέρα τῆς, μοίρασε τὴν περιουσία τῆς στοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ ὄρφανά. Καὶ ἐπιδόθηκε στὴν ἄσκηση μέσα στὴ Μονὴ τῆς, πού ἦταν

κοντά «τοῦ Σκοτεινοῦ Φρέατος καὶ τῆς λεγομένης Ἀσπάρου στέρνης». Μετὰ ἀπὸ 10 χρόνια ἄσκησις στὸ μοναστήρι της, ἀκολούθησε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ὅποτε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Λέοντα τοῦ Ἰσαύρου (ἢ κατ' ἄλλη ἐκδοχὴ τοῦ Κων/νου Κοπρωνύμου) ἀποπειράθηκαν νὰ κατεβάσουν ἀπὸ τὴν Χαλκὴ Πύλῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἡ Θεοδοσία, μαζὶ μὲ ἄλλες γυναῖκες γκρέμισε ἀπὸ τὴν σκάλα τὸν ἀνεβασμένο Σπαθάριο καὶ τὸν σκότωσε. Κατόπιν συνελήφθη, καὶ τὶς μὲν ἄλλες γυναῖκες σκότωσαν, τὴν δὲ Θεοδοσία, ἔσφαξε ἕνας ἄγριος δῆμιος με κέρατο βοδιοῦ. Ἡ Σύναξή της γίνεται στὴ Μονὴ τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ τοῦ Εὐεργέτη, κατὰ δὲ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στὴ Μονὴ τοῦ Δεξιοκράτους, ὅπου καὶ τὸ τίμιον λείψανό της.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ χειροτονήθηκε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πρὶν τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἡ Πατριαρχία του συνεχίστηκε καὶ μετὰ τὴν Σύνοδο αὐτὴ (313-328), διαδεχθεὶς τὸν Ἀχιλλᾶ (311-312). Αὐτὸς ἐξεδίωξε καὶ ἀπέθαλε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὸν κακόδοξο Ἄρειο. Πατριάρχευσε μὲ τὸ φωτεινὸ του παράδειγμα γιὰ 15 ὀλόκληρα χρόνια καὶ ἄφησε διάδοχό του τὸν Μέγα Ἀθανάσιο (328-373).

Οἱ Ἅγιοι Ἄνδρας καὶ ἡ Σύζυγός του

Μαρτύρησαν ἀφοῦ συνέτριψαν τὰ κόκκαλά τους μὲ ξύλα.

Ὁ Ἅγιος Ὀλβιανὸς ἐπίσκοπος Ἀνέων καὶ οἱ αὐτοῦ μαθητές

Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, ποὺ ποίμαναν τὸ ποίμνιό τους μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ ἐπιμέλεια. Συγχρόνως υπεράσπιζε τὴν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ τῶν προσβολῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν. Στὸ διωγμὸ, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔκανε ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός, ὁ ἐπίσκοπος Ἀνέων Ὀλβιανὸς συνελήφθη καὶ μετὰ ἀπὸ ἀνάκριση, ὑποβλήθηκε σὲ σειρά σκληρῶν βασανιστηρίων. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν κατάφεραν νὰ νικήσουν τὴν θερμότητα τοῦ ζήλου του. Τελευταίαν τὸν ἔριξαν μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὲς του μέσα στὴ φωτιά, ὅπου βρῆκαν τὸ θάνατο, καὶ ἀξιώθηκαν τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νάννος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη

Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Ἰωάννης καὶ ἡ μητέρα του Θωμαῆ. Ἐπειδὴ ἡ γέννησή του συνέπεσε μὲ τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς

τῶν γενεθλίων τοῦ Τιμίου Προδρόμου, οἱ γονεῖς του τὸν ὀνόμασαν Ἰωάννη. Γιὰ νὰ ξεχωρίζει ὅμως ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα, αὐτὸν τὸν ἔλεξαν Νάννο. Ὁ πατέρας του πῆγε στὴ Σμύρνη καὶ ἐργαζόταν σὰν ὑποδηματοποιός. Ἀργότερα παρέλαβε καὶ τοὺς γιούς του Θεόδωρο καὶ Ἰωάννη. Ἐνάρετοι καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοί, καταγίνονταν μὲ τὴν τέχνη τους καὶ τὴν ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν. Ἐαφνικὰ τὸν Ἰωάννη κατέλαβε ὁ πόθος τοῦ Μαρτυρίου καὶ «ἐγένετο τοῖς Ἀγαρηνοῖς ὡς Ἀγαρηνός, ἵνα κερδίση τὸν Χριστόν». Ἔτσι κάποια μέρα ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ ἀγᾶ, ποὺ εἶχε προσκολληθεῖ καὶ ἀφοῦ φόρεσε χριστιανικὰ ῥοῦχα καὶ τούρκικο σαρῖκι στὸ κεφάλι, παρουσιάστηκε στὸν κριτὴ καὶ ὁμολόγησε τὴν ἐπάνοδό του στὸν Χριστιανισμό. Τότε ὁ 18χρονος Ἰωάννης κλείστηκε στὴ φυλακὴ καὶ βασανίστηκε σκληρά. Ὄταν τὸν ἔβγαλαν τοῦ ὑποσχέθηκαν τιμὲς καὶ ἀξιώματα, ἀλλ' ὁ μάρτυρας παρέμεινε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη. Τότε οἱ Τούρκοι τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν στὴν τοποθεσίᾳ Σοᾶν Παζάρι, στίς 29 Μαΐου 1802. Χριστιανοὶ ἀγόρασαν τὸ τίμιο λείψανό του ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀντὶ 3400 γροσιῶν καὶ τὸν ἐνταφίασαν. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ συνέγραψε ὁ ἱερομόναχος Νικηφόρος ὁ Χίος.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἀργέντης

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Χίο καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1465. Συγκαταλέγεται καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν πρώτων Νεομαρτύρων, ποὺ θανατώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Γεωργὸς Τραπεζούντιος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργὸς ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός

Οὐσιζίας (Ρῶσος).

Ἡ Ὁσία Ὑπομονή

Εἰκάζεται ὅτι εἶναι ἡ τελευταία Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου (1390-1450 μ.Χ.). Λεγόταν Ἑλένη Δραγάση καὶ εἶναι ἡ μοναδικὴ Σλάβη, ποὺ ἔγινε αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου. Ἐπίσης, ἦταν κόρη τοῦ ἡγεμόνα τῆς Βορειοανατολικῆς Μακεδονίας Κωνσταντίνου Δραγάση καὶ σύζυγος τοῦ Μανουὴλ Β΄ Παλαιολόγου. Εἶναι ὅπως γράφουν οἱ Ἱστορικοί, ἡ «Πολύπαις καὶ Καλλίπαις», μητέρα, μὲ ὀκτῶ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰωάννης Ἡ΄ Παλαιολόγος αὐτοκράτορας (1425-1448) καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ΙΑ΄, ὁ Ἐθνομάρτυρας τελευταῖος Αὐτοκράτορας (1448-1453 - 29 Μαΐου μαύρη ἡμέρα ἀλώσεως τῆς Βασιλεύουσας). Ἡ Ἁγία Ὑπομονή, εἶχε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τοῦ Πρώτου αὐτοκράτορα Ἁγίου Κωνσταντίνου, τῆς Ἁγίας Ἑλένης: (Κωνσταντῖνος, υἱὸς Ἑλένης ἴδρυσεν τὴν Πόλη καὶ Κωνσταντῖνος, υἱὸς Ἑλένης ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ τῆς Πόλεως αὐτῆς!). Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς ἦταν ζωὴ ἀγιότητος καὶ προπάντων ζωὴ ἀγῶνος μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα. Γι' αὐτὸ καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου τῆς (1425), ἔγινε Μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Ὑπομονή. Εἶναι ἐκείνη, ποὺ μέσα σ' ὅλα τὰ καθήκοντά της, ὡς

Αὐτοκράτειρα, ὡς σύζυγος, ὡς Μητέρα πολλῶν παιδιῶν ἄσκησε ἔντονα καὶ τὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, μὲ τὴν ἴδρυση καὶ συντήρηση στὸ Μοναστήρι πὺ ἐφυλάσσετο τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Παταπίου, Γηροκομεῖο μὲ τὸ ὄνομα «Καθίδρυμα τῆς Ἐλπίδος τῶν Ἀπηλπισμένων». Τὸ φιλομόναχο ιδεῶδες, δὲν τὸ ἔζησε μόνον ἡ ἴδια, ἀλλὰ τὸ μετέδωκε σ' ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν οἰκογένειά της. Ὁ σύζυγός της Μανουήλ παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του ὡς Μοναχός. Ἡ πενθερά της, ἡ κουνιάδα της, τὰ ἀγόρια της Θεόδωρος, Ἀνδρόνικος καὶ Δημήτριος ἐτελείωσαν τὴν ζωὴ τους ὡς Μοναχοί. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐγγονή της, κόρη τοῦ γιοῦ της Θωμᾶ, Ἑλένη, ἔγινε Μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Ὑπομονὴ στὴ Λευκάδα. Ἡ Ἁγία Ὑπομονὴ ἔζησε σὰν μοναχὴ περίπου 25 χρόνια μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ συζύγου της καὶ ἡ ἴδια ἐκοιμήθη τὸ 1450. Μόνασε στὴ Μονὴ τῆς Κυρᾶς Μάρθας, πὺ μετὰ τὴν ἄλωση καταστράφηκε, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα Μοναστήρια καὶ Ναοί. Εἰκόνα της εὐρίσκεται στὴν Ἱ. Μονὴ ὁσίου Παταπίου στὸ Λουτράκι Κορινθίας.

**Ἀνάμνησις τῆς θλιβερᾶς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τῶν ἀντίχριστων (Τρίτη 29 Μαΐου 1453)**

Ὁ Ἅγιος Ethelbert (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Μάϊος 30

- Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκιος ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Δαλματῶν
- Ὁ Ἅγιος Νατάλιος
- Ὁ Ὅσιος Βαρλαάμ
- Οἱ Ἅγιοι Ῥωμανός, Τελέτιος καὶ Χριστίνα καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν Νικομήδεια καέντων ἀγίων
- Ὁ Ἅγιος Εὐπλος
- Ἐγκαίνια Ἀγίας Εὐφημίας «ἐν Δεξιοκρατιανοῖς»
- Ἡ Ἅγία Ἐμμέλεια
- Ὁ Ἅγιος Εὐτυχὴς ἱερομάρτυρας

Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκιος ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Δαλματῶν

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Οὐάλη (364 μ. Χ.), πού ἦταν ὑποστηρικτὴς τῶν Ἀρειανῶν. Κάποτε οἱ Ὀστρογότθοι, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς κυβέρνησης, κατασκήνωσαν στὴ Θράκη καὶ ἀπειλοῦσαν τὴν Κωνσταντινούπολη. Τότε ὁ Οὐάλης ἀναγκάσθηκε νὰ βαδίσει ἐναντίον τους. Ὁ Ἰσαάκιος, πού ἦταν ἡγούμενος στὴ Μονὴ Δαλματῶν, βγῆκε καὶ συνάντησε τὸν πολέμιο τῶν ὀρθοδόξων Οὐάλη, καὶ ἀφοῦ ἔπιασε ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὸ ἄλογό του, τοῦ εἶπε: «Ἀπόδος ταῖς ποιμναις τοὺς ἀρίστους νομέας καὶ λήψη τὴν νίκην ἀπονητί· εἰ δὲ τούτων μηδὲν δεδρακῶς παρατάξαιο, μαθήσει τὴν πείρα ὅτι σκληρὸν τὸ πρὸς κέντρα λακτίζειν· οὔτε γὰρ ἐπανήξεις καὶ προσαπολέσεις τὴν στρατιάν». Δηλαδή, δῶσε στὰ ποιμνία τοὺς ἀρίστους ποιμένες καὶ χωρὶς κόπους θὰ πάρεις τὴν νίκη. Ἄν, ὅμως, δὲν ἀποδεχθεῖς αὐτὰ πού σοῦ λέω καὶ δὲ συμφωνήσεις μαζί τους, θὰ μάθεις ἀπὸ τὴν πείρα ὅτι εἶναι σκληρὸ πρᾶγμα νὰ κλωτσᾷς στὰ καρφιά. Διότι οὔτε ἐσὺ πρόκειται νὰ γυρίσεις ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ σύντομα θὰ χάσεις καὶ τὸ στράτευμα. Ὁ Οὐάλης ὄχι μόνο δὲν πείσθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἡγουμένου, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸν εἰρωνεύθηκε, τὸν ἔριξε μέσα σὲ ἓνα κρημνῶδες φαράγγι. Ὁ Ἰσαάκιος ἀπὸ θαῦμα δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα. Ὁ δὲ Οὐάλης ἔπαθε αὐτὰ πού προφήτευσε ὁ Ἅγιος ἡγούμενος. Δηλαδή, στὴ μάχη πού ἔδωσε κοντὰ στὴν Ἀδριανούπολη, ὁ στρατός του νικηθήκε καὶ ὁ ἴδιος ἔπεσε νεκρός. Ὁ Ἰσαάκιος πέθανε σὲ βαθειὰ γεράματα, ἥρεμος καὶ γαλήνιος (396 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Νατάλιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Βαρλαάμ

Απεβίωσε ειρηνικά.

Οί Άγιοι Ρωμανός, Τελέτιος και Χριστίνα και τὸ πλῆθος τῶν ἐν Νικομήδεια καέντων ἀγίων

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Άγιος Εὐπλος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν τυλιγμένο μέσα σὲ δέρμα βοδιοῦ καὶ τὸν ἄφησαν ἐκτεθειμένο σὲ καυτὸ ἥλιο.

Ἐγκαίνια Ἁγίας Εὐφημίας «ἐν Δεξιοκρατιανοῖς»

Πλησίον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸν Πατμιακὸ Κώδικα 266. Μᾶλλον γιὰ ἐγκαίνια ναοῦ πρόκειται.

Ἡ Ἁγία Ἐμμέλεια

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι σὲ πολλές περιπτώσεις πίσω ἀπὸ μεγάλους Ἁγίους βρῖσκεται μία Ἁγία μητέρα. Ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας καὶ τὰ ἐννέα ἀδελφία του (μεταξὺ τῶν ὁποίων κυριότεροι ἦταν, Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Νύσσης, Ἅγιος Πέτρος Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, Ὁσία Μακρίνα Μοναχή, Ὁσιος Ναυκράτιος μοναχός, τὰ ἄλλα πέντε ἀδελφία ἔζησαν ἅγιο ἔγγαμο βίο), εἶχαν μητέρα τους τὴν Ἁγία Ἐμμέλεια. Οἱ ρίζες τους περνοῦσαν φυσικὰ καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὸν Ἅγιο Βασίλειο, ἱερέα διδάσκαλο τῆς ῥητορικῆς, ἐνάρετο, εὐσεβὴ καὶ προχωροῦσαν ἀκόμα πιὸ βαθειὰ στοὺς εὐσεβέστατους γονεῖς του, στὴν μητέρα του Μακρίνα καὶ στοὺς γονεῖς τῆς Ἁγίας Ἐμμελείας, οἱ ὁποῖοι κατῆχαν μὲν ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ πλούτη πολλά, εἶχαν ὅμως ἀγαπήσει ἄλλους θησαυροὺς ἀφάνταστα γλυκύτερους, τοὺς πνευματικὸς καὶ αἰώνιους. Ἀπόδειξη ἦταν ἡ θυσία τῆς ζωῆς τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε κατ' ἐντολὴ τοῦ ὀρισθέντος βασιλέως. Ἡ Ἁγία Ἐμμέλεια ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, ἀλλὰ μὲ μία μεγάλη κληρονομία πνευματικοῦ πλούτου, ὁμορφη στὴν σωματικὴ ἐμφάνιση, ἀλλὰ πεντάμορφη στὴν ψυχὴ, στολισμένη μὲ ἀγάπη, προσευχὴ καὶ πίστη στὸ Σωτῆρα Χριστό, πού της ἔδωσε τὸν ἄνδρα πού της ἄξιζε, τὸν Ἅγιο Βασίλειο. Στὴ συζυγικὴ τους ζωὴ βασιλεύε ο ἄλληλοσεβασμός, ἡ ἀλληλοβοήθεια, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ πραότητα, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ ἐγκράτεια, ἡ προσευχὴ, οἱ ἐλεημοσύνες καὶ φυσικὰ ἡ τεκνογονία καὶ ἡ σωστὴ διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν τους γιὰ τὴν δόξα τοῦ Κυρίου τους. Ἡ Ἁγία Ἐμμέλεια δοκιμάστηκε μὲ πολλές θλίψεις ὅπως ὁ θάνατος τῶν γονιῶν της πρὶν παντρευτεῖ, ὁ

θάνατος τοῦ πρώτου της γαμπροῦ, ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της μόλις γεννήθηκε ὁ γιός της Πέτρος, ὁ θάνατος τοῦ γιοῦ της Ναυκρατίου γιὰ νὰ πάρει τὰ στεφάνια τῆς Ἀγιότηας. Ὅμως, ὁ πόνος καὶ οἱ θλίψεις δὲν τὴν νίκησαν, τόνωσε τὴν προσευχή της καὶ ἄκουσε τὴν συμβουλή τῆς κόρης της Μακρίνας, νὰ δοξάσουν μαζὶ τὸν Σωτῆρα τους στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ μετὰ τὶς ἄλλες μοναχές.

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχῆς ἱερομάρτυρας

Βλέπε βιογραφία του τὴν 24η Αὐγούστου.

Αγιολόγιον - Μάϊος 31

- Ο Άγιος Ἑρμείας
- Ο Άγιος Μάγος
- Οἱ Άγιοι Πέντε Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκαλῶνι
- Οἱ Άγιοι Εὐσέβιος, Χαραλάμπης καὶ Χριστίνα
- Ἡ Άγία Πετρονίλα κόρη τοῦ ἀποστόλου Πέτρου
- Ο Άγιος Εὐστάθιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ο Άγιος Ἑρμείας

Μὲ τὴν σημερινὴ ὁρολογία, θὰ λέγαμε ὅτι ὁ Ἑρμείας ἦταν ἓνας συνταξιούχος στρατιώτης. Ὑπηρετοῦσε στὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας καὶ σὰν γνήσιος χριστιανὸς πρόσφερε στὸν Καίσαρα τὶς ὑπηρεσίες πού τοῦ ἀνήκαν. Ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους μέσα στὸ στράτευμα καὶ ποτὲ δὲν ἔστρεψε τὴν πλάτη του στὸν ἐχθρό, ἀκόμα καὶ στὶς ἡττες. Ὅταν, ὅμως, ἐπὶ βασιλείῳ Μάρκου Αὐρηλίου (177 μ.Χ.), ἔγινε διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, συνέλαβαν καὶ τὸν Ἑρμεία, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τὶς μεγάλες του ὑπηρεσίες, οὔτε τὰ σεβάσματα γηρατειά του. Κατόπιν, ὁ Δούκας Σεβαστιανὸς διέταξε τὸν Ἑρμεία νὰ θυσιάσει στὰ εἴδωλα. Ἡ διαταγὴ προκάλεσε ἔκπληξη στὸν Ἑρμεία, καὶ χαμογελῶντας τοῦ εἶπε: «Θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητο, ἄρχοντα, νὰ ἀφήσω τὸ φῶς καὶ νὰ προτιμήσω τὸ σκοτάδι, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἀσπασθῶ τὸ ψέμα, νὰ χάσω τὴν ζωὴ καὶ νὰ πέσω στὸ θάνατο. Ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε, «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». Δηλαδή, ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς πὺ φωτίζει τὸν κόσμον, καὶ συγχρόνως ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικὴ πηγὴ ζωῆς. Λοιπὸν, δὲ θὰ ἦταν παράλογο τώρα στὸ τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ χάσω τέτοια πολύτιμα ἀγαθά;». Τότε ὁ ἄρχοντας διέταξε καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά, ἀλλὰ ἀπὸ θαῦμα ἔμεινε ἀβλαβής. Τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ο Άγιος Μάγος

Μάγος στὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὄνομά του δὲν τὸ γνωρίζουμε. Ἦταν αὐτός, πὺ ἔδωσε διάφορα δηλητήρια στὸν Ἅγιο Ἑρμεία, ἀλλ' ὁ Ἅγιος τὸν ἔκανε μὲ τὴν θεία χάρη νὰ πιστέψει στὸν Χριστὸ καὶ στὴ συνέχεια ἀποκεφαλίστηκε μαζί μ' αὐτόν, ἀφοῦ ὁμολόγησε τὴν πίστη του.

Οἱ Άγιοι Πέντε Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκαλῶνι

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔσυραν μέχρι θανάτου κατὰ γῆς.

Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Χαλαλάμπης καὶ Χριστίνα

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. (Ἡ μνήμη τους περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς καὶ τὴν 30ῃ Μαΐου).

Ἡ Ἅγία Πετρονίλα κόρη τοῦ ἀποστόλου Πέτρου

Ἄγνωστη στοὺς Συναξαριστὲς. Αναγράφεται σὲ Κώδικα ποὺ δημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Δημητριάδη (Τυπικὰ Α. σελ. 217).

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἄγνωστη ἡ μνήμη του στοὺς Συναξαριστὲς, σημειώνεται στὸ Κώδικα 426 τοῦ Ἀγιοταφικοῦ μετοχίου (βλέπε Γεδεῶν, Βυζαντ. Ἑορτολόγιο, σελ. 109). Ὁ Εὐστάθιος, πρωτοπρεσβύτερος στὸ παλάτι, διαδέχτηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸν Σέργιο Β' τὸ ἔτος 1019 καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1025, ἀφοῦ ἔζησε μὲ ὁσιότητα καὶ ποιίμανε τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ σύμφωνα μὲ τὶς ἅγιες ἐντολές Του.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 01

- Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Ἀπολογητὴς καὶ φιλόσοφος
- Οἱ Ἅγιοι Ἰουῆτος, Ἰουστίνος, Χαρίτων, Χαριτώ ἡ παρθένος, Εὐέλπιστος, Ἰέραξ, Παῖων καὶ Λιβεριανός (κατ' ἄλλους Βαλλεριανός)
- Ὁ Ἅγιος Νέων
- Ὁ Ὅσιος Πύρρος ὁ Ἐπίσκοπος ὁ Παρθένος
- Ὁ Ἅγιος Φίρμος
- Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος
- Ὁ Ἅγιος Θεσπέσιος
- Οἱ Ἅγιοι 10.000 Μάρτυρες
- Διήγηση ὠφέλιμη κάποιου γεωργοῦ Μετρίου ὀνομαζόμενου
- Ἀνάμνηση τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς νήσου Λευκάδας ἀπὸ τὴν ἀρρώστια πανώλη, τὸ ἔτος 1744
- Οἱ Ὅσιοι Διονύσιος Γλουσίας ὁ Θαυματουργὸς καὶ Ἀγαπητὸς ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Ἀναργύρου ἱατροῦ
- Ὁ Ἅγιος Wistan (Ἄγγλος)

Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Ἀπολογητὴς καὶ φιλόσοφος

Ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους διδασκάλους καὶ ἀπολογητὲς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰουστίνος, γεννήθηκε 100 χρόνια μετὰ τὸ Χριστὸ στὴ Συχέμ τῆς Σαμάρειας. Οἱ γονεῖς του ἦταν Ἕλληνες εἰδωλόατρος (τὸν πατέρα του ἔλεγαν Πρίσκο Βάκχιος), καὶ αὐτὴ τὴν θρησκεία κληρονόμησαν καὶ στὸ γιό τους, πού τὸν διέκρινε καταπληκτικὴ εὐφυΐα, ἀλλὰ καὶ φιλομάθεια. Ἀνήσυχος πνεῦμα καθὼς ἦταν ὁ Ἰουστίνος, γνώριζε ὅλες τὶς γνωστὲς φιλοσοφίες τῆς ἐποχῆς του. Ὡστόσο, ὅμως, καμιά δὲν τὸν ἀνέπαυε πλήρως, καὶ συνεχῶς ἀναζητοῦσε τὸ κάτι ἄλλο, τὸ τέλειο. Ὁ Θεός, βλέποντας τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εἰλικρινὴ πρόθεση τῶν φιλοσοφικῶν του ἀναζητήσεων, ἀνταποκρίθηκε. Μία μέρα, καθὼς ὁ Ἰουστίνος βιάδιζε κοντὰ στὴ θάλασσα, συνάντησε ἕνα γέροντα, πού ἦταν ἄριστα καταρτισμένος στὴν ἀλήθεια τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἐπακολούθησε διάλογος, καὶ ἀπὸ τὸν Ἰουστίνου ἐφαρμόστηκε ὁ λόγος τοῦ Σοφοῦ Σειράχ: «Λόγον σοφὸν ἐὰν ἀκούσει ἐπιστήμων, αἰνέσει αὐτὸν καὶ ἐπ' αὐτὸν προσθήσει». Δηλαδή, ὁ πραγματικὰ συνετός, ἂν ἀκούσει κάποιον σοφὸ λόγον, θὰ τὸν ἐπαινέσει καὶ πάνω σ' αὐτὸν θὰ προσθέσει καὶ ὁ ἴδιος κάποιον ἄλλον. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Ἰουστίνος, ἀναλύοντας τὰ λόγια τοῦ γέροντα, ἀνακάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ μὲ τὸ τάλαντο τῆς φιλοσοφίας πού εἶχε, ἀναδείχθηκε ὄχι μόνον ὑπερασπιστὴς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ μάρτυρας, δίνοντας κι αὐτὴ τὴν ζωὴ του. Ἀποκεφαλίστηκε στὴ Ρώμη, περὶ τὸ 165 μ.Χ., ἐπὶ βασιλείας Μάρκου Αὐρηλίου.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουῆτος, Ἰουστίνος, Χαρίτων, Χαριτώ ἡ παρθένος, Εὐέλπιστος, Ἰέραξ, Παῖων καὶ Λιβεριανός (κατ' ἄλλους Βαλλεριανός)

Ἐλαβαν καὶ οἱ ἅγιοι αὐτοὶ τὰ μαρτυρικὰ στεφάνια, μαζί μὲ τὸν φιλόσοφο καὶ ἀπολογητὴ Ἰουστῖνο, στὸ διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου. Ἀνῆκαν στὴν ἀνδρεία φάλαγγα τῶν χριστιανῶν τῆς Ῥώμης, ὅπου μόνο τὸ γνήσιο χριστιανικὸ θάρρος, μποροῦσε νὰ μὴ πτοεῖται ἀπὸ τὴν δύναμη τῆς εἰδωλολατρίας, ποὺ ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ στρατό. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπανειλημμένα ὁμολόγησαν τὸ Χριστό, καταδικάστηκαν νὰ πεθάνουν μὲ ἀποκεφαλισμό. Ὅλοι ὑπέστησαν τὸ μαρτύριο αὐτὸ ἀτάραχοι καὶ χαρούμενοι, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τοὺς περιμέναν τὰ ἀθάνατα οὐράνια ἀγαθὰ, ποὺ δίνονται ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα, σ' ὅλους ὅσους ἔζησαν μὲ πίστη καὶ ἀγάπη στὴ γῆ.

Ὁ Ἅγιος Νέων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Πύρρος ὁ Ἐπίσκοπος ὁ Παρθένος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Φίρμος

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ, τὸ ἔτος 299. Συνελήφθη διότι ὁμολογοῦσε τὸν Χριστὸ καὶ ὀδηγήθηκε στὸν Μάγο (ἴσως τὸ κύριο ὄνομα τοῦ ἡγεμόνα), καὶ ἐπειδὴ δὲν πείστηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα, πρῶτα τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν μαστίγωσαν μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν, ἔπειτα τὸν κρέμασαν καὶ ξέσχισαν τὶς σάρκες του καὶ μὲ ξυράφι ἔκοψαν τὴν ῥάχη του. Κατόπιν ἐξάρθρωσαν τὰ μέλη του καὶ κατέσφαξαν μὲ μαχαίρια τὴν κοιλία του, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Φίρμος παρέμεινε σταθερὸς στὴ χριστιανικὴ του πίστη τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν ὑπ' ἀριθμ. 53 Κώδικα τῆς Μονῆς Βλατέων. Καμμία ἄλλη πληροφορία δὲν ἔχουμε γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ.

Ὁ Ἅγιος Θεσπέσιος

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, τὸ ἔτος 222, καὶ καταγόταν ἀπὸ

τὴν Καππαδοκία. Ἐπειδὴ ὁμολογοῦσε τὸν Χριστὸ συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Καππαδοκίας Συμπλίκιο καὶ ὁδηγήθηκε στὸ ναὸ τῶν εἰδώλων γιὰ νὰ θυσιάσει σ' αὐτά. Ὁ Θεσπέσιος ὄχι μόνο δὲν θυσίασε, ἀλλ' ἐνέπαιξε τὰ εἶδωλα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν κρεμάσουν καὶ νὰ ξεσχίσουν τὶς σάρκες του. Ἐπειτα τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ βραστό νερό, ἀλλ' ὁ Θεσπέσιος με τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἔμεινε ἀβλαβής. Στὴ συνέχεια τὸν ἔφεραν καὶ πάλι στὸ ναὸ τῶν εἰδώλων, γιὰ νὰ προσφέρει σ' αὐτὰ θυσία, ἀλλ' ὅταν πλησίασε τὸν βωμὸ τὸν γκρέμισε. Ὅποτε ἀμέσως τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ βραστό λάδι, πίσσα καὶ λίπος, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὸ δυὸ μέρες βγήκε ἀβλαβής, χωρὶς νὰ ἔχει κανένα ἔγκαυμα στὸ σῶμα του. Τότε πολλοὶ Ἕλληνες ἐλκύστηκαν στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Τέλος, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν, καὶ ἔτσι ἀνέβηκε ἡ μακαρία ψυχὴ του στεφανηφόρος στὰ οὐράνια.

Οἱ Ἅγιοι 10.000 Μάρτυρες

Αὐτοὶ μαρτύρησαν στὴν Ἀντιόχεια ἐπὶ αὐτοκράτορα Δεκίου. Ἡ μνήμη τους δὲν ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ἀναγράφεται ὅμως σ' αὐτὸν τοῦ Delehaye καὶ στὸν ὑπ' ἀριθ. 53 Κώδικα τῶν Βλατέων.

Διήγηση ὠφέλιμη κάποιου γεωργοῦ Μετρίου ὀνομαζόμενου

Στὴ Γαλατία τῆς Ἀσιατικῆς Παφλαγονίας ἦταν κάποιος γεωργός, ποὺ ὀνομαζόταν Μέτριος. Αὐτὸς λοιπὸν ἔβλεπε τὸν γείτονά του ποὺ εἶχε γιουὺς καὶ τοὺς προετοίμαζε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ γίνουν ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπηρέτες τοῦ Βασιλιᾶ. Τότε ὁ Μέτριος παρακάλεσε τὸν Θεὸ λέγοντας: «Κύριε, ἂν καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄξιος δούλος σου, χάρισέ μου ἓνα ἀρσενικὸ παιδί γιὰ νὰ τὸ ἔχω ἀποκούμπι στὰ γηρατεία μου». Ἀφοῦ προσευχήθηκε, στὴ συνέχεια πῆγε στὸ πανηγύρι ποὺ γινόταν κάθε χρόνο στὴν Παφλαγονία. Στὴν ἐπιστροφή, στάθηκε σὲ ἓνα δασάκι ποὺ εἶχε νερό, γιὰ νὰ ποτίσει τὰ ζῶα του. Ἐκεῖ λοιπὸν βρῆκε ἓνα πουγκί, ποὺ εἶχε μέσα 1500 φλουριά. Ὅπως ἦταν σφραγισμένο, χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξει, τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε στὸ σπίτι. Τὴν ἐπόμενη χρονιά, ξαναπῆγε στὸ πανηγύρι τῆς Παφλαγονίας καὶ ὅταν τελείωσε, ὁ Μέτριος πῆγε καὶ στάθηκε στὸ δασάκι ποὺ βρῆκε τὰ φλουριά καὶ παρατηροῦσε τοὺς διαβάτες. Τότε φάνηκε κάποιος, ποὺ κάτι ἔψαχνε καὶ ἀναστενάζε βαριά. Ὁ γεωργὸς τὸν ρώτησε γιὰ τὸ ἀναστενάζει τόσο καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε ὅτι πέρυσι εἶχε πολλὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα πούλησε στὸ πανηγύρι καὶ εἶχε μαζέψει 1500 φλουριά, τὰ ὁποῖα ἔχασε σ' αὐτὸ τὸ δασάκι. Τότε ὁ γεωργὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀμάξι του τὸ πουγκί, ποὺ εἶχε βρεῖ καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε. Ὁ ἔμπορος ὅταν τὸ εἶδε ἔπεσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του κάτω ἀναίσθητος. Ὁ φτωχὸς γεωργὸς τὸν συνέφερε, ἀποσφράγισαν τὸ πουγκί, μέτρησαν τὰ φλουριά καὶ ἦταν πράγματι 1500. Ὁ ἔμπορος τότε θέλησε νὰ δώσει στὸν γεωργὸ τὰ 500, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δέχθηκε τίποτα. Ἔτσι ἀφοῦ εὐχαρίστησαν καὶ οἱ δυὸ τὸν Θεὸ ἀποχωρίστηκαν. Τὴ νύχτα ἐκείνη, ὅταν ὁ γεωργὸς ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ, εἶδε στὸν ὕπνο του ἄγγελο Κυρίου, ποὺ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ κάνει παιδί ἀρσενικὸ, θὰ τὸ ὀνομάσει Κωνσταντῖνο καὶ θὰ φέρει μεγάλη εὐλογία στὸ σπίτι του. Ἔτσι καὶ ἔγινε, μετὰ ἀπὸ ὀρισμένο χρόνο ἡ γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ γέννησε ἀγοράκι, τὸ ὁποῖο μεγάλωσε, μορφώθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὁ βασιλιάς τὸν ἀνύψωσε σὲ Πατρίκιο. Ἔτσι ἔφερε πολλὰ ἀγαθὰ στὴν οἰκογένειά του καὶ ὁ Θεὸς ἀντάμειψε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν γεωργὸ γιὰ τὴν τίμια πράξη του.

Ανάμνηση τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς νήσου Λευκάδας ἀπὸ τὴν ἀρρώστια πανώλη, τὸ ἔτος 1744

Οἱ Ὅσιοι Διονύσιος Γλουσίας ὁ Θαυματουργὸς καὶ Ἀγαπητὸς ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Ἀναργύρου ἱατροῦ (Ρῶσοι)

Ὁ Ἅγιος Wistan (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 02

- Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητὴς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Ἅγιοι 38 Μάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Μητέρα καὶ τὰ Ἅγια τρία παιδιά της
- Ὁ Ὅσιος Ἐρασμος ὁ Ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι 20.000 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Μαρίνος ὁ Βαάνης
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀσπροκαστρῷ, ὁ Νεομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια Νεομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Ἀγαρηνῶν
- Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Ἰωάννης ὁ Νέος ποὺ μαρτύρησε στὸ Βελιγράδι (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Ἀλκιβιάδης ὁ ἐν Λουγδούνῳ (+ 177)
- Ὁ Ἅγιος Λέανδρος μάρτυρας ὁ Ἡπειρώτης

Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητὴς, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πατρίδα του ἡ Κωνσταντινούπολη (γεννήθηκε ἐκεῖ τὸ 758). Οἱ γονεῖς του Θεόδωρος καὶ Εὐδοκία ἀνήκαν στὴν ἐπίσημη καὶ εὐγενικὴ κοινωνικὴ τάξη. Ἰδιαίτερα ὁ πατέρας του διακρινόταν γιὰ τὴν εὐσεβὴ ἀφοσίωσή του στὴν Ὀρθοδοξία. Γι' αὐτὸ καὶ πέθανε ἐξόριστος στὴ Νίκαια ἀπὸ τὸν εἰκονομάχο αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Κοπρώνυμο. Στὰ χνάρια τοῦ πατέρα του βάδισε καὶ ὁ Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μεγάλη εὐσέβεια καὶ ἀνάλογη ὀρθόδοξη παιδεία. Γιὰ ἀρκετὸ χρόνο ἔκανε ἀρχιγραμματέας στὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ ἔπειτα ἀποσύρθηκε σὲ ἓνα κτῆμα του, κοντὰ στὸ Βόσπορο, ὅπου ἀφοσιώθηκε στὴ μελέτη καὶ τὴν ἀσκήση. Ὅμως, ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος τὸν ὑποχρέωσε νὰ ἀναλάβει τὴν διεύθυνση τοῦ μεγάλου πτωχοκομείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἀπὸ τὴν θέση αὐτή, κρίθηκε κατάλληλος γιὰ Πατριάρχης. Ἀφοῦ σύντομα πέρασε ὅλους τοὺς Ἱερατικούς βαθμούς, τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα (806 μ.Χ.) ἀνέβηκε στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο. Ἀλλὰ ἀπὸ δῶ ἀρχισε καὶ ὁ Γολγοθὰς τοῦ Νικηφόρου. Ἐδωσε σκληροὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν διατήρηση τῆς τιμητικῆς προσκύνησης τῶν εἰκόνων μὲ τὴν ἀλλοπρόσαλλη βασιλικὴ ἡγεσία. Ὑπέστη πολλὰς ταλαιπωρίες καὶ διωγμούς. Ἐννιά χρόνια ἔκανε στὴν Πατριαρχία καὶ δεκατρία στὴν ἐξορία. Τελικὰ, πολὺ ταλαιπωρημένος, στὶς 2 Ἰουνίου τοῦ 822 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό, ἀμετακίνητος στὶς πεποιθήσεις του, ὅπως προστάζει τὸ ἅγιο Θέλημά Του: «Ἐδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι». Δηλαδή, γίνεσθε στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι στὴν πίστη σας.

Οἱ Ἅγιοι 38 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔριξαν μέσα στὸ λουτρὸ καὶ σφράγισαν τὴν πόρτα.

Ἡ Ἁγία Μητέρα καὶ τὰ Ἅγια τρία παιδιά της

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Ἑρασμος ὁ Ἱερομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Ἐγινε κληρικὸς (ἴσως καὶ ἐπίσκοπος) καὶ διέπρεψε στὴ μέριμνα ὑπὲρ τῶν φτωχῶν καὶ στὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ἐλκύσει ὅσο γίνεται περισσότερες ψυχές στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπιδόθηκε σὲ ἀκατάπαυστες περιοδεῖες, στὴ διάρκεια τῶν ὁποίων δίδασκε μὲ ζῆλο τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πού συνοδευόταν μὲ θαύματα. Κάποτε εἶχε φτάσει στὴ σημερινὴ Ἀχρίδα, ὅπου εἶδε νὰ κηδεύουν ἓνα παιδί. Τὸ θέαμα τὸν συγκίνησε, διότι ὁ πατέρας τοῦ τὸ εἶχε μονάκριβο καὶ θρηνοῦσε πολὺ. Πλησίασε λοιπὸν τὸ φέρετρο, προσευχήθηκε, καὶ ἀφοῦ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ τὸ ἀνέστησε. Τὸ θαῦμα κατέπληξε τοὺς παρευρισκόμενους, καὶ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, μαζὶ μὲ τὸ παιδί καὶ τὸν πατέρα, νὰ βαπτιστοῦν χριστιανοί. Κατόπιν δήλωσε στὸν αὐτοκράτορα Μαξιμιανό, ὅτι ἄλλους θεοὺς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ Ἰησοῦ Χριστό, δὲν γνωρίζει. Τότε ὑποβλήθηκε σὲ σκληρὰ μαρτύρια καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ. Ἀργότερα ὅμως ἐλευθερώθηκε καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἀποστολικὴ του διακονία, μέχρι τὰ βαθιὰ γεράματα. Πέθανε εἰρηνικὰ στὴν πόλη Χερμελία καὶ ἀξιώθηκε μάλιστα, νὰ δεῖ πρὶν πεθάνει, σὲ ὄραμα, στεφάνι ὑπέρολαμπρο πού κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πρὸς αὐτόν.

Οἱ Ἅγιοι 20.000 Μάρτυρες

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι, πίστεψαν διὰ τοῦ Ἁγίου Ἑράσμου στὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Μαρίνος ὁ Βαάνης

Ἡ μνήμη του ἀγνοεῖται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς καὶ ἀναγράφεται ἀπὸ τὸν Γεδεὼν στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο (σελ. 110). Ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ γονεῖς ἐπίσημους, τὸν δρουγγάριο Νικηφόρο καὶ τὴν Μαρία. Ἀνατράφηκε μὲ εὐσεβεία στὴ Βιζύη τὴν Θράκης καὶ ἐκάρη μοναχὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του Συμεών, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸν Κυμηνά. Ἦταν εὐσεβής, ἐλεήμων καὶ ἀσκητικώτατος. Ὅσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ τὸ τίμιον λείψανό του κατατέθηκε στὴ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τῆς Κορώνης.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀσπροκαστρῷ, ὁ Νεομάρτυρας

Βλέπε βιογραφία του στὶς 12 Ἰουνίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, Νεομάρτυρας

Γεννήθηκε στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ γένος ἐπίσημο, ὁ πατέρας του ἦταν Τερέας καὶ ὀνομαζόταν Δόγκας. Ὃταν πέθανε ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του ἐξακολούθησε νὰ τὸν ἀνατρέφει ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Σεμνὸς καὶ ὠραῖος καθὼς ἦταν, κίνησε τὸν φθόνον τῶν Τούρκων, πού ἐκμεταλλευόμενοι τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας του - ἦταν 13 ἐτῶν- τὸν ἐξιολάμισαν. Μπήκε στὴν ὑπηρεσία κάποιου προκρίτου Τούρκου τῆς Φιλαδέλφειας καὶ ἀπόκτησε μέσα σὲ λίγο χρόνον μεγάλη περιουσία. Γιὰ τὴν φήμην τῆς ἀνδρείας του στοὺς πολέμους μαζί με τοὺς Τούρκους, δέχτηκε τὴν πρότασιν νὰ παντρευτεῖ τὴν κόρη ἑνὸς Τούρκου ἐπισήμου. Ἀλλὰ λίγο πρὶν τὸ γάμον, αἰσθάνθηκε τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὴν ἐξώμοσίν του καὶ ἔτσι ἀποφάσισε νὰ ἐπανέλθει στὴ χριστιανικὴ πίστιν. Σὲ ἡλικίᾳ λοιπὸν 25 ἐτῶν, παρουσιάστηκε ἐπίσημα μπροστὰ στὸν Τοῦρκο διοικητὴ καὶ παρουσία πολλῶν Τούρκων ἐπισήμων, δήλωσε, ὅτι θεωρεῖ ἀπάτη τὴν μωαμεθανικὴ θρησκεία καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀρνεῖται καὶ ἀποδέχεται τὸν Χριστό. Τότε, ὅλοι ὅσοι ἦταν ἐκεῖ ὄρμησαν καὶ τὸν ἔδειραν ἀνελέητα καὶ μετὰ διαταγὴ τοῦ διοικητῆ, τὸν φυλάκισαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νύχτας, ὁ διοικητὴς ἔστειλε Ἱεροδιδασκάλους, πού μετὰ συμβουλῆς καὶ ἄλλους τρόπους προσπάθησαν νὰ ἐπαναφέρουν τὸν Δημήτριον στὸν μωαμεθανισμό. Ὁ Δημήτριος ποθῶντας τὸ μαρτύριον ἔμεινε ἀμετάπειστος στὴν ἀπόφασίν του. Ὁ διοικητὴς, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλε τὸν θάνατον τοῦ Δημητρίου, τὸν ἀποφυλάκισε. Ὁ Δημήτριος ὅμως, γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀποστασίας του, μπήκε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ ἄρχισε νὰ ἐλέγχει μπροστὰ σὲ πλῆθος Τούρκων, μία πρὸς μία τὶς πλάνες τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ λευκὸ σαρίκι ἀπὸ τὸ κεφάλιν καὶ τὸ πράσινον τούρκικον ῥοῦχον του, καὶ τὰ ποδοπάτησε λέγωντας: «καθὼς καταπατῶ αὐτὰ πού εἶναι σημάδια τῆς δικῆς σας πίστεως, ἔτσι καταπατῶ καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν νόμον σας καὶ ἀρνοῦμαι αὐτὴν καὶ τὴν ἀποστρέφομαι». Ἐξοργισμένοι οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Δημητρίου, ὄρμησαν ἐπάνω του καὶ ἀφοῦ τὸν ἔριξαν στὸ ἔδαφος, ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μετὰ πέτρων καὶ ξύλων. Οἱ Τοῦρκοι νόμισαν ὅτι ἦταν νεκρὸς καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν ῥίξουν στὴ φωτιά. Ἀλλ' ὁ Δημήτριος συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν καὶ εἶπε στοὺς βασανιστὰς του «ἔχω χρήματα νὰ σᾶς δώσω νὰ ἀγοράσετε ξύλον νὰ μὲ κάψετε». Ἀκόμα πιὸ ὄργισμένοι οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μετὰ μαχαίριων, μέχρι πού ὁ μάρτυρας παρέδωκε τὸ πνεῦμα του τὴν 2ᾶ Ἰουνίου 1657. Γεμάτοι θυμὸν οἱ Τοῦρκοι, προσπάθησαν νὰ κάψουν τὸ λείψανον τοῦ μάρτυρα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ κατάφεραν, τὸ διαμέλισαν χτυπῶντας το μετὰ βαριά σίδερα.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Ἀγαρηνῶν

Καταγόταν ἀπὸ Μουσουλμάνους γονεῖς καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸν Ψιλομέτωπον τῆς Μυτιλήνης. μαζί με τὴν μητέρα καὶ τ' ἀδελφία του ἦλθε στὴ Μαγνησίαν καὶ ἀργότερον στὴ Σμύρνην, ὅπου βοήθησε τ' ἀδελφία του στὸ ὀπωροπωλεῖον, πηγαίνοντας στὰ σπιτία

τῶν εὐγενῶν αὐτὰ πού ἀγόραζαν ἀπὸ τὸ μαγαζί τους. Πηγαίνοντας ὅμως συχνὰ στὴ Μητρόπολη τῆς Σμύρνης, ἄκουγε καὶ ἔμαθε τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἐφυγε λοιπόν, στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν δεχόταν. Τότε ὁ ἐκεῖ ἐξόριστος Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, στὴ Μ. Λαύρα, ἀφοῦ τὸν δοκίμασε τὸν βάπτισε χριστιανὸ στὰ Καυσοκαλύβια, μὲ τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος. Στὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, προσκύνησε τὰ τίμια λείψανα τῶν νεοφανῶν μαρτύρων καὶ τὸν κατέλαβε ὁ πόθος νὰ μιμηθεῖ τὴν πράξη τους. Ἀφοῦ πέρασε μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ κοντὰ σὲ πνευματικὸ, ἀποφάσισε νὰ πάει στὴ Μαγνησία, γιὰ νὰ βαπτίσει τὴν ἀδελφὴ του χριστιανή. Μετὰ ὅμως ἀπὸ συμβουλὴ τῶν Πατέρων, ἀπέπλευσε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀποβιβάστηκε στὶς Κυδωνιές. Ἐκεῖ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ κάποιον Τοῦρκο καὶ ὁδηγήθηκε στὸν Ἀγὰ. Ἐκεῖ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ἔπειτα φανέρωσε τὴν καταγωγὴ του. Ὅποτε φυλακίστηκε καὶ βασανίστηκε σκληρὰ. Ὅταν τὸν ἀνέκριναν πάλι, ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε μπροστὰ τοὺς τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἀποδεικνύοντας ἔτσι τὸ ἀμετάθετό της πίστεως του. Τότε ξανὰ τὸν φυλάκισαν καὶ τὸν βασάνισαν μὲ φρικτὸ τρόπο. Ἀλλὰ βλέποντας ὁ ἡγεμόνας, ὅτι κάθε προσπάθειά του πῆγαινε χαμένη, τὸν ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ τὸν ὑπέβαλαν σὲ σκληρὰ βασανιστήρια, τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν στὶς 2 Ἰουνίου 1819. Χειρόγραφη Ἀκολουθία του βρίσκεται στὴν Καλύβη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου στὰ Καυσοκαλύβια καὶ στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Ἰωάννης ὁ Νέος πού μαρτύρησε στὸ Βελιγράδι (Ῥώσος)

Ὁ Ἅγιος Ἀλκιβιάδης ὁ ἐν Λουγδούνῳ (+ 177)

Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 16ης Αὐγούστου.

Ὁ Ἅγιος Λέανδρος μάρτυρας ὁ Ἡπειρώτης

Αγιολόγιον - Ίούνιος 03

- Ὁ Ἅγιος Λουκιλλιανός, Παύλη καὶ τὰ νήπια Κλαύδιος, Ὑπάτιος, Παῦλος καὶ Διονύσιος
- Οἱ Ἅγιοι Κλαύδιος, Ὑπάτιος, Διονύσιος, Παῦλος καὶ Παύλα
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ θαυματουργός
- Ἡ Ὁσία Ἱερία (ἡ Ἱερεία)
- Ὁ Ὅσιος Πάππος
- Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ Ἱερομάρτυς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Ὁ Ἅγιος Δωρόθεος Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως, ὁ Πρώιος
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Δέρκων (+ 1821)
- Ὁ Ἅγιος Kenin (Ἰρλανδός)

Ὁ Ἅγιος Λουκιλλιανός, Παύλη καὶ τὰ νήπια Κλαύδιος, Ὑπάτιος, Παῦλος καὶ Διονύσιος

Ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Δηλαδή, ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνουν μὲ τὴν ἀσθενικὴ δύναμη καὶ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὰ εἶναι κατορθωτὰ καὶ δυνατὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Πράγματι, ποιὸς θὰ περίμενε ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ πέρασε σχεδὸν ὅλη του τὴν ζωὴ μέσα στὴν εἰδωλολατρία, τῆς ὁποίας, μάλιστα, ἦταν καὶ Ἱερέας, νὰ γίνεῖ χριστιανός; Κι ὅμως. Αὐτὸ συνέβη μὲ τὸ γέροντα ἱερέα εἰδωλολάτρη Λουκιλλιανό, ποὺ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Αὐρηλιανοῦ τὸ 270 μ.Χ.. Ὅταν ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ χριστιανικὸ κήρυγμα στὴν πατρίδα του Νικομήδεια, ἡ θεία χάρις δημιούργησε μέσα του πραγματικὸ σεισμό. Γκρεμίστηκαν σὰν χάρτινοι πύργοι οἱ εἰδωλολατρικὲς του πεποιθήσεις, ποὺ τόσο βαθειὰ ἦταν ῥιζωμένες στὴν ψυχὴ του. Τὰ γεροντικά του μάτια ἀνοιξαν καὶ μὲ νεανικὴ ζωηρότητα διακήρυξε τὴν πίστη του στὸ Χριστό. Προσπάθησε, μάλιστα, νὰ φέρει μὲ τὸ κήρυγμά του καὶ ἄλλες ψυχές σ' Αὐτόν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καταγγέλθηκε στὸν κόμη Λιβάνια. Μὲ θάρρος ὁ Λουκιλλιανὸς ὁμολόγησε μπροστὰ του τὸ Χριστό. Τότε ὁ κόμης, πιεζόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες ἱερεῖς, ποὺ θεώρησαν τὸ Λουκιλλιανὸ λιποτάκτη τῆς θρησκείας τους, διέταξε καὶ τὸν βασάνισαν. Ἐπειτα τὸν ἔριξαν στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ καεῖ, ἀλλὰ δυνατὴ βροχὴ ἔσβησε τὴν φωτιὰ. Τότε τὸν ἔστειλαν στὸ Βυζάντιο, ὅπου ὁ Λουκιλλιανὸς ἀξιώθηκε νὰ μαρτυρήσῃ μὲ σταυρικὸ θάνατο. Στὴ φυλακὴ μέσα ὁ Ἅγιος Λουκιλλιανὸς βρῆκε τέσσερα παιδιά, ποὺ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἦταν φυλακισμένα καὶ κατόπιν ἀποκεφαλίστηκαν. Μετὰ τὸν θάνατο καὶ τοῦ Ἁγίου, ἡ παρθένος Παύλη πῆρε τὰ ἱερά του λείψανα καὶ τὰ ἐνταφίασε. Τότε ὅμως, συνελήφθη καὶ αὐτή, βασανίζεται σκληρὰ καὶ στὸ τέλος ἀποκεφαλίζεται. (Ἡ μνήμη τους - σὲ ὀρισμένους Συναξαριστὲς - περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου).

Οἱ Ἅγιοι Κλαύδιος, Ὑπάτιος, Διονύσιος, Παῦλος καὶ Παύλα

ΟΙ τέσσερις πρώτοι Άγιοι ήταν νεαροί, και ήταν μέσα στη φυλακή μαζί με τον Άγιο Λουκιλλιανό. Η δὲ Ἁγία Παῦλα περιποιεῖτο τὶς πληγές τοῦ Ἁγίου Λουκιλλιανοῦ. Καὶ οἱ πέντε μαρτύρησαν μαζί με τὸν Ἁγιο Λουκιλλιανὸ στὸ Βυζάντιο, με ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ θαυματουργός

Ἀπὸ νεαρὴ ἀκόμα ἡλικία ὁ Ἀθανάσιος, ἀφιερώθηκε ὀλόψυχα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύττοντας καὶ πράττοντας αὐτό. Ἔτσι ὁ Θεός, τοῦ ἔδωσε τὴν δύναμη νὰ θεραπεύει ἀσθένειες τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Οἱ προσευχές του σὲ πολλοὺς ἔδιναν τὴν υἰεία, καὶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πολλοὶ ἔτρεχαν κοντὰ του ἢ τὸν προσκαλοῦσαν στὰ σπίτια τους. Μετὰ ἀπὸ καιρό, θέλησε νὰ συναναστραφεῖ με τοὺς ἄνδρες τῆς μοναστηριακῆς ζωῆς. Πῆγε λοιπὸν σὲ κάποιο μοναστήρι, κοντὰ στὸν ποταμὸ Σάγαρι, πού ἡγούμενός του ἦταν κάποιος πρώην συγκλητικός. Ἀλλὰ στὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶχαν περάσει κοσμικὰ πάθη. Ὁ Ἀθανάσιος λοιπὸν, με παράκληση τοῦ ἡγουμένου, δέχτηκε νὰ ἐργαστεῖ γιὰ τὴν διόρθωση τῶν ἀτίθασων μοναχῶν. Οἱ προσπάθειές του εἶχαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ὁ θερμὸς λόγος του, τὸ ἄμεμπτο παράδειγμά του, οἱ ἀδελφικὲς του παρακλήσεις, οἱ ὀλονύκτιες δεήσεις του πρὸς τὸν Θεό, ἐπέφεραν τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Καὶ ἔτσι, σὲ πρὶν ἀκατέργαστες καὶ σκληρὲς ψυχές, μπῆκε ἡ κατάνυξη καὶ ἡ ἀγιότητα. Κατόπιν ὁ Ἀθανάσιος πῆγε στὸ μοναστήρι τοῦ Τραιάνου, ὅπου καὶ ἔμεινε σὰν Ἱερέας. Ἐκεῖ φιλοτεχνοῦσε θρησκευτικὰ συγγράμματα, πού τὰ πουλοῦσε, καὶ τὰ χρήματα διέθετε γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ἡ Ὁσία Ἱερία (ἢ Ἱερεία)

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ὅσιος Πάππος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ Ἱερομάρτυς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Ἀντωνοπούλου τῆς Δημητσάνας καὶ ἐκπαιδεύτηκε στὴ Σχολὴ Δημητσάνας. Τὸ 1797 ἐξελέγη Μητροπολίτης Δράμας. Τὸ 1810 ἐξελέγη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Συνεργάτης στενός του Γρηγορίου Ε'. Συνελήφθη τὸ 1821 καὶ τὴν 3ῃ Ἰουνίου ἀπηγχονίσθη. Οἱ Τοῦρκοι δήμευσαν τὴν περιουσία του, πού εἶχε κληροδοτήσει σὰν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση στὴ Σχολὴ Δημητσάνας.

Ὁ Ἅγιος Δωρόθεος Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως, ὁ Πρώιος

Ἐθνομάρτυρας καὶ ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους λογίους ἱεράρχες τοῦ 19ου αἰῶνα. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας (1805-1813) καὶ Ἀδριανουπόλεως (1813-1821). Γεννήθηκε στὴ Χίο, ὅπου καὶ ἔμαθε τὰ ἐγκύκλια γράμματα. Κατόπιν φοίτησε στὴν Πατριάδα Σχολή, ὅπου χρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δανιὴλ Κεραμέα. Συνδέθηκε φιλικὰ μὲ τὸν Βενιαμὴν Λέσβιο, ὅπως δείχνει ἡ ἀλληλογραφία τους. Ἡ φιλία τους ἔμεινε ἀδιατάρακτη, γιατί εἶχαν κοινὰ ἐνδιαφέροντα, ὡς φίλοι τῆς παιδείας καὶ τοῦ γένους. Τὸ 1786 χειροτονήθηκε διάκονος καὶ ἀναχώρησε γιὰ εὐρύτερες σπουδές στὴν Ἰταλία καὶ Γαλλία. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1793 διορίστηκε διδάσκαλος στὴ Σχολή τῆς Χίου, ὅπου δίδαξε τὴν φιλοσοφία καὶ τὶς ἐπιστῆμες, μὲ διευθυντὴ τὸν Ἀθανάσιο Πάριο. Τὸ 1796 ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν θέση αὐτή, γιὰ νὰ ἀναλάβει τὴν διδασκαλία τῶν παιδιῶν τοῦ Κωνσταντίνου Χαντζερῆ, δραγομάνου τοῦ τουρκικοῦ στόλου, καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη (1797). Ὄταν ὁ Χαντζερῆς διορίστηκε ἡγεμόνας στὴ Βλαχία, ὁ Δωρόθεος τὸν ἀκολούθησε, παίρνοντας γιὰ βοηθό του ἐκεῖ τὸν μαθητὴ του Νεόφυτο Βάμβα. Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Χαντζερῆ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁ Δωρόθεος ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιστρέψει στὴν Κωνσταντινούπολη (1799). Τὸ πατριαρχεῖο τὸν ὀνόμασε ἱεροκήρυκα τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, προχειρίζοντάς τον σὲ Ἀρχιμανδρίτη. Ὄταν ὁ Δημήτριος Μουρούζης ἴδρυσεν τὴν Σχολή τοῦ Γένους στὸ Κουρουτσεσμέ (Ἐηροκρήνη), τὸ 1804, ἡ διεύθυνσή τῆς ἀνατέθηκε στὸν Δωρόθεο. Παρέμεινε στὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς μέχρι τὸ 1807, ἐνῶ στὸ μεταξὺ εἶχε ἐκλεγεῖ μητροπολίτης Φιλαδελφείας. Δίδαξε τὴν φυσικὴ, τὰ μαθηματικά, τὴ γεωμετρία, τὴ φιλοσοφία καὶ τὴ λογικὴ. Ἀπὸ ἔγγραφα τους καὶ τὰ χειρόγραφα βοηθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφοδιάζει τοὺς μαθητὲς του, φαίνεται ἡ ἄρτια συγκρότηση καὶ ἡ διοικητικὴ ἱκανότητά του κατὰ τὴν σχολαρχία του. Δὲν περιορίζονταν μόνο στὰ διοικητικὰ καὶ διδακτικὰ καθήκοντά του, ἀλλὰ ἐπιδόθηκε καὶ σὲ ἄλλα, ὠφελιμότερα γιὰ τὸ γένος ἔργα. Τέτοιο εἶναι ἡ σύνταξη τοῦ μεγάλου λεξικοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, μὲ τὸν τίτλο Κιβωτός, πού τὸ ἐνίσχυαν ἠθικὰ καὶ οικονομικὰ οἱ Ζωσιμάδες. Συνεργάτες τοῦ Δωροθέου στὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν ὁ Ν. Βόμβας καὶ ὁ Νίκ. Λογάδης. Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ λεξικοῦ ἐκδόθηκε τὸ 1819. Ὡς σχολάρχης ὁ Δωρόθεος ἀλληλογραφοῦσε μὲ ἐπιφανεῖς Ἕλληνες, ζητώντας τὴν συμπαράστασή τους στὴ λειτουργία τῆς σχολῆς. Τὸ 1807 ἄφησε ὡς διάδοχό του στὴ σχολὴ τὸν Πανταλέονα Φραγκιάδη (μετέπειτα Πλάτων, μητροπολίτη Χίου) καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Φιλαδέλφεια, τὴν ἔδρα τῆς μητρόπολής του. Τὸ 1813 μετατέθηκε στὴ μητρόπολη Ἀδριανουπόλεως. Προσπάθησε νὰ ἰδρύσει στὴν πόλη Ἱερατικὴ σχολή, χωρὶς ὅμως ἐπιτυχία. Ὁργάνωσε πάντως σχολεῖο καὶ βιβλιοθήκη μὲ τὴν συνεργασία τοῦ Ἀδριανουπολίτη Γ. Σακελλαρίου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς πλουσιότερους ἐμπόρους τῆς Αὐστρίας. Σχολάρχης διορίστηκε ὁ Στέφανος Καραθεοδωρῆς, δίδασκε ὅμως καὶ ὁ Δωρόθεος θεολογία, φιλοσοφία καὶ ἐπιστῆμες. Τὸ 1820 κλήθηκε ὡς συνοδικὸς στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ ἕνα ἔτος μετὰ (Ἀπρίλιος 1821) συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μαζί μὲ τὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄, καὶ ἄλλους ἀρχιερεῖς καὶ ἐπιφανεῖς λαϊκοὺς καὶ ἀπαγχονίστηκε στὸ Μέγα Ρεῦμα. Ὁ Δωρόθεος ἀνήκει στοὺς μεγάλους διδασκάλους τοῦ γένους κατὰ τὴν φθίνουσα τουρκοκρατία καὶ συνέβαλε στὸν ἑλληνοκεντρικὸ διαφωτισμὸ του, στὴ μύηση δηλαδὴ στὶς ἐπιστῆμες, ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τῆς παράδοσής του. Σπουδαία βοήθεια προσέφερε μὲ τὰ συγγράμματά του, παρ' ὅλο πού δὲν ἐπιχείρησε δημοσίευση ἐπιστημονικῶν μελετῶν, ἀλλὰ περιορίστηκε στὴ σύνταξη βοηθημάτων γιὰ τοὺς μαθητὲς του. Τὰ πολλὰ ὅμως ἀντίγραφα τους, πού σώζονται σὲ διάφορες βιβλιοθῆκες, βεβαιώνουν τὸ γεγονὸς ὅτι ἀναγνωρίστηκε πολὺ πλατιὰ ἡ ἀξία του ὡς διδασκάλου. Τὰ σωζόμενα χειρόγραφα περιλαμβάνουν ἀριθμητικὴ, γεωμετρία, ἄλγεβρα καὶ τὴν Λογικὴ τοῦ Γενουηνοῦ.

Κατὰ πληροφορία τοῦ C. Iken (Leucothea, I. Λειψία 1825, σ. 240/241) ὁ Δωρόθεος συνέγραψε Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, πὺν ὅμως δὲν ἐκδόθηκε ποτέ. Ἐπιμελήθηκε τὴν α΄ ἐκδοση τοῦ πηδαλίου τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου (1800).

Γ.Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Δέρκων (+ 1821)

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ζουμπάντα τῆς Ἀχαΐας καὶ σπούδασε στὴ Δημητσάνα, στὸ Ναύπλιο καὶ στὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ μόρφωση καὶ τὸ ἦθος τοῦ Γρηγορίου εἴλκυσαν τὴν ἐκτίμηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχη Σωφρονίου Β΄ (1774-1780), ὁ ὁποῖος τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1777 τὸν χειροτόνησε μητροπολίτη Λακεδαιμονίας σὲ διαδοχὴ τοῦ ἄλλου ἐθνομάρτυρα μητροπολίτη Ἀνανία Λαμπάρδη (1750-1767). Τὸ 1790 κατόρθωσε νὰ διαφύγει τὴν σύλληψη ἀπὸ τὸν πασὰ τῆς Τριπόλεως καὶ νὰ μεταβεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐπανέλθει στὴ Λακεδαίμονα, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὸν μετέθεσε στὴ μητρόπολη Βιδύνης (1791-1801). Ἐκεῖ συνδέθηκε φιλικὰ μὲ τὸν Πασβάνογλου, ὁ ὁποῖος τὸ 1797 ἀποστάτησε κατὰ τοῦ σουλτάνου. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Καλλινίκου Ε΄ (α΄ 1801-1806, β΄ 1808-1809) ὁ Γρηγόριος μετατέθηκε στὴ μητρόπολη Δέρκων. Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρῶτους Φιλικοὺς καὶ προσέφερε πολλὰ καὶ μεγάλας ὑπηρεσίες στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸ Ἔθνος. Μετὰ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη στὴ Μολδοβλαχία (9 Μαρτίου 1821), ὁ Γρηγόριος φυλακίστηκε μαζί μὲ τοὺς μητροπολίτες Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, Τιρνάθου Ἰωαννίκιο καὶ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεο. Μετὰ τὴν ἐκρηξὴ τῆς Ἐπανάστασης στὴν Πελοπόννησο (23-25 Μαρτίου 1821) καὶ τὰ πολεμικὰ γεγονότα πὺν ἀκολούθησαν, διατάχθηκε ἡ θανάτωση τῶν φυλακισμένων Ἱεραρχῶν. Οἱ μητροπολίτες Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, Τιρνάθου Ἰωαννίκιος καὶ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος ἀπαγχονίστηκαν στὸ Ἀρναούτκιο, ἐνῶ γιὰ τὸν Γρηγόριο ἡ ἀγχόνη εἶχε στηθεῖ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του στὰ Θεραπεία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Γρηγόριος προσευχήθηκε, εὐλόγησε τὴν θηλειὰ τῆς ἀγχόνης του καὶ τὴν πέρασε στὸν τράχηλό του, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἔτσι τελείωσε τὴν ἐπίγεια ζωὴ του ὁ μάρτυρας αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Γένους, ὁ Μέγας Δέρκων Γρηγόριος, τὴν 3ῃ Ἰουνίου 1821.

Ὁ Ἅγιος Kenin (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 04

- Ο Άγιος Μητροφάνης, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Η Όσια Σοφία, πού ἔζησε ἀσκητικὰ καὶ ὄσια
- Οἱ Ἁγίες Μάρθα καὶ Μαρία οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου
- Ο Άγιος Ἰωάννης Ὁσιομάρτυρας, ἡγούμενος Μονῆς Μοναγρίας
- Ο Όσιος Ἀλώνιος
- Ο Άγιος Δωρόθεος ὁ Πρώιος, Λόγιος, Ἐθνομάρτυρας (+ 1824)

Ὁ Άγιος Μητροφάνης, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ἐπῆρξε ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως (313-327 μ.Χ.). Ἦταν γιὸς τοῦ Δομετίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορα Πρόβου. Ὅταν τὸ Μάϊο τοῦ 325 ἔγινε ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴ Νίκαια, ὁ Μητροφάνης δὲν μπόρεσε νὰ παραστῆ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἦταν ἀρκετὰ γέροντας καὶ ἀρρώστος. Ἐστειλε, ὅμως, ἀντιπρόσωπό του τὸν πρωτοπρεσβύτερο Ἀλέξανδρο, ἄνδρα πρόθυμο καὶ θεοσεβῆ. Στὰ χρόνια, ἐπίσης, πού ἦταν Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Μητροφάνης, θεμελιώθηκαν πολλὰ μεγάλα οἰκοδομικὰ ἔργα τῆς Βασιλεύουσας. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ περίφημοι ναοὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, τῆς Ἁγίας Εἰρήνης καὶ τῆς Ἁγίας Δυνάμεως. Ὁ Μητροφάνης πέθανε τὸ 327 μ.Χ. καὶ ἄφησε διάδοχο τὸν ἄξιο πρωτοπρεσβύτερό του Ἀλέξανδρο. Διότι πίστευε ὅτι τὸ σωτηριῶδες ἔργο τῆς Ἐκκλησίας προάγεται ἀκόμα περισσότερο με τὴν σωστὴ ἐπισκοπικὴ διαδοχὴ, ἀνταποκρινόμενος ἔτσι στὸ θεόπνευστο λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού ἀναφέρει ὅτι: «δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι». Δηλαδή, τὸ καλὸ καὶ ὑψηλὸ ἔργο τῆς ἐπιστασίας τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἀνατίθεται σὲ καλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό, λοιπὸν, πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μπορεῖ νὰ πεῖ τίποτα σὲ βάρος του.

Ἡ Όσια Σοφία, πού ἔζησε ἀσκητικὰ καὶ ὄσια

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἶνο τῆς Θράκης καὶ ἦταν θυγατέρα ἐπισήμων καὶ πλουσίων γονέων. Παντρεύτηκε καὶ ἔγινε μητέρα ἕξι παιδιῶν, πού εἶχε τὸ θλιβερὸ ἀτύχημα νὰ τὰ χάσει ὅλα. Βρῆκε λοιπὸν παρηγοριὰ στὴ θλίψη τῆς, προστατεύοντας ὀρφανὰ καὶ χῆρες. Ἐκανε συνεχεῖς ἐλεημοσύνες, προσευχές, νηστείες καὶ κάθε τί πού ἀνακούφιζε τὸν πλησίον. Στὰ τέλη τῆς ζωῆς τῆς ἐκάρη Μοναχὴ καὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ τῆς στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ, σὲ ἡλικία 53 ἐτῶν.

Οἱ Ἁγίες Μάρθα καὶ Μαρία οἱ ἀδελφές του Λαζάρου

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τους Λάζαρο, ἦταν γιὰ τὸν Κύριο Ἰησοῦ

Χριστὸ ἢ πιὸ ἀγαπητὴ καὶ ἁγία οἰκογένεια τῆς Βηθανίας. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς παρουσιάζει τὴν Μαρία νὰ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῶ ἡ Μάρθα, ποὺ ἦταν μεγαλύτερη ἀδελφὴ, φροντίζει πολὺ γιὰ τὸ τραπέζι τῆς φιλοξενίας. Γι' αὐτὸ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Διδασκάλου τὸ πασίγνωστο καὶ διδακτικότατο «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθῆσεται ἀπ' αὐτῆς» (Λουκ. ι' 38-42). Ἡ Μαρία ἐπίσης ἄλειψε καὶ μὲ πολύτιμο μύρο τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ σπόγγισε ὕστερα με τὴν παρθενικὴ τῆς κόμη. Καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές, εὐσεβῆ καὶ διακεκριμένα μέλη τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀξιώθηκαν νὰ πεθάνουν εἰρηνικὰ καὶ ὄχι ἐν διωγμῶ. Διότι ὁ Κύριος δὲν θέλησε ν' ἀφήσει νὰ πονέσουν οἱ καρδιές, τῶν ὁποίων κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ τους, εἶχε ἀπολαύσει τόση ἁγία γαλήνη τὶς παραμονές τῶν παθῶν Του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ὁσιομάρτυρας ἡγούμενος Μονῆς Μοναγρίας

Κατὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο, ἦταν ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μοναγρίας καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ σάκο τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὁσιος Ἀλώνιος

Φαίνεται ὅτι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς διάσημους στὴν ἀρετὴ ἀσκητὲς τῆς ἐρήμου. Ἀποφθέγματά του ὑπάρχουν στὸν Εὐεργετινὸ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Δωρόθεος ὁ Πρώιος, Λόγιος, Ἐθνομάρτυρας (+ 1824)

Πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 3ης Ἰουνίου. Δηλαδή τὸν Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως. Προφανῶς ἀπὸ σύγχυση, ὀρισμένα Ἁγιολόγια τοποθετοῦν τὴ μνήμη του σὰν ξεχωριστὸ πρόσωπο, ἀπ' αὐτὸ τοῦ προηγουμένου Ἁγίου, αὐτὴν τὴν μέρα.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 05

- Ὁ Ἅγιος Δωρόθεος, Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Τύρου
- Οἱ Ἅγιοι 10 Μάρτυρες, Μαρκιανός, Νίκανδρος, Απόλλων, Ὑπερέχιος, Λεωνίδης, Ἄρειος, Γοργίας, Σελληνιάδα, Εἰρήνη καὶ Πάμβων
- Ὁ Ἅγιος Πλούταρχος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Χριστοφόρος ἀπὸ τῆ Ῥώμη
- Ὁ Ἅγιος Κόνων ἀπὸ τῆ Ῥώμη
- Ὁ Ἅγιος Νόννος
- Στὸς συναξαριστὲς ἀναφέρεται ὅτι, τῆ αὐτῆ ἡμέρα τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς καὶ ἀνάγκης, ἐν τῆ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῇ, ὅτε μέλλοντας πάντας ἡμᾶς ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι καὶ φόνῳ μαχαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός, διὰ σπλάχνα ἐλέους Αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα πάντας ἡμᾶς ἐλυτρώσατο
- Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος πὺ μαρτύρησε στὴ Χίο
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Γιαροσλαβίδης ὁ Δούκας (Ῥώσος)
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ἐπίσκοπος Τύρου
- Ὁ Ἅγιος Boniface (Ἅγιος Γερμανίας)

Ὁ Ἅγιος Δωρόθεος, Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Τύρου

Ἦταν ποιμένας πὺ εἶχε «τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ». Δηλαδή, τὴν ἀκριβῆ γνώση καὶ ἀλήθεια, πὺ βρίσκεται μέσα στὸ Νόμο, στὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη. Ὅταν ξέσπασε ὁ φονικὸς διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὸ ποιμνιὸ του, προκειμένου νὰ χάσει τὸν πολύτιμο ποιμένα του, μὲ θερμὲς παρακλήσεις κατάφερε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν τόπο τῶν διωγμῶν. Ἀποχώρησε στὴ Δυσσό, πόλη τῆς Θράκης, καὶ ἐκεῖ ἀσκήτευε μέχρι νὰ περάσει ὁ ἄγριος αὐτὸς διωγμὸς. Ὅταν πέρασε ἡ μπόρα τοῦ διωγμοῦ, ἐπανῆλθε στὸ ποιμνιὸ του καὶ μὲ ὅλη τὴν πατρικὴ στοργὴ πὺ τὸν διέκρινε, στήριζε στὴν πίστη τοὺς ἀδυνάτους καὶ πρωτοστατοῦσε στὴ βοήθεια τῶν χηρῶν, ὀρφανῶν, ἀσθενῶν καὶ, γενικὰ, τῶν θλιβομένων. Ἐζησε πολλὰ χρόνια. Πρόλαβε μέχρι καὶ τὴν βασιλεία τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη. Οἱ εἰδωλολάτρες, ὅμως, πὺ ἦταν προστατευόμενοι αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορα, ἔπιασαν τὸ Δωρόθεο καὶ ἀφοῦ τὸν βασάνισαν ἀνελέητα τὸν σκότωσαν. Ἔτσι κέρδισε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τότε ὁ Δωρόθεος ἦταν 107 χρονῶν. Σήμερα σῶζεται ἐκκλησιαστικὸ σύγγραμμά του, γιὰ τοὺς 70 μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Ἡ μνήμη του, σὲ ὀρισμένους Συναξαριστὲς, περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 9ῆ Ὀκτωβρίου).

Οἱ Ἅγιοι 10 Μάρτυρες, Μαρκιανός, Νίκανδρος, Απόλλων, Ὑπερέχιος, Λεωνίδης, Ἄρειος, Γοργίας, Σελληνιάδα, Εἰρήνη καὶ Πάμβων

Όλοι μαζί ἀποτελοῦσαν μία ομάδα χριστιανῶν, πού ἤξεραν ὄχι μόνο νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ καὶ νὰ πάσχουν, πρόθυμα καὶ εὐχάριστα γιὰ τὸ Χριστό. Τοὺς κατήγγειλαν στὸν εἰδωλόλατρη ἑπαρχο τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁμολόγησαν θαρῶρα τὴν πίστη τους. Μάταια αὐτὸς ἔλπιζε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἐκφοβίσει τουλάχιστον τὶς γυναῖκες, καὶ νὰ τὶς πείσει νὰ προσφέρουν θυσία στὰ εἰδῶλα. Ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές συντρίφτηκαν μπροστὰ στὴ σταθερότητα τῆς πίστεως τῶν γυναικῶν καὶ γρήγορα διδάχτηκε, ὅτι ὁ σταυρὸς μπορεῖ ν' ἀναδεικνύει καὶ γυναῖκες γενναϊότερες ἀπὸ ἄνδρες. Τότε ὁ ἑπαρχος διέταξε νὰ θανατωθοῦν ὅλοι διὰ πείνας καὶ δίψας. Μέρους ὁλόκληρες ἔμειναν νηστικοὶ καὶ γυμνοί, ἐκτεθειμένοι στὸν ψυχρὸ χειμῶνα. Προκλητικότερα οἱ στρατιῶτες ἔπιναν καὶ ἔτρωγαν τὰ καλύτερα φαγητὰ μπροστὰ τους. Αὐτοὶ ὅμως, μὲ θερμὴ καὶ ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ δέηση πρὸς τὸν Χριστό, ἀντιμετώπιζαν τὴν φρικτὴ καὶ ὑπεράνθρωπη δοκιμασία. Τελικά, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πέθαναν ἀπαρασάλευτοι στὴν πίστη τους, ψάλλοντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Πλούταρχος, Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου

Βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.

Ὁ Ἅγιος Χριστοφόρος ἀπὸ τὴν Ῥώμη

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Κόνων ἀπὸ τὴν Ῥώμη

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Νόννος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 95. Γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων στὸν ναό, πού βρίσκεται στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Στοὺς συναξαριστὲς ἀναφέρεται ὅτι, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς καὶ ἀνάγκης, ἐν τῇ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῇ, ὅτε μέλλοντας πάντας ἡμᾶς ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι καὶ φόνῳ μαχαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος Θεός, διὰ σπλάχνα ἐλέους Αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα πάντας ἡμᾶς ἐλυτρώσατο.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος πὸν μαρτύρησε στὴ Χίο

Γεννήθηκε στὴ Σμύρνη. Ὁ πατέρας του καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ὀνομαζόταν Χατζὴ Κωνσταντῆς, ἡ δὲ μητέρα του ἀπὸ τὴν Σμύρνη καὶ ὀνομαζόταν Μαρία. Ὁ ἴδιος παντρεύτηκε τὸ ἔτος 1788. Μπλέχτηκε ὁμως στὴν Ἔφεσο μὲ μίαν ξένη χριστιανὴ γυναῖκα, τοὺς ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ Ἄγας καὶ στὸ κριτήριο μπροστὰ ἀρνήθηκαν τὸν Χριστό. Ὁ Μᾶρκος, γρήγορα αἰσθάνθηκε τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὴν ἐξωμοσία του, πῆγε μὲ δάκρυα καὶ ἐξομολογήθηκε σὲ κάποιον πνευματικό, ὁ ὁποῖος τοὺς διευκόλυνε νὰ φύγουν στὴ Σμύρνη. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐπιβιβάστηκαν σὲ πλοῖο πὸν πῆγαινε στὴν Τεργέστη, τὸ 1792, ἀποβιβάστηκαν στὴ Βενετία, ὅπου χρίστηκαν μὲ Ἅγιο Μύρο, κοινώνησαν καὶ παντρεύτηκαν. Ἀργότερα, ὁ Μᾶρκος, ἀφοῦ περιπλανήθηκε σὲ διάφορους τόπους, ἀποφάσισε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ ἐπέστρεψε στὴ Χίο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἔφεσο. Στὴν πόλη αὐτὴ συνάντησε τὸν πνευματικό του καὶ ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του, ἀλλ' ὁ πνευματικός του τὸν ἀπέτρεψε, λόγῳ ἀνοικοδομήσεως τοῦ νέου Ναοῦ καὶ τοῦ πρόσφατου τότε μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρα Γεωργίου· οἱ Τοῦρκοι ἦταν πολὺ ἐξαγριωμένοι καὶ θὰ γκρέμιζαν τὸν Ναὸ αὐτό. Ὅποτε ὁ μάρτυς ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιστρέψει στὴ Χίο. Ἐκεῖ, ἀφοῦ προσευχήθηκε καὶ κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, πῆγε στὸ κριτήριο, ὅπου μὲ θάρρος κήρυξε τὴν χριστιανικὴ του πίστη. Παρὰ τὶς κολακεῖες τοῦ κριτῆ, ὁ μάρτυρας παρέμεινε ἀμετάπειστος. Τότε τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ὑπέστη σκληρὰ καὶ ἀνελέητα βασανιστήρια. Ὅταν γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτῆ, ὁ Μᾶρκος καὶ πάλι ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Οἱ Τοῦρκοι ἐξαγριωμένοι τὸν γκρέμισαν ἀπὸ τὶς σκάλες καὶ τὸν ἔκλεισαν πάλι στὴ φυλακὴ, ὅπου αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν βασάνισαν ἀκόμα πιὸ φρικτὰ. Ἀλλ' ὁ Μᾶρκος, ἀντὶ νὰ γογγύζει, ἔψαλλε εὐχαριστημένως. Οἱ χριστιανοὶ τῆς Χίου, ὅταν ἔμαθαν τὴν ὑπομονὴ τοῦ μάρτυρα, ἄρχισαν νὰ νηστεύουν καὶ νὰ προσεύχονται στὸν Θεό, γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσει στὸν μαρτυρικὸ του ἀγῶνα. Ὁ Μᾶρκος ἀφοῦ κοινώνησε καὶ πάλι τῶν ἀχράντων μυστηρίων μέσα στὴ φυλακὴ, γιὰ τρίτη φορὰ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ μπροστὰ στὸν κριτῆ. Ὅποτε τὸν ὀδήγησαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 5 Ἰουνίου 1801, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 02.00' τὸ πρωὶ στὴ Χίο. Τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Χίου ἔψαλλαν ὕμνους εὐχαριστήριους στὸν Θεὸ γιὰ τὴν λαμπρὴ μαρτυρία τοῦ Νεομάρτυρα Μάρκου.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Γιαροσλαβίδης ὁ Δούκας (Ῥώσος)

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ἐπίσκοπος Τύρου

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του, ἀναφέρει γιὰ τὸν ὄσιο αὐτό, τὰ ἑξῆς: « Ἄγνωστος εἰς τοὺς Συναξαριστὰς καὶ τὰ Μηναιῖα ἀναφέρεται εἰς τὸν Πατμιακὸν κώδ. 266, οὕτω: «Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου. Οὗτος ἐπίσκοπος γεγονώς Τύρου, ἀρχαῖος ἀνὴρ καὶ πνευματοφόρος ἐν τοῖς χρόνοις Λικινίου καὶ Κωνσταντίνου γεγονώς. Οὗτος ἐπὶ διωγμοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, καταλιπὼν τὴν ἰδίαν παροικίαν, ἀπεῖθ' ἐν τῇ Ὀδυσσουπόλει κάκεῖ διεσώθη καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν

τυράννων κατέλαβε τὴν ἰδίαν πόλιν Τύρον καὶ ἦν ἰθύνων τὴν ἐκκλησίαν μέχρι Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· καὶ πάλιν κατέλαβε τὴν Ὀδυσσοῦπολιν καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομείνας ταῖς βασάνοις ἐναπέθανεν ἐν γήρει βαθυτάτῳ, ζήσας ρζ' ἔτη. Οὗτος καὶ συγγράμματα καταλέλοιπε, γέγονε δὲ καὶ πολὺς τὸ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιμέλειαν, ῥωμαϊκὴν τε καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐπισταμένος».

Ὁ Ἅγιος Boniface (Ἅγιος Γερμανίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 06

- Ο Όσιος Ίλαρίων ό νέος, ήγούμενος Μονής Δαλματών
- Ο Όσιος Άτταλος ό Θαυματουργός
- Οί Άγιες πέντε Παρθένες, Μάρθα, Μαρία, Κυρία (ή Κυρά), Βαρερία (ή Βαλερία) και Μαρκία
- Ο Άγιος Γελάσιος
- Ο Όσιος Άνουβ ό σημειοφόρος
- Ο Όσιος Φωτᾶς
- Ο Όσιος Ίωνᾶς επίσκοπος Ρῶσος (+ 1470)
- Ο Άγιος Gudwall (Ουαλλός)

Ο Όσιος Ίλαρίων ό νέος, ήγούμενος Μονής Δαλματών

Η καταγωγή του ήταν από την Καππαδοκία και έζησε τον 9ο αιώνα μ.Χ. (γεννήθηκε περί τὸ 775). Η μητέρα του όνομαζόταν Θεοδοσία, ό δὲ πατέρας του Πέτρος, και ήταν προμηθευτής ἄρτου τῶν ἀνακτόρων. Εὐσεβεῖς γονεῖς καθὼς ήταν, ἀνάλογα ἀνέθρεψαν και τὸ γιό τους. Όταν ό Ίλαρίων ἐνηλικιώθηκε, με τήν φλόγα τῆς πίστεως στήν καρδιά του, πῆγε στὸ μοναστήρι τοῦ Ξηρονησίου στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἀφοσιώθηκε στήν μελέτη και τήν πνευματική ἄσκηση. Κατόπιν πῆγε στή Μονή Δαλματών, όπου ἔγινε μεγαλόσχημος και, για μία δεκαετία πὸν πέρασε ἐκεῖ, ὑπῆρξε παράδειγμα ταπεινοφροσύνης και μεγαλοψυχίας. Μάλιστα, με κοινή ψῆφο τὸν ἀνέδειξαν ήγούμενο τῆς Μονῆς. Ἀλλὰ μεγάλη καταιγίδα ξέσπασε στήν Ἐκκλησία με τὸς εἰκονομάχους, και ό Λέων ό Ἀρμένιος με τὸν Πατριάρχη Θεόδοτο τὸ Μελισσηνὸ προσπάθησαν νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα τοῦ Ίλαρίωνα. Ἀλλὰ αὐτός, με χαρακτηριστικὸ θάρρος, στάθηκε στὸ ὕψος τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματός του. Τότε ἄρχισε ό διωγμὸς τοῦ Ἁγίου με περιορισμοὺς σὲ μοναστήρια, φυλακίσεις, ξυλοδαρμοὺς και ἐξορίες, όπου πέρασε ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια. Τελικά, σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς δοκιμασίες ἄντεξε, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ θεοκίνητου Ἀποστόλου Παύλου: «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ... ἐὰν δὲ και ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ». Σὺ, λοιπὸν, κακοπάθησε σὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα, όταν παίρνει κανεὶς μέρος σὲ ἀθλητικὸς ἀγῶνες, δὲ στεφανώνεται, ἂν δὲν ἀγωνιστεῖ σύμφωνα με τὸς ἀθλητικὸς κανόνες. Ο Ίλαρίων μετὰ τὸν θρίαμβο τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπανῆλθε στή Μονή του. Ἐζῆσε ἄλλα τρία χρόνια και πέθανε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 70 χρονῶν (τὸ 845).

Ο Όσιος Άτταλος ό Θαυματουργός

Ἐλαμψε σὶς μοναχικὲς τάξεις, και φρόντισε νὰ γνωρίσει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, για νὰ τὸν φυλάξει με κάθε προσοχή και ἀκρίβεια. Και ἤξερε νὰ λατρεύει ἐν ἀληθείᾳ και νὰ προσεύχεται ἐν πνεύματι. Ἦταν ὑπερβολικὰ ἐλεήμων και ἐγκρατής. Ποτὲ δὲν ἔτρωγε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, μάλιστα εὐχαρίστησή του ήταν νὰ τρώει μία φορὰ σὶς δυὸ μέρους.

Στὸν ὕπνο του ἦταν ἀκόμα πιὸ ἐγκρατής. Τὸ κρεβάτι, ἔλεγε, εἶναι ἓνα εἶδος φερέτρου, γι' αὐτὸ περισσότερες ὥρες ὕπνου εἶναι περισσότερες ὥρες νεκρότητος. Καὶ ἐνῶ εἶχε τόσο σκληρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ μορφὴ, μέσα του φώλευε ψυχὴ πολὺ τρυφερή. Κάθε πρωὶ τὰ πουλιά, ἐρχόταν ἀφοβα κοντὰ του καὶ μαζί ἔστελναν ὀρθρινὴ δοξολογία στὸν πλάστη Θεό. Ὁ Θεὸς χάρισε στὸν Ἄτταλο καὶ τὴν δύναμη νὰ θαυματουργεῖ. Ἡ προσευχὴ του θεράπευε ἀσθένειες σωμάτων καὶ πνευμάτων. Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του ζήτησε ζωντανὸς ἀκόμα, τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ ἀπὸ τοὺς συμμαστές του. Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε μέσα σὲ πνευματικὸ φῶς.

Οἱ Ἅγιες πέντε Παρθέnes, Μάρθα, Μαρία, Κυρία (ἡ Κυρά), Βαρερία (ἡ Βαλερία) καὶ Μαρκία

Ὅλες καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης. Ἀφοῦ διδάχτηκαν τὴν χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ ἓναν εὐσεβῆ χριστιανό, κατόπιν δέχτηκαν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Ἀπὸ τότε κάθονταν ὅλες μαζί σ' ἓνα σπίτι καὶ περνοῦσαν τὴν ζωὴ τους μὲ νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχὴ, γιὰ νὰ λάμψει ἡ πίστη τῶν Χριστιανῶν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Κάποιοι ὅμως τὶς πρόδωσαν στὸν ἄρχοντα τῆς Καισαρείας καὶ ἐπειδὴ δὲν δέχτηκαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, βασανίστηκαν τόσο σκληρά, ὥστε ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, παρέδωσαν τὴν ἀγία τους ψυχὴ στὸν στεφανοδότῃ Χριστό.

Ὁ Ἅγιος Γελάσιος

Ὁ Ἅγιος αὐτός, ὅταν ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, μοίρασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα στοὺς φτωχοὺς, φόρεσε λευκὸ ῥοῦχο καὶ πήγαινε στοὺς Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ. Βλέποντας τὰ φρικτὰ τους βασανιστήρια, φιλοῦσε τὶς πληγές τους, ζητοῦσε τὶς εὐχές τους καὶ τοὺς παρακινοῦσε νὰ σταθοῦν ἀνδρεῖοι στὸ μαρτύριο. Ὅποτε τὸν συνέλαβαν οἱ εἰδωλολάτρες καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν ἄρχοντα. Ἐκεῖ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό καὶ κήρυξε τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων. Στὴν ἀρχὴ ὁ ἄρχοντας τὸν περιφρόνησε, ἀλλὰ κατόπιν πρόσταξε καὶ τὸν ἔδειραν καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Ἀνούβ ὁ σημειοφόρος

Ἀπὸ τοὺς διάσημους ἀσκητὲς τῆς ἐρήμου, τοῦ ὁποῖου σοφὰ ἀποφθέγματα βρίσκονται στὸ Λαυσαϊκὸ καὶ στὸν Εὐεργετινὸ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Φωτᾶς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἰωνᾶς ἐπίσκοπος Ῥώσος (+ 1470)

Ὁ Ἅγιος Gudwall (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 07

- Ο Άγιος Θεόδοτος ὁ ἐν Ἀγκύρα
- Ἡ Ἁγία Ζηναῖς ἡ Θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιες Αἰσία (ἡ Ἐσία ἢ Εὐσέβεια) καὶ Σωσάννα
- Ἡ Ἁγία Ποταμιαίνη
- Ο Ἅγιος Λυκαρίων
- Οἱ Ἅγιοι Ταράσιος καὶ Ἰωάννης
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Πρεσβύτερος
- Ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ὁ Πρεσβύτερος
- Ἡ Ὁσία Σεβαστιανή ἡ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς
- Οἱ Ἅγιοι Βασιλείδης μάρτυρας Στρατιώτης καὶ Ἰωάννης ὁ ὀσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τῆς Μονῆς Βαλαάμ (Δία Χριστὸν σαλός)
- Ὁ Ἅγιος Willibaid (Ἅγιος Γερμανίας)

Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος ὁ ἐν Ἀγκύρα

Ὁ Θεόδοτος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα τῆς Γαλατίας καὶ ἦταν ἔμπορος σιτηρῶν καὶ συγχρόνως ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιοῦ. Ἄνθρωπος εὐσεβῆς καὶ ἐλεήμων ὁ Θεόδοτος, μοίραζε ψωμιὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔκανε συνὰ ἐπισκέψεις στοὺς φυλακισμένους χριστιανούς καὶ τοὺς τροφοδοτοῦσε ἀνάλογα. Ἡ εἰδωλολατρικὴ μανία ὅμως κατὰ τῶν χριστιανῶν ἐκδηλώθηκε μὲ τὸ φόνο μίας ομάδας χριστιανῶν παρθένων, στὰ νερὰ μίας λίμνης (βλέπε βιογραφία τους 18 Μαΐου). Τῆ νύχτα ὁ Θεόδοτος, ἄνδρας μὲ θάρρος καὶ θερμὴ πίστη στὸ Χριστό, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν λίμνη τὰ τίμια λείψανα τῶν παρθένων καὶ τὰ ἔθαψε. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Θεότεκνο, πὺ ἀμέσως τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἀνέκρινε. Ὁ Θεόδοτος παραδέχθηκε τὴν ἐνέργειά του καὶ ὁ ἑπαρχος τοῦ εἶπε ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲ σέβονται καμιὰ ἐξουσία καὶ ὅτι εἶναι οἱ πιὸ μικροπρεπεῖς καὶ μηδαμινοὶ τῶν ἀνθρώπων. Τότε ὁ Θεόδοτος, μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπάντησε: «Πράγματι, ἑπαρχε, οἱ χριστιανοὶ γνωρίζουν πόσο μηδαμινοὶ εἶναι, διότι μόνο αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ γνωρίζουν τὴν ὑπέροχη καὶ ἀσύγκριτη μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κατανοοῦν τὴν ἄβυσσο τῆς ἀνθρώπινης ἀσθενείας, ὅταν εἶναι γυμνὴ ἀπὸ τὴν θεία χάρη. Ἐπειτα, γνώριζε ὅτι ὁ τελευταῖος τῶν χριστιανῶν, πὺ ἔχει ἐλεηθεῖ ἀπὸ τὸ Χριστό καὶ φέρει τὸν ἀρράβωνα τῆς αἰώνιας βασιλείας, εἶναι ἀνώτερος καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τοὺς εἰδωλόλατρες βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι αὐριο θὰ εἶναι ντροπὴ καὶ ἀτιμία μπροστὰ στὸ ἀδέκαστο κριτήριον τῆς θείας δικαιοσύνης». Ὁ ἑπαρχος, ἐξοργισμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Θεοδότου, διέταξε καὶ τοῦ ἔσχισαν τὰ πλευρὰ καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν, παίρνοντας ἐνδοξα τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Οἱ Συναξαριστὲς καὶ τὸ Ἀπολυτίκιό του τὸν ἀναφέρουν σὰν Ἱερομάρτυρα. Πιθανὸν νὰ ἦταν συγχρόνως μὲ τὸ ἐπάγγελμα πὺ διατηροῦσε καὶ ἐπίσκοπος τῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγκύρας. Ἴσως ὅμως καὶ νὰ συγχέεται μὲ κάποιον ἄλλο συνώνυμό του πὺ νὰ ἦταν πράγματι ἐπίσκοπος).

Ἡ Ἁγία Ζηναῖς ἡ Θαυματουργός

Δέν υπάρχουν βιογραφικά της στοιχεῖα, μόνον ἡ ἀγιογραφία της.

Οἱ Ἁγίες Αἰσία (ἡ Ἐσία ἡ Εὐσέβεια) καὶ Σωσάννα

Στους Συναξαριστὲς σημειώνεται μόνον, ὅτι ἦταν μαθήτριες τοῦ Παγκρατίου, ἐπισκόπου Ταυρομενίου καὶ ἡ Σύναξή τους γίνεται στὸ ναὸ τοῦ Βασιλίσκου (κατὰ τὸν Ἅγ. Νικόδημο).

Ἡ Ἁγία Ποταμιαῖνη

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἦταν δούλη, ἀλλὰ χριστιανή, δηλαδή μὲ ψυχὴ ἐλεύθερη διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἀγόρασε ἀπὸ τὸν πρῶην κύριό της κάποιος ἄλλος, εἰδωλόατρης καὶ αὐτός. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ποταμιαῖνη ἦταν πολὺ ὁμορφη στὸ σῶμα, θεώρησε σὰν δικαίωμά του νὰ τὴν ἀπολαύσει. Ἡ ἐπίμονη ἀντίσταση τῆς Ποταμιαῖνης τὸν ἐξέπληξε καὶ τὸν ἐξόργισε. Διότι πρῶτη φορὰ ἀπωθεῖτο ἀπὸ μία δούλη. Τῆς ζήτησε λοιπὸν τὸν λόγο. Ἐκείνη δὲν τὸν ἀπέκρυψε καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶμαι χριστιανὴ καὶ βάζω τὴν τιμὴ μου πολὺ πῖο πάνω ἀπὸ τὴν ζωὴ μου. Ἡ μόνη μου περιουσία εἶναι ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγνότητά μου. Δέν ἀρνοῦμαι οὔτε τὴν μία οὔτε τὴν ἄλλη. Σκότωσέ με. Δέν θὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἀκουμπήσεις. Θὰ σκοτωθῶ μόνη μου. Διότι ἡ ἁγία θρησκεία μας, ἐμποδίζει σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τὴν αὐτοκτονία, τὴν ἐπιτρέπει μόνον, ὅταν ὁ θάνατος ἀπομένει τὸ τελευταῖο μέσο προστασίας τῆς τιμῆς, ἀπὸ τὴν κτηνώδη βία». Ὁ εἰδωλόατρης ἀφέντης, ἀμέσως τὴν παρέδωσε στὸν ἑπαρχο. Αὐτὸς διέταξε καὶ τὴν θανάτωσαν, μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ πίσσα ποὺ ἔβραζε. Καὶ ἔτσι παρέδωσε στὸ Θεό, τὴν ἀγνή καὶ καθαρὴ ψυχὴ της.

Ὁ Ἅγιος Λυκαρίων

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἐρμούπολη τῆς Αἰγύπτου. Συνελήφθη ἐπειδὴ ὁμολογοῦσε τὸν Χριστὸ καὶ φυλακίστηκε μέσα σὲ μία βρωμερὴ φυλακή. Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸν ἔβγαλαν, τὸν ξέσχισαν μὲ σίδερα καὶ κατόπιν τὸν κάρφωσαν ἐπάνω σὲ σταυρό. Ἐπειτα ἔκαψαν τὸ σῶμα του μὲ πυρωμένα σιδερένια ῥαβδιά καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἔριξαν μέσα σὲ ἀναμμένο καμίνι, ὅπου ὁ Ἅγιος παρέμεινε γιὰ τρεῖς ἡμέρες καὶ βγῆκε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἀβλαβής. Κατόπιν τοῦ ἔδωσαν δηλητήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ πάλι ὁ Ἅγιος ἔμεινε ἀβλαβής, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψει στὸ Χριστὸ ὁ εἰδωλόατρης ποὺ τὰ κατασκεύαζε καὶ ὁ ὁποῖος ἀποκεφαλίστηκε. Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἔκοψαν τὰ νεῦρα τοῦ Μάρτυρα καὶ τὸν ἔριξαν μέσα σὲ ἓνα καζάνι βραστὸ νερό. Στὴ συνέχεια ἔγδαραν τὸ κεφάλι του καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν, γιὰ νὰ πάρει ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Ταράσιος καὶ Ἰωάννης

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Πρεσβύτερος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος ὁ Πρεσβύτερος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ὁσία Σεβαστιανὴ ἡ Θαυματουργός

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα βιογραφικά της στοιχεῖα, μόνο ἡ ἀγιογραφία της.

Ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς

Γεννήθηκε στὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλονιάς τὸ 1801 καὶ ἦταν γιὸς γονέων ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν, τοῦ Μιχαὴλ Τυπάλδου - Μπασιά καὶ τῆς Ρεγγίνας Δελλαπόρτα. Ἔμαθε ἰταλικά, γαλλικά, λατινικά καὶ καταρτίστηκε στὴ φιλοσοφία καὶ τὴν θεολογία. Μικρὸς ἀκόμα χειροθετήθηκε Ἀναγνώστης καὶ ὑπηρέτησε σὰν γραμματοδιδάσκαλος σὲ δημοτικὸ σχολεῖο. Τὸ 1836 χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος μὲ τὸ ὄνομα Παῖσιος ἀπὸ τὸν τότε Μητροπολίτη Κεφαλληνίας Παρθένιο. Δὲν ἐπιζήτησε ἐφημεριακὴ θέση. Συνήθως λειτουργοῦσε στὸ ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα στὸν Πλατὺ Γιαλό, ὅπου συνέρρεε πλῆθος πιστῶν γιὰ νὰ λειτουργηθεῖ καὶ νὰ ἀκούσει τὰ θερμὰ κηρύγματα του. Ὑπῆρξε ἡ προσωποποίηση τῆς ἐλεημοσύνης καὶ θερμὸς συμπαραστάτης τῶν ἀδυνάτων. Τὸ 1846 ἀρρώστησε ἀπὸ κάποια νευρική ἀσθένεια (ἄλλοι λένε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ «κατὰ Χριστὸν σαλό») καὶ μετὰ τὸν καταστροφικὸ σεισμὸ τοῦ 1867 τὸν περιέθαλψε ὁ ἐξάδελφός του Ἰωάννης Κερουλάνος. Γιὰ πέντε χρόνια (1882-1888) ἔμεινε κατάκοιτος καὶ πλῆθος χριστιανῶν πήγαινε νὰ πάρει τὴν εὐλογία του. Πέθανε στὶς 7 Ἰουνίου 1888 καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸν ἀγιοποίησε στὶς 4 Φεβρουαρίου 1986. Ἔκανε θαύματα πρὶν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ θάνατό του.

Οἱ Ἅγιοι Βασιλείδης μάρτυρας Στρατιώτης καὶ Ἰωάννης ὁ ὀσιομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος Αντώνιος τῆς Μονῆς Βαλαάμ (Δία Χριστὸν σαλός)

Ὁ Ἅγιος Willibaid (Ἅγιος Γερμανίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 08

- Ανακομιδή Λειψάνου Αγίου Θεοδώρου Στρατηλάτου
- Οί Άγιοι Νίκανδρος καὶ Μαρκιανός
- Ἡ Ἁγία Καλλιόπη
- Ἡ Ὁσία Μελανεία
- Ὁ Ὁσῖος Ἀθρέ (ἢ Ἀτρέ)
- Ὁ Ἅγιος Νίκανδρος
- Ὁ Ἅγιος Μάρκος
- Ὁ Ἅγιος Ναυκράτιος
- Ὁ Ὁσῖος Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς «ὁ ἐν Καίουμαῶ»
- Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στὸ Σωσθένειο (ἢ Στενία ἢ Στενή)
- Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ποὺ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη
- Ὁ Ὁσῖος Θεόδωρος ἐπίσκοπος, Ῥώσος (+ 1023)

Ανακομιδή Λειψάνου Αγίου Θεοδώρου Στρατηλάτου

Βλέπε βιογραφία του στις 8 Φεβρουαρίου. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζουμε τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του, ἀπὸ τὴν Ποντικὴ Ἡράκλειας στὰ Εὐχαιτα. Ἐναποτέθηκε στὸ πατρικὸ του σπίτι, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Μάρτυρας παράγγειλε στὸν ταχυγράφο του Αὐγαρο.

Οί Ἅγιοι Νίκανδρος καὶ Μαρκιανός

Οἱ ἅγιοι αὐτοί, ἐπειδὴ ὁμολόγησαν τὴν πίστη τους στὸ Χριστό, μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα Μάξιμο, τοὺς ἔβαλαν στὴ φυλακὴ. Μετὰ εἴκοσι μέρες τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀναγκάσουν πάλι ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὰ κατάφεραν, ξέσχισαν τὰ σώματά τους μὲ σιδερένια νύχια, τοὺς κρέμασαν ἀνάποδα καὶ τοὺς ἔκαιγαν ἀπὸ κάτω μὲ φωτιά. Κατόπιν ἔχυσαν πάνω στις πληγές τους ἀλάτι καὶ ξύδι καὶ ἔτριψαν αὐτὲς μὲ τραχειὰ κεραμίδια. Ἐπειτα συνέτριψαν μὲ πέτρες τὰ στόματα καὶ τὰ πρόσωπά τους. Τὰ μαρτύρια παρακολουθοῦσε ἡ γυναῖκα τοῦ ἁγίου Νικάνδρου, ποὺ ἐνθάρρυνε αὐτὸν νὰ τὰ ὑπομένει πρόθυμα. Παρακολουθοῦσε ὅμως καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἁγίου Μαρκιανοῦ, ἀλλ' ἔκανε ἐντελῶς τ' ἀντίθετα, διότι ἔκλαιγε καὶ ἔδειχνε τὸ παιδί τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πονάει ἡ καρδιά τοῦ μάρτυρα. Τότε ὁ Μαρκιανός, πῆρε τὸ παιδί, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: «Κύριε, σὺ θὰ φροντίσεις γιὰ τὸ παιδί αὐτό». Καὶ ἀφοῦ φίλησε τὸ παιδί καὶ τὴν γυναῖκα του, ἔτρεξε στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Μετὰ, ἔκοψαν μὲ μαχαίρια τὶς γλῶσσες τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως, καὶ τελευταῖα τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ἡ Ἁγία Καλλιόπη

Ἐζησε στὰ μέσα του 3ου μ.Χ. αἰῶνα, στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Δεκίου. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ ὁμορφιά τοῦ σώματός της, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὴν διέκρινε ἦταν ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς της. Πολλοὶ νέοι, θαμπωμένοι ἀπὸ τὰ κάλλη της, προσπάθησαν νὰ τὴν δελεάσουν μὲ διάφορους τρόπους στὶς ἡδονές τοῦ κόσμου. Ἡ Καλλιόπη, ὅμως, ἀφοσιωμένη στὸ Χριστό, ἔφραξε τὰ αὐτιά της στὶς σειρήνες τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ μὲ ὅλη της τὴν ψυχὴ ἀφιερώθηκε στὴν περιποίηση τῶν ἀσθενῶν καὶ στὴ βοήθεια τῶν φτωχῶν. Ὄταν ὁ Δέκιος ἐξαπέλυσε ἄγριο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, τότε συνελήφθη καὶ ἡ Καλλιόπη καὶ ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν κριτὴ. Αὐτὸς μόλις τὴν εἶδε, θαύμασε τὴν ὠραιότητά της καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν σύρει στὴ ζωὴ τῶν ἡδονῶν τῆς εἰδωλολατρίας. Ἀλλὰ ἡ ἀγνή Καλλιόπη, μὲ ἡρωϊκὴ σταθερότητα θέλησης, ἔμεινε ἀμετακίνητη στὴν πίστη της πρὸς τὸ Χριστό. Τότε ὁ ἔπαρχος διέταξε καὶ τὴν μαστίγωσαν ἀνελέητα. Κατόπιν, τὴν χαράκωσαν μὲ μαχαίρια καὶ ἔκαψαν τὶς πληγές της. Τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισαν, καὶ κατατάχθηκε στους ἀνθρώπους ποῦ: «οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου». Δηλαδή, ποῦ δὲν ἀγάπησαν τὴν ζωὴ τους, ἀλλὰ τὴν περιφρόνησαν μέχρι θανάτου γιὰ τὸ Χριστό.

Ἡ Ὁσία Μελανεΐα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὁσιος Ἀθρόε (ἢ Ἀτρέ)

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νίκανδρος

Εἶναι ἄγνωστο ἂν εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν προηγούμενο. Πάντως μαρτύρησε καὶ αὐτὸς διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ναυκράτιος

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος γράφει ὅτι ἴσος εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Γρηγορίου Νύσσης, πὺν ἦταν θαυμάσιος ἀσκητὴς. Ψάρευε μάλιστα στὶς λίμνες καὶ τὰ ποτάμια ψάρια καὶ κατόπιν τὰ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς. Τὸ μόνο σίγουρο ὅμως εἶναι, ὅτι ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Μαυρικίου μαθαίνουμε ὅτι ἦταν ὁ Στουδίτης Ναυκράτιος, ὁ γνωστὸς μοναχός, πὺν ὑπῆρξε θερμὸς ὑποστηρικτὴς τῶν ἱερῶν εἰκόνων, γιὰ τὶς ὁποῖες ὑπέστη διωγμοὺς καὶ ἐξορίες. Κατὰ τὴν Πατριαρχία τοῦ ἱεροῦ Ἰγνατίου διετέλεσε (842) ἡγούμενος τῆς Μονῆς Στουδίου, ὅπου καὶ τάφηκε σὰν ὁμολογητὴς, ὅταν πέθανε τὸ 847.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς «ὁ ἐν Καϊουμᾶ»

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς Ἁγίου Νικοδήμου καὶ Delehaye. Ἡ μνήμη του βρῖσκεται σὲ κάποιο Εὐαγγελάριο, ὁ δὲ βίος του σὲ χειρόγραφο 17 τῆς Ἀγιοταφίτικης Βιβλιοθήκης (βλ. Α. Κεραμέως Ἱεροσολ. Βιβλ. Α', σελ. 70).

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στὸ Σωσθένειο (ἢ Στενία ἢ Στενή)

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης πὺν μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς ἐξαπατήθηκε στὴν παιδική του ἡλικία ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐξισλαμίστηκε. Ἀργότερα συναισθάνθηκε τὸ ἀμάρτημά του, ἐξομολογήθηκε καί, ἄγνωστο πὺν, ἐκάρῃ μοναχός. Ἀγωνίστηκε σκληρὰ μὲ προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνίες, χαμαικοιτίες, γονυκλισίες καὶ ἄλλες σκληραγωγίες γιὰ τὴν ἐξιλέωσή του. Ἀφοῦ προπαρασκευάστηκε ἔτσι γιὰ τὸ μαρτύριο, ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ὀδηγήθηκε βία στὸν κριτὴ. Ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστὸ καὶ ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια μὲ μαστίγιο. Κατόπιν ἔγδαραν σταυροειδῶς σὲ λουρίδες τὸ δέρμα του, ἔκοψαν τὴν μύτη καὶ τ' αὐτιά του καὶ τέλος τὸν κρέμασαν ἀνάποδα μετέωρο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε στὴ χριστιανική του πίστη, τὸν ἐκλείσαν καὶ τὸν ἔσφιξαν μὲ αἰχμηρὰ σίδερα καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν ἀγνοθῆτη καὶ στεφανοδότῃ Θεό, στίς 8 Ἰουνίου 1559 στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ἐπίσκοπος, Ῥώσος (+ 1023)

Αγιολόγιον - Ίούνιος 09

- Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Οἱ Ἅγιες Θέκλα, Μαριαμνή, Μάρθα, Μαρία καὶ Ἐνναθα οἱ πέντε κανονικὲς Παρθένες
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἐπίσκοπος Προῦσας
- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας
- Ὁ Ὅσιος Κῦρος
- Οἱ Ἅγιες Τρεῖς παρθενομάρτυρες ἀπὸ τὴν Χίο
- Οἱ Ἅγιοι Ὁρέστης, Διομήδης καὶ Ῥοδίων ἢ Ῥοδῶν
- Ὁ Ὅσιος Κύριλλος ὁ Θαυματουργὸς ἐν τῇ λαϊκῇ λίμνῃ (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Columba (Σκωτσέζος)

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης στὸ Συναξαριστὴ του ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Κύριλλος ἔζησε ἐπὶ βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ καὶ γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 370 μ.Χ. Ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου ὁ Κύριλλος, ἔλαβε μεγάλη θεολογικὴ μόρφωση, ὥστε ἔγινε κατόπιν διάδοχος τοῦ θείου του, στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο Ἀλεξανδρείας. Ὅταν ἔγινε ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ 431 μ.Χ. στὴν Ἐφεσο, ὁ Κύριλλος ὑπῆρξε πρόεδρος αὐτῆς καὶ συνετέλεσε νὰ γκρεμιστοῦν οἱ κακοδοξίες τοῦ δυσσεβοῦς Νεστορίου, γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Μὲ πολλὰ πνευματικὰ κατορθώματα στὸ ἐνεργητικὸ του, ὁ Κύριλλος παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο τὴν 27ῃ Ἰουνίου τοῦ 444 μ.Χ., ἀφοῦ πατριάρχευσε γιὰ 32 περίπου χρόνια. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα τὴν ζωὴ του Ἁγίου Κυρίλλου, ἦταν ἡ ἀρετὴ του, ποὺ μᾶς θυμίζει τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ Παροιμιαστῆ, ὅτι ἡ «δικαιοσύνη ἀμώμους ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς». Ἡ ἀρετὴ, δηλαδή, χαράσσει ἄψογο καὶ εὐθὺ τὸ δρόμο τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔπειτα, «ὁ πεποιθὼς τὴν ἑαυτοῦ ὀσιότητι δίκαιος», ποὺ σημαίνει, ἐκεῖνος ποὺ στηρίζεται στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς, θὰ εἶναι δίκαιος καὶ εὐλογημένος μπροστὰ στὸ Θεό.

Οἱ Ἅγιες Θέκλα, Μαριαμνή, Μάρθα, Μαρία καὶ Ἐνναθα οἱ πέντε κανονικὲς Παρθένες

Στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Σαθωρίου (330), ζοῦσε κάποιος Ἱερέας, Παῦλος ὀνομαζόμενος, κοντὰ σ' ἓνα χωριὸ ποὺ ὀνομαζόταν Ἄζα. Ἦταν πλούσιος καὶ φιλοχρήματος, καὶ εἶχε μαζί του καὶ πέντε κανονικὲς, δηλαδή παρθένες, μοναχές, ποὺ ἦταν στολισμένες μὲ τὴν λαμπρότητα τῶν ἀρετῶν. Αὐτὸς λοιπόν, ἱερουροῦσε καὶ συνέβαλλε μ' αὐτές, καὶ ὅσα χρήματα ἔδιναν σ' αὐτὸν οἱ κανονικὲς, αὐτὸς τὰ θησαύριζε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅταν ὅμως ἔγινε γνωστὸ, ὅτι ὁ πρεσβύτερος Παῦλος ἦταν

πλουσιότατος, οί Πέρσες ζήτησαν, μέ τήν άπειλή ότι θα τον θανατώσουν, ή να άρνηθει αυτός και οί μαζί μ' αυτόν παρθένες τήν θρησκεία του, ή να παραδώσει τούς θησαυρούς του. Αυτός τότε, προτίμησε τον πλοῦτο και δέχτηκε τήν θρησκεία τών Περσών. Τίς δέ παρθένες, πού άρνήθηκαν ν' άκολουθήσουν τó προδοτικό παράδειγμα του και ν' άρνηθούν τó Χριστό, έσφαξε ό ίδιος με τά χέρια του. Άλλά και αυτός δέν πρόλαβε να χαρεί τον πλοῦτο του. Οί Πέρσες προκειμένου να πάρουν και τούς θησαυρούς του, τó έπόμενο βράδυ τον έπνιξαν. (Η μνήμη τους, άπό όρισμένους Συναξαριστές, περιπτώς έπαναλαμβάνεται και τήν 26η Σεπτεμβρίου).

Ό Άγιος Αλέξανδρος έπίσκοπος Προῦσας

Μαρτύρησε διά ξίφους. Δέν υπάρχουν άλλα βιογραφικά του στοιχεία, μόνον άγιογραφία του.

Ό Όσιος Θεοφάνης ό Έγκλειστος (Ρώσος)

Γεννήθηκε στο χωριό Τσερνάφσκα στις 10 Ιανουαρίου του 1815 στην έπαρχία Όρλώφ, άπό πατέρα Ίερέα. Κατά κόσμον όνομαζόταν Γεώργιος Βασίλιεβιτς Γοβόρωφ. Μετά τά πρώτα του γράμματα μπήκε στο Σεμινάριο του Όρλώφ (1831-37) και άργότερα όλοκλήρωσε τίς σπουδές του στη Θεολογική Άκαδημία του Κιέβου (1837-41). Τό 1841 χειροτονήθηκε διάκονος και σέ λίγους μήνες Ίερέας. Διορίστηκε καθηγητής τής Ήθικης, τής Φιλοσοφίας, τής Ψυχολογίας, τής Λογικης και τών Λατινικών σέ διάφορες σχολές και άκαδημίες. Τό 1847 ήλθε στα Βαλκάνια και για έπτά χρόνια μελετᾶ τον έλληνορθόδοξο μοναχισμό. Τό 1857 έγινε πρύτανης τής Θεολογικης Άκαδημίας τής Πετροπόλεως και συγχρόνως έπιθεωρητής τών θρησκευτικών. Τό 1859 χειροτονήθηκε έπίσκοπος τής έπαρχίας Ταμπώφ και άργότερα άναλαμβάνει τήν έδρα τής έπαρχίας Βλαδιμήρ. Τό 1866, μετά 25 χρόνια πολύπλευρης και καρποφόρας έκκλησιαστικης διακονίας, αφήνει τήν έπαρχία του και κλείνεται σ' ένα φτωχικό κελλι στην έρημο Βισένκ. Έκει θα ζήσει έγκλειστος τά υπόλοιπα 28 χρόνια τής ζωης του. Υπήρξε πολυγραφότατος και τά συγγράμματά του είναι κλασικά και χωρίζονται σέ ήθικά, έρμηνευτικά και μεταφραστικά. Πέθανε τό 1894 και ή Ρωσική Έκκλησία τον άγιοποίησε μετά ένα αιώνα.

Ό Άγιος Άνανίας

Μαρτύρησε διά ξίφους.

Ό Όσιος Κῦρος

Απεβίωσε ειρηνικά.

Οί Άγιες Τρεῖς παρθενομάρτυρες ἀπὸ τὴν Χίο

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οί Άγιοι Όρέστης, Διομήδης καὶ Ροδίων ἢ Ροδῶν

Άγνωστοι στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Άγίου Νικοδήμου. Αναφέρονται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye χωρὶς βιογραφικὸ σημεῖωμα. Σὲ δυὸ δὲ Κώδικες, τὸν 1575 φ. 112 τῆς Παρισινῆς Βιβλιοθήκης καὶ τὸν Δ 10 φ. 15 τῆς Λαύρας, ὑπάρχει κοινὴ Άκολουθία τους ἀπὸ τὸν Ὑμνογράφο Ἰωσήφ. Τῆ μνήμη τους ἀναγράφει καὶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 53 Κώδικας τῶν Βλατέων.

Ὁ Ὅσιος Κύριλλος ὁ Θαυματουργὸς ἐν τῇ λαϊκῇ λίμνῃ (Ρῶσος)

Ὁ Άγιος Columba (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ άγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οί Άγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 10

- Οί Άγιοι Άλέξανδρος καὶ Ἀντωνίνα
- Ὁ Άγιος Νεανίσκος καὶ σοφότατος Μάρτυρας
- Ὁ Άγιος Τιμόθεος ἐπίσκοπος Προῦσας
- Ὁ Ὅσιος Κανίδης
- Οί Ὅσιοι Θεοφάνης καὶ Πανσέμνη
- Ὁ Άγιος Ἀπολλῶς (ἢ Ἀπόλλων) ὁ Ἐπίσκοπος
- Ὁ Άγιος Ἀλέξιος ἐπίσκοπος Βιθυνίας
- Ὁ Ὅσιος Σιλουανός, ὁ τῆς Λαύρας Κιέβου (Ρῶσος, + 13ος-14ος αἰ.)

Οί Άγιοι Ἀλέξανδρος καὶ Ἀντωνίνα

Χριστιανὴ παρθένος ἡ Ἀντωνίνα, ἀποτελοῦσε φωτεινὸ ἀστὲρι τῆς κωμοπόλεως Καρδάμου. Ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἀγνότητα, ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα στὸ Θεό, ἦταν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς τῆς. Βασικὴ ἀσχολία εἶχε τὴν περίθαλψη ὀρφανῶν καὶ τὴν ἀνακούφιση δυστυχισμένων συνανθρώπων τῆς. Ἡ διαγωγή τῆς αὐτῆ καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Φῆστο, πού τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ὑπέβαλε σὲ ἀνάκριση. Ἡ Ἀντωνίνα χωρὶς δισταγμὸ ὁμολόγησε πῶς ἦταν χριστιανὴ. Ὁ ἑπαρχος, βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μεταπείσει καὶ ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἔδινε μεγάλη βαρῦτητα στὴν παρθενικὴ τῆς τιμῆ, τὴν ἔριξε σὲ ἓνα καταγῶγιο διεφθαρμένων γυναικῶν. Ἀλλὰ ἡ προσευχὴ τῆς παρθένου κόρης προκάλεσε τρομερὸ σεισμὸ στὸ σπίτι αὐτό, ὥστε οἱ ἴδιες αὐτὲς γυναῖκες νὰ τὴν διώξουν. Ὁ Φῆστος τὴν ἐπανασυνέλαβε καὶ τὴν ἔριξε σὲ ἄλλο ὅμοιο καταγῶγιο. Κάποιος, ὅμως, χριστιανός, ὀνομαζόμενος Ἀλέξανδρος, πῆγε σ' αὐτὸ τὸ διαφθορεῖο, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ἀντωνίνας καὶ τὴν φυγάδευσε μὲ τὰ δικά του ῥοῦχα. Ὅταν πληροφορήθηκε τὸ γεγονός ὁ Φῆστος, ἐξοργίστηκε τόσο πολὺ, ὥστε ἀφοῦ συνέλαβε καὶ τοὺς δύο, ἀκρωτηρίασε καὶ ἄλειψε μὲ πίσσα τὰ σώματά τους. Στὴ συνέχεια τοὺς ἔριξε στὴ φωτιά, ὅπου μαρτυρικὰ παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους. Ἔτσι, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἔγιναν «τύπος τῶν πιστῶν ἐν ἀγνεΐα». Δηλαδή, παράδειγμα τῶν πιστῶν στὴν ἀγνότητα καὶ καθαρότητα τῆς ζωῆς.

Ὁ Άγιος Νεανίσκος καὶ σοφότατος Μάρτυρας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ ἡγεμόνα Ἀλεξανδρείας Μαξίμου, τοῦ ὁποῖου ἡ δούλη κατάγγειλε τὸν σοφότατο καὶ ὠραῖο ἀθλητὴ τοῦ Χριστοῦ Νεανίσκο. Ὁ ἡγεμόνας τὸν βασάνισε ποικιλοτρόπως, γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ἀλλ' ὅταν εἶδε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταφέρει, διέταξε νὰ θανατωθεῖ. Ὅταν τὸν ὀδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος πού τὸν ἀκολουθοῦσε, ἦταν καὶ ἡ δούλη πού τὸν πρόδωσε. Τότε ὁ Νεανίσκος τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὸν πλησιάσει, καὶ ὅταν τὸν πλησίασε τῆς ἔδωσε τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι του καὶ τῆς εἶπε: «Σὲ εὐχαριστῶ, γυναῖκα, διότι μὲ τὴν προδοσίᾳ σου ἔγινες πρόξενος σ' ἐμένα τέτοιων ἀγαθῶν». Ὅταν ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς καταδίκης,

προσευχήθηκε και στη συνέχεια τον αποκεφάλισαν.

Ο Άγιος Τιμόθεος επίσκοπος Προῦσας

Μαρτύρησε στα χρόνια του Ιουλιανού του Παραβάτη (360-363). Οί Συναξαριστές αφηγοῦνται, ότι σκότωσε δράκοντα με θαυματουργικό τρόπο, που φώλευε μεταξύ της Προῦσας και των θερμών υδάτων. Όταν τὸ ἔμαθε ὁ Ἰουλιανός, ἔστειλε ἀπεσταλμένο του στὸν ἐπίσκοπο ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Τιμόθεος ἔμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του, ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἀποκεφάλισε καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ο Ὅσιος Κανίδης

Ἐζησε στα χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, τὸ ἔτος 379. Ἦταν γιὸς εὐσεβῶν γονέων, Θεοδότου καὶ Θεοφάνους, που κατοικοῦσαν στὴν Καππαδοκία. Μικρὸς ἀκόμα, εἶχε κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ ἔφυγε σ' ἓνα βουνό, ὅπου κλείστηκε μέσα σὲ μία σπηλιὰ καὶ ἐκεῖ μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ κατάρτιζε τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ τὴν πολλὴ ὑγρασία τῆς σπηλιᾶς αὐτῆς, ἔπεσαν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του καὶ τῶν γενειῶν του. Ἔτσι ἀσκητικὰ καὶ ὅσια ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Οἱ Ὅσιοι Θεοφάνης καὶ Πανσέμνη

Ο Ὅσιος Θεοφάνης καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εἰδωλολάτρες. Σὲ ἡλικία μόλις 15 χρονῶν, παντρεύτηκε καὶ μετὰ τρία χρόνια ἔγγαμης ζωῆς, ἡ σύζυγός του πέθανε. Αὐτὸς τότε ἀποσύρθηκε σ' ἓνα μικρὸ κελλί, ἀφοῦ πρῶτα κατηχήθηκε καὶ βαπτίστηκε χριστιανός, καὶ ἐκεῖ ζοῦσε ζωὴ ὁσία. Ἔμαθε ὅμως ὅτι κάποια πόρνη, Πανσέμνη ὀνομαζόμενη, παρέσυρε πολλοὺς στὸ θάνατο τῆς ἁμαρτίας. Ἔβγαλε λοιπὸν τὰ φτωχικὰ του ῥοῦχα, ντύθηκε λαμπρὴ φορεσιὰ καὶ πῆγε στὸν πατέρα του. Τοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ ξαναπαντρευτεῖ καὶ γι' αὐτὸ χρειάζονται χρήματα. Ὁ πατέρας του χάρηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ἀρκετὰ χρυσὰ νομίσματα γιὰ τοὺς γάμους του. Ὁ Θεοφάνης μόλις πῆρε τὸ χρυσό, πῆγε καὶ βρῆκε τὴν ὡραία Πανσέμνη. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν μαζί, τὴν ῥώτησε ἂν θέλει νὰ γίνει γυναῖκα του, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως νὰ γίνει χριστιανή. Ἡ Πανσέμνη διέκρινε ὅτι, αὐτὸς δὲν ἦταν σὰν τοὺς συνηθισμένους ἐραστὲς καὶ τὰ λόγια του εἶχαν μιλήσει στὴν καρδιά της. Μὲ χαρὰ λοιπὸν μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της στοὺς φτωχοὺς, βαπτίστηκε χριστιανὴ καὶ ἔζησε μὲ τὸν ὄσιο Θεοφάνη σ' ἓνα διπλανὸ κελλί. Μετὰ 15 μῆνες, πέθαναν εἰρηνικὰ καὶ οἱ δύο μαζί.

Ο Άγιος Ἀπολλῶς (ἢ Ἀπόλλων) ὁ Ἐπίσκοπος

Απεβίωσε ειρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξιος ἐπίσκοπος Βιθυνίας

Απεβίωσε ειρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Σιλουανός, ὁ τῆς Λαύρας Κιέβου (Ρῶσος, + 13ος-14ος αἰ.)

Αγιολόγιον - Ίούνιος 11

- Οί Άγιοι Βαρθολομαῖος καὶ Βαρνάβας
 - Σύναξις Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ « Ἄδειν»
 - Ὁ Άγιος Θεόπεμπος μαζί με ἄλλους τέσσερις
 - Ὁ Ὅσιος Βαρνάβας ὁ θαυματουργός ὁ ἐν Λεμεσῶ
 - Ὁ Άγιος Μητροφάνης Τσί-Σούνκ (Κινέζος) καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες: Τατιανή ἢ Πρεσβυτέρα του, Ἡσαΐας καὶ Ἰωάννης οἱ γιοί του, Μαρία ἢ νύφη του καὶ ἄλλοι 222 Κινέζοι Μάρτυρες
-

Οἱ Άγιοι Βαρθολομαῖος καὶ Βαρνάβας

Ὁ Βαρθολομαῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀπόστολους τοῦ Κυρίου καὶ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ἴνδους. Ἀλλὰ στὴν Οὐρβανούπολη οἱ εἰδωλολάτρες τὸν σταύρωσαν, καὶ ἔτσι ἐνδοξα τελείωσε τὴν ζωὴ του μετὰ τὸ μαρτύριο. Ὁ Βαρνάβας ἦταν Ἰουδαῖος Λευῖτης, ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἀλλὰ στὰ χρόνια τῶν Ἀποστόλων κατοικοῦσε στὴν Ἱερουσαλήμ. Βασικὸς συνεργάτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Βαρνάβας, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ, στὴ Ῥώμη, στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ στὴ γενέτειρά του Κύπρο. Ἐκεῖ λιθοβολήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες, καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἔκαψαν. Ὁ Βαρνάβας ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἐνδοξη ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία, πού διακρίθηκε γιὰ τὴν φλογερὴ του πίστη καὶ γιὰ τὴν ἰκανότητά του στὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ λόγου. Καὶ οἱ δυὸ Ἀπόστολοι συνέβαλαν κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο στὴν ἐκπλήρωση τῆς προφητείας τοῦ Κυρίου, ὅτι «εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον». Δηλαδή, πρέπει σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, σύμφωνα μετὰ τὸ θεῖο σχέδιο νὰ κηρυχθεῖ προηγουμένως τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἔλεγχος γιὰ ἐκείνους πού δὲ θὰ πιστέψουν.

Σύναξις Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ « Ἄδειν»

δηλαδή ἢ παράδοση ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριὴλ τοῦ ὕμνου «Ἄξιον Ἔστί»

Ἡ παράδοση αὐτὴ τοῦ γνωστοῦ ὕμνου « Ἄξιον Ἔστί» ἔγινε μετὰ θαυματουργικὸ τρόπο σὲ κάποιον κελλὶ τῆς Μονῆς Παντοκράτορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού ἐπονομάζεται « Ἄξιον Ἔστί», ἢ δὲ τοποθεσία ὀνομάζεται « Ἄδειν». Ὁ δὲ Ἄγγελος, πού παρέδωσε τὸν ὕμνο αὐτὸ σὲ κάποιον μοναχό, ἦταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ.

Ὁ Άγιος Θεόπεμπος μαζί με ἄλλους τέσσερις

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Βαρνάβας ὁ θαυματουργὸς ὁ ἐν Λεμεσῶ

Μᾶλλον εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς 300 Ἁγίους Ἀλαμανοὺς Κυπρίους. Βλέπε καὶ Α.Χ.Ε.Χ.

**Ὁ Ἅγιος Μητροφάνης Τσί-Σοὺνκ (Κινέζος) καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες:
Τατιανὴ ἡ Πρεσβυτέρα του, Ἡσαΐας καὶ Ἰωάννης οἱ γιοὶ του, Μαρία ἡ νύφη του
καὶ ἄλλοι 222 Κινέζοι Μάρτυρες**

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῶν τῶν ἁγίων τῆς ὀρθοδοξίας μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Συναξάριον Ὁρθοδόξων Κινέζων Μαρτύρων», τοῦ Γεωργίου Ἐ. Πιπεράκη, Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 12

- Ὁ Ὅσιος Ὀνούφριος ὁ Αἰγύπτιος
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Θεοφόρος ὁ ἐν Ἄθῳ ἀσκήσας
- Ἡ Ἁγία Ἀντωνίνα
- Ὁ Ὅσιος Ἰουλιανὸς ἐν τοῖς Δογάζου
- Ὁ Ὅσιος Ζήνων
- Ὁ Ἅγιος Τριφύλλιος Ἐπίσκοπος Λευκωσίας Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Στρατιώτης
- Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος Κονεζίας ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀσπροκάστρῳ
- Ὁ Ἅγιος Συνέσιος ὁ νέος Ὀσιομάρτυρας πὺν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Βενέδικτος ὁ νέος Ὀσιομάρτυρας πὺν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ νέος Ὀσιομάρτυρας πὺν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ νέος Ὀσιομάρτυρας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα

Ὁ Ὅσιος Ὀνούφριος ὁ Αἰγύπτιος

Ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀσκητικὲς φυσιογνωμίες τῶν αἰγυπτιακῶν ἐρήμων, ὁ Ὀνούφριος καταγόταν ἀπὸ τὴν Περσία. Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα ἔδειχνε φλογερὸ πόθο ὀλοκληρωτικῆς ἀφιέρωσης στὸ Θεό. Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἐντάχθηκε σὲ μία κοινοβιακὴ ἀδελφότητα, ὅπου γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἀσκήθηκε στὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἐγκράτεια καὶ στὴν ὑπακοή. Ἡ μεγάλη του ταπεινοφροσύνη ἔκανε τοὺς ἀδελφούς του νὰ τὸν ἀγαπήσουν πολὺ. Ὄταν ὠρίμασε περισσότερο στὴν ἡλικία ὁ Ὀνούφριος θέλησε νὰ πάει βαθύτερα στὴν ἔρημο, νὰ γνωρίσει καὶ νὰ μιμηθεῖ τὴν ζωὴ τῶν ἐκεῖ ἀσκητῶν τῆς. Μὲ μεγάλη λύπη ἢ ἀδελφότητα ἄφησε ἐλεύθερο τὸ ἐπίλεκτο αὐτὸ μέλος τῆς. Ἀφοῦ βάδισε ἀρκετὰ μέσα στὴν ἔρημο, συνάντησε τὴν καλύβη τοῦ ἐρημίτη Ἑρμῖα, πὺν μὲ θεῖα ἀποκάλυψη τὸν περιέμενε. Ὁ Ἑρμῖας τὸν ὀδήγησε σὲ μία καλύβη, κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο φοῖνικα, πὺν δίπλα κελάρυζαν τὰ νερὰ μίας καθάριας πηγῆς. Ἐκεῖ ὁ Ὀνούφριος ἐπιδόθηκε σὲ μεγαλύτερη πνευματικὴ ἀσκησι, καὶ ἡ φήμη του διαδόθηκε σὲ ὄλους τοὺς ἐρημίτες, πὺν συχνὰ πῆγαιναν νὰ τὸν συμβουλευθοῦν καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐχή του. Τελικὰ, ὅταν κάποτε τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή, καὶ ὁ Παφνούτιος τὸν ἔθαψε κάτω ἀπὸ τὸν πελώριο φοῖνικα. Θύμιση, ἔτσι, σὲ ὄλους τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «γύμναζε σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν». Δηλαδή, γύμναζε καὶ συνήθιζε τὸν ἑαυτὸ σου στὴ συνεχῆ ἐξάσκησι τῆς ἀγίας ζωῆς.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Θεοφόρος ὁ ἐν Ἄθῳ ἀσκήσας

Πατρίδα τοῦ ὀσίου αὐτοῦ ἦταν ἡ Κωνσταντινούπολη. Οἱ γονεῖς του, εὐσεβῆ καὶ διακεκριμένα μέλη τῆς ἐκεῖ κοινωνίας, τὸν εἶχαν ἀναθρέψει σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐκπαίδευσι τοῦ Πέτρου ὑπῆρξε ἀξιόλογη καὶ μὲ τὰ προσόντα πὺν ἦταν

προικισμένος αναδείχτηκε και στρατηγός. Αλλ' ο Πέτρος, με την δύναμη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἴσιο καὶ φωτεινὸ δρόμο. Ἀνέβηκε ψηλά, ἀλλ' ἔμεινε ἀγαθός. Καὶ ἐνῶ βρισκόταν μεταξύ τῶν ἐπισήμων καὶ μεγάλων, ἀγαποῦσε νὰ κάνει συντροφιά μὲ τοὺς μικροὺς καὶ νὰ ἐπισκέπτεται τὰ ταπεινά τους σπίτια, γιὰ νὰ φέρνει στὶς στερήσεις καὶ τὶς θλίψεις τοὺς παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφιση. Σὲ κάποια μάχη ὅμως, νικήθηκε τὸ βασιλικὸ στράτευμα καὶ ὁ ἴδιος πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἀπελευθερώθηκε μὲ θαυμαστὸ τρόπο καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση ν' ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὸ Χριστό. Πῆγε λοιπὸν στὴ Ῥώμη, περιηγήθηκε ὅλα τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα, μελέτησε τὴν Ἱστορία τῶν ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν ἔγινε μοναχός. Ἐπειτα πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀσκήτησε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια μέσα σὲ μία σπηλιά. Ὅταν πέθανε, οἱ μοναχοὶ τὸν ἔθαψαν μὲ τιμές, σὰν πατέρα καὶ καθοδηγὸ τους.

Ἡ Ἁγία Ἀντωνίνα

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄρχοντα Πρισκιλλιανοῦ. Τὸ ἔτος 302 συνελήφθη ἐπειδὴ ἦταν χριστιανὴ καὶ χτυπήθηκε στοὺς μαστοὺς. Κατόπιν ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε στὴν πίστη της, τὴν κρέμασαν ἐπάνω σ' ἓνα ξύλο, ἔτσι ὥστε νὰ καίγονται οἱ πλευρὲς της καὶ ἔπειτα τὴν ἀπλωσαν ἐπάνω σὲ πυρακτωμένη σχάρα. Κατόπιν σούβλισαν τὰ κάτω ἄκρα της καὶ ἔτσι μισοπεθαμένη τὴν ἔριξαν πάλι στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε δυὸ ὀλόκληρα χρόνια. Ἐπειτα τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὴν ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου ἡ Ἁγία ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἰουλιανὸς ἐν τοῖς Δογάζου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ζήνων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Τριφύλλιος Ἐπίσκοπος Λευκωσίας Κύπρου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Στὸν Παρισινὸ Κώδ. 402 Coislin φ. 157 ἡ μνήμη του φέρεται καὶ τὴν 13ῃ Ἰουνίου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Στρατιώτης

Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος Κονεζίας ὁ Θαυματουργός (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀσπροκάστρω

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἦταν λόγιος πρόκριτος τῆς πόλης αὐτῆς καὶ πολὺ εὐσεβής. Ἀσχολούμενος μὲ τὸ ἐμπόριο, κάποτε ἐπιβιβάσθηκε σ' ἓνα τούρκικο πλοῖο καὶ συνόδευε τὰ ἐμπορεύματά του. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, ἢ προσευχή, ἢ νηστεία καὶ ἢ ἐλεημοσύνη πὺν ἐκδήλωσε ὁ Ἰωάννης, κίνησε τὸν φθόνον τοῦ Τούρκου πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος μὲ μακρὲς συζητήσεις προσπαθοῦσε νὰ τὸν προσηλυτίσει. Ὁ Ἰωάννης, ἔμπειρος σχετικῶς μὲ τὶς Γραφές, νίκησε τὸν πλοίαρχον στὶς θρησκευτικὲς αὐτὲς συζητήσεις. Ὅταν ἀποβιβάστηκαν στὸ Ἄκκερμαν (Ἀσπρόκαστρο), ὁ πλοίαρχος συκοφάντησε τὸν Ἰωάννην στὸν Τούρκο ἡγεμόνα, ὅτι δῆθεν ἔδωσε λόγο νὰ γίνῃι μωαμεθανός. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὁδηγοῦσαν μὲ τιμὲς τὸν Ἰωάννην, μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα, πὺν μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχει τὸν σκοπὸν του. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης περὶτρανα ὁμολόγησε πῶς ἦταν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃι χριστιανός, ὅσα πλούτη καὶ ἀξιώματα καὶ ἂν τοῦ προσφέρουν. Θυμωμένος ὁ ἡγεμόνας, διέταξε καὶ τὸν βασάνισαν τόσο σκληρὰ, ὥστε τὸ αἷμα του ἔτρεχε σὰν ποτάμι. Κατόπιν ἔτσι αἰμόφυρτο τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν τὸν ξαναπαρουσίασαν στὸν ἡγεμόνα, ὁ Ἰωάννης ὁμολόγησε μὲ περισσότερο θάρρος τὴν πίστην του, λέγοντας πῶς αὐτὰ τὰ βασανιστήρια πὺν τοῦ ἔκαναν δὲν τοῦ φάνηκαν τίποτα καὶ ἂν ἔχουν ἄλλα καινούργια ἂς τὰ ἐφαρμόσουν. Ἐξοργισμένος ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ τύραννος, διέταξε καὶ τὸν μαστίγωσαν τόσο βάρβαρα, ὥστε ἄρχισαν νὰ πέφτουν κομμάτια οἱ σάρκες του, μέχρι πὺν φάνηκαν τὰ ἐντόσθια του. Στὴ συνέχεια τὸν ἔδεσαν στὴν οὐρὰ ἐνὸς ἀγρίου ἀλόγου, πὺν τὸν ἔσερνε μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλης. Τὴ στιγμήν δὲ πὺν περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν, οἱ Ἑβραῖοι ἔβριζαν καὶ κακοποιοῦσαν τὸν Μάρτυρα. Ἐνας μάλιστα, πῆρε ἓνα σπαθὶ καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι, στὶς 12 Ἰουνίου 1492. Ἀπὸ τὰ θαύματα πὺν ἔκανε τὸ ἐγκαταλελειμμένο λείψανον τοῦ Ἁγίου, ὁ ἡγεμόνας φοβήθηκε καὶ ἔδωσε τὴν ἄδεια στοὺς χριστιανούς νὰ τὸ παραλάβουν καὶ νὰ τὸ κηδεύσουν μὲ τιμὲς σὲ κάποιον Ναό, ὅπου παρέμεινε 70 χρόνια θαυματουργῶντας. Ἀργότερα, μὲ βασιλικὲς τιμὲς, μετεκομίσθη στὴ Σουτζάβα τῆς Μολδαβίας. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συνέταξε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικηφόρος ὁ Κρῆς, πὺν ἐκδόθηκε τὸ 1819 στὸ Ἰάσιο.

Ὁ Ἅγιος Συνέσιος ὁ νέος Ὅσιομάρτυρας πὺν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη

Πατρίδα τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, ἦταν τὸ χωριὸν Τρίγλια τῆς Προῦσας. Ὅταν λοιπὸν ὁ Συνέσιος ἦλθε σὲ ἡλικίαν γάμου, οἱ γονεῖς του ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν παντρέψουν. Αὐτὸς ὅμως, φλεγόμενος ἀπὸ θεῖον ἔρωτα, ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀρχικὰ πῆγε στὴ Μονὴ Ἰβήρων, ὅπου ἦταν ὁ ἀδελφός του Θεόφιλος καὶ ὁ θεῖος του Γεράσιμος. Αὐτοὶ λοιπὸν τὸν συμβούλεψαν καὶ ἦλθε στὸ κοινόβιον τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου, ὅπου μετὰ ἀπὸ

δοκιμή ἔγινε Μοναχός. Λίγα χρόνια πρὶν τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ὁ Συνέσιος μαζί με τοὺς Γέροντες καὶ τὸν ἐπίτροπο τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀρχοντα κύρ Σπανδωνή, συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ὀδηγήθηκαν στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ τοὺς βασάνισαν σκληρά, ἐπειδὴ δὴθεν δὲν μαρτυροῦσαν τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς τῶν Μοναστηριῶν. Ὁ ἐπὶ δύομισὶ χρόνια ἀνελέητος βασανισμὸς τους, ἔκανε τὸν Συνέσιο μαζί με τοὺς ὑπόλοιπους Γέροντες νὰ παραδώσουν μαρτυρικὰ τὴν δίκαια ψυχὴ τοὺς στὸ Θεό, στίς 12 Ἰουνίου 1821.

Ὁ Ἅγιος Βενέδικτος ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας πὸν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη

Πατρίδα του ἦταν τὸ χωριὸ Ἐζουβα ἢ ἀλλιῶς Ἀμουρμπέκι τῶν Σερόρων. Νέος ἀκόμα, ἦλθε μετὰ τὸν πατέρα του στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ὁ μὲν πατέρας του ἔγινε μοναχὸς στὸ κοινόβιο τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου, ὁ δὲ Βενέδικτος ἐστάλη στὸν Πολύγυρο γιὰ νὰ μάθει τὰ Ἱερὰ γράμματα. Ὅταν μεγάλωσε ἔγινε καὶ αὐτὸς μοναχὸς καὶ ἀργότερα Ἱερέας. Μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὀδηγήθηκε δέσμιος μαζί με ἄλλους καλογήρους στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μετὰ ἀποκεφαλισμό, στίς 12 Ἰουνίου 1821.

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας πὸν μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη

Ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας Τιμόθεος καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Βεροίας. Ὅταν ἦταν νέος παντρεύτηκε καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποβίωση τῆς συζύγου τοῦ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔγινε Μοναχός. Μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, μαρτύρησε καὶ αὐτὸς στὴ Θεσσαλονίκη, μαζί με ἄλλους καλογήρους, στίς 12 Ἰουνίου 1821. Ἦταν τότε πάνω ἀπὸ 60 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα

Κατὰ κόσμον ὀνομαζόταν Πέτρος καὶ καταγόταν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα. Ἦμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ ἠ μητέρα του τὸν ἔστειλε στὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο τοῦ Παλάνου γιὰ νὰ διδαχθεῖ τὰ Ἱερὰ γράμματα. Συνέβη ὅμως νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μετὰ μοναχοὺς τοῦ Ἱεροῦ κοινοβίου τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ὅταν αὐτοὶ ἐπέστρεψαν στὸ Ἅγιον Ὄρος τοὺς ἀκολούθησε καὶ αὐτός. Μετὰ ἀπὸ δοκιμὴ, ἔγινε μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Παῦλος. Τὸ 1821 ὅμως, συνελήφθη μαζί με ἄλλους συμμοναστές του, ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀμπλοὺτ Ρομποὺτ πασὰ καὶ ὀδηγήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ ἔλαβε μαρτυρικὸ τέλος, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ καὶ βάρβαρα βασανιστήρια.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 13

- Η Αγία Ακυλίνα
- Η Όσια Άννα και Ιωάννης ο γιός της
- Ο Όσιος Ιάκωβος ο έξ άπάτης τόν διάβολον προσκυνήσας
- Ο Άγιος Αντίπατρος επίσκοπος Βόστρων
- Ο Άγιος Εϋλόγιος Πατριάρχης Αντιοχείας
- Οί Άγιοι Μύριοι Μάρτυρες
- Ο Άγιος Διόδωρος ο έξ Έμέσης
- Εϋρεσις ιερών λειψάνων ιερομάρτυρος Νικολάου του έν Καρυαίς Λέσβου (1960)

Η Αγία Ακυλίνα

Έζησε τόν 3ο αιώνα μ.Χ., στα χρόνια του Διοκλητιανού. Παλαιστίνια στην καταγωγή, βαπτίσθηκε σέ ηλικία πέντε επών από τόν επίσκοπο Εϋθάλιο. Ο πατέρας της Εϋτόλμιος δημιούργησε τις καταλληλότερες συνθήκες στην κόρη του, έτσι ώστε αυτή να κατηχηθεί στή χριστιανική πίστη κατά τόν καλύτερο τρόπο. Πράγματι, ή Ακυλίνη δέν άργησε να φέρει πνευματικούς καρπούς. Νεαρò κορίτσι ακόμα, είχε την άγία κλίση να κάνει έλεημοσύνες και να διδάσκει τò λόγο του Θεού, συναναστρεφόταν με κορίτσια ειδωλολατρών, και πολλά από αυτά είλκυσε στή χριστιανική πίστη. Αυτό αναφέρθηκε στον άνθυπατο Ούλοσιανό, ο όποιος, άφου την συνέλαβε, με κάθε τρόπο προσπάθησε να την αναγκάσει να άλλαξοπιστήσει. Η Ακυλίνη, αν και ανήκε στο ασθενές φύλο και ήταν νεαρò κορίτσι, περιφρόνησε τις προσπάθειες του άνθυπάτου. Τότε αυτός με πολύ θυμό την χτύπησε με τόν πιò ωμό τρόπο στο πρόσωπο, πού πλημμύρισε από αίματα. Αλλά ή Ακυλίνη με περισσότερη θέρμη όμολογει πώς είναι χριστιανή. Ο Ούλοσιανός, καταντροπιασμένος πού δέν μπόρεσε να κάμψει ένα αδύνατο κορίτσι, την άποκεφάλισε, άποδεικνύοντας ότι «τα ασθενή του κόσμου εξέλέξατο ο Θεός ίνα καταισχύνη τα ισχυρά». Δηλαδή, τούς κατά κόσμον αδυνάτους εξέλεξε ο Θεός, για να καταντροπιάσει εκείνους πού έχουν ισχυρή κοσμική επύρσή.

Η Όσια Άννα και Ιωάννης ο γιός της

Ο Όσιος Ιάκωβος ο έξ άπάτης τόν διάβολον προσκυνήσας

Ο Όσιος αυτός άπαρνήθηκε τόν κόσμο, άφου είχε διαμοιράσει όλα του τα υπάρχοντα στους φτωχούς, και επιδόθηκε στο κήρυγμα του θείου λόγου, στις αυστηρές νηστείες και άγρυπνίες. Ο κόσμος, πού τόν έβλεπε να κατορθώνει τόσες άρετές, τόν επαινούσε πολύ. Αυτός όμως, αντί να κλείσει τ' αυτιά του στα επικίνδυνα αυτά έγκώμια, λησμόνησε τα λόγια της Γραφής πού λένε, ότι ο Θεός αντιτάσσεται στους

ὑπερήφανους, καὶ ὅτι ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθεῖ, καὶ ἔτσι ἔπεσε στὸ ἄκρως ἐπικίνδυνο πάθος τῆς ὑπερηφάνειας. Ὁ διάβολος, δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία καὶ κάποια νύκτα, παρουσιάστηκε σὰν ἄγγελος στὸν Ἰάκωβο καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι σὲ τίποτα δὲν ὑστερεῖ ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ ὅτι γιὰ τὴν μεγάλη του ἀγιότητα, τὴν ἐπομένη νύκτα θὰ τοῦ ἔκανε ἐπίσκεψη ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὁ Ἰάκωβος, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια, τὸ πίστεψε καὶ μὲ θυμιάματα καὶ κεριά, ἐτοιμάσθηκε καὶ περιέμενε τὸ Θεό. Πράγματι, μέσα στὴ σιγὴ τῆς νύκτας, ἀκούστηκε κρότος καὶ ὁ Ἰάκωβος ἄνοιξε τὴν πόρτα του καὶ προσκύνησε. Ὅταν ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸ φρικιαστικὸ πρόσωπο τοῦ σατανᾶ νὰ τὸν κοροϊδεύει. Τότε ἀμέσως ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ ὁ δαίμονας ἐξαφανίστηκε. Τὸ πρωί, μὲ δάκρυα ἐξομολογήθηκε τὸ πάθημά του σὲ κάποιο γέροντα, μετάνιωσε εὐλικρινᾶ καὶ στὴν πράξη, καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε ὑπόδειγμα ταπεινοφροσύνης σ' ὅλη τὴν περιοχὴ.

Ὁ Ἅγιος Αντίπατρος ἐπίσκοπος Βόστρων

Στοὺς Συναξαριστὲς δὲν ὑπάρχουν βιογραφικὰ του στοιχεῖα. Ἀπὸ ἄλλοῦ ὅμως γνωρίζουμε, ὅτι ἔζησε τὸ δεύτερο μισό του 5ου αἰῶνα, ἔγραψε σύγγραμμα κατὰ τῶν δογμάτων τοῦ Ὁριγένη, τὸ ὁποῖο χάθηκε καὶ διασώθηκαν λίγα μόνο τεμάχιά του. Ἐπίσης ἔχουμε καὶ δυὸ λόγους του, στὸν Εὐαγγελισμό καὶ στὸν Βαπτιστὴ Ἰωάννη. Ὁ Αντίπατρος ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Μύριοι Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Διόδωρος ὁ ἐξ Ἑμέσης

Μαρτύρησε διὰ σταυρικοῦ θανάτου.

Εὔρεσις ἱερῶν λειψάνων ἱερομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Καρυαῖς Λέσβου (1960)

Αγιολόγιον - Ιούνιος 14

- Ο Προφήτης Ἐλισσαῖος
 - Ο Ἅγιος Μεθόδιος ὁ ὁμολογητῆς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Ο Ἅγιος Κύριλλος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Γορτύνης Κρήτης
 - Ἡ Ὁσία Ἰουλίττα
 - Ο Ὅσιος Νήφων ὁ Ἀθωνίτης
-

Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος

Ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος ἦταν γιὸς τοῦ μεγαλοκτηματία Σαφάτ, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀελμουθ ἢ Ἀβελμεόλα. Τὸν Ἐλισσαῖο συναντᾶμε μέσα στὴν Παλαιὰ Διαθήκη σὰν ὑπηρέτη τοῦ Προφήτη Ἡλία. Ὅταν ἐκεῖνος μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἔφυγε πρὸς τὸν Κύριο, ὁ Ἐλισσαῖος συνέχισε τὸ προφητικὸ ἔργο τοῦ Ἡλία, καὶ μάλιστα μὲ πολλὰ θαύματα. Ἐνδεικτικὰ ἐδῶ θὰ ἀναφέρουμε ἓνα. Κάποτε ἦλθε στὸν Ἐλισσαῖο μία χήρα γυναῖκα, ποὺ πρὶν λίγο εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της, καὶ τοῦ λέει: «Ὁ ἄνδρας μου πέθανε καὶ σὺ γνωρίζεις ὅτι σεβόταν τὸ Θεό. Καὶ ὅμως, ἓνας ἄσπλαγνος δανειστής του ἦλθε τώρα καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε νὰ τὸν πληρώσουμε, ζητάει νὰ πάρει τοὺς γιούς μου δούλους του». Ὁ Ἐλισσαῖος συγκινημένος τῆς εἶπε: «Τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω; Πές μου, τί ἔχεις στὸ σπίτι σου;». Ἡ χήρα τοῦ ἀπάντησε: «Τίποτα. Μόνο ἓνα ἀγγεῖο λάδι». Τότε ὁ Ἐλισσαῖος τῆς λέει νὰ πάει νὰ δανειστεῖ ἀπὸ τοὺς γείτονες ὅσα μπορεῖ περισσότερα ἄδεια ἀγγεῖα. Ἐπειτα, νὰ κλείσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ μαζὶ μὲ τοὺς γιούς της νὰ γεμίσουν τὰ ἀγγεῖα αὐτὰ ἀπὸ τὸ δικό τους ἀγγεῖο μὲ λάδι. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἀφοῦ δανείστηκε πολλὰ ἄδεια ἀγγεῖα, τὰ γέμισε μὲ λάδι ἀπὸ τὸ δικό της, ποὺ στὸ τέλος βρέθηκε καὶ αὐτὸ γεμάτο! Ἔτσι, πούλησε τὴν ἄφθονη ἐκείνη ποσότητα λαδιοῦ, πλήρωσε τὸ χρέος καὶ ἔμειναν ἄρκετὰ χρήματα γι' αὐτὴν καὶ τὰ παιδιὰ της. Ὁ Ἐλισσαῖος πέθανε ἐπὶ βασιλείως Ἰωᾶς καὶ τὸν ἔθαψε μὲ πολὺ θρῆνο ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ στὴ Σεβαστούπολη τῆς Σαμάρειας.

Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ὁ ὁμολογητῆς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Μεθόδιος καταγόταν ἀπὸ μεγάλη καὶ εὐσεβῆ οἰκογένεια, μέσα στὴν ὁποία ἀνατράφηκε σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πνεύματος. Γεννήθηκε στὶς Συρακοῦσες τῆς Συκελίας καὶ ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ε', γιὰ ν' ἀναλάβει κάποια πολιτικὴ ὑπηρεσία, ἄξια τῆς ὑψηλῆς παιδείας καὶ ἰκανότητάς του. Τότε στὴ Βασιλεύουσα, ἐπικρατοῦσε τὸ ζήτημα τῆς προσκύνησης τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὁ Βασιλεὺς Θεόφιλος, ἐπειδὴ ἐκτιμοῦσε τὴν παιδεία τοῦ Μεθοδίου, προσπαθοῦσε μὲ διάφορες περιποιήσεις νὰ τὸν πάρει μὲ τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Μεθόδιος τὸν παρατήρησε σκληρὰ καὶ εὐθέως γιὰ τὴν ἀνόητη στάση του ἀπέναντι στὶς ἅγιες εἰκόνες. Ὁ Θεόφιλος ἐξοργισμένος, τὸν φυλάκισε μέσα σ' ἓνα τάφο μαζὶ μὲ δυὸ ληστές. Ἀργότερα ὅμως, ἐπειδὴ τοῦ ἐξήγησε κάποιο δύσκολο χωρίο, σχετικὰ μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, τὸν ἀποφυλάκισε ὑπὸ ἐπιτήρηση. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Θεοφίλου, στὶς 12 Φεβρουαρίου 842, ὁ Μεθόδιος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ τῆς

πατριαρχίας του, καθιερώθηκε ἡ γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν, ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου καὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ γενικά, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐπὶ Μεθοδίου παγιώθηκε ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 14ῃ Ἰουνίου τοῦ 846.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Γορτύνης Κρήτης

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, ἀφοῦ πέρασε τὴν ζωὴ του ὄσια καὶ ἀσκητικά, χειροτονήθηκε στὸ 680 ἔτος τῆς ζωῆς του ἐπίσκοπος Γορτύνης στὴν Κρήτη. Ἀφοῦ κυβέρνησε τὸ ποίμνιό του 25 χρόνια, παρουσιάστηκε στὸν ἡγεμόνα Ἀγριανὸ τὸ ἔτος 299, στὰ χρόνια τῶν Βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, καὶ ἐπειδὴ μὲ θάρρος κήρυξε τὸν Χριστό, ῥίχτηκε μέσα στὴ φωτιά. Ἀλλὰ ἐνῶ τὰ δεσμὰ κάηκαν καὶ τὰ ξύλα ὅλα τῆς φωτιᾶς ἔγιναν στάχτη, ὁ Ἅγιος ἔμεινε ἐντελῶς ἀβλαβής. Τότε ἀφέθηκε ἐλεύθερος. Ἀργότερα ὁμως, ἐπειδὴ ἐπέστρεφε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ πολλοὺς εἰδωλολάτρες, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Τότε τοῦ ἔβαλαν χαλινάρι στὸ στόμα καὶ τὸν φόρτωσαν ἐπάνω σὲ ἄμαξα, ἐπειδὴ ἦταν 93 χρονῶν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βαδίσει. Ὄταν ἔφτασαν σὲ μία τοποθεσία ποὺ ὀνομαζόταν Ἰάξο, τὰ βόδια σταμάτησαν μόνον τους καὶ ἐκεῖ ὁ ἅγιος Ἱεράρχης καὶ ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου, ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ἡ Ὁσία Ἰουλίττα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ὁσιος Νήφων ὁ Ἀθωνίτης

Ὁ Ὁσιος αὐτὸς ἦταν γιὸς Ἱερέα καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Λουκόβη τοῦ Ἀργυροκάστρου. Νεαρὸς στὴν ἡλικία, εἰσηλθε στὴ Μονὴ τοῦ Μεσοποτάμου, ὅπου ἐκπαιδεύτηκε καὶ χειροτονήθηκε ἱερέας. Ἐπειτα ἀναχώρησε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου στὰ ὄρια τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἀφοῦ ἄλλαξε ἀρκετὰ κελιά, κατέληξε στὰ Βουλευτήρια καὶ ἐκεῖ ἀσκήτευε περὶ τὸ 1330. Κατόπιν πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ Μεταμόρφωση, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐρχόταν πολλοὶ μοναχοί, ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο καὶ πῆγε σὰν ὑποτακτικὸς στὸν Ὁσιο Μάξιμο τὸν Καυσοκαλυβίτη. Μετὰ ἀπὸ μικρὸ χρονικὰ διάστημα καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γέροντά του, ἐγκαταστάθηκε σὲ σπηλιὰ κοντὰ στὰ Καυσοκαλύβια, ὅπου μὲ αὐστηρὴ ἀσκήση πέρασε τὸ ὑπόλοιπό τῆς ζωῆς του. Ἐζήσε συνολικὰ 96 χρόνια.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 15

- Ὁ Προφήτης Ἀμώς
- Ὁ Ἅγιος Δουλᾶς
- Οἱ Ἅγιοι Φουρτουναῖος, Ἀχαϊκὸς καὶ Στεφανᾶς οἱ Ἀπόστολοι
- Ὁ Ὁσιος Ὁρτίσιος
- Ὁ Ὁσιος Ἰερώνυμος
- Ὁ Ἅγιος Ἀνγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος καὶ Μόνικα ἡ εὐσεβεστάτη μητέρα του
- Ἡ Ἁγία Γραῦς
- Ὁ Ἅγιος Νερσής
- Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πέραν ἐν τοῖς Μαρανακίου
- Ὁ Ἅγιος Ἰωνᾶς τῆς Μονῆς Πεσόνα (Ρῶσος)

Ὁ Προφήτης Ἀμώς

Ὁ Ἀμώς γεννήθηκε στὸ χωριὸ Θεκουὲ τῆς γῆς τοῦ Ἰούδα. Ἦταν βοσκὸς προβάτων, ἀλλὰ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἀνέδειξε τὸν Ἀμώς προφήτη. Προφήτευσε 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, τότε πὺ βασιλιὰς τοῦ Ἰούδα ἦταν ὁ Ὀζίας καὶ τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Ἰεροθοάμ, γιὸς τοῦ Ἰωᾶς. Στὶς προφητεῖες του χρησιμοποιεῖ σκληρὴ γλῶσσα καὶ ἐλέγχει αὐστηρὰ τὸν ἀποστάτη λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Νὰ τί λέει ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἀμώς, στὸ λαὸ πὺ γνωρίζει, ἀλλὰ καταφρονεῖ τὸ Νόμο Του: «Πλὴν ὑμᾶς ἔγνω ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἐκδικήσω ἐφ' ὑμᾶς πάσας τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν». Γνωρίζετε καλά, ὅτι ἐγὼ σας ἐξέλεξα σὰν λαὸ μου ἀπὸ ὅλες τις φυλές τῆς γῆς καὶ ἀπολαύσατε ἀπὸ μένα πολλὰ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθά. Ἐπειδὴ, ὅμως, σεῖς καταφρονήσατε τὸ Νόμο μου καὶ ἁμαρτήσατε, γι' αὐτὸ θὰ σᾶς τιμωρήσω γιὰ ὅλες τις ἁμαρτίες σας, περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὰ ἄλλα ἔθνη. Ἄς προσέξει, λοιπὸν, καὶ σήμερα κάθε χριστιανός, πὺ ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ γνωρίσει τὸ Νόμο Του, νὰ διαχειρίζεται αὐτὸν μὲ ἱερὴ προσήλωσι καὶ αὐταπάρησι. (Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι, ὁ προφήτης Ἀμώς ἦταν πατέρας τοῦ προφήτη Ἡσαΐα).

Ὁ Ἅγιος Δουλᾶς

Καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Πραιτωριάδας στὴν Κιλικία, πὺ ὀνομαζόταν Ζεφύρι. Διακρινόταν γιὰ τὰ φιλανθρωπικά του ἔργα, τὸ ζῆλο του γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὴν συνεχή προσπάθειά του νὰ φωτίζει ψυχές στὸ δρόμο τῆς ἀληθινῆς σωτηρίας. Καταγγέλλθηκε λοιπὸν γι' αὐτὸ στὸν ἑπαρχο Μάξιμο καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμψουν τὸ χριστιανικὸ του φρόνημα, τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἐχυσαν καυτὸ λάδι στὸ κεφάλι του, ἔβαλαν πυρακτωμένα σίδερα στὴ ράχη του, συνέτριψαν τὰ μέλη του, χωρὶς ὅμως νὰ πετύχουν μ' αὐτὰ τὴν παραμικρὴ ὑποχώρησι τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἡρωισμοῦ του. Κατόπιν ὁ ἑπαρχος μὲ ὠμὸ τρόπο ξέσχισε τὴν κοιλιὰ του, ἀπὸ τὴν ὁποία χύθηκαν τὰ σπλάγχνα του. Ἔτσι μισοπεθαμένο, τὸν ἀνάγκασαν νὰ τρέχει γύρω

στά 20 μίλια, με αποτέλεσμα ο Άγιος να πέσει νεκρός και η άγία του ψυχή να πετάξει στις σκηνές των δικαίων, νικήτρια της ειδωλολατρικής αυθαιρεσίας και τυραννίας.

Οί Άγιοι Φουρτουνάτος, Αχαϊκός και Στεφανᾶς οί Απόστολοι

Και οί τρεῖς ἦταν συνεργάτες τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού με ὅλη τους τήν ψυχή βοηθοῦσαν γιά τήν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Αναφέρει καί τους τρεῖς ὁ Παῦλος, στήν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του (ιστ΄ 17). Ὅτι δηλαδή πῆγαν πρὸς αὐτόν στήν Ἔφεσο, ἀπὸ τήν Κόρινθο, καί ἀνακούφισαν τὸ πνεῦμα του με τήν παρουσία τους καί με τήν βοήθεια πού τοῦ προσέφεραν γιά τους ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Γι΄ αὐτὸ συνιστᾷ στους χριστιανούς τῆς Κορίνθου νὰ τους τιμοῦν. Ἰδιαίτερα γιά τὸ σπίτι τοῦ Στεφανᾶ λέει ὅτι ὑπῆρξε ὁ πρῶτος χριστιανικὸς οἶκος τῆς ἐπαρχίας Αχαΐας, πού ὑπαγόταν τότε καί ἡ Κόρινθος. Τήν οἰκογένεια τοῦ Στεφανᾶ βάπτισε ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, καί μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὅλα της τὰ μέλη ἀφοσιώθηκαν στήν ὑπηρεσία τῶν ἀγίων. Ὁ Φουρτουνάτος εἶναι ἴσως τὸ λατινικὸ ὄνομα τοῦ Τυχικοῦ, πού οί Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρουν ὅτι καταγόταν ἀπὸ τήν Ἀσία καί συνόδευε τὸν Παῦλο, μαζί με ἄλλους, ὅποτε ἐπέστρεψε ἀπὸ τήν κυρίως Ἑλλάδα διὰ τῆς Μακεδονίας (Πραξ. Κ΄ 4).

Ὁ Ὅσιος Ὁρτίσιος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπὸ τους διάσημους ἀσκητὲς τῆς ἐρήμου καί ἀποφθέγματά του σῶζονται στὸν «Παράδεισο τῶν Πατέρων» τοῦ Παλλαδίου. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἱερώνυμος

Γεννήθηκε τὸ 345 στὸ χωριὸ Στριδώνι τῆς Δαλματίας ἀπὸ γονεῖς ἐνάρετους χριστιανούς, οἱ ὅποιοι γιά νὰ τὸν μορφώσουν καλύτερα, τὸν ἔστειλαν στὴ Ρώμη. Ἐκεῖ βαπτίστηκε, ἀλλὰ καί ἐκεῖ ἔπεσε στὴ διαφθορά. Μετὰ τήν Ρώμη ἐπισκέφθηκε τήν Γαλλία. Ἐπειτα ἐπέστρεψε στήν Ἰταλία καί ἀπὸ ἐκεῖ πέρασε στήν Ἀνατολή καί ἔφθασε τὸ 373 στήν Ἀντιόχεια γιά νὰ συνεχίσει τίς σπουδές του. Ἀφοῦ βέβαια γρήγορα συνῆλθε ἀπὸ τίς νεανικές του παρεκτροπές, ἀποσύρθηκε στήν ἔρημο τῆς Χαλκίδας (στὴ Συρία) καί ζοῦσε ἀσκητικὴ ζωή. Ἀηδισμένος ὅμως ἀπὸ τους ἐκεῖ ὑποκριτὲς μοναχοὺς ἐπέστρεψε στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου γνωρίστηκε με τὸν Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνὸ καί τὸν Γρηγόριο Νύσσης καί ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέστρεψε στὴ Ρώμη, πολὺ ἐκτιμώμενος γιά τήν πολυμαθειά του. Ἀλλ΄ οἱ σχέσεις του με μία πλούσια, ἀλλ΄ εὐσεβὴ χήρα, τὴν Πάουλα, καί τίς θυγατέρες της, σκανδάλισε τήν Ρωμαϊκὴ κοινωνία καί ἀναγκάσθηκε νὰ φύγει με τήν συνοδεία αὐτῶν ἀπὸ τήν Ρώμη καί νὰ πάει διὰ τῆς Ἀντιοχείας στὰ Ἱεροσόλυμα καί ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Βηθλεέμ, ὅπου ἔκτισαν δυὸ Μονές, μία ἀνδρική καί μία γυναικεία, στίς ὁποῖες καί διέμεναν. Καί ἡ μὲν Πάουλα πέθανε στὴ Βηθλεέμ τὸ 404 καί λύπησε πολὺ τὸν Ἱερώνυμο, αὐτὸς δὲ τὸ 420. Ἀργότερα τὸ ἱερό του λείψανο μετακομίστηκε στὴ Ρώμη καί ἐναποτέθηκε στὸν Ναὸ τῆς S. Maria Maggiore. Ἀκολουθία του, ποίημα Νήφωνος Ἀγιορείτου, ἐκδόθηκε στήν Ἀθήνα τὸ 1925.

Ὁ Ἅγιος Ἀύγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος καὶ Μόνικα ἡ εὐσεβεστάτη μητέρα του

Γεννήθηκε στὴν Ταγάστη τῆς Νουμηδίας στὴν Ἀφρική, τὸ ἔτος 354, ἀπὸ μητέρα χριστιανή, τὴν Μόνικα, καὶ πατέρα εἰδωλολάτρη, τὸν Πατρίκιο. Τὶς πρῶτες του σπουδὲς ἔκανε στὴν ἴδια του τὴν πατρίδα καὶ κατόπιν ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὰ Μάδαυρα καὶ γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς στὴν Καρχηδόνα. Σὰν φοιτητὴς ἔζησε ζωὴ ἔκλυτη, μάλιστα ἀπέκτησε καὶ ἓναν ἐξώγαμο γιό. Στὴν Ἀφρική προσῆλθε στὸ Μανιχαϊσμό, ἀλλ' ὅταν ἀργότερα ἦλθε στὸ Μιλάνο, οἱ θερμὲς προσευχὲς τῆς μητέρας του Μόνικας, ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ τὰ φλογερὰ κηρύγματα τοῦ Ἀμβροσίου Μεδιολάνων, τράβηξαν τὸν Ἀύγουστινο στὸν χριστιανισμό καὶ βαπτίστηκε μαζὶ μὲ τὸ 15χρονο γιό του Ἀδεοδάτη. Ἀπὸ τὸ Μιλάνο ἐπανῆλθε στὴν Ἀφρική καὶ μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του πῆγε στὴ Ρώμη. Ὅταν δὲ τὸ 391 ἐπισκέφθηκε κάποιους φίλους του στὴν Ἰππῶνα (στὰ παράλια τῆς Νουμηδίας), χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο τῆς πόλης Βαλέριο πρεσβύτερος (395), ἔπειτα βοηθὸς ἐπίσκοπος, καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βαλερίου τὸν διαδέχτηκε στὸ θρόνο Ἰππῶνος (396). Γιὰ 34 ὀλόκληρα χρόνια, ποιίμανε ἄριστα τὸ ποιμνίό του καὶ πέθανε στὶς 28 Αὐγούστου 430 σὲ ἡλικία 76 χρονῶν. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου συνέταξε ὁ Ἀγιορείτης Ἰάκωβος, πού ἐκδόθηκε στὴ Σμύρνη τὸ 1861 καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Δανιηλίδης, πού ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1914.

Ἡ Ἁγία Γραῦς

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νερσῆς

Τὸ ὄνομα τοῦ Μάρτυρα αὐτοῦ δὲν συναντᾶμε πουθενὰ στοὺς Συναξαριστές. Ἴσως νὰ λέγεται Ναρσῆς.

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πέραν ἐν τοῖς Μαρανακίου

Ὁ Ἅγιος Ἰωνᾶς τῆς Μονῆς Πεσόνας (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν Σαλός.

Ἀγιολόγιον - Ἰούνιος 16

- Ὁ Ἅγιος Τύχων ὁ Θαυματουργὸς ἐπίσκοπος
- Ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος
- Οἱ Ἅγιοι Πέντε Μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδεῖα
- Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου
- Σύναξη τῆς Θεοτόκου «ἐν Διακοναῖς»
- Ὁ Ἅγιος Μνημόνιος ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Ἐλαππας

Ὁ Ἅγιος Τύχων ὁ Θαυματουργὸς ἐπίσκοπος

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου (400 μ.Χ.). Οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ καὶ ὅταν μεγάλωσε ὁ Τύχων διακρίθηκε γιὰ τὸ ζῆλο του στὴ μελέτη τῶν Γραφῶν. Ὁ ἐπίσκοπος (Ἀμαθοῦντος Κύπρου) Μνημόνιος τὸν χειροτόνησε διάκονο. Ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ θέρμη τοῦ θείου κηρύγματός του ἀνέδειξαν τὸν Τύχωνα διάδοχο τοῦ Μνημονίου. Σὰν ἐπίσκοπος ἐπιδόθηκε σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα, καὶ μὲ τὸ κήρυγμά του ἔφερε στὴ χριστιανικὴ πίστη πολλοὺς εἰδωλολάτρεις, «κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρόρησίας ἀκωλύτως». Δηλαδή, κήρυττε σ' αὐτοὺς τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πὺ θὰ κληρονομήσουν αὐτοὶ πὺ πιστεύουν ἔμπρακτα στὸ Μεσσία Ἰησοῦ, καὶ δίδασκε σ' αὐτοὺς τὶς ἀλήθειες γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μὲ ἀφοβὴ παρόρησία καὶ θάρρος, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο. Μάλιστα, ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Τύχωνα καὶ θαυματουργικὴ δύναμη. Ἔτσι, διδάσκοντας καὶ θαυματουργώντας, σημείωσε μεγάλη ἀποστολικὴ δράση. Ἀποδήμησε στὸν Κύριο, ἀγωνιζόμενος μέχρι τέλους.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν κρέμασαν ἀνάποδα, ἔδεσαν στὰ χέρια του ὀγκόλιθους, καὶ κατόπιν τὸν ἄφησαν νὰ αἰωρεῖται στὸ κενό.

Οἱ Ἅγιοι Πέντε Μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδεῖα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου

Τὸ λείψανό του κατατέθηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «ἐν τῷ Δευτέρῳ» στὸ Βυζάντιο.

Σύναξη τῆς Θεοτόκου «ἐν Διακοναῖς»

Τὸ γεγονός κατὰ τὸν Συναξαριστὴ Delehaye «πέραν ἐν Εὐδοκιαναῖς».

Ὁ Ἅγιος Μνημόνιος ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος Κύπρου

Αὐτὸς χειροτόνησε διάκονο τὸν Ἅγιο Τύχωνα (βλέπε 16-6 στὴν ἀρχή). Ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του δὲν ἔχουμε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι γίνεται ἀναφορὰ σ' αὐτὸν στὴ βιογραφία τοῦ Ἁγίου Τύχωνος.

Ὁ Ἅγιος Ἑλαππας

Ὁ ἅγιος Ἑλαππας ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 17

- Οί Άγιοι Μανουήλ, Σαβέλ και Ισμαήλ
- Ο Άγιος Ίσαυρος και οί σὺν αὐτῶ Βασίλειος, Ἰννοκέντιος, Ἑρμείας, Φιλήκας και Περεγρίνος
- Ο Ὅσιος Ὑπάτιος ὁ ἐν Ρουφινιαναῖς
- Ο Άγιος Φιλονείδης Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Κουρίου
- Ο Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ ἀναχωρητής
- Ο Ὅσιος Πιῶρ
- Ο Άγιος Αἰβάν (Πρωτομάρτυς Βρεταννίας)

Οί Άγιοι Μανουήλ, Σαβέλ και Ισμαήλ

Ἦταν και οί τρεῖς ἀδέλφια ἀπό τήν Περσία (ὁ πατέρας τους ἦταν πυρολάτρης, ἐνῶ ἡ μητέρα τους χριστιανή και τούς μετέδωσε τή χριστιανική ἀγωγή, ἐνῶ τή χριστιανική μόρφωση κάποιος εὐλαβῆς ἱερέας ὀνόματι Εὐνικός), και εἶχαν ἔλθει στήν Κωνσταντινούπολη γιά κάποια ἀποστολή. Κατά τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τους, συνέβη νὰ δοῦν στή Χαλκηδόνα τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανό, πού θυσίαζε στὰ εἰδῶλα ἐν μέσῳ πομπῆς. Τὸ θέαμα αὐτὸ τούς λύπησε πολὺ και ἐξέφρασαν τήν δυσαρέσκειά τους γιά τὸ κράτος, πού ὁ ἡγέτης του γινόταν ἐνοχος τέτοιας ἀσέβειας. Κάποιοι καταδότες ὅμως, πού τούς ἄκουσαν, τούς κατάγγειλαν στὸν Ἰουλιανό. Αὐτὸς διέταξε ἀμέσως οί τρεῖς Πέρσες ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἀλλὰ και αὐτοὶ με τήν σειρὰ τούς ἀποκρίθηκαν, ὅτι τούς ἑαυτούς τους πρὸ πολλοῦ εἶχαν ἀρνηθεῖ, και γιά τὸν Ἰησοῦ στὸν ὁποῖο εἶχαν παραδομένη τήν ψυχὴ τους, ἦταν ἔτοιμοι νὰ χύσουν γι' Αὐτὸν τὸ αἷμα τους. Τότε ἄρχισε ὁ βασανισμὸς τους. Διαπέρασαν τούς ἀστραγάλους τους με μυτερὸ ἀντικείμενο, και ἔκαψαν τὶς μασχάλες τους με ἀναμμένες λαμπάδες. Κατόπιν τούς ἀποκεφάλισαν. Ἀλλ' ἡ θεία δίκη δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει. Ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ Ἰουλιανὸς ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν, σὲ κάποια μάχη, πληρώνοντας γιά τὶς ἁμαρτίες του, ἔπεσε νεκρὸς στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του.

Ὁ Άγιος Ίσαυρος και οί σὺν αὐτῶ Βασίλειος, Ἰννοκέντιος, Ἑρμείας, Φιλήκας και Περεγρίνος

Ὅλοι ἀγωνίστηκαν γιά τὸ Χριστὸ στήν Ἀπολλωνία, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Νουμεριανὸς (283-284 μ. Χ.). Οί τρεῖς πρῶτοι ἦταν Ἀθηναῖοι και ἀσπάσθηκαν τήν χριστιανική πίστη πού με τόση θερμότητα εἶχε κηρύξει ὁ Ἄπ. Παῦλος στοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους. Ἀφοῦ συνδέθηκαν ἀδελφικὰ ἐν Χριστῶ και με τούς ἄλλους τρεῖς, ὅλοι μαζί ἦταν πρότυπο ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, δείχνοντας ἔτσι τήν μεγάλη ἀγάπη τους σ' Αὐτόν. Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε πὼς θέλει νὰ τὸν ἀγαποῦν αὐτοὶ πού τὸν ἀκολουθοῦν: «Ἐὰν ἀγαπᾶτε με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε». Δηλαδή, ἂν με ἀγαπᾶτε, τηρεῖστε τὶς ἐντολές μου και δεῖξτε ἔτσι ὅτι ἡ ἀγάπη σας γιά μένα εἶναι

ἀληθινή καὶ εἰλικρινής. Ἡ ζωὴ, λοιπόν, τῶν ἕξι ἀδελφικῶν φίλων, καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Τριπόντιο. Αὐτὸς μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε νὰ τοὺς κάνει νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα. Μάταια, ὅμως. Αὐτοὶ ὁμολόγησαν Χριστὸν ἐσταυρωμένον. Τότε τοὺς ὑπέβαλε σὲ μία σειρὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἀλλὰ μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἀπὸ αὐτὰ καὶ κατόρθωσαν νὰ φέρουν πολλοὺς στὴ χριστιανικὴ πίστη. Τελικὰ τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Ὑπάτιος ὁ ἐν Ρουφινιαναῖς

Αὐτὸς ὑπῆρξε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου (395-480) καὶ γεννήθηκε στὴ Φρυγία. Δεκαοκτῶ χρονῶν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ πῆγε στὴ Θράκη, ὅπου ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀσκήτεψε σὲ κάποιο κοινόβιο. Ἀπὸ τὴν Θράκη, μὲ ἄδεια τοῦ ἡγουμένου του πῆγε στὴ Χαλκηδόνα μὲ συνοδεία δυὸ ἄλλων μοναχῶν καὶ ἐκεῖ βρῆκε τὴν Μονὴ τοῦ Ρουφίνου ἀκατοίκητη, ἔρημη καὶ ἄγρια. Τότε ὁ Ὑπάτιος, μαζὶ μὲ τοὺς συνοδίτες του, τὴν καθάρισε ἀπὸ τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια, ποὺ εἶχαν φυτρώσει ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ τὴν ἔκανε κατοικήσιμη. Διότι ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ κτίτορα τῆς Μονῆς Ρουφίνου, ὁ ὁποῖος καὶ τάφηκε σ' αὐτὴ, οἱ μοναχοὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὴ καὶ ἔτσι ἐρημώθηκε. Στὴ Μονὴ αὐτὴ ὁ Ὑπάτιος, μαζὶ μὲ ἄλλους μοναχοὺς, πέρασε ἀρκετὰ χρόνια, ἐργαζόμενος καὶ τρεφόμενος ἀπὸ τὸ ἐργόχειρό του. Ἀλλὰ κατόπιν ἔφυγε καὶ πῆγε πάλι στὸ προηγούμενο κοινόβιό του στὴ Θράκη. Ὅμως, οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς Ρουφίνου, ἦλθαν τὸν ζήτησαν καὶ τελικὰ τὸν πῆραν στὴ Μονὴ τους σὰν ἡγούμενο. Ἔτσι, ἀφοῦ ἔζησε μὲ ὁσιότητα καὶ ἔκανε ἀρκετὰ θαύματα ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα. (Περὶ τῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, καὶ τὴν 29ῆ Μαΐου).

Ὁ Ἅγιος Φιλονείδης Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Κουρίου

Ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ ἦταν ἐπίσκοπος Κουρίου, πόλη τῆς νότιας Κύπρου. Γιὰ τὸν ἀποστολικὸ του ζῆλο συνελήφθη μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους χριστιανοὺς καὶ ρίχτηκε στὴ φυλακὴ. Ὅταν οἱ τρεῖς συγκρατούμενοί του - Ἀριστοκλῆς, Δημητριανὸς καὶ Ἀθανάσιος (+ 23 Ἰουνίου) - πέθαναν μαρτυρικά, νέο διάταγμα τοῦ βασιλιᾶ, προέτρεπε τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ ἀτιμάζουν παρὰ φύσιν τὰ σώματα τῶν χριστιανῶν. Τότε ὁ Φιλονείδης γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν βέβαιη ἀτίμωση, ἔδεσε τὸ κεφάλι του, κάλυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ῥοῦχο του καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ μέρος ὑψηλό. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμα τὸ σῶμα του φτάσει κάτω στὴ γῆ, ἡ ψυχὴ του πέταξε στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ εἰδωλολάτρεις, ὅταν βρῆκαν τὸ σῶμα του νεκρὸ, τὸ ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα σάκκο καὶ τὸ πέταξαν στὴ θάλασσα. Ὅποτε τὸ βρῆκαν στὴν παραλία οἱ πιστοί, τὸ παρέλαβαν καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμές. Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συνέγραψε ὁ ἐπίσκοπος Ἀρίστων.

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ ἀναχωρητής

Υπῆρξε διάσημος γιὰ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη του. Γιὰ νὰ ἀποφεύγει τοὺς ἐπαίνους τοῦ κόσμου, ἀποσυρόταν μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ προσευχόταν καὶ ἔψαλλε. Μὲ τέτοιο πνεῦμα ἀρετῆς, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Γι' αὐτὸν γράφει ὁ Εὐεργετινός.

Ὁ Ὅσιος Πιῶρ

Ἡ βιογραφία του βρίσκεται στὸ Λαυσαϊκό. Ἦταν ἀσκητὴς Αἰγύπτιος, ὁ ὁποῖος ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴν ἔρημο καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ δεῖ ποτὲ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς του. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ ἀδελφή του, γερόντισσα πιά, ἔμαθε πὼς ζεῖ καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν δεῖ μὲ τὴν μεσιτεία τῶν πατέρων τῆς Σκήτης. Τότε ὁ ἀββᾶς Πιῶρ, πῆγε στὸ σπίτι της, στάθηκε στὴν πόρτα, χωρὶς νὰ μπεῖ μέσα στὸ σπίτι καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια του, συνομίλησαν μὲ τὴν ἀδελφή του. Καὶ χωρὶς νὰ τὴν δεῖ καθόλου, ἔφυγε πάλι στὴν ἔρημο, ὅπου ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Αἰβάν (Πρωτομάρτυς Βρετανίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 18

- Ὁ Ἅγιος Λεόντιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ὑπάτιος (ἢ Ὑπατος) καὶ Θεόδουλος
- Ὁ Ἅγιος Αἰθέριος
- Ὁ Ὅσιος Ἐρασμος
- Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Κύπρο
- Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ὁ ποιμένας τοῦ κειμένου πέραν τῆς Πόλεως
- Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ὁ Ἀθωνίτης ὁ Μυροβλήτης
- Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ
- Οἱ Ἅγιοι δέκα ὀκτῶ Μάρτυρες

Ὁ Ἅγιος Λεόντιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ὑπάτιος (ἢ Ὑπατος) καὶ Θεόδουλος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν ἐπὶ αὐτοκράτορας Οὐεσπασιανοῦ (70 μ.Χ.). Ὁ Λεόντιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶχε χαρακτηριστικὴ ῥωμαλεότητα καὶ μεγαλοπρεπὲς παράστημα. Κατατάχθηκε στὸ στρατὸ καὶ στὶς μάχες ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα καὶ ἀνδρεία. Ἔτσι, προβιβάσθηκε σὲ ὑψηλὰ στρατιωτικὰ ἀξιώματα. Ὅμως κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας του ὁ Λεόντιος διατηροῦσε πολλὴ μετριοφροσύνη καὶ τιμιότητα. Ἔτσι, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔπεσε στὴν καρδιά του ὅπως τὸ μέρος τοῦ σπόρου «εἰς τὴν γῆν ἀγαθὴν», τὸ ὁποῖο «φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα». Ἔπεσε, δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά τοῦ Λεοντίου, ὅπως πέφτει ὁ σπόρος στὴ μαλακὴ καὶ εὐφορὴ γῆ καί, ὅταν φύτρωσε, ἔκανε καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ὁ σπόρος. Πράγματι, ἀφοῦ ὁ Λεόντιος πίστεψε στὸ Χριστό, ἀφθονες ἦταν οἱ φιλανθρωπίες του, καὶ μάλιστα φανερὰ μέσα στὸ στράτευμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔφερε στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ δυὸ συναδέλφους του, τὸν Ὑπάτιο καὶ τὸν Θεόδουλο. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἀφρικανὸς ἡγεμόνας Ἀδριανός, θέλησε νὰ τοὺς ἀναγκάσει νὰ ἀλλαξοπιστήσουν. Εἶδε, ὅμως, ὅτι δὲν μπορούσε. Τότε, τοὺς μὲν Ὑπάτιο καὶ Θεόδουλο ἀποκεφάλισε, τὸν δὲ Λεόντιο μαστίγωσε μέχρι θανάτου. Ἔτσι, μὲ τὸ τίμιο αἷμα τοὺς σφράγισαν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸ Χριστό.

Ὁ Ἅγιος Αἰθέριος

Ἀνήκει καὶ αὐτὸς στὴν ἀτέλειωτη καὶ ἔνδοξη φάλαγγα τῶν μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ θεία χάρις τὸν ἔκανε ἀπὸ τὴν γῆ ἀκόμα, πολίτη τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ διάνοια καὶ ἡ καρδιά του ἦταν ἐλεύθερες ἀπὸ κάθε παχυλότητα, γεμάτες πνευματικότητα. Νεκρὸς ἀπέναντι στὸν κόσμον, δηλαδὴ στὴν ἁμαρτία, ζοῦσε μόνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀλλὰ στὸ διωγμὸ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὁ Αἰθέριος συνελήφθη. Οὔτε οἱ ἀπειλὲς ὅμως, οὔτε οἱ ὑποσχέσεις, οὔτε οἱ ῥαβδισμοί, οὔτε οἱ μαστιγώσεις, οὔτε οἱ ἀνοιγμένες πληγὲς μὲ τὰ αἷματα ποὺ ἔτρεχαν, στάθηκαν ἰκανὲς νὰ κάμψουν τὴν πίστη τοῦ Αἰθέρου. Πιστὸς μέχρι θανάτου ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ ἀγαλλίαση τοῦ Παραδείσου.

Ὁ Ὅσιος Ἐρασμος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Κύπρο

Μαρτύρησαν ἀφοῦ τοὺς ἔκαψαν τὰ πόδια.

Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ὁ ποιμένας τοῦ κειμένου πέραν τῆς Πόλεως

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ὁ Ἀθωνίτης ὁ Μυροβλήτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου. Ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ κατοίκησε στὸ Ἱερὸ κοινόβιον τῆς Μονῆς Διονυσίου καὶ γιὰ 60 ὀλόκληρα χρόνια δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Ἔτσι ἀξιώθηκε τοῦ διορατικοῦ καὶ προφητικοῦ χαρίσματος. Μετὰ τὸν θάνατό του, τὰ ἱερά του λείψανα ἀνεβλήσαν Μύρο, ὅπως ἱστορεῖ ὁ ἱερός Μαλαξὸς (1580) ὁ πρωτόπαπας Ναυπλίου. Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ἔζησε περὶ τὸ 1530 καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ

Πλησίον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν τῷ Φόρῳ.

Οἱ Ἅγιοι δέκα ὀκτὼ Μάρτυρες

Αγιολόγιον - Ιούνιος 19

- Ο Άγιος Ιούδας ο Απόστολος
 - Ο Άγιος Ζώσιμος
 - Ο Όσιος Ζήνων
 - Ο Όσιος Παΐσιος ο Μέγας και Θεοφόρος
 - Ο Άγιος Ασύγκριτος ο Τερομάρτυρας
 - Ο Όσιος Βαρλαάμ ο Βάζσκυ, Ρώσος (+ 1462)
-

Ο Άγιος Ιούδας ο Απόστολος

Τὰ βιογραφικά του στοιχεῖα εἶναι κάπως συγκεχυμένα, διότι συγχέονται μ' αὐτὰ τοῦ Ἀποστόλου Θαδδαίου πού ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 21η Αὐγούστου. Ὁ μὲν Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει ὅτι, ὁ Ιούδας αὐτὸς ἦταν ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου (ὁ Ιούδας καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦταν παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ ἄλλο γάμο). Ὁ Ιούδας λοιπόν, κατὰ τὴν παράδοση, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μεσοποταμία, ἐπισκέφθηκε τὴν Ἐδεσσα καὶ στὴν πόλη Ἀραράτ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐκτέλεσαν διὰ τοξευμοῦ. Ἐπίσης, ὁ Σ. Εὐστρατιάδης, ἀναφέρει ὅτι στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα 78 φ. 2156 φέρεται κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ἡ μνήμη ἄλλου ἁγίου Ἀποστόλου Ἰούδα τοῦ Ζηλωτοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ περιήρχετο σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά καὶ δίδασκε τὸ σωτήριο μῆνυμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔφερε πλῆθος λαοῦ σὲ μετάνοια ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ Μιχαὴλ Γαλανὸς στοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων», ἀναφέρει γιὰ τὸν Ἀπόστολο Ἰούδα ὅτι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, γιὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, πού ἦταν καὶ αὐτὸς Ἀπόστολος. Βέβαια, δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὸν Ιούδα τὸν Ἰσκαριώτη. Ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας ἔφερε καὶ τὴν προσωνυμία Θαδδαῖος ἢ Λεββαῖος. Ἡ ζωὴ του κοντὰ στὸ Χριστὸ ἦταν παρόμοια μὲ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων. Μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἀφοῦ ἐργάστηκε γιὰ λίγο στὴν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μεσοποταμία ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς κινδύνους. Ἀλλὰ ὁ Ιούδας, ἄξιος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, γεμάτος ἀνταπάρνηση, μαρτύρησε τελικὰ στὴν Ἐδεσσα. Στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἔχουμε καὶ μία Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰούδα, πού εἶναι σύντομη, ἀλλὰ γεμάτη μηνύματα ἀληθινῆς ζωῆς. Νὰ τί συμβουλεύει στοὺς χριστιανούς, πού ζοῦν μέσα στὸ διεφθαρμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κόσμος: «Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, τῇ ἀγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, προσευχόμενοι, ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον». Σεῖς, ὅμως, ἀγαπητοί, ἀντίθετά μὲ τὸ διεφθαρμένο κόσμος, νὰ οἰκοδομεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας πάνω στὸ θεμέλιο τῆς ἀγιώτατης πίστεώς σας μὲ τὴν προσευχὴ, πού θὰ κάνετε μὲ τὴν ἔμπνευση τοῦ ἁγίου Πνεύματος, φυλάξτε καὶ διατηρεῖστε τοὺς ἑαυτοὺς σας στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, περιμένοντας μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ πετύχουμε τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ο Άγιος Ζώσιμος

Ανήκε στις στρατιωτικές τάξεις (καταγόταν από την Απολλωνιάδα τῆς Σωζοπόλεως), ὅταν βασιλιάς τῆς Ρώμης ἦταν ὁ Τραιανός. Δέχτηκε τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία, βαπτίστηκε καὶ ἔγινε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔνθερους χριστιανούς. Ἀλλ' ὁ ἑπαρχὸς στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας Δομιτιανός, σκληρὸς πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας, διέταξε τὸ θάνατό του, ἀφοῦ εἶδε ὅτι καμία ἀπειλὴ δὲν ἴσχυσε στὸ νὰ τὸν σύρει καὶ πάλι στὴ λατρεία τῶν εἰδώλων. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔδειραν καὶ τοῦ ἔσχισαν τὶς πλευρές, ποὺ κατόπιν ἔκαψαν μὲ σίδερο πυρακτωμένο. Ὅταν ὅμως καὶ αὐτὰ δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα, τότε τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ἀθάνατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ζήνων

Ὁ Ὅσιος αὐτός, ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον καὶ ἔγινε μαθητὴς τοῦ μεγάλου γέροντος Σιλουανοῦ. Γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ του ὑπακοή καὶ ἄκρα ἀσκησι καὶ ἀκτημοσύνη του, ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ θαυματοουργεῖ, καὶ ἔδωξε πολλὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι, μὲ ἀσκησι καὶ ἀγῶνες ἀφοῦ πέρασε τὴν ζωὴ του, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 62 χρόνων.

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας καὶ θεοφόρος

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ γεννήθηκε τὸ ἔτος 300 μ.Χ. ἀπὸ γονεῖς πολὺ πλούσιους, ἀλλὰ καὶ εὐσεβεῖς. Ἦταν ἑπτὰ ἀδελφία καὶ ὁ μικρότερος ἦταν ὁ Παῖσιος. Σὲ μικρὴ ἡλικία ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ ἡ στοργικὴ μητέρα του τὸν ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Σὲ νεαρὴ ἡλικία, ὁ Παῖσιος πῆγε στὴν ἔρημον κοντὰ στὸν διάσημον γιὰ τὴν ἀρετὴ του ἀββᾶ Παμβώ. Μὲ ὁδηγὸ αὐτὸν τὸν ἔμπειρον πνευματικὸν πατέρα, ὁ Παῖσιος ἀπέκτησε πολλὰς θεῖας ἀρετὰς. Ὅταν πέθανε ὁ Παμβώ, ὁ Παῖσιος ἀναχώρησε στὸ δυτικὸ μέρος τῆς ἐρήμου καὶ ἐκεῖ ἔστησε τὴν διαμονή του, ὅπου πλῆθος ἀνθρώπων πῆγαιναν πρὸς αὐτόν, γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ δρόμον τῆς σωτηρίας καὶ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα του λόγια πνευματικὰ καὶ ψυχοφελῆ. Ὅταν ὁ Παῖσιος ἔφτασε σὲ βαθιὰ γεράματα, τὸν παρεκάλεσαν πολλοὶ ἀδελφοί, ν' ἀφήσει τὴν ἔρημον καὶ νὰ κατεβεῖ στὴν κοντινότερη πόλιν, γιὰ νὰ μπορέσουν πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τοὺς ἁγίους λόγους του. Πρᾶγμα ποὺ ἔγινε καὶ ἔτσι δόθηκε σὲ πολλοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας, ἀπὸ τὰ θεόπνευστα λόγια του Παΐσιου. Μαθητὴς τοῦ Ὁσίου ὑπῆρξε καὶ ὁ Ὅσιος Παῦλος. Ἀφοῦ ὠφέλησε πολλοὺς συνανθρώπους του, πέθανε σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν ἔρημον ὅπου ἀσκήτευε. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὁ πατὴρ Ἰσίδωρος, ἀνακόμισε τὰ ἅγια λείψανά του καὶ τὰ μετέφερε στὴν Πισιδία, ὅπου τὰ ἐναπόθεσε στὸ ἐκεῖ Μοναστήρι του.

Ὁ Ἅγιος Ἀσύγκριτος ὁ Ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ μαχαίρι.

Ὁ Ἅγιος Βαρθολαῖμ ὁ Βάζσκυ, Ῥώσος (+ 1462)

Αγιολόγιον - Ίούνιος 20

- Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Πατάρων
- Ἡ κατάθεσις λειψάνων καὶ περιβολαίων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Λουκᾶ, Ἀνδρέου καὶ Θωμᾶ, τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου καὶ τοῦ μάρτυρος Λαζάρου, ἅτινα κατετέθησαν ἐν τῷ Ναῶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων
- Οἱ Ἅγιοι Δύο ἀσκητές
- Ὁ Ὅσιος Κάλλιστος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας
- Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγήτριας
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ θαυματουργός, ὁ Πεντασχινίτης, Κύπριος

Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Πατάρων

Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ἔζησε κατὰ τὸν 6ο αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ἡ σπάνια ἀρετὴ του καὶ ἡ μεγάλη μόρφωση ποὺ τὸν διέκρινε τὸν ἀνέβασαν στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνον τῶν Πατάρων. Σὰν ἐπίσκοπος, ἐπεδίωκε νὰ ἐπιτελεῖ τέλεια τὰ καθήκοντά του. Ὁ φωτιστικὸς λόγος του, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ἅγιο παράδειγμά του, ἔτρεφε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ποιμνίου του. Ἦταν ἀκοίμητος φρουρὸς τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος καὶ ἀποφασισμένος σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ «φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων». Νὰ φυλάττει, δηλαδή, τὶς ἀποφάσεις, ποὺ εἶχαν ὀριστικὰ κριθεῖ σὰν μόνες ὀρθὲς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους. Γι' αὐτὸ καὶ πέτυχε μετὰ ἀπὸ συστηματικὸ ἀγῶνα νὰ περιορίσει σημαντικὰ στὴν ἐπαρχία του τοὺς ὀπαδοὺς τῶν λανθασμένων δοξασιῶν τοῦ Ὠριγένη. Ὅμως, αὐτοὶ οἱ λίγοι ποὺ ἔμειναν, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν, κατάφεραν νὰ βάλουν δικό τους ὑπηρέτη κοντὰ στὸ Μεθόδιο. Καὶ κάποια μέρα ποὺ ὁ ἐπίσκοπος ἀρρώστησε, τὸν σκότωσε μὲ μαχαίρι. Ἀλλὰ ἐνῶ τὸν μαχαίρωνε, ὁ Μεθόδιος ἀκουσε τὸ δολοφόνον νὰ λέει: «ἔτσι σκοτώνουν οἱ Ὠριγενιστές». Τότε μεϊδίασε ἐλαφρὰ καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι του εὐχαριστημένος, παραδίδοντας τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο. Ἦταν ἡ χαρὰ, διότι ἔπεφτε θῦμα τοῦ καθήκοντός του νὰ διαφυλάττει τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης ὅμως, στὸ Ἀγιολόγιό του, ἔχει ἄλλη γνώμη περὶ τῶν βιογραφικῶν στοιχείων τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ καὶ τὴν παραθέτουμε ὡς ἔχει: «Ἦκμασε περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δ' αἰῶνος· κατὰ τὸν Ἱερώνυμον (De Nirill. 83) καὶ τὸν ἱστορικὸν Σωκράτην (Ἐκκλ. Ἱστ. 6,13) ἦν οὐχὶ Πατάρων ἐπίσκοπος, ἀλλὰ Ὀλύμπου τοῦ ἐν Λυκία καὶ εἶτα ἐπίσκοπος Τύρου (τῆς Φοινίκης), κατ' ἄλλην δὲ γνώμην, ἐπίσκοπος Φιλίππων τῆς Μακεδονίας. Ἡ τοιαύτη πλάνη, τοῦ νὰ λέγεται Πατάρων ἐπίσκοπος, προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ περὶ ἀναστάσεως διάλογος αὐτοῦ ἐκτυλίσσεται εἰς τὰ Πάταρα. Ὁ Μεθόδιος ἦν διαπρεπὴς ἀρχιερεὺς καὶ πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἀντίπαλος σφοδρὸς τῶν Ὠριγενιστῶν καὶ ποιητὴς δόκιμος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ περισωθέντος ἔργου αὐτοῦ «Συμπόσιον τῶν δέκα παρθένων ἢ περὶ ἀγνείας». Κατὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμὸν ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Χαλκίδι (τῆς Συρίας).

Ἡ κατάθεσις λειψάνων καὶ περιβολαίων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Λουκᾶ, Ἀνδρέου καὶ Θωμᾶ, τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου καὶ τοῦ μάρτυρος Λαζάρου, ἅτινα κατετέθησαν ἐν τῷ Ναῶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων

Οἱ Ἅγιοι Δύο ἀσκητές

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ στὴν ἔρημο.

Ὁ Ὅσιος Κάλλιστος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἦταν λόγιος ἱερομόναχος Ἀγιορείτης, ποὺ ἀσκήτεψε στὴ Μονὴ Ἰβήρων, καὶ τὸν ὁποῖο ὁ αὐτοκράτορας Ἰωάννης ὁ Κατακουζηνὸς ἀνύψωσε στὸν οἰκουμενικὸ θρόνο τὸ 1350, διάδοχο τοῦ Ἰσιδώρου. Μετὰ τέσσερα χρόνια πατριαρχίας, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθεῖ καὶ ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μάμαντα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Τένεδο. Ἀλλὰ τὸν κάλεσαν γιὰ δευτέρη φορὰ στὸν οἰκουμενικὸ θρόνο (1355-1363) μετὰ τὴν πτώση τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου. Ὅταν ὅμως ἦταν ἀπεσταλμένος στὴν ἡγεμονίδα τῆς Σερβίας Ἐλισάβετ καὶ πῆγε στὶς Φέρρες τῆς Θεσσαλίας, ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ πέθανε ἐκεῖ τὸ 1363.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας

Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1322 καὶ θεῖος του ἦταν ὁ Νεῖλος Καβάσιλας, ποὺ ὑπῆρξε Ἀρχιεπίσκοπος Θεσ/νίκης. Τὸ πατρικὸ ἐπώνυμο τοῦ Νικολάου ἦταν Χαμαετός, κράτησε ὅμως τὸ μητρικὸ ἐπώνυμο Καβάσιλας προφανῶς λόγω τῆς ἰσχυρῆς παρουσίας τοῦ θεῖου του. Σπούδασε στὴ Θεσ/νίκη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη ῥητορικὴ, Θεολογία καὶ φυσικὲς ἐπιστῆμες. Διετέλεσε σύμβουλος τοῦ Κατακουζινοῦ καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, πρέπει νὰ ὑπῆρξε μοναχὸς καὶ ἔμενε στὸ μοναστήρι τῶν Μαγγάνων. Ὁ Ἅγιος ἦταν ὀπαδὸς τοῦ ἀνατολικοῦ μυστικισμοῦ καὶ ἡσυχαστικοῦ πνεύματος, ὅπως τὸ διαμόρφωσε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ὑπῆρξε πληθωρικὸς συγγραφέας θεολογικῶν, λειτουργικῶν καὶ ἐρμηνευτικῶν ἔργων, καθὼς ἐπίσης, πανηγυρικῶν λόγων, ἐπιστολῶν, ἐπιγραμμάτων καὶ κειμένων πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου. Πέθανε λίγο μετὰ τὸ 1391 καὶ ἀγιοποιήθηκε στὶς 19 Ἰουλίου 1983.

Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγήτριας

Ἡ εἰκόνα της βρίσκεται στὴ Μονὴ Ξενοφώντος τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ θαυματουργός, ὁ Πεντασχινίτης, Κύπριος

Βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 21

- Ο Άγιος Ιουλιανός από την Κιλικία
- Ο Άγιος Ιουλιανός ο Αιγύπτιος ἢ Λίβυος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες Βασίλισσα, Κέλσιος, Αναστάσιος, Αντώνιος ὁ Πρεσβύτερος, εἴκοσι δεσμοφύλακες καὶ Ἑπτὰ ἀδελφία
- Ο Άγιος Ἀφροδίσιος
- Ο Άγιος Τερέντιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου
- Ο Άγιος Νικήτας ὁ Νισύριος

Ὁ Άγιος Ἰουλιανός ἀπὸ τὴν Κιλικία

Ἦταν ἀπὸ τὴν Διοκαισάρεια τῆς Κιλικίας. Ὁ πατέρας του ἦταν εἰδωλολάτρης βουλευτής, ἀλλὰ ἡ μητέρα του εἶχε προσχωρήσει στὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνέθρεψε τὸ γιό της Ἰουλιανὸ σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Ἰουλιανὸς ἀγάπησε τόσο πολὺ τὸν ἐσταυρωμένο Κύριο, ὥστε σὲ ἡλικία 18 χρονῶν ὁμολόγησε μὲ πολὺ θάρρος τὴν πίστη του στὸν ἑπαρχο Μαρκιανό, ἐνῶ γνώριζε ὅτι τὸν περιμέναν ἄγρια βασανιστήρια. Πράγματι, μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἑπαρχος, διέταξε καὶ τὸν ἔδειραν ἀνελέητα, καὶ κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴν πιὸ ἄθλια φυλακὴ. Ἐπειτα ὁ Μαρκιανὸς κάλεσε τὴν μητέρα τοῦ Ἰουλιανοῦ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ γιό της καὶ νὰ τὸν πείσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Ἡ χριστιανὴ γυναῖκα, ὅταν συνάντησε τὸ νεαρὸ σπλάχνο της, ἔκανε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Προέτρεψε τὸν Ἰουλιανὸ νὰ μείνει στὸ ὕψος τοῦ χριστιανικοῦ του φρονήματος καὶ τὸν ἐνθάρρυνε νὰ ὑπομείνει ὅλα τὰ μαρτύρια. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὅταν ὁ ἑπαρχος ξανακάλεσε τὸν Ἰουλιανό, αὐτὸς μὲ περισσότερο θάρρος ὁμολόγησε μπροστὰ του καὶ πάλι τὸ Χριστό. Ἐξοργισμένος τότε ὁ ἑπαρχος Μαριανὸς ἔκλεισε τὸν Ἰουλιανὸ μέσα σὲ ἓνα σάκο μὲ δηλητηριώδη φίδια καὶ τὸν ἔριξε στὸ πιὸ βαθὺ σημεῖο τῆς θάλασσας, ὅπου μαρτυρικὰ ὁ Ἰουλιανὸς παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Θεό. Καὶ ἔτσι, δίκαια «λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Ἄξια, δηλαδή, θὰ πάρει καὶ ὁ Ἰουλιανὸς τὸ λαμπρὸ καὶ ἐνδοξο στεφάνι τῆς αἰώνιας ζωῆς, πὸν ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος σ' ἐκείνους πὸν ἀγαποῦν.

Ὁ Άγιος Ἰουλιανός ὁ Αἰγύπτιος ἢ Λίβυος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες Βασίλισσα, Κέλσιος, Αναστάσιος, Αντώνιος ὁ Πρεσβύτερος, εἴκοσι δεσμοφύλακες καὶ Ἑπτὰ ἀδελφία

Βλέπε βιογραφία τους στὶς 8 Ἰανουαρίου. Ἐδῶ, ἄγνωστο γιὰτί, ἐπαναλαμβάνεται ἡ μνήμη τους.

Ὁ Άγιος Ἀφροδίσιος

Δόξασε μὲ τὸ μαρτύριό του τὴν γῆ τῆς Κιλικίας. Γεμάτος θεῖο ζῆλο, ἐργάστηκε γιὰ τὸ φωτισμὸ τῶν ἀπίστων, ἀποκαλύπτοντας τὸ ψεῦδος τῆς εἰδωλολατρίας καὶ διδάσκοντας τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἄρχοντας Διονύσιος, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ Ἀφροδισίου, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔριξαν τροφὴ σὲ κάποια λέαινα μέσα στὸ ἀμφιθέατρο. Ἀλλὰ συνέβη κάτι παράδοξο. Ἡ ὄρμη τῆς λέαινας σταμάτησε λίγα βήματα ἀπὸ τὸν Ἅγιο, καὶ τὸ πεινασμένο θηρίο τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξει. Κατόπιν τὸν ἔκαψαν μὲ πυρακτωμένο σίδηρο, καὶ τελικὰ βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο μεταξὺ δυὸ μεγάλων λιθαρῶν, ὅπου τὸν εἶχαν βάλει καὶ τὸν συνέθλιψαν. Τὸ σῶμα του κυριολεκτικὰ θρυμματίστηκε, ἀλλὰ ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς του καὶ ἡ πίστη του διατηρήθηκαν ἀκέραιες.

Ὁ Ἅγιος Τερέντιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μέσα σὲ ἀγκάθια.

Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Νισύριος

Γεννήθηκε στὴ Νίσυρο τὸ 1716 (κατ' ἄλλους 1717) ἀπὸ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦταν πρῶτοντες στὴν κωμόπολη Μανδράκι τῆς Νισύρου. Ὁ πατέρας του, δημογέροντας τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ, ἔπεσε στὴ δυσμένεια τῶν Τούρκων καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγει τίς τιμωρίες τους, ἐξισλαμίστηκε μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια καὶ μετακόμισε στὴ Ρόδο. Ὁ μικρότερος γιὸς τους ὀνομάστηκε Μεχμέτ. Κάποτε ὅμως, ὁ Μεχμέτ, τυχαῖα ἔμαθε πὼς ἦταν χριστιανὸς καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα πληροφορήθηκε πὼς τὸν ἔλεγαν Νικήτα. Τότε σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν ὁ Νικήτας, πῆγε στὴ Νέα Μονὴ τῆς Χίου, ὅπου στὸν ἡγούμενο ἐξομολογήθηκε τὰ συμβαίνοντα μ' αὐτόν. Ὁ ἡγούμενος τὸν παρέπεμψε στὸν ἐκεῖ ἐφησυχάζοντα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχιερέα, πρῶην Θηβῶν Μακάριο, ὁ ὁποῖος τὸν μύρωσε καὶ τοῦ ἔδωσε χρήσιμες συμβουλές. Τότε ὁ Νικήτας ἔμεινε στὴ Μονὴ αὐτὴ κατηχούμενος καὶ ἐπέδειξε θαυμαστὸ ζῆλο στὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία. Ἐκεῖ τὸν κατέλαβε ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καὶ μὲ τίς συμβουλές τοῦ ἀσκητῆ Ἀνθίμου Ἀγιοπατερίτη καὶ τὴν εὐχὴ τῶν ἄλλων πατέρων τῆς Μονῆς, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Χίο. Ὅταν ἔφτασε, τοῦ ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ κεφαλικὸς φόρος, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πληρώσει. Τὸν παρέλαβε ὁ ὑπάλληλος Τοῦρκος, Κριμλῆς ὀνομαζόμενος, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσει στὴ φυλακὴ στὴ θέση Βουνάκι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ κάποιος Ἱερέας, Δανιὴλ ὀνομαζόμενος, χαιρέτησε τὸν Νικήτα μὲ τὸ ὄνομα Μεχμέτ. Ὁ Κριμλῆς ὅταν τὸ ἄκουσε, ἔμαθε περὶ τίνος πρόκειται καὶ τὸν ὀδήγησε στὸν Ἁγᾶ. Ἐκεῖ ὁ Νικήτας ὀμολόγησε μὲ πολὺ θάρρος τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Οἱ Τοῦρκοι, μὲ ὑποσχέσεις καὶ κολακεῖες προσπάθησαν νὰ συγκρατήσουν τὸν μάρτυρα στὴ θρησκεία τους. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ καταφέρουν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, ποὺ διήρκησαν δέκα μερόνυχτα. Κατόπιν τὸν ἔσυραν σὲ κάποια ἄκρη τῆς πόλης, «Κάτω Γιαλό» ὀνομαζόμενη, ὅπου οἱ δῆμιοι τὸν ἔστησαν κάτω ἀπὸ τὸ Ἰβηρίτικο Μετόχι καὶ ἄρχισαν πάλι μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις, μήπως μπορέσουν καὶ τὸν μεταπείσουν. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἀπάντησε: «Χριστιανὸς εἶμαι, Νικήτας ὀνομάζομαι καὶ Νικήτας θὰ πεθάνω». Τότε τὸν ἀποκεφάλισε ὁ ἴδιος ὁ Κριμλῆς στίς 21 Ἰουνίου 1732, σὲ ἡλικία 16 ἢ 17 χρονῶν στὴ Χίο. Οἱ Τοῦρκοι, γιὰ νὰ μὴ πάρουν οἱ χριστιανοὶ κάτι ἀπὸ τὸ ἱερό του λείψανο, ἀφοῦ τὸ

ἄλειψαν μὲ ἀκαθαρσίες τὸ πέταξαν στὴ θάλασσα. Σήμερα στὴ γενέτειρα τοῦ Ἁγίου, τὸ Μανδράκι τῆς Νισύρου, ὑψώνεται βυζαντινὸς ναός, ποὺ τιμᾶται στὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικήτα.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 22

- Ὁ Ἅγιος Εὐσέβιος ὁ ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Σαμοσάτων
- Οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζηνᾶς ὁ ὑπηρέτης του
- Ὁ Ἅγιος Πομπιανός
- Ὁ Ἅγιος Γαλατίων (ἢ Γαλακτίων)
- Ἡ Ἁγία Ἰουλιανή καὶ Σατορνῖνος ὁ γιός της
- Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἐπίσκοπος Πατελαρίας

Ὁ Ἅγιος Εὐσέβιος ὁ ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Σαμοσάτων.

Ἐζησε στὰ ταραγμένα χρόνια πού ἡ Ἐκκλησία ὑπέφερε ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Τότε βασιλιάς ἦταν ὁ Κωνσταντῖος (338 μ.Χ), γιὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς σατανικῆς αὐτῆς αἵρεσης, καταχραστῆς, μάλιστα, καὶ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Καταδίωξε σκληρὰ ἐκείνους πού ἔφεραν ἀντίσταση στὶς αἵρετικές του προθέσεις. Τότε διώχθηκε καὶ ὑπέφερε πολλές κακοπάθειες καὶ ὁ Εὐσέβιος, πού ἦταν ἐπίσκοπος Σαμοσάτων. Ὅμως, ὑπέμεινε ὅλες τὶς δοκιμασίες μὲ θαυμαστὴ καρτερία καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι τελικὰ θὰ νικήσει ἡ Ὁρθοδοξία. Ὅταν πέθανε ὁ Κωνσταντῖος, τὸν διαδέχθηκε ὁ Ἰουλιανός, πού θέλησε νὰ ἐπαναφέρει τὴν εἰδωλολατρία. Τότε νέες διώξεις ἄρχισαν γιὰ τὸν Εὐσέβιο, πού ἦταν χειρότερες ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Τὰ ἴδια συνέβησαν καὶ μὲ τὸν αὐτοκράτορα Οὐᾶλη, πού ἦταν καὶ αὐτὸς ὑποστηρικτῆς τῶν ἀρειανῶν. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Οὐᾶλη, ὁ Εὐσέβιος ἐπανῆλθε στὴν ἐπισκοπὴ του ἀπὸ τὴν ἐξορία του στὴ Θράκη καὶ ἄρχισε τὴν κάθαρση στὴν ἐπαρχία του ἀπὸ τοὺς ἀρειανούς. Κάποια μέρα, περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μίας αἵρετικῆς γυναίκας. Αὐτὴ μὲ μῖσος τὸν κτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι μὲ μίαν μεγάλη πέτρα καὶ τὸν σκότωσε (τὸ ἔτος 379). Ἔτσι, ὁ Εὐσέβιος ἀποδείχθηκε μέγας ἀθλητῆς τῆς πίστεως, τοῦ ὁποῦ «τὸ νίκος ἀφθαρσία ἐν ζωῇ πολυχρόνη». Δηλαδή τὸ ἔπαθλο τῆς νίκης του θὰ εἶναι ἡ ἀφθαρσία, ἡ χωρὶς τέλος ζωή.

Οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζηνᾶς ὁ ὑπηρέτης του

Ἐζησαν στὶς ἀρχές τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνα. Καὶ ὁ μὲν Ζήνων ἦταν πλούσιος χριστιανὸς (καταγόταν ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια τῆς Ἀραβίας), ὄχι μόνο σὲ χρῆμα, ἀλλὰ καὶ σὲ εὐσέβεια. Ὁ δὲ Ζηνᾶς ἦταν ὑπηρέτης τοῦ Ζήωνα, καὶ τοὺς συνέδεε περισσότερο ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὅπως ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ζήνων, φλεγόμενος ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, διαμοίρασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα στοὺς φτωχοὺς, καὶ χάρισε τὴν ἐλευθερία σ' ὅλους τοὺς δούλους του. Ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ὁ Ζηνᾶς ἀρνήθηκε ν' ἀφήσει τὸν πρῶτον κύριό του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μείνει κοντὰ του. Ὁ Ζήνων δέχτηκε νὰ τὸν κρατήσει, σὰ φίλο καὶ ἀδελφὸ ἐν Χριστῷ. Ὅταν κάποτε στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀραβίας ὁ ἐπαρχος Μάξιμος κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ζήνων παρουσιάστηκε μπροστὰ του καὶ ἀγωνίστηκε νὰ τοῦ

καταδείξει τὴν ματαιότητα τῶν ἀγῶνων τοῦ κατὰ τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. Ὁ ἔπαρχος, ἀντὶ ἄλλης ἀπάντησης, τὸν ἔδειρε καὶ τὸν φυλάκισε. Ὄταν τὸ ἔμαθε Ζηνᾶς ἔτρεξε στὸν ἔπαρχο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐλευθερώσει τὸν κύριό του. Ὁ ἔπαρχος τότε φυλάκισε καὶ τὸν Ζηνᾶ, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ἅγιος Πομπιανός

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε.

Ὁ Ἅγιος Γαλατίων (ἢ Γαλακτίων)

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε.

Ἡ Ἁγία Ἰουλιανή καὶ Σατορνῖνος ὁ γιός της

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἐπίσκοπος Πατελαρίας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη τοῦ φέρεται αὐτὴ τὴν μέρα στὸ Μορσελλιανὸ ἐορτολόγιο. (Μ. Γεδεών, Βυζ. Ἐορτολόγιο σελ. 44).

Αγιολόγιον - Ίούνιος 23

- Ἡ Ἁγία Ἀγριππίνα
- Οἱ Ἅγιοι Ἀριστοκλῆς ὁ Πρεσβύτερος, Δημήτριος ἢ Δημητριανὸς ὁ Διάκονος καὶ Ἀθανάσιος ὁ Ἀναγνώστης
- Οἱ Ἅγιοι Εὐστόχιος ὁ Πρεσβύτερος, Γάιος (ἢ Γαϊανὸς) ὁ ἀνεψιὸς του, καὶ τὰ παιδιὰ αὐτοῦ Λολλία (ἢ Λουλῶ), Πρόβη καὶ Οὐρβανὸς (ἢ Οὐρβάσιος)
- Ὁ Ὅσιος Βάρβαρος ὁ Πενταπολίτης (+ 1562)
- Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ (+ 1445)
- Ἡ Ἁγία Etheldreda (Βρεττανίδα)
- Μνήμη ὅλων τῶν ἐν Κρήτη μαρτυρησάντων γιὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πατρίδα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821

Ἡ Ἁγία Ἀγριππίνα

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Εἶναι φράση τοῦ Κυρίου, ποὺ σημαίνει ὅτι εἶναι μακάριοι οἱ εὐσπλαχνικοὶ καὶ ἐπιεικεῖς, ποὺ συμπονοῦν στὴ δυστυχία τοῦ πλησίον, διότι αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Μία τέτοια εὐσπλαχνικὴ ὑπαρξὴ ἦταν καὶ ἡ Ῥωμαία χριστιανὴ Ἀγριππίνη. Ἀπέφυγε τὸ γάμο μὲ τὴν θέλησίν της καὶ προτίμησε νὰ κάνει δικούς της τοὺς δυστυχισμένους τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν περιουσίαν της διέθετε γιὰ νὰ τρέφει τοὺς πεινασμένους καὶ νὰ περιποιεῖται τοὺς ἀσθενεῖς. Μάλιστα, ὅσες φορὲς εἶχε ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης, ἡ Ἀγριππίνη ἔτρεχε πρώτη νὰ προσφέρει τὰ ἀπαραίτητα. Ἀλλὰ ἡ ἁγία αὐτὴ ψυχὴ δὲν πρόσφερε μόνο υλικά ἀγαθὰ, πρόσφερε καὶ πνευματικά. Ἐφερε στὴ χριστιανικὴ πίστιν πολλὰς νέες γυναῖκες ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας. Αὐτό, βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ περάσει ἀπαρατήρητο ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Τὴν κατήγγειλαν, λοιπόν, στὶς ἀρχές, καὶ ἡ Ἀγριππίνη συνελήφθη. Τότε ὁμολόγησε ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνει, τὸ κάνει μὲ τὴν θέλησίν της, γιὰ νὰ ὀδηγοῦνται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες ψυχὲς στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ὁ ἀνακριτὴς, χωρὶς νὰ καθυστερήσει, διέταξε καὶ τὴν μαστίγωσαν. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔσχισαν τὶς σάρκες της καὶ ἔσπασαν τὰ κόκκαλά της, ἡ Ἀγριππίνη παρέδωκε στὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ της.

Οἱ Ἅγιοι Ἀριστοκλῆς ὁ Πρεσβύτερος, Δημήτριος ἢ Δημητριανὸς ὁ Διάκονος καὶ Ἀθανάσιος ὁ Ἀναγνώστης

Ἦταν καὶ οἱ τρεῖς Κύπριοι καὶ ἔζησαν κατὰ τὸν διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ὁ Ἀριστοκλῆς, στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ βάλει σὲ κίνδυνον τὴν ζωὴν του, διότι ἤθελε νὰ συνεχίσει τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του. Ἀνέβηκε λοιπὸν σ' ἓνα βουνὸ καὶ κρύφτηκε μέσα σὲ μία σπηλιά. Ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖ μάθαινε, ὅτι στὶς πόλεις πολλοὶ πιστοὶ ἔχυναν θαρῶρα τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν ἁγία πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀριστοκλῆς ἔκρινε ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν, σὰν ἱερέας ποὺ ἦταν,

νά βρίσκεται σέ ἀσφάλεια, ἐνῶ λαϊκοί, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀψηφοῦσαν τὰ ξίφη καὶ τὴν φωτιά, καὶ πότιζαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δένδρο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκανε λοιπὸν τὸν σταυρὸ καὶ κατέβηκε στὴ Σαλαμίνα τῆς Κύπρου. Πῆγε στὸ ναὸ τῆς πόλης, ὅπου βρῆκε προσευχομένους τὸν διάκονο Δημήτριο καὶ τὸν ἀναγνώστη Ἀθανάσιο. Συμπροσευχήθηκαν, καὶ μετὰ ἀπὸ συνεννόηση βγῆκαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ στήριζαν τοὺς διωκόμενους ἀδελφούς τους. Μόλις πληροφορήθηκε αὐτὸ ὁ εἰδωλόλατρης ἡγεμόνας, τοὺς συνέλαβε. Καὶ ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ τοὺς νικήσει μὲ ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια τοὺς ἀποκεφάλισε.

Οἱ Ἅγιοι Εὐστόχιος ὁ Πρεσβύτερος, Γάϊος (ἢ Γαϊανὸς) ὁ ἀνεψιὸς του, καὶ τὰ παιδιὰ αὐτοῦ Λολλία (ἢ Λουλώ), Πρόβη καὶ Οὐρβανὸς (ἢ Οὐρβάσιος)

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Οὐσάδων καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Μαξιμιανοῦ καὶ Ἀγρίππα κατὰ τὸ ἔτος 300 μ.Χ. Ὁ Εὐστόχιος στὴν ἀρχὴ ἦταν ἱερέας εἰδώλων, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸ ἀνδρεῖο φρόνημα τῶν χριστιανῶν μπροστὰ στὰ μαρτύρια, προσῆλθε στὸν ἐπίσκοπο Ἀντιοχείας Εὐδόξιο, βαπτίστηκε χριστιανὸς καὶ χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος. Κατόπιν πῆγε στὰ Λύστρα τῆς Λυκαονίας, ὅπου βρῆκε τοὺς συγγενεῖς του Γάϊο μὲ τὰ τρία του παιδιὰ Λολλία, Πρόβη καὶ Οὐρβανό, καὶ τοὺς βάπτισε χριστιανούς. Ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλόλατρους, ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανὸς μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα καὶ ἀφοῦ τὸν κρέμασαν ἐπάνω σ' ἓνα ξύλο, ξέσχισαν τὶς σάρκες του. Κατόπιν ὁδηγήθηκε μαζί μὲ τὸν Γάϊο καὶ τὰ παιδιὰ του, στὸν ἡγεμόνα Ἀγκύρας Ἀγριππῖνο, (κ. ἄ. Ἀγρίππα), ὅπου κανεὶς τους δὲ δέχθηκε ν' ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Τότε ὅλους τοὺς βασάνισαν μὲ φρικτὰ καὶ βάρβαρα βασανιστήρια καὶ ἐπειδὴ ἔμεναν σταθεροὶ στὴν πίστη τους, τελικὰ τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἀνέβηκαν στεφανηφόροι στὰ οὐράνια.

Ὁ Ὅσιος Βάρβαρος ὁ Πενταπολίτης (+ 1562)

Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ (+ 1445)

Ἡ Ἁγία Etheldreda (Βρεττανίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησσοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Μνήμη ὅλων τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρησάντων γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν

πατρίδα κατὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821

Ἡ πρώτη ἐπίσημη τῆς γιορτῆς ἔγινε στὶς 11 Νοεμβρίου 2000 στὸν καθεδρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου στὸ Ἡράκλειο.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 24

- Τὸ Γενέθλιο τοῦ Τιμίου Προδρόμου
- Ἡ Σύναξις τῶν Δικαίων Ζαχαρία καὶ Ἑλισάβετ
- Ὁ Ἅγιος Παναγιώτης ὁ Καισαρεύς
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος

Τὸ Γενέθλιο τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Ἔτσι προφήτευσεν ὁ προφήτης Ἡσαΐας γιὰ τὸν Πρόδρομο τοῦ Κυρίου, Ἰωάννη: «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». Δηλαδή, φωνὴ ἀνθρώπου, ποὺ φωνάζει στὴν ἔρημο καὶ λέει: «Ἐτοιμάστε τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θὰ ἔλθει ὁ Κύριος σὲ σᾶς. Κάνετε ἴσιους καὶ ὁμαλοὺς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περάσει». Ξεριζῶστε, δηλαδή, ἀπὸ τὶς ψυχές σας τὰ ἀγκάθια τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν καὶ ῥίξτε μακριὰ τὰ λιθάρια τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς πώρωσης καὶ καθαρίστε μὲ μετάνοια τὸ ἐσωτερικὸ σας, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν Κύριο. Ἡ φωνὴ αὐτῆ, ποὺ ἦταν ὁ Ἰωάννης, γεννήθηκε μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Ὁ πατέρας του Ζαχαρίας ἦταν ἱερέας. Τὴν ὥρα τοῦ θυμιάματος μέσα στὸ θυσιαστήριο, εἶδε ἄγγελο Κυρίου, ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε γιὸ καὶ θὰ ὀνομαζόταν Ἰωάννης. Ὁ Ζαχαρίας σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ, ἀλλὰ δυσπίστησε. Ἡ γυναῖκα του ἦταν στεῖρα καὶ γιὰ, πῶς θὰ γινόταν αὐτὸ ποὺ ἄκουγε; Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ ἡ δυσπιστία του, μέχρι νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς θὰ ἔμενε κωφάλαλος. Πράγματι, ἡ Ἑλισάβετ συνέλαβε, καὶ μετὰ ἔννια μῆνες ἔκανε γιό. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες, στὴν περιτομὴ τοῦ παιδιοῦ, οἱ συγγενεῖς θέλησαν νὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, Ζαχαρία. Ὅμως, ὁ Ζαχαρίας, ἔγραψε ἐπάνω σὲ πινακίδιο τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως δέ, λύθηκε ἡ γλῶσσα του, καὶ ἡ χαρὰ γιὰ ὅλους ἦταν μεγάλη.

Ἡ Σύναξις τῶν Δικαίων Ζαχαρία καὶ Ἑλισάβετ

Ἡ Ἐκκλησία μας, συνήθως μετὰ τὸν ἑορτασμὸ κάποιου σημαντικοῦ γεγονότος, κατόπιν ἑορτάζει τὴν σύναξη τῶν προσώπων ποὺ πρωταγωνίστησαν σ' αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός. (Βλέπε καὶ βιογραφικὸ σημείωμα 5ης Σεπτεμβρίου: ὁ πρόφ. Ζαχαρίας).

Ὁ Ἅγιος Παναγιώτης ὁ Καισαρεύς

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τὴν χριστιανικὴ του πίστη, τὸ ἔτος 1265 καὶ σὲ ἡλικία 20 χρονῶν. Σύμφωνα μὲ ἄλλες πληροφορίες, ὁ μάρτυρας αὐτὸς μαρτύρησε στίς 24 Ἰουνίου 1767. Τὸ τίμιο λείψανό του ἐνταφιάστηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς μὲ τιμὲς στὸν Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος

Ἐπιφανὴς θεολόγος καὶ μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους, ἀπὸ τοὺς πολυγραφότερους καὶ σπουδαιότερους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του. Γεννήθηκε στὸ Κῶστο τῆς Πάρου τὸ 1721/2 καὶ πέθανε στὰ Ῥευστὰ Χίου τὸ 1813. Τὴν πρώτη παιδεία ἔλαβε στὴ γενέτειρά του καὶ συνέχισε στὴ Σμύρνη κοντὰ στὸν Ἱερόθεο Δενδρινὸ καὶ τὸν Ἱατροφιλόσοφο Χριστόδουλο. Τὸ 1752 ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ γράφτηκε στὴν περιώνυμη Ἀθωνιάδα Σχολή, πού διηύθυνε ὁ Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης καὶ ἀργότερα ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης. Μαθήματα ἄκουσε ἀργότερα στὴν Κέρκυρα καὶ ἀπὸ τὸν Νικηφόρο Θεοτόκη. Μὲ παράκληση τοῦ Παν. Παλαμᾶ ἤλθε στὸ Μεσολόγγι, ἀλλὰ μετακλήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ διδάξει (1767-1770). Ἀπὸ τὴν Ἀθωνιάδα Σχολή, ὅπου κλήθηκε γιὰ νὰ διδάξει, ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσει ἐξαιτίας τῆς ἀναμίξεως του στὶς ἔριδες τῶν Κολλυβάδων. Ἐφτάσε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τῆς ἐκεῖ Σχολῆς μέχρι τὸ 1786. Ἐπιθυμῶντας νὰ ἐπιστρέψει στὴν Πάρο, ἀναχώρησε στὰ τέλη τοῦ 1786 ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ τελικὰ βρέθηκε στὴ Χίο. Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς τῆς Χίου κατόρθωσε νὰ τὴν διευρύνει καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσει σὲ μεγάλη ἀκμὴ (1788-1811). Σὲ ἡλικία 90 περίπου χρόνων ἀποσύρθηκε στὸ μονίδιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ῥευστῶν, ὅπου πέθανε στὶς 24 Ἰουνίου 1813. Ὁ Ἀθανάσιος ἀνήκει στὴ μεγάλη χορεία τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους πού μὲ ὅλη τους τὴν δύναμη ἐργάστηκαν ἀκαταπόνητα γιὰ τὴ μόρφωσή του. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι ὁ Πάριος διδάσκαλος ἦταν πολέμιος τῶν νέων ιδεῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, σὲ τέτοιο μάλιστα βαθμό, ὥστε νὰ ξεσηκώσει τὴν σφοδρότατη διαμαρτυρία τοῦ Κοραῆ. Τὸ συγγραφικὸ ἔργο του καλύπτει εὐρύτατο χῶρο τῆς θεολογικῆς καὶ τῆς θύραθεν ἐπιστήμης. Τὰ ἔργα του, ἐκδομένα καὶ ἀνέκδοτα, θὰ μπορούσαν νὰ καταταγοῦν στὶς παρακάτω γενικὲς κατηγορίες: Ἀπολογητικά, Ἱστοριοδογματικά, Λειτουργικά, Ὑμνολογικά, Φιλοσοφικά, Παιδαγωγικά, Ποιητικά, Βιογραφίες, Ὁμιλίες, λόγοι, ἐπιστολές κ.ἄ. Ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία εἶναι τὰ παρακάτω: *Ἀντιπάπας* (1785) ὅπου ἐξυμνεῖ τὸ ἔργο τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ καὶ κατακρίνει τὶς καινοτομίες τῶν Λατίνων, *Χριστιανικὴ ἀπολογία* (1798) ὅπου καταπολεμᾷ τὶς ἀρχές τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ γράφτηκε μὲ ἀξίωση τοῦ Γρηγορίου Ε'. Μεταφράστηκε στὴ Ῥουμανικὴ *Ἀλεξίκακον φάρμακον ἦτοι πνευματικὸν ἐγχειρίδιον*, πού γράφτηκε ἐναντίον τῶν ιδεῶν τοῦ Βολταίρου, *Πατρικὴ διδασκαλία* (1798), τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἄνθιμο Ἱεροσολύμων. Προκάλεσε τὴν σφοδρότατη διαμαρτυρία τοῦ Κοραῆ, πού ἀπάντησε μὲ τὸ ἔργο *Ἀδελφικὴ διδασκαλία* (1798), *Ἀντιφώνησις πρὸς τὸν παράλογον ζῆλον τῶν ἀπὸ Εὐρώπης ἐρχομένων φιλοσόφων*, δεικνύουσα ὅτι μάταιος καὶ ἀνόητος εἶναι ὁ ταλανισμὸς ὅπου κάμνουσι τοῦ Γένους μας καὶ διδάσκουσα ὅποια εἶναι ἡ ὄντως καὶ ἀληθινὴ φιλοσοφία...» πού ἐκδόθηκε τὸ 1802 μὲ τὸ ψευδώνυμο Ναθαναὴλ Νεοκαισαρεύς. Ἀλλὰ ἔργα τοῦ Ἀθανασίου εἶναι: *Ἐπιτομὴ γραμματικῆς τοῦ κυροῦ Νεοφύτου ἐκείνου* (1787), *Ῥητορικὴ πραγματεία*, *Στοιχεῖα μεταφυσικῆς*.

Αγιολόγιον - Ίούνιος 25

- Ἡ Ἁγία Φεβρωνία
- Οἱ Ἅγιοι Ὁρέντιος, Φαρνάκιος, Ἐρώτας, Φίρμος, Φιρμίνος, Κυριακός, καὶ Λογγίνος
- Ἡ Ανάμνηση τῆς σωτηρίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Οἱ Ἅγιες Λεωνίδα, Λιβύη καὶ Εὐτροπία οἱ Ὁσιομάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Μαρτύριος ὁ ἐπίσκοπος
- Ὁ Ὅσιος Σίμων
- Ὁ Ὅσιος Διονύσιος κτήτορας τῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ἁγίου Ὁρους
- Ὁ Ὅσιος Δομέτιος
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος πὺ μαρτύρησε στὴ Σμύρνη
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Ἀττάλεια
- Μνήμη τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν δουκῶν Μουρόμης Πέτρου καὶ Φεβρωνίας, τῶν διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθέντων Δαβὶδ καὶ Εὐφροσύνης τῶν Ῥώσων
- Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μάρτυρας (+ 1419)
- Ὁ Ὅσιος Μεθόδιος Νίθητος Καινουργίου, τοῦ ἐν Γορτύνῃ

Ἡ Ἁγία Φεβρωνία

Ἐκθαμβωτικὴ ἦταν ἡ σωματικὴ τῆς ὁμορφιά. Ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο ἔλαμπε ἡ ψυχὴ τῆς, ἀνάμεσα στὶς μοναχὲς τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Μεσοποταμίας (στὴν πόλη τῆς Νισίβευς, πὺ λέγεται Ἀντιόχεια τῆς Μυγδονίας καὶ βρισκόταν στὰ σύνορα τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Περσικοῦ κράτους). Ἀπὸ 17 χρονῶν ἡ Φεβρωνία πῆγε στὸ μοναστήρι, ὅπου ἡγουμένη ἦταν ἡ θεία τῆς Βρυνή. Γρήγορα προσαρμόστηκε στοὺς κανόνες τῆς νέας ζωῆς, καὶ μάλιστα πάντα ἔβρισκε χρόνο νὰ μελετᾷ καὶ νὰ καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς. Ἡ ζωὴ τῆς ἦταν ἡσυχῆ. Ὅμως, κάποια μέρα ταράχθηκαν τὰ γαλήνια «νερά» τῆς ἡσυχίας τῆς. Ἐνα σῶμα στρατιωτῶν πὺ ἐξεδίωκε χριστιανούς, πέρασε ἀπὸ τὴν μονὴ τῆς Φεβρωνίας. Οἱ ἄλλες μοναχὲς πρόλαβαν καὶ ἔφυγαν μακριά. Ἡ Φεβρωνία, ἐπειδὴ ἦταν ἀρρώστη, δὲν μπόρεσε νὰ μετακινηθεῖ. Μαζί τῆς ἔμειναν ἡ ἡγουμένη Βρυνή καὶ ἡ ἀδελφὴ Θωμαῖς. Οἱ στρατιῶτες, μόλις ἀντικρούσαν τὴν Φεβρωνία, ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς. Ἄφησαν, λοιπόν, τρεῖς ἄνδρες νὰ τὴν φρουροῦν καὶ οἱ ὑπόλοιποι γύρισαν καὶ τὸ ἀνέφεραν στὸν ἀρχηγό τους Σελῆνο (288 μ.Χ.). Αὐτὸς ἀμέσως διέταξε καὶ τὴν ἔφεραν μπροστά του, καὶ μὲ κάθε τρόπο τὴν πίεσε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ. Πρότεινε στὴ Φεβρωνία νὰ τὴν δώσει σύζυγο στὸν ἀνεψιό του Λυσίμαχο, πὺ κοντὰ του θὰ γνώριζε μεγάλη δόξα. Ἡ Φεβρωνία, ὅμως, προτίμησε νὰ γίνῃ «τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός». Προτίμησε, δηλαδή, νὰ εἶναι συμμετοχὸς τῆς δόξας πὺ θὰ ἀποκαλυφθεῖ κατὰ τὴν δευτέρα παρουσία, καὶ μὲ περίσσιο θάρρος περιφρόνησε τὶς προτάσεις τοῦ Σελήνου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὴν βασάνισε, τελικὰ τὴν σκότωσε μὲ ξίφος.

Οἱ Ἅγιοι Ὁρέντιος, Φαρνάκιος, Ἐρώτας, Φίρμος, Φιρμῖνος, Κυριακός, καὶ Λογγῖνος

Καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδελφία, ξακουστὰ γιὰ τὴν ἀνδρεία τους, ὑπηρετοῦσαν στρατιῶτες στὴ Θράκη, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Σὲ κάποια μάχη μὲ τοὺς Σκύθες, ὁ Ὁρέντιος κατόρθωσε νὰ σκοτώσει τὸν σκληρὸ καὶ γενναῖο ἀρχηγό τους, Μαραρῶν. Γιὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ τιμήθηκε, ἀλλὰ συγχρόνως προσκλήθηκε νὰ συμμετάσχει στὶς θυσίες πρὸς τὰ εἰδῶλα, πὺ θὰ προσφέρονταν γιὰ τὴν νίκη του. Ὁ χριστιανὸς ἥρωας ἀρνήθηκε ῥητά, καὶ διακήρυξε ὅτι αὐτὸς ἓνα Θεὸ ἀληθινὸ ἀναγνωρίζει καὶ λατρεύει, τὸν Θεὸ τῶν χριστιανῶν. Βέβαια δὲν τὸν τιμώρησαν ἀμέσως, χάρι τοῦ ἀνδραγαθήματός του. Ἀλλὰ μαζί μὲ τὰ ἕξι ἀδελφία του, τοὺς ἔστειλαν δυσμενῆ μετάθεση στὴν Ἀρμενία. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ λίγο χρόνο, ὑποβλήθηκαν σὲ ἀνάκριση. Καὶ οἱ ἑπτὰ μ' ἓνα στόμα δήλωσαν, ὅτι μέχρι τὴν τελευταία τους πνοὴ θὰ μείνουν πιστοὶ στὸν ἀρχηγὸ τῆς σωτηρίας τους, καὶ κριτὴ τους κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς παγκόσμιας ἀνάστασης καὶ ἀνταπόδοσης. Μετὰ τὴν δήλωσή τους αὐτή, καταδικάστηκαν σὲ ἔξορία μακρινῶν καὶ σκληρῶν τόπων. Καὶ οἱ ἑπτὰ πέθαναν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὶς ταλαιπωρίες, ἀλλὰ χωρὶς κανένα γογγυσμό.

Ἡ Ἀνάμνηση τῆς σωτηρίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς βείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Βλέπε καὶ 15 Αὐγούστου.

Οἱ Ἅγιες Λεωνίδα, Λιβύη καὶ Εὐτροπία οἱ Ὁσιομάρτυρες

Μαρτύρησαν, ἡ μὲν πρώτη διὰ πυρός, οἱ δὲ δυὸ ἄλλες διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσιος Μαρτύριος ὁ ἐπίσκοπος

Ἄγνωστο ποιᾶς ἐπισκοπῆς ἦταν ἐπίσκοπος. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σ. 96).

Ὁ Ὁσιος Σίμων

Ἔργα τοῦ ἀσκητῆ αὐτοῦ, γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνη, βρῖσκονται στὸν Εὐεργετινὸ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Διονύσιος κτήτορας τῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ἁγίου Ὁρους

Ὁ Ὅσιος Διονύσιος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κορησσὸ τῆς Καστοριάς, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς γεωργούς. Σὲ νεαρὴ ἡλικία πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του Θεοδοσίο. Ὁ Διονύσιος, μὲ δάσκαλο τὸν ἴδιο του τὸν ἀδελφὸ, ἔμαθε νὰ μελετᾷ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ γρήγορα διακρίθηκε γιὰ τὸ ταπεινὸ του φρόνημα καὶ γιὰ τὸν φιλόνητο χαρακτήρα του. Μετὰ λίγα χρόνια, ἐπὶ αὐτοκράτορα Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ Γ' (1350-1390) ὁ Θεοδοσίος ἔγινε Μητροπολίτης στὴν Τραπεζοῦντα. Ὁ Διονύσιος, ὅταν τὸ ἔμαθε χάρηκε πολὺ, πρῶτα ἀπὸ ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ δεύτερο διότι θὰ μπορούσε τώρα νὰ πραγματοποιήσει πιὸ εὐκόλα ἓνα δικό του σχέδιο. Μετὰ τὴν χειροτονία του σὲ Πρεσβύτερο, ὁ Διονύσιος μετέφερε τὸν τόπο τῆς ἀσκήσεώς του σ' ἓνα ἀπότομο βουνὸ τοῦ μικροῦ Ἄθωνος ἢ Ἀντιάθωνος, τὸ ὀνομαζόμενο Παλαιὸς Πρόδρομος καὶ Παναγία. Καὶ λίγο πιὸ κάτω ἤθελε νὰ κτίσει Ναὸ καὶ εὐπρεπὴ Μονή, πρᾶγμα ποὺ τελικὰ, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, κατόρθωσε. Ἔτσι, τὸ 1375 ὁ Ἀλέξιος Γ', μὲ τὴν μεσιτεία τοῦ ἀδελφοῦ του Μητροπολίτη Θεοδοσίου, ἐνέκρινε τὴν ἀνέγερση τῆς Μονῆς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἔδωσε γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ αὐτοκράτορας στὸν Διονύσιο, 50 σῶμα (400.000 γρόσια) καὶ μετὰ τρία χρόνια 1000 Κομνηνάτα. Ἔτσι ὁ μοναχὸς Διονύσιος ἔκτισε τὴν Μονὴ Τιμίου Προδρόμου, γνωστὴ κατόπιν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ κτήτοράς της. Ὁ Διονύσιος πέθανε στὴν Τραπεζοῦντα, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ ζητήσει καὶ ἄλλο βοήθημα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν ἀγιογράφηση τοῦ ναοῦ τῆς Μονῆς.

Ὁ Ὅσιος Δομέτιος

Αὐτὸς ἦταν φίλος καὶ συνασκητὴς τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, κτήτορα τῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔκανε καὶ ἡγούμενός της. Ὁ Ὅσιος Δομέτιος ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ποὺ μαρτύρησε στὴ Σμύρνη

Ὁ νεομάρτυρας Προκόπιος, καταγόταν ἀπὸ χωριὸ ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ Βάρνα, καὶ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Σὲ ἡλικία 20 χρονῶν, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μόνασε στὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὑποτακτικὸς στὸν γέροντα Διονύσιο. Σὰν μοναχὸς διακρίθηκε γιὰ τὶς μοναχικὲς του ἀρετές. Ἀργότερα, ἐγκατέλειψε τὴν μοναχικὴ ζωὴ, ἔφθασε στὴ Σμύρνη καὶ βρισκόμενος σὲ ἀπόγνωση, ἐξιλαμίστηκε. Κατόπιν ὅμως, οἱ τύψεις συνειδήσεως ποὺ εἶχε γιὰ τὸ βαρὺ ὀλισθημὰ του, τὸν ἔφεραν μὲ δάκρυα μετανοίας σὲ κάποιον πνευματικὸ, στὸν ὁποῖο ἐξομολογήθηκε καὶ πῆρε τὶς ἀνάλογες συμβουλὲς παρηγοριάς. Κατόπιν προσευχήθηκε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸν κριτὴ τῆς πόλης. Μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸν κριτὴ, πέταξε τὸ τούρκικο σαρίκι ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του καὶ φόρεσε τὸν μοναχικὸ σκουφο. Ἐπειτα ἤλεγξε μὲ τόλμη τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Οἱ Τούρκοι, ὅταν εἶδαν τὸ ἀμετάθετο τῆς γνώμης τοῦ μάρτυρα, τὸν ὀδήγησαν μὲ χλευασμοὺς στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Ἀλλ' ὅταν διαπίστωσαν τὴν χαρὰ μὲ τὴν ὁποία πῆγαινε στὸ μαρτύριο, οἱ δήμιοι φοβήθηκαν καὶ ἀρνήθηκαν νὰ τὸν ἐκτελέσουν. Τότε

ἀνέλαβε καὶ τὸν ἀποκεφάλισε κάποιος ἀρνησίχριστος, πὺ κλήθηκε ἐπὶ τούτου, στίς 25 Ἰουνίου 1810, ἡμέρα Σάββατο.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Ἀττάλεια

Ὁ Νεομάρτυρας Γεώργιος γεννήθηκε στὰ μέρη τῆς Ἀττάλειας ἀπὸ γονεῖς πλούσιους καὶ εὐσεβεῖς. Νήπιο ἀκόμα, ὁ Γεώργιος, ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸν Ἀγὰ Προύσαλη, κατὰ τὶς συνηθισμένες ἀρπαγὲς χριστιανόπουλων ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἐξισλαμίστηκε καὶ ὀνομάστηκε Μεχμέτ. Ὅταν ἤλθε σὲ ἡλικία γάμου, παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ Ἀγὰ αὐτοῦ. Μὲ τὴν προτροπὴ τῶν θεοσεβῶν γονέων, μία χριστιανὴ ὑπηρέτρια τοῦ Γεωργίου, ὀνομαζόμενη Μαρία, ἀποκάλυψε σ' αὐτὸν γιὰ τὴν καταγωγὴ του καὶ τὸν τρόπο τοῦ ἐξισλαμισμοῦ του. Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ πῆγαινε γιὰ προσκύνημα στὴ Μέκκα, ὁ Γεώργιος μαζί μὲ τὴν Μαρία, ἤλθε στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου παρέμεινε γιὰ δυὸ χρόνια. Κατόπιν ἔφτασε στὴν πόλιν Κρήνη τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου παντρεύτηκε τὴν Ἑλένη Μαυρογιάννη. Ἐπιζητώντας τὸ μαρτύριον ὁ Γεώργιος, πῆγε στὸ Διοικητήριον καὶ βοήθησε νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ ἄλογο, ὁ διερχόμενος ἀπὸ τὴν Κρήνη, πρῶτον πενθερός του, στὸν ὁποῖο μετὰ ἀπὸ λίγο ὁμολόγησε τὴν πίστην του στὸν Χριστό. Τότε οἱ Τούρκοι τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴν, ὅπου τὸν ἔδειραν σκληρὰ καὶ ἔβαλαν στὰ πόδια του φάλαγγα, καὶ στὴ συνέχεια πυρακτωμένο χάλκινον σκεῦος στὸ κεφάλιν του. Τελικὰ στίς 25 Ἰουνίου 1823, τὸν κρέμασαν στὸν τοῖχον τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἐπισήμου Παντελάκη Φαρμάκη καὶ τὸν ἀπαγχόνισαν.

Μνήμη τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν δουκῶν Μουρόμης Πέτρου καὶ Φεβρωνίας τῶν διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθέντων Δαβὶδ καὶ Εὐφροσύνης τῶν Ῥώσων

Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μάρτυρας (+ 1419)

Ὁ Ὅσιος Μεθόδιος Νίθρητος Καινουργίου, τοῦ ἐν Γορτύνῃ

Αγιολόγιον - Ιούνιος 26

- Ὁ Ὅσιος Δαβίδ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Γοθίας
- Ὁ Ὅσιος Ἀνθίων
- Ὁ Ἅγιος Δαβίδ ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Θεράπων, Μακάριος, Μάρκιος καὶ Μαρκία

Ὁ Ὅσιος Δαβίδ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη

Ἦταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ τοῦ ΙΑ' (527-565). Ἡ ζωὴ του ἦταν μία συνεχῆς φιλανθρωπία καὶ ἐργασία γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἦλθε ἡ κατάλληλη ὥρα, ὁ Δαβίδ μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔγινε ἀναχωρητὴς. Γιὰ τρία ὀλόκληρα χρόνια κατοικοῦσε ἐπάνω σ' ἓνα δένδρο. Ἐκεῖ, μὲ τὰ λιοπύρια τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὶς παγωνιῆς τοῦ χειμῶνα, δουλαγωγοῦσε τὸ σῶμα του μὲ ἄσκηση στὴν ἐγκράτεια καὶ μὲ προσευχή, ἀπαγγέλοντας στίχους τοῦ προφητὰνακτος ὁμωνύμου του Δαβίδ: «Ὡμοιώθην πελεκάνι ἐρημικῶ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ, ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος». Ἔγινε ὅμοιος μὲ πελεκάνο, πού περνᾷ τὶς μέρες του στὴν ἔρημο. Κατάντησα σὰν κλαυσοπούλι πού κράζει κλαψιάρικα τὴν νύκτα σὲ ἐρειπωμένο σπίτι. Παρέμεινα ἄπνους καὶ ἔγινε σὰν στρουθίον πού ἔχασε τὸ σύντροφό του καὶ μένει μόνο στὸ ὕψος τῆς στέγης. Πράγματι, ὁ Ὅσιος Δαβίδ μὲ τὴν αὐστηρὴ ἄσκηση κατάφερε νὰ ὑποτάξει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ πάθη τῆς σάρκα καὶ νὰ γίνῃ ἓνας ἔνσαρκος ἄγγελος. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Θεσσαλονικεῖς τὸν ἔκριναν σὰν τὸν καταλληλότερο γιὰ ἀντιπρόσωπό τους στὸν Ἰουστινιανό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ζητοῦσαν ἔπαρχο γιὰ τὴν πόλη τους. Στὸ γυρισμό, ὁ Ὅσιος Δαβίδ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Γοθίας

Καταγόταν ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς Κριμαίας καὶ διακρίθηκε ἀπὸ παιδὶ γιὰ τὴν ἐνάρετη ζωὴ του καὶ τὸ ζῆλο του γιὰ τὴν πίστη. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Λέων καὶ Φωτεινὴ καὶ τὴν εὐσέβειά τους μετέδωσαν καὶ στὸν γιό τους. Στὰ χρόνια τῆς εἰκονομαχίας, ὁ Ἰωάννης εἶχε ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία περισσότερο μὲ τὴ Ῥώμη, πού δὲν τὴν ἐπηρέαζε ἡ πληγὴ αὐτῆ τῆς Ἀνατολῆς. Σὰν ἐπίσκοπος Γοθίας ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε διδακτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Παρέμεινε ἀπλός, ταπεινόφρων, φτωχὸς καὶ ἀφιλάργυρος, ἀδελφὸς τῶν ἱερέων, πατέρα τῶν λαϊκῶν του, ἀλλὰ κάποια αἱματηρὴ στάση ἀνάγκασε τὸν καλὸ ποιμένα νὰ καταφύγει μὲ πολλοὺς χριστιανοὺς στὴν Ἀμάστριδα τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐκεῖ ἔμεινε τέσσερα χρόνια καὶ πέθανε εὐεργετῶντας, μέχρι τὴν τελευταία του στιγμή. Κλῆρος καὶ λαὸς τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ Ὅσιος Ἀνθίων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Δαβίδ ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας

Γεννήθηκε στὸ Αἶβαλί (Κυδωνιές) τῆς Μ. Ἀσίας. Ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐκάθη μοναχὸς στὴν ἱερὰ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας. Μὲ τὴν ἄδεια τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, πῆγε στὴ Σμύρνη νὰ κάνει ἔρανο γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τῶν Ναῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Μεταμορφώσεως καὶ Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὄταν ἐπανῆλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀποπεράτωσε τὴν ἀνοικοδόμησι τῶν Ναῶν αὐτῶν. Τὸν κατέλαβε ὁμοῦς τὸ πῶτος τοῦ μαρτυρίου, πῆγε στὴ Μαγνησία τῆς Μ. Ἀσίας καὶ διακήρυξε παντοιοτρόπως τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ μαστιγώθηκε καὶ πληγώθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐκδιώχθηκε. Ὄταν ἐπανῆλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, δὲν πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντά του γιὰ τὸ μαρτύριο καὶ γι' αὐτὸ πῆγε στὴς Καρῦες. Ἐκεῖ συμβουλευτήκε τὸν Ἀρχιερεῖα πρῶην Χριστουπόλεως Παγκράτιο, πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ πληροφορήθηκε, ὅτι ἔφθασε στὴ Βατοπεδινὴ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κάποιος μοναχός, ποὺ ἐξισλαμίστηκε καὶ θέλησε νὰ τὸν συμβουλέψει πρὸς μετάνοια. Οἱ Τούρκοι ἔμαθαν τὸν σκοπὸ του, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ, ὁ ὁποῖος, φοβούμενος μήπως ὁ Δαβίδ μεταστρέψει τὸν μοναχὸ ποὺ ἐξισλαμίστηκε, γρήγορα ἐξέδωσε καταδικαστικὴ ἀπόφασι θανάτου του. Ἔτσι, στὴς 26 Ἰουνίου 1813 τὸν ἀπαγχόνισαν καὶ ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Θεράπων, Μακάριος, Μάρκιος καὶ Μαρκία

Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye (σ. 774, 7) κατὰ τὴν 26ῃ Ἰουνίου ἀναφέρεται πάλι ἡ μνήμη μάρτυρα Θεράποντα, συνοδευμένη μὲ τοὺς τρεῖς πιὸ πάνω μάρτυρες. Ποιὸς εἶναι αὐτός, ἄγνωστο. Ἀπὸ τὸν Ἁγ. Νικόδημο δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του. Μόνον, κατὰ τὴν 27ῃ Ἰουνίου μνημονεύονται Μάρκιος καὶ Μαρκία διὰ ξίφους τελειωθέντες.

Αγιολόγιον - Ιούνιος 27

- Ὁ Ἅγιος Σαμψών ὁ Ξενοδόχος
- Ὁ Ἅγιος Ἀνεκτός
- Διήγηση Συνεσίου Ἐπισκόπου Κυρήνης γιά κάποιον Εὐάγριο φιλόσοφο καί τριακόσια λίτρα χρυσοῦ
- Ἡ Ἁγία Ἰωάννα ἡ Μυροφόρος
- Ὁ Ὅσιος Λουκάς ὁ ἐρημίτης
- Οἱ Ἅγιοι Μάρκιος καί Μαρκία
- Ὁ Ἅγιος Πιέριος Ἱερομάρτυρας Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας
- Τῇ πρώτῃ Κυριακῇ, μεταξύ 23ης καί 30ης Ἰουνίου μηνός, ἐν Μηθύμνῃ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης (1960)

Ὁ Ἅγιος Σαμψών ὁ Ξενοδόχος

Γεννήθηκε στὴ Ρώμη ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ εὐσεβεῖς. Εὐφυῆς καθὼς ἦταν, σπούδασε φιλολογία, φιλοσοφία καὶ ἰατρικὴ. Ἀλλὰ ὁ Σαμψών, ἐκτὸς ἀπὸ εὐφυΐα, εἶχε καὶ πνεῦμα Θεοῦ. Γι' αὐτὸ μεταχειρίσθηκε τὴν ἰατρικὴ ὄχι σὰν ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα, ἀλλὰ γιὰ εὐεργετικούς καὶ φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ὁδηγὸς στὴ ζωὴ γιὰ τὸ Σαμψών ἦταν ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρων ἐστι». Νὰ γίνεστε, δηλαδή, εὐσπλαχνικοὶ στὸν πλησίον καὶ συμπονετικοὶ στίς δυστυχίες καὶ στίς ἀνάγκες του, καθὼς καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας εἶναι εὐσπλαχνικὸς σὲ ὅλους σας. Ἔτσι καὶ ὁ Σαμψών ἦταν προστάτης γιὰ τὸν πλησίον τῶν φτωχῶν. Ἐμπαινε σὲ κάθε σπίτι πού εἶχε ἀνάγκη καὶ ἔδινε στοὺς δυστυχισμένους ἀσθενεῖς τοῦ ἰατρικῆ βοήθεια, ἀλλὰ καὶ παρηγοριά. Ἐναν ὀλόκληρο ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ του εἶχε μετατρέψει σὲ νοσοκομεῖο καὶ περιέθαλπε πάσχοντες ἀστέγους. Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ὁ Σαμψών συνέχισε τὴν ζωὴ του στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ φήμη του προσείλκυσε τὴν εὐνοία καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ (541 μ.Χ.). Ἀλλὰ καὶ ὁ Πατριάρχης Μηνᾶς, βλέποντας τὸ ἔργο καὶ τὴν ἀρετὴ τοῦ Σαμψών, τὸν χειροτόνησε ἱερέα. Μὲ ὅση περιουσία τοῦ ἀπέμεινε, ἔκτισε μεγάλο νοσοκομεῖο, πού ἀναδείχθηκε σὲ φημισμένο φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα. Ἐκεῖ ὁ Σαμψών, σὲ βαθεῖα γεράματα, γαλήνια ἀπεβίωσε.

Ὁ Ἅγιος Ἀνεκτός

Ἦταν εὐσεβὴς καὶ ζηλωτὴς ἄνδρας, πού μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα του, ἀποτελοῦσε πολὺτιμη δύναμη τῆς Ἐκκλησίας στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Ὁ ἡγεμόνας τῆς πόλης αὐτῆς, Οὐρβανός, ἀφοῦ συνέλαβε τὸν Ἀνεκτὸ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν πίστη του, κατέφυγε στὴν ὠμὴ καὶ θηριώδη βία τῶν βασανιστηρίων. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἐράβδισαν. Ἐπειτα τοῦ ἔσχισαν τὰ πλευρὰ μὲ σιδερένια νύχια, τρύπησαν τοὺς

ἀστραγάλους του καὶ ἔκαψαν τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ὄταν εἶδαν ὅτι ἀκόμα ἀνέπνεε, τὸν ἀποκεφάλισαν, καὶ ἔτσι ὁ γνήσιος αὐτὸς χριστιανὸς πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Διήγηση Συνεσίου Ἐπισκόπου Κυρήνης γιὰ κάποιο Εὐάγριο φιλόσοφο καὶ τριακόσια λίτρα χρυσοῦ

Ἡ διήγηση αὐτὴ βρίσκεται στὸ Νέο Ἐκλόγιο καὶ τὸ Λειμωνάριο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Ἡ Ἁγία Ἰωάννα ἡ Μυροφόρος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἦταν γυναῖκα τοῦ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου τοῦ Ἡρώδη καὶ διακονοῦσε τὸν Κύριο μαζί μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες (Λουκᾶ ἡ´ 3, κδ´ 10).

Ὁ Ὅσιος Λουκᾶς ὁ ἐρημίτης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Μάρκιος καὶ Μαρκία

Ἡ Μαρκία μαρτύρησε διὰ ξίφους. Γιὰ τὸν Μάρκιο γνωρίζουμε, ὅτι ὁδηγήθηκε στὸν ἄρχοντα τοῦ Ἰκονίου Περίνιο καὶ ἐπειδὴ ὁμολογοῦσε τὸν Χριστό, ἔγδαραν τὸ σῶμα του, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω σὲ πυρακτωμένη σχάρα, ἔκοψαν τὴν γλῶσσα του καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Πιέριος Ἱερομάρτυρας Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας

Μαρτύρησε διὰ πυρός. (Ὅρισμένοι Συναξαριστές, μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Πιερίου, ἀναφέρουν καὶ αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰσιδώρου).

Τῇ πρώτῃ Κυριακῇ, μεταξὺ 23ης καὶ 30ης Ἰουνίου μηνός, ἐν Μηθύμνῃ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης (1960)

Αγιολόγιον - Ίούνιος 28

- Εύρεσις Λειψάνων Αγίων Αναργύρων Κύρου και Ιωάννου
- Ὁ Ἅγιος Παππίας
- Ὁ Δίκαιος Σέργιος ὁ Μάγιστρος
- Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος
- Ὁ Ὅσιος Οὐλκιανός
- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ ἰατρός
- Τὰ Ἅγια Δύο παιδιά
- Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς ὁ Ἀναχωρητής
- Ὁ Ἅγιος Δονάγος ἐπίσκοπος Λιβύης
- Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες οἱ ἐν Σκυθοπόλει
- Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Γαλατία
- Ὁ Ὅσιος Μάγνος
- Οἱ Ὅσιοι Σέργιος καὶ Γερμανός οἱ θαυματουργοὶ οἱ ἐν Βαλάμη
- Ὁ Ὅσιος Συμεών

Εύρεσις Λειψάνων Αγίων Αναργύρων Κύρου και Ιωάννου

Αγωνίσθηκαν καὶ οἱ δυὸ στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (292 μ.Χ.). Ὁ Κῦρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα. Ἄριστα καταρτισμένοι στὴν ἰατρικὴ ἐπιστῆμη, προσέφεραν τὶς ὑπηρεσίες τοὺς ἀφιλοκερδῶς στοὺς φτωχότερους συνανθρώπους τοὺς. Καὶ ὄχι μόνο δὲν ἔπαιρναν χρήματα ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι ἔδιναν τὰ δικά τοὺς, μέχρι πὺν ἔμειναν φτωχοί. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπονομάστηκαν Ἀναργυροί. Μαζί με τὴν ἰατρικὴ βοήθεια πὺν προσέφεραν στοὺς πάσχοντες, μετέδιδαν σ' αὐτοὺς καὶ τὴν σωτήρια ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ λόγια τοὺς ἔδωσαν φῶς τοῦ Χριστοῦ σὲ πολλοὺς εἰδωλολάτρεις. Ἀλλὰ ἡ δράση τοὺς καταγγέλλθηκε σὲ ἀρχές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν καὶ ἄξια νὰ πάρουν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τότε οἱ χριστιανοὶ τοὺς ἔθαψαν κρυφά, καὶ ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἀρκάδιος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ὁ Θεόφιλος, τὰ ἅγια λείψανά τοὺς βρέθηκαν καὶ μὲ πανηγυρικὸ τρόπο ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τοὺς. Πολλοί, μάλιστα, ἀσθενεῖς πὺν ἄγγιξαν αὐτά, θεραπεύθηκαν. Ἔτσι, ἐπιβεβαιώνεται ὅτι οἱ «δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν». Οἱ δίκαιοι δηλαδή, ζοῦν αἰῶνια, καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ πὺν ἀρμόζει σ' αὐτοὺς βρίσκειται στὰ χέρια τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Παππίας

Ἐπῆρξε καὶ αὐτὸς ὀλοκαύτωμα στὴν πολυάριθμη σειρά τῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (301) μαρτυρικῶν θυμάτων. Μόνο διὰ τὸ ὅτι πίστεψε στὸν Χριστὸ καὶ δὲν θέλησε ν' ἀρνηθεῖ τὴν πίστη τοῦ, φυλακίστηκε καὶ βασανίστηκε γὰ μέρεις ὀλόκληρες. Ἐπειδὴ ὅμως ἔμεινε

ἀμετάθετος στήν πίστη του, ἀποκεφαλίστηκε καί ἀνέβηκε νικηφόρος στὰ οὐράνια.

Ὁ Δίκαιος Σέργιος ὁ Μάγιστρος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν κωμόπολη Νικήτια τῆς Ἀμαστρισὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν διακεκριμένη, συγγενῆς τῆς αὐτοκράτειρας Θεοδώρας, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορα Θεοφίλου. Μπόρεσε λοιπὸν ὁ Σέργιος νὰ ἐκπαιδευτεῖ καὶ νὰ φτάσει σὲ μεγάλα πολιτικά καὶ στρατιωτικά ἀξιώματα. Ἄν καὶ ὁ Θεόφιλος ἦταν θερμὸς προστάτης τῶν εἰκονομάχων, ὁ Σέργιος ἔμεινε πιστὸς στὶς ὀρθόδοξες τάξεις καὶ μόχθησε πολὺ γιὰ τὴν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνων. Πολλοὺς μάλιστα ὑπερασπιστὲς τῶν ἁγίων εἰκόνων προστάτεψε, κατὰ τὸν διωγμὸ τους, καὶ ὅταν πέθανε ὁ Θεόφιλος, συνετέλεσε μὲ τὴν ἐπιρροή του νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ γνώμη τῆς Θεοδώρας γιὰ τὴν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων. Ὁ Σέργιος πέθανε στὴν Κρήτη καὶ τάφηκε στὴ μονὴ τοῦ Μαγίστρου. Ἀργότερα τὰ λείψανά του ἀνακομίστηκαν καὶ δόθηκαν στὴ Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος στὸν κόλπο τῆς Νικομήδειας, καὶ ἡ ὁποία λεγόταν τοῦ Νικητιάτου, ἐπειδὴ ὁ κτίτωρ αὐτῆς ἦταν ἀπὸ τὴν κωμόπολη Νικήτια.

Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν.

Ὁ Ὅσιος Οὐλκιανός

Ἄπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ ἰατρός

Ἄπεβίωσε εἰρηνικά.

Τὰ Ἅγία δύο παιδιά

Μαρτύρησαν διὰ σταυρικοῦ θανάτου.

Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς ὁ Ἀναχωρητής

Απεβίωσε ειρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Δονάγος ἐπίσκοπος Λιβύης

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες οἱ ἐν Σκυθοπόλει

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Γαλατία

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσῖος Μάγνος

Απεβίωσε ειρηνικά προσευχόμενος.

Οἱ Ὁσῖοι Σέργιος καὶ Γερμανὸς οἱ θαυματουργοὶ οἱ ἐν Βαλάμη

Ὁ Ὁσῖος Συμεών

Βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ. ὡς «Εὐλαβής».

Αγιολόγιον - Ίούνιος 29

- Οί πρωτοκορυφαῖοι Απόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος
- Μνήμη πάντων τῶν ἐν Λέσβῳ Ἁγίων
- Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, μάρτυρας

Οἱ πρωτοκορυφαῖοι Απόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος

Ὁ Πέτρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἦταν ψαράδες στὴ λίμνη Γενησαρέτ. Εἶχε νυμφευθεῖ στὴν Καπερναοῦμ, ὅπου ἔμενε οἰκογενειακά, μαζὶ μὲ τὴν πενθερά του. Ψαρὰς στὸ ἐπάγγελμα, ἦταν τύπος αὐθόρμητος, ὀρμητικός, καὶ τὴν ζωὴ του κοντὰ στὸ Χριστὸ τὴν μαθαίνουμε ἀπὸ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια, ἐνῶ τὴν ἀποστολική του δράση, ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἐγραψε καὶ δυὸ Καθολικὲς Ἐπιστολές, μέσα στὶς ὁποῖες, νὰ τί προτρέπει τοὺς χριστιανούς: «Νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη». Δηλαδή ἐγκρατευθεῖτε, γίνετε ἀγρυπνοὶ καὶ προσεκτικοί. Διότι ὁ ἀντίπαλος καὶ κατήγορός σας διάβολος, σὰν λιοντάρι ποὺ βρυχᾶται, περιπατεῖ μὲ μανία καὶ ζητᾷ ποιὸν νὰ τραβήξει μακριὰ ἀπὸ τὴν πίστη γιὰ νὰ τὸν καταπιεῖ. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ὁ Πέτρος, δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Ἰουδαία, στὴν Ἀντιόχεια, στὸν Πόντο, στὴν Γαλατία, στὴν Καππαδοκία, στὴν Ἀσία καὶ τὴν Βιθυνία. Κατὰ τὴν παράδοση (ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἱστορικὰ διασταυρωμένο) ἔφτασε μέχρι τὴν Ῥώμη, ὅπου ἐπὶ Νέρωνος (54-68) ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο, ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν χιαστί, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ δὲ Παῦλος γεννήθηκε στὴν Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας καὶ στὴν ἀρχὴ ἦταν σκληρὸς διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὅμως, μὲ θαῦμα γνώρισε τὸ Χριστὸ καὶ ἔγινε ὁ μεγαλύτερος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, θυσιάζοντας μάλιστα καὶ τὴν ζωὴ του γι' αὐτό. Ονομάστηκε Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, καὶ τὴν ζωὴ μὲ τὶς περιπέτειές του θὰ τὰ δεῖ κανεὶς, ἂν μελετήσῃ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ τὶς 14 Ἐπιστολές του στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Παῦλος θέλει κάθε χριστιανός, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος, νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ λέει: «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Δηλαδή, δὲ ζῶ πλέον ἐγώ, ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός. Καὶ ἀκόμα, «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός». Νὰ διευθύνει, δηλαδή, ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μας ὁ Χριστός. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο (χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι ἀπόλυτα διασταυρωμένο) δι' ἀποκεφαλισμοῦ στὴ Ῥώμη.

Μνήμη πάντων τῶν ἐν Λέσβῳ Ἁγίων

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, μάρτυρας

Αγιολόγιον - Ίούνιος 30

- Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων 12 Ἀποστόλων
 - Ὁ Ἅγιος Φυγέλλος ἀπόστολος ἀπὸ τοὺς 70 (Ο')
 - Ὁ Ἅγιος Μελίτων
 - Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀπὸ τὴν Σινώπη
 - Οἱ Ἅγιοι 1040 Μάρτυρες
 - Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ Πακνανᾶς
 - Μνήμη τῶν ἀγρίως σφαγιασθέντων ὑπὸ Κουρδικῶν ὀρδῶν
-

Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων 12 Ἀποστόλων

Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ θὰ ξεχωρίζουν μέσα στὴν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας σὰν οἱ ὑπέρολαμπροι ἀστέρες πρώτου μεγέθους τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Τὴν 30ῃ Ἰουνίου, ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους πὸ ἀρχικὰ ἐξέλεξε ὁ Κύριος, πλὴν τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη. Αὐτοὶ εἶναι: Σίμωνας (Πέτρος), Ἀνδρέας, Ἰάκωβος, Ἰωάννης, Φίλιππος, Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος (Ναθαναήλ), Ματθαῖος, Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου, Σίμωνας ὁ Ζηλωτῆς, Ἰούδας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ ὁ Μαθθίας, πὸ ἐξελέγη μέσα στὸ ὑπερῶο τίς παραμονές τῆς Πεντηκοστῆς, σὲ ἀντικατάσταση τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη. Τὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς τῶν Ἀποστόλων αὐτῶν, σκιαγραφοῦμε στὶς ἰδιαίτερες γιορτές τους. Ἐδῶ γίνεται ὑπενθύμιση τῆς ἐνότητος πὸ εἶχαν μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς τους, πὸ τόσο συνέβαλε στὴν πνευματικὴ ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση τοῦ κόσμου. Ἔχουμε, λοιπόν, χρέος καὶ ἐμεῖς οἱ ἀγωνιζόμενοι χριστιανοί, νὰ κινούμαστε στὰ ἴχνη τους καὶ μὲ θερμὸ ζῆλο γιὰ τὴν διάδοση τοῦ σωτηριώδους μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου, πὸ διέπνεε κι αὐτούς, νὰ γίνουμε μιμητές του ἔργου τους.

Ὁ Ἅγιος Φυγέλλος ἀπόστολος ἀπὸ τοὺς 70 (Ο')

Ἀναφέρεται μόνο στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye μεταξύ τῶν μνημονευομένων ἀποστόλων ἀπὸ τοὺς 70 καὶ σημειώνεται, ὅτι «οὗτος φρονήσας τὰ τοῦ Σίμωνος ἐγένετο ἐπίσκοπος Ἐφέσου».

Ὁ Ἅγιος Μελίτων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀπὸ τὴν Σινώπη

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν συρόμενο ἐπάνω σὲ αἰχμηρὲς πέτρες.

Οἱ Ἅγιοι 1040 Μάρτυρες

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη τους, μαζί μὲ τοὺς μάρτυρες Φωκᾶ, Κόνωνα, Συμεὼν καὶ Ἰσαάκ, ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 97).

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ Πακνανᾶς

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ἦταν πολὺ φτωχοί, παρέμεινε ἀγράμματος καὶ ἔγινε κηπουρός. Ἐκανε τὴν ἐργασία αὐτή, μεταφέροντας κατόπιν φιλοδωρήματος μὲ τὸν γαῖδαρό του ἐμπορεύματα, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν χωρικῶν πού ἦταν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Κάποια μέρα πού ἐπέστρεφε ἀπὸ τὰ χωριά αὐτά, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους φύλακες καὶ συκοφαντήθηκε ἀπ' αὐτούς, ὅτι δῆθεν μετέφερε μπαρουτι γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες Ἕλληνες. Ὁδηγήθηκε στὸν κριτὴ καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, ἐκτὸς καὶ ἂν δεχόταν τὸν ἰσλαμισμό, ὅποτε θὰ γλίτωνε τὴν ζωὴ του. Ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς Ἀθηναῖος ἀπαντοῦσε συνεχῶς στοὺς φοβερισμοὺς καὶ τὶς ὑποσχέσεις τῶν Τούρκων, μὲ τὴν ἀπλὴ φράση: «Δὲν τουρκεύω». Τότε ὀδηγήθηκε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης καὶ γονάτισε μὲ χαρὰ, περιμένοντας τὸ μαρτυρικὸ του τέλος. Ὁ δήμιος χτύπησε τὸν Ἅγιο μὲ ἀντεστραμμένο ξίφος στὸ λαιμό, γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσει, προσδοκώντας τὴν μεταστροφή του. Ἀλλ' ὁ γενναῖος μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, μὲ θάρρος εἶπε στὸν δήμιος: «Χτύπα γιὰ τὴν πίστη». Καὶ πάλι ὁ δήμιος ἔβαλε τὸ μαχαῖρι στὸν τράχηλο τοῦ Ἁγίου καὶ ἀφοῦ τὸν πλήγωσε λίγο, ἄκουσε καὶ πάλι ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὴν ἴδια φράση: «Χτύπα γιὰ τὴν πίστη». Ὅποτε ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ μάρτυρα, πού δέχτηκε τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου τὸ 1771. Στὴν πρώτη κολώνα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς στὴν Ἀθήνα, διακρινόταν τὸ ἀκόλουθο ἐπιγραφικὸ χάραγμα: «1771 Ἰουλίου 9 ἀπεκεφαλίσθη ὁ Πακνανᾶς Μιχάλης». Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου γίνεται τὴν 30ῆ Ἰουνίου. (Ἄλλοι τοποθετοῦν τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ στὰ 1770).

Μνήμη τῶν ἀγρίως σφασγιασθέντων ὑπὸ Κουρδικῶν ὀρδῶν ἐν τῷ νομῷ Διαρβεκίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας (+1896).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 01

- Οί Άγιοι Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς οἱ Ἀνάργυροι
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος τοῦ Πατρικίου ἐν τοῖς Εὐάνδρου
- Οἱ Άγιοι 2000 Μάρτυρες
- Ὁ Άγιος Μαυρίκιος
- Οἱ Άγιοι 25 Μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδείᾳ
- Ὁ Ὅσιος Βασίλειος, κτήτορας τῆς Μονῆς Βαθέος Ρύακος
- Ὁ Άγιος Κωνσταντῖνος ὁ Θαυματουργὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῶ
- Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ ἐρημίτης
- Ὁ Άγιος Leonorus (Οὐαλλός)

Οἱ Άγιοι Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς οἱ Ἀνάργυροι

Ἦταν ἀδέρφια καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ρώμη. Σπούδασαν καὶ οἱ δυὸ τὴν ἱατρικὴ καὶ ἐξάσκησαν αὐτὴ ὄχι σὰν ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα, ἀλλὰ σὰν φιλανθρωπικὴ διακονία. Χρήματα δὲν δέχονταν, οὔτε ἀπὸ φτωχό, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ πλούσιο. Κυρίως, ἔτρεχαν καὶ πρόσφεραν πρόθυμα τὶς ὑπηρεσίες τοὺς στοὺς φτωχοὺς, παρὰ στοὺς πλουσίους, διότι, ὅπως ἔλεγαν, μία καλύβα ἔχει περισσότερὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα παλάτι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν θεράπευαν κάποιον ἀσθενῆ πλούσιο καὶ αὐτὸς μὲ τὴν βία τοὺς ἀνάγκαζε νὰ δεχθοῦν ἀμοιβή, αὐτοὶ τοῦ σημείωναν τὸ ὄνομα ἑνὸς φτωχοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὸν προέτρεπαν σ' αὐτὸν νὰ δώσει τὴν ἀμοιβή τους. Ὁ Θεός, μάλιστα, εὐλόγησε τὴν ἱατρικὴ τους καὶ μὲ θαυματουργικὴ δύναμη. Αὐτό, ὅμως, κίνησε τὸ φθόνο τῶν ἄλλων γιατρῶν, μὲ πρῶτο τὸ δάσκαλό τους, πὺν τοὺς μισοῦσε ἐπιπλέον, διότι αὐτοὶ ἦταν χριστιανοί. Κάποια μέρα, λοιπόν, ἐνῶ μάζευαν θεραπευτικὰ βότανα, τοὺς δολοφόνησαν, ἀφοῦ τοὺς ἔσπρωξαν μὲ ὄρμη στὸν γκρεμό. Φάνηκε, ἔτσι, ἡ καταστρεπτικὴ ἰδιοτέλεια τῶν συναδέλφων τους, καὶ ἀντίθετα πόση «φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον», φιλαδελφία ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε προσποίηση καὶ ὑποκρισία, καλλιεργοῦσαν οἱ δυὸ Ἅγιοι Ἀνάργυροι.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος τοῦ Πατρικίου ἐν τοῖς Εὐάνδρου

Ὁ Ὅσιος Πέτρος, ἔζησε στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης (780). Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Κωνσταντῖνος καὶ ἦταν Πατρίκιος καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλιᾶ. Ἔτσι ὁ Πέτρος εἶχε τὴν εὐχέρεια καὶ σπούδασε φιλοσοφία καὶ ἄλλες ἐπιστῆμες, σὶς καλύτερες σχολές. Ἐπειτα παντρεύτηκε, καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ἔγινε Δομέστικος τῶν σχολῶν καὶ Πατρίκιος. Τότε βασιλιᾶς ἦταν ὁ Νικηφόρος Α΄. Σὲ κάποια ὅμως ἀποτυχημένη ἐκστρατεία κατὰ τῶν Βουλγάρων, ὁ Πέτρος μαζί μὲ ἄλλους 50 ἄρχοντες συνελήφθη. Κατόπιν λέγεται, ὅτι τοῦ παρουσιάστηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τὸν συνόδεψε μέχρι τὴν πατρίδα του. Ἀλλ' ὁ Πέτρος καταφρόνησε τὰ τοῦ κόσμου, ἀνέβηκε στὸν Ὀλυμπο καὶ ἔγινε μοναχὸς κοντὰ στὸν ὄσιο Ἰωαννίκιο. Μετὰ 34 χρόνια, καὶ ὅταν

πέθανε ὁ ἅγιος γέροντάς του, ἐπανῆλθε στήν Κωνσταντινούπολη (847). Ἐκεῖ, κοντά στοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐάνδρου πού εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος, ἔκανε μία μικρὴ καλύβα. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καλύβα, ἔζησε ὀκτῶ χρόνια ἀσκητικὰ καὶ θεάρεστα. Πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 854.

Οἱ Ἅγιοι 2000 Μάρτυρες

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μαυρίκιος

Μᾶλλον εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 27ης Δεκεμβρίου, βλέπε βιογραφία του τὴν ἡμέρα αὐτή. (Ἐδῶ ὀρισμένοι Συναξαριστὲς ἀναφέρουν καὶ τὴν μνήμη κάποιας Ἁγίας Ἀπολλωνίας. Τέτοιο ὄνομα ὅμως δὲν βρίσκουμε πουθενά).

Οἱ Ἅγιοι 25 Μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδείᾳ

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὁσῖος Βασίλειος, κτήτορας τῆς Μονῆς Βαθέος Ρύακος

Ὁ Ὁσῖος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία καὶ ἔζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογέννητου (901-959), γιοῦ τοῦ Λέοντα τοῦ Φιλοσόφου καὶ τῆς Ζωῆς. Ἐκτίσθη τὴν Μονὴ τοῦ Βαθέος Ρύακος στὴ Βιθυνικὴ κωμόπολη Τρίγλια καὶ διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὴν εὐσέβεια ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν παιδεία καὶ τὸν ζῆλο νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν πίστη καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι, στὴ Μονὴ πού ἵδρυσε, ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλος τῶν προσερχόμενων εὐσεβῶν νέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἀναδείχθηκαν στὴ διδασκαλία τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἀριστη διοίκηση ἄλλων μοναστηριῶν.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Θαυματουργὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς, ἀλλὰ γνωστὸς σὰν μάρτυρας, πού μαρτύρησε στὴν Κύπρο. Ὅταν κατὰ τὸν 12ο αἰῶνα (;) ἐπέστρεψε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐγκαταστάθηκε σὲ κάποια Μονὴ τῆς Κύπρου μαζί μὲ ἄλλους 300 προσκυνητὲς. Αὐτὸς ὅμως, μαζί μὲ ἄλλους τρεῖς μοναχοὺς, θανατώθηκε ἀπὸ τὸν Σαβίνο, διοικητὴ τοῦ νησιοῦ, γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό.

Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ ἐρημίτης

Ἦταν ἀσκητής, πού ζοῦσε γυμνός λόγω αὐστηρῆς ἀσκήσεως. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Leonorus (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιά τήν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στό βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 02

- Κατάθεσις Τιμίας Ἐσθήτος τῆς Θεοτόκου
 - Ὁ Ἅγιος Ἰουβενάλιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
 - Ὁ Ἅγιος Κόϊντος
 - Ὁ Ἅγιος Λάμπρος ὁ Νεομάρτυρας
 - Οἱ Ἅγιοι Ἄνθιμος ὁ Γέρων, Παῦλος, Βήλων, Θεών, Ἦρων καὶ ἄλλοι 36 Αἰγύπτιοι (+ 305-310)
 - Ὁ Ἅγιος Εὐτυχιανός, Μάρτυρας
-

Κατάθεσις Τιμίας Ἐσθήτος τῆς Θεοτόκου

Στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, ποὺ εἶχε κτίσει ἡ βασίλισσα Πουλχερία, κόρη τοῦ αὐτοκράτορα Ἀρκαδίου καὶ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορα Μαρκιανοῦ (451-457), εἶχαν κατατεθεῖ τὰ σπάργανα (ἐντάφια) τῆς Θεοτόκου, τὰ ὁποῖα εἶχαν σταλεῖ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιο. Ὅταν δὲ ἦταν αὐτοκράτορας ὁ Λέων Α΄ ὁ Θράξ (457-474), οἱ πατρίκιοι Γάλβιος καὶ Κάνδιδος ἔφεραν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν τίμια ἔσθητα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὁ Λέων τὴν παρέλαβε καὶ τὴν κατέθεσε στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, μέσα σὲ χρυσὴ λάρνακα. Ἡ ἔσθητα αὐτὴ ὑπῆρχε μέσα στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν μέχρι τὸ ἔτος 820. Ἀλλὰ ὁ ναὸς αὐτὸς τὸ 1070 κἀήκε καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἀνοικοδομήθηκε, ἀπὸ ἀπροσεξία ξανακἀήκε στὶς 19 Ἰανουαρίου τοῦ 1434. Βέβαια, πάντα τὰ τίμια ἀντικείμενα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου γίνονται ἀφορμὴ στοὺς ἀγωνιζόμενους χριστιανοὺς νὰ μιμηθοῦν τὴν ἀρετὴ τῆς. Καὶ ὅπως, λοιπόν, αὐτὴ «διετῆρει πάντα τὰ ρήματα (τοῦ Κυρίου) ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς», διατηροῦσε, δηλαδή, τὰ λόγια τοῦ Υἱοῦ τῆς βαθεῖα χαραγμένα στὴν καρδιά τῆς, ἔτσι ἄς κάνουμε κι ἐμεῖς.

Ὁ Ἅγιος Ἰουβενάλιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Ὁ Πατριάρχης αὐτὸς, κατέχει μία ἀπὸ τὶς ἐπισημότερες θέσεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία. Κατὰ τὴν πιὸ πιθανὴ γνώμη, πατριάρχευσε 28 συνεχῆ χρόνια καὶ ὑπῆρξε σύγχρονος τῶν βασιλέων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, Πουλχερίας, Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τοῦ Α΄. Στὴ Γ΄ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο, ποὺ ἔγινε στὴν Ἐφεσο, ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἰουβενάλιου ἦταν ἐνεργητικώτατη. Διότι ἦταν ἄνδρας ὄχι μόνο πολλοῦ ζήλου, ἀλλὰ καὶ λόγου καὶ παιδείας. Ὁ Ἰουβενάλιος ἔγραψε γιὰ τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Μετάσταση αὐτῆς. Ἐπίσης, αὐτὸς εἶναι ποὺ ἔστειλε στὸν αὐτοκράτορα Μαρκιανὸ τὰ ἐντάφια τῆς σπάργανα, ποὺ κατατέθηκαν στὸ Ναὸ τῶν Βλαχερνῶν. Πέθανε, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Δοσιθέου, τὸ ἔτος 457.

Ὁ Ἅγιος Κόϊντος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Φρυγία καὶ διακρινόταν γιὰ τὸ θερμὸ ζῆλο του νὰ διαδίδει τὴν χριστιανικὴ πίστη μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν. Κάποτε πῆγε σ' ἓνα χωριὸ πού ὀνομαζόταν Αἰολίς, ὅπου ἔδινε ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς καὶ γιάτρευε ἀνθρώπους ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἡγεμόνας Ροῦφος τὸν ἀνάγκαζε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα, δαιμονίστηκε, ἀλλ' ὁ Ἅγιος τὸν θεράπευσε καὶ ὁ ἡγεμόνας, ἀφοῦ τὸν ἀντάμειψε μὲ πολλὰς τιμὰς τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Κατόπιν πῆγε στὴν Πέργαμο, ὅπου συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες Κυμαίους, πού ἄρχισαν νὰ τὸν βασανίζουν. Τότε ξαφνικὰ ἔγινε μεγάλος σεισμός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσει ὁ ναὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συντριβοῦν τὰ εἰδωλα πού ἦταν μέσα σ' αὐτόν. Φοβισμένοι οἱ Ἕλληνες, ἄφησαν τὸν Ἅγιο ἐλεύθερο. Ἀργότερα στὴν Πέργαμο ἦλθε ὁ ἄρχοντας Κλέαρχος, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸν Ἅγιο καὶ τοῦ συνέτριψε τὰ σκέλη, ἀλλ' αὐτὸς μὲ τὴν θεία χάρη ἔγινε ὑγιής καὶ ἀπὸ τότε ἔζησε ἄλλα 10 χρόνια καὶ κατόπιν ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ἡ κυρίως μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ εἶναι τὴν 2α Μαρτίου, ἐδῶ περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστές).

Ὁ Ἅγιος Λάμπρος ὁ Νεομάρτυρας

Στις 2 Ἰουλίου τοῦ 1835, μαρτύρησε στὴ Μάκρη τοῦ Νομοῦ Ἑβρου ὁ Ἅγιος Λάμπρος. Αὐτὸς, μαζί μὲ ἄλλους πέντε συμμάρτυρές του, τὸν Θεόδωρο, τὸν ἄλλο Θεόδωρο, τὸν Γεώργιο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Μιχαήλ, ἐκβιάστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐξώμοσε. Κατόπιν ὅμως μεταμελήθηκε καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μαρτύρησε γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό.

Οἱ Ἅγιοι Ἄνθιμος ὁ Γέρων, Παῦλος, Βήλων, Θέων, Ἥρων καὶ ἄλλοι 36 Αἰγύπτιοι (+ 305-310)

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος, γέρων στὴν ἡλικία καὶ πιθανώτατα ἐλληνικῆς καταγωγῆς, μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη στὰ χρόνια του Μαξιμιανοῦ. Οἱ δὲ ὑπόλοιποι, ἐπίσης μαρτύρησαν στὴ Θεσσαλονίκη στὰ χρόνια του Μαξιμιανοῦ.

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχιανός, Μάρτυρας

Αγιολόγιον - Ίούλιος 03

- Ὁ Ἅγιος Ἰάκινθος, ὁ Κουβικουλάριος (Θαλαμηπόλος)
- Ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Ἅγιοι Θεόδοτος, Θεοδότη, Δολινδούχ (ἡ Γολινδούχ), Διομήδης, Εὐλάμπιος (ἡ Εὐλαμπίδης) καὶ Ἀσκληπιάδης
- Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος καὶ Μωκιανός
- Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Νέος, ὁ Καρπενησιώτης
- Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γαλακτοτροφούσης
- Ὁ Ὅσιος Ἰωακείμ ὁ Νέος, ὁ Θεοφόρος
- Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Θαυματουργός, Μητροπολίτης Μόσχας καὶ Πάσης Ρωσίας (Ρῶσος)
- Ὁ Ὅσιος Ἀνατόλιος ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ (Ρῶσος)
- Ἡ εὕρεσις τοῦ τάφου καὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρα Ραφαήλ ἐν Μυτιλήνῃ (1959)
- Ἡ Ἁγία Θεοδότη, Μάρτυς (+ 712)
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Μόσχας (Ρῶσος)
- Οἱ Ἅγιοι Μιχαήλ καὶ Θωμᾶς τοῦ Σολβισεγκόντσκ (Ρῶσοι)

Ὁ Ἅγιος Ἰάκινθος ὁ Κουβικουλάριος (Θαλαμηπόλος)

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Τραϊανοῦ (98-117). Ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἐξαιρετικὴ συμπεριφορὰ καὶ διετέλεσε κουβικουλάριος τοῦ αὐτοκράτορα. Διεκπεραίωνε τὰ καθήκοντά του μέσα στὸ παλάτι κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Ἦταν προσεκτικὸς καὶ δὲ μολύνθηκε ἀπὸ τὴν χλιδὴ τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ψυχὴ του ὀλόκληρη ἦταν δοσμένη στὸ Σωτῆρα Χριστό. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Τραϊανὸς διέταξε διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰάκινθος δὲ δίστασε νὰ ὁμολογήσει μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα ὅτι εἶναι χριστιανός. Ὁ Τραϊανὸς ἐξεπλάγη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀχάριστος, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ὑπόληψη πού τοῦ πρόσφερε τὸ παλάτι. Τότε ὁ Ἰάκινθος μὲ ψυχικὴ ἄνεση ἀπάντησε: «Ἄν ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἀρετὴ, βασιλιά, ποιά ἀπολογία θὰ μπορέσω νὰ δώσω ἀρνούμενος τὸ Σωτῆρα μου Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔχυσε γιὰ μένα τὸ αἷμα του, ὁ ὁποῖος μου χάρισε τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπη, ὁ ὁποῖος μου δίνει λιμάνι στὶς τρικυμίες τῆς ψυχῆς, παρηγοριὰ στὴ θλίψη, ἀσφάλεια στὰ κύματα, θώρακα στὶς δοκιμασίες; Καὶ ὁ ὁποῖος μου ἐπιφυλάσσει συμμετοχὴ αἰώνια στὴ βασιλεία Του καὶ τὴν δόξα;». Ὁ Τραϊανὸς, στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἰακίνθου, διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν καθόλου φαγητό, ἐκτὸς καὶ ἂν ἤθελε νὰ φάει εἰδωλόθυτα. Σαράντα μέρες πέρασε ἔτσι ὁ Ἰάκινθος, χωρὶς νὰ ἀγγίξει τὰ εἰδωλόθυτα. Τὴν 41η, ὅμως, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο. (Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου αὐτοῦ, μαζὶ μ' αὐτὴ τοῦ ἁγίου Διομήδη, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, ἐπαναλαμβάνεται περὶ τῶς καὶ τὴν 3η Ἰουνίου).

Ὁ Ἅγιος Ανατόλιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Ανατόλιος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, δυὸ μῆνες μετὰ τὸν ἄδικο φόνο τοῦ Πατριάρχου Φλαβιανοῦ, στίς 11 Αὐγούστου τοῦ 449, ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Διόσκορο καὶ τοὺς συνεργάτες του. Ὁ Ανατόλιος ἦταν γέννημα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ χειροτονήθηκε διάκονος ἀπὸ τὸν τότε ἀρχιεπίσκοπο Ἀλεξανδρείας Κύριλλο. Ὁ αἰρετικὸς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Διόσκορος, ὑποστήριξε τὴν ἐκλογή τοῦ Ανατολίου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἔχει ὑποχείριό του. Διαψεύστηκε ὅμως. Ὁ Ανατόλιος ἀναδείχτηκε πιστὸς καὶ θαρρᾶλέος ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας του, συνήλθε τὸ 451 ἡ Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴ Χαλκηδόνα, πὺ καταδίκασε τὴν αἵρεση τοῦ Εὐτυχοῦς. Ἐπὶ Ἀνατολίου ἐπίσης, ἀνακομίσθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη τὰ λείψανα τῶν 40 ἁγίων, πὺ μαρτύρησαν στὴ Σεβάστεια. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας του πάλι, ἡ βασίλισσα Πουλχερία ἔκτισε τὸ 450 τοὺς ἔξοχους ναοὺς τῆς Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατειῶν, τῶν Βλαχερνῶν καὶ τῆς Ὁδηγήτριας. Ὁ Πατριάρχης Ανατόλιος πέθανε τὸν Ἰούλιο τοῦ 458, ἀφοῦ ὠφέλησε σημαντικὰ τὴν πίστη καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Οἱ Ἅγιοι Θεόδοτος, Θεοδότη, Δολινδούχ (ἢ Γολινδούχ), Διομήδης, Εὐλάμπιος (ἢ Εὐλαμπίδης) καὶ Ἀσκληπιάδης

Συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Τραϊανὸ (98 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξανάγκαζε ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ πειστοῦν στίς διαταγές τοῦ βασιλιᾶ, ἀφοῦ βασανίστηκαν, κατόπιν τοὺς ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ἦταν καὶ ὁ Ἅγιος Ὑάκινθος ὁ Κουβικουλάριος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ στηρίχτηκαν στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν μαρτύρησε ὁ Ἅγιος Ὑάκινθος, κατόπιν ἔβγαλαν καὶ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴ, καὶ τοὺς ὀδήγησαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ φάγουν ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα. Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ὄχι μόνο δὲν ἔφαγαν, ἀλλὰ καὶ ἤλεγξαν μὲ θάρρος τὴν θρησκεία τῶν εἰδώλων. Τότε τοὺς κρέμασαν πάνω σὲ ξύλα καὶ ξέσχισαν τὶς σάρκες τους. Ἐπειτα μὲ βάρβαρο τρόπο, ἀφοῦ τοὺς κατέβασαν ἀπὸ τὰ ξύλα, τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ὅλοι ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τὰ δὲ τίμια λείψανά τους, ἐνταφίασαν μὲ τιμὲς οἱ χριστιανοὶ στὸν τόπο ὅπου μαρτύρησαν.

Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος καὶ Μωκιανός

Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ἐκβιάζονταν ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Μάξιμο νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα καὶ ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν, ὁμολογώντας τὸν Χριστό, ἀποκεφαλίστηκαν. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος Μωκιανός βᾶδιζε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσής τους, τὸν ἀκολούθησαν ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του κλαίγοντας. Τότε ὁ Ἅγιος, ἀντὶ νὰ δειλιάσει εἶπε στὴν οἰκογένειά του νὰ μὴ κλαίει ἀλλὰ νὰ χαίρεται γιὰ τὸ μαρτύριο πὺ τοῦ ἀξιώνει ὁ Θεός. Ἐνῶ ἀντίθετα ἡ γυναῖκα τοῦ ἁγίου Μάρκου, ὅταν ἀποκεφαλίστηκε ὁ ἄντρας της, πῆρε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια της μὲ χαρὰ σὰν πολύτιμο θησαυρό.

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Νέος ὁ Καρπενησιώτης

Τὸ Καρπενήσι, καὶ συγκεκριμένα τὸ χωριὸ Μέγα, εἶναι ὁ τόπος ὅπου γεννήθηκε ὁ νέος ὀσιομάρτυρας Γεράσιμος, καὶ κατὰ κόσμον Γεώργιος. Ἐνδεκα χρονῶν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ παρέμεινε κοντὰ σ' ἕναν παντοπώλη. Κάποια μέρα, μετέφερε πάνω στὸ κεφάλι του ἕνα χάλκινο δίσκο, πὺν εἶχε πινάκια γεμάτα πηγμένο γάλα. Σὲ κάποια στιγμή ὁμως γλίστρησε, τοῦ ἔπεσε ὁ δίσκος μὲ τὰ πινάκια καὶ τοῦ ἔσπασαν ὅλα. Καὶ ἐνῶ ἔκλαιγε μέσα στὸ δρόμο γιὰ τὴν δυστυχία πὺν τὸν βρῆκε, τὸν πῆρε κοντὰ τῆς μίᾳ ἐπίσημῃ Ὁθωμανίδα κυρία, πὺν τὸν παρηγόρησε. Στὴ συνέχεια μὲ διάφορες περιποιήσεις, τὸν ξεγέλασε καὶ κατάφερε νὰ τὸν ἐξισλαμίσει. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Γεώργιος, κατάλαβε τὸ ἀμάρτημά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἀργότερα πῆγε στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐκάρη μοναχὸς καὶ ὀνομάστηκε Γεράσιμος. Ἐπιθυμώντας ὁμως τὸ μαρτύριο, ἐπέστρεψε στὴ βασιλεύουσα καὶ ἀποκήρυξε τὸν Ἰσλαμισμό. Κατόπιν μπροστὰ στὸν πρῶν κύριό του, κήρυξε μὲ θάρρος τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Παρὰ τίς κολακεῖες καὶ τὰ βασανιστήρια, ὁ Γεράσιμος ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Τότε, στὶς 3 Ἰουλίου 1812 τὸν ἀποκεφάλισαν στὸ Μπαμπὰ Χουμαῖ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε ἦταν 25 χρονῶν. Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἐνταφιάστηκε στὴν ἀρχὴ στὸ νησί Πρώτη. Ἀργότερα μεταφέρθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Πυρσοῦ στὸ Καρπενήσι. Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου βρίσκεται τυπωμένη στὴν Ἀκολουθία του.

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γαλακτοτροφούσης

Ἡ εἰκόνα τῆς, πάντα σύμφωνα μὲ προφορικές παραδόσεις πὺν βρίσκονται στὴ Μονὴ Χιλανδαρίου, βρισκόταν στὴ Λαύρα τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἠγιασμένου. Πρὶν πεθάνει ὁ Ὁσιος Σάββας εἶπε σ' αὐτοὺς πὺν ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ὅτι κάποτε θὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Λαύρα κάποιον βασιλοπαῖδι, Σάββας ὀνομαζόμενος καὶ αὐτός. Νὰ τοῦ δοθεῖ λοιπὸν ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας Γαλακτοτροφούσης σὰν εὐλογία. Γεγονὸς πὺν ἔγινε τὸν 13ο αἰῶνα, ὅταν τὴν Λαύρα ἐπισκέφθηκε ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Σέρβος, κτήτορας τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Αὐτὸς μετέφερε τὴν ἀγία αὐτὴ εἰκόνα στὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ συγκεκριμένα στὴ μονὴ τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἴδρυσε. Σήμερα βρίσκεται σὲ ἐκκλησία τῶν Καρυῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πὺν ὑπόκειται στὴ Μονὴ Χιλανδαρίου, καὶ εἶναι τοποθετημένη στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τέμπλου, ὅπου κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ Κύριος, πὺν βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τέμπλου.

Ὁ Ὁσιος Ἰωακείμ ὁ Νέος, ὁ Θεοφόρος

Γεννήθηκε στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα, στὸ χωριὸ Σκιαδὰ τῆς ἐπαρχίας τῶν Παλαιῶν Πατρῶν. Σὲ νεαρὴ ἡλικία καὶ παρὰ τὴν θέλησή του, ἀρῶραβωνιάστηκε μίᾳ εὐσεβῇ νέᾳ, πὺν καταγόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ. Ὁ Ἰωακείμ ὁμως, φλεγόμενος τοῦ πόθου τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἐγκατέλειψε γονεῖς καὶ ἀρῶραβωνιαστικιά καὶ ἔγινε μοναχὸς (πυῖ). Ἀργότερα ἔγινε Ἱερέας καὶ σύμφωνα μὲ μίᾳ ἐπιγραφή τῆς Μονῆς Νοτενῶν, ὑπῆρξε ἡγούμενός τῆς γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Ἐπειτὰ ἀναχώρησε σὲ κάποια σπηλιά, πάνω ἀπὸ τὴν Μονή, ὅπου μὲ τὴν σκληρὴ ἀσκητικὴ του ζωὴ κατάφερε νὰ γίνῃ ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ μετὰ 10 χρόνια ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του. Τὸ λείψανό του βρέθηκε ἀναλλοίωτο καὶ ἔβγαζε θαυμάσια εὐωδιά. Μετὰ

ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ λείψανό του διαλύθηκε καὶ ἡ κάρα του μαζί με ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς μονῆς ἐκλάπη. Σήμερα στὴ Μονὴ αὐτή, βρίσκονται λίγα μόνο λείψανα τοῦ Ἁγίου, ποὺ εὐωδιάζουν καὶ κάνουν διάφορες θεραπείες στοὺς πιστοὺς.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Θαυματουργός, Μητροπολίτης Μόσχας καὶ Πάσης Ρωσίας (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Ἀνατόλιος ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ (Ρῶσος)

Ἡ εὕρεσις τοῦ τάφου καὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρας Ραφαήλ ἐν Μυτιλήνῃ (1959)

Ἡ Ἁγία Θεοδότη, Μάρτυς (+ 712)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Μόσχας (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Οἱ Ἅγιοι Μιχαὴλ καὶ Θωμᾶς τοῦ Σολβισεγκόντσκ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλοί.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 04

- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ἐπίσκοπος Κυρήνης (τῆς Λυβύης)
- Οἱ Ἅγιες Κυπρίλλα, Ἀρόα καὶ Λουκία
- Ἡ Ἅγία Ἀσκληπιάς ἡ θαυματουργή
- Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Μένιγνος
- Ἡ Ἅγία Μάρθα (κατ' ἄλλους Μαρία) μητέρα τοῦ ὁσίου Συμεών, πού ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Θαυμαστό
- Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος
- Ἡ Ἅγία Κορίλλα
- Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος, ἐπίσκοπος Λιβύης καὶ Ἰλαρίων ὀσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Μιχαήλ ὁ Χωνιάτης, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης

«Ζηλοῦτε τὰ πνευματικά». Νὰ ἐπιθυμεῖτε μὲ ζῆλο τὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Τέτοιο ζῆλο σὲ ὅλη τοῦ τὴν ζωὴ εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκκλησιαστικοὺς ποιητὲς ὁ Ἀνδρέας, γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸ Γεώργιο καὶ τὴν Γρηγορία. Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν, κατατάχθηκε στὸν κλῆρο (ἀναγνώστης) τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχη Θεόδωρο. Στὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Ἀνδρέας διακρίθηκε γιὰ τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἀρετὴ τοῦ μεταξὺ τῶν ἁγιοταφίτων πατέρων, γι' αὐτὸ καὶ τὸν προέκριναν νὰ σταλεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ τὴν ἕκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Συνόδου, ὁ Ἀνδρέας παρέμεινε στὴ βασιλεύουσα, ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος καὶ διορίσθηκε διευθυντὴς τοῦ ὀρφανοτροφείου « Ἅγιος Παῦλος». Ἡ ἔξοχη ἐπιμέλεια πού ἀνέπτυξε στὸ φιλανθρωπικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, τὸν ἀνέδειξε ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης. Ἀφοσιωμένος στὰ καθήκοντα τῆς νέας τοῦ θέσης, ἀναδείχθηκε μέγας ἐκκλησιαστικὸς διοικητὴς, ἀλλὰ καὶ λαμπρὸς διδάσκαλος καὶ ρήτορας. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλο τοῦ τὸ ποίμνιο τὸν θεωροῦσε πραγματικὰ πατέρα. Ἀλλ' ὡς μητροπολίτης πῆρε μέρος στὴ σύνοδο πού συγκάλεσε ὁ Φιλιππικὸς Βαρδάνης (712) καὶ ὑποστήριξε τὸν Μονοφυσιτισμὸ, ἀλλ' ἐπανῆλθε στὴν ὀρθὴ πίστη μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βαρδάνη. Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου εἶχε πάει γιὰ διάφορες ὑποθέσεις, πέθανε (740μ.Χ.) ἐπάνω στὸ καράβι. Τὸν ἔθαψαν στὴν Ἑρεσὸ τῆς Μυτιλήνης, στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας. Νὰ σημειώσουμε ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, συνέθεσε καὶ ἀρκετὰ μουσικὰ τροπάρια καὶ κανόνες. Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαῖα ἔργα τοῦ εἶναι καὶ ὁ Μέγας Κανόνας, πού ψάλλεται τὴν Πέμπτη τῆς Ε' ἐβδομάδος Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ἐπίσκοπος Κυρήνης (τῆς Λυβύης)

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Κυρήνη τῆς Λιβύης. Ἦταν ἀντιγράφος ἱερῶν βιβλίων, πὺ τὰ μοίραζε στὶς ἐκκλησίες γιὰ τὸν φωτισμὸ τῶν πιστῶν. Τὸν κατάγγειλε ὁ ἴδιος ὁ γιὸς του Λέων, στὸν τοπικὸ ἡγεμόνα Διγνιανό, ὅτι προσηλυτίζει πολλοὺς εἰδωλολάτρες στὴ χριστιανικὴ πίστη μὲ τὰ βιβλία του. Τότε τὸν προσκάλεσε ὁ ἡγεμόνας καὶ ὁ Θεόδωρος παρουσιάστηκε μπροστὰ του, συνοδευόμενος ἀπὸ πολλοὺς χριστιανούς, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦταν καὶ οἱ Ἅγιες Κυπρίλλα, Ἀρόα καὶ Λουκία. Ὁ ἡγεμόνας τοῦ ζήτησε νὰ παραδώσει τὰ βιβλία του καὶ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ἀλλ' ὁ Θεόδωρος δὲν ὑπάκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ ἡγεμόνα καὶ ἔτσι ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια. Στὴν ἀρχὴ τὸν μαστίγωσαν ἀνελέητα, κατόπιν τὸν σταύρωσαν καὶ στὴ συνέχεια ἔξυσαν τὶς πληγές του μὲ δέρματα. Ἐπειτα ἀφοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα του, τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, ὅπου καὶ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. (Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις αὐτοῦ ἐν τῷ μαρτυρείῳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου ἐν τῷ Ρησίῳ).

Οἱ Ἅγιες Κυπρίλλα, Ἀρόα καὶ Λουκία

Ἡ ἁγία Κυπρίλλα, καταγόταν ἀπὸ τὴν ἴδια πατρίδα, μ' αὐτὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἐπισκόπου Κυρήνης, δηλαδὴ τὴν Κυρήνη. Παντρεύτηκε καὶ ἔζησε μὲ τὸ σύζυγό της μόνο δυὸ χρόνια. Διότι αὐτὸς πέθανε καὶ ἔτσι ἔμεινε χήρα 28 χρόνια. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε φοβεροὺς πονοκεφάλους, πῆγε στὸν ἅγιο Θεόδωρο, πὺ τότε ἦταν φυλακισμένος γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν θεράπευσε. Ἀπὸ τότε ἡ Κυπρίλλα, μαζὶ μὲ τὴν Λουκία καὶ τὴν Ἀρόα, ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ὑπηρετοῦσε τὸν Ἅγιο. Μετὰ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, καταγγέλθηκε στὸν ἡγεμόνα καὶ ἡ Κυπρίλλα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατόρθωσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, τὴν κρέμασαν σ' ἓνα ξύλο, ὅπου τῆς ξέσχισαν τὶς σάρκες, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν μακάρια ψυχὴ της. Τὸ τίμιο λείψανό της παρέλαβαν καὶ ἔθαψαν μὲ τιμὲς ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἀρόα. Ἀργότερα ὁ ἡγεμόνας Διγνιανὸς θανάτωσε καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες.

Ἡ Ἅγία Ἀσκληπιάς ἡ θαυματουργή

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Μένιγνος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Μάρθα (κατ' ἄλλους Μαρία) μητέρα του ὁσίου Συμεών, πού ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Θαυμαστό

Ἦταν στολισμένη μὲ πολλές χριστιανικὲς ἀρετὲς καὶ γέννησε τὸν Ἅγιο Συμεών κατόπιν ἐπαγγελίας τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ. Ὑπῆρξε σὲ μεγάλο βαθμὸ φιλόνητο καὶ βοήθησε τὸν πλησίον ἀπεριόριστα. Ὄταν ἀπεβίωσε εἰρηνικά, ἐνταφιάστηκε στὴ Δάφνη τῆς Ἀντιοχείας. Ἀργότερα, λέγεται, ὁ γιὸς τῆς μετέφερε τὸ ἅγιο λείψανό της κοντὰ στὸν στυλο ὅπου ἀσκήτευε. Ἐκεῖ μὲ τὶς προσευχὲς τοῦ Ἁγίου γιοῦ της, ὁ τάφος τῆς θαυματουργοῦσε. (Ἡ μνήμη τῆς φέρεται καὶ κατὰ τὴν 1η Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἡ Ἁγία Κορίλλα

Ἡ μνήμη τῆς ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη τῆς.

Ὁ Ἅγιος Δονᾶτος, ἐπίσκοπος Λιβύης καὶ Ἰλαρίων ὁσιομάρτυρας

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀποψη τοῦ Μ. Γαλανοῦ, πρόκειται γιὰ τὸν Δονᾶτο ἐπίσκοπο Arerjo τῆς Ἐτρουρίας. Οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει καὶ αὐτοὶ γιὰ τὸν Χριστό, ὁ δὲ γιὸς τους, μαζὶ μὲ κάποιον μοναχὸ Ἰλαρίωνα, εἶχε καταφύγει στὴ προαναφερθεῖσα συγκεκριμένη πόλη, τῆς ὁποίας ἀναδείχθηκε ποιμενάρχης. Ἐπὶ διωγμοῦ ὅμως, πού κίνησε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ὁ ἑπαρχὸς Κουαδρατιανὸς διέταξε καὶ τοὺς δυὸ νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα. Ἐκεῖνοι ὄχι μόνον ἀρνήθηκαν, ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρήθηκαν ἔντονα στὶς δημόσιες ἀρχὲς γι' αὐτὴν τὴν πλάνη. Τότε τὸν μὲν Ἰλαρίωνα χτύπησαν μὲ ραβδιὰ μέχρι θανάτου, τὸν δὲ Δονᾶτο μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια ἀποκεφάλισαν. Τὰ ἅγια λείψανά τους παρέλαβαν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, ὅπου εἶχαν ἀφεθεῖ, καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ τιμὲς.

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Χωνιάτης, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται, μαζί με αὐτὴ τοῦ Ἀνδρέα Κρήτης, στὸν Βατοπεδινὸ Κώδικα με κοινὴ Ἀκολουθία (βλ. Δημητριάδου τυπικὰ Β΄ σελ. 754).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 05

- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ ἐν Ἄθῳ
- Ὁ Ὅσιος Λάμπαδος
- Ἡ Ἁγία Ἀγνή
- Ὁ Ἅγιος Στέφανος, Μητροπολίτης Ρηγίου τῆς Καλαβρίας καὶ Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ τοῦ Μάρτυρα αὐτοῦ στὴν πόλη αὐτὴ
- Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ὁ νέος ὀσιομάρτυρας
- Ἡ Εὐρεσις τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεργίου, Ἡγουμένου Ραδονεξίας, τοῦ Θαυματουργοῦ (Ρῶσος)
- Ἀνάμνησις ἀνακομιδῆς λειψάνων καὶ θαύματος γενομένου παρὰ τοῦ ἱερομάρτυρα Φωκᾶ
- Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, πλησίον τοῦ Φόρου
- Ἡ Ἁγία Modwena (Ἰρλανδὴ)
- Ὁ Ἅγιος Palladius (Σκωτσέζος)

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ ἐν Ἄθῳ

Ὁ πνευματικὸς αὐτὸς ἀστέρας, ἰσάξιος τῶν μεγάλων ἀσκητῶν τῶν παλαιῶν χρόνων, γεννήθηκε στὴν Τραπεζοῦντα ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς γονεῖς, οἱ ὅποιοι τὸν ἀνέθρεψαν χριστιανικά. Νεαρὸς ἀκόμα, εἶχε κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ ἐπιζητοῦσε πάντα τὴν πνευματικὴ τελειότητα. Κατέφυγε, λοιπόν, σὲ ἓνα ψηλὸ βουνὸ τοῦ Κύμινα, κοντὰ στὸν περιβόητο ἀσκητὴ Μιχαὴλ Μαλεινό, ἄνδρα μὲ ἀρετὴ καὶ ἀγιότητα ζωῆς. Αὐτὸς τὸν ἔκρινε μοναχὸ καὶ τὸν μετονόμασε ἀπὸ Ἀβράμιο - ποὺ τὸν ἔλεγε - σὲ Ἀθανάσιο. Ἐκεῖ, λοιπόν, ὁ Ἀθανάσιος ἐκγυμνάστηκε πολὺ καλὰ στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ τελειοποίησε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ἀρετὲς του. Ἐπιζητώντας, ὅμως τὸ τελειότερο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου «Ἔσεσθε ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστίν», νὰ γίνεσθε δηλαδή, τέλειοι, καθὼς εἶναι τέλειος καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος (Ἄθως), καὶ μὲ τὴν πλούσια ἐπιχορήγηση τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου Φωκᾶ, ἴδρυσεν τὴν μεγάλη Λαύρα (962 μ.Χ.), ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα. Ἐκεῖ κατέφυγε πλῆθος μοναχῶν, καὶ μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἀθανασίου, προόδευαν ὅλοι μαζὶ στὴν τελειότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ποὺ τόσο ἐπεδίωκε ὁ Ἀθανάσιος μέχρι τὸ θάνατό του. (Κατὰ μίαν Ἑσραϊκὴν διήγηση, μαζὶ μὲ τὴν μνήμη τοῦ ὀσίου Ἀθανασίου, ἀναφέρεται καὶ ἡ μνήμη ἑξὶ ἀποκτανθέντων μαθητῶν του).

Ὁ Ὅσιος Λάμπαδος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς, καὶ ὅταν ἀκόμα ἦταν μέσα στὸν κόσμον, ἔλαμπε ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ἀρετὲς. Διακρινόταν γιὰ τὴν σωφροσύνην του, τὴν χρηστότητά του, τὴν χαλιναγώγηση τῆς γλώσσας του, τὴν ὑπομονήν του, τὴν μακροθυμία του, τὴν πραότητά του, τὴν

μεγάλη αγάπη του πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντες. Ἀργότερα ἀσκήτεψε, καὶ ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς ἀσκητὲς ἐκείνους, πὺν μὲ τὴν ἀγία ζωὴ τους καὶ τὴν ὑπόληψη τῆς ἀρετῆς τους, γίνονται ὠφελιμότετοι καὶ στὸν κόσμον. Πολλοὶ πὺν ἐρχόταν στὸ ἀσκητήριό του, ὁ Ὅσιος τους ὀδηγοῦσε στὰ κατάλληλα πνευματικὰ βάλσαμα καὶ αὐτοὶ ἐπανεύρισκαν τὴν ἠθικὴ τους ὑγεία, πὺν τὰ πάθη καὶ οἱ ἡδονὲς τῆς σάρκα εἶχαν κατασκάψει.

Ἡ Ἀγία Ἀγνή

Βλέπε βιογραφία τῆς τὴν 21η Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος, Μητροπολίτης Ρηγίου τῆς Καλαβρίας καὶ Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ τοῦ Μάρτυρα αὐτοῦ στὴν πόλη αὐτὴ.

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye (Synaxaria Selecta σελ. 800, 52 καὶ 804, 37) «Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ ἀγίου μάρτυρος Στεφάνου τοῦ εἰς τὸ Ρήγιον Καλαβρίας». Κατὰ τὸν Κώδικα 53 τῆς Μονῆς Βλατέων, τὴν μνήμη τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ αὐτοῦ γιόρταζαν τὴν 6η Ἰουλίου.

Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Ἡ καταπληκτικὴ του τόλμη, ἔκανε πολλοὺς νὰ τὸν νομίζουν γιὰ τρελό, ἀλλ' αὐτός, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατάφερε νὰ πάρει τὸ στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας. Ὁ Ἱερομάρτυρας Κυπριανὸς γεννήθηκε ἀπὸ χριστιανοὺς γονεῖς, στὸ χωριὸ Κλητζὸς τῶν Ἀγραφῶν. Ἀνατράφηκε μὲ χριστιανοπρέπεια, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀξιώθηκε τοῦ χαρίσματος τῆς ἱεροσύνης. Πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου διέπρεψε στὶς ἀρετὲς καὶ ἔγινε ὑπόδειγμα μεταξὺ τῶν πατέρων. Ἡ καρδιὰ ὅμως τοῦ Κυπριανοῦ φλεγόταν ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ μαρτυρίου, ἔτσι πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ κήρυξε μὲ καταπληκτικὴ τόλμη μπροστὰ στὸν κριτὴ τὸν Χριστό. Προέτρεψε μάλιστα καὶ τοὺς ἐντὸς τοῦ κριτηρίου, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν κριτὴ, νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Μωάμεθ καὶ ν' ἀκολουθήσουν Ἰησοῦν Ἐσταυρωμένον. Τὸν πέρασαν γιὰ τρελό καὶ τὸν ἔβγαλαν μὲ τὶς κλωτσιὲς ἔξω ἀπὸ τὸ κριτήριο. Ἀλλ' ὁ διακαὴς πόθος τοῦ μαρτυρίου, ἔκανε τὸν Κυπριανὸ νὰ πάει στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ, αὐθόρμητα μπῆκε στὸ παλάτι καὶ κήρυξε μὲ τὸ ἴδιο θάρρος τὸν Χριστὸ μπροστὰ στὸν Βεζίρη. Ὁ ἄρχοντας μὲ διάφορες κολακειῖες προσπάθησε νὰ τὸν παρασύρει στὸν μουσουλμανισμό, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπέτυχε τὸν παρέδωσε στὸν Μουφτή. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ Κυπριανὸς ὀμολόγησε τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστὸ καὶ ἤλεγε τὸν μουσουλμανισμό. Μὲ χαρὰ δέχτηκε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Ἔτσι στὶς 5-7-1679 ἡμέρα Σάββατο, τὸν ἀποκεφάλισαν στὸ Φανάρι. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης.

Ἡ Εὕρεσις τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεργίου,
Ἡγουμένου Ραδονεξίας, τοῦ Θαυματουργοῦ (Ρῶσος)

Ἀνάμνησις ἀνακομιδῆς λειψάνων καὶ θαύματος γενομένου παρὰ τοῦ ἱερομάρτυρα
Φωκᾶ

Μνήμη ἐγκαινίων ναοῦ ἀγίου Ἰουλιανοῦ, πλησίον τοῦ Φόρου

Ἡ Ἁγία Modwena (Ἰρλανδή)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ
ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.
Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Palladius (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ
ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.
Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 06

- Ὁ Ὅσιος Σισώης ὁ Μεγάλος
- Ἡ Ἁγία Λουκία ἡ Παρθενομάρτυς, ὁ Ἅγιος Ρῆξος Βικάριος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ μαρτύρησαν στὴν Κομπανία
- Οἱ Ἅγιοι 24 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Ἀστεῖος ἐπίσκοπος Δυρράχίου
- Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων, Ἀρχιππος καὶ Ὀνήσιμος
- Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος
- Μετακομιδὴ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Εὐδοκίμου
- Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἱερομάρτυρος Στεφάνου
- Ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων
- Ὁ Ἅγιος Ἐπίμαχος
- Ὁ Ὅσιος Σισίνιος
- Ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ὁσιομάρτυρας ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη
- Ἡ Εὕρεσις τῶν τιμίων Λειψάνων τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς τῆς Παρθένου
- Ὁ Ἅγιος Βασίλειος
- Ὁ Ὅσιος Σισώης, Ῥώσος (+ 18ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Σισώης ὁ Μεγάλος

Ἐλαμψε μὲ τὴν πνευματικὴ του σύνεση, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴ φιλαδελφία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του στὸ νὰ ἐπιστρέψει καὶ ἓνα μόνο ἁμαρτωλό. Μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν ἀναδείχτηκε ὀνομαστός καὶ μέγας, ἀθλητῆς τῆς πρώτης γραμμῆς, τύπος ἐγκράτειας, ἀλλὰ καὶ ψυχὴ ποὺ προσευχόταν γιὰ δικαίους καὶ ἀδίκους, πλούσιους καὶ φτωχοὺς, ἄρχοντες καὶ ἰδιῶτες, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καὶ γενικὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Στὴ γῆ ἦταν, ἀλλ' ἡ ζωὴ του ἦταν οὐράνια. Ὑψωμένος πάνω ἀπὸ τὴν σάρκα, ποὺ χαλιναγωγοῦσε τέλεια μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν θεία κοινωνία τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μνήμη του μένει ὑπόδειγμα σ' ὅσους θέλουν τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, γιὰ νὰ εἶναι γνήσιοι καὶ πραγματικοὶ ἀσκητές, ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀντοχὴ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση καὶ τὴν λάμψη τῆς ἀρετῆς.

Ἡ Ἁγία Λουκία ἡ Παρθενομάρτυς, ὁ Ἅγιος Ρῆξος Βικάριος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ μαρτύρησαν στὴν Κομπανία

Ἡ Ἁγία Λούκια (διάφορη αὐτῆς τῆς 13ης Δεκεμβρίου), συνελήφθη ἀπὸ τὸν Ρῆξο Βικάριο, ποὺ τὴν ἀνάγκαζε νὰ θυσιάσει στὰ εἶδωλα καὶ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἡ Λούκια ὄχι μόνο δὲν πείστηκε, ἀλλ' ὀδήγησε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ τὸν Ρῆξο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀξιώθηκε μεγάλων τιμῶν καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα ἡσυχό σπιτί, ὅπου

καταγινόταν με την προσευχή και την νηστεία. Παρακάλεσε δὲ τὸν Ρῆξο νὰ πάει στὴν Κομπανία τῆς Ἰταλίας καὶ νὰ μαρτυρήσει ἐκεῖ γιὰ τὸν Χριστό. Ὁ δὲ Ρῆξος, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε γυναῖκα, παιδιά, πλοῦτο καὶ ὅλη τὴν κοσμικὴ δόξα, ἀναχώρησε μετὰ τὴν Ἁγία. Στὴν πόλη αὐτὴ συνελήφθησαν καὶ οἱ δύο. Μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα ὁμολόγησαν μετὰ θάρρους τὸν Χριστό καὶ γι' αὐτὸ ἀποκεφαλίστηκαν. Μαζί τους ἀποκεφαλίστηκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἅγιοι Μάρτυρες.

Οἱ Ἅγιοι 24 Μάρτυρες

Αὐτοὶ ἦταν μετὰ τῶν πολλῶν, ποὺ μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ, μαζί μετὰ τὴν Ἁγία Λούκια καὶ τὸν Ἅγιο Ρῆξο. Τὰ ὀνόματά τους ἦταν τὰ ἑξῆς: Ἀνατόλιος, Ἀντωνῖνος, Λυκίας, Νέας, Σερίνος, Διόδωρος, Δίων, Ἀπολλώνιος, Ἄπαμος, Παππιανός, Κοττύιος, Ὀρωνος, Παπικός, Σάτυρος, Βίκτωρ καὶ ἄλλοι ἑννέα.

Ὁ Ὅσιος Ἀστεῖος ἐπίσκοπος Δυρράχίου

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν ἐπίσκοπος Δυρράχίου καὶ ἔζησε ἐπὶ βασιλείᾳ Τραϊανοῦ καὶ ἡγεμόνος Ἀγρικόλα τὸ ἔτος 98 μ.Χ. Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις τοῦ Δυρράχίου καὶ ἐπειδὴ δὲν θυσίαζε στὰ εἰδῶλα, ὁδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα Ἀγρικόλα, ὅπου τὸν ἔδειραν μετὰ μολύβδινα ὁμοιώματα χειρῶν καὶ τὸν μαστίγωσαν μετὰ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἄλειψαν μετὰ μέλι καὶ τὸν σταύρωσαν σὲ καιρὸ καύσωνα, κοντὰ στὸ τεῖχος τῆς πόλης. Ἐκεῖ ἔπεσαν ἐπάνω του νέφη μελισσῶν, ὅπου ἀπὸ τὰ πολλὰ τσιμπήματα θανατώθηκε.

Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων, Ἀρχιππος καὶ Ὀνήσιμος

Τὰ ὀνόματά τους συμπίπτουν μετὰ τὰ ὀνόματα ἄλλων προσώπων ποὺ συναντᾶμε στὴν Καινὴ Διαθήκη. Εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἴδια θερμὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καὶ τέλεια ἀφοσίωση πρὸς τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ὅταν, λοιπόν, διατάχθηκαν νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό καὶ νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, καὶ οἱ τρεῖς, μετὰ μία φωνή, ἀπάντησαν μετὰ τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῆ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει· ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν, ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμεν». Δηλαδή, κανεὶς ἀπὸ μᾶς ποὺ πιστεύουμε δὲ ζεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ κανεὶς δὲν πεθαίνει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Διότι καὶ ἂν ζοῦμε, ζοῦμε γιὰ νὰ δουλεύουμε στὸν Κύριο, καὶ ἂν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε ὑποτασσόμενοι στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἂν, λοιπόν, ζοῦμε καὶ ἂν πεθαίνουμε, εἴμαστε κτῆμα τοῦ Κυρίου. Κάνοντας, λοιπόν, πράξη τὰ λόγια τους, πέθαναν καὶ οἱ τρεῖς μετὰ μαρτυρικὸ θάνατο. Ὁ μὲν Φιλήμων μετὰ σταύρωση, ὁ δὲ Ἀρχιππος ἀπὸ τραύματα, ποὺ ἔπαθε συρόμενος πίσω ἀπὸ ἓνα ἄγριο ἄλογο, μέσα σὲ πέτρες καὶ ἀγκάθια. Ὁ Ὀνήσιμος ἀποκεφαλίστηκε μετὰ ξίφος. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος, περιιτῶς ἐπαναλαμβάνεται, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς καὶ τὴν 6η Ἰουνίου).

Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος

Μαρτύρησε ὡς ἐξῆς: ἀφοῦ τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα πλοῖο κατόπιν στ' ἀνοιχτά της θάλασσας, ἔβαλαν φωτιά στὸ πλοῖο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βρεῖ τραγικὸ θάνατο καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, πὺν ἐπίτηδες τὸν εἶχαν βάλει μέσα σ' αὐτό.

Μετακομιδὴ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Εὐδοκίμου

Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἱερομάρτυρος Στεφάνου

Βλέπε σχετικῶς 5 Ἰουλίου, Ἁγ. Στέφανος Μητροπολίτης Ρηγίου τῆς Καλαβρίας.

Ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων

Μαρτύρησε ὡς ἐξῆς: ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν σ' ἓνα τροχό, κατόπιν τὸν ἄφησαν νὰ κυλήσει μὲ δύναμη σὲ μία μεγάλη κατηφοριὰ καὶ ἔτσι ὁ Ἀλεξανδρίων, πὺν ἦταν δεμένος στὸν τροχό βρῆκε τραγικὸ θάνατο.

Ὁ Ἅγιος Ἐπίμαχος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσιος Σισίνιος

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ὁσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη

Ὁ γενναῖος Ὁσιομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ Κύριλλος, γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, στὰ χρόνια τοῦ Σουλτάνου Σουλεϊμάν. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Πείος καὶ Παρασκευή. Ὁ Κύριλλος, κατὰ κόσμον Κυριάκος, ὅταν ἦταν δέκα χρονῶν οἱ γονεῖς του πέθαναν καὶ ἔτσι ἔμεινε ὀρφανός. Ἀπὸ τὴν μάνα του εἶχε δυὸ θεῖους διαφορετικούς στὸ θρήσκευμα.

Ὁ ἕνας - ὁ Ἰωάννης- ἦταν εὐσεβὴς χριστιανὸς καὶ ὁ ἄλλος εἶχε γίνεи μουσουλμάνος. Ὁ δεύτερος κατάφερε καὶ πῆρε κοντὰ του τὸν Κυριάκο μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ἐξισλαμίσει. Ἄλλ' ὁ Θεὸς εὐλόγησε καὶ ὁ Κυριάκος ἦλθε σὲ ἐπαφὴ στὴ Θεσ/νίκη μὲ κάποιους ἀγιορεῖτες πατέρες, ποὺ κατάφεραν νὰ τὸν πάρουν στὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἐκεῖ, στὴ Μονὴ Χιλιανδαρίου, ὁ Κυριάκος -14 χρονῶν - ἔγινε μοναχὸς καὶ μετονομάστηκε σὲ Κύριλλος. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν μικρὸς στὴν ἡλικία καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ διαμονὴ του στὴ Μονή, τὸν πῆγαν νὰ διακονεῖ σὲ διάφορα μετόχια τῆς. Ἐκεῖ ἔμεινε ὀκτῶ χρόνια καὶ κατόπιν πῆγε στὴ Θεσ/νίκη, ὅπου συνάντησε τὸν εὐσεβῆ θεῖο τοῦ Ἰωάννη. Καὶ σὲ κάποια στιγμή, ἐνῶ συζητοῦσαν μὲ τὸν ἐξάδελφό του, γιὸ τοῦ θεῖο τοῦ Ἰωάννη, στὸ λιμάνι τῆς Θεσ/νίκης, συναντήθηκαν μὲ τὸν μουσουλμάνο θεῖο του. Τότε αὐτὸς τὸν συκοφάντησε στοὺς Τούρκους, ὅτι δῆθεν ὁ Κύριλλος ἦταν μωαμεθανὸς καὶ τώρα ἔγινε Χριστιανός. Ἀμέσως τότε ὁ Κύριλλος ὀδηγήθηκε στὸν δικαστὴ, ὅπου μὲ θάρρος μπροστὰ του ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Καὶ παρὰ τίς κολακεῖες ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Τότε τὸν ὀδήγησαν στὸν Ἰππόδρομο, ὅπου τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ στὶς 6 Ἰουλίου 1566. Ὁ Ἅγιος αὐτὸς δὲν ἀναφέρεται στοὺς Συναξαριστές.

Ἡ Εὐρεσις τῶν τιμίων Λειψάνων τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς τῆς Παρθένου

Ἀναπαυομένης ἐν τῇ Λαύρα τοῦ ἐν Κιέβω Σπηλαίου (Ῥωσία).

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος

Μαρτύρησε στὴ Σκυθούπολη μαζὶ μὲ ἄλλους 69 χριστιανούς (βλέπε 28 Ἰουνίου).

Ὁ Ὅσιος Σισώης, Ῥώσος (+ 18ος αἰ.)

Ἀγιολόγιον - Ἰούλιος 07

- Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ ἐν Μαλεῶ
- Ἡ Ἁγία Κυριακή ἡ Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Εὐάγγελος
- Οἱ Ἅγιοι Περεγρῖνος, Λουκιανός, Πομπήιος, Ἡσύχιος, Παππίας, Σατορνῖνος καὶ Γερμανός
- Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος

Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ ἐν Μαλεῶ

Ἦταν πλούσιος καὶ τὴν περιουσία του χρησιμοποιοῦσε σὲ ἔργα φιλανθρωπικά. Τὴ δὲ ἀρχοντική του θέση διέθετε πάντοτε πρὸς ὑποστήριξη τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐπιείκειας, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ ἐξυπηρέτηση ἀτομικῶν παθῶν καὶ συμφερόντων. Θέλησε ὅμως, νὰ προσηλωθεῖ ἀκόμα περισσότερο στὸ Θεό. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὸν κόσμον καὶ κατέφυγε στὸ Μαλεό· ἴσως νὰ εἶναι τὸ ἀκρωτήρι τῆς Πελοποννήσου Μαλέα. Ἐκεῖ ἔζησε ζωὴ ἀσκητική, μὲ προσευχὴ, μελέτη καὶ ψαλμωδία. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπό του, τὸν παρακινοῦσε καὶ κατέβαινε στὶς γύρω περιοχὲς καὶ εὐεργετοῦσε πολὺν κόσμον, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα καὶ νὰ θαυματουργεῖ. Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε νὰ εὐεργετῇ συνεχῶς, διότι καὶ κατὰ τὸ χρόνον τῆς μόνωσής του, προσευχόταν γιὰ ὅλους καὶ κατάρτιζε τὸν ἑαυτό του νὰ γίνεται ἄξιο ὄργανο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὠφέλεια τοῦ πλησίου.

Ἡ Ἁγία Κυριακή ἡ Μεγαλομάρτυς

Ἦταν κόρη τοῦ Δωροθέου καὶ τῆς Εὐσεβίας. Αὐτοὶ ἦταν ἄτεκνοι καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσει παιδί. Πράγματι, ὁ Θεὸς εὐδόκησε, καὶ τὸ χριστιανικὸ αὐτὸ ζευγάρι ἀπέκτησε παιδί. Γεννήθηκε ἡμέρα Κυριακή, γι' αὐτὸ καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Κυριακή. Κατὰ τὸ διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, οἱ γονεῖς τῆς συνελήφθησαν καὶ μετὰ ἀπὸ ἀνάκριση βασανίστηκαν καὶ ἀποκεφαλίστηκαν ἀπὸ τὸν δούκα Ἰουστο. Ἡ δὲ Κυριακὴ παραπέμφθηκε στὸν Καίσαρα Μαξιμιανό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸν ἄρχοντα Βιθυνίας Ἰλαριανό, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπενθύμισε ὅτι ἡ ὁμορφιά της εἶναι γιὰ ἀπολαύσεις καὶ ὄχι γιὰ βασανιστήρια. Τότε ἡ παρθένος κόρη τοῦ ἀπάντησε: «Οὔτε στὴ νεότητά μου, οὔτε στὴν ὁμορφιά μου δίνω τὴν παραμικρὴ προσοχή. Καὶ τὰ λαμπρότερα ἀπὸ τὰ ἐπίγεια πράγματα εἶναι προσωρινά, ὅπως τὰ ἄνθη καὶ κούφια, ὅπως οἱ σκιές. Σήμερα, ἔπαρχε, εἶμαι ὁμορφη, αὐριο μία ἄσχημη γριά. Νὰ κάνω, λοιπὸν, κέντρο τῆς ζωῆς μου τὴν ὁμορφιά μου; Τὴν ἀξία της, ὅμως, τὴν γνώρισα στὶς ρυτίδες, πού τὴν περιμένουν καὶ στὸν τάφο πού τὴν καλεῖ. Νόμισες, λοιπὸν, ὅτι θὰ κάνω τὴν τερατώδη ἀνοησία, νὰ χάσω τὴν αἰώνια λαμπρότητα γιὰ νὰ μείνω λίγο περισσότερο στὴ γῆ; Γι' αὐτὸ στὸ

Ξαναλέω, ἔπαρχε: εἶμαι καὶ θά εἶμαι στή ζωὴ καὶ στὸ θάνατο χριστιανή». Ἐξοργισμένος ὁ Ἰλαριανός, σκληρὰ τὴν βασάνισε καὶ διέταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Ἀλλὰ πρὶν πέσει ἡ σπάθη, προσευχόμενη παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς στὸν Κύριο.

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος Ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ὁ Νέος

Μαρτύρησε ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ μαχαίρι.

Ὁ Ἅγιος Εὐάγγελος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Περεγρῖνος, Λουκιανός, Πομπήιος, Ἡσύχιος, Παππίας, Σατορνῖνος καὶ Γερμανός

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Τραϊανοῦ (98 μ.Χ.). Ὄταν ἔγινε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐπιβιβάστηκαν σ' ἓνα πλοῖο καὶ ἀπέπλευσαν στὴν πόλη τοῦ Δυρράχιου. Ἐκεῖ ὅταν εἶδαν τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Ἀστείου, ἐπισκόπου Δυρράχιου, τὸν μακάρισαν καὶ συνελήφθησαν. Στὴ συνέχεια ἀφοῦ ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί, μὲ διαταγὴ τοῦ ἀνθυπάτου Ἀγρικόλα, τοὺς ἔριξαν στὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος καὶ ἔτσι πῆραν τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τὰ δὲ ἅγια λείψανά τους, ἀφοῦ βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσα, παραχώθηκαν στὴν ἄμμο. Μετὰ 70 χρόνια, φανερώθηκαν στὸν ἐπίσκοπό τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὰ παρέλαβε, τὰ ἔθαψε μὲ τιμὲς καὶ ἔκτισε στ' ὄνομά τους μικρὴ Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος

Ἱερομάρτυρας, Ἐπίσκοπος τῆς Βρεσκίας στὴν Ἰταλία (+ 2ος αἰ.).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 08

- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ Μεγαλομάρτυς
- Ἡ Ἁγία Θεοδοσία, μητέρα του Ἁγίου Προκοπίου
- Οἱ Ἅγιες 12 Γυναῖκες Συγκλητικές
- Οἱ Ἅγιοι Ἀντίοχος καὶ Νικόστρατος οἱ Τριβούνιοι
- Οἱ Ἅγιοι Ἀβδᾶς (ἢ Αὐδᾶς) καὶ Σάββας
- Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ἁγιορείτης
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ νέος ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος, ὁ ἐφορκιστὴς
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος τοῦ Οὐσία Βόλογκντα (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ Μεγαλομάρτυς

Γεννήθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ πατέρα χριστιανό, ποὺ ὀνομαζόταν Χριστοφόρος, καὶ μητέρα εἰδωλολάτρισσα, τὴν Θεοδοσία. Ὄταν μεγάλωσε ὁ Προκόπιος, ἡ μητέρα του κατάφερε, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς (290) πῆγε στὴν Ἀντιόχεια, νὰ τὸν κάνει δούκα Ἀλεξανδρείας. Καὶ μάλιστα, τοῦ ἀνέθεσαν τὸ διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὅμως, τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἦταν ἄλλο. Ἐνῶ κάποια νύκτα βιάδιζε μὲ τὴν συνοδεία του, εἶδε σταυρὸ κρυστάλλινο καὶ ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός». Ἐκπληκτὸς ἀπὸ τὸ ὄραμα καὶ τὴν φωνή, διέκοψε τὴν συγκεκριμένη πορεία του καὶ πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅχι πλέον σὰν διώκτης, ἀλλὰ εὐαγγελιζόμενος τὸ Χριστό. Ὄταν τὸ ἔμαθε ἡ μητέρα του, τὸν κατήγγειλε στὸν ἑπαρχο Οὐλκίωνα ὅπου ὁ Προκόπιος ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός. Τότε ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια, καὶ μισοπεθαμένος ρίχτηκε στὴ φυλακή. Ἐπειτα τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακή καὶ τὸν ὀδήγησαν σὲ εἰδωλολατρικὸ ναό, νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα. Ἀμέσως ἡ σκέψη τοῦ Προκοπίου σκίρτησε στὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ὅτι οὐδὲν εἰδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς». Δηλαδή, κανένα εἰδωλο δὲν ἔχει ὑπαρξὴ πραγματικὴ στὸν κόσμον καὶ κανένας ἄλλος θεὸς δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνον ἓνας, ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἔτσι σκεπτόμενος καὶ προσευχόμενος ὁ Προκόπιος, γκρέμισε τὸ ναό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψει ἡ μητέρα του καὶ ἄλλοι πολλοί. Τελικά, ἀμετακίνητος στὴν πίστη του, ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Οὐλκίωνος, Φλαβιανό.

Ἡ Ἁγία Θεοδοσία, μητέρα του Ἁγίου Προκοπίου

Πρώην εἰδωλολάτρισσα, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὰ θαύματα καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ γιοῦ της, ἐπέστρεψε στὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οί Άγιες 12 Γυναίκες Συγκλητικές

Οί Άγιες αυτές προσήλθαν στον Χριστιανισμό από τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Προκοπίου καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οί Άγιοι Ἀντίοχος καὶ Νικόστρατος οἱ Τριβούνιοι

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους, μαζί με τὸν Ἅγιο Προκόπιο.

Οί Άγιοι Ἀβδᾶς (ἢ Αὔδας) καὶ Σάββας

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους, μᾶλλον μαζί με τὸν Ἅγιο Προκόπιο.

Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ἁγιορείτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ζίχνη τῆς Μακεδονίας καὶ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους. Ἀνατράφηκε δὲ ἀπ' αὐτούς, σύμφωνα με τὶς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου. Στὰ γράμματα ἦταν εὐφυῆς καὶ ἱκανότατος. Ἐγίνε μοναχός, κατόπιν Ἱερέας καὶ ἀπὸ τότε περιφερόταν σὲ διάφορους τόπους διδάσκοντας με τὸ παράδειγμά του στοὺς χριστιανούς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τελικὰ τὸ 1548, κατέληξε στὸν Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ ἀσκήτευσε στὸ κελλί τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, πού βρίσκεται στὰ ὄρια τῆς Μονῆς Παντοκράτορας. Ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ καὶ τὸ ἅγιο λείψανό του ἀνέβλυσε εὐωδιαστὸ μύρο. (Λεπτομέρειες τῆς βιογραφίας του, βλέπε στὸ Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου).

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ νέος ἱερομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῶν Ἰωαννίνων, πού ὀνομαζόταν Ἅγιος Βλάσιος. Ὁ Ἀναστάσιος ἦταν ἐφημέριος σὲ κάποια ἐκκλησία κοντὰ στὴν Κωνσταντινούπολη. Εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Παπα - Κωνσταντίνου τοῦ Ρώσου καὶ ἀπὸ τότε κυριολεκτικὰ τὸν κατέλαβε ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου. Κάποτε λοιπόν, συνέβη νὰ εἶναι παρὼν στὴ διδασκαλία ὑπὲρ τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας, κάποιου ἐξωμότη Ἱερομόναχου, τυφλοῦ, Κύπριου στὴν καταγωγή. Τότε οἱ παρευρισκόμενοι Τοῦρκοι, παρότρυναν καὶ τὸν Ἀναστάσιο νὰ γίνει Τοῦρκος. Ὁ Ἀναστάσιος, ὅταν ἄκουσε αὐτό, ἤλεγξε με θάρρος τὸν γέροντα ἐξωμότη, ἀλλὰ καὶ τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Καὶ κατόπιν κήρυξε μπροστὰ σ' ὅλους τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἀμέσως τὸν ἔσυραν βίαια στὸν κριτὴ, καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ ἀποκεφαλίστηκε στὶς 8 Ἰουλίου 1743.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς

Ὁ ἐν Οὐστούζη, ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος) (+ 1303).

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ ἐφορκιστὴς

Ἡ μνήμη του ἁγίου αὐτοῦ δὲν συναντᾶται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Αναγράφεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye ἔτσι: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (Ιουλίου 8) ἄθλησις τοῦ ἁγίου Προκοπίου τοῦ ἐφορκιστοῦ, τοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης». Προφανῶς εἶναι ἄλλος συνώνυμος τοῦ μεγαλομάρτυρα Προκοπίου καὶ πιθανὸν ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 22ας Νοεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος τοῦ Οὔσια Βόλογκντα (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλὸς.

Ἀγιολόγιον - Ἰούλιος 09

- Ὁ Ἅγιος Παγκράτιος Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ταυρομενίας
- Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας καὶ Πρόβος
- Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Πηγῇ
- Ὁ Ὅσιος Φώτιος, κτήτορας τῆς Μονῆς Ἀκαπνίου στή Θεσσαλονίκη
- Οἱ Ὅσιοι Διονύσιος καὶ Μητροφάνης οἱ Ἄγιορεῖτες
- Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ὁ νέος Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ Πακνανᾶς
- Οἱ Ἅγιοι Πατερμούθιος, Κόπριος (ἢ Κόπρις) καὶ Ἀλέξανδρος

Ὁ Ἅγιος Παγκράτιος Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ταυρομενίας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν Ἀποστόλων. Νεαρὸς ἀκόμα, ἐπισκέφθηκε μὲ τοὺς γονεῖς του τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου καὶ βαπτίσθηκε. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων του, ὁ Παγκράτιος θέλησε νὰ ἀφιερωθεῖ ὁλόψυχα στὸ Χριστὸ καὶ στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου Του. Πῶς, ὅμως, θὰ γινόταν αὐτό, μὲ τέτοια περιουσία ποῦ κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του; Τῆ λύση βρῆκε στὰ ἴδια τὰ λόγια του Κυρίου: «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Ἐὰν δηλαδή, θέλεις νὰ εἶσαι τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα στοὺς φτωχοὺς, καὶ θὰ ἔχεις θησαυρὸ στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσεις. Πράγματι, ὁ Παγκράτιος ἀπελευθέρωσε τοὺς δούλους, μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε βιοτικὴ μέριμνα, ἀφιερώθηκε στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου. Ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο στὴν Ἀντιόχεια, καὶ στὴν Κιλικία συνάντησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο Ταυρομενίου στὴ Σικελία. Στὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀναδείχθηκε τέλειος ποιμένας, διδάσκοντας καὶ διακονώντας μὲ ἀγάπη καὶ ἀρετὴ τὸ ποίμνιό του. Προσῆλκυσε διὰ τοῦ κηρύγματός του πλῆθος λαοῦ στὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, ἀκόμα καὶ αὐτὸν τὸν ἡγεμόνα τοῦ τόπου Βονιφάτιο. Ἐπίσης ἴδρυσε στὴν πόλη αὐτὴ καὶ ἱερὸ ναό. Ὅμως, οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρες, βλέποντας μὲ φθόνον τὸ εὐαγγελικὸ ἔργο τοῦ Παγκρατίου, τὸν σκότωσαν, ἐνῶ ἐκεῖνος προσευχόταν γι' αὐτούς.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας καὶ Πρόβος

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Πηγῇ

Πρόκειται για τὸν ναὸ πὸν εἶχε κτίσει ὁ Ἰουστινιανὸς τὸ ἔτος 559 καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Προκόπιο ἦταν ἐξαίσιος «κάλλει τε καὶ μεγέθει». Ὁ ναὸς αὐτὸς πολλές φορές καταστράφηκε, ἐπανειλημμένα ὅμως ἀνοικοδομήθηκε ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Εἰρήνη τὴν Ἀθηναία, ἀπὸ τὸν Βασίλειο τὸν Μακεδόνα καὶ ἀπὸ τὸν Ρωμανὸ Α΄ τὸν Λεκαπηνό. Ἀλλὰ καὶ πάλι καταστράφηκε στὶς ἀρχές τοῦ 15ου αἰῶνα.

Ὁ Ὅσιος Φώτιος κτήτορας τῆς Μονῆς Ἀκαπνίου στὴ Θεσσαλονίκη

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Γ 86 φ. 142α, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἰδιόμελο ποίημα Δημητρίου τοῦ Βεάσκου, μεγάλου οἰκονόμου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ἐπίσης τὴν μνήμη του ἀναφέρει καὶ ὁ Ἱεροσολυμιτικὸς Κώδικας 309 φ. 91.

Οἱ Ὅσιοι Διονύσιος καὶ Μητροφάνης οἱ Ἁγιορεῖτες

Γεννήθηκαν καὶ οἱ δύο στὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰῶνα, ἄγνωστο ποῦ. Ἀνατράφηκαν σύμφωνα μὲ τις ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἰδιαίτερα ὁ Διονύσιος ἐπιδόθηκε πολὺ στὰ γράμματα. Ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ Στουδίου καὶ ἐπιθυμώντας ἀνώτερη ἡσυχαστικὴ ζωὴ, ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ, σὲ κάποιον κελλί, κοντὰ στὴ Σκήτη τῶν Καρυῶν, ἐπιδόθηκε στὴ μελέτη καὶ στὴν ἐργασία τῆς ἀσκητικῆς φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἐκεῖ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει, πῆγε σὲ κάποιον ἡσυχαστήριον τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης. Ἐδῶ, μαζί μὲ τὸν μαθητὴ τοῦ Μητροφάνη, μέσα σὲ μία σπηλιά, ἀσκήτευαν στὴν ἐν Χριστῶ ζωὴ. Ἀργότερα ὁ Μητροφάνης, μὲ ἀπόφαση τῶν Πατέρων, βγῆκε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δίδασκε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὴ γύρω περιοχὴ. Ἐπειτα, ἐπανῆλθε στὸν Γέροντά του Διονύσιο. Ἔτσι θεάρεστα καὶ ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησαν καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν Διονύσιος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 9ῃ Ἰουλίου 1606 (ἄλλα χειρογράφα ὅμως ἀναφέρουν τὴν κοίμησή του τὴν 6ῃ Ὀκτωβρίου 1596 ἢ 1602), ὁ δὲ Μητροφάνης λίγο χρονικὸ διάστημα ἀργότερα. Στὴ Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννης σώζεται ἰδιόγραφο βιβλίον ποικίλης ὕλης, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τοῦ Ρήτορα, καὶ μὲ τὸν τίτλον «Κουβαράς».

Ὁ Ἅγιος Μεθόδιος ὁ νέος Ἱερομάρτυρας

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Βυζάρι τῆς ἐπαρχίας Ἀμαρίου Κρήτης, καὶ τὸ ἐπώνυμό του ἦταν Σιλιγάρδος. Ἐγινε ἡγουμένος τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων καὶ μετὰ ἐπίσκοπος Λάμπης. Ὁ ἀρχιερέας Μεθόδιος ἀντιτάχθηκε στὶς βιαιοπραγίες τῶν Τούρκων καὶ γι' αὐτὸ συνελήφθη. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, θανατώθηκε στὶς 9 Ἰουλίου 1793. Τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου ἐνταφιάστηκε κοντὰ στὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου του στὸ μονύδριον τῶν Ταξιαρχῶν. Ὁ μάρτυρας αὐτὸς δὲν ἀναφέρεται στοὺς Συναξαριστές, οὔτε βρέθηκε ἀκολουθία του.

Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ Πακνανᾶς

Ἀποκεφαλίστηκε τὴν 9ῃ Ἰουλίου 1771, ἀλλὰ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 30ῃ Ἰουνίου, ὅπου καὶ ἡ βιογραφία του.

Οἱ Ἅγιοι Πατερμούθιος, Κόπριος (ἢ Κόπρις) καὶ Ἀλέξανδρος

Στὸν Κώδ. Δέκ. XI Κρυπτοφέρνης φέρεται Κανὼν Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου, ποὺ ἡ ἀρχὴ εἶναι: «ὠφθη ἡ Πανέορτος». Ἡ δὲ μνήμη τους κατὰ τὴν 9ῃ Ἰουλίου. Ἡ κυρίως ὁμῶς μνήμη τῶν πιὸ πάνω Ἀγίων εἶναι 17 Δεκεμβρίου, ὅπου καὶ τὸ σχετικὸ βιογραφικὸ τους σημείωμα.

Αγιολόγιον - Ιούλιος 10

- Οί Άγιοι 45 Μάρτυρες
- Οί Άγιοι Βιάνωρ καὶ Σιλουανός
- Ανακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων ἐν Γερᾷ Λέσβου Ἁγίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου Ἀσσοῦ
- Ὁ Άγιος Τιθός μάρτυρας
- Ὁ Άγιος Ἀπολλώνιος ἀπὸ τῆς Σάρδεις
- Οί Άγιοι Μύριοι (10.000) Ὅσοι τῆς Νιτρίας πὸν θανάτωσε μὲ φωτιά ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, ἐπειδὴ ἀντιπαθοῦσε τὸν Ἰσίδωρο τὸν Πρεσβύτερο
- Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Βιάτου ἢ Βεώτου
- Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Ῥώσος ὁ Ἐσφιγμενίτης

Οί Άγιοι 45 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν στή Νικόπολη τῆς Ἀρμενίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ Άγιοι Δανιήλ, Μαυρίκιος, Ἀντώνιος καὶ Λεόντιος. Οἱ Άγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Λικίνιος. Κορυφαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Λεόντιος, ὁ Μαυρίκιος, ὁ Δανιήλ καὶ ὁ Ἀντώνιος. Ὅταν ὁ Λικίνιος ἐξέδωσε διάταγμα κατὰ τῶν χριστιανῶν, μόνοι τους ἦλθαν στὸν δούκα καὶ φανέρωσαν ὅτι εἶναι χριστιανοί. Σὲ ἐρώτηση τοῦ Λυσία, ποιὸς τους ἔπεισε νὰ μὴ θυσιάσουν στοὺς θεοὺς, αὐτοὶ ἀπάντησαν: «Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος πὸν μᾶς δίδαξε καὶ μᾶς ἔπεισε νὰ μὴ λατρεύουμε θεοὺς ἀνύπαρκτους, καὶ νὰ μὴ προσκυνοῦμε τὰ εἰδωλά τους». Ὁργισμένος ὁ δούκας, διέταξε καὶ τοὺς φυλάκισαν δεμένους χειροπόδαρα, χωρὶς νὰ τοὺς δίδεται καθόλου ψωμὶ καὶ νερό. Οἱ Άγιοι πέρασαν τὴν νύκτα προσευχόμενοι. Μεταξὺ ἄλλων, ἔλεγαν: «Εὐλογοῦμε, Κύριε, ἐσένα, τὸ βασιλιά τῆς δόξας. Διότι σὺ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ, πὸν θυσιάστηκες γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἐνωσέ μας, Κύριε, ὥστε ὅλοι μαζί μὲ μία ψυχὴ νὰ σὲ ὁμολογήσουμε καὶ ὅλοι μαζί νὰ πεθάνουμε». Τὸ πρῶτὸ ὁ Λυσίας, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ, τοὺς ρώτησε ἂν μετάνιωσαν καὶ ἐπανῆλθαν στοὺς θεοὺς τοῦ κράτους. Οἱ Άγιοι μὲ ἓνα στόμα ἀπάντησαν: «χριστιανοὶ ἐσμέν». Εἴμαστε χριστιανοί. Μὲ μανία τότε ὁ Λυσίας διέταξε καὶ τοὺς ἔκοψαν χέρια καὶ πόδια, καὶ ἔπειτα τοὺς ἔριξαν στή φωτιά. Ἔτσι, ὅλοι μαζί ἀξιώθηκαν νὰ πάρουν τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦταν καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως Δανιήλ, Μαυρίκιος, Ἀντώνιος καὶ Λεόντιος.

Οί Άγιοι Βιάνωρ καὶ Σιλουανός

Ὁ Βιάνωρ καταγόταν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Πισιδίας καὶ συνελήφθη, ἐπειδὴ ὁμολογοῦσε τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Αὐφρατησίας (ἢ Εὐφρατησίας), πὸν σήμερα ὀνομάζεται Ἄτζαρ καὶ βρίσκεται στή Συρία. Ἀφοῦ τὸν κρέμασαν καὶ τὸν ἔδειραν ἀνελέητα μὲ ξύλινα σπαθιά, κατόπιν τὸν ἔκαψαν μὲ σιδερένια πυρακτωμένα σφαιρίδια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσει τὰ δόντια καὶ τ' αὐτιά του. Ὁ δὲ Σιλουανός, πὸν ἦταν ἐκεῖ καὶ

ἔβλεπε τὸ μαρτύριο καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ Βιάνορα, πίστεψε καὶ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς εἰδωλολάτρεις. Ἐπὶ τόπου τότε, τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα καὶ κατόπιν τὸ κεφάλι. Τοῦ δὲ Βιάνορα, ἔβγαλαν τὸ δεξιὸ μάτι, ἔγδαραν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἔτσι καὶ οἱ δυὸ ἔλαβαν μαζὶ τὸ στεφάνι τῆς ἀθλήσεως.

Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων ἐν Γερᾷ Λέσβου Ἁγίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου Ἀσσοῦ

Ὁ Ἅγιος Τιθόης μάρτυρας

Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος ἀπὸ τὶς Σάρδεις

Ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπὸ τὶς Σάρδεις. Καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Ἰκονίου, διότι πίστευε στὸ Χριστὸ καὶ ἐνεργοῦσε μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Περίνιος -ἔτσι ὀνομαζόταν ὁ ἑπαρχος- μετὰ ἀπὸ μάταιες προσπάθειες, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσει ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, τὸν σταύρωσε. Τὸ τέλος αὐτό, πού τὴν φρικτὴ ἀγωνία του δοκίμασε καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἀπολλώνιος ὑπέστη μὲ πολλὴ καρτερία, ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τὴν θεία χάρη. Καὶ ἔτσι κέρδισε τὸ ἐνδοξότατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Μύριοι (10.000) Ὅσοι τῆς Νιτρίας πὸν θανάτωσε μὲ φωτιὰ ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, ἐπειδὴ ἀντιπαθοῦσε τὸν Ἰσίδωρο τὸν Πρεσβύτερο

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἀσκητὲς, κατοικοῦσαν μέσα σὲ σπηλιές καὶ καλύβες τῆς Νιτρίας τῆς Αἰγύπτου, καὶ κύριο ἔργο τους ἦταν ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ζοῦσαν μὲ νηστεῖες, ἀγρυπνίες, προσευχὲς καὶ ἦταν γύρω στὶς 10.000 στὸν ἀριθμὸ. Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος, ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς, φιλονικοῦσε μὲ τὸν ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας Θεόφιλο γιὰ ὀρισμένα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, πὸν ὁ Θεόφιλος ἔφερνε ἀντίρρηση, γι' αὐτὸ ὁ Ἰσίδωρος, ἔχοντας πίσω του τὴν ὑποστήριξη τῶν πολλῶν μοναχῶν, ἤλεγχε τὸν Θεόφιλο. Τότε ὁ Θεόφιλος, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Ἰσίδωρο, ἔστειλε κρυφὰ δικούς του ἀνθρώπους καὶ ἔκαψε ζωντανούς μέσα στὶς Σκῆτες, ὅλους τοὺς συγκεκριμένους Πατέρες.

Ἡ Συναξὶς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Βιάτου ἢ Βεώτου

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Ῥώσος ὁ Ἐσφιγμενίτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ῥωμανοῦ Ἀργυρόπουλου καὶ Βλαδίμηρου τοῦ εὐσεβοῦς ἄρχοντα τῆς Ῥωσίας. Ὁ Ἀντώνιος τὸ 1012 ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς στὴ Μονὴ Ἐσφιγμένου. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὴ Ῥωσία καὶ ἔγινε πατέρας τοῦ Μοναστικοῦ Τάγματος τῶν Ῥώσων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σιατοπόλκος κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν μοναχῶν, ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψε στὸ Ἅγιον Ὄρος, κοντὰ στὸν Γέροντά του Θεόκτιστο. Ὄταν ὁμως ἐπανῆλθε ἡ τάξη στὴ Ῥωσία μὲ τὸν Ἰαροσλάβο, ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψε στὴ Ῥωσία, ὅπου ἔκανε πολλοὺς μοναχοὺς καὶ ἔκτισε τὴν θαυμαστὴ Μονὴ Πετσέρσκβοϊ, στὴν ὁποία ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 90 χρονῶν.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 11

- Αγίας Εύφημίας Μεγαλομάρτυρος Θαῦμα (Δ΄ Οικ. Σύνοδος, 451)
- Ὁ Ἅγιος Κινδέος ὁ Πρεσβύτερος
- Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ ἐν τῇ Μάνδρα
- Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός
- Ὁ Ἅγιος Μαρτυροκλῆς
- Ὁ Ὅσιομάρτυς Νικόλαος «ὁ ἐκ Βρουύλλων»
- Ὁ Ὅσιος Νικόδημος
- Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἀπὸ τὸ Ἐλβασάν, ὁ Νέος ὀσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀπὸ τὰ Βρούουλα ἢ Βουῦρλα, ὁ Νέος ὀσιομάρτυρας
- Ἡ Ἁγία Ἰσαπόστολος Ὀλγα (μετονομασθεῖσα Ἐλένη) ἡ βασίλισσα
- Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Αγίας Εύφημίας Μεγαλομάρτυρος Θαῦμα (Δ΄ Οικ. Σύνοδος, 451)

Ἦταν χριστιανὴ παρθένος, πού μὲ τὸ αἷμα τῆς σφράγισε τὴν πίστη τῆς στὸ Χριστὸ καὶ μὲ τὴν αὐταπάρησή τῆς κατατρόπιασε τοὺς ἰσχυροὺς εἰδωλολάτρεις αὐτοκράτορες. Ἡ Εὐφημία καταγόταν ἀπὸ τὴν Χαλκηδόνα καὶ οἱ γονεῖς τῆς ὀνομαζόταν Φιλόφρων καὶ Θεοδοσιανή. Μόρφωσαν τὴν κόρη τους σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Εὐφημία ἀπὸ πολὺ νωρὶς διακρίθηκε γιὰ τὸν ἅγιο ζῆλο τῆς, τὸ σεμνὸ ἦθος καὶ τὴν φιλανθρωπία τῆς. Ἦταν ὠραία στὸ σῶμα, καὶ πολλοὶ εἰδωλολάτρεις νέοι περιμέναν ἔστω ἓνα ἐνθαρῤῥυντικὸ χαμόγελό τῆς. Ἀλλὰ ἡ σεμνὴ παρθένος διατηροῦσε ἀκηλίδωτη τὴν ἀγνότητά τῆς καὶ εἶχε ἀφοσιωμένη τὴν καρδιά τῆς στὸ Θεό, στὴν περιποίηση τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀπροστάτευτων ὀρφανῶν. Ὅταν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διατάχθηκε σκληρὸς διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἡ Εὐφημία συνελήφθη καὶ ὀμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανή. Τότε ὁ κριτής, ὑπολογίζοντας στὴν ἀδύνατη γυναικεία φύση τῆς, τὴν καταδίκασε σὲ θάνατο μὲ βασανιστήρια. Ὅμως ἡ Εὐφημία ἀναδείχθηκε πολὺ ἰσχυρότερη τῶν βασανιστῶν τῆς καὶ ὑπέμεινε τὰ βασανιστήρια μὲ θαυμαστὴ καρτερία. Στὸ τέλος τὴν ἔριξαν τροφὴ στὰ θηρία. Δίδαξε ἔτσι μὲ τὸ παράδειγμά τῆς, πὼς μπορεῖ οἱ χριστιανοὶ νὰ φαίνονται στὸν κόσμον ἀδύνατοι, ἀλλὰ «τὰ ἀσθενῆ του κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά». Δηλαδή, τοὺς κατὰ κόσμον ἀδυνάτους ἐξέλεξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ κατατροπιάσει ἐκείνους πού ἔχουν ἰσχυρὴ κοσμικὴ ἐπιρροή.

Ὅμως, αὐτὴν τὴν ἡμέρα, γίνεται ἀνάμνηση τοῦ θαύματος πού ἔγινε ἀπὸ τὴν ἁγία Εὐφημία, ὅταν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μαρκιανοῦ καὶ τῆς Πουλχερίας, συντάχθηκαν δυὸ τόμοι πού περιεῖχαν τὸν ὄρο τῆς Συνόδου, πού ἔγινε στὴ Χαλκηδόνα (451) καὶ ἦταν ἓνας τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἓνας τῶν Μονοφυσιτῶν. Γιὰ νὰ πάψει λοιπὸν ἡ ἔριδα μεταξὺ τῶν δυὸ πλευρῶν, ἀποφασίστηκε νὰ τεθοῦν καὶ οἱ δυὸ τόμοι μέσα στὴ λάρνακα τῆς ἁγίας Εὐφημίας, γιὰ νὰ φανεῖ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ δεχτεῖ ἡ Ἁγία. Μετὰ τὴν ἀποσφράγιση τῆς λάρνακας, βρέθηκε ὁ μὲν τῶν αἰρετικῶν τόμος στὰ πόδια τῆς Ἁγίας πεταμένος, ὁ δὲ τῶν ὀρθοδόξων στὸ στῆθος τῆς. (Νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ κυρίως μνήμη τοῦ μαρτυρίου

τῆς ἁγίας Εὐφημίας τελεῖται στίς 16 Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Κινδέος ὁ Πρεσβύτερος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν κωμόπολη Ταλμενία τῆς Παμφυλίας Σίδης (290 μ.Χ.), καὶ ἐργαζόταν μὲ πολλὴ δραστηριότητα, γιὰ τὴν ἐπέκταση τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Γι' αὐτό, καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Στρατόνικο καὶ καταδικάστηκε νὰ καεῖ. Στὸ δρόμο ὅμως γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς, αὐτὸς πού κρατοῦσε τὰ ξύλα γιὰ τὴν φωτιά, ξαφνικὰ ἀρρώστησε καὶ ἔπεσε κάτω. Τότε, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος διέταξε κάποιον ἀπ' τοὺς στρατιῶτες νὰ σηκώσει καὶ νὰ μεταφέρει τὰ ξύλα. Ἀλλ' ὁ γενναῖος χριστιανὸς μάρτυρας, παρακάλεσε νὰ βάλουν στοὺς δικούς του ὤμους τὰ ξύλα, καὶ νὰ μεταφέρει αὐτὸς τὰ ὑλικά τοῦ μαρτυρίου του. Τὴν ἴδια γενναιότητα ἐπέδειξε ὁ ἅγιος Κινδέος καὶ στὴ φωτιά. Ἐνῶ τὸν εἶχαν πάνω στὰ ξύλα, καὶ πρὶν οἱ φλόγες τὸν καλύψουν, δίδασκε τοὺς παρευρισκόμενους μὲ ἱερὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ τοὺς προέτρεπε νὰ προσέλθουν στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ἐνῶ παρέδιδε τὴν ψυχὴ του καιόμενος μέσα στίς φλόγες, κέρδιζε ἄλλη μεγάλη νίκη. Ὁ ἱερέας τῶν εἰδώλων, ἐκπληκτος μπροστὰ σὲ τέτοιο θάνατο, πίστεψε στὸ Χριστὸ μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του. Γιὰ ν' ἀποδειχθεῖ ἀκόμα μία φορὰ τὸ ἀκατάβλητο τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας, ὅταν αὐτὴ κηρύττεται μὲ αὐταπάρνηση.

Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ ἐν τῇ Μάνδρα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ μαχαίρι.

Ὁ Ἅγιος Μαρτυροκλῆς

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ ἐκτοξευόμενα βέλη.

Ὁ Ὅσιομάρτυς Νικόλαος «ὁ ἐκ Βρουύλλων»

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ἀλλ' οὔτε μαρτύριο οὔτε συναξάρι αὐτοῦ σώζεται. Μόνο Ἀκολουθία του, πού συντάχθηκε ἀπὸ ἄγνωστο καὶ ἐκδόθηκε ἀπὸ

παλιά χειρόγραφα στην Αθήνα τὸ 1898. Πιθανῶς νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν παρακάτω νέο ὀσιομάρτυρα Νεκτάριο ἀπὸ τὰ Βρούλα καὶ νὰ ἀντιγράφηκε λάθος τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος

Ἀσκήτεψε στὰ ὄρια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου καὶ ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἀπὸ τὸ Ἐλβασάν, ὁ Νέος ὀσιομάρτυρας

Ὁ Νέος αὐτὸς ὀσιομάρτυρας καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἐλβασάν τῆς Ἡπείρου καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὄταν μεγάλωσε στὴν ἡλικία, παντρεύτηκε χριστιανὴ γυναῖκα καὶ ἀπέκτησε παιδιά. Παρακινήθηκε ὅμως ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἔγινε μωαμεθανός. Κατόπιν βίαια περιέτεμε καὶ τὰ παιδιά του, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα, ποὺ οἱ χριστιανοὶ κρυφὰ φυγάδευσαν στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὄταν πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ βρεῖ τὸ παιδί του καὶ νὰ τὸ ἐξιλαμίσει, μετανόησε, ἐπανῆλθε στὸν Χριστιανισμό καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια. Κατόπιν ἔγινε μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Νικόδημος. Τὸν κατέλαβε ὅμως ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου, γι' αὐτὸ καὶ προετοιμάστηκε μετὰ ἀσκήσης, νηστείας καὶ πολλῆς προσευχῆς. Κατόπιν πῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ ὀσίου Ἀκακίου τοῦ Κausοκαλυβίτη καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Μετὰ νηστείας καὶ ἐγκράτειας σ' ὅλη τὴν διάρκειά τῆς πορείας του, ἔφθασε στὸ Ἐλβασάν. Ἐκεῖ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, συνελήφθη καὶ ὁδηγήθηκε στὸν πασά. Ἀπέρριψε ὅλες τὶς κολακείες τῶν Τούρκων καὶ μετὰ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Τότε παραδόθηκε στὸ ἀγριεμένο πλῆθος, ποὺ γιὰ τρεῖς ἡμέρες τὸν βασάνιζαν ἀνελέητα. Κατόπιν ὁδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, ὅπου μετὰ ἀπὸ προσευχὴ ποὺ ἔκανε, ἀποκεφαλίστηκε στὶς 11 Ἰουλίου 1722.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀπὸ τὰ Βρούλα ἢ Βουρλα, ὁ Νέος ὀσιομάρτυρας

Γεννήθηκε ἀπὸ φτωχοὺς ἀλλὰ εὐσεβεῖς γονεῖς στὰ Βρούλα ἢ Βουρλα τῆς Ἐφέσου καὶ ὀνομαζόταν Νικόλαος. Ἐμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ 17 ἐτῶν μπῆκε μετὰ μισθὸ στὴν ὑπηρεσία κάποιου ἀγά. Μαζὶ μετὰ ἄλλους ἔξι νέους χριστιανούς, ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐξιλαμίστηκε, διότι πίστεψαν ὅτι οἱ γονεῖς τους πέθαναν ἀπὸ κάποια ἐπιδημία. Ὄταν ὅμως ὁ Νικόλαος γύρισε στὰ Βουρλα, πληροφορήθηκε ὅτι ἡ μητέρα του ζοῦσε καὶ ἔτρεξε μετὰ χαρὰ κοντὰ της. Ἡ εὐσεβὴς μητέρα, ὅταν εἶδε μετὰ τούρκικα ρούχα τὸν γιό της, τὸν ἐδιώξε λέγοντάς του ὅτι, ἐγὼ δὲν γέννησα Τούρκο ἀλλὰ Νικόλαο Χριστιανό. Τότε ὁ Νικόλαος κατάλαβε τὸ ἀμάρτημά του καὶ μετὰ ἀπὸ ἓνα ταξίδι στὴ Σμύρνη - Κωνσταντινούπολη - Βλαχία καὶ πάλι στὴ Σμύρνη, ἐξομολογήθηκε σ' ἓναν Ἁγιορείτη μοναχό, καὶ μετὰ τὴν εὐλογία του πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ κατέληξε στὴ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας, κοντὰ στὸν πατριώτη του μοναχὸ Χατζῆ Στέφανο, ὅπου ἔγινε μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Νεκτάριος. Ἄλλ' ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου ἔκαιγε μέσα στὴν καρδιά του. Ἔτσι μετὰ τὶς εὐλογίες τοῦ πνευματικοῦ του ἔφυγε νὰ μαρτυρήσει, μετὰ τὴν συνοδεία

τοῦ ὀσιωτάτου χειραγωγοῦ του Στεφάνου. Ὄταν ἔφτασαν στήν πατρίδα τους τὰ Βουρλά, ὁ Νεκτάριος παρουσιάστηκε στόν κριτή καὶ ἀφοῦ ἔριξε τὸ φέσι του κατὰ γῆς εἶπε: «Πάρτε τὰ σημάδια τῆς πίστεως σας, ἐγὼ χριστιανὸς Νικόλαος γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θέλω νὰ πεθάνω». Παρ' ὅλες τὶς κολακεῖες καὶ τὰ βασανιστήρια, ὁ Νεκτάριος ἔμεινε ἀμετακίνητος στήν πίστη του. Ἔτσι τὸν ἀποκεφάλισαν στίς 11 Ἰουλίου 1820.

Ἡ Ἁγία Ἰσαπόστολος Ὀλγα (μετονομασθεῖσα Ἑλένη) ἡ βασίλισσα

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν βασίλισσα τῆς Ρωσίας καὶ διὰ τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος μετονομάσθηκε Ἑλένη, τὸ ἔτος 957. Δύσκολα μπορεῖ νὰ περιγράψει κανεὶς τὶς ἄοκνες προσπάθειές της γιὰ τὴν χριστιανικὴ διαφώτιση τοῦ Ρώσικου λαοῦ. Ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ Ῥῶσοι τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἁγία αὐτὴ, ὅταν ἦλθε μὲ τὴν ἀκολουθία της κάποτε στὸ Βυζάντιο, ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς γιὰ τοὺς ἀγῶνες της ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πάνω στόν ἀγῶνα αὐτό, παρέδωσε τὴν τελευταία της πνοὴ τὴν 11η Ἰουλίου 969.

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναγράφεται τὴν ἡμέρα αὐτὴ στόν ὑπ' ἀριθμ. 402 Coislin φ. 166 Κώδικα τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Παρισίων ὡς ἐξῆς. «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀρσενίου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας σφαγῆ».

Αγιολόγιον - Ίούλιος 12

- Οί Άγιοι Πρόκλος και Ίλάριος
- Ό Άγιος Σεραπίων ό νέος
- Οί Άγιοι Άνδρέας ό Στρατηλάτης, Ηράκλειος, Φαῦστος, Μηνᾶς και ή συνοδεία τους
- Ό Άγιος Μάμας πέραν έν τῷ Σίγματι
- Ό Όσιος Μιχαήλ ό Μαλειῖνός, πνευματικός πατέρας του Άγίου Άθανασίου του Άθωνίτη
- Η Άγία Βερονίκη ή αίμορροούσα
- Ανακομιδή Τερῶν Λειψάνων Άγίου Γεωργίου, Έπισκόπου Άσσοῦ Μυτιλήνης
- Ό Άγιος Άρσένιος του Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Οί Άγιοι Πρόκλος και Ίλάριος

Οί Άγιοι αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια του αὐτοκράτορα Τραϊανοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ κοντὰ στὴν Ἄγκυρα, ποὺ ὀνομαζόταν Καλλίπποι. Ὁ Πρόκλος εἶχε ἀνεψιὸ τὸν Ίλάριο, καὶ ἦταν ἔνωμένοι ὄχι μόνο μετὰ τὸ συγγενικὸ δεσμό, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοινὴ θερμὴ πίστη καὶ ἀγάπη τους στὸ Χριστό. Ἐργάζονταν ἀδιάκοπα γιὰ τὴν καλύτερη πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ γιὰ τὸ φωτισμὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰδωλολατρῶν. Διότι πίστευαν ὅτι «αὐτοῦ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οὓς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν». Δηλαδή, σὰν ἀναγεννημένοι χριστιανοὶ εἴμαστε ποίημα Χριστοῦ, ποὺ δημιουργηθήκαμε νὰ μένουμε ἔνωμένοι μετὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ νὰ πράττουμε ἔργα ἀγαθὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα μας προετοίμασε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ζήσουμε τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ μας μετὰ αὐτά. Οἱ δραστηριότητες τῶν δυὸ Ἁγίων ἔγιναν αἰτία νὰ συλληφθεῖ ὁ Πρόκλος καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ μπροστὰ στὸν ἑπαρχο Μάξιμο, ποὺ μετὰ σύντομὴ διαδικασίαν τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Στὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκτέλεση, τὸν συνάντησε ὁ Ίλάριος, ποὺ δήλωσε στὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι χριστιανός. Τότε, τὸν μὲν Πρόκλο σκότωσαν μετὰ βέλη, τὸν δὲ Ίλάριο μετὰ ἀποκεφαλισμό.

Ό Άγιος Σεραπίων ό νέος

Ό ἅγιος Σεραπίων ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Σεβήρου (103 μ.Χ.) καὶ ἦταν ἄνδρας θεοσεβῆς καὶ ἀγαθὸς στὴν προαίρεση. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Ἀκύλα καὶ ὅταν ρωτήθηκε ποιᾶς θρησκείας εἶναι, ὁμολόγησε μετὰ θάρρους, ὅτι πιστεύει καὶ σέβεται τὸν Χριστό. Τότε τὸν ἔριξαν στὴ φωτιὰ καὶ τὸν ἔκαψαν ζωντανό, λαμβάνοντας ἔτσι τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας ὁ Στρατηλάτης, Ἡράκλειος, Φαῦστος, Μηνᾶς καὶ ἡ συνοδεία τους

Μάρτυρες, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε κανένα βιογραφικό τους στοιχεῖο.

Ὁ Ἅγιος Μάμας πέραν ἐν τῷ Σίγματι

Ἴσως πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο Μάρτυρα, ποὺ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 2α Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ὁσῖος Μιχαήλ ὁ Μαλεῖνός, πνευματικὸς πατέρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτη

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Κων/νου Ζ' καὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου. Γεννήθηκε στὴν Καππαδοκία ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πλούσιους, τὸν Εὐδόκιμο καὶ τὴν Ἀναστασώ. Ὁ παππούς του ἀπὸ τὸν πατέρα του, Εὐστάθιος, κατεῖχε τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου. Ὁ δὲ παππούς του ἀπὸ τὴν μητέρα του Ἀδράλεστος, εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Στρατηλάτη τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Μανουήλ - αὐτὸ ἦταν τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του - ἀνατράφηκε μέσα στ' ἀνάκτορα, ἀλλὰ γρήγορα κατάλαβε τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκόσμιων τιμῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ γι' αὐτὸ κατέφυγε στὸ ὄρος τοῦ Κύμινα. Ἐκεῖ βρῆκε κάποιον μοναχὸ γέροντα μεγάλης ἀρετῆς, τὸν Ἰωάννη, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνει κοντά του. Ὁ γέροντας μὲ ἐπιφύλαξη τὸν δέχτηκε, ἀλλὰ, μετὰ ἀπὸ λίγο, ὁ πατέρας του ἐντόπισε ποὺ βρίσκεται καὶ μὲ διάφορες παρακλήσεις τὸν ἔφερε στὸ σπίτι. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες καὶ μὲ τὴν ἄδεια αὐτῆς τὴν φορὰ τῶν γονέων του, ἐπέστρεψε στὸν γέροντά του, ποὺ τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ μεγάλη. Μετὰ τρία ἔτη δοκιμασίας, ὁ Μανουήλ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Μιχαήλ. Ἀργότερα, ὅταν πέθανε ὁ γέροντάς του Ἰωάννης, ὁ Μιχαήλ, μὲ τὴν μεγάλη πατρικὴ κληρονομία ποὺ ἀπόκτησε ὑπῆρξε μεγάλος δωρητὴς τῶν φτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων. Ἐπίσης ἴδρυσε τὴν περίφημη μεγάλη Λαύρα τοῦ Κύμινα, ὅπου σχηματίστηκε πολυάριθμη ἀδελφότητα, τὴν ὁποία ὁ Μιχαήλ ὀργάνωσε κοινοβιακὰ καὶ τὴν συνέδεσε μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Ἀπ' αὐτὴ τὴν Μονὴ πέρασαν πολλές ἐκλεκτὲς ψυχές, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ἰδρυτὴς τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ μονὴ τοῦ Κύμινα διακρίθηκε γιὰ τοὺς καλλιγράφους τῆς καὶ ἀντιγραφεῖς Ἱερῶν βιβλίων. Σὲ ἡλικία προχωρημένη, ἀλλὰ ἀκμαῖος στὴν πίστη καὶ τὸ πνεῦμα, ὁ Μιχαήλ παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Θεό.

Ἡ Ἁγία Βερονίκη ἡ αἰμορροοῦσα

Τὴ θεραπεία τῆς αἰμορροοῦσης γυναικός, ποὺ κατὰ τὴν παράδοση ὀνομαζόταν Βερονίκη, μπορεῖ νὰ διαβάσει ὁ ἀναγνώστης στὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο κεφάλαιο Θ' στ. 20-22, στὸ κατὰ Μάρκον κεφάλαιο Ε' στ. 25-34 καὶ στὸ κατὰ Λουκᾶν κεφάλαιο Η' στ. 43-49. Ὁ Συναξαριστὴς τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀγία

αὐτὴ καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλιν Πανεάδα. Ὄταν τὴν γιάτρεψε ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τῆς αἰμορροαγίας, αὐτὴ γὰρ τὸν εὐχαριστήσῃ, φιλοτέχνησε τὸν ἀνδριάντα Του καὶ τὸν ἔστησε μπροστὰ στὸ σπῖτι τῆς γὰρ τὸ προσκυνεῖται ἀπ' ὅλους. Μάλιστα στὴ βάση τοῦ ἀνδριάντα, φύτερωσε βότανο ποὺ θεράπευε διάφορες ἀσθένειες. Ἀργότερα ἡ Βερονίκη ἔγινε μέλος τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, καὶ ἀφοῦ ἔζησε ἁγία ζωὴ, εἰρηρικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς.

Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίου Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἄσσοῦ Μυτιλήνης

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Ίούλιος 13

- Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Σαββαΐτης
- Ἡ Ὁσία Σάρα
- Ἡ Ἁγία Γολινδούχ ἡ Περσίδα πού μετονομάστηκε Μαρία
- Οἱ Ὅσιοι Ἡλιόφωτοι (κατ' ἄλλους Ἡλιόφωτος ἢ Ἀλιφῶτες)
- Αὕτη τὴν μέρα Κυριακή (πού τυχαίνει ἀπὸ τῆς 13ης ἕως 19ης Ἰουλίου) τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ

Νά, σὺν τοῖς ἄλλοις, πῶς ἡ Ἐκκλησία ὑμνεῖ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ σ' αὕτη τὴν γιορτὴ του: «Θρόνῳ παριστάμενος τῆς τρισηλίου Θεότητος καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θείαις λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκεῖθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς χαρμονικῶς, χοροστατοῦντας καὶ εὐφημοῦντας σε, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ φωτισμῶ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτᾶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τὸ πρὸ αἰῶνων ὀρισθὲν ὄντως μέγα, σὺ Γαβριήλ πεπίστευσαι μυστήριον, τόκον τὸν ἀπόρρητον, τῆς ἁγίας Παρθένου, Χαῖρε, προσφωνῶν αὕτη, ἡ Κεχαριτωμένη. Χρεωστικῶς σε ὄθεν οἱ πιστοί, ἐν εὐφροσύνῃ ἀεὶ μακαρίζαμεν».

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Σαββαΐτης

Ἀνεψιὸς τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ ὁ Στέφανος, γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ τὸ 725 μ.Χ. Τὸν πατέρα του ἔλεγε Θεόδωρο Μανσοῦρ καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν, ὁ Στέφανος εἰσήχθη ἀπὸ τὸ θεῖο του στὴ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὅπου γιὰ 15 χρόνια ἐκπαιδεύτηκε πολὺ καλὰ στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ θεῖου του, ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο καὶ ἐντρυφοῦσε ἀκόμα περισσότερο στὴ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὴν ποίηση, στὴν ὁποία διακρίθηκε καὶ ἀναδείχθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Στέφανος, ὅ,τι δημιουργοῦσε μὲ τὸ τάλαντο πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, τὸ ἀφιέρωνε στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι στὸ θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων. Διότι τὸν ἐνέπνεαν τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού λένε: «Πᾶν ὅ,τι ἂν ποιῆτε ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ». Δηλαδή, κάθε τί πού κάνετε μὲ λόγο ἢ μὲ ἔργο, ὅλα νὰ τὰ πράττετε γιὰ νὰ ἀρέσετε στὸν Κύριο Ἰησοῦ καὶ γιὰ τὴν δόξα Του, εὐχαριστοῦντες μέσῳ Αὐτοῦ τὸ Θεὸ καὶ Πατέρα, πού τόσο πολὺ μας ἀγάπησε. Ὁ Στέφανος, ἀφοῦ κόσμησε τὴν Ἐκκλησία μὲ τὰ ποιήματά του, πέθανε εἰρηνικὰ τὸ 807 μ.Χ.

Ἡ Ὁσία Σάρρα

Απεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Γολινδούχ ἢ Περσίδα πού μετονομάστηκε Μαρία

Ἡ Ἁγία αὐτή ἦταν ἀπό τὴν Περσία στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Χοσρόη καὶ τῶν Ρωμαίων Μαυρικίου (582-602). Εἰδωλολάτρισσα στὴ ἀρχή, μετὰ ἀπὸ κάποια ὀπτασία πού εἶδε, μεταστράφηκε στὸν χριστιανισμό καὶ ὅταν βαπτίστηκε πῆρε τὸ ὄνομα Μαρία. Ὁ ἄνδρας της, τὴν κατήγγειλε στὸν Χοσρόη, πού τὴν ἐξόρισε σὲ κάποιο φρούριο, τῆς Λήθης ὀνομαζόμενο, ὅπου ἔμεινε κλεισμένη γιὰ 18 ὀλόκληρα χρόνια. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ ἀλλαξοπιστήσει, ὑπέστη πολλὰ καὶ διάφορα μαρτύρια. Ὅταν ἀπαλλάχτηκε ἀπ' αὐτά, ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου μόνασε σὲ κάποιο μοναστήρι. Μὲ ὑπόδειξη τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ξεκίνησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, προκειμένου νὰ εὐχηθεῖ ὑπὲρ τῶν βασιλέων. Πέθανε ὅμως στὸ δρόμο μετὰ τὸ Νιτζιβίου καὶ τῆς Δαρᾶς μέσα στὸν εὐκτήριο οἶκο τοῦ ἁγίου Σεργίου, ἐνῶ προσευχόταν. Στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 λέγεται, ὅτι τὸ μαρτύριό της συνέγραψε ὁ Εὐστράτιος, πρεσβύτερος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ τὸν βίο τοῦ ἁγίου Εὐτυχίου.

Οἱ Ὁσιοὶ Ἡλιόφωτοι (κατ' ἄλλους Ἡλιόφωτος ἢ Ἀλιφῶτες)

Ἅγιοι ἢ Ἅγιος της Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, πού συγκαταλέγεται ἢ συγκαταλέγονται μετὰ τῶν 300 Ἀλαμανῶν λεγομένων. Βλέπε καὶ Α.Χ.Ε.Χ. Ἄλλη ἀγιολογικὴ πηγὴ ἀναφέρει ἐδῶ τοὺς ἐξῆς ἁγίους: Ἡλιόφωτος, Ἀμμώνιος, Αὐξουθέnius, Εὐτύχιος, Εὐφημιανὸς καὶ Χουλελαῖος).

Αὐτὴν τὴν μέρα Κυριακὴ (πού τυχαίνει ἀπὸ τῆς 13ης ἕως 19ης Ἰουλίου) τῶν Ἁγίων Πατέρων

Τελεῖται ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, πού πῆραν μέρος σ' αὐτές. Δηλαδή: α) τῶν 318 τῆς Α' Συνόδου, πού ἔγινε στὴ Νίκαια κατὰ τῶν Ἀρειανῶν τὸ ἔτος 325, β) τῶν 150 τῆς Β' Συνόδου, πού ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τῶν Πνευματομάχων τὸ ἔτος 381, γ) τῶν 200 τῆς Γ' Συνόδου, πού ἔγινε στὴν Ἐφεσο κατὰ τοῦ Νεστορίου τὸ ἔτος 431, δ) τῶν 630 τῆς Δ' Συνόδου, πού ἔγινε στὴ Χαλκηδόνα κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν τὸ ἔτος 451, ε) τῶν 165 τῆς Ε' Συνόδου κατὰ τοῦ Ὁριγένη καὶ τῶν ὀπαδῶν του, τὸ ἔτος 553, στ) τῶν 170 τῆς ΣΤ' Συνόδου, πού ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τῶν Μονοθελητῶν τὸ ἔτος 680 καὶ ζ) τῶν 367 τῆς Ζ' Συνόδου, πού ἔγινε στὴ Νίκαια κατὰ τῶν εἰκονομάχων τὸ ἔτος 781. (Ἄλλες πηγές ἀναφέρουν, ὅτι ἡ μνήμη εἶναι βασικῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ σὲ κάποια φάση γιορτάστηκαν καὶ τῶν ἄλλων Συνόδων).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 14

- Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας ὁ Ἀπόστολος
- Ὁ Ἅγιος Ἰουῆτος
- Ὁ Ὅσιος Ὀνήσιμος ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ὁμολογητής, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου
- Οἱ Ἅγιοι Ἀκύλας καὶ Ἰάριος
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἡράκλειος
- Ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ σοφὸς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας ὁ Ἀπόστολος

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 13ῃ Φεβρουαρίου, ὅπου συνεορτάζει μὲ τὴν γυναῖκα του Πρισκίλλα.

Ὁ Ἅγιος Ἰουῆτος

Ρωμαῖος στὴν καταγωγή καὶ στρατιωτικὸς στὸ ἐπάγγελμα ὁ Ἰουῆτος, διακρινόταν γιὰ τὴν γενναιότητά του. Σὲ πολλὲς μάχες ἔδειξε σπάνια ἀνδρεία, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀνώτεροί του τὸν τιμοῦσαν ιδιαίτερα. Μάλιστα, μετὰ ἀπὸ κάθε πόλεμο τὸν προβίβαζαν καὶ σὲ κάποιον ἀνώτερο στρατιωτικὸ ἀξίωμα. Σὲ κάποια, ὅμως, ἐκστρατεία κατὰ τῶν βαρβάρων, τὸ στράτευμα βρέθηκε σὲ μεγάλο κίνδυνο, καὶ τότε ἡ αὐτοθυσία τῶν χριστιανῶν στρατιωτῶν τὸ ἔσωσε. Ὁ Ἰουῆτος, μὲ ἀφορμὴ τὸ περιστατικὸ αὐτό, θαύμασε τὴν διαγωγή τῶν χριστιανῶν καὶ θέλησε νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος χριστιανός. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι μόνο μὲ τὴν πίστη στὸ Χριστὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ καὶ τὸν ἐνημέρωσαν σχετικῶς μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ Ἰουῆτος, ὅταν ἄκουσε αὐτά, βρέθηκε σὲ δίλημμα. Διότι ἀντιδρῶσε μέσα του ἡ παλαιὰ θρησκεία τῶν εἰδώλων. Ἀλλὰ κάποια νύχτα ποῦ κοίταζε τὸν ἑναστρὸ οὐρανὸ συλλογιζόμενος, παρατήρησε φωτεινὸ σταυρὸ, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλαμπε ἡ λέξη «ἀκολουθεῖ». Πράγματι, ὁ Ἰουῆτος σ' αὐτὸ τὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ ἀνταποκρίθηκε ἀμέσως χωρὶς δισταγμούς. Δὲ λογάρισε οὔτε δόξες, οὔτε τιμές, οὔτε στρατιωτικὴ καριέρα, οὔτε ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ «καταλιπὼν ἀπάντα ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ». Αφοῦ, δηλαδή, ἄφησε τὰ πάντα, βαπτίσθηκε καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό. Ὄταν, ὅμως, ἔμαθε τὸ γεγονὸς ὁ Τριβούνος Κλαύδιος, τὸν βασάνισε μὲ πυρωμένα σίδερα. Κατόπιν τὸν ἔριξε στὴ φωτιά, ὅπου θριαμβευτικὰ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ του.

Ὁ Ὅσιος Ὀνήσιμος ὁ Θαυματουργός

Ὁ Ὅσιος Ὀνήσιμος -ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἀπόστολο Ὀνήσιμο, τὸν μαθητὴ τοῦ ἀπ. Παύλου- ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν κωμόπολη Καρύνη τῆς Καισαρείας στὴν Παλαιστίνη, καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Ἀπὸ νωρὶς διακρίθηκε γιὰ τὸ θεῖο ζῆλο του, τὴν μελέτη τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τὴν εὐσπλαχνία του πρὸς τοὺς πάσχοντες. Ἀργότερα πῆγε στὴν Ἔφεσο, ὅπου ἔγινε μοναχός. Μετὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμό, οἱ μοναχοὶ τῆς μονῆς ὅπου ἦταν ὁ Ὀνήσιμος διασκορπίστηκαν, καὶ ὁ ἴδιος γύρισε στὴν πατρίδα του. Οἱ γονεῖς του χάρηκαν πολὺ γιὰ τὴν ἐπάνοδό του, ἀλλὰ καὶ λυπήθηκαν συγχρόνως. Διότι εἶχαν τυφλωθεῖ καὶ δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν τὴν ὄψη τοῦ ἀγαπημένου τους παιδιοῦ. Χάρη ὅμως τῆς θερμῆς προσευχῆς τοῦ Ὀνησίμου, ἕνα πρωὶ ὁ Θεὸς χάρισε στοὺς δυὸ γονεῖς τὸ φῶς τους καὶ ὅλοι μαζὶ δοξολόγησαν τὸν Εὐεργέτη τους. Κατόπιν ὁ Ὀνήσιμος πῆγε στὴ Μαγνησία, ὅπου ἴδρυσε μοναχικὴ ἀδελφότητα. Ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ὁμολογητής, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

Ἐζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Λέοντα Ε΄ τοῦ εἰκονομάχου (813-820) καὶ ἦταν γιὸς γονέων εὐσεβῶν τοῦ Φωτεινοῦ καὶ τῆς Θεοκτίστης, ἀδελφός του δὲ ἦταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Λόγω τῆς ἀξιέπαινης ζωῆς του, ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Ἀφοῦ ἀρχιεράτευσε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα, ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ βασιλικὴ προσταγή. Παρουσιάστηκε στὸ βασιλιᾶ καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε πῶς σέβεται καὶ τιμᾷ τὶς ἅγιες εἰκόνες. Τότε, μετὰ ἀπὸ διάφορες κακοπάθειες καὶ φυλακίσεις, ἐξορίστηκε σὲ κάποιον νησί. Κατόπιν ὁ δυσεβῆς βασιλιᾶς Θεόφιλος, ἔκανε νὰ δοκιμάσει ὁ Ἰωσήφ σκληρότερες κακοπάθειες καὶ σκοτεινότερες φυλακές. Ἔτσι μέσα στὴν πείνα καὶ τὴν δίψα, καὶ τὶς διάφορες θλίψεις, ἔφυγε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ (832).

Οἱ Ἅγιοι Ἀκύλας καὶ Ἰλάριος

Μαρτύρησαν διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ νέος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὰ πόδια (ὀρισμένοι Κώδικες, λανθασμένα γράφουν ὅτι ἦταν ἐπίσκοπος Κρήτης).

Ὁ Ἅγιος Ἡράκλειος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν χτύπησαν καὶ τὸν θανάτωσαν μὲ ρόπαλα.

Ὁ Ὁσῖος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ σοφὸς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας

Γεννήθηκε στὴ Νάξο τὸ ἔτος 1749 ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους, τὸν Αντώνιο καὶ Ἀναστασία Καλλιβούρση. Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦταν Νικόλαος καὶ ἀπὸ μικρὸς ἔδειχνε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης ἀρετῆς καὶ φοβερῆς εὐφυΐας. Τὰ πρῶτα του γράμματα τὰ ἔμαθε στὴ Νάξο καὶ ἔπειτα στὴ σχολὴ τῆς ἴδιας πόλης ἐπέκτεινε τὶς γνώσεις του, μὲ δάσκαλο τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀρχιμανδρίτη Χρῦσανθο. Κατόπιν 16 χρόνων πῆγε στὴν Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Σμύρνης, ὅπου κοντὰ σὲ φημισμένους διδασκάλους ἔλαβε ἀνώτερη παιδεία καὶ ἀρετὴ. Μετὰ ἀπὸ ὀρισμένες περιπέτειες, τὸ 1775 πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ, στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐκάθη μοναχὸς με τὸ ὄνομα Νικόδημος. Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, πού διεκρίναν τὰ μεγάλα φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα χαρίσματα τοῦ Νικοδήμου, τὸν διόρισαν ἀναγνώστη καὶ γραμματέα τῆς Μονῆς. Στὴ Μονὴ αὐτὴ ὁ Νικόδημος, ὑπῆρξε ὑπόδειγμα διακονίας καὶ πράξεων ἀρετῆς. Ἐπειτα ἀποσύρθηκε σὲ κάποιον κελλί, ὅπου μὲ ἀσκητικὸ τρόπο, ἐπιδόθηκε στὴ μελέτη καὶ συγγραφὴ πολλῶν οἰκοδομητικῶν, θεολογικῶν καὶ ἀγιολογικῶν βιβλίων. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ «Συναξαριστής», τὸ «Ἐορτοδρόμιον», ἡ «Νέα Κλίμακα», ὁ «Ἀόρατος Πόλεμος» καὶ ἄλλα πολλά. Τελικὰ μετὰ ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, πού ὑπέστη στὴ βραχύχρονη ζωὴ του, ἀπεβίωσε ἀπὸ ἡμιπληγία τὴν 14ῃ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1809, σὲ ἡλικία 60 χρονῶν. Ἐνταφιάστηκε στὸ Λαυριωτικὸ Κελὶ τῶν Σκουρταίων στὶς Καρναῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀφήνοντας πίσω του ἕνα τεράστιο πνευματικὸ συγγραφικὸ ἔργο, πού σήμερὰ ἀποτελεῖ κεφάλαιο γιὰ τὸν λαὸ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. (Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου, ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ βρεῖ σὲ διάφορα βιβλία πού κατὰ καιροὺς ἔχουν ἐκδοθεῖ καὶ ἀναφέρουν λεπτομερῶς τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 15

- Οί Άγιοι Κήρυκος και Ίουλίττα ή μητέρα του
- Ο Άγιος Λολλιανός
- Ο Άγιος Αβούδιμος
- Ο Άγιος Βλαδίμηρος ό Ίσαπόστολος, βασιλιάς τών Ρώσων
- Εύρεσις Τιμίας κάρας τής Όσίας Ματρώνας τής Χιοπολίτιδας
- Μνήμη του Βασιλέως Ίουστιανιανού Β' του Νέου
- Ο Άγιος Swithn (Άγγλοσάξωνας) Ανακομιδή λειψάνων του

Οί Άγιοι Κήρυκος και Ίουλίττα ή μητέρα του

Η Άγία Ίουλίττα καταγόταν από τόν Ίκόνιο. Ήταν έναρκτη χριστιανή γυναίκα και όταν χήρεψε δέν ξαναπαντρεύτηκε, αλλά ζούσε με ευσέβεια, άφοσιωμένη στην άνατροφή του γιου της Κηρύκου. Όταν ξέσπασε ό σκληρός διωγμός επί Διοκλητιανού, ή Ίουλίττα πήρε τόν τριετή γιό της και κατέφυγε στη Σελεύκεια. Αλλά ό διωγμός είχε έπεκταθει κι εκεί. Τότε, με τόν γιό της στην άγκαλιά, πήγε στην Ταρσό της Κιλικίας. Ο έπαρχος Αλέξανδρος έμαθε για τήν Ίουλίττα και άμέσως τήν συνέλαβε. Προσπάθησε με ποικίλους κολακευτικούς λόγους νά τήν έλκύσει στα είδωλα. Και όταν είδε ότι δέν τά κατάφερε, πήρε τόν Κήρυκο από τήν άγκαλιά της (τή στιγμή που τόν άγιο παιδι ψέλλιζε μπροστά του τόν όνομα του Χριστου) και τόν έριξε με δύναμη στις σκάλες του βήματος, με άποτέλεσμα νά του σπάσει τόν κεφάλι και τόν παιδι νά πεθάνει επί τόπου. Πύρινο μαχαίρι πέρασε από τήν καρδιά της Ίουλίττας. Έσφιξε τις παλάμες της και είπε: «Κακούργε άρχοντα, όπως συνέτριψες τόν κεφάλι του παιδιου μου, έτσι θα συντριβει και ή ψεύτικη θρησκεία σου». Θυμωμένος τότε ό έπαρχος, άμέσως άποκεφάλισε και τήν ίδια, για νά μιμηθει έτσι τήν γενναία μητέρα τών Μακκαβαίων, για τήν όποία λέει ή Άγια Γραφή: «Υπεραγόντως δέ ή μήτηρ θαυμαστή και μνήμης άγαθής άξία, ήτις άπολυμένους υιους έπτά συνορώσα μίας υπό καιρόν ήμέρας εύψύχως έφερε δια τας επί Κύριον έλπίδας». Δηλαδή, είναι άξιοθαύμαστη και άξια άγαθής μνήμης ή μάνα, που άν και έβλεπε νά πεθαίνουν τά έπτά παιδιά της μέσα σε μία μέρα, αυτή τόν υπέμεινε γενναία, διότι στήριζε τις έλπίδες της στον Κύριο.

Ο Άγιος Λολλιανός

Μαρτύρησε, άφου θανατώθηκε από δήμιους με κλωτσιές.

Ο Άγιος Αβούδιμος

Ὁ θαρράλεος αὐτὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καταγόταν ἀπὸ τὴν νῆσο Τένεδο καὶ ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ πρῶτα ὀλοκαυτώματα τῆς πίστεως, στὸν τότε διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔδειραν σκληρά. Ὁ Ἀβούδιμος ὁμως, μία ἀπάντηση εἶχε συνεχῶς στὸ στόμα του: «ΕΙΜΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ». Κατόπιν τοῦ ἔσχισαν τὰ πλευρὰ μὲ σιδερένια νύχια, καὶ ἐπειδὴ συνέχιζε νὰ ὁμολογεῖ τὸ Χριστό, τὸν θανάτωσαν μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ἅγιος Βλαδίμηρος ὁ Ἰσαπόστολος, βασιλιάς τῶν Ρώσων

Ἅγιος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ γιὸς τοῦ ἡγεμόνα τοῦ Κιέβου Σβιατοσλάβ. Γεννήθηκε τὸ ἔτος 949 μ.Χ. Ἡ μητέρα του ὀνομαζόταν Μαλοῦσα καὶ ἦταν πρῶτα ὑπηρέτρια τῆς μητέρας τοῦ συζύγου της, δηλαδὴ τῆς Ἁγίας βασίλισσας Ὀλγας, πὺν ἦταν ἡ πρώτη πὺν ἔγινε χριστιανὴ στὴ Ρωσία καὶ ὀδήγησε πολλοὺς στὴν εὐσέβεια. Ὅταν ὁ Βλαδίμηρος κατέλαβε τὸν θρόνο τοῦ Κιέβου, στὴν ἀρχὴ ἦταν εἰδωλολάτρης καὶ ἔτσι ἐνεργοῦσε. Πῆρε πολλὰ συζύγους καὶ ἀπόκτησε 12 γιὸς καὶ 11 θυγατέρες. Κατόπιν ὁμως, μὲ τὶς θερμὰς προσευχὰς τῆς ἁγίας γιαγιάς του καὶ τὴν θεία φώτιση - πολλὰ σημεῖα λέγονται γιὰ τὴν προσέλευσή του στὸν χριστιανισμὸ - πίστεψε στὸν Χριστὸ καὶ βαπτίστηκε στὸ Κίεβο τὸ ἔτος 897. Παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου Ἄννα καὶ γκρέμισε ὄλα τὰ εἰδῶλα πὺν ὑπῆρχαν στὴ χώρα. Βάπτισε τοὺς περισσότερους Ρώσους χριστιανοὺς καὶ ἔκτισε δυὸ ὠραῖες ἐκκλησίες στὸ Κίεβο. Ἡ ζωὴ του ἄλλαξε ριζικὰ καὶ ἔγινε ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ βοήθησε πάρα πολὺ γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς 15 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1015.

Εὐρεσις Τιμίας κάρας τῆς Ὁσίας Ματρῶνας τῆς Χιοπολίτιδας

Βλέπε βιογραφικὸ τῆς σημείωμα στὶς 20 Ὀκτωβρίου, ὅπου ἡ κυρίως μνήμη της.

Μνήμη τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Β' τοῦ Νέου

Βλέπε σχετικῶς ἀποβίωση αὐτοῦ τὴν 2α Αὐγούστου.

Ὁ Ἅγιος Swithn (Ἀγγλοσάξωνας) Ἀνακομιδὴ λειψάνων του

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 16

- Ὁ Ἅγιος Ἀθηνογένης ἐπίσκοπος Πηδαχθός και οἱ δέκα μαθητές του: Ριγῖνος, Μαξιμῖνος, Πατρόφιλος, [Ἀθηνογένης, Ἀντίοχος], Ἄμμων, Θεόφραστος, Κλεόνικος, Πέτρος και Ἡσύχιος
- Ὁ Ἅγιος Φαῦστος
- Ὁ Ἅγιος Ἀντίοχος ἀδελφός τοῦ Ἁγίου Πλάτωνα και ὁ Ἅγιος Κυριακός ὁ δήμιος
- Οἱ Ἅγιοι 15.000 Μάρτυρες οἱ ἐν Πισιδία
- Οἱ Ἅγίες πολλές Μάρτυρες Γυναῖκες
- Ὁ Ἅγιος Ἀθηνογένης
- Μνήμη Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Χαλκηδόνι (451) και τῶν 630 Πατέρων αὐτῆς
- Οἱ Ἅγιοι Ἀναστάσιος και Εὐξίθιος (ἡ Εὐδόξιος) Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ὁ Ἅγιος Ἀθηνογένης ἐπίσκοπος Πηδαχθός και οἱ δέκα μαθητές του: Ριγῖνος, Μαξιμῖνος, Πατρόφιλος, [Ἀθηνογένης, Ἀντίοχος], Ἄμμων, Θεόφραστος, Κλεόνικος, Πέτρος και Ἡσύχιος

Πατρίδα του ἦταν ἡ Σεβάστεια τῆς Καππαδοκίας. Ἡ μόρφωσή του, ἡ θερμὴ πίστη του, καθὼς και ἡ γενναία φιλανθρωπική του δράση, τὸν ἀνέδειξαν ἐπίσκοπο Πηδαχθός. Σὰν ἐπίσκοπος, ἦταν φωτεινὸ πνευματικὸ λυχνάρι γιὰ τὸ ποίμνιό του. Μάλιστα τόσο πολὺ ἤθελε νὰ συνεχιστεῖ τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα κατάρτισε ἱκανότατους βοηθοὺς του. Ἀλλὰ ὅταν ἔγινε ὁ διωγμὸς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὁ Ἀθηνογενής με δέκα μαθητές του συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Φηλίμαρχο, και ἀφοῦ ὅλοι ὁμολόγησαν τὸ Χριστὸ ἀποκεφαλίσθηκαν. Ἀξίζει δὲ νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι στὸν Ἀθηνογένη ὀφείλουμε τὸ γνωστὸ κατανυκτικὸ ἔσπερινὸ ὕμνο, «Φῶς ἴλαρον ἀγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός, οὐρανίου, ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἔσπερινόν, ὕμνοῦμεν Πατέρα Υἱὸν και Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πάσι καιροῖς ὕμνεϊσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζῶν ὁ διδούς διὸ ὁ κόσμος σε δοξάζει». Ποῦ σημαίνει: «Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ ποῦ εἶσαι τὸ χαρούμενο φῶς τοῦ Ἀθανάτου, Οὐρανίου, Ἁγίου και μακαρίου Πατρός, ἀφοῦ φθάσαμε στὴ δύση τοῦ ἡλίου και εἶδαμε τὸ ἔσπερινὸ φῶς, ὕμνοῦμε τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν και τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δηλαδὴ τὸν Τριαδικὸ Θεό. Εἶναι ἄξιο νὰ σε ὕμνοῦμε σε κάθε ὥρα με μελωδικές φωνές, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποῦ δίνεις ζωή. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος σε δοξάζει».

Ὁ Ἅγιος Φαῦστος

Ἐζησε στὰ χρόνια του ἄλλου ἀγρίου διώκτη τῶν χριστιανῶν, τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου (249-251). Μέσα σὲ σκληροὺς, διωγμοὺς, δημεύσεις, ἐξορίες, φυλακίσεις και μαρτυρικοὺς θανάτους, ὁ Φαῦστος, ψυχὴ τολμηρὴ και γενναία, παρουσιάστηκε κηρύττοντας τὸ Χριστό. Οἱ διώκτες τὸν συνέλαβαν και τὸν καταδίκασαν σὲ σταύρωση. Τὴ φρικτὴ αὐτὴ τιμωρία, ὑπέμεινε μὲ ἀξιοθαύμαστη καρτερία. Τὸ μαρτύριό του κράτησε πέντε μέρες,

μετὰ εὐλογώντας καὶ εὐχαριστώντας τὸ Θεό, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του.

Ὁ Ἅγιος Ἀντίοχος, ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Πλάτωνα καὶ ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ δῆμιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σεβάστεια τῆς Καππαδοκίας καὶ ἦταν γιατρός. Πήγαινε ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ γιάτρευε τοὺς ἀσθενεῖς ὄχι μόνο κατὰ τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴ. Τὸν συνέλαβε ὁ ἡγεμόνας Ἀδριανὸς καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ μία σειρὰ φρικτῶν βασανιστηρίων. Τὸν κρέμασε ἐπάνω σ' ἓνα ξύλο καὶ τοῦ ξέσχισε τὰ πλευρά, κατόπιν τὸν ἄφησε μέσα στὴ φωτιά, ἔπειτα τὸν ἔριξε μέσα σ' ἓνα καζάνι μὲ βραστό λάδι καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἄφησε τροφὴ στ' ἄγρια θηρία. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ Ἀντίοχος, μὲ τὴν θεία χάρη βγῆκε ἀβλαβῆς καὶ ὄχι μόνο. Ἀλλὰ μὲ τὴν προσευχὴ του συνέτριψε τὰ εἰδῶλα καὶ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου διὰ ἀποκεφαλισμοῦ. Ὁ δῆμιος ὅμως, Κυριακός, πού τὸν ἀποκεφάλισε, εἶδε νὰ τρέχει ἀπὸ τὸν λαιμὸ του ἀντὶ γιὰ αἷμα, γάλα. Τότε καὶ αὐτὸς μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκε ἐπὶ τόπου.

Οἱ Ἅγιοι 15.000 Μάρτυρες οἱ ἐν Πισιδίᾳ

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιες πολλὲς Μάρτυρες Γυναῖκες

Ὅλες μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀθηνογένης

Αναφέρεται μόνο στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ὅτι μαρτύρησε διὰ πυρός. Μᾶλλον συγγέεται μὲ αὐτὸν πού ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, δηλαδὴ τὸν Ἅγιο Ἀθηνογένη ἐπίσκοπο Πηδαχθῆς.

Μνήμη Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Χαλκηδόνι (451) καὶ τῶν 630 Πατέρων αὐτῆς

Ἡ μνήμη τῆς κάθε 2ῆ Κυριακῆ τοῦ Ἰουλίου.

Οἱ Ἅγιοι Ἀναστάσιος καὶ Εὐξίθιος (ἢ Εὐδόξιος) Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ὁ Ἀναστάσιος ὑπῆρξε ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης τὸ 434. Παπικὸς Βικάριος, πὸν διαδέχτηκε τὸν Ροῦφο. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πὸν ὅμως δὲν παρακολούθησε αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ μὲ ἀντιπρόσωπο. Στὸ πρῶτο μέρος τῆς Συνόδου ἀντιπρόσωπὸς τοῦ ἦταν ὁ Κυντίλλος, ἐπίσκοπος Ἡράκλειας καὶ στὸ τρίτο ὁ πρεσβύτερος Ἀνδρέας. Πιστεύεται ὅτι πέθανε τὸ 451 καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ Εὐξίθιος, πὸν καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πατέρες τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 17

- Ἡ Ἁγία Μαρίνα
- Οἱ Ἅγιοι Σπεράτος καὶ Βερονίκη (ἢ Βηρονίκη)
- Ὁ Ἅγιος Εὐφράσιος ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως
- Οἱ Ὅσιοι Κύριλλος, Μεθόδιος, Κλήμης, Σάββας, Ἀγγελάριος, Γοράσδων καὶ Ναούμ

Ἡ Ἁγία Μαρίνα

Γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Κλαυδίου τοῦ Β΄, τὸ 270 μ.Χ. Λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησή της, ἡ μητέρα της πέθανε, καὶ ὁ πατέρας της Αἰδέσιος, ποὺ ἦταν Ἱερέας τῶν εἰδώλων, τὴν ἀνέθεσε σὲ μία χριστιανὴ γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ Μαρίνα διδάχθηκε τὸ Χριστό. Ὅταν ἔγινε 15 χρονῶν, ἀποκαλύπτει στὸν πατέρα της ὅτι εἶναι χριστιανή. Ἐκπληκτος αὐτὸς ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε, μὲ μῖσος τὴν διέγραψε ἀπὸ παιδί του. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ἔμαθε γιὰ τὴν Μαρίνα καὶ ὁ ἑπαρχος Ὀλύμβριος, ποὺ διέταξε νὰ τὴν συλλάβουν γιὰ ἀνάκριση. Ὅταν τὴν εἶδε μπροστὰ του, θαύμασε τὴν ὁμορφιά της καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πείσει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ γίνεи σύζυγός του. Μάταια, ὅμως. Ἡ Μαρίνα σὲ κάθε προσπάθεια τοῦ Ὀλυμβρίου ἀντέτασσε τὴν φράση: «Εἶμαι χριστιανή». Τότε ὁ σκληρὸς ἑπαρχος διέταξε νὰ τὴν ξαπλώσουν στὴ γῆ, καὶ τὴν καταξέσχισε ἄσπλαχνα μὲ ραβδιά τόσο, ὥστε ἡ γῆ ἔγινε κόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεξε. Ἐπειτα, ἐνῶ αἱμορραγοῦσε, τὴν κρέμασε γιὰ πολλὴ ὥρα καὶ μετὰ τὴν φυλάκισε. Ὅταν γιὰ δευτέρη φορὰ τὴν ἐξέτασε καὶ διαπίστωσε ὅτι ἡ πίστη τῆς Μαρίνας ἦταν ἀμετακίνητη στὸ Χριστό, τὴν ἔκαψε μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἀλλὰ οἱ πληγές της μὲ θαῦμα ἔκλεισαν, καὶ αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα πολλοὶ παρευρισκόμενοι νὰ γίνουν χριστιανοί. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο ὁ ἑπαρχος τελικὰ ἀποκεφάλισε τὴν Μαρίνα, ποὺ ἔτσι πῆρε «τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον», δηλαδὴ τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας.

Οἱ Ἅγιοι Σπεράτος καὶ Βερονίκη (ἢ Βηρονίκη)

Μάρτυρες, ποὺ δὲν ἀναφέρεται κανένα βιογραφικὸ τους στοιχεῖο.

Ὁ Ἅγιος Εὐφράσιος ἐπίσκοπος Ἰωνοπολεως

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ὅσιοι Κύριλλος, Μεθόδιος, Κλήμης, Σάββας, Ἀγγελάριος, Γοράσδων καὶ Ναούμ

Τοὺς γνωστοὺς αὐτοὺς Ἱεραποστόλους τῶν Σλάβων, πού τὴν μνήμη τους συναντᾶμε μεμονωμένα, ἀθαίρετα δημιούργησε κοινὴ γιορτὴ ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Μοσχοπολίτης, συνέταξε μάλιστα καὶ κοινὴ Ἀκολουθία γι' αὐτοὺς.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 18

- Ὁ Ἅγιος Αἰμιλιανὸς
- Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Οὐαλεντίνη καὶ Θέη
- Ὁ Ἅγιος Ὑάκινθος ἀπὸ τὴν Ἀμάστριδα
- Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος
- Οἱ Ἅγιοι Δάσιος καὶ Μάρων
- Ὁ Ὅσιος Παμβώ
- Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος Ρωμαῖος Συγκλητικός, ὁ ἐν Κλύσματι
- Ὁ Ὅσιος Βαρλαάμ ἀναχωρητὴς κοντὰ στὴν Ἀντιόχεια
- Οἱ Ἅγιοι Στέφανος ἀπὸ τὴν Ἀμάσεια Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἰωάννης Μητροπολίτης Χαλκηδόνας
- Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Καλλιστράτου
- Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου Ὁσίου Λαζάρου τοῦ Γαλησιώτου
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τοῦ Πολύτλα καὶ ἐγκλείστου τοῦ ἐν Κιέβω σπηλαίου (Ρῶσος)
- Οἱ Ἅγιοι Ὀνησιφόρος, Παμμέγιστος, Παμφοδίτης, Παφνούτιος, Πήγων, Πολέμιος, Σωζόμενος, Σωτήριχος καὶ Φώτιος

Ὁ Ἅγιος Αἰμιλιανὸς

Γεννήθηκε στὸ Δορόστολο τῆς Θρακικῆς Μοισίας, τότε ποὺ αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης. Ἦταν δοῦλος σὲ ἓνα σκληρὸ καὶ φανατικὸ εἰδωλολάτρη (ἄλλες πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι ἦταν γιὸς τοπικοῦ ἀξιωματικοῦ ὀνόματι Σαββατιανοῦ), ποὺ ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Αἰμιλιανὸς πίστευε στὸ Χριστό, ἐξοργίστηκε τόσο πολὺ, ὥστε ἀφοῦ τὸν ἔβρισε μὲ τὰ πιὸ χυδαῖα λόγια, ἔπειτα τὸν μαστίγωσε ἀνελέητα. Βέβαια, τοῦ ἐπεσήμανε ὅτι, ἂν συνεχίσει νὰ εἶναι χριστιανός, θὰ πάθαινε πολὺ χειρότερα. Ἀλλὰ οἱ τιμωρίες καὶ οἱ ἀπειλές, ἀντὶ νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα τοῦ Αἰμιλιανοῦ, φούντωσαν περισσότερο τὴν φλόγα τῆς πίστεώς του στὸ Χριστό. Μάλιστα τὴν ἐπόμενη μέρα πῆγε σὲ εἰδωλολατρικὸ ναό, ὅπου μὲ σφυρὶ συνέτριψε ὅλα τὰ ἀγάλματα ποὺ ἦταν μέσα στὸ χῶρο αὐτό. Ἐξοργισμένοι οἱ εἰδωλολάτρες Ἱερεῖς, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν παρέδωσαν νὰ δικαστεῖ. Ὄταν πληροφορήθηκε τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁ κύριος τοῦ Αἰμιλιανοῦ, ἀμέσως ἔτρεξε στὸ κριτήτιο, ὅπου, ἀφοῦ ἔβρισε τὸν Αἰμιλιανὸ γιὰ τὴν πράξη του, ἔπειτα διέταξε νὰ ἀρνηθεῖ χωρὶς ἀντίρρηση τὸ Χριστό. Ὁ Αἰμιλιανὸς χαμογελώντας ἀπάντησε στὸν κύριό του: «Μπορεῖς νὰ διατάξεις ὅ,τι θέλεις, θὰ σὲ ὑπακούσω, ἀλλὰ ἡ πίστη μου εἶναι ἐκτὸς τῶν δικαιωμάτων σου. Ὡς πρὸς αὐτὴν ἓνα καὶ μόνο Κύριο ἀναγνωρίζω, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας καὶ παντοτινός μου Κύριος, ποὺ ἐξουσιάζει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μου, καὶ ποτὲ δὲ θὰ τὸν ἀρνηθῶ». Ὁ εἰδωλολάτρης ἄρχοντας μὲ μῖσος χαστούκισε τὸν Αἰμιλιανό. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν βασάνισαν, τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά, τὸ δὲ λείψανο τοῦ Ἁγίου, κήδεψε μεγαλοπρεπῶς ἡ γυναῖκα τοῦ ἄρχοντα εἰδωλολάτρη, ποὺ ἦταν κρυπτοχριστιανή.

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Οὐαλεντίνη καὶ Θέη

Καὶ οἱ τρεῖς γεννήθηκαν στήν Αἴγυπτο, ἀδελφία μεταξύ τους καὶ παιδιά γονέων χριστιανῶν. Μαρτύρησαν στή Διοκαισάρεια, ὅπου συνελήφθησαν ἀπό τόν ἄρχοντα Φιρμιλιανὸ καὶ προσκλήθηκαν ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἀλλ' αὐτοὶ ὁμολόγησαν μεγαλόφωνα τὴν πίστη τους καὶ δήλωσαν, ὅτι ἦταν ἔτοιμοι καὶ γιὰ φυλακὴ καὶ γιὰ βασανιστήρια καὶ γιὰ μύριους θανάτους. Καὶ ἡ μὲν Οὐαλεντίνα καὶ ἡ Θέη, νεαρές κοπέλες πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους, πέθαναν ἀφοῦ τὶς ἔριξαν μέσα στή φωτιά. Προηγουμένως ὅμως, οἱ δῆμιοι, ξέσχισαν τὶς σάρκες τους μὲ σιδερένια ὄργανα. Ὁ δὲ Παῦλος, ἀφοῦ ἀπηύθυνε λίγες λέξεις στὰ πλήθη γιὰ τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρία καὶ ἀγάπη, ἔλαβε καὶ αὐτὸς μαρτυρικὸ τέλος δι' ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ὑάκινθος ἀπὸ τὴν Ἀμάστριδα

Ἦταν γιὸς εὐσεβῶν γονέων, τοῦ Θεοκλήτου καὶ τῆς Θεονίλλης. Πατρίδα του ἦταν ἡ Ἀμάστριδα τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πού ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἐπισκόπευε ὁ ἐπίσκοπος Ἡρακλείδης. Ὁ Ὑάκινθος, μικρὸ παιδί ἀκόμα, ἔδειχνε εὐσέβεια μεγάλου πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Τριῶν χρόνων μάλιστα, μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀνάστησε κάποιον νεκρὸ παιδί. Ἔτσι αὐξανε κατὰ τὴν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἡλικία τῆς ἀρετῆς, κάνοντας πολλὰ θαύματα. Κάποτε ὅμως, εἶδε τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ προσκυνοῦν κάποιον ὀπωροφόρο δένδρο, καὶ ὁ Ὑάκινθος ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση, πῆγε καὶ τὸ ἔκοψε. Τότε συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα Καστρίνσιο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδειρε ἀνελέητα καὶ τοῦ ξερίζωσε τὰ δόντια. Στὴ συνέχεια τὸν ἔσυραν μὲ σχοινιά ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὸν πλήγωσαν μὲ μυτερὰ καλάμια. Ἐπειτα τὸν ἔριξαν μέσα στή φυλακὴ, ὅπου παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ.

Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ξάπλωσαν πάνω σὲ πυρακτωμένο κρεβάτι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ψηθεῖ ζωντανός.

Οἱ Ἅγιοι Δάσιος καὶ Μάρων

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Παμβώ

Στάθηκε στόλισμα τῶν ἀσκητῶν τοῦ ὄρους τῆς Νιτρίας καὶ ἦταν σύγχρονος τῆς Ἁγίας Μελάνης καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου. Ὁ Ὅσιος Παμβώ ἦταν μέγας σὲ ὅλα του. Στὴν

εὐσέβεια, στήν ὁμιλία, στή σιωπή, στή συμβουλή, στήν ἐπιείκεια, στήν ἀυστηρότητα, στήν πειρα, στή γνώση, στή σοφία, στήν ἀπλότητα καί γενικά παντοῦ. Ἀνέδειξε θαυμάσιους μαθητές, ὅπως τὸν ἐπίσκοπο Διόσκορο, τὸν Ἄμμωνα καί τὸν Ἰωάννη, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Δρακοντίου. Ἐνῶ ἦταν πάντοτε ἐγκρατὴς καί σκληραγωγημένος, εἶχε υἰγεία ἀκμαία καί στή ζωὴ του δὲν ἀρρώστησε καθόλου. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ὄχι μόνο ἡσυχος καί ἀνώδυνος, ἀλλὰ καί εὐχάριστος, πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα. Τὸν κήδευσαν τὰ πνευματικά του παιδιὰ, δοξολογώντας τὸν Θεό, ποὺ τοὺς ἀξίωσε νὰ διδαχτοῦν ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸ ἀσκητή.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος Ρωμαῖος Συγκλητικός, ὁ ἐν Κλύσματι

Ὁ Ὅσιος Βαρλαάμ ἀναχωρητὴς κοντὰ στήν Ἀντιόχεια

Οἱ Ἅγιοι Στέφανος ἀπὸ τὴν Ἀμάσεια Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καί Ἰωάννης Μητροπολίτης Χαλκηδόνας

Ὁ ἅγιος Στέφανος ὁ Β΄ πρὶν γίνεαι Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἦταν Μητροπολίτης τῆς Ἀμάσειας, ποὺ ἦταν καί ἡ πατρίδα του. Διαδέχθηκε στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τὸν Νικόλαο Α΄ μετὰ τὴν δεύτερη Πατριαρχία του. Ἡ ἐνθρόνιση τοῦ Στεφάνου ἐγένετο τὸ ἔτος 925 καί πέθανε τὴν 18ῃ Ἰουλίου τοῦ 928 σύμφωνα μὲ τὸν Λέοντα Γραμματικό, ἢ τὴν 15ῃ τοῦ ἴδιου μηνῆ σύμφωνα μὲ τὸν Κεδρηνό. Ὅσο γιὰ τὸν Μητροπολίτη Χαλκηδόνας ἅγιο Ἰωάννη, δὲν ἔχουμε βιογραφικά του στοιχεῖα. Στους Συναξαριστὲς ἀναφέρεται σὰν ὁμιλητὴς καί ἀπ' αὐτὸ μπορούμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἔζησε στὰ χρόνια τῶν εἰκονομάχων. Ἐπομένως πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Θεόδωρος Στουδίτης εἶπε: «λαμπρὸν τὸν τῆς ὁμολογίας ἀπενεγκάμενος στέφανον». (Νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἐδῶ, ὀρισμένα Ἀγιολόγια, ἀναφέρουν καί τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θ΄ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως).

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Καλλιστράτου

Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου Ὁσίου Λαζάρου τοῦ Γαλησιώτου

Ἡ κυρίως μνήμη του εἶναι τὴν 7ῃ Νοεμβρίου, ἐδῶ τιμᾶμε τὴν μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου του, ἢ ὁποῖα δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Τὴν ἀναφέρουν ὅμως ὁ Λαυριωτικὸς Κώδικας 73 καί ὁ Delehaye (17 Ἰουλίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τοῦ Πολύτλα καὶ ἐγκλείστου τοῦ ἐν Κιέβω σπηλαίου (Ρῶσος)

Οἱ Ἅγιοι Ὀνησιφόρος, Παμμέγιστος, Παμφοδίτης, Παφνούτιος, Πήγων, Πολέμιος,
Σωζόμενος, Σωτήριχος καὶ Φώτιος

Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, πὸν συμπεριλαμβάνονται στοὺς 300 Ἁγίους
Ἀλαμανούς. Βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 19

- Ὁ Ὅσιος Δίος
- Ἡ Ὁσία Μακρίνα, ἀδελφή τοῦ Μ. Βασιλείου
- Οἱ Ὅσιοι τέσσερις (κατ' ἄλλους 40) συνασκητῆς
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Σαββαΐτης, ἐπίσκοπος Ἐδέσσης
- Ὁ Ὅσιος Ἀββᾶς Διοκλῆς
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Πανήδου ὁ νέος Ὁμολογητῆς
- Ὁ Ὅσιος Μιχαήλ

Ὁ Ὅσιος Δίος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου. Ἦταν διακεκριμένος γιὰ τὴν θεολογικὴ του πολυμάθεια καὶ γιὰ τὴν ἀνυπόκριτη εὐσέβεια καὶ ἐγκράτεια. Σὲ ἡλικία μάλιστα 35 ἐτῶν, τόσο πολὺ εἶχε ἔξαπλωθεῖ ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του, πὺ ἀπὸ παντοῦ ἐρχόταν ν' ἀκούσουν τίς πολύτιμες συμβουλές του. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, τὸν προσκάλεσε ὁ Πατριάρχης Ἀττικὸς (406-425) στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν χειροτόνησε ἱερέα. Τὰ ἱερατικὰ του καθήκοντα, ἐπετέλεσέ με πολὺ ζῆλο καὶ ἀκρίβεια. Ἦταν στοὺς ἐνοριῖτες του, πρότυπο ἱεροῦ καὶ φιλόστοργου πνευματικοῦ πατέρα καὶ οἰκογενειακοῦ συμβούλου. Στὴν Κωνσταντινούπολη ἴδρυσε καὶ μοναστήρι. Κάποτε ἀρρώστησε βαριά, πὺ ἔφτασε μέχρι τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Σώθηκε ὅμως ἀπὸ θαῦμα. Τελικὰ πέθανε εἰρηνικά, ἀφοῦ διατήρησε μέχρι τὴν τελευταία του πνοὴ τὸ πῦρ τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς στοργῆς γιὰ τίς ψυχές τοῦ ποιμνίου του.

Ἡ Ὁσία Μακρίνα, ἀδελφή τοῦ Μ. Βασιλείου

Στὴν Ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ λίγες ὑπῆρξαν οἱ γυναικεῖες μορφές σὰν τὴν ὑπέρλαμπρη μορφή τῆς Ἁγίας Μακρίνας, πὺ ὁ Θεὸς τὴν εἶχε προικίσει μὲ τὰ μεγαλύτερα πνευματικὰ καὶ σωματικὰ χαρίσματα. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου Νύσσης. Ἀνατράφηκε σύμφωνα μὲ τίς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τὴν εὐσεβέστατη μητέρα τῆς Ἐμμέλεια. Ὅταν μεγάλωσε, ἀφοσιώθηκε στὴν ἀγαθοεργία καὶ στὴν ἀνατροφή τῶν ἀδελφῶν τῆς, πὺ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ μετέπειτα πνευματικὴ τους πορεία. Ἡ Μακρίνα ἦταν μνηστευμένη, ἀλλὰ ὁ μνηστῆρας τῆς πέθανε. Τότε, μαζὶ μὲ τὴν μητέρα τῆς, ἀποσύρθηκε σὲ γυναικεῖα μονὴ στὸν Πόντο, κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἰρη. Ἐκεῖ κοντὰ μόναζε καὶ ὁ ἀδελφός τῆς Μέγας Βασίλειος. Στὴ μονὴ πέρασε τὴν ζωὴ τῆς μὲ τὴν μελέτη τῶν Γραφῶν, τὴν προσευχὴ, καὶ προπάντων μὲ ἀγαθοεργίες. Διότι πάντα εἶχε στὸ μυαλό τῆς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πὺ προτρέπει στοὺς ἀνθρώπους, «ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμετάδοτους εἶναι, κοινωνικούς, ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς». Δηλαδή, νὰ

ἀγαθοεργοῦν, νὰ γίνονται πλούσιοι σὲ καλὰ ἔργα, νὰ δίνουν πρόθυμα καὶ σὲ ἄλλους τὰ ἀγαθὰ τους, νὰ εἶναι ἀπλοὶ καὶ καταδεκτικοί, καὶ ἔτσι νὰ ἀποταμιεύουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους στέρεο θεμέλιο στὸ μέλλον, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν αἰώνια ζωὴ. μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἡ Ἁγία Μακρίνα ἔζησε καὶ τελείωσε τὴν ζωὴ της.

Οἱ Ὅσιοι τέσσερις (κατ' ἄλλους 40) συνασκητὲς

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Σαββαΐτης, ἐπίσκοπος Ἐδέσσης

Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Συμεών, ἡ δὲ μητέρα του Μαρία. Φοίτησε σὲ σχολεῖα καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν μάθηση φιλοσοφικῶν γνώσεων, καθὼς καὶ τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας. Σὲ ἡλικία 10 χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ τὴν μισὴ περιουσία τῶν γονέων του πῆρε ἡ ἀδελφὴ του γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ καὶ τὴν ἄλλη μισὴ ὁ ἴδιος, τὴν ὁποία μοίρασε στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τελικὰ ἔγινε μοναχὸς στὴ Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα. Ἐκεῖ ἀσκήθηκε στὴν ἀρετὴ σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ὑπῆρξε διάσημος ἀσκητὴς. Λόγω τῶν μεγάλων του ἀρετῶν, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο Ἐδέσσης (Μέσης Ανατολῆς). Σὰν ποιμενάρχης ὑπῆρξε ἄριστος, μὲ τίς πολλές θεολογικὲς του γνώσεις, τίς πολλές του ἀρετὲς καὶ πρὸ πάντων με τὴν μεγάλη του ἀγάπη, πὺ διέθετε ἀφθονη στὸ ποιμνιὸ του. Ὅταν κάλεσε καὶ εὐλόγησε τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαὸ τῆς Ἐδεσσας, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν οὐράνιο Πατέρα.

Ὁ Ὅσιος Ἀββᾶς Διοκλῆς

Σπούδασε γραμματικὴ, φιλοσοφία καὶ στὰ εἰκοσιοκτῶ του χρόνια ἔγινε ἀναχωρητὴς, μέσα σὲ μία σπηλιά. Τὸν συνάντησε ὁ συγγραφεὺς τοῦ Λαυσαϊκοῦ Ἡρακλείδης καὶ μεταξὺ ἄλλων τὸν ρώτησε: «Πῶς εἶναι δυνατό, πάτερ, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ βρῖσκεται πάντοτε στὰ θεῖα νοήματα»; Ὁ Ὅσιος ἀπάντησε: «Καθὼς συνηθίσει ὁ ἀνθρώπος, εἴτε μὲ καλὰ νοήματα εἴτε μὲ κακοὺς συλλογισμοὺς, ἔτσι καὶ πολιτεύεται».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Πανήδου ὁ νέος Ὁμολογητὴς

Ἀναφέρεται στὸν Πατμιακὸ Κώδικα 266, χωρὶς βιογραφικὸ σημεῖωμα. Πάντως ἔζησε ἐπὶ εἰκονομαχίας καὶ πέθανε ὁμολογώντας τὴν ὀρθὴ πίστη. Ἐπισκοπὴ Πανήδου ὅμως δὲν συναντᾶται πουθενά, ἴσως νὰ εἶναι Πανιοῦ, πὺ βρισκόταν στὴν Ἡράκλεια τῆς Θράκης.

Ὁ Ὅσιος Μιχαήλ

Ἡ μνήμη του σύμφωνα μὲ τὸν Ἱεροσολυμιτικὸ κώδικα 1096 φ. 115. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Θεοδώρου Ἐδέσσης (βλέπε σχετικῶς μ' αὐτὸν λίγο πιὸ πάνω) καὶ μοναχὸς τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Σάββα.

Αγιολόγιον - Ιούλιος 20

- Ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης
- Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μονῆς Στουδίου

Ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἦταν γιὸς τοῦ Σωβάκ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσβη, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάστηκε Θεσβίτης. Κατοικοῦσε στὴ γῆ Γαλαὰδ καὶ ἔδρασε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀχαάβ, 816 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Ἡλίας ὑπῆρξε προφήτης πολὺ δραστήριος, μὲ φλογερὴ ψυχὴ καὶ καρδιὰ τολμηρῆ, ἄξιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αὐτὸς ποὺ κατέβασε τρεῖς φορές φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, κάνοντας τοὺς Ἰσραηλῖτες μὲ μία φωνὴ νὰ ποῦν: «ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτὸς ὁ Θεός». Δηλαδή, ἀληθινά! ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς καὶ ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Ἡλίας, ἐπίσης, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μὲ τὴν γλῶσσα του ἐμπόδισε τὴν βροχὴ καὶ δὲν ἔβρεξε ὁ οὐρανὸς τρισήμισυ χρόνια. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀνάστησε τὸ νεκρὸ γιὸ τῆς Σεραφθίας χήρας, καὶ κατέκαυσε τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔστειλε ὁ βασιλιάς Ὀχοζίας. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στὸ ὄρος Χωρήβ εἶδε τὸ Θεό, ὅσο εἶναι δυνατό, βέβαια, νὰ Τὸν δεῖ ἄνθρωπος. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔσχισε τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ ἀνελήφθη μὲ πύρινη ἄμαξα στὸν οὐρανό. Τέλος, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στὴ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ στάθηκε δίπλα Του μαζί μὲ τὸ Μωϋσῆ. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν μὲ πόσο ζῆλο ὑπηρετήσε ὁ προφήτης Ἡλίας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. (Νὰ σημειώσουμε, ὅτι ὁ προφήτης Ἡλίας, εἶχε μαθητὴ τὸν προφήτη Ἐλισσαῖο).

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μονῆς Στουδίου

Αγιολόγιον - Ίούλιος 21

- Οί Άγιοι Συμεών ό διά Χριστόν σαλός (τρελός) και Ίωάννης
- Οί Άγιοι Τρεῖς Μάρτυρες οί έν Μελιτινή
- Οί Άγιοι Ιουῖστος και Ματθαῖος
- Ο Άγιος Εὐγένιος
- Οί Άγιοι Θεόδωρος και Γεώργιος
- Οί Άγιοι Θεόφιλος, Τρόφιμος και ἄλλοι 13 Μάρτυρες
- Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀκακίου Μάρτυρος έν τῷ Ἐπτασκάλῳ, Ἐλευθερίου πλησίον τοῦ Ξηρολόφου (ἴσως τοῦ Κουβικουλαρίου) και τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου έν τοῖς Ἀρματίου
- Ο Άγιος Παρθένιος ἐπίσκοπος Ραδοβυσδίου (Νόμου Ἄρτας)
- Ο Ὅσιος Ὀνούφριος ό σιωπηλός έν τῷ Σπηλαίῳ (Ρῶσος)
- Ο Ὅσιος Μανουήλ αὐτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Βίκτωρ ό Στρατιώτης
- Ο Άγιος Μελέτιος

Οί Άγιοι Συμεών ό διά Χριστόν σαλός (τρελός) και Ίωάννης

Οί Άγιοι αὐτοὶ καταγόταν ἀπό τήν Ἐδεσσα και ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰουστίνου τοῦ νέου. Ἦταν και οἱ δυὸ εὐσεβεῖς νέοι, συνδεδεμένοι μέ ἀδελφική φιλία. Κάποτε ἦλθαν στήν Ἱερουσαλήμ νὰ προσκυνήσουν τοὺς Ἁγίους Τόπους. Συγκινημένοι, ἄφησαν τίς ἐγκόσμιες ἀπολαύσεις και ἔμειναν στή μονή τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ὅταν ἡγούμενος ἦταν ὁ Ὅσιος Νίκων. Ἀφοῦ ἔκαρθησαν μοναχοί, μετά ἑπτὰ ἡμέρες ἔφυγαν ἀπό τήν μονή και πῆγαν βαθειὰ στήν ἔρημο, ὅπου 40 χρόνια πέρασαν σκληρῆ ζωῆ, μέ προσευχῆς και νηστεῖες. Κάποια μέρα, εἶπε ὁ Συμεών στὸν Ἰωάννη νὰ ἀφήσουν τήν ἔρημο και νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων, ὑπενθυμίζοντάς του τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος». Ἄς μὴ ζητάει, δηλαδή, ἐγωιστικὰ κανεὶς ὅ,τι τοῦ ἀρέσει ἢ ὅ,τι τὸν συμφέρει, ἀλλὰ ἄς ζητάει ὁ καθένας τὸ συμφέρον και τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια τοῦ ἄλλου. Ὅμως ὁ Ἰωάννης δὲν πείστηκε. Ἀλλὰ και ὁ Συμεών δὲν ὑποχώρησε. Ἔτσι, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸν πνευματικὸ του ἀδελφό, πῆγε στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου κήρυξε τὸ θεῖο λόγο και φώτισε πολλοὺς Ἰουδαίους και αἰρετικούς. Μέ τὴν προσευχὴ δέ, θεράπευσε πολλοὺς ἀσθενεῖς. Ἐπειτα πῆγε στήν πατρίδα του Ἐδεσσα, ὅπου τόσο πολὺ ἀφοσιώθηκε στή βοήθεια τῶν πασχόντων, ὥστε πολλοὶ τὸν ἔλεγαν σαλό, δηλαδή τρελό. Τελικὰ πέθανε πολὺ φτωχὸς και ταλαιπωρημένος, ἀφοῦ εἶχε δώσει τὰ πάντα, προκειμένου νὰ βοηθήσει τοὺς συνανθρώπους του.

Οί Άγιοι Τρεῖς Μάρτυρες οί έν Μελιτινή

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τοὺς ἔσυραν μέχρι θανάτου πάνω σὲ κοφτερὲς πέτρες.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουῆτος καὶ Ματθαῖος

Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι, μαζί μὲ τὸν Θεόφιλο καὶ τὸν Τρόφιμο (βλέπε βιογραφικὸ τους σημεῖωμα παρακάτω), μαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐπειδὴ δὲν ἀρνήθηκαν τὸν Χριστό, λιθοβολήθηκαν, πληγώθηκαν, ρίχτηκαν στὴ φωτιά καὶ στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος καὶ Γεώργιος

Δὲν γνωρίζουμε κανένα βιογραφικὸ τους στοιχεῖο, ἀπλὰ ἀναφέρονται σὰν Ἅγιοι.

Οἱ Ἅγιοι Θεόφιλος, Τρόφιμος καὶ ἄλλοι 13 Μάρτυρες

Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ διακρίθηκαν γιὰ τὸ χριστιανικὸ τους θάρρος, στὸν διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ἐμειναν πιστοὶ στὴν ὁμολογία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑποβλήθηκαν σὲ σειρά μαρτυριῶν. Τοὺς λιθοβόλησαν καὶ ξέσκισαν τὶς σάρκες τους μὲ σιδερένια ὄργανα. Ἐπειτα, ἔκαψαν τὶς πληγές τους μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντεχε ἀκόμα ἡ ζωὴ τους, καὶ τὸ στόμα τους ἐπαναλάμβανε τὴν χριστιανικὴ ὁμολογία, τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀκακίου Μάρτυρος ἐν τῷ Ἑπτασκάλῳ, Ἐλευθερίου πλησίον τοῦ Ξηρολόφου (ἴσως τοῦ Κουβικουλαρίου) καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρματίου

Ὁ Ἅγιος Παρθένιος ἐπίσκοπος Ραδοβυσδίου (Νόμου Ἄρτας)

Ὁ νεοφανὴς αὐτὸς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Βατσουνιά τῆς Θεσσαλίας. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὴν ἱερατικὴ κλίση καὶ ἐπάξια διὰ τῆς θείας χάριτος, ἔγινε

ἐπίσκοπος Ραδοβυσδίου. Ὑπῆρξε ἄριστος ποιμενάρχης καὶ διὰ τῆς θερμῆς του ἀγάπης καὶ διὰ τοῦ ἁγίου παραδείγματός του, στήριζε τὸ ποίμνιό του σὲ κάθε του ἀνάγκη. Τακτικὰ μάλιστα ἔβγαινε στοὺς ἀγροὺς καὶ εὐλογοῦσε τὰ ζῶα τῶν κτηνοτρόφων. Ἔτσι ὀσιακὰ καὶ δίκαια ἀφοῦ ἔζησε, παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ του στὸν Θεὸ τὴν 21 Ἰουλίου 1777. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ἁγίων λειψάνων του, αὐτὰ εὐωδίαζαν οὐράνιο ἄρωμα. Μέρος ἀπὸ τὰ ὀστά τῶν χειρῶν του, βρίσκεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Δουσίκου- Τρικάλων. Λέγεται ὅτι ὁ Ἅγιος Παρθένιος ὑπῆρξε ἰδιαίτερα θαυματουργὸς στὴ θεραπεία ἀσθενειῶν τῶν ζώων.

Ὁ Ὅσιος Ὀνούφριος ὁ σιωπηλὸς ἐν τῷ Σπηλαίῳ (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Μανουὴλ αὐτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως

Αὐτὸς διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ (μοναχικοῦ) σχήματος μετονομάστηκε Ματθαῖος (1425). Ἡ μνήμη του ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν Συναξαριστῶν. Ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο συντάχθηκε σ' αὐτὸν Ἀκολουθία, ποὺ δημοσίευσε ὁ Λάμπρος στὸν Νέο Ἑλληνομνήμονα, τ. ΙΔ' (1917) σελ. 318-341, μαζί μὲ δυὸ κανόνες, ἀλλὰ χωρὶς ὑπόμνημα (Βλέπε καὶ Γεδεῶν, Βυζαντ. Ἐορτολόγιο, σελ. 219).

Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ ὁ Στρατιώτης

Ὁ Ἅγιος Μελέτιος

Ἐπίσκοπος Κίτρους, ἐν Θεσσαλονίκῃ, Ἱερομάρτυρας καὶ Ἐθνομάρτυρας (+ 1821).

Αγιολόγιον - Ίούλιος 22

- Ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μυροφόρος καὶ Ἰσαπόστολος
- Ἡ Ἁγία Μαρκέλλα ἡ Παρθενομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Πομπιανός

Ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μυροφόρος καὶ Ἰσαπόστολος

Ἡ Μαρία αὐτὴ ὀνομάστηκε Μαγδαληνή, ἐπειδὴ καταγόταν ἀπὸ τὰ Μάγδαλα, πόλη ποὺ βρίσκεται δυτικὰ τῆς θάλασσας τῆς Γαλιλαίας. Συνέβη δὲ νὰ τὴν ἀπαλλάξει ὁ Κύριος ἀπὸ ἑπτὰ δαιμόνια ποὺ τὴν ἐνοχλοῦσαν. Θέλοντας τότε νὰ δείξει τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ἡ Μαρία γιὰ τὴν εὐεργεσία αὐτὴ, ἀφοσιώθηκε μὲ ἰδιαίτερο ζῆλο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, ὅπως ἄλλοτε ὁ Δαβὶδ γιὰ νὰ δείξει εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ ἔψαλλε: «ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου». Δηλαδή, ἄσματα εὐγνωμοσύνης θὰ τονίσω στὸν Κύριο, ποὺ μὲ εὐεργέτησε, καὶ ὕμνους δοξολογίας θὰ ψάλω στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Ὑψίστου. Ἐτσι ἡ Μαρία ἔγινε μαθήτρια τοῦ Κυρίου καὶ τὸν διακονοῦσε. Αὐτὴ, μάλιστα, κατὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἦλθε πρώτη στὸν τάφο Του μὲ ἀρώματα, καὶ ἄγγελοι ντυμένοι στὰ λευκὰ ἀνήγγειλαν σ' αὐτὴ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἡ Μαρία, μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξακολούθησε νὰ διακονεῖ στὴν πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐπειτα πῆγε στὴν Ἐφεσο, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Θεολόγο, ὅπου καὶ πέθανε. Τάφηκε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, ὅπου ἀργότερα ἐκοιμήθησαν οἱ ἑπτὰ παῖδες ἐν Ἐφесῳ.

Ἡ Ἁγία Μαρκέλλα ἡ Παρθενομάρτυς

Μᾶς εἶναι ἄγνωστο πότε ἔζησε. Στὸ Λειμωνάριο ἀναφέρεται ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν Χίο, ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουμε καμία ἀρχαία μαρτυρία. Ἡ Ὁσία Μαρκέλλα ἔγινε γνωστὴ, ἀπὸ τοῦ ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ Χίου, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχαν ναὸ σ' ὄνομά της, ποὺ ἔκανε πολλὰ θαύματα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων θαυμάτων διηγοῦνται καὶ αὐτό: ὅτι στὴν παραλία, ποὺ ἦταν ὁ ναὸς τῆς ὁσίας, βρίσκουν χαλίκια γεμάτα αἵματα πηγμένα, ποὺ ἀφοῦ τὰ ξύσουν τὰ βάζουν σὲ ἀγγεῖα καὶ τὰ ἔχουν νὰ θεραπεύουν ἀρρώστους.

Ὁ Ἅγιος Πομπιανός

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ στὴ θάλασσα. Εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 22ας Ἰουνίου.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 23

- Ὁ Ἅγιος Φωκάς ὁ νέος, ἀπὸ τὴν Σινώπη, ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του
- Ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ
- Ὁ Ἅγιος Ἀπολλινάριος ἐπίσκοπος Ραβέννας
- Ὁ Ἅγιος Βιτάλιος πὸν μαρτύρησε στὴ Ραβέννα
- Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ρώμης
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες πὸν θανατώθηκαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους
- Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μάρτυρες πὸν μαρτύρησαν στὴν Καρθαγένη κατ' ἄλλους στὴ Χαλδία (Χαλκηδόνα)
- Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ ἐν τοῖς Ὀλύμπου πλησίον τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ
- Ἑγκαίνια Ναοῦ «ἐν Σκάλλαις» (ἢ Χάλλαις) Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ
- Ἡ Ὁσία Ἄννα ἢ ἐν τῷ Λευκαδίῳ (ἢ Λευκάτη)
- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν τῆς Ἐμμέσας (Ρῶσος)
- Ἡ Ὁσία Πελαγία ἢ Τηνία

Ὁ Ἅγιος Φωκάς ὁ νέος, ἀπὸ τὴν Σινώπη, ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του

Βλέπε βιογραφικὸ του σημειώμα τὴν 22α Σεπτεμβρίου, τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζουμε τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων λειψάνων του.

Ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ

Ἐζησε στὰ χρόνια του Ναβουχοδονόσορα, κατὰ τὸν ἕκτο αἰῶνα π.Χ. (κατ' ἄλλους τὸ 477π.Χ.). Ὁ πατέρας του ἦταν Ἱερέας καὶ ὀνομαζόταν Βουζί. Ἡ ἀνατροφή τοῦ Ἰεζεκιήλ ὑπῆρξε πολὺ ἐπιμελημένη, μέσα στὰ πλαίσια τῶν αὐστηρῶν ἠθῶν τῆς πατροπαράδοτης θρησκείας. Ἦταν ἀμείλικτος ἐχθρὸς κάθε κακίας καὶ ἁμαρτίας καὶ ἤλεγχε μὲ θάρρος τοὺς ὑπερόπτες καὶ ἀλαζονικοὺς ἄρχοντες. Ὁ Ἰεζεκιήλ ἦταν πολὺ ἀγαπητὸς στὸ λαὸ καὶ πολλοὶ προσέρχονταν σ' αὐτόν, ἀκόμα καὶ πρεσβύτεροι Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ ζητήσουν τὶς συμβουλές του. Οἱ προφητεῖες του ἀναφέρονται κυρίως στὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ μετὰ. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰεζεκιήλ φονεύθηκε ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Γάδ, ἐπειδὴ ἤλεγχε τὶς εἰδωλολατρικὰς τοὺς ροπές. Τάφηκε στὴ σημερινὴ Βαγδάτη τοῦ Ἰράκ. Ἄς ἀναφέρουμε, ὅμως, μερικὰ λόγια τοῦ προφήτη, πὸν δίνουν ἀθάνατα μηνύματα ζωῆς αἰωνίου: «Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς μὲ λέγων... ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ἐμαὶ εἰσιν ... Ἡ ψυχὴ ἢ ἁμαρτάνουσα, αὐτὴ ἀποθανεῖται. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὃς ἔσται δίκαιος, ὁ ποιῶν κρίμα καὶ δικαιοσύνην ... ζωὴ ζήσεται, λέγει Κύριος». Δηλαδή, ὁ Κύριος μίλησε σὲ μένα, λέει ὁ Ἰεζεκιήλ, καὶ εἶπε: «κάθε ζωὴ ἀνθρώπου εἶναι δική μου. Αὐτὸς πὸν ἁμαρτάνει, αὐτὸς καὶ θὰ τιμωρηθεῖ μὲ θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, πὸν εἶναι δίκαιος, αὐτὸς πὸν τηρεῖ τὶς ἐντολές μου καὶ φέρεται μὲ

δικαιοσύνη, αὐτὸς θὰ ζήσει αἰώνια, λέγει ὁ Κύριος».

Ὁ Ἅγιος Ἀπολλινάριος ἐπίσκοπος Ραβέννας

Ἐπὶ μαθητὴς καὶ ἀκόλουθος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τὸν ὁποῖο ἀκολούθησε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια στὴ Ρώμη. Ἐπειτα ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸν χειροτόνησε ἐπίσκοπο Ραβέννας. Ἐκεῖ ὁ Ἀπολλινάριος ἐργάστηκε μὲ πολὺ ζῆλο γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ κατόρθωσε τὸν φωτισμὸ πολλῶν εἰδωλολατρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν κακοποιήσουν. Ἀργότερα ὁ Ἀπολλινάριος θεράπευσε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸν Βονιφάτιο, διακεκριμένο μέλος τῆς κοινωσίας τῆς Ραβέννας, ποὺ ἦταν κωφάλαλος καὶ τὴν κόρη του, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ δαιμόνιο. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἔφερε πολλοὺς εἰδωλολάτρες στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν τὸν βασάνισαν σκληρὰ. Ἐπειτα ὁ Ἀπολλινάριος ἀναχώρησε στὴν Αἰμυλία, ὅπου ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ πατρικίου Ρουφίνου, ποὺ ὀλόκληρη ἡ οἰκογένειά του προσῆλθε στὸν Χριστό. Τότε ὁ ἑπαρχὸς τῆς πόλης, ἀφοῦ τὸν βασάνισε τὸν ἔβαλε σ' ἓνα πλοῖο γιὰ νὰ τὸν ἐξορίσει. Τὸ πλοῖο ὅμως ναυάγησε, ὁ Ἀπολλινάριος σώθηκε, βγῆκε στὴ Μοισία τῆς Θράκης καὶ ἀπὸ κεῖ ἐπέστρεψε στὴ Ραβέννα. Μόλις ἔφτασε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ μὲ τὴν εὐθύνη κάποιου ἐκατόνταρχου. Ὁ ἐκατόνταρχος ὅμως ἦταν χριστιανὸς καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγει. Ὅταν τὸ ἔμαθαν αὐτὸ οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, ἔστειλαν ἀνθρώπους τους, οἱ ὁποῖοι τὸν πρόλαβαν στὸ δρόμο καὶ τὸν χτύπησαν τόσο ἄγρια, ὥστε τὸ σῶμα του παραμορφώθηκε πνιγμένο στὰ αἵματα. Τὸν νόμισαν πεθαμένο καὶ τὸν ἄφησαν, ἀλλὰ χριστιανοὶ τὸν παρέλαβαν καὶ τὸν περιποιήθηκαν. Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρες ὅμως, ἀφοῦ εὐλόγησε τὰ πνευματικά του παιδιὰ, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν στεφανοδότη Θεό.

Ὁ Ἅγιος Βιτάλιος ποὺ μαρτύρησε στὴ Ραβέννα

Μαρτύρησε τὸ ἔτος 62 μ.Χ. Ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀπλοποιοῦ καὶ ἀνῆκε στοὺς ἐνθερμούς Χριστιανούς τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὅταν κάποτε στὴ Ραβέννα ἦταν παρῶν στὰ βασανιστήρια κάποιου γιατροῦ, Οὐρσικίνου ὀνομαζόμενου, ταράχτηκε καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἐνθάρρυνε τὸν γιατρὸ στὸ μαρτύριο, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ γιατρός νὰ ὑποστῆ μὲ γενναιότητα τὸ μαρτύριο. Τότε ὁ δικαστὴς Παυλῖνος διέταξε νὰ συλλάβουν τὸν Βιτάλιο καὶ νὰ τὸν βασανίσουν. Γεμάτος ἀπὸ αἵματα, ὁ Βιτάλιος, ὀδηγήθηκε σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ὅπου τὸν θανάτωσαν ρίχνοντάς του μεγάλες πέτρες. Ἀλλὰ ἡ θεία δίκη δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει. Τὸν Βιτάλιο κατάγγειλε στὸν Παυλῖνο κάποιος ἱερέας τῶν εἰδώλων, ποὺ καὶ αὐτὸς ἦταν ἐκεῖ καὶ ἔριχνε πέτρες στὸν Βιτάλιο. Ἐαφνικὰ ὅμως, τὸν κατέλαβε δαιμόνιο καὶ μὲ σπασμούς φώναξε μὲ ἄγρια φωνή: «Βιτάλιος ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μὲ κατακαίει σκληρὰ» καὶ στὴν παραφροσύνῃ του ρίχτηκε στὸ ρεῦμα τοῦ κοντινοῦ ποταμοῦ καὶ πνίγηκε.

Ὁ Ἅγιος Ἀπολλώνιος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ρώμης

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν μὲ ἐκτοξευόμενα βέλη καὶ κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά. Ἐπίσκοπος Ρώμης ὅμως μὲ τέτοιο ὄνομα δὲν ὑπῆρξε. Ὁ δὲ Παρισινὸς Κώδ. 223 Coislin καλεῖ τὸν Ἅγιο αὐτὸν ἀπλᾶ Ἱερομάρτυρα).

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ποὺ θανατώθηκαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους

Ὁ βασιλιάς τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρος ὁ Πατρικίος, τὸ 811, βγῆκε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη μὲ ὅλα του τὰ στρατεύματα, τὸν γιό του Σταυράκιο καὶ τὸν γαμπρό του Μιχαήλ, γιὰ νὰ πολεμήσει τοὺς Βούλγαρους. Ἡ μάχη ἦταν σκληρὴ καὶ ὁ Νικηφόρος νίκησε κατὰ κράτος τοὺς Βούλγαρους. Ἀντὶ ὅμως νὰ μεριμνήσει γιὰ τὴν τακτοποίηση τῶν στρατευμάτων του μετὰ τὴν νίκη, ἐπιδόθηκε σὲ τσιμπούσια καὶ οἰνοποσίες. Οἱ Βούλγαροι ἀνασυντάχθηκαν καὶ τὴν νύχτα ἔπесαν κατὰ τῶν Βυζαντινῶν στρατευμάτων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς διαλύσουν. Ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς θανατώθηκε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Βουλγάρων Κροῦμο. Ὅσοι στρατιῶτες συνελήφθηκαν, οἱ Βούλγαροι τοὺς ἐξεβίαζαν ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀρνοῦνταν νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, ἄλλους θανάτωσαν μὲ ἀποκεφαλισμὸ καὶ ἄλλους μὲ ἀπαγχονισμό.

Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴν Καρθαγένη, κατ' ἄλλους στὴ Χαλδία (Χαλκηδόνα)

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ ἐν τοῖς Ὀλύμπου πλησίον τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ

Ἐγκαίνια Ναοῦ «ἐν Σκάλλαις» (ἢ Χάλλαις) Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ

Δὲν ἔχουμε καμιὰ ἄλλη πληροφορία γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό.

Ἡ Ὁσία Ἄννα ἡ ἐν τῷ Λευκαδίῳ (ἢ Λευκάτῃ)

Ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου (829-842) καὶ ἦταν κόρη πλούσιας καὶ ἐπίσημης οἰκογένειας. Ἡ ἴδια εἶχε ἄφθονα σωματικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα διότι ἀνατράφηκε ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων της, ἔγινε κληρονόμος τῆς μεγάλης πατρικῆς περιουσίας, ποὺ μέρος της διαμοίρασε στοὺς φτωχοὺς. Ἀλλὰ τὴν ὠραία αὐτὴ κόρη, ἀγάπησε κάποιος Ἀγαρηνός, ποὺ διέμενε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν ζήτησε σὲ γάμο, μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ βασιλιᾶ Βασιλείου. Ἡ Ἄννα δὲν δέχτηκε καὶ μὲ δάκρυα προσευχόταν στὸν Θεὸ νὰ τὴν

ἀπαλλάξει ἀπ' αὐτὸν τὸν πειρασμό. Πράγματι ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχὲς τῆς καὶ ὁ Ἀγαρηνὸς πέθανε. Τότε ἡ Ἄννα ἐντάχθηκε σὲ κάποιο μοναστήρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐπιδόθηκε σὲ σκληρότατη ἀσκήση καὶ προσευχή. Ἔτσι ἀσκητικὰ ἀφοῦ πέρασε γιὰ 50 χρόνια, μετὰ ἀπὸ βραχύχρονη ἀσθένεια, παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ τῆς στὸ Θεό. Τὸ δὲ τίμιο λείψανό τῆς, μετὰ ἀπὸ χρόνια ὅταν ἐκτάφηκε, βρέθηκε σῶο καὶ εὐωδίαζε ὀλόκληρο θεία εὐωδία, καὶ ἔκανε πολλὰ καὶ διάφορα θαύματα.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν τῆς Ἐμμέσας (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Ἡ Ὁσία Πελαγία ἡ Τηνία

Ἡ Πελαγία ἦταν κόρη τοῦ πατρὸς Νικηφόρου Νεγρεπόντη. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν ἀπὸ τὸν Τριπόταμο τῆς Τήνου καὶ ἀνήκε στὴν οἰκογένεια Φραγκούλη. Γεννήθηκε τὸ 1752 στὸ χωριὸ Κάμπο τῆς Τήνου καὶ τὸ κοσμικὸ τῆς ὄνομα ἦταν Λουκία. Ἀπὸ διάφορα ἔγγραφα φαίνεται ὅτι εἶχε ἀκόμα τρεῖς ἀδελφές. Ἡ οἰκογένειά τῆς διακρινόταν γιὰ τὴν ἀγνή πίστη καὶ τὴν προσήλωση στὰ θρησκευτικὰ ιδεώδη. Λίγα χρόνια μετὰ τὴν γέννηση τῆς Λουκίας ὁ πατέρας τῆς πέθανε. Ἦταν τότε 12 χρονῶν καὶ ἔδειχνε σημάδια ἔντονης ἐπιθυμίας νὰ ἀφιερωθεῖ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς ἔκαναν τὴν μητέρα τῆς νὰ τὴν στείλῃ στὸν Τριπόταμο, στὴν κάπως πρὸ εὐκατάστατη ἀδελφή τῆς. Ἐκεῖ ἡ Λουκία ἔμεινε τρία χρόνια καὶ συχνὰ ἐπισκεπτόταν τὴν ἄλλη θεία τῆς, πού ἦταν μοναχὴ στὴ Μονὴ Κεχροβουνίου. Ἐνοιωσε τότε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχικὸ βίον καὶ σὲ ἡλικία 15 χρονῶν μπῆκε στὸ Μονστήρι σὰν δόκιμη, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῆς θείας τῆς μοναχῆς Πελαγίας. Ὅταν ἤλθε ἡ ὥρα ἔγινε καὶ ἡ ἴδια μοναχὴ με τὸ ὄνομα Πελαγία. Ὡς μοναχὴ ἀφοσιώθηκε μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἀνακούφιση τῶν πασχόντων. Ἡ ἀγνότητά τῆς ψυχῆς τῆς, ἡ ὀσιότητα τῆς ζωῆς τῆς, ἡ αὐταπάρνησή τῆς, ἡ μυστικὴ ζωὴ τῆς καὶ ὁ πόθος τῆς γιὰ λύτρωση συντέλεσαν ὥστε ἡ μοναχὴ Πελαγία νὰ γίνῃ τὸ «σκεῦος ἐκλογῆς» γιὰ ν' ἀποκαλυφθεῖ σ' αὐτὴν ἡ Παναγία γιὰ τὴν εὕρεση τῆς Ἁγίας εἰκόνας τῆς στὸν ἀγρὸ τοῦ Δοξαρά στὴν πόλη τῆς Τήνου (30 Ἰανουαρίου 1823), γεγονὸς πού ἔμελλε νὰ κάμῃ τὴν Τήνο ἱερὸ νησὶ καὶ νὰ κατατάξῃ τὴν Πελαγία μετὰ τῶν Ἁγίων. Τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ συνέβη ὅταν ἡ ὀσία ἦταν 73 χρονῶν καὶ ἀρχιερέας Τήνου ἦταν ὁ Γαβριήλ. Ἡ Ὁσία Πελαγία ἔκανε, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας καὶ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀρετὰ θαύματα πρὶν καὶ μετὰ τὸν θάνατό τῆς, ὁ ὁποῖος ἤλθε στὶς 28 Ἀπριλίου 1834 καὶ τάφηκε στὸ ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ μοναστηριοῦ. Τὸ 1973 ὅμως, κτίστηκε μεγαλοπρεπὴς ναὸς στὸ ὄνομά τῆς, ὅπου φυλάσσεται καὶ προσκυνεῖται ἡ ἁγία κάρα τῆς σήμερα. Ἀνακηρύχθηκε ἁγία με Συνοδικὴ Πατριαρχικὴ Πράξη στὶς 11 Σεπτεμβρίου 1970 καὶ ἡ μνήμη τῆς ὀρίστηκε νὰ τιμᾶται στὶς 23 Ἰουλίου, τὴν ἡμέρα δηλ. τοῦ ὁράματός τῆς.

Αγιολόγιον - Ιούλιος 24

- Ἡ Ἁγία Χριστίνα ἡ Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ἅγιος Καπίτων
- Ὁ Ἅγιος Ὑμέναιος
- Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης
- Ὁ Ἅγιος Σαλομπτίνος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Νεομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν Κίο
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μπόρισος καὶ Γλίεβος, πού διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος μετονομάσθηκαν Ρωμανὸς καὶ Δαβὶδ (Ρῶσοι)
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νεοφανής, Θεσσαλονικεὺς
- Ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Ἀπολογητὴς

Ἡ Ἁγία Χριστίνα ἡ Μεγαλομάρτυς

Ἡ Ἁγία Χριστίνα γεννήθηκε στὴν πόλη Τύρο καὶ ἦταν κόρη τοῦ στρατηγοῦ Οὐρβανοῦ. (200 μ.Χ.). Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της ἦταν εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ τὴν Χριστίνα ἔφερε στὸ χριστιανισμὸ μία εὐσεβὴς γυναῖκα. Ὄταν ἔμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας της, ἐξοργισμένος τὴν ἔκλεισε σὲ κάποιον ἐξοχικὸ πύργο καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νὰ τὴν μεταπείσει στὴν εἰδωλολατρία. Ὅμως ὅλες οἱ προσπάθειές του προσέκρουσαν πάνω στὸ ἀσάλευτο τεῖχος τῆς πίστεως τῆς Χριστίνας καὶ ἔπεφταν στὸ κενό. Τότε ἀπελπισμένος τὴν φυλάκισε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ἴδιος πέθανε. Ἐπειτα τὴν ἀνέλαβε ὁ ἔπαρχος Δίων, πού ἀφοῦ καὶ αὐτὸς δὲν κατόρθωσε νὰ δαμάσει τὴν πίστη τῆς Χριστίνας, τὴν βασάνισε σκληρὰ καὶ ἔσχισε τὶς σάρκες της μὲ μαχαίρια καὶ τροχούς. Τὸ Δίωνα διαδέχθηκε ὁ ἔπαρχος Ἰουλιανός, πού καὶ αὐτὸς τὴν βασάνισε χειρότερα. Τὴν ἔριξε μέσα σὲ φαρμακερὰ καὶ θανατηφόρα θηρία, καὶ κατόπιν μέσα στὴ φωτιά. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ Χριστίνα ἔμεινε ἄθικτη καὶ μᾶς θυμίζει τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «οἱ διὰ πίστεως ... ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας». Αὐτοί, δηλαδή οἱ Ἅγιοι, ἐπειδὴ εἶχαν μεγάλη πίστη, ἔφραξαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβησαν τὴν δύναμη τῆς φωτιᾶς, διέφυγαν τὰ θανατηφόρα λεπίδια τῶν μαχαιριῶν. Βλέποντας αὐτὸ τὸ θαῦμα οἱ θεατὲς, χιλιάδες πίστεψαν στὸ Χριστό. Τελικὰ ἡ Χριστίνα πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ τὴν φόνευσαν κτυπώντας τὴν μὲ λόγχες στὴν καρδιά καὶ τὰ πλευρά.

Ὁ Ἅγιος Καπίτων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ὑμέναιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τοῦ ξερίζωσαν ὅλα τὰ δόντια καὶ πέθανε ἀπὸ μόλυνση καὶ ἀκατάσχετη αἰμορραγία.

Ὁ Ἅγιος Σαλομπτῖνος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Τὸν ἄγνωστο αὐτὸ Ἅγιο, ἀναφέρει τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 100.

Ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ Νεομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο καὶ ἦταν ὠραῖος καὶ ρωμαλέος στὸ σῶμα. Ἐργαζόμενος σὰν ναυτικὸς δὲν θέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ τούρκικο πλοῖο. Ἐναντιούμενος στὴ θέληση τοῦ Τούρκου πλοιάρχου, συκοφαντήθηκε ἀπ' αὐτόν, ὅτι δῆθεν εἶχε φορέσει τούρκικο κάλυμμα στὸ κεφάλι του. Ὁδηγήθηκε βίαια στὸν κριτὴ, ὅπου μὲ κολακεῖες καὶ φοβερισμοὺς προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐξιλαμίσουν. Ὁμολογώντας μὲ θάρρος τὸν Χριστὸ ὁ Θεόφιλος, περιτμήθηκε μὲ τὴν βία ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πὺ θέλησαν νὰ τὸν στείλουν δῶρο στὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Θεόφιλος ὅμως, ὅταν ἀκόμα ἦταν στὴ Χίο, ἀπόδρασε καὶ πῆγε στὴ Σάμο, ὅπου παρέμεινε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Ὄταν ἐπανῆλθε στὴ Χίο, οἱ Τούρκοι τὸν ἀναγνώρισαν καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ. Ὁ κριτὴς, βλέποντας τὸν Θεόφιλο νὰ ἐμμένει στὴν πίστη του τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο διὰ πυρός. Ἀπτόητος ὁ γενναῖος αὐτὸς μάρτυρας τῆς πίστεως μας, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ εἶπε «στὰ χέρια σου Χριστέ μου παραδίδω τὴν ψυχὴ μου». Καὶ μπῆκε μόνος του στὴ φωτιά, ὅπου παρέδωσε στὸν ἀγωνοθέτη Θεὸ τὴν ἀγία ψυχὴ του στὶς 23 Ἰουλίου 1635. Τὰ ἐναπομείναντα ἀπὸ τὴν φωτιά λείψανά του, ἀγοράστηκαν ἀπὸ χριστιανούς καὶ ἐναποτέθηκαν μὲ τιμὲς στὸν ναὸ τοῦ Μεγαλομάρτυρα Γεωργίου στὴ Χίο. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συνέγραψε πρῶτα ὁ Γεώργιος Κορέσιος ὁ Χίος.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν Κίο

Ἦταν πλούσιος καὶ εὐσεβὴς δημογέροντας στὴν Κίο τῆς Βιθυνίας. Ὁ Ἀθανάσιος, ἐπειδὴ ὑπεράσπιζε τοὺς συμπολίτες του ἀπὸ τὴν βαρεῖα φορολογία τῶν Τούρκων, συκοφαντήθηκε ὅτι δῆθεν εἶπε, ὅτι θὰ γίνῃ μουσουλμάνος. Προσκλήθηκε ἀπὸ τὶς

ἀρχές τῆς βασιλεύουσας καὶ πιέστηκε πολὺ νὰ προδώσει τὴν χριστιανικὴ του πίστη, προκειμένου νὰ σωθεῖ. Ὁ Ἀθανάσιος ὁμῶς δὲν ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια φυλακίστηκε. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλι ἔμενε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του, τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 24 Ἰουλίου 1670 στὴν Κωνσταντινούπολη. Βίῳ τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μπόρισος καὶ Γλίεβος, πὺν διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος μετονομάσθησαν Ρωμανὸς καὶ Δαβὶδ (Ῥώσοι)

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νεοφανής, Θεσσαλονικεὺς

Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1042 στὰ χρόνια τῆς αὐτοκρατορίας Ζωῆς. Χειροτονήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀναχώρησε στὴ Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἔζησε μέσα σὲ μία σπηλιὰ ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Ἀπολογητὴς

Χριστιανὸς φιλόσοφος καὶ ἀπολογητὴς τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνα. Καταγόταν πιθανότατα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπου σπούδασε τὸν μέσο Πλατωνισμό καὶ τὴν Στωικὴ φιλοσοφία. Ἄκμασε στὰ χρόνια τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου (161-180) καὶ Κομμόδου (180-192). Βασικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ πρόσωπο, τὴν μόρφωση καὶ τὸ ἔργο του ἀντλοῦμε ἀπὸ τὰ δυὸ ἔργα του, πὺν διασώθηκαν σὲ κώδικα τοῦ 914, ὁ ὁποῖος ἐκπονήθηκε στὸ βιβλιογραφικὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀρέθα: *Πρεσβεία περὶ Χριστιανῶν* καὶ *Περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν*. Ὁ Ἀθηναγόρας ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς σύγχρονους του ἀπολογητὲς γιὰ τὴν φιλολογικὴ ἀριότητα καὶ τὸ προσεγμένο ὕφος, ἐνῶ στὸν χῶρον τῆς θεολογίας προβάλλει τὴν ὀρθόδοξη τριαδολογικὴ διδασκαλία, τὴν θεοπνευστία τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τὴν αὐστηρὴ ἀσκητικὴ στάση στὸν ἠθικὸ βίον τῶν χριστιανῶν, γι' αὐτὸ καὶ τὸ συγγραφικὸ του ἔργο κατέχει ἀξιόλογη θέση στὴν ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία τῶν πρώτων αἰώνων.

Αγιολόγιον - Ιούλιος 25

- Ἡ Κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄννας, Μητέρας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Οἱ Ἅγιοι 165 Πατέρες τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Ἡ Ὁσία Ὀλυμπιάδα ἡ Διακόνισσα
- Ἡ Ὁσία Εὐπραξία
- Οἱ Ἅγιοι Σάκτος (ἢ Σάγκτος), Ματούρος, Ἄτταλος καὶ Βλανδίνα
- Ὁ Ὁσιος Μακάριος Ζελτοβόδας ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Ἡλίας Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (6ος αἰ.)

Ἡ Κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄννας, Μητέρας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἡ Ἁγία Ἄννα, ἡ μητέρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καταγόταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευῖ. Ὁ πατέρας της, ποὺ ἦταν ἱερέας, ὀνομαζόταν Μαθθᾶν καὶ ἡ μητέρα της Μαρία. Ἡ Ἄννα εἶχε καὶ δυὸ ἀδελφές, τὴν ὁμώνυμη μὲ τὴν μητέρα της Μαρία καὶ τὴν Σοβὴν. Καὶ ἡ μὲν Μαρία εἶχε κόρη τὴν Σαλώμη, ἡ δὲ Σοβὴ τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἡ Ἄννα τὴν Παρθένο Μαρία. Ἡ Ἁγία Ἄννα ἀξιώθηκε νὰ ἔχει τὴν μεγάλη τιμὴ καὶ εὐτυχία νὰ ἀποκτήσει μοναδική κόρη, τὴν μητέρα τοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ ἡ Ἁγία Ἄννα ἀπογαλάκτισε τὴν Θεοτόκο καὶ τὴν ἀφιέρωσε στὸ Θεό, αὐτὴ πέρασε τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ της μὲ νηστείες, προσευχὲς καὶ ἐλεημοσύνες πρὸς τοὺς φτωχοὺς. Τέλος, εἰρηνικὰ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν δίκαια ψυχὴ της, κληρονομώντας τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διαβεβαίωσε ὅτι «οἱ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον ἀπελεύσονται». Οἱ δίκαιοι, δηλαδή, θὰ μεταβοῦν γιὰ νὰ ἀπολαύσουν ζωὴ αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι 165 Πατέρες τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Στὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Ἰουστινιανοῦ Α' τὸ ἔτος 535, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ὁ Ἄνθιμος ὁ Τραπεζούντιος, ποὺ ὑποστήριζε τὶς αἰρετικὲς θεωρίες τοῦ Εὐτυχοῦς. Ἔτσι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο καὶ ἀντ' αὐτοῦ χειροτονήθηκε Πατριάρχης, ἀπὸ τὸν τότε Πάπα Ρώμης Ἀγαπητό, ὁ Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας στὴν Κωνσταντινούπολη Μηνᾶς. Μὲ τὴν ἀφορμὴ λοιπὸν αὐτὴ, ἐπαναστάτησαν οἱ Σεβῆρος καὶ Πέτρος ὁ Ἀπαμείας, ποὺ ἦταν ἄνθρωποι αἰρετικοὶ καὶ συνιστοῦσαν τὰ βλάσφημα δόγματα τοῦ Ὠριγένη. Ὅποτε ἐπικράτησε μεγάλη ταραχὴ στὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι ὁ βασιλιᾶς Ἰουστινιανὸς συγκάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολη Σύνοδο ἀπὸ 165 Ἁγίους Πατέρες, μὲ τὴν προεδρία τοῦ Πατριάρχη Μηνᾶ καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς προαναφερθέντες αἰρετικούς, καθὼς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τους. Ἀπὸ τότε ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τὴν ἀνάμνηση τῆς Συνόδου αὐτῆς πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Ὁσία Ὀλυμπιάδα ἡ Διακόνισσα

Ἡ Ὀλυμπιάδα ἔζησε στὰ χρόνια τῶν Πατριαρχῶν Νεκταρίου καὶ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (395 μ.Χ.). Ὁ πατέρας της Ἀκούνδος εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμητος. Κατ' ἄλλους ὅμως ὀνομαζόταν Σέλευκος. Ἡ Ὀλυμπιάδα εἶχε μεγάλη σωματικὴ ωραιότητα, εὐφυΐα, παιδεία, καὶ πολλὰ πλούτη. Παντρεύτηκε τὸν ἑπαρχο Κωνσταντινουπόλεως Νευρίδιο, ἀλλ' αὐτὸς μετὰ ἀπὸ λίγο χρόνο πέθανε καὶ ἔτσι ἡ Ὀλυμπιάδα ἔμεινε χήρα σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία. Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος προσπάθησε νὰ τὴν πείσει νὰ πάρει δεύτερο ἄνδρα, κάποιον ἀξιωματοῦχο Ἐλπίδιο. Αὐτὴ ὅμως, τιμώντας τὴν μνήμη τοῦ ἄντρα της καὶ φλεγόμενη ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησία μὲ τὰ πλούτη της, ἀπέρριψε τὸ δεύτερο γάμο. Αἰσιώθηκε λοιπὸν στὸ μέγα ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο καὶ γεμάτη ἐνθουσιασμό ἔδωσε στὴν ἀρχιεπισκοπὴ του χιλιάδες χρυσὰ νομίσματα καὶ κτήματα. Μέσα στὴν Ἐκκλησία εἶχε τὸν τίτλο τῆς Διακόνισσας. Ἰδρυσε μάλιστα καὶ μοναστήρι, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς ἀγίας Εἰρήνης. Ἀργότερα, ὅταν ὁ Χρυσόστομος ἐξορίστηκε, ἡ Ὀλυμπιάδα ἔπεσε σὲ βαθὺ πένθος. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὁ μέγας ἱεράρχης, τῆς ἔστειλε ἀρκετὲς ἐπιστολὲς (σφύζονται 17). Πέθανε ἐξορισμένη στὴ Νικομήδεια, μόλις 50 ἐτῶν, λίγο μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ Ὁσία Εὐπραξία

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν κόρη τοῦ συγκλητικοῦ Ἀντίγονου καὶ τῆς Εὐπραξίας (ἡ Ἁγία εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὴν μητέρα της), ποὺ ἦταν συγγενὴς τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395). Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀντιγόνου, ἡ μητέρα της τὴν παρέδωσε στὸν βασιλιὰ Θεοδοσίον γιὰ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Αὐτὸς τὴν ἀρρόβωνιασε πολὺ μικρὴ μὲ κάποιον συγκλητικό. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκεια κάποιας περιήγησής της στὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν συνοδεία τῆς μητέρας της, ἡ Εὐπραξία ἐπισκέφθηκε κάποια γυναικεῖα Μονὴ στὴ Θήβα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου (ὅπου ἡγουμένη ἦταν μία ἁγία γυναῖκα, ποὺ λεγόταν Μαρίνα) καὶ τόσο τῆς ἄρεσε ἡ ζωὴ τῶν ἐκεῖ ἀσκουμένων, ὥστε ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπό της ζωῆς της μαζί μ' αὐτές. Ἡ δὲ μητέρα της δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, ἐπέστρεψε στὴν Ἀνατολή, πούλησε τὴν κτηματικὴ της περιουσία καὶ ἐπανῆλθε στὴ Μονή. Ἐκεῖ ἀφοῦ κατέθεσε ὅλα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν πώληση τῆς περιουσίας της, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ δὲ κόρη της Εὐπραξία, μοίρασε τὰ χρήματα αὐτὰ στὶς ἐκκλησίες καὶ στοὺς φτωχοὺς καὶ ἐπιδόθηκε σὲ αὐστηρότατη ἀσκήση γιὰ 45 ὀλόκληρα χρόνια. Ἐτσι ἀσκητικὰ καὶ ἁγία ἀφοῦ ἔζησε, παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα της στὸν Θεό, ἐπιτελώντας πολλὰ θαύματα.

Οἱ Ἅγιοι Σάκτος (ἢ Σάγκτος), Ματοῦρος, Ἄτταλος καὶ Βλανδίνα

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ρωμαίων Μάρκου Ἀντωνίνου. Ὁ Σάκτος καὶ ὁ Ματοῦρος ἦταν ἀπὸ τὴν Βιέννα, οἱ δὲ Ἄτταλος καὶ Βλανδίνα ἀπὸ τὴν Πέργαμο. Συνελήφθησαν διότι ἦταν χριστιανοὶ καὶ τοὺς βασάνισαν φρικτὰ μὲ διάφορα βασανιστήρια, ὅπως μὲ κοφτερὰ μαχαίρια, πυρακτωμένα σίδερα, ἄγρια θηρία, μαστιγώσεις καὶ ἄλλα. Τελικὰ τοὺς ἀπαγχόνισαν στὴ φυλακὴ καὶ τὰ σώματά τους τὰ ἔριξαν στὴ φωτιὰ καὶ κατόπιν στὸν Ροδανὸ ποταμὸ, ἀφοῦ τὰ τρύπησαν μὲ ἀκόντια. (Νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἐδῶ ὀρισμένα Ἀγιολόγια ἀναφέρουν τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Ποθεινοῦ ἐπ. Λυῶνος (23 Αὐγούστου) Ἀλεξάνδρου ἱατροῦ καὶ Ποντικοῦ τοῦ παιδός).

Ὁ Ὅσιος Μακάριος Ζελτοβόδας ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ἡλίας Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (6ος αἰ.)

Ἐπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὶς ἐνέργειες γιὰ τὴν σύγκληση αὐτῆς τῆς Συνόδου.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 26

- Οί Άγιοι Έρμόλαος, Έρμιππος καί Έρμοκράτης
- Η Άγία Παρασκευή ή Όσιομάρτυς
- Η Άγία Ωραιοζήλη
- Ο Όσιος Ίγνάτιος ό Στειρωνίτης
- Ο Άγιος Άππίων
- Η Άγία Ίερουσαλήμ
- Τά Έγκαίνια του Ναού Άρχαγγέλου Μιχαήλ πέραν έν Σκάλλαις
- Τά Έγκαίνια του Ναού Άρχαγγέλου Γαβριήλ πέραν έν Χάλδαις
- Η Σύναξις της Ύπεραγίας Θεοτόκου πέραν έν τῷ Πηγαδίῳ πλησίον του νέου Έμβόλου
- Ο Όσιος Γερόντιος ό Άγιορείτης
- Ο Όσιος Συμεών ό αρχιμανδρίτης καί στυλίτης «ό επέκεινα του Άνάπλου»
- Ο Όσιος Ίάκωβος ό έν Άλάσκα

Οί Άγιοι Έρμόλαος, Έρμιππος καί Έρμοκράτης

Άνηκαν καί οί τρεῖς στόν Ίερό κλήρο της έκκλησίας, στή Νικομήδεια. Όταν ό άγιος Παντελεήμων άνακρινόταν, καί ρωτήθηκε από ποιόν διδάχτηκε την χριστιανική πίστη, άπάντησε, ότι από τόν Ίερέα Έρμόλαο. Αυτό ήταν άρκετό, για να σταλοῦν άμέσως στρατιῶτες καί να συλλάβουν τόν Έρμόλαο. Με την θέλησή τους, άκολούθησαν αυτόν μπροστά στόν κριτή της Νικομήδειας, οί φίλοι καί συνεργάτες του ίερείς Έρμιππος καί Έρμοκράτης. Ο δικαστής, άφου έξέτασε πρώτα τόν Έρμόλαο, ρώτησε έπειτα τούς άλλους δυό τί ζητοῦσαν καί ήλθαν σ' αυτόν. Έκεῖνοι άποκρίθηκαν, ότι ήταν στρατιῶτες του Έρμολάου κάτω από την σημαία του Χριστού, καί ότι τόν παρακαλοῦσαν να έχουν όλοι κοινό θάνατο, όπως είχαν καί κοινή άδελφική ζωή. Η άπάντηση αυτή, άντι να κινήσει τὸ θαυμασμό του δικαστή, άναψε περισσότερο τὸ θυμό του. Καταδίκασε λοιπόν καί τούς τρεῖς σὲ θάνατο. Έτσι με την θυσία τῶν κεφαλῶν τους, κέρδισαν τὰ άθάνατα βραβεῖα τῶν άθλητῶν της πίστεως καί της άγάπης του Χριστού.

Η Άγία Παρασκευή ή Όσιομάρτυς

Η Άγία Παρασκευή γεννήθηκε στή Ρώμη, όταν αυτοκράτορας ήταν ό Άντωνίνος (138-160 μ.Χ.). Ήταν κόρη του Άγάθωνα καί της Πολιτείας. Χριστιανοί καί οί δυό, άνέθρεψαν την κόρη τους έν παιδεία καί νουθεσία Κυρίου, διότι δέν είχαν παιδι καί ευχήθηκαν, άν άποκτήσουν, να τὸ αφιερώσουν στο Θεό. Πράγματι, ό Θεός τούς χάρισε παιδι καί γεννήθηκε ήμέρα Παρασκευή. Καί έπειδή ήταν κόρη, έδωσαν τὸ όνομα της ήμέρας αυτής. Μετά τὸ θάνατο τῶν γονέων της, ή Παρασκευή μοίρασε τὰ υπάρχοντά της στους φτωχούς, καί αυτή, έμπνεόμενη από θερμή άγάπη προς τὸ Χριστό, γύριζε την Ρώμη καί τὰ χωριά, κηρύττοντας τὸ Ευαγγέλιο. Η δράση της, όμως, προκάλεσε τὸν εἰδωλολάτρη

βασιλιά Αντωνίνο, ο οποίος, αφού την συνέλαβε, τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔχει πολλὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ ἀπολαύσεις, ἂν θυσιάσει στοὺς θεούς. Τότε ἡ Ἁγία, ὀρθὰ-κοφτὰ ἀπάντησε μὲ τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἰερεμία: «Θεοὶ οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν ἐκ τῆς γῆς». Δηλαδή, θεοὶ ποὺ δὲν δημιούργησαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ, ἄς χαθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Τότε ὁ Αντωνίνος διέταξε καὶ τὴν ἔβαλαν σὲ ἓνα λέβητα μὲ καυτό λάδι καὶ πίσσα. Ἐπειδὴ ὁμως εἶδε τὴν Ἁγία ἄθικτη, ράντισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτό, γιὰ νὰ δοκιμάσει ἂν πράγματι εἶναι καυτό, καὶ ἀμέσως τυφλώθηκε. Ἀλλὰ ἡ Ἁγία μὲ προσευχὴ ἔδωσε στὸν Αντωνίνο τὸ φῶς του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψει στὸ Χριστό. Ἀργότερα, ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἀξιώθηκε μαρτυρικοῦ θανάτου μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ἡ Ἁγία Ὠραιοζήλη

Ἡ Ἁγία αὐτὴ εἶχε πατρίδα τὸ Βυζάντιο καὶ ἔζησε τὸν 1ο αἰῶνα μ.Χ. Στὴν ἀρχὴ ἦταν εἰδωλολάτρισσα, κατόπιν ὁμως ἔγινε χριστιανὴ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ἐπειδὴ ἡ Ὠραιοζήλη ἦταν μορφωμένη γυναῖκα, μπόρεσε καὶ ἔμαθε σωστὰ ὅλες τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι ὥστε νὰ τὶς διδάσκει καὶ σ' ἄλλες γυναῖκες. Κατόρθωσε νὰ ἐλκύσει πολλές ἀπ' αὐτὲς στὸν Χριστό. Ἀλλ' ὅταν ἐπὶ αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ κινήθηκε διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, συνελήφθη καὶ αὐτή. Ἐπειδὴ ὁμως ἔμεινε πιστὴ στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀποκεφαλίστηκε καὶ κατατάχθηκε στὸ σεμνὸ χορὸ τῶν Μαρτύρων. Τὸ δὲ νεκρὸ τῆς σῶμα τὸ ἔριξαν στὴ φωτιά.

Ὁ Ὅσιος Ἰγνάτιος ὁ Στειρωνίτης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀππίων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἡ Ἁγία Ἱερουσαλήμ

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἦταν φίλη τῆς Ἁγίας Ὠραιοζήλης καὶ σύνοικος. Εἶχε ἐπίσης θερμὴ εὐσέβεια καὶ ἄλλες ἀρετές, καὶ τὴν βοηθοῦσε στὴ διάδοσις τοῦ Εὐαγγελίου στὴν πόλη τοῦ Βυζαντίου. Ὄποτε συνελήφθη καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν συναθλήτριά της. Ὁ κριτὴς προσπάθησε νὰ τὴν ἐλκύσει προτείνοντάς της νὰ τὴν παντρεύει μὲ ὠραιότατο εἰδωλολάτρη ἀξιωματικό. Ἀλλ' ἡ πιστὴ παρθένος τὸ ἀπέρριψε καὶ ἔτσι ἀποκεφαλίστηκε, παίρνοντας τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ πέραν ἐν Σκάλλαις

Τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ πέραν ἐν Χάλδαις

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πέραν ἐν τῷ Πηγαδίῳ πλησίον τοῦ νέου Ἐμβόλου

Ὁ Ὅσιος Γερόντιος ὁ Ἀγιορείτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν ἡγούμενος τῆς παλαιᾶς Μονῆς τῶν Βουλευτηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Μονὴ αὐτὴ ἦταν παραλιακὴ καὶ δεχόταν πολλές ἐπιδρομὲς βαρβάρων, ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, πού πῆγαν σ' ἄλλα δυσπρόσιτα μέρη τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἔτσι καὶ ὁ Ὅσιος Γερόντιος, μαζὶ μὲ ἕναν ὑποτακτικὸ του, ἐγκαταστάθηκε στὸ πάνω μέρος τῆς Σκήτης τῆς ἁγίας Ἄννας, ὅπου ἔκτισε ἡσυχαστήριον μὲ ἐκκλησίαν στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα. Ἔτσι ὁ Ὅσιος Γερόντιος εἶναι ὁ πρῶτος, πού δημιούργησε τὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἐκεῖ κοντὰ μάλιστα, ὁ Ὅσιος διὰ ἀποκαλύψεως τῆς Παναγίας, βρῆκε νερὸ (ἐνῶ ὁ τόπος ἐκεῖ ἦταν ἐντελῶς ἄνυδρος), πού καὶ σήμερον ἀναβλύζει καὶ οἱ μοναχοὶ τὸ χρησιμοποιοῦν σὰν ἁγίασμα. Ὁ Ὅσιος Γερόντιος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ ἀρχιμανδριτὴς καὶ στυλίτης «ὁ ἐπέκεινα τοῦ Ἀνάπλου»

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 καὶ στὸν Βιέννης Theol. gr. 300, ἀλλὰ καὶ στὸν Συναξαριστὴ Delehaye χωρὶς βιογραφικὸ ὑπόμνημα.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ ἐν Ἀλάσκα

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Ἅγιοι τῆς Ἀλάσκας», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἐκδ. Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 27

- Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων ὁ Μεγαλομάρτυς καὶ Ἱαματικὸς
- Ὁ Ἅγιος Τυφλός
- Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα ἡ ὁμολογήτρια
- Οἱ Ἅγιοι 153 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θράκη
- Ὁ Ὅσιος Μανουήλ
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων ὁ Μεγαλομάρτυς καὶ Ἱαματικὸς

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Νικομήδεια. Τὸν πατέρα του ἔλεγαν Εὐστόργιο καὶ τὴν μητέρα του, πού ἦταν εὐσεβέστατη χριστιανή, Εὐβούλη. Ὁ Παντελεήμων γρήγορα στερήθηκε τὶς φροντίδες τῆς μητέρας του, διότι πέθανε πρόωρα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ διδαχθεῖ τὴν χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ ἓνα διακεκριμένο λειτουργό τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Ἱερέα Ἐρμόλαο. Τότε ὁ Παντελεήμων εἶχε τελειώσει τὶς ἱατρικὲς του σπουδές, κοντὰ στὸ φημισμένο γιαντρὸ Εὐφρόσυνο. Τὴν ἐπιστήμη του χρησιμοποίησε ιδιαίτερα γιὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς καὶ ἔτρεχε μὲ μοναδικὴ προθυμία στὶς καλύβες τους, βοηθώντας τους ὄχι μόνο ἱατρικὰ, ἀλλὰ καὶ χρηματικὰ. Σὲ κάθε σπίτι πού ἔμπαινε δίδασκε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔφερνε σ' αὐτὸ πολλὰς ψυχές. Ἦταν εὐσπλαχνικὸς σὲ ἀκρότατο βαθμὸ γιὰ ὅλους τοὺς πάσχοντες, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ δώρησε τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει ἀσθενεῖς μὲ μόνη τὴν προσευχή του. Ἔτσι θεράπευσε πολλούς, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἓνα τυφλό, πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συλλάβει ὁ Διοκλητιανὸς καὶ τὸν Ἅγιο. Τὸν τυφλὸ τὸν θανάτωσε διότι πίστεψε στὸ Χριστὸ καὶ τὸν Παντελεήμονα ὑπέβαλε σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, ὥσπου στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε. Ὁ Παντελεήμων, ὅμως, ἀνήκει σ' αὐτούς, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπε: «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Μακάριοι, δηλαδή, εἶναι οἱ εὐσπλαχνικοί, πού συμπονοῦν στὴ δυστυχία τοῦ πλησίον, διότι αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Ὁ Ἅγιος Τυφλός

Αὐτὸς γιαντρεύτηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα, ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα ἡ ὁμολογήτρια

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου (741 μ. Χ.). Οἱ γονεῖς τῆς, Στρατήγιος καὶ Φεβρωνία, διακρίνονταν γιὰ τὴν εὐσέβειά τους καὶ μὲ ὅμοιο

τρόπο ανέθρεψαν και την θυγατέρα τους. Η Ανθοῦσα παρ' όλες τις προτάσεις για γάμο, εκδήλωσε τὴ θέλησή της ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σταθερά. Καὶ ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς της, δὲν μετέβαλλε τὴν ἀπόφασή της. Ἐμεινε παρθένος καὶ ἀφιέρωσε τὴν παρουσία της σὲ φιλανθρωπικούς καὶ ἱερούς σκοπούς. Στὴν Ἀνθοῦσα ὀφείλεται ἡ ἀνέγερση δυὸ μονῶν. Αὐτὴ τοῦ Μαντινέου μὲ νὰ ἀφιερωμένο στὴν ἁγία Ἄννα, καὶ αὐτὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ποὺ χρησιμοποιήθηκε σὰ γυναικεία Μονή. Ὄταν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Κων/νο Κοπρωνυμο διατάχθηκε σκληρὸς διωγμὸς κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν τους, τὸ μοναστήρι τῆς Ὁσίας Ἀνθοῦσας ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ πιὸ ἔνθερμα κέντρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁσία στὴν ἀρχὴ βασανίστηκε. Ἀλλ' ὅταν προέβλεψε ὅτι ἡ ἀρρώστη βασίλισσα θὰ διέφευγε τὸ θάνατο καὶ θὰ γεννοῦσε δίδυμα, τότε ἀγαπήθηκε πολὺ ἀπ' αὐτὴν καὶ ὑποστήριξε ποικιλοτρόπως τὸ μοναστήρι τῆς Ὁσίας Ἀνθοῦσας. Ἡ ὁποία ἀδιατάρακτη πλέον ἔπειτα, πέθανε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι 153 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θράκη

Μαρτύρησαν διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Ὁσιος Μανουήλ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Νόβγκοροντ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 28

- Οί Άγιοι Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων και Παρμενᾶς οί Απόστολοι και Διάκονοι
- Ο Άγιος Ευστάθιος πού μαρτύρησε στην Άγκυρα
- Ο Άγιος Ακάκιος
- Η Αγία Δροσίς
- Η Όσία Ειρήνη ή Χρυσοβαλάντου
- Έγκαίνια του Ναού της Υπεραγίας Θεοτόκου έν τοις Διακονίσης
- Ο Όσιος Παῦλος ό Ξηροποταμινός
- Ο Άγιος Χριστόδουλος πού μαρτύρησε στη Θεσσαλονίκη
- Ο Άγιος Αὔξέντιος ό έν Λαοδικεία Φρυγίας, μάρτυρας

Οί Άγιοι Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων και Παρμενᾶς οί Απόστολοι και Διάκονοι

«Ός εάν θέλη έν ήμιν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος». Όποιος, δηλαδή, θέλει νά γίνει μέγας μεταξύ σας, εἶπε ό Κύριος, ἄς εἶναι ὑπηρέτης σας και ἄς μαθαίνει νά γίνεται ἐξυπηρετικός στους ἄλλους. Σ' αὐτή τήν κατηγορία ἀνθρώπων ἀνήκαν και οί ἀπόστολοι - ἀπό τους 70 μαθητές του Κυρίου - Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων και Παρμενᾶς. Αὐτοί ήταν μεταξύ τῶν ἑπτὰ ἐκλεγμένων διακόνων τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων (Πράξ. στ' 5). Τό ἔργο τους ήταν νά ὑπηρετοῦν και νά ἐπιστατοῦν στη διατροφή τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ιδιαίτερα τῶν ὀρφανῶν και τῶν χηρῶν. Ἀλλά ὑπηρετοῦσαν και στη διάδοση του θείου λόγου. Ἐτσι ἀργότερα, ό μὲν Πρόχορος ἀκολούθησε τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννη στη Μικρά Ἀσία, ὅπου ἔγινε ἐπίσκοπος Νικομήδειας και ἀναδείχθηκε τέλειος διάκονος του ἐπισκοπικοῦ καθήκοντος. Ο δὲ Τίμων ὑπέστη μαρτυρικό θάνατο στη Βόστρα τῆς Ἀραβίας, ὅπου εἶχε σταλεῖ νά ὑπηρετήσῃ τό Εὐαγγέλιο. Οί ἄλλοι δυό, ό Νικάνωρ και ό Παρμενᾶς, πέθαναν στην Ἱερουσαλήμ, ἐκτελώντας τό διακονικό τους ἔργο. Κηδεύθησαν ἀπό τους ἴδιους τους Ἀποστόλους, κάτω ἀπό τό πένθος ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ὑπηρετήσαν μὲ τόσο ζήλο και ἐπιτυχία. Ἐτσι, ό καθένας χωριστά, ἀναδείχθηκε «πιστός διάκονος έν Κυρίῳ», δηλαδή πιστός διάκονος στο ἔργο του Κυρίου.

Ό Άγιος Ευστάθιος πού μαρτύρησε στην Άγκυρα

Γεννήθηκε στην πόλη Ἄγκυρα και εἶναι ἀπό τὰ λαμπρά στολίσματα τῆς Ἐκκλησίας. Θαρράλέος κήρυκας του Εὐαγγελίου και ἀκούραστος ἐργάτης τῶν ἐντολῶν του, καταγγέλθηκε στον ἔπαρχο Κορνήλιο. Στην ἀνάκριση πού του ἔκαναν, ἐπέμεινε στην ὁμολογία του Χριστου και καταδικάστηκε στην πιό βάρβαρη ποινή. Του τρύπησαν δηλαδή τους ἀστραγάλους, ἔπειτα, ἀφοῦ τόν ἔδεσαν ἀπό τίς τρυπες τῶν πληγῶν του μέ σχοινί, τόν ἔσυραν στον ποταμό Σάγαρι, σὰ νερά του ὁποίου τόν ἔριξαν. Διασώθηκε ὅμως ἀπό τήν θεία χάρη και βγήκε ἔξω. Ἀλλά μετὰ ἀπό λίγες μέρες, ὅταν ἔμαθε αὐτό ό ἔπαρχος, ντροπιασμένος σκότωσε τόν Ευστάθιο μέ τό δικό του μαχαῖρι. Ἐτσι ό

Εὐστάθιος, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχή, στεφανωμένος μὲ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος

Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου (318). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνία καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως καὶ τὸ θάρρος του στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Καταγγέλθηκε καὶ ὑπέστη σειρά θανατηφόρων βασανιστηρίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὸν διαφύλαξε θαυματουργικά. Ἔτσι δὲν ἔπαθε τίποτα ὅταν τὸν ἔριξαν μέσα σὲ καζάνι μὲ βραστὸ νερὸ καὶ διασώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγριότητα λιονταριοῦ, ποὺ ἄφησαν ἐναντίον του, γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξει. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἔπαρχος Τερέντιος τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Κατόπιν ὁ Ἅγιος πῆγε στὴ Μίλητο, ὅπου συνέχισε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε συνελήφθη καὶ ὁδηγήθηκε στὸ ναὸ τῶν εἰδώλων νὰ προσφέρει θυσία. Ἀλλ' ὁ Ἀκάκιος διὰ τῆς προσευχῆς συνέτριψε τὰ ἀγάλματα τῶν εἰδώλων. Μὲ λύσσα οἱ ἄρχοντες (Ποσειδώνιος) καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων τὸν ἀποκεφάλισαν. Τὸ ἅγιο λείψανό του ἐναποτέθηκε στὴν πόλη τῶν Συνάδων, ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο Λεόντιο.

Ἡ Ἅγία Δροσίς

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὴν ἔριξαν μέσα σὲ χωνευτήριο χρυσοῦ.

Ἡ Ὁσία Εἰρήνη ἢ Χρυσοβαλάντου

Ἐζησε στὰ χρόνια τῆς βασίλισσας Θεοδώρας, ποὺ ἀναστήλωσε τὶς ἅγιες εἰκόνες. Ἡ Εἰρήνη καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία καὶ διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὴν εὐσέβειά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σωματικὴ ὠραιότητά της καὶ γιὰ τὴν εὐγενῆ ἀνατροφή της. Εἶχε ζητηθεῖ λοιπὸν σὲ γάμο, ἀπὸ διακεκριμένο ἄνδρα τοῦ παλατιοῦ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Βυζάντιο. Στὴ διαδρομὴ ὅμως, πέρασε ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Χρυσοβαλάντου καὶ τόσο ἐλκύστηκε ἀπὸ τὴν συναναστροφή τῶν καλογοριῶν, ὥστε πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ παραμείνει μαζί τους. Ἔτσι ἀπέρριψε τὶς κοσμικὲς δόξες, γύρισε στὴν πατρίδα της, πούλησε τὰ ὑπάρχοντά της, βοηθώντας πολλοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα τὰ ἐναπόθεσε στὴ Μονή. Ἐγινε μοναχὴ καὶ ἡ ζωὴ της μέσα στὸ μοναστήρι ὑπῆρξε πολὺ ἀσκητικὴ καὶ ἅγια. Ὅταν πέθανε ἡ ἡγουμένη, ἡ Εἰρήνη, παρὰ τὴν ἄρνησή της, ὀρίστηκε διάδοχός της. Ἀπὸ τὴν νέα της θέση, ἐπετέλεσε τὰ καθήκοντά της ἄριστα. Ὁ Θεὸς μάλιστα, τὴν προίκισε μὲ τὸ προφητικὸ καὶ θαυματουργικὸ χάρισμα. Ἔτσι διὰ τῆς προσευχῆς της, ἀπάλλαξε πολλοὺς ἀπὸ τὰ δαιμόνια. Προαισθάνθηκε τὸν θάνατό της καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά, γεμάτη χαρὰ γιὰ τὸ εὐχάριστο οὐράνιο ταξίδι της.

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Διακονίσις

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμινὸς

Σύμφωνα μὲ τὸν Σ. Εὐστρατιάδη ἡ βιογραφία τοῦ ὁσίου Παύλου, ποὺ βρίσκεται στὸ Νέον Ἐκλόγιον, εἶναι τελείως φανταστική. Σ' αὐτὸ φέρεται σὰν γιὸς τοῦ Βασιλιᾶ Μιχαήλ Α' τοῦ Ραγκαβῆ (811-813) καὶ Προκοπίας θυγατέρας τοῦ Αὐτοκράτορα Νικηφόρου τοῦ Γενικοῦ. Εὐνουχίστηκε σὲ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη φιλοσοφίας. Απαρνήθηκε τὸν κόσμον καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔκτισε τὴν Μονὴ Ξηροποτάμου, τῆς ὁποίας καὶ ἔγινε ἡγούμενος. Ἡ ἀγιορεϊτικὴ παράδοση ὅμως, τὸν θέλει σύγχρονον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Ἰδρυτῆ τῆς Λαύρας. Τοῦ ὁσίου αὐτοῦ Παύλου, σώζονται στὴ Μονὴ Ξηροποτάμου ἕξι Κανόνες στοὺς Ἁγίους 40 μάρτυρες, Κανόνας ἰαμβικὸς στὸν τίμιον σταυρὸ καὶ λόγος στὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἅγιος Χριστόδουλος ποὺ μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη

Ὁ νεομάρτυρας Χριστόδουλος γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Κασσάνδρας, ποὺ ὀνομαζόταν Βαλτά. Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἦλθε στὴ Θεσ/νίκη, ὅπου ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράφτη. Πληροφορήθηκε ὅτι κάποιος χριστιανὸς Βούλγαρος, ἐτοιμαζόταν ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Τότε ὁ Χριστόδουλος προμηθεύτηκε ἓναν μικρὸ σταυρὸ καὶ πῆγε στὸ καφενεῖο, ὅπου θὰ γινόταν ἡ περικομὴ τοῦ ἀρνησίχριστου. Διέσχισε τὸ πλῆθος τῶν γενιτσάρων, καὶ ἐνῶ χτυποῦσαν τὰ τύμπανα, πλησίασε τὸν ἀρνησίχριστο, παρουσίασε τὸν σταυρὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀδελφε τί ἔπαθες, νὰ ἡ πίστη μας, νὰ ὁ Χριστός, ποὺ σταυρώθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη μας, σὺ γιατί ἀφήνεις τὸν Χριστὸ τὸν σωτῆρα σου καὶ γίνεσαι Τοῦρκος;». Ἐξαγριωμένοι οἱ Τοῦρκοι, ὄρμησαν καὶ συνέλαβαν τὸν Χριστόδουλο καὶ μὲ χτυπήματα τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτῆ, ὅπου ἀπαίτησαν τὸν θάνατό του. Στὴν προτροπὴ τοῦ κριτῆ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ὁ Μάρτυρας μὲ θάρρος ἀπάντησε: «... καὶ σὺ ἄφησε τὸν μωαμεθανισμό καὶ γίνε Χριστιανός». Ἀποδεικνύοντας ἔτσι τὴν ἀκλόνητη πίστη του, παραδόθηκε στοὺς δήμιους, οἱ ὁποῖοι τὸν κρέμασαν κοντὰ στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στὴ Θεσ/νίκη, στίς 28 Ἰουλίου 1777. Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου με καρφωμένο τὸν σταυρὸ στὴν πλάτη του, παρέμεινε γυμνὸ κρεμασμένο γιὰ δυὸ μέρες. Κατόπιν οἱ Χριστιανοί, ἀγόρασαν τὸ λείψανόν του ἀντὶ 600 γροσιῶν καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμές.

Ὁ Ἅγιος Αὐξέντιος ὁ ἐν Λαοδικείᾳ Φρυγίας, μάρτυρας

Αγιολόγιον - Ίούλιος 29

- Ὁ Ἅγιος Καλλίνικος
 - Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ τὰ τρία παιδιὰ της
 - Ὁ Ἅγιος Μάμας
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μάρτυρας
 - Ὁ Ἅγιος Βασιλίσκος ὁ γέρον
 - Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Οἱ Ἅγιοι Πατέρας, Μητέρα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τους
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ στρατιώτης
 - Οἱ Ἅγιοι Βενιαμὶν καὶ Βήριος
 - Ὁ εὐσεβὴς Βασιλιάς Θεοδόσιος Β΄ ὁ Νέος ἢ Μικρὸς
-

Ὁ Ἅγιος Καλλίνικος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κιλικία. Μὲ ιδιαίτερη εὐφράδεια λόγου, ἀλλὰ καὶ μὲ πολὺ ζῆλο, δίδασκε τὸ Εὐαγγέλιο. Ὄταν ἔφθασε στὴν Αἴγυπτο, φανατικοὶ εἰδωλολάτρες ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον του, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν ἡγεμόνα Σακέρδωνα. Αὐτός, ὑποκρινόμενος, ἔδειξε ὅτι λυπᾶται, καὶ γιὰ νὰ κάμψει τὸ φρόνημα τοῦ Καλλίνικου, ἀνέφερε δῆθεν περιστατικὰ πρόωην γενναίων χριστιανῶν, ποὺ ὅταν ἀντίκρισαν τὰ σκληρὰ βασάνα, ἀρνήθηκαν τὴν πίστη τους. Ὁ Καλλίνικος, ἀντιλαμβανόμενος τὴν ὑποκρισία τοῦ ἡγεμόνα, μεϊδίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴν ἀναβάλλεις, ἔπαρχε, νὰ λάβεις πειρα τῆς δύναμης μὲ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ὀπλίζει τοὺς γνήσιους πιστοὺς Του. Γρήγορα ἐτοίμασε ὅλα σου τὰ κολαστήρια ὄργανα, φωτιά, ξίφη, τροχούς, μαχαίρια, μαστίγια καὶ ὅ,τι ἄλλο σκληρὸ μαρτύριο ἔχεις. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα καὶ σκληρότερα βασανιστήρια ποθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ». Πράγματι, ὁ ἔπαρχος τὸν μαστίγωσε σκληρὰ. Ἐσκισε τὶς σάρκες του μὲ σιδερένια νύχια καὶ ὅπως ἦταν μισοπεθαμένος, τὸν ἔδεσε πίσω ἀπὸ ἓνα ἄγριο ἄλογο, ποὺ τὸν ἔσυρε γιὰ πολλὰ χιλιόμετρα. Τόση ἦταν ἡ λύσσα τοῦ ἐπάρχου, ποὺ πρὶν ὁ Καλλίνικος ἀφήσει τὴν τελευταία του πνοή, τὸν ἔριξε μέσα στὴ φωτιά. Ἐτσι ἔνδοξα πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ τὰ τρία παιδιὰ της

Ἡ ἁγία Θεοδότη ἦταν ἀπὸ τὴν Νίκαια καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν θερμότητα τῆς εὐσέβειάς της. Ἐμεινε χήρα καὶ ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφή τῶν τριῶν παιδιῶν της, χωρὶς νὰ δώσει καμιὰ προσοχή στις προτάσεις δεύτερου γάμου. Μὲ τὴν φιλόστοργη φροντίδα της, μεγάλωσαν οἱ γιοί της καὶ ἀναδείχθηκαν παιδιὰ πιστὰ καὶ μὲ μεγάλη φρόνηση. Τὰ χρόνια ὅμως ἐκεῖνα, ἦταν δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα. Ἡ εἰκονομαχία ἦταν στὸ ἀποκορύφωμά της. Ἡ ἁγία Θεοδότη μὲ τοὺς γιούς της, ἦταν στὴν πρώτη τάξη τῶν ὑπερμάχων ἀθλητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκεῖνη μεταξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου, αὐτοὶ

μεταξὺ τῶν συνομηλίκων τους, συμβούλευαν καὶ διήγειραν κατὰ τῶν ἀσεβῶν προσταγμάτων τῶν εἰκονομάχων βασιλέων. Τὸ καθήκον αὐτό, ἔφερε μητέρα καὶ γιούς στὸ μαρτύριο, πού τὸ ὑπέστησαν μὲ ἀξιοθαύμαστη καρτερία. Ἔτσι ὅλοι μαζί, πῆραν τὰ ἀθάνατα στεφάνια, πού παρέχει στους καλοὺς ἀθλητὲς ὁ ἀγωνοθέτης Θεός. Ναὸ στὴν ἀγία Θεοδότη ἔκτισε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός. (Ἡ μνήμη τῆς ἀγίας Θεοδότης καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν τῆς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 22α Δεκεμβρίου μὲ διαφορετικὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα).

Ὁ Ἅγιος Μάμας

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ, ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μάρτυρας

Ὁ Ἅγιος Βασιλίσκος ὁ γέρον

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται γιὰ τὸν Πατριάρχη Κωνσταντῖνο τὸν Α΄, πού διαδέχτηκε τὸν Ἰωάννη τὸν Ε΄ τὸ ἔτος 674. Εἶχε κάνει προηγούμενα διάκονος καὶ σκευοφύλακας. Πατριάρχευσε δυὸ χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες. Δὲν ἔχουμε πολλὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα. Βέβαιο εἶναι ὅμως, ὅτι διακρινόταν γιὰ τὸ αὐστηρὰ Ὁρθόδοξο φρόνημά του, τὸν ζήλο γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν κακοδόξων, τῶν μονοθελητῶν, ἐπίσης γιὰ τὸν ἀφιλοχρήματο καὶ φιλόπτωχο χαρακτῆρα του. Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης ὅμως, ἔχει ἄλλη ἀποψη περὶ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ καὶ εἰκάζει ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντῖνου Γ΄ τοῦ Λειχούδη, γράφοντας περὶ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Νικόδημος καὶ κατ' αὐτὸν καὶ ὁ Γεδεῶν ἀποδέχονται ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Α΄ ὁ πατριαρχεύσας ἀπὸ τοῦ 674-676 ὁ ἀπὸ διακόνου καὶ σκευοφύλακος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀναβάς εἰς διαδοχὴν Ἰωάννου τοῦ Ε΄. Ἀλλ' ἐν τῷ Συναξαριστῇ Delehaye «μνήμη Κωνσταντῖνου τοῦ νέου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως» γίνεται λοιπὸν διάκρισις μεταξὺ παλαιότερου ὁμωνύμου πατριάρχου καὶ νεωτέρου· καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ δεχθῶμεν Κωνσταντῖνον τὸν Γ΄ (ὁ Β΄ ἦν εἰκονομάχος) τὸν Λειχούδη, ἱερατεύσαντα ἀπὸ τοῦ 1059-1063, τὸν ἄλλοτε πρωτοβεστιάριον καὶ πρόεδρον τῆς συγκλήτου, καὶ εἶτα εὐνοῦχον καὶ μοναχόν, τὸν διαδεχθέντα Μιχαὴλ τὸν Κηρουλλάριον. Ὑπῆρξεν ἐνάρετος καὶ Ἰδρυτῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ψελλὸς ἐν τῷ πρὸς τὸν πατριάρχη ἐπιταφίῳ αὐτοῦ λόγῳ (ἴδ. Σάθα, Μεσαίων. Βιβλ. Δ΄, σ. 445) καὶ ἐπομένως δικαιολογεῖται ἡ μετὰ τῶν ὁσίων κατάταξις αὐτοῦ».

Οἱ Ἅγιοι Πατέρας, Μητέρα καὶ τὰ δυὸ παιδιά τους

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ στρατιώτης

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ του Παραβάτη (361) καὶ ἦταν στρατιώτης «εἰς τὰ νούμερα τῶν καλουμένων Ταϊφάλων». Αὐτὸς λοιπόν, εἶχε σταλεῖ μαζί με ἄλλους στρατιῶτες νὰ καταδιώξει χριστιανούς. Φαινομενικά τους καταδίωκε, ἐνῶ στὰ κρυφὰ τοὺς βοηθοῦσε νὰ διαφύγουν, νὰ ἀντέχουν τὰ βασανιστήρια, νὰ ἔχουν τὰ στοιχειώδη γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἀσθενειῶν τους καὶ ἄλλα. Ἔτσι θεάρεστα ἀφοῦ πέρασε τὴν ζωὴ του ὁ Ἰωάννης, ἀναπαύθηκε εἰρηνικὰ καὶ τάφηκε στὸν Πανδέκτη, τόπο πού καὶ οἱ ξένοι ἐνταφιάζονταν. Ἡ δὲ σύναξή του γινόταν στὸν πρῶτο ἀποστολικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Οἱ Ἅγιοι Βενιαμὶν καὶ Βήριος

Ἡ σύναξή τους γινόταν κοντὰ στὰ παλάτια τοῦ «Ἐβδόμου».

Ὁ εὐσεβὴς Βασιλιᾶς Θεοδοσίος Β΄ ὁ Νέος ἢ Μικρὸς

Βασίλευσε τὸ ἔτος 408 σὲ ἡλικία μόλις ἑπτὰ χρονῶν, διάδοχος τοῦ πατέρα του Ἀρκαδίου. Ὀνομάστηκε Μικρὸς γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν παπποῦ του τὸν μεγάλο. Τοῦ μετέδωσε τὴν χριστιανικὴ εὐσέβεια ἢ ἀδελφή του Πουλχερία καὶ ἔτσι ἔτρεφε μεγάλη εὐλάβεια καὶ ἀφοσίωση στὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ὄταν ὁ Θεοδοσίος ὁ Μικρὸς ἀνέλαβε τὸ βασιλικὸ σκῆπτρο, μετὰ τὴν βοήθεια τῆς ἀδελφῆς του Πουλχερίας, ὑποστήριξε θερμὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ὀρθόδοξης Πίστεως καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ συμβόλου της. Ἔτσι, μετὰ βασιλικὸ θέσπισμα τῆς 19ῆς Νομεθρίου τοῦ 430, συνῆλθε τὴν 22α Ἰουνίου τοῦ 431 στὴν Ἐφεσο ἡ τρίτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, πού καταδίκασε τὶς αἰρετικὲς δοξασίες τοῦ Νεστορίου. Ἡ Ἐκκλησία, γιὰ τὴν θερμὴ εὐσέβεια καὶ τὴν σπουδαία αὐτὴ ὑπηρεσία τοῦ Θεοδοσίου Β΄ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, τὸν κατάταξε στὸν χορὸ τῶν Ἁγίων της.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 30

- Οί Άγιοι Σίλας, Σιλουανός, Έπαινετός, Κρήσκης και Ανδρόνικος οί Απόστολοι
- Η Αγία Ίουλίττη από τήν Καισάρεια

Οί Άγιοι Σίλας, Σιλουανός, Έπαινετός, Κρήσκης και Ανδρόνικος οί Απόστολοι

Όλοι οί Άγιοι αὐτοί ἦταν ἀπό τοὺς ἑβδομήκοντα μαθητὲς τοῦ Κυρίου καὶ ὅλοι ὑπηρετήσαν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ «ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῶ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι». Δηλαδή, ὑπηρετήσαν τὸν Κύριο μὲ κόπο καὶ μόχθο, μὲ ἀγρυπνίες πολλές φορές, μὲ πείνα καὶ δίψα στὶς μακρινὲς ὁδοιπορίες, μὲ νηστεῖες, μὲ ψῦχος καὶ γυμνότητα. Πράγματι, ὁ μὲν Σίλας στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, χτυπήθηκε καὶ φυλακίστηκε μαζί μὲ τὸν Παῦλο (Πράξ. ιστ' 25-39). Καὶ ἀφοῦ ἔπειτα ἀκολούθησε τὸν Παῦλο σὲ πολλές περιοδεῖες του, ἔγινε ἐπίσκοπος Κορίνθου. Ὁ δὲ Κρήσκης ἐμόχθησε σὰν ἐπίσκοπος Καρχηδόνας. Ὁ Σιλουανός, σὰν ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὅπου ἔκανε πολλοὺς ἀγῶνες καὶ ὑπέστη πολλὰ βάσανα γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀγωνίστηκε καὶ ὁ Έπαινετός, σὰν ἐπίσκοπος Καρθαγένης. Ἀλλὰ καὶ ὁ Άγιος Ανδρόνικος μὲ τοὺς ἴδιους κόπους καὶ στερησεις ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν πίστη στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Η Αγία Ίουλίττη από τήν Καισάρεια

Ἡ αγία Ίουλίττη ἔζησε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε μεγάλη ὑπόληψη πρὸς αὐτή, λόγω τῆς εὐσέβειας καὶ τῶν πολλῶν ἀρετῶν της. Ἡ Ίουλίττη εἶχε μεγάλη περιουσία καὶ πολεμήθηκε ἀπὸ κάποιον πλεονέκτη καὶ ἄρπαγα ἰσχυρό, πού τὴν ἐμπλέξε σὲ δίκες καὶ κίνησε ἐναντίον της ψευδομάρτυρες. Ἡ Ίουλίττη παρακάλεσε τὸν Μέγα Βασίλειο νὰ τὴν προστατέψει. Αὐτός, γνωρίζοντας τὸ δίκιο της, δέχτηκε καὶ ἔγραψε στὸν Παλλάδιο, ἄνδρα χρηστὸ καὶ θεοφοβούμενο, νὰ συνηγορήσει ὑπὲρ τῆς Ίουλίττης στὸν ἑπαρχο. Στὴν ἴδια δὲ γράφει, γιὰ νὰ τὴν ἐνδυναμώσει, ὅτι «δυνατὸς δὲ ὁ ἅγιος (Θεός) διαγαγεῖν σε πάσης θλίψεως, μόνον ἐὰν ἀληθινὴ καὶ γνησίᾳ καρδίᾳ ἐλπίσωμεν ἐπ' αὐτόν». Τελικὰ ὁ ἀντίδικος τῆς Ίουλίττης, τὴν κατάγγειλε ὅτι ἔβριζε τὰ -ὑπὲρ τῆς εἰδωλολατρίας- διατάγματα τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ὄταν ρωτήθηκε γι' αὐτὸ ἡ Ίουλίττη, ἀπάντησε ὅτι καταδικάζει τὴν εἰδωλολατρία καὶ καθῆκον της εἶναι νὰ ἐνισχύει τοὺς χριστιανοὺς στὴν ἀληθινὴ πίστη. Γιὰ τὴν ὁμολογία της αὐτῆ, καταδικάστηκε καὶ ρίχτηκε στὴ φωτιά.

Αγιολόγιον - Ίούλιος 31

- Ὁ Ἅγιος Εὐδόκιμος ὁ δίκαιος
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας
 - Οἱ Ἅγιοι 12 Μάρτυρες οἱ Ρωμαῖοι
 - Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου στὶς Βλαχέρναις καὶ Προεόρτια (παραμονὴ) Προόδου (ἐξόδου) Τιμίου Σταυροῦ
 - Ανακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου
 - Ἀνώνυμος Κρητικὸς Νεομάρτυς
-

Ὁ Ἅγιος Εὐδόκιμος ὁ δίκαιος

Ὁ Ἅγιος Εὐδόκιμος γεννήθηκε στὴν Καππαδοκία, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Βασίλειος καὶ εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου, ἢ δὲ μητέρα του, Εὐδοκία. Τὸ γιό τους Εὐδόκιμο ἀνέθρεψαν ὅσο γίνεται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ὁ Εὐδόκιμος δὲν ἄργησε νὰ φέρει καρπούς. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἀκόμα ἡλικία, μιμήθηκε τοὺς γονεῖς του στὴ φιλανθρωπία καὶ τὴν ἐλεημοσύνη, μοιράζοντας μὲ ἀπλοχεριὰ ὑλικά ἀγαθὰ γιὰ τὴν ἀνακούφιση κάθε εἶδους δυστυχισμένων, προπάντων δὲ ὀρφανῶν καὶ ἀπροστάτευτων ἀπόρων χηρῶν. Ὅταν ὁ Εὐδόκιμος μεγάλωσε, διορίσθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Θεόφιλο (829) στρατοπεδάρχης στὴν Καππαδοκία καὶ ἔπειτα στὰ χορσιανὰ σύνορα. Καὶ στὴ θέση του αὐτῆ, ὁ Εὐδόκιμος ὑπῆρξε πάντοτε ταπεινόφρων, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος. Ἀλλὰ στὸ 33ο ἔτος τῆς ἡλικίας του πέθανε, καὶ ἡ εἶδηση αὐτῆ ἔφερε μεγάλη λύπη στὶς ἀναρίθμητες ψυχὰς ποὺ εἶχε εὐεργετήσει. Ὅμως ἡ δίκαια ψυχὴ τοῦ Εὐδοκίμου συναριθμήθηκε ἐκεῖ, ὅπου «οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Δηλαδή ἐκεῖ, ὅπου οἱ δίκαιοι θὰ δοξαστοῦν καὶ θὰ λάμπουν σὰν τὸν ἥλιο, στὴ βασιλείᾳ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα τους. Ὅποιος, λοιπόν, ἔχει αὐτιά καὶ ἀκούει μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐγκολπώνεται τὴν ἀλήθεια, ἄς ἀκούει.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας

Κηδευτὴς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ματθ. κζ' 57, 59).

Οἱ Ἅγιοι 12 Μάρτυρες οἱ Ρωμαῖοι

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου στίς Βλαχέρναις καὶ Προεόρτια (παραμονὴ) Προόδου (ἐξόδου) Τιμίου Σταυροῦ

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης γιὰ τὸ γεγονός αὐτὸ γράφει τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐξήγετο ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ὁ τίμιος σταυρός, περιήγετο ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ ἐξετίθετο εἰς διαφόρους ναοὺς πρὸς προσκύνησιν καὶ ἀγιασμόν τῶν πιστῶν καὶ πάλιν ἀπετίθετο εἰς τὸ σκευοφυλάκιον. Εἰς τοὺς κώδικας τὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ προεόρτια ἀναγράφονται καὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς πρώτης Αὐγούστου, ἡ δὲ κατὰ τὴν προεόρτιον ταύτην ἀνάμνησιν ὑμνογραφία εἶναι πλούσια καὶ κεῖται ἀνέκδοτος εἰς πολλοὺς Κώδικας· καὶ ἵνα μόνον εἰς τοὺς κατ' αὐτὴν συντεθέντας Κανόνας περιορισθῶ, σημειῶ Κανόνα τοῦ Θεοφάνους (ἐν τοῖς Κώδ. 368 φ. 3636, 1568 φ. 3α Παρισίων καὶ Ω 147 Λαύρας), τοῦ Γεωργίου Νικομήδειας (ἐν τοῖς Κώδ. 1567 φ. 240 6, 13φ 351 α Παρισίων καὶ Θ 32 φ. 344α, Δ 12 φ. 273α, 1135 φ. 333α καὶ Ω 147 φ. 368α Λαύρας), ἕτερον τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Νικομήδειας φέροντα ἀκροστιχίδα «Σταυρῶ γεγηθῶς ἐξάδω θεῖον μέλος Γεώργιος» (ἐν τῷ Παρισινῷ Κώδ. 13 φ. 352 6 καὶ τῷ τῆς Λαύρας Θ 33 φ. 5). Εἰς τοὺς αὐτοὺς δὲ Κώδικας καὶ ἄλλους Στιχηρὰ πολλά, Ἰδιόμελα, Καθίσματα κλπ».

Ανακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου

Βλέπε βιογραφικὸ τοῦ σημείωμα στίς 14 Νοεμβρίου. Τὸ Ἅγιο λείψανό του μετακομίστηκε ἀπὸ τὴν Ἱεράπολη στὴν Πάφο τῆς Κύπρου, καὶ συγκεκριμένα σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ σ' αὐτή, Ἀρσινόη ἢ Ἀρσὸς λεγόμενον. Ἐκεῖ οἰκοδομήθηκε Ναὸς στὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, πὺν σώζεται μέχρι σήμερα. Στὸ Ναὸ αὐτὸ κατέθεσαν τὸ ἅγιο λείψανον τοῦ Ἁγίου, πὺν μέχρι καὶ σήμερα ἐπιτελεῖ θαύματα, σ' ὅσους προσέρχονται μὲ πίστη.

Ἀνώνυμος Κρητικὸς Νεομάρτυς

Ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Εἴκοσι χρονῶν βρέθηκε στὴ δουλειῆ ἑνὸς Τούρκου στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Κάποια νύκτα, ὁ Τούρκος αὐτός, θέλησε νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὸν νεαρό. Τότε ὁ εὐσεβὴς νέος ἀρνήθηκε καὶ πάνω στὴν ἀπελπισία του μαχαίρωσε τὸν Τούρκο μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὸς νὰ πεθάνει. Τὴν ἐπομένη μέρα οἱ φίλοι τοῦ σκοτωμένου Τούρκου, μόλις ἄκουσαν τὸ γεγονός, συνέλαβαν τὸν νεαρὸ χριστιανὸ καὶ τὸν πῆγαν στὸν δικαστὴ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε μαρτυρία σὲ βάρος του τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. Μετὰ δυὸ μέρες ὅμως, τὸν συνέλαβαν πάλι καὶ ἀφοῦ τὸν βασάνισαν σκληρὰ, ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τότε ὁ δικαστὴς τοῦ πρότεινε, γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωὴ του, ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ γίνῃ μουσουλμάνος. Ὁ Νεομάρτυρας ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ δικαστῆ καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε πῶς γεννήθηκε, εἶναι καὶ θέλει νὰ πεθάνει χριστιανός. Τότε μία ἀπὸ τὶς μέρες τοῦ Ἰουλίου τὸ 1811, τὸν θανάτωσαν μὲ ἀπαγχονισμό. Δυὸ μέρες ἔμεινε τὸ τίμιον λείψανόν του στὴν κρεμάλα, κατόπιν τὸ κατέβασαν καὶ τὸ ἔχωσαν στὴν ἄμμο.

Ἀγιολόγιον - Αὐγούστος 1

- Ἡ Πρόοδος τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ
- Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μακκαβαῖοι, Ἀβεὶμ (ἢ Ἄβιβος), Ἀντώνιος (ἢ Ἀντωνῖνος), Γουρίας, Ἐλεάζαρος, Εὐσεβώνας, Ἀχείμ, Μάρκελλος (ἢ Σάμωνας, ἢ Εὐλαλος ἢ Μάρκος), ἡ μητέρα τους Σολομονή καὶ ὁ διδάσκαλός τους Ἐλεάζαρος
- Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας, Λεόντιος, Ἄπτος, Ἀλέξανδρος, Κινδέος, Μνησίθεος, Κυριακός, Μηναῖος, Κατοῦνος καὶ Εὐκλεος (ἢ Εὐκλής)
- Ὁ Ἅγιος Πάπας ὁ νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἐλεάζαρος
- Ὁ Ἅγιος Κήρυκος
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος
- Ὁ Ἅγιος Πολύεκτος
- Οἱ Ἅγιοι Μηνῆς (ἢ Μηνός) καὶ Μηναῖος καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Βιγλεντίῳ, πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου
- Ἡ Ἁγία Ἐλέσα ἢ Ὅσιομάρτυς ποὺ μαρτύρησε στὰ Κύθηρα
- Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Θαυματουργὸς Ἀρχιεπίσκοπος Προκοννήσου (Προικοννήσου)
- Ὁ Ἅγιος Ethelwald (Ἀγγλοσάξωνας)

Ἡ Πρόοδος τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ

Δηλαδή ἡ ἔξοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὸ παλάτι (ἢ κάτ' ἄλλους ἀπὸ τὸ σκευοφυλάκιο τῆς μεγάλης ἐκκλησίας) στὴν Πόλη. Βλέπε σχετικῶς καὶ προεόρτια τὴν 31ῃ Ἰουλίου. Ὅμως, ὁ Πατριακὸς Κώδικας 266 ἀναγράφει ὅτι κατὰ τὴν 1ῃ Αὐγούστου στὴ Μεγάλη ἐκκλησία ἐτελεῖτο «ἡ Βάπτισις τῶν τιμίων Ξύλων».

Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ Μακκαβαῖοι, Ἀβεὶμ (ἢ Ἄβιβος), Ἀντώνιος (ἢ Ἀντωνῖνος), Γουρίας, Ἐλεάζαρος, Εὐσεβώνας, Ἀχείμ, Μάρκελλος (ἢ Σάμωνας, ἢ Εὐλαλος ἢ Μάρκος), ἡ μητέρα τους Σολομονή καὶ ὁ διδάσκαλός τους Ἐλεάζαρος

«Αὐτοκράτωρ ἐστὶ τῶν παθῶν ὁ εὐσεβῆς λογισμὸς». Ὁ εὐσεβῆς λογισμὸς εἶναι κυρίαρχος καὶ ἐξουσιαστὴς ἐπὶ τῶν παθῶν. Αὐτὸ μὲν περίσσια ἀνδρεία ἀπέδειξαν οἱ ἑπτὰ ἀδελφοὶ Μακκαβαῖοι μὲ τὴν στάση τους ἀπέναντι στοὺς βασιλεῖς τῆς Συρίας Ἀντίοχο, ὅταν αὐτὸς τοὺς ἔταξε δόξες, τιμὲς καὶ ἐπίγειες ἀπολαύσεις, ἂν αὐτοὶ καταπατοῦσαν τὸ Μωσαϊκὸ νόμο καὶ ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ ἀπαγορευμένα φαγητὰ ποὺ τοὺς πρόσφερε. Προηγήθηκε ὁ ἐνενηκονταετῆς διδάσκαλός τους, Ἐλεάζαρος, ποὺ ἐφάρμοσε στοὺς ἑπακροὺς τὸ νόμο ποὺ τοὺς δίδασκε, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Ἀντίοχος νὰ τὸν ρίξει στὴ φωτιά. Ἐμπνεόμενα ἀπὸ τὴν θυσία τοῦ γέροντα διδασκάλου τους, τὰ ἑπτὰ ἀδέλφια

κράτησαν τὴν ἴδια γενναία στάση ἀπέναντι στὸ βασιλιά, ὅταν τοὺς κάλεσε μπροστὰ του. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀντίοχος προσπάθησε νὰ τοὺς κολακεύσει μὲ διάφορα ἐγκώμια γιὰ τὴν νιότη τους. Τοὺς εἶπε ὅτι ἂν ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα ποὺ τοὺς πρόσφερε, θὰ ἀπολάμβαναν μεγάλες τιμές, καὶ φυσικὰ θὰ τοὺς ἔσωζε ἀπὸ τὸ θάνατο. Τότε οἱ ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἀπάντησαν στὸν Ἀντίοχο: «χαλεπώτερον γὰρ αὐτοῦ τοῦ θανάτου νομίζομεν εἶναι σου τὸν ἐπὶ τὴν παρανόμω σωτηρία ἡμῶν ἔλεον». Δηλαδή, εἶναι περισσότερο ἐπιβλαβὴς καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸ θάνατο, νομίζουμε, ἢ συμπάθειά σου γιὰ τὴν παράνομη σωτηρία μας. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Ἀντίοχος, μὲ τροχοὺς, φωτιά καὶ ἀκόντια, ἕναν-ἕναν τοὺς σκότωσε ὅλους. Ὅταν εἶδε αὐτὸ ἡ μητέρα τους Σολομονή, ρίχτηκε μόνη της στὴ φωτιά καὶ ἔτσι ὅλοι μαζί πῆραν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας, Λεόντιος, Ἄττος, Ἀλέξανδρος, Κινδέος, Μνησίθεος, Κυριακός, Μηναιῖος, Κατοῦνος καὶ Εὐκλεος (ἢ Εὐκλης)

Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, μαρτύρησαν στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Κέστρου ποταμοῦ. Τὰ ὀνόματά τους ἦταν τὰ ἑξῆς: Ἄττος, Ἀλέξανδρος, Εὐκλεος, Κατοῦνος, Κινδέος, Κυριακός, Λεόντιος, Μνησίθεος καὶ Μηναιῖος. Ὅλοι στὸ ἐπάγγελμα ἦταν γεωργοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μηναιῖο ποὺ ἦταν μαραγκός. Κατὰ τοὺς διωγμοὺς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ποὺ ἔκανε ὁ Διοκλητιανός, στὴν Παμφυλία συνέβαινε νὰ εἶναι ἑπαρχος κάποιος Φλαβιανός (300 μ.Χ.), ποὺ ἐφάρμοζε μὲ σκληρότητα τὰ αὐτοκρατορικὰ διατάγματα. Τότε, ἀπὸ τοὺς πιὸ θαρραλέους πιστοὺς, ποὺ μόνοι τους φανέρωσαν τὴν χριστιανικὴ τους ιδιότητα μπροστὰ στὸν ἑπαρχο, ἦταν καὶ οἱ ἑννέα αὐτοὶ Ἅγιοι. Ἀφοῦ ἔκαναν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ κοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὄρμησαν ὅλοι μαζί στὴ φλόγα τοῦ κινδύνου. Παρουσιάστηκαν στὸν Φλαβιανό, ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ πάψει ἐπιτέλους νὰ κακοποιεῖ τοὺς χριστιανούς. Ἐξοργισμένος ὁ Φλαβιανός, διέταξε νὰ τοὺς σύρουν στὸ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος γιὰ νὰ θυσιάσουν στοὺς θεοὺς. Ἐκεῖνοι, ὄχι μόνο ἀρνήθηκαν νὰ θυσιάσουν, ἀλλὰ μὲ τὴν προσευχὴ τους συνέτριψαν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ εἰδωλα τοῦ ναοῦ. Ὁ ἑπαρχος γεμάτος μανία, ἀφοῦ ξέσκισε τὶς σάρκες τους μὲ σιδερένια νύχια καὶ ἔκαψε τὶς πληγές τους μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, τοὺς φυλάκισε. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ ἑννέα ἐπέμεναν νὰ ὁμολογοῦν τὸν Χριστό, τελικὰ τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ἅγιος Πάπας ὁ νέος

«Εἰς σάκκον βληθεῖς, καὶ θίβῃ ἐγκλεισθεῖς, καὶ εἰς θάλασσαν ριφθεῖς, τελειοῦται».

Ὁ Ἅγιος Ἐλεάζαρος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ του ἔκαψαν τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἅγιος Κήρυκος

Μαρτύρησε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Πολύεκτος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ἔχωσαν μέσα σὲ κοπριά.

Οἱ Ἅγιοι Μηνῆς (ἢ Μηνός) καὶ Μηνναῖος καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Βιγλεντίῳ, πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου

Ἡ Ἁγία Ἑλέσα, ἢ Ὁσιομάρτυς ποὺ μαρτύρησε στὰ Κύθηρα

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ ἦταν κόρη ἐνὸς πλούσιου Ἑλληνα, ποὺ ὀνομαζόταν Ἑλλάδιος. Ἡ δὲ μητέρα της Εὐγενία, ἦταν στεῖρα ἀλλὰ θεοσεβῆς χριστιανή. Ἔτσι διὰ τῆς προσευχῆς ἀπόκτησε θαυματουργικὰ τὴν Ἑλέσα, ποὺ ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ κάτω ἀπὸ τὶς δυσκολίες τοῦ εἰδωλολάτρη ἄντρα της. Σὲ ἡλικία 14 χρονῶν ἡ Ἑλέσα ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα καὶ ἔτσι ἔμεινε αὐτὴ κυρία τοῦ πλούσιου σπιτιοῦ τοῦ πατέρα της. Αμέτρητες τότε οἱ εὐεργεσίες καὶ οἱ ἐλεημοσύνες ποὺ ἔκανε στοὺς στερημένους καὶ πάσχοντες συνανθρώπους της. Κάποτε ὅμως ὁ πατέρας της τὴν παρακίνησε νὰ παντρευτεῖ κάποιον ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες ἄρχοντες, αὐτὴ ὅμως ἀρνήθηκε διότι ἡ κλήση της ἦταν ἄλλη, αὐτὴ τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας. Ἔτσι ὅταν κάποτε ὁ πατέρας της ἔφυγε γιὰ κάποιο ταξίδι, ἡ Ἑλέσα μοίρασε ὅλα της τὰ υπάρχοντα στοὺς φτωχοὺς καὶ μὲ τὶς πιὸ πιστὲς δοῦλες της, διέφυγε στὰ Κύθηρα. Ἐκεῖ διὰ τῆς προσευχῆς, ἔκανε πολλὰ θαύματα. Ὅταν ὅμως ὁ πατέρας της ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ ἔμαθε τὰ γεγονότα, θύμωσε πολὺ καὶ ἀφοῦ ἀνακάλυψε ποὺ βρισκόταν ἡ Ἑλέσα, ἀναχώρησε γιὰ νὰ τὴν φέρει πίσω. Ἀλλ' ἡ γνώμη τῆς Ἑλεσας ἦταν ἀντίθετη αὐτῆς τοῦ εἰδωλολάτρη πατέρα. Τότε αὐτός, ἀφοῦ ἀνελέητα τὴν βασάνισε, τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε καὶ ἔτσι πανάξια ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Ἡ μνήμη τῆς συγκεκριμένης Ἁγίας δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ στοὺς Συναξαριστές, τὴν βρίσκουμε σὰν μάρτυρα μόνο στὰ Κύθηρα).

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Θαυματουργὸς Ἀρχιεπίσκοπος Προκοννήσου (Προικοννήσου)

Ἐζησε στὰ μέσα του 6ου αἰῶνα, ἐπὶ βασιλέων Ἰουστίνου τοῦ Θρακός καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Λόγω τῆς μεγάλης του ἀρετῆς, ἔγινε ἐπίσκοπος Προκοννήσου ἢ Προικοννήσου, καὶ πού σήμερα λέγεται Μαρμαράς. Τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα ἐξάσκησε ἄριστα διὰ τῆς πραότητάς του καὶ διὰ τῆς προσευχῆς. Κάποτε μάλιστα θεράπευσε καὶ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἰουστινιανοῦ ἀπὸ δαιμόνιο. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 1η Αὐγούστου. Ἀργότερα ἡ βασίλισσα Θεοδώρα, πρὸς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης στὸν Ἅγιο, ἔκτισε Μονὴ στὸ ὄνομά του, ἐκεῖ ὅπου βρέθηκε τὸ ἅγιο λείψανό του. Ἐκεῖ κοντὰ μάλιστα, βρέθηκε καὶ πηγὴ ἀγιάσματος.

Ὁ Ἅγιος Ethelwald (Ἀγγλοσάξωνας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Αὐγουστος 2

- Ανακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου
- Εὗρεσις τῶν Λειψάνων τῶν Ἁγ. Μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καὶ Κυντιλλιανοῦ
- Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου πλησίον τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας
- Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς
- Ἡ Κοίμησις τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Β' πού τάφηκε στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Νεομάρτυρας πού μαρτύρησε στὰ Δαρδανέλλια
- Ὁ Ἅγιος Βασίλειος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς καὶ θαυματουργὸς στὴ Μόσχα (Ρῶσος)
- Ἡ Ὁσία Φωτεινὴ ἢ Φώτου ἢ Κυπρία

Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη στὰ χρόνια πού οἱ μεγάλοι διωγμοὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν εἶχαν κοπάσει καὶ αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Τότε, ὁ Ἅγιος Στέφανος φανερώθηκε τρεῖς φορές σὲ κάποιον εὐσεβῆ γέροντα ἱερέα, τὸ Λουκιανό, καὶ τοῦ ἀποκάλυψε τὸν τόπο, ὅπου ἦταν κρυμμένο τὸ λείψανό του. Αὐτὸς ἀμέσως τὸ ἀνέφερε στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Ἰωάννη, πού μὲ τὴν σειρά του πῆγε στὸν ὑποδεικνυόμενο τόπο καὶ πράγματι βρῆκε τὸ Ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Κατὰ τὴν εὕρεση ἔγινε μεγάλος σεισμός, καὶ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου πλημμύρισε εὐωδιὰ τοὺς παρευρισκόμενους στὸν τόπο ἐκεῖνο. Λέγεται ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀκούστηκαν ἀγγελικὲς φωνές, πού ἔλεγαν «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Δηλαδή, δόξα ἅς εἶναι στὸ Θεό, στὰ ὑψίστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ καὶ στὴν ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία γῆ ἅς βασιλεύσει ἡ θεία εἰρήνη, διότι ὁ Θεὸς φανέρωσε τὴν εὐαρέσκειά Του στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ Του. Φανέρωναν, ἔτσι, οἱ ἄγγελοι περὶτρανα ὅτι ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐναποτέθησαν στὸν - ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ - ἀνεγερθέντα Ναὸ ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Εὗρεσις τῶν Λειψάνων τῶν Ἁγ. Μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καὶ Κυντιλλιανοῦ

Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ (296 μ. Χ.), στὴν πόλη Δωρόστολο στὴ χώρα τῆς δεύτερης Μυσίας, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Ὄταν τοὺς συνέλαβε ὁ Ὑπατος Ταρκίνιος, διέταξε νὰ θυσιάσουν στὰ εἶδωλα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἅγιοι ἀρνήθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγή, μαστιγώθηκαν ἀλύπητα. Ἐπειτα τοὺς ὀδήγησαν σ' ἓνα τόπο, πού εἶχε τὴν ὀνομασία Ὀζοβίας καὶ ἐκεῖ -13 Ἀπριλίου- τοὺς ἀποκεφάλισαν. Σ' αὐτὴ τὴν τοποθεσία λοιπόν, ἔμειναν γιὰ πολλὰ χρόνια κρυμμένα τὰ λείψανά τους. Ἀλλὰ τὴν 2α Αὐγούστου,

ἄγγελος Κυρίου φανέρωσε τὸν τόπο ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ ἅγια λείψανα τῶν τριῶν Μαρτύρων, καὶ μεταφέρθηκαν στὸ ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (στὴν Κωνσταντινούπολη), στὸν τόπο Βιγλεντίου λεγόμενο, ὅπου καὶ πανηγυρίζουν στὴ μνήμη τους.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου πλησίον τῆς ἀγιοτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας

Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς

Δὲν ὑπάρχει κανένα βιογραφικὸ του στοιχεῖο, ἀπλὰ ἀναφέρεται ὡς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Κοίμησις τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Β' πού τάφηκε στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους

Πρόκειται γιὰ τὸν Ἰουστινιανὸ Β' τὸν νέο τὸν Ρινότμητο, πού βασίλευσε ἀπὸ τὸ ἔτος 685 ἕως τὸ ἔτος 695.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Νεομάρτυρας πού μαρτύρησε στὰ Δαρδανέλλια

Ἀσυμβίβαστος μέχρι θανάτου ἀπέναντι στὶς Τουρκικὲς προκλήσεις γιὰ τὴν πίστη του. Ὁ νεομάρτυρας Θεόδωρος γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Ἐλλησπόντου καὶ Τρωάδος, πού Τούρκικα ὀνομαζόταν Ἐρένκιοϊ. Ἀνατράφηκε δὲ ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Κυριακή. Σὲ νεαρὴ ἡλικία πῆγε στὴν πόλη Τανάκ Καλὲ (Δαρδανέλλια), ὅπου ἔμαθε καὶ ἐξασκοῦσε τὴν τέχνη ἐπεξεργασίας σουσαμιοῦ. Ἄν καὶ ἦταν μόλις 20 χρονῶν, ὁ Θεὸς τὸν εἶχε προικίσει μὲ πλούσια ἀρετὴ. Αὐτὸ ὅμως τὸ πρόσεξε καὶ κάποιος πλούσιος Τούρκος τῆς πόλης, πού θέλησε νὰ τὸν ἐξισλαμίσει καὶ νὰ τὸν κάνει γαμπρό του καὶ κληρονόμο του. Γι' αὐτὸ καὶ χρησιμοποίησε πολλὰ δόλια μέσα. Ἄλλ' ὁ Θεόδωρος ἀπέρριψε ὅλες τὶς προτάσεις του. Τότε ὁ Τούρκος τὸν συκοφάντησε στὸν κριτὴ τῆς πόλης, ὅτι δῆθεν ὁ Θεόδωρος -μετὰ ἀπὸ μία ἀρρώστια του - εἶπε ὅτι θὰ γίνεи μωαμεθανός, ἂν γίνεи ὑγιής. Ὁ Κριτὴς ρώτησε τὸν Θεόδωρο ἂν ἀληθεύουν ὅλα αὐτὰ. Τότε ὁ μάρτυρας ἀπάντησε: «Ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς ἀπ' τοὺς γονεῖς μου καὶ χριστιανὸς θέλω νὰ πεθάνω. Τὸν Ἰησοῦ μου δὲν ἀρνοῦμαι καὶ τὴν μιὰρὴ θρησκεία σας ἀπεχθάνομαι». Ἀμέσως τότε τὸν ἄρπαξαν καὶ ὑπέστη πολλὰ καὶ φρικτὰ βασανιστήρια. Τελικὰ στὶς 2 Αὐγούστου 1690, στὶς 3.00' μ.μ. τὸν ἀποκεφάλισαν. Τὸ 1922 ἡ τίμια κάρα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ὁσίας Ξένης στὴ Νίκαια Πειραιῶς.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς καὶ θαυματουργὸς στὴ Μόσχα (Ρῶσος)

Ἡ Ὁσία Φωτεινὴ ἢ Φώτου ἡ Κυπρία

Άγιολόγιον - Αύγουστος 3

- Οί Όσοι Δαλμάτιος, (ἡ Δαλμάτος) Φαῦστος καὶ Ἰσάκιος ἢ Ἰσαάκιος
- Ὁ Άγιος Στέφανος Ἱερομάρτυρας Πάπας Ρώμης καὶ οἱ σὺν αὐτῶ
- Ὁ Όσιος Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητῆς ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πατελαρίας
- Ἡ Άγία Σαλώμη ἡ Μυροφόρος
- Ἡ Όσία Θεοκλητῶ ἡ θαυματουργή
- Οἱ Άγιοι Ἰωάννης καὶ Ἰωάννης ὁ Νέος, Ἐπίσκοποι Ἐφέσου
- Ὁ Όσιος Ἀντώνιος ὁ θαυματουργὸς Ρωμαῖος Νοβογορδίας (Ρῶσος)
- Ὁ Άγιος Ὀλύμπιος ἑπαρχος, μάρτυρας
- Οἱ Όσίες Θεοδώρα ἡ ἐξ Αἰγίνης καὶ Θεοπίστη ἡ θυγατέρα της

Οἱ Όσοι Δαλμάτιος, (ἡ Δαλμάτος) Φαῦστος καὶ Ἰσάκιος ἢ Ἰσαάκιος

Γιὰ τὸν Ἰσαάκιο γράψαμε τὴν 30ῃ Μαΐου. Ἦταν αὐτὸς ποὺ μὲ γενναῖο φρόνημα προεῖπε τὸ θάνατο τοῦ ἀρειανόφιλου βασιλιᾶ Οὐάλη. Πρᾶγμα ποὺ ἔγινε. Κατόπιν ὁ Ἰσαάκιος, ἐπὶ Μεγάλου Θεοδοσίου, ἦλθε μὲ μεγάλες τιμὲς στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ μόνασε. Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου ἔφερε κοντὰ του πολλούς, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ τάξη. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Δαλμάτιος. Ἄνδρας πλούσιος με ἀξιόλογη μόρφωση, ἀνῆκε στὴ στρατιὰ τῶν σχολαρίων. Τόσο πολὺ εἴλκυσε τὴν ψυχὴ του ὁ Ἰσαάκιος, ὥστε ἀφοῦ πῆρε καὶ τὸ γιό του Φαῦστο, πῆγε στὴ Μονὴ ὅπου μόναζε ὁ Ἰσαάκιος. Ἐκεῖ, ὁ Δαλμάτιος δὲν ἀργησε νὰ διαπρέψει γιὰ τὸ μεγάλο του ζῆλο μεταξὺ τῶν συμμοναστῶν του. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰσαακίου, ἐξελέγη παμψηφεῖ ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Τόσο δὲ μεγάλη ὑπῆρξε ἡ φήμη του, ὥστε ἡ Μονὴ πῆρε τὸ ὄνομά του. Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του, κάλεσε τὸ γιό καὶ συμμοναστή του Φαῦστο, καὶ ἀφοῦ τὸν εὐλόγησε, τοῦ εἶπε: «Φρόντιζε πάντοτε νὰ καλλιεργεῖς καὶ νὰ διατηρεῖς ἐγκράτεια, ταπεινὴ ὑπακοή καὶ ἐλεημοσύνη. Χωρὶς αὐτὰ ἡ μοναχικὴ ζωὴ ὄχι μόνο δὲ φέρει σωτηρία, ἀλλὰ καὶ προξενεῖ κατάπτωση καὶ μεγάλη ἀπώλεια». Ὁ Φαῦστος, ἀκολουθώντας τὶς ἅγιες συμβουλές τοῦ πατέρα του, ἀναδείχθηκε ἄξιος διάδοχός του καὶ τελείωσε τὴν ζωὴ του μὲ πλήρη κατὰ Χριστὸν ἀρετή.

Ὁ Άγιος Στέφανος Ἱερομάρτυρας Πάπας Ρώμης καὶ οἱ σὺν αὐτῶ

Ἦταν Ρωμαῖος καὶ ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Ρώμης κατὰ τὸ ἔτος 253 μ.Χ. Αὐτὸς κατηχοῦσε καὶ βάπτιζε χριστιανούς πολλούς εἰδωλολάτρεις, ποὺ προσέρχονταν σ' αὐτόν. Μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, χειροτόνησε πρεσβύτερους, διακόνους καὶ ἀναγνώστες, ποὺ ἀργότερα μαρτύρησαν γιὰ τὸν Χριστό. Ὅταν συνελήφθη ὁ Στέφανος καὶ ὀδηγήθηκε στὸν ναὸ τοῦ Ἄρη, προσευχήθηκε καὶ προκλήθηκε σεισμὸς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γκρεμιστεῖ μέρος τοῦ ναοῦ. Τότε οἱ στρατιῶτες φοβισμένοι ἔτρεξαν καὶ ἔφυγαν, ὁ δὲ Ἁγιος πῆγε στὸν τάφο τῆς Ἁγίας Λουκίας, ὅπου ἔκανε ἀναίμακτη θυσία. Ἐκεῖ τὸν βρῆκαν οἱ στρατιῶτες, ὅπου ἀφοῦ τὸν βασάνισαν, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν

καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένα Συναξάρια, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 7ῃ Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πατελαρίας

Ἡ Ἁγία Σαλώμη ἡ Μυροφόρος

Ἦταν πρώτη ἐξαδέλφη τῆς Παναγίας, μητέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε σύζυγο τὸν Ζεβεδαιο καὶ γιουὺς τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Προυικισμένη καὶ ἡ ἴδια μὲ ἔνθερμη εὐσέβεια, ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστό, καὶ συνεισέφεραν στὸ ταμεῖο τῆς ἀποστολικῆς ἀδελφότητος. Ἡ Σαλώμη ἦταν ἐκείνη, παρακινούμενη ἀπὸ μητρικὴ φιλοστοργία, ποὺ παρακάλεσε τὸν Κύριο ὅταν Αὐτὸς πῆγαινε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ τιμηθοῦν οἱ γιοὶ τῆς μὲ πρωτεύοντα ἀξιώματα. Διότι εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱερουσαλήμ ἐμελλε νὰ ἀναστήσει τὸ θρόνο τοῦ Δαβίδ. Ὅμως ἡ Σαλώμη, τὶς στιγμὲς τοῦ φρικτοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, καὶ ἐνῶ μαθητὲς καὶ φίλοι ἀπὸ φόβο εἶχαν διασκορπιστεῖ, αὐτὴ, μαζί μὲ μερικὲς ἄλλες πιστὲς γυναῖκες ἦταν ἐκεῖ καὶ κτυποῦσαν ἀπὸ λύπη τὰ στήθη τους. Ἐπίσης ἡ Σαλώμη ἀξιώθηκε νὰ εἶναι μία ἀπὸ τὶς μυροφόρες, στίς ὁποῖες ὁ ἄγγελος γνωστοποίησε τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ τὴν ἴδρυση τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, ἡ Σαλώμη ἐξακολούθησε νὰ διακρίνεται γιὰ τὸ ζῆλο καὶ τὶς ἐλεημοσύνες τῆς. Ὁ διωγμὸς ἐναντίον τῆς ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, προξένησε μεγάλη λύπη στὴ Σαλώμη. Ἡ καρδιά τῆς ὑπέστη μεγάλο σπαραγμὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ἡρώδης ἀποκεφάλισε τὸν πρωτότοκο γιό τῆς Ἰάκωβο. Ἄλλ' ἡ ἐλπίδα στὸν Χριστὸ τὴν ἐνίσχυσε καὶ μὲ τὴν προσδοκία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς εἰρηνικά.

Ἡ Ὅσια Θεοκλητῶ ἡ θαυματουργή

Ἐζησε κατὰ τὸν 9ο αἰῶνα στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου καὶ καταγόταν «ἐκ τοῦ θέματος τῶν Ὀπτιμάτων» (Ὀψικίου). Οἱ γονεῖς τῆς ὀνομάζονταν Κωνσταντῖνος καὶ Ἀναστασία, καὶ ἦταν ἀρκετὰ πλούσιοι καὶ πρὸ πάντων εὐσεβεῖς χριστιανοί. Ἀνάλογη ἀνατροφή ἔδωσαν καὶ στὴν κόρη τους Θεοκλητῶ, ποὺ ἦταν πιστὴ, εὐσεβὴς, σεμνὴ καὶ μελετοῦσε ἀκατάπαυστα τὸν θεῖο λόγο. Ὅταν παντρεύτηκε (τὸν Ζαχαρία, ἄνδρα εὐσεβῆ καὶ ἐλεήμονα), ὑπῆρξε πρότυπο χριστιανῆς συζύγου. Τὸ σπίτι τῆς ἦταν συνεχῶς ἀνοικτὸ γιὰ τοὺς δυστυχεῖς, γιὰ τὶς χῆρες, τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς οἰκογενειάρχες. Συχνὰ πῆγαινε ἡ ἴδια στὰ φτωχόσπιτα καὶ μοίραζε ἀπλόχερα ἐλεημοσύνη καὶ περιποίηση στοὺς ἀρρώστους. Ὁ θάνατος τὴν βρῆκε νὰ ἐκτελεῖ τέτοια θεάρεστα ἔργα. Τὸ δὲ λείψανό τῆς ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ ὄργανο πολλῶν ἰαμάτων. (Στὸν κώδικα 73 τῆς Μονῆς Παναγίας τῆς Χάλκης, καλεῖται Θεοκλήτη καὶ ἡ μνήμη τῆς ἀναφέρεται τὴν 21ῃ Αὐγούστου).

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης καὶ Ἰωάννης ὁ Νέος Ἐπίσκοποι Ἐφέσου

Ἡ μνήμη τους φέρεται σὲ δυὸ Κώδικες, τὸν Πατμιακὸ 266 καὶ τὸν Παρισινὸ 152 Sap ὡς ἐξῆς: «Τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν καὶ ἀρχιεπισκόπων γενομένων Ἐφέσου Ἰωάννου τοῦ μοναχοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ νέου». Σὲ Παρισινὸ Κώδικα ἡ μνήμη τους ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 4ῃ Αὐγούστου.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ θαυματουργὸς Ρωμαῖος Νοβογορδίας (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ὀλύμπιος ἑπαρχος, μάρτυρας

Βυζαντινὸς ἄρχοντας ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορα Ἡρακλείου (610-641), πού θανατώθηκε στὴ φυλακὴ ἀπὸ τὸν Πέρση βασιλιὰ Χοσρόη γιὰ τὴν ὁμολογία του στὴν χριστιανικὴ πίστη.

Οἱ Ὅσιες Θεοδώρα ἡ ἐξ Αἰγίνης καὶ Θεοπίστη ἡ θυγατέρα της

Ἡ Ὅσια Θεοδώρα γεννήθηκε στὴν Αἶγινα. Μετὰ τὸ γάμο της, ἤλθε στὴ Θεσσαλονίκη λόγω ἐπιδρομῶν τῶν Σαρακινῶν. Ἀσπάστηκε τὸν μοναχισμό μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της καὶ μπῆκε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου μετὰ τὴν θυγατέρα της Θεοπίστη. Ἐζησε μὲ πολλὴ ἀρετὴ καὶ κοιμήθηκε τὸ 892. Ἐορτάζονται τὴν 29ῃ Αὐγούστου, ἀλλὰ ἡ γιορτὴ τους μεταφέρθηκε τὴν 3ῃ Αὐγούστου λόγω τῆς γιορτῆς τῆς ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου.

Άγιολόγιον - Αύγουστος 4

- Οί Άγιοι Έπτά Παῖδες ἐν Ἐφέσῳ Μαξιμιλιανός, Ἐξακουστοδιανός, Ἰαμβιλίχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Ἀντωνῖνος (κάτ' ἄλλους Ἰωάννης) καὶ Κωνσταντῖνος
- Ἡ Ὁσία Εὐδοκία καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων της
- Ὁ Άγιος Θαλουήλ
- Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος στὴν Κωνσταντινούπολη
- Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Προκοπίου

Οί Άγιοι Έπτά Παῖδες ἐν Ἐφέσῳ Μαξιμιλιανός, Ἐξακουστοδιανός, Ἰαμβιλίχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Ἀντωνῖνος (κάτ' ἄλλους Ἰωάννης) καὶ Κωνσταντῖνος

Στὰ μέσα τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ., ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Δέκιος ἀναψε τὸ καμίνι τῶν διωγμῶν καὶ χωρὶς καμιά διάκριση βασάνιζε καὶ σκότωνε νέους καὶ γέροντες, τότε καὶ ἑπτὰ παῖδες, Μαξιμιλιανός, Ἐξακουστοδιανός, Ἰαμβιλίχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Ἀντωνῖνος καὶ Κωνσταντῖνος, γὰρ νὰ μὴν ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους, ἀφοῦ διαμοίρασαν τὰ ὑπάρχοντά τους στοὺς φτωχοὺς, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ κρύφτηκαν σὲ κάποια σπηλιά, μέχρι νὰ πάψει ὁ διωγμός. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ κίνδυνος ὀλοένα καὶ πλησίαζε στὴν κρυψῶνα τους, προσευχήθηκαν ὅλη τὴν νύκτα νὰ πάρει ὁ Θεὸς τὶς ψυχές τους, χωρὶς νὰ πέσουν στὰ χέρια τοῦ Δεκίου. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν δέησή τους, καὶ τὸ πρωὶ κοιμήθηκαν χωρὶς νὰ ξυπνήσουν. Μετὰ 194 χρόνια, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, στὴν Ἐφεσο κάποια αἴρεση διακήρυττε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάσταση νεκρῶν. Ἐκείνη, λοιπόν, τὴν ἐποχὴ, κάποιο παιδί στὴν ἀγορὰ τῆς Ἐφέσου ψώνισε ψωμὶ μὲ τὸ νόμισμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Δεκίου. Αὐτὸ προκάλεσε ἔκπληξη. Πῆραν, λοιπόν, τὸ παιδί καὶ τὸ ἀνέκριναν. Κατόπιν, πῆγαν στὴ σπηλιά καὶ βρῆκαν ζωντανὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα παιδιά. Τότε ὅλοι κατάλαβαν ὅτι εἶναι θαῦμα Θεοῦ, γὰρ νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι «ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων». Δηλαδή, ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ἀνάσταση νεκρῶν, καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων.

Ἡ Ὁσία Εὐδοκία καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων της

Καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Σὲ μία ὁμως ἐκστρατεία τους οἱ Πέρσες αἰχμαλώτισαν καὶ αὐτὴν καὶ τὴν μετέφεραν στὴν Περσία. Ἐκεῖ ὑποχρεώθηκε νὰ ὑπηρετεῖ τὴν οἰκογένεια ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν δυσαρέστησε τὴν Εὐδοκία. Πίστευε ὅτι παντοῦ, ὅπου κι ἂν τύχουμε, μποροῦμε νὰ ἔχουμε μεγάλη ἀποστολὴ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὠφελείας τοῦ πλησίον μας. Ἔτσι, εὐπειθῆς, πρόθυμη καὶ διακριτικὴ καθὼς ἦταν, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴ φρόνηση καὶ λεπτότητα, κατάφερε αὐτὴ ἡ αἰχμάλωτη νὰ αἰχμαλωτίσει τοὺς κυρίους της. Τὴν ἀγάπησαν ὅλοι καὶ ἔγιναν χριστιανοί. Κατόπιν, μὲ πυρῆνα τὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ, κατάφεραν νὰ ἐκχριστιανίσουν πολλὰς Περσίδες καὶ Πέρσες. Τὰ γεγονότα ὁμως αὐτὰ ἔφτασαν στ'

αὐτιά τῶν ἀρχόντων, πού ἐξοργισμένοι συνέλαβαν τὴν Εὐδοκία καὶ τὴν μαστίγωσαν ἀλύπητα. Ἔτσι πληγωμένη τὴν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ μετὰ δυὸ μῆνες τὴν ἔβγαλαν, ἔσχισαν τὶς σάρκες τῆς μὲ ἀκανθωτὰ ραβδιά, τρύπησαν τὸ σῶμα τῆς μὲ μυτερὰ καλάμια καὶ κατόπιν ἔσφιξαν τόσο τὸ σῶμα τῆς μὲ σχοινιά, ὥστε πολλὰ κόκκαλά τῆς ἔσπασαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Εὐδοκία μὲ γενναῖο φρόνημα ἐξακολουθοῦσε νὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό, τὴν ἀποκεφάλισαν, γιὰ νὰ λάβει ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης ὅμως, ἔχει ἄλλη ἀποψη γιὰ τὸ Συναξάρι αὐτὸ καὶ λέει τὰ ἑξῆς: «Ἐν τῷ Συναξαριστῇ τοῦ Νικοδήμου γίνεται σύγχυσις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τῆς μάρτυρος ταύτης, τῆς ἐορταζόμενης τὴν 1η Μαρτίου, πρὸς ἄλλην ὁμώνυμον μάρτυρα τῆς 4ης Αὐγούστου, ὅτι περὶ τῆς ἀνωτέρω πρώην πόρνης καὶ εἶτα ὀσιομάρτυρος Εὐδοκίας ὁ λόγος τῆς ἀνακομιδῆς, μαρτυρεῖ ὁ ἀρχαῖος Παρισινὸς Κῶδιξ 13, ὅστις ἐν φ. 356α περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παιδῶν καὶ τῆς ἀνωτέρω μάρτυρος Εὐδοκίας ταῦτα σημειοῖ: Ἰστέον ὅτι τινὰ τῶν τυπικῶν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν (ἡγουν τὴν 4ην Αὐγούστου) ἐορτάζουσι τοὺς ἁγίους τούτους (ἑπτὰ παιδας)· ἕτερα δὲ κατὰ τὴν β' ἡμέραν τοῦ μηνός· κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἁγίαν ὀσιομάρτυρα Εὐδοκίαν, ἧς ἀκολουθία ψάλλεται τὴν α' τοῦ Μαρτίου μηνός, εἶγε ἐστὶν αὕτη καὶ οὐχ ἕτερα· ἐπεὶ ἡ τῆς μάρτυρος ἀκολουθία ταύτην εἶναι παρίστησιν ἡμεῖς δὲ τῷ πλείονι τῶν ψήφων νικώμενοι, ἐνταῦθα τοὺς ἁγίους ἑπτὰ παιδας τεθεικάμεν ἐναπομένει δὲ εἰς τὴν διάκρισιν». Πράγματι δὲ ἡ εἰς τὴν ἁγίαν Εὐδοκίαν ἀκολουθία τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων, ἡ σωζόμενη εἰς τοὺς Λαυριωτικὸς Κώδικας Δ 17 φ. 31 καὶ Δ 14 καὶ εἰς τὸν Παρισινὸν 1575 φ. 186α τοῦ Θεοφάνους ποίημα, ἀναφέρεται εἰς τὴν πρώην πόρνην Εὐδοκίαν (τῆς 1ης Μαρτίου) καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω τῆς 4ης Αὐγούστου, ἧς τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀνακομιδὴν συγχρόνως ἀναγράφει ὁ Νικόδημος. Φρονῶ, ὅτι ἡ Εὐδοκία αὕτη τοῦ Νικόδημου εἶναι φανταστικὸν πρόσωπον, ἐκλαμβανόμενη ἀντὶ τῆς μάρτυρος Ἰας, τὴν ὁποίαν πολλοὶ Συναξαρισταὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην σημειοῦσιν, ἧτις ἔχει καὶ τὸ αὐτὸ ἀπαραλλάκτως ὑπόμνημα· φαίνεται ὅτι ὁ ἀντιγραφεὺς τὸ ὄνομα Ἰα ἐθεώρησε ἀκέφαλον καὶ συνεπλήρωσε αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης τῶν πέντε πρώτων γραμμάτων Εὐδοκ. Ἡ τὸ καὶ πιθανότερον ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μνεία γίνεται τοῦ ὀνόματος τῆς Εὐδοκίας διὰ τὴν ἀνακομιδὴν αὐτῆς, καὶ μνεία τῆς μάρτυρος Ἰας, τὸ συναξάριον τῆς τελευταίας ταύτης ἀπεδόθη ἐκ συγχύσεως εἰς τὴν Εὐδοκίαν καὶ οὕτω προῆλθε νέα μάρτυς ἀνύπαρκτος Εὐδοκία· διότι δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως τὸ κοινὸν Συναξάριον τῆς Ἰας τῶν Συναξαριστῶν καὶ τῆς Εὐδοκίας τοῦ Νικόδημου. (Πρβλ. Συναξαριστὴν Delehaye, σ. 868, 38 καὶ Νικόδημος, σ. 235-236, Ἀπριλίου 4).

Ὁ Ἅγιος Θαλουήλ

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν κρέμασαν σὲ μία μηλιά.

**Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος
στὴν Κωνσταντινούπολη**

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Προκοπίου

Ἀγιολόγιον - Αὐγουστος 5

- Προεόρτια (παραμονή) τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
- Ὁ Ἅγιος Εὐσίγιος
- Τὰ ἅγια ἀδελφία Καττίδιος καὶ Καττιδιανός
- Ἡ Ἁγία Νόννα
- Ὁ Ἅγιος Σόλεβ ὁ Αἰγύπτιος
- Ὁ Ἅγιος Φάβιος (ἢ σωστότερα Φαβιανός) ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ρώμης
- Ὁ Ἅγιος Θέρισσος (ἢ Θύρσος) ἐπίσκοπος Καρπασίας
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Χρήστος ἀπὸ τὴν Πρέβεζα
- Ὁ Ὅσιος Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός

Προεόρτια (παραμονή) τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ

Ὁ Ἅγιος Εὐσίγιος

Γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἦταν στρατιωτικὸς γιὰ ἐξήντα ὀλόκληρα χρόνια. Στρατεύθηκε ὅταν βασίλευε ὁ Κώνστας ὁ Χλωρός, πατέρας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐζησε πολλὰ χρόνια καὶ πρόφθασε μέχρι καὶ τὴν βασιλεία τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη. Ὅταν κάποτε ὁ βασιλιάς αὐτὸς ἔφθασε στὴν Ἀντιόχεια, ζήτησε νὰ τὸν δεῖ κάποιος γέροντας στρατιώτης 110 χρονῶν! Ὁ Ἰουλιανὸς ἀπὸ περιέργεια τὸν δέχθηκε, καὶ ἔμεινε ἐκπληκτὸς ὅταν εἶδε τὸ γέροντα στρατιώτη τόσων χρονῶν νὰ διατηρεῖ ἀλύγιστο τὸ σῶμα του. Διέταξε καὶ τὸν περιποιήθηκαν ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα. Ἀλλὰ ὁ Εὐσίγιος δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπ' αὐτὲς τὶς περιποιήσεις τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ὅτι μάταια προσπαθεῖ νὰ ζωντανέψει ἓνα πτώμα, ὅπως εἶναι ἡ εἰδωλολατρία. Καὶ ἐπὶ τέλους, νὰ πάψει νὰ διώκει τὸ Χριστό. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἰουλιανὸς ἐξαγριώθηκε καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Τότε ὁ Εὐσίγιος, γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, εἶπε: «Εὐχαριστῶ, βασιλιά. Ὁ θάνατος μὲ σεβάστηκε στὸ πεδίο τῶν μαχῶν, γιὰ νὰ μὲ εὕρει τώρα καὶ νὰ μοῦ δώσει τὸ κτύπημα χάριν τοῦ Χριστοῦ. Τέτοιο τέλος εἶναι ἄξιο χριστιανοῦ στρατιώτη, καὶ δοξολογῶ τὸν Ὑψιστο πὺν εὐδόκησε νὰ μὲ φυλάξει γιὰ τέτοιο τέλος». Ἔτσι ὁ Εὐσίγιος ἔλαβε τὸν τίμιον θάνατον τοῦ μαρτυρίου μὲ ἀποκεφαλισμό.

Τὰ ἅγια ἀδελφία Καττίδιος καὶ Καττιδιανός

Μαρτύρησαν διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ἡ Ἁγία Νόννα

Ἡ Ἁγία αὐτὴ ἀνήκει στὴ μερίδα τῶν χριστιανῶν γυναικῶν καὶ μητέρων, ποὺ μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λάμπρουναν τὸ στερέωμα τῆς χριστιανικῆς Ἱστορίας. Εὐσεβής, ἀγνή, μὲ θερμὴ πίστη, μὲ διαμαντένιο χαρακτήρα, μὲ πολλὴ μελέτη καὶ ἀκριβὴ γνώση τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἐντολῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀναδείχτηκε ὁ καλὸς ἄγγελος τοῦ σπιτιοῦ της. Ὁ σύζυγός της Γρηγόριος εἶχε πέσει στὴν αἵρεση τῶν Ὑψισταρίων, ποὺ δεχόταν μονοπρόσωπο τὸν Ὑψιστο καὶ ἀπέρριπτε τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀλλ' ἡ Νόννα μὲ τὶς προσευχὲς της καὶ τὴν πειθῶ, ποὺ ἐξασκοῦσε μὲ σοφία καὶ στοργή, ἐπανέφερε τὸ σύζυγό της στὸν ὀρθόδοξο δρόμο, γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ στὴ συνέχεια ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς ἐπισκόπους της Ἐκκλησίας μας. Ἐπειτα ἡ Νόννα, ἔδειξε τόσο μεγάλη προσοχὴ στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της, ὥστε ἀνέδειξε πολὺτιμες δυνάμεις καὶ ἔξοχα κοσμήματα τῆς χριστιανικῆς πίστες. Καὶ αὐτὰ ἦταν, ὁ μέγας πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ἄλλος γιός της Καισάριος καὶ ἡ πασίγνωστη -γιὰ τὴν εὐσέβειά της- κόρη της Γοργονία. Ἐτσι ἡ Νόννα ἀποτελεῖ παράδειγμα γιὰ μίμηση στὶς κοινότητες, ποὺ θέλουν νὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια χριστιανικὴ τόνωση, καὶ νικηφόρες δυνάμεις κατὰ τῶν ἀσεβῶν δοξασιῶν καὶ τῆς τυραννίας τῶν παθῶν. Ἡ Ἁγία Νόννα ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Σόλεβ ὁ Αἰγύπτιος

Μαρτύρησε διὰ τοξευόμενου βέλους.

Ὁ Ἅγιος Φάβιος (ἢ σωστότερα Φαβιανός) ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ρώμης

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. Στὸς καταλόγους τῶν παπῶν μεταξὺ τῶν μαρτύρων συγκαταλέγεται ὁ πάπας Φαβιανός (236-350), ποὺ μαρτύρησε ἐπὶ Δεκίου τὴν 20ῃ Ἰανουαρίου (Εὐσέβιου Ἐκκλ. Ἱστορία κεφ. κθ').

Ὁ Ἅγιος Θέρισσος (ἢ Θύρσος) ἐπίσκοπος Καρπασίας

Κύπριος Ἅγιος, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου σώζεται καὶ ἀρχαῖος ναὸς κοντὰ στὴ θάλασσα. (Περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένα Ἀγιολόγια, καὶ τὴν 23ῃ Ἰουλίου).

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Τὴ μνήμη του ἀναγράφει ὁ Γεδεών στὸ Ἑορτολόγιό του σελ. 149. Ὁ Εὐθύμιος αὐτὸς εἶναι, πὺ πατριάρχευσε ἀπὸ τὸ 906-911 καὶ μετὰ τὴν παύση τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀδελφοῦ τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. Κατόπιν ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὅπου ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 5ῃ Αὐγούστου τοῦ 917.

Ὁ Ἅγιος Χρῆστος ἀπὸ τὴν Πρέβεζα

Ὁ ἥρωας αὐτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἦταν ἀπὸ τὴν Πρέβεζα. Ἄν καὶ ναυτικὸς στὸ ἐπάγγελμα, καθόλου δὲν ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὴν χριστιανοπρεπὴ διαγωγή του. Ὅταν κάποτε τὸ πλοῖο στὸ ὁποῖο δούλευε ἔφτασε ἀπὸ τὴν Κρήτη στὸ λιμάνι τῆς Κῶ, ὁ Χρῆστος ἀμέσως ἔτρεξε στὴν Ἐκκλησία, προσευχήθηκε, βρῆκε πνευματικὸ καὶ ἐξομολογήθηκε. Μετὰ ἀπὸ μέρες, ὅταν πῆγαινε γιὰ τὸ πλοῖο του, συναντήθηκε μὲ γενίτσαρους, πὺ ἀρχισαν νὰ τοῦ βρίζουν τὴν πίστη καὶ τὸ ἅγιο βάπτισμα. Ὁ Χρῆστος δὲν φοβήθηκε καὶ ἀπάντησε στοὺς Τούρκους, ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ κολασμένος ἀντίχριστος. Γεμάτοι θυμὸ οἱ γενίτσαροι, ὄρμησαν ἐπάνω του καὶ μὲ ἄγρια χτυπήματα τοῦ εἶπαν ν' ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του γιὰ νὰ σωθεῖ. Ὁ Χρῆστος ἀπάντησε ἀπαγγέλλοντας τὸ σύμβολο τῆς πίστεως. Τότε αὐτοί, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὸν ἔκαψαν ζωντανό. Οἱ ἄπιστοι ἄφησαν τὸ σῶμα του ἄταφο γιὰ ἓνα μῆνα. Ἀλλὰ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἀναλλοίωτο καὶ στὶς πρῶτες νύχτες τὸ σκέπαζε κάποιον γλυκὸ φῶς, πὺ προερχόταν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μάλιστα, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔκανε καὶ πολλὰ θαύματα. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν στὶς 5 Αὐγούστου 1668.

Ὁ Ὅσιος Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός

Ὁ Ὅσιος Εὐγένιος Ἰωαννούλιος ἢ Γιαννούλης ὁ Αἰτωλός, γεννήθηκε τὸ 1595 ἢ 1596 στὸ Μέγα Δένδρο Ἀποκούρου ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς. Χειροτονήθηκε διάκονος τὸ 1616 στὴ Μονὴ Τατάρνας καὶ γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα παρέμεινε στὴ Μονὴ Ξηροποτάμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ 1619 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στὴ Μονὴ Σινᾶ ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Κύριλλο Λούκαρη καὶ κατόπιν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, μὲ τὸν ὁποῖο ἔζησε πολλὲς ταλαιπωρίες γιὰ τὴν προσήλωσή του στὴν Ὁρθοδοξία καὶ γιὰ τὸ ἀδούλωτο πνεῦμα του. Ὁ Εὐγένιος ἔφτασε στὸ σημεῖο, ἀκόμα καὶ νὰ καθαιρεθεῖ ἀπὸ τὸν Τουρκόφιλο καὶ Λατινόφρονα Πατριάρχη Κύριλλο Κοντάρη, ἀλλὰ ἀργότερα, τὸ 1639, ὁ Πατριάρχης Παρθένιος τὸν ἀποκατέστησε πανηγυρικά. Ὁ Ὅσιος Εὐγένιος ἀπὸ τὸ 1639 ὡς τὸ 1640 διηύθυνε τὴν Σχολὴ τῆς Ἄρτας. Ἀργότερα πῆγε στὸ Καρπενήσι, ὅπου ἀνήγειρε μεγαλύτερο ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ στὸν περίβολό του Σχολὴ Ἀνωτέρων Γραμμάτων, πὺ ἔγινε γιὰ τὴν Εὐρυτανία κέντρο πνευματικῆς ἀναγέννησης καὶ ἀναδείχτηκαν ἀπὸ ἐκεῖ πολλοὶ σπουδαῖοι ἄντρες, ὅπως ἐπίσκοποι, Πατριάρχες κλπ. Ἐπίσης ὁ Ὅσιος ἶδρυσε Σχολὲς στὴ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς στὰ Βραγιαννὰ καὶ στὸ Αἰτωλικό. Πέθανε τὸ 1682 καὶ τάφηκε στὸ νάρθηκα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἀφήνοντας ἀξιόλογο συγγραφικὸ ἔργο. Ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀγιοποιήθηκε τὴν 1ῃ Ἰουλίου 1982. (Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται τὴν 6ῃ Αὐγούστου, ἀλλ' ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἑορτάζεται τὴν 5ῃ Αὐγούστου).

Άγιολόγιον - Αύγουστος 6

- Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
- Ανάμνηση ὀπτασίας Σοφιανῆς
- Ὁ Ἅγιος Ἀββακούμ, ὁ Νεομάρτυρας

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ

Κατὰ τὴν διήγηση τῶν Εὐαγγελιστῶν, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς πῆρε ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Θαβῶρ γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Οἱ τρεῖς μαθητὲς Του, ὅπως ἦταν κουρασμένοι ἀπὸ τὴ δύσκολη ἀνάβαση στὸ Θαβῶρ καὶ ἐνῶ κάθισαν νὰ ξεκουραστοῦν, ἔπεσαν σὲ βαθὺ ὕπνο. Ὅταν, ὅμως, ξύπνησαν, ἀντίκρισαν ἀπροσδόκητο καὶ ἐξαισιό θέαμα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἄστραφτε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ τὰ φορέματά Του ἦταν λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Τὸν περιστοιχίζαν δὲ καὶ συνομιλοῦσαν μαζί Του δυὸ ἄνδρες, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας. Ἀφοῦ οἱ μαθητὲς συνῆλθαν κάπως ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, ὁ πάντα ἐνθουσιώδης, Πέτρος, θέλοντας νὰ διατηρηθεῖ αὐτὴ ἡ ἀγία μέθη ποὺ προκαλοῦσε ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Κυρίου, ἱκετευτικὰ εἶπε νὰ στήσουν τρεῖς σκηνές. Μία γιὰ τὸν Κύριο, μία γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία. Πρὶν προλάβει, ὅμως, νὰ τελειώσει τὴν φράση του, ἦλθε σύννεφο ποὺ τοὺς σκέπασε καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ ἀκούστηκε φωνὴ ποὺ ἔλεγε: «Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε». Δηλαδή, Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ποὺ τὸν ἔστειλα γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε. Ὅφειλουμε, λοιπόν, καὶ ἐμεῖς ὄχι μόνο νὰ Τὸν ἀκοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ Τὸν ὑπακοῦμε. Σὲ ὅποιοδήποτε δρόμο μᾶς φέρει, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πειθαρχοῦμε.

Ανάμνηση ὀπτασίας Σοφιανῆς

Ποὺ μετονομάστηκε σὲ Σωφρονία Μοναχὴ, ἐν Ἀβύδῳ Βυζαντίου (1607).

Ὁ Ἅγιος Ἀββακούμ ὁ Νεομάρτυρας

Γιὰ τὸν νεομάρτυρα αὐτὸν δὲν ἔχουμε πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του. Τὸ Νέο Μαρτυρολόγιο καὶ οἱ Συναξαριστὲς δὲν τὸν ἀναφέρουν. Μόνο στὸν Κώδικα Ω 89, φ. 155 τῆς Λαύρας, ἀναφέρονται ὅτι, στὶς 6 Αὐγούστου 1628 μαρτύρησε ὁ Ὅσιος καὶ νέος μάρτυρας Ἀββακούμ στὴ μεγαλόπολη Θεσσαλονίκη, εἰς δόξαν καὶ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν. Στὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα στὴν τοπικὴ ἀγιολογία τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν ἀναφέρεται τίποτα γι' αὐτὸν τὸν μάρτυρα. Στὸ Μικρὸ Εὐχολόγιο ἢ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἀναφέρεται στὶς 6 Αὐγούστου. (Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μνήμη του συμπίπτει μὲ τὴν γιορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, ὁ Νεομάρτυρας αὐτὸς

γιορτάζεται άλλοτε τήν 5η και άλλοτε τήν 7η Αυγούστου).

Άγιολόγιον - Αύγουστος 7

- Ο Άγιος Δομέτιος ο Πέρσης και οί δυο μαθητές του
- Ο Άγιος Αστέριος όσιομάρτυρας και θαυματουργός
- Ο Όσιος Ώρ
- Οί Όσιοι Μύριοι (10.000) άσκητες Θηβαίοι
- Η Όσία Ποταμία ή Θαυματουργός
- Ο Άγιος Νάρκισσος ο Ίερομάρτυρας Πατριάρχης Ίεροσολύμων
- Ο Όσιος Υπερέχιος
- Ο Άγιος Σώζων από την Νικομήδεια
- Ο Όσιος Θεοδόσιος ο νέος, ο ίαματικός
- Ο Όσιος Δομέτιος ο σημειοφόρος
- Ο Όσιος Νικάνωρ ο θαυματουργός
- Μνήμη βαρβαρικής επίδρομής
- Ο Άγιος Βαρτάν, ο έξ Αρμενίας μάρτυρας
- Έγκαίνια ναού τής Θεοτόκου «έν Γοργιαναίς»
- Ο Όσιος Ποιμήν έν τῷ σπηλαίῳ (+ 1110) ο Πολυπαθής (Ρῶσος)
- Ο Όσιος Ποιμήν ο Νηστευτής (Ρῶσος, 114ος αϊ.)
- Η Όσία Κανδίδα ή Βυζαντία
- Ο Όσιος Ίωσήφ ο Γεροντογιάννης

Ο Άγιος Δομέτιος ο Πέρσης και οί δυο μαθητές του

Ο όσιομάρτυρας Δομέτιος ήταν Πέρσης και έζησε στα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Διδάχθηκε την χριστιανική πίστη από κάποιο χριστιανό, που όνομαζόταν Άβαρος. Όταν τὸ έμαθαν αυτό οί άνθρωποι του σπιτιού του, έξεγέρθηκαν έναντίον του και ο Δομέτιος αναγκάστηκε να τους έγκαταλείψει. Κατέφυγε στην πόλη Νισίβη στα βυζαντινά σύνορα, όπου κλείστηκε σε κάποια μονή. Αναχώρησε, όμως, κι από κει, για να έλθει στη Θεοδοσιούπολη, στη μονή Σεργίου και Βάκχου, όπου ο Δομέτιος καλλιέργησε σε μεγάλο βαθμό τις άρετες του Εύαγγελίου. Ο προϊστάμενος τής μονής Ούρβελ, βλέποντας την πνευματική άνωτερότητα του Δομετίου, θέλησε να τον κάνει πρεσβύτερο. Άλλα ο άγώνας του Δομετίου δέν ήταν πώς θα άρπάξει άξιώματα, αλλά πώς θα τα άποφύγει. Διότι έμαθε από τον Κύριό του Ίησού Χριστό, να είναι «ταπεινός τῆ καρδιά» που σημαίνει, ταπεινός στο φρόνημα και την έσωτερική διάθεση. Γι' αυτό και έφυγε στα όρη και ζούσε μέσα σε μία σπηλιά με δυο μαθητές του. Όταν κάποτε περνούσε από κει ο Ίουλιανός ο Παραβάτης, διέταξε να τον σκοτώσουν. Οί στρατιώτες του Ίουλιανού βρήκαν τὸ Δομέτιο και τους μαθητές του να ψάλλουν μέσα στη σπηλιά, και τους φόνευσαν με λιθοβολισμό.

Ο Άγιος Αστέριος όσιομάρτυρας και θαυματουργός

Πότε και πού μαρτύρησε δὲν ἀναφέρουν οἱ Συναξαριστές. Στὸν περισσότερους ἀπὸ τοὺς Κώδικες ἀναγράφεται ὡς «μάρτυς καὶ συγκλητικός, διὰ ξίφους τελειωθείς». Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου ἀναφέρεται ὡς «ὄσιομάρτυς καὶ θαυματουργός».

Ὁ Ὅσιος Ὡρ

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἀσκήτευε στὸ ὄρος τῆς Νιτρίας. Στὴν ἀρχὴ καὶ γιὰ λίγα χρόνια ἔκανε ἐρημίτης μὲ νηστεία, προσευχὴ καὶ μελέτη τοῦ θείου λόγου. Κατόπιν ὅμως τὸν ἀνακάλυψαν χριστιανοὶ ποὺ ἐπιζητοῦσαν πνευματικὸ ὁδηγὸ καὶ ἀπὸ τότε ἡ φήμη τῆς ἀγιότητάς του ἀπλώθηκε παντοῦ. Χιλιάδες ἐπισκέπτες πῆγαιναν κοντά του γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν διδασκαλία καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη του. Στὴ συνέχεια ὁ Ὅσιος Ὡρ ἀνέπτυξε ἀδελφότητες καὶ ἴδρυσε μοναστήρια, στὰ ὁποῖα μὲ πολὺ ζῆλο καλλιιεργοῦνταν ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ σωματικὴ ἐργασία. Ἐπίσης ὁ Ὅσιος εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ ἤξερε πότε νὰ σιωπᾷ καὶ πότε νὰ μιλάει. Ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ 90 χρονῶν, διατηρώντας τὴν διαύγεια τοῦ μυαλοῦ του μέχρι τελευταίας του πνοῆς.

Οἱ Ὅσιοι Μύριοι (10.000) ἀσκητὲς Θηβαῖοι

Ἀπεβίωσαν εἰρηρικὰ.

Ἡ Ὁσία Ποταμία ἡ Θαυματουργός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νάρκισσος ὁ Ἱερομάρτυρας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Ἀναδείχτηκε 30ος ἢ κατ' ἄλλους 31ος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ἀπὸ τὸν πρῶτο, ποὺ ἦταν ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος. Ἦταν ἄνδρας ἐγκρατῆς, φιλόανθρωπος, διδακτικὸς καὶ ἀκαμπτος στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός του, χωρὶς νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τῶν μοχθηρῶν ἐχθρῶν του. Σὲ κάποια συκοφαντία ποὺ κάποτε ὀργανώθηκε ἐναντίον του, παρουσιάστηκαν τρεῖς ψευδομάρτυρες. Ὁ πρῶτος, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν ψευδοκατάθεσή του, εἶπε ὅτι ἂν λέει ψέματα νὰ πέσει φωτιὰ καὶ νὰ τὸν κάψει. Ὁ δεῦτερος εἶπε νὰ γίνῃ σκωληκόβρωτος καὶ ὁ τρίτος νὰ τυφλωνόταν. Δὲν πέρασε λοιπὸν πολὺς καιρὸς καὶ οἱ ψευδομάρτυρες τιμωρήθηκαν ὅπως τοὺς ἄρμοζε. Ὁ πρῶτος κἀηκε ἀπὸ κεραυνό, ὁ δεῦτερος ἀρρώστησε βαρῖα καὶ τὸ λεπρὸ σῶμα του ἔτρωγαν σκουλήκια καὶ ὁ τρίτος τυφλώθηκε. Ὁ Νάρκισσος ἀνέβηκε δυὸ φορές στὸ θρόνο καὶ πατριάρχησε συνολικὰ 26 χρονῶν. Ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ σὲ ἡλικία 116 χρονῶν.

Ὁ Ὅσιος Ὑπερέχιος

Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, πὺν μαζί μὲ τὴν πίστη, κατεῖχαν καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Ἦταν ἤρεμος, γλυκὸς καὶ σπάνια τὸν πλησίαζε ἡ φλόγα τῆς ὀργῆς. Ἐλεγε δὲ συχνά: «ὁ μὴ κρατῶν γλώσσης αὐτοῦ ἐν καιρῷ ὀργῆς, οὐδὲ παθῶν κρατήσῃ ὁ τοιοῦτος». Ἀπεβίωσε εἰρηνικά, γεμάτος χάρη ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Σώζων ἀπὸ τὴν Νικομήδεια

Τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά καὶ θαυματουργικὰ μὲ τὴν θεία χάρη βγῆκε ἀβλαβής. Στὴ συνέχεια ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ νέος, ὁ ἱαματικός

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς τὸ 862. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε θερμὴ πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Ἀφοῦ ἔδωσε ὅλη του τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς, ἀποφάσισε ν' ἀποσυρθεῖ στὸν ἡσυχαστικὸ βίον, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ τὸν ἐνοχλοῦσαν πολλοὶ γνώριμοί του κατέφυγε στὸ Ἄργος, ὅπου ἔστησε τὸ ἡσυχαστήριό του. Ἐκεῖ ἐπίσης ἔκτισε καὶ ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ τιμίου Προδρόμου, ὅπου ἔτρεχαν πολλοὶ καὶ τὸν συμβουλευόνταν. Τὸν φθόνησαν ὅμως μερικοὶ Ἰερεῖς, πὺν νόμιζαν ὅτι ἐλάττωνε τὰ εἰσοδήματά τους καὶ τὸν κατάγγειλαν στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἄργους Ἅγιο Πέτρο (3 Μαΐου). Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅμως Πέτρος, κατάλαβε τὴν ἀφιλοκερδία καὶ τὴν εὐσέβεια τοῦ Θεοδοσίου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐνισχύει συνεχῶς στὸ θεάρεστο ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης. Ἔτσι ὁ Θεοδόσιος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα καὶ στὴν κηδεῖα του θρήνησε ὅλος ὁ λαὸς καὶ ὁ κλῆρος τοῦ Ἄργους.

Ὁ Ὅσιος Δομέτιος ὁ σημειοφόρος

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν Ἁγιορείτης ἀσκητής, πὺν ἀσκήτευε στὰ ὄρια τῆς Μονῆς Φιλόθεου, ἔκανε μάλιστα καὶ θαύματα, καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Αὐτὸς εἶχε μαθητὴ τὸν ὀσιομάρτυρα Δαμιανό.

Ὁ Ὅσιος Νικάνωρ ὁ θαυματουργός

Ὁ Ὅσιος Νικάνωρ ἦταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἔζησε τὸν 14ο αἰῶνα. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Ἰωάννης καὶ Μαρία. Ἦταν πολὺ πλούσιοι ἀλλὰ καὶ πολὺ πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Ἀπόκτησαν μόνον ἓνα παιδί πὺν τὸ ὀνόμασαν Νικόλαο, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχή

προσπάθησαν νὰ τὸ ἀναθρέψουν σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ Νικόλαος ἦταν 20 χρονῶν, πεθαίνει ὁ πατέρας του καὶ μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια καὶ ἡ μητέρα του. Τότε αὐτός, διαμοίρασε ὅλη του τὴν μεγάλη κληρονομιά στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Νικάνωρ. Κατόπιν, μὲ τὴν ἐπιμονή τοῦ Ἀρχιερέως Θεσσαλονίκης, δέχτηκε νὰ γίνει καὶ ἱερέας. Στὸ ὄρος Βέρμιον Γρεβενῶν, πού τὸ ἔλεγαν «τοῦ Καλλιστράτου», ὑπῆρχε Μονὴ πού ἔκτισε ὁμώνυμος μοναχός. Ἐκεῖ λοιπὸν πῆγε καὶ ὁ Νικάνωρ γιὰ νὰ μονάσει, καὶ ἀπὸ κεῖ κατέβαινε καὶ ἐμψύχωνε τὸ λαὸ τῶν γύρω πόλεων καὶ χωριῶν, νὰ μένουν σταθεροὶ στὴν πίστη τους ἀκόμα καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς τους. Κάποια νύκτα καὶ ἐνῶ ὁ Νικάνωρ προσευχόταν, ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέει νὰ πάει στὴν κορυφή τοῦ ὄρους, καὶ ὅτι ἐκεῖ θὰ βρεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου. Πράγματι τὴν ἐπόμενη ἡμέρα τὰ λεγόμενα τῆς φωνῆς ἐπαληθεύτηκαν καὶ ὁ Νικάνωρ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἔκτισε ἐκκλησία καὶ μοναστήρι στὸ ὄνομα τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Κυρίου. Ἡ ἁγία ζωὴ τοῦ ὁσίου Νικάνωρα, τεράτισε τὴν 7ῃ Αὐγούστου 1419 (κατ' ἄλλους τὸ 1519). Τὸ σεβασμιο λείψανό του τάφηκε στὸ παρεκκλήσι τοῦ τιμίου Προδρόμου.

Μνήμη βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς

Ἡ ἐπιδρομὴ αὐτὴ τῶν Περσῶν δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο, τὴν ἀναφέρουν ὅμως ἀρκετοὶ Κώδικες. Ἐδῶ παραθέτουμε ἀκριβῶς τὰ γραφόμενα στὸν Λαυρεωτικὸ Κώδικα 73: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (ζ' Αὐγούστου) μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ὑπὲρ λόγον καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα δωρηθείσης ἡμῖν τελείας βοηθείας παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν κατὰ τῶν πανταχόθεν διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης κυκλωσάντων ἡμᾶς ἀθέων ἐχθρῶν, μεσιτευσάσης τὴν σωτηρίαν τῆς θεοφύλακτου ταύτης καὶ βασιλίδος πόλεως τῆς ἀσπόρως Αὐτὸν τεκούσης παναγίας ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπάρθενου Μαρίας. Τοῦτο δὲ γέγονε κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως, ὅτε Χοσρόης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Σάρβαρον τὸν αὐτοῦ στρατηλάτην μετὰ δυνάμεως βαρείας κατὰ τῆς θεοφύλακτου ταύτης πόλεως ἐξέπεμψεν ὃς πᾶσαν τὴν Ἀνατολὴν ληισάμενος τὸν ἐν Χαλκῆδονι πορθμὸν κατέλαβε, προσδοκῶν καὶ τὴν ἐν πόλεσι μεγίστην ἐλεεῖν. Ταῦτα ἰδὼν Ἡράκλειος διὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου τὴν Περσίδι κατέλαβε, πλείονα ἐν αὐτῇ ἐργασάμενος ἢ ὧν ὁ Πέρσαι τῶν Ρωμαίων γῆν διερχόμενοι, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐνταῦθα καταλιπὼν μετὰ τοῦ Σεργίου Πατριάρχου καὶ Βώνου τοῦ θαυμάσιου. Χαγάνος δὲ ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος καὶ αὐτὸς μὲν τῶν ὁμόρων ἐθνῶν παραλαβῶν πλήθος διὰ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν προσέβαλεν ὥστε ἐξ ἀνατολῶν δὲ τοὺς Σκύθας, καὶ αὐτὴν πάντοθεν περιληφθεῖσαν εἶτα τὰ ἑαυτῶν ποιοῦντες ἐλεεῖν ἤλπιζαν πόλιν τῷ σταυρῷ καὶ τοῖς πάθεσι Χριστοῦ σεμνυνομένην καὶ τὴν Θεοτόκῳ ὑπ' αὐτοῦ δῶρον δεδομένην. Πᾶσαν οὖν ἐλέποιν καὶ τειχομαχίαν τὴν μὲν δρῶντες, τὴν δὲ μελετῶντες βαρβαρικώτεροι γενναίως ἦσαν ἀνθιστάμενοι. Βῶνος δὲ τούτους ἦν ὁ πρὸς μάχην διεγείρων καὶ πολὺς φόνος ἐξ ἐκάτερου μέρους ἐγένετο. Οὕτως οὖν τρεῖς καὶ τετράκις συμβαλόντες καὶ τὴν τῆς Θεοτόκου συμμαχία, ἀπρακτοὶ διαμείναντες εἰς θυμὸν διεγείρονται μέγιστον. Ὅθεν τοῦτο οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες διαγνόντες, πρεσβείας πρὸς Χαγάνον στέλλουσι μετὰ χρημάτων συχνῶν εἰρηνικὰ γενέσθαι σπονδᾶς ἐξαιτούμενοι· ὁ δὲ φιλάργυρος τὴν γνώμην καὶ τὸν τρόπον ὧν, τὰ μὲν χρήματα ἔλαβε, τοὺς δὲ πρέσβεις ἀπράκτους ἀπέστειλε, «αὔριον, φήσας, τὴν πόλιν ὑμῶν ὡς νοσσιᾶν τὴν χειρὶ μου καταλήψομαι καὶ πάντα μονοχίτωνας ἐξελεθεῖν ἕασως πλεῖον γὰρ τούτου οὐ φιλανθρωπεύσομαι πρὸς ὑμᾶς», πολλὰ πρότερον κατὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τῆς Αὐτὸν τεκούσης βλασφημίας. Ταῦτα οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες ἀκούσαντες καὶ ὅσον Ἱερατικόν, ὅσον τε λαϊκὸν καὶ συγκλητικὸν εἰς τοὺς θείους ναοὺς ἐλιτάνευσαν, τὰς χεῖρας εἰς οὐρανοὺς αἴροντες καὶ «Κύριε ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου»,

λέγοντες, «ἔπιθε ἐπὶ τῷ μιαιφῶ Χαγάνῳ καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ τολμωμένοις καὶ κατάβαλε αὐτό, ὁ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν, ὅπως μὴ εἴπη, ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν», καὶ οἱ μὲν ἠὔχοντο κλαίοντες, οἱ δὲ διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης ἐν μίᾳ ἔγνωσαν συρροῇ τὸν πόλεμον ὁ δὲ ὑπ' αὐτῶν βλασφημούμενος Κύριος, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Αὐτὸν τεκούσης, ἀνέμους σφοδροὺς καὶ στροβίλους τῇ θαλάσσει ἐκπέμψας καὶ πᾶσαν διαταράξας, αὐτάνδρα τὰ σκυθικὰ πλοῖα τῇ θαλάσσει παρέπεμψεν ἐνθεις δὲ καὶ τοῖς ἐν πόλει θάρσος, ὅσον τούτοις δέος κατὰ τῶν βλάσφημων ἐξέπεμψεν εἰς τοὺς βαρβάρους δὲ τοσοῦτον φόνον εἰργάσαντο, ὅσον οὐδὲ ἀριθμῆσαι τις δύναται. Ταῦτα οὐδὲ τοὺς Πέρσας ἔλαβεν οὕτωπραχθέντα, οἱ χεῖρα - ὡς λόγος - ἐπὶ στόματος θέντες ὑπέστρεψαν ἀπρακτοὶ ὁ δὲ Ἱεράρχης καὶ ἅπαν τῆς ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα σὺν δάκρυσιν ἐπινίκια ἦδον καὶ χαριστήρια. «Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ἰσχύϊ ἢ δεξιὰ σου χεῖρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθροὺς καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους· πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσαν ἡμᾶς καὶ τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ἡμυνάμεθα ταῦτα». Οὕτως ἡ παναγία καὶ ὑπεράμωμος Θεοτόκος, ἢ τῶν Χριστιανῶν ἀντίληψις, περὶ ἡμᾶς τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἀπεδείξατο καὶ τὴν μεγάλην καὶ παράδοξον σωτηρίαν ταύτην ἡμῖν ἔδωρήσατο. Διὰ ταῦτα τὴν παροῦσαν ἀνάμνησιν ἐτησίως πανηγυρίζομεν ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ, τῷ ὄντι ἐν Βλαχέρναις».

Ὁ Ἅγιος Βαρτάν, ὁ ἐξ Ἀρμενίας μάρτυρας

Ἐγκαίνια ναοῦ τῆς Θεοτόκου «ἐν Γοργιαναῖς»

Κατὰ τὸν Πατριακὸ Κώδικα 266.

Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ (+ 1110) ὁ Πολυπαθὴς (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν ὁ Νηστευτὴς (Ρῶσος, 14ος αἰ.)

Ἡ Ὁσία Κανδίδα ἢ Βυζαντία

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Γεροντογιάννης

Οἱ γονεῖς τοῦ ὁσίου, Ἐμμανουὴλ καὶ Ζαμπία, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ζοῦσαν στὶς Λίθινες, ὀνομαστὸ χωριὸ τῆς Σητείας Κρήτης. Ὁ Ὅσιος γεννήθηκε τὸ 1799 στὰ

έρειπωμένα κελλάκια τῆς Μονῆς Κάψα, ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ γονεῖς του, λόγω τουρκικῆς ἐπιδρομῆς. Ὁ Ἰωάννης Βιτσέντζος (ὅπως ἦταν τὸ κοσμικὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετο τοῦ ὀσίου) μέχρι νὰ μεγαλώσει βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες. Ζωηρὸς καὶ ἀτίθασος στὸν χαρακτήρα. Λόγω ἀπαγόρευσης τῆς λειτουργίας σχολείων, δὲν ἔμαθε γράμματα. Ἦταν ὅμως φιλομαθὴς καὶ ἔξυπνος. Σὲ νεαρὴ ἡλικία παντρεύτηκε τὴν χωριανὴ του Καλλιόπη τῆς οἰκογένειας Γερωντήδων καὶ ἀπέκτησε τέσσερα παιδιά. Τρεῖς κόρες καὶ ἓνα γιό. Ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ καὶ οἱ συχνοὶ διαπληκτισμοὶ μὲ τοὺς Τούρκους, τὸν ἀνάγκασαν νὰ μὲνει στὸ μετόχι πὺ εἶχε στὴν τοποθεσία «Κατσαρόλι», κοντὰ στὶς Λίθινες. Αὐτὴ ἡ ἀπομόνωση ἀγρίεψε περισσότερο τὸν ἤδη δύστροπο χαρακτήρα του. Ἐγινε εὐέξαπτος, σκληρὸς, ἐρειστικὸς καὶ ἀνελεήμων. Ἐνα ἀτύχημα ὅμως, μὲ τὸν θάνατο τῆς μικρῆς του κόρης Εἰρήνης, ἡμέρα Κυριακὴ, πὺ αὐτὸς εἶχε φύγει νὰ κάνει ἐμπόριο, ἄλλαξε ριζικὰ τὴν ζωὴ του. Καὶ κατόπιν σὰν μοναχὸς συμβούλευε: «Κι' ἂν θὲς ζωὴν παντοτεινὴ νὰ δῆς εἰς βασιλείαν Κυριακᾶς καὶ ἑορτᾶς πράσσε (= σύχναζε) στὴν Ἐκκλησίαν». Μετὰ ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, ἀφήνει τὴν οἰκογένειά του στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ Κάψα, τὴν ὁποία ἀνακαινίζει καὶ ἀφιερώνεται ὀλόψυχα στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια ζωὴ ἁγία, παρέδωσε ὀσιακὰ τὴν ψυχὴ του στὸν Θεὸ στὶς 8.00 τὸ πρωὶ τῆς 6ης Αὐγούστου 1874. Σύμφωνα μὲ παραδόσεις καὶ μαρτυρίες ντόπιων κατοίκων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, ἐπετέλεσε πολλὰ θαύματα πρὸ καὶ μετὰ τὸν θάνατό του. Εἶναι τοπικὸς ἅγιος καὶ ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν 7η Αὐγούστου. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του ἔγινε μὲ ἄδεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη τὴν 7η Μαΐου 1982 καὶ ἡ μνήμη τῆς γιορτάζεται τὴν Τρίτη πρὸς Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου. Ἀκολουθία τοῦ ὀσίου αὐτοῦ συνέγραψε ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, τὴν ὁποία, μαζὶ μὲ τὸν βίο τοῦ ὀσίου, ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Κάψα Σητείας Κρήτης, τὸ 1993.

Άγιολόγιον - Αύγουστος 8

- Ο Άγιος Αίμιλιανός ο Όμολογητής, επίσκοπος Κυζίκου
- Ο Άγιος Μύρων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Κρήτης
- Ο Όσιος Θεοδόσιος ηγούμενος Όρόβων
- Οί Άγιοι Έλευθέριος, Λεωνίδης και τὰ Άγια Νήπια
- Οί Άγιοι Δέκα Όσοι και άσκητές από την Αίγυπτο
- Οί Άγιοι Δύο Μάρτυρες από την Τύρο
- Ο Άγιος Στυράκιος
- Τη αυτή ημέρα ή ανάμνησις τών έγκαινίων τών Άγιων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου
- Έγκαίνια ναού της Θεοτόκου (έν Ιεροσολύμοις)
- Ο Άγιος Τριαντάφυλλος από τη Ζαγορά
- Ο Άγιος Αναστάσιος από τη Βουλγαρία
- Ο Όσιος Γρηγόριος ζωγράφος ό έν τῷ σπηλαίῳ (Ρώσος)

Ο Άγιος Αίμιλιανός ο Όμολογητής, επίσκοπος Κυζίκου

Ο Απόστολος Παῦλος θέλοντας νά τονίσει τήν μεγάλη σημασία τῆς όμολογίας τῆς πίστεως μας πρὸς τὸ Χριστό, εἶπε: « Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς όμολογίας». Ἀφοῦ, δηλαδή, ἔχουμε μεγάλο Ἀρχιερέα, πὸν ἔχει πλέον περάσει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ μπῆκε στὴν αἰώνια κατάπαυση, ὅπου μᾶς περιμένει, πὸν δὲν εἶναι ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατᾶμε καλὰ τὴν όμολογία τῆς πίστεως μας πρὸς Αὐτόν, τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἐνα τέτοιο παράδειγμα όμολογίας ἦταν καὶ ὁ Άγιος Αἰμιλιανός, πὸν ἔζησε μεταξὺ 8ου καὶ τοῦ 9ου αἰῶνα. Ο Αἰμιλιανός ἦταν επίσκοπος Κυζίκου μετὰ τὸ Νικόλαο, στὰ χρόνια 787-815. Ἀγωνίστηκε μὲ ὅλη τὴν δύναμη πὸν τοῦ παρεῖχε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν τιμητικὴ προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ε΄. Ἀθλητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, μιλοῦσε θερμότατα γι' αὐτὴν καὶ ἐνίσχυε τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπομένουν καρτερικὰ τοὺς ἀσεβεῖς διωγμούς. Ὑπέφερε πολλές κακοπάθειες καὶ θλίψεις καὶ πέθανε τελικὰ ἐξόριστος, σὰν γνήσιος Όμολογητῆς τῆς ὀρθῆς πίστεως.

Ο Άγιος Μύρων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Κρήτης

Ο Άγιος Μύρων γεννήθηκε κοντὰ στὴν Κνωσὸ τῆς Κρήτης. Εὐσεβῆς ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία, παντρεύτηκε καὶ ὑπῆρξε πρότυπο συζύγου καὶ πατέρα. Διέπρεψε σ' ὅλες τὶς ἀρετὲς καὶ ἀναδείχτηκε ἀπαράμιλλος στὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴν φιλανθρωπία. Μία νύκτα, ὅταν πῆγε νὰ δεῖ τοὺς ἀγρούς του, τὴν ἐποχὴ τοῦ θέρους, βρῆκε μέσα κλέφτες νὰ κλέβουν τὸ βίος του. Ο Άγιος Μύρων λυπήθηκε ὄχι γιατί ἔκλεβαν τὸ βίος του, ἀλλὰ γιατί δὲν ἤρθαν νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ δώσει ὁ ἴδιος ὅ,τι ἤθελαν νὰ κλέψουν. Καὶ ὄχι μόνο

δὲν κατήγγειλε τὴν ἀδικία, ἀλλὰ καὶ προστάτεψε κατόπιν τοὺς δρᾶστες. Ἐκεῖνοι συγκινημένοι μπροστὰ σὲ τόση ἀγαθότητα, ἔγιναν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς καλύτερους χριστιανούς. Ὁ Μύρων χάρηκε ὑπερβολικά, γι' αὐτὸ καὶ ἔλεγε: «Ἄν οἱ πλούσιοι ἦταν καλύτεροι, δηλαδὴ πιὸ φιλόανθρωποι, οἱ φτωχοὶ δὲν θὰ εἶχαν τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσουν στὴν κλοπὴ τὸ ψωμί τους. Γι' αὐτὸ ὅπου ἡ κλοπὴ ἀκμάζει, νὰ θεωρήσετε σὰ βέβαιο, ὅτι ἐκεῖ προηγήθηκε ἡ ὠμότητα καὶ ἡ πλεονεξία». Τὰ χρόνια ὅμως ἦταν σκληρὰ γιὰ τοὺς χριστιανούς. Συχνοὶ ἦταν οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τους. Ὁ Μύρων διακρίθηκε στὴν ἐμψύχωση τῶν πιστῶν, καὶ τὸ ἔτος 180 μ.Χ. ἔγινε ἐπίσκοπος Κρήτης. Τὴν ἐπισκοπὴν διοίκησε ὅπως καὶ τὴν οἰκογένειά του, δηλαδὴ μὲ εὐσέβεια καὶ στοργή. Πέθανε 100 χρόνων καὶ τὸν θρήνησε τόσο ἡ οἰκογένειά του, ὅσο καὶ τὸ ποίμνιό του, πὺ ἐπίσης ἦταν οἰκογένειά του.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ἡγούμενος Ὁρόβων

Ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του ἔμαθε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, πὺ σημαίνει γιὰ τὴν ἀγάπη ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον. Ὄταν πῆγε στὸ μοναστήρι ἐργάστηκε φιλότιμα γιὰ τὴν εὐσέβεια μέσα στὴ μοναχικὴ ἀδελφότητα, καθὼς ἐπίσης καὶ ὑπὲρ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς φιλαδελφείας. Καί, ὅταν ἔγινε ἡγούμενος, ἀνέδειξε τὸ μοναστήρι του κέντρο φιλανθρωπικῆς ὑπηρεσίας.

Οἱ Ἅγιοι Ἐλευθέριος, Λεωνίδης καὶ τὰ Ἅγια Νήπια

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. Ἡ σύναξή τους γίνεται στὴν Ἁγία Εἰρήνη στὶς Ἰουστινιαναίς.

Οἱ Ἅγιοι Δέκα Ὅσιοι καὶ ἀσκητὲς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Τύρο

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ θανατώθηκαν συρόμενοι κατὰ γῆς.

Ὁ Ἅγιος Στυράκιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Ὅρισμένα ἀγιολόγια μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ ἀγίου Στυρακίου, ἀναφέρουν καὶ αὐτὴ κάποιου μάρτυρα Ἐρμολάου).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐν τῷ περιτειχίῳ, τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἔνδον τοῦ σεπτοῦ οἴκου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Μαρναίου καὶ τοῦ Ὁσίου Κασσιανοῦ. Καὶ ἡ ἀνάμνησις, ὅτε ἐγένετο ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ἀπὸ ἕκτης ὥρας ἕως ἐνάτης, ὥστε καὶ τοὺς ἀστέρας φανῆναι, ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ἑξακισχιλιοστῶ τριακοσιοστῶ ἐνενηκοστῶ ἐνάτῳ, ἡλίου ἔχοντος κύκλους πεντεκαίδεκα, καὶ σελήνης κύκλους τοὺς αὐτοὺς, Ἰνδικτιῶνος ἐνάτης ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ σοφοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων βασιλέων.

Ἐγκαίνια ναοῦ τῆς Θεοτόκου (ἐν Ἱεροσολύμοις)

Σύμφωνα μὲ τὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Γ 74 (φ. 100β).

Ὁ Ἅγιος Τριαντάφυλλος ἀπὸ τὴν Ζαγορά

Ὁ ἔνδοξος νεομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ Τριαντάφυλλος ἦταν ἀπὸ τὴν Ζαγορὰ τῆς Μαγνησίας, πού βρισκόταν κοντὰ στὸ Βόλο. Γεννήθηκε τὸ 1663. Ἐργαζόταν σὰ ναύτης στὰ πλοῖα, καὶ ὅταν ἦταν 17 χρονῶν συνελήφθη γιὰ ἄγνωστη σὲ μᾶς αἰτία, ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πού τὸν ἐκβίαζαν νὰ γίνεи μωαμεθανός. Ὁ Τριαντάφυλλος ὅμως, τὸ εὐωδιαστὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς Ὁρθοδοξίας, προτίμησε μύριους θανάτους παρὰ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Βασανίστηκε ποικιλοτρόπως, ἀλλ' ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του φωνάζοντας: «Χριστιανὸς εἶμαι, δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Σωτῆρα μου Χριστό». Τελικὰ τὸν θανάτωσαν στὸν ἵππόδρομο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἀποκεφαλισμὸ στὶς 8 Αὐγούστου 1680. Ἦταν τότε 18 χρονῶν. Ἐτσι ἡ μακαρία ψυχὴ του ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν ἀθλοθέτη Χριστὸ τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς νίκης.

Ὁ Ἅγιος Αναστάσιος ἀπὸ τὴν Βουλγαρία

Πατριδα του ἡ πόλη Ροδοβίσι τῆς ἐπαρχίας Στρούμιτσα τῆς Βουλγαρίας. Εἴκοσι χρονῶν ἦλθε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ δούλευε σὰν ὑπάλληλος σὲ κάποιον ἐμπορικὸ κατάστημα. Κάποια μέρα, βοήθησε τὸ ἀφεντικὸ του γιὰ τὴν λαθραία ἑξαγωγή ἐνδυμάτων ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρο τῆς Θεσ/νίκης, γιὰ νὰ μὴ πληρώσει φόρους. Ὁ Αναστάσιος μάλιστα, φόρεσε καὶ μία τούρκικη στολὴ προκειμένου νὰ περάσει τὸ ἐμπόρευμα. Ἀλλ' ἐνῶ περνοῦσε τὴν πύλη, Τούρκοι φοροεισπράκτορες, τὸν ρώτησαν ἂν εἶχε ἀνάλογα ἔγγραφα γιὰ τὴν ἑξαγωγή τῶν ἐνδυμασιῶν. Αὐτὸς μὲ ἀφέλεια ἀπάντησε ὅτι ἦταν Τούρκος. Γιὰ νὰ τὸ

ἐπιβεβαιώσει αὐτό, οἱ Τοῦρκοι ὑπάλληλοί του ζήτησαν νὰ κάνει «σαλαβάτι» (ὁμολογία). Ὁ νέος στὸ ἄκουσμα τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ ἔμεινε ἄφωνος. Ἀμέσως τότε τὸν ἄρπαξαν οἱ Τοῦρκοι καὶ μὲ ἄγρια χτυπήματα τὸν ὀδήγησαν στὸν ἀγά. Ἐκεῖ ὁ Ἀναστάσιος, παρὰ τὶς κολακεῖες καὶ τὶς φοβέρες τοῦ ἀγά, ἔμεινε ἀκλόνητος στὴ χριστιανικὴ πίστη. Κατόπιν ὀδηγήθηκε στὸν κριτὴ καὶ ἔπειτα σ' ἄλλον ἄρχοντα, ὅπου φυλακίστηκε καὶ βασανίστηκε ἀνελέητα. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλι ὁμολογοῦσε τὸν Χριστὸ τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο. Στὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀγχόνη, ὁ Ἀναστάσιος ὑπέκυψε στὰ τραύματά του καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό, ἔξω ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴ κοντὰ στὴν «καινούρια πόρτα», στὶς 8 Αὐγούστου 1794.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ζωγράφος ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ (Ρῶσος)

Άγιολόγιον - Αύγουστος 9

- Ο Άγιος Ματθίας ο Απόστολος
 - Οί Άγιοι 10 Μάρτυρες, Ιουλιανός, Μαρκιανός, Ιωάννης, Ιάκωβος, Αλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος και Μαρία ή Πατρικία, που μαρτύρησαν στη Χάλκη
 - Ο Άγιος Αντωνῖνος (στὰ Μηναῖα γράφεται Αντώνιος) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια
 - Ο Ὅσιος Ψόης
 - Εὔρεσις τῆς Ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ στὰ Καμουλιανά
 - Ἀνάμνηση Ἐγκαινίων Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ζωῆς καὶ Ἐσπέρου ἐν τῷ Δευτέρῳ
 - Ο Άγιος Κωνσταντῖνος ὁ Α' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Ο Άγιος Oswald (Άγγλος)
 - Ο Ὅσιος Γερμανός ὁ ἐν Ἀλάσκα
-

Ὁ Άγιος Ματθίας ὁ Απόστολος

Πῶς ὁ Ματθίας κατατάχθηκε στὸ χορὸ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Μετὰ τὴν προδοσίᾳ καὶ τὸν ἀπαγχονισμό τοῦ Ἰούδα καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, οἱ ἔντεκα μαθητὲς μὲ τὴν Παναγία βρισκόνταν στὸ ὑπερῶν. Τότε ὁ Πέτρος πρότεινε νὰ ἐκλεγεῖ ἄλλος ἀντὶ τοῦ Ἰούδα, ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἀκολουθοῦσαν ὑπηρετώντας τὸ Χριστό. Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ καὶ τέθηκαν δυὸ ὑποψήφιοι: ὁ Ἰωσήφ ὁ καλούμενος Βαρσαββᾶς καὶ ὁ Ματθίας. Τότε ἔβαλαν κλῆρον, καὶ δίνοντας σὲ ὅλους ἐμᾶς παράδειγμα ἐναπόθεσις κάθε ἐκλογῆς μας στὸ Θεό, προσευχήθηκαν ὅλοι μαζί ὡς ἐξῆς: «Σὺ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξαν ὄν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δυὸ ἕνα, λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς». Δηλαδή: Σὺ Κύριε, ποὺ γνωρίζεις τὶς καρδιὰς ὅλων, φανέρωσε καθαρὰ ἐκεῖνον ποὺ ἐξέλεξες, ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ, γιὰ νὰ ἐπωμισθεῖ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀποστολικῆς διακονίας. Στὴ συνέχεια ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸ Ματθία. Καὶ ἔτσι προστέθηκε στοὺς ἔντεκα Ἀποστόλους. Ἀπὸ τὴν μετέπειτα ζωὴ τοῦ Ματθία, γνωρίζουμε ὅτι κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον στὴν Αἰθιοπία, ὅπου καὶ τελείωσε τὴν ζωὴ του μαρτυρικᾶ.

Οἱ Άγιοι 10 Μάρτυρες, Ιουλιανός, Μαρκιανός, Ιωάννης, Ιάκωβος, Αλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος καὶ Μαρία ἢ Πατρικία, ποὺ μαρτύρησαν στὴ Χάλκη

Τὸ μαρτύριον τῶν Ἁγίων αὐτῶν, ἀναφέρεται στὰ χρόνια τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορα Λέοντα τοῦ Γ'. Ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶναι γνωστό, μὲ διάταγμά του τὸ 728 ἐμπόδισε ὀλοσχερῶς τὴν ἀνάρτησις ἁγίων εἰκόνων, ὅχι μόνον στὶς ἐκκλησίαις ἀλλὰ σ' ὅποιοδήποτε ἄλλο μέρος. Στὸ διάταγμα αὐτὸ ἀντιστάθηκε ὁ Πατριάρχης Γερμανός, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς συγκάλεσε συνέδριον καὶ καταδίκασε τὴν στάσις τοῦ Πατριάρχου. Τότε αὐτὸς παραιτήθηκε καὶ δυστυχῶς τὴν θέσις του δέχθηκε νὰ πάρει ὁ σύγκελλος καὶ μαθητὴς

του Αναστάσιος. Ὁ ὁποῖος ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐκτελεῖ τὸ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα. Τότε κάποιος ἀξιωματικός, πολὺ προκλητικὰ πῆγε σὲ μία οἰκοδομὴ ποὺ ἀποτελοῦσε κατὰ κάποιον τρόπο τὰ προπύλαια τῶν ἀνακτόρων, καὶ ὀνομαζόταν Χάλκη Πύλη διότι ἡ στέγη της ἦταν χάλκινη, καὶ μὲ ἓνα τσεκουῖρι ἄρχισε νὰ ξηλώνει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἦταν πάνω σ' αὐτή. Ἐξοργισμένος ὁ ὀρθόδοξος λαὸς μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἔριξε τὸν ἀσεβῆ ἀξιωματικὸ ἀπὸ τὴν σκάλα, πάνω στὴν ὁποία ἦταν, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὸς νὰ σκοτωθεῖ. Τότε ὁ βασιλιάς ἔστειλε τὴν φρουρά του καὶ σκότωσε πολλοὺς ἀπὸ τὸ ἔντονα διαμαρτυρόμενο πλῆθος. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ οἱ δέκα συγκεκριμένοι Μάρτυρες. Τὰ δὲ ὀνόματά τους ἦταν τὰ ἑξῆς: Ιουλιανός, Μαρκιανός, Ἰωάννης, Ἰάκωβος, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος καὶ Μαρία ἡ Πατρικία.

Ὁ Ἅγιος Ἀντωνῖνος (στὰ Μηναιῖα γράφεται Ἀντώνιος) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια

Πατρίδα του ἡ Ἀλεξάνδρεια, ὅπου μὲ ζῆλο κήρυττε δημόσια τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ βασανίστηκε σκληρὰ. Στὴν ἀρχὴ τὸν κρέμασαν καὶ ξέσχισαν τὶς σάρκες του. Κατόπιν τὸν ἔριξαν μέσα σὲ ἀναμμένο καμίνι, ὅπου παρέδωσε τὴν ἀγία ψυχὴ του στὸν Θεό. Τὸ ἅγιο λείψανό του βρέθηκε μέσα στὸ καμίνι ἀπείραχτο, χωρὶς ἡ φωτιὰ νὰ βλάψει οὔτε μία τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ Ὅσιος Ψῆς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ προσευχόμενος.

Εὔρεσις τῆς Ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ στὰ Καμουλιανά

Ἡ ψευδεπίγραφη αὐτὴ διήγηση γιὰ τὴν εὔρεση τῆς ἀχειροποίητης εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν εἰδωλολάτρισσα Ἀκυλίνα καὶ μετέπειτα χριστιανὴ (σύμφωνα μὲ τὴν διήγηση), μέσα σὲ κιβώτιο, ἀποδόθηκε στὸν Γρηγόριο Νύσσης, ἀπὸ κάποιον μεταγενέστερο, προκειμένου νὰ δώσει κῦρος σ' αὐτή.

Ἀνάμνηση Ἐγκαινίων Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ζωῆς καὶ Ἐσπέρου ἐν τῷ Δευτέρῳ

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Α' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Βλέπε βιογραφία του τὴν 29ῃ Ἰουλίου.

Ὁ Ἅγιος Oswald (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ὅσιος Γερμανὸς ὁ ἐν Ἀλάσκα

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἅγιοι τῆς Ἀλάσκας», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, ἐκδ. Ἑπτάλοφος», Ἀθῆναι.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 10

- Οί Άγιοι Λαυρέντιος Αρχιδιάκονος, Εύστος Πάπας Ρώμης και Ίππόλυτος
- Ο Άγιος Ήρων ό φιλόσοφος
- Οί Άγιοι έξι Μάρτυρες οί έν Βιζύη (κατ' άλλους Λιβύη)
- Η Αγία Αγαθονίκη Παρθενομάρτυς ή έν Καρχηδόνη
- Ο Άγιος Λαυρέντιος τής Καλούγας (Ρώσος)

Οί Άγιοι Λαυρέντιος Αρχιδιάκονος, Εύστος Πάπας Ρώμης και Ίππόλυτος

Οί Άγιοι αυτοί μαρτύρησαν τὸ 253 μετὰ Χριστόν. Ο αρχιδιάκονος Λαυρέντιος ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κληρικοὺς τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ τὴν διαχείριση τῆς περιουσίας τῆς. Ὄταν ἐγίνε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ πάπας Ρώμης Εὐστος ἢ Σίξτος ὁ Β' πρῶτος πρόσφερε θυσία τὸν ἑαυτό του, ὁμολογώντας τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκε. Κατόπιν συνέλαβαν καὶ τὸ Λαυρέντιο. Ἐπειδὴ ἦταν διαχειριστὴς τῆς Ἐκκλησίας, τὸν διέταξαν νὰ παραδώσει τοὺς θησαυροὺς τῆς. Ὁ Λαυρέντιος δέχθηκε, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψε μὲ μία μεγάλη φάλαγγα ἀμαξῶν, γεμάτες φτωχοὺς, ὀρφανὰ καὶ ἀναπήρους. Καὶ ἀπάντησε στὸν ἡγεμόνα ὅτι σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς πάσχοντες εἶναι ἀποταμιευμένοι οἱ θησαυροὶ τῆς Ἐκκλησίας, «ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν». Δηλαδή, ὅπου οὔτε σκόρος, οὔτε σαπίλα καὶ σκουριά ἀφανίζουν αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅπου οὔτε κλέφτες μποροῦν νὰ τρυπήσουν τοὺς τοίχους αὐτῶν τῶν θησαυροφυλακίων, γιὰ νὰ κλέψουν τὸ πολύτιμο περιεχόμενό τους. Ἐξαγριωμένοι τότε οἱ εἰδωολάτρεις, ἔψησαν τὸ Λαυρέντιο ζωντανό, πάνω σὲ σιδερένια σχάρα. Τὸ λείψανό του παρέλαβε κάποιος εὐσεβῆς χριστιανός, ὁ Ίππόλυτος. Ὄταν, ὁμως, τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἡγεμόνας, διέταξε καὶ τὸν ἔσυραν ἄγρια ἄλογα μέσα σὲ ἀγκάθια, καὶ ἔτσι μαρτυρικὰ τελείωσε τὴ ζωὴ του καὶ ὁ Ίππόλυτος.

Ο Άγιος Ήρων ό φιλόσοφος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ἐδῶ ὀρισμένα Ἀγιολόγια, ἀναφέρουν καὶ τὴν μνήμη κάποιου μάρτυρος Ἡραΐδου).

Οί Άγιοι έξι Μάρτυρες οί έν Βιζύη (κατ' άλλους Λιβύη)

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ ἄλλων συνέτριψαν τὰ ὀστὰ καὶ ἄλλων ξέσχισαν τὶς σάρκες.

Ἡ Ἁγία Ἀγαθονίκη Παρθενομάρτυς ἡ ἐν Καρχηδόνι

Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος τῆς Καλούγας (Ρώσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Ἀγιολόγιον - Αὐγουστος 11

- Ὁ Ἅγιος Εὐπλος ὁ Διάκονος, ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης
- Διήγηση γιὰ τὴν Ἀχειροποίητο Εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
- Οἱ Ἅγιοι Νεόφυτος, Ζήνων, Γάιος, Μᾶρκος, Μακάριος καὶ Γαϊανὸς
- Ὁ Ὅσιος Πασσαρίων
- Ὁ Ἅγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ἀνάμνηση θαύματος Ἁγίου Σπυρίδωνος
- Οἱ Ἅγιοι Ἀναστάσιος ὁ Πανερᾶς καὶ Δημήτριος ὁ Μπεγιάζης
- Οἱ Ἅγιοι Βασίλειος καὶ Θεόδωρος οἱ Ὁσιομάρτυρες ἐν τῷ Σπηλαίῳ (Ρώσοι)

Ὁ Ἅγιος Εὐπλος ὁ Διάκονος, ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ., ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Διοκλητιανός. Γεννήθηκε στὴν Κατάνη τῆς Σικελίας, ὅπου ἦταν καὶ διάκονος τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Θερμὸς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Εὐπλος, προσπαθοῦσε νὰ στερεώσῃ τὴν πίστη τῶν διωκόμενων χριστιανῶν καὶ τοὺς προέτρεπε νὰ προτιμοῦν τὰ πιὸ φρικτὰ μαρτύρια παρὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Διότι «εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν εἰ ἀρνούμεθα κακεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς». Ἐάν, δηλαδή, δείχνουμε ὑπομονή, τότε καὶ θὰ βασιλεύσουμε μαζί μ' αὐτὸν (τὸ Χριστό). Ἐάν, ὅμως, Τὸν ἀρνούμαστε, καὶ Ἐκεῖνος θὰ μᾶς ἀρνηθεῖ. Οἱ εἰδωλολάτρες, βλέποντας αὐτὴ τὴν δραστηριότητα τοῦ Εὐπλου, τὸν κατήγγειλαν στὸν Ἐπαρχο Καλβισιανό. Αὐτὸς προσπάθησε μὲ συζήτηση νὰ πείσει τὸν Εὐπλο ὅτι ἦταν μωρία νὰ πιστεύει στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ ἔπρεπε τὸ συντομότερο νὰ Τὸν ἀρνηθεῖ. Ὁ Εὐπλος ἀκαταμάχητος συζητητής, διέλυσε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐπάρχου. Ὁ Καλβισιανός, ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν τὰ ἔβγαζε πέρα μὲ τὸν Εὐπλο, διέταξε καὶ τοῦ ἔσχισαν τὶς σάρκες μὲ σιδερένια νύχια. Κατόπιν τοῦ ἔσπασαν τὶς κνήμες μὲ σφυριά καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἐνῶ ὁ Εὐπλος ἔξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀρνεῖται τὸ Χριστό, μέχρι καὶ τὴν τελευταία του πνοή.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης

Διήγηση γιὰ τὴν Ἀχειροποίητο Εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ

Πρόκειται γιὰ παρόμοια διήγηση μὲ αὐτὴ τῆς 9ης Αὐγούστου. Πάντα βέβαια σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση. Ἀναφέρονται λεπτομερῶς καὶ οἱ δυὸ διηγήσεις στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου.

Οἱ Ἅγιοι Νεόφυτος, Ζήνων, Γάιος, Μᾶρκος, Μακάριος καὶ Γαϊανὸς

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. «Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ ἐξαέρω οἴκῳ τῶν Ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐν τῆς Δαρείου».

Ὁ Ὅσιος Πασσαρίων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται γιὰ τὸν Πατριάρχη Νήφωνα τὸν Β', ποὺ πατριάρχευσε τρεῖς φορές: α) 1486-1489 β) 1497-1498 καὶ γ) 1502. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τοὺς Μανουὴλ καὶ Μαρία. Τὸ κοσμικὸ τοῦ ὄνομα ἦταν Νικόλαος. Προσκολλήθηκε σὲ κάποιον μοναχὸ Ἀντώνιο καὶ ἔγινε μοναχὸς στὴν Ἐπίδαυρο μὲ τὸ ὄνομα Νήφων. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γέροντά του, πῆγε στὸ κάστρο τῆς Νάρδας, ὅπου γνώρισε τὸν ἐνάρετο Ἀγιορείτη Ζαχαρία, μὲ τὸν ὁποῖο ἐγκαταστάθηκε στὴ Μονὴ τῆς Θεοτόκου στὴν Ἀχρίδα. Ὅταν ὁ Ζαχαρίας ἐκλέχτηκε ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν, ὁ Νήφων ἀναχώρησε στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος καὶ ἱερέας στὴ Μονὴ Διονυσίου. Ἀπὸ τὴν Μονὴ αὐτὴ κλήθηκε νὰ γίνῃ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Συμεῶν, ἀνέλαβε τὸν οἰκουμενικὸ θρόνο. Απομακρύνθηκε δυὸ φορές ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ κατέφυγε στὴ Βλαχία καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ Ἅγιον Ὅρος στὴ Μονὴ Διονυσίου. Τὴν τρίτη φορὰ ποὺ κλήθηκε στὸν Οἰκουμενικὸ θρόνο δὲν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ πέθανε στὴ Μονή, ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ἀσκητικὴ.

Ἀνάμνηση θαύματος Ἁγίου Σπυρίδωνος

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκδίωξη τῶν Ἀγαρηνῶν μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα, ὅταν αὐτοὶ ἀπειλοῦσαν μὲ ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τὴν Κέρκυρα τὸ 1716.

Οἱ Ἅγιοι Ἀναστάσιος ὁ Πανερᾶς καὶ Δημήτριος ὁ Μπεγιάζης

Οἱ καλλίνικοι αὐτοὶ Ἅγιοι Νεομάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ὁ μὲν Ἀναστάσιος, ἡλικίας 20 χρονῶν, καταγόταν ἀπὸ τοὺς Ἀσωμάτους, ὁ δὲ Δημήτριος, 18 χρονῶν, ἀπὸ τὴν Ἀγιάσο τοῦ νησιοῦ Λέσβου. Μαρτύρησαν καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὴν Ἁγία Πίστη τοῦ Χριστοῦ στὸν Κασαμπὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὸ ἔτος 1816 ἢ 1819. Οἱ νεομάρτυρες αὐτοί, ἔκαναν στὸν Κασαμπὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλαθοποιοῦ, πιθανῶς μάλιστα νὰ ἦταν καὶ συγγενεῖς.

Ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός τους, κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Χριστιανούς, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν Τούρκικο ζυγὸ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ Τοῦρκοι τοὺς συνέλαβαν, τοὺς φυλάκισαν καὶ τοὺς βασάνισαν φρικτά. Ἐπειδὴ ὅμως συνέχιζαν νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ κηρύττουν τὴν πίστη τους, τοὺς ἀπαγχόνισαν κάτω ἀπὸ ἕνα πλάτανο. Στὸ ὄνομα καὶ τῶν δυὸ Ἁγίων, ἀνεγέρθηκε στὴν Ἀγιάσο μεγαλοπρεπὴς ναός, ὅπου καὶ γιορτάζεται ἡ μνήμη τους 11 Αὐγούστου.

Οἱ Ἅγιοι Βασίλειος καὶ Θεόδωρος οἱ Ὁσιομάρτυρες ἐν τῷ Σπηλαίῳ (Ρῶσοι)

Αγιολόγιον - Αύγουστος 12

- Οί Άγιοι Φώτιος και Ανίκητος
- Ό Όσιος Παλάμων
- Οί Άγιοι 12 Στρατιῶται Μάρτυρες από την Κρήτη
- Ό Όσιος Κάστωρ
- Οί Άγιοι Πάμφιλος και Καπίτων
- Οί Όσιοι Σέργιος και Στέφανος

Οί Άγιοι Φώτιος και Ανίκητος

Ό Φώτιος ἦταν ἀνεψιός τοῦ Ἀνίκητου. Κατάγονταν καί οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν Νικομήδεια. Όταν ὁ Διοκλητιανὸς θέλησε νὰ κινήσει διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, μίλησε μπροστὰ στὴ Σύγκλητο μὲ τοὺς πιὸ ὑβριστικούς λόγους ἐναντίον τους. Ἐκεῖ ἦταν παρὼν καὶ ὁ Ἀνίκητος, πού ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ βασιλιᾶ, ὄχι μόνο δὲν φοβήθηκε, ἀλλὰ σηκώθηκε μὲ θάρρος, δήλωσε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ εἶπε στὸ Διοκλητιανό: «Πλανᾶσαι, βασιλιά, ἂν νομίζεις ὅτι μὲ τὰ μέτρα κατὰ τῶν Χριστιανῶν θὰ πετύχεις τοὺς ἀσεβεῖς σκοπούς σου. Μάθε ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἀποτελοῦν σήμερα τὴν υγιέστερη μερίδα τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Καὶ θὰ ἦταν ἀνόητοι καὶ ἀναίσθητοι ἂν πίστευαν στὰ εἰδωλα. Γι' αὐτὸ ὅποια μέτρα καὶ ἂν πάρεις ἐναντίον τους, στὸ τέλος ζημιωμένος θὰ εἶσαι ἐσὺ, ἐνῶ αὐτοὶ ἐνδοξοὶ μάρτυρες». Ὁ Διοκλητιανός, προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν παρατήρηση τοῦ Ἀνίκητου, διέταξε καὶ τὸν ἔριξαν τροφὴ σὲ ἓνα τρομερὸ λιοντάρι. Ἀλλὰ τὸ λιοντάρι σταμάτησε τὴν ἄγρια ὀρμὴ του καὶ ἡμέρεψε σὰν πρόβατο. Τότε ἐγίνε μεγάλος σεισμὸς καὶ συνετρίβησαν πολλὰ εἰδωλολατρικὰ ἀγάλματα. Κατόπιν τὸν ἔβαλαν σὲ τροχὸ μὲ ἀναμμένη φωτιὰ ἀπὸ κάτω. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος, ὁ τροχὸς σταμάτησε καὶ ἡ φωτιὰ ἔσβησε. Τότε ἔτρεξε καὶ τὸν ἀγκάλιασε ὁ ἀνεψιὸς του Φώτιος. Μόλις εἶδαν αὐτὸ οἱ εἰδωλολάτρες, ἔδεσαν καὶ τοὺς δυὸ μέσα στὸ λεγόμενο λουτρὸ τοῦ Ἀντωνίου. Καὶ ἀφοῦ ὑπερθέρμαναν τὸ νερό, παρέδωσαν καὶ οἱ δυὸ ἐνδοξα τὸ πνεῦμα τους.

Ό Όσιος Παλάμων

Ἦταν γέροντας καὶ σοφὸς διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Παχωμίου (15 Μάιου). Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οί Άγιοι 12 Στρατιῶται Μάρτυρες από την Κρήτη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Κάστωρ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Πάμφιλος καὶ Καπίτων

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ὅσιοι Σέργιος καὶ Στέφανος

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 13

- Ἡ Ἀνακομιδὴ καὶ μετάρθεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ
- Ἡ Ἁγία Εὐδοκία ἡ βασίλισσα
- Ὁ Ὁσιος Σέριδος ἡγούμενος τῆς Μονῆς στὴ Γάζα
- Οἱ Ὁσιοὶ Δωρόθεος καὶ Δοσίθεος ὁ ὑποτακτικὸς του
- Μνήμη τῆς ἀοιδίμου καὶ παμμακαρίστου βασιλίσης καὶ κτητορίσης τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Σωτῆρος Χριστοῦ Εἰρήνης τῆς μετονομασθείσης Ξένης μοναχῆς
- Ὁ Ἅγιος Κορωνᾶτος
- Ἀπόδοσις ἑορτῆς τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος τῆς Μόσχας (Ἀνακομιδὴ λειψάνων)

Ἡ Ἀνακομιδὴ καὶ μετάρθεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 21ῃ Ἰανουαρίου.

Ἡ Ἁγία Εὐδοκία ἡ βασίλισσα

Ἦταν κόρη τοῦ ἀθηναίου φιλοσόφου Λεοντίου καὶ γεννήθηκε τὸ 401 μ.Χ. Σπούδασε κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὴν γραμματικὴν, τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ὃταν πέθανε ὁ Λεόντιος, ἄφησε ὅλην τὴν περιουσίαν του στοὺς γιούς του, καὶ σ' αὐτὴν ἄφησε μόνο 100 χρυσὰ νομίσματα. Ὃταν, λοιπόν, ἦλθε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν γὰρ νὰ διεκδικήσῃ τὰ κληρονομικὰ της δικαιώματα, παντρεύτηκε τὸν Θεοδοσίον τὸν Β', μέσῳ τῆς ἀδελφῆς του Πουλχερίας, πὺν εἶχε κατενθουσιαστῆ ἀπὸ τὰ σπάνια χαρίσματα τῆς ἀθηναίας κόρης. Ἔτσι βαπτίστηκε χριστιανὴ καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Εὐδοκία, ἀπὸ Ἀθηναΐδα πὺν τὴν ἔλεγον πρῶτα. Ἡ Εὐδοκία ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς γυναῖκα σεμνή, δὲν ἀνακατεύθηκε καθόλου μὲ τίς βασιλικὰς ὑποθέσεις. Τὴν εἴλκυσε περισσότερο ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἐπεδίωξε νὰ ἐπισκεφθῆι τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ὃταν ὁ σκοπὸς τῆς πραγματοποιήθηκε, αἰσθάνθηκε τὴν ψυχὴν τῆς νὰ φτερουγίζῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιστροφή της, ὅμως, εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἐπεφύλασσε ἐκπλήξεις. Οἱ σχέσεις της μὲ τὸν Θεοδοσίον ψυχράνθηκαν, λόγω συκοφαντιῶν. Γι' αὐτὸ, μὲ τὴν ἄδειάν του ἐπέστρεψε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἴδρυσεν πολλὰ μοναστήρια. Καὶ μὲ προσευχὴν, μελέτην καὶ «ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι», τελείωσε τὴν ζωὴν τῆς.

Ὁ Ὁσιος Σέριδος ἡγούμενος τῆς Μονῆς στὴ Γάζα

Ὁ μέγας αὐτὸς ἀσκητὴς, ὑπῆρξε ἡγούμενος τοῦ μεγάλου κοινοβίου, πὺν βρισκόταν

κοντά στη Γάζα, όπου έλαμψαν με την πνευματική τους άσκηση ο Βαρσανούφιος με τον μαθητή του Ιωάννη, καθώς και ο μέγας άββας Δωρόθεος. Ο Όσιος Σέριδος απέβίωσε ειρηνικά.

Οί Όσιοι Δωρόθεος και Δοσίθεος ο ύποτακτικός του

Ο Όσιος Δωρόθεος ήταν άσκητής στην κοινοβιακή Μονή του άββα Σέριδου, κοντά στη Γάζα. Μετά το θάνατο του άββα Ιωάννη του προφήτη, έφυγε από εκεί και ίδρυσε δική του Μονή, όπου έζησε άσκητικά και απέβίωσε ειρηνικά. Ο δέ Όσιος Δοσίθεος ήταν ύποτακτικός του άββα Δωροθέου. Αναδείχθηκε και αυτός στην άσκητική πάλη και άφου έζησε κατά το παράδειγμα του γέροντά του, απέβίωσε ειρηνικά.

Μνήμη τής αοιδίμου και παμμακαρίστου βασιλίσης και κτητορίσης τής σεβασμίας Μονής του Παντοκράτορος Σωτήρος Χριστού Ειρήνης τής μετονομασθείσης Ξένης μοναχής

Έζησε τον 12ο αιώνα μ.Χ. και ήταν κόρη ώραία και ένάρετη. Αυτό το παρατήρησε ο βασιλιάς Αλέξιος ο Κομνηνός και την πάντρεψε με το γιό του Ιωάννη, τον έπονομαζόμενο Καλοϊωάννη λόγω των πολλών του άρετών. Η ένάρετη λοιπόν βασίλισσα Ειρήνη, ξόδευε με άπλοχεριά σε φιλανθρωπικά έργα, μόνη μάλιστα πήγαινε σε φτωχικές καλύβες, για να δώσει όχι μόνο χρήματα, αλλά και άνώτερη ένίσχυση και παρηγοριά τής έλπίδας στο Χριστό. Επίσης έκτισε γηροκομεία και ξενώνες, και άφησε σ' αυτά μεγάλα χρηματικά ποσά για την άσφαλή και άνετη συντήρησή τους. Στη συνέχεια όμως, ή Ειρήνη δοκίμασε μεγάλες θλίψεις. Ο άντρας της σε μία έκστρατεία του στη Συρία το 1143, πέθανε. Αργότερα το ίδιο συνέβη και με τα δυο από τα τέσσερα παιδιά της. Τότε ή Ειρήνη θέλησε να βρει άνακούφιση στις θλίψεις της μέσα στη μοναχική ζωή. Άφου λοιπόν πήρε και την συγκατάθεση του βασιλιά γιου της Μανουήλ, άποσύρθηκε στη μονή Παντοκράτορος, όπου και έγινε μοναχή, μετονομασθείσα Ξένη. Έκει την βρήκε ο θάνατος και την κήδευσαν με μεγάλη άπλότητα, όπως ή ίδια το επιθυμούσε. Διότι λίγο πριν πεθάνει έλεγε, ότι ή βασίλισσα Ειρήνη είχε πεθάνει προ πολλού, και δεν έμενε πλέον παρά μόνο ή μοναχή Ξένη.

Ο Άγιος Κορωνάτος

Μαρτύρησε δια ξίφους.

Απόδοσις έορτής τής θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος τῆς Μόσχας (Ἀνακομιδῆ λειψάνων)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 14

- Ὁ Προφήτης Μιχαίας
- Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀπαμείας
- Ανακομιδὴ Τιμίου Σταυροῦ στὸ Παλάτι
- Ὁ Ἅγιος Οὐρσίκιος
- Ὁ Ἅγιος Λούκιος ὁ στρατιώτης
- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος, ὁ χρυσοχόος
- Ἡ Ανακομιδὴ τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου ἡγουμένου τοῦ Σπηλαίου (Ρῶσος)
- Προεόρτια (παραμονή) τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Ὁ Προφήτης Μιχαίας

Ὁ προφήτης Μιχαίας ἔζησε στὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 748-696 πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἰωαθάμ, Ἀχαζ καὶ Ἐζεκίου. Ἀνήκε στὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ γεννήθηκε στὴ Μορασθῆ, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάσθηκε καὶ Μορασθίτης. Ὁ Μιχαίας, σχεδὸν σύγχρονος μὲ τὸν προφήτη Ἡσαΐα, εἶναι ἔκτος ἀπὸ τοὺς μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Ἡ προφητεία του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ κεφάλαια. Στὰ πρῶτα τρία, προαναγγέλλει τὴν καταστροφὴ τῆς Σαμάρειας. Στὰ ἐπόμενα δυὸ μιλάει γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία καὶ στὰ δυὸ τελευταῖα ἐλέγχει τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, πού γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ ζῆτα νὰ κάνει διάφορες θυσίες στὸ Θεό, ἐνῶ ὁ Μιχαίας τοῦ ὑπενθυμίζει τὸ πραγματικὸ καθῆκον πού ἔχει στὸ Θεό, μὲ τὴν ἐξῆς ἐρώτηση: «Τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρῖμα καὶ ἀγαπᾶν ἔλεον καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου Θεοῦ σου;». Δηλαδή, τί ζητάει ἀπὸ σένα ὁ Θεός, παρὰ μόνο νὰ εἶσαι δίκαιος, εὐσπλαγχνικὸς καὶ πρόθυμος νὰ πορεύεσαι σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Μία διαχρονικὴ ὑπενθύμιση, πού ἀνταποκρίνεται φυσικὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Γενικά, τὸ βιβλίο τοῦ Μιχαία, πού γράφηκε στὴν ἑβραϊκὴ, διακρίνεται γιὰ τὴν γλαφυρότητα καὶ τὴν σαφήνεια τῶν φράσεων του. Νὰ ἀναφέρουμε ἐπίσης, ὅτι ὁ Μιχαίας, λόγω τοῦ ὅτι ἦταν σφοδρὸς ἐλεγκτὴς τῶν παρανομιῶν τοῦ Ἀχαάβ, βασιλιᾶ τοῦ Ἰούδα, καταδιώκετο ἀπ' αὐτὸν καὶ σωζόταν φεύγοντας στὰ ὄρη. Ἄλλ' ὅταν βασίλευσε ὁ γιὸς τοῦ Ἀχαάβ Ἰωράμ, συνελήφθη ἀπ' αὐτόν, μὴ ἀνεχόμενος τοὺς ἐλέγχους του, κρεμάστηκε καὶ ἔτσι θανατώθηκε. Τὸ δὲ σῶμα του περισυνέλεξαν οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸ ἔθαψαν στὴ Μορασθῆ, κοντὰ στὸ πολυανδρῖο Ἐνακείμ.

Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀπαμείας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου (379 μ.Χ.). Ἀνεπτυγμένος, εὐσεβὴς, δίκαιος, καὶ μὲ μεγάλη διοικητικὴ ἰκανότητα ὁ Μάρκελλος, στὴν ἀρχὴ διακρίθηκε στὴν πολιτικὴ, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ εἶχε λαμπρὸ μέλλον. Ἀλλ' αὐτὸς προτίμησε νὰ ἀφιερῶσει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Τέτοιος

ταλαντούχος κληρικός, επόμενο ήταν ότι θα καταλάμβανε αρχιερατικό θρόνο. Έγινε λοιπόν ο Μάρκελλος επίσκοπος της Απαμείας, που βρίσκεται στη Συρία. Και διακρίθηκε όχι μόνο για την καθαρότητα της ζωής του και την διδακτικότητα, αλλά και για τα αρχηγικά και διοικητικά του χαρίσματα. Γνωρίζοντας να εμπνέει και να διεγείρει το ευσεβές φρόνημα, μόρφωσε πιστούς ενθερμούς και ανδρείους, έτοιμους να χύσουν και το αίμα τους για το Χριστό και την Εκκλησία. Μπόρεσε ακόμα, να έλκύσει στην αλήθεια του Ευαγγελίου πολλούς έθνικούς. Όμως οι επιτυχίες του αυτές, προκάλεσαν έναντιον του την μανία των ειδωλολατρών. Και κάποια μέρα, τον συνέλαβαν και τον έριξαν στη φωτιά. Έτσι ο Μάρκελλος, αφού στη ζωή του πολιτεύτηκε σαν άγιος, αξιώθηκε από τον Θεό να πεθάνει και σαν μάρτυρας. (Κατά τον Delehaye, αναφέρεται σαν επίσκοπος Απαμείας της Συρίας μετά των 70 μαθητών αυτού).

Ανακομιδή Τιμίου Σταυρού στο Παλάτι

Κατά την ημέρα αυτή απετίθετο και πάλι ο Τίμιος Σταυρός στα ανάκτορα, ο οποίος ήταν έκτεθειμένος από του τέλους Ιουλίου η τις αρχές Αυγούστου προκειμένου να τον προσκυνήσουν οι πιστοί.

Ο Άγιος Ούρσικιος

Υπήρξε στα χρόνια του βασιλιά Μαξιμιανού (286-305) και καταγόταν από την πόλη Σιβεντού της Άνω Ιλλυρίας. Ήταν στρατιωτικός και είχε φτάσει μέχρι και το βαθμό του τριβούνου. Καταγγέλθηκε στον Μαξιμιανό από κάποιον Ουάλεντα ότι είναι χριστιανός και παραπέμφθηκε στον έπαρχο Αριστείδη για ανάκριση. Αλλ' ο Ούρσικιος όμολόγησε με θάρρος την χριστιανική του πίστη και βασανίστηκε σκληρά και ποικιλοτρόπως. Έπειδή όμως επέμενε να όμολογεί τον Χριστό, αποκεφαλίστηκε και έτσι έλαβε ένδοξα το στεφάνι του μαρτυρίου.

Ο Άγιος Λούκιος ο στρατιώτης

Μαρτύρησε διά πυρός.

Ο Άγιος Συμεών ο Τραπεζούντιος, ο χρυσοχόος

Καταγόταν από την Τραπεζούντα, αλλά ζούσε και έκανε το επάγγελμα του χρυσοχόου στην Κωνσταντινούπολη. Κάποτε λοιπόν βρέθηκε σε μία συμπλοκή, μεταξύ χριστιανών και τουρκοεβραίων, και συκοφαντήθηκε ότι δήθεν μαχαίρωσε ένα τουρκοεβραίο. Οπότε συνελήφθη και κλείστηκε στη φυλακή, όπου παρέμεινε για 40 ημέρες. Μόλις βελτιώθηκε η υγεία του τραυματισμένου τουρκοεβραίου, υποχρεώθηκε ο

Συμεών νὰ καταβάλει στὸν παθόντα γιὰ νοσήλια 280 γρόσια. Μετὰ 10 ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ Συμεών, ὁ τουρκοεβραῖος, παρὰ τὴν βελτίωση τῆς υἰγείας του, ὑπέκυψε στὰ τραύματά του. Τότε ὁ Συμεών συνελήφθη καὶ πάλι, καὶ ὁ κριτὴς τὸν πίεζε νὰ γίνεῖ μωαμεθανὸς προκειμένου ν' ἀποφύγει τὴν θανατικὴ καταδίκη. Ἄλλ' ὁ μάρτυρας θαρραλέα ἀπάντησε: «Ἄν καὶ μύριους θανάτους μοῦ δώσετε, ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Κύριό μου καὶ Θεό μου δὲν χωρίζω». Τότε στὶς 14-8-1653 τὸν κρέμασαν κάτω ἀπὸ ἕνα πλάτανο στὴν Κωνσταντινούπολη. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ νεομάρτυρα συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου ἡγουμένου τοῦ Σπηλαίου (Ρῶσος)

Προεόρτια (παραμονή) τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Αγιολόγιον - Αύγουστος 15

- Η Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Ανάμνηση θαύματος Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος

Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἔδωσε ἐντολὴ καὶ τὴν Παναγία μητέρα του παρέλαβε ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς στὸ σπίτι του, ὅπου διέμενε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο καὶ τὴν μητέρα του Σαλώμη, συγγενῆ τῆς Θεοτόκου. Ὄταν δὲ ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ τελειώσει τὴν ἐπίγεια ζωὴ της, ἄγγελος Κυρίου τῆς τὸ ἔκανε γνωστὸ τρεῖς μέρες πρὶν. Ἡ χαρὰ τῆς Θεοτόκου ὑπῆρξε μεγάλη, διότι θὰ συναντοῦσε τὸ μονογενῆ της Υἱὸ καὶ Θεὸ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Πῆγε, λοιπόν, καὶ προσευχήθηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαίων, ὅπου συνήθιζε νὰ προσεύχεται καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς. Ἐπειτα, γύρισε στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννη, ὅπου ἔκανε γνωστὴ τὴν ἐπικείμενη κοίμησίν της. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή τοῦ ἀγγέλου, λίγο πρὶν κοιμηθεῖ ἡ Θεοτόκος, οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦταν ὅλοι στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ σὲ μακρινούς τόπους ὅπου κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο. Τότε, ξαφνικὰ νεφέλη τοὺς ἄρπαξε καὶ τοὺς ἔφερε ὅλους μπροστὰ στὸ κρεβάτι, ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ Θεοτόκος καὶ περιέμενε τὴν κοίμησίν της. Ὄταν ἐκοιμήθη, μὲ ψαλμούς καὶ ὕμνους τὴν τοποθέτησαν στὸ μνήμα τῆς Γεσθημανῆ. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ἀνοιξαν τὸν τάφο καὶ ἔκπληκτοι διαπίστωσαν ὅτι ἡ Παναγία ἀναστήθηκε σωματικὰ καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ βέβαια, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, μὲ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς πρεσβεῖες της στὸ Σωτῆρα Χριστό, ἀναφωνεῖ: «Χαῖρε, ὦ Μῆτερ τῆς ζωῆς».

Ανάμνηση θαύματος Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Πρόκειται γιὰ συντριβὴ τῶν Σαρακηνῶν, μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στὰ χρόνια πού βασιλιάς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος (716).

Ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ταρσίζιος, μαρτύρησε στὴ Ρώμη, σὲ πολὺ νεαρὴ ἡλικία, τὸν καιρὸ πού ἦταν αὐτοκράτορες ὁ Οὐαλεριανὸς καὶ Γαλιηνὸς (257 μ.Χ.). Ἦταν μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Στεφάνου, ἐπισκόπου Ρώμης, πού ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη του στὶς τρεῖς Αὐγούστου. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ὁ Ταρσίζιος βοηθοῦσε τοὺς ἱερεῖς στὶς λειτουργικὲς συνάξεις καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ μαρτυρολόγια τὸν ἀναφέρουν ὡς

«Ακόλουθο», πού σημαίνει ακόλουθος-βοηθός τῶν ἱερέων στό ἔργο τους. Τό χαρακτηριστικό γεγονός μέ τόν Ταρσίζιο ἔχει ὡς ἐξῆς: ὅταν εἶχε ξεσπάσει διωγμός κατά τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνα τά χρόνια, κάποια μέρα, ἐμπιστεύθηκαν στόν Ταρσίζιο τά Τίμια Δῶρα, τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά τὰ μεταφέρει στους συλληφθέντες μελλοθάνατους χριστιανούς, πού βρίσκονταν στίς φυλακές. Στό δρόμο ὅμως, τὸν κύκλωσαν εἰδωλολάτρες καί τοῦ ζητοῦσαν ἐπίμονα νά τοὺς παραδώσει αὐτὸ πού κρατοῦσε στό στήθος του. Ὁ Ταρσίζιος ἀρνήθηκε σθεναρὰ καί τότε αὐτοὶ τὸν ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου. Ὅταν ὅμως ἔσκυψαν γιά νά πάρουν αὐτὸ πού κρατοῦσε ὁ Ταρσίζιος, διαπίστωσαν ἔντρομοι, ὅτι τὰ Τίμια Δῶρα εἶχαν ἐξαφανιστεῖ θαυματουργικὰ καί στὰ χέρια τοῦ νεαροῦ Ἁγίου ἦταν μόνο τὸ πανί πού τὰ κάλυπτε. Οἱ χριστιανοὶ παρέλαβαν εὐλαβικὰ τὸ ἅγιο λείψανό του καί τὸ μετέφεραν στό κοιμητήριο (κατακόμβη) τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Καλλίστου (στή Ρώμη), ὅπου μέχρι σήμερα δείχνουν τὸ σημεῖο τοῦ τάφου του. Ἀργότερα ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Δάμασος τοποθέτησε πάνω στόν τάφο του, τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα: «... Ἐνῶ ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος ἔφερε τὰ μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, κάποιος μέ χέρι βέβηλο πῆγε νά τὰ μολύνει. Κεῖνος ὅμως προτίμησε νά δώσει τὴν ζωὴ του, παρὰ νά δώσει «τοῖς κυσίν... τοὺς θεῖους μαργαρίτες». Τὸ παραπάνω κείμενο στηρίζεται στό Ρωμαῖκο μαρτυρολόγιο: ACTA SANCTORUM, AUGUSTITOMUS III. Σήμερα στόν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Καραβᾶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, τελεῖται πανηγυρική Σύναξις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ταρσιζίου, τὸ πρῶτο Σάββατο μετὰ τὴν γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπὸ ὅλη τὴν Νεανικὴ Κίνησι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Τὶς παραπάνω πληροφορίες, σχετικὰ μέ τὴν βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ταρσιζίου, μᾶς παραχώρησαν οἱ ἱερεῖς τοῦ προαναφερθέντος ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ ναοῦ π. Γεώργιος Κρητικὸς καί π. Μεθόδιος Κρητικὸς.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 16

- Ὁ Ἅγιος Διομήδης
- Ὁ Ὅσιος Χαιρήμων
- Ὁ Ἅγιος Ἀλκιβιάδης
- Οἱ Ἅγιοι 33 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη
- «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (δηλαδὴ τὸ ἅγιο Μανδήλιο) ἐκ τῆς Ἑδεσσηνῶν πόλεως, εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον Βασιλίδα (Κωνσταντινούπολη) ἀνακομισθείσης»
- «Ἡ ἐν τῷ Ναῶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ αὐθις ἀνάδοσις»
- «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέφθασε καὶ ἡ μνήμη τῆς μετ' οἰκτιρῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις φοβέρας ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ πανοικτίρμων Θεός»
- Ὁ Ἅγιος Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος
- Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἐρικούσιος
- Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Μοναχός, ὁ ἐκ Μετεώρων
- Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ νέος ἀσκητής, πὺν ἀσκήτευσεν ἐπὶ τῇ νήσῳ Κεφαλληνία
- Ὁ Ἅγιος Σταμάτιος ἀπὸ τὸ Βόλο
- Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος
- Οἱ Ἅγιοι Σεραφεῖμ, Δωρόθεος, Ἰάκωβος, Δημήτριος, Βασίλειος καὶ Σαράντης - εὗρεσις τῶν τιμίων λειψάνων τους
- Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ἐπίσκοπος Εὐρύπου κτίτορας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης
- Ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ὁ Μετεωρίτης

Ὁ Ἅγιος Διομήδης

Γεννήθηκε στὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας καὶ σπούδασε τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Ἡ ἐπιστημονικὴ του γνώση δὲν τὸν ἔκανε ὑπερήφανο, ἀλλὰ διατήρησε τὴν εὐσέβεια, στὴν ὁποία τὸν ἀνέθρεψαν οἱ γονεῖς του. Καὶ ὅπως ὁ Κύριος, ὁ Ἰατρός τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, «ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρεῖαν ἔχοντας θεραπείας ἰάσατο», μιλοῦσε δηλαδὴ σ' αὐτοὺς γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ γιάτρεινε ἐκείνους πὺν εἶχαν ἀνάγκη θεραπείας, ἔτσι καὶ ὁ Διομήδης, μιμούμενος τὸν Κύριό του καὶ Θεό του, ἐξασκοῦσε ἀφιλοκερδῶς καὶ φιλάνθρωπα τὸ ἰατρικὸ του ἐπάγγελμα. Συγχρόνως, ὅμως, μὲ τὴν θεραπεία τῶν σωμάτων, ὁ Διομήδης κήρυττε μὲ θέρμη στοὺς ἀσθενεῖς καὶ τὴν σωτηριώδη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ βοήθησε πολλὰς ψυχὰς νὰ ὀδηγηθοῦν στὸ Σωτῆρα Χριστό. Ὁ θεῖος ζῆλος ἔφερε τὸ Διομήδη μέχρι τὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ὅπου καὶ ἐκεῖ θεράπευε ἀσθενεῖς, καὶ τὴν πίστη δίδασκε καὶ καλλιεργοῦσε. Ὅταν ὅμως ἄρχισε ὁ διωγμὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἡ θεοκίνητη δραστηριότητα τοῦ Διομήδη καταγγέλθηκε στὸν αὐτοκράτορα. Τότε αὐτὸς διέταξε νὰ συλλάβουν τὸ Διομήδη. Ἀλλὰ πρὶν συλληφθεῖ, ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε κοντὰ Του

καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι στρατιῶτες τὸν βρῆκαν νεκρό. Καὶ ὁμως, ἔτσι νεκρὸ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Χαιρήμων

Ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν ὥρα ποὺ ἐργαζόταν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλκιβιάδης

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Οἱ Ἅγιοι 33 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (δηλαδὴ τὸ ἅγιο Μανδήλιο) ἐκ τῆς Ἑδεσσηνῶν πόλεως, εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον Βασιλίδα (Κωνσταντινούπολη) ἀνακομισθείσης»

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης, γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτή, γράφει τὰ ἐξῆς στὸ Ἀγιολόγιό του: «Ἡ τῆς ἀχειροποίητου εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἀνακομιδὴ ἐκ τῆς Ἑδέσσης, ἔνθα ἐφυλάττετο μετὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Αὐγάρου, ἐγένετο ἐπὶ τῆς βασιλείας Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ τὸ 944 καὶ κατετέθη εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου, ἐξ οὗ μετετέθη εἰς τὸν ἐν Φόρῳ ναὸν τῆς Θεοτόκου, κατὰ δὲ τὸ 967 Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς μετεκόμισεν ἐξ Ἑδέσσης καὶ τὴν κέραμον, ἐφ' ἧς ἀπετυπώθη ὡσαύτως ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ εἶναι ταύτην πλησίον τῆς ἀχειροποίητου εἰκόνας ἐν Ἑδέσσει ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Τὴν περὶ τῆς εἰκόνας παράδοσιν διέσωσεν ὁ Ἱστορικὸς Εὐσέβιος (Ἐκκ. Ἱστ. βιβλ. Α', κεφλ. ἕγ'). Ἡ εἰκὼν ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν τοπάρχην Ἑδέσσης Αὐγάρου διὰ τοῦ ἀποστόλου Ἀνανίου μετ' ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Αὐγάρου εἰς ἀπάντησιν προηγουμένης ἐπιστολῆς τοῦ τοπάρχου (ἴδ. ταύτας ἐν τοῖς Μηναίοις καὶ τοῖς Συναξαρισταῖς)».

«Ἡ ἐν τῷ Ναῶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ αὐθις ἀνάδοσις»

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέφθασε καὶ ἡ μνήμη τῆς μέτ' οἰκτιρῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἣς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ πανοικτίρμων Θεός»

Ὁ Ἅγιος Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 103), χωρὶς νὰ δηλώνεται ἡ ἀρχιεπισκοπή του. Ἴσως νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου.

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἐρικούσιος

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Ἰωάννου Λασκάρεως, ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορα Θεοδώρου Λασκάρεως, πὺν βασίλευσε στὴ Νίκαια τὸ 1204. Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ἀπὸ τὸν διωγμὸ τῶν Λατίνων, κατέφυγε στὰ παράλια τοῦ Πόντου στὴ Μονὴ Ἀκοίμητων, ὅπου ἡγούμενος ἦταν ὁ Ὅσιος Μάρκελος, ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε Μοναχὸ μὲ τὸ ὄνομα Νεῖλος, ἀπὸ Νικόλαος, πὺν ἦταν τὸ ἀρχικὸ του. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, τὸ 1261, ὁ Νεῖλος ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη, πῆρε χρήματα ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἔφυγε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἔμεινε ἕξι χρόνια. Κατόπιν ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ ἐξοριστεῖ ἀπὸ τὸν λατινόφρονα αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Α' τὸν Παλαιολόγο στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ, στὴ Μονὴ Ἰβήρων ἔμεινε 10 χρόνια. Ἐπειτα, κλήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο Παλαιολόγο καὶ ἀφοῦ ἔλαβε χρήματα ἀπὸ τὴν ἀδελφή του, ταξίδεψε σὲ πολλοὺς τόπους τῆς Μεσογείου. Κατέληξε σ' ἓνα ἐρημονῆσι, τὴν Ἐρικούσα, ἀπ' ὅπου πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία Ἐρικούσιος. Τὸ νησὶ αὐτὸ ἦταν κοντὰ στὴν Κέρκυρα καὶ ἀσκήτευσε ἐκεῖ 10 χρόνια. Κατόπιν πέρασε στὴν Ἑπειρο, ὅπου στὴ Θεσπρωτία ἔκτισε τὴν Μονὴ Ἱερομερίου. Ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνες, ἔφθασε σὲ βαθιὰ γεράματα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Μοναχός, ὁ ἐκ Μετεώρων

Ὁ νέος ὀσιομάρτυρας Νικόδημος, ἀπὸ τὰ Μετέωρα, μαρτύρησε γιὰ τὴν εὐσέβειά του στὶς 16 Αὐγούστου 1551. Ἄγνωστο πὺν καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες.

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ νέος ἀσκητής, πὺν ἀσκήτευσε στὴ νῆσο Κεφαλληνία

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ἀπεβίωσε τὴν 15η Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1579, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα αὐτὴ πανηγυρίζεται ἡ μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τελεῖται ἡ γιορτὴ τὴν 20η Ὀκτωβρίου, τότε πὺν ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ θαυματουργοῦ λειψάνου του. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁμως, ἀναγράφηκε ἡ μνήμη τῆς κοιμήσεώς του καὶ γίνεται στὴν Κεφαλονιά

μεγάλο πανηγύρι (βλέπε βιογραφικό του σημείωμα τὴν 20ῃ Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος Σταμάτιος ἀπὸ τὸν Βόλο

Ὁ ἅγιος αὐτὸς νεομάρτυρας, καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τοῦ Βόλου, Ἅγιος Γεώργιος ὀνομαζόμενο, τῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος. Ἦλθε κάποτε σὰν πρεσβευτὴς τῶν συγχωριανῶν τοῦ στήν Κωνσταντινούπολη, προκειμένου νὰ παραπονεθεῖ γιὰ τὶς ἀδικίες κάποιου ἀγὰ σὲ βάρος τῶν συμπατριωτῶν του, κατὰ τὴν εἰσπραξὴ τῶν φόρων. Ἐκεῖ ὅμως, ἀντὶ νὰ δικαιώσουν τὴν παρουσίαν του, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν πίεζαν νὰ δεχτεῖ τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία. Ὁ Σταμάτιος, ἀφοῦ ἀπέρριψε ὅλες τὶς κολακεῖες, τὶς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς φοβερισμοὺς τῶν Τούρκων, ἀποκεφαλίστηκε στὶς 16 Αὐγούστου 1680 ἡμέρα Δευτέρα, μπροστὰ στὸ παλάτι, στὴν Ἁγία Σοφία. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου, ποὺ συνέγραψε ὁ μοναχὸς Ἰάκωβος ὁ Ἁγιορείτης τὸ 1680, βρίσκεται στὸν ὑπ' ἀριθμ. 805 Κώδικα τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, φ. 12α-14.

Ὁ Ἅγιος Απόστολος ὁ Νέος

Γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Λαυρέντιο τοῦ Πηλίου τὸ 1667. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Κώστας Σταματίου καὶ ἡ μητέρα του Μέλω. Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ τὸ 1682 πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐργαζόταν σ' ἓνα καπηλειό. Ὁ Απόστολος, ἐπειδὴ ἦταν καὶ τουρκομαθὴς, ἀνέλαβε τὴν ὑποστήριξη τῶν ἀγρίως φορολογουμένων συμπατριωτῶν του, καὶ ἀπέδωσε αὐτοπροσώπως ἀναφορὰ τοὺς στὸν ἀρχιευνούχο. Κατὰ τὴν ἐπίδοση αὐτή, ἀνέπτυξε καὶ προφορικὰ μὲ μεγάλη παρρησία τὰ δίκαια παράπονα τῶν συμπατριωτῶν του. Λόγω αὐτῆς τῆς παρρησίας, φυλακίστηκε καὶ μὲ ψεύτικες κατηγορίες καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἔτσι δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀποκεφαλίσθεις στὶς 16 Αὐγούστου 1686 στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅταν ἦταν 19 χρονῶν.

Οἱ Ἅγιοι Σεραφεῖμ, Δωρόθεος, Ἰάκωβος, Δημήτριος, Βασίλειος καὶ Σαράντης - εὗρεςις τῶν τιμίων λειψάνων τους

Γι' αὐτοὺς δὲν ἀναφέρουν τίποτα οἱ Συναξαριστές. Ἀκολουθία τους συνέταξε ὁ π. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης. Ὑπάρχει ὅμως παλιὸ χειρόγραφο, ποὺ φυλάσσεται στὸν φερώνυμο Ναὸ τῶν Ἁγίων στὰ Μέγαρα Ἀττικῆς, ποὺ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ εὗρεςις τῶν τιμίων λειψάνων τους ἔγινε τὸ ἔτος 1798 σὲ τοποθεσίαις τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, μετὰ ἀπὸ ἐμφάνισή τους σὲ ὄνειρο ἑνὸς ἐννιάχρονου παιδιοῦ, ποὺ ὀνομαζόταν Παῖσιος.

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ἐπίσκοπος Εὐρίπου κτίτορας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κάλαμος Ἀττικῆς τὸ ἔτος 1510. Ὁ πατέρας του ἦταν ἱερέας καὶ τοῦ δίδαξε τὰ πρῶτα χριστιανικὰ γράμματα. Ἀπὸ παιδὶ ὁ Τιμόθεος διακρινόταν γιὰ τὸ ἀγνὸ ἦθος του καὶ τὴν εὐλάβειά του στὰ θεῖα. Σπούδασε τὰ ἱερὰ γράμματα στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ τότε ἐπισκόπου Ὠρωποῦ. Μετὰ τὶς σπουδές του, ἐπέστρεψε στὸν Ὠρωπό, κοντὰ στὸν προστάτη του Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε Διάκονο καὶ κατόπιν ἱερέα. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, τὴν θέση του ἀνέλαβε ὁ Τιμόθεος. Τόσο ὅμως μεγάλο ἦταν τὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ Τιμοθέου στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἀργότερα ἐκλέχτηκε Ἀρχιεπίσκοπος Εὐρίπου (Χαλκίδος). Οἱ δυσκολίες ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀνάγκασαν τὸν Τιμόθεο νὰ καταφύγει τὸ 1575 στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὸν Κάλαμο Ἀττικῆς. Ἐκεῖ, ἀναχώρησε στὸ ὄρος τῆς Πεντέλης, ὅπου τὸ 1578 ἔκτισε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καὶ ἀργότερα πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ Πατρός. Τὸ 1590 πῆγε στὸ νησὶ Κέα (Τζιά), ὅπου στὶς 16 Αὐγούστου παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του. Ἡ ἀγία του κάρα σῶζεται μέχρι σήμερα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης.

Ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ὁ Μετεωρίτης

Αγιολόγιον - Αύγουστος 17

- Ὁ Ἅγιος Μύρων
- Οἱ Ἅγιοι Στράτων, Φίλιππος, Εὐτυχιανὸς καὶ Κυπριανὸς
- Οἱ Ἅγιοι Παῦλος καὶ Ἰουλιανὴ καὶ οἱ μαζὶ μ' αὐτοὺς μαρτυρήσαντες Στρατόνικος, Κοδρᾶτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι
- Οἱ Ἅγιοι Θύρσος, Λεύκιος, Κορωνᾶτος καὶ ἡ συνοδεία τους
- Ὁ Ὅσιος Αἴγλων
- Ὁ Ὅσιος Ἡλίας ὁ Νέος
- Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρματίου
- Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρίνα τῆς Πίνδου
- Ὁ Ὅσιος Ἀλύπιος Ζωγράφος ὁ ἐν Σπηλαίῳ (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Μύρων

Ὁ Ἅγιος Μύρων μαρτύρησε ὅταν αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Δέκιος, τὸ 250 μ.Χ. Καταγόμενος ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια, θὰ μπορούσε νὰ ζήσει ἄνετα, μὲ ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε. Ὅμως ἡ μεγάλη του ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστό, ἔκανε τὸ Μύρωνα νὰ χειροτονηθεῖ ἱερέας. Ἀφιερώθηκε, λοιπὸν, ὀλοκληρωτικὰ στὸ ποιμαντικὸ του καθῆκον καὶ δίδασκε, νουθετοῦσε καὶ βοηθοῦσε τὸ κάθε ἓνα μέλος τοῦ ποιμνίου του. Μεριμνοῦσε καθημερινὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά. Κάποτε, ὁ ἑπαρχὸς Ἀχαΐας Ἀντίπατρος πῆγε στὸν τόπο ὅπου λειτουργοῦσε ὁ Μύρων καὶ συνέλαβε πολλοὺς χριστιανούς. Γιὰ νὰ ἐκβιάσει λοιπὸν τὸ Μύρωνα, νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, ἔφερε μπροστά του τὸ ποίμνιό του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν αὐτὸς ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, θὰ τοὺς ἀφήσῃ ὅλους ἐλεύθερους. Ὁ Μύρων μεδίασε καὶ ἀπάντησε: «Ἄν ἦταν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν πνευματικῶν μου παιδιῶν, πρόθυμα θὰ ἔδινά τὴν ζωὴ μου. Τώρα ὅμως δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἄς δώσουν λοιπὸν οἱ ἴδιοι ἀπάντηση». Τότε ὅλοι μαζὶ φώναξαν: «Ὅχι. Μία ἀνθρώπινη ψυχὴ εἶναι ἀσύγκριτα πολυτιμότερη ἀπὸ μύρια σώματα καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλο. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ μᾶς θέλει νὰ δεχθεῖ, ὥστε νὰ χάσῃ τὴν ψυχὴ του ὁ πνευματικὸς μας πατέρας, γιὰ νὰ ζήσουν λίγο περισσότερο στὸν πρόσκαιρο αὐτὸν κόσμον οἱ δικές μας σάρκες;». Ὁ ἑπαρχὸς, ἐξοργισμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση, ἀφοῦ βασάνισε μὲ φρικτὸ τρόπο τὸ Μύρωνα, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισε.

Οἱ Ἅγιοι Στράτων, Φίλιππος, Εὐτυχιανὸς καὶ Κυπριανὸς

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν κάτοικοι τῆς Νικομήδειας καὶ καθημερινὰ πήγαιναν στὸ ἀμφιθέατρο καὶ συστηματικὰ δίδασκαν καὶ κατηχοῦσαν εἰδωλολάτρες. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα, πολλοὶ εἰδωλολάτρες νὰ πιστέψουν στὸν Χριστὸ καὶ τὸ ἀμφιθέατρο σχεδὸν ἀδείασε ἀπὸ θεατὲς ἄπρεπων θεαμάτων. Ὁ ἄρχοντας τῆς Νικομήδειας παρατήρησε τὴν ἀραίωση τῶν θεατῶν, ἔμαθε τὴν αἰτία καὶ διέταξε τὴν ἄμεση σύλληψη

τῶν τεσσάρων Ἁγίων. Αὐτοὶ δὲν δίστασαν καὶ μπροστά του νὰ ὁμολογήσουν τὸν Χριστὸ καὶ τὰ ἔργα ποὺ ἐπιτελοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη Του. Ἐξοργισμένος ὁ ἄρχοντας διέταξε καὶ τοὺς βασάνισαν σκληρά. Κατόπιν τοὺς ἔριξαν ζωντανούς στὴ φωτιὰ καὶ ἔτσι ἔνδοξα ἔλαβαν ὅλοι τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος καὶ Ἰουλιανὴ καὶ οἱ μαζί μ' αὐτοὺς μαρτυρήσαντες Στρατόνικος, Κοδρᾶτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι

Ὁ ἅγιος Παῦλος καὶ ἡ ἁγία Ἰουλιανὴ ἦταν ἀδέλφια μεταξύ τους, καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Αὐρηλιανοῦ (270-275). Οἱ γονεῖς τους τοὺς ἀνέθρεψαν μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἱκανοὺς δηλαδὴ ὄχι μόνο γιὰ νὰ πιστεύουν καὶ νὰ στολίζονται ἀπὸ τὴν χρηστότητα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ φέρουν ἐπ' ὤμου τὸ σταυρὸ τους, καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι γιὰ ὅλες τὶς θυσίες τῆς κατὰ Χριστὸν ἀνταπάρασης. Καὶ ὅταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τους ἔφυγαν ἀπ' αὐτὴν τὴ ζωὴ, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἔμειναν στὸ θεοχάρακτο δρόμο τους. Ὁ Παῦλος διέπρεπε μεταξύ τῶν νέων, στοὺς ὁποίους πολλὲς φορὲς γινόταν δάσκαλος μὲ τὶς φωτεινὲς γνώσεις του καὶ μὲ τὴν καθαρὴ ζωὴ του. Τὸ ἴδιο βέβαια καὶ ἡ Ἰουλιανὴ μεταξύ τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν. Ἔτσι, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ ἔγιναν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα σεμνώματα τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας στὴν Πτολεμαῖδα. Αὐτὸ ὅμως, προκάλεσε τὸ μῖσος τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ κατήγγειλαν τὰ δυὸ ἀδέλφια στὸν αὐτοκράτορα Αὐρηλιανό, ὅταν κάποτε αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τὴν πόλη τους. Ὁ Αὐρηλιανός, μὴ μπορώντας καὶ αὐτὸς νὰ κλονίσει τὴν πίστη τους, διέταξε νὰ βασανιστοῦν σκληρά. Καὶ ἐνῶ οἱ δήμιοι, Στρατόνικος, Κοδρᾶτος καὶ Ἀκάκιος, τοὺς βασάνιζαν, θαύμασαν τὴν ψυχικὴ τους ἀνδρεία, ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκαν ἐπὶ τόπου. Τέλος, οἱ νέοι δήμιοι, ἀφοῦ ἔκαψαν τὶς σάρκες τους μὲ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ εἶδαν ὅτι καὶ πάλι τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔμεναν ἀμετακίνητα στὴν πίστη τους, τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Θύρσος, Λεύκιος, Κορωνᾶτος καὶ ἡ συνοδεία τους

Ἴσως νὰ συγχέονται μὲ αὐτοὺς τῆς 14ης Δεκεμβρίου καὶ τὸ ὄνομα Καλλίνικος τοῦ τρίτου μάρτυρα νὰ ἔγινε Κορωνᾶτος. Πάντως γι' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀναφέρεται ὅτι «τελεῖται αὐτῶν ἡ σύναξις πλησίον τῶν Ἐλενιανῶν».

Ὁ Ὅσιος Αἰγλων

Ἦταν ἀναχωρητής, ποὺ ἔζησε ἀσκητικὰ καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἡλίας ὁ Νέος

Ίδρυτής Μονῆς, ἀναχωρητής. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σικελία. Προφήτευσε τὴν ἄλωση τῆς Θεσσαλονίκης. Ταξίδεψε στὴν Πελοπόννησο καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ ἀσθένησε καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ Θεσσαλονίκη κατέλυσε στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Πέθανε τὴν 17η Αὐγούστου τοῦ 903, ὁπότε καὶ ἡ μνήμη του.

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρματίου

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Ὁσιομάρτυρας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο τοῦ Γεδεών (σελ. 158). Μαρτύρησε ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Κοπρώνυμου τὸ 768. Ἦταν μοναχὸς στὸ βουνὸ τοῦ Αὐξεντίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρίνα τῆς Πίνδου

Στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων ὁ μοναχὸς Δημήτριος, γεννήθηκε στὴ Σαμαρίνα τῆς Πίνδου στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα. Ἐγίνε μοναχὸς στὸ μοναστήρι τῆς πατρίδας του, ὅπου μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία ἐξάγνισε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ του. Μετὰ τὴν κατάπνιξη, ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶ τὸ 1808, τῆς ἐπανάστασης ποὺ ὑποκίνησε ὁ παπα-Εὐθύμιος Βλαχάβας, ὁ Δημήτριος βγήκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι του καὶ γύριζε τὰ χωριὰ κηρύττοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκοντας ὑπομονὴ στὶς θλίψεις. Μετὰ ἀπὸ συκοφαντία τὸν συνέλαβε ὁ Ἀλῆ Πασᾶς καὶ τὸν φυλάκισε. Κατόπιν διέταξε τὸν ἄγριο βασανισμό του. Ἐτσι οἱ δήμιοι μὲ καλαμένιες ἀκίδες τρύπησαν τοὺς βραχίονές του καὶ ἔπειτα τὶς ἔμπηξαν στὰ νύχια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν του. Στὴ συνέχεια ἔσφιξαν τὸ κεφάλι του σὲ μέγγενη καὶ κατόπιν ἀφοῦ τὸν κρέμασαν ἀνάποδα τὸν ἔκαιγαν ἀπὸ κάτω μὲ φωτιά. Βλέποντας κάποιος Τοῦρκος τὴν γενναιότητα τοῦ Δημητρίου, πίστεψε στὸν Χριστὸ καὶ ἔπειτα μαρτύρησε. Ὑστερα ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἔκτισε τὸν Δημήτριο μέσα σ' ἓναν τοῖχο, ἀφήνοντας μόνον τὸ κεφάλι του ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ παρατείνει τὸ μαρτύριό. Ὁ Μάρτυρας ἄντεξε ἔτσι 10 ἡμέρες. Τελικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό, τὸ ἔτος 1808. Τὸ μαρτύριό του συνέγραψε ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας στὰ Ἰωάννινα Ε. Rouqueville.

(Τὸ μαρτύριό τοῦ ὀσιομάρτυρα Δημητρίου, ἀντέγραψε κατόπιν ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ Δουκάκης καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος στοὺς Συναξαριστὲς τοὺς καθὼς καὶ ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του δὲν ἀναφέρουν τὴν μνήμη τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ. Στὴν τοπικὴ ἀγιολογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν, ἓνα Ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1963), σελ. 306, ἀναφέρει τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου τὴν 18η Αὐγούστου. Τὸ Μέγα Εὐχολόγιο ὅμως, καθὼς καὶ ὁ Otto Meinardus, ἀναφέρουν τὴν μνήμη του τὴν 17η Αὐγούστου).

Ὁ Ὅσιος Ἀλύπιος Ζωγράφος ὁ ἐν Σπηλαίῳ (Ρῶσος)

Ἀγιολόγιον - Αὐγουστος 18

- Οἱ Ἅγιοι Φλῶρος καὶ Λαῦρος
- Τὸ Ἅγιο πλῆθος τῶν πενήτων (φτωχῶν)
- Οἱ Ἅγιοι Ἑρμῶς (ἢ Ἑρμῆς), Σεραπίων καὶ Πολύαινος
- Ἡ Ἅγία Ἰουλιανὴ πλησίον τοῦ Στροβίλου
- Ὁ Ἅγιος Λέων
- Οἱ Ἅγιοι τέσσερις Ὅσιοι ἀσκητὲς
- Οἱ Ἅγιοι Γεώργιος καὶ Ἰωάννης Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Ὅσιοι Βαρνάβας, Σωφρόνιος καὶ Χριστοφόρος
- Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ὁ Ἀγιορείτης
- Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ νέου, ἐν Πάρῳ
- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρίνα τῆς Πίνδου

Οἱ Ἅγιοι Φλῶρος καὶ Λαῦρος

Ἦταν δίδυμα ἀδελφία καὶ ἦταν ἄρρηκτα ἐνωμένοι διὰ τῆς θερμῆς πίστεως καὶ ἀγάπης ποὺ εἶχαν πρὸς τὸ Χριστό. Κατάγονταν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο καὶ εἶχαν διδαχθεῖ τὸ χριστιανισμό καὶ τὴν τέχνη τοῦ λιθοξόου ἀπὸ τοὺς Ἅγίους Πρόκλο (καὶ ὄχι Πάτροκλο, ὅπως λανθασμένα γράφεται ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, καὶ ἡ μνήμη του ἔτσι λανθασμένα ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 21ῃ Ἰανουαρίου) καὶ Μάξιμο, οἱ ὅποιοι ὑπέστησαν καὶ μαρτυρικὸ θάνατο γιὰ τὸ Χριστό. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν διδασκάλων τους, ὁ Φλῶρος καὶ ὁ Λαῦρος ἀναχώρησαν στὴν Ἰλλυρία καὶ διάλεξαν σὰν τόπο διαμονῆς τους τὴν πόλη Οὐλπιάνα. Στὴν πόλη αὐτὴ ἐργάζονταν τὴν τέχνη τους, ἀλλὰ συγχρόνως μέσῳ αὐτῆς προσπαθοῦσαν γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἱερέας εἰδώλων, ὀνομαζόμενος Μερέντιος. Ὁ γιὸς αὐτοῦ Ἀθανάσιος ἀπὸ τὸ ἓνα του μάτι ἔπαθε τύφλωση, ποὺ ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη δὲ βρῆκε θεραπεία. Τότε πλησίασε τοὺς δυὸ τεχνίτες ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ θεράπευσαν τὸ μάτι τοῦ γιοῦ τοῦ εἰδωλολάτρη ἱερέα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψουν καὶ οἱ δυὸ στὸ Χριστό. Αὐτὸ μόνις τὸ ἔμαθε ὁ ἑπαρχὸς Λύκων, συνέλαβε τοὺς δυὸ ἀδελφούς καί, ἀφοῦ τοὺς βασάνισε φρικτὰ, τοὺς ἔριξε μέσα σὲ ἓνα πηγάδι, ὅπου καὶ παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους. Ἔτσι, οἱ δυὸ τεχνίτες ἀδελφοὶ μπῆκαν στὴν αἰώνια πόλη, «ἡς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός», τῆς ὁποίας, δηλαδή, τεχνίτης καὶ κτίστης εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός.

Τὸ Ἅγιο πλῆθος τῶν πενήτων (φτωχῶν)

Θανατώθηκαν ἀπὸ τὸν Λικίνιο διὰ πυρός, ἐπειδὴ κατέστρεψαν τὰ εἰδῶλα τοῦ ναοῦ. Τὸ ναὸ αὐτὸ ἔκτισαν οἱ Ἅγιοι Φλῶρος καὶ Λαῦρος. Τὰ χρήματα ὅμως ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ βασιλεὺς αὐτὸς γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ, οἱ ἅγιοι τὰ ἔδωσαν στὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν φτωχῶν, οἱ ὅποιοι, κατόπιν, μὲ προτροπὴ τῶν ἁγίων Φλῶρου καὶ Λούρου, κατέστρεψαν

τὰ εἰδῶλα τοῦ ναοῦ καὶ τὸν μετέτρεψαν, τρόπον τινά, σὲ χριστιανικό.

Οἱ Ἅγιοι Ἑρμῶς (ἢ Ἑρμῆς), Σεραπίων καὶ Πολύαινος

Ἦταν τέκνα τῆς Ρώμης καὶ διακρίνονταν γιὰ τὸ ζῆλο τους στὴ διάδοση τῆς πίστεως καὶ ἐναντίον τῆς πολεμικῆς τῶν εἰδωλολατρῶν. Καταγγέλθηκαν στὶς ἀρχές καὶ ἔμειναν σταθεροὶ στὴν ὁμολογία τῆς πίστεως τους. Τότε, μία σειρὰ ἀπὸ ἄγρια βασανιστήρια τοὺς περιέμεναν. Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔδειραν ἀλύπητα καὶ ἔπειτα τοὺς ἔριξαν σὲ μία φυλακὴ σκοτεινὴ καὶ δυσώδη. Ἐκεῖ τοὺς ταλαιπωροῦσαν μὲ πολλὰ στερήσεις καὶ κακοπάθειες. Ἀλλὰ τίποτα δὲν κατάφερε νὰ τοὺς κλονίσει. Τότε τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδεσαν σφιχτὰ μὲ σχοινιά, τοὺς ἔσυραν οἱ ὄχλοι σὲ ἀνώμαλο ἔδαφος, γεμάτο μὲ πολλὰ καὶ κοφτερὰ πέτρα. Ἔτσι οἱ σάρκες τους κομματιάστηκαν καὶ τὰ κεφάλια τους γέμισαν ἀπὸ πληγὰς καὶ αἵματα. Οἱ ψυχές τους ὁμως ἀνέγγιχτες, πέταξαν στὸν Σωτῆρα Χριστὸ γιὰ νὰ ἀναπαυτοῦν αἰώνια κοντὰ Του.

Ἡ Ἁγία Ἰουλιανὴ πλησίον τοῦ Στροβίλου

Μᾶλλον εἶναι ἡ ἴδια μὲ αὐτὴ τῆς 21ης Δεκεμβρίου, ποὺ μαρτύρησε στὴ Νικομήδεια.

Ὁ Ἅγιος Λέων

Μαρτύρησε στὰ παράλια τῶν Μύρων τῆς Λυκίας. Πιθανῶς νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ αὐτὸν τῆς 18ης Φεβρουαρίου.

Οἱ Ἅγιοι τέσσερις Ὅσιοι ἀσκητὲς

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Γεώργιος καὶ Ἰωάννης Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Ε' διαδέχτηκε τὸν Θωμᾶ Β' τὸ ἔτος 668 καὶ πατριάρχευσε μέχρι τὸ 674. Προηγούμενα, πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε ὑπηρετήσει σὰν πρωτέκδικος καὶ χαρτοφύλακας τοῦ Πατριαρχείου καὶ σκευοφύλακας τῆς ἁγίας Σοφίας. Διακρίθηκε γιὰ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του καὶ ποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν εἰρηνικά ἐπὶ Κων/νου τοῦ Πωγωνάτου. Ὑπῆρξε φιλόθετος, ἀφιλοχρήματος, ζοῦσε μὲ μεγάλη μάλιστα ἀπλότητα καὶ πάντα ἔλεγε, ὅτι κανένα ἄλλο δὲν τιμᾷ τὸν κληρικό

καὶ μάλιστα τὸν Ἱεράρχη, ὅσο ἡ ἀπλότητα τῆς ζωῆς του καὶ ἡ διάθεση τῶν εἰσοδημάτων του γιὰ τοὺς πεινασμένους καὶ γυμνοὺς. Ὁ δὲ Πατριάρχης Γεώργιος ὁ Α' πατριάρχευσε ἀπὸ τὸ 678 μέχρι τὸ 683. Προηγούμενα εἶχε κάνει Σύγκελος τοῦ Πατριαρχίου καὶ σκευοφύλακας τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἐπὶ Γεωργίου Α' συγκροτήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἕκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ποὺ ἀναθεμάτισε τοὺς αἰρετικούς μονοθελητές. Γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ γράφτηκε ὅτι ἦταν «Νομεὺς ἀγαθὸς τοῦ Θεοῦ νόμων φύλαξ».

Οἱ Ὅσιοι Βαρνάβας, Σωφρόνιος καὶ Χριστοφόρος

Δὲν ἔχουμε σαφῆ βιογραφικὰ τους στοιχεῖα. Μόνο ἀπὸ τὸ «Νέον Λειμωνάριον» μαθαίνουμε ὅτι ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ κατὰ τὸ ἔτος 412. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Βαρνάβας ἦταν ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Σουμελᾶ, ὁ Σωφρόνιος ἦταν ἀνεψιὸς του, καὶ οἱ δυὸ ἦταν στὴν καταγωγή Ἀθηναῖοι. Ὁ δὲ Χριστοφόρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζούντα καὶ ὑπῆρξε νέος ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Σουμελᾶ, μετὰ τὴν ἐρήμωσή της.

Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ὁ Ἁγιορείτης

Γεννήθηκε στὴν Ἥπειρο ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τὸ 18ο αἰῶνα. Ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὴν σεμνὴ ζωὴ του καὶ τὸν σεβασμὸ του στὰ θεία. Ὄταν ἤλθε σὲ ἡλικία γάμου, οἱ γονεῖς τοῦ τὸν πάντρεψαν παρὰ τὴν θέλησή του μὲ μία σεμνὴ γυναῖκα. Ἀλλὰ τὴν νύχτα τοῦ γάμου, ἔφυγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ, στὴ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας δοκιμάστηκε καὶ ἔκαρθε μοναχός. Ἀργότερα χειροτονήθηκε Ἱερέας καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἀγιότητος. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπῆρξε ἐνάρετη καὶ ἀγγελικὴ. Ἡ πνευματικὴ του τελειότητα ἦταν παράδειγμα ὄχι μόνο στοὺς ἀδελφούς της Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννας, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἔτσι ὁσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ νέου, ἐν Πάρῳ

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα στὴν κυρίως μνήμη του τὴν 31η Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρίνα τῆς Πίνδου

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα στὶς 17 Αὐγούστου.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 19

- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Στρατηλάτης καὶ οἱ 2593 Μάρτυρες, πὸν μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτόν
- Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος, Ἀγάπιος καὶ Θέκλα
- Οἱ Ἅγιοι Εὐτυχιανὸς ὁ στρατιώτης καὶ Στρατήγιος
- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ νέος καὶ θαυματουργός

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Στρατηλάτης καὶ οἱ 2593 Μάρτυρες, πὸν μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτόν

Οἱ στρατιῶτες ἦταν κυριευμένοι ἀπὸ φόβο, λόγω του ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν πολυάριθμος καὶ εἶχε πολλές νίκες στὸ ἐνεργητικὸ του. Ἡ ἀρχηγία τοῦ μικροῦ σώματος στρατιωτῶν εἶχε ἀνατεθεῖ ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο Ἀντίοχο σὲ ἓνα γενναῖο χριστιανὸ ἀξιωματικὸ, τὸν Ἀνδρέα. Βεβαίωσε λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας τοὺς στρατιῶτες του πὸς ὁ θρίαμβος τῆς νίκης θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος τους, ἂν ὅλοι με πραγματικὴ πίστη ἐπικαλεσθοῦν τὸν παντοδύναμο Θεὸ τῶν χριστιανῶν. Διότι ὅλα τὰ κατορθώματα τῶν χριστιανῶν ἐπιτυγχάνονται «σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», μὲ τὴν δύναμη, δηλαδή, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πράγματι, τὰ λόγια τοῦ Ἀνδρέα ἀνύψωσαν τὸ ἠθικὸ τῶν στρατιωτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συντρίψουν τὸ πολυπληθὲς στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀντίοχος ἐπαίνεσε δημόσια τὸ κατορθῶμα αὐτό, ἀλλὰ ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ στρατιῶτες εἰλκυσθήσαν ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα στὸ χριστιανισμὸ, ἔστειλε 1000 στρατιῶτες νὰ τοὺς ἀφοπλίσουν καὶ νὰ τοὺς στείλουν στὰ σπίτια τους. Ὁ Ἀνδρέας, ὅμως, μετὰ ἀπὸ συζήτηση εἴλκυσε κι αὐτοὺς στὸ χριστιανισμὸ. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Ἀντίοχος, ἔστειλε εἰδικὸ σῶμα μὲ ἔμπιστους ἀξιωματικούς καὶ σκότωσε ὅλους τοὺς χριστιανοὺς στρατιῶτες. Ἦταν στὸν ἀριθμὸ 2593.

Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος, Ἀγάπιος καὶ Θέκλα

Μαρτύρησαν καὶ οἱ τρεῖς στὴ Γάζα, πὸν ἦταν ἀρχαία πόλη τῆς Χαναάν. Ἀπὸ τὰ ἀποστολικὰ χρόνια ἰδρύθηκε ἐκεῖ χριστιανικὴ ἐκκλησία, πὸν εἶχε συνεχῆ πόλεμο ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ συνεχῶς ἀύξανόταν σὲ δύναμη καὶ οἱ εἰδωλολάτρες κατὰ καιροὺς ἐξεγείρονταν κατὰ τῶν χριστιανῶν βιαιότεροι. Σὲ μία τέτοια λοιπὸν ἐξέγερση, συνελήφθη μὲ διαταγὴ τοῦ ἑπαρχοῦ Οὐρβανοῦ καὶ ὁ Τιμόθεος. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, καὶ ἦταν χριστιανὸς εὐσεβέστατος μὲ πολὺ ζῆλο ἐργαζόμενος γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Κέρδισε δὲ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ τὸν ἔριξαν στὴ φωτιὰ μετὰ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα βασανιστήρια. Τὸν ἴδιο καιρὸ, μαρτύρησαν καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος καθὼς καὶ ἡ παρθένος Θέκλα, πὸν καταγόταν ἀπὸ τὴν Βιζύη καὶ ἐργαζόταν καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ γυναικείου κόσμου, γιὰ τὴν διάδοση τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ οἱ δύο τους βασανίστηκαν σκληρὰ καὶ γιὰ πολὺ χρόνον. Τελικὰ πέθαναν ἔνδοξα, ἀφοῦ οἱ εἰδωλολάτρες τοὺς ἔριξαν γιὰ τροφὴν στὰ ἄγρια θηρία.

Οἱ Ἅγιοι Εὐτυχιανὸς ὁ στρατιώτης καὶ Στρατήγιος

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ νέος καὶ θαυματουργός

Γεννήθηκε στὰ Ἰωάννινα, στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνα. Πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου στὴ Μονὴ Δοχειαρίου ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἀργότερα, λόγω τῆς ὀσιακῆς ζωῆς του, ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς. Μετὰ ἀπὸ μία περιπέτεια μὲ τὸν ἀνεψιό του, κατέληξε σ' ἓνα ὄρος τῆς Νάουσας τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἔκτισε Μονὴ καὶ ναὸ στὸ ὄνομα τῶν Ἀρχαγγέλων. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε πραγματικὰ ἁγία καὶ γι' αὐτὸ μετὰ τὸν θάνατό του, ἡ σεβάσμια κάρα του, ποὺ μεταφέρθηκε στὴ Μονὴ τῆς Νάουσας, ἔγινε ἀφορμὴ πολλῶν θαυμάτων.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 20

- Ο Προφήτης Σαμουήλ
- Οί Άγιοι 37 (κατ' άλλους 40) Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στη Βιζύη τῆς Θράκης
- Οί Άγιοι Σεβῆρος καὶ Μέμνων ὁ Κεντυρίων
- Ἡ Άγία Φωτεινή «ἔξω τῆς θύρας τῶν Βλαχερνῶν»
- Ο Άγιος Λούκιος ὁ βουλευτής
- Οί Άγιοι Ἡλιόδωρος καὶ Δοσά (ἡ Δοσαὶ ἢ Σοδᾶς)
- Οί Άγιοι Ρηγῖνος καὶ Ὁρέστης «οἱ ἐν Κύπρῳ»
- Ο Άγιος Θεοχάρης ὁ Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία
- Ο Ὅσιος Ἀβράμιος Ἀρχιμανδρίτης Σμολένσκης ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)
- Άγιος Ἰερόθεος Ἀ΄ Ἐπίσκοπος Οὐγγαρίας, Άγιος Στέφανος Ἀ΄ Βασιλεὺς Οὐγγαρίας

Ὁ Προφήτης Σαμουήλ

Γεννήθηκε στὴν Ἀρμαθαίμ Σιφᾶ στὸ ὄρος Ἐφραΐμ, ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευϊ. Ἦταν γιὸς τοῦ Ἐλκανὰ καὶ τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία ἦταν στεῖρα καὶ διὰ τῆς προσευχῆς ὁ Θεὸς τῆς χάρισε παιδί, τὸ Σαμουήλ, πού τὸν ἀφιέρωσε στὸ Θεὸ γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴν εὐγνωμοσύνη της. Ὁ Σαμουήλ ὅταν μεγάλωσε, ὑπηρέτησε τὸν Κύριο καὶ ἔγινε μέγας προφήτης καὶ κριτῆς τοῦ λαοῦ δικαιοτάτος. Αὐτὸς ἔχρισε βασιλεῖς, τὸ Σαούλ καὶ τὸ Δαυίδ, προφήτευσε 40 χρόνια καὶ πέθανε σὲ βαθειὰ γεράματα. Ἄς ἀναφέρουμε, ὅμως, μερικοὺς οἰκοδομητικοὺς λόγους του, πού ἐξεφώνησε στὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ τοὺς λαοὺς κάθε ἐποχῆς. Λέει λοιπόν: «Ἐὰν φοβηθεῖτε τὸν Κύριον καὶ δουλεύσητε αὐτῷ καὶ ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ μὴ ἐρίσητε τῷ στόματι Κυρίου καὶ ἦτε καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων ἐφ' ὑμῶν ὀπίσω Κυρίου πορευόμενοι ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς Κυρίου... ἔσται χεὶρ Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν βασιλέα ὑμῶν». Δηλαδή, ἂν φοβᾶστε καὶ ὑπολογίζετε τὸν Κύριο, καὶ τὸν λατρεύετε καὶ ὑπακούετε στὰ προστάγματά Του, καὶ δὲν ἀντιδράσετε πρὸς αὐτὰ πού σᾶς παραγγέλλει ὁ Κύριος, καὶ ἀκολουθεῖτε σταθερὰ καὶ σεῖς καὶ ὁ κυβερνήτης πού σᾶς κυβερνᾷ τὸ δρόμο πού σᾶς ὑποδεικνύει ὁ Κύριος, σᾶς λέγω ὅλα θὰ πηγαίνουν καλά. Θὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἄν ὅμως δὲν ὑπακούσετε στὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου, τότε θὰ πέσει ἐπάνω σὲ σᾶς καὶ τὸν κυβερνήτη σας, βαρὺ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου καὶ θὰ τιμωρηθεῖτε.

Οί Άγιοι 37 (κατ' άλλους 40) Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στη Βιζύη τῆς Θράκης

Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους, ἄλλοι μὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολη. Συνελήφθησαν στὴ Βιζύη τῆς Θράκης ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Ἀπελλιανό, καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὴν ἀληθινὴ πίστη τους στὸν Χριστό, στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔκοψαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ ἔπειτα τοὺς ἔκαψαν ζωντανοὺς μέσα σὲ ἀναμμένο

καμίνι. Ὁ δὲ Παρισινὸς Κώδικας 1587, ἀναφέρει καὶ κατάλογο ὀνομάτων τους ὡς ἑξῆς: Σευῆρος, Ὡρίωνας, Ἀντιλῖνος, Μολίας, Εὐδαίμονας, Σιλουανός, Σαβίνος, Εὐστάθιος, Στράτωνας καὶ Βόσβας ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, ἀπὸ δὲ τὴν Φιλιππούπολη Τιμόθεος, Παλμάτος, Μεστός, Νίκωνας, Δίφιλος, Δομετιανός, Μάξιμος, Νεόφυτος, Βίκτωρας, Ρίνος, Σατορνίνος, Ἐπαφρόδιτος, Κερκᾶς, Γάιος, Ζωτικός, Κρονίονας, Ἀνθανάς, Εὐρος, Ζωῖλος, Τύραννος, Ἀγαθός, Πανσθένης, Ἀχιλλέας, Πανθήριος, Χρῦσανθος, Ἀθηνόδωρος, Παντολέοντας, Θεοσεβής, Γενέθλιος καὶ Μέμνονας. Στὸ δὲ Πατμιακὸ Κώδικα 266, ἀναφέρονται τὴν 24ῃ Αὐγούστου καὶ στὸ σύνολό τους 33 καὶ μὲ κάποιες διαφορὲς στὰ ὀνόματά τους, σὲ σχέση μετὰ τὸν Παρισινὸ Κώδικα. «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Σεβήρου καὶ Μέμνονος τῶν ἐν Θράκῃ μαρτυρησάντων, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσι ταῦτα: Ρίων, Ανειτυλλιανός, Σαβίνος, Εὐστάθιος, Στρατίων, Βόσβας, οὗτοι εἰσι Βυζάντιοι. Τιμόθεος δὲ καὶ Παλμάτιος, Μεστός, Νίκων, Δίφιλος, Δομέτιος, Μάξιμος, Νεόφυτος, Βίκτωρ, Βίνος, Σατορνίνος, Ἐπαφροδίτης, Κέρκος, Γάιος, Ζωῖλος, Τύραννος, Ἀγαθός, Παρθένος, Ἀχιλλεύς, Πανθήριος, Χρῦσανθος, Ἀθηνόδωρος, Παντολέων, Θεόσεβρος, Γενέθλιος, Ὄρος, οὗτοι Θράκες ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων».

Οἱ Ἅγιοι Σεβήρος καὶ Μέμνων ὁ Κεντυρίων

Ὁ Σεβήρος ἦταν ἀπὸ τὴν Σίδη τῆς Παμφυλίας, γιὸς τοῦ Θρακιώτη Πετρωνίου καὶ τῆς Μυγδονίας. Αὐτὸς λοιπὸν, ὅταν ἦλθε εἰς τὴν Φιλιππούπολη καὶ εἶδε τοὺς παραπάνω 37 ἁγίους Μάρτυρες νὰ ἀγωνίζονται γενναῖα γιὰ τὸν Χριστό, μὲ θάρρος ὁμολόγησε καὶ αὐτὸς τὸν ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεό. Ἀμέσως τότε ξέσχισαν τὶς σάρκες του μὲ σιδερένια πυρακτωμένα νύχια, κατόπιν τὸν προόνισαν, ἔπειτα τοῦ φόρεσαν σιδερένια πυρακτωμένη ζώνη καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. Παρόμοια βασανιστήρια ὑπέστη καὶ ὁ Μέμνων, πού καὶ αὐτὸς μὲ τόλμη ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Τελικὰ αὐτόν, τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ μέσα σὲ ἀναμμένο καμίνι.

Ἡ Ἁγία Φωτεινὴ «ἔξω τῆς θύρας τῶν Βλαχερνῶν»

Μᾶλλον πρόκειται περὶ ἐγκαινίων ναοῦ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς στὴν τοποθεσία αὐτή.

Ὁ Ἅγιος Λούκιος ὁ βουλευτής

Φόρεσε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ (299 μ.Χ.). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κυρήνη τῆς Λιβύης, καὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὲς τῆς. Ἄν καὶ εἰδωλολάτρης, ἀκολουθοῦσε τὸ νόμο τῆς συνείδησης καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ἐπιεικῆ καὶ φιλόανθρωπη συμπεριφορὰ του. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος Κυρήνης Ἱερομάρτυρας Θεόδωρος -πού γιορτάζουμε τὴν 4ῃ Ἰουλίου- φανέρωσε στὸ μαρτύριό του τοὺς θαυμάσιους θησαυροὺς τῆς χριστιανικώτατης ψυχῆς του, ὁ Λούκιος ἔλκύστηκε καὶ δέχτηκε τὸ ἅγιο βάπτισμα. Ἀφοῦ ἄναψε μέσα τοῦ ἡ χριστιανικὴ φλόγα, μπόρεσε νὰ φέρει στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸν ἑπαρχο Διγνιανό. Καὶ οἱ δύο κατόπιν

πήγαν στην Κύπρο, όπου εργάστηκαν για την διάδοση τῆς πίστεως. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν ἦταν στὸ ἀποκορύφωμά του. Ἐκεῖ λοιπὸν καὶ ὁ Λούκιος, ἀφοῦ συνελήφθη, πήρε τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι μὲ ἀποκεφαλισμό.

Οἱ Ἅγιοι Ἡλιόδωρος καὶ Δοσά (ἢ Δοσαὶ ἢ Σοδᾶς)

Ἐξῆσαν ἐπὶ βασιλείας Σαβωρίου, ποῦ ἦταν βασιλιάς τῶν Περσῶν. Αὐτὸς λοιπὸν, μὲ τὰ στρατεύματά του, κατέλαβε μία πόλη τῶν Ρωμαίων καὶ ἄρχισε νὰ γκρεμίζει τοὺς ναοὺς τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ καίει τὶς ἅγιες εἰκόνες. Τότε ὁ Ἡλιόδωρος, ποῦ τότε ἦταν 95 χρονῶν, μαζί μὲ τὸν Δοσά, παρουσιάστηκαν στὸν ἀσεβῆ βασιλιά καὶ τοῦ ἔκαναν δριμύτατες παρατηρήσεις, ὁμολογώντας συγχρόνως τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό. Τότε ὁ Σαβῶρ τοὺς βασάνισε σκληρὰ καὶ ἀνελέητα. Ἀφοῦ ἔκοψε τὶς μύτες τους, τελικὰ τοὺς θανάτωσε καίγοντας τὰ κεφάλια τους.

Οἱ Ἅγιοι Ρηγῖνος καὶ Ὁρέστης «οἱ ἐν Κύπρῳ»

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη τους γινόταν στὴν Κύπρο, ὅπου ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Χαλκηδόνα (μᾶλλον Καρχηδόνα), ὅπου συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα καὶ διότι ἦταν χριστιανοὶ φυλακίστηκαν. Ὅταν ἐλευθερώθηκαν κατέφυγαν στὴν Κύπρο, ὅπου, κοντὰ στὴ Λεμεσό, μαρτύρησαν γιὰ τὴν χριστιανικὴ τους πίστη. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς σύμφωνα μὲ τὴν Ἀκολουθία τους, ποῦ ἐκδόθηκε στὴ Λεμεσό τὸ 1902 (βλ. καὶ Delehaye, *Les Saints de Chypre*, σελ. 271).

Ὁ Ἅγιος Θεοχάρης ὁ Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία

Τὸ ἔτος 1740, ἐπὶ Σουλτάνου Ἀχμέτ καὶ Ἰμπραήμ Πασᾶ γενικοῦ διοικητῆ τῆς Μ. Ἀσίας, ἐκδόθηκε διάταγμα συγκέντρωσης τῶν ἀγοριῶν τῶν χριστιανῶν σὲ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μέσα σ' αὐτὰ βρέθηκε καὶ ὁ ὀρφανὸς Θεοχάρης. Κάποια μέρα ὁμῶς, ὁ δικαστὴς τῆς Νεαπόλεως (Νέβσεχρη) Καππαδοκίας, εἶδε τὸν Θεοχάρη μέσα στὸ στρατόπεδο, τοῦ ἄρεσε καὶ τὸν πήρε στὸ σπίτι του νὰ περιποιεῖται τὰ ζῶα του. Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ὁμορφιά τοῦ Θεοχάρη, ἔκαναν τὸν δικαστὴ νὰ τοῦ προτείνει νὰ γίνει γαμπρὸς του, ἀφοῦ ὁμῶς γίνει πρῶτα μωαμεθανός. Ὁ Θεοχάρης μὲ θάρρος ἀπάντησε: «Ἀφέντη μου, ἐγὼ γεννήθηκα χριστιανός, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ τὴν πίστη τοῦ Σωτῆρα μου καὶ τῶν πατέρων μου». Ὁ Ὀθωμανὸς δικαστὴς, θεώρησε τὴν ἀπάντηση προσβλητικὴ καὶ τὸν ἀπειλήσε μὲ βασανιστήρια. Τότε ὁ Θεοχάρης ἔτρεξε στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ μετάλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Ὅταν τοῦ ἔκανε καὶ πάλι πρόταση γάμου μὲ τὴν κόρη του ὁ δικαστὴς, ὁ Θεοχάρης σταθερὰ ἀρνήθηκε. Τότε μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια, τὸν ὀδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Νεαπόλεως, ὅπου τὸν λιθοβόλησαν καὶ κατόπιν τὸν ἀπαγχόνισαν, μεσημέρι στὶς 20 Αὐγούστου 1740. Τὸ 1923 τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Θεοχάρη ἤλθαν στὴν Θεσσαλονίκη καὶ τοποθετήθηκαν στὸν Ναὸ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ὅπου καὶ σήμερὰ βρίσκονται.

Ὁ Ὅσιος Ἀβράμιος Ἀρχιμανδρίτης Σμολένσκης ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)

Ἅγιος Ἱερόθεος Α΄ Ἐπίσκοπος Οὐγγαρίας, Ἅγιος Στέφανος Α΄ Βασιλεὺς Οὐγγαρίας

Ἡ διακήρυξις τῆς ἀγιότητάς τους ἔγινε τὸ καλοκαίρι τοῦ 2000 ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 21

- Ο Άγιος Θαδδαῖος ὁ Απόστολος
- Ἡ Ἁγία Βάσσα καὶ τὰ παιδιά της Θεόγνιος, Ἀγάπιος καὶ Πίστος
- Ο Ὅσιος Ἀλέξανδρος «ὁ ἐν Ἰκονίῳ»

Ὁ Ἅγιος Θαδδαῖος ὁ Απόστολος

Ἐβραῖος ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα ὁ Θαδδαῖος καὶ πολὺ μορφωμένος στὶς θεῖες Γραφές, εἶχε ἀνεβεῖ στὴν Ἱερουσαλὴμ γιὰ προσκύνημα τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὅταν ἄκουσε τὸ κήρυγμά του καὶ εἶδε τὴν ἀγγελικὴ του ζωὴ, τόσο πολὺ ἐντυπωσιάστηκε, ὥστε ἐπεδίωξε καὶ βαπτίστηκε ἀπ' αὐτόν. Μετὰ ὅμως, ὅταν ἄκουσε τὴν διδασκαλίαν καὶ εἶδε τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὸ σωτήριο Πάθος. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του Ἔδεσσα. Ἐκεῖ καθάρισε ἀπὸ τὴν λέπρα τὸν τοπάρχην Αὔγαρο καὶ κατόπιν τὸν βάπτισε χριστιανό. Ἀφοῦ δίδαξε καὶ φώτισε μὲ τὸ λόγο τῆς ἀληθείας πολλοὺς καὶ ἴδρυσεν πολλὰ ἐκκλησίαις στὶς πόλεις τῆς Συρίας, ἔφθασε στὴ Βηρυτό. Ὁ Θαδδαῖος καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ βάπτισε πολλοὺς. Τελικὰ, ἐκεῖ παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του, ἀφοῦ στὴ ζωὴ του ἐφάρμοσε πλήρως τὴν ἐντολὴν ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὰς Του: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Πηγαίνετε, δηλαδή, καὶ κάνετε μαθητὰς σας ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντας αὐτοὺς στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Μ. Γαλανός, γιὰ τὸν Ἀπόστολον αὐτὸ ἀναφέρει: «Μερικοὶ ὑποθέτουν, ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς 70 ἀποστόλους, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα, ἦταν ὅμως Ἰουδαῖος. Ἀλλὰ βέβαιον εἶναι νὰ θεωρηθεῖ, ὅτι ὁ ἀπόστολος Θαδδαῖος εἶναι ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ φερόμενος μεταξὺ τῶν 12. Ὀνομαζόταν δὲ ἀλλιῶς καὶ Λεββαῖος καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει καὶ ἡ ἐπιστολὴ Ἰούδα στὸ Εὐαγγέλιον. Διότι καθ' αὐτὸ Ἰούδας ὀνομαζόταν, τὰ δὲ ἄλλα δυὸ ὀνόματα ἦταν πρόσθετα, ὅπως συμβαίνει πάντοτε στοὺς Ἰουδαίους μέχρι καὶ σήμερον. Ὁ Θαδδαῖος κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον στὴ Μεσοποταμίαν, ὅπου καὶ ἔλαβε μαρτυρικὸ θάνατον».

Ἡ Ἁγία Βάσσα καὶ τὰ παιδιά της Θεόγνιος, Ἀγάπιος καὶ Πίστος

Ἡ ἁγία Βάσσα ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ κατοικοῦσε στὴν Ἔδεσσα (τὸ πιθανότερον τῆς Μακεδονίας). Εἶχε παντρευτεῖ εἰδωλόλατριν ἱερέαν, τὸν Οὐαλέριον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τρεῖς γιούς, τὸν Θεόγνιον, τὸν Ἀγάπιον καὶ τὸν Πίστον. Στὴ Βάσσα ὅμως, ψυχὴ ποὺ ἀγαποῦσε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν, δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διδασθεῖ καὶ νὰ προσέλθῃ στὴ χριστιανικὴ πίστιν. Μαζὶ τῆς ἔφερε καὶ τοὺς τρεῖς γιούς της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν. Ὅταν πληροφορήθηκε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ Οὐαλέριος, προσπάθησε μὲ ποικίλα τεχνάσματα νὰ τοὺς ἐπαναφέρει στὴν

ειδωλολατρία. Μάταια όμως. Διότι αντίθετα ή Βάσσα, αγωνιζόταν αυτή να διαφωτίσει τον ειδωολάτρη άντρα της. Έξοργισμένος τότε ο Ουαλέριος, κατάγγειλε και τους τέσσερις στον άνθύπατο Βικάριο, που άμέσως διέταξε την σύλληψή τους. Και ο μόν πρωτότοκος Θεόγνιος, όταν όμολόγησε τον Ίησοῦ άμέσως πέθανε, άφοῦ του ἔσχισαν τὰ στήθη και τις πλευρές. Οί δέ υπόλοιποι ρίχτηκαν στην φυλακή. Άλλ' έπειδή δέν κάμφθηκε τὸ φρόνημά τους, τὸν μὲν Άγάπιο τὸν σκότωσαν, άφοῦ του ἔγδαραν τὸ δέριμα από τὸ κεφάλι μέχρι τὸ στήθος και κατόπιν ἔκαψαν τὸ γδαρμένο σώμα. Τὸ μαρτύριο ἦταν φρικτό, ἀλλ' ὁ νεαρός άθλητής φώναξε: «οὐδέν οὕτως ήδύ, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ». Τὸν δὲ τρίτο γιό, τὸν Πίστο, τὸν άποκεφάλισαν. Τὴ μητέρα τὴν ἄφησαν ἑλεύθερη. Κατόπιν όμως τὴν συνέλαβε ὁ ἔπαρχος Κυζίκου, και άφοῦ τῆς ἔσπασε πόδια και χέρια, τὴν άποκεφάλισε.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος «ὁ ἐν Ἰκονίῳ»

Ἡ μνήμη του αναγράφεται στὸ Σιναϊτικὸ κώδικα 631.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 22

- Ὁ Ἅγιος Ἀγαθόνικος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν Ζωτικός, Ζήνων, Θεοπρέπιος, Ἀκίνδυνος, Σεβηριανός καὶ Πρίγκηπας (στοῦ ἀξίωμα)
- Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα καὶ Ἀθανάσιος ὁ ἱερομάρτυρας ποὺ βάπτισε αὐτήν, καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες τῆς Χαρίσιμος καὶ Νεόφυτος
- Οἱ Ἅγιοι Εἰρηναῖος, ὼρ καὶ Ὁροψις
- Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «ἐν τῷ Πυρσῷ τῆς Εὐρυτανίας»
- Ἡ Ἅγία Ἀριάδνη ἡ Βασίλισσα

Ὁ Ἅγιος Ἀγαθόνικος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν Ζωτικός, Ζήνων, Θεοπρέπιος, Ἀκίνδυνος, Σεβηριανός καὶ Πρίγκηπας (στοῦ ἀξίωμα)

Ὁ μάρτυρας Ἀγαθόνικος ἦταν ἀπὸ τὴν Νικομήδεια, καὶ τὸν συνέλαβε ὁ κόμης Εὐτόλμιος, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν περιοδεία του στὸν Πόντο, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ καταδιώξει χριστιανούς, στὴν Κάρπη βρῆκε τὸν Ζωτικό, ποὺ τὸν θανάτωσε μαζί μὲ τοὺς μαθητές του. Ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ὁ πρίγκηπας τῆς πόλης ἔγινε χριστιανὸς ἀπὸ κάποιον Ἀγαθόνικο. Τότε, συνέλαβε τὸν πρίγκηπα καὶ τὸν Ἀγαθόνικο, καὶ ἀφοῦ τοὺς τιμώρησε μαζί μὲ ἄλλους χριστιανούς, κατόπιν ὅλους μαζί τοὺς ὁδήγησε στοῦ βασιλιά, ποὺ βρισκόταν στὴ Θράκη. Ἀλλὰ στοῦ δρόμο, κοντὰ σὲ ἕνα χωριὸ ὀνομαζόμενο Ποταμός, σκότωσε τοὺς Ζήνωνα, Θεοπρέπιο, Ἀκίνδυνο καὶ Σεβηριανό. Διότι ἀπὸ τὶς πολλές πληγές ποὺ εἶχαν στὰ πόδια τους, δὲν μπορούσαν πλέον νὰ βαδίσουν. Ὅταν ἔφθασε στοῦ χωριὸ Ἄμμους κοντὰ στὴ Σιλυβρία, μὲ βασιλικὴ διαταγὴ ἀποκεφάλισε, ἔτσι ὅπως τοὺς εἶχε δεμένους, τὸν Ἀγαθόνικο, τὸν πρίγκηπα καὶ τοὺς ἄλλους χριστιανούς. Ἔτσι, ὅλοι ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου, τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄξια θὰ συναριθμηθοῦν μ' αὐτοὺς ποὺ θὰ εἶναι «γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρνίου», δηλαδή, μ' αὐτοὺς ποὺ θὰ εἶναι γραμμένοι στοῦ βιβλίου τῆς αἰώνιας ζωῆς τοῦ Ἀρνίου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα καὶ Ἀθανάσιος ὁ ἱερομάρτυρας ποὺ βάπτισε αὐτήν, καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες τῆς Χαρίσιμος καὶ Νεόφυτος

Ἡ Ὁσία Ἀνθοῦσα ὑπῆρξε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Οὐαλεριανοῦ (253-259) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Σελεύκεια τῆς Συρίας. Ἦταν κόρη πλούσιων εἰδωλολατρῶν γονέων, τοῦ Ἀντωνίνου καὶ τῆς Μαρτυρίας (Μαρίας). Ἐπιθυμώντας νὰ δεῖ τὸν διδάσκοντα ἐπίσκοπο Ἀθανάσιο στὴν Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, ἔπεισε τὴν μητέρα της νὰ μεταβεῖ ἐκεῖ μαζί μὲ δυὸ ὑπηρέτες της, τὸν Χαρίσιμο καὶ τὸν Νεόφυτο, μὲ τὴν πρόφαση ὅτι θὰ δεῖ τὴν τροφὴ της. Ὅταν βρῆκε τὸν Ἀθανάσιο, βαπτίσθηκε ἀπ' αὐτὸν καὶ ἐκάθη μοναχῆ. Κατόπιν ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ γιὰ 23 ὀλόκληρα χρόνια ἔζησε ἀσκητικά, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁδηγήθηκε στὸν Οὐαλεριανὸ καὶ ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα, ἀποκεφαλίστηκε. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ὑπηρέτες τῆς

Ανθούσας, Χαρίσιμος καὶ Νεόφυτος, ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὸν Χριστὸ μπροστὰ στὸν βασιλιὰ καὶ ἀποκεφαλίστηκαν.

Οἱ Ἅγιοι Εἰρηναῖος, Ὡρ καὶ Ὅροψις

Ὁ Εἰρηναῖος διέπρεπε μεταξὺ τῶν ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν στήριζε μόνο μὲ τὴν διδασκαλία του καὶ τὸ παράδειγμά του τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ ἀπλωνε τὰ πνευματικά του δίχτυα καὶ στοὺς ἄπιστους καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ἔφερνε στὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας, δηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὴν δραστηριότητά του αὐτὴ, συνελήφθη καὶ ὑπέστη φρικτὰ μαρτύρια. Οἱ δυὸ ἄλλοι ὅμως, ὁ Ὡρ καὶ Ὅροψις, εἶχαν τὸ θάρρος καὶ ἔκαναν δριμύτατη παρατήρηση στὸν ἑπαρχο, ποὺ ἦταν θεατῆς τῶν βασανιστηρίων. Τότε καὶ αὐτοὶ εἶχαν τὴν ἴδια τύχη. Βασανίστηκαν μαζὶ μὲ τὸν ἱερέα, καὶ οἱ τρεῖς κατόπιν ρίχτηκαν μέσα στὴ φωτιά. Ἀλλὰ ξαφνικά, ραγδαία βροχὴ ἔσβησε τὴν φωτιά καὶ οἱ τρεῖς μάρτυρες βγήκαν ἀνέγγιχτοι ἀπὸ τὸ καμίνι. Πανικόβλητος τότε ὁ ἑπαρχος ἔδωσε διαταγὴ καὶ τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «ἐν τῷ Πυρσῷ τῆς Εὐρυτανίας»

Πρόκειται γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας, ποὺ βρίσκεται στὸ Μοναστήρι τοῦ Προυσοῦ. Τὴ θαυματουργὴ αὐτὴ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου λέγεται ὅτι τὴν ζωγράφισε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς καὶ ἦλθε ἀπὸ τὴν Προῦσα τῆς Μ. Ἀσίας (σύμφωνα μὲ τὸ χειρόγραφο 3 τοῦ κώδικα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσιωτίσσης). Τὴν ἔφερε ἀπὸ τὴν Προῦσα κάποιος εὐγενὴς νέος στὰ χρόνια τῆς εἰκονομαχίας (829) ἐπὶ εἰκονομάχου βασιλέως Θεοφίλου. Στὸ δρόμο ὅμως γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἔχασε καὶ ἡ εἰκόνα ἀποκαλύφθηκε θαυματουργικὰ σ' ἓνα τσοπανόπουλο, μὲ μία στήλη φωτὸς σὰν πυρσὸς - γι' αὐτὸ πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία Πυρσὸς - στὸ μέρος ὅπου ἦταν κρυμμένη. Ὁ νέος, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴν Πάτρα, ὅταν τὸ ἔμαθε θέλησε νὰ τὴν πάρει. Ἄλλ' ἡ εἰκόνα θαυματουργικὰ γύρισε καὶ πάλι στὸ ἄγριο μέρος τῆς Εὐρυτανίας, ὅπου ἀποκαλύφθηκε στοὺς ντόπιους βοσκούς. Τότε ὁ νέος, μαζὶ μ' ἓναν ὑπηρέτη του, πῆγαν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ, ὅπου ἔγιναν μοναχοὶ μετανομασθέντες Διονύσιος καὶ Τιμόθεος ἀντίστοιχα. Στὸ Μοναστήρι λοιπὸν αὐτό, γίνεται μέχρι καὶ σήμερα μεγάλο πανηγύρι καὶ πλῆθος κόσμου συρρέει γιὰ νὰ προσκυνήσει τὴν θαυματουργὴ αὐτὴ εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ Ἅγία Ἀριάδνη ἡ Βασίλισσα

Ἄγνωστη στοὺς Συναξαριστές, ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye κατὰ τὸν Κώδ. τοῦ Ὁξονίου Τ. III. 16 καὶ τὸν Παρισινὸ Κώδ. 1617 (στὶς 23 Αὐγούστου).

Αγιολόγιον - Αύγουστος 23

- Απόδοσις έορτής Κοιμήσεως Θεοτόκου (καί Μαρία ή Μαλεβή)
- Ό Άγιος Λουΐππος
- Ό Άγιος Είρηναίος έπίσκοπος Σιρμίου
- Ό Άγιος Είρηναίος έπίσκοπος Λουγδούνου
- Ό Άγιος Ποθεινός Τερομάρτυρας, έπίσκοπος Λουγδούνου
- Ό Όσιος Καλλίνικος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οί Άγιοι 38 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Θράκη
- Ό Άγιος Αντώνιος έπίσκοπος Σάρδης
- Ό Όσιος Νικόλαος ό Σικελιώτης πού άσκήτευσε στο όρος Νεοτάκου τής Εύβοίας
- Ό Όσιος Χαράλαμπος ό Νεοφανής

Απόδοσις έορτής Κοιμήσεως Θεοτόκου (καί Μαρία ή Μαλεβή)

Ό Άγιος Λουΐππος

Για τον Άγιο αυτό δεν αναφέρεται πουθενά βιογραφικό του υπόμνημα στους Συναξαριστές. Μόνο στον Παρισινό Κώδικα 1617 αναγράφεται ότι, ό μάρτυρας αυτός όμολόγησε με θάρρος τον Χριστό μπροστά στον ειδωλολάτρη άρχοντα, ό όποιος με διάφορες κολακεΐες προσπάθησε να τον πείσει να θυσιάσει στα είδωλα. Άλλ' έπειδή δεν τα κατάφερε τον βασάνισε με τον πιο φρικιαστικό τρόπο και στο τέλος τον άποκεφάλισε.

Ό Άγιος Είρηναίος έπίσκοπος Σιρμίου

Η ζωή του υπήρξε ανάλογη με την θερμή πίστη του προς το Χριστό. Ήταν έπίσκοπος Σιρμίου, πρωτεύουσας τής Παννονίας. Σάν ποιμενάρχης ήταν άγνός, δραστήριος, γεμάτος ειλικρινή αγάπη για το ποίμνιό του, το όποιο τόσο πολυ αγαπούσε, ώστε ήταν άποφασισμένος να δώσει και την ζωή του γι' αυτό, σαν γνήσιος μιμητής του άρχιποιμένα Χριστού, πού ειπε: «ό ποιμήν ό καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων». Δηλαδή, ό καλός ποιμένας παραδίδει την ζωή του για να άπομακρύνει κάθε κίνδυνο από τα πρόβατά του και για να υπερασπισθει την ζωή τους. Αργότερα, ό Είρηναίος καταγγέλθηκε στον ήγεμόνα τής πόλης ότι παρέσυρε στή θρησκεία του Ήσού ειδωλολάτρες. Τότε συνελήφθη και, όταν ό ήγεμόνας Πρόβος τον ρώτησε αν άληθεύει αυτό για το όποιο τον κατηγορούν, αυτός αντι άλλης άπαντήσεως προσευχήθηκε μπροστά του. Ό ήγεμόνας άμέσως τον φυλάκισε και έπειτα, άφοϋ τον μαστίγωσε, τον άποκεφάλισε και έριξε το κεφάλι του στον ποταμό Σαϋο.

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνου

Ὁ ἔνδοξος αὐτὸς Ἱερομάρτυρας, ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μάρκου Αὐρηλίου (160). (Πιθανὸν νὰ γεννήθηκε στὴ Σμύρνη, περὶ τὸ 140, διότι σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, Ἐλεγχος 3,3 λέει, ὅτι παιδὶ ἀκόμα γνώρισε τὸν ἐπίσκοπο Σμύρνης Πολύκαρπο. Ποιοῦ δασκάλου ὅμως μαθητῆς ὑπῆρξε καὶ πῶς μπῆκε στὸν ἱερό κλῆρο δὲν γνωρίζουμε). Ἦταν διάδοχος τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ ἔκανε ἐπίσκοπος τῆς πόλης Λουγδούνου (σημερινῆς Λυών) τῆς Γαλλίας (μετὰ τὸν μαρτυρικό θάνατο τοῦ προκατόχου του Ποθεινοῦ). Αὐτὸς ὅπως λένε, συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα κυρίως δογματικά, καὶ μ' αὐτὰ στήριξε πολλοὺς χριστιανούς στὴν ὀρθή πίστη, καὶ τοὺς γλίτωσε ἀπὸ τὶς πλάνες τῶν διαφόρων αἰρέσεων. Τέλος, ἀποκεφαλίστηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ Σεβῆρο, τὸ ἔτος 202, παίρνοντας ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ποθεινὸς Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Λουγδούνου

Ὑπῆρξε ἐπίσκοπος Λουγδούνου (σημερινῆς Λυών τῆς Γαλλίας) πρὶν τὸν πιὸ πάνω Ἅγιο Εἰρηναῖο. Ἐζησε μᾶλλον στὶς ἀρχές τοῦ 2ου αἰῶνα καὶ μαρτύρησε γιὰ τὸν Χριστὸ κατὰ τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 2ου αἰῶνα.

Ὁ Ὅσιος Καλλίνικος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται γιὰ τὸν Πατριάρχη Καλλίνικο τὸν Α', πὸν διαδέχτηκε τὸν Παῦλο τὸν Γ'. Ἦταν προηγουμένως πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκευοφύλακας τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν. Ὁ Καλλίνικος ὁ Α', εἶχε μεγάλα πλεονεκτήματα λόγου καὶ ἡθους, καὶ γι' αὐτὸν ὁ Ἐφραΐμιος λέει ὅτι ἦταν «ἀνὴρ λόγῳ βίῳ τε καὶ καλῶς ἐμπρέπων». Στὰ χρόνια ὅμως τῆς πατριαρχίας του βασίλευε ἕνας ἀσύνητος αὐτοκράτορας ὁ Ἰουστινιανὸς ὁ Β'. Αὐτὸς λοιπόν, γιὰ νὰ κάνει μίαν πολυτελῆ βρῦση κοντὰ στ' ἀνάκτορά του, διάλεξε σὰν τόπο τὸ χωρὸ ποὺ βρισκόταν ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου καὶ ἀπαίτησε ἀπὸ τὸν Καλλίνικο, νὰ δώσει εὐχὴ νὰ γκρεμίσουν τὸν ναό! Ὁ Καλλίνικος ἀπάντησε ὅτι, ἡ Ἐκκλησία ἔχει εὐχὲς γιὰ τὴν ἀνέγερση ναῶν καὶ ὄχι γιὰ τὸν κρημνισμό. Στὴν πίεση ὅμως τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ Καλλίνικος ἐξεφώνησε: «Ἄς εἶναι δόξα εἰς σὲ Χριστέ μου, ὅτι πάντοτε ἀνέχεσαι καὶ ὑπομένεις». Ἦταν δηλαδὴ μίαν εὐχὴ εἰς βάρος τοῦ αὐτοκράτορα. Πράγματι τὸ 695 ὁ Ἰουστινιανὸς Β' ἔπεσε ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Λεόντιο, καὶ μέσα στὸν Ἰππόδρομο τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτη καὶ τὸν ἐξόρισαν στὴ Χερσώνα. Ἀργότερα τὸ 705, ὅταν μὲ προδοσίαν μαζί μὲ τοὺς Βουλγάρους καὶ Σλαῦους, μπῆκε στὴ Κωνσταντινούπολη, τὸ πρῶτο του θῦμα ἦταν ὁ Πατριάρχης Καλλίνικος. Δηλαδὴ τὸν καταδίκασε χωρὶς δίκη, τὸν τύφλωσε καὶ τὸν ἐξόρισε στὴ Ρώμη. Ὁ Πατριάρχης Καλλίνικος ὁ Α', πατριάρχευσε ἀπὸ τὸ 693 ὡς τὸ 705 μ.Χ.

Οἱ Ἅγιοι 38 Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Θράκη

Όλοι μαρτύρησαν διά ξίφους. Ἴσως εἶναι οἱ ἴδιοι με αὐτούς τῆς 20ης Αὐγούστου.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐπίσκοπος Σάρδης

Άγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται, μαζί με τὸν Μάρτυρα Λοῦπο, στὸν Σιναῖτικὸ Κώδικα 631. Ὁ Ἀντώνιος αὐτὸς ἦταν ἐπὶ ἐποχῆς Νικολάου τοῦ Μυστικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ δεύτερη πατριαρχία του (912-925), ἔστειλε στὸν Ἀντώνιο θερμὴ φιλικὴ ἐπιστολή, πού ἀναδημοσίευσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάρδεων Γερμανὸς στὸ Παράρτημα τῆς μελέτης του, περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων σ. 106. Στὸν προαναφερθέντα Σιναῖτικὸ Κώδικα, ὑπάρχει κοινὸς Κανόνας Παρακλητικὸς στὸν Μάρτυρα Λοῦπο καὶ τὸν Ἀντώνιο ἐπίσκοπο Σάρδεων.

Ὁ Ὁσιος Νικόλαος ὁ Σικελιώτης πού ἀσκήτευσε στὸ ὄρος Νεοτάκου τῆς Εὐβοίας

Ὁ Ὁσιος Χαράλαμπος ὁ Νεοφανής

Αγιολόγιον - Αύγουστος 24

- Ο Άγιος Εύτυχής Ίερομάρτυρας μαθητής του Άγιου Ίωάννη Θεολόγου
- Ο Άγιος Τατίων
- Ο Όσιος Γεώργιος ό Λιμνιώτης, ό Όμολογητής
- Ο Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός, νέος Ίερομάρτυρας και Ίσαπόστολος
- Ανακομιδή Δειψάνου Άγιου Διονυσίου του Ζακυνθινού
- Ο Όσιος Αρσένιος ό θαυματουργός (Ρώσος + 1550)

Ο Άγιος Εύτυχής Ίερομάρτυρας μαθητής του Άγιου Ίωάννη Θεολόγου

Ο Άγιος Ίωάννης ό Εύαγγελιστής, θέλοντας νά δείξει τόν άνθρωπο πού έχει άληθινά πνεύμα Θεού, είπε: «Πάν πνεύμα ό όμολογεϊ Ίησούν Χριστόν έν σαρκί έληλυθότα, εκ του Θεού έστι». Δηλαδή, κάθε άνθρωπος πού παρουσιάζεται με χάρισμα Πνεύματος, άν όμολογεϊ όχι μόνο με λόγια αλλά και με έργα ότι ό Ίησοϋς Χριστός πράγματι σαρκώθηκε και έζησε σαν άνθρωπος φέροντας τήν ανθρώπινη φύση, αυτός ό άνθρωπος είναι από τó Θεό. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν και ό Άγιος Εύτυχής. Σαν γνήσιος μαθητής του Άγιου Ίωάννη του Εύαγγελιστοϋ, απέδειξε περίτρανα στη ζωή του ότι είναι πραγματικά άνθρωπος του Θεού. Κήρυξε με άνδρεία τó Εύαγγέλιο, γκρέμισε πολλούς ναούς ειδώλων, υπέμεινε δαρμούς και κακοπάθησε πολλά χρόνια δέσμιος μέσα στη φυλακή. Κατόπιν τόν έριξαν στη φωτιά και μετά στα πεινασμένα θηρία. Έπειδή, όμως, ένα από τά θηρία μίλησε με ανθρώπινη φωνή, αλλά και έπειδή στη συνέχεια έμεινε άβλαβής από τά υπόλοιπα μαρτύρια, όλοι έξεπλάγησαν. Έξ αιτίας, λοιπόν, αυτών τών θαυμάτων, τόν άφησαν έλεύθερο νά γυρίσει στην πατρίδα του Σεβαστή, όπου ειρηνικά παρέδωσε στον Κύριο τó πνεύμα του.

Ο Άγιος Τατίων

Καταγόταν από τó Μαντίναιο τής Μητροπόλεως Κλαυδιουπόλεως στην Έρδελία, τής έπαρχίας Όνωριάδος. Συνελήφθηκε διότι ήταν χριστιανός και όδηγήθηκε στον ήγεμόνα Ούρβανό. Αυτός τόν ρώτησε άν έπιμένει νά όμολογεϊ τόν Χριστό και ό Τατίων με τόλμη απάντησε ότι θα τόν όμολογεϊ μέχρι τελευταίας του πνοής. Αμέσως τότε τόν έδειραν σκληρά και τόν ξέσχισαν με σιδερένια νύχια. Κατόπιν τόν έσυραν μέχρι θανάτου μέσα στην Κλαυδιούπολη, αφού πρώτα έκανε τó σημείο του σταυροϋ.

Ο Όσιος Γεώργιος ό Λιμνιώτης, ό Όμολογητής

Ο Όσιος αυτός, από μικρό παιδί αγάπησε τήν μοναχική ζωή και όταν ένηλικιώθηκε έγινε μοναχός και άσκήτευε στον Όλυμπο (τής Βιθυνίας). Στα χρόνια του εικονομάχου

βασιλιᾷ Λέοντα τοῦ Ἰσαύρου (716), ὁ Γεώργιος ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ἔκανε δριμύτατες παρατηρήσεις στὸν ἀσεβῆ βασιλιά. Τότε ὑπέστη ἀπ' αὐτὸν πολλὰ βάσανα καὶ μάλιστα σὲ ἡλικία 95 χρονῶν. Στὸ τέλος τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτη, ἔκαψαν τὸ κεφάλι του καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, νέος Ἱερομάρτυρας καὶ Ἰσαπόστολος

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὑπῆρξε φωτοφόρος ἀπόστολος τοῦ Εὐαγγελίου, σὰ μαῦρα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς. Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ταξιάρχης τῆς ἐπαρχίας Ἀποκούρου ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ χωριὸ Μέγα Δένδρο Ναυπακτίας (τὸ 1714), ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, ποὺ τὸν ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Εἴκοσι χρονῶν μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος, γιὰ νὰ σπουδάσει στὸ ἐκεῖ νεοσύστατο σχολεῖο τοῦ Βατοπεδίου. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του, πῆγε στὴ Μονὴ Φιλόθεου, ὅπου ἔγινε μοναχὸς καὶ κατόπιν Ἱερομόναχος. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος δὲν ἠσύχαζε, φλεγόμενος νύχτα-μέρα ἀπὸ τὸν πόθο νὰ βγεῖ καὶ νὰ διδάξει στοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνες τὰ ἅγια Γράμματα. Ὅμως, θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ταπεινὸ καὶ ἀδύνατο νὰ ἐπωμισθεῖ τέτοιο φορτίο. Ἀλλὰ μὲ θεία ἀποκάλυψη, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου συνάντησε τὸν ἀδελφὸ του Χρῦσανθο, ποὺ ἦταν δάσκαλος. Αὐτὸς τοῦ ἔκανε μερικὰ μαθήματα ρητορικῆς, ποὺ θὰ βοηθοῦσαν τὸν Κοσμᾶ στὸ κήρυγμα. Ἐπειτα, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ Πατριάρχη, ὄργωσε στὴν κυριολεξία τὴν Ἑλλάδα, διδάσκοντας στοὺς «ραγιαδες» τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε, ἔκτιζε σχολεῖα, ἐκκλησίες, καὶ πλῆθος λαοῦ συνέρεε καὶ «ρουφοῦσε» τὸ «νέκταρ» τῆς ἀγίας διδασκαλίας του. Τελικά, ὁ φθόνος τῶν Ἑβραίων, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Τούρκους, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ Ἁγίου στὰ χώματα τῆς Βορείου Ἡπείρου (τὸ 1779). Τὰ λόγια του ἦταν προφητικά, γεμάτα θεία χάρη καὶ ἀπλότητα. Κάποτε εἶπε στοὺς κατοίκους κάποιου χωριοῦ: «Ἦρθα στὸ χωριὸ σας καὶ σᾶς κήρυξα. Δίκαιο εἶναι λοιπὸν νὰ μὲ πληρώσετε γιὰ τὸν κόπο μου. Μὲ χρήματα μήπως; Τί νὰ τὰ κάνω; ἢ πληρωμὴ ἢ δική μου εἶναι νὰ βάλετε τὰ λόγια του Θεοῦ στὴν καρδιά σας, γιὰ νὰ κερδησετε τὴν αἰώνια ζωή».

Ἀνακομιδὴ Λειψάνου Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ζακυνθينوῦ

Βλέπε Βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 17η Δεκεμβρίου καὶ ἐκτενὲς ὑπόμνημα γιὰ τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ (24 Αὐγούστου).

Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος + 1550)

Άγιολόγιον - Αύγουστος 25

- Ο Άγιος Βαρθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος (Ἀνακομιδὴ ἱεροῦ λειψάνου του)
- Ο Άγιος Τίτος ὁ Ἀπόστολος ἐπίσκοπος Γόρτυνος Κρήτης
- Ο Άγιος Σάββας Βενεθάλων
- Οἱ Ἅγιοι Ἐπιφάνιος, Ἰωάννης καὶ Γεννάδιος ὁ Σχολάριος Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Μηνᾶς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Ἰωάννης ὁ Καρπάθιος

Ὁ Ἅγιος Βαρθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος (Ἀνακομιδὴ ἱεροῦ λειψάνου του)

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος μαρτύρησε μὲ σταυρικὸ θάνατο στὴν Ἀρμενία. Τὸ ἅγιο λείψανό του οἱ χριστιανοὶ τὸ ἔβαλαν μέσα σὲ μία πέτρινη θήκη καὶ τὸ ἔκρουσαν στὴν Οὐρβανούπολη. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ θήκη γιάτρευε πολλές ἀσθένειες, συνέρεαν σ' αὐτὴ πλήθη λαοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ εἰδωλολάτρες, ὅταν βρῆκαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, πέταξαν τὴν θήκη στὴ θάλασσα, μαζί μὲ ἄλλες τέσσερις θῆκες μαρτύρων. Τότε ἔγινε κάτι τὸ θαυμαστό. Ἡ θήκη μὲ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, συνοδεῖα τῶν ἄλλων τεσσάρων θηκῶν, ἀφοῦ πέρασαν τὴν Μαύρη Θάλασσα, τὰ στενά του Ἑλλησπόντου, τὸ Αἰγαῖο πέλαγος καὶ τὸ Ἀδριατικὸ, ἔφθασαν ἀριστερὰ τῆς Σικελίας, στὸ νησὶ Λιπαρά. Ἐπειτα, οἱ θῆκες πὺν συνόδευσαν τὴν θήκη τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου πῆγε ἢ κάθε μία σὲ διαφορετικοὺς τόπους τῆς Ἰταλίας. Τότε λοιπόν, ὁ Ἅγιος του Θεοῦ ἀποκαλύφθηκε στὸν ἐπίσκοπο τῆς Λίπαρος Ἀγάθωνα, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κατέβηκε στὴν παραλία καὶ εἶδε τὴν θήκη, ἔμεινε ἐκστατικός. Μὲ σεβασμὸ τότε, συνόδευσαν τὴν θήκη μὲ τὸ ἅγιο λείψανο ἐκεῖ ὅπου θαυματουργικὰ ὑπέδειξε ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ ὅπου κτίστηκε μεγαλοπρεπῆς ναός. Δίκαια, ἔτσι, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς: «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ». Θαυμαστός εἶναι ὁ Θεὸς στὶς προστασίες πὺν παρέχει στοὺς Ἁγίους Του, πὺν εἶναι ἀφοσιωμένοι σ' Αὐτόν.

Ὁ Ἅγιος Τίτος ὁ Ἀπόστολος ἐπίσκοπος Γόρτυνος Κρήτης

Ὁ Τίτος ἦταν Ἕλληνας στὴν καταγωγὴ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους ὅσον ἀφορᾶ τὴν μόρφωση καὶ τὸ γένος. Ἐγινε χριστιανὸς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, μὲ τὸν ὁποῖο καὶ συνεργάστηκε γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀκολούθησε τὸν ἀπ. Παῦλο στὴ δεύτερη ἄνοδό του στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατόπιν ἐπιφορτίστηκε μὲ ἀποστολὴ στὴν Κόρινθο, γιὰ νὰ δεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴν κατάσταση τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Ὅταν ἐπέστρεψε συνάντησε τὸν ἀπ. Παῦλο στὴ Μακεδονία. Ἐπειτα μαζί του, περίπου τὸ ἔτος 58, πῆγαν στὴν Κρήτη, ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατέστησε τὸν Τίτο ἐπίσκοπο γιὰ νὰ κηρύξει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐγκαταστήσει σ' ὅλο τὸ νησὶ πρεσβύτερους. Ἀπὸ τὴν δεύτερη πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ μαθαίνουμε, ὅτι ὁ Τίτος πῆγε καὶ στὴ Δαλματία, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ σκοπὸ. Ὁ Παῦλος ἔστειλε καὶ τὴν γνωστὴ πρὸς Τίτον ἐπιστολή, ἀπὸ τὴν ὁποία

μαθαίνουμε, ότι ο Έλληνας μαθητής του τιτλοφορείται απ' αυτόν «τέκνον του γνήσιον». Από την επιστολή αυτή επίσης, μαθαίνουμε ότι ο Τίτος είχε λαμπρούς συνεργάτες στην Κρήτη, δηλαδή τὸν Ζήνα τὸν νομικὸ καὶ τὸν περίφημο Ἀπολλώ. Ὁ Τίτος πέθανε στὴν Κρήτη, κατὰ τὸ ἔτος 105 μετὰ Χριστόν.

Ὁ Ἅγιος Σάββας Βενεθάλων

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Σιναϊτικὸ Κώδικα 631 (10ος - 11ος αἰών) ὡς ἑξῆς: «Τίτου καὶ κατάθεσις λειψάνου Βαρθολομαίου ἐν Σηκῶ τῆς Λιπάρεως καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σάβα Βενεθάλων» (Βλ. Τιμοθέου Θέμελη, Τὰ Μηναιᾶ ἀπὸ τοῦ ια' - ιγ' αἰῶνος, σελ. 115).

Οἱ Ἅγιοι Ἐπιφάνιος, Ἰωάννης καὶ Γεννάδιος ὁ Σχολάριος Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Ἐπιφάνιος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸν παρακάτω Ἰωάννη τὸν Β'. Πατριάρχευσε 15 χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες καὶ ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ τὸ ἔτος 535. Διάδοχός του ἔγινε ὁ Ἄνθιμος ὁ αἰρετικός. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Β' ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Τιμόθεο καὶ ἔμεινε στὸν θρόνο δυὸ χρόνια καὶ δέκα μῆνες. Ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ τὸ ἔτος 520 καὶ ἄφησε διάδοχό του τὸν παραπάνω Ἐπιφάνιο. Ὅσο γιὰ τὸν ἅγιο Γεννάδιο τὸν Σχολάριο, εἶναι ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἡ πρώτη πατριαρχία του ἦταν ἀπὸ τὸ 1453-1456 καὶ ἡ δευτέρα ἀπὸ τὸ 1458-1463.

Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἀνέβηκε στὸν θρόνο τὸ 536, ἐπὶ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Χειροτονήθηκε Πατριάρχης ἀπὸ τὸν Πάπα Ρώμης Ἀγαπητό, μετὰ τὴν καθάρση τοῦ αἰρετικοῦ Ἄνθιμου. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Μηνᾶ συγκροτήθηκε καὶ ἡ Ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (553). Πατριάρχευσε 16 χρόνια καὶ ἕξι μῆνες. Ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ ἀφοῦ ποίμανε καλὰ τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καρπάθιος

Δὲν ἔχουμε πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του. Ἐζησε μᾶλλον τὸν 7ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ στοὺς ναοὺς τοῦ νησιοῦ Κάρπαθος, ὑπάρχουν πολλὲς τοιχογραφίες καὶ φορητὲς εἰκόνες τοῦ Ἰωάννη σὰν Ἁγίου. Κατατάχθηκε ἐπίσημα στὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο στὶς 20 Αὐγούστου 1985. Λέγεται ὅτι εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου «Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προτρέψαντας μοναχοὺς παρακλητικός», (σὲ 100 κεφάλαια), πὺν περιέχεται στὴ

Φιλοκαλία.

Ἀγιολόγιον - Αὐγουστος 26

- Οἱ Ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία
- Οἱ Ἅγιοι 23 Μάρτυρες
- Οἱ Ἅγιοι Ἀττικὸς καὶ Σισίνιος
- Ὁ Ὅσιος Ἰβιστίων
- Ὁ Ἅγιος Ἀδριανὸς
- Ὁ Ὅσιος Τιθόης
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰνδίας Ἀβενίω
- Ὁ Ἅγιος Γελάσιος

Οἱ Ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία

«Αἱ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν». Ἡ ζωὴ καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν δικαίων καὶ ἐνάρετων ἀνθρώπων εἶναι ὁλόλαμπρη σὰν τὸ φῶς. Βαδίζουν μπροστὰ καὶ φωτίζουν πάντοτε μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ μὲ τὰ λόγια τους. Πράγματι, ὅταν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ συνελήφθησαν 23 χριστιανοὶ καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ μαρτυρήσουν, ἐκεῖ κοντὰ ἦταν καὶ ἓνας 28χρονος νέος, ὁ Ἀδριανὸς (ἀπὸ τὴν Νικομήδεια), πὺν τοὺς ρώτησε ἂν ἀξίζει νὰ ὑπομένουν ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια. Τότε οἱ Ἅγιοι τοῦ ἀπάντησαν: «Ἐμεῖς ὑπομένουμε αὐτά, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ ἀγαθὰ πὺν εἶναι ἔτοιμασμένα ἀπὸ τὸ Θεὸ γι' αὐτοὺς πὺν πάσχουν γιὰ τὴν ἀγάπη Του, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ οὔτε ἀκοὴ μπορεῖ νὰ ἀκούσει, οὔτε λόγος νὰ περιγράψει». Ἡλεκτρισμένος ἀπὸ τὸ θάρρος τους καὶ συνεπαρμένος ἀπὸ τὰ λόγια τους ὁ Ἀδριανὸς, ἄστραψε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν θεία χάρη καὶ δήλωσε στοὺς εἰδωλολάτρες χριστιανούς. Αὐτοὶ ἀμέσως τὸν φυλάκισαν μαζί μὲ τοὺς ὑπόλοιπους. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ γυναῖκα του Ναταλία, χάρηκε πολὺ καὶ ἔτρεξε στὴ φυλακὴ νὰ ἐνθαρρύνει τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ, τοῦ ἔκοψαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, καὶ μετὰ τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά. Ἀλλὰ ἡ φωτιά μετὰ ἀπὸ δυνατὴ βροχὴ ἔσβησε. Ἡ Ναταλία μαζί μὲ ἓνα εὐσεβῆ χριστιανό, τὸν Εὐσέβεια, παρέλαβαν τὸ λείψανο τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ εὐλάβεια. Ἀργότερα, μετακόμισε τὰ ὀστά του στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὰ κατέθεσε στὴν Ἀργυρόπολη. Ἐπειτα δίπλα του ἔθαψαν καὶ τὴν εὐσεβῆ σύζυγό του Ναταλία.

Οἱ Ἅγιοι 23 Μάρτυρες

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Ἀδριανό. Τὰ ὀνόματά τους εἶναι: Ἀνατόλιος, Ἀνθίμος, Ἀντίοχος, Γεντήλιος, Ἐλευθέριος, Ἐρμογένης, Εὐήθιος, Εὐρετος, Εὐτύχιος, Θεαγώνης, Θεόδωρος, Θύρσος, Ἰωάννης, Καρτεράς, Κλαύδιος, Κυριάκος, Μαρίνος, Μαρδώνιος, Μηνώδιος, Πλάτων, Συνετός, Τρωάδιος καὶ Φαρέτριος (+ 4ος αἰ).

Οἱ Ἅγιοι Ἀττικὸς καὶ Σισίνιος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Ἴσως συνελήφθησαν μαζί με τὸν Ἅγιο Ἀδριανὸ στὴ Νικομήδεια.

Ὁ Ὅσιος Ἰβιστίων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀδριανὸς

Ὁ ἅγιος Ἀδριανός, ἄλλος τοῦ προηγούμενου, ἔζησε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Λικινίου (313). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Πρόθου βασιλιᾶ τῆς Ρώμης, πὺν βασίλευσε τὸ 276. Ὁ Ἀδριανὸς διέμεινε, μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Δομέτιο -ἐπίσκοπο ἀργότερα τοῦ Βυζαντίου μετὰ τὸν Τίτο - στὸ Βυζάντιο. Ποθώντας νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό, πῆγε στὴ Νικομήδεια καὶ ἤλεγξε τὸν Λικίνιο, διότι μάταια ταλαιπωροῦσε τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα προφασιζόμενος ὅτι διώκει τοὺς χριστιανούς. Ὅποτε ὁ Λικίνιος τὸν βασάνισε με διάφορους τρόπους καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε. Ὁ δὲ ἀδελφὸς του Δομέτιος, πῆρε τὸ ἅγιο λείψανό του καὶ τὸ ἔθαψε στὴν Ἀργυρόπολη, πὺν βρίσκεται κοντὰ στὸ Βυζάντιο. Ἐκεῖ ἐπίσης βρίσκονταν καὶ τὰ ἅγια λείψανα τῶν Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, μαζί με αὐτὰ τοῦ Ἀποστόλου Στάχους, πὺν ἔκανε πρῶτος ἐπίσκοπος Βυζαντίου μετὰ τὸν πρωτόκλητο Ἄνδρέα.

Ὁ Ὅσιος Τιθόης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Γιὰ τὸν Ὅσιο αὐτό, γίνεται λόγος στὸν Εὐεργετινὸ).

Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰνδίας Ἄβενιο

Γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ὁσίου Ἰωάσαφ βρίσκουμε σὲ κάποιο διήγημα, πὺν ἐπιγράφεται «Βαρλαάμ», καὶ ἀποδίδεται στὸν Ἰωάννη τὸ Δαμασκηνό. Τὸ περιεχόμενο συνοπτικὰ ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐπὶ μεγάλου Κων/νου ὑπῆρχε στὶς Ἰνδίες κάποιος βασιλιάς, πὺν τὸν ἔλεγε Ἄθενιο. σ' αὐτὸν λοιπόν, εἶπαν κάποιοι ἀστρολόγοι ὅτι ὁ νεογέννητος γιὸς του Ἰωάσαφ, κάποτε θὰ ἀσπασθεῖ τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Γιὰ νὰ ματαιώσει αὐτὴ τὴν «προφητεία» ὁ Ἄβενιο, ἔκλεισε τὸ βασιλοπαιδί σ' ἓνα ἀπομακρυσμένο παλάτι μαζί με ὑπηρέτες καὶ δασκάλους, καὶ τοὺς συνέστησε νὰ μὴ ποῦν τίποτα στὸ παιδί γιὰ τὴν πίστη τῶν χριστιανῶν. Ἐκεῖ ὁ Ἰωάσαφ μεγάλωσε καὶ τοῦ δόθηκε μεγάλη μόρφωση.

Ἀλλὰ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὁ περιορισμὸς μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦσε, καὶ ἀπαίτησε νὰ μάθει τὴν αἰτία. Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα. Αὐτὸς ὅμως, μετὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις πρὸς τὸν πατέρα του, κατάφερε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἀλλὰ ὑπὸ αὐστηρὴ ἐπιτήρηση. Σὲ κάποιο περίπατό του ὅμως, συνάντησε δυὸ φτωχοὺς γέροντες, πρὸς τοὺς ἔδωσε γενναία ἐλεημοσύνη καὶ αὐτοὶ συγκινημένοι τοῦ ἀποκάλυψαν τὸ μυστικὸ τοῦ περιορισμοῦ του. Ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάσαφ διψοῦσε νὰ μάθει γιὰ τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Καὶ ὁ Θεὸς εὐλόγησε καὶ ἔμαθε, ἀπὸ κάποιο χριστιανὸ ἱερέα τὸν Βαρλαάμ, πρὸς τὸν κατάφερε νὰ μπεῖ στὸ παλάτι μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ πραγματευτῆ. Τελικὰ ὁ Ἰωάσαφ βαπτίστηκε, ἔκανε χριστιανὸ καὶ τὸν πατέρα του, ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς καὶ δίδαξε στὴ χώρα του τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Ἅγιος Γελάσιος

Αγιολόγιον - Αύγουστος 27

- Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν
- Ὁ Ἅγιος Λιβέριος ὁ Ὁμολογητὴς, Πάπας Ρώμης
- Ὁ Ἅγιος Ὅσιος ἐπίσκοπος Κορδούης τῆς Ἰσπανίας
- Βάπτιση τοῦ Αἰθίοπα Εὐνούχου, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φίλιππο
- Ἡ Ἅγία Ἀνθοῦσα ἡ νέα
- Ὁ Ἅγιος Φανούριος ὁ Νεοφανὴς, ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος ὁ βασιλιάς
- Ὁ Ὅσιος Θεόκλητος

Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν

Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀδελφία του ἔκαναν μικρὴ μοναχικὴ ἀδελφότητα σὲ μία μικρὴ σκῆπη στὴν Αἴγυπτο. Ἡγούμενος αὐτῆς τῆς ἀδελφότητος ἦταν ὁ Ποιμὴν, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα πραγματικοῦ ποιμένα ψυχῶν. Ἡ φήμη του εἶχε φθάσει σὲ μακρινὲς περιοχὲς καὶ πολλοὺς κόσμος ἐρχόταν νὰ τὸν δεῖ καὶ νὰ τὸν συμβουλευθεῖ. Αὐτός, ὅμως, δεχόταν μόνο τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς. Ὅσοι ἐρχόνταν ἀπὸ περιέργεια, δὲν τοὺς δεχόταν, ἔστω καὶ ἂν ἦταν ἄρχοντες. Κάποτε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς θύμωσε ποὺ δὲν τὸν δέχθηκε. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν δικαστὴς, συνέλαβε τὸ μοναχογιὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ὀσίου, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι τώρα θὰ ἐρχόταν ὁ ἴδιος ὁ Ποιμὴν σ' αὐτόν. Ὁ ὀσιος, ὅμως, ἔγραψε πρὸς αὐτόν: «Ἐξέτασον τὸν ἀνεψιόν μου κατὰ τοὺς νόμους. Εἶναι ἔνοχος; Τιμώρησέ τον. Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι, κἄμε ὅπως θέλεις». Ὁ δικαστὴς θαύμασε τὰ γραφόμενα τοῦ ὀσίου καὶ ἀμέσως ἀπέλυσε τὸν ἀνεψιὸ του. Ὅλα αὐτὰ, βέβαια, τὰ κατάφερε ὁ Ποιμὴν, διότι καλλιεργοῦσε τὸ θεμέλιο τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπεινοφροσύνη. Συχνὰ μάλιστα ἔλεγε: «Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν, ὅσην ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ὀποῖον εἰσπνέει. Ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς». Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν πέθανε εἰρηνικά, προκύπτοντας σὲ ὅλες τὶς χριστιανικὲς ἀρετές.

Ὁ Ἅγιος Λιβέριος ὁ Ὁμολογητὴς, Πάπας Ρώμης

Διαδέχτηκε στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Ρώμης τὸν Πάπα Ἰούλιο. Ὅπως αὐτὸς ἔτσι καὶ ὁ Αἰθέριος, ἦταν συνήγορος τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου στοὺς ἀγῶνες, ποὺ ὁ πρόμαχος ἐκεῖνος τῆς ὀρθοδοξίας διεξήγαγε κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ὀρθοδόξου Συμβόλου. Ἀκόμα, ὁ Αἰθέριος προστάτεψε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Παῦλο τὸν Α΄, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Κωνστάντιος (337 μ.Χ.) ἐπανειλημμένα καταδίωξε γιὰ τὴν ὀρθόδοξη συμπεριφορὰ του. Καὶ ὅταν ὁ Πάπας Λιβέριος ἦλθε τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ διαφώνησε στὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα μὲ τὸν προστάτη τοῦ Ἀρειανισμοῦ αὐτοκράτορα Κωνστάντιο, αὐτὸς τὸν ἐξόρισε στὴ Θεσσαλονίκη. Κατόπιν ὅμως ἐπανῆλθε στὸ θρόνο του, καὶ ὁ θάνατος τὸν βρῆκε νὰ ποιμαίνει πάντοτε θεάρεστα τὴν ἐκκλησία του. Ὁ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης, γιὰ τὸν ἅγιο Αἰθέριο, ἀναφέρει ὅτι

ἦταν «ἐκ τῶν ὀρθοδόξων παπῶν τῆς Ρώμης, τῶν πολεμησάντων τὸν Ἀρειανισμόν. Ἀπὸ τοῦ 352 ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, συνετέλεσε νὰ καταλάβωσι τοὺς οἰκείους θρόνους οἱ πρὸς αὐτὸν καταφυγόντες Ἀλεξανδρείας Ἀθανάσιος καὶ Παῦλος ὁ ὁμολογητής· ἀλλ' ὁ Ἀρειανὸς αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κώνσταντος, μετεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολη καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, καὶ μὴ πεισθέντα ἐξώρισεν εἰς Θράκην (354) ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῷ 358, τῇ ἀξιώσει τῶν χριστιανῶν τῆς Ρώμης, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ τῷ 365 (κατ' ἄλλους τὸ 366)».

Ὁ Ἅγιος Ὅσιος ἐπίσκοπος Κορδούης τῆς Ἰσπανίας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν γενναίαν συμμετοχὴ του στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Πῆρε μέρος στὴν Α' Οἰκ. Σύνοδο, πὺν ἔγινε στὴ Νίκαια, καθὼς καὶ σ' αὐτὴ τῆς Σαρδικῆς τὸ ἔτος 347. Ἐπίσης συνέπραξε στὸ ν' ἀθωωθεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν ἐναντίον του κατηγορίας ἐκ μέρους τῶν Ἀρειανῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖος καταδίωκε ἀμείλικτα τὸν Ἀθανάσιο, τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὸν Ἱεράρχη τῆς Κορδούης Ὅσιο, πὺν ὑπέβαλε σὲ πολλὰ ἐξορίες καὶ κακοπάθειες. Ὁ Ὅσιος ὅμως, κράτησε ὄρθιο τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του μέχρι τέλους. Δίκαια λοιπὸν τὸν ἐγκωμιάζει γι' αὐτὰ ὁ Θεοδώρητος, ὁ δὲ Μέγας Ἀθανάσιος τὸν τιτλοφορεῖ πατέρα τῶν Ἐπισκόπων.

Βάπτισις τοῦ Αἰθίοπα Εὐνούχου, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φίλιππο

Βλέπε Η' Κεφάλαιον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, στίχοι 5 ἕως 12.

Ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ νέα

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τῆς ἔβαλαν τρίχινο κουρέλι καὶ μία μεγάλη πέτρα στὸ λαίμυ καὶ τὴν ἔριξαν μέσα σ' ἓνα πηγάδι.

Ὁ Ἅγιος Φανούριος ὁ Νεοφανής, ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἄγνωστος στοὺς ἀρχαίους Συναξαριστές. Ἐγινε γνωστὸς ἀπὸ τυχαία εὕρεση τῆς εἰκόνας του τὸν 14ο αἰῶνα στὴ Ρόδο, ὅταν ἔσκαβαν παλιὰ σπιτία στὸ νότιο μέρος τοῦ παλιοῦ τείχους. Ἐκεῖ βρέθηκε ἀρχαῖος ναὸς μὲ πολλὰ κατεστραμμένες εἰκόνες καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ καλὰ διατηρημένη εἰκόνα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ τότε μητροπολίτης Ρόδου Νεῖλος ὁ Β' ὁ Διασπωρινός(;) (1355-1369) διάβασε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου «ὁ ἅγιος Φανῶ». Ὁ Ἅγιος παριστανόταν σὰν νεαρὸς στρατιώτης, κρατώντας στὸ δεξιὸ του χερὶ σταυρὸ, πάνω στὸν ὁποῖο ἦταν λαμπάδα ἀναμμένη, γύρω δὲ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὰ 12

μαρτύρια του. Τὸν ἀρχαῖο αὐτὸ ναὸ ἀνοικοδόμησε ὁ Νεῖλος καὶ τὸν ἀφιέρωσε στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Φανουρίου, πὸν ὅπως φαίνεται συνέταξε καὶ τὴν Ἀκολουθία του. (Ἡ ἀναφορὰ στὸ Νέο Λειμωνάριο ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου βρέθηκε τὸ 1500, εἶναι λανθασμένη. Διότι ὁ ἐπίσκοπος Ρόδου Νεῖλος ἔζησε τὸν 14ο αἰῶνα).

Ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος ὁ βασιλιάς

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς δὲν ἀναφέρει τὸν βασιλιὰ Ἀρκαδιο (395-408) σὰν Ἅγιο. Συναντᾶται ἡ μνήμη του μόνο στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 105 ἔκδ. Καλλίστου ἀρχιμ.) μαζὶ μὲ τὸν ἅγιο Μαρτύριο. Ἴσως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων νὰ εἶχε κάποιους σημαντικοὺς λόγους νὰ τὸν κατατάξει μεταξὺ τῶν Ἁγίων της.

Ὁ Ὁσιος Θεόκλητος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς. Συναντᾶται στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 ὡς ἐξῆς: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ὁσίου Θεοκλήτου. Οὗτος ἦν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἀξίαν ἔχων μαγίστρου, καὶ καταλιπὼν τὸν κόσμον ἀνῆλθεν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ὀλύμπου, κακεῖσε ἀποταξάμενος καὶ ἀσκήσας ἔτεσι πλείστοις ἐκοιμήθη».

Αγιολόγιον - Αύγουστος 28

- Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοπας
 - Οἱ Ἅγιοι Διομήδης καὶ Λαυρέντιος
 - Ὁ Δίκαιος βασιλιᾶς Ἐζεκίας
 - Ἡ Ἁγία Ἄννα θυγατέρα τοῦ Φανουήλ
 - Οἱ Ἅγιοι 33 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Ἡράκλεια
 - Ὁ Ἅγιος Δάμων ἱερομάρτυρας
-

Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοπας

Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς ἔζησε στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν ἀρχὴ ἦταν ληστής. Ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς γνώσης καὶ τῆς μετάνοιας δὲν ἄργησε νὰ φωτίσει τὸ δρόμο του. Ἡ μεγάλη ἐπιείκεια ποὺ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν κάποιος χριστιανός, ἐνῶ αὐτὸς τὸν εἶχε βλάψει, ἐπέφερε στὸν Μωϋσῆ ψυχικὴ ἀνακαίνιση. Πίστεψε, ἔγινε χριστιανός καὶ κατόπιν μοναχός.

Ἀγωνίστηκε σκληρὰ μέσα στὴν ἔρημο καὶ ἀπέκτησε μεγάλη πνευματικὴ σύνεση καὶ ἀρετὴ. Ἡ φήμη του ἔφερε στὸ ἐρημητήριό του πολλοὺς χριστιανούς, ποὺ ἄκουγαν μὲ δέος τὴν διδασκαλία του κατὰ τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς κατάκρισης. Εἶμαι, ἔλεγε, ὁ χειρότερος τῶν ἀμαρτωλῶν. Τὰ περασμένα μας ἀμαρτήματα πρέπει νὰ τὰ ἔχουμε πάντα μπροστά μας καὶ νὰ λυπούμαστε γι' αὐτά. Αὐτὸ εἶναι ἡ καλύτερη μέθοδος γιὰ νὰ φυλάξουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀσφαλῆ. Ἄν νομίσουμε ὅτι εἴμαστε πνευματικὰ ὄρθιοι, τότε ἀκριβῶς εἶναι ὁ μέγας κίνδυνος μήπως πέσουμε. Γιὰ νὰ μὴ φοβόμαστε τὸ Θεό, ὀφείλουμε νὰ φοβόμαστε πολὺ τὸν ἑαυτό μας, δηλαδὴ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη μας. Μὲ τέτοια ἀγία ζωὴ, ὁ Μωϋσῆς ἔφθασε στὸ 75ο ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὡσπου ξαφνικὰ, εἰδωλολάτρες ληστὲς εἰσέβαλαν στὸ σπήλαιό του καὶ τὸν σκότωσαν μὲ μαχαίρια. (Σύμφωνα ὅμως μὲ τὴν Συναξαριακὴ πηγὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου, ὁ Ἅγιος Μωϋσῆς ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ).

Οἱ Ἅγιοι Διομήδης καὶ Λαυρέντιος

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τοὺς θανάτωσαν μὲ βέλη, δεμένους σ' ἓνα πλάτανο.

Ὁ Δίκαιος βασιλιᾶς Ἐζεκίας

Ἦταν γιὸς τοῦ ἀποστάτη βασιλιᾶ τοῦ Ἰούδα Ἄχαζ, ποὺ μὲ τόση μανία ὑποστήριζε τὴν λατρεία τῶν εἰδώλων. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγκαθιά, ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς καὶ βγήκε λουλούδι. Διότι ὁ γιὸς καὶ διάδοχος του ἀκολούθησε δρόμο ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ τὸν πατρικό. Καταπολέμησε τὴν εἰδωλολατρία, ἔδωσε στὴ γιορτὴ τοῦ ἰουδαϊκοῦ Πάσχα περισσότερο μεγαλοπρέπεια, καὶ ὑποστήριξε μὲ τὸ προσωπικό του παράδειγμα καὶ τὸ

βασιλικό του κῦρος τὴν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς ὅμως, βοήθησε τὸν ἐκλεκτό του βασιλιᾶ σ' ὅλα τὰ ἔργα του. Ἔτσι ὁ Ἐζεκίας, ὄχι μόνο τοὺς Φιλισταίους κατόρθωσε νὰ νικήσει, ἀλλὰ καὶ τὸ ζυγὸ τῶν Ἀσσυρίων ἀποτίναξε, κατατροπώνοντας τὸ βασιλιά τους Σεναχιρείμ σὲ κάποια ἐκστρατεία του. Συμβούλους στὴ δημόσια ζωὴ του ὁ Ἐζεκίας, εἶχε τοὺς προφῆτες Ἡσαΐα καὶ Μιχαΐα. Ἐπίσης, ὑποστήριξε τὴν γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριο, ὀχύρωσε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐμπλούτισε τὸ πόσιμο νερὸ τῆς, ἔφερε σὲ ἀνθηρότατη θέση τὸ βασιλικὸ θησαυρὸ, δηλαδὴ τὸ δημόσιο ταμεῖο, καὶ στόλισε λαμπρὰ τὸν ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἀλλὰ στὸν Ἐζεκία ὀφείλεται καὶ ἡ σύσταση ἐπιτροπῆς, ποὺ συνάθροισε τὰ διάφορα μνημεῖα τῆς ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς γραμματολογίας. Ὁ Ἐζεκίας πέθανε τὸ 696 π.Χ. καὶ τάφηκε μὲ μεγάλη πομπὴ στὸν ὑψηλότερο τάφο τῶν υἱῶν τοῦ Δαβίδ. Διότι ὑπῆρξε ὁ καλύτερος, μοναδικὰ καλύτερος, ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τοῦ Ἰούδα.

Ἡ Ἁγία Ἄννα θυγατέρα τοῦ Φανουήλ

Βλέπε βιογραφικὸ τῆς σημείωμα στὶς 3 Φεβρουαρίου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως μνήμη τῆς.

Οἱ Ἅγιοι 33 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Ἡράκλεια

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Δάμων ἱερομάρτυρας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναῖα. Ἡ μνήμη του ἀναγράφεται στὸ Σιναϊτικὸ Κώδικα 631, ὅπου ὑπάρχουν καὶ δυὸ Στιχηρὰ (τροπάρια) στὸν Ἅγιο Δάμωνα.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 29

- Αποτομή Κεφαλῆς Τιμίου Προδρόμου (Νηστεία ἐκ πάντων)
 - Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη
 - Ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Ἀρσινόης Κύπρου
 - Κατάθεσις Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ Ἁγιασμένου, τοῦ Σαμάκου
 - Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μακεδὼν ὁ αὐτοκράτορας
 - Ὁ Ἅγιος Sebbi (Ἄγγλος)
-

Αποτομή Κεφαλῆς Τιμίου Προδρόμου (Νηστεία ἐκ πάντων)

«Οὐκ ἔξεστι σοὶ ἔχειν, τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου». Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχεις τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὁ ὁποῖος ζεῖ ἀκόμα. Λόγια τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πὸν ἀποτελοῦσαν μαχαιριῆς στὶς διεφθαρμένες συνειδήσεις τοῦ βασιλιᾶ Ἡρώδη Ἀντίπα καὶ τῆς παράνομης συζύγου τοῦ Ἡρωδιάδος, πὸν ἦταν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. Ὁ Ἡρώδης, μὴ ἀνεχόμενός τους ἐλέγχους τοῦ Προδρόμου, τὸν φυλάκισε. Σὲ κάποια γιορτὴ ὅμως τῶν γενεθλίων του, ὁ Ἡρώδης ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο νὰ δώσει στὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδος ὅ,τι ζητήσει, διότι τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ χορὸς τῆς. Τότε ἡ αἰμοβόρος Ἡρωδιάς εἶπε στὴν κόρη τῆς νὰ ζητήσει στὸ πιάτο τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη. Πρᾶγμα πὸν τελικὰ ἔγινε. Ἔτσι, ὁ ἐνδοξος Πρόδρομος τοῦ Σωτῆρα θὰ παραμένει στοὺς αἰῶνες ὑπόδειγμα σὲ ὅλους ὅσους θέλουν νὰ ὑπηρετοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἀγωνίζονται κατὰ τῆς διαφθορᾶς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κινδύνους καὶ θυσίες. Καὶ νὰ τί λένε οἱ 24 πρεσβύτεροι τῆς Ἀποκάλυψης στὸ Θεὸ γιὰ τοὺς διεφθαρμένους: «ἦλθεν... Ὁ καιρὸς τῶν ἐθνῶν κριθῆναι... καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν». Ἦλθε, δηλαδή, ὁ καιρὸς τῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν γιὰ νὰ κριθεῖ ὁ κόσμος καὶ νὰ καταστρέψῃς (Θεέ μου) ἐκείνους, πὸν μὲ τὴν διεφθαρμένη ζωὴ τοὺς διαφθείρουν καὶ καταστρέφουν τὴ γῆ.

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκη

Βλέπε βιογραφικὸ τῆς σημείωμα στὶς 5 Ἀπριλίου. Ὁ ἅγιος Νικόδημος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ ἔχει καὶ τὴν προσθήκη «ἐξ Αἰγίνης καταγόμενης». Ἡ ὁποία - ἐξ Αἰγίνης - γιορτὴ τῆς, μαζί μ' αὐτὴν τῆς θυγατέρας τῆς Θεοπίστης μεταφέρθηκε τὴν 3ῃ Αὐγούστου, ὅπου καὶ τὸ βιογραφικὸ τῆς σημείωμα.

Ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Ἀρσινόης Κύπρου

Γεννήθηκε στὴν Ἀρσινόη τῆς Κύπρου καὶ ἦταν γιὸς εὐσεβῶν καὶ πλουσίων γονέων, τοῦ Μιχαὴλ καὶ τῆς Ἄννας. Ὁ Ἀρκαδιος μορφώθηκε πολὺ καλὰ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐπανῆλθε στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ Ἀρσινόη. Ἔγινε πολὺ γνωστὸς γιὰ τοὺς

ἀσκητικούς του ἀγῶνες καὶ γιὰ τὶς μεγάλες του ἀρετές. Ἔτσι ὅταν πέθανε ὁ ἅγιος Νίκων, ὁ Ἄρκαδιος ἐκλέχθηκε διάδοχός του στὸ θρόνο τῆς Ἀρσινόης. Ἀφοῦ ποίμανε τὸ ποίμνιό του θεάρεστα, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 29ῃ Αὐγούστου. Αὐτὸς εἶχε καὶ ἀδελφὸ τὸν ἅγιο Θεοσέβειο τὸν Ἀρσινοήτη.

Κατάθεσις Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ Ἁγιασμένου, τοῦ Σαμάκου

Βλέπε βιογραφικό του σημείωμα στὶς 22 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μακεδῶν ὁ αὐτοκράτορας

Στοὺς Συναξαριστὲς δὲν ἀναφέρεται, ἡ μνήμη του βρίσκεται στὸ Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο τοῦ Γεδεῶν(σελ. 161). Σὰν κτήτορας καὶ ἀνακαινιστὴς πολλῶν ναῶν καὶ μονῶν, ὁ Βασίλειος (867-886) βρῆκε θέση σὲ κάποια Μηνολόγια μεταξὺ τῶν Ἀγίων γιὰ τὴν εὐσέβειά του καὶ γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς πρωτεύουσας μὲ ἱερὰ κτίσματα, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Sebbi (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 30

- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Φαντῖνος ὁ θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στή Μελιτινή
- Ὁ Ὅσιος Σαρματᾶς
- Ἡ Ὁσία Βρυαῖνη
- Οἱ Ἅγιοι 16 Μάρτυρες οἱ Θηβαῖοι
- Ὁ Ἅγιος ἱεράρχης Εὐλάλιος
- Οἱ Ἅγιοι Φήλιξ, Φουρτουναῖος, Σεπτιμῖνος καὶ Ἰανουάριος
- Ὁ Ὅσιος Φύλαξ
- Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἡγεμόνας τῆς Ρωσίας

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἦταν, ὅπως λέγουν, «ἀποστολικοῖς χαρίσμασι λαμπρυνόμενος». Σὰν πρεσβύτερος ἀκόμα, διακρινόταν γιὰ τὴν μεγάλη του εὐσέβεια, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγαθότητά του. Στὴν Α' Οἰκουμενικὴ σύνοδο, πού ἐγένεε στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ὁ τότε Πατριάρχης τὸν ἐξέλεξε ἀντιπρόσωπό του. Καὶ ὅταν στή Σύνοδο αὐτὴ καταδικάστηκε ὁ Ἄρειος, ὁ Ἀλέξανδρος, ἂν καὶ γέροντας 70 χρονῶν, δέχθηκε νὰ περιοδεύσει στή Θράκη, Μακεδονία, Θεσσαλία καὶ στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, γιὰ νὰ διδάξει καὶ νὰ γνωστοποιήσει τὰ ὀρθὰ δόγματα τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου τῆς Νίκαιας. Ἀλλὰ ἐνῶ βρισκόταν στήν περιοδεία αὐτὴ, ὁ πατριάρχης Μητροφάνης ἀπεβίωσε. Ὅρισε ὁμως διάδοχό του τὸν Ἀλέξανδρο, διότι, παρὰ τὸ γῆρας του, εἶχε τὰ κατάλληλα ἐφόδια γιὰ τὴν διακυβέρνηση τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς πρωτεύουσας. Πράγματι, σὰν Πατριάρχης ὁ Ἀλέξανδρος ἀνταποκρίθηκε σωστὰ στὶς δύσκολες περιστάσεις τῶν καιρῶν. Τότε ὁ Ἄρειος εἶχε ἐξαπατήσει τὸ βασιλιὰ Κωνσταντῖνο ὅτι δῆθεν πιστεύει ὀρθά. Καὶ ὁ βασιλιὰς διέταξε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ ἀφήσει τὸν Ἄρειο νὰ μετέχει τῆς Θείας Κοινωνίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, λυπημένος, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε τὴν βοήθειά Του. Ἡ δέηση τοῦ ἱεράρχη εἰσακούσθηκε. Καὶ τὸ πρωὶ πού ὁ Ἄρειος μὲ πομπὴ θὰ πήγαινε στήν ἐκκλησία, βρέθηκε τὸ σῶμα του σχισμένο καὶ σκωληκόβρωτο! Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 340 μ.Χ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πρόκειται μᾶλλον γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν ὀνομαζόμενο Εἰφιλίνο, πού διαδέχτηκε τὸν Πατριάρχη Κωνσταντῖνο τὸν Γ'. Γεννήθηκε τὸ 1006 στήν Τραπεζούντα καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν μεγάλη του παιδεία καὶ τὰ μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα πού εἶχε καταλάβει. Κατόπιν ὁμως ἀποσύρθηκε σὲ κάποια μονὴ τῆς Βιθυνίας, ὅπου μόνασε 10 χρόνια. Ἀπὸ

κεῖ προσκλήθηκε γιά νά καταλάβει τόν πατριαρχικό θρόνο. Χειροτονήθηκε ἱερέας, καί μετὰ μία ἐβδομάδα -τὴν 1η Ἰανουαρίου 1064- ἐπίσκοπος. Ὁ Ἰωάννης λειτουργοῦσε καί κήρυττε κάθε μέρα στοὺς ναοὺς τῆς πρωτεύουσας, ἐπισκεύασε τὶς εἰκόνες τῆς ἁγίας Σοφίας, καί μοίραζε δωρεὰν ψωμί καί σιτάρι στοὺς φτωχοὺς. Πέθανε τὸ 1075, καί νὰ πῶς τὸν περιγράφει ἓνας ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του: «ἀνεφάνη ἀνὴρ πρῶτον μὲν καθαρῶτατος καί ἀγνότατος καί πρὸ παντὸς ρύπου σωματικοῦ καθάπαξ ἀπεχόμενος. Ἐπειτα δὲ τὰ εἰς καταφρόνησιν χρημάτων καί ἀκτημοσύνην τελείαν καί τὴν πρὸς τοὺς πένητας φιλανθρωπίαν καί μετάδοσιν κατ' οὐδὲν ἐλάττων τοῦ περιβόητου ἐκείνου Ἐλεήμονος, καί ταῖς ἄλλοις δὲ ἀρεταῖς πάσαις συλλήβδην εἰπεῖν ἀφθόνως κοσμούμενος, ἀλλὰ καί τῷ λόγῳ πολὺς, καί παιδεύσεως πάσης μετειληχῶς καί νομομαθεῖς ἐξαίρετος».

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Γιὰ τὸν Πατριάρχη Παῦλο δὲν ἔχουμε σαφεῖς καί συγκεκριμένες πληροφορίες. Μερικοὶ νομίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Παῦλο τὸν Γ'. Αὐτὸς πατριάρχευσε τὸ 686-693. Προήδρευσε τῆς Πανθέκτης λεγομένης Συνόδου. Ἄλλοι νομίζουν, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Πατριάρχη Παῦλο τὸν Δ'. Αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύπρο καί ἔλαμψε, κατὰ τὸν Θεοφάνη, στὰ λόγια καί στὰ ἔργα. Ἀνέβηκε στὸν θρόνο τὸ 770 παραιτήθηκε δὲ στὰ τέλη Αὐγούστου τοῦ 784 καί ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ Φλώρου, ὅπου ἔζησε σὰν ἀπλὸς μοναχὸς μόνο δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν παραίτησή του. Ἀνήκεε στοὺς ζηλωτὲς τῆς Ὁρθοδοξίας καί διακρίθηκε γιὰ τὶς ἐλεημοσύνες του. (Ἡ μνήμη του - σὲ ὀρισμένους Συναξαριστὲς - περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται καί τὴν 2α Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Φαντῖνος ὁ θαυματουργός

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καλαβρία τῆς Ἰταλίας. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Γεώργιος, ἡ δὲ μητέρα του Βρυαῖνη. Ἀπὸ μικρὸς ἀφοσιώθηκε στὴν ὑπηρεσία τῆς πίστεως καί ἦταν τόσο ἐνάρετος καί μορφωμένος, ὥστε νὰ τὸν παρακολουθοῦν καί πολλοὶ μαθητὲς, πού τοὺς δίδασκε τὴν ἔμπρακτη εὐσέβεια. Σὲ ἡλικία 60 χρονῶν, ἀφοῦ πῆρε δυὸ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του, τὸν Βιτάλιο καί τὸν Νικηφόρο, πῆγε στὴν Πελοπόννησο, ὅπου ἐγκαταστάθηκε γιὰ λίγο καιρὸ στὴν Κόρινθο καί ἔφερε πολλὰς ψυχὰς στὴ Σωτηρία. Κατόπιν ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀθήνα, ὅπου προσκύνησε στὸν ναὸ τῆς Θεοτόκου. Ἐπειτα πῆγε στὴ Λάρισα καί ἀπὸ κεῖ στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐδῶ ἔμεινε ὀκτῶ ὀλόκληρα χρόνια ὑπηρετώντας τὸ Εὐαγγέλιο καί ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ ὑπέρογος (974).

Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες πὸ μαρτύρησαν στὴ Μελιτινὴ

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τοὺς ἔπνιξαν μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Ὅσιος Σαρματᾶς

Ἀσκητῆς τῆς ἐρήμου. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ὁσία Βρουαίνη

Ἴσως εἶναι αὐτὴ ἡ μητέρα τοῦ Ὁσίου Φαντίνου. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι 16 Μάρτυρες οἱ Θηβαῖοι

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος ἱεράρχης Εὐλάλιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἴσως νὰ εἶναι Κύπριος.

Οἱ Ἅγιοι Φήλιξ, Φουρτουναῖος, Σεπτιμῖνος καὶ Ἰανουάριος

Καὶ οἱ τέσσερις διακρίθηκαν γιὰ τὸν ἀγῶνα τοὺς ἐναντίον τῆς ἀπιστίας. Συνελήφθησαν καὶ ἀνακρίθηκαν γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Ὁ ἑπαρχος γιὰ νὰ τοὺς ἀλλαξοπιστήσῃ, ἔφερε ἐθνικοὺς φιλοσόφους, πὸν προσπάθησαν μπροστὰ τοὺς νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μωρία. Ἀλλ' οἱ ἄξιοι ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ, ἀνέτρεπαν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ ἀμαθῆ καὶ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα καὶ ἐνέμειναν στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὑπεβλήθησαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Φύλαξ

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἀναφέρεται στὸν Ἱεροσολυμιτικὸ Κώδικα 1096 φ. 123 ὡς ἐξῆς: «Μνήμη τῶν ὁσίων πατριαρχῶν Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου καὶ τοῦ ὁσίου Φύλακος» (βλ. Δημητριάδου, τυπικὰ Β' σελ. 55).

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἡγεμόνας τῆς Ρωσίας

Υπῆρξε ἄρχοντας Βλαδημηρίας καὶ Νεαπόλεως τῆς Ρωσίας καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἀλέξιος. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1263. Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ συνέταξε ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος.

Αγιολόγιον - Αύγουστος 31

- Κατάθεσις Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου
- Ανακαίνιση Ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ
- Οἱ Ἅγιοι τέσσερις Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας
- Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς, Φαῦστος, Ἀνδρέας καὶ Ἡράκλειος
- Ὁ Ἅγιος Φιλέορτος
- Ὁ Ἅγιος Διάδοχος
- Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ παρθένοι ἀπὸ τὴν Γάζα
- Οἱ Ἅγιοι 366 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Νικομήδεια
- Ὁ Ἅγιος Aidan (Σκωτσέζος)
- Ἡ Ἁγία Cuthburge (Βρετανίδα)

Κατάθεσις Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου

Ἡ ἀνακομιδὴ τῆς τίμιας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, ἄλλοι λένε ὅτι ἐγίνε ἀπὸ τὸ βασιλιὰ Ἀρκάδιο καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ γιό του Θεοδόσιο τὸν Β'. Ἡ μεταφορὰ ἐγίνε ἀπὸ τὴν Τερουσαλήμ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν τοποθέτησαν σὲ μία χρυσὴ θήκη, πὺν ὀνομάσθηκε ἀγία Σωρὸς. Ὅταν πέρασαν 410 χρόνια, ὁ βασιλιὰς Λέων ὁ Σοφὸς ἀνοιξε τὴν ἀγία αὐτὴ Σωρὸ γιὰ τὴν βασίλισσα σύζυγό του Ζωή, πὺν τὴν διακατεῖχε πνεῦμα ἀκάθαρο. Ὅταν λοιπὸν ἀνοιξε τὴν ἀγία Σωρὸ, βρῆκε τὴν τίμια Ζώνη τῆς Θεοτόκου νὰ ἀκτινοβολεῖ ὑπερφυσικά. Καὶ εἶχε μία χρυσὴ βούλα, πὺν φανέρωνε τὸ χρόνο καὶ τὴν ἡμέρα πὺν μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν προσκύνησαν, ὁ Πατριάρχης ἀπλωσε τὴν τίμια Ζώνη ἐπάνω στὴ βασίλισσα, καὶ ἀμέσως αὐτὴ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Ὅποτε ὅλοι δόξασαν τὸ Σωτῆρα Χριστὸ καὶ εὐχαρίστησαν τὴν πανάχραντη Μητέρα Του, ἡ ὁποία εἶναι γιὰ τοὺς πιστοὺς φρουρὸς, φύλαξ, προστάτις, καταφυγὴ, βοηθὸς, σκέπη, σὲ κάθε καιρὸ καὶ τόπο, ἡμέρα καὶ νύκτα.

Ανακαίνιση Ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ

Ὁ ἀνακαινισθεὶς ναὸς τῆς Θεοτόκου στὸ Νεῶριο, ἦταν κτῆμα τοῦ πατρικίου Ἀντωνίου, πὺν βρισκόταν μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του. Κατὰ τὴν ἀναπαλαίωση ὁ ναὸς ἔλαβε θαυματουργικὴ χάρη καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα σὲ πολλοὺς πὺν προσέρχονταν σ' αὐτὸν μὲ πίστη. Ὅταν πέθανε ὁ πατρικίος Ἀντώνιος, ὁ ναὸς ἐγκαταλείφθηκε καὶ ἐρήμωσε. Ὅταν δὲ ὁ βασιλιὰς Ρωμανὸς Α' Λεκαπηνὸς ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν γκρεμίσει, ὁ ἐπιστάτης τῆς κατεδαφίσεως τοῦ ναοῦ ἐμποδίστηκε μὲ ὄπτασία τῆς Θεοτόκου. Τότε ἀποφασίστηκε νὰ ἀνακαινισθεῖ ὁ ναὸς καὶ μὲ χρυσόβουλο ἐξασφαλίστηκε ἐτήσια χορήγηση γιὰ τὴν συντήρησή του.

Οἱ Ἅγιοι τέσσερις Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ τρέξουν μέσα στὴ φωτιά.

Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς, Φαῦστος, Ανδρέας καὶ Ἡράκλειος

Εἶναι οἱ ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς 12ης Ἰουλίου. Ἐδῶ περιπτῶς ἐπαναλαμβάνονται.

Ὁ Ἅγιος Φιλέορτος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Διάδοχος

Δὲν βρίσκουμε καμιὰ πληροφορία γιὰ τὴν ζωὴ του.

Οἱ Ἅγιοι Ἑπτὰ παρθένοι ἀπὸ τὴν Γάζα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι 366 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Νικομήδεια

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Aidan (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησσοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἡ Ἅγία Cuthburge (Βρετανίδα)

Λεπτομέρειες για τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 1

- Αρχή τῆς Ἰνδίκτου (δηλαδή ἀρχὴ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους)
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης
- Ἡ Ὁσία Μάρθα
- Ἡ Ὁσία Εὐανθία
- Ὁ Δίκαιος Ἰησοῦς γιὸς τοῦ Ναυῆ
- Οἱ Ἅγιες 40 Παρθένες καὶ Ἀσκήτριες: Ἀδαμαντίνη, Καλλιρόη, Χαρίκλεια, Πηνελόπη, Κλειώ, Θάλεια, Μαριάνθη, Εὐτέρπη, Τερψιχόρη, Οὐρανία, Κλεονίκη, Σαπφώ, Ἐρατώ, Πολύμνια, Δωδώνη, Ἀθηνᾶ, Τρωάδα, Κλεοπάτρα, Κοραλία, Καλλίστη, Θεονόη, Θεανώ, Ἀσπασία, Πολυνίκη, Διόνη, Θεοφανή, Ἐρασμία, Ἐρμηνεία, Ἀφροδίτη, Μαργαρίτα, Ἀντιγόνη, Πανδώρα, Χάϊδω, Λάμπρω, Μόσχω, Ἀρηβοῖα, Θεονύμφη, Ἀκριβή, Μελπομένη, Ἐλπινίκη καὶ Ἄμμου ὁ διδάσκαλος αὐτῶν
- Θαῦμα τῆς Θεοτόκου στὴ Μονὴ τῶν Μιασηνῶν
- Οἱ Ἅγιοι Εὐδοσ, Καλλίστη, Ἀγαθοκλεία καὶ Ἐρμογένης
- Μνήμη τοῦ Μεγάλου Ἐμπρησμοῦ στὴν Κωνσταντινούπολη
- Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ὁ νέος ποὺ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος τῆς Μυουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Νικόλαος ποὺ ἀσκήτευσε στὴν Κρήτη
- Ὁ Ἅγιος Ἀγγελῆς ὁ Νεομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν, ὁ Λέσβιος, Στυλίτης
- Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ ἐν Ἀγυῖα

Αρχὴ τῆς Ἰνδίκτου (δηλαδή ἀρχὴ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους)

Γιὰ τὴν περίπτωση αὐτή, ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του, γράφει τὰ ἑξῆς: «Λέξις λατινικὴ (indictio) ὀρισμὸν σημαίνουσα καθ' ὃν κατὰ δεκαπενταετὴ περίοδον ἐπληρώνοντο εἰς τοὺς αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων οἱ φόροι. Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, τὴν ἀρχὴν τῆς ἰνδικτιῶνος εἰσήγαγεν ὁ Αὐγουστος Καῖσαρ (1 -14), ὅτε διέταξε τὴν γενικὴν τῶν κατοίκων τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἀπογραφὴν καὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν φόρων, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός. Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (313) ἐγένετο ἐπισημῶς χρῆσις τῆς Ἰνδικτιῶνος ὡς χρονολογίας, ἔκτοτε δὲ ἡ ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ νῦν ἐορτάζει τὴν α' Σεπτεμβρίου ὡς ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους».

«Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου χρόνου, ᾧ καὶ παλαιὲ καὶ δι' ἀνθρώπους νέε».

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης

Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 5ου αἰῶνα μ.Χ., ἐπὶ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Μεγάλου καὶ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Μαρτυρίου. Ὁ Συμεὼν γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σισᾶν τῆς Κιλικίας, ἀπὸ γονεῖς βοσκούς. Βοσκὸς ἦταν καὶ αὐτὸς στὰ νεανικά του χρόνια. Ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἀφοσιωμένος μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ στὰ θεῖα. Τόσο θερμὸς ἦταν οἱ προσευχὲς του πρὸς τὸ Θεό, ὥστε πολλές φορὲς λουζόταν ἀπὸ δάκρυα. Κάποια μέρα, τοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση τὰ λόγια του Χριστοῦ, «μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται», δηλαδή, μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πενθοῦν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν κόσμο, διότι αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό. Μακάριοι, ἐπίσης, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν καρδιά τους καθαρὴ ἀπὸ κάθε μολυσμὸ ἁμαρτίας, διότι αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸ Θεό. Ποθώντας, λοιπόν, καὶ ὁ Συμεὼν νὰ κάνει τέτοια ζωὴ, πῆγε κοντὰ στὸν ὅσιο Ἡλιόδωρο, ὅπου ἔμεινε 10 χρόνια, καὶ ἔγινε μοναχός. Ἐπιθυμώντας, ὅμως, περισσότερὴ ἡσυχαστικὴ ζωὴ, ἀποσύρθηκε σὲ ἓνα κελὶ στὸ χωριὸ Τελανισό, ὅπου ἀσκήτεψε τρία χρόνια. Ἡ φήμῃ τῆς ἁγίας του ζωῆς ἔκανε νὰ συρρέουν πλήθη λαοῦ κοντὰ του. Ἀλλὰ ὁ Συμεὼν, ἀποφεύγοντας τὴν ἀκατάπαυστη ἐκείνη κοινωνικότητα καὶ θέλοντας ἀκόμα περισσότερὴ ἀσκητικὴ ζωὴ, ἐγκαταστάθηκε ἐπάνω σ' ἓνα στῦλο 36 πήχεων! Μὲ τὸν ιδιόρρυθμο αὐτὸ τρόπο ἀσκήτεψε 37 χρόνια. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἔκανε τελικὰ τὴν ζωὴ ποὺ ἐπιθυμοῦσε καὶ ποὺ μακαρίζει ὁ Κύριος.

Ἡ Ὁσία Μάρθα

Ἦταν μητέρα τοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτη. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ἡ μνήμῃ της ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 4ῃ Ἰουλίου).

Ἡ Ὁσία Εὐανθία

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Δίκαιος Ἰησοῦς γιὸς τοῦ Ναυῆ

Ἦταν Ἑβραῖος, γιὸς τοῦ Ναυῆ, ἀπὸ τὴν φυλὴ Ἐφραὶμ καὶ διάδοχος τοῦ Μωϋσῆ τοῦ προφήτη. Ὁ Ἰησοῦς, ὀνομαζόταν πρῶτα Αὐσῆς. Στάλθηκε ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ νὰ κατασκοπεύσει τὴν γῆ Χαναᾶν καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ἀνέλαβε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωϋσῆ τὴν ἀρχηγία τοῦ λαοῦ, ποὺ τὸν ὀδήγησε μαζί μὲ τὴν κιβωτὸ στὴν Παλαιστίνη, ἀφοῦ πέρασε τὸν Ἰορδάνη καὶ συνέτριψε τοὺς ἀλλόφυλους στὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχώ (Ἰησ. ι' 12). Ὅταν κατέλαβε τὴν Παλαιστίνη καὶ τὴν μοίρασε στοὺς Ἰσραηλίτες, τοὺς ὁποίους κυβέρνησε 27 χρόνια, ἀπεβίωσε εἰρηνικά 110 χρονῶν.

Οἱ Ἅγιες 40 Παρθένες καὶ Ἀσκήτριες: Ἀδαμαντίνη, Καλλιρόη, Χαρίκλεια,

Πηνελόπη, Κλειώ, Θάλεια, Μαριάνθη, Ευτέρπη, Τερψιχόρη, Ουρανία, Κλεονίκη, Σαπφώ, Έρατώ, Πολύμνια, Δωδώνη, Αθηνᾶ, Τρωάδα, Κλεοπάτρα, Κοραλία, Καλλίστη, Θεονόη, Θεανώ, Ασπασία, Πολυνίκη, Διόνη, Θεοφανή, Έρασμία, Έρμηνεία, Αφροδίτη, Μαργαρίτα, Αντιγόνη, Πανδώρα, Χάϊδω, Λάμπρω, Μόσχω, Αρηβοΐα, Θεονύμφη, Ακριβή, Μελοπομένη, Έλπινίκη και Αμμοῦν ὁ διδάσκαλος αὐτῶν

Ὁ Αμμοῦν ἢ Αμμών ἦταν Διάκονος στήν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης και διδάσκαλος 40 ἀσκητριῶν παρθένων. Αὐτὸν λοιπόν, ὁ ἡγεμόνας τῆς Ἀδριανουπόλεως Βάβδος, ἐπειδὴ δὲν δεχόταν νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, παρέπεμψε μαζί με τὶς 40 μαθήτριές του στὸν Λικίνιο τὸν ἄρχοντα τῆς Θράκης. Αὐτός, ἀφοῦ τὶς βασάνισε σκληρά, τὶς μὲν πρῶτες δέκα ἔκαψε ζωντανές, τὶς δὲ ἐπόμενες ὀκτῶ ἀποκεφάλισε, τὶς ἐπόμενες δέκα σκότωσε με ξίφος, ἀφοῦ τὶς χτύπησε στὸ στόμα και τὴν καρδιά και τὶς ὑπόλοιπες δώδεκα θανάτωσε με μαχαίρια και πυρακτωμένα σίδηρα στὸ στόμα. Τὸν δὲ Αμμοῦν θανάτωσε, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε πυρακτωμένη καλύπτρα στὸ κεφάλι (ἄλλοι ἀναφέρουν ὅτι, κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισε). Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰ ὀνόματα τῶν 40 Ἁγίων Παρθένων, τὰ παραθέτουμε με ἐπιφύλαξη, διότι ὀρισμένα ἀπ' αὐτὰ π.χ. Χάϊδω, Λάμπρω κ.λ.π. ἀνήκουν σὲ ὀνομασίες μεταγενεστέρων αἰῶνων (16ου-18ου) και ὄχι σ' αὐτὲς τῶν πρῶτων αἰῶνων μ.Χ. πὺ μαρτύρησαν οἱ Ἁγίες.

Θαῦμα τῆς Θεοτόκου στή Μονὴ τῶν Μιασηνῶν

Ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μονῆς τῶν Μιασηνῶν, ρίχτηκε στή λίμνη Ζαγουροῦ γιὰ νὰ μὴ τὴν σπιλῶσουν οἱ Εἰκονομάχοι. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀνεφάνη ἄσπιλη ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς λίμνης με θαυματουργικὸ τρόπο.

Οἱ Ἅγιοι Εὐδοσ, Καλλίστη, Ἀγαθοκλεία και Έρμογένης

Ἦταν ἀδελφία, και ἡ ἀνεύρεση τῆς ἀλήθειας ἦταν ὁ μέγανος τους πόθος. Και ὁ Θεὸς τοὺς ἐλέησε, ἀξιῶνοντάς τους νὰ ἀκούσουν τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐλκύστηκαν στὸ φῶς και τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τους στάθηκε ζηλευτὴ πίστεως και ἀγαθοεργίας. Ἔδιναν ἀφθονὴ βοήθεια σὲ χῆρες, ὀρφανά, και ἀνέπτυξαν μεταξύ τους εὐγενὴ και ἱερὴ ἄμιλλα, ποιὸς νὰ φέρει περισσότερες ψυχὲς μέσα στὸ ψυχοσωτήριο λιμάνι τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Και κατόρθωσαν πολλά. Τὴν πίστη τους αὐτὴ, ἐπισφράγισαν και διὰ τοῦ μαρτυρίου. Ὅταν συνελήφθησαν, ὀμολόγησαν ὅτι ἀνήκαν στή χριστιανικὴ Ἐκκλησία και ὅτι αὐτὸ ἀποτελοῦσε καύχημα τοὺς περισσότερο και ἀπὸ τὸ ἂν εἶχαν κάποιο στέμμα στὸ κεφάλι τους. Μάταια ζήτησαν νὰ τοὺς δελεάσουν με ὑποσχέσεις και νὰ τοὺς ἐκβιάσουν με ἀπειλές. Τὰ ἀδελφία ἐνθαρρύνονταν μεταξύ τους, με ἀνώτερα πνευματικὰ λόγια. Ἔτσι και τῶν τριῶν τὰ κεφάλια, κόπηκαν με τὸ ξίφος. Και τὰ ἀδελφία κατὰ σάρκα, στάθηκαν ἀδελφία διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως και στὸ μαρτυρικὸ θάνατο και στήν κληρονομία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Μνήμη τοῦ Μεγάλου Ἐμπρησμοῦ στήν Κωνσταντινούπολη

Ὁ ἔμπρησμος αὐτὸς ἔγινε στὰ χρόνια του βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ μεγάλου τοῦ ἐπονομαζόμενου Μακέλλη. Τότε πυρπολήθηκε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ ἑπτὰ ἡμέρες.

Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ὁ νέος ποὺ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος τῆς Μιουπόλεως

Γεννήθηκε κατὰ τὸ ἔτος 1035 στὸ χωριὸ Μουταλάσκη τῆς Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν πολὺ ἐνάρετοι καὶ ὀνομαζόταν Ἰωάννης καὶ Σοφία. Φυσικά, σύμφωνα μὲ τὰ ἱερά πιστεύω τους μεγάλωσαν καὶ τὸ παιδί τους τὸν Μελέτιο. Αὐτός, ὅταν μεγάλωσε ἦλθε στήν Ἑλλάδα ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ στὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν τὴν λεγόμενη τοῦ Συμβόλου, τὴν μετέπειτα ἐπονομασθεῖσα τοῦ ὁσίου Μελετίου. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔλαμψε διὰ τῆς πνευματικῆς του ἀσκήσεως, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1105. (Περὶ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Μελετίου, βλέπε τὴν μελέτη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου στὴ «Θεολογία» ΙΓ 97).

Ὁ Ὅσιος Νικόλαος ποὺ ἀσκήτευσε στήν Κρήτη

Γιὰ τὸν Ὅσιο αὐτὸ δὲν βρίσκουμε καμιὰ πληροφορία γιὰ τὴν ζωὴ του. Ξέρουμε μόνο ὅτι ἀσκήτευσε στὸ Φαράγγι Κουρταλιώτη τῆς ἐπαρχίας Ἁγίου Βασιλείου τῆς Κρήτης τὸ 1670, καὶ ὅτι ὑπάρχει μόνο Ἀκολουθία του, ποὺ ἐκδόθηκε στήν Ἀθήνα τὸ 1879.

Ὁ Ἅγιος Ἀγγελῆς ὁ Νεομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στήν Κωνσταντινούπολη

Χρυσόχοος στὸ ἐπάγγελμα ὁ Ἀγγελῆς, κάποτε διασκέδαζε στήν Κωνσταντινούπολη μὲ γνώριμους ἐξωμότες χριστιανούς. Καὶ χάριν ἀστείου, φόρεσε στὸ κεφάλι του τούρκικο σαρίκι. Οἱ Τοῦρκοι, θεώρησαν αὐτὴ τὴν ἐνέργειά του σὰν ἄρνηση τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀποδοχὴ τοῦ μουσουλμανισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν πίεζαν νὰ ἐξισλαμιστεῖ. Ὁ μάρτυρας ἀπέκρουσε μὲ ἀποστροφή τὶς δελεαστικὲς προτάσεις τῶν Τούρκων καὶ δέχτηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τὸ μαρτύριο, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ ἕξι παιδιὰ του. Εἶπε μάλιστα στὸν Βεζίρη· «Ὅ,τι θέλεις κᾶμε, δέρνε, κόβε, σφάζε, κᾶψε με στὴ φωτιά, ρίξε με στὰ θηρία, πνίξε με στὴ θάλασσα, καὶ ὅ,τι μπορεῖς κᾶμε σ' αὐτὸ τὸ πῆλινο σῶμα μου, ἐγὼ τὸν Χριστὸ μου δὲν ἀρνοῦμαι, ἐγὼ τὴν πίστη μου δὲν ἀλλάζω, ἐγὼ Τοῦρκος δὲν γίνομαι». Ἔτσι στὶς 1 Σεπτεμβρίου 1680 μπροστὰ στὸ παλάτι, κοντὰ στήν Ἁγία Σοφία, τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Τὸ λείψανό του ἀγοράστηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ἀντὶ 300 γροσιῶν, ποὺ τὸ ἐνταφίασαν στὸ Μοναστήρι τῆς νήσου Πρώτης.

Ὁ Ὅσιος Συμεών, ὁ Λέσβιος, Στυλίτης

Βλέπε βιογραφία του τὴν 1η Φεβρουαρίου, μαζί μ' αὐτὴ τῶν τριῶν ἀδελφῶν του.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ ἐν Ἀγυΐα

Άγιολόγιον - Σεπτέμβριος 2

- Ο Άγιος Μάμας
 - Ο Άγιος Ιωάννης ο Νηστευτής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Ο Άγιος Διομήδης
 - Ο Άγιος Ιουλιανός
 - Ο Άγιος Φίλιππος (ἢ Θεόδοτος ἢ Θεόδωρος)
 - Ο Άγιος Εὐτυχιανός
 - Ο Άγιος Ἡσύχιος
 - Ο Άγιος Λεωνίδης
 - Ο Άγιος Εὐτύχιος
 - Ο Άγιος Φιλάδελφος
 - Ο Άγιος Μελάνιππος
 - Ἡ Αγία Παρθαγάπη
 - Οἱ Δίκαιοι ἱερεῖς Ἐλεάζαρ καὶ Φινεές
 - Οἱ Άγιοι Αἰθαλαῶς καὶ Αἰμμών (ἢ Αἰμμῶν)
-

Ὁ Άγιος Μάμας

Γεννήθηκε στὴ Γάγγρα τῆς Παφλαγονίας τὸ 260 μ.Χ., ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς, τὸ Θεόδοτο καὶ τὴν Ρουφίνα, ὅταν αὐτοὶ ἦταν μέσα στὴ φυλακὴ, ὅπου πέθαναν προσευχόμενοι. Ὁ Μάμας, βρέφος ἀκόμα, ἔμεινε ὀρφανός. Ὅμως, μία πλούσια χριστιανὴ γυναῖκα, ἡ Αἰμμία, τὸν υἰοθέτησε καὶ τὸν ἀνέθρεψε μὲ στοργὴ μητρικὴ καὶ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ δὲ ὀνόμαζε τὴν θετὴ του μητέρα συνεχῶς μάμα, δηλ. μαμά, ὀνομάστηκε Μάμας. Ὅταν ἔγινε 15 χρονῶν, πιάστηκε ἀπὸ εἰδωλολάτρες, διότι χωρὶς φόβο, δημόσια, ὁμολογοῦσε τὸ Χριστό. Τότε τὸν χτύπησαν ἀλύπητα. Κρέμασαν στὸ λαιμό του μολυβένιο βαρίδιο καὶ τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα. Ὅμως μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ σώθηκε. Ἐπειτα τὸν ξανασυνέλαβαν καὶ τὸν ἔριξαν σὲ ἀναμμένο καμίνι καὶ μετὰ τροφὴν στὰ θηρία. Ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ ἀπ' αὐτὰ σώθηκε θαυματουργικὰ, διαπέρασαν τὴν κοιλιὰ του μὲ τρίαινα. Καὶ ἔτσι μαρτυρικὰ καὶ ἔνδοξα ἀναχώρησε ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωὴ. Μᾶς θυμίζει δὲ τὰ λόγια του Κυρίου, ποὺ εἶπε: «ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτος ἐστὶν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ὅποιος, δηλαδή, ταπεινώσει τὸν ἑαυτό του σὰν τὸ παιδάκι αὐτό, αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος στὴ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Άγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Απὸ παιδὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν σπάνια ἐγκράτειά του καὶ γιὰ τὸν ἀπὸ φυσικοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν νηστεία, πράγμα ποὺ τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν προσωνυμία τοῦ Νηστευτῆ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὅταν ἔγινε ἔφηβος ἔκανε τὸ

ἐπάγγελμα τοῦ χαρακτῆρ. Ἡ καρδιά του ὅμως, ἦταν δοσμένη στὰ θεῖα καὶ κάθε μέρα διάβαζε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία, πλουτίζοντας ἔτσι τὶς γνώσεις του. Τὰ πλεονεκτήματά του αὐτά, ἐκτίμησε ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Γ' καὶ τὸν χειροτόνησε διάκονο. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ἀνέπτυξε ἰδιαίτερα τὴν ἐλεημοσύνη, βοηθώντας πλῆθος φτωχῶν καὶ ἄλλων ἀπόρων. Ἀργότερα ἔγινε προσβύτερος, καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Πατριάρχου Εὐτυχίου, μὲ κοινὴ ὑπόδειξη ἀρχόντων καὶ λαοῦ, ἐκλέχτηκε διάδοχός του ὁ Ἰωάννης ὁ Νηστευτῆς σὰν Ἰωάννης Δ' (12-4-582 ἐπὶ βασιλείᾳ Μαυρικίου). Τὸ πόσο ἔλαμψε καὶ σὰν Πατριάρχης ὁ Ἰωάννης, ἔχουμε πολὺ εὐγλωττες μαρτυρίες: ὁ ἐπίσκοπος Σενιλλίας Ἰσίδωρος τὸν παριστάνει σὰν ἅγιο καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος τὸν ἀποκάλεσε «σκήνωμα πάσης ἀρετῆς». Στὸν Ἰωάννη ἐπίσης, Σύνοδος τῶν Πατριαρχῶν ποὺ συνήλθε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 587, τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο «οἰκουμενικός». Σχετικὰ με τὶς ἐκκλησιαστικὲς ποινὲς ὁ Ἰωάννης θέσπισε σοφὸ κανονικὸ, ποὺ βρίσκεται στὸ Πηδάλιο. Πέθανε 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 595 καὶ τὸ λείψανό του τάφηκε στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ Ἅγιος Διομήδης

Μαρτύρησε, ἀφοῦ θανατώθηκε σπαθιζόμενος.

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός

Θανατώθηκε ἀφοῦ τὸν χτύπησαν μὲ ξύλο στὸ κεφάλι καὶ ἔτσι ἔνδοξα μαρτύρησε.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος (ἢ Θεόδοτος ἢ Θεόδωρος)

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχιανὸς

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ἔψησαν ζωντανὸ πάνω σὲ σχάρα.

Ὁ Ἅγιος Ἡσύχιος

Μαρτύρησε διὰ ἀπαγχονισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Λεωνίδης

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος

Μαρτύρησε διὰ σταυρικοῦ θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Φιλάδελφος

Οἱ Συναξαριστὲς γιὰ τὸν τρόπο τοῦ μαρτυρίου του ἀναφέρουν: «λίθῳ τὸν τράχηλον βαρυνθεὶς τελειοῦται».

Ὁ Ἅγιος Μελάνιππος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ἡ Ἁγία Παρθαγάπη

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα.

Οἱ Δίκαιοι ἱερεῖς Ἐλεάζαρ καὶ Φινεές

Ἦταν ἱερεῖς τῶν Ἑβραίων. Ὁ μὲν Ἐλεάζαρ ἦταν τρίτος γιὸς τοῦ Ἀαρών, ὁ δὲ Φινεές ἦταν γιὸς μὲν τοῦ Ἐλεάζαρ, ἐγγονὸς δὲ τοῦ Ἀαρών. Καὶ ὁ μὲν Ἐλεάζαρ ἦταν ἐπιτηρητὴς τῆς Σκηνῆς (τοῦ Μαρτυρίου) (Ἀριθμ. δ', 16). Ὁ δὲ Φινεές, γιὰ τὸ ζῆλο ποὺ ἔδειξε θανατώνοντας τὸν Ζαμβρὶ καὶ τὴν Χασβὶ τὴν Μαδιανίτιδα, διότι ἀναίσχυντα ἐκπορνεύονταν προσβάλλοντας τὸν Μωϋσῆ καὶ τὴν συναγωγὴ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, ἔλαβε τὴν διαθήκη αἰωνίου Ἱεροσύνης (Ἀριθμ. κε', 11-13).

Οἱ Ἅγιοι Αἰιθαλᾶς καὶ Ἀμμών (ἢ Ἀμμοῦν)

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης καὶ ἐργάζονταν μὲ θερμότατο ζῆλο γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παροιμιώδης δὲ ἦταν καὶ ἡ φιλανθρωπία τους, μὲ τὴν ὁποία εὐεργετοῦσαν καὶ χριστιανούς καὶ εἰδωλολάτρεις. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτό, συντελοῦσε πολὺ στὴ μεταβολὴ τῶν εἰδωλολατρῶν πρὸς τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἑπαρχος Βάβδος, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν δράση αὐτῆ τοῦ Ἀειθαλᾶ καὶ τοῦ Ἀμμῶν, διέταξε τὴν σύλληψή τους. Καί, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδωλα, τοὺς θανάτωσαν μὲ χτυπήματα σκληρότατα, μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν.

Ἀγιολόγιον - Σεπτέμβριος 3

- Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Νικομήδειας
- Ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος συνασκητῆς τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου
- Ὁ Ἅγιος Ζήνων
- Ἡ Ἁγία Βασίλισσα
- Ὁ Ἅγιος Χαρίτων
- Ὁ Ἅγιος Ἀρχοντίων
- Ὁ Ἅγιος βασιλιᾶς Κωνσταντῖνος ὁ Νέος «ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις»
- Ὁ Ἅγιος Ἀριστίων Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Ἡ Ὁσία Φοίβη ἡ διακόνισσα
- Ὁ Ἅγιος Πολύδωρος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Λευκωσία
- Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης (1953)
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Ρωστώφ (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος τοῦ Οὐγγλῆς, Ἱερεὺς (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Νικομήδειας

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. καὶ πατρίδα του ἦταν ἡ Νικομήδεια. Ἀπὸ μικρὸς διακρίθηκε γιὰ τὸν εὐσεβῆ ζῆλο του πρὸς τὰ θεῖα. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, ἡ ζωὴ του ἦταν ὑπόδειγμα σωφροσύνης καὶ ἀγάπης. Ἐπειδὴ πλούσια κατεῖχε τὸ θησαυρὸ τῶν θείων ἀληθειῶν, ἡ θερμὴ του διδασκαλία, ἐμπνεόμενὴ ἀπὸ ἀποστολικὸ ζῆλο, ἔβρισκε σχεδὸν πάντα ἀνταπόκριση στὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Ἡ πνευματικὴ ἱκανότητά τοῦ Ἀνθίμου ὤθησε τοὺς χριστιανοὺς τῆς Νικομήδειας καὶ τὸν ἔπεισαν νὰ γίνῃ ἱερέας καὶ ἀργότερα ἐπίσκοπός τους. Ὅταν, ὅμως, ἔγινε ὁ διωγμὸς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, τὸν κυνήγησαν καὶ τὸν συνέλαβαν. Ὁ Διοκλητιανὸς τοῦ πρότεινε νὰ θυσιάσῃ στοὺς Θεοὺς γιὰ νὰ κερδίσει τὴν ζωὴ του, ἀλλιῶς τὸν περιμέναν φρικτὰ βασανιστήρια, καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ὄργανο πού θὰ τὸν βασάνιζαν. Ὁ Ἀνθιμος εἶπε: «Γιατί μου τὰ δείχνεις; γιὰ νὰ μὲ φοβίσῃς; Αὐτὰ ἄς τὰ φοβοῦνται ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι μόνο ἡδονὴ καὶ τὴν στέρησή της θεωροῦν μεγάλη ἀπώλεια. Ἀλλὰ σὲ μένα, ὅπως καὶ σὲ κάθε χριστιανό, αὐτὰ δὲν ἀσκοῦν καμιὰ γοητεία. Τὸ σῶμα μου εἶναι πρόσκαιρο καὶ εὐτελές, πού μόνη ἀξία ἔχει, ὅταν ἀγιασθεῖ διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ δοθεῖ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ. Ἐπομένως, τιμωρίες καὶ βάσανα εἶναι γιὰ μένα πιὸ ποθητὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀρνηθῶ τὸ Σωτῆρα μου». Τότε, ἀφοῦ τὸν βασάνισαν φρικτὰ, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος συνασκητῆς τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου

Ὁ Ὅσιος καὶ μέγας αὐτὸς ἀσκητῆς, ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ κατέφυγε ἕξι μίλια ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου βρίσκεται ἡ Λαύρα Φάρα. Ἐκεῖ κλείστηκε σ' ἓνα κελὶ καὶ ἐπιδόθηκε σὲ αὐστηρότατους ἀσκητικὸς ἀγῶνες. Στὰ χρόνια αὐτά, ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα γειτονικὸ κελὶ τῆς Λαύρας αὐτῆς καὶ ὁ μέγας Εὐθύμιος. Ὁ κοινὸς πόθος τῆς

ἀσκησις συνέδεσε στενά τοὺς δυὸ διάσημους ἀσκητῆς, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς γιορτῆς τῶν Φώτων πηγαινάν μακρύτερα μέσα εἰς τὴν ἔρημον, γιὰ αὐστηρότερη ἀσκήσιν. Ἐπέστρεφάν εἰς τὴν Λαύραν, τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων. Μετὰ τὸ πέμπτον ἔτος, ἀποσύρθησαν ὀριστικὰ εἰς τὴν ἔρημον μέσα εἰς μίαν σπηλιά. Ἡ φήμη ὅμως τῆς ἀρετῆς αὐτῶν, ἔφερε κοντὰ τοὺς πολλοὺς μαθητῆς καὶ ἔτσι δημιουργήθη κοινόβιον, πὺν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ προϊστάμενος ἦταν ὁ Θεόκτιστος. Μὲ τὴν μεγάλη ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην τῶν συνανθρώπων αὐτοῦ, ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος πέθανε εἰς βαθιὰ γεράματα τὸ 451 μ.Χ. Στὴν κηδεῖαν τοῦ πρωτοστάτησαν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀναστάσιος καὶ ὁ μέγας Εὐθύμιος, πὺν τότε ἦταν 90 ἐτῶν.

Ὁ Ἅγιος Ζήνων

Ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα εἰς ἓνα καζάνι μὲ βραστὸ μολύβιν, ἀπεβίωσε μαρτυρικὰ.

Ἡ Ἁγία Βασίλισσα

Ἐπῆρξε τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νικομήδειας, κατὰ τὸν διωγμὸν τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καταγγέλληκε ὡς χριστιανή, πὺν ἀποσποῦσε νεαρὰς εἰδωλολάτρισσας ἀπὸ τὴν πολυθεΐαν καὶ ὡδήγηθη μπροστὰ εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον. Ἐκεῖ ἡ Βασίλισσα ὁμολόγησε χωρὶς κανένα δισταγμὸν, ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ λατρεύει τὸν ἓνα καὶ ἀληθινὸ Θεόν. Μαστιγώθη σκληρὰ καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ὁ ἡγεμόνας διέταξε καὶ τὴν ἔριξαν μέσα εἰς φωτιά. Ἀλλὰ μὲ θαυματουργικὸν τρόπον ἡ Βασίλισσα, βγήκε ἀπὸ τὴν φωτιά ἀθικτῆ. Οἱ εἰδωλολάτρες, θεώρησαν πὺς αὐτὸ ἦταν μαγικὴ ἐνέργεια καὶ ἔτσι τὴν ἔριξαν γιὰ τροφήν εἰς δυὸ πεινασμένα λιοντάρια. Ἡ Βασίλισσα ὅμως, διὰ τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν, ἔκανε τὰ δυὸ λιοντάρια νὰ σταθοῦν ὡς ἡμερὰ ἀρνία μπροστὰ τῆς. Τότε ἔγινε καὶ τὸ μεγαλύτερον θαῦμα. Ἄνοιξαν τὰ πνευματικὰ μάτια τοῦ ἡγεμόνα Ἀλεξάνδρου καὶ ἔπεσε μετανοημένος εἰς πόδιαν τῆς Βασίλισσας καὶ ζήτησε ἀπ' αὐτὴν νὰ τὸν κατηχήσῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστην. Ἡ Βασίλισσα, χαρὰ γεμάτη, τὸν παρέπεμψε εἰς τὸν ἐπίσκοπον Νικομήδειας Ἀντώνιον, ὁ ὅποιος κατήχησε καὶ βάπτισε τὸν Ἀλέξανδρον χριστιανόν. Εὐτυχισμένος πλέον ὁ Ἀλέξανδρος, ζήτησε διὰ τῆς προσευχῆς ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ τὸν πάρῃ ὅσον γίνεται σύντομα κοντὰ Του, καὶ ἡ δέησίς αὐτοῦ εἰσακούσθη. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸν, ὁ Κύριος δέχθη καὶ τὴν ψυχὴν τῆς Βασίλισσας. Τὸ δὲ τίμιον λείψανόν αὐτῆς, τάφηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἀντώνιον, κοντὰ εἰς μίαν πέτραν, ἀπὸ τὴν ὁποία ἄλλοτε, μετὰ ἀπὸ προσευχὴν αὐτῆς, εἶχε ἀναβλύσει νερόν.

Ὁ Ἅγιος Χαρίτων

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα εἰς λάκκον μὲ βραστὸ ἀσβέστη.

Ὁ Ἅγιος Ἀρχοντίων

Μαρτύρησε διὰ λιμοῦ (ὄνομασία κάποιου θηρίου).

Ὁ Ἅγιος βασιλιᾶς Κωνσταντῖνος ὁ Νέος «ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις»

Αὐτὸς φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ τέταρτος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ Ἡρακλείου, πού βασίλευσε τὸ ἔτος 641 καὶ ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἄλλους μὲν καλεῖται Κωνσταντῖνος Ἡράκλειος, ἀπὸ ἄλλους δέ, Κωνσταντῖνος ὁ νέος. Αὐτὸς ἦταν πολὺ πιστὸς βασιλιᾶς καὶ βασίλευσε ἕξι μῆνες. Κατὰ τὸν Μελέτιο, ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς δηλητηριάστηκε.

Ὁ Ἅγιος Ἀριστίων Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ἐγεννηθῆ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 2ου αἰῶνος μ.Χ., εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Συρίας Ἀπάμεια. Ἠλύθη εἰς τὴν ἀληθινὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Ἀντωνίου (+ 9 Νοεμβρίου). Εἰς ἡλικίαν μόλις 10 ἐτῶν ὁ Ἀντώνιος ὠδήγησε τὸν Ἀριστιῶνα εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ὡς ἐνάρετος καὶ πνευματοφόρος ἀνὴρ, ἐκλεγείσ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς μικρῆς, εἰς Κιλικίαν τῆς Μ. Ἀσίας (παρὰ τὴν πόλιν Ἰσσόν), ἐγένετο ὁ δεῦτερος ἐπίσκοπός τῆς. Ὡς ποιμενάρχης ὁ Ἅγιος ἐποίμανε θεαρέστως τὸ ἐμπιστευθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνιό του. Ἐδίδασκε μετὰ παρρησίας μεγάλης καὶ ἐκήρυττε τὴν τοῦ Κυρίου ἐν Σαρκὶ ἐπιδημίαν καὶ τὴν αἰώνιαν αὐτοῦ Βασιλείαν, ὥσπερ καὶ τὴν μακαριότητα καὶ τὴν χαρὰν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Πολλοὺς ἐθνικοὺς ἔπειθεν, ὅπως ἀπαρνηθῶσι τὴν πλάνη τους καὶ ἀκολουθῶσι τὴν ἀληθινὴν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν, οὓς καὶ ἐβάπτιζεν. Ἡ δρᾶσις του αὐτῆ δὲν ἤρρεσε εἰς τὸν Ῥωμαῖον Ἐπαρχὸν τῆς περιοχῆς, ὅστις καὶ διέταξεν νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τὸ πῦρ. Παραχρῆμα οἱ στρατιῶτες αὐτοῦ, ἤναψαν μεγάλην κάμινον καὶ ἔρριψαν ἐντὸς αὐτῆς τὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἐντὸς τῆς καμίνου ὁ Ἀριστίων, ὑμνῶν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ἔλαβεν μακάριον καὶ ἐπίζηλον τέλος.

Ἡ Ὁσία Φοίβη ἡ διακόνισσα

Ἡ μνήμη τῆς ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλου δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη τῆς αὐτὴν τὴν ἡμέρα.

Ὁ Ἅγιος Πολύδωρος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Λευκωσία

Κύπριος ἀπὸ τὴν Λευκωσία ὁ νεομάρτυρας Πολύδωρος, ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Λουκᾶ προσκυνητῆ καὶ τὴν Λουρδανοῦ. Ἐμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ

ταξίδεψε (;) στην Αίγυπτο και σ' άλλες χώρες, κάνοντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
πραματευτῆ. Ὄταν τὸ 1793 βρισκόταν στὴν Αἴγυπτο, προσλήφθηκε γραμματέας ἀπὸ
ἕναν ἀρνησίχριστο Ζακυνθινό. Καὶ σὲ κάποια διασκέδαση μαζί του, μέθυσε καὶ
ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ὄταν ὅμως συνῆλθε μετανόησε πικρά, πῆγε στὴ Βηρυτὸ καὶ
ἐξομολογήθηκε στὸν ἐκεῖ Ἀρχιερέα. Κατόπιν ἀποσύρθηκε στὸ Μοναστήρι τοῦ ὄρους
τοῦ Λιβάνου, ὅπου ξεκουράστηκε κατὰ τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Κατόπιν
ἀναχώρησε στὴν Πτολεμαΐδα (Ἄκρι), ὅπου ἀνακοίνωσε στὸν ἐκεῖ Ἀρχιερέα τὸν πόθο
του νὰ μαρτυρήσει. Μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀρχιερέα ἀναχώρησε στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ
λόγω θαλασσοταραχῆς προσάραξε στὴ Γιάφα. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴ Χίο (13-6-1793) καὶ
ἔπειτα στὴ Σμύρνη, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει ἔπειτα πάλι στὴ Χίο. Τελικὰ ἔφτασε στὴ Νέα
Ἐφεσο, ὅπου μπροστὰ στὸν Μουφτὴ ὁμολόγησε τὸν Χριστό καὶ μετὰ ἀπὸ ἄγρια
βασανιστήρια τὸν ἀπαγχόνισαν. Ἦταν ἡμέρα Κυριακὴ 3-9-1794. Τὸ λείψανο τοῦ
νεομάρτυρα ἐνταφιάστηκε κοντὰ στοὺς τάφους τῶν Ἀρμενίων. Σήμερα ἡ κἀρα τοῦ
Ἁγίου φυλάσσεται στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Πλάκας στὴν Ἀθήνα.

Ἀνακομιδὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης (1953)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Ρωστώφ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος τοῦ Οὐγγλῆς, Ἱερεὺς (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 4

- Ὁ Ἅγιος Βαβύλας Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας καὶ τὰ τρία παιδιὰ πού μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτὸν Ἀμμώνιος, Δονᾶτος καὶ Φαῦστος
- Οἱ Ἅγιοι Κεγοῦρος, Σεκενδῖνος, Σέκενδος καὶ ἡ μητέρα τους Ἱεροσαλήμ, οἱ ἐν Βεροῖα μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Βαβύλας διδάσκαλος στὴ Νικομήδεια καὶ οἱ 84 Μαθητές του
- Ὁ Προφήτης καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς
- Ἡ Ἁγία Ἑρμιόνη κόρη τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου
- Οἱ Ἅγιοι Θεότιμος (ἢ Τιμόθεος) καὶ Θεόδουλος
- Ὁ Ἅγιος Πετρώνιος
- Ἡ Ἁγία Χαριτίνη
- Ὁ Ἅγιος Σάρβηλος (ἢ Ζάρβηλος)
- Οἱ Ἅγιοι Κεντυρίων, Θεόδωρος, Ἀμμιανός, Ἰουλιανός καὶ Ὡκεανός
- Οἱ Ἅγιοι Θαλουήλ καὶ Βεβαία
- Ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ὁ νέος ἀσκητὴς ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά
- Οἱ Ἅγιοι 3608 (κατ' ἄλλους 3628) Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στὴ Νικομήδεια
- Εὗρεσις λειψάνου τοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ Μυτιληναίου (1967)

Ὁ Ἅγιος Βαβύλας Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας καὶ τὰ τρία παιδιὰ πού μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτὸν Ἀμμώνιος, Δονᾶτος καὶ Φαῦστος

Ὁ Ἅγιος Βαβύλας ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Νουμεριανοῦ (284 μ.Χ.) καὶ διαδέχθηκε τὸ Σεβίνο στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Ἀντιοχείας. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ Νουμεριανὸς σκότωσε ἀπάνθρωπα τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Περσῶν, πού εἶχε στὰ χέρια του σὰν ἐνέχυρο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης μὲ τοὺς Πέρσες. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Βαβύλας, ἀποδοκίμασε τὴν ἐνέργεια τοῦ αὐτοκράτορα. Τότε ὁ Νουμεριανὸς θέλησε νὰ πλήξει τὸ Βαβύλα καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερους χριστιανούς, κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας. Μόλις, λοιπόν, πληροφορήθηκε ὁ Βαβύλας ὅτι στὸ ναὸ εἰσέρχεται ὁ ἐγκληματίας αὐτοκράτορας μὲ ὅλη του τὴν συνοδεία, δὲ φοβήθηκε. Ἀμέσως ἦλθαν στὸ μυαλό του τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε». Ἀγωνίζεσθε σὰν ἄνδρες γενναῖοι. Πᾶρτε δύναμη καὶ θάρρος. Πράγματι, μὲ περίσσια τόλμη καὶ θάρρος, ὁ Βαβύλας στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας ἄρπαξε ἀπὸ τὸ στήθος τὸ Νουμεριανὸ καὶ τοῦ εἶπε νὰ βγεῖ ἔξω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος στὸ ναὸ σὲ αἵματοβαμμένους ἐγκληματίες. Ὁ αὐτοκράτορας ντροπιασμένος ἀπεχώρησε. Ἀλλὰ τὴν ἐπόμενη μέρα φυλάκισε τὸ Βαβύλα καὶ κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισε. Ἐθαψαν τὸ σῶμα του μαζί μὲ τὰ δεσμά του, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία του.

Μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Βαβύλα, συνεορτάζεται καὶ ἡ μνήμη τῶν τριῶν παιδιῶν πού μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτόν. Αὐτὰ ἦταν ἀδελφία μεταξύ τους, νέοι στὴν ἡλικία ἀλλὰ βράχοι ἄθραυστοι στὴν πίστη. Τὰ τρία ἀδελφία ὅταν πῆγαιναν στὴ φυλακὴ τὸν δάσκαλό τους Ἅγιο Βαβύλα, μὲ θάρρος τοῦ συμπαραστέκονταν. Τότε συνελήφθησαν καὶ αὐτά. Μάταια προσπάθησε ὁ Νουμεριανὸς νὰ τὰ ἀλλαξοπιστήσει. Τελικὰ τὰ

ἀποκεφάλισε καὶ ἔτσι πῆραν τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Κεγοῦρος, Σεκενδῖνος, Σέκενδος καὶ ἡ μητέρα τοὺς Ἱεροσαλήμ, οἱ ἐν Βεροία μάρτυρες

Ὁ Ἅγιος Βαβύλας διδάσκαλος στὴ Νικομήδεια καὶ οἱ 84 Μαθητές του

Ὁ ἅγιος αὐτὸς Βαβύλας εἶναι μεταγενέστερος τοῦ ἁγίου Βαβύλα ἐπισκόπου Ἀντιοχείας. Αὐτὸς δίδασκε στὴ Νικομήδεια τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ στοὺς νέους. Ὄταν ἐπισκέφθηκε τὴν Νικομήδεια ὁ Μαξιμιανὸς (286-305), καταγγέλθηκε ὅτι διδάσκει στοὺς νέους τὴν χριστιανικὴ πίστη. Συνελήφθη λοιπὸν μαζὶ μὲ 84 νεαροὺς μαθητὲς του καὶ ἀφοῦ ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια, γέροντας πλέον, μαζὶ μὲ τοὺς 84 μαθητὲς του ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Προφήτης καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς

Ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἡγετικὲς προσωπικότητες ὅλων ὄσων ἀναδείχτηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο, στὴ μακραίωνη Ἱστορία τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ. Ὁ θεόπτης Μωϋσῆς ὑπολογίζεται ὅτι γεννήθηκε τὸ 1569 π.Χ. στὴν Αἴγυπτο. Ὁ πατέρας του ἦταν Ἑβραῖος, ὀνομαζόταν Ἄβραμ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευὶ καὶ ἡ μητέρα του Ἰωχαβέδ. Ὄταν λοιπὸν ὁ Φαραὼ διέταξε νὰ σφαγοῦν τὰ νήπια τῶν Ἑβραίων, ἡ μητέρα τοῦ Μωϋσῆ ἔβαλε αὐτὸν μέσα σὲ ἓνα κιβώτιο καὶ τὸν ἄφησε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Ἐκεῖ ὄμως, πῆγαινε ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ γιὰ νὰ λουστῆ. Βρῆκε τὸν Μωϋσῆ, τὸν υἱοθέτησε καὶ τὸν μόρφωσε ἄριστα στὴν αἰγυπτιακὴ σοφία. Ἄλλ' ὅταν ἦταν σαράντα χρόνων, σκότωσε κάποιον Αἰγύπτιο καὶ γιὰ νὰ μὴ ὑποστῆ τὴν ὀργὴ τοῦ Φαραὼ, κατέφυγε στὴ γῆ Μαδιάμ ὅπου ἔγινε βοσκός. Ἐκεῖ παντρεύτηκε τὴν Σαπφώρα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέκτησε δυὸ γιούς. Ὄταν βοσκοῦσε τὰ πρόβατα στὴ Χωρίθ, τὰ μάτια του εἶδαν πρωτοφανὲς θαῦμα, τὴν καιομένη ἀλλὰ μὴ φλεγόμενη βάλτο καὶ ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πὺν τοῦ ἀνέθετε νὰ ἐλευθερώσει τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ Φαραὼ, πράγμα πὺν τελικὰ ἔκανε. Ἐβγαλε αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, μὲ τὸν τρόπο πὺν γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, (Ἐξοδος, Λευϊτικόν, Ἀριθμοί, Δευτερονόμιον) καὶ γιὰ σαράντα χρόνια ἦταν ἡγέτης τους στὴν περιπλάνησή τους μέσα στὴν ἔρημο. Τελικὰ ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀξιώθηκε νὰ δεῖ τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, παρὰ μόνον ἀπὸ μακριά, στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Νεβῶ, ὅπου πέθανε καὶ τάφηκε.

Ἡ Ἅγία Ἑρμιόνη κόρη τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου

Ἦταν μία ἀπὸ τὶς 4 κόρες τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου, πὺν εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ προφητικὸ χάρισμα (Πράξ. κα' 8) καὶ ἀφοσιώθηκε σὺν ἀποστολικὸ ἔργο. Ὄταν πῆγε μαζὶ μὲ τὴν

ἀδελφή της Εὐτυχίδα στήν Ἔφεσο γιά νά συναντήσῃ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, βρῆκε ἀντ' αὐτοῦ, πού εἶχε ἀποβιώσει, τόν μαθητή του Πετρώνιο, ἀπό τόν ὁποῖο δίδαχτηκε καί στηρίχτηκε περισσότερο στό εὐαγγελικό ἔργο. Λέγεται μάλιστα, ὅτι κάποτε ἀπό τήν Ἔφεσο πέρασε ὁ Τραϊανός γιά νά πάει νά πολεμήσῃ τοὺς Πέρσες, καί ἄκουσε πολλά γιά τὸ προφητικό χάρισμα τῆς Ἑρμιόνης. Τὴν κάλεσε λοιπὸν γιά νά προφητεύσῃ γι' αὐτόν. Ἡ Ἑρμιόνη τοῦ εἶπε ὅτι θὰ νικήσῃ τοὺς Πέρσες, ἀλλὰ τὴν βασιλεία τῶν Ρωμαίων θὰ καταλάβῃ ὁ γαμπρός του Ἀδριανός, πού πράγματι ἔγινε. Ἐπειδὴ ἡ προφητεία ἐπαληθεύτηκε, ὁ Τραϊανός διέταξε καί βασάνισαν σκληρὰ τὴν Ἑρμιόνη. Κατόπιν τὴν παρέδωσε στοὺς δῆμιους γιά νά τὴν θανατώσουν, ἀλλ' αὐτοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ καί τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη. Ἔτσι ἡ Ἑρμιόνη πέθανε εἰρηνικὰ καί τάφηκε στήν Ἔφεσο.

Οἱ Ἅγιοι Θεότιμος (ἢ Τιμόθεος) καὶ Θεόδουλος

Ἦταν οἱ δῆμιοι, πού πίστεψαν στὸ Χριστὸ διὰ τῆς Ἁγίας Ἑρμιόνης. Ἀπεβίωσαν εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Πετρώνιος

Μᾶλλον εἶναι ὁ μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πού συνάντησε ἡ Ἅγια Ἑρμιόνη στήν Ἔφεσο, ὅταν πῆγε μαζί μὲ τὴν ἀδελφή της Εὐτυχίδα, καί τὴν ἐδραίωσε στό εὐαγγελικό ἔργο. Ὁ ἅγιος Πετρώνιος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ἡ Ἅγια Χαριτίνη

Ἐπειδὴ ἡ μνήμη της φέρεται μαζί μὲ αὐτὴ τοῦ ἁγίου Πετρωνίου, τῆς ἁγίας Ἑρμιόνης καί τῆς Εὐτυχίδας, θυγατέρων τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου, ἴσως καί αὐτὴ νά μαρτύρησε κατὰ τὴν παρουσία τοῦ Τραϊανοῦ στήν Ἔφεσο, ὅταν πῆγαινε στὸν πόλεμο κατὰ τῶν Περσῶν. Ἴσως ὅμως νά εἶναι ἡ ἴδια μὲ αὐτὴ τῆς 5ης Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἅγιος Σάρβηλος (ἢ Ζάρβηλος)

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Κεντυρίων, Θεόδωρος, Ἀμμιανός, Ἰουλιανός καὶ Ὠκεανός

Ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Κανδαύλη καί συνελήφθησαν ἐπὶ βασιλείᾳ Μαξιμιανοῦ (288).

Ἐπειδὴ ὅλοι ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὴν χριστιανικὴν πίστην, τοὺς ἔκαψαν ζωντανοὺς καὶ ἔτσι πῆραν τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Θαλουήλ καὶ Βεβαία

Ἦταν ἀδελφία μεταξύ τους καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀδριανοῦ (κατ' ἄλλους τοῦ Τραϊανοῦ) τὸ 116 μ.Χ. Ὁ Θαθουήλ ἦταν Ἱερέας τῆς δαιμονικῆς πλάνης καὶ διδάχτηκε τὸν χριστιανισμό ἀπὸ ἕναν ἐπίσκοπο. Ἐξαιτίας λοιπὸν αὐτῆς τῆς μεταστροφῆς τοῦ μαστιγώνεται σκληρὰ ἀπὸ τὸν τοπάρχην Αὐγαρο καὶ στὴ συνέχεια τοῦ βγάζουν τὰ μάτια. Ἐπειτα τὸν κρέμασαν ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, τοῦ ἔγδαραν τὴν κοιλίαν καὶ μὲ φωτιά ἔκαψαν τὶς πλευρὰς του. Τελικὰ, ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ καὶ τοὺς δυὸ ἀποκεφάλισαν. Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἁγιολόγιό του ἀναφέρει, ὅτι οἱ μάρτυρες αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα τῆς Συρίας καὶ ἔγιναν χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Βάρσιππο (ἢ Βαρσιμαῖο).

Ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος ὁ νέος ἀσκητὴς ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά

Γεννήθηκε στὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλονιάς τὸ 1727 καὶ πέθανε τὸ 1782 (κατ' ἄλλους τὸ 1781). Ἐπτά μόλις χρονῶν ἔχασε τὸ φῶς του καὶ τὸ ξαναβρῆκε θαυματουργικὰ, χάρις στὶς προσευχὰς τῆς μητέρας του Ἀντζουλέττας. Ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς σκληρῆς μοναχικῆς τοῦ ζωῆς τὸ ξαναέχασε καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Παρὰ τὴν τύφλωσή του, ἀνέπτυξε σπουδαῖο κηρυκτικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο καὶ μάλιστα ἔκτισε πολλὰς Μονὰς σὲ διάφορα μέρη. Φέρεται σὰν προστάτης τῆς Ἀστυπάλαιας καὶ ἐκδόθηκε Ἀκολουθία του τὸ 1911 ἀπὸ τὸν Ἑμμανουὴλ Καρασέλο. Ἐπίσης ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀγιοποιήθηκε στὶς 30 Ἰουλίου 1974.

Οἱ Ἅγιοι 3608 (κατ' ἄλλους 3628) Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴ Νικομήδεια

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ στὴ Νικομήδεια (290), κατὰ τὸν ὁποῖο κἀκεῖ καὶ ὁ χριστιανικὸς ναός, κατέφυγαν στὰ βουνά, ἀλλὰ συνελήφθησαν καὶ θανατώθηκαν ἀπάνθρωπα.

Εὗρεσις λειψάνου τοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ Μυτιληναίου (1967)

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 5

- Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας καὶ ἡ σύζυγός του Ἑλισάβετ
- Ὁ Ἅγιος Ἀβδαῖος Ἐπίσκοπος
- Οἱ Ἅγιοι Μένιμος, Οὐρβανός, Θεόδωρος καὶ 80 Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀπόστολος «ὁ ἐν τῷ Ἀθηρᾷ»
- Ἡ Ἁγία Ραῖς (ἡ Ἡραΐς)
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος
- Ὁ Ἅγιος Alto (Σκωτσέζος)

Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας καὶ ἡ σύζυγός του Ἑλισάβετ

Ὁ Ζαχαρίας, πατέρας τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Ἡρώδη, βασιλιᾶ τῆς Ἰουδαίας. Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Χρυσοστόμου, καθὼς καὶ ἄλλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ζαχαρίας δὲν ἦταν ἀπλὸς Ἱερέας, ἀλλὰ ἀρχιερέας ποὺ ἔμπαινε στὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Σύζυγο εἶχε τὴν Ἑλισάβετ καὶ δὲν εἶχαν παιδί. Κάποια μέρα λοιπόν, τὴν ὥρα τοῦ θυμιάματος μέσα στὸ θυσιαστήριο, εἶδε ἄγγελο Κυρίου ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε γιὸ καὶ θὰ ὀνομαζόταν Ἰωάννης. Ὁ Ζαχαρίας σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ, ἀλλὰ δυσπίστησε. Ἡ γυναῖκα του ἦταν στεῖρα καὶ γριά, πῶς θὰ γινόταν αὐτὸ ποῦ ἀκούγε; Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε ὅτι θὰ μείνει κωφάλαλος μέχρι νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ. Πράγματι, ἡ Ἑλισάβετ συνέλαβε καὶ ἔκανε γιό. Ὅταν θέλησαν νὰ δώσουν ὄνομα στὸ παιδί, ὁ Ζαχαρίας ἔγραψε πάνω σὲ πινακίδιο τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως δὲ λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ ὅλοι μαζί δόξασαν τὸ Θεό. Βέβαια, ἡ χάρη αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ τὸ Θεὸ στὸ Ζαχαρία, διότι αὐτὸς ἦταν «δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενος ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτος». Ἦταν, δηλαδή, δίκαιος μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ ζοῦσε σύμφωνα μὲ ὅλες τὶς ἐντολές καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Κυρίου, ἄμεμπτος ἀπὸ κάθε σοβαρὴ ἐνοχή.

Ὁ Ἅγιος Ἀβδαῖος Ἐπίσκοπος

Ἀτρόμητος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ἔζησε τὸν πέμπτο αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Κήρυττε ἄφοβα τὸν Χριστὸ καὶ καταγγέλθηκε μπροστὰ στὸν Πέρση βασιλιᾶ Ἰσδιέργη, ὁ ὁποῖος τὸν παρέπεμψε στὸν ἀρχιμάγο τοῦ παλατιοῦ. Μετὰ ἀπὸ πολὺωρη συζήτηση μ' αὐτόν, ὁ Ἀβδαῖος στήριξε τὴν ἀλήθεια τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ δήλωσε ὅτι κανένα μαρτύριο δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν ὁμολογία αὐτή. Τότε ὁ ἀρχιμάγος διέταξε καὶ τὸν κτύπησαν μὲ βέργες τριανταφυλλιᾶς, ποὺ ἦταν γεμάτες ἀγκάθια. Ἔτσι ὁ Ἀβδαῖος, γεμάτος αἷματα καὶ πληγὲς μεταφέρθηκε μισοπεθαμένος στὸ σπίτι του, ὅπου καὶ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν τίμια ψυχὴ του. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀβδαίου, ἐορτάζεται -σὺν Ἀυδᾶς- καὶ τὴν 31η Μαρτίου).

Οἱ Ἅγιοι Μέδιμος, Οὐρβανός, Θεόδωρος καὶ 80 Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ διώχθηκαν ἀπὸ τὸν ἀρειανόφιλο βασιλιὰ Οὐάλεντα (364) καὶ ἀφοῦ ὑπέφεραν πολλὰ βάσανα καὶ ταλαιπωρίες, τελικὰ τοὺς ἔβαλαν μέσα σὲ πλοῖο καὶ τοὺς ἄφησαν στ' ἀνοιχτὰ τῆς θάλασσας. Ὄταν ἔφτασαν στὸν Ἀστακινὸ κόλπο, οἱ Ἀρειανοὶ ἔστειλαν δικούς τους ἀνθρώπους μὲ μία βάρκα καὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὸ πλοῖο. Ἔτσι ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι παραδόθηκαν ἀνήμποροι στὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς καὶ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας (35ος τόμος Migne).

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀπόστολος «ὁ ἐν τῷ Ἀθηρᾷ»

Μᾶλλον πρόκειται περὶ ἐγκαινίων ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στὸ συγκεκριμένο τόπο.

Ἡ Ἁγία Ραῖς (ἡ Ἡραῖς)

Βλέπε βιογραφία της τὴν 23η Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος

Ἡγούμενος Μονῆς Μπρέστ, Ρῶσος (+ 1648).

Ὁ Ἅγιος Alto (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Σεπτέμβριος 6

- Θαῦμα Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ ἐν Χώναις (ἡ Κολασσαῖς)
- Οἱ Ἅγιοι Εὐδόξιος, Ρωμύλος, Ζήνων, Μακάριος 11.000 Μάρτυρες καὶ 1104 Στρατιῶτες Μάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Καλοδότη
- Ὁ Ἅγιος Φαῦστος ὁ Πρεσβύτερος
- Οἱ Ἅγιοι Μακάριος καὶ Ἀνδρέας
- Ὁ Ἅγιος Βίβος ὁ Ὁσιομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Κυριακός, Διονύσιος καὶ Ἀνδρέας (κατ' ἄλλους Ἀνδρόνικος)
- Οἱ Ἁγίες Ἀνδροπελαγία καὶ Θέκλα
- Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος ὁ ναύκληρος
- Ὁ Ἅγιος Κυριακός ὁ δημότης
- Ὁ Ἅγιος Σαραπάβων ὁ βουλευτής
- Ἐγκαίνια Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Θαῦμα Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ ἐν Χώναις (ἡ Κολασσαῖς)

Σὲ κάποιο μέρος τῆς Φρυγίας, ἡ γῆ ἀνέβλυσε ἁγιασμένο νερὸ μὲ τὴν δύναμη τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ποὺ γιάτρευε κάθε ἀρρώστια τῶν ἀσθενούντων. Ἐνας χριστιανός, λοιπόν, ἐπειδὴ γιαιτρεύτηκε ἡ κόρη του, ἔκτισε ὠραιότατο ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιστράτηγου, ἐπάνω στὸ ἁγίασμα. Μετὰ 90 χρόνια, ἦλθε στὸ ναὸ κάποιος εὐλαβῆς νέος, ὀνόματι Ἀρχιππος. Ἐμεινε ὑπηρέτης στὸ ναὸ καὶ ζοῦσε ζωὴ ἀσκητικὴ καὶ μὲ ἐγκράτεια. Ὅταν εἶδαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οἱ εἰδωλολάτρεις, ἔπιασαν τὸν Ἀρχιππο καὶ τὸν χτύπησαν δυνατὰ. Ἐπειτα, ὄρμησαν νὰ καταστρέψουν τὸ ναὸ καὶ τὸ ἁγίασμα. Ἀλλ' ὦ τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Ἀρχαγγέλου! Ἄλλων ἀπ' αὐτοὺς τὰ χέρια ἔμειναν παράλυτα καὶ ἄλλους σταμάτησε φράγμα φωτιᾶς καὶ ἔτσι γύρισαν ὅλοι ἄπρακτοι. Ὅμως τὸ πείσμα καὶ ὁ θυμὸς τοὺς ὤθησε νὰ κάνουν ἐκτροπὴ τοῦ κοντινοῦ ποταμοῦ, γιὰ νὰ παρασύρει τὸ ναὸ καὶ νὰ πνίξουν τὸν Ἀρχιππο. Ἀλλὰ καὶ πάλι θαῦμα! ὁ ποταμὸς γύρισε πρὸς τὰ πίσω! Τότε σκέφθηκαν νὰ ἐνώσουν καὶ ἄλλους δυὸ ποταμούς. Ὅμως ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ παρουσιάστηκε στὸν Ἀρχιππο καί, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ οἱ ποταμοὶ στάθηκαν σὰν τεῖχος. Πρόσταξε, ἔπειτα, νὰ χωνευθοῦν καὶ πράγματι, κατὰ παράδοξο τρόπο, ἕως σήμερα στὸ μέρος ἐκεῖνο τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν χωνεύονται. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μέρος ὀνομάστηκε Χῶναι.

Οἱ Ἅγιοι Εὐδόξιος, Ρωμύλος, Ζήνων, Μακάριος 11.000 Μάρτυρες καὶ 1104 Στρατιῶτες Μάρτυρες

Ἀπ' αὐτοὺς ὁ μὲν Ρωμύλος ἦταν πραιπόσιτος στὸ ἀξίωμα στὰ χρόνια τοῦ σκληροῦ διώκτη τῶν Χριστιανῶν Τραϊανοῦ (97-117). Στὴν ἀρχὴ καὶ ὁ Ρωμύλος ἦταν διώκτης τῶν

Χριστιανῶν καὶ ὁ Τραϊανὸς τὸν ἔστειλε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ ἐξαναγκάσει τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς στρατιῶτες νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως καὶ ἐξόρισε 11.000 ἀπ' αὐτοὺς στὴν Ἀρμενία, ὅπου ὅλοι θανατώθηκαν στὴ Μελιτινή. Ὁ Ρωμύλος ὅμως μεταμελήθηκε καὶ ἔλεγξε μὲ θάρρος τὴν σκληρότητα τοῦ Τραϊανοῦ. Τότε ὑπέστη φρικτὰ βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. Ὁ δὲ Εὐδόξιος, κόμης στὸ ἀξίωμα καὶ χριστιανὸς στὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμὸ, συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Μελιτινῆς καὶ ἀφοῦ σκληρὰ βασανίστηκε, τελικὰ ἀποκεφαλίστηκε μαζὶ μὲ τὸν Μακάριο, τὸν Ζήνωνα καὶ 1104 (κατ' ἄλλους 1134) στρατιῶτες.

Ἡ Ἁγία Καλοδότη

Ἦταν γυναῖκα κάποιου Κύρου, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Συνελήφθη κατὰ τὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα καὶ κουρικότορα Οὐαλεριανὸ, ἐνῶ ἦταν ἔγκυος.

Ὁ Ἅγιος Φαῦστος ὁ Πρεσβύτερος

Μαρτύρησε στὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, τὸν ἀποκεφάλισε.

Οἱ Ἅγιοι Μακάριος καὶ Ἀνδρέας

Ἀπ' αὐτοὺς ὁ μὲν Μακάριος ἦταν πολιτευόμενος, ὁ δὲ Ἀνδρέας κουρικότοριανός. Καὶ οἱ δυὸ κατὰ τὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ, συνελήφθησαν στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ καὶ ἀφοῦ ὑπέστησαν πολλὰ βασανιστήρια, τελικὰ ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ἅγιος Βίβος ὁ Ὅσιομάρτυρας

Αὐτὸς ἦταν μοναχὸς καὶ διάκονος. Συνελήφθη στὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ, στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἀφοῦ ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια, ἀποκεφαλίστηκε.

Οἱ Ἅγιοι Κυριακὸς, Διονύσιος καὶ Ἀνδρέας (κατ' ἄλλους Ἀνδρόνικος)

Ἀπ' αὐτοὺς ὁ μὲν Κυριακὸς ἦταν ἀκόλουθος τοῦ πρεσβυτέρου Φαύστου (ποῦ

προαναφέραμε), ὁ δὲ Διονύσιος ἀναγνώστης καὶ ὁ Ἀνδρόνικος (ἢ Ἀνδρέας) στρατιώτης. Ὅλοι μαρτύρησαν στὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ, στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου καὶ ὑπέστησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ τὸν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο.

Οἱ Ἅγιες Ἀνδροπελαγία καὶ Θέκλα

Οἱ παρθένες αὐτὲς ἦταν ἀδελφές μεταξύ τους καὶ συνελήφθησαν στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ. Αὐτὸς τις ὑπέβαλε σὲ σκληρὰ βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος τις ἀποκεφάλισε. (Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι, πιθανὸν τὸ ὄνομα Ἀνδροπελαγία νὰ εἶναι μίξη τῶν δυὸ ὀνομάτων Ἀνδρέα ἢ Ἀδρονίκου καὶ Πελαγίας. Διότι στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266, ἀναφέρεται ἡ μνήμη τῶν παρθένων ἀδελφῶν Πελαγίας καὶ Θέκλης καὶ πιὸ κάτω Ἀνδρόνικου τοῦ Στρατιώτη. Μερικοὶ Συναξαριστές, τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων αὐτῶν, ἀναφέρουν καὶ τὴν 3ῃ Νοεμβρίου, καθὼς καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων).

Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος ὁ ναύκληρος

Καὶ αὐτὸς συνελήφθη στὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸ, ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Οὐαλεριανὸ, στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἀφοῦ βασανίστηκε σκληρὰ, ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ δημότης

Ἦταν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τῆς Ἀλεξάνδρειας τῆς Αἰγύπτου καὶ καταδιώχτηκε στὸν ἐπὶ Δεκίου (250) διωγμὸ. Συνελήφθη μὲ πολλοὺς ἄλλους μαζί καὶ ἀφοῦ ποικιλοτρόπως βασανίστηκε, στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Σαραπάβων ὁ βουλευτής

Πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του ἔχουμε λιγοστές. Ξέρουμε ὅτι ἔζησε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ λυσιπώδης διώκτης τῶν χριστιανῶν Δέκιος, τὸ 250 μ.Χ. Ὁ ἄρχοντας Οὐαλέριος, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν φοβίσει, ὥστε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, ὀργισμένος τὸν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ σπαθί. Τὸ λείψανό του τάφηκε μὲ πολλὴ εὐλάβεια ἀπὸ εὐσεβεῖς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι τιμοῦσαν τὸ ζῆλο καὶ τὴν σοφία του, καὶ ἦταν εὐγνώμονες γιὰ τὰ συχνὰ εὐεργετήματα πού τοὺς ἔκανε.

Ἐγκαίνια Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

«Εἰς τὸ Δεύτερον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης» (κατ' ἄλλους Ἁγίας Ἄννης).

Ἀγιολόγιον - Σεπτέμβριος 7

- Ὁ Ἅγιος Σώζων
- Οἱ Ἅγιοι Εὐδοσ καὶ Ὀνησιφόρος οἱ Ἀπόστολοι
- Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος τῆς ἐπικαλούμενης τοῦ Βαθέος Ρύακος
- Ὁ Ὅσιος Λουκάς ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Λυκαόνων
- Ἡ Ὁσία Κασσιανή
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργὸς Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογορδίας (Ρῶσος)
- Προεόρτια (Παραμονή) τῆς Γεννήσεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αἰεπαρθένου Μαρίας

Ὁ Ἅγιος Σώζων

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. Πατρίδα του ἦταν ἡ Λυκαονία καὶ σὰν ἐθνικὸς ὀνομαζόταν Ταράσιος. Ὄταν βαπτίσθηκε χριστιανός, ὀνομάσθηκε Σώζων. Βοσκὸς στὸ ἐπάγγελμα, προσπαθοῦσε νὰ μιμεῖται τὴν ἡμερότητα τῶν προβάτων, πού θαύμαζε πολὺ. Πολλὲς φορὲς τὸν ἐνοχλοῦσαν καὶ τὸν ἀδικοῦσαν οἱ ἄλλοι βοσκοί, ἀλλὰ αὐτὸς πάντοτε στάθηκε πρᾶος ἀπέναντί τους. Μοῦ εἶναι ντροπή, ἔλεγε, νὰ γίνω κατώτερος ἀπὸ τὰ πρόβατα πού βόσκουν. Μελετοῦσε μὲ ἐπιμέλεια τὴν Ἁγία Γραφή, καὶ ὅταν στὴν ἐξοχὴ συναντοῦσε εἰδωλολάτρη, προσπαθοῦσε νὰ τὸν κατηχήσει στὸ Χριστό. Κάποτε ὁ Σώζων πῆγε στὴν Πομπηιοῦπολη τῆς Κιλικίας, ὅπου ὑπῆρχε ἓνα χρυσὸ εἰδωλολατρικὸ ἄγαλμα. Μόλις τὸ εἶδε, ἡ ψυχὴ τοῦ πρᾶου Σώζοντα παροργίστηκε. Τότε, μὲ θάρρος πολὺ ἔσπασε τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ χρυσοῦ ἀγάλματος, τὸ πούλησε καὶ τὰ ἔσοδα διαμοίρασε στοὺς φτωχοὺς. Ὁ ἐπαρχος Μαξιμιανὸς ἀναστατώθηκε καὶ φυλάκισε πολλοὺς ἀνεύθυνους. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Σώζων, παρουσιάστηκε στὸν ἐπαρχο καὶ στὶς ἀπειλὲς του μὲ ἤρεμο ὕφος ἀπάντησε ὅτι μέσα στὸ ναὸ τὸ ἄγαλμα ἦταν ἄχρηστο, ἐνῶ ἔτσι ὠφέλησε καὶ κάποιους φτωχοὺς. Ἀμέσως τότε, ἀφοῦ τὸν βασάνισαν φρικτὰ, τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά, ὅπου ὁ πρᾶος καὶ ζηλωτὴς βοσκὸς ἀπῆλθε πρὸς τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος νὰ τί λέει γιὰ τοὺς πρᾶους: «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν». Μακάριοι, δηλαδή, οἱ πρᾶοι, πού συγκρατοῦν τὸ θυμὸ τους καὶ δὲν παραφέρονται ποτέ, διότι αὐτοὶ θὰ πάρουν σὰν κληρονομιά ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, πού τὰ ἀγαθὰ της θὰ ἀπολαύσουν ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωή.

Οἱ Ἅγιοι Εὐδοσ καὶ Ὀνησιφόρος οἱ Ἀπόστολοι

Ὁ Εὐδοσ ἀνήκει στὴ χορεία τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων καὶ ἔγινε ἐπίσκοπος στὴ μεγάλη Ἀντιόχεια, ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Αὐτὸς λοιπόν, ἀφοῦ ἔγινε μεγαλόφωνος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἔλαμψε σ' ὅλες τὶς ἀρετές, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ Ὀνησιφόρος, ἦταν χριστιανὸς οἰκογενειάρχης στὴν Ἐκκλησία τῆς

Ἐφέσου. Τὸν ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ τοῦ κεφ. α' στίχ. 16-18. Αὐτὸς λοιπὸν, ἔγινε ἐπίσκοπος Κολοφῶνος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ διακρίθηκε στὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖο ὑπερασπίσθηκε μὲ ἀνδρεία μέχρι αἵματος. (Γι' αὐτὸν τὸν Ἅγιο βλέπε καὶ στὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα τῆς Ἁγίας Θέκλας, τὴν 24ῃ τοῦ ἰδίου μήνα).

Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος

Ἀνήκει στὶς εὐσεβεῖς δόξες τῆς Καισαρείας στὴν Καππαδοκία. Ὁ πατέρας του Διονύσιος, πέθανε ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπέμεινε ὀρφανός. Κατηχήθηκε στὴ χριστιανικὴ πίστη, βαπτίστηκε καὶ ἔγινε ὑπήκοος καὶ μακαριστὸς γιὸς τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, τὰ μοίρασε στοὺς φτωχοὺς. Αὐτὸς ζοῦσε μὲ μεγάλη ἀπλότητα καὶ ἀφιερώθηκε στὴν ὑπηρεσία τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἀνδριάνας (117 μ.Χ.), καταδιώχθηκε καὶ καταδικάστηκε. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ξέσκισαν τὰ πλευρὰ καὶ ἔτσι αἰμόφυρτο τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Τελικὰ, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἀλλαξοπιστήσουν τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος τῆς ἐπικαλούμενης τοῦ Βαθέος Ρύακος

Αὐτὸς ἦταν μαθητὴς τοῦ ὁσίου Βασιλείου τοῦ κτήτορα τῆς Μονῆς τοῦ Βαθέος Ρύακος, πὺν μετὰ ἀπ' αὐτὸν ἀνέλαβε τὴν ἡγουμενία. Καταγόταν ἀπὸ τὴν δεύτερη ἐπαρχία τῶν Καππαδοκῶν καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν αὐστηρὴ του εὐλάβεια καὶ τὴν θεοφιλῆ ζωὴ του. Ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ὅσιος Λουκάς ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Λυκαόνων

Αὐτὸς ἔγινε μοναχὸς καὶ στὴ συνέχεια ἡγούμενος, τρίτος στὴ σειρὰ ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Μονῆς Βαθέος Ρύακος, πὺν βρίσκεται στὴν Τρίγλια καὶ ἦταν ἀφιερωμένη στὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Διαδέχθηκε τὸν Πέτρο τὸν Εὐλαβῆ ἀπὸ τὴν Καππαδοκία.

Ἡ Ὅσια Κασσιανή

Εἶναι ἡ γνωστὴ Κασσιανὴ ποιήτρια, πὺν ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοφίλου (829-842). Τὴ μνήμη της δὲν ἀναφέρει κανένας Συναξαριστής. Καὶ ὅμως οἱ Κάσιοι, ἀπὸ τὴν συγγένεια τοῦ ὀνόματός της μὲ τὸ νησί τους, καθιέρωσαν τὴν μνήμη αὐτῆς τὴν 7ῃ Σεπτεμβρίου καὶ ὁ Γεώργιος Σασσὸς ὁ Κάσιος φιλοπόνησε καὶ εἰδικὴ Ἀκολουθία, πὺν δημοσιεύθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 1889 στὸ τυπογραφεῖο τῆς «Μεταρρυθμίσεως». Τὸ παράδοξο ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ Ἀκολουθία αὐτὴ ἀφιερώθηκε στὸν Πατριάρχη

Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιο, πού ὁ ἴδιος στήν συνέχεια τήν ἔδωσε γιά ἐκτύπωση στόν Μητροπολίτη Θηβαΐδας Γερμανό (τήν 1η Σεπτεμβρίου 1889) καί ἔτσι, ἐπισημοποιήθηκε κατὰ κάποιο τρόπο ἡ ἀγιοποίηση τῆς Κασσιανῆς ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπως τὸ ποθοῦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Κάσου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργός Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογορδίας (Ρώσος)

Προεόρτια (Παραμονή) τῆς Γεννήσεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί
Ἀειπαρθένου Μαρίας

Ἀγιολόγιον - Σεπτέμβριος 8

- Ἡ Γέννησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας
- Οἱ Ἅγιοι Ρουῦφος καὶ Ρουφιανός
- Ὁ Ἅγιος Σεβῆρος
- Ὁ Ἅγιος Ἀρτεμίδωρος
- Διήγησις περὶ ἀγάπης πολὺ ὠφέλιμη
- Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Νεομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη
- Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Ἀχταλείας τῆς Ἰβηρίας

Ἡ Γέννησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας

«Ἀποκάλυψαν πρὸς Κύριον τὴν ὁδὸν σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει». Φανέρωσε στὸν Κύριό με ἐμπιστοσύνη τὸ δρόμο καὶ τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς σου καὶ ἔλπισε σ' Αὐτόν καὶ Αὐτὸς θὰ κάνει ἐκεῖνα ποὺ ζητᾶς καὶ χρειάζεσαι. Μ' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἰκέτευαν προσευχόμενοι τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσει παιδί, νὰ τὸ ἔχουν γλυκεῖα παρηγοριὰ στὰ γεράματά τους. Καὶ τὴν ἐλπίδα τους ὁ Θεὸς ἔκανε πραγματικότητα. Τοὺς χάρισε τὴν Παρθένο Μαριάμ, ποὺ ἦταν ὀρισμένη νὰ γεννήσει τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ νὰ λάμψει σὰν ἡ πιὸ εὐλογημένη μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἦταν ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμελλε νὰ προέλθει Αὐτὸς ποὺ θὰ συνέτριβε τὴν κεφαλὴ τοῦ νοητοῦ ὄφεως. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη δόθηκαν πολλές προτυπώσεις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μία εἶναι καὶ ἡ βᾶτος στὸ Σινᾶ, τὴν ὁποία ἐνῶ εἶχαν περιζῶσει φλόγες φωτιᾶς, αὐτὴ δὲν καιγόταν. Ἦταν ἀπεικόνισις τῆς Παρθένου, ποὺ θὰ γεννοῦσε τὸ Σωτῆρα Χριστὸ καὶ συγχρόνως θὰ διατηροῦσε τὴν παρθενία της. Ἔτσι, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, μὲ τὴν κραταιὰ ἐλπίδα ποὺ εἶχαν στὸ Θεὸ ἀπέκτησαν ἀπ' Αὐτόν τὸ ἐπιθυμητὸ δῶρο, ποὺ θὰ συντροφεύει τὸν κόσμον μέχρι συντέλειαι αἰῶνων.

Οἱ Ἅγιοι Ρουῦφος καὶ Ρουφιανός

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Σεβῆρος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἀρτεμίδωρος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Διήγηση περὶ ἀγάπης πολὺ ὠφέλιμη

Γιὰ τὴν διήγηση αὐτή, βλέπε στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου τοῦ Ἁγιορείτου.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Νεομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη

Καταγόταν ἀπὸ μία κωμόπολη τῆς Θεσσαλονίκης τὴν Κουλιακιά. Ὁ πατέρας του ἦταν προεστὸς τῆς χώρας ἐκείνης καὶ ὀνομαζόταν Πολύχρους, ἡ δὲ μητέρα του Λολουδά. Ἦταν δὲ καὶ οἱ δυὸ εὐσεβεῖς χριστιανοί. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀθανάσιος παρακολούθησε μαθήματα στὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀργότερα μαθήτευσε κοντὰ στὸν Ἀθανάσιο τὸν Πάριο. Ἀργότερα φοίτησε στὴ Σχολὴ τοῦ Βατοπεδίου στὸν Ἄθω, κοντὰ στὸν Παναγιώτη Παλαμᾶ. Ὑστερα ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει καὶ πάλι στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μετὰ ἐπανῆλθε στὴν πατρίδα του Κουλιακιά. Ἐκεῖ κατηγορήθηκε ψευδῶς, ὅτι ὁμολόγησε τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία καὶ ἔτσι τὸν πίεζαν καθημερινὰ ν' ἀρνηθεῖ τὸ Χριστιανισμό. Ὁ Ἀθανάσιος ὅμως, ἔμεινε ἀκλόνητος στὴ Χριστιανικὴ πίστη καὶ φυλακίστηκε. Μετὰ ἀπὸ διάφορες προσπάθειες τῶν Τούρκων, κατὰ τὴν πολυήμερη φυλάκισή του, νὰ ἐξισλαμιστεῖ, ὁ μάρτυρας ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ σὰν ἀληθινὸ Θεό. Ἐτσι τὸν ἀπαγχόνισαν ἔξω ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1774.

Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Ἀχταλείας τῆς Ἰβηρίας

Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους, τὸ ἔτος 1738, στὸ χωριὸ Λοτσίων περιφέρειας Δεραίνης τῆς ἐπαρχίας Χαλδείας τοῦ Πόντου. Ὁ πατέρας του ἦταν Ἱερέας καὶ ὀνομαζόταν Γεώργιος Σερταρίδης, ἡ δὲ μητέρα του Βαρβάρα. Εἶχε τέσσερις ἀδελφές καὶ ἓναν ἀδελφόν, τὸν Δημήτριον, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὸς Ἱερέας. Τὸ πρῶτο ὄνομα τοῦ Σωφρονίου ἦταν Συμεών. Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία, ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη στὰ θεῖα καὶ ἰδιαίτερα στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Νέος ἀκόμα, πῆγε στὴ Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου Χουτουρᾶ σὰν δόκιμος. Μετὰ τρεῖς μῆνες πῆγε στὴ Μονὴ Σουμελὰ καὶ μετὰ τρία χρόνια στὴ Μονὴ Βαζελῶνος. Καὶ στὶς τρεῖς Μονές, διδάχτηκε τὰ ἱερά γράμματα καὶ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν μοναχικὴ ζωὴ. Τότε ἐκάρη μοναχός με τὸ ὄνομα Σωφρόνιος καὶ κατόπιν χειροτονήθηκε Ἱερέας. Μετὰ ἑπτὰ χρόνια, ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἰγνάτιος, τὸ ἔτος 1776, τὸν ἔστειλε στὸ μεταλλεῖο τῆς Ἀχταλείας στὴν Ἰβηρία, ὅπου 500 περίπου μεταλλουργοὶ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ καὶ ἀποτελέσαν ἓνα χωριὸ μὲ τὴν ὀνομασίαν Δάλ-βέρ, ποὺ σημαίνει πολύτιμοι λίθοι. Ἐκεῖ μὲ τὴν ἀγία του ζωὴ ὁ Σωφρόνιος, προσεῖλκυσε τὸν σεβασμὸ τῶν κατοίκων, οἱ ὅποιοι μὲ πρωτοβουλία δική τους, τὸν ἔκαναν ἐπίσκοπο στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1777, ἔχοντας ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς του τὴν ἐκεῖ Ἱερά Μονὴ τῆς Παναγίας. Τὴν ἐπισκοπὴν του κυβέρνησε μέχρι τὸ 1794, ὅταν βαρβαρικῶς

φυλή ἐπιτέθηκε στὸ μεταλλεῖο καὶ τὸ λεηλάτησε, ἀφοῦ πρῶτα κατέστρεψε τὰ πάντα. Ὁ Σωφρόνιος πιάστηκε αἰχμάλωτος καὶ πουλήθηκε σὲ μία γυναῖκα λατινικοῦ δόγματος, ποὺ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τὸν ἔστειλε μὲ ἰστιοφόρο στὴν Τραπεζούντα. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Σωφρόνιος ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ Βαζελῶνος, ὅπου ἔζησε σὰν ἔνσαρκος ἄγγελος. Ἀλλὰ λόγω τοῦ φθόνου τοῦ ἡγουμένου Ἱερεμία, ἀναχώρησε στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του ὅπου καὶ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν λειψάνων του, γεμάτα εὐωδιά, ἔγινε τὸ 1824 στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βαζελῶνος.

Άγιολόγιον - Σεπτέμβριος 9

- Μνήμη τῶν δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης
- Ὁ Ἅγιος Σεβηριανός ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητής
- Μνήμη τῆς Γ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Ὁ Ἅγιος Χαρίτων
- Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ θαυματουργός ὁ ἐν Βελόνῃ (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Kiaran (Ἰρλανδός)

Μνήμη τῶν δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης

Ἡ σύναξη τῶν δικαίων γονέων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, σύμφωνα με τὴν ἀρχαία ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ὀρίστηκε τὴν ἐπομένη τοῦ γενεσίου τῆς Θεοτόκου, γιὰ τὸν λόγο ὅτι αὐτοὶ ἔγιναν πρόξενοι τῆς παγκόσμιας σωτηρίας μετὰ τὴν γέννηση τῆς ἁγίας θυγατέρας τους. «Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις αὐτῶν ἐν τῷ ἑξαέρῳ οἴκῳ τῆς Θεοτόκου, πλησίον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις».

Νὰ ἀναφέρουμε, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἰωακείμ ἦταν γιὸς τοῦ Ἐλιακείμ ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ. Ἐκπτώτος τοῦ θρόνου, ιδιώτευσεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ τὸ περισσότερο χρονικὸ διάστημα ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, ὅπου εἶχε μέγαρον μετὰ βασιλικὸν κῆπον. Παντρεύτηκε τὴν Ἄννα, θυγατέρα τοῦ Ματθαῖου Ἱερέως ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευὶ καὶ τῆς Μαρίας, γυναικὸς αὐτοῦ, ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Ἰούδα. Ἐπειδὴ οἱ φυλές, Βασιλικὴ καὶ Ἱερρατικὴ, συγγένευαν μετὰξὺ τους, διότι ἡ Βασιλεία ἐθεωρεῖτο ἴση μετὰ τὴν Ἱερρασύνη, δὲν ἔδιναν οὔτε ἔπαινον θυγατέρες ἀπὸ ἄλλης φυλές ποὺ θεωροῦνταν κοινές. Ἔτσι λοιπόν, ἀφοῦ θεάρεστα πέρασεν τὴν ζωὴν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ζευγάρου, ὅπως μας πληροφοροῦν τὰ βιογραφικὰ σημεῖα τῶν ἑορτῶν τῆς 25ης Ἰουλίου, 8ης Σεπτεμβρίου καὶ 9ης Δεκεμβρίου, ὁ μὲν Ἰωακείμ πέθανεν ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τὰ Εἰσόδια τῆς κόρης τοῦ Θεοτόκου σὲ ἡλικίᾳ 92 ἐτῶν, ἡ δὲ Ἄννα 11 μῆνες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωακείμ, σὲ ἡλικίᾳ 83 ἐτῶν. (τὴν δὲ Θεοτόκον ἀπέκτησαν θαυματουργικὰ, ὅπως σὲ προηγούμενον βιογραφικὸν σημεῖον ἀναφέραμε, σὲ ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν ὁ Ἰωακείμ καὶ 70 ἡ Ἄννα).

Ὁ Ἅγιος Σεβηριανός ὁ Μεγαλομάρτυρας

Μαρτύρησεν στὰ χρόνια τοῦ βασιλεῦς Λικινίου. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Σεβάστεια καὶ τὸν διέκρινεν θερμὸς ζῆλος, μετὰ τὸν ὅποῖον ὑπηρετοῦσε τὸ Εὐαγγέλιον. Χρησιμοποιοῦσε τὰ πλοῦτη του γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ γιὰ τοὺς φυλακισμένους χριστιανούς. Εἶχε φέρει πολλοὺς εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστην καὶ ἀρκετοὺς εἶχε ἐνθαρρύνει νὰ ὑποστοῦν καρτερικὰ καὶ νικηφόρα τὸ μαρτύριον. Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν τὸν αἰμοβόρον ἡγεμόνα Λυσία νὰ καλέσει τὸν Σεβηριανὸν εἰς τὴν Καισαρείαν. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀπέτυχεν ἐν τῇ προσπάθειᾳ του νὰ κάμψῃ τὸ

φρόνημα τοῦ Ἁγίου, διέταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν μὲ νεῦρα βοδιοῦ. Κατόπιν, ξέσχισαν τὶς σάρκες του μὲ σιδερένια νύχια, ἔτσι ὥστε τὸ αἷμα νὰ τρέχει σὰν χεῖμαρρος. Οἱ πόνοι ἦταν ἀφόρητοι καὶ οἱ πληγὲς μεγάλες καὶ βαριές. Ἡ ὑπομονή, ὅμως, τοῦ Σεβηριανοῦ ἦταν ἰσχυρότερη καὶ ἀναφώνησε πρὸς τὸν Κύριο θερμὴ προσευχή, τὴν ὁποία πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖ κάθε ἀγωνιζόμενος χριστιανός, σὲ καιρὸ δοκιμασιῶν: «Κύριε Ἰησοῦ, ὁ ποιῶν θαυμάσια, ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμασθεὶς καὶ τὸν ὑπερήφανον τοιουτοτρόπως καταβαλὼν, ὁ μέχρι καὶ σήμερον δι' ὑπερθαυμάτων ἔργων μεγαλυνόμενος, ἔλθε νὰ μὲ σώσης, καὶ τὸν μὲν βραχίονα τοῦ πονηροῦ ἀμαρτωλοῦ σύντριψον, τὰς δὲ ἰδικὰς μου δυνάμεις σύσφιγξον, ἀγαθέ, καὶ δός μοι τὸν ἀγῶνα τοῦτον νὰ διανύσω τοῦ μαρτυρίου». Καὶ ἡ βοήθεια ἦλθε. Ἡ ψυχὴ του ἔμεινε σταθερὴ καὶ νικητρία, τὸ δὲ σῶμα του ἔμεινε κρεμασμένο στὸ τεῖχος τῆς Καισαρείας.

Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητής

Οἱ γονεῖς ἦταν φανατικοὶ εἰδωλολάτρεις, ἀλλ' ὁ γιὸς τους, ἄκουσε κηρύγματα χριστιανῶν καὶ ἐλκύστηκε ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης. Αὐτὸς ἦταν ὁ Θεοφάνης, ποὺ γεννήθηκε τὸ 283 μ.Χ. ἐπὶ βασιλέων Κάρου καὶ Καρίνου. Κάποια μέρα λοιπὸν ὁ Θεοφάνης, πρὶν βαπτιστεῖ, νέος ἀκόμα, συνάντησε μέσα στὸν παγωμένο καιρὸ ἓνα παιδί, ὑπερβολικὰ φτωχὸ ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνει ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸ θέαμα σπάραξε τὴν καρδιά τοῦ Θεοφάνη, καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ ἔντυσε τὸν φτωχὸ με τὸ δικό του πανωφόρι. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι καὶ τὸν εἶδαν οἱ γονεῖς του θορυβήθηκαν. Τὸν ρώτησαν τί ἔγινε τὸ ροῦχο του, καὶ αὐτὸς ἀπάντησε ὅτι τὸ ἔδωσε στὸν Χριστό. Οἱ φανατικοὶ εἰδωλολάτρεις γονεῖς, δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ γιὸς τοὺς ἐλκύστηκε ἀπὸ τὸν χριστιανισμό, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι. Τότε ὁ Θεοφάνης βαπτίστηκε καὶ πήγαινε σὲ διάφορες πόλεις καὶ κήρυττε. Κατόπιν ἀποσύρθηκε στὸ ὄρος Διαβηνό, κοντὰ σ' ἓνα γέροντα ἀσκητή, ὅπου διδάχτηκε πολλὰ ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ τὴν σοφία του. Ὅταν πέθανε ὁ γέροντας, ὁ Θεοφάνης ἔμεινε μόνος στὸ ὄρος μὲ προσευχὴ καὶ ἀκατάπαυστη μελέτη καὶ προσπάθεια γιὰ ἀνώτερη ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τελειοποίηση. Ἐπειτα, κατέβηκε πάλι στὸν κόσμον, ὅπου ἐπανέλαβε τὰ κηρύγματά του, σοφότερα τώρα, πνευματικότερα καὶ ἐποικοδομητικότερα. Στὸ διάστημα αὐτὸ συνελήφθη, ἀπειλήθηκε καὶ βασανίστηκε. Ἐμεινε ὅμως ἀμετακίνητος στὴν ὁμολογία του. Πέθανε 75 ἐτῶν στὸ ἀσκητήριό του.

Μνήμη τῆς Γ' ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Συγκροτήθηκε στὰ χρόνια τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ τὸ 413 ἐναντίον τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι σαρκωμένος Θεός, ἀλλὰ τέλειον ἀνθρώπινο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔγινε στὴν Ἐφεσο καὶ τὴν ἀποτελοῦσαν 200 Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Χαρίτων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους καὶ «ἡ σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῷ Δευτέρῳ».

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ θαυματουργὸς ὁ ἐν Βελόνῃ (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος **Kieran** (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 10

- Οί Αγίες Μηνοδώρα, Μητροδώρα και Νυμφοδώρα
- Ὁ Ἅγιος Βαρούψαβας
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπίσκοπος Νικαίας
- Ἡ Ἁγία Πουλχερία ἡ βασίλισσα
- Οἱ Ἅγιοι Ἀπελλῆς, Λουκάς καὶ Κλήμης οἱ Ἀπόστολοι
- Ἡ Ἁγία Ἰα
- Ἡ Ἁγία Εὐδοκία «ἡ παῖς»
- Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς σεπτῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου

Οἱ Αγίες Μηνοδώρα, Μητροδώρα καὶ Νυμφοδώρα

Ἦταν ἀδελφές καὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Βιθυνία. Ἡ λάμψη τῆς παρθενίας καὶ ἡ ὠραιότητα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοὺς ἔκαναν τὶς τρεῖς ἀδελφές νὰ εἶναι καύχημα τῶν χριστιανῶν. Οἱ φροντίδες καὶ οἱ συνήθειες τοῦ κόσμου δὲν τὶς ἀπασχολοῦσαν. Ἡ μόνη τους φροντίδα ἦταν «μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, ἢ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῶ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ». Δηλαδή φρόντιζαν νὰ στολίζουν τὸν ἑαυτό τους μὲ συστολή καὶ σωφροσύνη καὶ ὄχι μὲ φιλάρεσκα πλεξίματα τῶν μαλλιῶν τους ἢ μὲ χρυσὰ ἢ μαργαριτένια κοσμήματα ἢ μὲ ροῦχα πολυτελεῖ. Γιὰ τὴν ἀγάπη, λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ, ἄφησαν τὴν πατρίδα τους καὶ πῆγαν νὰ κατοικήσουν σὲ ἓνα λόφο, κοντὰ στὰ Πύθια θερμὰ λουτρά. Ἐκεῖ ἀσκήτευαν καὶ καλλιεργοῦσαν ἀκόμα περισσότερο τὴν σωφροσύνη τους. Γι' αὐτὸ ἀξιώθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ θεραπεύουν ἀσθένειες, καὶ ἔτρεχε κοντὰ τους πλῆθος κόσμου. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἑπαρχος Φρόντων, ἔστειλε καὶ συνέλαβε τὶς τρεῖς ἀδελφές. Βλέποντας, ὅμως τὴν φρόνηση καὶ τὴν σύνεση, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφοβία μὲ τὴν ὁποία τὸν ἀντιμετώπισαν, διέταξε καὶ τὶς βασάνισαν μὲ τὰ πιὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Ὅλες ὑπέμειναν μὲ ἀνδρεία τὰ μαρτύρια καὶ ἔτσι ἐνδοξα παρέδωσαν τὶς ψυχές τους στὸ νυμφίον τοῦ Χριστοῦ (290 μ.Χ.). Ὁ ἑπαρχος θέλησε νὰ κάψει τὰ σώματά τους, ἀλλὰ οἱ φλόγες ἔκαψαν τὸν ἴδιο καὶ ἔπειτα καταρρακτώδης βροχὴ ἔσβησε τὴν φωτιά. Τὰ σώματα τῶν τριῶν παρθένων τάφηκαν μὲ σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς.

Ὁ Ἅγιος Βαρούψαβας

Γιὰ τὸν Ἅγιο αὐτὸ λέγεται, ὅτι πῆρε ἀπὸ ἓναν ἐρημίτη τὸ Τίμιον Αἷμα ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Κυρίου καὶ γιάτρευε πολλὰς ἀρρώστιες. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄπιστοι τὸν θανάτωσαν μὲ ξύλα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύχτας. Ὁ δὲ τίμιος θησαυρὸς τοῦ Δεσποτικοῦ Αἵματος ἔμεινε πάλι σῶος καὶ ἀκέραιος, φυλαττόμενος ἀπὸ τὸν μαθητὴ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπίσκοπος Νικαίας

Απεβίωσε ειρηνικά.

Ἡ Ἁγία Πουλχερία ἡ βασίλισσα

Βλέπε βιογραφικό της σημείωμα τὴν 17η Φεβρουαρίου, μαζί με τὸν σύζυγό της Μαρκιανό.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπελλῆς, Λουκᾶς καὶ Κλήμης οἱ Ἀπόστολοι

Ὁ Ἀπελλῆς ἦταν ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δούλευε πολὺ παραγωγικὰ γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ θεῖος ζῆλος τὸν ἔφερε μέχρι καὶ τὴν Ρώμη, ὅπου ἔγινε στήριγμα τῶν ἐκεῖ πιστῶν. Ἐκεῖ τὸν γνώρισε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἔγραψε στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ του ἀργότερα, νὰ ἀσπαστοῦν «Ἀπελλῆν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. στ' 10). Ὁ Ἀπελλῆς πέθανε σὰν καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ στὴ Σμύρνη, ἐργαζόμενος μέχρι τελευταίας πνοῆς του στὴ διάδοση καὶ στερέωση τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Λουκᾶς, ἄλλος τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ, ἔζησε καὶ αὐτὸς στὰ ἀποστολικά χρόνια. Ἀναδείχτηκε ἐπίσκοπος στὴ Λαοδίκεια τῆς Συρίας καὶ τελείωσε τὴν ζωὴ του ἀγωνιζόμενος, μετὰ ἀγάπη καὶ τόλμη, γιὰ τὸ ποιμνίό του καὶ τὸν ἀρχιποιμένα Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Κλήμης ἀναφέρεται στὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴ (στ' 3) σὰν συναθλητῆς τοῦ ἀπ. Παύλου. Ἔγινε ἐπίσκοπος Σάρδεων καὶ πέθανε μετὰ ἀπὸ πολλὰ παθήματα γιὰ τὴν στήριξη τοῦ ποιμνίου του καὶ τὴν διάδοση τῆς ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ Ἁγία Ἰα

Καταγόταν ἀπὸ τὸ Κάστρο τοῦ λεγομένου Βιζάλης. Συνελήφθηκε αἰχμάλωτη μαζί με 9.000 χριστιανούς καὶ ὁδηγήθηκε στὴν Περσία. Ἐκεῖ ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῶν Περσῶν Σαβῶρ, παραδόθηκε στοὺς σοφοὺς τῆς Περσίας προκειμένου νὰ τὴν πείσουν ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ κατάφεραν, τὴν φυλάκισαν καὶ μετὰ 15 μῆνες τὴν ἔβγαλαν, καὶ ἀφοῦ τὴν βασάνισαν σκληρὰ τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισαν. (Ἡ μνήμη της ἐπαναλαμβάνεται -μαῶλλον περιπτῶς- σὰν Ἰας καὶ τὴν 11η Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ 4 καὶ 5 Αὐγούστου).

Ἡ Ἁγία Εὐδοκία «ἡ παῖς»

Ἡ μνήμη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κοριτσιοῦ, ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ.

107 καὶ εἶναι ἄγνωστη στοὺς Συναξαριστές.

Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς σεπτῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου

Ὑπὸ τὰς ρίζας ἐλαίας, ἐν τῇ ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ Νήσῳ Μαλαιῶν Τρικκέρων (1825).

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 11

- Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια
- Ὁ Ἅγιος Εὐφρόσυνος ὁ μάγειρας
- Οἱ Ἅγιοι Διόδωρος, Διομήδης καὶ Δίδυμος
- Ἡ Ἁγία Ἰάς
- Οἱ Ἅγιοι Δημήτριος, Εὐανθία ἢ σύζυγός του καὶ Δημητριανός ὁ γιός τους
- Ἡ Ἁγία Θεοδώρα τῆς Βάστας Πελοποννήσου
- Ἀνακομιδὴ Λειψάνων τῶν Ὁσίων Πατέρων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ
- Ἀπόδοσις ἑορτῆς τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ζήνωνος (474-490) καὶ ἦταν συνεζευγμένη με εὐσεβῆ ἄνδρα, τὸν Παφνούτιο. Ἡ ζωὴ τῆς Θεοδώρας ἦταν τίμια, ἐνάρετη καὶ ἀφοσιωμένη στὸ σύζυγό της. Ὅμως, ὁ μισόκαλος διάβολος, σὲ κάποια στιγμή ἀδυναμίας τῆς Θεοδώρας, τὴν ἔσπρωξε κρυφὰ στὴ μοιχεία. Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε. Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε. Μποροῦσε, ἐπομένως, νὰ συνεχίσει ἀρμονικὰ τὴν ζωὴ της με τὸ σύζυγό της. Ὅταν, ὅμως, ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, με τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος διδάσκει ὅτι «οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται», δὲν ὑπάρχει, δηλαδή, κρυφό, τὸ ὁποῖο δὲ θὰ γίνε φανερό στὸ μέλλον, σκέφθηκε τὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας της καὶ ἔκλαψε πικρά. Ντύθηκε ἔπειτα ἀνδρικά, πῆγε σὲ μοναστήρι καὶ ἐκάθη μοναχός με τὸ ὄνομα Θεόδωρος. Ἐκεῖ, μέρα-νύκτα μετανοοῦσε καὶ ἔκλαιγε τὴν ἁμαρτία της. Μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια, συκοφαντήθηκε ὅτι πόρνευσε με γυναῖκα, ὅταν ἔφεραν ἓνα νεογέννητο μωράκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Τότε ἡ Θεοδώρα πῆρε τὸ βρέφος καὶ γιὰ ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια, ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι με διάφορες κακουχίες, τὸ ἀνέθρεψε σὰν δικό της. Ὅταν ἐπανῆλθε στὸ μοναστήρι, τὸ ταλαιπωρημένο σῶμα της μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ξεψύχησε. Τότε οἱ μοναχοί, ὅταν διαπίστωσαν τὸ φύλο της, θαύμασαν καὶ ὅλοι μαζὶ δόξασαν τὸ Θεό.

Ὁ Ἅγιος Εὐφρόσυνος ὁ μάγειρας

Ἐπῆρξε ἀγράμματος, ἀλλ' ἀληθινὰ εὐσεβὴς καὶ πιστός. Ἐκανε οἰκονομίες με στερήσεις τοῦ ἑαυτοῦ του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνει ἐλεημοσύνες. Τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τρῶει πρῶτος τὰ καλύτερα φαγητά. Αὐτὸς ὅμως, δὲν θέλησε νὰ τὸ μεταχειριστεῖ ποτέ. Ἐτρωγε με μεγάλη εὐχαρίστηση τὰ χόρτα καὶ τὶς ἐλιές του, τὴν στιγμή πού ἔβραζαν ἢ ἔψηναν μπροστά του τὰ ὀρεκτικότερα κρέατα καὶ τὰ προκλητικότερα ψάρια. Κατόπιν ὁ Εὐφρόσυνος πῆγε σὲ μοναστήρι, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἐξασκοῦσε τὸ ἔργο τοῦ μαγείρου. Ἀλλ' αὐτός, ἀντίθετα ἀπὸ ὅτι στὰ κοσμικὰ ξενοδοχεῖα, στὸ μοναστήρι ἐφτιαχνε μετριότατο φαγητό. Σὲ μερικοὺς πού τὸν εἰρωνεύονταν γι' αὐτὴ του τὴν κατάσταση, ὁ Εὐφρόσυνός με πραότητα ἀπαντοῦσε: «Ἡ

καλή μαγειρική δὲν εἶναι τόσο καλὸς βοηθὸς γιὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τὴν πολλὴ εὐφροσύνη ποὺ ζητοῦν τὰ σώματα, θὰ τὴν χάσουν κατ' ἀνάγκη οἱ ψυχές. Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἐδῶ προορισμὸ νὰ σᾶς κολάσω». Τελικὰ ὁ Εὐφρόσυνος πέθανε σ' ἓνα ἐρημικὸ ἠσυχαστήριο. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ξέρεῖ ὅτι στὴν αἰώνια ζωὴ δὲν ἔχει κανένα ἀνώτερο δικαίωμα ἀπὸ ἓναν μάγιστρα ἓνας βασιλιάς ἢ φιλόσοφος, ἀνέγραψε μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς τὸν μάγιστρο Εὐφρόσυνο, ἐπειδὴ ἤξερε καὶ νὰ πιστεῦει καὶ νὰ ζεῖ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Διόδωρος, Διομήδης καὶ Δίδυμος

Καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι ἦταν ἀπὸ τὴν Λαοδίκεια τῆς Συρίας. Συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἄρχοντα, καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος ὅτι εἶναι χριστιανοί, μαστιγώθηκαν μέχρι θανάτου.

Ἡ Ἁγία Ἰάσ

Ἡ Ἁγία αὐτὴ, ἐνῶ ἦταν γριά, αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς Πέρσες μαζί μὲ 9.000 χριστιανούς, ποὺ βασανίστηκαν ποικιλοτρόπως. Μαζί λοιπὸν μ' αὐτούς, στάθηκε καὶ ἡ Ἁγία μπροστὰ στοὺς ἀρχιμάγους τοῦ βασιλιᾶ τῆς Περσίας καὶ τιμωρήθηκε μὲ διάφορα βασανιστήρια. Τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισαν. Ἡ παράδοση λέει ὅτι, ὅταν τὴν ἀποκεφάλισαν, ἡ γῆ ἐκείνη, ποὺ δέχτηκε τὸ αἷμα τῆς, φούσκωσε καὶ ὑψώθηκε ὑπερφυσικά. Οἱ δὲ δῆμιοι, ποὺ τὴν βασάνισαν, παράλυσαν καὶ τυφλώθηκαν, καὶ ὁ ἀέρας γέμισε ἀπὸ θαυμάσια εὐωδιά.

Οἱ Ἅγιοι Δημήτριος, Εὐανθία ἢ σύζυγός του καὶ Δημητριανὸς ὁ γιὸς τους

Θανατώθηκαν κατὰ τὴν διάρκειά σεισμοῦ. Στὸ Συναξάρι ὅμως τοῦ ἑκατόνταρχου Κορνηλίου βρίσκουμε γιὰ τοὺς μάρτυρες αὐτοὺς τὰ ἑξῆς: Ὁ Δημήτριος ἦταν φιλόσοφος καὶ ἄρχοντας τῆς πόλης Σκεψέων ἢ Σκήψης τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Ἡ δὲ γυναῖκα του Εὐανθία καὶ ὁ γιὸς του Δημητριανὸς ἦταν στὸν ναὸ προσευχόμενοι, μαζί μὲ τὸν Κορνήλιο. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἔγινε σεισμὸς καὶ ἡ Εὐανθία μὲ τὸν Δημητριανὸν καταπλακώθηκαν στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ, φωνάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Κορνηλίου. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Δημήτριος, βρῆκε τὸν Κορνήλιο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ σώσει τὴν οἰκογένειά του. Πράγματι ὁ Κορνήλιος ἔβγαλε ζωντανούς ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ δυὸ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Δημητρίου, ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν μεταστροφή στὸν Χριστὸ τοῦ Δημητρίου, καθὼς καὶ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς πόλης ἐκείνης.

Ἡ Ἁγία Θεοδώρα τῆς Βάστας Πελοποννήσου

Πρόκειται για τοπική Αγία που έζησε τὸν 10ο αἰῶνα στὴν κεντρικὴ Πελοπόννησο (σύνορα Μεσσηνίας- Ἀρκαδίας). Ἀπὸ μικρὴ ἀγάπησε τὸν θεάνθρωπο καὶ λυτρωτὴ Χριστὸ καὶ σ' αὐτὸν ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ της. Ἐζησε σὰν μοναχὸς σὲ ἀνδρικό μοναστήρι τῆς ἄνω Μεσσηνίας καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλο ὕψος ἀγιότητος. Συκοφαντήθηκε ὅμως βάνουσα, ὅτι ἄφησε ἔγκυο κοπέλα τῆς περιοχῆς! Τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν τέτοια, ὥστε βιαστικὰ τὴν καταδίκασαν σὲ θάνατο. Γιατί ὅμως ἐνῶ εἶχε πρόχειρη τὴν ἀπόδειξη ἀθωότητάς της σὰν γυναῖκα καὶ ἀφοῦ ἀρνήθηκε τὴν συκοφαντία, δὲν τὴν χρησιμοποίησε; Τὸ λόγο γνωρίζει αὐτὴ καὶ ὁ Θεός. Γεγονὸς εἶναι ὅτι φορτώθηκε ξένη ντροπὴ καὶ ἀποφάσισε νὰ μαρτυρήσῃ ἀπὸ ἀγάπη. Τὰ τελευταῖα λόγια της ἦταν: «Τὸ σῶμα μου νὰ γίνῃ ναός, τὰ μαλλιά μου πελώρια δέντρα καὶ τὸ αἷμα μου ποτάμι». Σήμερα στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου της, στὸ χωριὸ Βάστα Ἀρκαδίας, ὑπάρχει ἐξωκλήσι ποὺ ἀπὸ δίπλα του περνάει ποτάμι καὶ πάνω στὴ σκεπὴ του ὑπάρχουν κατὰ παράδοξο τρόπο 17 τεράστια δέντρα. Λεπτομερῆ βιογραφία τῆς Ἀγίας, ἔγραψε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Θεόφιλος. (Νὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ βιογραφία τῆς Ἀγίας αὐτῆς, ἔχει ἀρκετὰ κοινὰ στοιχεῖα, μ' αὐτὰ τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς Ἀλεξανδρινῆς, ποὺ ἡ μνήμη της γιορτάζεται ἐπίσης αὐτὴν τὴν ἡμέρα).

Ἀνακομιδὴ Λειψάνων τῶν Ὁσίων Πατέρων Σεργίου καὶ Γερμανοῦ

«τῶν ἐν Βαλάμῃ θαυματουργῶν ἐκ τῆς Νοβαγράδας (Νεαπόλεως) ἐπιστραφέντων εἰς τὴν ἐν Βαλάμῃ Ἱερὰν αὐτῶν Μονήν».

Ἀπόδοσις ἐορτῆς τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 12

- Ο Άγιος Αυτόνομος Ίερομάρτυρας
- Ο Άγιος Κουρνούτος Ίερομάρτυρας επίσκοπος Ίκονίου
- Ο Άγιος Θεόδωρος Ίερομάρτυρας επίσκοπος Αλεξανδρείας
- Ο Άγιος Ιουλιανός πρεσβύτερος Αγκύρας από την Γαλατία
- Οί Άγιοι Μακεδόνιος, Θεόδουλος και Τατιανός
- Ο Όσιος Δανιήλ ο Θάσιος
- Ο Άγιος Ωκεανός
- Ο Άγιος Ανδρόνικος «ο έν τῇ Ατρώα»
- Μνήμη άφωνίας και όρασης του Ζαχαρία
- Οί Άγιοι Έθνοϊερομάρτυρες Χρυσόστομος Σμύρνης, Αμβρόσιος Μητροπολίτης Μοσχονησιών (1922), Προκόπιος Λαζαριδής Μητροπολίτης Ίκονίου (1911-1923), Γρηγόριος Μητροπολίτης Κυδωνιων (22 Ιουλίου 1908 - 3 Οκτωβρίου 1922), Εύθύμιος Μητροπολίτης Ζήλων
- Ο Άγιος Albeus (Ιρλανδός)

Ο Άγιος Αυτόνομος Ίερομάρτυρας

Ο θεόπνευστος λόγος της Αγίας Γραφής λέει: «Ως καιρόν έχομεν, εργαζόμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας». Έως ὅτου, δηλαδή, βρισκόμαστε στην παρούσα ζωή και μᾶς δίνεται καιρός για ἀγαθοεργία, ἄς εργαζόμεστε τὸ ἀγαθὸ πρὸς ὅλους. Τέτοια ἐργατικότητα διέκρινε καὶ τὸν ἀκούραστο ἐργάτη τοῦ ἀμπελῶνας τοῦ Κυρίου, τὸν Άγιο Αυτόνομο. Ἦταν επίσκοπος στὴν Ἰταλία καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγει, διότι τὸν κατηγόρησαν ὅτι προσείλκυε πολλοὺς εἰδωλολάτρεις. Ἐφθασε στοὺς Σωρεοὺς τῆς Βιθυνίας, φιλοξενούμενος ἀπὸ ἓναν εὐσεβῆ χριστιανό, τὸν Κορνήλιο, τὸν ὁποῖο ἀφοῦ κατάρτισε μὲ τὴν διδασκαλία του, χειροτόνησε διάκονο. Συγχρόνως ἀνήγειρε ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Ἐπειτα, πῆγε στὴ Λυκαονία καὶ Ἰσαυρία, ὅπου κήρυξε τὸ θεῖο λόγο, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στοὺς Σωρεοὺς, χειροτόνησε τὸν Κορνήλιο Ἱερέα. Ὅταν ὁ Διοκλητιανὸς ἄσκησε πίεση στοὺς χριστιανοὺς τῆς Βιθυνίας, ὁ Αυτόνομος ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ κηρύξει τὸ θεῖο λόγο στὶς πόλεις τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Κατόπιν, ἀφοῦ περιόδευσε σὲ πολλὰς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας κηρύττοντας τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, πῆγε σὲ μία πόλη δίπλα στοὺς Σωρεοὺς, τὶς Λίμνες. Ἐκεῖ οἱ εἰδωλολάτρεις πίεζαν τοὺς χριστιανοὺς νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδωλα. Αὐτοί, ὅμως, ἀντίθετα, τὰ συνέτριψαν. Οἱ εἰδωλολάτρεις, τότε, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν, τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας εἰσέβαλαν στὸ ναὸ καὶ σκότωσαν τὸν ἀνυπεράσπιστο Αυτόνομο, πὸν τὸν θεωροῦσαν ὑπεύθυνο. Τὸ λείψανό του τάφηκε μὲ τὴν ἀρμόζουσα τιμή.

Ο Άγιος Κουρνούτος Ίερομάρτυρας επίσκοπος Ίκονίου

Ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλης τοῦ Ἰκονίου, τῆς ὁποίας κατόπιν ἔγινε Ἀρχιερέας. Βρισκόταν κάποτε σ' ἓνα χωριό, Σούρσαλο ὀνομαζόμενο, καὶ δίδασκε τὸν λόγο τῆς πίστεως στοὺς ἀπίστους. Οἱ ἐκεῖ ὅμως διώκτες τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν ἡγεμόνα Περίνιο. Αὐτός, ἀφοῦ σκληρὰ τὸν βασάνισε, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισε καὶ ἔτσι ἔνδοξα ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Ὁ Κυπριανὸς καὶ Μαχαιρᾶς τὸν ἀναφέρουν σὰν Ἅγιο τῆς Κύπρου, βλέπε 300 Ἀλαμανοὶ Α.Χ.Ε.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπειδὴ μὲ ἰδιαίτερο θάρρος κήρυττε τὸν Χριστό, καὶ ἀφοῦ τὸν στεφάνωσαν μὲ ἀκάνθινο στεφάνι, τὸν χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο καὶ τὸν τριγύριζαν ἀλυσσοδεμένο στοὺς δρόμους τῆς πόλης. Ὑπέστη καὶ ἄλλα βασανιστήρια, τελικὰ μὲ διαταγὴ τοῦ ἄρχοντα, ἀποκεφαλίστηκε καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας. (Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἁγιολόγιό του ἀναφέρει ὅτι, ἐσφαλμένα ὁ ἅγιος αὐτὸς φέρεται σὰν ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας καὶ ὅτι ἦταν ἓνας ἀπλὸς θεοσεβῆς χριστιανός).

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς πρεσβύτερος Ἀγκύρας ἀπὸ τὴν Γαλατία

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Κριντεούς, πὺ ἦταν κοντὰ στὴν Ἀγκυρα τῆς Γαλατίας, καὶ ἦταν Ἱερέας ἄξιος μεγάλου σεβασμοῦ. Ὃταν ὁ Λικίνιος κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν Χριστιανῶν (307-323), ὁ Ἰουλιανὸς μαζί μὲ ἄλλους 42 χριστιανούς συμπολίτες του, κατέφυγε στὰ βουνὰ καὶ κρυβόταν. Κάποτε ὅμως, κατέβηκε ἀπὸ τὰ βουνὰ νὰ φέρει νερό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν δοῦν οἱ εἰδωλολάτρεις, πὺ πρόσφεραν θυσία στὸν ἐκεῖ ναὸ τῆς Ἑκάτης. Συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸν ἄρχοντα τῆς Ἀγκύρας. Αὐτὸς τὸν ρώτησε πὺ κρυβόταν οἱ ὑπόλοιποι χριστιανοὶ συμπολίτες του, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ τοὺς καταδώσει καὶ βασανίστηκε φρικτὰ. Ἀφοῦ τοῦ ἔβαλαν πυρακτωμένη καλύπτρα στὸ κεφάλι, στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν προσευχόμενο. (Ἄλλοι Συναξαριστὲς ἔχουν κάπως διαφοροποιημένη τὴν βιογραφία του).

Οἱ Ἅγιοι Μακεδόνιος, Θεόδουλος καὶ Τατιανός

Ἐζησαν στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (360-363) καὶ μαρτύρησαν στὴ Μυρόπολη τῆς Φρυγίας. Ὃταν ὁ ἄρχοντας τῆς Φρυγίας Ἀμάχιος διέταξε νὰ καθαρίσουν τὸν εἰδωλολατρικὸ ναὸ τῆς Μυροπόλεως καὶ νὰ ἐπιμεληθοῦν τὰ ἀγάλματα μέσα σ' αὐτόν, οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἅγιοι, μπηκάν κρυφὰ τὴν νύχτα στὸ ναὸ καὶ συνέτριψαν τὰ ἀγάλματα. Γιὰ νὰ μὴ κακοποιηθοῦν ὅμως ἄλλοι ἀθῶοι χριστιανοί, φανερώθηκαν στὸν ἄρχοντα καὶ εἶπαν ὅτι αὐτοὶ συνέτριψαν τὰ ἀγάλματα. Ὁ σκληρὸς Ἀμάχιος, στὴ συνέχεια, ἐπειδὴ δὲν κατάφερε νὰ τοὺς πείσει νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, τοὺς ἔψησε ζωντανούς πάνω σὲ πυρακτωμένη σχάρα.

Ὁ Ὅσιος Δανιήλ ὁ Θάσιος

Εὐσεβῆς ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία, ἀμέσως ἀπὸ τὴν νεότητά του ἔγινε πρόθυμος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, πρόμαχος καὶ συνήγορος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Ὅσιος καὶ θεοφόρος Δανιήλ, ἔζησε τὸν 9ο μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εἰκονομάχος. Ὄταν πλέον ἔγινε ἄντρας ὁ Δανιήλ, ἴδρυσε μοναστήρι στὸ νησίδιο Κραμβοῦσα, πού βρίσκεται δίπλα στὴ νῆσο Θάσο. Ἡ φήμη τῆς μεγάλης ἀρετῆς τοῦ ἰδρυτῆ ἔφερε ἐκεῖ πολλοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τὴν Θάσο καὶ ἀπ' ἄλλοῦ. Ὁ Ὅσιος Δανιήλ ἀγαποῦσε τόσο τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἦταν τόσο πολὺ ταπεινόφρων, ὥστε ὅταν στὴ Θάσο ἦλθε ὁ μέγας Ἰωαννίκιος, ὁ Δανιήλ ἐγκατέλειψε τὴν ἡγουμενικὴ του θέση καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὸ φημισμένο ἐκεῖνον ὄσιο ἄντρα, γιὰ νὰ πάρει διδάγματα ἀπὸ τὴν τόσο προσεκτικὴ καὶ ἐνάρετη ζωὴ του. Ὁ Ἰωαννίκιος προσπάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσει λέγοντάς του, ὅτι μποροῦσε καὶ μόνος του νὰ τελειοποιεῖ τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν προσευχὴ, τὴν μελέτη καὶ τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Δανιήλ ὅμως ἐπέμενε καὶ ὁ Ἰωαννίκιος ὑποχώρησε. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὁ Ἰωαννίκιος ὑποχρέωσε τὸν Δανιήλ νὰ ἐπιστρέψει στὴ μονὴ του, διότι οἱ μοναχοὶ τῆς τὸν ζητοῦσαν ἐπίμονα, ἐπειδὴ δὲν ἔβρισκαν ἄξιο ἀντικαταστάτη του. Ὁ Δανιήλ ὑπέκυψε καὶ ἐπανῆλθε στὴ μονὴ του. Σὲ βαθιὰ γεράματα ἀποδήμησε στὸν Κύριο καὶ τάφηκε, κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, στὸ νησίδιό του κοντὰ στὰ κύματα, δίπλα στὰ ὁποῖα πρωὶ καὶ βράδυ πολλὰς φορὲς ἔστειλε τὴν προσευχὴ του καὶ ὕμνους στὸ Θεό.

Ὁ Ἅγιος Ὠκεανός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Κατ' ἄλλους μαρτύρησε διὰ πυρός).

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρόνικος «ὁ ἐν τῇ Ἀτρῶα»

Ἀναφέρεται στὸν συναξαριστὴ Delehaye μὲ ὑπόμνημα παρόμοιο μ' αὐτὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου «ἐν τῇ Ἀτρῶα» (βλέπε 13 Σεπτεμβρίου). Ὁ Ἀνδρόνικος ἔζησε ἐπὶ βασιλείας τοῦ Νικηφόρου καὶ Σταυρακίου, καὶ Πατριάρχου Ταρασίου. Ἦταν γιὸς τοῦ Κοσμᾶ καὶ τῆς Ἄννας καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἑλαια τῆς Ἀσίας. Ἐζησε μὲ αὐστηρὴ ἄσκηση στὴν Ἀτρῶα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Μνήμη ἀφωνίας καὶ ὄρασης τοῦ Ζαχαρία

Ἡ μνήμη αὐτὴ βρίσκεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 112.

Οἱ Ἅγιοι Ἐθνοῖερομάρτυρες Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Σμύρνης, Ἀμβρόσιος,

**Μητροπολίτης Μοσχονησίων, Γρηγόριος, Μητροπολίτης Κυδωνιών, Προκόπιος
Μητροπολίτης Ίκονίου, Εὐθύμιος Μητροπολίτης Ζήλων, καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς
ἀναιρεθέντες κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν (+ 1922)**

[Συμφώνως μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2556/5-7-1993 ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ἑορτὴ αὐτῶν τῶν Ἁγίων θὰ τιμᾶται κάθε ἔτος τὴν Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ].

Χρυσόστομος Σμύρνης

Ὁ ἔθνομάρτυρας Χρυσόστομος Καλαφάτης, γεννήθηκε στὴν Τρίγλια τῆς Προποντίδας τὸ 1867. Ὑπῆρξε μητροπολίτης Σμύρνης ἀπὸ τὸ 1910 ἕως τὸ 1922. Σπούδασε στὴ θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης (1884-1891) καὶ ὑπηρέτησε ὡς ἀρχιδιάκονος τοῦ μητροπολίτη Μυτιλήνης Κωνσταντίνου Βαλιάδη, ὁ ὁποῖος ἀναδείχθηκε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὡς Κωνσταντῖνος Ε΄ (1897). Χρημάτισε πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τὸ 1902 χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἰωακείμ Γ΄ μητροπολίτης Δράμας (1902-1910). Οἱ ἀγῶνες του ἐναντίον τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας καὶ γιὰ τὴν τόνωση τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ἐνόχλησαν τὴν Ὑψηλὴ Πύλη, ἡ ὁποία ἀξίωσε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τὴν ἄμεση ἀνάκλησή του (1907). Αποχωρίστηκε μὲ πικρία τὸ ποίμνιό του καὶ ἀποσύρθηκε στὴν Τρίγλια μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν μητρόπολη Δράμας, ἡ ὁποία κατέστη δυνατὴ τὸ 1908 μὲ τὴν ψήφισή τοῦ νέου τουρκικοῦ συντάγματος. Ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἐπιφύλαξε ὁ λαὸς τῆς Δράμας συνδέθηκε μὲ τὴν ἔξαρση τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνα, γι' αὐτὸ καὶ χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴ Πύλη ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν δημόσια τάξη. Ἀνακλήθηκε ἐκ νέου ἀπὸ τὴν μητρόπολη Δράμας (20 Ἰανουαρίου 1909) καὶ ἀποσύρθηκε πάλι στὴν Τρίγλια μέχρι τὴν μετάθεσή του στὴν μητρόπολη Σμύρνης (11 Μαρτίου 1910).

Στὴν Μητρόπολη Σμύρνης συνέχισε τοὺς ἐθνικούς του ἀγῶνες, ὀργάνωσε δὲ πάνδημο συλλαλητήριο γιὰ νὰ καταγγεῖλει τὶς βιαιότητες τῶν Βουλγάρων στὴν Μακεδονία ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὑποστήριξη τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν πρὸς τὴν βουλγαρικὴ προπαγάνδα καὶ τὶς γενικότερες καταπιέσεις τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους. Οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς τῆς περιοχῆς θορυβήθηκαν καὶ πέτυχαν τὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὴν μητρόπολη Σμύρνης (1914), στὴν ὁποία ἐπέστρεψε μετὰ τὴν ἀνακωχὴ τοῦ Μούνδρου (1918). Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως τῆς Σμύρνης (1919-1922), λειτουργοῦσε ὡς ἀναμφισβήτητος ἐθνάρχης τοῦ μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὡς ὁ ἐμπνευσμένος ἡγέτης τῆς «Μικρασιατικῆς Ἄμυνας» γιὰ τὴν δημιουργία αὐτόνομου κράτους σὲ περίπτωση ἡττας τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἡ κατάρρευση ὅμως τοῦ μικρασιατικοῦ μετώπου (Αὐγούστος 1922) ἀπογοήτευσε τὸν μεγαλόπνοο μητροπολίτη, ὁ ὁποῖος ἀποδοκίμασε τὰ σχέδια τῶν Μεγάλων Δυνάμεων γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία. Ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων στὴν Σμύρνη ὑπῆρξε ἡ δοκιμασία τῶν ἐθνικῶν του ὁραμάτων. Ἀρνήθηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὸν λαὸ του, παρὰ τὴν πίεση τῶν προξένων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Στις 27 Αὐγούστου 1922 συνελήφθη ἀπὸ τὸν Τούρκο φρούραρχο τῆς πόλης Νουρεντίν πασᾶ, μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ παραδόθηκε στὸν ἐξαγριωμένο τουρκικὸ ὄχλο. Ἐπειτα ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο. Ὁ ἐκφραστὴς τῶν ἐθνικῶν πόθων κατέστη πλέον τὸ σύμβολο τῶν τραγικῶν πεπραγμένων τοῦ Γένους. Τὸ δίτομο ἔργο τοῦ Περὶ Ἐκκλησίας, τὰ ἀρθρα του στὰ περιοδικὰ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια καὶ Ἱερὸς Πολύκαρπος καὶ ἡ ὅλη κηρυκτικὴ του δράση ἀναδεικνύουν τὴν ὑπέροχη πνευματικὴ μορφή τοῦ ἔθνομάρτυρα Ἱεράρχη.

Αμβρόσιος Μητροπολίτης Μοσχονησίων (1922)

Σπούδασε στη Θεολογική Σχολή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἱεροσολύμων καὶ στη θεολογικὴ Ἀκαδημία τοῦ Κιέβου. Ὑπῆρξε δὲ ἐφημέριος σὲ πολλές ἑλληνικὲς κοινότητες τῆς Κριμαίας (Θεοδοσίας, Συμφεροπόλεως, Σεβαστουπόλεως). Τὸ 1913 χειροτονήθηκε βοηθὸς ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης μὲ τὸν τίτλο Ξανθουπόλεως, ἀναπλήρωσε δὲ τὸν ἐξόριστο μητροπολίτη κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου. Τὸ 1919 χρησιμοποιήθηκε ὡς πατριαρχικὸς ἑξαρχος στὰ Μοσχονήσια, τὸ δὲ 1922 ἔγινε Μητροπολίτης Μοσχονησίων. Κατὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή τάφηκε ζωντανός, ἀπὸ τοὺς Τούρκους μαζί μὲ ἄλλους ἑννέα (9) Ἱερεῖς σὲ λάκκο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Κυδωνιῶν (15 Σεπτεμβρίου 1922).

Προκόπιος Λαζαρίδης, Μητροπολίτης Ἰκονίου (1911-1923)

Προηγούμενως ἐπίσκοπος Ἀμφιπόλεως (1894-1899) καὶ Μητροπολίτης Δυρραχίου (1899-1906) καὶ Φιλαδέλφειας (1906-1911). Ἦταν καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἐθνοϊερομαρτυρῶν ἐκείνων τῶν χρόνων.

Γρηγόριος, Μητροπολίτης Κυδωνιῶν (22 Ἰουλίου 1908 - 3 Ὀκτωβρίου 1922)

Προηγούμενως διετέλεσε καὶ μητροπολίτης Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτης (12 Ὀκτωβρίου 1902 - 22 Ἰουλίου 1908). Τὸ κοσμικὸ του ὄνομα ἦταν Ἀναστάσιος Ἀντωνιάδης ἢ Σαασόγλου καί, κατὰ μεταγλώττιση δική του, Ὁρολογᾶς. Γεννήθηκε στὴ Μαγνησία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1864. Ὡς Ἱεροκέρυκας ἀνήκει στοὺς πρώτους ποὺ στὸ κήρυγμα χρησιμοποίησαν τὴν δημοτικὴ γλῶσσα. Καὶ στὶς τρεῖς μητροπόλεις ποὺ ὑπηρέτησε ἐργάστηκε μὲ ζῆλο καὶ ἐπιτυχία γιὰ τὴν προάσπιση τῶν ἐθνικῶν ἑλληνικῶν δικαιῶν καὶ ἰδιαίτερα συνεργάστηκε γι' αὐτὰ μὲ τὸν μητροπολίτη Δράμας Χρυσόστομο Καλαφάτη (1902-1910), τὸν κατόπιν ἐθνομάρτυρα μητροπολίτη Σμύρνης (1910-1922). Στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1902 χειροτονήθηκε μητροπολίτης στὴ σπουδαία ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως ἐπαρχία Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτης, στὴν ὁποία ἀγωνίστηκε ὄχι μόνον κατὰ τῶν τούρκων, ἀλλὰ ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου, μέλη τοῦ ὁποίου προσπάθησαν, πολλές φορές, νὰ τὸν δολοφονήσουν (1905). Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἐθνικὴ δράση τοῦ Γρηγορίου, ἀνάγκασε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἀπομακρύνει τὸν Γρηγόριο, μεταθέτοντάς τον στὴ νεοσύστατη μητρόπολη Κυδωνιῶν, στὶς 22 Ἰουνίου 1908, ὅπου ὁ Γρηγόριος συνέχισε τὴν ἐθνικὴ του δράση. Τὸ 1918 κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους γιὰ ἐσχάτη προδοσία, δικάστηκε δυὸ φορές στὸ Στρατοδικεῖο τῆς Σμύρνης, καταδικάστηκε καὶ φυλακίστηκε. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισή του (16 Ὀκτωβρίου 1918) καὶ τὴν κατάληψη τῶν Κυδωνιῶν ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ (19 Μαΐου 1919), ὁ Γρηγόριος δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, γιὰ ὑποθέσεις τῆς ὁποίας πολλές φορές ἦλθε σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ὑπάτο ἀρμοστή στὴ Σμύρνη Ἀριστείδη Στεργιάδη. Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν ἀπὸ τὴν Κυδωνίαν, ὁ Γρηγόριος, σὲ σύσκεψη μὲ τὴν δημογεροντίαν, εἰσηγήθηκε τὴν ἀναχώρηση τῶν κατοίκων τῶν Κυδωνιῶν καὶ τὴν μεταφορὰ τους στὴ Μυτιλήνη, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν σφαγὴ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ὑποδείξεις του δὲν ἔγιναν ἀποδεκτές. Ἔτσι τὸ δράμα τῶν κατοίκων τῶν Κυδωνιῶν ἄρχισε στὶς 22 Αὐγούστου 1922, ὅταν ἄτακτος τουρκικὸς στρατὸς κατέσφαξε κοντὰ στὴν κωμόπολη Φράνελι τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ Κόλπου 4.000 Ἕλληνες κατοίκους τῶν Κυδωνιῶν. Ὁ μητροπολίτης Γρηγόριος, παρὰ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ τὴν τουρκικὴν ἀρχήν, τὴν ἐπισκεπτόταν καὶ ἀγωνιζόταν νὰ σώσει καὶ νὰ θρέψει τὸ ποίμνιόν

του. Όταν δὲ στὶς 15 Σεπτεμβρίου πληροφορήθηκε τὴν σφαγὴ τοῦ μητροπολίτη Μοσχονησίων Ἀμβροσίου καὶ τῶν 6.000 κατοίκων τους ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁ Γρηγόριος ἀγωνίστηκε ὑπεράνθρωπα καὶ κατόρθωσε νὰ συγκατατεθοῦν οἱ Τούρκοι νὰ ἔλθουν ἑλληνικὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη μὲ ἀμερικανικὴ σημαία καὶ μὲ τὴν ἐγγύηση τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ νὰ παραλάβουν 20.000 Ἕλληνες ἀπὸ τὶς 35.000 ποὺ κατοικοῦσαν τὶς Κυδωνιές. Ὁ Γρηγόριος ἀρνήθηκε νὰ ἀναχωρήσει καὶ στὶς 30 Σεπτεμβρίου οἱ Τούρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν φυλάκισαν. Στὴ φυλακὴ βασανίστηκε φρικτὰ καὶ στὶς 3 Ὀκτωβρίου, μαζί μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ προκρίτους τῶν Κυδωνιῶν ποὺ εἶχαν ἐπίσης συλληφθεῖ θανατώθηκε.

Εὐθύμιος, Μητροπολίτης Ζήλων

Ὁ Εὐθύμιος Ἀγριτέλης, ὑπῆρξε ἐπίσκοπος Ζήλων ἀπὸ τὸ 1912 ἕως τὸ 1921. Μοναχὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμῶνας, σπούδασε στὴ Θεολογικὴ σχολὴ τῆς Χάλκης καὶ κατόπιν ἔκανε διδάσκαλος καὶ Ἱεροκήρυκας στὴ Λέσβο καὶ πρωτοσύγκελος στὴ μητρόπολη Μηθύμνης. Στὶς 12 Ἰουνίου 1912 χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Ζήλων. Ὡς ἐπίσκοπος ἀνέπτυξε μεγάλη θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ δράση. Ὄταν ἡ δράση του ἔγινε γνωστὴ στοὺς Κεμαλιστὲς Τούρκους, συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε μαζί μὲ ἄλλους πρόκριτους τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειᾶς στὶς 21 Ἰανουαρίου 1921. Μὲ αἴτησή του, ζήτησε ἀπὸ τὴν κεμαλικὴ κυβέρνησις τῆς Ἄγκυρας νὰ θεωρηθεῖ μόνον αὐτὸς ἔνοχος καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ ὑπόλοιποι συλληφθέντες. Μάλιστα δὲ μπροστὰ στὸ δικαστήριον ἀπολογήθηκε μὲ θαυμάσια ἀγόρευση. Στὴ φυλακὴ ὑπέστη πολλὰ βασανιστήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ πέθανε στὶς 29 Μαΐου 1921. Μετὰ δὲ τὸν θάνατό του ἦλθε καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ τούρκικοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Ἅγιος Albeus (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 13

- Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἀναστάσεως
- Ὁ Ἅγιος Κορνήλιος ὁ Ἐκατόνταρχος
- Ὁ Ἅγιος Στράτων
- Οἱ Ἅγιοι Κρονίδης, Λεόντιος, Σεραπίων, Γορδιανός, Σέλευκος, Μακρόβιος, Οὐαλέριος (ἢ Οὐαλεριανός), Λουκιανός, Ζωτικός καὶ Ἡλεῖ
- Ὁ Ἅγιος Ἀριστείδης
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος «ὁ ἐν τῇ Ἀτρώα» (κατ' ἄλλους «ὁ ἐν τῇ Ἀγρέα»)
- Ὁ Ὅσιος Ἰερόθεος ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Μέλετος ὁ Πηγᾶς
- Προεόρτια τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἀναστάσεως

Πρόκειται γιὰ τὸν Ναὸ τοῦ Παναγίου Τάφου, ποὺ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀνήγειρε στὸν τόπο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸν Ναὸ αὐτὸ ἐγκαίνιασε κατὰ τὸ ἔτος 330.

Ὁ Ἅγιος Κορνήλιος ὁ Ἐκατόνταρχος

Γιὰ τὸν Κορνήλιο ἀναφέρουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, στὸ δέκατο (ι') κεφάλαιο. Ἦταν ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, θεοφοβούμενος ὅμως καὶ ὄχι εἰδωλολάτρης. Προσηλθε στὸ Χριστὸ μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Κατόπιν, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοση, ὁ Κορνήλιος δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Φοινίκη, Κύπρο, Ἀντιόχεια καὶ Ἐφεσο. Τελικὰ, ἔγινε ἐπίσκοπος Σκήψης τῆς Μυσίας. Ἐκεῖ τὸ ἔργο τοῦ Κορνηλίου ἦταν καρποφόρο, χάρις στὴ θαρραλέα ὁμολογία του μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἀλλὰ καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Δημήτριο, ποὺ τὸν συνέλαβε καὶ τὸν πίεσε νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, ἀφοῦ τὸν ὀδήγησε μέσα σὲ εἰδωλολατρικὸ ναό, μπροστὰ σὲ πλῆθος κόσμου. Τελικὰ ὁ Κορνήλιος ὄχι μόνον ἔμεινε σταθερὸς στὴν ὁμολογία του, ἀλλὰ βρῆκε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ διδάξει τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους μέσα στὸ ναό. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ἡ σύζυγος καὶ ὁ γιὸς τοῦ ἑπαρχου. Ὁ Κορνήλιος, λοιπόν, στράφηκε καὶ εἶπε στὸν ἑπαρχο ὅτι ἡ οἰκογένειά του δὲ θὰ πάθει κακὸ. Τὰ λόγια αὐτὰ ἔβαλαν σὲ ἀπορία τὸν ἑπαρχο. Πράγματι ὅμως, μόλις ὁ Κορνήλιος βγήκε ἀπὸ τὸ ναό, ἔγινε μεγάλος σεισμός, ποὺ ἔριξε τὸ ναὸ καὶ ἔθαψε πολλοὺς κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια του. Τὴ σύζυγο, ὅμως, καὶ τὸ γιὸ τοῦ ἑπαρχου, τοὺς βρῆκαν διὰ θαύματος ζωντανούς. Τότε ὁ ἑπαρχος μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν πόλη βαπτίσθηκαν χριστιανοί. Ἔτσι, ὁ Θεὸς ἀξίωσε τὸν πρῶην ἐθνικὸ Κορνήλιο νὰ γίνῃ «ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν»

Ὁ Ἅγιος Στράτων

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε στὴ Βιθυνία καὶ συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἄρχοντα καὶ βασανίστηκε μὲ διάφορα βασανιστήρια. Ἐπειτα ἔδεσαν τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ κλαδιά δυὸ κέδρων, ποὺ λύγισαν μέχρι τὸ ἔδαφος. Κατόπιν τοὺς ἔλυσαν μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Ἅγιος νὰ διαμελιστεῖ στὰ δυό. Αὐτὸ συνέβη στὰ χρόνια τοῦ τυράννου Λικινίου (315). (Ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 9ῃ Σεπτεμβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Κρονίδης, Λεόντιος, Σεραπίων, Γορδιανός, Σέλευκος, Μακρόβιος, Οὐαλέριος (ἢ Οὐαλεριανός), Λουκιανός, Ζωτικός καὶ Ἡλεῖ

Ὅλοι πῆραν τὸ στεφάνι τῆς μαρτυρικῆς δόξας τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. ἐπὶ βασιλείας Λικινίου. Ὁ Κρονίδης, διάκονος στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἦταν πολὺ μορφωμένος, ταλαντοῦχος διδάσκαλος μὲ μεγάλη ἀρετὴ καὶ ζῆλο, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Ὁ Λεόντιος καὶ ὁ Σεραπίων ἦταν διακεκριμένοι μαθητὲς του, ἔτοιμοι ὅπως καὶ ὁ διδάσκαλός τους νὰ πάθουν τὰ πάντα γιὰ τὸ Χριστό. Ἐτσι καὶ ἔγινε. Κάποια μέρα, ἐνῶ ἔδιναν λαμπρὴ ἀπολογία γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη μπροστὰ στοὺς εἰδωλολάτρες, αὐτοὶ ἐκνευρισμένοι τοὺς κακοποίησαν ἄγρια μὲ πέτρες καὶ ρόπαλα. Κατόπιν τοὺς ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου καὶ παρέδωσαν τὶς ἅγιες ψυχές τους. Οἱ ἅγιοι Γορδιανός, Σέλευκος καὶ Μακρόβιος, μαρτύρησαν στὴ Γαλατία. Ἀφοῦ ὁμολόγησαν τὸ Χριστό, οἱ ἄπιστοι τοὺς ἔριξαν τροφὴ στὰ ἄγρια θηρία. Ὁ Οὐαλλέριος, ἀδελφικὸς φίλος τῶν τριῶν προηγούμενων μαρτύρων, ἀπουσίαζε ὅταν ἐκεῖνοι μαρτύρησαν, ὅταν ὁμως ἐπανῆλθε πῆγε στὸν τάφο τους, ὅπου τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ πεθάνει. Ὁ Στράτων παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὴ Βιθυνία, ἀφοῦ τοῦ ἔσχισαν τὰ σκέλη. Τέλος, ὁ Λουκιανός, ὁ Ζωτικός καὶ ὁ Ἡλεῖ, ἀποκεφαλίστηκαν καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴν πόλη τῶν Τομέων μὲ διαταγὴ τοῦ ἄρχοντα Μαξίμου.

Ὁ Ἅγιος Ἀριστείδης

Ἦταν Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, φιλόσοφος ἐξ ἐνδόξου ἀθηναϊκοῦ γένους, καὶ ἔζησε κατὰ τὸν Β' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἐπὶ αὐτοκρατορίας Ἀδριανοῦ. Ὁ Ἰερώνυμος ἔγραψεν ἐγκώμιον ἐξυψῶν αὐτὸν ὡς Ἰσαπόστολον. Ἐμυήθη τὴν εὐσέβειαν εἰς Χριστόν, παρὰ τοῦ ἁγίου Διονυσίου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰεροθέου. Ἐγραψεν εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν διωκόμενων Χριστιανῶν. Ἐδιώχθη καὶ ἐπειδὴ ἔλειπεν ὁ Ἀδριανὸς μετέβη εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἀπηλογήθη. Κατόπιν μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας ὅπου ἐμαρτύρησεν, κρεμασθεὶς εἰς τὴν κοίλην τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, τὴν 13ῃν Σεπτεμβρίου τοῦ 120 μ.Χ. κατὰ τὸ παλαιὸν συναξάριον, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς τὰ λατινικὰ παρὰ τοῦ Ἰερωνύμου.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος «ὁ ἐν τῷ Ἀτρώα» (κατ' ἄλλους «ὁ ἐν τῇ Ἀγρέα»)

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Νικηφόρου τοῦ Α' (802-811) καὶ Σταυρακίου (784-806).

Καταγόταν από την Ασία και από νεαρή ηλικία είχε κλήση στη μοναχική ζωή. Πήγε στην Ατρώα της Βιθυνίας, όπου πέρασε την ζωή του με αυστηρότατη άσκηση και απέβίωσε ειρηνικά.

Ο Όσιος Ιερόθεος ο Νέος

Σύμφωνα με τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, ο Όσιος αυτός γεννήθηκε κατά το έτος 1686 στην Καλαμάτα της Πελοποννήσου, από γονείς πλούσιους και εύσεβεις, τον Δημό και την Ασημίνα. Ασκήτευσε στη Μονή Ίβήρων του Αγίου Όρους, έκανε πολλά θαύματα και απέβίωσε ειρηνικά το 1745. Ο Σ. Ευστρατιάδης όμως στο Αγιολόγιό του γράφει: «Τούτον τόν όσιον κατέταξεν εις τόν Αγιολόγιον τής Έκκλησίας ό Νικόδημος, εύρων φανταστικόν αύτου βίον (ίδε Νέον Έκλόγιον) μετά θαυμάτων συνοδευόμενον, γραφέντα ύπό φανατικού φίλου του Ίεροθέου».

Ο Άγιος Μέλετος ο Πηγᾶς

Υπήρξε πατριάρχης Αλεξανδρείας (1590-1601). Μεγάλη εκκλησιαστική προσωπικότητα του 16ου αιώνα, χρημάτισε και τοποτηρητής του Οικουμενικού Πατριαρχείου σε χαλεπούς καιρούς (1597-1598). Γεννήθηκε το 1549 στον Χάνδακα της Κρήτης από εύκατάστατη και εύσεβή οικογένεια, έλαβε αξιόλογη έγκύκλιο μόρφωση και συνέχισε τις ανώτερες σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Παταβίου. Μετά την έπιστροφή του, άσπάστηκε τόν μοναχικό βίο στη μονή Αγκαράθου τής Κρήτης, στην όποία ήγούμενος ήταν ό μετέπειτα Πατριάρχης Αλεξανδρείας Σιλβέστρος (1566-1590). Ως ήγούμενος τής μονής Αγκαράθου μετά την άποχώρηση του Σιλβέστρου, άγωνίστηκε με ζήλο έναντίον τής λατινικής προπαγάνδας. Σύντομα αναφέρεται ως κληρικός και πρωτοσύγκελλος του πατριαρχείου Αλεξανδρείας. Μετά τόν θάνατο του Σιλβέστρου, χειροτονήθηκε πατριάρχης Αλεξανδρείας από τόν πατριάρχη Αντιοχείας Ίωακείμ (5 Αύγουστου 1590). Άγωνίστηκε με μεγάλο ένδιαφέρον για τις όρθόδοξες σχέσεις και τὰ διεκκλησιαστικά προβλήματα. Περιορίσε τὰ χρέη του πατριαρχείου, άνοικοδόμησε με τήν συνδρομή και του ήγεμόνα τής Μολδοβλαχίας Τερεμία νέο πατριαρχικό οίκο και έλυσε πολλά από τὰ πιεστικά προβλήματα του πατριαρχείου, ως τόν πρόωρο θάνατό του σε ήλικία 52 έτων (1601).

Προεόρτια τής Ύψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 14

- Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ (Νηστεία ἐκ πάντων)
- Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου
- Μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης βασιλίσης Πλακίλλας, συζύγου τοῦ εὐσεβέστατου βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου
- Μνήμη τῆς Ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Ὁ Ἅγιος Πάπας
- Ὁ Ἅγιος Θεοκλῆς
- Ὁ Ἅγιος Βαλεριανός τὸ νήπιο
- Ὁ Ὅσιομάρτυς Μακάριος ὁ Νέος

Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ (Νηστεία ἐκ πάντων)

Τὸ ἔτος 326 ἡ Ἁγία Ἑλένη πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ προσκυνήσει τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ γιὰ τοὺς θριάμβους τοῦ γιοῦ τῆς Μ. Κωνσταντίνου. Ὁ Θεῖος ζῆλος, ὅμως, ἔκανε τὴν Ἁγία Ἑλένη νὰ ἀρχίσει ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐπάνω στὸ Γολγοθὰ ὑπῆρχε εἰδωλολατρικὸς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖο γκρέμισε καὶ ἄρχισε τὶς ἀνασκαφές. Σὲ κάποιον σημεῖο, βρέθηκαν τρεῖς σταυροί. Ἡ συγκίνηση ὑπῆρξε μεγάλη, ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦταν τοῦ Κυρίου; Τότε ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μακάριος με ἀρκετοὺς Ἱερεῖς, ἀφοῦ ἔκανε δέηση, ἄγγιξε τοὺς σταυροὺς τὸ σῶμα μίας εὐσεβέστατης κυρίας ποὺ εἶχε πεθάνει. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά καὶ ἄγγιξε τὸν τρίτον σταυρὸν, ποὺ ἦταν πραγματικὰ τοῦ Κυρίου, ἡ γυναῖκα ἀμέσως ἀναστήθηκε. Ἡ εἶδηση διαδόθηκε σὰν ἀστραπὴ σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἱερουσαλήμ. Πλήθη πιστῶν ἄρχισαν νὰ συρρέουν γιὰ νὰ ἀγγίξουν τὸ τίμιον ξύλον. Ἐπειδὴ, ὅμως, συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα ἀπὸ τὸ συνωστισμό, ὑψώσαν τὸν Τίμιον Σταυρὸν μέσα στὸ ναὸ σὲ μέρος ὑψηλὸν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι. Αὐτὴ, λοιπόν, τὴν ὑψωση καθιέρωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, νὰ γιορτάζουμε στὶς 14 Σεπτεμβρίου, γιὰ νὰ μπορέσουμε κι ἐμεῖς νὰ ὑψώσουμε μέσα στὶς ψυχές μας τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἔξοχὴν «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου». (Ὁρισμένοι Συναξαριστές, αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἀναφέρουν καὶ τὴν ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 628 ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ Ἡράκλειον, ποὺ εἶχε νικήσει καὶ ξαναπῆρε τὸν Τίμιον Σταυρὸν ἀπὸ τοὺς Ἀβάρους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους).

Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου

Λόγω τῆς μεγάλης γιορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ γιορτὴ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου μετατέθηκε τὴν 13ῃ Νοεμβρίου, ὅπου καὶ τὸ βιογραφικὸν του σημείωμα.

Μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης βασιλίσης Πλακίλλας, συζύγου τοῦ εὐσεβέστατου βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου

Αὐτὴ ἦταν σύζυγος τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395), πολὺ εὐσεβῆς καὶ φιλόανθρωπη. σ' ὅλη της τὴ ζωὴ περιποιεῖτο τοὺς πτωχοὺς καὶ μοίραζε ἀφειδῶς στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἦταν ἀπαραίτητα. Ἐπισκεπτόταν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς περιέθαλπε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Ἔτσι, σὰν καλὸς Σαμαρείτης ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Μνήμη τῆς Ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Βλέπε τὴν 13ῃ Ἰουλίου, ὅπου ἀναφέρεται μαζί μὲ τὶς ἄλλες ἕξι Ἁγίες Οἰκουμενικὲς Συνόδους.

Ὁ Ἅγιος Πάπας

Ἄντεξε τὰ φοβερότερα βασανιστήρια, χωρὶς νὰ πάψει στιγμὴ νὰ δέεται πρὸς τὸν Θεό. Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Λαράνδου τῆς Λυκαονίας. Ὅταν ὁ Γαλέριος ἐξάπελυσε ἄγριο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἅγιος Πάπας υπέστη ἓνα ἀπὸ τὰ σκληρότερα μαρτύρια. Στὴν ἀρχὴ τὸν κτύπησαν μὲ πέτρες στὰ σαγόνια, μέχρι ποὺ τοῦ τὰ ἔσπασαν. Κατόπιν τὸν κρέμασαν ἀνάποδα καὶ τὸν μαστίγωσαν ἀνελέητα. Ἐπειτα τοῦ ξέσχισαν τὰ πλευρὰ καὶ τὶς πληγές του ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἀλλ' ὁ ἅγιος Πάπας, υπέφερε ὅλα αὐτὰ μὲ καταπληκτικὴ ὑπομονὴ καὶ δοξολογοῦσε τὸν θεὸ μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς.

Ὁ Ἅγιος Θεοκλῆς

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Βαλεριανὸς τὸ νήπιο

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὁσιομάρτυς Μακάριος ὁ Νέος

Ὑπῆρξε μαθητῆς καὶ μιμητῆς τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνα (1486-89, 1497-98). Ἦταν ὠραῖος στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ καὶ ζηλωτῆς στὶς ἀρετές. Τὸν κατέλαβε ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καὶ γι' αὐτὸ πῆρε ἄδεια καὶ εὐλογία ἀπὸ τὸν Πατριάρχου Νήφωνα, ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα συγκεντρωμένο πλῆθος Ὀθωμανῶν, στοὺς ὁποίους δίδαξε μὲ θέρμη τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκωσης τοῦ Χριστοῦ. Ἀγριεμένοι οἱ Ὀθωμανοί, ὄρμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα πλήγωσαν πολὺ τὸ σῶμα του, καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Τὴν ἐπομένη μέρα ὁ Μακάριος στὸ κριτήριο, ἄκουσε ἀμετάπειστος τὶς κολακεῖες καὶ τὶς ὑποσχέσεις τῶν Τούρκων, πὺν προσπαθοῦσαν νὰ μεταστρέψουν τὸ φρόνημά του. Στὶς προτροπές αὐτὲς ὁ Ἅγιος ἀπαντοῦσε: «Μακάρι καὶ σεῖς νὰ γνωρίζατε τὴν ἀληθινὴ καὶ ἀκατηγόρητη πίστη μας καὶ νὰ εἶχατε βαπτιστεῖ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ νὰ εἶχατε ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν πλανεμένη θρησκεία σας». Οἱ Ὀθωμανοὶ ὅταν ἄκουσαν αὐτά, τὸν βασάνισαν πὺ ἀγρία καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1527. Κατ' ἄλλες πληροφορίες τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου ἔγινε τὸ 1507.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 15

- Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Γότθος
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ μῖμος
- Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος ὁ Πρεσβύτερος καὶ θαυματουργός
- Ἡ Εὐρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου ἐπισκόπου Μελιτινῆς
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος
- Οἱ Ἅγίες Δύο κόρες
- Ἡ Εὐρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου
- Ὁ Ὅσιος Μελέτιος
- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Οἱ Ἅγιοι Βησσαρίων ὁ Α΄ καὶ Βησσαρίων ὁ Β΄ Ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης (1490-1541)
- Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος κτίτωρ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Σουρβίας
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Κρήτη
- Ὁ Ὅσιος Νικήτας ἐπίσκοπος Χυτρῶν Κύπρου

Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Γότθος

Ἦταν ἀπὸ τὸ ἔθνος τῶν Γότθων, πού εἶχαν ἐγκατασταθεῖ πέραν τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ, στὰ χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου. Ἀπὸ παιδί ὁ Νικήτας διδάχθηκε τὴν ἀγία πίστη ἀπὸ τὸν Γότθο ἐπίσκοπο Θεόφιλο, ὁ ὁποῖος συχνὰ ὑπενθύμιζε στὸ Νικήτα τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Μένε ἐν οἷς ἔμαθες... ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Δηλαδή, μένε ἀκλόνητος σ' ἐκεῖνα πού ἔμαθες. Ἀπὸ μικρὸ παιδί γνωρίζεις τὶς Ἅγιες Γραφές, πού μποροῦν νὰ σοῦ μεταδώσουν τὴν ἀληθινὴ σοφία, πού ὁδηγεῖ στὴ σωτηρία διὰ μέσου τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ ἔτσι ἔγινε. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας Ἀθανάριχος συνέλαβε τὸ Νικήτα καὶ τὸν ἀπειλήσε γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, αὐτὸς ἔμεινε ἀμετακίνητος σ' αὐτὰ πού ἔμαθε ἀπὸ παιδί. Ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸ Χριστό μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸν ἄκουσε ἐξαγριώθηκε πολὺ. Διέταξε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔσπασαν τὰ κόκαλα μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Ἀλλὰ τὸ μῖσος τῶν Βαρβάρων ἦταν τόσο, ὥστε μετὰ τὸν ἔριξαν στὴ φωτιά, ὅπου βρῆκε τὸ θάνατο. Ἡ φωτιά, ὅμως, μὲ τὴν θεία θέληση σεβάστηκε τὸ Λεῖψανό του. Τὸ πῆρε κάποιος εὐσεβὴς χριστιανὸς καὶ τὸ διαφύλαξε σὲ θήκη.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες

Αὐτοὶ μαρτύρησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Νικήτα.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ μῖμος

Γεννήθηκε ἀπὸ μῖμο καὶ ἔκανε καὶ αὐτὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μίμου (ἠθοποιοῦ). Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (361) καὶ ὅταν κάποτε ὁ βασιλιάς αὐτὸς γιόρταζε τὰ γενέθλια του, ὁ Ἅγιος αὐτὸς προστάχθηκε νὰ μιμηθεῖ καὶ νὰ περιπαίξει τὰ Μυστήρια τῶν Χριστιανῶν. Ὅποτε ὁ Ἅγιος μπήκε στὴν κολυμβήθρα καὶ φώναξε: «Βαπτίζεται Πορφύριος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Καὶ ὅταν βγήκε ἀπὸ τὸ νερὸ, φόρεσε λευκὰ ἐνδύματα καὶ ὁμολόγησε μπροστὰ σ' ὄλο τὸ κοινὸ πὺν τὸν παρακολουθοῦσε, ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ πεθάνει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅποτε ὁ βασιλιάς, ἐξαργιωμένος, διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὁσῖος Φιλόθεος ὁ Πρεσβύτερος καὶ θαυματουργός

Ἄοκνος ἀγωνιστὴς τῆς ἀρετῆς σ' ὅλη του τὴν ζωὴ, ἢ ὅποια τελικὰ τὸν ἔκανε Ἅγιο. Ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μύρμηξ τῆς ἐπαρχίας Ὀψικίου. Παντρεύτηκε γυναῖκα, πὺν προῖκα εἶχε τὴν μεγάλη καὶ ἀθάνατη εὐσέβεια. Ἀπόκτησε παιδιά, τὰ ὅποια ἀνατράφηκαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀγρυπνὴ ἐπιμέλεια τῶν γονιῶν τους ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Ἔτσι, ὑπόδειγμα ἀπὸ τὴν ὅλη του διαγωγὴ καὶ ἀπὸ τὴν χριστιανικώτατη ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του, χειροτονήθηκε Ἱερέας μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη παράκληση τῶν συγχωριανῶν του. Ἀπέναντι στοῦ ποιμνίου του, φέρθηκε ὅπως καὶ ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας του. Δηλαδὴ μὲ εὐσέβεια, μὲ ἀγάπη, μὲ ἀγρυπνία καὶ διδαχὴ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, μέσα στὴ βροχὴ καὶ τὸ κρῦο, ἄφηνε τὸ ἴδιο του τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάει στὰ σπίτια τῶν ἐνοριτῶν του γιὰ νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ μὲ ὑλικὴ βοήθεια ἢ μὲ ἠθικὴ ἐνίσχυση καὶ παρηγοριά. Ὁ Θεός, πὺν ἔβλεπε τὴν πνευματικὴ προκοπὴ τοῦ Φιλόθεου, τὸν ἀξίωσε καὶ νὰ θαυματουργεῖ. Ἔτσι αὐτὸς, ἀκόμα περισσότερο εὐεργετοῦσε τὸ ποιμνίον του καὶ ἔτσι συνέχισε μέχρι πὺν παρέδωσε στοῦ Θεοῦ τὴν δίκαια ψυχὴ του.

Ἡ Εὕρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου ἐπισκόπου Μελιτινῆς

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 31η Μαρτίου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἁγίαι Δύο κόρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἡ Εὕρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη στὰ χρόνια ποὺ οἱ μεγάλοι διωγμοὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν εἶχαν κοπάσει καὶ αὐτοκράτωρ ἦταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Τότε, ὁ Ἅγιος Στέφανος φανερώθηκε τρεῖς φορές σὲ κάποιον εὐσεβῆ γέροντα Ἱερέα, τὸ Λουκιανό, καὶ τοῦ ἀποκάλυψε τὸν τόπο, ὅπου ἦταν κρυμμένο τὸ λείψανό του. Αὐτὸς ἀμέσως τὸ ἀνέφερε στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Ἰωάννη, ποὺ μὲ τὴν σειρά του πῆγε στὸν ὑποδεικνυόμενο τόπο καὶ πράγματι βρῆκε τὸ Ἱερό λείψανο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Κατὰ τὴν εὕρεση ἔγινε μέγας σεισμός, καὶ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου πλημμύρισε εὐωδιὰ τοὺς παρευρισκόμενους στὸν τόπο ἐκεῖνο. Λέγεται ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀκούστηκαν ἀγγελικὲς φωνές, ποὺ ἔλεγαν «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Δηλαδή, δόξα ἃς εἶναι στὸ Θεό, στὰ ὑψίστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ καὶ στὴν ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία γῆ ἃς βασιλεύσει ἡ θεία εἰρήνη, διότι ὁ Θεὸς φανέρωσε τὴν εὐαρέσκειά Του στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ Του. Φανέρωναν, ἔτσι, οἱ ἄγγελοι περὶτρανα ὅτι ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐναποτέθηκαν στὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἀνεγερθέντα Ναὸ ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Ὁ Ὅσιος Μελέτιος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸ Σιναϊτικὸ Τυπικὸ ὑπ' ἀριθ. 1094 φ. 35 ὡς ἐξῆς: «Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ιε' ἐκοιμήθη ὁ Ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Μελέτιος καὶ κτήτωρ τῆς Μονῆς τοῦ Σεργίου» (βλ. Δημητριάδου Τυπικὸ Β' σελ. 30).

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ἐζησε τὸν 15ο αἰῶνα καὶ γιὰ τὴν ζωὴ του δὲν ὑπάρχουν πολλὰ στοιχεῖα. Πρέπει νὰ ἦταν Ἱερομόναχος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης πρέπει νὰ ἔγινε μετὰ τὸ 1410. Ἐκτος ἀπὸ τὸ σπουδαῖο ποιμαντικὸ του ἔργο, ἀνέπτυξε καὶ πλούσια συγγραφικὴ ἐργασία. Ἐγραψε ἐπιστολές, ἐρμηνεῖες, ἐγκώμια, διαλόγους καὶ ὕμνογραφικὰ κείμενα. Πέθανε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1429. Ἀγιοποιήθηκε στὶς 14 Ἀπριλίου 1981.

Οἱ Ἅγιοι Βησσαρίων ὁ Α' καὶ Βησσαρίων ὁ Β' Ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης (1490-1541)

Γιὰ τὸν Βησσαρίωνα Α' δὲν ἔχουμε ἄρκετες καὶ σαφεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ του. Ὁ δὲ Βησσαρίων Β', καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μεγάλες Πόρτες τῆς Θεσσαλίας, καὶ οἱ γονεῖς του ἦταν εὐσεβεῖς ἄνθρωποι. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε κλίση στὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ

μπήκε στην ύπηρεσία τοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Μάρκου. Κατόπιν χειροτονήθηκε ἀπὸ αὐτὸν διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Ἐπειτα ἀναδείχθηκε ἐπίσκοπος Δομενίκου καὶ Ἐλασσῶνος. Ἀλλὰ ἐπεὶ ὑπῆρχαν ὀρισμένα στημένα σκάνδαλα στὴν ἐπισκοπὴ αὐτή, ὁ Βησσαρίων δὲν πῆγε καὶ ἔλαβε ἐξαρχικῶς τὴν ἐπισκοπὴ Σταγῶν καὶ μετὰ ἕξι χρόνια, ἀφοῦ πέθανε ὁ Λαρίσης Μᾶρκος, ἀναδείχτηκε Μητροπολίτης Λαρίσης. Ἀφοῦ ποίμανε τὸ ποίμνιό του μὲ ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνη, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὸ 50ό ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος κτίτωρ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Σουρβίας

Χωρὶς βιογραφικὸ ὑπόμνημα στοὺς Συναξαριστές. Ἀπὸ τὴν Β΄ ἔκδοση ὅμως τῆς Ἀκολουθίας του στὴν Ἀθήνα τὸ 1901, μαθαίνουμε ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεοντάρι τῆς Πελοποννήσου καὶ περὶ τὸ 1740 ἔκτισε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Σουρβίας, τῆς Κωμοπόλεως Μακαριωτίσης ἢ Μακρονητίσης. Ἐκεῖ μὲ ὁσιότητα καὶ πνευματικὴ ἄσκηση ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ, κάνοντας πολλὰ θαύματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Κρήτη

Τὰ Σφακιά τῆς Κρήτης ἦταν ἡ πατρίδα του καὶ ἐργαζόταν σὰν γεωργὸς στὴ Νέα Ἐφεσο. σ' ἓνα πανηγύρι πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου (29 Αὐγούστου 1811) ἔξω ἀπὸ τὴν Ν. Ἐφεσο, ὁ Ἰωάννης μὲ δυὸ πατριῶτες τοῦ διασκέδαζαν. Σὲ κάποια στιγμή ἦλθαν ἀπεσταλμένοι τοῦ ἀγὰ καὶ τοὺς ζήτησαν τὸν κεφαλικὸ φόρο. Οἱ τρεῖς Σφακιανοὶ ἀρνήθηκαν νὰ τὸν πληρώσουν καὶ συνεπλάκησαν μὲ τοὺς φοροεισπράκτορες. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σκοτωθεῖ, ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ἰωάννη, ἓνας Τοῦρκος καὶ οἱ ἄλλοι νὰ τραυματιστοῦν. Οἱ δυὸ πατριῶτες τοῦ Ἰωάννη ἀπομακρύνθηκαν, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐπεὶ ἦταν ἀθῶος ἔμεινε. Ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι, ποὺ ζητοῦσαν ἐκδίκηση συνέλαβαν τὸν Ἰωάννη καὶ ἀφοῦ τὸν βασάνισαν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε χωρὶς τροφή γιὰ 16 ἡμέρες. Στὶς προτάσεις τῶν Τούρκων νὰ ἐξιλαμιστεῖ γιὰ νὰ γλιτώσει τὸ θάνατο, ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε: «Χριστιανὸς γεννήθηκα χριστιανὸς θέλω νὰ πεθάνω, Ἰωάννης ὀνομάζομαι, δὲν ἀλλάζω τὴν πίστη μου οὔτε τ' ὄνομά μου». Τότε οἱ Τοῦρκοι τὸν ἀπαγχόνισαν στὶς 15-9-1811. Κατόπιν ἀδείας οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἔθαψαν στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὴν Ἐφεσο. Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἀθανάσιος Πάριος, τὴν δὲ Ἀκολουθία του ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ἐπίσκοπος Χυτρῶν Κύπρου

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Χάκκετ (Ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τ. Β΄, σελ. 202, μετάφραση Χ. Παπαϊωάννου).

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 16

- Ἡ Ἁγία Εὐφημία ἢ Μεγαλομάρτυς
 - Ἡ Ἁγία Μελιτινή
 - Ἡ Ἁγία Λουντμίλα (Τσέχα μάρτυς)
 - Ὁ Ὅσιος Δωρόθεος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἐρημίτης (+ 4ος αἰ.)
 - Ὁ Ὅσιος Κυπριανὸς Μητροπολίτης Κιέβου, Ρῶσος (+ 1406)
 - Ὁ Ἅγιος Ninian (Βρετανός) - Ἡ Ἁγία Edithac (Αγγλίδα)
-

Ἡ Ἁγία Εὐφημία ἢ Μεγαλομάρτυς

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ, στὴ Χαλκηδόνα. Οἱ γονεῖς τῆς Ψιλόφρων καὶ Θεοδωριανὴ ἦταν εὐγενεῖς καὶ θεοφοβούμενοι ἄνθρωποι. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κόρη τους Εὐφημία, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά τῆς καὶ γιὰ τὰ σπάνια πνευματικά τῆς χαρίσματα. Κάποτε, λοιπόν, ὁ ἀνθύπατος Μικρᾶς Ἀσίας Πρίσκοσ ἐξέδωσε διαταγὴ ποὺ ὑποχρέωνε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Χαλκηδόνας νὰ παρουσιαστοῦν στὴ γιορτὴ τοῦ θεοῦ Ἄρη καὶ νὰ θυσιάσουν πρὸς τιμὴν του. Ἡ Εὐφημία, μαζὶ μὲ ἄλλους χριστιανούς ποὺ δὲν παρουσιάστηκαν, συνελήφθησαν καὶ κλείστηκαν στὴ φυλακὴ. Ὅταν μετὰ 20 μέρες χωρὶς νερὸ καὶ ψωμὶ τοὺς ἔβγαλαν καὶ τοὺς ρώτησαν ἂν ἐμμένουν στὴν πίστη τους, αὐτοὶ ἀποκρίθηκαν θετικά. Τότε κράτησαν μόνο τὴν Εὐφημία, ποὺ μὲ διάφορα δελεαστικά μέσα προσπάθησαν νὰ τὴν πείσουν νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Ὅμως στὸ μυαλὸ τῆς Εὐφημίας ἐπικρατοῦσε ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, ποὺ λέει: «ὅς ἂν ὁμολογήσει ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ». Ὅποιος, δηλαδή, ὁμολογήσει μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς μένει μέσα στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ Εὐφημία, παρὰ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια ποὺ ὑπέστη, ἀπ' τὰ ὁποῖα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ βγήκε ἄθικτη, ἔμεινε σταθερὴ στὴν ὁμολογία τῆς στὸ Χριστό. Τελικὰ τὴν ἔριξαν στὰ θηρία καὶ μία ἀρκούδα τῆς ἔδωσε τὸ θανατηφόρο χτύπημα.

Ἡ Ἁγία Μελιτινή

Ἡ μεγάλη τῆς πίστη κατόρθωσε νὰ νικήσει τοὺς ἰσχυρότερους ποὺ ἀνέλαβαν νὰ τὴν νικήσουν. Ἡ Ἁγία Μελιτινὴ ἔζησε κατὰ τὸ ἔτος 160 μ.Χ., ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ Ἀντωνῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος εὐσεβής. Ὁ τότε λοιπὸν ἡγεμόνας τῆς Θράκης Ἀντίοχος, σκληρὸς πολέμιος τῶν χριστιανῶν, διέταξε νὰ συλληφθεῖ καὶ ἡ Μελιτινὴ ἀπὸ τὴν Μαρκιανούπολη, ποὺ καταγγέλθηκε ὅτι ἐργαζόταν δραστήρια γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ οἱ ἀπειλὲς δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν φοβίσουν, ἀνέλαβε ἡ ἴδια ἡ σύζυγος τοῦ ἡγεμόνα νὰ τὴν ἀλλαξοπιστήσῃ. Γιὰ αὐτὸ τὴν δέχτηκε στὸ σπίτι τῆς καὶ χρησιμοποίησε ἐπιδέξια ὅλα τὰ σαγηνευτικά καὶ ὑπουλα γυναικεῖα μέσα. Ἀλλ' αὐτὴ ποὺ ἀνέλαβε νὰ νικήσει, νικήθηκε. Ὑπέστη ὅμως μία ἥττα, ἀπὸ κείνες ποὺ συγχρόνως

εἶναι καὶ ἔνδοξη νίκη. Θέλησε δηλαδή νὰ κάνει εἰδωλολάτρισσα τὴν Μελιτινή, καὶ κατέληξε στὸ νὰ γίνεῖ ἡ ἴδια χριστιανή. Κατόπιν καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες μαζί, ἀφοῦ ἀπέκρουσαν τὸ γεγονός ἀπὸ τὸν Ἀντίοχο, συνεργάστηκαν καὶ ἔφεραν πολλοὺς εἰδωλολάτρες στὴ χριστιανικὴ πίστη. Μανιώδης ὁ Ἀντίοχος, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, ἀποκεφάλισε τὴν Μελιτινή, ἡ ὁποία βάδισε μὲ θάρρος στὸ θάνατο καὶ συγχρόνως στὴν αἰώνια τρυφή καὶ δόξα.

Ἡ Ἁγία Λουντμίλα (Τσέχα μάρτυς)

Γεννήθηκε πιθανῶς τὸ ἔτος 856 μ.Χ. ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ εἰδωλολάτρες. Σὲ ἡλικία 16 χρονῶν, ἤλθε σὲ γάμο μὲ τὸν ἡγεμόνα τῶν Τσέχων Μποριβόια. Ἐγιναν χριστιανοὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ δυὸ μεγάλοι Ἱεραπόστολοι τῶν Σλάβων, Μεθόδιος καὶ Κύριλλος βρισκόνταν στὴν Τσεχία. Τότε οἱ δυὸ βασιλεῖς, μὲ θερμὸ χριστιανικὸ ζῆλο, ἔκτισαν πολλὰ ἐκκλησίαι καὶ κάλεσαν Ἱερεῖς γιὰ τὸν πλήρη ἐκχριστιανισμό τοῦ λαοῦ ποὺ κυβερνοῦσαν. Ὅμως ὁ Μποριβόια, μόλις 36 χρονῶν ἀπεβίωσε. Τότε ἡ νεαρὴ χήρα Λουντμίλα, μητέρα τριῶν ἀγοριῶν καὶ μίας κόρης, ἀφιέρωσε ὅλη τῆς τῆ ζωὴ στὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλ' ὅταν ἀργότερα ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονία ὁ ἐγγονός της Βιατσεσλάβος, ἡ νύφη τῆς Δραγομίρα, προσπάθησε νὰ ἐπαναφέρει τὴν εἰδωλολατρία. Ἡ Λουντμίλα ὅμως τὴν ἐμπόδισε παντοιοτρόπως καὶ ἡ Δραγομίρα ὀρκίστηκε νὰ τὴν ἐκδικηθεῖ ἀκόμα καὶ μὲ θάνατο. Γιὰ νὰ γλιτώσει ἡ Λουντμίλα, ἀποσύρθηκε σ' ἕνα πύργο κοντὰ στὴν πόλη τῆς Βοημίας Τέτσιν. Ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν βρῆκαν οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Δραγομίρας, ὅπου τὴν θανάτωσαν μὲ ἀγχόνη τὸ ἔτος 717 σὲ ἡλικία 62 χρονῶν. Ἀργότερα ὁ ἐγγονός της Βιατσεσλάβος, μετέφερε τὸ ἱερό της λείψανο στὴν Πράγα, ὅπου φυλάσσεται μέχρι σήμερα.

Ὁ Ὅσιος Δωρόθεος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἐρημίτης (+ 4ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Κυπριανὸς Μητροπολίτης Κιέβου, Ρῶσος (+ 1406)

Ὁ Ἅγιος Ninian (Βρετανός) - ἡ Ἁγία Edithac Ἀγγλίδα

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῶν τῶν ἁγίων τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 17

- Οί Αγίες Σοφία, Πίστη, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπη
- Ἡ Αγία Ἀγαθοκλεία
- Οί Ἅγιοι Μάξιμος, Θεόδοτος καὶ Ἀσκληπιοδότη
- Ἡ Αγία Λούκια ἡ χήρα καὶ Γεμινιανός ὁ γιός της
- Ἡ Αγία Θεοδότη «τῆς ἐν Νίκαια»
- Οί Ἅγιοι Χαράλαμπος, Παντολέων καὶ ἡ συνοδεία τους
- Οί Ἅγιοι Πηλέας καὶ Νεῖλος Ἱερομάρτυρες καὶ Ἐπίσκοποι
- Οί Ἅγιοι Πατερμούθιος καὶ Ἡλίας οἱ ἔνδοξοι
- Οί Ἅγιοι 100 Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι
- Οί Ἅγιοι 50 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη
- Οί Ἅγιοι Ἡρακλείδης καὶ Μύρων ἐπίσκοποι Ταμάσου τῆς Κύπρου
- Ὁ Ὅσιος Ἀναστάσιος ὁ θαυματουργὸς «ὁ ἐν Κύπρῳ»
- Ὁ Ἅγιος Εὐξίφιος

Οί Αγίες Σοφία, Πίστη, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπη

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἀδριανοῦ (117-138). Ἡ μητέρα Σοφία, τίμια καὶ θεοσεβῆς γυναῖκα, γρήγορα χήρεψε, καὶ μὲ τὶς τρεῖς κόρες της ἦλθε στὴ Ρώμη. Ἐκεῖ συνελήφθησαν, διότι καταγγέλθηκαν σὰν φημισμένες χριστιανές. Ἀφοῦ ἀπομόνωνσαν τὴν μητέρα, ἄρχισαν νὰ ἀνακρίνουν τὶς κόρες. Πρώτη παρουσιάστηκε στὸ Βασιλιὰ ἡ δωδεκάχρονη Πίστη. Τῆς πρότεινε νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστὸ καὶ θὰ τῆς χορηγοῦσε τὰ πάντα, γιὰ νὰ ζήσει εὐτυχισμένη ζωὴ. Τὰ λόγια της Ἀγίας Γραφῆς ἀπέτελεσαν δυναμικὴ ἀπάντηση τῆς Πίστης: «Ἐν πίστει ζῶ, τὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ». Δηλαδή, ζῶ ἐμπνεόμενη ἀπὸ τὴν πίστη μου στὸ Χριστό, ποὺ μὲ ἀγάπησε καὶ ἔδωσε τὸν ἑαυτό Του γιὰ τὴν σωτηρία μου. Τότε, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τὴν ἀποκεφάλισαν. Ἐπίσης μὲ τὰ λόγια της Ἀγίας Γραφῆς, ἀπάντησε καὶ ἡ δεκάχρονη Ἐλπίδα, ὅταν τὴν ρώτησαν ἂν ἀξίζει νὰ ὑποβληθεῖ σὲ τέτοια βασανιστήρια. Ναί, ἀξίζει, εἶπε, διότι «ἠλπικαμεν ἐπὶ Θεῷ ζώντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Δηλαδή, ἔχουμε στηρίξει τὶς ἐλπίδες μας στὸ ζωντανὸ Θεό, ποὺ εἶναι σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸ πάντων τῶν πιστῶν. Ἀμέσως τότε καὶ αὐτὴ ἀποκεφαλίστηκε. Ἀλλὰ δὲν ὑστέρησε σὲ ἀπάντηση καὶ ἡ ἐννιάχρονη Ἀγάπη. Εἶπε ὅτι ἡ ὑπαρξὴ της εἶναι στραμμένη «εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴ τοῦ Χριστοῦ». Βέβαια, δὲν ἄργησαν νὰ ἀποκεφαλίσουν καὶ αὐτὴ. Ὁ δὲ Κύριος, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, παρέλαβε καὶ τὴν μητέρα τους.

Ἡ Αγία Ἀγαθοκλεία

Μὲ τὴν μεγάλη της ὑπομονὴ στὸ μαρτύριο, στόλισε καὶ αὐτὴ τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἄν καὶ ἀπὸ τὴ γέννησή της δούλα, ἔλαμψε διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐλεύθερη

στήν ψυχή. Ὁ κύριός της, πού ὀνομαζόταν Νικόλαος, εἶχε γίνει χριστιανός καί φερόταν πρὸς τὴν Ἀγαθοκλεία μὲ πολλή φιλανθρωπία καί ἀγαθότητα. Ἀλλ' ἡ κυρία της, Παυλίνα, γυναῖκα σκληρόκαρδη, ἐπέμενε στήν εἰδωλολατρία. Καί ὅπως ἦταν θυμώδης καί μέθυσος βασάνιζε πολλές φορές τὴν Ἀγαθοκλεία καί προσπαθοῦσε μὲ πείσμα νὰ τὴν ἐπαναφέρει στὴ θρησκεία τῶν εἰδώλων. Ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια ἔτσι, ἡ ταλαίπωρη καί συγχρόνως μακάρια δούλα, ὑπέφερε καθημερινὴ ζωὴ μαρτυρίου. Τὴν ἔβριζε, τὴν χτυποῦσε, κένταγε μὲ πιρουνία τὸ σῶμα της καί τὴν πλήγωνε μὲ ἀλύπητο μαστίγωμα. Καί ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ δὲν νικοῦσαν τὴν γνώμη τῆς εὐσεβέστατης χριστιανῆς, κάποια μέρα, ἀναψε φωτιά καί τὴν ἔσπρωξε μέσα σ' αὐτή. Ἔτσι ἡ Ἀγαθοκλεία λυτρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀσεβὴ καί κακοῦργο εἰδωλολάτρισσα κυρία της, καί ἀποδήμησε στὰ μακάρια καί ἐλεύθερα σκηνώματα τῶν δικαίων.

Οἱ Ἅγιοι Μάξιμος, Θεόδοτος καὶ Ἀσκληπιοδότη

Μαρτύρησαν μὲ σκληρὸ τρόπο, ἐπειδὴ ὁμολόγησαν τὸν Χριστό. Στὴν ἀρχὴ τοὺς μαστίγωσαν, κατόπιν τοὺς ἔκοψαν τὰ χέρια καί τὰ πόδια, τοὺς φυλάκισαν καί στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν. (Καταγόταν ἀπὸ τὴν Μαρκιανούπολη τῆς Θράκης).

Ἡ Ἁγία Λούκια ἡ χήρα καὶ Γερμινανός ὁ γιός της

Ἡ ἁγία Λούκια ἦταν πλούσια Ρωμαία κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν βασιλέων Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ Μαξιμιανοῦ (286-305). Μετὰ 36 χρόνια χηρείας καί σὲ ἡλικία 75 χρονῶν, προδόθηκε ἀπὸ τὸν εἰδωλολάτρη γιό της Εὐτρόπιο, στὸν Διοκλητιανό, ὅτι πιστεύει στὸν Χριστό. Τότε ἡ Ἁγία συνελήφθη καί κλείστηκε στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια, ἀλλὰ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ παρέμεινε ἀβλαβὴς καί περιφερόταν στὴν πόλη γιὰ νὰ ἀποδοκιμάσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν μικρότητα τῶν βασανιστῶν της. Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Γερμινανός (ἢ Γεμινιανός), πίστεψε στὸν Χριστὸ καί μαζί μὲ τὴν Λούκια παρουσιάστηκε στὸν βασιλιά, ὁμολογώντας τὸν Χριστό. Ἡ Λούκια υἰοθέτησε τὸν Γερμινανό, τὸν βάπτισε καί ἀφοῖ ἀπαλλάχτηκαν ἀπὸ τοὺς βασανιστὲς τους, ἔφυγαν στὸ Ταυρομένιο τῆς Σικελίας. Ἀλλὰ ἐκεῖ, λόγω διωγμοῦ, ἡ Λούκια τράβηξε γιὰ τὰ βουνά, ὅπου ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ Γερμινανός συνελήφθη καί ἀποκεφαλίστηκε.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη «τῆς ἐν Νίκαια»

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀλέξανδρου Σεβήρου (222 μ.Χ.), ὅταν διοικητὴς στὴν Καππαδοκία εἶχε σταλεῖ ὁ Σιμπλίκιος. Ἡ Θεοδότη ἦταν ἀπὸ τὸν Εὐξείνιο Πόντο, χριστιανὴ πλούσια, ἀλλ' ἀκόμα ἀσύγκριτα πλουσιότερη στὴν εὐσέβεια καί στὰ ἔργα φιλανθρωπίας. Καταγγέλθηκε στὸν Σιμπλίκιο, ὅτι μὲ προσωπικὲς της ἐνέργειες, ἀλλὰ καί μὲ χρηματικὰ βοηθήματά της, προσηλυτίζει εἰδωλολάτρες στὸν χριστιανισμό. Ἀμέσως τότε τὴν συνέλαβαν καί τὴν βασάνισαν μὲ φρικτὸ τρόπο. Ἀλλὰ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο οἱ πληγές της ἔκλεισαν καί ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοιξε αὐτόματα. Ἔτσι διασώθηκε καί ἀπὸ τὸ βραστὸ νερὸ καί ἀπὸ ἄλλα θανατηφόρα

βασανιστήρια. Τελικά τὴν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔνδοξα ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Πρόκειται μᾶλλον περὶ τῆς ἰδίας Ἀγίας, ποὺ ἐορτάζει μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Σωκράτη καὶ τὴν 21η Ὀκτωβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Χαράλαμπος, Παντολέων καὶ ἡ συνοδεία τους

«Ἡ σύναξις αὐτῶν τελεῖται ἐν τῷ Δευτέρῳ».

Οἱ Ἅγιοι Πηλέας καὶ Νεῖλος Ἱερομάρτυρες καὶ Ἐπίσκοποι

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Παρουσιάστηκαν μὲ θάρρος σὰ Χριστιανοί, μαζὶ μὲ τὸν Πατερομούθιο, τὸν Ἡλία καὶ 100 ἄλλους χριστιανούς, στὸν εἰδωλολάτρη βασιλιά. Ὑπέστησαν φρικτὰ μαρτύρια, τοὺς ἔβγαλαν τὸ δεξιὸ μάτι καὶ στὸ τέλος τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς.

Οἱ Ἅγιοι Πατερομούθιος καὶ Ἡλίας οἱ ἔνδοξοι

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. Βλέπε πιὸ πάνω Πηλέας καὶ Νεῖλος.

Οἱ Ἅγιοι 100 Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι

Βλέπε πιὸ πάνω Πηλέας καὶ Νεῖλος.

Οἱ Ἅγιοι 50 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη

Αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ μία χώρα ποὺ ὀνομαζόταν Ζώωρα. Καταγγέλθηκαν στὸν δούκα τοῦ τόπου, ὅτι ἦταν χριστιανοί. Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔστειλαν σὰ μεταλλεῖα σὰν ἐργάτες, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμεναν στὴν πίστη τους, τελικά τοὺς ἔκαψαν στὴ φωτιὰ ζωντανούς.

Οἱ Ἅγιοι Ἡρακλείδης καὶ Μύρων ἐπίσκοποι Ταμάσου τῆς Κύπρου

Ὁ Ἡρακλείδης ἦταν γιὸς ἱερέα εἰδωλολάτρη, τοῦ Ἱεροκλέα, ποὺ ἱεράτευε κατὰ τὴν Σολέα τῆς Κύπρου, στὸ χωριὸ Λαμπαδιστό. Ὁ ἱερέας διακρινόταν γιὰ τὰ φιλόξενα

αίσθήματά του και γι' αυτό δὲν δίστασε νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Παῦλο καὶ τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Μᾶρκο, ὅταν αὐτοὶ βρέθηκαν στὸ ἔδαφος τῆς Κύπρου. Τότε εἴλκυσαν στὸν Χριστὸ τὸν γιό του Ἡρακλείδη καὶ αὐτὸς στὴ συνέχεια ἔφερε στὸν Χριστὸ τοὺς γονεῖς του. Τὸν Ἡρακλείδη ὁ Παῦλος διόρισε ἐπίσκοπο Ταμασιῶν τῆς Κύπρου. Ἐργάστηκε μὲ πολὺ ζῆλο, ἔχοντας συνεργάτη του τὸν Μύρωνα. Μπόρεσαν καὶ οἱ δυὸ νὰ φέρουν κοντὰ στὸν Χριστὸ πολλοὺς εἰδωλολάτρες. Οἱ ἐπιτυχίες τους ὅμως αὐτές, προκάλεσαν τὴν μανία τῶν ἀπίστων. Καὶ ἔτσι κάποια μέρα, ὄρμησαν ὀπλισμένοι ἐπάνω τους καὶ ἀφοῦ τοὺς θανάτωσαν, στὴ συνέχεια τοὺς ἔριξαν στὴ φωτιά. Καὶ ἔτσι ἔλαβαν τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἀναστάσιος ὁ θαυματουργὸς «ὁ ἐν Κύπρῳ»

Ἡ μνήμη του δὲν ἀναφέρεται σὲ κανένα Συναξαριστὴ. Μόνασε στὴν Κύπρο μαζί μὲ ἄλλους 300, ἐπὶ βασιλείας Ἀλεξίου καὶ Ἰωάννου Κομνηνῶν. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μαζί μ' αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀγαπίου καὶ Ἀλεξάνδρου, βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Εὐξίφιος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του. Ἴσως συγχέεται μὲ τὸν ἅγιο Αὐξιβιο (17 Φεβρουαρίου). (Ἐδῶ ὀρισμένοι Συναξαριστές, ἀναφέρουν καὶ τὴν μνήμη τῶν 300 Ἀλαμανῶν Κυπρίων, βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.).

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 18

- Ὁ Ὅσιος Εὐμένιος ὁ θαυματουργός, ἐπίσκοπος Γορτύνης
- Οἱ Ἁγίες Σοφία καὶ Εἰρήνη
- Ἡ Ἁγία Ἀριάδνη
- Ὁ Ἅγιος Κάστωρ
- Ὁ Ὅσιος Ρωμῦλος

Ὁ Ὅσιος Εὐμένιος ὁ θαυματουργός, ἐπίσκοπος Γορτύνης

Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία ὁ Εὐμένιος ὑπέβαλλε τὸν ἑαυτό του σὲ πολλές σκληραγωγίες καὶ ἀσκήσεις. Ἡ ἐγκράτεια ἦταν ἐκείνη πὺν τὸν διέκρινε περισσότερο, διότι στὸ μυαλό του εἶχε πάντα τὴν συμβουλή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «πᾶς ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται». Καθένας, δηλαδή, πὺν ἀγωνίζεται, ἐγκρατεύεται σὲ ὅλα, ἀκόμα καὶ στὴν τροφή καὶ στὸ ποτό, προκειμένου νὰ πετύχει τὸν πνευματικό του σκοπό. Καὶ ὁ Εὐμένιος, ἀκολουθώντας τὰ λόγια τοῦ θεόπνευστου Ἀποστόλου, πέτυχε. Ἀξιώθηκε νὰ ἱερωθεῖ καὶ νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος Γορτύνης στὴν Κρήτη. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση, ἡ ἀρετὴ του ἔλαμψε ἀκόμα περισσότερο καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὴν χάρη καὶ τὴν δύναμη νὰ θαυματουργεῖ. Καὶ ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοση, μία φορὰ μὲ ἀναμμένες λαμπάδες κατέκαυσε ἕναν δράκοντα, πὺν ὄρμησε ἐναντίον του. Ἐπειτα ὁ Εὐμένιος πῆγε στὴ Ρώμη, ὅπου μὲ τὴν θεία του διδασκαλία καὶ μὲ θαύματα στερέωσε τοὺς πιστοὺς. Ποθώντας, ὅμως, περισσότερο σκληραγωγία καὶ ἀσκήση, πῆγε στὴ Θηβαΐδα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, κοντὰ στοὺς μεγάλους ἀσκητές. Ἐκεῖ παρέδωσε καὶ τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό. Τὸ δὲ λείψανό του μεταφέρθηκε καὶ θάφτηκε μὲ τιμὲς στὴν ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς του, στὴν Κρήτη.

Οἱ Ἁγίες Σοφία καὶ Εἰρήνη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Ἡ μνήμη τους ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 28η Σεπτεμβρίου).

Ἡ Ἁγία Ἀριάδνη

Ἄν καὶ δούλα, ἦταν ἀνώτερη καὶ λαμπρότερη ἀπὸ πολλές κυρίες, δοῦλες τῶν κοσμικῶν ματαιοτήτων καὶ τῶν γήινων μολυσμῶν. Ἡ ἁγία Ἀριάδνη ἔζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου (117-139 μ.Χ.), καὶ ἔγινε χριστιανὴ στὴ Φρυγία πόλη τῶν Προμισέων. Ὄταν τὸ πληροφορήθηκε ὁ ἀφέντης τῆς Τέρτυλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους πρόκριτους τῆς πόλης, τὴν πίεζε νὰ ἐπανέλθει στὴν εἰδωλολατρία. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε στὴν χριστιανικὴ ὁμολογία τῆς, καὶ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν πείσουν νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα, κατὰ τὴν ἡμέρα μάλιστα πὺν γιόρταζε τὰ γενέθλιά του ὁ γιὸς τοῦ

κυρίου της. Τότε τήν ἔδειραν σκληρὰ καὶ τήν βασάνισαν γιά πολύ, ἀφοῦ ἔγδαραν τίς σάρκες της μέ σιδερένια νύχια. Γιά νὰ ἀποφύγει περισσότερες πιέσεις, ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι τοῦ κυρίου της. Καὶ ἐνῶ τήν καταδίωκαν, ἔπεσε σὲ γκρεμὸ ὅπου καὶ βρῆκε τὸν θάνατο.

Ὁ Ἅγιος Κάστωρ

Στὸ Ἀγιολόγιο τοῦ Σ. Εὐστρατιάδη, μαζί μέ τὸν Κάστορα, προβάλλεται καὶ μία Ἁγία μέ τὸ ὄνομα Θεοδώρα.

Ὁ Ὅσιος Ρωμῦλος

Στοὺς Συναξαριστὲς δὲν ἀναφέρεται κανένα ὑπόμνημα γιά τὸν ὅσιο αὐτό, βιογραφία τοῦ ὑπάρχει στὸ ὑπ' ἀριθμ. 154 χειρόγραφο τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων, ποὺ συνέγραψε ὁ μαθητὴς τοῦ ἐν λόγῳ Ὀσίου, Γρηγόριος. Σύμφωνα λοιπὸν μέ τὰ στοιχεῖα αὐτά, ὁ Ὅσιος Ρωμῦλος γεννήθηκε τὸ 1300 περίπου στὴν παραδουνάβια πόλη Βιδίνιο, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὁ πατέρας τοῦ ἦταν Ἕλληνας καὶ ἡ μάνα του Βουλγάρα. Τὸ πρῶτο τοῦ ὄνομα ἦταν Ράικος καὶ σὲ κατάλληλη ἡλικία οἱ γονεῖς τοῦ τὸν ἐμπιστεύθηκαν σὲ σπουδαῖο δάσκαλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ νεαρὸς Ράικος ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα. Στὴ συνέχεια, ἐπειδὴ εἶχε κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ, κατέφυγε στὴ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τῆς Ὁδηγήτριας, κοντὰ στὸ Τίρνοβο (Βουλγαρίας). Ἐκεῖ ἔγινε μοναχὸς μέ τὸ ὄνομα Ρωμανὸς καὶ ἀσκήτευσε εὐδοκίμως γιά τρία συνεχῆ χρόνια. Κατόπιν ἔκανε κοντὰ στὸν ὅσιο Γρηγόριο τὸν Σιναῖτη καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔγινε μεγαλόσχημος μέ τὸ ὄνομα Ρωμῦλος, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἔξω ἀπὸ τὴν Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ὅπου μαζί μέ τὸν μαθητὴ τοῦ Γρηγόριο ἀσκήτευε στὴν ἡσυχία. Πολλοὶ Ἀγιορεῖτες ἔρχονταν κοντὰ του γιά ν' ἀκούσουν τὰ σοφὰ λόγια του καὶ νὰ πάρουν τίς ὀρθὲς πνευματικὲς συμβουλές του. Κατὰ τὸν πόλεμο ὅμως Τούρκων κατὰ Σέρβων καὶ Βουλγάρων, πολλοὶ Σερβοβούλγαροι μοναχοί, λόγω φόβου, μετακινήθηκαν. Τὸ ἴδιο ἔπραξε καὶ ὁ Ρωμῦλος, πηγαίνοντας στὴν Αὐλῶνα (ἴσως τῆς Ἀλβανίας). Κατόπιν ταξίδεψε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Ραβένιτσα τῆς Σερβίας, ὅπου στὴν ἐκεῖ Τερά Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Μετὰ τὸν θάνατό του, ὁ τάφος εὐωδίαζε καὶ ἐπετέλεσε πολλὰ θαύματα.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 19

- Οί Άγιοι Τρόφιμος, Σαββάτιος και Δορυμέδων
- Ο Άγιος Theothore (Άγγλος)

Οί Άγιοι Τρόφιμος, Σαββάτιος και Δορυμέδων

Μαρτύρησαν ἐπὶ βασιλέως Πρόβου και διοικητοῦ Ἀντιοχείας Ἡλιοδώρου (278 μ.Χ.). Ὅταν λοιπὸν ὁ Τρόφιμος μετὰ τὸ Σαββάτιο βρέθηκαν στὴν Ἀντιόχεια και εἶδαν τὰ πολυποίκιλα ἀμαρτωλὰ ὄργια ποὺ γίνονταν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνα, δὲ συγκρατήθηκαν και ἀποδοκίμασαν δημόσια τὴν ἀμαρτωλὴ αὐτὴ παραφροσύνη. Βέβαια, γρήγορα συνελήφθησαν και ὠδηγήθηκαν στὸ δικαστήριον. Θαρραλέα δήλωσαν πὺς εἶναι χριστιανοί. Τότε ὁ ἡγεμόνας Ἡλιόδωρος διέταξε και τοὺς μαστίγωσαν ἀνελέητα. Τόσο, ποὺ οἱ σάρκες τοὺς κόβονταν κομμάτια. Ἐκεῖ ὁ Σαββάτιος ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Ὁ δὲ Τρόφιμος ὠδηγήθηκε σὲ ἄλλο σκληρότερον ἡγεμόνα, τὸ Διονύσιον Περώννιον. Αὐτός, ἀφοῦ τὸν ἔγδαρε μετὰ σιδερένια νύχια, μισοπεθαμένο τὸν ἔριξε στὴ φυλακή. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε κάποιος, βουλευτής, ὁ Δορυμέδων, ποὺ εἶδε τὸ μαρτύριόν του και στερεώθηκε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἡγεμόνας, βασάνισε σκληρὰ τὸ Δορυμέδοντα. Ἐπειτα, ἔριξε και τοὺς δυὸ τροφὴν στὰ θηρία, μέσα στὸ ἀμφιθέατρο. Ἀλλὰ ἡ πεινασμένη ἀρκούδα και ἡ αἰμοβόρα λεοπάρδαλη στάθηκαν στὰ πόδια τους σὰν ἡμέρα ἀρνιά. Τὸ ἴδιον και τὸ ἀγριεμένο λιοντάρι ποὺ ἐλευθέρωσαν ἀργότερα. Γιὰ νὰ πληρωθεῖ ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «οἱ διὰ πίστεως... ἔφραξαν στόματα λεόντων». Αὐτοί, δηλαδὴ οἱ Άγιοι, ἐπειδὴ εἶχαν μεγάλη και συνειδητὴ πίστη, βούλωσαν και ἔφραξαν στόματα λιονταριῶν. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν ὅτι δὲν τοὺς ἄγγιξαν τὰ θηρία, ἀμέσως οἱ δῆμιοι τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Άγιος Theothore (Άγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Άγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 20

- Ο Άγιος Ευστάθιος και ἡ συνοδεία του, Θεοπίστη ἡ σύζυγός του, Ἀγάπιος και Θεόπιστος τὰ παιδιά του
- Οἱ Άγιοι Ὑπάτιος ὁ Ἐπίσκοπος και Ἀνδρέας ὁ Πρεσβύτερος, οἱ Ὁμολογητές
- Ο Άγιος Μαρτῖνος Πάπας Ρώμης
- Οἱ Άγιοι ὁμολογητές Μάξιμος ὁ σοφότατος, Εὐπρέπιος, Δύο (2) Ἀναστάσιοι και Θεόδωρος οἱ μαθητές του
- Οἱ Άγιοι Ἀρτεμίδωρος και Θαλός
- Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ἐπίσκοπος Κύπρου
- Οἱ Άγιοι Ἰωάννης ὁ Αἰγύπτιος και οἱ 40 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Θεοφόρος ἀπὸ τὴν Κρήτη
- Ο Άγιος Εὐστάθιος ὁ Κατάφλωρος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Ο Άγιος Ἰλαρίων ὁ νέος ὀσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Κρήτη

Ὁ Άγιος Εὐστάθιος και ἡ συνοδεία του, Θεοπίστη ἡ σύζυγός του, Ἀγάπιος και Θεόπιστος τὰ παιδιά του

Ὁ Εὐστάθιος ἦταν ἀξιωματικὸς περιβλεπτός στὴ Ρώμη. Στὴ χριστιανικὴ πίστη προσῆλθε μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Ὅταν κάποτε κυνηγοῦσε ἓνα ἐλάφι, εἶδε στὰ κερατὰ του νὰ φέρει σταυρὸ και ἄκουσε μία φωνὴ πὺ τὸν καλοῦσε στὴν ὀρθὴ πίστη. Ἐτσι πίστεψε και βαπτίστηκε μὲ τὸ ὄνομα Εὐστάθιος ἀπὸ Πλακίδα πὺ ὄνομαζόταν πρίν, καθὼς ἐπίσης και ἡ γυναῖκα του Τατιανὴ σὲ Θεοπίστη, ἀλλὰ και τὰ δύο τους παιδιά Ἀγάπιος και Θεόπιστος. Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἔμαθε ὅτι ἀσπασθηκε τὸ χριστιανισμὸ, τοῦ ἀφαίρεσε τὸν ἀνώτερο στρατιωτικὸ βαθμὸ πὺ εἶχε και τὸν ἐξόρισε μὲ ὄλην του τὴν οἰκογένεια. Κατὰ τὴν πορεία ὅμως, τὸν χῶρισαν ἀπὸ τὴν σύζυγό του Θεοπίστη και τὰ δύο του παιδιά, τὸ Θεόπιστο και τὸν Ἀγάπιο. Τὸ γεγονὸς αὐτό, πίκρανε πολὺ τὸν Εὐστάθιο. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὅταν ὁ Τραϊανὸς περιῆλθε σὲ μεγάλη πολεμικὴ δυσχέρεια, θυμήθηκε τὸν ἱκανότατο ἀξιωματικὸ του Εὐστάθιο. Τὸν ἐπανέφερε λοιπὸν στὴν ὑπηρεσία, και ὁ Εὐστάθιος μὲ τὴν γενναιότητα ἀλλὰ και τὴν στρατηγικὴ πὺ τὸν διέκρινε συνετέλεσε κατὰ πολὺ στὴν νίκη. Στὸ δρόμο μάλιστα, βρῆκε τὴν οἰκογένειά του και ἔνοιωσε μεγάλη χαρά. Ὁ διάδοχος, ὅμως, τοῦ Τραϊανοῦ, Ἀδριανὸς, ἀπαίτησε ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο νὰ παραστει σὲς θυσίες τῶν εἰδωλολατρικῶν θεῶν. Ὁ Εὐστάθιος, βέβαια, ἀρνήθηκε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βασανιστεῖ αὐτὸς και ἡ οἰκογένειά του. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τους στὸ Χριστὸ ἐνδυναμῶνε τὴν ψυχὴ τους στὰ βασανιστήρια, ἐνθυμούμενοι μάλιστα τοὺς θεῖους λόγους, πὺ λένε: «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμὸν ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Πανευτυχῆς, δηλαδή, εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὺ βαστάει μὲ ὑπομονὴ τὴν δοκιμασία τῶν θλίψεων. Διότι ἔτσι γίνεται σταθερὸς και δοκιμασμένος, γιὰ νὰ πάρει τὸ λαμπρὸ και ἔνδοξο στεφάνι τῆς αἰώνιας ζωῆς, πὺ ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος σ' αὐτοὺς πὺ Τὸν ἀγαποῦν. Τελικὰ, ὁ Εὐστάθιος μὲ τὴν οἰκογένειά του πέθαναν μέσα σὲ χάλκινο πυρακτωμένο βόδι.

Οἱ Ἅγιοι Ὑπάτιος ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Ἀνδρέας ὁ Πρεσβύτερος, οἱ Ὁμολογητές

Ἀκόμα καὶ στὸ σχολεῖο, ἦταν πρότυπα ἀδελφωμένων συμμαθητῶν. Εἶχαν ἀνατραφεῖ ἀπὸ παιδιὰ στὴ χριστιανικὴ πίστη, καὶ διακρίνονταν στὴν ἐπιμέλεια, τὴν εὐταξία, στὴν πρόοδο τῶν γραμμάτων καὶ στὸ ζῆλο πρὸς τὰ θεῖα. Ἐζησαν καὶ οἱ δυὸ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ εἰκονομάχου. Ὁ Ὑπάτιος με τὸ χρόνο χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος στὴ Λυδία, ἀπ' ὅπου καὶ καταγόταν. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπὸ διάκονος, προχειρίστηκε ἱερέας. Τὰ ἀξιώματά τους διαχειρίστηκαν μὲ ὄλην τὴ συνείδηση τῶν μεγάλων εὐθυνῶν ποὺ ἔχουν. Κοπίασαν ἐν λόγῳ καὶ ἔγιναν πρότυπα ἐν ἔργῳ. Ἀγωνίστηκαν μὲ αὐταπάρνηση γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, ποὺ τότε ἀπειλοῦσε ἡ ἐπικίνδυνη αἵρεση τῆς εἰκονομαχίας, ποὺ τόσο ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐξασθένησε τὸ κράτος. Ὁ Ὑπάτιος καὶ ὁ Ἀνδρέας συνελήφθησαν, γιὰ τὴν ἀντίσταση καὶ πολεμικὴ τους ἐναντία στὰ βασιλικά διατάγματα, ποὺ εὐνοοῦσαν τοὺς εἰκονομάχους. Τοὺς ἔσυραν λοιπὸν δεμένους κατὰ γῆς μέσα στοὺς δρόμους, κατόπιν τοὺς ἔσφαξαν καὶ ἔτσι ἔπесαν τίμια καὶ ἀτρόμητα ὀλοκαυτώματα γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος Πάπας Ρώμης

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα στὶς 13 Ἀπριλίου.

Οἱ Ἅγιοι ὁμολογητὲς Μάξιμος ὁ σοφότατος, Εὐπρέπιος, Δύο (2) Ἀναστάσιοι καὶ Θεόδωρος οἱ μαθητὲς του

Βιογραφικὸ σημείωμα τοῦ Ἁγίου Μάξιμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, βλέπε τὴν 21η Ἰανουαρίου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως μνήμη του. Ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς του, οἱ δυὸ Ἀναστασιοὶ ἐξορίστηκαν ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ βασιλιὰ Κώνσταντα τὸν Β' στὴ Θράκη, ὅπου ὑπέστησαν πολλές ταλαιπωρίες. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμεναν στὸ ὀρθόδοξο φρόνημά τους, τοὺς ἔφεραν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου Σύνοδος τοὺς καταδίκασε καὶ παραδόθηκαν στὸν ἑπαρχο γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν. Αὐτός, μαζί καὶ τὸν δάσκαλό τους Μάξιμο, ἔκοψε τὴν γλῶσσα τους καὶ τὸ δεξί τους χέρι. Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος ὁ πρεσβύτερος πέθανε ἐξοριστος στὴ Λαζικὴ μετὰ 20 χρόνια, ὁ δὲ νεότερος Ἀναστάσιος πέθανε σὲ κάποιο φρούριο τῆς Θράκης, σιωπηλός, ἀλλὰ βροντερός κήρυκας τῆς Ὁρθόδοξης ἀλήθειας καὶ ζωῆς. Τὰ ἴδια ἔπαθαν καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ μαθητὲς τοῦ Μάξιμου, ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Εὐπρέπιος οἱ Ὁμολογητὲς. Μετὰ 20 χρόνια ἐξορίας ὁ πρῶτος, ἐνὸς δὲ μόνο ὁ δεύτερος, παρέδωσαν καὶ οἱ δυὸ τίς ἀγίες τους ψυχὲς στὸν Κύριο.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Θαλός

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ο Όσιος Μελέτιος επίσκοπος Κύπρου

Έγινε επίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ ἦταν εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος. Κατανάλωσε ὅλην τὴν ζωὴν στὴ μετάδοσιν τοῦ θείου λόγου καὶ τὴν ἀκατάπαυστην ἐλεημοσύνην, ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του, στοὺς φτωχοὺς. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Αἰγύπτιος καὶ οἱ 40 Μάρτυρες

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦταν μέγας Αἰγύπτιος ὁμολογητὴς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀσεβὴς Μαξιμιανὸς δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει τὸ θάρρος τοῦ Ἁγίου νὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό, πρόσταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν μαζί με ἄλλους 40 χριστιανούς, τὸ ἔτος 295. Ἔτσι ἔλαβαν ὅλοι τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Όσιος Ἰωάννης ὁ Θεοφόρος ἀπὸ τὴν Κρήτη

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ βιογραφία του σώζεται σὲ χειρόγραφο στὸ χωριὸ Σίββα τῆς ἐπαρχίας Πυργιωτίσσης Κρήτης, ἰδιαίτερης πατρίδας τοῦ Ἁγίου. Γεννήθηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου Ζ΄ τοῦ Πορφυρογέννητου (951-959), καὶ ἀπὸ μικρὸς εἶχε κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ἐγινε ἐρημίτης στὶς σπηλιὲς τῆς Κρήτης, ἀσκούμενος στὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἐγκράτεια. Κατόπιν πῆγε στὸ ὄρος Ράξος, ὅπου ἔκτισε ναὸ στὸ ὄνομα τῶν Ἁγίων Εὐτυχίου καὶ Εὐτυχιανοῦ ἐπισκόπων Ἀρκαδίας Κρήτης. Ἐκεῖ ἐπίσης ἐκάθη Μοναχὸς ἀπὸ κάποιον εὐλαβῆ Γέροντα καὶ ἀναχώρησε στὸ ὄρος Μυριοκέφαλο. Στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ ὄρους ἔκτισε τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Θεοτόκου Ἀντιφωνητρίας, πὺν σώζεται μέχρι σήμερα. Ὁ Όσιος ὅμως δὲν ἔμεινε ἐκεῖ. Ἀφοῦ γύρισε πολλὰ μέρη τῆς Κρήτης καὶ ἔκτισε Ναοὺς καὶ Μοναστήρια, κατέληξε στὸ δυτικὸ μέρος τῆς ἐπαρχίας Κισσάμου, στὸ χωριὸ Ἀκτὴ, ὅπου ἔκτισε κατοικητήριον πολὺ ἡσυχαστικόν, καὶ κατόπιν μέγα κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, ἐκεῖ λοιπόν, ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ Ὁσία καὶ συνέταξε τὴν διαθήκην του, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος ὁ Κατάφλωρος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ἐζησε τὸν 12ο αἰῶνα καὶ σπούδασε στὴν Κωνσταντινούπολιν φιλολογία, Θεολογία καὶ χειροτονήθηκε διάκονος στὴν Ἁγία Σοφία. Ὑπῆρξε μέγας λόγιος τοῦ Βυζαντίου καὶ τὸ 1174 ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Μύρων. Τὸν ἐπόμενον χρόνον προάχθηκε σὲ Ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης. Τὸ ἔργον του στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ αὐτὴ ὑπῆρξε πολὺ προοδευτικόν καὶ συνάντησε διάφορας ἀντιδράσεις. Τὸ 1185 συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Νορμανδοὺς καὶ τὸ 1191 κινδύνεψε ἡ ζωὴ του ἀπὸ συνωμοσίαν. Πέθανε τὸ 1197 ἢ 1198, ἀφοῦ ἄφησε πολλὰ φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ λαογραφικὰ ἔργα. Ἀγιοποιήθηκε στὶς 10 Ἰουνίου 1988.

Ὁ Ἅγιος Ἰλαρίων ὁ νέος ὀσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Κρήτη

Τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης ἦταν ἡ πατρίδα του. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Φραντζέσκος καὶ ἡ μητέρα του Αἰκατερίνη. Ὁ νεομάρτυρας αὐτὸς ὀνομαζόταν Ἰωάννης καὶ ἀνατράφηκε χριστιανικὰ μαζὶ μὲ τὰ τέσσερα ἀδελφία του. Κατόπιν ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ γιὰ 10 χρόνια ἔμενε κοντὰ σ' ἓναν θεῖο του γιαιτρό. Ἐπειτα, μαζὶ μ' ἓναν ἄλλο χριστιανό, ἀνέλαβε τὴν διαχείριση τοῦ ἐμπορίου κάποιου Χιώτη. Κάποτε ὅμως, ὅταν ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἐπανῆλθε στὴ Χίο, διαπίστωσε ὅτι ἡ δουλειὰ του εἶχε ἔλλειμμα 30 γρόσια καὶ γι' αὐτὸ ἐνοχοποίησε τὸν Ἰωάννη, πὺν τὸν ἀπειλοῦσε μὲ τιμωρίες. Ὁ Ἰωάννης στὴν ἀπόγνωσή του, ζήτησε τὴν βοήθεια τῆς μητέρας τοῦ Σουλτάνου. Κατόπιν συναντήθηκε μὲ τὸν Αἰθίοπα Μας Ἀγά, πού, στὴν ἀπελπισία του, τὸν ἔπεισε καὶ ἐξισλαμίστηκε. Λίγο μετὰ τὴν ἀποστασία του, ὁ Ἰωάννης συναισθάνθηκε τὸ μεγάλο του ὀλίσθημα καὶ μὲ πλοῖο ἀναχώρησε στὴν Κριμαία, ὅπου παρέμεινε 10 μῆνες. Κατόπιν γύρισε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ μὲ προτροπὴ τοῦ πνευματικοῦ του πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἐκεῖ ὑποτάχθηκε στὸν παπα- Βησσαρίωνα καὶ ἐκάθη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἰλαρίων. Ἀργότερα ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχὴ γιὰ τὸ μαρτύριο, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, παρουσιάστηκε στὸν Αἰθίοπα Ἀγά καὶ ὁμολόγησε μπροστὰ του τὸν Χριστό. Τότε ὁ Ἀγάς διέταξε τὸν ἄγριο βασανισμό του καὶ κατόπιν, στὶς 20-9-1804, τὸν ἀποκεφαλισμό του.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 21

- Ὁ Ἅγιος Κοδρᾶτος ὁ Ἀπόστολος «ὁ ἐν Μαγνησίᾳ»
- Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς
- Ὁ Ὅσιος Ἰωνᾶς ὁ Σαβαΐτης
- Ὁ Ἅγιος Εὐσέβιος
- Οἱ Ἅγιοι Εὐσέβιος, Νέσταβος καὶ Ζήνων τὰ ἀδέλφια Νέστωρ καὶ Βούσιρις
- Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκιος (ἢ Ἄκακιος) ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Πρίσκος
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Βάσσα
- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος Μητροπολίτης Ροστοβίας (Ρῶσος)
- Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ὁ Ἅγιος Κοδρᾶτος ὁ Ἀπόστολος «ὁ ἐν Μαγνησίᾳ»

Τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ, Πέτρου, συμβουλεύουν: «Ἐτοιμοὶ αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαὶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου», πὺν σημαίνει, νὰ εἴσθε πάντοτε ἔτοιμοι γιὰ νὰ ἀπολογηθεῖτε καὶ νὰ ὑπερασπίσετε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου στὸν καθένα πὺν σᾶς ζητᾶ λόγο καὶ ἀπόδειξη γι' αὐτὰ πὺν ἐλπίζετε νὰ ἀπολαύσετε στὸ μέλλον, καὶ γιὰ τὰ ὅποια μας περιγελοῦν οἱ ἄπιστοι. Νὰ ἀπολογηθεῖτε ὅμως, χωρὶς ἐξάψεις καὶ φανατισμό, ἀλλὰ μὲ πραότητα καὶ μὲ φόβο Θεοῦ. Ἐνας τέτοιος μέγας ἀπολογητὴς ἦταν καὶ ὁ ἀπόστολος Κοδράτος. Ἄνδρας σεμνός, σοφός, πολυμαθέστατος καὶ μὲ ἄριστη διαλεκτικὴ ἱκανότητα. Ἐγίνε ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, στὴν πόλη πὺν ἀνθοῦσαν ἀκόμα οἱ διάφορες φιλοσοφικὲς σχολὲς καὶ χρειαζόταν ἐπίσκοπός με μεγάλη ἀπολογητικὴ ἱκανότητα. Ὁ Κοδράτος ἔχοντας αὐτὰ τὰ προσόντα, ἐργάστηκε μὲ ζῆλο, προσευχὴ καὶ πραότητα. Ἐτσι κατάφερε νὰ φωτίσει σὲ πολλοὺς τὸ δρόμο τῆς Ἀλήθειας καὶ νὰ φιμώσει τοὺς φιλοσοφοῦντες. Αὐτοί, μὴ μπορῶντας νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν μὲ λόγια, τὸν ἔδιωξαν μὲ τὴν βία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τὸ φρόνημα, ὅμως, τοῦ Κοδράτου δὲν κάμφθηκε. Πῆγε στὴ Μαγνησίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου μὲ παρηυσία κήρυξε καὶ ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐγραψε, μάλιστα, καὶ ἀπολογία γιὰ τὸ χριστιανισμό στὸν Ἀδριανό. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἀδριανοῦ ἦταν νὰ τὸν φονεύσει. Ἐτσι ὁ μέγας ἀπολογητὴς πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς

Ἐξῆσε ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἀμασίου καὶ Ἱεροβοάμ. «Ἦταν γιὸς τοῦ Ἀμαθι καὶ εἶχε πατρίδα τὴν Γεχθοφέρ, τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν. Ὁ Ἰωνᾶς ἦταν αὐτός, πὺν μὲ θεία νεύση ἐνθάρρυνε τὸν Ἱεροβοάμ σὲ πόλεμο κατὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Συρίας, πὺν κατέληξε σὲ νίκη τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀποκατάσταση τῶν συνόρων του. Ὁ Ἰωνᾶς φέρεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, πέμπτος μετὰξὺ τῶν μικρῶν λεγόμενων προφητῶν. Βρίσκουμε δὲ γι' αὐτὸν

στο όμώνυμο βιβλίο, που κυρίως τόν έκανε γνωστό λόγω τής ιερής δραματικότητός του. Ο Κύριος τόν είχε διατάξει νά πάει στη Νινευή, έδρα πλάνης μάταιων καλλωπισμῶν και όργίων, για νά κηρύξει σ' αυτή και νά προφητέψει τήν καταστροφή της. Ο Ίωνᾶς όμως, αποφάσισε νά λησμονήσει τήν διαταγή του Θεοῦ, και έκρινε καλό νά πάει σέ μία άλλη πόλη στους Θαρσείς. Ξεκίνησε λοιπόν τό ταξίδι του μέ πλοίο, αλλά στ' άνοιχτά έπιασε μεγάλη τρικυμία. Τότε ξριξαν κληρο, για νά δούν ποιός είναι υπεύθυνός του κακοῦ που τους βρήκε. Και ό κληρος έπεςε στον Ίωνᾶ, που είχε παρακούσει τήν διαταγή του Θεοῦ. Τότε τόν ξριξαν στη θάλασσα και ή τρικυμία σταμάτησε. Αλλά και τόν Ίωνᾶ, τόν κατάπιασε ένα μεγάλο κήτος χωρίς νά τόν φάει και μετά τρεις μέρες και νύκτες τόν έβγαλε στην ξηρά σῶο και άβλαβή. Τότε ό Ίωνᾶς πήγε στη Νινευή, προφήτησε ό,τι του είπε ό Θεός και οί Νινευίτες μετάνιωσαν, νήστεψαν 40 μέρες και έτσι ή πόλη τους σώθηκε απ' τήν καταστροφή. Διότι ή μετάνοια φέρει τήν αγαθότητα του Θεοῦ, πάνω από τήν δικαιοσύνη Του. Ο Ίωνᾶς πέθανε στη γή Σαραάρ, κοντά στη βελανιδιά τής Δεβόρας και τάφηκε μέσα σέ σπηλιά. Βέβαια άλλα γεγονότα τής ζωής του μαθαίνουμε στην Π.Δ.

Ο Όσιος Ίωνᾶς ό Σαβαΐτης

Ήταν Πρεσβύτερος τό έτος 829 μ.Χ. και πατέρας τῶν Όσίων Όμολογητῶν Πατέρων Θεοδώρου (27 Δεκεμβρίου) και Θεοφάνους (11 Οκτωβρίου) τῶν Γραπτῶν, τῶν οποίων τὰ πρόσωπα χαράκωσε ό εικονομάχος Θεόφιλος. Ο Όσιος λοιπόν αυτός Ίωνᾶς, άφοῦ πήγε στη Λαύρα του Αγίου Σάββα και έγινε μοναχός, απέκτησε άκρα ευλάβεια προς τόν Θεό και κατόρθωσε όλες τις χριστιανικές αρετές. Έτσι έφτασε σέ βαθιά γεράματα και απέβίωσε ειρηνικά.

Ο Άγιος Ευσέβιος

Ο Άγιος αυτός παρουσιάστηκε αυθόρμητα στον άρχοντα τής Φοινίκης και του έκανε δριμύτατη παρατήρηση για τις διώξεις του έναντίον τῶν χριστιανῶν. Έξοργισμένος ό άρχοντας, διέταξε νά τόν γδάρουν και νά τρίψουν τις πληγές του μέ τρίχινα πανιά, που ήταν άλειμμένα μέ άλάτι. Ο Άγιος όμως, αντί νά υποφέρει, χαιρόταν σαν νά μη έπασχε ό ίδιος. Στην άπόγνωσή του ό άρχοντας τόν αποκεφάλισε και έτσι ό Ευσέβιος έλαβε τό στεφάνι του μαρτυρίου.

Οί Άγιοι Ευσέβιος, Νέσταβος και Ζήνων τὰ αδελφια Νέστωρ και Βούσιρις

Οί τρεις πρώτοι ήταν αδελφια μεταξύ τους και όλοι υπήρξαν στα χρόνια του βασιλιᾶ Ίουλιανού του Παραβάτη (360-363). Κατάγονταν δε από τήν Γάζα. Έπειδή ήταν χριστιανοί, συνελήφθηκαν από τους ειδωλολάτρες τής πόλης και υποβλήθηκαν σέ πολλές κακώσεις, συρόμενοι μέσα στους δρόμους. Βασανίστηκαν σκληρά και ποικιλοτρόπως. Τελικά συνέτριψαν τὰ κεφάλια τους μέ πέτρες και άφοῦ τους έβγαλαν έξω από τήν πόλη τους έκαψαν μέσα σέ καμίνι.

Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκιος (ἢ Ἄκακιος) ἐπίσκοπος Κύπρου

Ὑπῆρξε ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἡ ζωὴ του εἶναι πανομοιότυπη μὲ αὐτὴ τοῦ ὁσίου Μελετίου ἐπισκόπου Κύπρου (20 Δεκεμβρίου). Ὁ Ἰσαάκιος κατανάλωσε τὴν ζωὴ του στὴ διάδοση τοῦ θείου λόγου καὶ στὴν ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Εσφαλμένα γράφεται ὅτι μαρτύρησε διὰ ξίφους).

Ὁ Ἅγιος Πρίσκος

Μαρτύρησε διὰ πυρός. (Ἄλλοῦ λέγεται ὅτι ἀποκεφαλίστηκε. Δίστανται οἱ ἀπόψεις).

Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες

Αὐτοὶ ἦταν ὑπάσπιστὲς τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ (298) καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἡ Ἅγία Βάσσα

Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Sirmond μὲ τὴν φράση: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἁγίας μάρτυρος Βάσσης τῆς Τυρίας» (Delehaye, Συναξ. σελ. 68, 5). Χωρὶς ἄλλες βιογραφικὲς λεπτομέρειες.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος Μητροπολίτης Ροστοβίας (Ρῶσος)

Ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 22

- Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς Ἱερομάρτυρας ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς ὁ κηπουρός
- Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκ καὶ Μαρτίνος
- Ὁ Ὅσιος Κοσμᾶς ὁ Ζωγραφίτης
- Οἱ Ἅγιοι 26 Ὅσιομάρτυρες Ζωγραφίτες
- Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ τοῦ Σάρωφ - Ντιβίγιεβο (Ρωσίδα)

Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς Ἱερομάρτυρας ὁ Θαυματουργός

Πατριδα του ἦταν ἡ Σινώπη τοῦ Εὐξεινίου Πόντου. Οἱ γονεῖς του Πάμφυλος καὶ Μαρία μεταλαμπάδευσαν στὸ Φωκᾶ ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία τὴν φλόγα τῆς ἀγνῆς πίστεως τους καὶ τὴν θερμὴ εὐσέβειά τους. Ὁ Φωκᾶς ἀπὸ μικρὸ παιδί ἐντροφυοῦσε στὴν ἀνάγνωσι τῶν Γραφῶν, καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἰδιαίτερα τὸν διέκρινε ἦταν ἡ θερμὴ καὶ εὐκρινὴς ἀγάπη ποὺ εἶχε πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους του. Διότι ὁδηγὸ στὴν ἀγάπη του αὐτὴ εἶχε πάντα τὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, ... ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ». Ἐκεῖνος, δηλαδή, ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸ του μένει μέσα στὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ φῶς. Ἐνῶ ἀντίθετα, ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του, μένει μέσα στὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ σκοτάδι. Ὁ Φωκᾶς, λοιπόν, μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ τὸν διέκρινε, ἔγινε ἐπίσκοπος Σινώπης καὶ κήρυττε ἄφοβα τὸ Εὐαγγέλιο. Μὲ τὰ θαύματα δέ, ποὺ τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ πράττει, κατόρθωσε νὰ φέρει πολλοὺς εἰδωλολάτρεις στὴν ἀληθινὴ πίστη. Τελικὰ μαρτύρησε ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἀφοῦ τὸν ἔριξαν μέσα σὲ καυτὸ λουτρό.

Ὁ Ἅγιος Φωκᾶς ὁ κηπουρός

Ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα ἦταν ἕνας κῆπος, ποὺ καλλιεργοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια. Ὁ ἅγιος Φωκᾶς καταγόταν ἀπὸ τὴν Σινώπη καὶ ἡ ἐνασχόλησή του αὐτὴ μὲ τὰ φυτὰ, μὲ τὰ ἄνθη, μὲ τὰ λαχανικὰ καὶ μὲ τοὺς καρπούς, τὸν εὐχαριστοῦσε πολὺ. Τὸ εἰσόδημά του ἀπὸ τὸν κῆπο, ἦταν πολὺ μικρὸ. Καθὼς ὅμως ἦταν πολὺ οἰκονόμος καὶ ὀλιγαρκῆς στὶς ἀνάγκες του, μποροῦσε πάντοτε νὰ διαθέτει κάτι γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ἀλλὰ δὲν ἔμενε μόνο σ' αὐτά. Τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ καλοκαίρι κάτω ἀπὸ τὴν σκιά καὶ μέσα στὶς εὐωδιὲς τοῦ κήπου του, τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ του, μελετοῦσε μὲ εὐχαρίστηση τὰ ἱερὰ βιβλία. Ἐλεγε μάλιστα σ' ἐκείνους, ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ μελετᾷ, ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ μας εἶναι κῆπος, ποὺ χρειάζεται τὴν περιποίησή της, γιὰ νὰ μὴ βγάξει ἀγκάθια καὶ τριβόλια. Ἀλλ' ὁ κηπουρὸς Φωκᾶς, ἤθελε καὶ ὅλες οἱ ψυχὲς νὰ εἶναι κῆποι πνευματικοί. Γι' αὐτὸ λοιπόν, ὅπου μποροῦσε, συντελοῦσε στὸν καθαρισμὸ καὶ τὴν καλλιέργειά τους. Καὶ ἐνῶ πουλοῦσε τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φρούτα, ἔλεγε συγχρόνως καὶ λόγια μεγάλου πνευματικοῦ κέρδους. Ἔτσι δὲν ὠφελοῦσε μόνο τοὺς χριστιανοὺς, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς κέρδιζε καὶ τοὺς ἀπίστους. Καταγγέλληκε γι' αὐτό,

συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε. Ἐτσι ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόανθρωπος κηπουρός, θανατώθηκε μαρτυρικά με ἀποκεφαλισμό.

Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκ καὶ Μαρτῖνος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. σ' ὀρισμένους Συναξαριστές, ἀναφέρεται μαζί με τοὺς ἁγίους αὐτοὺς καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἁγίου Νικολάου.

Ὁ Ὅσιος Κοσμᾶς ὁ Ζωγραφίτης

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, ὁ δὲ πατέρας του ἦταν Βούλγαρος. Ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα, ἀναχώρησε στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴ Μονὴ Ζωγράφου ὅπου ἔγινε μοναχός. Ἡ ζωὴ του ἦταν ὑποδειγματικὴ μέσα στὸ Μοναστήρι καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ κατόπιν Ἱερέας. Τότε οἱ ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες αὐξήθηκαν καὶ ἔτσι ὅσοι καὶ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 22α Σεπτεμβρίου τὸ ἔτος 1323.

Οἱ Ἅγιοι 26 Ὁσιομάρτυρες Ζωγραφίτες

Οἱ ἅγιοι αὐτοί, σύμφωνα με τὴν διήγηση, ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ μοναστηρίου, ὅπου ἦταν κλεισμένοι, ἤλεγχαν τοὺς αἰρετικούς τοῦ παπικοῦ βασιλιᾶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου καὶ τοῦ ἐπίσης παπικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βέκκου (1275-1282). Τότε με ἐντολὴ τοῦ βασιλιᾶ, στὶς 10 Ὀκτωβρίου, ἔβαλαν φωτιὰ στὸ μοναστήρι καὶ ἔτσι τοὺς ἔκαψαν ὅλους ζωντανούς. Τὰ ὀνόματά τους εἶναι: Θωμᾶς ἡγούμενος, Βαρσανούφιος, Κύριλλος, Μιχαῖος (ἢ Μιχαίας), Σίμων, Ἰλαρίων, Ἰάκωβος, ἕτερος Ἰάκωβος, Ἰώβ, Κυπριανός, Σάββας, Μαρτινιανός, Κοσμᾶς, Σέργιος, Μηνᾶς, Ἰάσαφ, Ἰωαννίκιος, Παῦλος, Ἀντώνιος, Εὐθύμιος, Δομέτιος, Παρθένιος καὶ τέσσερα ἀκόμα ἄτομα πὸν τὰ ὀνόματά τους εἶναι ἄγνωστα.

Ἡ Ἅγία Παρασκευὴ τοῦ Σάρωφ - Ντιβίγιεβο (Ρωσίδα)

Διὰ Χριστὸν σαλή.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 23

- Σύλληψις τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου
- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μὲ τὰ δυὸ παιδιά του Πέτρο καὶ Ἀντώνιο (ἢ Ἀντωνῖνο)
- Ἡ Ἅγία Ραῖς ἡ παρθένος
- Οἱ Ὅσιες Ξανθίππη καὶ Πολυξένη
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ παντοπώλης, Νεομάρτυρας ἀπὸ τὸ Καρπενήσι
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας «ἐκ Μουσουλμάνων»
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Μητροπολίτης Ἄργους, ἐθνοῖερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Adamnan (Σκωτσέζος)

Σύλληψις τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου

Ἔτσι προφήτευσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας γιὰ τὸν Πρόδρομο τοῦ Κυρίου, Ἰωάννη: «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». Δηλαδή, φωνὴ ἀνθρώπου, ποὺ φωνάζει στὴν ἔρημο καὶ λέει: Ἐτοιμάσατε τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θὰ ἔλθει ὁ Κύριος σὲ σᾶς. Κάνετε ἴσιους καὶ ὁμαλοὺς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περάσει. Ξεριζώστε, δηλαδή, ἀπὸ τὶς ψυχές σας τὰ ἀγκάθια τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν καὶ ρίξτε μακριὰ τὰ λιθάρια τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς πώρωσης καὶ καθαρίστε μὲ μετάνοια τὸ ἐσωτερικὸ σας, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν Κύριο. Ἡ φωνὴ αὐτῆ, ποὺ ἦταν ὁ Ἰωάννης, γεννήθηκε μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Ὁ πατέρας του Ζαχαρίας ἦταν ἱερέας. Τὴν ὥρα τοῦ θυμιάματος μέσα στὸ θυσιαστήριο, εἶδε ἄγγελο Κυρίου, ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε γιὸ καὶ θὰ ὀνομαζόταν Ἰωάννης. Ὁ Ζαχαρίας σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ, ἀλλὰ δυσπίστησε. Ἡ γυναῖκα του ἦταν στεῖρα καὶ γριά, πῶς θὰ γινόταν αὐτὸ ποὺ ἀκούγε; Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ ἡ δυσπιστία του, μέχρι νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς θὰ ἔμενε κωφάλαλος. Πράγματι, ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε, καὶ μετὰ ἔννια μῆνες ἔκανε γιό. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες, στὴν περιτομὴ τοῦ παιδιοῦ, οἱ συγγενεῖς θέλησαν νὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, Ζαχαρία. Ὅμως, ὁ Ζαχαρίας, ἔγραψε ἐπάνω σὲ πινακίδιο τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως δέ, λύθηκε ἡ γλῶσσα του, καὶ ἡ χαρὰ γιὰ ὅλους ἦταν μεγάλη.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα (867) καὶ ἦταν γέρον στὴν ἡλικία. Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐξουσίαζαν ὅλην τὴν Ἀφρική καὶ εἶχαν φτάσει μέχρι τὴν Σικελία. Τὸν ὀδήγησαν μπροστὰ στὸν θηριώδη ἄρχοντά τους Ἀβραχίμ, στὸν ὁποῖο μπροστὰ ὁ Ἅγιος ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ μὲ περίσσια τόλμη. Τότε ὁ ἄρχοντας αὐτὸς τὸν φυλάκισε γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἐπέμενε στὴν πίστη του, τὸν ἔβαλε μπροστὰ του σὰ στόχο καὶ καλπάζοντας τὸ ἄλογό του τὸν χτύπησε θανάσιμα μὲ τὸ κοντάρι του. Κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισε καὶ ἔτσι

ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε ἔνδοξα τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μὲ τὰ δυὸ παιδιά του Πέτρο καὶ Ἀντώνιο (ἢ Ἀντωνῖνο)

Κατάγονταν ἀπὸ τὶς Συρακοῦσες τῆς Σικελίας καὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα (867). Ὄταν κατέλαβαν τὴν Σικελία οἱ Ἀγαρηνοί, τὸν Ἰωάννη μὲ τοὺς γιούς του πῆραν αἰχμαλώτους καὶ τοὺς μόρφωσαν σύμφωνα μὲ τὴν δική τους θρησκεία. Ὄταν μεγάλωσαν ὅμως, δὲν ξέχασαν τὴν θρησκεία πού τοὺς εἶχε διδάξει ὁ πατέρας τους καὶ ἔτσι λάτρευαν κρυφὰ τὸν ἕναν καὶ ἀληθινὸ Θεό. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ θηριώδης ἀρχηγὸς τῶν Ἀγαρηνῶν Ἀβραχίμ, ἐξαγριωμένος, ἐπειδὴ τοὺς εἶχε δώσει καὶ μεγάλα ἀξιώματα, τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς βασάνισε μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο καὶ φρικτὸ τρόπο. Τελικὰ ἀφοῦ τοὺς ἔκοψε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός τους, τὰ δυὸ παιδιά παρέδωσαν τὴν ἀγία ψυχὴ τους στὸν Θεό. Ὁ δὲ πατέρας τους, παρέδωσε καὶ αὐτὸς ἔνδοξα τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό, ἀφοῦ ὁ βάρβαρος Ἀβραχίμ ἔχωσε στὸ λαρύγγι του τὸ ξίφος.

Ἡ Ἅγια Ραῖς ἡ παρθένος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Βάταν (ἢ Τάμαν) τῆς Αἰγύπτου καὶ ἦταν θυγατέρα κάποιου Πέτρου. Ἀπὸ 12 χρονῶν ἔγινε μοναχὴ. Ὄταν κάποτε πῆγε στὴν πηγὴ, μαζὶ μὲ ἄλλες παρθένες, γιὰ νὰ φέρει νερό, εἶδε πλῆθος χριστιανῶν τοὺς ὁποίους εἶχε δεμένους ὁ ἡγεμόνας Λουκιανός. Τότε καὶ αὐτὴ πῆγε καὶ ἔσμιξε μὲ τὸ πλῆθος αὐτό. Ὁ δὲ δεσμοφύλακας, τὴν συμβούλεψε νὰ ἀπομακρυνθεῖ γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ ζωὴ της μαζὶ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους. Ἡ δὲ Ἅγια Ραῖς ὄχι μόνον δὲν ἔφυγε, ἀλλὰ μὲ εὐτολμία παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα, περιγέλασε τοὺς θεοὺς του καὶ τὸν ἔφτυσε κατὰμουτρα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς εἰρωνεύτηκε τὸν Χριστό. Ἀμέσως τότε τὴν βασάνισαν φρικτὰ καὶ στὸ τέλος τὴν ἀποκεφάλισαν, παίρνοντας ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ὅσιες Ξανθίππη καὶ Πολυξένη

Ἦταν Ἰσπανίδες ἀδελφές καὶ ἔζησαν στὰ μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνα μετὰ Χριστόν, ὅταν Καῖσαρ ἦταν ὁ Κλαύδιος ὁ Α΄. Ἡ Ξανθίππη μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Πρόβο, διδάχτηκε τὴν χριστιανικὴ θρησκεία, καὶ ἦλθε σ' αὐτή, ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἡ Πολυξένη ἀφοῦ πῆγε στὴν Ἀνατολή, βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν πρωτόκλητο ἀπόστολο Ἀνδρέα. Καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές, ἐργάστηκαν γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ ὁδήγησαν σ' αὐτὴν πολλὰ γυναῖκες. Πέθαναν καὶ οἱ δυὸ εἰρηνικὰ σὲ προχωρημένη ἡλικία, χωρὶς νὰ πάθουν μέχρι καὶ τὴν τελευταία τους πνοὴ νὰ στηρίζουν τὶς ἀσθενεῖς ψυχὲς στὴ χριστιανικὴ ἐλπίδα.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ παντοπώλης, Νεομάρτυρας ἀπὸ τὸ Καρπενήσι

«... Ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸ μου πιστεύω γιὰ ἀληθινὸ Θεό. Οἱ τιμὲς καὶ τὰ ὀφθίκια ποῦ μοῦ τάξεις, δὲν μοῦ χρειάζονται. Ἐγὼ τὸν Χριστὸ μου δὲν ἀρνοῦμαι, τὸν Χριστὸ πιστεύω, γιὰ τὸ ὄνομά Του θὰ πεθάνω, Τοῦρκος δὲν γίνομαι». Αὐτὴ ἦταν ἡ δυναμικὴ ἀπάντηση τοῦ νεαροῦ Νικολάου στὸν κριτὴ, ὅταν μὲ πλεκτάνη προσπάθησαν νὰ τὸν ἐξισλαμίσουν. Ὁ Νικόλαος γεννήθηκε στὸ Καρπενήσι ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, ποῦ φρόντισαν καὶ γιὰ τὴν δική του εὐσέβεια καὶ μόρφωση. Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν βρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολη, ὑπηρετώντας στὸ παντοπωλεῖο τοῦ πατέρα του, στὸ Ταχτὰ Καλέ. Κάποιος κουρέας Τοῦρκος ὅμως, ποῦ τοῦ μάθαινε τὴν Τούρκικη γλῶσσα, τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσει τὴν Τούρκικη ὁμολογία πίστεως, μπροστὰ σὲ μάρτυρες, χωρὶς ὁ Νικόλαος νὰ γνωρίζει τίποτα. Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι γίνεται Τοῦρκος, ὁ Νικόλαος ἀμέσως ὁμολόγησε τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Ἡ δυναμικὴ ἀπάντηση ποῦ ἔδωσε στὸν κριτὴ, ἔκανε τοὺς Τούρκους νὰ τὸν βασανίσουν μέσα στὴ φυλακὴ μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ Νικόλαος ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστη του. Ἔτσι, τὴν Δευτέρα 23 Σεπτεμβρίου 1672 τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἦταν 15 χρονῶν. Τὸ λείψανό του ἐνταφιάστηκε στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας Χάλκης. Ἀργότερα ἡ κάρα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. (Ἡ μνήμη του περιιτῶς ἐπαναλαμβάνεται, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, καὶ τὴν 23ῃ Δεκεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας «ἐκ Μουσουλμάνων»

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς νεομάρτυρας γεννήθηκε στὴν Κόνιτσα τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ γονεῖς Μουσουλμάνους. Ὁ πατέρας του ἦταν Δερβίσης καὶ Σέχης στὸ ἀξίωμα. Εἴκοσι χρονῶν, μπῆκε καὶ αὐτὸς στὸ τάγμα τῶν Δερβίσηδων. Ἀφοῦ ἔκανε ἀρκετὰ χρόνια στὰ Ἰωάννινα, πῆγε στὸ Βραχώρι τῆς Αἰτωλίας, ὅπου κατοίκησε σ' ἓνα οἶκημα, ποῦ ὀνομαζόταν Μουσελίμ σεράι. Ἐαφνικὰ ὅμως, ἄρχισε νὰ ζεῖ σὰν χριστιανός, πέταξε τὰ ἐνδύματα τοῦ Δερβίση καὶ ντύθηκε χριστιανικά. Ἐπειτα πῆγε στὴν Ἰθάκη, ὅπου δέχτηκε τὸ ἅγιο Βάπτισμα μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ὅταν ἐπανῆλθε στὴν Αἰτωλία, παντρεύτηκε στὸ χωριὸ Μαχαλὰς καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγροφύλακα. Ὁ πατέρας του ὅμως, ἔστειλε ἀπεσταλμένους νὰ τὸν μεταπείσουν, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἔδιωξε. Τότε συλλήφθηκε ἀπὸ τὸν Μουσελίμη τοῦ Βραχωρίου, στὸν ὅποιο ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸ χριστιανικὸ του ὄνομα καὶ τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστό. Βασανίστηκε ἀνελέητα. Τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 23 Σεπτεμβρίου 1814. Οἱ χριστιανοὶ παρέλαβαν τὸ τίμιον λείψανό του καὶ τὸ ἔθαψαν σ' ἓνα ἀγρόκτημα στὸ Βραχώρι.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Μητροπολίτης Ἄργους, ἐθνοῖερομάρτυρας

Γρηγόριος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Ἄργους καὶ Ναυπλίου (1810-1821), ἀνιψιὸς τοῦ προκατόχου του Γρηγορίου (1800-1810). Γεννήθηκε στὴν Αλαγονία Καλαμάτας. Χρημάτισε μητροπολίτης Ἐρυθρῶν καὶ κατοπιν Πατρῶν (1780-1799). Ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ «πρώην» ἐκλέχθηκε μητροπολίτης Ναυπλίου καὶ Ἄργους (1810). Τὸ ἔτος 1819 μὴθηθηκε στὴν Φιλικὴ Ἐταιρεία ἀπὸ τὸν Νικηφόρο Παμπούκη, ἐνῶ βρισκόταν στὴν Ὑδρα, ὁ ἴδιος δὲ ἔκαμε Φιλικὸς τοὺς προκρίτους τῆς ἐπαρχίας του. Ἡ προεπαναστατικὴ ἐθνικὴ δραστηριότητα τοῦ Γρηγορίου ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ γι' αὐτό, μὲ διαταγὴ τοῦ καϊμακάμη τῆς Τρίπολης, κλείστηκε μαζὶ μὲ

ἄλλους ἀρχιερεῖς στίς φυλακές τῆς πόλης καὶ ὑπέφερε τὰ πάνδεινα, μέχρις ὅτου ἀπὸ τῆς κακουχίας, τὴν ἀσιτία καὶ τὰ πολύμηνα μαρτύρια πέθανε στίς 21 Σεπτεμβρίου 1821.

Ὁ Ἅγιος Adamnan (Σκωτσέζος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 24

- Ἡ Ἁγία Θέκλα ἡ Ἰσαπόστολος
- Ὁ Ὅσιος Κόπρις
- Μνήμη θαύματος τῆς Θεοτόκου καὶ Αἰιπαρθένου Μαρίας τῆς Μυρτιδιώτισσας
- Ἡ Ἁγία Πέρση (ἡ Περσίδα)
- Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἄγιορείτης

Ἡ Ἁγία Θέκλα ἡ Ἰσαπόστολος

Γεννήθηκε ἀπὸ εἰδωλολατρικὴ οἰκογένεια στὸ Ἰκόνιο. Μνηστεύθηκε μὲ κάποιον νέο, τὸ Θάμυρη, μὲ τὸν ὁποῖο ἔμελλε νὰ συζευχθεῖ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθε στὸ Ἰκόνιο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ κήρυττε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὸ σπίτι ἑνὸς εὐσεβοῦς ἀνδρα, τοῦ Ὀνησιφόρου, μετέπειτα ἀποστόλου (+ 7 Σεπτεμβρίου). Ἡ συνεχὴς προσέλευση στὸ θεῖο κήρυγμα προσείλκυσε τὴν προσοχὴ τῆς Θέκλας. Καὶ κάποια νύκτα, μέσα στὸ ἀκροατήριον ἦταν καὶ αὐτή. Τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε τὴν τράβηξαν τόσο πολὺ, ὥστε τὴν ἔκαναν νὰ ἐπανέλθει πολλὰς φορὰς νὰ ἀκούσει τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Αὐτό, ὅμως, ὅταν τὸ ἔμαθαν ἡ μητέρα τῆς καὶ ὁ μνηστήρας τῆς, προκειμένου νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὴν εἰδωλολατρία, συκοφάντησαν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἡγεμὼν Καστίλλιος νὰ τὸν φυλακίσῃ καὶ στὴ συνέχεια νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὴν πόλη. Ἀλλὰ ἡ Θέκλα εἶχε πάρῃ τὴν ἀπόφαση νὰ δοθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὴ διακονία τοῦ Εὐαγγελίου. Συγγενεῖς καὶ πρώην φίλοι τῆς τὴν πολέμησαν ἀνελέητα. Αὐτὴ ὅμως, εἶχε στὴ θύμησὴ τῆς τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου τῆς Ἀποστόλου Παύλου: «Θύρα μοι ἀνέωγε μεγάλη καὶ ἐνεργῆς, καὶ ἀντικείμενοι πολλοί». Μοῦ ἀνοίχτηκε, δηλαδὴ, πόρτα μεγάλη, γιὰ καρποφόρα ἱεραποστολικὴ δράση. Καὶ γι' αὐτό, λόγω τοῦ φθόνου ποὺ ἔχει ὁ σατανᾶς γιὰ κάθε καλὸ, πολλοὶ καὶ τώρα παρουσιάζονται ἐνάντιοι καὶ πολέμιοι. Τελικὰ ἡ Θέκλα στὴν πορεία τῆς Ἱεραποστολικῆς τῆς δράσης πέρασε πολλὰ μαρτύρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅμως, μὲ θαυματουργικὸ τρόπο βγήκε ἄθικτη. Πέθανε 90 χρονῶν σὲ κάποιο ὄρος τῆς Σελεύκειας.

Ὁ Ὅσιος Κόπρις

Ἐπονομάσθηκε ἔτσι, διότι ἡ μητέρα του σὲ καιρὸ διωγμοῦ καὶ ἐπιδρομῆς βαρβάρων, ἐνῶ ἔτρεχε καὶ αὐτὴ νὰ φύγῃ, τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ στὸ δρόμο καὶ γέννησε τὸν ὄσιο ἄνω σὲ κοπριά! Ὁ Ὅσιος Κόπρις ἦταν σύγχρονος τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἐπὶ βασιλείᾳ Λέοντος τοῦ μεγάλου. Διακρινόταν γιὰ τὴν εὐσέβειά του, τὴν ἀγνότητά του καὶ τὴν σωφροσύνη του. Ἐπίσης ἦταν τύπος μεγάλης προθυμίας καὶ ταπεινοφροσύνης, καὶ ἐνιωθε μεγάλη εὐχαρίστηση ὅταν πρόσφερε τίς ὑπηρεσίες του σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους. Καὶ ὅταν κανεὶς τοῦ ἔλεγε ὅτι ταπεινοφρονεῖ, αὐτὸς ἀπαντοῦσε: «Πράγματι, πῶς νὰ μὴ ταπεινοφρονῶ; ὁ τόπος ποὺ γεννήθηκα (δηλ. ἡ κοπριά) δείχνει τὴν ἀξία μου». Ἐτσι ἔζησε καὶ πέθανε, πιστὸς πάντοτε, ταπεινὸς ὑπηρέτης τῶν συνανθρώπων του. Ἐτσι καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀνύψωσε. Γιὰ τὴν πίστη του, τὴν διακονία του,

τὴν ταπεινοφροσύνη του, δίκαια ἡ Ἐκκλησία τὸν κατάταξε στὸ χορὸ τῶν Ἁγίων της.

Μνήμη θαύματος τῆς Θεοτόκου καὶ Αἰειπαρθένου Μαρίας τῆς Μυρτιδιώτισσας

Τὸ γεγονός ἔλαβε χώρα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Μυρτιδίων στὸ νησιὶ Κύθηρα, ὅταν θεράπευσε παράλυτο. Λεπτομέρειες γιὰ τὸ γεγονός αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ τὶς παραδόσεις τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσας, βλέπε στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ, αὐτὴ τὴν μέρα, τόμος 9ος σελίδα 514, ἔκδοση 5η 1992.

Ἡ Ἁγία Πέρση (ἡ Περσίδα)

Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye κατὰ τὴν 23η καὶ 24η Σεπτεμβρίου καὶ στὸν Παρισινὸ Κώδικα 3041 τὴν 24η Σεπτεμβρίου μὲ τὸ δίστιχο: «Μικρὸν θαλαττεύουσα Πέρσα, πρὸς χρόνον, μέγαν πρὸς ὄρμον οὐρανοῦ προσωρμήσω».

Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἁγιορείτης

Ἐγινε γνωστὸς πρὶν ἀκόμα ἀγιοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὸ βιογραφικὸ ἔργο «Ὁ γέροντας Σιλουανὸς τοῦ Ἄθω», πὸν τὸ συνέγραψε μὲ ὠραῖο τρόπο ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου στὸ Ἑσσεξ τῆς Ἀγγλίας Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος, πὸν ἔζησε κοντὰ στὸν Ἅγιο γιὰ πολὺ καιρὸ στὸν Ἄθω. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Σωφρόνιο, ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ἀσκήθηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ 46 ὀλόκληρα χρόνια καὶ συγκεκριμένα στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα. Γεννήθηκε τὸ 1866 στὸ χωριὸ Σόβοκ τῆς ἐπαρχίας Λεμπεντιάσκ τῆς Ρωσίας καὶ τὸ κοσμικὸ του ὄνομα ἦταν Συμεὼν Ἰβάνοβιτς Ἀντόνωφ. Στὴ Ρωσία ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξυλουργοῦ. Στὸ Ἅγιον Ὄρος ἦλθε τὸ 1892 καὶ ἀφιερῶθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴν ἀσκησιμὴ καὶ τὴν προσευχή. Τὸ 1911 ἔγινε μεγαλόσχημος καὶ στολίστηκε μὲ πολλὰς ἁγίας ἀρετὰς καὶ γέμισε ὅλος ἀπὸ θεῖο φῶς. Τὸ 1905 βγῆκε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐπισκέφθηκε τὰ μοναστήρια τῆς πατρίδας του. Ἀπεβίωσε στὶς 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1938 καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πρόσφατα τὸν ἀγιοποίησε.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 25

- Ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη, θυγατέρα Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου
- Ὁ Ὅσιος Παφνούτιος
- Ὁ Ὅσιομάρτυς Παφνούτιος ὁ ἀναχωρητῆς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 546 μαρτυρήσαντες
- Ἀνάμνηση Μεγάλου Σεισμοῦ
- Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Τάττη καὶ τὰ παιδιά τους Σαβινιανός, Μάξιμος, Ροῦφος καὶ Εὐγένιος
- Ὁ Ἅγιος Βυζατηνός
- Ὁ Ὅσιος Σέρπος ὁ θαυματουργός (Ρῶσος)
- Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου

Ἡ Ὁσία Εὐφροσύνη, θυγατέρα Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου

Ἦταν μοναχοκόρη καὶ πολὺ πλούσια. Ὁ πατέρας της Παφνούτιος ἦταν ὁ πλουσιότερος τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ μαζί με τὴν σύζυγό του διακρίνονταν γιὰ τὴν θερμὴ πίστη τους στὸ Θεό. Δώδεκα χρονῶν ἡ Εὐφροσύνη ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, καὶ ὁ πατέρας της ἀφοσιώθηκε ἀκόμα πιὸ φιλόστοργα στὴν ἐπιμέλεια τῆς κόρης του. Ὅταν ἡ Εὐφροσύνη ἔφθασε στὸ 18ο ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὁ πατέρας της θέλησε νὰ τὴν παντρεύει με ἕνα νέο ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξης. Ὅμως τὴν ψυχὴ τῆς Εὐφροσύνης εἶχε καταλάβει ὁ θεῖος ἔρωτας. Ὁ γάμος καὶ οἱ κοσμικότητες θὰ τῆς ἦταν ἐμπόδιο νὰ ἀφιερωθεῖ συστηματικὰ στὴν ἐλεημοσύνη καὶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ πλησίον. Γι' αὐτὸ κάποια μέρα, ἀφοῦ διαμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της στοὺς φτωχοὺς, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, κατέληξε μεταμφιεσμένη ἀνδρικὰ σὲ κοινόβιο ἀνδρικό μοναστήρι. Ἐκεῖ πῆρε τὸ ὄνομα Σμάραγδος καὶ ὅλοι οἱ μοναχοὶ θαύμαζαν τὸν πνευματικό της ἀγῶνα καὶ τὴν διακονία πὺν πρόθυμα πρόσφερε σὲ ὅλους. Ἐζησε στὸ μοναστήρι 38 χρόνια. Στὸ τέλος τῆς ζωῆς της συναντήθηκε καὶ με τὸν πατέρα της, ὅταν καὶ αὐτὸς ἔγινε μοναχὸς στὸ ἴδιο μοναστήρι. Ἔτσι, με τὴν ζωὴ της ἡ Εὐφροσύνη μας ὑπενθυμίζει τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πὺν λένε: «ἀρνησάμενοι τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι». Δηλαδή, ἀφοῦ ἀρνηθοῦμε τὶς ἐπιθυμίας τοῦ ματαίου καὶ ἁμαρτωλοῦ αὐτοῦ κόσμου, νὰ ζήσουμε στὸν παρόντα αἰῶνα με ἐγκράτεια στὴ ζωὴ μας, με δικαιοσύνη πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας καὶ με εὐσέβεια πρὸς τὸ Θεό.

Ὁ Ὅσιος Παφνούτιος

Ἦταν ὁ πατέρας τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Βλέπε βιογραφικὸ σημεῖωμα τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης.

Ὁ Ὁσιομάρτυς Παφνούτιος ὁ ἀναχωρητῆς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 546 μαρτυρήσαντες

Πνευματικὸς ἀθλητῆς τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου «ἐκ πόλεως Γεντυρίας», ποὺ πήγαινε πολλές φορές στις πόλεις, ὅπου διέδιδε καὶ ὑποστήριζε τὴν πίστη, καὶ ἔφερε στὸ ἀσκητήριό του πλήθη ποὺ ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν πνευματικὴ καθοδήγηση καὶ ἐνίσχυση. Ἐζήσε στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καὶ ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι τὸν καταζητοῦσαν, δὲν προσπάθησε νὰ φύγει, οὔτε περίμενε νὰ συλληφθεῖ, ἀλλὰ μόνος του πήγε καὶ συνάντησε τὸν ἑπαρχο Ἀρριανό. Αὐτὸς ἐξεπλάγη βλέποντας τὸν ὑψηλὸ καὶ σεβάσμιο γέροντα, τὸν ἀσθενῆ καὶ λεπτὸ καὶ ὅμως ἰσχυρό, τόσο ἰσχυρό, ὥστε νὰ ἔχει καὶ τώρα τὸ ὕφος ὄχι κάποιου κρινόμενου, ἀλλὰ κριτοῦ. Μετὰ τις συνηθισμένες διατυπώσεις, ὁ Παφνούτιος ἀπειλήθηκε μὲ θάνατο. Χαμογέλασε. Τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, καὶ ἐκεῖ ἔκανε χριστιανούς τοὺς δεσμῶτες του. Ὄταν τὸν ἔφεραν ξανά γιὰ ἀνάκριση, κοντὰ στὸν ποταμὸ Νεῖλο, ὅπου ἦταν ὁ Ἀρριανός, ἀνέπτυξε μὲ τόση δύναμη τὴν χριστιανικὴ πίστη, ὥστε πολυάριθμοι ψαράδες δήλωσαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς χριστιανούς. Καὶ ὄχι μόνο αὐτοί. Ἀλλὰ καὶ 546 συνολικὰ στρατιῶτες, μαζί μὲ τὸν προϊστάμενό τους Εὐσέβιο, ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ καὶ ἀποκεφαλίστηκαν ἐπὶ τόπου. Τὸν δὲ Παφνούτιο, ἀφοῦ τὸν ὑπέβαλαν σὲ πολλὰ βασανιστήρια, τελικὰ τὸν σταύρωσαν ἐπάνω σ' ἓνα ξερὸ φοίνικα, ὅπου καὶ παρέδωσε τὴν ἀγία ψυχὴ του στὸν στεφανοδότη Χριστό.

Ἀνάμνηση Μεγάλου Σεισμοῦ

Ὁ σεισμὸς αὐτὸς ἐγένεε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (410). Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, κατὰ τὴν ὥρα τῆς λιτανείας, στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀρπάχτηκε στὸν ἀέρα ἓνα παιδί, γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Κυρίου τίς λανθασμένες δοξασίες τῶν αἰρετικῶν θεοπασχιτῶν.

Οἱ Ἅγιοι Παῦλος, Τάττη καὶ τὰ παιδιά τοὺς Σαβινιανός, Μάξιμος, Ροῦφος καὶ Εὐγένιος

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Δαμασκό. Ἐπειδὴ ἦταν χριστιανοὶ συλληφθήκαν καὶ βασανίστηκαν φρικτὰ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Βυζατηνός

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Τὸν ἀναφέρει τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο, ποὺ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Κάλλιστο σελ. 112.

Ὁ Ὁσῖος Σέργιος ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης ἀναφέρει γιὰ τὸν ὅσιον αὐτὸ τὰ ἐξῆς: « Ἄγνωστος καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τοὺς ἐντύπους Συναξαριστάς. Ἡ μνήμη τούτου μετὰ τῆς αὐτοῦ Ἀκολουθίας, ποίημα Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ, ἀπαντᾷ ἐν τῷ Παρισινῷ Κώδικι 1619 φ. 62. Ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς Ἀκολουθίας φαίνεται, ὅτι ἦν πρότερον μοναχὸς ἐν ἐρήμῳ φυγαδεύων καὶ εἶτα διὰ τὴν ἀγιωσύνην καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ἐφέσου, ἣν θεαρέστως διεκυβέρνησεν «ἐλέγχων διὰ τῶν διδασκῶν αὐτοῦ τοὺς φρενοβλαβῶς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀτιμάζοντας» ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων ἤκμασεν ἴσως δὲ ἦν καὶ σύγχρονος Θεοφάνους τοῦ ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ, ὅστις καὶ τὴν τούτου Ἀκολουθίαν συνέθετο. (Ἐν τῷ Συναξαριστῇ Delehaye φέρεται ἡ μνήμη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην «τοῦ ὁσίου Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου τοῦ ὁμολογητοῦ» σ. 77,14). Εἰς τὸ Συνοδικὸν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναφέρεται ἡ μνήμη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεοφίλου ἄνευ μνείας τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ Νικολάου ἀρχιεπισκόπου (ἴσως Θεσσαλονίκης, Νοεμ. 29). Εἰκάζω ὅτι περὶ τούτων πρόκειται, καίτοι περὶ τοῦ Νικολάου λέγεται, ὅτι ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ Πατριακῷ Κώδ. 266 «μνήμη τοῦ ὁσίου Θεοφίλου ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου».

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 26

- Ἡ Μετάστασις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
- Οἱ Ἁγίες Πέντε Παρθένες καὶ Μονάστριες Θέκλα, Μαριαμνή, Μάρθα, Μαρία καὶ Ἐνναθα
- Ἡ Ἁγία Χήρα
- Ὁ Δίκαιος Γεδεών
- Ανακομιδὴ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου

Ἡ Μετάστασις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ἀρκετοὶ εἶχαν τὴν ἀποψη ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν πέθανε, ἀλλὰ μετατέθηκε στὴν ἄλλη ζωὴ, ὅπως ὁ Ἐνώχ καὶ ὁ Ἡλίας. Ἀφορμὴ γι' αὐτὴν τὴν ἀποψη ἔδωσε τὸ γνωστὸ εὐαγγελικὸ χωρίο, Ἰωάννου κα' 22. Ὅμως, ὁ ἀμέσως ἐπόμενος στίχος κα' 23 διευκρινίζει τὰ πράγματα. Ἡ παράδοσις ποὺ ἀσπασθῆκε ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὁ Ἰωάννης σὲ βαθεῖα γεράματα πέθανε στὴν Ἐφεσο καὶ τάφηκε ἔξω ἀπ' αὐτή. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὅταν οἱ μαθητὲς τοῦ ἐπισκέφθηκαν τὸν τάφο, βρῆκαν αὐτὸν κενό. Ἡ Ἐκκλησία μας, λοιπόν, δέχεται ὅτι στὸν ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Κυρίου συνέβη ὅ,τι καὶ μὲ τὴν Παναγία μητέρα Του. Δηλαδή, ὁ Ἰωάννης ναὶ μὲν πέθανε καὶ ἐτάφη, ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καὶ μετέστη στὴν αἰώνια ζωὴ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἴδιος, νὰ τί λέει σχετικά: «Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν ἔχει τὴ ζωὴν, ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴ ζωὴν οὐκ ἔχει». Ἐκεῖνος, δηλαδή, ποὺ εἶναι ἐνωμένος μέσω τῆς πίστεως μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἔχει δικό του, ἔχει τὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ζωὴ. Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ δὲν ἔχει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔχει ὑπ' ὄψιν του πῶς δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ζωὴ.

Οἱ Ἁγίες Πέντε Παρθένες καὶ Μονάστριες Θέκλα, Μαριαμνή, Μάρθα, Μαρία καὶ Ἐνναθα

Θανατώθηκαν ἀπὸ τὸν φιλάργυρο πνευματικὸ τους πατέρα Παῦλο. Εἶναι οἱ ἴδιες μὲ αὐτὲς τῆς 9ης Ἰουνίου.

Ἡ Ἁγία Χήρα

Μαρτύρησε, ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ μαχαῖρι.

Ὁ Δίκαιος Γεδεών

Εἶναι γνωστὸς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑμνογραφία, ποὺ παρομοιάζει τὸν Χριστὸ (τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ) σὰν δροσιὰ «ἐν τῷ πόκῳ», δηλαδὴ στὸ ἀκατέργαστο πρόβειο μαλλί.

Ανακομιδὴ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ πρωτοκλήτου Αποστόλου Ἀνδρέου

Ἀπὸ τῆς Ρώμης εἰς τὴν πόλιν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὰς Πάτρας (26/9/1964).

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 27

- Ὁ Ἅγιος Καλλίστρατος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 49 Μάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Ἐπίχαρις
- Ὁ Ὅσιος Ἰγνάτιος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς ἐπιλεγόμενης τοῦ Βαθέος Ρύακος
- Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος, Ἀρίσταρχος καὶ Ζήνων οἱ Ἀπόστολοι
- Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Φουρτουνιανός
- Ἡ Ἁγία Γαϊανή
- Οἱ Ἅγιοι 15 Μάρτυρες
- Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα
- Ὁ Ὅσιος Σαββάτιος « ὁ ἐν Σολοβέτσκη » (Ρῶσος)
- Ἀνάμνησις τοῦ ὁράματος καὶ τῆς ἀφωνίας τοῦ προφήτου Ζαχαρίου

Ὁ Ἅγιος Καλλίστρατος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 49 Μάρτυρες

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα. Οἱ γονεῖς του, καθὼς καὶ οἱ προγονοὶ του, ἦταν εὐσεβέστατοι χριστιανοί. Ὄταν μεγάλωσε ὁ Καλλίστρατος, κατατάχθηκε στὸ στρατὸ σὰ νεοσύλλεκτος. Ἡ «ὀμίχλη» τῆς σαρκολατρείας ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ στράτευμα δὲν ἐπηρέασε καθόλου τὸν Καλλίστρατο. Ἀντίθετα μάλιστα, καλλιέργησε ἀκόμα περισσότερο τὶς εὐσεβεῖς συνήθειές του. Μία ἀπ' αὐτὲς ἦταν νὰ προσεύχεται κατὰ τὴν νύκτα. Αὐτὸ ὅταν τὸ εἶδαν οἱ συνάδελφοί του, τὸν κατήγγειλαν στὸ στρατηγὸ Περσεντίνο (287 μ.Χ.). Αὐτὸς ἀμέσως τὸν κάλεσε, καὶ ὅταν ἄκουσε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο ὅτι εἶναι χριστιανός, διέταξε καὶ τὸν βασάνισαν σκληρὰ. Κατόπιν, ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν μέσα σ' ἓνα σάκκο, τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ μὲ θαῦμα ὁ σάκκος σχίστηκε, καὶ δυὸ δελφίνια ἔφεραν σῶο καὶ ἀβλαβὴ τὸν Καλλίστρατο, στὴ στεριά. Τότε, 49 στρατιῶτες ποὺ εἶδαν τὸ γεγονός πίστεψαν στὸ Χριστό, καὶ ἀφοῦ ἔτρεξαν στὸν Καλλίστρατο, τοῦ εἶπαν: «Πράγματι, εἶδαμε ὅτι ὑπάρχει στ' ἀλήθεια καὶ εἶναι μέγας ὁ Θεὸς σου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ὑπερφυσικὰ σὲ ἔβγαλε. Θὰ μπορούσε, ἄραγε, νὰ δεχθεῖ καὶ ἐμᾶς τοὺς εἰδωλολάτρες;». Ὁ Καλλίστρατος τοὺς ἀπάντησε: «Ὁ δικός μου Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἐκείνους ποὺ ἔρχονται κοντά του δὲν τοὺς διώχνει. Διότι Ἐκεῖνου ὁ λόγος εἶναι: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Τότε ὁ Καλλίστρατος κατήχησε ὅλους αὐτοὺς τοὺς στρατιῶτες μέσα στὴ φυλακή. Ὁ δὲ Περσεντίνος, ἐρχόμενος σὲ ἀδιέξοδο ἀπὸ τὴν πίστη τους, ὅλους τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ἡ Ἁγία Ἐπίχαρις

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ρώμη στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (298) καὶ συνελήφθη ἐπειδὴ ἦταν χριστιανὴ ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Καισάριο. Ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστὸ καὶ βασανίστηκε σκληρὰ. Συνέτριψαν τὰ μέλη της μὲ μολύβδινη σφαῖρα καὶ στὸ τέλος τὴν

ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ὅσιος Ἰγνάτιος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς ἐπιλεγόμενης τοῦ Βαθέος Ρύακος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν δεύτερη ἐπαρχία τῶν Καππαδοκῶν καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Νικηφόρου Β΄ Φωκᾶ (963-969) καὶ Ἰωάννη Α΄ Τσιμισκῆ (969-976). Ἀπὸ μικρὸς ἀφιερώθηκε στὸν Θεὸ καὶ πῆγε στὸ Μοναστήρι τοῦ Βαθέος Ρύακος (ἡ Μονὴ αὐτὴ βρισκόταν στὴν Τρίγλια κοντὰ στὰ σημερινὰ Μουδανιά τῆς Μ. Ἀσίας). Ἐκεῖ ἔμαθε ὅλη τὴν ἀσκητικὴ ἀκρίβεια ἀπὸ τὸν Ὅσιο Βασίλειο (+ 1 Ἰουλίου), ἡγούμενο καὶ κτήτορα τῆς Μονῆς αὐτῆς. Ὁ Ἰγνάτιος, ἐπειδὴ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς, χειροτονήθηκε Ἀναγνώστης, κατόπιν Ὑποδιάκονος, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος. Ἐπειτα ἔγινε ἡγούμενος τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς καὶ ἐπέφερε μεγάλη πρόοδο σ' αὐτὴ, τόσο ὑλικὴ ὅσο καὶ πνευματικὴ. Ὅταν κάποτε οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες θέλησαν νὰ μεταχειριστοῦν τὰ χρήματα τῆς Μονῆς, ὁ Ἰγνάτιος μὲ τὴν ἀποφασιστικὴ του στάση, προστάτευσε τὴν μοναστηριακὴ περιουσία. Ἀπεβίωσε στὸ δρόμο κοντὰ στὸ Ἀμόριο (κατ' ἄλλους, πού εἶναι καὶ τὸ πιθανότερο στὸ Ἀρμουτλή), ὅταν κάποτε ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Μετὰ ἓνα χρόνο τὸ λείψανό του ἀνακομίστηκε στὴν ἀγαπημένη του Μονή, γιὰ τὴν ὁποία τόσο εἶχε μοχθήσει.

Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος, Ἀρίσταρχος καὶ Ζήνων οἱ Ἀπόστολοι

Ὁ Ἀρίσταρχος εἶχε τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ χρηματίσει συνεργάτης τοῦ ἀπ. Παύλου, (πρὸς Φιλήμ. α΄, 23) καὶ συναιχμάλωτός του (Κολοσσ. δ΄, 10). Κατόπιν διέπρεψε καὶ σὰν ἐπίσκοπος Ἀπαμείας στὴ Συρία. Ὁ Μᾶρκος, πού δὲν εἶναι βέβαια ὁ Εὐαγγελιστής, χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Βύβλου καὶ ἔδρασε ἀποστολικά. Ὅπως μάλιστα τοῦ Πέτρου (Πράξ. ε΄, 15), ἔτσι καὶ αὐτοῦ ἡ σκιά μόνη ὅταν ἔπεφτε στοὺς ἀσθενεῖς τοὺς θεράπευε. Ὁ Ζήνων εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν νομικὸ Ζηνᾶ, πού σὰ γνήσιος καὶ εὐδόκιμος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, βοήθησε γι' αὐτὸ καὶ στὴν Κρήτη μαζί μὲ τὸν Ἀπολλῶ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τόσο συγκινητικὰ καὶ φιλόστοργα συνιστᾷ στὸν Τίτο, νὰ τοὺς φροντίσει τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ τοὺς λείψει τίποτα (Τίτ. γ΄. 13). Ὁ Ζήνων, διέπρεψε καὶ σὰν ἐπίσκοπος Διοσπόλεως.

Οἱ Ἅγιοι Φιλήμων ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Φουρτουνιανός

Γιὰ τὴν ζωὴ τους δὲν βρισκουμε κανένα στοιχεῖο στοὺς Συναξαριστές.

Ἡ Ἅγία Γαϊανή

Στους Συναξαριστές δὲν ὑπάρχει κανένα βιογραφικό της στοιχεῖο, μόνο ἡ φράση «τὰ νῶτα φλεχθεῖσα τελειοῦται». (Άλλες πηγές ἀναφέρουν ὅτι μαρτύρησε μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐπιχάρως).

Οἱ Ἅγιοι 15 Μάρτυρες

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο: Ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα πλοῖο καὶ ξανοίχτηκαν στὴ θάλασσα, κατόπιν οἱ εἰδωλολάτρεις τρύπησαν τὸ πλοῖο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πνίγουν ὅλοι οἱ Ἅγιοι αὐτοί.

Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ζαγκλιβέρι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὁ πατέρας της ὅμως σκότωσε ἓνα Τοῦρκο, μετὰ ἀπὸ φιλονικία μαζί του. Γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου, δέχτηκε τὸν μουσουλμανισμό. Ἄλλ' ἡ μητέρα της ἔμεινε σταθερὴ στὸν Χριστὸ καὶ κάθε μέρα δίδασκε στὴν Ἀκυλίνα τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν πίστη. Παρὰ τὶς ἐπίμονες προσπάθειες τοῦ πατέρα της καὶ τὶς ἀπειλὲς τῶν Τούρκων, ἡ Ἀκυλίνα δὲν ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ὄταν τὴν ὀδηγοῦσαν στὸ μαρτύριο τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ ἡ μητέρα της, ποὺ τὴν παρότρυνε σ' αὐτό. Ἡ Ἀκυλίνα ἤλεγχε μὲ θάρρος τοὺς Τούρκους καὶ τὴν θρησκεία τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνει μαρτυρικά, μετὰ ἀπὸ πολυήμερο ραβδισμό, στὶς 27 Σεπτεμβρίου 1764.

Ὁ Ὅσιος Σαββάτιος « ὁ ἐν Σολοβέτσκη » (Ρῶσος)

Ἀνάμνησις τοῦ ὁράματος καὶ τῆς ἀφωνίας τοῦ προφήτου Ζαχαρίου

(Ἡ μνήμη αὐτὴ βρίσκεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σ. 112).

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 28

- Ὁ Ὅσιος Χαρίτων ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Προφήτης Βαρούχ ὁ Δίκαιος
- Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος ὁ ποιμένας, Ἀλέξανδρος, Ἀλφειός καὶ Ζώσιμος τὰ ἀδελφία, Νίκων, Νέων, Ἡλιόδωρος καὶ λοιπὲς Παρθένης καὶ παιδιὰ
- Οἱ Ἅγιοι Εὐστάθιος ὁ Ῥωμαῖος καὶ Καλλίνικος
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 30 Μάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Αὐξέντιος ὁ Μοναχός, ποὺ ἀσκήτευσε στὴν Κύπρο
- Οἱ Ἁγίες Εἰρήνη καὶ Σοφία
- Εὗρεσις Ἱερῶν Λειψάνων ὁσίου Νεοφύτου τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἐγκλείστου (14ος αἰ.)

Ὁ Ὅσιος Χαρίτων ὁ Ὁμολογητής

Κατεῖχε μεγάλη κοινωνική θέση στὸ Ἰκόνιο, ἀλλὰ καὶ μεγάλες χριστιανικὲς ἀρετές. Ὄταν, λοιπόν, ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς (270-275) ἐξέδωσε διάταγμα κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἑπαρχὸς Ἰκονίου συνέλαβε τὸ Χαρίωνα ἀπὸ τοὺς πρώτους. Τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑπέστη ἦταν σκληρὰ. Ὅμως ὁ Χαρίτων ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστη του. Στὸ διάστημα δὲ ποὺ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, ὁ Αὐρηλιανὸς δολοφονήθηκε. Ὁ διάδοχός του Πρόβος σταμάτησε τὸ διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Χαρίτων ἀπελευθερώθηκε. Ἀποφάσισε, τότε, νὰ πάει προσκυνητὴς στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀλλὰ στὸ δρόμο συνελήφθη ἀπὸ ληστὲς, ποὺ τὸν ὀδήγησαν στὸ κρησφύγετό τους. Ὄταν ἔφθασαν στὴ σπηλιά τους, ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. Ἀλλὰ τὸ κρασί ἦταν δηλητηριασμένο καὶ πέθαναν ὅλοι. Τότε, ἡ σπηλιά ἐκείνη τῶν ληστῶν μετατράπηκε ἀπὸ τὸν ὅσιο σὲ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἡ φήμη τοῦ Χαρίωνα ἔφερε κοντὰ του πολλοὺς μαθητές. Τοὺς κυβερνοῦσε μὲ στοργὴ καὶ τοὺς προήγαγε σὲ ὑψηλὲς βαθμίδες ἀρετῆς. Ποθώντας, ὅμως, περισσότερη ἡσυχία, ὄρισε διάδοχό του στὸ μοναστήρι καὶ ἀναχώρησε στὴν ἔρημο, ὅπου ἀσκήτεψε μέσα σὲ διάφορα σπήλαια. Ὄταν πλησίασε τὸ τέλος του, ἐπέστρεψε στὸ ἀρχικὸ του μοναστήρι, κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του μαθητές, τοὺς ὁποίους εἶχε ὀδηγήσει «ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων». Δηλαδή τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σὲ πηγὲς νερῶν, ποὺ εἶναι γεμάτα ζωῆ. Ἐκεῖ, λοιπόν, παρέδωσε ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικὰ τὴν ψυχὴ τοῦ στὸ Θεό.

Ὁ Προφήτης Βαρούχ ὁ Δίκαιος

Φιλαλήθης καὶ θαρραλέος ὁ Βαρούχ, ἔζησε τὸν 7ο αἰῶνα π.Χ. Ἦταν γιὸς τοῦ Νηρίου καὶ ὑπῆρξε ἀφοσιωμένος ἀκόλουθος καὶ γραμματέας τοῦ προφήτη Ἱερεμία. Ὄταν ἦταν φυλακισμένος ὁ Ἱερεμίας, ὁ Βαρούχ ἔγραψε μὲ ὑπαγόρευσίν του προφητεῖες, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὶς ἀναγνώσει στὸ λαὸ σὲ ἡμέρα νηστείας. Ἀλλ' ὁ βασιλιάς Ἰωακείμ, ὅταν πληροφορήθηκε τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ τὶς νουθεσίαις τοῦ προφήτη, ἔριξε τὸ βιβλίον του στὴ φωτιά. Οἱ προφητεῖες ὅμως ἐκεῖνες γράφηκαν καὶ πάλι. Ὁ Βαρούχ ὑπέστη καὶ φυλάκιση, διότι οἱ Ἰουδαῖοι τὸν μισοῦσαν γιὰ τὴν φιλαλήθη καὶ θαρραλέα

του γλώσσα. Τὸν κατηγοροῦσαν μάλιστα, ὅτι αὐτὸς παρακινουῖσε ἐναντίον τους τὸν προφήτη Ἱερεμία. Ὄταν οἱ Ἰουδαῖοι κατέφυγαν φοβισμένοι στὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴν στάση τους κατὰ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Βαβυλῶνας, μαζί μὲ τὸν Ἱερεμία πῆγε ἐκεῖ καὶ ὁ Βαρούχ. Ραβινιστικὴ παράδοση ἀναφέρει, ὅτι αὐτὸς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἱερεμία ἐπανῆλθε στὴ Βαβυλῶνα. Ὁ Βαρούχ στὸ ὁμώνυμό του βιβλίό μέσα στὴν Ἅγια Γραφή, προλέγει καθαρὰ γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος ὁ ποιμένας, Ἀλέξανδρος, Ἀλφειός καὶ Ζώσιμος τὰ ἀδελφία, Νίκων, Νέων, Ἡλιόδωρος καὶ λοιπὲς Παρθένες καὶ παιδιὰ

Ἐξῆσαν στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ἡγεμόνα τῆς Πισιδίας Μάγνου (290). Ὁ Μᾶρκος ἦταν βοσκὸς προβάτων καὶ γέροντας. Ἐπειδὴ ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός, βασανίστηκε φρικτὰ καὶ στάλθηκε στὴν Κλαυδιούπολη. Ἐκεῖ κάλεσαν τρία ἀδελφία, τὸν Ἀλέξανδρο, τὸν Ἀλφειὸ καὶ τὸν Ζώσιμο, ἀπὸ τὸ χωριὸ Κατάλυτο, γιὰ νὰ κατασκευάσουν χάλκινα δεσμὰ γιὰ τὸν Μᾶρκο. Ὄταν ὅμως ἄρχισαν νὰ τὰ κατασκευάζουν, ἐνίωσαν τὰ χέρια τους νὰ παραλύουν. Θαύμασαν γιὰ τὸ γεγονὸς καὶ ἀμέσως ὁμολόγησαν τὸν Χριστό. Τότε μαρτύρησαν μὲ φρικτὸ τρόπο, ἀφοῦ ἔριξαν στὸ στόμα τοὺς βραστὸ μολύβι καὶ ἔπειτα τοὺς κάρφωσαν ἐπάνω σὲ πέτρα. Τὸν δὲ Μᾶρκο, ἀφοῦ συνέχισαν νὰ τὸν βασανίζουν φρικτὰ, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν. Τὸν ἴδιο θάνατο εἶχαν καὶ οἱ ὑπόλοιποι Μάρτυρες, Ἡλιόδωρος, Νίκων καὶ Νέων, μαζί μὲ πολλὰς Παρθένες καὶ παιδιὰ. Ὅλοι ἀποκεφαλίστηκαν στὴν τοποθεσία Μωρομίλιο.

Οἱ Ἅγιοι Εὐστάθιος ὁ Ρωμαῖος καὶ Καλλίνικος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους, μᾶλλον στὴ Ρώμη.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 30 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Μᾶλλον πρόκειται περὶ ἐπαναλήψεως τοῦ ἰδίου μάρτυρα μὲ αὐτὸν τὸν προηγούμενο, πὺ μαρτύρησε μὲ τοὺς Μᾶρκο, Ἀλφειό, Ζώσιμο κλπ.).

Ὁ Ὅσιος Αὐξέντιος ὁ Μοναχός, πὺ ἀσκήτευσεν στὴν Κύπρο

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, γνωστὸς ὅμως καὶ θαυματουργὸς στὴν ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν Γερμανὸς στὴν καταγωγὴ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν σταυροφοριῶν, ὅταν οἱ σταυροφόροι πλησίασαν τὴν Κύπρο, αὐτὸς ἐγίνε μοναχὸς μαζί μὲ ἄλλους 300 στρατιῶτες. Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ, ἐξέδωσε ὁ ἀρχιμανδριτῆς Κυπριανός.

Οἱ Ἁγίες Εἰρήνη καὶ Σοφία

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει: «Εἰς τὰ ὑπομνήματα οὐδὲν περὶ αὐτῶν σημειοῦται, εἰμὴ ὅτι διὰ μαχαίρας ἐτελειώθησαν».

Εὐρεσις Ἱερῶν Λειψάνων ὁσίου Νεοφύτου τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἐγκλείστου (14ος αἰ.)

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 29

- Ὁ Ὅσιος Κυριακὸς ὁ Ἀναχωρητῆς
 - Οἱ Ἅγιοι 150 Μάρτυρες
 - Οἱ Ἅγιοι Τρύφων, Τρόφιμος καὶ Δορυμέδων
 - Ἡ Ἅγία Πετρωνία
 - Ἡ Ἅγία Γουδελία (ἡ Γοβδελία)
 - Οἱ Ἅγιοι Γοβδελαάς, Δαδάς, Κασδόος καὶ Κασδόα
 - Ὁ Ἅγιος Μαλαχίας ὁ Νέος Ὁσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Ρόδο
 - Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες «Οἱ ἐν Στροφάσιν ἀναιρεθέντες» τὸ 1530
 - Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεομάρτυρες ἐν τῷ Βραχωρίῳ Ἀγρινίου (+ 1786)
 - Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τοῦ Ζαντόσκ (Ρῶσος)
-

Ὁ Ὅσιος Κυριακὸς ὁ Ἀναχωρητῆς

Ἦταν ἄνθρωπος ποὺ καλλιεργοῦσε «ὑπομονήν, πραότητα». Γι' αὐτὸ καὶ πέτυχε στὴν ἀσκητικὴ του ζωὴ. Γεννήθηκε στὴν Κόρινθο τὸ 5ο αἰῶνα, ἀπὸ ἱερέα πατέρα, τὸν Ἰωάννη. Τὴ μητέρα του ἔλεγαν Εὐδοξία καὶ εἶχε ἀδελφὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Κορίνθου Πέτρο. Ἀπὸ ἱερατικὸ, λοιπόν, γένος ὁ Κυριακὸς, σὲ νεαρὴ ἡλικία πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ κεῖ στὴ Λαύρα τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου. Ἐκεῖ, ὁ Μέγας Εὐθύμιος, τὸν ἔκανε μοναχὸ καὶ τὸν ἔστειλε στὸν ἀσκητὴ Γεράσιμο. Ὅταν πέθανε ὁ Γεράσιμος, ὁ Κυριακὸς ἐπέστρεψε στὴ Λαύρα τοῦ Εὐθυμίου, ὅπου μὲ ζῆλο καλλιεργοῦσε τὶς ἀρετὲς του, ὥσπου κάποια στάση ποὺ ἔγινε στὴ Λαύρα τοῦ Εὐθυμίου τὸν ἀνάγκασε νὰ πάει στὴ Λαύρα τοῦ Σουκᾶ. Ἐκεῖ 40 χρονῶν χειροτονήθηκε πρεσβύτερος καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπιστοσία τοῦ Σκευοφυλακίου. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν διέκρινε ἀπέναντι στοὺς συμμοναστὲς του, ἦταν ὁ γαλήνιος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τοὺς ἀντιμετώπιζε, γι' αὐτὸ καὶ ἦταν παράδειγμα πρὸς μίμηση ἀπὸ ὅλους. Ἐβδομήντα χρονῶν ὁ Κυριακὸς ἔφυγε κι ἀπὸ κεῖ καὶ μὲ ὑπομονὴ γύρισε πολλὰ μοναστήρια καὶ σκῆτες, ὅπου ἔζησε μὲ αὐστηρότατη ἀσκησι. Τελικὰ, πέθανε 107 χρονῶν, καὶ σὲ ὅλους ἔμεινε ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἀσκητῆ, ποὺ ἔδειχνε «πραότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους», πραότητα, δηλαδή, σ' ὅλους ἀνεξαίρετα τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Ἅγιοι 150 Μάρτυρες

Γνωρίζουμε μόνο ὅτι μαρτύρησαν στὴν Παλαιστίνη.

Οἱ Ἅγιοι Τρύφων, Τρόφιμος καὶ Δορυμέδων

Στους Συναξαριστές αναφέρεται γι' αυτούς μόνο ή φράση: «ή σύναξις τούτων τελείται πλησίον τής Ἁγίας Ἄννης ἐν τῷ Δευτέρῳ».

Ἡ Ἁγία Πετρωνία

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. Ἐδῶ μερικοί Συναξαριστές ἀναφέρουν καί τήν μνήμη τής Ὁσίας Ἀναστασίας τής ἀσκήτριας.

Ἡ Ἁγία Γουδελία (ἡ Γοβδελία)

Ἦταν Περσίδα χριστιανή ἀπόστολος, πού κατάφερε νά φέρει πολλούς ἀπίστους στό δρόμο τής διὰ Χριστοῦ σωτηρίας. Ἐζήσε τόν τέταρτο μετὰ Χριστόν αἰῶνα, ὅταν βασιλιάς τής Περσίας ἦταν ὁ Σαπῶρ. Ἐπειδή δυναμικά ἐκτελοῦσε τὸ ἱεραποστολικό της ἔργο, τήν συνέλαβαν καί τήν ἔκλεισαν γιά πολλά χρόνια στή φυλακή. Οἱ ἐκεῖ κακοπάθειές της ὑπῆρξαν φοβερές. Μόνο ἡ θεία χάρη τήν ἐνίσχυσε, ὥστε νά κατανικήσει τήν ὑγρασία, τὸ σκοτάδι καί τīs συχνές στερήσεις καί αὐτοῦ τοῦ νεροῦ. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ μακροχρόνια βάσανα δὲν ἐλάττωσαν καθόλου τήν φωτιά τής πίστεως καί τήν φλόγα τής γενναιότητάς της. Κατόπιν τής ἔγδαραν τὸ κεφάλι, χωρὶς νά ὑποκύψει ἡ καρτερία της. Τελικὰ πέθανε μὲ σταυρικό θάνατο.

(Νομίζω πῶς ἐδῶ, μὲ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, ἔγινε σύγχυση μετὰ τῶν Συναξαριακῶν πηγῶν. Δηλαδή, ὁ παρακάτω Ἅγιος Γοβδελαῆς ἔγινε, ἀπὸ λάθος ἀντιγραφές, Γουδελία ἡ Γοβδελία μὲ πανομοιότυπη βιογραφία. Ἐνῶ ἄλλες πηγές ἀναφέρουν, ὅτι πράγματι ὑπῆρξε μάρτυς Γουδελία, πού μαρτύρησε διὰ ξίφους χωρὶς ἄλλα βιογραφικὰ στοιχεῖα, πού ὅμως εἶναι περισσότερο πιθανὸ καί ἀποδεκτό).

Οἱ Ἅγιοι Γοβδελαῆς, Δάδα, Κασδόος καί Κασδόα

Ὁ Γοβδελαῆς ἦταν γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Σαβωρίου. Ἦλθε στήν Χριστιανική πίστη ἀπὸ τὸν Δάδα, πού ἦταν μεγιστάνας καί εἶχε μεγάλα ἀξιώματα στήν αὐλή τοῦ παλατιοῦ τοῦ Σαβωρίου. Ὄταν ἔμαθε τὸ γεγονός ὁ Σαβῶρ, συνέλαβε τὸν Δάδα καί τὸν γιό του Γοβδελαῆ, καί τοὺς πρόσταξε νά θυσιάσουν στὸν θεὸ ἡλιο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἅγιοι ἀρνήθηκαν, τὸν μὲν Δάδα τεμάχισε ζωντανὸ καί ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό, τὸν δὲ γιό του Γοβδελαῆ ὑπέβαλε σὲ φρικτὰ καί βάρβαρα βασανιστήρια. Στὸ τέλος ἔγδαρε τὸ κεφάλι του, ἔκοψε τὰ μέλη του καί κέντησε τὸ σῶμα του μὲ μυτερὰ καλάμια. Ἐτσι παρέδωσε καί αὐτὸς τήν μακάρια ψυχὴ του στὸν Θεό. Ὁ Κασδόος ἦταν συγγενὴς τοῦ βασιλιᾶ Σαβωρίου, καί ἐπειδὴ ἔγινε χριστιανὸς ὁ Σαβῶρ τὸν ἔγδαρε ζωντανὸ μὲ ξύλινο σπαθί. Ἡ Κασδόα ἦταν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Σαβωρίου καί ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Γοβδελαῆ. Αὐτὴ εἶχε ἐπισκεφθεῖ στή φυλακὴ τὸν ἀδελφὸ της, ὁ ὁποῖος κατάφερε καί τήν ἔκανε χριστιανή. Ὄταν τὸ ἔμαθε καί αὐτὸ ὁ Σαβῶρ, τήν συνέλαβε καί ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νά μεταστρέψει τὸ φρόνημά της τήν βασάνισε σκληρὰ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Μαλαχίας ὁ Νέος Ὁσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Ρόδο

Ἦταν γιὸς ἱερέα ἀπὸ τὴν Ρόδο. Κάποτε πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ συκοφαντήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὅτι ἔβρισε τὸν Μωάμεθ. Ἀμέσως συνελήφθη καὶ ὁδηγήθηκε στὶς ἀρχές, πὺν τὸν ἐκβίαζαν νὰ ἐξωμόσει. Ὁ Μαλαχίας ἔδειξε μεγάλο θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖο ἐξήγειρε τὴν ὀργὴ τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν μαστίγωσαν, τρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του καὶ τὸν ἔδεσαν πίσω ἀπὸ ἓνα ἄγριο ἄλογο. Μετὰ ἀπὸ μία σειρὰ φρικτῶν βασανιστηρίων, ὁδηγήθηκε ὁ μάρτυρας ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου σουβλίστηκε καὶ κἀηκε πάνω σὲ ἀναμμένη φωτιά. Ἔτσι παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὶς 29 Σεπτεμβρίου 1500.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες «Οἱ ἐν Στροφάσιν ἀναιρεθέντες» τὸ 1530

Κανένας Συναξαριστὴς δὲν ἀναφέρει τὴν μνήμη τους. Μαθαίνουμε γι' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τους, ποίημα τοῦ Παχωμίου Ρουσσάνου, πὺν δημοσιεύτηκε μὲ τὸν τίτλο: «Ἀκολουθία ψαλλομένη εἰς τοὺς ὀσίους πατέρας τοὺς ἐν Στροφάσιν ἀναιρεθέντες καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς παραπλήσιον τέλος λαχόντας».

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεομάρτυρες ἐν τῷ Βραχωρίῳ Ἀγρινίου (+ 1786)

Ἡ ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τους δὲν ἀναφέρεται πουθενά. Βλέπε σχετικῶς βιογραφικὸ σημείωμα Α.Χ.Ε.Χ.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τοῦ Ζαντόσκ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Σεπτέμβριος 30

- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπός τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας
 - Οἱ Ἅγιες Ριψιμία (ἢ Ριψίμη), Γαϊανή καὶ ἄλλες 32 παρθενομάρτυρες
 - Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες
 - Οἱ Δύο Ὁσιομάρτυρες Γυναῖκες
 - Ὁ Ἅγιος Στρατόνικος
 - Ὁ Ἅγιος Μαρδόνιος
 - Οἱ Ἅγιοι 1.000 Μάρτυρες
 - Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος «ὁ ἐν τῷ ποταμῷ Πεσόμα» καὶ ὁ Ἅγιος Μιχαήλ πρῶτος Μητροπολίτης Κιεβίας καὶ πάσης Ρωσίας ὁ θαυματουργός (Ρῶσοι)
 - Ὁ Ἅγιος Honorius (Ἄγγλος)
-

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπός τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας

Ὁ Γρηγόριος ἦταν γιὸς τοῦ Ἄνακ, ποὺ ἦταν συγγενὴς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας, Κουσαρῶ (290 μ.Χ.). Ὁ Ἄνακ, λοιπόν, σὲ συνεργασία μὲ τὸ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Ἀρτασείρα, σκότωσε τὸν Κουσαρῶ. Ἀλλὰ οἱ σατράπεις τῆς Ἀρμενίας ἐκδικήθηκαν τὸ φόνο του, σκοτώνοντας τὸν Ἄνακ καὶ ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Διασώθηκαν μόνο δυὸ παιδιὰ του, ποὺ ἓνας ἦταν ὁ Γρηγόριος. Στὴν Καισαρεία συνέβη νὰ συναντηθοῦν ὁ γιὸς τοῦ φονιᾶ Ἄνακ, Γρηγόριος, καὶ ὁ γιὸς τοῦ θύματος Τηριδάτης. Τότε ὁ Γρηγόριος σπούδαζε μὲ ζῆλο τὰ ἱερὰ γράμματα, (στὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο), ποὺ μεταξὺ ἄλλων λένε: «τελείων δὲ ἐστὶν ἡ στερεὰ τροφή, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ». Δηλαδή, ἡ στερεὰ καὶ ὑψηλότερη πνευματικὴ τροφή εἶναι γιὰ τοὺς τέλειους χριστιανούς, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀσκηση ἔχουν τὰ πνευματικὰ αἰσθητήρια γυμνασμένα στὸ νὰ διακρίνουν εὐκόλα μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ. Γυμνασμένος, λοιπόν, καὶ ὁ Γρηγόριος στὴ διάκριση, ὄχι μόνο δὲν ἀποστράφηκε τὸν Τηριδάτη, ἀλλὰ τὸν πλησίασε μὲ ἀγάπη, ἀποδοκίμασε τὴν πράξη τοῦ πατέρα του καὶ τὸν βοήθησε σὲ κάποια ἀσθένειά του. Ὅταν ἀργότερα ὁ Τηριδάτης ἔγινε βασιλιᾶς Ἀρμενίας, βασάνισε φρικτὰ τὸν Γρηγόριο (ποὺ τότε ἦταν ἐπίσκοπος Ἀρμενίας). Ὁ Θεός, ὅμως, ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ ὁ Τηριδάτης σχιζοφρενής. Ἀλλὰ διὰ τῶν προσευχῶν τοῦ Γρηγορίου θεραπεύθηκε, μετανόησε καὶ βαπτίσθηκε χριστιανὸς μὲ ὅλο του τὸ ἔθνος.

Οἱ Ἅγιες Ριψιμία (ἢ Ριψίμη), Γαϊανή καὶ ἄλλες 32 παρθενομάρτυρες

Ἡ Ριψιμία μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304). Ἦταν ὁμορφη στὸ σῶμα καὶ σεμνὴ στὸ ἦθος (κατ' ἄλλους καὶ μοναχὴ). Ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε τὴν πρόταση τοῦ Διοκλητιανοῦ νὰ γίνῃ γυναῖκα του, κατέφυγε μαζὶ μὲ τὴν γερόντισσα Γαϊανή, ποὺ λέγεται ὅτι ἦταν καθηγουμένη τῆς Ριψιμίας, στὴν Ἀρμενία. Ὁ βασιλιᾶς ὅμως τῆς Ἀρμενίας Τηριδάτης, ἄκουσε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ριψιμίας καὶ θέλησε καὶ αὐτὸς νὰ τὴν

κάνει γυναῖκα του. Ἀλλ' ἡ ἀγνή Ριψιμία ἀρνήθηκε καὶ ἔτσι κίνησε τὴν ὀργή τοῦ Τηριδάτη, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ τὴν βροῦν καὶ νὰ τὴν συλλάβουν. Οἱ ἀπεσταλμένοι του τὴν βρῆκαν γύρω ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ἀραράτ, ὅπου κρυβόταν. Ἐκεῖ λοιπόν, οἱ βάρβαροι, τῆς ἔβγαλαν τὰ μάτια, κατόπιν ἔκοψαν τὴν γλῶσσα της καὶ στὸ τέλος ἔκοψαν τὸ σῶμα της σὲ μικρὰ κομμάτια. Ἔτσι ἡ Ἁγία Ριψιμία, παρέδωσε τὴν ἀγνή ψυχὴ της στὸν στεφανοδότῃ Χριστό. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν Ριψιμία, μαρτύρησαν μὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ ἡ γερόντισσα Γαῖανη, καθὼς καὶ 32 Παρθενομάρτυρες. Ἄλλοι ἀναφέρουν ὅτι, μαζὶ μὲ τὶς Ἁγίες αὐτὲς μαρτύρησαν καὶ 70 ἄνδρες, ποὺ κρύβονταν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες

Βλέπε βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἁγίας Ριψιμίας.

Οἱ Δύο Ὁσιομάρτυρες Γυναῖκες

Μᾶλλον ἦταν μοναχὲς καὶ μαρτύρησαν μὲ τρόπο ποὺ δὲν γνωρίζουμε.

Ὁ Ἅγιος Στρατόνικος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μαρδόνιος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ ἔκαψαν τὰ μάτια του μὲ πυρωμένα κάρβουνα. (Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 28ης Δεκεμβρίου).

Οἱ Ἅγιοι 1.000 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Κατ' ἄλλους ἀγνωστο ποῦ, πῶς καὶ πότε μαρτύρησαν).

Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος «ὁ ἐν τῷ ποταμῷ Πεσόμα» καὶ ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ πρῶτος Μητροπολίτης Κιεβίας καὶ πάσης Ρωσίας ὁ θαυματουργὸς (Ρῶσοι)

Ὁ Ἅγιος **Honorius** (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 1

- Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος
 - Ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ὁ Μελωδός, ὁ ποιητὴς τῶν Κοντακίων
 - Οἱ Ἅγιοι Μιχαὴλ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ζώβης καὶ 36 ἄλλοι Ὁσιομάρτυρες
 - Ὁ Ἅγιος Δομνῖνος
 - Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ ψάλτης ὁ καλούμενος Κουκουζέλης
 - Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Δομέστικος
 - Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αἰιπαρθένου Μαρίας
 - Σύναξις (πανήγυρις) τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοῦπηκούου
 - Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ ἐν Βησερίᾳ ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)
-

Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος

Ὑπακούατε «ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς». Κάνετε ὑπακοὴν μὲ ὅλην τὴν καρδιά σας στὸν ἀκριβῆ κανόνα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Τέτοιος ἄνθρωπος ὑπακοῆς στὸ Θεὸ ἦταν καὶ ὁ ἀπόστολος Ἀνανίας. Διότι, ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε μὲ ὄραμα νὰ συναντήσῃ τὸ Σαῦλο, ποὺ ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν χριστιανῶν, ἔκανε ὑπακοὴν στὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Ἀμέσως πῆγε στὴν Εὐθειᾶ ὁδὸ καὶ ἀναζήτησε τὸ σπίτι τοῦ Ἰούδα, ὅπου ἦταν ὁ Σαῦλος. Τὸν θεράπευσε, τὸν βάπτισε χριστιανό, καὶ ἔπειτα αὐτός, μὲ τὸ ὄνομα Παῦλος, ἔγινε ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν. Κατόπιν ὁ Ἀνανίας πῆγε στὴν Ἐλευθερούπολη, ὅπου μὲ τὴν διδασκαλίαν του εἴλκυσε στὸ Χριστὸ πολυάριθμες ψυχές. Ὁ θόρυβος ὅμως ποὺ δημιούργησε ἡ ἀποστολική του δράση, ἔκανε τὸν ἡγεμόνα Λουκιανὸ νὰ τὸν συλλάβῃ. Χρησιμοποίησε πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους προκειμένου νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ ὁ Ἀνανίας. Ἀλλὰ ὁ Ἀνανίας ἔμεινε ἀμετακίνητος στὰ χριστιανικά του φρονήματα. Τότε ὁ Λουκιανὸς τὸν μαστίγωσε μὲ νεῦρα βοδιῶν. Ἐπειτα, μὲ σιδερένια νύχια τοῦ ξέσχισε τὰ πλευρὰ καὶ ἔκαψε τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Τέλος, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸν λιθοβόλησε. Ἐτσι, ὁ Ἀνανίας πῆρε τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ὁ μελωδὸς ὁ ποιητὴς τῶν Κοντακίων

Ὁ Γερμανὸς Κρουμβάχερ, πλέκει ἄξιο τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ῥωμανοῦ. Ἡ κριτικὴ, λέει, ἀνακήρυσσε τὸν Ῥωμανὸν σὰν τὸν μεγαλύτερο ποιητὴ τοῦ Βυζαντινοῦ αἰῶνα, ἀληθινὸ Πίνδαρο αὐτοῦ. Κατεῖχε ἀνεξάντλητο πλοῦτο ἰδεῶν, ἀνυπέρβλητη πλαστικὴ φράσεως, μεστή καὶ δυνατὴ γλῶσσα, θησαυρὸ ἀρμονίας ποικίλων καὶ καλλιτεχνικῶν ῥυθμῶν. Δυστυχῶς, οἱ βιογραφικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν Ῥωμανὸν εἶναι λιγοστές. Ἐζησε τὸν 6ο μ.Χ. αἰῶνα ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀναστασίου τοῦ Α΄, καὶ ἄλλοι λένε τὸν 8ο αἰῶνα ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ Β΄. Στὴν ἀρχὴ ἦταν διάκονος στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βηρυτοῦ. Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διέμενε στὰ κελιά τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, ποὺ

ἔκτισε κάποιος εὐσεβὴς χριστιανὸς ὀνόματι Κῦρος. Σύμφωνα μὲ κάποια διήγηση, ὁ Ῥωμανὸς εἶχε μέτρια μόρφωση καὶ τὸ ποιητικὸ του τάλαντο ἦταν ἄγνωστο ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Παρακολουθοῦσε ὁμῶς τακτικὰ τὶς κατασκευαστικὰ ὀλονυκτίες στὸν ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν. Σὲ μία ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν, γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἡ ψυχὴ του γέμισε τόση θερμὴ καὶ ἰσχυρὴ κατάνυξη, ὥστε ὅταν γύρισε στὸ κελί του, εἶδε σὲ ὄνειρο τὴν Θεοτόκο νὰ τοῦ δίνει ἓνα τόμο χαρτί γιὰ νὰ τὸν φάει. Ὁ Ῥωμανὸς ξύπνησε καὶ γεμάτος θεία ἔμπνευση συνέθεσε τὴν ἀθάνατη ᾠδὴ στὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ: «Ἡ παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει». Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ἐπιφοίτηση παρέμεινε διαρκὴς καὶ πλούσια στὴ φαντασία καὶ τὴν καρδιά τοῦ Ῥωμανοῦ, ποὺ ἀναδείχτηκε ὁ γονιμότερος καὶ ἑξοχότερος τῶν μελωδῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἅγιοι Μιχαὴλ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ζώβης καὶ 36 ἄλλοι Ὁσιομάρτυρες

Οἱ ὀσιομάρτυρες αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου ΣΤ' καὶ τῆς μητέρας του Εἰρήνης (780). Κατοικοῦσαν στὴ Μονὴ Ζώβη, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ Σεβαστούπολη. Ἐπειδὴ τότε ὁ Ἀμηρᾶς τῶν Ἀγαρηνῶν, Ἀλεῖμ ὀνομαζόμενος, πολεμοῦσε τὴν χώρα ἐκείνη, συνέλαβε καὶ τοὺς Ὁσίους αὐτοὺς Πατέρες, καὶ τοὺς παρακινοῦσε νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Ὁσιος ἡγούμενος Μιχαὴλ ἔλεγξε δριμύτατα τὸν Ἀγαρηνὸ ἄρχοντα, τοὺς δὲ Μοναχοὺς τοὺς ἐνθάρρυνε νὰ ὑπομείνουν γενναίᾳ τὸν θάνατο γιὰ τὸν Χριστό. Ἔτσι, ὅλοι ἀποκεφαλίστηκαν γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Δομνῖνος

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα (288) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ὄταν ὁ Μαξιμιανὸς ἔκτιζε βασιρικὰ ἀνάκτορα στὴν πόλη αὐτή, τότε συνελήφθη ὁ Ἅγιος αὐτὸς σὰ Χριστιανὸς καὶ κήρυκας τῆς εὐσεβείας. Ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν βασιλιᾶ Μαξιμιανό, ποὺ τὸν κατηγοροῦσε ὅτι τολμᾷ νὰ ὁμολογεῖ ἄλλον Θεό, ἀπ' αὐτὸν ποὺ ὁ βασιλιάς λατρεύει, καὶ τοῦ συνέστησε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, ἂν θέλει νὰ ζήσει. Ὁ Ἅγιος ὁμῶς δὲν πείστηκε καὶ ὁ βασιλιάς διέταξε καὶ τοῦ ξέσχισαν τὸ σῶμα. Ἄλλ' ὁ Δομνῖνος, ἐνῶ ἔπασχε, περιγελοῦσε τὸν τύραννο. Τότε αὐτὸς διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ νὰ τοῦ σπᾶσουν τὰ σκέλη. Ἀφοῦ λοιπὸν, ἔκοψαν μὲ τὸν πιὸ ὠμὸ τρόπο τὰ πόδια, ἔμεινε ἀκόμη ζωντανὸς ἑπτὰ ὀλόκληρες ἡμέρες χωρὶς νὰ φάει τελείως. Ἐπειτα εὐχαριστῶντας τὸ Θεό, τοῦ παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ.

Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ ψάλτης, ὁ καλούμενος Κουκουζέλης

Ἄριστος μουσικὸς καὶ καλλικέλαδος. Καταγόταν ἀπὸ τὸ Δυρράχιο, ἔζησε στὰ χρόνια τῶν Κομνηνῶν καὶ ἦταν ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Ἡ εὐσεβὴς μητέρα του ὁμῶς, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸ παιδί της νὰ μάθει τὰ ἱερὰ γράμματα, τὸ ὁποῖο, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἔξυπνο καὶ πολὺ καλλίφωνο, ὅλοι τὸ φώναζαν ἀγγελόφωνο. Σὲ κατάλληλη ἡλικία κατέφυγε

στο Ἅγιον Ὄρος, ὅπου μόνασε στὸ κελὶ τῶν Ἀρχαγγέλων τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ἐψαλε στὴ Μεγίστη Λαύρα μαζί με τὸν Γρηγόριο Δομέστικο, πού ἀναφέρουμε ἀμέσως παρακάτω. Ἔτσι ὁσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε ὁ Ἰωάννης, ψάλλοντας θεσπέσιους ὕμνους πρὸς τὸ Θεό, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς ἀρχές τοῦ 15ου αἰῶνα καὶ τάφηκε στὸ κελὶ πού μόναζε.

Ὁ Ὁσῖος Γρηγόριος ὁ Δομέστικος

Ἦταν καὶ αὐτὸς περίφημος ψάλτης τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ὄταν ἡγούμενος ἦταν ὁ Ἰάκωβος ὁ Πρικανᾶς, ὁ Γρηγόριος ἔψαλλε κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Φώτων ὄχι τὸ «Ἄξιόν ἐστι», ἀλλὰ τὸ Ἐπί σοι χαίρει» στὴ λειτουργία. Στὸ τέλος δὲ τῆς ἀγρυπνίας μισοκοιμήθηκε, καὶ νὰ, βλέπει τὴν Δέσποινα Θεοτόκο νὰ εἶναι πάνω του καὶ νὰ τοῦ λέει: «Δέξαι σου τὸ ψαλτικόν, ὦ Δωμέστικε, καὶ εὐχαριστῶ σοι πολλά». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτό, τοῦ ἔδωσε στὸ χέρι ἓνα φλουρί, πού ἀμέσως τὸ ἔβαλε, μετὰ ἀπ' αὐτά, στὴν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ὅλα αὐτὰ βέβαια, σύμφωνα με τὴν παράδοση τῆς μονῆς. Ἔτσι λοιπὸν θεάρεστα ἀφοῦ ἔζησε ὁ Γρηγόριος, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας ἦτοι τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς Μαφορίου, τοῦ ἐν τῷ σορῶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, ὅτε ὁ Ὁσῖος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς κατείδεν ἐφηπλωμένην αὐτὴν ἄνωθεν καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς περισκέπουσιν». (Ἡ γιορτὴ αὐτὴ ἔχει μετατεθεῖ τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου, ὅπου ἡ Ἑλλάδα γιορτάζει τὸ μεγάλο γεγονός τῆς διασώσεως καὶ ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τὸν Ἰταλογερμανικὸ ζυγὸ).

Σύναξις (πανήγυρη) τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοῦπηκούου

Ἡ θαυματουργὴ αὐτὴ εἰκόνα βρίσκεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Δοχειαρίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Λεπτομέρειες βλέπε στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ τόμος Ι' σελ. 37, ἔκδοση 1992.

Ὁ Ὁσῖος Σάββας ὁ ἐν Βησερίᾳ ὁ Θαυματουργὸς (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 2

- Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ Ἰουστίνη ἡ Παρθένος
- Ἡ Ἁγία Δάμαρις ἡ Ἀθηναία
- Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Μεγαλομάρτυρας, ὁ Γαβρᾶς
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας ἢ Χατζη-Γεώργιος
- Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς τοῦ Σουντάλ (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ Ἰουστίνη ἡ Παρθένος

Ἦταν εὐγενὴς πλούσιος καὶ φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα τῆς Λιβύης, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου. Στὴν Ἀντιόχεια, ἐξασκοῦσε ἄριστα τὴν μαγικὴ τέχνη. Κάποτε ὅμως, ἓνας εἰδωλολάτρης, ὁ Ἀγλαΐδας ἐρωτεύθηκε μίᾳ παρθένο κόρη, τὴν Ἰουστα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ χριστιανὴ κόρη δὲν ἀνταποκρινόταν στὶς ἀμαρτωλές του προτάσεις, αὐτὸς κατέφυγε στὸ μάγο Κυπριανό. Μπροστὰ στὴ χριστιανικὴ σταθερότητα τῆς Ἰουστας, «μαγικῆς ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης, καὶ τῆς ἐπὶ φρονήσει ἀλαζονείας ἔλεγχος ἐφύβριστος». Οἱ ἀπάτες, δηλαδή, τῆς μαγικῆς τέχνης τοῦ μάγου εἶχαν πέσει κάτω, ἀνίκανες νὰ κάνουν κακὸ στὴ χριστιανὴ κόρη. Καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ Κυπριανοῦ γιὰ τὴν μαγικὴ του σοφία ἀποδείχθηκε γελοία. Τότε, μπροστὰ στὸν ἐπίσκοπο Ἄνθιμο, ἔκαψε τὰ μαγικά του βιβλία καὶ βαπτίσθηκε χριστιανός. Κατόπιν, ἔγινε ἱερέας καὶ ἀργότερα ἐπίσκοπος Καρχηδόνας. Τῆ δὲ Ἰουστα χειροτόνησε διακόνισσα καὶ τὴν μετονόμασε σὲ Ἰουστίνη. Στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κυπριανὸς ἔδειξε μεγάλο ἀποστολικὸ ζῆλο καὶ γι' αὐτὸ ἐξορίστηκε ἀπὸ τὸ Δέκιο, μαζί μὲ τὴν Ἰουστίνη, στὴ Νικομήδεια. Ἐκεῖ ὁ ἡγεμόνας Κλαύδιος ἀποκεφάλισε τὸν Κυπριανὸ καὶ τὴν Ἰουστίνη. Τὰ τίμια λείψανά τους οἱ χριστιανοὶ τὰ μετάφεραν στὴ Ρώμη καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ τιμὲς στὸν ἐπισημότερο λόφο τῆς πόλης. Ὁ δὲ Μιχαὴλ Ἰ. Γαλανός, στὸ ἔργο του «Οἱ Βίοι τῶν Ἀγίων» ἔχει διαφοροποιημένο τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, καὶ θεωρεῖ ἱστορικὲς ἀνακρίβειες ὅλα τὰ περὶ μαγείας, ποὺ ἀναφέρονται γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ συγκεκριμένου Ἁγίου.

Ἡ Ἁγία Δάμαρις ἡ Ἀθηναία

Εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα στὴν Ἀθήνα, ποὺ πίστεψε, διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, στὸ Χριστό. Ἀκολουθία τῆς συνέγραψε ὁ Ὑμνογράφος Πατὴρ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ὁμολογητής

Ἀνήκε στὴν εὐσεβῆ καὶ γενναία φάλαγγα, ποὺ ἄθλησε καὶ κινδύνεψε ἄφοβα γιὰ τὴν

τιμητική προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὁ Θεόφιλος ἔζησε στὰ χρόνια ποὺ αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος, ὁ εἰκονομάχος. Ὁ Ὅσιος λοιπόν, περιερχόμενος τὴν Κωνσταντινούπολη, θέρμαινε τὴν καρτεροψυχία τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἤλεγχε τὴν πλάνη τῶν διωκτῶν τῶν εἰκόνων. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δύναμη τοῦ λόγου του, ἀνέδειξαν τὸ Θεόφιλο ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους προμάχους τῆς εὐσέβειας. Κατόπιν τὸν φυλάκισαν καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἐξόρισαν. Ἔτσι, ἐκεῖ στὴν ἐξορία τελείωσε τὴ ζωὴ του, χωρὶς νὰ δεχτεῖ τὴν πρόσκαιρη ἐλευθερία ἀντὶ προδοσίας τῆς ἀλήθειας καὶ ἀπωλείας τῆς αἰωνίου ζωῆς. (Ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 10ῃ Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Μεγαλομάρτυρας, ὁ Γαβρᾶς

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Σύμφωνα μὲ τὴν Ἀκολουθία του, γεννήθηκε τὸν 10ο αἰῶνα στὴν κωμόπολη τῆς Χαλδίας Ἄτρα, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἔνδοξους. Ὁ ἴδιος ἔγινε καταξιωμένος στρατηγὸς καὶ μαρτύρησε γιὰ τὸν Χριστὸ στὴ Θεοδοσιούπολη τὸ 1098. Ἡ σύναξις του γίνεται στὴν Τραπεζοῦντα, ὅπου βρίσκεται καὶ ἡ τίμια κεφαλὴ του.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας ἢ Χατζη-Γεώργιος

Γιὸς χριστιανῶν γονέων ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ πῆγε στὴν πόλη Καρατζασοῦ τῆς Ἡλιουπόλεως, ὅπου ἐξασκοῦσε τὴν τέχνη τοῦ ἀμπατζῆ (σαγματοποιοῦ). Σὲ κάποια διασκέδαση, ποὺ ἦταν παρὼν καὶ ὁ Γεώργιος, κάποιος, ποὺ βρισκόταν σὲ κατάσταση μέθης, ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε. Τότε, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια, ὁ κριτὴς ζήτησε ἀπ' τοὺς κατοίκους, νὰ πληρώσουν τὸ ἀνάλογο πρόστιμο. Ὁ Γεώργιος ἀρνήθηκε νὰ καταβάλει αὐτὸ τὸ πρόστιμο καὶ ἐπάνω στὸ θυμὸ του εἶπε, ὅτι δὲν τὸ πληρώνει γιατί εἶναι Τοῦρκος. Ἀμέσως τότε οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ τοῦ ἔκαναν περιτομή. Ἀργότερα ὁ Γεώργιος, μετανοημένος, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔμεινε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Ἐπανῆλθε ὅμως στὴν πόλη Καρατζασοῦ, καὶ μπροστὰ στὸν κριτὴ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Παρὰ τὶς κολακεῖες τοῦ κριτῆ, ἔμεινε ἀμετάθετος στὴν ἀπόφασή του. Ἀρχισε τότε μία σειρὰ φρικτῶν βασανιστηρίων, ποὺ ὁ Γεώργιος τὰ ὑπέμεινε μὲ μεγάλη γενναιότητα. Ἐλεγε μάλιστα: «ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ κάνετε ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι πλέον τὴν πίστη μου. Χριστιανὸς γεννήθηκα, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ πεθάνω». Τελικά, στὶς 2 Ὀκτωβρίου 1794 τὸν ἀποκεφάλισαν. Ὁ Otto Meinardus ἀναφέρει τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ στὶς 2 Ὀκτωβρίου 1752.

Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς τοῦ Σουντὰλ (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός (876).

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 3

- Ὁ Ἅγιος Διονύσιος Ἱερομάρτυρας, ὁ Ἀρεοπαγίτης
- Οἱ Ἅγιοι Ρούστικος καὶ Ἐλευθέριος
- Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος
- Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ μαρτυρήσαντες μαζί μ' αὐτὸν 8 Μάρτυρες (Φαῦστος, Γάιος, Πέτρος, Παῦλος, Εὐσέβιος, Χαιρήμων καὶ ἄλλοι δύο μάρτυρες)
- Ὁ Ἅγιος Ἄδαυκτος
- Ὁ Ἅγιος Θεαγένης ἢ Θεογένης
- Ὁ Ἅγιος Θεότεκνος
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Χοζεβίτης ἐπίσκοπος Καισαρείας

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος Ἱερομάρτυρας, ὁ Ἀρεοπαγίτης

Ἦταν διάσημος ἀθηναῖος, φιλοσοφικότατος νοῦς καὶ μέλος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου. Προσηλθε στοῦ χριστιανισμοῦ τὸν πρῶτο αἰῶνα, διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Πράξ. ιζ' 34). Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Δομετιανοῦ (81-96 μ.Χ.). Στὸ Διονύσιο ἀποδίδονται καὶ ἀρκετὰ θεολογικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παραθέτουμε σὲ μετάφραση ὀρισμένα λόγια του, σχετικὰ μὲ τὴν Ἀγιότητα, τὴν Βασιλεία καὶ τὴν Κυριότητα τοῦ Θεοῦ: « Ἀγιότητα, λοιπόν, εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μας ἡ καθαρότητα ἢ ἀσημάδευτη ἀπὸ ὁποιοδήποτε μίasma, ἢ πλήρης καὶ ὀλότελα ἄσπιλη. Βασιλεία εἶναι ἡ τακτοποίηση κάθε ὀρίου, κάθε τάξης, κανονισμοῦ, κατάστασης. Κυριότητα δὲν εἶναι μόνο ἡ ὑπεροχὴ πάνω στοὺς χειρότερους, ἀλλὰ καὶ ἡ συνολικὴ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ πλήρης ὀλοκτησία, καθὼς καὶ ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀμετάβλητη βεβαιότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κυριότητα ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ «κῦρος» καὶ τὸ «κύριο» καὶ τὸ «κυριεύον». Θεότητα εἶναι ἡ πρόνοια ποὺ θεᾶται τὰ πάντα καὶ μὲ τέλεια ἀγαθότητα «περιθέει» (περιέχει) καὶ συνέχει τὰ πάντα, τὰ γεμίζει μὲ τὸν ἑαυτό της καὶ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀπολαμβάνουν τὰ δῶρα τῆς προνοίας της». (Περισσότερες καὶ πιὸ συγκεκριμένες ἱστορικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου δὲν ἔχουμε πλὴν αὐτῶν τῶν λίγων ποὺ προαναφέραμε. Τὰ ὑπόλοιπα ποὺ ἀναφέρουν ὀρισμένοι Συναξαριστὲς ἀνήκουν στὰ πλαίσια τῆς παραδόσεως καὶ μόνο).

Οἱ Ἅγιοι Ρούστικος καὶ Ἐλευθέριος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ὑπῆρξαν μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ὁ μὲν πρῶτος ἦταν ἱερέας, ὁ δὲ δευτέρος διάκονος. Ἴσως μάλιστα νὰ ἦταν καὶ Ἀθηναῖοι. Μαρτύρησαν διὰ ξίφους μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Διονύσιο, κατὰ τὸν ἐπὶ Δομετιανοῦ διωγμὸ (81-96).

Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ μαρτυρήσαντες μαζί μ' αὐτὸν 8 Μάρτυρες (Φαῦστος, Γάιος, Πέτρος, Παῦλος, Εὐσέβιος, Χαιρήμων καὶ ἄλλοι δυὸ μάρτυρες)

Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸν Διονύσιο ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας, ποὺ μαρτύρησε ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Οὐαλεριανὸς (254). Ὁ ἑπαρχὸς Αἰμιλιανὸς μάταια προσπάθησε νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ πίστη μὲ ὑποσχέσεις, ἀπειλὲς καὶ τιμωρίες. Ὁ Διονύσιος ἦταν δοκιμασμένος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμα ἀπὸ τὸν διωγμὸ ἐπὶ Δεκίου. Μαζί του μάζεψε καὶ ὀκτῶ μαθητὲς του, κατὰ πάντα ἄξιους τοῦ διδασκάλου στὴ ζέση τῆς εὐσέβειας καὶ στὴ στερεότητα τῆς πίστεως. Ὅλους, δέσμιους τοὺς ἐκλείσαν σ' ἓνα στενὸ χῶρο, ὅπου τοὺς βασάνισαν σκληρὰ καὶ ἔτσι παρέδωσαν τὶς ἀγίες τους ψυχὲς στὸ Θεό. Τὰ ὀνόματα τῶν ἑξὶ ἀπὸ τοὺς ὀκτῶ μαθητὲς τοῦ Διονυσίου ἦταν, Φαῦστος, Γάιος, Πέτρος, Παῦλος, Εὐσέβιος καὶ Χαιρήμων. (Ἡ μνήμη τῶν δυὸ τελευταίων μαζί μ' αὐτὴ τοῦ Φαῦστου καὶ Γάιου, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 4ῃ Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος Ἄδαυκτος

Ἡ μνήμη του συναντᾶται στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του. Ἴσως νὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω ὀκτῶ μαθητὲς τοῦ ἀγίου Διονυσίου, ποὺ μαρτύρησαν μαζί του. Ἴσως ὅμως, νὰ εἶναι περιττὴ ἐπανάληψη τῆς μνήμης τοῦ ἀγίου Αὐδάκτου, ποὺ ἀναφέρεται στὶς 4 Ὀκτωβρίου, μαζί μ' αὐτὴν τῆς κόρης του Καλλισθένης.

Ὁ Ἅγιος Θεαγένης ἢ Θεογένης

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Θεότεκνος

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Χοζεβίτης, ἐπίσκοπος Καισαρείας

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης στήν ἀρχή εἶχε πέσει στήν πλάνη τῶν μονοφυσιτῶν. Ὄταν δηλαδή ἐπὶ βασιλείᾳ Πουλχερίας ἢ Δ΄ Οἰκουμένη Σύνοδος στή Χαλκηδόνα καταδίκασε τίς αἰρετικές δοξασίες τοῦ Εὐτυχοῦς, ὁ Ἰωάννης δὲν θέλησε νὰ δεχτεῖ τὴν δογματικὴ ἐρμηνεία καὶ ἀπόφαση τῆς συνόδου αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἰωάννη δὲν εἶχε ἐγωιστικὰ ἐλατήρια, ἦταν δεκτικὸ, διότι οἱ πλούσιοι καὶ εὐσεβεῖς γονεῖς του, στή Θήβα τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἀνέθρεψαν μὲ τὴν ἀνάλογη χριστιανικὴ παιδεία. Ἔτσι ὁ Θεὸς εὐλόγησε νὰ ἀπαλλαχτεῖ ἀπὸ τὴν πλάνη του ὡς ἐξῆς. Κάποτε πῆγε στήν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν τάφο τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δεχτεῖ ἐκεῖ τὴν θεία κοινωνία. Πρὶν φτάσῃ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, ὀρθόδοξοι κληρικοί, φρόντισαν νὰ τὸν διαφωτίσουν καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν πλάνη του. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Ἰωάννης βρισκόταν σὲ ἀμφιταλάντευση. Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ κοινωνοῦσε, ἄκουσε στ' ὄνειρό του φωνή, ποὺ τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶναι ἀνάξιοι νὰ κοινωνοῦν ὅσοι χωρίζονται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας. Τότε ὁ Ἰωάννης πείστηκε ὀριστικά. Ὄταν ἐπέστρεψε στήν Αἴγυπτο, μόνασε στὸν τόπο Χοζεβᾶ. Μάλιστα, τόσο πολὺ ἀνέπτυξε τίς ἀρετὲς τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ θεραπεύει δαιμονισμένους μὲ τὴν προσευχή του. Κατόπιν τὸν ἔκαναν ἐπίσκοπο Καισαρείας, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέστρεψε στὸ ἀσκητήριό του, ὅπου καὶ πέθανε εὐεργετῶντας ἀναρίθμητες ψυχὰς μὲ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία του.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 4

- Ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος Ἱερομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Καπιτώλιο
- Ἡ Ἁγία Δομνίνη καὶ οἱ θυγατέρες τῆς Βερνίκη (ἢ Βερίνη) καὶ Προσδόκη
- Ὁ Ἅγιος Αὐδακτος (ἢ Ἀδαυκτος) καὶ Καλλισθένη ἡ θυγατέρα του
- Ὁ Ὅσιος Ἀμμουῖν ὁ Αἰγύπτιος
- Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Γάιος, Εὐσέβιος καὶ Χαιρημῶν (ἢ Χαρήμων) οἱ Διάκονοι
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Λαμπαδιστής
- Οἱ Ἅγιοι Γουρίας καὶ Βαρσανούφιος «οἱ ἐν Κοζάνη» (Ρῶσοι)
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος «τοῦ Ταμασοῦ»
- Ὁ Ἅγιος Edwin (Ἀγγλος)

Ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν

Ὅρισμένοι συναξαριστὲς ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἱερόθεος ἦταν ἀρεοπαγίτης, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Διονύσιος. Διδάχτηκε τὴ χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ τὸν ἀπ. Παῦλο, βαπτίσθηκε καὶ χειροτονήθηκε ἀπ' αὐτὸν ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Καὶ κατόπιν εἰσήγαγε τελειότερα στὰ δόγματα περὶ Χριστοῦ τὸν μαθητὴ του, Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη. Ἀλλὰ ὁ Μ. Γαλανὸς στὸ Συναξαριστὴ του ἀναφέρει ὅτι, εἶναι ἀδύνατο νὰ διδάχτηκε ἀπὸ τὸν ἀπ. Παῦλο ὁ Ἱερόθεος πρῶτος τὴ χριστιανικὴ πίστη, διότι οἱ Πράξεις βεβαιώνουν ῥητὰ ὅτι πρῶτος πίστεψε μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀπ. Παύλου ὁ Διονύσιος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἦταν Ἀρεοπαγίτης ἢ ἀκόμα σπουδαιότερο, πρῶτος ἐπίσκοπός τῆς ἐκκλησίας Ἀθηνῶν, ἦταν δυνατὸν νὰ παραλειφθεῖ μία τέτοια μεγάλη φυσιογνωμία γιὰ νὰ συμπεριληφθεῖ ἀπλὰ στὴ γενικὴ ἔκφραση «ὅτι ἐπίστευσαν καὶ ἕτεροι»; Γι' αὐτὸ λοιπὸν λογικότερο εἶναι - συνεχίζει ὁ Μ. Γαλανός- νὰ δεχτοῦμε, ὅτι μᾶλλον ὁ Ἱερόθεος πίστεψε κατόπιν τοῦ Διονυσίου καὶ ἀπ' αὐτὸν διδάχτηκε, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁ Παῦλος. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἱερόθεος ἦταν ἄνδρας μεγάλης κοινωνικῆς παιδείας, ἔκανε πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ἐργάστηκε γιὰ τὸ ποίμνιό του μὲ πίστη καὶ πολὺ ζῆλο. Σύμφωνα μάλιστα μὲ κάποια παράδοση, ὁ Ἱερόθεος ἦταν παρῶν καὶ κατὰ τὴν κοίμησιν τῆς Παναγίας στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος Ἱερομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Καπιτώλιο

Ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλης τῶν Καπιτωλίων (ἀρχαία πόλις τῆς ἀνατολικῆς Ἰορδανίας, στὸ δρόμο γιὰ τὴν Δαμασκὸν), μέγας σοφὸς καὶ πολὺ συνετός. Ὑπῆρξε παντρεμένος μὲ τρία παιδιά καὶ κατόπιν ἔγινε μοναχός. Τιμήθηκε μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Μητροπόλεως Βόστρων (ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας στὴ Χωρὰν, 80 χλμ. ἀνατολικά τῆς λίμνης Γενησαρέτ).

Ἡ Ἁγία Δομνίνη καὶ οἱ θυγατέρες τῆς Βερνίκη (ἢ Βερίνη) καὶ Προσδόκη

Ἡ Δομνίνη ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια. Συνελήφθη μαζί μὲ τὶς κόρες τῆς Βερνίκη καὶ Προσδόκη, ἀπὸ τὸν εἰδωλολάτρη ἄντρα τῆς, διότι πίστευαν στὸ Χριστό. Στὶς πιέσεις του, προτίμησαν νὰ πνιγοῦν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ποτάμι, παρὰ νὰ χάσουν τὴν τιμὴ καὶ τὴν πίστη τους. Ἐδῶ ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε μερικὰ λόγια τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου σὲ μετάφραση, ἀπὸ τὸν ἐγκωμιαστικὸ λόγο του πρὸς τὶς Ἁγίες αὐτές. Λέει, λοιπόν: «Ἄς τὸ ἀκούσουν καὶ μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ ἔτσι οἱ θυγατέρες ἄς ὑπακούουν στὶς μητέρες, οἱ μητέρες ἄς παιδεύουν ἔτσι τὶς θυγατέρες, ἔτσι ἄς ἀγαποῦν τὰ τέκνα τους. Εἰσῆλθε λοιπόν ἢ μητέρα στὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντας ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὶς θυγατέρες τῆς, ἢ μητέρα πού εἶχε ἀνάμεσα στὶς ἀπειρόγαμες τὸν ἄνδρα, καὶ ἔτσι τελοῦνταν ἐκεῖ ὁ γάμος τῆς παρθενίας, μὲ ἐκεῖνον πού βρισκόταν ἀνάμεσά τους, καὶ ὁ βρισκόμενος ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Χριστός. Σὰν ρίζα λοιπόν δένδρου, πού ἔχει δυὸ βλαστοὺς φυόμενους ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτσι καὶ ἡ μακαρία τότε ἐκείνη εἰσῆρχετο στὸ ποτάμι ἔχοντας τὶς παρθένες αὐτές ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ παρέδινε αὐτὲς στὴν ὀρμὴ τῶν ὑδάτων καὶ ἔτσι πνίγονταν ἢ καλύτερα δὲν πνίγονταν, ἀλλὰ βαπτίζονταν βάπτισμα πρωτάκουστο καὶ παράδοξο». (Ε.Π.Ε., τόμος 37ος).

Ὁ Ἅγιος Αὐδακτος (ἢ Ἄδαυκτος) καὶ Καλλισθένη ἢ θυγατέρα του

Ὁ Αὐδακτος ἦταν ἀπὸ τὴν Ἐφεσο καὶ εἶχε τιμηθεῖ ἀπὸ τὸν Μαξιμῖνο ἑπαρχος, διότι ἦταν πολὺ συνετὸς καὶ πλούσιος. Ὄταν ὅμως ὁ Μαξιμῖνος ζήτησε τὴν κόρη του Καλλισθένη γιὰ γυναῖκα του, ὁ Αὐδακτος δὲν θέλησε νὰ τὴν δώσει σ' ἓναν εἰδωλολάτρη. Γι' αὐτὸ ἄρπαξαν τὰ ὑπάρχοντά του καὶ τὸν ἐξόρισαν στὴ Μελιτινὴ, ὅπου τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἡ δὲ κόρη του Καλλισθένη, ἀφοῦ κουρευτήκε καὶ φόρεσε ἀνδρικὰ ροῦχα, κρυβόταν κάπου στὴ Νικομήδεια. Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια πῆγε στὴ Θράκη. Ἐκεῖ ἔμενε κοντὰ σὲ μία οἰκογένεια, πού εἶχε κόρη μὲ ἄρρώστους τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Καλλισθένη τὴν θεράπευσε καὶ οἱ γονεῖς ζητοῦσαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὴν θεραπευμένη κόρη τους. Τότε ἡ Καλλισθένη φανέρωσε τὴν ἀλήθεια γι' αὐτὴν καὶ ὅλοι μαζί ἀφοῦ δόξασαν τὸ Θεό, ἔφυγε. Τότε γνωρίστηκε μὲ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Κωνσταντία καὶ κατάφερε, ὄχι μόνο νὰ πάρει πίσω τὴν περιουσία τοῦ πατέρα τῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταφέρει τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου πατέρα τῆς ἀπὸ τὴν Μελιτινὴ στὴν Ἐφεσο, ὅπου ἔκτισε Ναὸ στὸ ὄνομά του καὶ ἐναπόθεσε τὸ ἅγιο λείψανό του. Ἐτσι ἀποστολικά ἀφοῦ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τῆς ἢ Καλλισθένη, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν ὁ Αἰγύπτιος

Αἰγύπτιος φτωχὸς καὶ ὀρφανός, τὸν ὁποῖο ὁ θεῖος του ἐξανάγκασε νὰ παντρευτεῖ. Γιὰ 18 χρόνια ἔζησε μὲ τὴν σύζυγό του μὲ παρθενία καὶ στέρηση. Κατόπιν ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο, ὅπου τρεφόταν μὲ χόρτα. Στὴν ἔρημο γνώρισε καὶ τὸν Μέγα Ἀντώνιο, ὁ ὁποῖος ἐξεπλάγη γιὰ τὴν αὐστηρή του ἄσκηση, τὴν ὁποία πολλοὶ μιμήθηκαν. Ἐτσι ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησε καὶ θαύματα ἀρκετὰ ἀφοῦ ἔκανε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Γάιος, Εὐσέβιος καὶ Χαιρήμων (ἢ Χαρήμων) οἱ Διάκονοι

Ἦταν μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας (βλέπε βιογραφικό του σημείωμα στὶς 3 Ὀκτωβρίου, καθὼς καὶ τῶν μαθητῶν του). Εἰδικὰ ὁ Εὐσέβιος με τὸν Χαιρήμονα, ἔθαβαν τὰ τίμια λείψανα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Τελικὰ καὶ αὐτοί, ἀφοῦ με θάρρος ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Λαμπαδιστής

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Λαμπαδοῦ τῆς Κύπρου, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν κωμόπολη Γαλάτη. Γονεῖς εἶχε εὐσεβεῖς καὶ πλούσιους. Τυφλώθηκε καί, μαζί με ἕναν ὑπηρέτη του, τὸν Ἰωάννη, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρικὴ του οἰκία σὲ τόπο κατάλληλο γιὰ προσευχὴ καὶ ἄσκηση. Δώδεκα χρόνια ἔζησε με αὐστηρὴ ἄσκηση καὶ προσευχὴ καὶ τελικὰ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Σήμερα σφύζεται Μονὴ στὸ ὄνομά του στὴν Κύπρο.

Οἱ Ἅγιοι Γουρίας καὶ Βαρσανούφιος «οἱ ἐν Κοζάνη» (Ρῶσοι)

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος «τοῦ Ταμασοῦ»

Ὁ Ἅγιος Edwin (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 5

- Ἡ Ἁγία Χαριτίνη
- Ἡ Ἁγία Μαμελχθᾶ
- Ὀπτασία Κοσμᾶ μοναχοῦ
- Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Εὐχαιτῶν «ὁ Μαυρόπους»
- Ὁ Ὅσιος Εὐδόκιμος ὁ νεοφανής, εὗρεσις καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του
- Ἡ Ὁσία Μεθοδία τῆς Κιμῶλου
- Οἱ Ἅγιοι Πέτρος, Ἀλέξιος καὶ Ἰωνᾶς οἱ θαυματουργοί

Ἡ Ἁγία Χαριτίνη

Ἦταν δούλη σὲ κάποιο πλούσιο σπιτικό καὶ ὁ ἀφέντης τῆς ὀνομαζόταν Κλαύδιος. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Δομέτιος (290μ.Χ.) ἔμαθε ὅτι ἦταν χριστιανή, διέταξε τὸν κύριό της νὰ στείλει τὴ Χαριτίνη νὰ τὴν ἐξετάσει ὁ ἴδιος. Ὁ Κλαύδιος λυπήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε φόρεσε τρίχινο φόρεμα, ὅπως συνήθιζαν τότε, καὶ θρηνοῦσε. Ἡ Χαριτίνη τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται, ἀλλὰ νὰ χαίρεται. Διότι καὶ ἂν ἀκόμα πεθάνει, θὰ ἀξιωθεῖ νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτό της «θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ», δηλαδή, θυσία ποὺ δέχεται καὶ εὐχαριστεῖται μ' αὐτὴν ὁ Θεός. Ὁ δὲ Κλαύδιος τῆς εἶπε νὰ τὸν θυμηθεῖ ὅταν πάει κοντὰ στὸν ἐπουράνιο Βασιλέα. Ὅταν λοιπὸν τὴν ἔφεραν μπροστὰ στὸ βασιλεῖο Δομέτιο, ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸ Χριστό. Τότε αὐτὸς ἔδωσε διαταγὴ καὶ τῆς ξύρισαν τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ διὰ θαύματος, ἀμέσως τὸ κεφάλι της ξαναγέμισε μαλλιά. Ἐπειτα βάζουν τὸ κεφάλι της σὲ κάρβουνα ἀναμμένα καὶ χύνουν ἀπὸ πάνω ξύδι. Κατόπιν καΐνε τὰ πλευρά της μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, καὶ μὲ μία πέτρα στὸ λαιμὸ τὴν ῥίχνουν στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Θεὸς τὴν ἔσωσε. Τότε διατάχθηκε νὰ πάει σὲ πορνεῖο. Ἡ Χαριτίνη, ὁμως, προσευχήθηκε, καὶ ἡ ἀγνὴ ψυχὴ της παραδόθηκε πλέον στὸ ζωοδότῃ Θεό.

Ἡ Ἁγία Μαμελχθᾶ

Φανατικὴ εἰδωλολάτρισσα ἦταν στὴν ἀρχὴ ἡ Μαμελχθᾶ, καὶ μάλιστα ἰέρεια, καὶ ἀντιμαχόταν τὴν ἀδελφὴ της, ποὺ νωρίτερα διαφωτίστηκε καὶ εἶχε γίνεи χριστιανή. Ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐμπνεόταν ἀπὸ εὐγενῆ αἰσθήματα, προτέρημα, ποὺ κατὰ τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία, φέρνει πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἔφτασε ὁ καιρὸς, ποὺ ἡ Μαμελχθᾶ, Περσίδα στὴν καταγωγὴ, ἀναγνώρισε ὅτι ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ γίνεи χριστιανή, ὅπως πιὸ μπροστὰ εἶχε κάνει καὶ ἡ ἀδελφὴ της. Κατηχήθηκε λοιπὸν τὶς ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ κατόπιν βαπτίστηκε. Ἀλλ' οἱ εἰδωλολάτρες, μόλις πληροφορήθηκαν τὸ γεγονός, ἐξεμάνησαν. Τὸ νὰ ἐλκύσουν οἱ χριστιανοὶ μίαν ἰέρεια δική τους, φάνηκε σ' αὐτοὺς σὰν προσβολὴ ἀβάσταχτη, σὰν ὄνειδος, ποὺ δὲν μποροῦσαν μὲ τίποτα νὰ ἀνεχθοῦν. Ἔτσι λοιπὸν λυσσασμένοι

ειδωλολατρικὸς ὄχλος, ὄρμησε καὶ ἄρπαξε τὴν Μαμελχθᾶ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὴν ἔριξε μὲ τὴν βία σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ὅπου καὶ τὴν σκότωσε μὲ σφοδρὸ λιθοβολισμό. Κατόπιν εὐσεβεῖς χριστιανοί, παρέλαβαν τὸ λείψανό της καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ τιμὴ.

Ὅπτασία Κοσμᾶ μοναχοῦ

Βλέπε «Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας» Ματθαίου Λαγγῆ τόμος 10ος σελ. 139 ἔκδ. 1992.

Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ θαυματουργός

Ἀγνοεῖται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστές. Εἶναι γνωστός ὅμως στὴν Κύπρο σὰν τοπικὸς Ἅγιος. (Λεοντίου Μαχαίρα, Χρονικὸν ἔκδ. Σάθα, σελ. 69).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Εὐχαιτῶν «ὁ Μαυρόπους»

Κανένας ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς δὲν τὸν ἀναφέρει. Ἡ μνήμη του ὑπάρχει μόνο στὸν Παλατινὸ Κώδικα ὑπ' ἀριθ. 138 φ. 2146, ὅπου καὶ ἡ Ἀκολουθία του ποὺ συντάχθηκε ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ του Θεόδωρο τὸν Κοιτωνίτη καὶ βασιλικὸν νοταρίου. Ὁ Ἰωάννης αὐτὸς ἔζησε τὸν 11ο αἰῶνα, ἔγινε ἔξοχος ποιητὴς καὶ συγγραφέας γλαφυρότατος. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά, ἀφοῦ ἔζησε πάνω ἀπὸ 100 χρόνια.

Ὁ Ὁσιος Εὐδόκιμος ὁ νεοφανής, εὗρεσις καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του

Ὁ Ὁσιος αὐτὸς ἔζησε καὶ πολιτεύθηκε εὐδοκίμως στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου (μοναχικὸ ἢ βαπτιστικὸ) δὲν εἶναι γνωστό, διότι τὸ ὄνομα Εὐδόκιμος τοῦ δόθηκε μετὰ τὴν εὕρεση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του. Δὲν εἶναι ἐπίσης γνωστὸ οὔτε ποιά ἐποχὴ ἔζησε, οὔτε ποιά ἦταν ἡ πατρίδα του, οὔτε ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τοὺς ἀσκητικούς του ἀγῶνες. Ἡ μόνη αἰτία ἀπὸ τὴν ὁποία γνωστοποιήθηκε ἡ ὁσία ζωὴ του, εἶναι ἡ εὕρεση καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, στὸ παλιὸ κοιμητήριό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅταν βρέθηκε τὸ ἱερὸ λείψανό του, εὐωδίαζε θεῖα εὐωδιὰ καὶ ἡ ἀνακομιδὴ του ἔγινε στίς 5 Ὀκτωβρίου 1840. (Σχετικὰ μὲ τὸ γεγονός αὐτό, βλέπε χειρόγραφο Μελετίου Ἱεροδιακόνου Βατοπεδινοῦ).

Ἡ Ὁσία Μεθοδία τῆς Κιμῶλου

Γεννήθηκε στὸ νησὶ Κίμωλος στὶς 10 Νοεμβρίου 1865, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὁ πατέρας τῆς ὀνομαζόταν Ἰάκωβος Σάρδης καὶ ἡ μητέρα τῆς Μαρία. Εἶχαν τρεῖς γιουὺς καὶ πέντε θυγατέρες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ δεύτερη ἦταν ἡ Εἰρήνη, ἡ μετέπειτα Μεθοδία. Ἡ Ἁγία ἀπὸ μικρὴ εἶχε κλίση πρὸς τὰ θεῖα καὶ πάντα σύχναζε στὴν Ἐκκλησία. Ὅταν ἤλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία, γιὰ νὰ μὴ λυπήσει τοὺς γονεῖς τῆς, παντρεύτηκε ἕναν ναυτικὸ στὸ ἐπάγγελμα. Ἄν καὶ παντρεμένη, ὁ ζῆλος τῆς πρὸς τὴν ἐκκλησία παρέμεινε ἀμείωτος. Κάποτε ὅμως ὁ ἄντρας τῆς, σὲ κάποιο τοῦ ταξίδι, ναυάγησε κοντὰ στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ δὲν ξαναγύρισε στὴν Κίμωλο. Τότε ἡ Εἰρήνη ἔγινε μοναχὴ στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς «Ὁδηγήτριας» στὴν Κίμωλο, ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σύρου Μεθόδιο μετονομασθεῖσα ἀντὶ Εἰρήνης Μεθοδία. Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν μεγάλη καὶ ἀκολούθησε τὰ εὐαγγελικὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου μὲ ὅλη τῆς τὴν ψυχὴ. Οἱ ἀσκητικοὶ τῆς ἀγῶνες ἦταν μεγάλοι καὶ ἀποτελοῦσε ζωντανὸ παράδειγμα γιὰ ὅλους. Ἡ φήμη τῆς μεγάλης τῆς ἀρετῆς διαδόθηκε παντοῦ καὶ πλῆθος γυναικῶν πήγαιναν νὰ τὴν συναντήσουν, προκειμένου νὰ βροῦν πνευματικὸ καταφύγιο καὶ λιμάνι ἀπὸ τίς τρικυμίες τῆς ζωῆς. Ὁ λόγος τῆς ἀγίας ἦταν δροσιὰ καὶ ἴαμα στὶς ταλαιπωρημένες ψυχές. Ἐπίσης ἡ Μεθοδία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων χαρισμάτων, ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ κάνει θαύματα. Ἔτσι ἅγια ἀφοῦ ἔζησε σ' ὅλη τῆς τὴ ζωὴ, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν Κυριακὴ 5 Ὀκτωβρίου 1908 σὲ ἡλικία 43 ἐτῶν.

Οἱ Ἅγιοι Πέτρος, Ἀλέξιος καὶ Ἰωνᾶς οἱ θαυματουργοί

Μητροπολίτες Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας (Ρῶσοι).

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 6

- Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς ὁ Ἀπόστολος
 - Ἡ Ἁγία Ἐρωτηῖς
 - Ὁ Ὅσιος Κενδέας
 - Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας, ἀπὸ τὴν Κίο τῆς Βιθυνίας
 - Οἱ Ἅγιοι Ἰλαρίων ὁ Νέος, Ἰωάννης, Ἰωσήφ «εἰς τὸν Λυθροδῶνταν», Καλάντιος ἐν Ταμασία, Κασσιανὸς ὁ τῆς Γλυφᾶς, Κασσιανὸς ὁ τῆς Ἀξύλου, οἱ ἐξ Ἀλαμανῶν, ἐν Κύπρῳ
-

Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς ὁ Ἀπόστολος

Ἦταν μεταξὺ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Κυρίου καὶ ἀνήκε σὲ οἰκογένεια ἀλιέων. Ὁ Θωμᾶς, λοιπόν, μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πρώτη ἐμφάνισή Του στοὺς μαθητὲς, δυσπιστοῦσε σ' αὐτὰ πού τοῦ ἔλεγαν αὐτοί. Ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐπανεμφανίστηκε στοὺς μαθητὲς μέσα στὸ ὑπερῶν, ὅταν μεταξὺ τους βρισκόταν καὶ ὁ Θωμᾶς. Τότε ὁ Κύριος προέτρεψε τὸ Θωμᾶ νὰ ψηλαφήσει τὶς πληγὲς ἀπὸ τὰ καρφία πού Τὸν σταύρωσαν, καὶ νὰ μὴ γίνεται ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ἐκθαμβὸς ὁ Θωμᾶς, προσκύνησε καὶ ἀνεβόησε: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἡ δὲ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἦταν τέτοια, πού θὰ διδάσκει ὅλους ὅσους θέλουν νὰ δυσπιστοῦν στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶπε, λοιπόν, ὁ Κύριος: «ὅτι ἔωρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Δηλαδή, λέει ὁ Κύριος στὸ Θωμᾶ, πίστεψες ἐπειδὴ μὲ εἶδες. Μακαριότεροι καὶ περισσότερο καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἂν καὶ δὲν μὲ εἶδαν, πίστεψαν. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Θωμᾶς μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πῆγε καὶ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Πέρσες, Μήδους καὶ Ἰνδούς. Στὴ χώρα δὲ τῶν τελευταίων, μαρτύρησε μὲ θάνατο διὰ λογχισμού. Ἔτσι, τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς ὄχι μόνο νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιό Του, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσει τὴ ζωὴ του γι' Αὐτόν.

Ἡ Ἁγία Ἐρωτηῖς

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Κενδέας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, γνωστός ὅμως στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Γερμανὸς στὴν καταγωγή, πῆγε νὰ προσκυνήσει τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἔγινε μοναχὸς στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη. Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὴν Κύπρο καὶ μόνασε σὲ κάποια Μονὴ κοντὰ στὴν Πάφο, ὅπου, ὀσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας ἀπὸ τὴν Κίο τῆς Βιθυνίας

Γεννήθηκε στὴν Κίο τῆς Βιθυνίας καὶ ὀνομαζόταν Μανουήλ. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Πέτρος καὶ ἡ μητέρα του Ἀνθοῦσα. Σὲ μικρὴ ἡλικία οἱ γονεῖς του τὸν παρέδωσαν σὲ κάποιον εὐσεβῆ ῥάφτη, γιὰ νὰ μάθει κοντὰ του τὴν τέχνη. Ἀπροσδόκητα ὁ πατέρας του ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ πῆγε στὴν Προῦσα. Ὅταν κάποτε ὁ Μανουήλ πῆγε καὶ αὐτὸς στὴν Προῦσα, συνελήφθη ἀπὸ τὸν πατέρα του, πού τὸν ὀδήγησε στὸν κριτὴ μὲ τὴν ψευδῆ κατηγορία, ὅτι δηθεν ὁ Μανουήλ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ γίνεαι Τοῦρκος. Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Μανουήλ, οἱ Τοῦρκοι, ἀφοῦ τὸν ἔδειραν, τοῦ ἔκαναν περιτομὴ μὲ τὴν βία. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Μανουήλ κατάφερε καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ στὴ Σκήτη τῆς ἀγίας Ἄννας, ἐκάρη μοναχὸς με τὸ ὄνομα Μακάριος. Ὑστερα ἀπὸ 12 χρόνια παραμονῆς του στὸ Ἅγιον Ὄρος, πῆρε τὴν εὐλογία νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὴν πίστη. Ἔτσι μὲσω Κωνσταντινουπόλεως ἔφτασε στὴν Προῦσα, ὅπου τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸ κριτήριον. Ἀπολογούμενος ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ καὶ ἤλεγξε τὴν μωαμεθανικὴ θρησκεία λέγοντας: «Τὸ νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὴν πίστη μου τὴν ἀληθινὴ καὶ νὰ πιστέψω τὴν δική σας ψεύτικη δὲν τὸ κάμνω ποτέ, διότι δὲν θὰ ἀφήσω τὸ φῶς γιὰ νὰ ἔλθω στὸ σκοτάδι». Τότε ὁ Ἅγιος βασανίστηκε φρικτὰ. Τελικὰ ἀφοῦ τὸν λιθοβόλησαν ἄγρια, τὸν ἀποκεφάλισαν στίς 6 Ὀκτωβρίου 1590. Ἀργότερα ἡ κάρα του μεταφέρθηκε στὴ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Οἱ Ἅγιοι Ἰλαρίων ὁ Νέος, Ἰωάννης, Ἰωσήφ «εἰς τὸν Λυθροδῶνταν», Καλάντιος ἐν Ταμασία, Κασσιανὸς ὁ τῆς Γλυφᾶς, Κασσιανὸς ὁ τῆς Αἰζύλου, οἱ ἐξ Ἀλαμανῶν, ἐν Κύπρῳ

Βλέπε σχετικῶς Α.Χ.Ε.Χ.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 7

- Οἱ Ἅγιοι Σέργιος καὶ Βάκχος
 - Οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανός ὁ Πρεσβύτερος καὶ Καισάριος ὁ Διάκονος
 - Οἱ Ἅγιοι Λεόντιος ὁ Ὑπατικός, Εὐσέβιος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Φήλιξ
 - Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Φήλιξ ὁ ἐκ Σωλιέν Γαλλίας, Ἀνδέχιος καὶ Θύρσος (+ 2ος αἰ.)
 - Ὁ Ἅγιος Πολυχρόνιος ὁ Ἱερομάρτυρας
 - Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης καὶ οἱ Ὅσιοι 99 Πατέρες ποὺ ἀσκήτευσαν στὴν Κρήτη
 - Ὁ Ὅσιος Σέργιος «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)
 - Οἱ Ἅγιοι Παρμενίας, Πολυτέλειος, Ἐλυμᾶς, Μώκιος, Χρυσοτέλης, Μάξιμος, Λουκᾶς, Ἀβδίας, Σέμνιος καὶ Ὀλυμπιάδας, Συναθλητὲς Ἁγ. Πολυχρονίου (+ 4ος αἰ.)
 - Μνήμη Παναγίας «Ναυπακτιώτισσας»
-

Οἱ Ἅγιοι Σέργιος καὶ Βάκχος

Ὑπηρετοῦσαν στὶς στρατιωτικὲς τάξεις τοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ. Τοὺς διέκρινε μεγάλη ἀνδρεία στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ σωφροσύνη στὴν καθημερινή τους ζωή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ αὐτοκράτορας τοὺς ἀπένειμε τὰ ἀξιώματα τοῦ πριμικηρίου καὶ τοῦ σεκουνδουκηρίου, ἀντίστοιχα, ὅταν ὁμως ἔμαθε ὅτι οἱ δυὸ ἐπίλεκτοι στρατιῶτες του ἦταν χριστιανοί, δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ πιστέψει. Γιὰ νὰ πεισθεῖ λοιπὸν χειροπιαστά, ὀργάνωσε τελετὲς μὲ θυσίες σὲ εἰδωλολατρικὸ ναὸ καὶ κάλεσε νὰ παραστοῦν σ' αὐτὲς οἱ Σέργιος καὶ Βάκχος. Οἱ δυὸ χριστιανοὶ στρατιῶτες ἀρνήθηκαν καὶ ὁμολόγησαν τὸ Χριστὸ μὲ θαρρᾶλέο φρόνημα. Ἐξοργισμένος τότε ὁ αὐτοκράτορας, διέταξε καὶ τοὺς ἀφαίρεσαν τὰ διάσημα τῶν ἀξιωματῶν τους. Ἐπειτα, ἀφοῦ τοὺς ἐνέπαιξαν καὶ τοὺς διαπόμπευσαν μὲ διάφορους τρόπους, τοὺς ἔστειλαν σὲ ἓνα σκληρὸ δούκα τῆς Ἀνατολῆς, τὸν Ἀντίοχο. Αὐτὸς μὲ πρωτοφανῆ ὠμότητα μαστίγωσε μέχρι θανάτου τὸ Βάκχο. Στὸ δὲ Σέργιο, ἐπειδὴ κάποτε τὸν εἶχε εὐεργετήσῃ, πρότεινε, ἀφοῦ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστὸ, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή. Ἡ γενναία ἀπάντηση τοῦ Σεργίου ἦταν τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος». Σὲ μένα, εἶπε ὁ Σέργιος, ζωὴ εἶναι ὁ Χριστός. Ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πεθάνω εἶναι κέρδος, διότι ἔτσι θὰ ἐνωθῶ πλήρως μὲ τὸ Χριστό. Τότε, ὁ Ἀντίοχος ἀμέσως ἔδωσε διαταγὴ καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανός ὁ Πρεσβύτερος καὶ Καισάριος ὁ Διάκονος

Ἐζησαν στὰ χρόνια τοῦ Καίσαρα Κλαυδίου (270 μ.Χ.). Ὁ Καισάριος ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀφρική καὶ κάποτε ἦλθε στὴν πόλη Ταρακηνή τῆς Ἰταλίας. Ὅταν εἶδε τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ θυσιάζουν στὰ εἰδωλα, τοὺς ἔκανε δριμύτατες παρατηρήσεις. Ἀμέσως τότε συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε στὸν ἀνθύπατο, ὁ ὁποῖος τὸν φυλάκισε. Κατόπιν, μὲ συνοδεία στρατιωτῶν, ὀδηγήθηκε στὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, ὅπου ὁ Ἅγιος με τὴν

προσευχή του γκρέμισε τὸν ναό. Ὄταν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ ὑπατικός Λεόντιος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου καὶ ζήτησε νὰ βαπτιστεῖ Χριστιανός. Πράγματι, ὁ Πρεσβύτερος Ἰουλιανὸς βάπτισε τὸν Λεόντιο, ὁ ὁποῖος μόλις κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐξέπνευσε. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ τύραννος, διέταξε νὰ βάλουν τὸν Καισάριο καὶ τὸν Ἰουλιανὸ μέσα σὲ σάκους καὶ νὰ τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα. Ἔτσι οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ παρέδωσαν τὴν μακαρία ψυχὴ τους στὸ Θεό. Δυὸ χριστιανοὶ ὅμως, ὁ Εὐσέβιος ὁ Πρεσβύτερος καὶ ὁ Φήλιξ, βρῆκαν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων αὐτῶν καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ τὴν ἀρμόζουσα τιμὴ. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ τύραννος, ἐξοργισμένος τοὺς ἀποκεφάλισε.

Οἱ Ἅγιοι Λεόντιος ὁ Ὑπατικός, Εὐσέβιος ὁ Πρεσβύτερος καὶ Φήλιξ

Βλέπε τὸ προηγούμενο βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἁγίων Ἰουλιανοῦ καὶ Καισαρίου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Φήλιξ ὁ ἐκ Σωλιέν Γαλλίας, Ἀνδέχιος καὶ Θύρσος (+ 2ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Πολυχρόνιος ὁ Ἱερομάρτυρας

Δυναμικὸς κληρικὸς τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνα (ἐκ τῆς ἐπαρχίας Γαμφανήτιδος), ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ πατέρας του Βαρδάνιος ἦταν γεωργὸς στὸ ἐπάγγελμα, καὶ φρόντισε ὁ γιὸς του νὰ ἀνατραφεῖ ὄχι μόνο μὲ τὰ διδάγματα τῆς πίστεως, ἀλλὰ τοῦ παρεῖχε ἀρκετὴ κοσμικὴ μόρφωση. Ἔτσι ἐνῶ ὁ πατέρας καλλιεργοῦσε τὶς ἀμπελοφυτεῖες του, ὁ γιὸς μὲ ζῆλο καὶ θέρμη καλλιεργοῦσε τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, διδάσκοντας τὰ θεῖα λόγια καὶ ἀγωνιζόμενος στὸν πολλαπλασιασμὸ τῆς καρποφορίας τοῦ θείου σπόρου. Ἦταν μάλιστα ἱκανότατος συζητητὴς καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε καταντροπιάσει σοφοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν σὲ συζητήσεις φιλοσοφικὲς γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν θρησκεία. Κατόπιν ὁ Πολυχρόνιος πῆγε στὴν ἔδρα τῆς σοφίας καὶ τῶν γραμμάτων, τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἔγινε διάκονος καὶ ἔπειτα πρεσβύτερος. Ἀπὸ τὸ ἀξίωμα αὐτὸ δὲν ἔπαψε νὰ διδάσκει καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους μοχθοῦσε γιὰ τὴ χριστιανικὴ ἀνατροφή τῶν ἐνοριτῶν του. Ὄταν ὅμως ἔγινε αὐτοκράτορας ὁ ἀρειανόφιλος γιὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, Κωνσταντῖος, ὁ Πολυχρόνιος ἔμεινε στὴ μερίδα τῶν κληρικῶν ἐκείνων, ποὺ γιὰ τὸ ὀρθὸ δόγμα ἔμειναν ἀπτόητοι μπροστὰ στοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς ἐξορίες ποὺ ἐπέβαλε ὁ αἰρετικὸς αὐτοκράτορας. Ἔτσι οἱ Ἀρειανοί, ἀνέλαβαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἀπαλλαγοῦν μία κι ἔξω ἀπ' αὐτόν. Κάποια μέρα λοιπὸν ποὺ ὁ Πολυχρόνιος ἱεουργοῦσε, μία ομάδα ἀπὸ Ἀρειανούς εἰσέβαλε στὸν ναὸ καὶ τὸν ἔσφαξαν πάνω στὴ Ἁγία Τράπεζα, καὶ ἔτσι ἔγινε τίμιο ὀλοκαύτωμα γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μὲ τὴν δική Του θυσία σήκωσε τὴν δική μας σωτηρία.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης καὶ οἱ Ὅσιοι 99 Πατέρες ποὺ ἀσκήτευσαν στὴν Κρήτη

Μόνο ο Άγιος Νικόδημος τους αναφέρει. Ακολουθία τους εκδόθηκε στο Ήράκλειο το 1879. Πάντα σύμφωνα με την ακολουθία τους, απεβίωσαν ειρηνικά συγχρόνως και οι 99 μαζί. Κατάγονταν από διάφορα μέρη της λεκάνης της Μεσογείου και ασκήτευαν στην Κρήτη. Τον κυριότερο απ' αυτούς έλεγαν Ίωάννη και γιορτάζεται τοπικά στην Κρήτη.

Ο Όσιος Σέργιος «ό εν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Οί Άγιοι Παρμενίας, Πολυτέλειος, Έλυμᾶς, Μώκιος, Χρυσοτέλης, Μάξιμος, Λουκᾶς, Αβδίας, Σέμνιος και Όλυμπιάδας, Συναθλητῆς Άγ. Πολυχρονίου (+ 4ος αἰ.)

Μνήμη Παναγίας «Ναυπακτιώτισσας»

Στις 7 Οκτωβρίου ἢ τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὶς 7 Οκτωβρίου, ἐορτάζεται στὴ Ναύπακτο ἢ Παναγία τῆς Ναυπάκτου, εἰς μνήμην τῆς Ναυμαχίας τῆς Ναυπάκτου, ποὺ ἔγινε 7-9-1571 καὶ ὁ χριστιανικὸς εὐρωπαϊκὸς στόλος - μαζί με τοὺς Ἕλληνες - κατέστρεψε τὸν ἀντίστοιχο Μουσουλμανικόν.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 8

- Ἡ Ὁσία Πελαγία
- Ἡ Ἁγία Πελαγία ἢ Παρθένος
- Ἡ Ἁγία Ταϊσία
- Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Ἡ Ὁσία Πελαγία

Ζοῦσε στήν Ἀντιόχεια καί ἀνήκε στήν τάξη τῶν ἐλαφρῶν γυναικῶν. Ἦταν πόρνη. Ἡ ζωή της ἦταν βουτηγμένη μέσα στόν οἶστρο τῶν ἁμαρτωλῶν ἡδονῶν. Ἡ ἀκολασία εἶχε πωρώσει τόσο τή συνείδησή της, ὥστε καμιᾶ ἔννοια μετανοίας νά μή μπορεῖ νά εἰσχωρήσει στήν ψυχή της. Ἐπομένως, θά μπορούσε νά πεῖ κανείς, ἦταν καταδικασμένη ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή της στό πῦρ τῆς κολάσεως. Ὅμως ὄχι! ὁ πολυεύσπλαχνος Κύριός μας διαβεβαίωσε ὅτι «οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Δηλαδή, οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνες, πού στήν ἀρχή ἔδειξαν ἀπειθεία στό Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά κατόπιν εἰλικρινά μετάνιωσαν, προλαμβάνουν στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐσᾶς, πού μόνο μέ τὰ λόγια δεῖξατε ὑπακοή στό Θεό, στήν πράξη ὁμως ὑπήρξατε ἀπειθεῖς καί ἄπιστοι. Πράγματι ἡ Πελαγία, τυχαῖα, σέ κάποια σύναξη χριστιανῶν ἄκουσε θερμό κήρυγμα περὶ ἀγνότητος, τοῦ ἐπισκόπου Νόννου. Τὰ λόγια του ἤλεγξαν καί συγκλόνησαν τήν ψυχή της. Μὲ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀπαρνήθηκε τήν ἄσωτη ζωή της, πούλησε τὰ διάφορα κοσμήματά της καί τὰ χρήματα διαμοίρασε στοὺς φτωχοὺς. Ἀφοῦ κατηχήθηκε καί βαπτίσθηκε, μετὰ ὀκτῶ μέρους πῆγε στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου μέ σκληρὴ ἄσκηση πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή της.

Ἡ Ἁγία Πελαγία ἢ Παρθένος

Καταγόταν ἀπὸ τήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας καί ἀπὸ ἔνδοξο γένος (στὰ χρόνια τοῦ βασιλεῖα Νουμεριανοῦ 282-284). Ὅταν ἔμαθε ὁ ἄρχοντας τῆς Ἀντιοχείας ὅτι ἡ Πελαγία ἦταν χριστιανή, ἔστειλε στρατιῶτες γιὰ νά τήν συλλάβουν. Αὐτοὶ περικύκλωσαν τὸ σπίτι της καί ἐτοιμάζονταν νά τήν ἀρπάξουν. Ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ Ἁγία, ζήτησε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες νά περιμένουν λίγο. Ὅποτε, σήκωσε τὰ χέρια της καί τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καί προσευχήθηκε θερμὰ πρὸς τὸν Θεὸ νά μὴ ἐπιτρέψει νά τήν ἀρπάξουν οἱ στρατιῶτες, ἀλλὰ νά φύγει ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀγνή καί παρθένος. Ἐπειτα ἀνοιξε τὸ παράθυρο καί ἔριξε τὸν ἑαυτὸ της στό κενό, μὲ ἀποτέλεσμα νά τραυματιστεῖ θανάσιμα καί ἔτσι παρέδωσε τήν ἀγνή ψυχή της στό Θεό, προκειμένου βέβαια νά τήν προφυλάξει ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῶν ἀγροίκων στρατιωτῶν. Περίφημο ἐγκώμιο γιὰ τὴν Ἁγία αὐτὴ ἔγραψε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ἡ Ἁγία Ταῖσία

Ἡ ὁμορφιά της ἦταν ἀπὸ τὶς σπάνιες. Πλεονέκτημα, πὺ ἀποβαίνει ὀλέθριο, ὅταν δὲν εἴμαστε σὲ θέση νὰ τὸ διατηροῦμε ἀγνό, μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, τὴν φωτεινὴ διάκριση, τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη. Δυστυχῶς γιὰ τὴν Ταῖσία, αὐτὴ πὺ ἐπιβουλεύτηκε τὴν τιμὴ της ἦταν ἡ ἴδια ἡ μάνα της. Γυναῖκα χυδαία, πὺ ἤθελε πολὺ πλοῦτο, καὶ δὲν δίστασε νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴν κόρη της γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσει. Ἔτσι ἡ Ταῖσία, παρασύρθηκε στὸ δρόμο τῆς ἀτιμίας μόλις 17 ἐτῶν. Ἐγινε καὶ ἡ ἴδια πλούσια ἀλλὰ καὶ πόρνη. Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὴν ἀπεχθάνονταν. Καμιὰ οἰκογενειακὴ πόρτα δὲν ἦταν ἀνοικτὴ γι' αὐτὴν. Οἱ ἴδιοι οἱ ἐκμεταλλευτὲς τῆς σάρκας της, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἔφερναν νὰ γνωριστεῖ μὲ τὶς μητέρες τους καὶ τὶς ἀδελφές τους. Διότι εἶχε καταντήσει ἕνα ἀντικείμενο σαρκικῆς ἱκανοποίησης καὶ τίποτα περισσότερο. Τότε ἡ Ταῖσία ἔπεσε σὲ θλίψη μεγάλῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἔχασε ἕνα πρόβατο, ὅμως δὲν ἔπαψε νὰ τὸ ἀναζητεῖ. Ὅταν λοιπὸν ὁ Παφνούτιος ἀπὸ τὴν Σιδῶνα ἔμαθε τὴν ψυχικὴ της κατάσταση, προσευχήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐργαστεῖ γιὰ τὴν ψυχὴ της. Καὶ δὲν ἀστόχησε. Τὴν ἐπισκέφθηκε καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ πέτυχε τὸ θαῦμα! Καυτὰ δάκρυα μετανοίας κύλησαν στὰ μάγουλα τῆς Ταῖσίας. Πέταξε ὅλα της τὰ πλοῦτη στὴ θάλασσα, διότι τὸ τίμημα τῆς ἀτιμίας δὲν ἄξιζε νὰ χρησιμοποιηθεῖ στὸ ἱερὸ ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης. Ἀπὸ τότε ἔζησε φτωχά, ἀλλὰ πλούσια σὲ πίστη, σὲ μετάνοια, σὲ σωφροσύνη, σὲ προσευχὴ, σὲ ὑπακοή, σὲ ταπείνωση καὶ καλοσύνη. Ἐγινε δεκτὴ σὲ εὐσεβῆ ὄμιλο γυναικῶν καὶ πέθανε φροντίζοντας ἀρρώστους καὶ ἀνήμπορους ἀνθρώπους.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Τὸ χωριὸ Ζαγορὰ τῆς ἐπαρχίας Τυρνάβου, ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ἰγνατίου. Οἱ γονεῖς του Γεώργιος καὶ Μαρία, παρέλαβαν τὸν γιό τους Ἰωάννη, αὐτὸ ἦταν τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του, καὶ μετακόμισαν στὴ Φιλιππούπολη. Ὁ Ἅγιος ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἔδειχνε μεγάλο ζῆλο στὶς ἀρετὲς καὶ πῆγε σ' ἕνα αὐστηρὸ γέροντα. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, οἱ Τοῦρκοι σκότωσαν τὸν πατέρα του καὶ μὲ τὴν βία τούρκεψαν τὴν μητέρα του καὶ τὶς δυὸ ἀδελφές του. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ἰωάννης, πῆγε στὸ Βουκουρέστι καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ Ἅγιον Ὅρος. Στὸ δρόμο ὅμως συνελήφθη ἀπὸ Ὀθωμανοὺς καὶ γιὰ νὰ γλιτώσει τὸ θάνατο τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ γίνεῖ Ὀθωμανός. Ὅταν ἔφτασε στὸ Ἅγιον Ὅρος, κατέληξε στὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου ἐκάρη μοναχός με τὸ ὄνομα Ἰγνάτιος. Ἐκεῖ ὁ ἡγούμενος Νικηφόρος ὁ Γέροντας τὸν ἐμπιστεύθηκε στὸν Γέροντα Ἀκάκιο. Ἀργότερα πῆρε τὴν εὐχὴ νὰ μαρτυρήσει καὶ στὶς 29 Σεπτεμβρίου 1814 ἔφτασε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου μπροστὰ στὸν κριτὴ πέταξε τὸ τούρκικο φέσι, πὺ φόρεσε ἐπίτηδες καὶ ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Ἄγρια καὶ φρικτὰ τὰ βασανιστήρια πὺ ἀκολούθησαν. Ἀλλὰ ὁ Ἰγνάτιος ἔμεινε σταθερὸς στὴν ἀπόφασή του. Τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν στὶς 8 Ὀκτωβρίου 1814 ὥρα ἕκτη. Ὁ συνοδός του Γρηγόριος ἀγόρασε τὸ Λεῖψανό του καὶ μαζί μ' αὐτὸ τοῦ νεομάρτυρα Εὐθυμίου, τὰ μετέφερε στὸ Ἅγιον Ὅρος. Ὁ Ἰγνάτιος, μαζί μὲ τοὺς συνασκητὲς τοῦ μάρτυρες, Εὐθύμιο καὶ Ἀκάκιο, γιορτάζουν μαζί τὴν 1η Μαΐου.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 9

- Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου, ὁ Ἀπόστολος
- Ὁ Ὅσιος Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ἡ συμβία του
- Ἡ Ὁσία Ποπλία ἡ Ὁμολογήτρια
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος «ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν»
- Μνήμη τῶν δικαίων Ἀβραάμ καὶ Λὰτ τοῦ ἀνεψιοῦ του
- Ὁ Ὅσιος Δωρόθεος

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου, ὁ Ἀπόστολος

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἀδελφός του Ματθαίου τοῦ εὐαγγελιστῆ καὶ γιὸς τοῦ Ἀλφαίου. Ὁ Ἰάκωβος, ἀφοῦ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἔπειτα πῆγε καὶ σὲ ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖ, κατέστρεφε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ γιάτρευε ἀρρώστιας καὶ ἐξεδίωκε τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ εἰδωλολάτρεις τὸν ὀνόμαζαν θεῖο σπέρμα. Ὁ ἰδρώτας, οἱ μόχθοι καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ ὑπέστη γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, ἦταν πολλοί. Ὁ θάνατος πολλές φορές τὸν πλησίασε, ἀλλὰ στὴ σκέψη τοῦ Ἰακώβου κυριαρχοῦσαν ἐνθαρρύντικα τὰ λόγια του Κυρίου, «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι». Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ μὲ ἀκολουθεῖ σὰν γνήσιος μαθητῆς μου, λέει ὁ Κύριος, ἄς ἀπαρνηθεῖ τὸ διεφθαρμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἑαυτό του, καὶ ἄς πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ ὑποστεῖ γιὰ μένα ὄχι μόνο θλίψη καὶ δοκιμασία, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ θάνατο σταυρικό. Καὶ τότε ἄς μὲ ἀκολουθεῖ, μιμούμενος τὸ παράδειγμά μου. Ἔτσι καὶ ὁ Ἰάκωβος, μιμούμενος τὸ Διδάσκαλό του, ὑπέστη σταυρικό θάνατο.

Ὁ Ὅσιος Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ἡ συμβία του

Ἐζησαν κατὰ τὸ ἔτος 594 καὶ ἦταν σύζυγοι ἐνάρετοι, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Ἦταν εὐποροὶ καὶ ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀνδρόνικος ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀργυραμοιβοῦ στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἀπόκτησε ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸ δυὸ παιδιά, ποὺ ὅμως πέθαναν. Αὐτὸ κατέθλιβε τοὺς δυὸ γονεῖς καὶ γιὰ νὰ βροῦν παρηγοριὰ κατέφυγαν γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο, ὅπου μὲ κοινὴ ἀπόφαση ἔγιναν μοναχοὶ καὶ μπῆκαν σὲ μοναστήρι. Ὁ μὲν Ἀνδρόνικος πῆγε στὴ Μονὴ τοῦ ἀββᾶ Δανιήλ, ἡ δὲ γυναῖκα του Ἀθανασία στὴ γυναικεῖα Μονὴ τῶν Ταβεννησιωτῶν. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀσκητικὰ πέρασαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τους, ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ἡ Ὁσία Ποπλία ἡ Ὁμολογήτρια

Παντρεύτηκε και αναδείχτηκε πρότυπο χριστιανής γυναίκας, που ξέρει με την υπακοή και την αγάπη να διατηρεί την αρμονία του οικογενειακού σπιτιού. Η Όσια Ποπλία γεννήθηκε και έζησε στην Αντιόχεια, επί αυτοκρατόρων μεγάλου Κων/νου μέχρι και Ίουλιανού του παραβάτη (361 μ.Χ.). Ο τρόπος με τον οποίο φρόντισε και μπόρεσε να αναθρέψει το μοναχογιοί της Ίωάννη, μαρτυρείται από την διαγωγή, με την οποία έλαμψε αυτός και αναδείχτηκε έξοχος μεταξύ έξοχων. Ήταν τόσο σεμνός και υπερβολικά ταπεινόφρων, ώστε όταν χήρεψε ή επισκοπή Αντιοχείας τον πίεσαν να την αναλάβει αυτός. Αλλά ο Ίωάννης έμεινε άκαμπος και έμεινε απλός ιερέας. Μετά λοιπόν την δική του χειροτονία και το θάνατο του πατέρα του, ή μητέρα του Ποπλία παρέλαβε στο σπίτι της εύσεβεις ορφανές παρθένας. Φρόντιζε να τις κυβερνά με στοργή και τους μετέδιδε την θερμή πίστη της, τις μάθαινε να είναι αγνές και όταν χρειαστεί να γίνουν ήρωίδες του σταυρού και μάρτυρες του Ευαγγελίου. Όταν κάποτε ήλθε ο Ίουλιανός στην Αντιόχεια να ενθαρρύνει τους ειδωλολάτρες, πέρασε έξω από το σπίτι της Ποπλίας. Τότε αυτή, μαζί με τις άλλες παρθένας, έψαλλαν δυνατά «Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον..». Έκνευρισμένος ο Ίουλιανός, έστειλε και της έκαναν παρατήρηση να μη το ξανακάνει. Αλλά όταν ξαναπέρασε από το σπίτι της, αυτή έψαλλε δυνατά «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ». Τότε έδωσε διαταγή και την μαστίγωσαν σκληρά, αλλά επειδή ήταν γριά δέν την σκότωσε. Έτσι ή Ποπλία συνέχισε το αγαθοποιό έργο της, μέχρι που ή δίκαια ψυχή της παραδόθηκε στο στεφανοδότη Χριστό.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος «ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν»

Έζησε στα χρόνια του βασιλιά Θεοφίλου του εικονομάχου (829) και καταγόταν από την επαρχία των Γαλατών της Μικρᾶς Ἀσίας. Ήταν γιός του Θεοφίλου και της Εὐδοκίας και το πρώτο του όνομα ήταν Λέων. Επειδή ήταν ωραίος και δυνατός στο σώμα αλλά και στη φρόνηση, ο βασιλιάς τον έκανε κόμη. Αφού για πολλά χρόνια πολέμησε και έκανε πολλά ανδραγαθήματα, κατόπιν τὰ καταφρόνησε όλα και έγινε μοναχός στο μοναστήρι του Δαφνῶνα, με το όνομα Πέτρος. Έπειτα πήγε στον Όλυμπο και από εκεί στα Ίεροσόλυμα. Αλλά και εκεί δέν έμεινε μόνιμα, αφού έφυγε στη Λαοδικεία και την Αττάλεια. Αφού με ανδρεία υπέφερε τους κόπους της όδοιπορίας και της άσκησης, και τον άγριο θυμό των Ίσμαηλιτῶν, που συναντούσε στο δρόμο, τελευταία έπανήλθε στον Όλυμπο. Επειδή δέ το ύψος της άρετης του έγινε φανερό στους βασιλείς, γι' αυτό και ο βασιλιάς Βασίλειος ο Μακεδών, το έτος 867, τον έπεισε να κατοικήσει στο μοναστήρι του Αγίου Φωκά. Εκεί λοιπόν, μετά από πολλούς πνευματικούς αγῶνες, παρέδωσε ειρηνικά την ψυχή του στον Κύριο.

Μνήμη τῶν δικαίων Ἀβραάμ καὶ Λὼτ τοῦ ἀνεψιοῦ του

Ὁ Ἀβραάμ εἶναι ὁ γνωστός πατριάρχης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ γιὸς τοῦ Θάρα. Γεννήθηκε στὴν Οὐρ τῆς Χαλδαίας ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Σήμ. Ὁ δὲ Λὼτ ἦταν γιὸς τοῦ Ἀρῶαν καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀβραάμ πολὺ ἀγαπημένος. Πῆγε μὲ τὸν θεῖο του στὴ Χαρὰν καὶ ζοῦσε μαζί του. Ἀλλὰ λόγω τῶν συχνῶν διενέξεων τῶν ὑπηρετῶν, ἀποχωρίστηκε τοῦ θεοῦ του καὶ κατοίκησε στὴν πεδιάδα τῶν Σοδόμων, ὅπου ἔμεινε μέχρι τὴν

καταστροφή της.

Ὁ Ὅσιος Δωρόθεος

Πρόκειται γιὰ τὸν ἐπίσκοπο Τύρου. Βλέπε κυρίως μνήμη του τὴν 5ῃ Ἰουνίου.

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 10

- Ὁ Ἅγιος Εὐλάμπιος καὶ Εὐλαμπία τὰ ἀδελφία
 - Οἱ Ἅγιοι 200 Μάρτυρες
 - Ὁ Ὅσιος Βασιανός
 - Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ὁμολογητής
 - Ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα (Ρῶσος)
 - Οἱ Ἅγιοι 26 Ὁσιομάρτυρες Ζωγραφίτες τοῦ Ἁγίου Ὄρους
 - Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Σκυλόσοφος
 - Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας τῆς Τότμα (Ρῶσος)
-

Ὁ Ἅγιος Εὐλάμπιος καὶ Εὐλαμπία τὰ ἀδελφία

Ἐξησαν στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ (296 μ.Χ.). Ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν ἦταν σκληρὸς καὶ ἀνελέητος. Γι' αὐτό, ὁ Εὐλάμπιος καὶ ἡ ἀδελφή του Εὐλαμπία κρύβονταν μαζὶ με ἄλλους χριστιανούς στὸ βουνό. Ἐκεῖ, ζοῦσαν καλλιεργῶντας τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μελέτη τῶν ἱερῶν Γραφῶν. Κάποια μέρα, ὁ Εὐλάμπιος πῆγε στὴ Νικομήδεια νὰ προμηθευθεῖ τροφές, ἀλλὰ οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἀναγνώρισαν καὶ ἀμέσως τὸν συνέλαβαν. Βέβαια, στὴν ἐρώτηση τοῦ βασιλιᾶ ἂν πιστεύει στὸ Χριστό, ὁμολόγησε φανερὰ ὅτι εἶναι χριστιανός, ὁπότε τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ εἰδωλολατρικὸ ναὸ γιὰ νὰ θυσιάσει μετὰ τὴν βία. Ὁ Εὐλάμπιος, ὅμως, διὰ τῆς προσευχῆς συνέτριψε τὸ εἶδωλο τοῦ θεοῦ Ἄρη. Καὶ ἐνῶ ἄρχισαν νὰ τὸν μαστιγώνουν μετὰ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο, ὄρμησε ἡ ἀδελφή του Εὐλαμπία, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀγκάλιασε, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀξιώσει νὰ συμμαρτυρήσει μετὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Τότε ἔβαλαν καὶ τοὺς δυὸ σὲ ἓνα καζάνι μετὰ βραστὸ νερό. Ἀλλὰ διὰ θαύματος αὐτοὶ δροσίζονταν, καὶ ἔτσι βγήκαν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς. Αὐτὸ ἔκανε νὰ πιστέψουν στὸ Χριστὸ 200 εἰδωλολάτρες, οἱ ὁποῖοι μαζὶ μετὰ τὸν Εὐλάμπιο καὶ τὴν Εὐλαμπία ἀποκεφαλίστηκαν ὑπὲρ τῆς ἀλήθειας τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅπως λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν». Δηλαδή, δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη θὰ ἀποδοθεῖ στὸν καθένα ποὺ ἐργάζεται τὸ ἀγαθὸ καὶ πεθαίνει γι' αὐτό.

Οἱ Ἅγιοι 200 Μάρτυρες

Ὅταν κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ (286-305) οἱ χριστιανοὶ τῆς Νικομήδειας κατέφυγαν στὰ ὄρη γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν θάνατο, μετὰ τὴν σύλληψη τοῦ Εὐλαμπίου (βλέπε προηγούμενο βιογραφικὸ σημείωμα) συνελήφθησαν καὶ αὐτοί, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ κατασφαγοῦν ὅλοι μαζὶ μετὰ τὸν Ἅγιο Εὐλάμπιο.

Ὁ Ὅσιος Βασιανός

Ἦταν ἀπὸ τὴν Συρία καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαρκιανοῦ (450). Ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔλαμψε μὲ τὶς μεγάλες του ἀρετὲς καὶ τὰ θαύματα, ὥστε ὁ Μαρκιανὸς ἔκτισε Ναὸ στὸ ὄνομά του (μᾶλλον μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγίου), ποῦ σῶζεται μέχρι σήμερα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Βασιανοῦ ἔφτασε μέχρι καὶ τοὺς 300. Μαθήτριά του ἦταν καὶ ἡ Ἁγία Ματρώνα (+ 9 Νοεμβρίου). Ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ ἔζησε ὁ Ὅσιος, πολλοὺς ἔφερε στὸν Χριστὸ καὶ πολλὰ θαύματα ἔκανε. Ἐφθασε σὲ βαθιὰ γεράματα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τάφηκε στὸν προαναφερθέντα Ναὸ του.

Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ Ὁμολογητὴς

Ζηλευτὸς ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Ὅσιος Θεόφιλος, γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὴ Τιβεριούπολη. Ὄταν φοιτοῦσε στὸ σχολεῖο, διακρινόταν μετὰ τῶν συμμαθητῶν του γιὰ τὴν ἐπίδοση στὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σεμνότητά του ἠθους καὶ τὴν ἀριστη διαγωγή του. Νέος ἀκόμα, ἐπισκέφθηκε εὐσεβῆ μοναχό, τὸν Στέφανο, ποῦ εἶχε στήσει τὴν κατοικία του ἐπάνω στὸ ὄρος Σελέντιο. Ὑπὸ τὶς ὁδηγίες του ὁ Θεόφιλος μεγάλωνε πνευματικὰ καὶ πλούτιζε τὶς γνώσεις του στὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ἦταν ἀρκετὰ πλούσιοι, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς κάνει προθυμότερους στὴν ὑπηρεσία θεοφιλῶν ἔργων. Καὶ τὸ κατάφερε. Ἔτσι αὐτοί, μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας τους διέθεσαν γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ μοναστηριοῦ στὸ ὄρος Σελέντιο, ὅπου ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς καὶ ὁ Θεόφιλος. Τότε ὅμως, ἦταν τὰ χρόνια ποῦ κυβερνοῦσε ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἰσαυρος. Καὶ ὁ Θεόφιλος δὲν ἐπαναπαύτηκε στὶς ἀσκητικὲς του ἀσχολίες. Κατέβηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης, ἄφησε τὸ ἡσυχὸ ἀσκητήριό του καὶ πῆγαινε σὲ πόλεις καὶ χωριά, καὶ κήρυττε ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Παρακινοῦσε ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς νὰ μὴ λιποψυχοῦν, ἀλλὰ νὰ μένουν ἀκλόνητοι καὶ ἀφοσιωμένοι στὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τῆς μητέρας Ἐκκλησίας. Καταγγέλθηκε γι' αὐτό, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν πῆγαν στὴ Νίκαια, ὅπου ὑπέστη τὴν ποινὴ τοῦ ῥαβδισμού καὶ τοῦ πυρωμένου σιδήρου στὴ σάρκα του. Γύρισε νικητὴς στὸ μοναστήρι του, ὅπου ἡ ψυχὴ του ἀποδήμησε στὰ μακάρια οὐράνια σκηνώματα.

Ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα (Ρῶσος)

Γεννήθηκε στὶς 23 Νοεμβρίου τοῦ 1812 στὸ χωριὸ Μεγάλο Λιπόβιτς τῆς περιφέρειας τοῦ Ταμπόφ. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς Γρένκωφ καὶ ἡ μητέρα του Μάρθα Νικολάγεβνα. Εἶχαν συνολικὰ ὀκτὼ παιδιά καὶ ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος ἦταν ἕκτος στὴ σειρά. Τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα τοῦ Ὀσίου ἦταν Ἀλέξανδρος καὶ ἡ εὐσεβὴς οἰκογένειά του τὸν ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ἂν καὶ ὁ ἴδιος, ἀπὸ μικρὸς, ἦταν πολὺ ζωηρὸς ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐφύης. Παρακολούθησε ἱερατικὸ σεμινάριο καὶ στὴν ἀρχὴ ἔγινε δάσκαλος. Κατόπιν ἔγινε μοναχὸς στὴν Ὀπτινα καὶ στὶς 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1843 Διάκονος. Στὰ τέλη τοῦ 1845 (9 Δεκεμβρίου) καὶ σὲ ἡλικία 33 χρονῶν, ἔγινε ἱερέας. Σὲ λίγο ὅμως ἡ ὑγεία του χειροτέρευσε, ἀλλ' ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ὀσιακὴ καὶ ἄκρως εὐεργετικὴ στοὺς συνανθρώπους του. Εἶχε προορατικὸ χάρισμα καὶ ἴδρυσε γυναικεῖο κοινόβιο τὸ 1872. Οἱ δοκιμασίες ποῦ ὑπέστη ἦταν πολλές, ἀλλ' αὐτὸς στάθηκε βράχος

ύπομονῆς καὶ ἔμπρακτος διδάσκαλος τῶν θεϊκῶν ἀρετῶν. Πέθανε στὶς 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1891 καὶ ἀγιοποιήθηκε τὸ 1990.

Οἱ Ἅγιοι 26 Ὁσιομάρτυρες Ζωγραφίτες τοῦ Ἁγίου Ὄρους

(Βλέπε σχετικῶς τὴν 22α Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Σκυλόσοφος

Βλέπε σχετικὴ βιογραφία του στοὺς Α.Χ.Ε.Χ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας τῆς Τότμα (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 11

- Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Διακόνους
- Οἱ Ἁγίες Ζηναΐδα καὶ Φιλονίλλα οἱ ἀδελφές
- Ὁ Ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Γραπτός, ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Νικαίας
- Οἱ Ἅγιοι Νεκτάριος, Ἀρσάκιος καὶ Σισίνιος Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως
- Μνήμη τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
- Οἱ Ἅγιοι Θεοφάνης ἐπίσκοπος Σολέας καὶ Ἰωνᾶς ὁ ἐν Περγάμῳ τῆς Κύπρου

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Διακόνους

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καὶ ἦταν διάκονος μεταξὺ τῶν ἑπτὰ διακόνων τῆς πρώτης Ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ (Πράξ. στ'). Ἐπίσης, ἦταν ἕγγαμος καὶ εἶχε τέσσερις θυγατέρες, προικισμένες μὲ προφητικὸ χάρισμα. (Πράξ. κα' 8-9). Ὁ Φίλιππος, ὅμως, δὲ στάθηκε μόνο στὴν Ἱερουσαλήμ. Πῆγε στὴ Σαμάρεια καὶ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο, σὰν γνήσιος καὶ αὐτὸς «ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ' εὐσέβειαν». Δηλαδή ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ διδάξει μεταξὺ ἐκείνων πὺν ἐξέλεξε ὁ Θεός, τὴν πίστη καὶ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας, πὺν ὁδηγεῖ στὴν εὐσέβεια. Ἐκεῖ στὴ Σαμάρεια, διὰ τοῦ κηρύγματός του βάπτισε χριστιανὸ καὶ τὸ Σίμωνα τὸ μάγο. Ἐπειτα, ὁ Φίλιππος συνάντησε στὸ δρόμο του τὸν Εὐνοῦχο τῆς βασίλισσας Κανδάκης, καὶ ἀφοῦ τὸν κατήχησε, βάπτισε καὶ αὐτὸν Χριστιανό. Κατόπιν, πῆγε στὴς Τράλλεις τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ὅπου μὲ τὴν διδασκαλία του ἔπεισε ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς πόλης νὰ πιστέψουν στὸ Χριστό. Ὁ Φίλιππος στὴν πόλη αὐτῆ, ἀφοῦ ἔκτισε καὶ χριστιανικὸ ναό, παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ του.

Οἱ Ἁγίες Ζηναΐδα καὶ Φιλονίλλα οἱ ἀδελφές

Ἦταν ἀδελφές μεταξὺ τους καὶ διακρίθηκαν γιὰ τὴν ἔμπρακτη πίστη τους. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας. Μερικοὶ συναξαριστὲς νομίζουν ὅτι ἦταν συγγενεῖς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ τὰ ὀνόματά τους δὲν ἔχουν κάτι τὸ Ἑβραϊκὸ καὶ ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει βάση. Βέβαιο ὅμως εἶναι, ὅτι ἦταν γυναῖκες πὺν διακρίθηκαν γιὰ τὴν θερμὴ τους πίστη, ἦταν πολὺ μορφωμένες καὶ γνώριζαν τὴν ἰατρικὴ τέχνη πὺν ἐξασκοῦσαν μὲ τρόπο ἐντελῶς φιλανθρωπικὸ καὶ φιλάδελφο. Θεράπευαν δηλαδή δωρεάν, καὶ ἔτρεχαν αὐτὲς στοὺς ἀσθενεῖς καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο. Ἡ θεραπευτικὴ τους ἰκανότητα ἐνεργοῦσε πάντα μὲ ἐπιτυχία, ἐνισχυόμενη ἀπὸ τὴν θεία Χάρη. Αὐτὴ ἢ παροχὴ τῶν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν τους, τίς βοηθοῦσε θαυμάσια στὸ νὰ ἐργάζονται καὶ γιὰ τὴν πίστη. Κοντὰ σὲ κάθε ἄρρώστο καὶ στὴν οἰκογένεια αὐτοῦ, γίνονταν διδασκάλισσες τοῦ Εὐαγγελίου. Παρηγοροῦσαν καὶ μαλάκωναν μὲ τὰ λόγια τους καὶ τοὺς τρόπους τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἐλπίδας, καρδιές τραυματισμένες ἀπὸ τίς συμφορὲς τῆς ζωῆς. Εὐτύχησαν μάλιστα νὰ φωτίσουν,

ἀρκετοὺς ἀπίστους στὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Ἡ θεάρεστη αὐτὴ διαγωγή τους, ὑπῆρξε ἡ ἴδια μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τους.

Ὁ Ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1353-1354 καὶ 1364-1376). Περιφῆμος λόγιος κληρικός καὶ ὑπέρμαχος τῆς ἡσυχαστικῆς διδασκαλίας τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ. Καταγόταν ἀπὸ ἀξιόλογη οἰκογένεια τῆς Θεσσαλονίκης, ἀσπάστηκε τὸν μοναχικὸ βίον καὶ χρημάτισε ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας στὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἡσυχαστικῶν ἐρίδων. Ὑπέγραψε τὸν Ἅγιορείτικο Τόμο γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς ἡσυχαστικῆς ἀσκήσεως (1339) καὶ ἔγραψε δυὸ σημαντικοὺς θεολογικοὺς λόγους ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου Ἀκινδύνου. Τὸ 1347 ἐξελέγη μητροπολίτης Ἡράκλειας τῆς Θράκης καὶ ἔλαβε μέρος στὴν μεγάλη σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1351), ἡ ὁποία διακήρυξε τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ μὲ τὸν περίφημο «Τόμο». Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ πατριάρχου Καλλίστου Α' ἐξελέγη πατριάρχης (1353), ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Καλλίστου, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον (1354), στὸν ὁποῖο ἐπανῆλθε τὸ 1364. Κατὰ τὴν δευτέρη πατριαρχία του ὑποστήριξε τὴν θεολογία τῶν ἡσυχαστῶν καὶ ἀποδοκίμασε τὴν προσπάθεια τῶν ἀδελφῶν Δημητρίου καὶ Προχόρου Κυδώνη νὰ εἰσαγάγουν στὸ Βυζάντιο τὴν σχολαστικὴ θεολογία τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη. Στὴν σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1368) ἀφορίστηκε ὁ Πρόχορος Κυδώνης καὶ ἀνανεώθηκε τὸ κῦρος τοῦ Τόμου τῆς συνόδου τοῦ 1351. Ἀσκήσε μὲ μεγάλη σύνεση τὰ πατριαρχικά του καθήκοντα καὶ ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν Ἐκκλησιῶν Ῥωσίας, Σερβίας, Βλαχίας, Βουλγαρίας κ. ἄ., στὶς ὁποῖες διαδόθηκε ἡ ἡσυχαστικὴ θεολογία καὶ πνευματικότητα. Στὶς σχέσεις του μὲ τὸν παπικὸ θρόνον ὑποστήριξε τὴν ἀνάγκη σύγκλησης Οἰκουμενικῆς συνόδου γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν διαφορῶν. Ἐγραψε θεολογικὲς πραγματεῖες καὶ λόγους γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Ἡσυχασμοῦ, ὅπως ἐπίσης Βίους καὶ ἀκολουθίες ἁγίων.

Ὁ Ὁσῖος Θεοφάνης ὁ Γραπτός, ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος Νικαίας

Ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ (γιατὶ ἐπονομάστηκαν ἔτσι γράψαμε στὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα τοῦ Θεοδώρου) καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν γνώση τῶν ἁγίων γραφῶν καὶ τῆς ἱερῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀκριβῆ γνώση τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν συγγραφῶν. Ὁ Θεοφάνης τὸ 838, ἔθαψε μὲ μεγάλη λύπη τὸν ἀδελφὸ του Θεόδωρο, ὅταν αὐτὸς πέθανε στὴν ἐξορία. Κατόπιν ὁ Θεοφάνης ἐξορίστηκε στὴ Θεσσαλονίκη. Ὄταν πέθανε ὁ εἰκονομάχος βασιλεὺς Θεόφιλος, ἀνέλαβε τὴν διαχείριση τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος, ἔκανε τὸν Θεοφάνη Μητροπολίτη Νικαίας. Ἐπετέλεσε τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ πέθανε ἡσυχος μὲ τὴν συνειδήσή του, ὅτι ἐκπλήρωσε ἄρτια τὰ καθήκοντά του πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, τόσο σὰν ἀπλὸς ἱερομόναχος ὅσο καὶ σὰν ἐπισκοπικὸς κυβερνήτης. Ὁ Θεοφάνης ὁ Γραπτός εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἑλληνες θρησκευτικοὺς ποιητῆς καὶ ὑμνογράφους τοῦ 8ου αἰῶνα, ἀφοῦ συνέγραψε πολλοὺς κανόνες.

Οἱ Ἅγιοι Νεκτάριος, Ἀρσάκιος καὶ Σισίνιος Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Νεκτάριος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας. Ἰερὸς καὶ Ὅσιος στὴ ζωὴ, συγκλητικὸς στὸ ἀξίωμα. Κατὰ τὴν 2ῃ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο, μετὰ τὴν παραίτηση τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ τὴν καθαίρεση τοῦ αἰρετικοῦ Πατριάρχου Μαξίμου, μὲ κοινὴ ψῆφο λαοῦ καὶ κλήρου καὶ γνώμη τοῦ αὐτοκράτορα Θεοδοσίου, ἄν καὶ λαϊκὸς (καὶ μάλιστα ἀβάπτιστος), ἐκλέχτηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (381-397 ἀφοῦ βέβαια πρῶτα βαπτίστηκε). Μὲ μεγάλη θεοσέβεια ἀφοῦ ποίμανε τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ Ἀρσάκιος καταγόταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Πατριάρχου Νεκταρίου. Ὁ Ἀρσάκιος ἦταν πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ κλήθηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον (404-405) σὰν διάδοχος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐνῶ εἶχε περάσει τὸ 80ὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦσυχος καὶ κατὰ Χριστὸν ἀφοῦ ἔζησε μετὰ ἀπὸ μικρὴ πατριαρχία, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ Σισίνιος ἀνέλαβε τὸν πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὶς ἀρχὲς τοῦ 426, διαδεχθεὶς τὸν Πατριάρχου Ἀττικό. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς του, ἔκανε τὰ καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου στὴν Ἐλαία. Ὁ Σισίνιος ἦταν φημισμένος γιὰ τὶς ἀρετὲς του καὶ γιὰ τὶς ἄοκνες προσπάθειές του γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν φτωχῶν. Ἡ χειροτονία του καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσή του ἔγινε ἀπὸ Σύνοδο, πού συγκάλεσε ὁ Θεοδόσιος ὁ Β'. Ὁ Σισίνιος ὁ Α' καὶ σὰν πατριάρχης ἐξακολουθοῦσε τὴν φιλανθρωπικὴν του δράσιν καὶ ἀναδείχτηκε φιλόστοργος πατέρας τῶν φτωχῶν τάξεων. Πατριάρχευσε ἕνα χρόνον καὶ δέκα μῆνες. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά σὲ ἡλικία 87 χρονῶν.

Μνήμη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Αὕτη ἔγινε στὴ Νίκαια τὸ 787, ἐπὶ βασιλείᾳ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς μητέρας του καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Θεοδωρήτου Ἀντιοχείας καὶ Ἠλίας Ἱεροσολύμων. Συνολικὰ οἱ Πατέρες πού ἔλαβαν μέρος στὴ Σύνοδο αὕτη ἦταν 365 καὶ ἀναθεμάτισαν τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων. Διατύπωσαν, ὅτι ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις τῆς Εἰκόνας διαβαίνει στὸ πρωτότυπον (δηλαδὴ στὸν εἰκονιζόμενον Ἅγιον) καὶ ὄχι στὰ καθ' αὐτὸ ξύλον καὶ χρῶμα τῆς εἰκόνας.

Οἱ Ἅγιοι Θεοφάνης ἐπίσκοπος Σολέας καὶ Ἰωνᾶς ὁ ἐν Περγᾶμω τῆς Κύπρου

Βλέπε σχετικῶς στοὺς Α.Χ.Ε.Χ.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 12

- Οἱ Ἅγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος
- Ἡ Ἁγία Δομνίνα
- Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Παρθένος
- Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος ἐπίσκοπος Ἐφέσου
- Ἡ Ἁγία Μαλφεθᾶ
- Ἡ Ἁγία Ἀνθία
- Οἱ Ἅγιοι Ιουβεντίνος καὶ Μάξιμος (ἢ Μαξιμίνος)
- Ὁ Ἅγιος Ἰάσων ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ
- Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρόμαχος καὶ Διόδωρος
- Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος
- Ὁ Ὅσιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινοῖτης
- Ἡ Σύναξις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἁγίων
- Ὁ Ἅγιος Wilfrid (Ἄγγλος)
- Οἱ Ἅγιοι Βαλάντιος, Βαρλαάμ, Βαρνάβας, ὁ μοναχός, Βασίλειος ὁ ἐπίσκοπος, Γεώργιος ὁ Βαβατινιώτης, Γεώργιος ὁ ἐπιτηδειώτης, Γεώργιος ὁ περαχωρίτης, Γεώργιος ὁ Σαλαμάνης, Δημητριανός ὁ ἐπίσκοπος, Εἰρηνικός ἢ Ἀρνιακός, Ἐλπίδιος, Ἐπαφρόδιτος καὶ Ἐπίκτητος

Οἱ Ἅγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος

Μαρτύρησαν στὸ διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνα Κιλικίας. Ὁ Πρόβος ἦταν ἀπὸ τὴν Παμφυλία, ὁ Ἀνδρόνικος ἀπὸ τὴν Ἐφεσο καὶ ὁ Τάραχος ἀπὸ τὴν Ἰλλυρία. Καὶ οἱ τρεῖς ἦταν στρατιῶτες, πραγματικὰ εὐσεβέστατοι καὶ ἄρτια καταρτισμένοι στὴν Ἁγία Γραφή. Συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἔπαρχο τῆς Ταρσοῦ Μαξέντιο, τὸν καιρὸ πού βρισκόνταν στὴν ἔρημο. Ὄταν, λοιπόν, παρουσιάστηκαν μπροστά του, καὶ οἱ τρεῖς θαρράλεοι στρατιῶτες Χριστοῦ ἔδωσαν γενναῖες ἀπαντήσεις. Πρῶτος ὁ γέρον Τάραχος εἶπε: «Μὴ βλέπεις, βασιλιά, τὰ γηρατεῖά μου. Οἱ σωματικὲς μου δυνάμεις μπορεῖ νὰ ὑποχώρησαν, ἀλλ' ἡ ἀκμὴ τῆς ψυχῆς παραμένει ἀκέραια. Γι' αὐτό, ὅλα τὰ βάσανα καὶ μύριοι θάνατοι δὲ θὰ κατασχύνουν καὶ τὸν πιὸ μικρὸ στρατιώτη τοῦ Χριστοῦ». Ἐπειτα, μὲ τὴν σειρὰ τοῦ ὁ Πρόβος, εἶπε καὶ αὐτός: «Χριστιανὸς εἶμαι καὶ τίποτα δὲ μὲ τραβᾷ τόσο, ὅσο νὰ πάθω γιὰ τὸ Χριστὸ μύρια βάσανα καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμα μου γι' Αὐτόν». Τέλος, γενναῖα ἦταν καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἀνδρόνικου: «Μεταχειρισθεῖτε, εἶπε, ὅσα μαρτύρια θέλετε. Τὸ αἷμα μου ὅλο μπορεῖ νὰ φύγει, ἀλλ' ἡ καρτερία ἀπ' τὸν Ἀνδρόνικο δὲ θὰ λήψει, ἔστω καὶ ἂν κοβόταν μύρια τεμάχια». Κεραυνοβλημένος ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ὁ Μαξέντιος, διέταξε νὰ γδάρουν τὸ κεφάλι τοῦ Τάραχου καὶ νὰ βγάλουν τὰ μάτια τῶν ἄλλων δυό. Τέλος, μὴ ἀνεχόμενος τέτοια ταπείνωση, τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ἡ Ἁγία Δομνίνα

Δὲν λογάρισε καθόλου τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐπίγεια ζωὴ της, προκειμένου νὰ κατακτήσει τὴν αἰώνια. Ἡ Ἁγία Δομνίνα ἀξιώθηκε τὸν μαρτυρικὸ θάνατο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (286 μ. Χ.). Τὴ συνέλαβε ὁ ἑπαρχὸς Λυσίας καὶ τὴν ἀπειλήσε ἄγρια, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ γυναικεία της φύση δὲν θὰ τολμήσει νὰ ἐκτεθεῖ στὰ μαρτυρία. Πολὺ περισσότερο μάλιστα ἀφοῦ ἔπασχε καὶ ἀπὸ χρόνια βαριά ἀρρώστια. Ἀλλ' ἔπεσε πολὺ ἔξω. Ἡ Δομνίνα ἐπέδειξε τὴν μεγαλύτερη ἡρωικὴ γενναϊότητα. Ἐμεινε μὲ σταθερότητα στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ καὶ καταφρόνησε τὰ μαστίγια, μὲ τὰ ὁποῖα κτύπησαν σκληρὰ καὶ ἄγρια τὴν σάρκα της. Κατόπιν τῆς ἔσπασαν τὰ κόκαλα καὶ τὶς ἀρθρώσεις, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχὴ της στὸ Θεό.

Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Παρθένος

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Δεκίου καὶ Βαλεριανοῦ (250). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ μόναζε σ' ἓνα Μοναστήρι μαζί μὲ ἄλλες παρθένες. Αὐτὴ λοιπὸν καταγγέλθηκε ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ ὀδηγήθηκε μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα μὲ σιδερένια ἀλυσίδα καὶ χτυπήθηκε ἄγρια στὸ πρόσωπο. Κατόπιν, ἀφοῦ τὴν γύμνωσαν, μὲ μαρτυρικὸ τρόπο τὴν ἔκαιγαν, ἐνῶ στὴ φωτιὰ ἔχυναν πίσσα, λάδι καὶ θεῖο. Ἐπειτα τὴν κρέμασαν σ' ἓνα ξύλο καὶ ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς της. Στὴ συνέχεια ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ῥίζα τὰ νύχια της, ἔκαψαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της, ξερίζωσαν τὰ δόντια της καὶ στὸ τέλος τὴν ἀποκεφάλισαν, καὶ ἔλαβε ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου. (Ἴσως νὰ εἶναι ἡ ἴδια μ' αὐτὴ τῆς 29ης Ὀκτωβρίου. Οἱ βιογραφίες τους εἶναι σχεδὸν ὅμοιες).

Οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τοὺς ἴδιους μάρτυρες τῆς 30ης Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Θεόδοτος ἐπίσκοπος Ἐφέσου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Μαλφεθᾶ

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὴν θανάτωσαν μὲ τοξευόμενα βέλη.

Ἡ Ἁγία Ἀνθία

Μαρτύρησε, ἀφοῦ βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο μέσα σὲ χάλκινο πυρακτωμένο βόδι.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουβεντίνος καὶ Μάξιμος (ἢ Μαξιμίνος)

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος πλέκει ἰδιαίτερο ἐγκώμιο στοὺς δυὸ αὐτοὺς μάρτυρες. Ἐζήσαν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου (361). Κάποτε ἔτυχε νὰ βρίσκονται σ' ἓνα συμπόσιο στρατιωτῶν (ἴσως διότι καὶ αὐτοὶ ἦταν στρατιῶτες) καὶ κατὰ τὴν συζήτηση, οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ διαμαρτύρονταν γιὰ τὰ κακὰ πού ὁ βασιλιάς διέπραττε ἐναντίον τῶν χριστιανῶν. Αὐτὸ ὅμως, τὸ «κάρφωσε» κάποιος στὸν βασιλιά Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτη, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτός, νὰ δημεύσει τὴν παρουσίαν τῶν δυὸ Ἁγίων καὶ νὰ τοὺς κλείσει φυλακὴ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ φυλακὴ εἶχε γίνῃ ἐκκλησίαν ἀπὸ τὶς συχνὲς καὶ ὁμαδικὲς ἐπισκέψεις τῶν χριστιανῶν, γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τῶν δυὸ Ἁγίων καὶ νὰ διδαχθοῦν, ὁ Ἰουλιανὸς λοιπόν, ἔδωσε διαταγὴ καὶ τὴν νύχτα, κρυφά, στρατιῶτες πῆγαν καὶ τοὺς ἀποκεφάλισαν. Τὰ σώματά τους τὰ πῆραν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὰ ἔθαψαν μὲ τὴν ἀρμόζουσα τιμὴ.

Ὁ Ἅγιος Ἰάσων ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρόμαχος καὶ Διόδωρος

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 12ῃ Μαρτίου. Ἡ μνήμη του μετατίθεται ἐδῶ, διότι τὴν 12ῃ Μαρτίου συμπύπτει μὲ τὶς ἡμέρες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.

Ὁ Ὅσιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινόϊτης

Γεννήθηκε στὴν Ἀρσινόη, πού βρίσκεται κοντὰ στὴν Παφία τῆς Μαιλάνδρας τῆς Κύπρου, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ εὐποροὺς, τὸν Μιχαὴλ καὶ τὴν Ἄννα. Εἶχε δὲ ἀδελφὸ

τὸν ὄσιο Ἀρκάδιο τὸν μετέπειτα ἐπίσκοπο Ἀρσινόης (+ 29 Αὐγούστου). Ἄν καὶ ὁ ἀδελφός του πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ σπουδάσει, αὐτὸς ἔμεινε κοντὰ στοὺς γονεῖς του βόσκοντας πρόβατα καὶ διαπρέποντας στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐσέβεια. Παντρεύτηκε μὲ κάποια κοπέλα, ἀπὸ τὸ χωριὸ Φιλοῦσες, τὴν ὁποία ἔπεισε νὰ περάσουν τὴ ζωὴ τους μὲ παρθενία σὰν ἀδέλφια. Πράγματι, ἔτσι ἀσκητικὰ καὶ ὀσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε, κάνοντας πολλές ἐλεημοσύνες, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τὸν ἔθαψαν στὴ σπηλιὰ ὅπου πῆγαινε καὶ ἀσκήτεε. Ὁ τόπος ἐκεῖνος ἔγινε χῶρος, διὰ τοῦ Ἁγίου, πολλῶν θαυμάτων.

Ἡ Σύναξις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀγίων

Ὁ Ἅγιος Wilfrid (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ὁι Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Οἱ Ἅγιοι Βαλάντιος, Βαρλαάμ, Βαρνάβας, ὁ μοναχός, Βασίλειος ὁ ἐπίσκοπος, Γεώργιος ὁ Βαβατινιώτης, Γεώργιος ὁ ἐπιτηδειώτης, Γεώργιος ὁ περαχωρίτης, Γεώργιος ὁ Σαλαμάνης, Δημητριανός ὁ ἐπίσκοπος, Εἰρηνικός ἢ Ἄρνιακος, Ἐλπίδιος, Ἐπαφρόδιτος καὶ Ἐπίκτητος

Βλέπε βιογραφία τοὺς Α.Χ.Ε.Χ. 300 Ἅγιοι Ἀλαμανοὶ Κύπριοι.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 13

- Οἱ Ἅγιοι Κάρπος, Πάπυλος, Ἀγαθόδωρος καὶ Ἀγαθονίκη
 - Ὁ Ἅγιος Φλωρέντιος
 - Ὁ Ἅγιος Μαρτύροχος
 - Ὁ Ἅγιος Διόσκορος
 - Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Ὁμολογητὴς καὶ Πατρίκιος
 - Ὁ Ἅγιος Βενιαμίν ὁ Διάκονος, Ἱερομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴν Περσία
 - Ὁ Ἅγιος Ἀντίγονος
 - Ὁ Ἅγιος Διοκλητιανός
 - Τὰ ἅγια Δύο παιδιὰ
 - Ἡ Ἁγία Χρυσὴ ἡ Νεομάρτυς
-

Οἱ Ἅγιοι Κάρπος, Πάπυλος, Ἀγαθόδωρος καὶ Ἀγαθονίκη

Μαρτύρησαν ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Δέκιος (249-251), σκληρότατος διώκτης τῶν χριστιανῶν. Ὅλοι πατρίδα εἶχαν τὴν Πέργαμο. Ὁ Κάρπος, μὲ ἄρτια γραμματικὴ μόρφωση, εὐσεβέστατος καὶ μὲ πολλὰς ὑπηρεσίες στὴν Ἐκκλησία, εἶχε γίνῃ ἐπίσκοπος Θυατείρων. Ὁ Πάπυλος, ποὺ εἶχε σπουδάσει ἰατρικὴ καὶ πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του ἀμισθί, ἔγινε διάκονος καὶ ἄμεσος συνεργάτης τοῦ Κάρπου. Ὁ Ἀγαθόδωρος, ψυχὴ ἐκλεκτὴ καὶ πιστὴ, ἦταν ὑπηρέτης στὴν ἐπισκοπὴ Θυατείρων. Ὅταν καὶ τοὺς τρεῖς συνέλαβε ὁ ἀνθύπατος Οὐαλέριος, ὁμολόγησαν μπροστὰ του μὲ παρρησία τὸ Χριστό. Τότε ὁ Οὐαλέριος τοὺς εἶπε: «Οἱ χριστιανοὶ εἶναι δεισιδαίμονες, ἀνίκανοι, χωρὶς ἀνώτερα αἰσθήματα. Ἐσεῖς, σὰν μορφωμένοι ἄνθρωποι, ἀμέσως πρέπει νὰ τοὺς ἀρνηθεῖτε». Στὴν κατηγορία αὐτὴ, ἀπάντησε ὁ Ἐπίσκοπος Κάρπος μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μία ἀπάντηση ποὺ ἴσχυε, ἰσχύει καὶ θὰ ἰσχύει στοὺς αἰῶνες, γιὰ τὸ φρόνημα τῶν συνειδητῶν χριστιανῶν. Εἶπε λοιπόν: «Κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ λαιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν», ποὺ σημαίνει, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ βασιλιά, κοπιᾶζουμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ἐπειτα, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄπιστοι στὸ Εὐαγγέλιο μᾶς βρίζουν καὶ μᾶς περιγελοῦν, ἐμεῖς εὐχόμεσθε ἀγαθὰ γι' αὐτούς. Ἐνῶ μας καταδιώκουν, τοὺς δείχνουμε ἀνοχή, ἐνῶ μας συκοφαντοῦν, ἀπαντοῦμε μὲ λόγια γλυκὰ καὶ παρακλητικά. Ἐκνευρισμένος ὁ Οὐαλέριος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση, ἀφοῦ τοὺς βασάνισε, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Παπύλου Ἀγαθονίκη, ὅλους τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ἅγιος Φλωρέντιος

Τὸν διέκριναν χαρακτηριστικὴ ψυχραιμία καὶ θάρρος, ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ ζωὴ του κρεμόταν ἀπὸ μία κλωστή. Ὁ ἅγιος Φλωρέντιος ζοῦσε στὴ Θεσσαλονίκη, ἀπ' ὅπου καὶ καταγόταν. Μὲ τὴν μεγάλη πίστη καὶ τὸ θεῖο ζῆλο του γιὰ τὸ φωτισμὸ καὶ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν, ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του στὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου. Καταγγέλθηκε γι'

αὐτὸ στὸν τότε εἰδωλόατρη ἡγεμόνα τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε μπροστὰ τοῦ τὴν πίστη τοῦ στὸν Χριστό. Δὲν δίστασε μάλιστα, νὰ συστήσει καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἡγεμόνα νὰ ἀσπαστεῖ τῆ χριστιανικῆ πίστη, σπάζοντας ἔτσι τὰ δίκτυα τῆς εἰδωλοατρικῆς πλάνης. Ὁ ἡγεμόνας ξαφνιασμένος στὴν ἀρχή, ἐξοργισμένος κατόπιν, διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν σκληρὰ. Τὸν ἔδειραν λοιπὸν καὶ τοῦ ἔσχισαν τὶς σάρκες. Στὴ συνέχεια τὸν ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά, ὅπου κήκε τὸ σῶμα του, ἀλλὰ μέσα ἀπ' αὐτὸ βγήκε γιὰ ν' ἀνέβει λαμπρότερη ἀπὸ κάθε φλόγα, ἢ εὐσεβῆς καὶ ἥρωικῆ ψυχῆ του.

Ὁ Ἅγιος Μαρτύροχος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Στὸν Πατμιακὸ Κώδικα 266 ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μὲ τὸν πιὸ πάνω Φλωρεντία. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν νοτάριο Ἅγιο Μαρτύριο (+ 25 Οκτ.).

Ὁ Ἅγιος Διόσκορος

Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ τὸ ἔτος 288. Καταγόταν ἀπὸ τοὺς ὀνομαζόμενους Σκηνοπολίτες καὶ στὸ ἀξίωμα ἦταν βουλευτής. Πέταξε λοιπὸν, στὰ σκουπίδια ὅλα τὰ κατὰ κόσμον ἀξιώματα καὶ τιμές, καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἄρχοντα Λουκιανὸ καὶ τὸν ἤλεγξε δριμύτατα γιὰ τὶς διώξεις τοῦ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἐμβρόντητος ὁ ἄρχοντας γιὰ τὴν στάση τοῦ Διόσκορου, προσπάθησε μὲ κολακεῖες καὶ ἀπειλές νὰ μεταστρέψει τὴν γνώμη του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὰ κατάφερε, βασάνισε τὸν Ἅγιο σκληρὰ καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Ὁμολογητῆς καὶ Πατρικίος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Παφλαγονία καὶ γεννήθηκε τὸ ἔτος 763 ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς τὸν Γρηγόριο καὶ τὴν Ἄννα, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνέθρεψαν σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου. Ἰδιαίτερη μάλιστα ἀγάπη πρὸς τὸν Ἅγιο εἶχε ἡ συγγένισσά του βασίλισσα Εἰρήνη (ἄλλοι ἀναφέρουν Θεοδώρα). Προσλήφθηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἀνέβηκε μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἰκανότητά του στὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου καὶ στρατηγοῦ τῆς Σικελίας. Ἐχοντας ὅμως κλίση στὴν ἡρεμὴ ζωή, ἔγινε μοναχός. Ἀλλὰ καταδιώχτηκε ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους βασιλεῖς Λέοντα καὶ Θεόφιλο καὶ ἐξορίστηκε πολλές φορές. Μετὰ ἀπὸ πολλές ταλαιπωρίες, σὲ ἡλικία 75 χρονῶν ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 838.

Ὁ Ἅγιος Βενιαμίν ὁ Διάκονος, Ἱερομάρτυρας ποὺ μαρτύρησε στὴν Περσία

Ἐζησε στὶς ἀρχές τοῦ 5ου αἰῶνα, ἐπὶ βασιλέων, Περσίας Ἰσδιγέργη καὶ Κωνσταντινουπόλεως Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ. Μᾶλλον καταγόταν ἀπὸ τὴν Περσία καὶ

ἦταν Διάκονος τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Κήρυττε μὲ θερμότητα ζήλου καὶ δύναμη λόγου τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἔτσι εἴλκυε πολλοὺς εἰδωλολάτρες. Γιὰ τὴν δράση του αὐτὴ καταγγέλθηκε στὸν βασιλιὰ Ἰσδιγέργη καὶ ὑποβλήθηκε σὲ φρικτὰ μαρτύρια, μέσα στὰ ὁποῖα παρέδωσε τὴν ἐκλεκτὴ ψυχὴ του. (Ἡ μνήμη του περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, καὶ τὴν 31η Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Ἀντίγονος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Διοκλητιανός

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Συναντᾶται στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Δ 23 μαζί μὲ τὸν Φλωρεντία, ὅπου καὶ ἡ κοινὴ Ἀκολουθία τους.

Τὰ ἅγια Δύο παιδιά

Μαρτύρησαν διὰ πυρός, πού ἀναψαν στὸ ἔδαφος καὶ τὰ ἐξανάγκασαν νὰ τρέχουν μέσα σ' αὐτή.

Ἡ Ἁγία Χρυσὴ ἢ Νεομάρτυς

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σλάτενα (σημερινὴ Χρυσὴ) τῆς ἐπαρχίας Ἀλμωπίας Νομοῦ Πέλλης. Ὁ πατέρας της ἦταν φτωχὸς καὶ εἶχε τέσσερις θυγατέρες. Ἡ Χρυσὴ ἦταν ὠραία στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ. Κάποτε, ἐνῶ βρισκόταν μαζί μὲ ἄλλες γυναῖκες στοὺς ἀγρούς καὶ μάζευε καυσόξυλα, τὴν ἀπήγαγε κάποιος Τοῦρκος καὶ τὴν μετέφερε στὸ σπίτι του. Ὁ Τοῦρκος προσπάθησε μὲ κολακεῖες νὰ τὴν ἐξισλαμίσει καὶ νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Ἡ Χρυσὴ ὅμως ἀντιστάθηκε καὶ δυναμικὰ ἀπάντησε: «Ἐγὼ τὸν Χριστὸ μόνο γνωρίζω γιὰ νυμφίό μου, πού δὲν θὰ ἀρνηθῶ καὶ ἂν ἀκόμα μὲ κομματιάσεις». Οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς Χρυσῆς, μὲ ἐξανγκασμὸ τῶν Τούρκων, τὴν παρακαλοῦσαν νὰ δεχτεῖ τὸν μωαμεθανισμό γιὰ νὰ σωθεῖ. Ἀλλ' ἡ μεγαλόψυχη Χρυσὴ τοὺς ἀπάντησε ὅτι: «πατέρα ἔχω τὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό, μητέρα τὴν Κυρία Θεοτόκο, ἀδελφούς δὲ καὶ ἀδελφές ἔχω τοὺς Ἁγίους καὶ τὶς Ἁγίες τῆς Ἐκκλησίας μας». Μπροστὰ λοιπὸν στὴ σταθερότητα τῆς Χρυσῆς, οἱ Τοῦρκοι ἀπάντησαν μὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Τελικὰ στὶς 13 Ὀκτωβρίου 1795, κατέκοψαν τὸ σῶμα της μὲ μαχαίρια καὶ ἔτσι πανάξια ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ τὸν Νυμφίό Χριστό.

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 14

- Οἱ Ἅγιοι Ναζάριος, Προτάσιος, Γερβάσιος καὶ Κέλσιος
- Ὁ Ὅσιος Κοσμάς ὁ Μελωδὸς (ἡ ποιητής) ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ
- Ὁ Ὅσιος Σιλβανὸς ὁ Γέρον Ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ Παλαιστίνη
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Αὐσελάμου
- Ἡ Ὁσία Παρασκευὴ ἡ Νέα
- Μνήμη θαύματος τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς
- Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Ἀγαλλιανός, Ἀρχιεπίσκοπος Μηθύμνης, ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ὅσιος Νικόλαος ὁ ἀπλὸς καὶ θαυματουργός δούκας Τζερνηγοβιγίας

Οἱ Ἅγιοι Ναζάριος, Προτάσιος, Γερβάσιος καὶ Κέλσιος

Οἱ γονεῖς τοῦ Ναζαρίου (Ἀφρικανὸς καὶ Περπετούα) λέγεται ὅτι ὑπῆρξαν μαθητὲς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἴλκυσε στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ τοὺς βάπτισε. Ὁ γιὸς τους ἔμεινε ὀρφανὸς σὲ νεαρὴ ἡλικία, μέσα σὲ μία διεφθαρμένη κοινωνία. Ἀλλὰ ὁ Ναζάριος εἶχε κληρονομήσει τὶς ἀρετὲς τῶν γονέων του. Ἐμεινε ἀγνὸς καὶ ἀμεμπτος, σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλή τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα Ἀποστόλου Πέτρου, ποὺ λέει: «Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας». Ὀφείλετε, λέει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, νὰ κάνετε ἀγνὲς καὶ καθαρὲς τὶς ψυχές σας ἀπὸ κάθε ἀκάθαρτο πάθος καὶ ἐπιθυμία καὶ κλίση, μὲ τὴν ὑπακοή σας στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ὁ Ναζάριος ὄχι μόνο ἔμεινε ἀγνὸς μέσα στὸ διεφθαρμένο κοινωνικὸ του περιβάλλον, ἀλλὰ ὅταν ἔγινε 20 χρονῶν διαμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἄρχισε περιοδεῖες, κηρύττοντας τὸ Εὐαγγέλιο μὲ πολλὴ καρποφορία. Ὅταν πῆγε στὰ Μεδιόλανα, συνάντησε δυὸ εὐσεβεῖς ἄνδρες, τὸν Προτάσιο καὶ τὸν Γερβάσιο. Ἐκεῖ, καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ διὰ τοῦ θείου λόγου πέτυχαν πολλὰ κατακτήσεις. Ὅχι μόνο ἀπὸ τὸν ὄχλο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀνώτερες κοινωνικὲς τάξεις. Κατόπιν ὁ Ναζάριος πῆγε στὴ Γαλλία, ὅπου μὲ τὸ δίκτυ τοῦ λόγου εἶχε πολλὰ ἐπιτυχίαι. Μεταξὺ αὐτῶν ποὺ πίστεψαν, ἦταν καὶ μία νεαρὴ ψυχὴ, ὁ Κέλσιος. Ὅταν ὁ Ναζάριος ἐπέστρεψε στὰ Μεδιόλανα, τὸν συνέλαβαν. Προηγουμένως εἶχαν συλλάβει καὶ τοὺς Προτάσιο καὶ Γερβάσιο. Ὁ ἑπαρχὸς Ἀννουλίνος, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἄλλαζαν τὴν πίστη τους, ὅλους, μαζὶ μὲ τὸ νεαρὸ Κέλσιο, τοὺς ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ὅσιος Κοσμάς ὁ Μελωδὸς (ἡ ποιητής) ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ

Ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ποιητὲς τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Ὅσιος Κοσμάς, ἔμεινε ἀπὸ πολὺ νέος ὀρφανὸς καὶ υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ τὸν Σέργιο, ποὺ ἦταν ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν του χαλίφη τῶν Ἀράβων. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε πολλὴ δόξα καὶ πλοῦτο, πῆρε στὸ σπίτι του ἓνα πολυμαθὴ διδάσκαλο, τὸν Ἱερομόναχο Κοσμά, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴ Σικελία τῆς Ἰταλίας. σ' αὐτὸν λοιπὸν παρέδωσε τὸν

φυσικό γιό του Ἰωάννη καὶ τὸν υἱοθετημένο Κοσμᾶ, γιὰ νὰ τοὺς μάθει ὅσο γίνεται καλύτερα τὴν θεία καὶ ἀνθρώπινη σοφία. Πράγματι τὰ δυὸ παιδιά ἔμαθαν πολλὰ ἀπὸ τὸν ἄξιο διδάσκαλό τους, ὅπως θεολογία, φιλολογία, μαθηματικά, φιλοσοφία καὶ ῥητορική. Ἐπίσης, ιδιαίτερα τοὺς δίδαξε τὴν μουσικὴ τέχνη, ἐπειδὴ διέκρινε ὅτι οἱ δυὸ μαθητές του ἦταν προικισμένοι μὲ τὸ μουσικὸ καὶ ἱερὸ ποιητικὸ τάλαντο. Ἀργότερα ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Κοσμᾶς πῆγαν στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔγιναν μοναχοὶ στὴ Μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα. Κατόπιν ὁ μὲν Ἰωάννης ἔγινε πρεσβύτερος, ὁ δὲ Κοσμᾶς, μετὰ ἀπὸ πολλὰς πιέσεις ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων, ἔγινε Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ, πόλη παραθαλάσσια τῆς Παλαιστίνης ποὺ ἀρχαιότερα ὀνομαζόταν Ἀνθηδών. Διεξήγαγε μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια καὶ εὐσυνειδησία τὰ ποιμαντορικά του καθήκοντα καὶ ποτὲ δὲν ξεχνοῦσε νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ποίηση. Ἔργα του εἶναι θαυμάσιοι ὕμνοι καὶ διάφοροι κανόνες, ποὺ διακρίνονται μέσα στὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανίων, Βαΐων, Πεντηκοστῆς, Κοιμ. Θεοτόκου καὶ ἄλλων. Ἔτσι θεάρεστα πολιτευόμενος, πέθανε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ὁ Ὅσιος Σιλβανὸς ὁ Γέρον Ἱερομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Παλαιστίνης Γάζα τὴν ἐποχὴ τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ ἦταν ἄνθρωπος πρᾶος, ἄκακος καὶ γηραλέος στὴν ἡλικία. Προηγούμενα δὲ ἦταν στρατιωτικός. Λόγω τῆς καθαρῆς ζωῆς του ἔγινε Πρεσβύτερος στὴν Ἐκκλησία τῆς Γάζας. Αὐτὸς λοιπὸν, στάθηκε μὲ θάρρος μπροστὰ στὸν ἄπιστο λαὸ τῆς Καισαρείας (τῆς Παλαιστίνης) καὶ τὸν ἤλεγξε γιὰ τὴν ἀσέβειά του. Τότε ὁ ὄχλος τὸν ἔδειρε σκληρὰ καὶ ἔσπασε τὰ πλευρά του. Ἐπειτα καταδικάστηκε νὰ δουλεύει στὰ μεταλλεῖα, ποὺ βρίσκονταν στὴν τοποθεσία Ζώρους. Ἐκεῖ ὅμως, μὲ παρότρυνση τοῦ λαοῦ, γίνεται ἐπίτροπος. Μετὰ ἀπὸ λίγο, λόγω γήρατος, ἀλλὰ καὶ ἀσθενείας, ἀποκεφαλίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδωλόατρεις, παίρνοντας ἔτσι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Μαζὶ δὲ μὲ τὸν Ἅγιο Σιλβανό, ἀποκεφαλίστηκαν καὶ ἄλλοι 40 Μάρτυρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι ἦταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ Παλαιστίνη

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Βλέπε προηγούμενο Βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἁγίου Σιλβανοῦ.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Αὐσελάμου

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀνία (ἢ Ἄνεα) τῆς Ἐλευθερουπόλεως καὶ διακρινόταν γιὰ τὸ δυνατὸ σῶμα του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνδρεία ψυχῆ του. Ἀφοῦ ὑπέφερε πολλὰ γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, τελικὰ τὸ ἔτος 292, ἐπὶ βασιλείας Διοκλητιανοῦ, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, κήκε ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς εἰδωλόατρεις, παίρνοντας ἔτσι τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ὁσία Παρασκευὴ ἡ Νέα

Καταγόταν ἀπὸ τοὺς Ἐπιβάτες τῆς Θράκης. Ἀπὸ μικρῆ ἔκανε ἀγαθοεργίες καὶ ὅταν μεγάλωσε ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ της σπίτι καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ προσκυνῆσει τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἁγίων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχώρησε στὴν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου, ὅπου γιὰ πέντε χρόνια εἶχε ἀναλάβει τὴν περιποίηση κάποιου ναοῦ. Κατόπιν ἔφυγε στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ μία γυναικεῖα Μονή, ὅπου γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἀσκήθηκε στὴν ἀρετῇ. Ἐπειτα ἀναχώρησε πάλι στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Καλλικράτεια τῆς νοτιοανατολικῆς Θράκης, ὅπου παρέμεινε δυὸ χρόνια στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἐκεῖ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τὴν ἀκολουθία της συνέγραψε ὁ Συρίγος Μελέτιος.

Μνήμη θαύματος τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς

Βλέπε λεπτομέρειες στὸν «ΜΕΓΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ, τόμος 10ος σελ. 320, ἔκδοση 1992.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Ἀγαλλιανός, Ἀρχιεπίσκοπος Μηθύμνης, ὁ Θαυματουργός

Γεννήθηκε τὸ 1492 στὸ χωριὸ Φάραγγα τῆς Μυτιλήνης (κοντὰ στὴν Καλλονή) καὶ ἐπονομαζόταν Ἀγαλλιανός. Ὁ πατέρας του Ἐμμανουὴλ Ἀγαλλιανός ἦταν ἱερέας στὴ Μυτιλήνη. Ὁ Ἰωάννης (αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο του ὄνομα), σὲ νεαρὴ ἡλικία παντρεύτηκε καὶ ἔγινε κι' αὐτὸς ἱερέας. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, ἔκτος ἀπὸ ἓνα, τὸν Μεθόδιο, ἀπὸ κάποια ἐπιδημικὴ ἀρρώστια, ἀποσύρθηκε στὸν Ταξιάρχη τοῦ Λειμῶνα, ἀσχολούμενος μὲ μελέτη, προσευχὴ καὶ τὴν καλλιέργεια τοῦ πατρικοῦ κτήματος. Στὰ χρόνια τῆς Τούρκικης κατοχῆς τοῦ νησιοῦ, πρόσφερε μεγάλες καὶ σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὰ ἐκεῖ μοναστήρια καὶ στοὺς ὑπόδουλους χριστιανούς. Γιὰ ὅλα αὐτὰ, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του, ἔγινε ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' τὸ 1531 Μητροπολίτης Μηθύμνης. Καὶ στὸ νέο του πόστο ὁ Ἰγνάτιος ἀναδείχτηκε ἄριστος ποιμένας καὶ ἔτσι θεάρεστα ἀφοῦ ποίμανε τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά τὸ 1566.

Ὁ Ὁσιος Νικόλαος ὁ ἀπλὸς καὶ θαυματουργός δούκας Τζερνηγοβιγίας

«ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος).

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 15

- Ὁ Ἅγιος Λουκιανός ὁ ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας
- Ὁ Ὅσιος Βάρσος ὁ ὁμολογητής, Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης
- Ὁ Ὅσιος Σαβίνος ὁ ἐπίσκοπος
- Διήγηση μοναχοῦ ὑποτακτικοῦ περὶ ὑπακοῆς
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Νέος

Ὁ Ἅγιος Λουκιανός ὁ ἱερομάρτυρας, πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας

Γεννήθηκε στὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, καὶ μὲ ἀνάλογο τρόπο ἀνατράφηκε. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων του, διαμοίρασε στοὺς φτωχοὺς τὴν πατρικὴ του περιουσία καὶ ἀφοσιώθηκε στὴ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν, διότι στὴ σκέψη του ἐπικρατοῦσαν τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανάρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ». Δηλαδή, ὅλη ἡ Γραφὴ ἔχει ἐμπνευσθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ εἶναι ὠφέλιμη γιὰ νὰ διδάσκει τὴν ἀλήθεια, νὰ ἐλέγχει τὶς πλάνες, νὰ διορθώνει αὐτοὺς ποὺ ἁμαρτάνουν καὶ νὰ παιδαγωγεῖ στὴν ἀρετὴ. Κατόρθωσε, λοιπόν, καὶ ὁ Λουκιανὸς νὰ γίνῃ βαθὺς γνώστης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ δίδασκε μὲ θάρρος καὶ ἀκρίβεια τὸ θεῖο λόγο, ἐνθαρρύνοντας τοὺς χριστιανοὺς στὸ μαρτύριο. Στὴν Ἀντιόχεια, μάλιστα, ἴδρυσε σχολή, ὅπου φοίτησαν ἀρκετοὶ μαθητές, καταρτιζόμενοι στὰ χριστιανικὰ δόγματα καὶ στὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς. Ὅταν ὁ Λουκιανὸς ἔμαθε ὅτι στὴ Νικομήδεια ὁ Διοκλητιανὸς καταδίωκε καὶ θανάτωνε τοὺς χριστιανοὺς, ἄφησε τὴν Ἀντιόχεια καὶ πῆγε στὴ Νικομήδεια γιὰ νὰ στηρίξει καὶ νὰ ἐνισχύσει τοὺς Χριστιανοὺς στὸ μαρτύριο. Συνελήφθη, ὅμως, ἀπὸ τὸ Διοκλητιανὸ καὶ κλείστηκε στὴ φυλακὴ, ὅπου καὶ πέθανε ἀπὸ πείνα.

Ὁ Ὅσιος Βάρσος ὁ ὁμολογητής, Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης

Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνα. Μὲ τὴν δυναμικὴ δράση του, ἦταν καρφὶ στὸ μάτι τῶν Ἀρειανῶν αἰρετικῶν, ὅταν αὐτοὶ συντάραζαν τὴν ἐκκλησία. Τότε ὁ Ὅσιος Βάρσος εἶχε ἤδη διακριθεῖ σὰν ἐπίσκοπος Ἐδέσσης μὲ τὴν ἀγαθοεργία του, τὴν δραστηριότητά του καὶ τὴν δύναμη τῆς διδασκαλίας του. Πλούτισε τὶς γνώσεις του ἀφοῦ ἐπισκέφτηκε τὴν Φοινίκη, τὴν Αἴγυπτο καὶ αὐτὴν τὴ Θηβαΐδα. Ἀλλὰ στὴ σκληρὴ διαμάχη μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρετικῶν, ὁ ἐπίσκοπος Βάρσος δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ παραμείνῃ ἀμέτοχος. Διδάσκοντας, ὑπεράσπιζε τὸ ὀρθόδοξο δόγμα καὶ ξεσκέπαζε τὴν πλάνη τῶν Ἀρειανῶν. Γι' αὐτὸ ὁ αὐτοκράτορας Οὐάλης, θερμότατος ὑπερασπιστὴς τῶν αἰρετικῶν, ἐξόρισε τὸν Βάρσο στὴ νῆσο Ἄρανδο. Ἄλλ' ἐκεῖ ἔφταναν πλήθη ὀρθοδόξων καὶ ζητοῦσαν τὴν εὐλογία τοῦ Βάρσου, ποὺ ἔτσι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι καρφὶ στὸ μάτι τῶν αἰρετικῶν. Μὲ τὶς προτροπές του ὁ Οὐάλης τὸν ἐξόρισε στὴν Ὀξύρρυγχο τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ νέα συρροὴ ὀρθοδόξων κύκλωνε τὸν γενναῖο ἐπίσκοπο. Τέλος τὸν ἔκλεισε σ' ἓνα φρούριο κοντὰ στὸ Ἀλγέρι. Καὶ ἐκεῖ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή,

ἀφοῦ ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη ὑπηρετῶντας τὸν θεό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν πλησίον. Ἡ δὲ σωζόμενη κλίνη τοῦ Ἁγίου στὴν Ἄρανδο, ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς ντόπιους γιὰ τὰ ἐκτελούμενα δι' αὐτῆς θαύματα.

Ὁ Ὅσιος Σαβίνος ὁ ἐπίσκοπος

Ὁ Ὅσιος αὐτός, λόγῳ τῶν πολλῶν του ἀρετῶν ἔγινε ἐπίσκοπος, ἄγνωστο σὲ ποιὸν τόπο. Ἐπειτα, ἐπειδὴ μισοῦσε τὶς ταραχὲς ποὺ συνόδευαν τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα, ἔφυγε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ ἔκανε πολλοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνες καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ θαυματουργεῖ καὶ θεράπευσε πολλοὺς συνανθρώπους του ἀπὸ διάφορες σωματικὲς καὶ ψυχικὲς ἀρρώστειες. Ἀφοῦ καὶ μὲ τὴν σοφὴ διδασκαλία του ὠφέλησε πολλοὺς, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ὁ Παρισινὸς Κώδικας 1578 τὸν ἀναφέρει σὰν ἐπίσκοπο Κύπρου).

Διήγηση μοναχοῦ ὑποτακτικοῦ περὶ ὑπακοῆς

Λεπτομέρειες βλέπε «ΜΕΓΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗ» Ματθαίου Λαγγῆ τόμος 10ος σελ. 333, ἔκδ. 1992.

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Νέος

Γεννήθηκε στὶς μέρες τοῦ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Λέοντα Ε' τοῦ Ἀρμενίου (813-820), σὲ κάποια κωμόπολη τῆς Γαλατίας, τὴν Ὀψω, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν Ἄγκυρα (σημερινὴ πρωτεύουσα τῆς Τουρκίας). Οἱ γονεῖς του ἦταν πλούσιοι καὶ εὐσεβεῖς, καὶ ὀνομαζόταν Ἐπιφάνιος καὶ Ἄννα. Εἶχαν καὶ δυὸ κόρες, τὴν Μαρία, ποὺ ἦταν πρεσβυτέρα καὶ τὴν Ἐπιφανία. Ὅταν ὁ Ἅγιος ἦλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία, παντρεύτηκε καὶ ἀπόκτησε μία κόρη τὴν Ἀναστασώ (τὴ γυναῖκα του τὴν ἔλεγαν Εὐφροσύνη). Ἐπειδὴ ὅμως ἐπιθυμοῦσε τὴ μοναχικὴ πολιτεία, ἀφοῦ τακτοποίησε τὶς οἰκογενειακὲς του ὑποθέσεις, πῆγε σὲ μοναστήρι, κοντὰ στὸν Ὅσιο Ἰωαννίκιο, στὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας. Ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ δοκιμασία, γίνεται μοναχός, τὸ 842, μὲ τὸ ὄνομα Εὐθύμιος, ἀπὸ Νικήτας ποὺ ὀνομαζόταν πρῶτα. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ἀσκήσεως στὸ κοινόβιο αὐτό, ὁ Εὐθύμιος ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέστρεψε στὸν Ὀλυμπο καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες καὶ ταξίδια, ἴδρυσε κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη τὴν Μονὴ Περιοστερῶν τὸ 871, ὅπου ἐγκαταστάθηκε καὶ τὴν ἀνέδειξε μὲ τὴν ἀριστη πνευματικὴ ζωὴ του, σὲ ἀριστὸ πνευματικὸ κέντρο. Ἔτσι λοιπόν, ἀσκητικὰ καὶ θεάρεστα ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά τὴν 15ῃ Ὀκτωβρίου 894. Τὴ βιογραφία του συνέγραψε ὁ ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης Βασίλειος, ποὺ ὑπῆρξε καὶ μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

Άγιολόγιον - Ὀκτώβριος 16

- Ὁ Ἅγιος Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρχος
- Οἱ Ἅγιοι Δύο Στρατιῶται
- Οἱ Ἅγιοι Λεόντιος, Δομέτιος, Τερέντιος καὶ Δομνῖνος
- Ὁ Ὅσιος Μαλός
- Ὁ Ἅγιος Gali (ἢ Γάλλος), προστάτης Ἅγιος τῆς Ἑλβετίας

Ὁ Ἅγιος Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρχος

Ἦταν ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικὸς τῶν ῥωμαίων στρατιωτῶν, στὴν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Χριστοῦ. Ὄταν ἐκτελοῦσε τὴν διαταγὴ τοῦ Πιλάτου, ἀγνοοῦσε ποιὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς, γι' αὐτὸ παρέστη σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς φρικτῆς τραγωδίας. Ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ Λογγίνου δὲν εἶχε τὶς φαρισαϊκὲς παρωπίδες καὶ τὴν ἀχρειότητα τῶν ῥωμαίων στρατιωτῶν. Εἶδε σὲ βάθος τὸ θῦμα καὶ πρόσεξε σ' αὐτὸ τὴν ἀγαθότητα, τὴν σεμνότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν γαλήνη πού τὸ διέκρινε. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κυρίου, ὅταν εἶδε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ νὰ σχίζεται στὰ δύο, τὴν γῆ νὰ σειεται, τὶς πέτρες νὰ ῥαγίζουν καὶ τὰ μνημεῖα νὰ ἀνοίγουν, φωτίσθηκε ἀκόμα περισσότερο. Δὲ χωροῦσε πλέον καμιὰ ἀμφιβολία μέσα του, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν διακήρυξε κάτι, πού ὅλοι ὅσοι ἔχουν καθαρὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοὺς στὴν παντοδυναμία τοῦ Κυρίου διακηρύττουν: «Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ». Ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν υἱὸς Θεοῦ, ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἡ εἶδηση ὅτι ὁ Λογγίνος ἀσπασθῆκε καὶ κήρυττε τὴν χριστιανικὴ πίστη, ἐξήγειρε τὴν μανία τῶν Ἰουδαίων, καὶ μὲ ἐνέργειές τοὺς στὴ ῥωμαϊκὴ ἐξουσία, τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Στρατιῶται

Αὐτοὶ μαρτύρησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Λογγίνο.

Οἱ Ἅγιοι Λεόντιος, Δομέτιος, Τερέντιος καὶ Δομνῖνος

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Μαλός

Συνετὸς καὶ ὀλιγαρκῆς στὰ νεανικά του χρόνια ὁ Ὅσιος Μαλός, ἔμεινε φτωχὸς στὴν

ύλη γιὰ νὰ γίνεῖ πλούσιος ἐν Χριστῷ. Δὲν ἦταν μεγάλης μορφώσεως, ἦταν ὅμως πολλῆς πίστεως καὶ ζήλου θερμοῦ. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ διδάσκει δημόσια, ἔκανε κήρυγμα στὸν κάθε ἓνα χωριστά. Ὁ Μαλὸς εἶχε μεγάλη πνευματικὴ διάκριση, ὥστε νὰ μὴ γίνεταί βαρὺς, ἐνοχλητικὸς καὶ ἄστοχος στὶς ἰδιαιτέρους αὐτὲς νοθεσίες. Ἡ θεία χάρις τὸν εἶχε ὀπλίσει μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ ἀγάπη, ποὺ τοῦ ὑπαγόρευαν πάντοτε τί ἦταν συμφέρον νὰ εἰπωθεῖ καὶ τί ἔπρεπε νὰ παραλειφθεῖ. Στὴ συνέχεια ἀκολούθησε τὴν ἐρημικὴ ζωὴ. Ἄλλ' ὅσοι μάθαιναν ποὺ βρίσκεται, ἔρχονταν καὶ τὸν ζητοῦσαν στὸ ἐρημητήριό του. Καὶ αὐτὸς ὅμως, κατὰ διαστήματα, κατέβαινε στὶς πόλεις, ὄχι γιὰ νὰ κάνει ὁμιλίαι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκορπίσει εὐεργεσίες. Διότι ὁ Κύριος τὸν εἶχε προικίσει καὶ μὲ τὴν δύναμη νὰ θεραπεύει θαυματουργικὰ διάφορες ἀρρώστειαι. Πολλοὶ μάλιστα βρῆκαν τὴν γιατροειά τους μὲ τὶς προσευχὰς τοῦ ὁσίου Μαλοῦ καὶ διὰ μόνου της ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν του. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριο, τὸ λείψανό του ἀνάβλυζε μύρο καὶ ἔγινε πηγὴ ἰάσεως διαφόρων ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἅγιος Gali (ἢ Γάλλος), προστάτης Ἅγιος τῆς Ἑλβετίας

Λεπτομέρειαι γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985. Ἐπίσης καὶ στὸ βιβλίον «Ἡ ἐν Ὀρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 17

- Ὁ Προφήτης Ὡσηέ
- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Ὁσιομάρτυρας «ὁ ἐν τῇ Κρίσει»
- Ανακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου
- Κατάθεσις Τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου στὴν Κωνσταντινούπολη
- Οἱ Ἅγιοι Κοσμάς, Δαμιανός, Λεόντιος, Ἄνθιμος καὶ Εὐπρέπιος οἱ Ἀνάργυροι
- Οἱ Ἅγιοι Ἀντίγονος, Λουκιανός, Τερέντιος, Νικομήδης καὶ Θεοφάνης
- Οἱ Ἅγίες Ἰσιδώρα καὶ Νεοφύτη
- Ὁ Ἅγιος Κοσμάς «ὁ ἐν Γεωργία»
- Μνήμη πάντων τῶν προστατῶν καὶ πολιούχων Ἁγίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας

Ὁ Προφήτης Ὡσηέ

Ἦταν γιὸς τοῦ Βεηρεῖ ἀπὸ τὴν Βελεμῶθ τῆς φυλῆς Ἰσαχάρ καὶ ἔζησε τὸν ὄγδοο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ βασιλείων τοῦ Ἰούδα, Ὄζιου, Ἰωάθαμ, Ἀχαζ, Ἐζεκία καὶ τοῦ Ἰσραήλ Ἱεροβοὰμ Β'. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς δώδεκα μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Ὁ Ὡσηέ ἦταν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ζῆλο γιὰ τὸ θεῖο Νόμο, γι' αὐτὸ καὶ στὸ προφητικὸ του βιβλίον καταγγέλλει εὐθέως τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ εἶχε μολυνθεῖ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. Οἱ συμβολισμοὶ του θεωροῦνται δυσεξηγήτοι, ἀλλὰ σαφέστατα ἐκδηλώνει τὴν πίστη του στὸ Σωτῆρα Χριστό. Μάλιστα, ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας χρησιμοποίησε μία σπουδαία φράση τοῦ Ὡσηέ, πρὸς τοὺς Φαρισαίους (Ματθ. θι'3), ἡ ὁποία λέει: «Ἐλεος θέλω καὶ οὐ θυσίαν καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἢ ὀλοκαυτώματα». Δηλαδή, λέει ὁ Θεὸς μέσω τοῦ Ὡσηέ: «Προτιμῶ τὴν εἰρηνικὴ ἀγάπη σας πρὸς ἐμένα καὶ ὄχι τὶς τυπικὲς θυσίαις, καὶ θέλω νὰ ἔχετε ἐπίγνωση τοῦ θεοῦ θελήματος περισσότερο, παρὰ τὰ χωρὶς νόημα καὶ οὐσία ὀλοκαυτώματα ποὺ προσφέρετε». Ἐπίσης, φράσεις τοῦ Ὡσηέ χρησιμοποίησαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος στὶς ἐπιστολὰς τους. Ὁ Ὡσηέ λέγεται ὅτι ἔζησε 75 χρόνια, καὶ μετὰ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν δίκαιη ψυχὴ του.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Ὁσιομάρτυρας «ὁ ἐν τῇ Κρίσει»

Ὁ τολμηρὸς καὶ ἐλεύθερος στὸ φρόνημα καὶ τὸ λόγο Ὁσιομάρτυρας Ἀνδρέας, καταγόταν ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ἔζησε τὸν 8ο αἰῶνα μ.Χ. ἐπὶ αὐτοκράτορος Κων/νου Ε' τοῦ Κοπρωνύμου. Ὃταν αὐτὸς ξεκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὁ Ἀνδρέας πληροφορήθηκε τὰ ἔκτροπα ποὺ γίνονταν ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τὶς προσκυνοῦσαν, γι' αὐτὸ ἄφησε τὴν Κρήτη καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Καὶ ὅταν εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὴ βία κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση νὰ ἐλέγξει τὸν ἴδιον αὐτοκράτορα. Καὶ ἡ εὐκαιρία τοῦ δόθηκε ὅταν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' βγήκε ἀπὸ τὸ παλάτι· στὴν ἐπιστροφή ὁ Ἀνδρέας παραφύλαξε καὶ μὲ θάρρος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ῥώτησε: «ἄρα χριστιανὸς εἶ, βασιλεῦ;». Ὁ Κωνσταντῖνος ἔμεινε ἐμβρόντητος στὴν ἀρχή.

Ἄλλ' ἔπειτα ἐξοργισμένος διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν. Ἡ διαταγὴ ἐκτελέστηκε καὶ μάλιστα ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὲς κτύπησε τὸν Ἀνδρέα καὶ συγχρόνως τὸν ῥώτησε: «οὕτως ἐδιδάχθης ἀτιμάζειν τὸν βασιλέα;». Καὶ ὁ Ἀνδρέας τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸν ἐξῆς ἀθάνατο λόγο: «οὐδεὶς ἀμαρτάνει βασιλέα ἐλέγχων παρανομοῦντα». Θυμωμένος τότε ἀκόμα περισσότερο ὁ βασιλιάς, διέταξε καὶ μαστίγωσαν ἄγρια τὸν Ἀνδρέα. Ἐπειτα τὸν παρέδωσαν σὲ ὄχλο εἰκονομάχων, πού τὸν ἔσυραν ἐπάνω σὲ κοφτερὲς πέτρες. Κατόπιν κάποιος ἀγροῖκος ψαράς μὲ κοφτερὸ τσεκουῖρι, ἔκοψε τὸ πόδι τοῦ ἁγίου καὶ ἔτσι μετὰ ἀπὸ λίγο πέθανε. Τὸ λείψανό του τὸ ἔριξαν σὲ ἀκάθαρτο τόπο, ἀλλ' ὀρθόδοξα χέρια τὸ πῆραν νύκτα καὶ τὸ ἔθαψαν εὐλαβικὰ σὲ τόπο ὀνομαζόμενον «τῆς Κρίσεως». (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 21ῆ Ὀκτωβρίου, μετὰ τῶν Ἁγίων Στεφάνου, Παύλου καὶ Πέτρου).

Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου

Ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἦταν ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ὁποῖο ἀνάστησε (βλ. Κυριακὴ Βαΐων). Αὐτὸς λοιπὸν πῆγε εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου χειροτονήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἐπίσκοπος Κιτίου καὶ δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ποιῆε θεάρεστα τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ, κάνοντας πολλὰ θαύματα. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὸ 890, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Λέων ὁ ΣΤ', ἀφοῦ ἔκτισε μεγαλόπρεπον Ναὸ καὶ Μοναστήριον σὲ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου, ἔδωκε διαταγὴν καὶ ἀνακομίστηκε τὸ ἱερὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Κιτιαίων, εἰς τὸν προαναφερθέντα Ναὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Κατάθεσις Τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν

Βλέπε τὸ προηγούμενον βιογραφικὸ σημεῖωμα.

Οἱ Ἅγιοι Κοσμάς, Δαμιανός, Λεόντιος, Ἄνθιμος καὶ Εὐπρέπιος οἱ Ἀνάργυροι

Ἦσαν μετὰ τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ κατὰ πνεῦμα ἀδελφία ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν. Εὐσεβεῖς καὶ οἱ πέντε, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἔμπνεόμενοι θεῖο ζῆλον καὶ ἀπὸ τὰ αὐτὰ κινούμενοι φιλόστοργα αἰσθήματα, ὅχι μόνον πολλὰ ἀγαθοεργίαι εἶχαν ἐπιτελέσει μὲ τὴν ἰατρικὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς εἶχαν ἐλκύσει εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστην. Καταγγέλλονται γὰρ αὐτοὶ καὶ συνελήφθησαν κατὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμὸν εἰς τὴν Λυκίαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα ἐν Αἰγαῖς Λυσία. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ὑπέστησαν τὸν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον.

Οἱ Ἅγιοι Ἀντίγονος, Λουκιανός, Τερέντιος, Νικομήδης καὶ Θεοφάνης

Άγνωστοι στὰ Συναξάρια καὶ τὰ Μηναιῖα, μνημονεύονται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 χωρὶς βιογραφικὰ τοὺς στοιχεῖα.

Οἱ Ἅγιες Ἰσιδώρα καὶ Νεοφύτη

Άγνωστες στοὺς Συναξαριστές. Μνημονεύονται στὸν Μορσελλιανὸ Συναξαριστή. (βλ. Γεδεών, Βυζαντινὸ Ἑορτολόγιο σελ. 45 στήλη α').

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς «ὁ ἐν Γεωργία»

Άγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Μνημονεύεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο ὡς ἐξῆς: (17 Ὀκτωβρίου) «Μνήμη Κοσμᾶ μαρτυρήσαντος ἐν Γεωργία» (βλ. Καλλίστου Ἀρχιμανδρίτου, Ἱεροσολ. Κανονάριον σελ. 114).

Μνήμη πάντων τῶν προστατῶν καὶ πολιούχων Ἁγίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 18

- Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστής
- Ὁ Ἅγιος Μαρίνος ὁ Γέρων
- Ὁ Ὅσιος Ἰουλιανός «ὁ ἐν τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ»
- Τὰ ἅγια 40 παιδιά
- Ὁ Ἅγιος Μνάσων ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ Ἱερομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Γαβριήλ καὶ Κυρμιδώλης Νεομάρτυρες «οἱ ἐν Αἰγύπτῳ»
- Οἱ Ὅσιοι Συμεών, Θεόδωρος καὶ Εὐφροσύνη οἱ θαυματουργοί

Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστής

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, καὶ ἡ ἐθνικότητά του ἦταν ἑλληνική. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Λουκᾶ ἦταν γιατρός. Ἐπίσης, γνώριζε νὰ ζωγραφίζει, καὶ ὅπως εἶναι γνωστό, σ' αὐτὸν ἀποδίδονται οἱ εἰκόνες τῆς Παναγίας, ἀπὸ τίς ὁποῖες μία ὑπάρχει μέχρι σήμερα στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Ὁ Λουκᾶς μπορεῖ νὰ μὴν ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, ἔδρασε, ὅμως, ὡς Ἀπόστολος, ὅπως καὶ οἱ δώδεκα, διότι ἔλαμψε ὡς ἄριστος συνεργάτης τῆς διακονίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Αὐτὸ φαίνεται κατὰ τὴν δεύτερη φυλάκιση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴ Ῥώμη, ὅταν ὁ ἴδιος στὴ δεύτερη πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ του (δ' 11) γράφει: «Λουκᾶς ἐστὶ μόνος μετ' ἐμοῦ». Μόνος ὁ Λουκᾶς εἶναι μαζί μου. Δηλαδή τὸν προβάλλει ὡς παράδειγμα τέλει ἀφοσίωσης, στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπίσης, ὁ Λουκᾶς ἔγραψε τὸ τρίτο κατὰ σειρά Εὐαγγέλιο στὴν Καινὴ Διαθήκη, καθὼς καὶ τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, πού ἀποτελοῦν ὑπηρεσία ἀνυπολόγιστα μεγάλης ἀξίας. Σύμφωνα μὲ διάφορες πηγές, ὁ Λουκᾶς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Δαλματία, Ἰταλία, ἀρχαία Γαλλία, Ἀχαΐα καὶ Βοιωτία. Λέγεται ὅτι πέθανε μὲ μαρτυρικὸ θάνατο, καὶ τὸ 357, τὸ λείψανό του μετακομίσθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ Ἅγιος Μαρίνος ὁ Γέρων

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-304). Συνελήφθη διότι ἦταν χριστιανὸς καὶ ὠδηγήθηκε στὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου Λυσία, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπαναφέρει τὸν Μαρίνο στὴν εἰδωλολατρία, μὲ διάφορα σκληρὰ βασανιστήρια, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ὅσιος Ἰουλιανός «ὁ ἐν τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ»

Παιδί φτωχῆς οικογένειας ὁ Ὅσιος Ἰουλιανός, ἔζησε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. Ἄν και ἀγράμματος, μὲ τὴν ζωντανή του εὐσέβεια εἶχε εὐλογηθεῖ ἀπὸ τὴν θεία χάρη, ὥστε νὰ ἀποκτήσει ἀφθονη πνευματικὴ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφία τῆς ὀρθῆς πίστεως, τῆς λεπτῆς διάκρισης καὶ τῆς καθαρῆς ζωῆς. Θαυμάσιος στὴν ἐγκράτεια, τὴν ὀλιγάρκεια, τὴν σωφροσύνη, τὴν διάγνωση ψυχικῶν νοσημάτων καὶ κινδύνων, τὴν συνετὴ ὁδηγία καὶ στὴν κατάλληλη συμβουλή. Νέος ἀκόμα μοναχός, εἶχε γίνει πασίγνωστος γιὰ τὴν σοφία καὶ τὴν ἀρετὴ του. Καὶ στὸ ἀσκητήριό του, ποὺ ἦταν στὶς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη πόταμου, ἔτρεχαν μορφωμένοι ἄνδρες γιὰ νὰ πάρουν τὴν συμβουλή του καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὰ λόγια του. Πῆγε στὸ θεοβάδιστο ὄρος Σινᾶ, ὅπου ἀσκήτεψε γιὰ ἀρκετὸ χρόνο. Ἀλλὰ ἐπέστρεψε πάλι στὸ ἀσκητήριό του στὶς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη, καὶ εἴλκυσε πολλοὺς νέους μαθητὲς στὴ ζωὴ τῆς γνήσιας μετάνοιας. Στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη, ὁ Ὅσιος Ἰουλιανὸς στήριξε καὶ παρηγόρησε πολλές ψυχές. Ἡ φήμη του εἶχε ἐξαπλωθεῖ τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τὸν ἐγκωμιάζει λέγοντας ὅτι τὸ ὄνομά του εἶναι λαμπρότερο ἀκόμα καὶ ἀπ’ αὐτὸ τῶν βασιλέων. Ἐτσι ἅγια ἀφοῦ κύλησε ἡ ζωὴ του, εἰρηνικὰ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν μακάρια ψυχὴ του.

Τὰ ἅγια 40 παιδιά

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μνάσων ἐπίσκοπος Κύπρου

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ Ἱερομάρτυρας

Αὐτὸς λέγεται ὅτι φανέρωσε τὸν τίμιον Σταυρὸ στὴν Ἁγία Ἑλένη καὶ πίστεψε στὸν Χριστό. Ἀργότερα ἔγινε ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μακαρίου. Στὰ γεράματα τὸν βρῆκε ὁ Ἰουλιανὸς (360-363), ὅταν μέσω τῶν Ἱεροσολύμων ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Κυριακὸς μὲ ἐπιστολὲς του παρότρυνε τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ ἐπιστρέψουν στὴ χριστιανικὴ πίστη, τοῦ ἔκοψε τὸ δεξιὸ χέρι καὶ ἀφοῦ σκληρὰ τὸν βασάνισε, στὸ τέλος τὸν θανάτωσε μαζί μὲ τὴν μητέρα του Ἄννα. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου, ὅπου καὶ ἡ μνήμη τῆς μητέρας του).

Οἱ Ἅγιοι Γαβριὴλ καὶ Κυριμδώλης Νεομάρτυρες «οἱ ἐν Αἰγύπτῳ»

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν στὴν Αἴγυπτο στὶς 18 Ὀκτωβρίου 1522. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν νέοι,

πολύ μορφωμένοι και κατάγονταν από εύσεβεις γονεῖς. Συκοφαντήθηκαν στον Ἐμίρη τῆς Αἰγύπτου Χάερ Μέκ, ὅτι ἔριχναν ἀπορρίμματα και ἀκαθαρσίες σὲ κάποιο Τούρκικο Τέμενος. Ὁδηγήθηκαν δεμένοι στὸ Διοικητήριο, ὅπου τοὺς ζητήθηκε νὰ δεχτοῦν τὸν Ἰσλαμισμό γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ βασανιστήρια. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ ὁμολόγησαν σταθερὰ τὸν Χριστό, παραδόθηκαν στὸν κριτὴ. Ἀλλὰ και ἐκεῖ ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴν πίστη τους, παρὰ τὶς κολακεῖες, και ὑπέστησαν φρικτὰ βασανιστήρια. Ἔτσι και οἱ δύο μαρτύρησαν στὸ 25ο ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Ὁ μὲν Κυρμιδώλης θανατώθηκε μὲ μαχαίρια και πέτρες, ὁ δὲ Γαβριήλ μὲ ἀποκεφαλισμό. Τὰ μαρτυρικά τους λείψανα, τὰ ἔβαλαν οἱ Τούρκοι δύο φορές στὴ φωτιά, ἀποτεφρώθηκαν και τὰ διασκόρπισαν. Διασώθηκαν μόνο αὐτὰ τῆς κάρρας τοῦ μάρτυρος Γαβριήλ. Ἀκολουθία αὐτῶν βρῖσκεται στὸν κώδικα 379 τῆς Πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Καῖρου.

Οἱ Ὅσιοι Συμεών, Θεόδωρος και Εὐφροσύνη οἱ θαυματουργοί

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστές. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Συμεών και ὁ Θεόδωρος ἦταν ἀδέλφια μεταξύ τους και κτήτορες τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Γεννήθηκαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰῶνα και, ἀφοῦ ἀσκητικὰ και ὀσιακὰ ἔζησαν, ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. Ἡ δὲ Ὅσια Εὐφροσύνη εἶναι αὐτὴ πού βρῆκε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, πού κατὰ τὴν παράδοση ἀγιογραφήθηκε ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Λουκᾶ και φυλάσσεται μέχρι και σήμερα στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου στὴν Πελοπόννησο. Ὅλα αὐτὰ βέβαια, σύμφωνα μὲ τὴν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων, πού ἐκδόθηκε στὴ Βενετία τὸ 1706, στὴν Ἀθήνα τὸ 1840 και 1911.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 19

- Ὁ Προφήτης Ἰωήλ
- Ὁ Ἅγιος Οὐάρος
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Ὁσιομάρτυρες οἱ ἐρημίτες
- Ἡ Ὁσία Κλεοπάτρα
- Ὁ Ἅγιος Σαδῶθ (ἢ Σαδῶκ ἢ Σαδῶχ) ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ 120 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Περσία
- Ὁ Ἅγιος Λεόντιος ὁ φιλόσοφος
- Οἱ Ἅγιοι Φήλιξ ὁ Πρεσβύτερος καὶ Εὐσέβιος ὁ Διάκονος
- Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ θαυματουργὸς πὺν ἀσκήτευσεν στὸ ὄρος τοῦ Ῥίλα
- Ἡ Ἁγία Frideswide (Ἀγγλίδα)

Ὁ Προφήτης Ἰωήλ

Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Ἦταν γιὸς τοῦ Βαθουήλ, ἀπὸ τὴν φυλὴ Ῥουβήμ (αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σαφές, διότι ἄλλοι τὸν θέλουν καταγόμενον ἀπὸ τὴν φυλὴ Γάδ), καὶ προφήτευσεν ὅταν βασιλιάς στὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα ἦταν ὁ Ἰώας (878-838 π.Χ). Τὸ προφητικὸν βιβλίον, ἔχει λεχθεῖ ὅτι τὸ διακρίνει ὕψος ποιητικότητος, περικόμψο, ζωηρὸν καὶ ἀποτελεῖ κόσμημα τῆς ἐβραϊκῆς φιλολογίας. Νὰ τί λέει περὶ μετανοίας: «Καὶ νῦν λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπιστράφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ ἐν νηστεία καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ ἐν κοπετῷ καὶ διαρῶρηξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν καὶ ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτιρῶν ἐστὶ, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος». Καὶ τώρα, λέει ὁ Κύριος καὶ Θεὸς σας: «Ἐπιστρέψτε με μετάνοια σ' ἐμένα με ὅλη σας τὴν καρδιά, με νηστεία καὶ με δάκρυα μετανοίας. Σχίστε τίς καρδιές σας ἀπὸ πόνου μετανοίας καὶ συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς σας, καὶ ὄχι τὰ ἐνδύματά σας. Ἐπιστρέψτε στὸν Κύριον καὶ Θεὸν σας, διότι αὐτὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ οἰκτιρῶν, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος». Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ προφητικὸν βιβλίον τοῦ Ἰωήλ, ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία κεφάλαια, πὺν ἐκεῖ μέσα προφητεύει τὴν ἐκκυσιν τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Πράξ. στ' 17) στὴν χριστιανικὴ ἐκκλησία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ σημεῖα, πὺν θὰ προηγηθοῦν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ὁ προφήτης Ἰωήλ ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ὁρισμένοι Συναξαριστές, περιπτῶς ἐπαναλαμβάνουν τὴν μνήμην του καὶ τὴν 31ῆν Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Οὐάρος

Μέτοχος τῆς θερμῆς καὶ γενναίας πίστεως, πὺν ἀνθίζει καὶ θαυματουργεῖ στοὺς μεγάλους ἀγῶνες καὶ στίς σκληρὰς δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Οὐάρος, ἦταν στρατιώτης ἀπὸ τὰ Τύανα στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐκτελοῦσε καθήκοντα φρουροῦ στίς φυλακές, ὅπου ἐκλείναν χριστιανοὺς. Τὰ παθήματά τους τὸν ἔθλιβαν καὶ ἡ γενναιότητά τους ἀναβε περισσότερο τὴν πίστην του. Ἦταν καὶ αὐτὸς

χριστιανός, ἀλλὰ οἱ ἀνώτεροί του καὶ οἱ συστρατιῶτες του δὲν τὸ ἤξεραν. Ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε ἐναντίον του καμία ὑποψία καὶ ἐπωφελούμενος ἀπ' αὐτὸ κατόρθωνε νὰ φέρνει τροφές στοὺς μάρτυρες, νὰ τοὺς ἐνισχύει καὶ νὰ τοὺς παρηγορεῖ. Κάποτε ἔφεραν στὴν φυλακὴ ἕξι πιστοὺς σεβάσμιους ἀσκητές. Ἦταν καὶ ἔβδομος, ἀλλὰ πέθανε στὸ δρόμο λόγω γήρατος ἀπὸ τὶς κακουχίες. Οἱ ἐγκλειστοὶ αὐτοί, μὲ τὴν φυσιογνωμία τῶν λόγων καὶ τῶν τρόπων τους, ἐπηρέασαν πολὺ τὴν ψυχὴ τοῦ Οὐάρου, ὥστε θέλησε νὰ πεθάνει μαζί τους. Ὅταν λοιπὸν τοὺς ῥώτησε ὁ δικαστὴς πὺ εἶναι ὁ ἔβδομος σύντροφός τους, ὁ Οὐάρος φώναξε «ἰδοὺ ἐγώ». Καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ διακηρύττει ὅτι εἶναι Χριστιανός. Μάταια προσπάθησαν οἱ ἀξιωματικοὶ του νὰ τὸν μεταπείσουν. Αὐτὸς παρακαλοῦσε τοὺς ἀσκητές, νὰ προσευχηθοῦν στὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσει δύναμη ν' ἀντέξει στὰ βασανιστήρια πὺ ἦταν πολὺ ἄγρια. Τελικὰ νίκησε. Πέθανε χωρὶς ν' ἀλλαξοπιστήσῃ. Τὴν ἐπομένη κόπηκαν καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀσκητῶν. Τὴ νύχτα χριστιανικὰ χέρια, ἔθαψαν εὐλαβικὰ τοὺς ἑπτὰ μάρτυρες τῆς πίστεως.

Οἱ Ἅγιοι ἕξι Ὁσιομάρτυρες οἱ ἐρημίτες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους, μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Οὐάρο.

Ἡ Ὁσία Κλεοπάτρα

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Περιποιήθηκε τὸν Ἅγιο Οὐάρο, ὅταν τὸν βασάνιζαν.

Ὁ Ἅγιος Σαδῶθ (ἢ Σαδῶκ ἢ Σαδῶχ) ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ 120 Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Περσία

Ὁ Σαδῶθ ἦταν ἐπίσκοπος τῆς μικρῆς χριστιανικῆς ποιμνῆς στὴν πρωτεύουσα τῆς Περσίας, ὅταν βασίλευε σ' αὐτὴν ὁ Σαπῶρ ὁ Β' (330). Ὁ Σαδῶθ διακρινόταν γιὰ τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν φιλανθρωπία του, πὺ ἐξασκοῦσε μὲ ἀγαθοεργίες ὄχι μόνο στοὺς δικούς του ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀλλόδοξους. Οἱ ἱερεῖς ὅμως τῶν Περσῶν, ἢ τάξη δηλαδὴ τῶν λεγόμενων Μάγων, δὲν ἀνέχονταν τὸ ἔργο τοῦ Σαδῶθ καὶ ἔτσι τὸν συκοφάντησαν στὸν βασιλέα, ὅτι δῆθεν τὸν εἰρωνεύεται. Ὁ βασιλιάς διέταξε τὸν Σαδῶθ νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε σθεναρά. Τότε ὁ βασιλιάς, ἔδωσε διαταγὴ καὶ ἀποκεφάλισαν τὸν Σαδῶθ, μαζί μὲ ἄλλους 120 Χριστιανούς. (Ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων αὐτῶν ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 20ῆ Φεβρουαρίου).

Ὁ Ἅγιος Λεόντιος ὁ φιλόσοφος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Φήλιξ ὁ Πρεσβύτερος καὶ Εὐσέβιος ὁ Διάκονος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Βλέπε καὶ 7 Ὀκτωβρίου, βιογραφία Ἁγίων Ἰουλιανοῦ πρεσβυτέρου καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ θαυματουργὸς ποὺ ἀσκήτευσε στὸ ὄρος τοῦ Ῥίλα

Ἦταν Βούλγαρος στὴν καταγωγή καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σκρίνο, κοντὰ στὴ Σόφια (Βουλγαρίας), ἐπὶ βασιλείας Πέτρου τοῦ Βούλγαρου. Ἴχοντας μοναχικὴ κλίση, πῆγε πρῶτα σὲ κάποια Μονὴ καὶ κατόπιν ἀνέβηκε στὸ ὄρος Ῥίλα. Ἐκεῖ ἔκτισε πρῶτα μικρὴ καλύβα, ποὺ μὲ τὸ χρόνο ἔγινε καταφύγιο πολλῶν μοναχῶν. Στὴ συνέχεια, ἔκτισε τὴν Μονὴ τοῦ Ῥίλα, στὴν ὁποία ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ἡ Ἁγία Frideswide (Ἀγγλίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 20

- Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Οἱ Ἅγιοι Ἐβόρης καὶ Ἐνόης
- Ἡ Ὁσία Ματρῶνα ἡ Χιοπολίτιδα, ἡ θαυματουργή
- Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ νέος ἀσκητής, ὁ Πελοποννήσιος (Μνήμη ἀνακομιδῆς ἱερῶν λειψάνων του)
- Οἱ Ἅγιοι Ζεβινᾶς, Γερμανὸς, Νικηφόρος καὶ Ἀντώνιος (ἢ Ἀντωνῖνος)
- Ἡ Ἁγία Μαναθῶ ἡ παρθένος
- Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἐπίσκοπος Τραπεζοῦντας

Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἦταν διακεκριμένος πολιτικός τοῦ Βυζαντίου καὶ εὐσεβέστατος χριστιανός. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἐκτιμῶντας τὰ ἠθικὰ καὶ πολιτικά του χαρίσματα, τοῦ ἔδωσε τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου καὶ τὸν διόρισε Δούκα καὶ Αὐγουστάλιο τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὅταν ὁ Ἀρτέμιος ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης βασάνιζε τοὺς χριστιανούς στὴν Ἀντιόχεια, ἦλθαν στὰ χεῖλη του τὰ λόγια τοῦ ψαλμωδοῦ Δαβὶδ πρὸς τὸ Θεό: «Κύριε, πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με». Κύριε, στήριξέ με μὲ σκέψεις σταθερῆς καὶ θέληση ἰσχυρῆ, πὺν νὰ κυριαρχεῖ μέσα μου καὶ νὰ μὲ κατευθύνει στὴν ὑπεράσπιση τοῦ ἀγαθοῦ με θάρρος. Πράγματι, ὁ Ἀρτέμιος, μὲ τὴν δύναμη πὺν τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, πῆγε ἀμέσως στὴν Ἀντιόχεια καὶ μὲ παρρησία ἤλεγξε εὐθέως τὸν Ἰουλιανὸν γιὰ τὶς παρανομίες του κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ Ἰουλιανός, πὺν δὲν περίμενε τέτοια στάση ἀπὸ ἀξιωματοῦχο, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν μαστίγωσε ἀλύπητα. Ἐπειτα τοῦ ἔσπασε τὰ κόκαλα μὲ πέτρες, καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισε. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἀρτεμίου παρέλαβε κάποια διακόνισσα, ἡ Ἀρίστη, πὺν τὸ μετέφερε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὸ ναὸ τοῦ προφήτου Προδρόμου.

Οἱ Ἅγιοι Ἐβόρης καὶ Ἐνόης

Μαρτύρησαν διὰ λιθοβολισμοῦ. (Ὁρισμένοι Συναξαριστὲς τοὺς ἀναφέρουν σὰν Ἁγίες Ἐβόρη καὶ Ἐνόη. Ἀλλὰ μᾶλλον, πρόκειται περὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἁγίου Μίλου, Ἐβόρη καὶ Σενοεῖ. Βλέπε σχετικῶς τὴν 10ῃ Νοεμβρίου).

Ἡ Ὁσία Ματρῶνα ἡ Χιοπολίτιδα, ἡ θαυματουργή

Ὄνομαζόταν Μαρία καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Βολισσὸς τῆς Χίου ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πλουσίους, τὸν Λέοντα καὶ τὴν Ἄννα. Ἐξὶ ἄλλες ἀδελφές τῆς Μαρίας, μεγαλύτερές

της, παντρεύτηκαν ή μία μετά την άλλη, περιζήτητες νέφες για την όμορφιά, την άνατροφή και για την καλή προίκα τους. Η μικρότερη άφοσιώθηκε στη μελέτη των θείων και άσχολείτο θερμά με φιλανθρωπικά καθήκοντα. Έτσι θέλησε να ακολουθήσει άλλο δρόμο. Η τακτική έπαφή της με τις καλογριές των γυναικείων μοναστηριών του νησιού, έκανε την Μαρία να ποθήσει την άγνή μοναχική ζωή. Αλλ' ή άγάπη προς τους γονείς της, την συγκρατούσε στο πατρικό της σπίτι. Όταν όμως αυτοί πέθαναν, ή Μαρία δοκίμασε την μοναχική ζωή κοντά σε μία εύσεβή χήρα, που άσκήτευε με τις δυο θυγατέρες της. Μετά απ' αυτήν την μοναχική έμπειρία, αποφάσισε να προσχωρήσει στις μοναχικές τάξεις. Χειροτονήθηκε λοιπόν μοναχή και μετονομάσθηκε σε Ματρώνα. Η διαγωγή της μέσα στη μικρή αδελφότητα ήταν άριστη. Η διάθεσή της πάντοτε άγαθή, φιλάδελφη, ταπεινή και έγκάρδια. Μάλιστα, από τα έσοδα της πώλησης της περιουσίας της, κτίστηκε στο μοναστήρι ώραιότατος ναός. Μετά από κάποιο χρόνο, πέθανε ή γυναίκα που κοντά της ή Ματρώνα γυμνάστηκε στη μοναχική ζωή. Τότε όλες οι μοναχές από κοινού, εξέλεξαν ήγουμένη -παρά τη θέλησή της- την Ματρώνα. Υπό τις οδηγίες της ή αδελφότητα ζούσε με πολλή έγκράτεια, ύπακοή και εύσέβεια. Το 1462 ή Ματρώνα πέθανε, άφοϋ έζησε ζωή πραγματικά άγια. [Άλλες πηγές ύπολογίζουν τον χρόνο κοιμήσεως της Αγίας 100 περίπου χρόνια πριν το 1462, διότι ή πρώτη βιογραφία της γραφτηκε από τον Μητροπολίτη Ρόδου Νείλο (1357)].

Ο Όσιος Γεράσιμος ό νέος άσκητής, ό Πελοποννήσιος (Μνήμη άνακομιδής ιερών λειψάνων του)

Γεννήθηκε το 1509 στα Τρίκαλα της Κορινθίας. Καταγόταν από την επίσημη οικογένεια των Νοταράδων και ήταν γιός του Δημητρίου και της Καλής. Από μικρός έλαβε χριστιανική και άρχοντική άνατροφή και διακρινόταν στο σχολείο για την εύστροφία και την εύφυΐα του μυαλού του. Ευγενική ψυχή ό Γεράσιμος, συμπαθοϋσε τους φτωχούς συμμαθητές του και τους βοηθοϋσε με κάθε τρόπο. Όταν έφτασε σε ώριμη ήλικία, περιηγήθηκε διάφορα μέρη, όπως την Ζάκυνθο, την Κωνσταντινούπολη και τα γύρω απ' αυτή, το Άγιον Όρος, διάφορες Μονές της Ανατολής για να μείνει στην Ίερουσαλήμ. Εκεί ύπηρέτησε σαν νεωκόρος για ένα χρόνο στον Ναό της Αναστάσεως και χειροτονήθηκε Διάκονος και άργότερα Πρεσβύτερος, από τον Πατριάρχη Ίεροσολύμων Γερμανό. Κατόπιν έφυγε και από κει και κατέληξε στην τοποθεσία Όμαλά της Κεφαλονιάς, όπου έκτισε γυναικείο Μοναστήρι και το όνόμασε Νέα Ίερουσαλήμ. Στη Μονή αυτή λοιπόν, άφοϋ έζησε άσκητικά και ανέπτυξε μεγάλες άρετές, βοηθώντας πνευματικά και υλικά τους κατοίκους της Κεφαλονιάς, απέβίωσε ειρηνικά στις 15 Αυγούστου του 1579, σε ήλικία περίπου 70 ετών. (Κυρίως αυτή την μέρα έορτάζεται ή μνήμη της άνακομιδής των ιερών λειψάνων του 1580-81).

Οί Άγιοι Ζεβινās, Γερμανός, Νικηφόρος και Άντώνιος (ή Άντωνίνος)

Οί Άγιοι αυτοί μαρτύρησαν επί Μαξιμιανού (286-305). Και ό μόν Άντωνίνος ήταν γέροντας, οι δέ υπόλοιποι τρεις, νέοι. Συνελήφθησαν έπειδή ήταν χριστιανοί, από κάποιον Μάζο στην Καισαρεία και άποκεφαλίστηκαν. (Η μνήμη τους έπαναλαμβάνεται και την 12η Νοεμβρίου, μαζί με την πιό κάτω Άγία, που έσφαλμένα εκει αναφέρεται ως Μαραθώ).

Ἡ Ἁγία Μαναθῶ ἡ παρθένος

Μαρτύρησε καὶ αὐτὴ στὰ χρόνια τοῦ Μαξιμιανοῦ (286-305). Συνελήφθη ἐπειδὴ ἦταν χριστιανὴ στὴ Σκυθούπολη τῆς Παλαιστίνης καὶ ἀφοῦ τὴν ἔσυραν γυμνὴ μέσα στὴν πόλη, τελικὰ τὴν ἔκαψαν ζωντανή.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἐπίσκοπος Τραπεζοῦντας

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, γνωστὸς ὅμως στὴν ἐκκλησία τῆς Τραπεζοῦντας, στὴν ὁποία κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν μέρα γιόρταζαν τὴν μνήμη του μὲ ἀσματικὴ Ἀκολουθία, πὺν βρῆκε ὁ Κεραμεὺς Παπαδόπουλος σὲ χειρόγραφο στὴν Τραπεζοῦντα, ὅπως γράφει στὰ Βυζαντινὰ Χρονικὰ Σ.12, 143. Ὁ Βασίλειος ἔζησε ἐπὶ βασιλείας Λέοντος τοῦ Σοφοῦ καὶ Κων/νου Προφυρογέννητου. Γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του, κατατάχθηκε στοὺς Ἁγίους τῆς ἐκκλησίας τῆς Τραπεζοῦντας.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 21

- Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Μέγας
- Οἱ Ἅγιοι Γάιος, Δάσιος καὶ Ζωτικός
- Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος πού ἀσκήτευσε στὸν Ἄθω
- Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας, Στέφανος, Παῦλος καὶ Πέτρος
- Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ Ὁσιομάρτυρας
- Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ ὁ Ἅγιος Σωκράτης ὁ Πρεσβύτερος
- Ὁ Ἅγιος Εὐκράτης (ἢ Εὐκρατος) ὁ Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Βαρούχ
- Ὁ Ἅγιος Ἄζης
- Ὁ Ἅγιος Πλαντῖνος
- Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος
- Ὁ Ἅγιος Σωκράτης ὁ ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Μονεμβασιά
- Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Χριστοδοῦλου τοῦ Θαυματουργοῦ
- Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἰλαρίωνα Ἐπισκόπου Μεγληνίας (Ρῶσος)
- Ὁ Ὅσιος Φίλιππος
- Ἡ Ἁγία Ursula (Βρεταννίδα)
- Ὁ Ἅγιος Finan (Ἰρλανδός)

Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Μέγας

Γεννήθηκε τὸ 333 μ.Χ., στὰ χρόνια τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ἡ κωμόπολη στὴν ὁποία ἀνατράφηκε ὀνομαζόταν Θαβαθά, πέντε μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν Γάζα. Οἱ γονεῖς του ἦταν πλούσιοι εἰδωλολάτρεις. Στὴν ἐπιθυμία τους νὰ σπουδάσουν ὅσο γίνεται καλύτερα τὸ γιό τους, ἔστειλαν αὐτὸν στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ, ὁ Ἰλαρίων γνώρισε τὴ χριστιανικὴ πίστη, τὴν ἀγάπησε καὶ βαπτίσθηκε χριστιανός. Ἐγίνε μιμητὴς τοῦ Μ. Ἀντωνίου καὶ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ κοντὰ του. Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, γύρισε στὴν πατρίδα του, διαμοίρασε στοὺς φτωχοὺς ὅλην του τὴν κληρονομιά καὶ πῆγε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ κάποτε συνάντησε ληστές, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε τὸν ἐξῆς διδακτικὸ διάλογο: «Ἐάν σὲ συναντοῦσαν κλέφτες, τὸν ρώτησαν, τί θὰ ἔκανες;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Τί ἔχει νὰ φοβηθεῖ ὁ γυμνός;». Ἐπειτα τοῦ εἶπαν: «Ἄλλ' ἂν σὲ σκότωναν;» ὁ Ἰλαρίων ἀπάντησε: «Τόσο τὸ καλύτερο. Ὁ σωματικὸς θάνατος κλείνει τὴν νύκτα τῆς παροῦσας ζωῆς καὶ εἰσάγει στὴν ἀνατολὴ τῆς μέλλουσας ζωῆς». Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Ἰλαρίωνα εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴ μετάνοια τῶν ληστῶν. Ὁ Ἰλαρίων ἔλαβε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὸ χάρισμα νὰ κάνει θαύματα. Αφοῦ περιόδευσε σὲ πολλοὺς τόπους καὶ χώρες, παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ του, ὀγδόντα χρονῶν.

Οἱ Ἅγιοι Γάιος, Δάσιος καὶ Ζωτικός

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ βρίσκονταν στὴ Νικομήδεια καὶ ἀπὸ θεῖο ζῆλο ἐμπνεόμενοι, πῆγαν καὶ γκρέμισαν τὰ εἴδωλα τῶν Ἑλλήνων μέσα στοὺς ναοὺς. Ἐπειτα φανερώθηκαν μόνοι τους καὶ ὑπέστησαν φοβερὰ βασανιστήρια. Τοὺς κρέμασαν ἐπάνω σὲ ξύλα καὶ ἔτριψαν τὶς σάρκες τους μὲ πανιὰ ὑφασμένα ἀπὸ τρίχες κατσίκας. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔδεσαν πέτρες στὸ λαιμό τους, τοὺς ἔριξαν στὴ θάλασσα καὶ ἔτσι ὅλοι ἔλαβαν μαρτυρικὸ τέλος.

Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος ποὺ ἀσκήτευσε στὸν Ἄθω

Γεννήθηκε κατὰ τὸν 14ο αἰῶνα στὴ Χρυσούπολη τῆς Μακεδονίας (κοντὰ στὴν Καβάλα), οἱ δὲ γονεῖς του ἦταν ἀπὸ κάποια ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν πόλη Ἐλάτεια. Γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἀγαρηνῶν ἦλθαν στὴν Χρυσούπολη, ὅπου πέθανε ὁ πατέρας, ἀφοῦ ἔκανε δυὸ παιδιά. Τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ ἄρπαξαν οἱ Τοῦρκοι καὶ ὁ πόνος τῆς μάνας τους Εὐδοκίας ἦταν μεγάλος καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐλαφρύνει, κλείστηκε σὲ γυναικεῖο μοναστήρι. Κάποτε ὅμως, σὲ μία πανήγυρη ἐνὸς ἀνδρικοῦ μοναστηριοῦ συνάντησε τὰ δυὸ παιδιά της καὶ μὲ μεγάλη συγκίνηση ἄκουσε τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας τῶν παιδιῶν της, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἡγουμένου. Ὁ Θεόφιλος ἔτσι ἦταν τὸ πρῶτο του ὄνομα, ἔδειξε μεγάλη προθυμία στὸ μοναστήρι αὐτὸ καὶ ἐκάθη μοναχὸς με τὸ ὄνομα Φιλόθεος. Κατόπιν πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου οἱ ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες ἔγιναν παράδειγμα σὲ πολλοὺς ἀδελφούς. Πέθανε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 84 χρονῶν, ἀφοῦ μόρφωσε πνευματικὰ στὸν τόπο ἐκεῖνο πολλοὺς μοναχοὺς.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνδρέας, Στέφανος, Παῦλος καὶ Πέτρος

Στοὺς Συναξαριστὲς ὀνομάζονται νεοφανεῖς Ἅγιοι καὶ μαρτύρησαν ἐπὶ Κων/νου τοῦ Κοπρωνύμου. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ἀνδρέας ἦταν μοναχὸς ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ἀφοῦ ἔλεγξε τὸν Κοπρώνυμο ἀποκεφαλίστηκε καὶ τάφηκε «ἐν τῇ Κρίσει» (17 Ὀκτωβρίου). Οἱ δὲ ὑπόλοιποι τρεῖς, μᾶλλον μοναχοὶ καὶ αὐτοί, ἀφοῦ ὑπερασπίστηκαν μὲ σθένος τοὺς ὀρθόδοξους ἱεροὺς κανόνες, ἀποκεφαλίστηκαν ἀπὸ τὸν Κοπρώνυμο.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ Ὀσιομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ ὁ Ἅγιος Σωκράτης ὁ Πρεσβύτερος

Ἐζησαν τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ., ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Σεβῆρος, καὶ μαρτύρησαν στὴν Ἄγκυρα. Ἡ Θεοδότη, ἀπὸ εὐγενικὴ οἰκογένεια, ἦταν θαρράλεα στὴν πίστη καὶ ὅπου καὶ ἂν βρισκόταν μιλοῦσε γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ προσπαθοῦσε νὰ

αυξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀφοσιωμένων στὴ λατρεία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πρεσβύτερος Σωκράτης ἦταν ἱερέας ἀπὸ ἐκείνους, πού δὲν λειτουργοῦν μόνο, ἀλλὰ καὶ φωτίζουν καὶ οἰκοδομοῦν, στὴν ἀνάγκη μάλιστα εἶναι ἕτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν πίστη καὶ τὸ ποίμνιό τους. Στὴν ἐργασία του αὐτὴ ὁ Σωκράτης εἶχε πολὺτιμο βοηθὸ τὴν εὐσεβὴ Θεοδότη, πού, μὲ τὴν διδασκαλία της, προπαρασκεύαζε εἰδωλολάτρισσες γυναῖκες στὴ γνώση τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, καὶ στὴν ἀποδοχὴ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Ἔτσι λοιπόν, καταγγέλθηκαν καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὶς ἐνέργειές τους αὐτές, συνελήφθησαν καὶ μὲ ἀπειλές καὶ μαρτύρια τοὺς ἐξανάγκαζαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδωλα. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα καὶ ὁ ἱερέας ἀπέκρουσαν μὲ ἀγανάκτηση τὴν ἀσεβὴ πρόταση καὶ σφράγισαν τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως τους μὲ τὸ αἷμα τους, ἀφοῦ ὑπέστησαν θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ἅγιος Εὐκράτης (ἢ Εὐκρατος) ὁ Ὁσιομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Ίσως νὰ πρόκειται γιὰ τὸν πιὸ πάνω ἅγιο Σωκράτη κατὰ τὴν ἀντιγραφή, ἀπὸ λάθος, νὰ ἔγινε Εὐκράτης).

Ὁ Ὁσιος Βαρούχ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἄζης

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Πλαντῖνος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 115, συνοδευμένη μὲ αὐτὴ τῆς ἁγίας Εἰρήνης καὶ ἁγίας Μαρίνας τῆς Ῥαῖθου.

Ὁ Ὁσιος Ἰάκωβος

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου. Ἡ μνήμη του φέρεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye, χωρὶς βιογραφικὰ στοιχεῖα, παρὰ μόνο μὲ τὴν ἐξῆς φράση: «Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰακώβου τοῦ γενομένου οἰκονόμου τῆς Μονῆς τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ Βαθέος Ῥύακος, ὃς ὤρμητο ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Καππαδόκων ἐπαρχίας».

Ὁ Ἅγιος Σωκράτης ὁ ἱερομάρτυρας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του αὐτὴν τὴν ἡμέρα. (Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν προηγούμενο, πού ἐορτάζεται μαζί με τὴν ἁγία Θεοδότη).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Μονεμβασιά

Ἦταν γιὸς ἱερέα καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Γεράκι τῆς Μονεμβασιάς. Τὸ 1770 ὅταν οἱ Ἀλβανοὶ ἦλθαν στὴν Πελοπόννησο, ἔσφαξαν τὸν πατέρα του, καὶ αὐτὸν μαζί με τὴν μητέρα του ἀπήγαγαν στὴ Λάρισα. Ἦταν τότε ὁ Ἰωάννης 15 χρονῶν. Ἐκεῖ πουλήθηκε μαζί με τὴν μητέρα του σὲ κάποιον Τούρκο. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τούρκος αὐτὸς δὲν εἶχε παιδιά, θέλησε νὰ υἱοθετήσει τὸν Ἰωάννη ἀφοῦ τὸν ἐξισλαμίσει. Οἱ τεράστιες καὶ ποικίλες προσπάθειες τοῦ Τούρκου γιὰ νὰ ἐξισλαμίσει τὸν Ἰωάννη, δὲν ἔφεραν κανένα καρπὸ. Ὁ νέος με ὑψηλὸ φρόνημα, διαρκῶς ἔλεγε: «ἐγὼ Τούρκος δὲν γίνομαι, ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς καὶ χριστιανὸς θέλω νὰ πεθάνω». Τότε ὁ Τούρκος, μέσα στὸ σπίτι του, ἄρχισε νὰ βασανίζει σκληρὰ τὸν Ἰωάννη. Τὴν περίοδο τοῦ Δεκαπενταύγουστου τὸν πίεζε νὰ καταλύσει, καὶ μάλιστα εἶχε βάλει καὶ τὴν μητέρα του νὰ τὸν παρακαλέσει νὰ φάει ἀπὸ τὰ δελεαστικὰ φαγητά. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε: «ἐγὼ εἶμαι γιὸς παπᾶ καὶ πρέπει νὰ φυλάττω καλύτερα ἀπὸ τοὺς γιουὺς τῶν λαϊκῶν τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας». Ἐξαγριωμένος ὁ σκληρὸς Τούρκος ἀπὸ τὴν στάση τοῦ Ἰωάννη, τὸν μαχαίρωσε στὴν καρδιά, με ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνει στὶς 21 Ὀκτωβρίου 1773.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου τοῦ Θαυματουργοῦ

Βλέπε βιογραφικὸ του σημείωμα τὴν 16η Μαρτίου.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἰλαρίωνα Ἐπισκόπου Μεγληνίας (Ρῶσος)

Ὁ Ὁσιος Φίλιππος

Ἡ Ἁγία Ursula (Βρεταννίδα)

Λεπτομέρειες για τή ζωή αὐτῆς τῆς ἀγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νά βρεῖ ὁ ἀναγνώστης
στό βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου,
ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ὁ Ἅγιος Finan (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες για τή ζωή αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νά βρεῖ ὁ
ἀναγνώστης στό βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων.
Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 22

- Ὁ Ὅσιος Ἀβέρκιος, ὁ Ἰσαπόστολος καὶ θαυματουργός, ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως
- Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπίσκοπος, Ἡράκλειος, Ἄννα, Ἐλισάβετ, Θεοδότη καὶ Γλυκερία
- Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας
- Οἱ Ἅγιοι 7 Παῖδες ἐν Ἐφέσῳ
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Μεθώνης, ἐθνοϊερομάρτυρας (1816-1825)
- Ὁ Ὅσιος Ροῦφος
- Ὁ Ὅσιος Λῶτ

Ὁ Ὅσιος Ἀβέρκιος ὁ Ἰσαπόστολος καὶ θαυματουργός ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 2ου αἰῶνα μ.Χ. Ἡ ἀμεπτη ζωὴ του καὶ ἡ καρποφορία τῆς διδασκαλίας του, παρακίνησαν τὸ ποίμνιο νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ γίνεи ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως στὴ Φρυγία. Τὸ ἀξίωμα δὲ μείωσε τὸ ζῆλο τοῦ Ἀβερκίου. Ἐλεγε, μάλιστα, ὅτι δὲν ἀρκεῖ κάποιος νὰ φαίνεται ἀρχων, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι πραγματικά. Δηλαδή νὰ αὐξάνει τὴν διακονία καὶ τοὺς κόπους του. Διότι κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, «εἰ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος», ποὺ σημαίνει, ἂν κανεῖς θέλει νὰ εἶναι πρῶτος κατὰ τὴν τιμὴ, ὀφείλει μὲ τὴν ταπείνωσὴ του ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, νὰ γίνεи τελευταῖος ἀπὸ ὅλους καὶ ὑπηρέτης ὅλων με τὴν ἀσκήση τῆς ἀγάπης. Καὶ ὁ Ἀβέρκιος τὴν ἐντολὴ αὐτὴ ἔκανε πράξη στὴ ζωὴ του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ κάνει πολλὰ θαύματα. Θεράπευσε τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ῥώμης, ἀπὸ πονηρὸ δαιμόνιο. Θερμὰ νερὰ ἀπὸ τὴν γῆ ἐξέβαλε καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκανε. Ἐπίσης, ὁ Ἀβέρκιος κήρυξε σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς Συρίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἐπειτα πῆγε στὴ Λυκαονία, τὴν Πισιδία καὶ στὴν ἐπαρχία τῶν Φρυγῶν. Ὀνομάστηκε ἰσαπόστολος, διότι περιόδευσε καὶ κήρυξε ὅπως οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Πέθανε εἰρηνικά, 72 χρονῶν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπίσκοπος, Ἡράκλειος, Ἄννα, Ἐλισάβετ, Θεοδότη καὶ Γλυκερία

Ἐπὲρλαμπρος ἀστέρας ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὴν ἀριστη ἀποστολικὴ ἐκτέλεση τῶν ἐπισκοπικῶν του καθηκόντων. Πατρικὸς στὸ ποίμνιό του, ἐπιεικὴς καὶ φιλόανθρωπος σὲ ὅλους, ὑπηρετοῦσε μὲ ζῆλο καὶ τόλμη τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἦταν ἕτοιμος ἀνὰ πᾶσα στιγμή, νὰ ὑποστῆ γι' αὐτὸ μύριες θυσίες καὶ θανάτους. Ὁ εἰδωλολάτρης ἀρχοντας, μάταια προσπάθησε νὰ τὸν δελεάσει καὶ νὰ τὸν πτοήσει, καὶ ἔτσι τὸν ὑπέβαλε σὲ βασανιστήρια. Ἄλλ' ὁ Ἀλέξανδρος καὶ βασανιζόμενος, κήρυττε τὸν Ἰησοῦ, καταφρονῶντας τελείως τοὺς πόνους, τὶς πληγὲς καὶ τὸν ἀπειλούμενο θάνατο. Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν γενναία συμπεριφορὰ τοῦ ἡρωικοῦ Ἐπισκόπου, πίστεψε ὀριστικὰ στὸ Χριστὸ ὁ στρατιώτης Ἡράκλειος, ποὺ εἶχε ἤδη ἀκούσει κάποια χριστιανικά

διδάγματα. Μαζί του πίστεψαν και τέσσερις γυναίκες, ή Θεοδότη, ή Γλυκερία, ή Άννα και ή Έλισάβετ. Και με τὸ μεγάλο ἔνθεο ἔνθουσιασμό, πὸν διέκρινε τοὺς πιστοὺς τῶν χρόνων ἐκείνων, διακήρυξαν τὴν ὁμολογία τῆς πίστες τους μεγαλόφωνα μπροστὰ στὸν δικαστή, χωρὶς νὰ πτοηθοῦν ἀπὸ τὰ αἵματα πὸν ἔτρεχαν ἀπὸ τὶς πληγές τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξάνδρου. Μετὰ ἀπὸ λίγο, πῆραν ὅλοι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰωνιότητος, ἀφοῦ ὑπέστησαν με καρτεροψυχία τὸ μαρτύριο τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα. Μᾶλλον ὁ ἴδιος με αὐτὸν τῆς 21ης Ὀκτωβρίου.

Οἱ Ἅγιοι 7 Παῖδες ἐν Ἐφέσῳ

Βλέπε βιογραφικὸ τους σημείωμα τὴν 4η Ἀυγούστου, ὅπου και ἡ κυρίως μνήμη τους· ἐδῶ, ἄγνωστο γιατί οἱ Συναξαριστὲς ἐπαναλαμβάνουν τὴν μνήμη τους.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, Ἐπίσκοπος Μεθώνης, ἐθνοῖερομάρτυρας (1816-1825)

Γεννήθηκε τὸ 1770 στὸ χωριὸ Ἄλβαινα τῆς Ὀλυμπίας. Ἐπίσκοπος Μεθώνης Ναυαρίνου καὶ Νεοκάστρου χειροτονήθηκε ἐπὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ΣΤ (1813-1818). Τὸ 1817 ταξίδεψε στὴ Ῥωσία καὶ παρουσιάστηκε ἐνώπιον τοῦ τσάρου στὸν ὁποῖο, με σπάνια εὐγλωττία, ἐξέθεσε τὶς κακουργίες τῶν Τούρκων κατακτητῶν καὶ τὴν οἰκτρὴ κατάστασι τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζήτησε συμπαράστασι καὶ βοήθεια γιὰ τὸ δοῦλο Γένος. Στὴ Μεθώνη ἐπέστρεψε τὸ 1818 με ῥωσικὸ πολεμικὸ πλοῖο. Τότε μνήθηκε στὴ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἀπὸ τὸν Ἀναγνωσταρὰ Παπαγεωργίου. Εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου πὸν μνήθηκε σ' αὐτὴν, ἡ δὲ εἴσοδος του χαιρετίστηκε με ἔνθουσιασμό ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη. Ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς Ἐπανάστασι τοῦ 1821, ὁ Γρηγόριος ἀναπτύσσει πολεμικὴ δράσι καὶ πρωτοστατεῖ, μαζί με τοὺς ὄπλαρχηγοὺς Παπατσῶρα, Γρηγοριάδη, Παπατσώνη, Ντούφα, Παπαζαφειρόπουλο, Κων. Πετρ. Μαυρομιχάλη κ.ἄ. στὴν πολιορκία τῶν κάστρων τῆς Μεθώνης καὶ τοῦ Νεοκάστρου. Μετὰ ἑξάμηνη πολιορκία τοῦ Νεοκάστρου οἱ Τούρκοι παραδόθηκαν καὶ τὴν συμφωνία παραδόσεως ὑπέγραψε ὁ Γρηγόριος (7 Ἀυγούστου 1821). Ἡ ἀπόβασι τοῦ Ἱμπραήμ στὴ Μεθώνη καὶ Κορώνη βρίσκει τὸν Γρηγόριο στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ ὑπερασπίζεται τὸ Παλαιόκαστρο. Μετὰ τὴν πτώσι τῆς Σφακτηρίας, τὰ χαράματα τῆς 30ης Ἀπριλίου 1825, ὁ Γρηγόριος καὶ οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ Παλαιοκάστρου ἀποφάσισαν ἥρωικὴ ἔξοδο. Ὁ Γρηγόριος τραυματίστηκε καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος. Ἀρνήθηκε νὰ ἐξιλαμιστεῖ καὶ νὰ «προσκυνήσει», φυλακίστηκε στὸ Μπουρτζι τῆς Μεθώνης ὅπου ὑποβλήθηκε σὲ φρικτὰ μαρτύρια με ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνει στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1825.

Ὁ Ὅσιος Ρουῖφος

Σοφὸς ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, πὺν ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἀποφθέγματα του ὑπάρχουν στὸν «Παράδεισο τῶν Πατέρων».

Ὁ Ὅσιος Λῶτ

Σοφὸς καὶ αὐτὸς ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, πὺν ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἀποφθέγματα του ὑπάρχουν στὸν «Παράδεισο τῶν Πατέρων».

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 23

- Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Απόστολος καὶ Ἀδελφόθεος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
 - Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
 - Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος
 - Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος
 - Ὁ Ὅσιος Πετρώνιος
 - Τὰ ἅγια Δύο παιδιά
 - Ανακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Θαυματουργοῦ Βοροβίας
-

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Απόστολος καὶ Ἀδελφόθεος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς γιουὺς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ ἄλλη γυναῖκα, γι' αὐτὸ ὀνομαζόταν ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου. Ἡ συγγενικὴ του, ὅμως, σχέση με τὸν Κύριο δὲν εἶναι ὁμόφωνα καθορισμένη. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ἔγινε πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔγραψε τὴν πρώτη Θεία Λειτουργία τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἰάκωβος, λοιπόν, ποιῆσε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων μὲ δικαιοσύνη, μὲ γενναία στοργὴ καὶ στερεότητα στὴν πίστη. Αὐτὸ ὅμως, ἐξήγειρε τὴν μοχθηρίαν καὶ τὴν κακουργίαν τῶν Ἰουδαίων. Ἀφοῦ τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔριξαν πάνω ἀπὸ τὸ πτερυγίον τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐνῶ ἀκόμα ἦταν ζωντανός, τὸν ἀποτελείωσαν μὲ ἄγριο κτύπημα ῥοπαλοῦ στὸ κεφάλι. Ἔργο τοῦ Ἰακώβου εἶναι καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ στὴν Καινὴ Διαθήκη, στὴν ὁποία νὰ τί μας συμβουλεύει, σχετικὰ μὲ τὸ πῶς πρέπει νὰ χειριζόμεσθε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ: «Γίνεσθε ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτοὺς». Δηλαδή νὰ γίνεσθε ἐκτελεστὲς καὶ τηρητὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι μόνον ἀκροατὲς. Καὶ νὰ μὴ ξεγελάτε τὸν ἑαυτὸ σας, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ἀρκετὸ καὶ μόνον νὰ ἀκούει κανεὶς τὸν λόγο. (Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, φέρεται καὶ τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, μαζί μὲ τὴν μνήμη τοῦ Δαβὶδ τοῦ Προφήτου καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, συνοδευόμενὴ μὲ τὸ ἀκόλουθο δίστοιχο: «Σὺ τέκτονος παῖς, ἀλλ' ἀδελφὸς Κυρίου, τοῦ πάντα τεκτῆναντος, ἐν λόγῳ, μάκαρ». Τελεῖται δὲ αὐτῷ ἡ Σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ Ναῷ τὸ ὄντι ἐνδοθεν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Χαλκοκρατείσι. Πατριακὸς κώδικας: 266).

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ἐλαμψε μὲ τὸν σταθερὸ χαρακτήρα του καὶ μὲ τὴν -μέσα στὰ γεγονότα- ἰσχυρὴ μορφὴ του. Ἦταν ὁ νεότερος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ Μιχαὴλ Α' τοῦ Ῥαγκαβὲ καὶ τῆς Προκοπίας, θυγατέρας τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου τοῦ Α'. Γεννήθηκε τὸ 799. Ὄταν ὁ Λέων ὁ Ε' κατέλαβε τὸ θρόνον, ἔκλεισε τὸν Ἰγνάτιον σὲ μοναστήρι. Τὸ βασιλοπαῖδι δέχθηκε εὐχάριστα τὴν ζωὴν τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀφοῦ ἀποδεσμεύτηκε τὴν ζωὴν τῶν αὐλῶν καὶ τῶν αὐτοκρατόρων, προχειρίστηκε μοναχός. Προικισμένος μάλιστα καὶ μὲ ἄλλα χαρίσματα διέπρεψε σὰν ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιστρατήγου τοῦ

Ανατέλλοντος. Τὸ ἔτος 846, ὅταν βασίλισσα ἦταν ἡ Θεοδώρα, διαδέχτηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸν πατριάρχη Μεθόδιο τὸν Α΄ πὺ ἐῖχε πεθάνει. Ὁ Ἰγνάτιος ἔδειξε τὸν ἰσχυρὸ του χαρακτῆρα, καὶ στὴν περίπτωση πὺ ὁ ἀδελφός της Θεοδώρας, Βάρδας, παράσυρε τὸ γιό της βασιλέα Μιχαήλ Γ΄, νὰ ἐξαναγκάσει τὴν μητέρα του καὶ τὶς ἀδελφές του νὰ γίνουν μοναχές. Τότε ὁ Ἰγνάτιος ἀρνήθηκε νὰ προβεῖ σὲ μία τέτοια καταναγκαστικὴ κουρά, γνωρίζοντας βέβαια τὴν ἐπικίνδυνη ἔχθρα τοῦ μοχθηροῦ Βάρδα. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, δὲν δέχτηκε νὰ δώσει τὴν θεία κοινωνία, ἐπειδὴ συζοῦσε μὲ τὴν νύφη του! Ὅμως, τὴν 23η Νοεμβρίου τοῦ 857, ὁ Βάρδας ἐκδικήθηκε. Κατήγγειλε ὅτι ὁ Ἰγνάτιος συνωμοτοῦσε κατὰ τοῦ βασιλιᾶ, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ πατριάρχης νὰ ἐξοριστεῖ στὸ νησὶ Τερέβινθο. Ἀλλ' ὅταν ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Βασίλειος ὁ Μακεδών, στὶς 13 Νοεμβρίου τοῦ 867 ὁ Ἰγνάτιος ἐπανῆλθε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο. Πέθανε τὸ 878 καὶ τὸν διαδέχτηκε ἕνας ἄλλος μεγάλος ἀστέρας τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Μέγας Φώτιος.

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος

Γιὰ τὸν Ὅσιο αὐτό, οἱ Συναξαριστὲς ἀναφέρουν ὅτι, «τὴν ἐν τῷ Χαρσιανῷ συστησάμενος Μονήν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος

Ἡ βιογραφία του ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς εἶναι πολὺ μυθώδης καὶ παράδοξη. Ὅπως φανερῶνει καὶ ἡ προσωνυμία του, ἦταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη, γιὸς κάποιου συγκλητικοῦ ἀρχοντα, ὀνόματι Ἰωάννου. Μὲ τὴν βία τῶν γονέων του ὁ Μακάριος παντρεύτηκε γυναῖκα, τὴν ὁποία ἄφησε τὴν νύχτα τοῦ γάμου. Περιπλανώμενος γιὰ μερικὲς ἡμέρες, βρῆκε μία σπηλιά, μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε μαζί μὲ δυὸ λιοντάρια σὲ ἄγρια κατάσταση. Κάποτε τὸν ἀνακάλυψαν τρεῖς μοναχοί, πὺ ὀνομαζόταν Σέργιος, Ὑγιнос καὶ Θεόφιλος. Ἀπὸ τότε ὁ Μακάριος ἔγινε γνωστὸς γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἀσκητικοτήτά του καὶ τὶς μεγάλες ἀρετές του, πὺ ἀπέκτησε ἀπ' αὐτή. Ὁ Ὅσιος Μακάριος, σύμφωνα μὲ τὴν διήγηση τοῦ Συναξαριστῆ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Πετρώνιος

Μᾶλλον ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, πὺ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Τὰ ἅγια Δύο παιδιά

Βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο, ἀφοῦ οἱ εἰδωλολάτρεις τὰ ἀνάγκασαν νὰ τρέχουν μέσα στὴ φωτιά, πὺ ἐπίτηδες εἶχαν ἀνάψει στὸ ἔδαφος. (Πρόκειται γιὰ ἐπανάληψη μνήμης τῶν

ἁγίων δυὸ παιδιῶν τῆς 13ης Ὀκτωβρίου).

Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Θαυματουργοῦ Βοροβίας

Ρώσος.

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 24

- Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ οἱ «σὺν αὐτῶ»
- Ἡ Ἁγία γυναίκα καὶ τὸ ἅγιο βρέφος της
- Ἡ Ἁγία Σεβαστιανή
- Ὁ Ἅγιος Πρόκλος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος, Σωτηρῆχος καὶ Οὐαλεντίνος
- Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος ὁ Πρεσβύτερος
- Ὁ Ἅγιος Νέρδων
- Ὁ Ὅσιος Ἀρέθας «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ οἱ «σὺν αὐτῶ»

Ἐζησε τὸν 6ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους τῆς πόλης Νέγρας στὴν Αἰθιοπία. Ὄταν ἀσπάσθηκε τὸ χριστιανισμό, διακρινόταν γιὰ τὴν εὐσέβεια καὶ τὶς πολλές του ἀγαθοεργίες. Κοντὰ του μαζεύτηκε ἓνας ὄμιλος ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ καθημερινὸ τους ἔργο εἶχαν τὴν διδασκαλία τοῦ θείου λόγου. Ἡ πρόοδος αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Νέγρας, ἐξήγειρε τὸ φανατισμὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ συνέλαβαν τὸν Ἀρέθα μὲ τοὺς συνεργάτες του. Ὁ Ἀρέθας ἦταν τότε γέροντας. Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τοῦ συνέστησαν νὰ λυπηθεῖ τὰ γεράματά του καὶ νὰ ἀπαρνηθεῖ τὸ Χριστό. Τότε ὁ Ἀρέθας ἔδωσε γενναία ἀπάντηση: «Στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μου, εἶπε, διέπραξα πολλὰ ἁμαρτήματα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ καθάρισε ἀπ' αὐτὰ διὰ τῆς θυσίας Του καὶ μὲ τὴν πίστη μου πρὸς Αὐτόν. Καὶ ἀπὸ ἄνθρωπο ἀπώλειας μὲ ἔκανε κληρονόμο τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς. Τώρα μοῦ προσφέρει καὶ ἄλλη τιμὴ. Μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία, ἀπὸ τὴν σάρκα ἑνὸς γέροντα νὰ προβάλει ἀθλητῆς, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἡ ἰσχύς καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος μποροῦν νὰ καταφρονήσουν κάθε ἄνομη ἀπειλή καὶ βία καὶ νὰ καταισχύνουν τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς». Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἐξαργύρωσε περισσότερο τοὺς δήμιούς του, ποὺ ἀμέσως ἀποκεφάλισαν τὸν Ἀρέθα μὲ τοὺς συνεργάτες του.

Ἡ Ἁγία γυναίκα καὶ τὸ ἅγιο βρέφος της

Μαρτύρησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Ἀρέθα. Τὸ βρέφος τῆς Ἁγίας αὐτῆς γυναίκας τὸ ἔριξαν στὴ φωτιά καὶ βλέποντας αὐτό, ἔριξε τὸν ἑαυτὸ της καὶ ἡ ἴδια στὴ φωτιά.

Ἡ Ἁγία Σεβαστιανή

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Σεβαστή τῆς Φρυγίας, διδάχτηκε τὴ χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ

τὸν ἀπόστολο Παῦλο, καὶ πῆρε τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ διδασκάλου της. Ἡ ἁγία Σεβαστιανὴ ἔζησε τὸν 1ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ ἀφιέρωνε τὴ ζωὴ της κάθε μέρα στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου (στὴ Μαρκιανούπολη τῆς Θράκης). Πήγαινε σὲ σπίτια εἰδωλολατρῶν καὶ εἴλκυε πολλές γυναῖκες στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Συνελήφθη γι' αὐτὸ ἐπὶ αὐτοκράτορος Δομετιανοῦ καὶ ἡγεμόνος Σεργίου, κακοποιήθηκε καὶ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸν τόπο της. Ἐφθασε στὴν Ἡράκλεια τῆς Θράκης ὅπου πάλι συνελήφθη, ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Πομπηιανό, καὶ φυλακίστηκε. Ἀλλὰ παρόλη τὴ γυναικεία της φύση ντροπίασε τοὺς βασανιστὲς της. Οἱ ὑποσχέσεις δὲν τὴν δελέασαν, οἱ ἀπειλὲς δὲν τὴν ἔκαμψαν, καὶ κάτω ἀπὸ βαριὰ μαρτύρια στάθηκε ὀρθία μὲ ὅλη της τὴν γενναιοψυχία. Οἱ σάρκες τῆς ἁγίας Σεβαστιανῆς σχίζονταν, ἀλλὰ τὰ χεῖλη, ὅπως καὶ ἡ καρδιά της, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑμνοῦν τὸν Χριστό. Τελικά, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀθλήτρια τῆς Ἐκκλησίας μας, παρέδωσε τὴ ζωὴ της μὲ τὸν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο καὶ ἐτάφη στὴ Ραιδεστό.

Ὁ Ἅγιος Πρόκλος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

(Βλέπε βιογραφία του 20 Νοεμβρίου, ὅπου ἡ κυρίως μνήμη του).

Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος, Σωτηρίχος καὶ Οὐαλεντίνος

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀσία. Συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες, ἐπειδὴ ἦταν Χριστιανοὶ καὶ τοὺς ἔσυραν πάνω σὲ αἰχμηρὲς πέτρες μέχρι θανάτου. Τὰ δὲ ἅγια λείψανά τους μετακομίστηκαν ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴ Θάσο, ὅπου μέχρι σήμερα βρίσκονται.

Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος ὁ Πρεσβύτερος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νέρδων

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ὅσιος Ἀρέθας «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 25

- Οἱ Ἅγιοι Μαρκιανός καὶ Μαρτύριος οἱ νοτάριοι
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος
- Ὁ Ἅγιος Οὐαλερίνος
- Οἱ Ἅγιοι Οὐαλέριος (ἢ Οὐαλερίνος) καὶ Χρυσάφιος (ἢ Χρύσαφος)
- Ὁ Ἅγιος Σαβίνος
- Ἡ Ἁγία Ταβιθᾶ
- Ὁ Ἅγιος Οὐάρος «ὁ ἐν Αἰγύπτῳ»
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος
- Οἱ Ἅγιοι Παππίας, Διόδωρος καὶ Κλαυδιανός
- Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Βασίλειος καὶ Λουκιανός
- Οἱ Ἅγιοι Νικηφόρος καὶ Στέφανος
- Οἱ Ἅγιοι Φιλάδελφος καὶ Πολύκαρπος
- Ὁ Ὅσιος Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου τῆς Κύπρου
- Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θράκη
- Ἡ Ἁγία Χρυσάνθη

Οἱ Ἅγιοι Μαρκιανός καὶ Μαρτύριος οἱ νοτάριοι

Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἦταν νοτάριοι καὶ γραμματικοὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παύλου τοῦ ὁμολογητῆ, στὰ χρόνια τοῦ ἄρρειανοῦ βασιλέως Κωνσταντίου (337-349). Ἄριστα σπουδαγμένοι καὶ οἱ δύο, ὑπῆρξαν συνήγοροι θαρράλεοι τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας. Ὄταν ὁ Πατριάρχης Παῦλος δὲν δέχθηκε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τοὺς Ἄρρειανούς, ἐξορίστηκε ἀπὸ τὸ βασιλιὰ στὴν Ἀρμενία καὶ πνίγηκε ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Ἄρρειανούς. Τότε οἱ δύο Ἅγιοι ἔμειναν πιστοὶ στὸν ποιμένα τους καὶ σταθεροὶ στὸ ὀρθόδοξο δόγμα, διότι πάντα στὸ μυαλὸ τοὺς κυριαρχοῦσε ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἔστε». Ἄν, δηλαδή, ἐσεῖς, μείνετε στερεοὶ στὴ διδασκαλία μου, λέει ὁ Κύριος, τότε πράγματι εἴσθε καὶ ἀληθινοὶ μαθητὲς μου. Ὁ Μαρκιανός καὶ ὁ Μαρτύριος τὸ ἀπέδειξαν περὶτρανα αὐτό, ὅταν συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα. Ὁμολόγησαν μὲ θάρρος μπροστὰ του τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ ἤλεγξαν αὐτὸν γιὰ τὶς παρανομίες του. Τότε, διατάχθηκε καὶ τοὺς σκότωσαν μὲ μαχαίρι.

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος

Ὁ Μάρτυρας αὐτὸς παρουσιάστηκε μὲ τὴν θέλησή του στοὺς τυράννους καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Τότε αὐτοί, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος παρέμεινε σταθερὸς στὴν ὁμολογία του, τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα. Τότε κάποια εὐσεβὴς γυναῖκα, παρέλαβε τὸ τίμιον λείψανό του, ἀφοῦ τὸ ἔβγαλε ἢ θάλασσα, καὶ τὸ ἔθαψε μὲ τιμές. Ἐκεῖ ἐπίσης ἔκτισε ἐκκλησίαν στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, πού τὸ ἱερὸ λείψανό του, μὲ τὴν χάρι τοῦ

Θεοῦ, ἔκανε πολλὰ θαύματα.

Ὁ Ἅγιος Οὐαλερίνος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Οὐαλέριος (ἢ Οὐαλερίνος) καὶ Χρυσάφιος (ἢ Χρύσαφος)

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Σαβίνος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ἡ Ἁγία Ταβιθᾶ

«Αὐτὴ ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν, ὧν ἐποίει». Ἔτσι πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῆς ἁγίας Ταβιθᾶ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Ἡ λέξη Ταβιθᾶ εἶναι συριακὴ καὶ ἐρμηνεύεται Δορκάς. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔφερε ἡ εὐσεβέστατη αὐτὴ καὶ φιλόνητο χριστιανὴ, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Ἰόππη. Ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (θ' 36-40) πληροφοροῦμαστε ὅτι ἡ Δορκάς ἦταν ἐξειδικευμένη ὑφάντρια ποὺ κατασκεύαζε χιτῶνες καὶ ἱμάτια, τὰ ὁποῖα πωλοῦσε καὶ ἀπὸ τὰ ἔσοδα συντηροῦσε φτωχοὺς, χῆρες καὶ ὀρφανὰ. Ὄταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος, στὰ πλαίσια τῆς διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου, ἔφτασε στὴ Λύδδα τῆς Παλαιστίνης, συνέβη ν' ἀσθενήσῃ ἡ Δορκάς καὶ νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἐνῶ εἶχαν ἐτοιμαστῆ ὅλα γιὰ τὴν κηδεῖα τῆς, ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν στὴ Λύδδα. Τότε δυὸ ἀπεσταλμένοι, παρακάλεσαν τὸν Πέτρο νὰ ἔλθῃ στὴν Ἰόππη. Ὄταν ἔφτασε, τὸν ἀνέβασαν στὸ ὑπερῶο, ὅπου ἦταν νεκρὴ ἡ Δορκάς. Συγκινημένος ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα, ἔβγαλε ὄλους ἔξω, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε θερμά. Ἐπειτα εἶπε: «Ταβιθᾶ ἀνάστηθι». Καὶ πράγματι ἡ νεκρὴ ἀναστήθηκε! Αὐτὸ χαροποίησε ἀφάνταστα τοὺς παρευρισκόμενους, καὶ τὸ γεγονός διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἰόππη μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστέψουν πολλοὶ στὸν Χριστό. Ἀπὸ τότε ἡ Ταβιθᾶ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια, γεμάτα ἀγαθὰ ἔργα καὶ ἐλεημοσύνες. Ὁ θάνατος τὴν βρῆκε σὲ βαθιὰ γεράματα. Καὶ ἔτσι ἡ φιλάγαθη αὐτὴ γυναῖκα, ἔφυγε εἰρηνικὰ καὶ μὲ ἀγαλλίαση διότι τὴν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ περάσῃ τὴ ζωὴ τῆς ὠφέλιμα γεμάτη πνευματικὸς καρπούς.

Ὁ Ἅγιος Οὐάρος «ὁ ἐν Αἰγύπτῳ»

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. Μᾶλλον εἶναι ὁ ἴδιος μὲ αὐτὸν τῆς 19ης Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος

Γεννήθηκε στὴν Κρώμνη κοντὰ στὴν Ἀμάστριδα καὶ ἦταν γιὸς εὐσεβῶν γονέων, τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῆς Μεγέθους. Μετὰ τὶς πρῶτες τοῦ σπουδὲς στὴν πατρίδα του, ἔφυγε στὸ ὄρος τῆς Συρίκης (ἢ Σηρικῆς) καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ βρῆκε γέροντα ἀσκητὴ διδάχτηκε τὰ περὶ τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐκάθη μοναχός. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γέροντά του, ὁ Γεώργιος πῆγε στὴ Βόνιτσα τῆς Ἀκαρνανίας καὶ ἐκεῖ ἀσκήτεψε. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Ἀμάστριδος, ἡ Ἐκκλησία βραβεύοντας τὶς ἀρετὲς τοῦ Γεωργίου, τὸν ἔκανε ἐπίσκοπό τῆς πόλης αὐτῆς. Ὁ Γεώργιος εἶναι καὶ ὁ ποιητὴς τῶν Κανόνων. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά, ἀφοῦ θεάρεστα ποιίμανε τὸ ποίμνιο πού του ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός.

Οἱ Ἅγιοι Παππίας, Διόδωρος καὶ Κλαυδιανός

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ Δεκίου (249-251). Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀπτάλεια τῆς Παμφυλίας καὶ στὸ ἐπάγγελμα ἦταν κτηνοτρόφοι. Προσκυνοῦσαν ὅμως τὸν ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς συνέλαβε ὁ ἡγεμόνας τῆς Παμφυλίας Πούπλιος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀλλάξει τὸ φρόνημα, τελικὰ τοὺς ἀποκεφάλισε.

Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος, Βασίλειος καὶ Λουκιανός

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Ἴσως εἶναι οἱ ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς 6ης Φεβρουαρίου.

Οἱ Ἅγιοι Νικηφόρος καὶ Στέφανος

Ἡ μνήμη τοὺς ἐπαναλαμβάνεται στὶς 8 Φεβρουαρίου. Μαρτύρησαν «ξεόμενοι».

Οἱ Ἅγιοι Φιλάδελφος καὶ Πολύκαρπος

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. Μᾶλλον ἦταν μοναχοὶ ἀσκητές, πού ἔζησαν ὄσιακὰ τὴ ζωὴ τους. (Ἡ μνήμη τοὺς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 8η Φεβρουαρίου).

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου τῆς Κύπρου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 8ῃ Φεβρουαρίου.

Οἱ Ἅγιοι Δύο Μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θράκη

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ συμπίεστηκαν μεταξὺ δυὸ μεγάλων πετρῶν.

Ἡ Ἅγία Χρυσάνθη

Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη της αὐτὴ τὴν μέρα. (Ἄλλες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι εἶναι σύζυγος τοῦ Ἁγίου Χρυσάφου, πού ἐπίσης ἡ μνήμη του ἀναφέρεται σήμερα).

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 26

- Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Μυροβλύτης
 - Μεταφορὰ Εἰκόνας Ἁγίου Δημητρίου στὴν Κωνσταντινούπολη
 - Οἱ Ἅγιοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος
 - Ἡ Ἁγία Λεπτίνα
 - Ὁ Ἅγιος Γλύκων
 - Μνήμη τοῦ Μεγάλου Σεισμοῦ
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωάσαφ ὁ νέος ὀσιομάρτυρας
 - Ἡ Ἁγία Λεωντίνη μάρτυς
 - Οἱ Ὅσιοι Δύο (2) Λεόντιοι οἱ ἐν Ἄθῳ
 - Ανακομιδὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις (1971)
-

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Μυροβλύτης

Ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος, γόνος τῆς ἔνδοξης πόλης Θεσσαλονίκης, ἦταν στρατιωτικὸς στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-305). Γενναῖος καὶ ἀτρόμητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ κήρυκας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶναι παράδειγμα χριστιανοῦ μάρτυρος. Θὰ λέγαμε ὅτι ὑπῆρξε ὁ πρῶτος κατηχητὴς τῆς Ἐκκλησίας μας. Διότι χωρὶς τὸν παραμικρὸ φόβο κατηχοῦσε τοὺς νέους τῆς πόλης, ἐμπνέοντας σ' αὐτοὺς τὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἡ δραστηριότητα τοῦ Δημητρίου καταγγέλθηκε στὸ Διοκλητιανό, ὁ ὁποῖος τὸν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα. Ὁ Δημήτριος δήλωσε στὸ Διοκλητιανό ὅτι πράγματι εἶναι χριστιανός, διότι μόνο ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ παρέχει ἠθικὴ λύτρωση καὶ αἰώνια ζωὴ. Τότε ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε καὶ τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες γίνονταν στὴ Θεσσαλονικὴ ἀγῶνες. Οἱ εἰδωλολάτρεις, ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν δύναμη κάποιου Λυαίου, προκαλοῦσαν τοὺς χριστιανούς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Τότε ἓνας νεαρὸς χριστιανός, ὁ Νέστωρ, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ Δημητρίου μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ, μπῆκε στὸ στάδιο καὶ νίκησε τὸ σωματώδη Λυαῖο. Ὁ Διοκλητιανὸς ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς ἧττας τοῦ Λυαίου ἔστειλε στρατιῶτες στὴ φυλακὴ καὶ μὲ τὴν λόγχη σκότωσαν τὸ Δημήτριο καὶ τὸ Νέστορα. Ἡ δὲ μητέρα Ἐκκλησία περιβάλλεται «ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς», διότι αὐτὰ τὰ τέκνα τῆς ἀποτελοῦν τὸ καύχημά της.

Μεταφορὰ Εἰκόνας Ἁγίου Δημητρίου στὴν Κωνσταντινούπολη

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐγίνε τὸ ἔτος 1149 ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Μανουὴλ Κομνηνό. Καὶ ἡ εἰκόνα μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ ἡγουμενίας Ἰωσήφ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἡ Ἅγία Λεπτίνα

Μαρτύρησε συρόμενη στὴ γῆ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Γλύκων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Μνήμη τοῦ Μεγάλου Σεισμοῦ

Πρόκειται γιὰ τὸν μέγало σεισμό, ποὺ ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸ ἔτος 740 ἐπὶ βασιλείας Λέοντα τοῦ Ἰσαύρου. Τότε πολλὰ οἰκοδομήματα τῆς πόλης ἔπεσαν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι καταπλακώθηκαν στὰ ἐρείπια τους.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάσαφ ὁ νέος ὀσιομάρτυρας

Ὁ Ἰωάσαφ ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνα (1486-89, 1497-98). Ἀσκούμενος στὶς ἀρετὲς καὶ ἀφοῦ ἔφτασε σὲ τέλεια ἀγάπη, τὸν κατέλαβε ὁ πόθος νὰ δώσει τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ δασκάλου τοῦ ὀσίου Νήφωνα, ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρουσιάστηκε στὸ κριτήριον τῶν Τούρκων. Ἐκεῖ κήρυξε μὲ θάρρος μπροστὰ τοὺς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκωσης τοῦ Χριστοῦ. Ἀμέσως τότε συνελήφθη καὶ ἀφοῦ τὸν βασάνισαν σκληρὰ, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 26 Ὀκτωβρίου 1536.

Ἡ Ἅγία Λεωντίνη μάρτυς

Οἱ Ὅσιοι Δύο (2) Λεόντιοι οἱ ἐν Ἄθῳ

Ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις
(1971)

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 27

- Ὁ Ἅγιος Νέστωρ
 - Ὁ Ἅγιος Λουῦππος
 - Οἱ Ἅγίες Καπετωλίνα καὶ Ἐρωτηΐδα
 - Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
 - Ἡ Ἅγία Πρόκλα σύζυγος τοῦ Πιλάτου
 - Διήγηση γιὰ τοὺς Ἰβηρες
 - Οἱ Ἅγιοι Μαβριανὸς καὶ Βαλεντίνος
 - Ὁ Ὅσιος Νέστωρ ὁ Χρονογράφος «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)
-

Ὁ Ἅγιος Νέστωρ

Ὁ Νέστορας ἦταν πολὺ νέος στὴν ἡλικία, ὠραῖος στὴν ὄψη καὶ γνώριμος τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Δημητρίου. Ὁ Νέστορας, λοιπόν, βλέποντας ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς χαιρόταν γιὰ τὶς νῆκες κάποιου σωματώδους βαρβάρου, ὀνομαζόμενου Λυαίου, μίσησε τὴν ὑπερηφάνειά του. Βλέποντας ὅμως καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πῆρε θάρρος. Πῆγε λοιπὸν στὴ φυλακή, ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Μεγαλομάρτυρας, καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του. «Δούλε τοῦ Θεοῦ Δημήτριε, εἶπε, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ μονομαχήσω μὲ τὸ Λυαῖο, γι' αὐτὸ προσευχήσου γιὰ μένα στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ». Ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ τὸν σφράγισε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τοῦ εἶπε ὅτι καὶ τὸ Λυαῖο θὰ νικήσει καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ μαρτυρήσει. Τότε, λοιπόν, ὁ Νέστορας μπῆκε στὸ στάδιο χωρὶς φόβο καὶ ἀνεφώνησε: «Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι». Καὶ ἀφοῦ πολέμησε μὲ τὸ Λυαῖο, τοῦ κατάφερε δυνατὸ χτύπημα μὲ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά καὶ τὸν θανάτωσε. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Διοκλητιανός, διέταξε καὶ σκότωσαν μὲ λόγχη τὸ Νέστορα, ἀλλὰ καὶ τὸ Δημήτριο. Ἔτσι, μ' αὐτὴ του τὴν ἐνέργεια ὁ Νέστορας δίδαξε ὅτι σὲ κάθε ἀνθρώπινη πρόκληση πρέπει νὰ ἀναφωνοῦμε: «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος». Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου καὶ δὲ θὰ φοβηθῶ. Τί θὰ μοῦ κάνει ὅποιοσδήποτε ἄνθρωπος;

Ὁ Ἅγιος Λουῦππος

Ὅρισμένες Συναξαριακὲς πηγὲς αὐτὴν τὴν ἡμέρα (κατ' ἄλλους 26 Ὀκτωβρίου), ἀναφέρουν τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὁ Ἅγιος αὐτὸς φέρεται ὡς ὑπηρέτης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πού ἦταν κοντὰ του τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου του. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἔχρισε μὲ τὸ αἷμα του τὸν Λούππο καὶ κατόπιν αὐτός, ἔπραττε πολλὰ θαύματα - μέσῳ αὐτοῦ - στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης. Μαθεύτηκε αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλης, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸν Λούππο καὶ ἀμέσως τὸν φόνευσε. (Νομίζω ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο ἅγιο μ' αὐτὸν τῆς 23ης Αὐγούστου).

Οί Αγίες Καπετωλίνα και Έρωτηΐδα

Ευλόγημένα βλαστάρια και οί δυό της Καππαδοκίας. Πλούσια και ευγενής στήν καταγωγή ή Καπιτωλίνα και υπηρέτριά της ή Έρωτηΐδα. Όταν επί Διοκλητιανού κηρύχτηκε ό σκληρός και άγριος διωγμός κατά τών χριστιανών, ή Καπιτωλίνα αποφάσισε νά βαδίσει πρὸς τὸ μαρτύριο. Πώλησε λοιπὸν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της, τὰ μοίρασε στοὺς φτωχοὺς, ἔδωσε τὴν ἐλευθερία στοὺς δούλους της και προετοιμάστηκε γιὰ τὸ μεγάλο κίνδυνο, δηλαδή γιὰ τὴν μεγάλη δόξα. Όταν παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἑπαρχο Ζιλικίνθιο, ὁμολόγησε ἄφοβα τὴν πίστη της στὸν Χριστό. Ὁ Ζιλικίνθιος διέταξε νὰ τὴν μαστιγώσουν γυμνή. Ἡ Έρωτηΐδα πὺ ἦταν παροῦσα στὸ μαρτύριο, ἔνιωσε βαθιὰ μέσα της τὸ συναίσθημα τῆς ἱερῆς ἀγανάκτησης, γιὰ τὴν πώρωση τοῦ ἄπιστου ἄρχοντα και γιὰ τὴν βάνουση συμπεριφορὰ του πρὸς τὴν ἀγαθὴ και εὐγενέστατη κυρία της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, παρατήρησε αὐστηρὰ τὸν ἑπαρχο και τοῦ εἶπε ὅτι ἡ διαγωγή του τὸν ἀπέδειξε κατώτερο και τοῦ τελευταίου δούλου. Ὁ Ζιλικίνθιος ἔξαγριώθηκε, και μετὰ ἀπὸ λίγο τὰ κεφάλια τών γενναίων χριστιανῶν γυναικῶν ἔπεφταν ἀπὸ τὰ κτυπήματα τών δημίων.

Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Υπῆρξε ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, πὺ ὄχι μόνο λένε ἀλλὰ και πράττουν. Σὲ ὀρισμένους καταλόγους τὸν ὀνομάζουν Κυρηλιανό. Ἐζησε τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. και ποίμανε τὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Βυζαντίου σὰν ἀληθινὸς και καλὸς ποιμένας ἐπὶ 16 χρόνια. Ὁ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἐν λόγω Ἅγιος ἦταν πρεσβύτερος και οἰκονόμος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, και διαδέχθηκε στὸν οἰκουμενικὸ θρόνο τὸν Ἰωάννη τὸν Νηστευτὴ τὸ 595. Θεοφιλῶς ἀφοῦ κυβέρνησε τὴν ἐκκλησία, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 610.

Ἡ Ἅγία Πρόκλα σύζυγος τοῦ Πιλάτου

Ἐνῶ ὁ σύζυγός της δὲν ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη νὰ ἐλευθερώσει τὸν Χριστό, φοβούμενος τοὺς Ἰουδαίους, ἡ σύζυγός του Πρόκλα, μετὰ τὸν φρικτὸ θάνατο τοῦ Πιλάτου, προσῆλθε στὴ Χριστιανικὴ πίστη και ἀφοῦ ἔζησε μὲ ἀγαθότητα και εὐσέβεια, παρέδωσε τὸ πνεῦμα της εἰρηνικὰ.

Διήγηση γιὰ τοὺς Ἰβηρες

Πρόκειται γιὰ μία εὐσεβέστατη ἀσκήτρια γυναῖκα, πὺ ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου και συνελήφθη αἰχμάλωτη ἀπὸ τοὺς Ἰβηρες. Ἐκεῖ χάρη τοῦ πνευματικοῦ της ἀγῶνα, θεράπευσε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ διάφορους ἀσθενεῖς, μεταξύ δὲ αὐτῶν και τὴν βασίλισσα τῆς χώρας αὐτῆς και ἔτσι κατάφερε νὰ ἐκχριστιανίσει ὅλους τοὺς Ἰβηρες. Λεπτομέρειες βλέπε στὸν «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ τόμος

10ος, σελ. 621, έκδοση 1992.

Οἱ Ἅγιοι Μαβριανὸς καὶ Βαλεντίνος

Ἡ μνήμη τους σύμφωνα μὲ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 116), χωρὶς ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Ὁ Ὅσιος Νέστωρ ὁ Χρονογράφος «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 28

- Ἡ Ἁγία Σκέπη καὶ Ἐπέτειος τοῦ «ΟΧΙ» (ἐθνικὴ γιορτὴ)
- Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος καὶ Νεονίλλη, οἱ σύζυγοι καὶ τὰ παιδιὰ τους Σάρβηλος, Νίτας, Ἰέραξ, Θεόδουλος, Φώτιος, Βήλη καὶ Εὐνίκη
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Σαββαΐτης
- Οἱ Ἅγιοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος
- Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Ἀφρικανός, Μάξιμος, Πομπήσιος, Φωκᾶς καὶ ἄλλοι 36 Ἀφρικανοὶ Μάρτυρες
- Οἱ Ὅσιοι Φιρμιλιανός Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας καὶ Μελχίων Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας
- Ἡ Ἁγία Φεβρωνία
- Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ Ἱερομάρτυρας
- Ἡ Ἁγία Ἄννα μητέρα τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ
- Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οἱ Ἅγιοι Νεομάρτυρες Ἀγγελῆς, Μανουήλ, Γεώργιος καὶ Νικόλαος «ἐκ Μελάμπων Κρήτης»
- Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας
- Ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος ἐπίσκοπος Ἐφέσου
- Ὁ Ἅγιος ἱερομάρτυς Θεόφιλος, τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων Κιέβου (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Abban (Ἰρλανδός)
- Ἡ Ἁγία Lioba (Βρεταννίδα)

Ἡ Ἁγία Σκέπη καὶ Ἐπέτειος τοῦ «ΟΧΙ» (ἐθνικὴ γιορτὴ)

Βλέπε σχετικὸ ὑπόμνημα τὴν 1η Ὀκτωβρίου.

Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος καὶ Νεονίλλη οἱ σύζυγοι καὶ τὰ παιδιὰ τους Σάρβηλος, Νίτας, Ἰέραξ, Θεόδουλος, Φώτιος, Βήλη καὶ Εὐνίκη

Ἦταν μία πραγματικὴ «κατ' οἶκον ἐκκλησία». Οἰκογένεια ἀληθινὰ χριστιανικὴ, μὲ μία ψυχὴ, μὲ μία καρδιά καὶ τὸ ἴδιο φρόνημα. Ὄταν ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, εἰδοποίησαν τοὺς δυὸ συζύγους ὅτι κινδυνεύουν νὰ συλληφθοῦν. Τότε ὁ Τερέντιος καὶ ἡ Νεονίλλη ἀναρρωτήθηκαν ἂν θὰ φύγουν μακριά, προκειμένου νὰ προστατέψουν τὰ παιδιὰ τους, ἢ θὰ μείνουν καὶ νὰ περιμένουν μὲ γενναιότητα ὁποιοδήποτε μαρτύριο. Οἱ πέντε γιοὶ καὶ οἱ δυὸ θυγατέρες τοὺς ἔδωσαν ἀποφασιστικὴ ἀπάντηση. Γιατί νὰ φύγουν; ὁ διωγμὸς εἶχε ἐξαπλωθεῖ παντοῦ. Ἐπειτα, ἡ ἀναχώρησή τους θὰ ἐνέσπειρε τὸν πανικὸ στοὺς ἐκεῖ χριστιανούς. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐνισχύεται ἀπὸ φυγάδες, ἀλλὰ ἀπὸ μάρτυρες καὶ ἀθλητές. Ἔτσι, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀποφάσισε νὰ μείνει σταθερὴ στὴν ἀπόφασή της. Καὶ ὅλοι μαζί, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τὸ Χριστό, πέθαναν μὲ

ἀποκεφαλισμό.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Σαββαΐτης

Λόγιος μοναχὸς ὁ Ὅσιος Στέφανος στή Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα, ἔζησε τὸν 8ο αἰῶνα μ. Χ. Ἡ ἀσκητικὴ του ζωὴ συνοδευόταν ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη στή μελέτη καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιόλογη ἐπιδεξιότητα τῆς ἱερῆς ποίησης. Ἀγαποῦσε τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια, καὶ πρόθυμα μετεῖχε στὸν πόλεμο κατὰ τῶν αἰρέσεων. Συχνὰ ἀπέφευγε κάθε λογιῆς ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία καὶ ζοῦσε ἐντελῶς μόνος σὲ διάφορα ἐρημικὰ μέρη. Ἐκεῖ ἀγαποῦσε νὰ παρατηρεῖ τὴν φύση καὶ νὰ μεταρσιώνεται μὲ τὴν προσευχή. Ἐπίσης χάιδευε τὰ ἐλάφια, ποὺ τὸν πλησίαζαν συναισθανόμενα καὶ αὐτὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν παιδικὴ ἀφέλεια τῆς ψυχῆς του. Τέλος, ὁ ἐρημοπολίτης Στέφανος ὁ Σαββαΐτης βάσταξε καὶ τὰ βάρη τοῦ ἐπισκόπου, μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις. Πέθανε διδάσκοντας καὶ οἰκοδομῶντας τὸ λαὸ μὲ τὸ χρηστό, ἄμεμπτο καὶ φιλόνητο παράδειγμα του.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Οἱ ἴδιοι τῆς 26ης Ὀκτωβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Ἀφρικανός, Μάξιμος, Πομπήιος, Φωκᾶς καὶ ἄλλοι 36 Ἀφρικανοὶ Μάρτυρες

Μαρτύρησαν τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. ἐπὶ αὐτοκράτορος Δεκίου. Συνελήφθησαν καὶ ὑπέστησαν σειρὰ βασανιστηρίων, χωρὶς νὰ ἀνακαλέσουν τὴν ὁμολογία τῆς χριστιανικῆς τους πίστεως. Τότε ἔσχισαν τὶς σάρκες τους μὲ πυρωμένα σιδερένια νύχια καὶ στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ὅσιοι Φιρμιλιανὸς Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας καὶ Μελχίων Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας

Καὶ οἱ δυὸ ἀγωνίστηκαν κατὰ τῶν αἰρετικῶν. Τὸν Φιρμιλιανὸ ἀναφέρει μὲ στοργή ὁ Μέγας Βασίλειος. Σὲ Σύνοδο, ποὺ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς συγκάλεσε στὸ Ἰκόνιο, ἀποφασίστηκε νὰ βαπτίζονται οἱ αἰρετικοί, ποὺ ἤθελαν νὰ προσέλθουν στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἁγία Φεβρωνία

Αὐτὴ ἦταν θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Βυζαντίου Ἡρακλείου (610-641). Ἀφοῦ ἔζησε μὲ πνεῦμα Θεοῦ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Κυριακὸς ὁ Ἱερομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἀφοῦ φανέρωσε τὸν Τίμιον Σταυρὸ στὴν Ἁγία Ἑλένη, κατόπιν ἀναδείχθηκε ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Ὄταν τὸ 361 ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἐκστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔμαθε γιὰ τὸν Κυριακὸ καὶ ἀφοῦ τὸν κράτησε τὸν ἀνάγκαζε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδωλα. Ἀλλ' ὁ Κυριακὸς, ὄχι μόνο δὲν θυσίασε ἀλλὰ καὶ ἤλεγξε τὸν Ἰουλιανό. Τότε αὐτὸς τοῦ ἔκοψε τὸ δεξιὸ χέρι. Κατόπιν ἔχυσε καυτὸ μολύβι στὸ στόμα του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ πλαγιάσει σὲ χάλκινο πυρακτωμένο κρεβάτι. Ἐπειτα τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα καζάνι, πὺν ἦταν γεμάτο με βραστὸ λάδι. Ἐκεῖ τὸν κάρφωσαν μὲ ἀκόντιο καὶ ἔτσι μαρτυρικά, ἀλλὰ ἔνδοξα παρέδωσε τὸ πνεῦμα του.

Ἡ Ἁγία Ἄννα μητέρα τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ

Ἡ ἁγία Ἄννα, μητέρα τοῦ πιὸ πάνω Ἁγίου Κυριακοῦ, ὅταν ἔμαθε τὰ μαρτύρια τοῦ γιοῦ της, ἔτρεξε νὰ τὸν δεῖ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνει. Τότε συνελήφθη καὶ αὐτὴ, καὶ ἀφοῦ τὴν κρέμασαν ἀπὸ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς της, τὴν ἔκαψαν ζωντανὴ μὲ ἀναμμένες λαμπάδες.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε στὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης, ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς Γεώργιο καὶ Εὐφροσύνη. Τὸ πρῶτο του ὄνομα ἦταν Ἀλέξιος καὶ ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης ἐγκράτειας καὶ σωφροσύνης. Ἀσκήτευσε στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ στὸ μοναστήρι τοῦ Γάνου. Πατριάρχευσε δυὸ φορές. Τὴν πρώτη φορὰ διαδέχτηκε τὸν Γρηγόριο, τὸν Κύπριο (1289-1293) καὶ τὴν δεύτερη φορὰ (1303-1311) τὸν Ἰωάννη Β'. Κατόπιν ἀποσύρθηκε τοῦ θρόνου καὶ μόνασε σὲ κάποια Μονή, ὅπου ἀπεβίωσε εἰρηνικά σὲ ἡλικία 100 χρονῶν. Τὴ βιογραφία του συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καλόθετος, σύγχρονος τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ ἡ μετάφραση αὐτῆς ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀγάπιο Λάνδο στὸν «Νέο Παράδεισο».

Οἱ Ἅγιοι Νεομάρτυρες Ἀγγελῆς, Μανουήλ, Γεώργιος καὶ Νικόλαος «ἐκ Μελάμπων Κρήτης»

Ὅλοι γεννήθηκαν στὸ χωριὸ Μέλαμπες Γρεθύμνου Κρήτης, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς

χριστιανούς. Ὁ Ἀγγελῆς καὶ ὁ Μανουήλ ἦταν γνήσια ἀδελφία, γιοὶ τοῦ Ἰωάννη Ῥετζέπη. Ὁ Γεώργιος ἦταν γιὸς τοῦ Κων/νου Ῥετζέπη. Ὁ Νικόλαος ἦταν γιὸς κάποιου ἄλλου Ἰωάννη Ῥετζέπη. Ὅλοι δηλαδὴ ἦταν ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια, πλούσιοι, διακεκριμένοι γιὰ τὴν ἀνδρεία τους, ἔγγαμοι μὲ παιδιά καὶ ἀπολάμβαναν ὅλα τὰ προνόμια τῶν Μωαμεθανῶν, διότι ὑποκρίνονταν τοὺς Τούρκους. Τὸ 1821 ὅμως, συντάχθηκαν μὲ τοὺς χριστιανούς καὶ πολέμησαν γενναῖα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδας. Ὅταν ἐπέστρεψαν στὴ γενέτειρά τους καὶ πῆγαν νὰ πληρώσουν τοὺς καθιερωμένους φόρους στοὺς ἐντεταλμένους Τούρκους, τοὺς κατάγγειλαν σὰν ἀποστάτες τοῦ Μουσουλμανισμοῦ στὸν Μεχμέτ Πασᾶ τοῦ Ῥεθύμνου. Συλλήφθηκαν καὶ ὀδηγήθηκαν δεμένοι στὴν πόλη αὐτή. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπέκυψαν στὶς κολακεῖες τῶν τυράννων καὶ ἔμειναν σταθεροὶ στὴν πίστη, βασανίστηκαν μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Τελικὰ στὶς 28-10-1824 τοὺς ἀποκεφάλισαν μπροστὰ στὴ «Μεγάλῃ Πόρτῃ» τοῦ Ῥεθύμνου. Οἱ τρεῖς κάρες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Νεομάρτυρες, φυλάσσονται στὸν Ναὸ τῶν τεσσάρων μαρτύρων στὸ Ῥέθυμνο.

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας

Ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος ἐπίσκοπος Ἐφέσου

Ἀκολούθησε τὸν μοναχικὸ βίον καὶ ἔγινε Μητροπολίτης Ἐφέσου μετὰ τὸ 533. Ταυτίζεται μὲ τὸν ὁμώνυμο Ἀββᾶ, ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Μόσχο (P.G. 87, 2956), τῶν Μονῶν Ἀβρααμιτῶν (Κωνταντινούπολη) καὶ Βυζαντίων (Ἱεροσόλυμα). Μὲ τὸ ὄνομά του σώθηκαν δυὸ ὁμιλίες, «εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν» καὶ «εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν» ποὺ ἐκδόθηκαν τὸ 1913 ἀπὸ τοὺς Μ. Kraschaninnikov καὶ Μ. Jugie καὶ ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ τὶς πατρολογικὲς σπουδές.

Ὁ Ἅγιος ἱερομάρτυς Θεόφιλος, τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων Κιέβου (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Ὁ Ἅγιος Abban (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἡ Ἁγία Lioba (Βρεταννίδα)

Λεπτομέρειες για τή ζωή αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης
στό βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου,
ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 29

- Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Ῥωμαία, ἡ Ὁσιομάρτυς
- Ὁ Ὁσῖος Ἀβράμιος καὶ Μαρία ἡ ἀνεψιά του
- Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος, Μίνης καὶ Μιναῖος
- Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ στρατηλάτης
- Ἡ Ὁσία Ἄννα
- Ἡ Ἁγία Μελιτινή
- Ἡ Ἁγία Βάσσα
- Ὁ Ἅγιος Διομήδης
- Κατάθεσις Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου
- Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἱερομάτυρας «ἐκ Σπάρτης Ἀτταλίας»
- Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Ἐσφιγμενίτης, ὁ νέος Ὁσιομάτυρας
- Ὁ Ὁσῖος Ἀβράμιος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ῥοστοβίας θαυματουργὸς Ῥώσος

Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Ῥωμαία, ἡ Ὁσιομάρτυς

Ἡ Ὁσία Ἀναστασία ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη. Ὃταν πέθαναν οἱ πλούσιοι γονεῖς της, διαμοίρασε τὴν περιουσία πὺν κληρονόμησε στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μοναστήρι. Ὃταν τὴν συνέλαβε ὁ ἡγεμόνας Πρόβος, ὑπενθύμισε στὴν Ἀναστασία τὴν ἀνθηρὴ νεότητά της, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό. Τότε, δυναμικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀπάντηση τῆς Ἀναστασίας: «Ἐγὼ, εἶπε, μία ὠραιότητα καὶ νεότητα γνωρίζω, ἐκείνη πὺν δίνει ὁ Χριστὸς στίς πιστὲς καὶ γενναῖες ψυχές, πὺν προτιμοῦν γι' Αὐτὸν τὸ θάνατο ἀντὶ ἄλλων ἐγκόσμιων ἀγαθῶν, ὅταν αὐτὰ προτείνονται γιὰ τὴν προδοσία τοῦ Θεοῦ τους. Πλούτη εἶχα ἀφθονα. Δὲν τὰ θέλησα. Ἀλλὰ τὸ Χριστό μου τὸν θέλω καὶ ἀπ' Αὐτὸν καμία δύναμη δὲ θὰ μπορέσει νὰ μὲ χωρίσει. Ἄν ἀμφιβάλλεις, δοκίμασε». Ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση ὁ Πρόβος, τὴν μαστίγωσε στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀπλωσε σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἐπειτα, τὴν κρέμασε καὶ τῆς ἔσχισε τὸ σῶμα. Μετὰ ἔκοψε τοὺς μαστοὺς της, ξερίζωσε τὰ νύχια της καὶ τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε. Ἐτσι, ἡ Ἀναστασία πῆρε τὸν ἀμαράντινο στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὁσῖος Ἀβράμιος καὶ Μαρία ἡ ἀνεψιά του

Ἄριστεύς τῆς ἐγκράτειας καὶ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ὁ Ὁσῖος Ἀβράμιος ἄφησε τὴν μεγάλη περιουσία πὺν κληρονόμησε στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀφοσιώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴ διακονία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον. Ζοῦσε σὲ ἐρημικὸ τόπο, ὅπου προσευχόταν καὶ μελετοῦσε τὰ ἱερὰ γράμματα. Ἀπὸ κεῖ πήγαινε σὲ διάφορες πόλεις, γιὰ νὰ κηρύξει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διακονήσει τὴν βασιλεία τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπομονή του κατόρθωσαν πολλές φορὲς νὰ καταπραῦνουν βάρβαρες καρδιὲς καὶ νὰ ἐλκύσουν στὸ σταυρὸ ψυχές

ὑπερβολικὰ ἐξαγριωμένες. Πάνω ἀπὸ 70 ἐτῶν ὁ Ἀβράμιος, διατηροῦσε ὅλη τὴν ζωντάνια τῆς ἱεραποστολικῆς δράσης του. Προστατευόμενος μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία του, μπόρεσε νὰ ἀφοσιωθεῖ στὴ σωτηρία ἀμαρτωλῶν γυναικῶν. Κάποτε εὐτύχησε νὰ ἀνασύρει ἀπὸ τὸ βόρβορο τῆς ἀμαρτίας καὶ τὴν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Μαρία. Τὴν εἶδε σὲ κάποιο πανδοχεῖο, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζει, φορτωμένη μὲ κοσμήματα καὶ συντροφιά μὲ ἀκόλαστους νέους. Ἡ παραστρατημένη ὁμως νεαρή, δὲν εἶχε ἀποβάλλει ἐντελῶς τὶς εὐσεβεῖς ἀναμνήσεις της. Τὴν ἐπομένη, πῆγε στὸ γέροντα ἀσκητὴ καὶ ζήτησε τὴν εὐλογία του. Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ὅτι δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα ἡ εὐλογία τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ὁ Θεὸς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ μὴ παρέχει τὴν δική Του. Τὰ λόγια αὐτὰ συντάραξαν τὴν Μαρία, μετανόησε, ἐξομολογήθηκε καὶ ἀπὸ τότε ἔζησε ζωὴ ἅγια. Ὁ δὲ Ἀβράμιος πέθανε ὑπέργηρος, ὑπηρετῶντας πιστὰ μέχρι τέλους τὸ Θεό.

Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος, Μίνης καὶ Μιναῖος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Μίνης καὶ Μιναίου, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 1η Αὐγούστου).

Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ στρατηλάτης

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν τρυπῶντας του τὰ πλευρὰ μὲ λόγχη.

Ἡ Ὁσία Ἄννα

Γεννήθηκε στὸ Βυζάντιο ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ ὁ πατέρας της, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, ἦταν Διάκονος στὸν Ναὸ τῆς Θεοτόκου στὶς Βλαχέρνες. Νωρὶς ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς καὶ ἡ γιαγιά της τὴν πάντρεψε μὲ κάποιο εὐσεβῆ Διάκονο, μὲ τὸν ὁποῖο ἀπόκτησε δυὸ παιδιά. Ἄλλ' ἀργότερα, ὁ ἄντρας της καὶ τὰ δυὸ της παιδιά πέθαναν καὶ ἔτσι ἡ Ἄννα διαμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μοναστήρι. Κατόπιν ὁμως, ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἰσαυρος, διέλυσε τὴν Μονὴ στὴν ὁποία ἀνήκε ἡ Ἄννα. Στὴν ἀνάγκη αὐτή, ἡ Ὁσία φόρεσε ῥοῦχα ἀνδρικὰ καὶ μπῆκε σὲ ἀνδρικό μοναστήρι μὲ τὸ ψευδώνυμο Εὐφημιανός. Ἐκεῖ ἔζησε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀκρίβεια, καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λέοντα τοῦ Ἰσαύρου, φόρεσε πάλι γυναικεῖα ῥοῦχα καὶ ἔμεινε σὰν μοναχὴ στὸ Βυζάντιο. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στὴ διακονία τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν. Μὲ τέτοια δὲ θεοφιλῆ ἐργασία παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Κύριο.

Ἡ Ἁγία Μελιτινὴ

Ἀφοῦ βασανίστηκε μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο, ἐπειδὴ δὲν θυσίαζε στὰ εἰδῶλα καὶ ὁμολογοῦσε τὸν Χριστό, τελικὰ μετὰ ἀπὸ πολλὰ χτυπήματα μὲ ξίφος, παρέδωσε τὴν

ψυχή της στο Θεό.

Ἡ Ἁγία Βάσσα

Καὶ αὐτῆς ἡ μνήμη ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Sirmond (Delehaye σελ. 176, 2) ὡς ἐξῆς: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ μαρτύρων Πέτρου, Παύλου, Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, Βαρνάβα τοῦ ἀποστόλου, Ἰωσήφ τοῦ Πατριάρχου, καὶ Κλεώπα, Τροφίμου, Δορυμέδοντος, Κοσμᾶ, Δαμιανοῦ, Βάσσης καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου Παύλου ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἅμα δὲ καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ αὐτοῦ ναοῦ». (Καὶ Sinaxaria Selecta σελ. 172, 43).

Ὁ Ἅγιος Διομήδης

Τῇ μνήμῃ του συναντᾶμε στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1589 φ. 91α ὡς ἐξῆς: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Διομήδους, μαθητοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Τριφυλλίου ἐπισκόπου Λευκωσίας». Ἄλλο βιογραφικὸ του στοιχεῖο δὲν ὑπάρχει.

Κατάθεσις Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου

Τῇ μνήμῃ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, συναντᾶμε μόνο στὸ Λαυρωτικὸ Κώδικα Δ' 14 φ. 15, ὅπου ὑπάρχει καὶ εἰδικὸς Κανόνας γιὰ τὴν γιορτὴ αὐτῆ ἀπὸ ἄγνωστο ποιητῆ, πού μεταξὺ ἄλλων λέει: «Κάρα τὴν σὴ ρέοντος πλούτου φανότερον πιστῶς ἐναγλαῖζεται τοῦδε τοῦ ἄστεως ἡ σεπτῆ ἐκκλησία τείχος κεκτημένη. Πρόδρομε κῆρυξ Χριστοῦ».

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἱερομάρτυρας «ἐκ Σπάρτης Ἀτταλίας»

Σύμφωνα μὲ τὸ Νέο Μαρτυρολόγιο, ὁ μάρτυρας αὐτὸς μαρτύρησε στὰ Μουδανιά στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1653. Κανόνα τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Μελέτιος Συρίγου. Ὁ Otto Meinardus ἀναφέρει σὰν ἡμέρα μνήμης τοῦ νεομάρτυρα τὴν 7ῃ Ἰανουαρίου καὶ συγχέει τὰ περιστατικὰ τοῦ βίου του μὲ αὐτὰ τοῦ Ἀθανασίου ἐξ Ἀτταλίας, πού μαρτύρησε τὸ 1700.

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Ἐσφιγμενίτης, ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας

Πατρίδα του τὸ χωριὸ Παράορα τῆς ἐπαρχίας Κεσσάνης τῆς Θράκης, καὶ κατὰ κόσμον ὀνομαζόταν Τριαντάφυλλος. Παντρεύτηκε καὶ ἀπόκτησε δυὸ θυγατέρες. Ὑστερα ὅμως

ἀπὸ μία περιπέτεια μὲ τὴν σύζυγό του, ἀποχαιρέτησε τὰ παιδιὰ του καὶ τοὺς συγγενεῖς του καὶ ἀποχώρησε στὴν Αἴνο. Ἐκεῖ ἀποκατέστησε τὴν γυναῖκα του σ' ἓνα γυναικεῖο μοναστήρι καὶ αὐτὸς ἀναχώρησε στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴ Μεγίστη Λαύρα. Ἐκεῖ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Τιμόθεος καὶ ἔμεινε ἕξι χρόνια ἀσκούμενος στὶς ἀρετές, ὑπακοή, πραότητα, ταπείνωση, προσευχή καὶ νηστεία. Κατόπιν πῆγε στὸ κοινόβιο τοῦ Ἐσφιγμένου, ὅπου ἔγινε μεγαλόσχημος καὶ προπαρασκευάστηκε γιὰ τὸ μαρτύριο. Τελικά, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχή τοῦ ἡγούμενου τοῦ Εὐθυμίου, ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔφτασε στὴν Κεσσάνη. Ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸν συνοδό του ἱερομόναχο Εὐθύμιο, προσπαθοῦσαν νὰ ἐπαναφέρουν στὴ σωστὴ πίστη ἀρνησίχριστους. Τοὺς πρόδωσαν ὅμως καὶ ἀφοῦ τοὺς συνέλαβαν τοὺς μετέφεραν στὶς φυλακὲς τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ἐκεῖ βασανίστηκαν μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο τρόπο. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ὅσιοι ἔμεναν σταθεροὶ στὴν πίστη τους, τοὺς μὲν Εὐθύμιο καὶ κάποιον ἄλλο μοναχὸ Βαρνάβα τοὺς ἐλευθέρωσαν καὶ τοὺς ἀπέλασαν, τὸν δὲ Τιμόθεο ἀποκεφάλισαν στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1820. Μέρος τῶν αἱματωμένων ἐνδυμάτων του βρίσκεται στὴ Μονὴ Ἐσφιγμένου. (Ὅρισμένοι Συναξαριστές, μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους, ἀναφέρουν καὶ κάποιον Ἰερέα Νικόλαο).

Ὁ Ὅσιος Ἀβράμιος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ῥοστοβίας θαυματουργὸς Ῥώσος

Ἀγιολόγιον - Ὀκτώβριος 30

- Οἱ Ἅγιοι Ζηνόβιος καὶ Ζηνοβία τὰ ἀδελφία
- Ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Συρακουσῶν
- Οἱ Ἅγιοι Κοϊντάς, Μήτηρας, Νεμεσιῶν, Πτολεμαῖος, Θεόφιλος, Ἰγένης, Ἰσίδωρος, Κλαύδιος, Ἐπίμαχος, Εὐτρόπιος, Ζήνων, Ἡρῶν, Ἀμμών, Ἀτήρ, Βήσας, Διόσκουρος, Ἀλέξανδρος, Κρονίων, Ἰουλιανός, Μακάριος καὶ ἄλλοι 13 Μάρτυρες
- Ἡ Ἅγία Εὐτροπία
- Οἱ Ἅγιοι Κλεόπας ὁ Ἀπόστολος καὶ Ἰωσήφ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ἡ Ἅγία Ἀπολλωνία, ἡ Παρθένος καὶ Πρεσβύτης, καὶ οἱ σὺν αὐτῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μάρτυρες (+ 3ος αἰ.)
- Οἱ Ὅσιοι Στέφανος Μιλιούτιν, Θεόκτιστος ὁ ἀδελφός του καὶ Ἑλένη ἡ μητέρα τους, Σέρβοι
- Οἱ Ἅγιοι Ἀστέριος, Κλαύδιος, Νέων καὶ Νεονίλλη τὰ ἀδελφία
- Οἱ Ἅγιοι Τέρτιος, Μάρκος, Ἰούστος (ἢ Ἰησοῦς) καὶ Ἀρτεμᾶς οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70
- Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Μανουήλ
- Ὁ Ἅγιος Δομέτιος
- Ὁ Ἅγιος Δήμιος

Οἱ Ἅγιοι Ζηνόβιος καὶ Ζηνοβία τὰ ἀδελφία

Κατάγονταν ἀπὸ τὶς Αἰγαῖς τῆς Κιλικίας καὶ ἦταν κληρονόμοι μεγάλης περιουσίας. Ὁ Ζηνόβιος εἶχε σπουδάσει ἰατρικὴ, καὶ ὄχι μόνον πρόσφερε ἀφιλοκερδῶς τὶς ὑπηρεσίες του στοὺς πάσχοντες, ἀλλὰ ἐπιπλέον πλοῦσια μοίραζε ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του σ' αὐτούς. Μὲ τὴν συμπεριφορὰ του αὐτὴ στήριζε τοὺς χριστιανούς, καὶ πολλοὺς εἰδωλολάτρες ἔφερε στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ὅταν πληροφορηθῆκε αὐτὸ ὁ ἑπαρχος Λυσίας, ἔδωσε διαταγὴ καὶ τὸν συνέλαβαν. Ὁ Ζηνόβιος μὲ παρρησία ὁμολόγησε ὅτι πράγματι εἶναι χριστιανός, καὶ ὅ,τι κάνει, τὸ κάνει γιὰ τὴν σωτηρία ψυχῶν καὶ τὴν δόξα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Λυσίας μὲ αὐστηρότητα τοῦ εἶπε ὅτι ἂν δὲ σταματήσῃ αὐτὸ ποὺ κάνει καὶ δὲν ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, θὰ μαρτυρήσῃ φρικτὰ. Ὁ Ζηνόβιος ἀπάντησε ὅτι τὰ μαρτύρια μποροῦν νὰ βλάψουν τὸ σῶμα του, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ του ποτέ. Διότι λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Καὶ τίς ὁ κακῶσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμητοὶ γένησθε;». Ποιός, δηλαδή, θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κάνει κακὸ καὶ νὰ σᾶς ἐπιφέρει πραγματικὴ βλάβη, ἂν γίνετε μιμητὲς καὶ ἀκόλουθοι τοῦ ἀγαθοῦ; Ὁ Λυσίας ἀμέσως διέταξε καὶ τὸν βασάνισαν. Τότε παρενέβη ἡ ἀδελφὴ του Ζηνοβία καὶ ἤλεγξε τὸν Λυσία, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι ἄνανδρο. Ἀλλὰ ὁ ἑπαρχος συνέλαβε καὶ αὐτή, καὶ τελικὰ ἀποκεφάλισε καὶ τοὺς δύο. (Κάτ, ἄλλη ἐκδοχὴ ὁ Ζηνόβιος μαρτύρησε ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τὸν Ζηνόδοτο καὶ τὴν Θέκλα, καὶ πῶς, ὅταν μεγάλωσε ἔγινε ἐπίσκοπος Αἰγῶν, ἐπιτελῶντας πολλὰ θαύματα).

Ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς Ἱερομάρτυρας ἐπίσκοπος Συρακουσῶν

Βαπτίστηκε καὶ χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο καὶ στάλθηκε ἐπίσκοπος στὶς Συρακοῦσες τῆς Σικελίας. Ἐκεῖ κατέπληξε μὲ τὰ θαύματά του διὰ τῆς προσευχῆς καὶ κατάφερε νὰ ἐκχριστιανίσει τοὺς περισσότερους κατοίκους τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Ὅποτε οἱ Ἰουδαῖοι, κινούμενοι ἀπὸ φθόνο, τὸν θανάτωσαν μὲ βίαιο θάνατο καὶ ἔτσι ὁ ἅγιος Μαρκιανὸς πῆρε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι Κοϊντάς, Μήτρας, Νεμεσίων, Πτολεμαῖος, Θεόφιλος, Ἰγένης, Ἰσίδωρος, Κλαύδιος, Ἐπίμαχος, Εὐτρόπιος, Ζήνων, Ἦρων, Ἀμμών, Ἀτήρ, Βήσας, Διόσκουρος, Ἀλέξανδρος, Κρονίων, Ἰουλιανός, Μακάριος καὶ ἄλλοι 13 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου τὸ 250, στὴν Ἀλεξάνδρεια. Οἱ δυὸ πρῶτοι θανατώθηκαν, μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια, ἀφοῦ ἔχυσαν ἐπάνω τους βρασμένη ἀσβέστη. Οἱ δὲ ἐπόμενοι δυό, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ βασανίστηκαν ἀπάνθρωπα, στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους 13 μάρτυρες, ἄλλους ἔκαψαν ζωντανούς καὶ ἄλλους ἀποκεφάλισαν.

Ἡ Ἁγία Εὐτροπία

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου καὶ μάταια ὁ ἑπαρχος Ἀπελλιανὸς προσπαθοῦσε νὰ διεγείρει τὴν ψυχὴ τῆς Εὐτροπίας στὶς ὁρμὲς τῆς ζωῆς, τῶν ἀνέσεων, τῶν τέρψεων καὶ τῶν ἡδονῶν, ποὺ ὑποσχόταν σ' αὐτήν, ἂν ἤθελε ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Τέρψη, ἡδονὴ καὶ ἀνεση γιὰ μένα εἶναι, ἔλεγε ἡ Εὐτροπία, τὸ νὰ ζῶ κατὰ τὰ χριστιανικὰ παραγγέλματα. Ἐμᾶς ἐλκύουν ἡ ἐγκράτεια, ἡ λιτότητα, οἱ κακοπάθειες καὶ οἱ θλίψεις γιὰ τοὺς ἄλλους, ἡ δὲ μεγαλύτερη τῶν ἡδονῶν εἶναι ὁ θάνατος γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε ἡ μάρτυς καὶ μὲ ἔργα. Οὔτε φυλακὴ, οὔτε σιδερένια νύχια καὶ ἀναμμένες λαμπάδες πτόησαν ἢ πίκραναν τὴν ψυχὴ τῆς. Τὰ λόγια τῆς ἐξακολουθοῦσαν θαρῶρα καὶ ἥρωικά, τὸ δὲ κεφάλι τῆς βάρφηκε μὲ τὸ αἷμα τῆς. Καὶ τὸ κεφάλι ἐκεῖνο, ποὺ μὲ τέτοιο τρόπο ἔπεσε, ἦταν τὸ τιμιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο κεφάλι στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ στέμματα βασιλικά.

Οἱ Ἅγιοι Κλεόπας ὁ Ἀπόστολος καὶ Ἰωσήφ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Κλεόπας ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς 70 μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸν βλέπε στὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον ΚΔ' 19-27. Ὁ Κλεόπας, ἔλαβε καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πέρασε τὴ ζωὴ του κοπιᾶζοντας γιὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἔζησε τὸν 13ο αἰῶνα. Ἦγινε Ἱερομόναχος μετὰ τὸν θάνατο τῆς συζύγου του καὶ διαδέχτηκε στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Γερμανὸ Γ' τὸ 1268. Τὸ 1275 ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του,

διότι ὁ βασιλιάς Μιχαήλ, εἶχε ὑπογράψει χωρὶς τὴν θέληση κλήρου καὶ λαοῦ, στὴ Λυών τῆς Γαλλίας, τὴν ἔνωση τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας. Στὶς 31 Ὀκτωβρίου 1282 ἐπανῆλθε στὸν θρόνο καὶ ἔκανε πολλές καὶ κοπιαστικὲς περιοδεῖες γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ τάξη. Ὅμως, τὸν Μάρτιο τοῦ 1283, ἐξουθενωμένος ἀπὸ τοὺς κόπους, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό.

Ἡ Ἁγία Ἀπολλωνία, ἡ Παρθένος καὶ Πρεσβύτης, καὶ οἱ σὺν αὐτῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μάρτυρες (+ 3ος αἰ.)

Οἱ Ὅσιοι Στέφανος Μιλιούτιν, Θεόκτιστος ὁ ἀδελφός του καὶ Ἑλένη ἡ μητέρα τους, Σέρβοι

Οἱ Ἅγιοι Ἀστέριος, Κλαύδιος, Νέων καὶ Νεονίλλη τὰ ἀδέλφια

Αὐτοὶ ἦταν ἐκ τῆς πόλεως τῶν Λαράνδων, τὸ γένος Ἰσαυροὶ καὶ ἀδέλφια κατὰ σάρκα, στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Λυσίου ἡγεμόνος τῆς Κιλικίας. Ὄταν πέθανε ὁ πατέρας τους, ἔπεσαν στὰ νύχια τῆς κακιᾶς μητριᾶς τους, πού ἤθελε νὰ ἀρπάξει τὴν περιουσία πού τοὺς ἄφησε ὁ πατέρας τους. Τὰ τέσσερα ἀδέλφια δὲν ἐπέτρεψαν στὴ μητριὰ τους νὰ οἰκειοποιηθεῖ τὴν περιουσία τους, ἀντίθετα ὅμως, μὲ κάθε προθυμία βοηθοῦσαν μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ τοὺς φτωχοὺς. Τότε ἡ μέγαιρα μητριὰ, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὰ τέσσερα ἀδέλφια, τὰ κατάγγειλε στὸν ἡγεμόνα τῆς Κιλικίας Λυσία, ὅτι ἦταν χριστιανοί. Ἀμέσως συνελήφθησαν καὶ βασανίστηκαν σκληρὰ. Ἀλλὰ τὸ φρόνημά τους δὲν ἄλλαξε. Τότε ἀποκεφαλίστηκαν καὶ οἱ τέσσερις, τὰ δὲ σώματά τους ῥίχτηκαν στὰ φαράγγια γιὰ νὰ τὰ φάνε τὰ ὄρνεα. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τους πέταξε ἔνδοξη μπροστὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, περιμένοντας τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς μισθαποδοσίας.

Οἱ Ἅγιοι Τέρτιος, Μᾶρκος, Ἰουῆτος (ἢ Ἰησοῦς) καὶ Ἀρτεμᾶς οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70

Ὁ Τέρτιος ἔγινε δεύτερος ἐπίσκοπος Ἰκονίου μετὰ τὸν Σωσίπατρο. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καθὼς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ (Ῥωμ. ιστ' 22).

Ὁ Μᾶρκος, ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδας καὶ μὲ τὸ Εὐαγγελικὸ του κήρυγμα ἐξολόθρευσε τὸ σέβας τῶν εἰδώλων. (Κολασ. δ' 10).

Ὁ Ἰουῆτος ἔγινε ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως καὶ μὲ τὰ λόγια του καὶ τὰ θαύματά του εἴλκυσε στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς ἐκεῖ ἀπίστους.

Καὶ ὁ Ἀρτεμᾶς ἔγινε ἐπίσκοπος στὰ Λύστρα, καὶ σὰν δόκιμος ὑπηρέτης τοῦ Χριστοῦ

διέλυσε στὸν τόπο αὐτὸν τὴν πλάνη τῶν δαιμόνων.

Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. (Ἴσως εἶναι οἱ ἴδιοι μ' αὐτοὺς τῆς 12ης Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Μανουήλ

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 26ης Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Δομέτιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Δήμιος

Αὐτὸς ἦταν δήμιος στὸ ἐπάγγελμα καὶ γνώρισε τὸ θέλημα θεοῦ. Κατόπιν τὸν ἔριξαν σὲ μία φρικτὴ φυλακὴ, ὅπου μαρτυρικὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό. (Ἡ μνήμη του περιττῶς ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς καὶ τὴν 25ῃ Μαρτίου).

Αγιολόγιον - Ὀκτώβριος 31

- Οἱ Ἅγιοι Στάχυς, Ἀπελλῆς, Ἀμπλίας, Οὐρβανός, Νάρκισσος καὶ Ἀριστόβουλος οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70
- Ὁ Ἅγιος Ἐπίμαχος ὁ Αἰγύπτιος
- Μνήμη ἀνωνύμου ὁμολογητοῦ
- Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπίσκοπος Μυγδονίας.
- Οἱ Ἅγιοι Στέφανος, Βαρνάβας, Τρόφιμος, Δορυμέδων, Κοσμάς, Δαμιανός, Σάββας, Βάσης, Ἀβράμιος «καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν»
- Τὸ ἅγιο παιδί
- Οἱ Ἅγίες δώδεκα κόρες
- Οἱ Ἅγιοι Σέλευκος καὶ Στρατονίκη οἱ σύζυγοι
- Ὁ Ἅγιος Γορδιανός
- Ὁ Ἅγιος Ἐπίμαχος ὁ Ῥωμαῖος
- Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Μάρτυρες «οἱ ἐν Μελιτινῇ»
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὴν Χίο, ὁ Νεομάρτυρας
- Ἐγκαίνια τοῦ Πατριάρχου Εὐκτηρίων
- Οἱ Ὅσιοι Σπυριδων καὶ Νικόδημος «οἱ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ῥῶσοι)

Οἱ Ἅγιοι Στάχυς, Ἀπελλῆς, Ἀμπλίας, Οὐρβανός, Νάρκισσος καὶ Ἀριστόβουλος οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70

Καὶ οἱ ἕξι ἀνῆκαν στοὺς ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, καὶ ὅλοι τους ὑπῆρξαν «Χριστοῦ εὐωδία τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις». Δηλαδή εὐωδία Χριστοῦ, εὐχάριστη στὸ Θεό, καὶ εὐωδία μεταξὺ τῶν σωζόμενων ποὺ ἄκουγαν ἀπ' αὐτοὺς τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Στάχυς ἔγινε πρῶτος ἐπίσκοπος Βυζαντίου, καὶ ἀφοῦ διάνυσε 16 χρόνια στὸ ἀποστολικὸ κήρυγμα, εἰρηνικὰ ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ. Ὁ Ἀπελλῆς ἔγινε ἐπίσκοπος Ἡράκλειας καὶ πολλοὺς ἔφερε στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ὁ Ἀμπλίας ἔγινε ἐπίσκοπος Ὀδυσσουπόλεως καὶ ὁ Οὐρβανός, ἐπίσκοπος Μακεδονίας. Ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο γκρέμιζαν τὰ εἰδωλα, θανατώθηκαν μαρτυρικά. Ὁ Νάρκισσος χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποία δίδασκε μὲ ζῆλο, ἐξήγειρε τοὺς εἰδωλολάτρες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν βασανίσουν καὶ νὰ παραδώσει τὴν ψυχὴ του μαρτυρικά. Ὁ Ἀριστόβουλος, καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε ἐπίσκοπος καὶ πέθανε εἰρηνικά, κηρύττοντας μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του τὸ Χριστό. (Γιὰ τὸν Ἀριστόβουλο βλέπε σχετικῶς καὶ τὴν 15ῃ Μαρτίου).

Ὁ Ἅγιος Ἐπίμαχος ὁ Αἰγύπτιος

Ἦταν ἐκ πόλεως Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου καὶ διέπρεψε μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποίους τόσο πολλοὺς καὶ λαμπροὺς μεγάλωσε ἢ Αἴγυπτος κατὰ τοὺς

σκληρούς διωγμούς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἐπίμαχος μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ κατέφυγε ἀρχικὰ στὴν ἔρημο, ὅπου ἔκανε ἄσκηση στὴν τελειότερη πνευματικὴ ζωὴ. Ἀλλ' ἔπειτα, κατὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ διωγμοῦ, ἀποφάσισε νὰ πάει στὴν Ἀλεξάνδρεια, γιὰ νὰ συμμετέχει ἀπὸ κοντὰ στὴ σκληρὴ καὶ φλογερὴ πάλη. Καὶ σὲ πρώτη φάση, ἐνίσχυε μὲ τὰ θερμὰ καὶ τολμηρὰ λόγια τοὺς μάρτυρες, τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου. Γι' αὐτὸ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν φυλάκισαν. Κατόπιν τοῦ ἔσχισαν τὶς σάρκες μὲ σιδερένια νύχια καὶ τέλος τὸν θανάτωσαν μὲ ξίφος. Τὸ λείψανό του παρέλαβαν εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

Μνήμη ἀνωνύμου ὁμολογητοῦ

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (361) καὶ ἦταν γιὸς ἱερέα τῶν εἰδώλων. Στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔφερε κάποια εὐσεβὴς χριστιανὴ Διακόνισσα, ποὺ ἦταν φίλη τῆς μητέρας του. Ὁ νέος αὐτὸς στὴν ἀρχή, ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ πατέρας του, ὑπέστη ἀπ' αὐτὸν σκληρὰ βασανιστήρια. Διὰ θαύματος ὅμως σώθηκε καὶ ὅταν πέθανε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, κατόρθωσε νὰ φέρει στὴ Χριστιανικὴ πίστη καὶ τὸν γέροντα πατέρα του, καθὼς καὶ πολλοὺς εἰδωλολάτρεις νέους. Ἄφου στὴ συνέχεια ἔζησε ἀνώτερη πνευματικὴ ζωὴ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Τὸ περιστατικὸ εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Θεοδώρητου).

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπίσκοπος Μυγδονίας

Ἐγινε ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, ποὺ ὀνομάζεται καὶ Νίσιβις καὶ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγρη καὶ Εὐφράτη. Μετεῖχε στὴ Σύνοδο τῆς Νίκαιας καὶ μετὰ τὴν λήξη τῆς Συνόδου πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρέστη στὴν κηδεῖα τοῦ Πατριάρχου Μητροφάνη τοῦ Α'. Ὁ Ἰάκωβος ἔγραψε καὶ βιβλίον ψυχωφελέστατον, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ὁ ἐπίσκοπος Θεοδώρητος.

Οἱ Ἅγιοι Στέφανος, Βαρνάβας, Τρόφιμος, Δορυμέδων, Κοσμάς, Δαμιανός, Σάββας, Βάσης, Ἀβράμιος «καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν»

Δὲν βρίσκουμε τίποτε σχετικὸ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριό τους.

Τὸ ἅγιο παιδί

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸ θανάτωσαν σπάζοντας τὸ κεφάλι του μὲ ὀγκόλιθο.

Οί Αγίες δώδεκα κόρες

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τὶς κρέμασαν στὴ μέση μίας στοᾶς.

Οί Άγιοι Σέλευκος καὶ Στρατονίκη οί σύζυγοι

Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἐνώθησαν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἦταν γνήσιο χριστιανικὸ ζευγάρι, ποὺ μὲ τόση τελειότητα παρουσιάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴν του. Ἦταν μία ψυχὴ καὶ μία καρδιά. Ἀλλὰ ὅταν κλήθηκαν νὰ διαλέξουν μεταξὺ τῆς ζωῆς τους καὶ τῆς πίστεως τους, δὲν δίστασαν οὔτε στιγμή. Γιὰ νὰ μείνουν ἐνωμένοι, ἔπρεπε νὰ δεχτοῦν τὸν θάνατο γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ ἔτσι ἔπεσαν ἱερὰ σφάγια, γιὰ νὰ ἀνατείλουν περίλαμπροι τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως.

Ὁ Άγιος Γορδιανός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὸν μάρτυρα Γορδιανό, ποὺ μαρτύρησε μαζὶ μὲ τὸν Άγιο Ἐπίμαχο, βλέπε σχετικῶς τὴν 9η Μαΐου).

Ὁ Άγιος Ἐπίμαχος ὁ Ῥωμαῖος

Μαρτύρησε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ, μαζὶ μὲ τὸν πιὸ πάνω Άγιο Γορδιανό, ὅταν τοὺς συνέλαβε ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου καὶ αὐτοὶ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὴν χριστιανικὴ τους πίστη. (Εἶναι ἐπανάληψη μνήμης ἀπὸ τὴν 9η Μαΐου).

Οί Άγιοι Τρεῖς Μάρτυρες «οί ἐν Μελιτινῇ»

Μαρτύρησαν, ἀφοῦ τοὺς συνέτριψαν τὰ σκέλη.

Ὁ Άγιος Νικόλαος ἀπὸ τὴν Χίο ὁ Νεομάρτυρας

Γεννήθηκε στὶς Καρυαῖς τῆς Χίου ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς, τὸν Πέτρο καὶ τὴν Σταματοῦ. Ανατράφηκε ὀρφανὸς χωρὶς πατέρα καὶ ἔγινε ὑπόδειγμα χρηστοῦ καὶ ἐνάρετου νέου. Σὲ ἡλικία 20 χρονῶν πῆγε στὴ Μαγνησία, ὅπου ἐργαζόταν σὰν οἰκοδόμος. Σὲ κάποια στιγμή ὅμως, ὁ Νικόλαος, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, τρελάθηκε. Οἱ Τοῦρκοι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν κατάστασή του θέλησαν νὰ τὸν ἐξιλαμίσουν. Τελικὰ ὅμως δὲν τὰ κατάφεραν καὶ οἱ συμπατριῶτες του τὸν συνόδεψαν καὶ πάλι στὴ Χίο. Ἐκεῖ

οί Τούρκοι τὸν ἔντυσαν μὲ τούρκικα ῥοῦχα καὶ τὸν ὀνόμασαν Μεχμέτ. Κάποτε τὸν συνάντησε ἓνας ἀρχιμανδρίτης, πὺ ὀνομαζόταν Κύριλλος καὶ πῆρε τὸ Νικόλαο στὸν ναὸ τοῦ Σωτῆρος στὸ Παλαιόκαστρο. Ἐκεῖ μὲ τὴν θεία δύναμη, ἀποκαταστάθηκε ἡ ὑγεία του καὶ ἀπὸ τότε ζοῦσε ἀυστηρὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Γιὰ τὴ ζωὴ του αὐτὴ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, φυλακίστηκε καὶ βασανίστηκε μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο τρόπο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέδειξε ἀκεραιότητα στὴν πίστη του, οἱ δήμιοί του ἔκοψαν σιγὰ-σιγὰ (δηλαδὴ περισσότερο μαρτυρικὰ) τὸ κεφάλι στὶς 31 Ὀκτωβρίου 1754, στὴ θέση Βουνάκι τῆς Χίου καὶ ὥρα ἕκτη. Τὸ λείψανο τοῦ ἀγίου ῥίχτηκε ἀπὸ τοὺς δήμιους στὴ θάλασσα.

Ἐγκαίνια τοῦ Πατριάρχου Εὐκκτηρίων

Μᾶλλον γιὰ ἐγκαίνια ναοῦ πρόκειται, κατὰ τὸν Πατριακὸ Κώδικα.

Οἱ Ὅσιοι Σπυρίδων καὶ Νικόδημος «οἱ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσοι)

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 1

- Οί Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός, οί Ανάργυροι και θαυματουργοί
- Οί Αγίες Κυριαίνα και Ίουλιανή
- Οί Άγιοι Καισάριος, Δάσιος, και άλλοι πέντε Μάρτυρες, Σάββας, Σαβινιανός, Αγρίππας, Άδριανός και Θωμάς τὸ νήπιο
- Οί Άγιοι Ίωάννης ὁ Ἐπίσκοπος και Ίάκωβος ὁ Πρεσβύτερος
- Ὁ Άγιος Ἐρμινίγγελδος (ἡ Ἐρμηνίγγιλδος)
- Οί Άγιοι Κυπριανός και Ίουλιανή
- Ἡ Αγία Θεολήπτη
- Οί Άγιοι Ίάκωβος ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας ἀπὸ τὴν Καστοριά και οί δυὸ μαθητές του, Ίάκωβος ὁ Διάκονος και Διονύσιος ὁ Μοναχός
- Ὁ Ὁσιος Δαβὶδ πὸν ἀσκήτευσεν στὴν Εὐβοία
- Ἡ Αγία Ἐλένη ἡ Παρθενομάρτυς ἀπὸ τὴν Σινώπη

Οί Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός, οί Ανάργυροι και θαυματουργοί

Οί Άγιοι αὐτοὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀσία. Οί γονεῖς τους ἦταν ἄριστο πρότυπο χριστιανῶν συζύγων. Ὅταν ἡ μητέρα τους Θεοδότη ἔμεινε χήρα, ἀφιέρωσε κάθε προσπάθειά της στὴ χριστιανικὴ ἀνατροφή τῶν δυὸ παιδιῶν της, Κοσμά και Δαμιανοῦ. Τους δυὸ ἀδελφοὺς διέκρινε μεγάλη εὐφυΐα και ἐπιμέλεια, γι' αὐτὸ και σπούδασαν πολλές ἐπιστῆμες. Ἰδιαίτερα, ὅμως, ἐπιδόθηκαν στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, τὴν ὁποία ἐξασκοῦσαν σὰν διακονία φιλανθρωπίας πρὸς τὸν πλησίον. Θεράπευαν τὶς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, και ἰδιαίτερα τῶν φτωχῶν, χωρὶς νὰ παίρνουν χρήματα, γι' αὐτὸ και ὀνομάστηκαν Ανάργυροι. Πολλοὶ ἀσθενεῖς πὸν θεραπεύθηκαν ἤθελαν νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν. Ἀλλὰ αὐτοὶ δὲ δέχονταν τὶς εὐχαριστίες και ἀπαντοῦσαν μὲ τὸν ὀρθὸ λόγο τῆς ἀγίας Γραφῆς: «Ἡ εὐλογία και ἡ δόξα και ἡ σοφία και ἡ εὐχαριστία και ἡ τιμὴ και ἡ δύναμις και ἡ ἰσχύς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Δηλαδή, ὅλος ὁ ὕμνος και ἡ δόξα και ἡ σοφία και ἡ εὐχαριστία και ἡ τιμὴ και ἡ δύναμη και ἡ ἰσχύς, ἀνήκει στὸ Θεὸ μας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἔτσι ταπεινὰ ἀφοῦ διακόνησαν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ τὸν πλησίον, πέθαναν εἰρηνικὰ και ἐτάφησαν στὴν τοποθεσία Φερεμά.

Οί Αγίες Κυριαίνα και Ίουλιανή

Εἶχαν ἀφοσιωθεῖ και οί δυὸ σὲ ἔργα φιλάνθρωπα, χριστιανικῆς φιλαδελφίας. Ἐζήσαν στὰ χρόνια τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἡ Κυριαίνα εἶχε πατρίδα τὴν Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας και ἡ Ίουλιανὴ τὴν πόλιν Ῥῶσο ἐπίσης τῆς Κιλικίας. Οί δραστηριότητες τῶν δυὸ ἀγίων γυναικῶν ἦταν νὰ φροντίζουν ὀρφανὰ, νὰ παρηγοροῦν φτωχὲς χῆρες και νὰ παρέχουν ἀφιλοκερδῶς τὶς περιποιήσεις τους στοὺς ἀρρώστους. Ἦξεραν λίγα γράμματα, ἀλλ' εἶχαν πολὺ ζῆλο και ἔβρισκαν πάντοτε τρόπο νὰ στηρίζουν τὴν πίστη τῶν δοκιμαζόμενων ἀπὸ τὴν φτώχεια, ἢ ἀπὸ τὴν ἀδικία, ἢ ἀπὸ

κάποιο άλλο βιοτικό άνεμο. Πολλές φορές μάλιστα είχαν μπορέσει να φέρουν στο φῶς τοῦ Χριστοῦ ψυχές εἰδωλολατρισσῶν, πού ψάρευαν μέ τὸ δίχτυ τῆς Εὐαγγελικῆς ὑπομονῆς καὶ ἀγαθότητας. Συνελήφθησαν ὅμως καὶ βασανίστηκαν σκληρά, χωρὶς νὰ παρατήσουν τὸ θησαυρὸ τῆς πίστεως τους. Καὶ πέθαναν ἀφοῦ τὶς ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά, καὶ ὑπέστησαν τὸν τρομερὸ αὐτὸ θάνατο μέ θαυμαστὴ καρτερία καὶ ἀνταπόκριση.

Οἱ Ἅγιοι Καισάριος, Δάσιος, καὶ ἄλλοι πέντε Μάρτυρες, Σάββας, Σαβινιανός, Αγρίππας, Ἀδριανός καὶ Θωμᾶς τὸ νήπιο

Συνελήφθησαν στὴ Δαμασκὸ καὶ τιμωρήθηκαν μέ διάφορα βασανιστήρια γιὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀρνήθηκαν τὴν χριστιανικὴ τους πίστη, ὅλοι ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Ἰάκωβος ὁ Πρεσβύτερος

Οἱ Ἱερομάρτυρες αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Σαβωρίου (332) καὶ δίδασκαν στοὺς εὐσεβεῖς τὸ λόγο τῆς ἀληθινῆς πίστεως καὶ πολλοὺς κατόρθωναν νὰ προσελκύουν σ' αὐτή. Ὄποτε συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν Σαβῶριο καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὑποβλήθηκαν σὲ σκληρὰ βασανιστήρια, στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι πῆραν τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἑρμινίγγελδος (ἢ Ἐμηνίγγιλδος)

Ἄνηκε στὴ φυλὴ τῶν Οὐισιγόθων, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶχε διαδοθεῖ ἡ αἵρεση τοῦ Ἀρείου, κατακτῶντας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγούς τους. Ὁ Ἑρμινίγγελδος, πού εἶχε διδαχθεῖ τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ ἕνα Ἐπίσκοπο ὀρθόδοξο, τὸν Λέανδρο, σ' ἕνα ταξίδι του, ἐπέστρεψε στὴν πατρικὴ του σκηνὴ μέ ὀρθόδοξο φρόνημα. Ὁ πατέρας του δὲν ἀργησε νὰ μάθει, ὅτι ὁ γιός του ἀπέρριψε τὶς δοξασίεις τοῦ Ἀρείου καὶ προσπάθησε μέ παρακλήσεις καὶ ἀπειλὲς νὰ τὸν ἐπαναφέρει σ' αὐτές. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ κατόρθωσε, τὸν κατάγγειλε ὁ ἴδιος καὶ προκάλεσε τὴν φυλάκισή του. Ὁ Ἑρμινίγγελδος, ἂν καὶ σκληρὰ βασανίστηκε στὴ φυλακὴ, ἔμεινε σταθερὸς στὴν Ὁρθοδοξία. Διατάχθηκε τότε ὁ φόνος του. Στρατιῶτες τότε, πῆγαν στὴ φυλακὴ, ὅπου ἦταν σιδηροδέσμιος ὁ Ἅγιος καὶ γονατιστὸς προσευχόταν, καὶ τὸν θανάτωσαν μέ τὶς λόγχες τους (585 μ.Χ.).

Οἱ Ἅγιοι Κυπριανός καὶ Ἰουλιανή

Μαρτύρησαν διὰ πυρός. (Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὶς πιὸ πάνω Ἁγίες τῆς αὐτῆς ἡμέρας

Κυριαίνης καὶ Ἰουλιανῆς καὶ ἡ Κυριαίνα, ἀπὸ λάθος ἀντιγραφή, ἔγινε Κυπριανός).

Ἡ Ἁγία Θεολήπτη

Ἐντελῶς ἄγνωστη στοὺς Συναξαριστές. Γιὰ τὴν Ἁγία αὐτὴ γίνεται λόγος στὸν Παρισινὸ Κώδικα 259 φ. 2α, ὅπου ὑπάρχει καὶ στιχηρὸ τροπάριό της. Ἀπ' αὐτὸ συμπεραίνουμε ὅτι, βασανίστηκε ἀπὸ τὸν τύραννο, ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ καὶ κατὰ πᾶσα πιθανότητα πέθανε μαρτυρικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἰάκωβος ὁ νέος Ὁσιομάρτυρας ἀπὸ τὴν Καστοριά καὶ οἱ δυὸ μαθητές του, Ἰάκωβος ὁ Διάκονος καὶ Διονύσιος ὁ Μοναχός

Ὁ Ἰάκωβος γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Καστοριάς (Κορησός), ἀπὸ χριστιανοὺς γονεῖς, τὸν Μαρτίνο καὶ τὴν Παρασκευή. Ἐγινε βοσκὸς προβάτων καὶ ἀπόκτησε ἀρκετὸ πλοῦτο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν φθονήσῃ ὁ ἀδελφός του, πὺ τὸν διέβαλε στὸν κριτὴ, ὅτι δῆθεν βρῆκε θησαυρό. Γιὰ ν' ἀποφύγει τὸν φθόνου τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Ἰάκωβος, ἔφυγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐργαζόμενος σὰν ἔμπορος προβάτων ἔγινε καὶ πάλι πλούσιος. Κάποια μέρα ὁμως, πῆγε στὸν Πατριάρχη, ἐξομολογήθηκε καὶ διαμοίρασε τὴν περιουσία του στοὺς φτωχοὺς, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς στὴ Μονὴ Δοχειαρίου. Κατόπιν πῆγε στὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, ὅπου ἠσύχαζε ὑποτασσόμενος σὲ κάποιον γέροντα Ἰγνάτιο. Ἀφοῦ ἀσκήθηκε ἀρκετὰ στὶς ἀρετές, ἀναχώρησε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθε στὰ ἐνδότερα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἐγκαταστάθηκε μαζὶ μὲ ἕξι μαθητές του, καὶ διακρίθηκε σὰν δάσκαλος τῆς ἀρετῆς στὴ μοναχικὴ πολιτεία. Ἀργότερα ἀναχώρησε μὲ τοὺς μαθητές του ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πῆγε στὸ Κάστρο Πέτρα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ Μετέωρα, ὅπου δίδαξε στοὺς ἐκεῖ Μοναχοὺς. Ἐπειτα πῆγε στὸ Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Δεβέρκιστας, κοντὰ στὴ Ναύπακτο, ὅπου ζοῦσε μὲ προσευχὴ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ λοιπόν, συκοφαντήθηκε ἀπ' τοὺς Τούρκους, ὅτι ἐξεγείρει τοὺς χριστιανοὺς κατὰ τῆς ἐξουσίας. Συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε μαζὶ μὲ δυὸ μαθητές του στὸν Μπέη Τρικάλων, πὺ τὸν ἐκλείσε στὴ φυλακὴ γιὰ 40 μέρες. Ἀπὸ τὴν φυλακὴ αὐτὴ, ὀδηγήθηκε σιδηροδέσμιος μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του, Ἰάκωβο διάκονο καὶ Διονύσιο μοναχό, στὸ Διδυμότειχο τῆς Θράκης, ὅπου βρισκόταν ὁ Σουλτάνος Σελῆμ. Ἐκεῖ ἀφοῦ τοὺς βασάνισαν φρικτὰ, τοὺς ἔστειλαν στὴν Ἀδριανούπολη, ὅπου ἦλθε καὶ ὁ Σουλτάνος, ὁ ὁποῖος τοὺς πίεζε νὰ ἀλλαξοπιστήσουν. Οἱ Ἅγιοι ὁμως, μὲ μία φωνὴ ἀπάντησαν: «μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, κὰν μύρια βάσανα μᾶς παιδεύσετε». Τότε μὲ διαταγὴ τοῦ σουλτάνου, οἱ βασανιστὲς ἔξυναν μὲ σιδερένια νύχια τὶς σάρκες τους, γρονθοκοποῦσαν τὰ σαγόνια τοῦ γέροντα Ἰακώβου καὶ ἔβγαζαν λουρίδες τὸ δέρμα του ἀπὸ τὸ στήθος, καὶ στὶς πληγές του ἔριχναν ἀλάτι καὶ ξίδι. Τοὺς δυὸ μαθητές του, τοὺς μαστίγωσαν σκληρὰ μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ οἱ τρεῖς ἦταν ἀμετακίνητοι στὴν πίστη τους, τοὺς ἀπαγχόνισαν στὶς 1-11-1520. Τὰ λείψανα τοῦ ὀσιομάρτυρα Ἰακώβου καὶ τῶν συμμαρτύρων του, βρίσκονται στὴ Μονὴ Ἁγίας Ἀναστασίας κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Βίο καὶ Ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρα αὐτοῦ, συνέγραψε ὁ ῥήτωρ Θεοφάνης ὁ Θεσσαλονικεὺς, πὺ ὑπῆρξε σύγχρονός του. (Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται τὴν 28ῃ Ἰανουαρίου καὶ τὴν 2α Νοεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Δαβίδ πὺν ἀσκήτευσεν στὴν Εὐβοία

Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Γαρδινίτζα, πὺν βρισκόταν κοντὰ στὸ Ταλάντιο, τόπος παραθαλάσσιος ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Εὐβοία. Ἐζησε ὅταν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ὁ Ἱερεμίας, περὶ τὸ 1519. Τὸν πατέρα του ἔλεγον Χριστόδουλο καὶ ἦταν ἱερέας, τὴν δὲ μητέρα του Θεοδώρα. Ὁ Ὅσιος Δαβίδ εἶχε ἄλλον ἕναν ἀδελφὸ καὶ δυὸ ἀδελφές. Ἀπὸ μικρὸς ὁ Ὅσιος ἀνεδείχθη σὲ ἐξαισία μορφὴ καὶ ἔμαθε ἄριστα τὰ ἱερὰ γράμματα. Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ὑποτάχθηκε σ' ἕναν ἅγιο γέροντα, τὸν Ἀκάκιο, πὺν τὸν ἐκπαίδευσε στὶς ἀρετὲς τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ὅσιος Δαβίδ κάνει μία φοβερή, σύμφωνα μὲ τὸν βιογράφο του, πνευματικὴ πορεία, διδάσκοντας τὴν ἔμπρακτὴ ἀρετὴ καὶ κάνοντας διάφορα θαύματα. Προείδε τὸν θάνατό του καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ μὲ μεγάλη ἀγιότητα τὴν 1η Νοεμβρίου. Βιογραφία του συνέγραψε ὁ μαθητὴς του Χριστοφόρος μοναχὸς καὶ Ἀκολουθία του ὁ ἐπίσκοπος Ταλαντίου Νεόφυτος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαβίδ ὑπάρχει στὴν Εὐβοία.

Ἡ Ἁγία Ἑλένη ἡ Παρθενομάρτυς ἀπὸ τὴν Σινώπη

Μαρτύρησε τὸν 18ο αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν ὠραία πόλη τοῦ Πόντου Σινώπη καὶ ἦταν κόρη τῆς εὐσεβοῦς οἰκογενείας Μπεκιάρη. Ἦταν 15 ἐτῶν, ὠραιότατη στὸ σῶμα, ἡ δὲ ἀγνότητά της ἔδινε ἰδιαίτερη χάρη στὸ πρόσωπό της. Διακρινόταν γιὰ τὴν ὑπακοὴ στοὺς γονεῖς της καὶ τὸν θερμὸ ἔρωτα τῆς ψυχῆς της πρὸς τὸν νυμφίο Χριστό. Μία μέρα λοιπόν, ἡ μητέρα της τὴν ἔστειλε ν' ἀγοράσει νήματα γιὰ τὸ κέντημα ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Κρύωνα. Στὸ δρόμο ὑπῆρχε τὸ σπίτι τοῦ Οὐκούζογλου πασᾶ, διοικητοῦ τῆς Σινώπης. Τὴν ὥρα πὺν περνοῦσε ἡ Ἑλένη ὁ πασὰς τὴν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἡ ὠραιότητά της τράβηξε τὴν ἀκόλαστη ψυχὴ του καὶ σκέφθηκε νὰ τὴν μολύνει. Διέταξε τότε καὶ τὴν ἔφεραν μπροστά του. Ἀφοῦ ἔμαθε ποιά ἦταν, προσπάθησε πολλές φορὲς νὰ τὴν βιάσει, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Διότι ἕνα ἀόρατο τεῖχος προστάτευε τὴν Ἑλένη, πὺν συνεχῶς προσευχόταν. Ὁ πασὰς ἀντὶ νὰ δεῖ τὸ θαῦμα, σκλήρυνε περισσότερο ἡ ψυχὴ του καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσει τὸν σκοπὸ του, τὴν βασάνισε σκληρὰ καὶ τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε. Τὸ ἱερό της λείψανο τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο βρέθηκε ἀπὸ Ἕλληνες ναυτικούς, πὺν τὸ μετέφεραν στὴ Σινώπη. Τὸ 1924 ἡ κάρα τῆς ἁγίας μεταφέρθηκε στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρας Μαρίνης, Ἄνω Τούμπας Θεσσαλονίκης.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 2

- Οί Άγιοι Ακίνδυνος, Αφθόνιος, Πηγάσιος, Έλπιδοφόρος (ή Έλπιδηφόρος) και Ανεμπόδιστος
- Οί Άγιοι συγκλητικοί
- Οί Άγιοι Ευδόξιος, Αγάπιος και άλλοι οκτώ Μάρτυρες, Αττικός, Μαρίνος, Ωκεανός, Ευστράτιος, Καρτέριος, Νικοπολιτιάνος, Στύραξ και Τωβίας
- Οί Αγίες Κυριακή, Δομνίνα και Δόμνα
- Ο Όσιος Μαρκιανός «ό έν τή Κύρω»
- Ο Όσιος Ιάκωβος ό Ίβηροσκητιώτης

Οί Άγιοι Ακίνδυνος, Αφθόνιος, Πηγάσιος, Έλπιδοφόρος (ή Έλπιδηφόρος) και Ανεμπόδιστος

Ήταν άξιωματοῦχοι τοῦ Πέρση βασιλιᾶ Σαπῶρ τοῦ Β'. Ἐπειδή, ὅμως, ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί, συνελήφθησαν καί μαστιγώθηκαν σκληρά. Ἐπειτα, τοὺς ἔριξαν στίς φλόγες μίας μεγάλης φωτιᾶς. Ἀλλά οἱ θερμὲς δεήσεις τοὺς πρὸς τὸ Θεὸ προκάλεσαν φοβερὴ θύελλα μὲ βροχή, πὺ ἔσβησε τὴν φωτιά. Αὐτὸ προκάλεσε φόβο στοὺς Πέρσες, καί τὸν ἴδιο τὸ Σαπῶρ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναβάλει τὸ θάνατο τῶν γενναίων χριστιανῶν. Ἀλλὰ μετὰ μερικὲς μέρες, τοὺς ἔφερε καί πάλι στὸ κριτήριο. Ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἀλλάξει τὸ χριστιανικὸ τους φρόνημα, ἀποκεφάλισε πρῶτο τὸν Αφθόνιο. Ἐπειτα, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἐλπιδοφόρο, τοῦ εἶπε νὰ φανεῖ λογικός, σὰν ἐγγράμματος πὺ ἦταν καί μποροῦσε νὰ διακρίνει τὸ ψέμα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἐλπιδοφόρος του ἀποκρίθηκε ὅτι γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πιστεύει στὸ Χριστό, διότι Αὐτὸς εἶναι «ἡ ὁδὸς καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ». Δηλαδή ὁ σωστὸς δρόμος, πὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια καί στὴν πραγματικὴ καί πηγαία ζωὴ, πὺ ἀξίζει κανεὶς νὰ πεθάνει γι' αὐτή. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἐλπιδοφόρου ἐξαργύωσε τὸν Σαπῶρ καί ἀμέσως τὸν ἀποκεφάλισε. Οἱ θυσίες αὐτὲς ἐνθάρρουναν ἀκόμα περισσότεροὺς τοὺς ὑπόλοιπους, καί ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴν πίστη τους. Τότε ὁ Σαπῶρ διέταξε νὰ τοὺς ῥίξουν μέσα σὲ ἀναμμένο καμίνι. Ἐτσι, μαρτυρικὰ καί ἔνδοξα, παρέδωσαν ὅλοι τὴν μακάρια ψυχὴ τους στὸ ζωοδότη Χριστό.

Οί Άγιοι συγκλητικοί

Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Σεβάστεια καί μαρτύρησαν ἐπὶ ἄρχοντος αὐτῆς Αὐξάνοντος, δούκα Μαρκέλλου καί Μάρκου Ἀγρικολάου. Τὰ ὀνόματά τους δὲν διασώθηκαν στὴ γῆ, λάμπουν ὅμως ἀθάνατα στὸν οὐρανό. Ὅταν ὁ Λικίνιος (315 μ.Χ.), ἀντιμαχόμενος τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο κήρυξε βαρὺ διωγμὸ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὁμάδα συγκλητικῶν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πεῖ φανερὰ στὸ βασιλιά ὅτι ἡ διαταγὴ του ἦταν ἔγκλημα ἀπέναντι στὸ Θεό, πὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ στείλει τὴν διδακτικὴ τιμωρία. Ὁ Λικίνιος τοὺς ἀποκάλεσε θρασεῖς καί διέταξε νὰ τοὺς θανατώσουν. Ἐκεῖνοι δέχτηκαν

μέ γενναιότητα, ἂν καὶ ἄφηναν πίσω οἰκογένειες, ἐκτεθειμένες καὶ αὐτὲς στὴ μανία τοῦ θανάτου. Πέθαναν ὅλοι μαζί, ἐνθαρρύνοντας καὶ μακαρίζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μέσα στὴ φωτιά.

Οἱ Ἅγιοι Εὐδόξιος, Ἀγάπιος καὶ ἄλλοι ὀκτὼ Μάρτυρες, Ἀπτικὸς, Μαρίνος, Ὠκεανός, Εὐστράτιος, Καρτέριος, Νικοπολιτιάνος, Στύραξ καὶ Τωβίας

Ὅλοι ἦταν στρατιῶτες στὴν πόλη Σεβάστεια, κατὰ τὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου. Ὃταν ἐξετάστηκαν ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Σεβάστειας Αὐξάνιο καὶ ἀπὸ τὸν δούκα Μάρκελλο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Μᾶρκο Ἀγρικόλαο, ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὴν χριστιανικὴ τους πίστη καὶ βασανίστηκαν σκληρὰ μὲ διάφορους τρόπους. Στὸ τέλος τοὺς ἔριξαν στὴ φωτιά καὶ τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς, παίρνοντας ἔτσι ὅλοι τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Πιθανὸν νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω ἁγίους μάρτυρες Συγκλητικούς).

Οἱ Ἁγίες Κυριακή, Δομνίνα καὶ Δόμνα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Μαρκιανός «ὁ ἐν τῇ Κύρῳ»

Ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλης Κύρου. Περιφρόνησε τὰ ἐγκόσμια, ἀναχώρησε στὴν ἔρημο καὶ κλείστηκε μέσα σ' ἕνα στενότατο κελί, ὅπου ἀσκήτεψε μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ προσευχή. Ἔτσι, ἀπόκτησε τὴν φήμη ἁγίου σ' ὅλην τὴν γύρω περιοχὴ καὶ ἀφοῦ ἔκανε καὶ ἀρκετὰ θαύματα μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τὸ βίο του συνέγραψε ὁ Θεοδώρητος Κύρου στὴ Φιλόθεο Ἱστορία του.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης

(Βλέπε βιογραφία του τὴν 1η Νοεμβρίου, ὅπου καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του).

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 3

- Οἱ Ἅγιοι Ἀκεψιμᾶς, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶς
- Ανακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
- Ὁ Ὅσιος Ἀκεψιμᾶς
- Ὁ Ἅγιος Ἀχαιμενίδης ὁ Ὁμολογητῆς
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Ἀγκύρας
- Οἱ Ἅγιοι Δάσιος, Σεβῆρος, Ἀνδρωνᾶς, Θεόδοτος καὶ Θεοδότη
- Ὁ Ὅσιος Ἡλίας
- Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες
- Οἱ Ἅγιοι 28 Μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ νέος Ἱερομάρτυρας, ὁ Νεαπολίτης
- Οἱ Ὅσιοι Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος κτήτορες Μονῆς Δοχειαρίου
- Ανακομιδὴ Ἰ. Κάρας τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ νέου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὸν Ἅγιο Λαυρέντιο Πηλίου τὸ 1796

Οἱ Ἅγιοι Ἀκεψιμᾶς, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶς

Ὁ Ἀκεψιμᾶς ἦταν ἐπίσκοπος, ὁ Ἰωσήφ πρεσβύτερος καὶ ὁ Ἀειθαλᾶς διάκονος. Καὶ οἱ τρεῖς μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστό, ὅταν βασιλιάς τῆς Περσίας ἦταν ὁ Σαπῶρ ὁ Β'. Ὁ Ἀκεψιμᾶς ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή, ἀφοῦ χτυπήθηκε σκληρὰ μὲ ἀκανθωτὰ ῥαβδιά ἀπὸ ῥοδιά. Ὁ Ἰωσήφ - ἀφοῦ διέσχισαν τὶς σάρκες του - ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο διὰ λιθοβολισμοῦ. Ὁ Ἀειθαλᾶς μαστιγώθηκε σκληρὰ καὶ ἔπειτα τὸν κρέμασαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, μέχρι ποῦ παρέδωσε καὶ αὐτὸς τὴν μακάρια ψυχὴ του (330 μ.Χ.). Τὸ αἷμα, ὅμως, ἀπὸ τὶς θυσίες τῶν Ἁγίων ποῦ προκάλεσαν οἱ ἀσεβεῖς, ὑπενθυμίζει τὰ φοβερὰ λόγια τῆς Ἀποκάλυψης: « Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν ἄξιοι εἶσιν». Δηλαδή, ἐπειδὴ οἱ ἀσεβεῖς αὐτοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Προφητῶν, τοὺς ἔδωσες καὶ Σὺ (Χριστέ μου) νὰ πίνουν ἀντὶ νεροῦ αἷμα. Καὶ πράγματι, εἶναι ἄξιοι τῆς τιμωρίας αὐτῆς. Ἄς γνωρίζουν, λοιπόν, οἱ ἀσεβεῖς, ποῦ ἐγκληματοῦν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς πίστεως, ὅτι τοὺς περιμένει ἀνελέητη καὶ βαρεῖα τιμωρία.

Ανακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρα καὶ Τροπαιοφόρου καὶ ἐγκαίνια Ναοῦ τοῦ στὴ Λύδδα τῆς Ἰόππης

Μετὰ τὴν κατάπαυση τῶν διωγμῶν καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ χριστιανισμοῦ σ' ὅλο τὸ Ῥωμαϊκὸ κράτος, ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου, οἱ χριστιανοὶ ἀνήγειραν μεγαλοπρεπῆ Ναὸ στὴ Λύδδα τῆς Ἰόππης, ὅπου μετακόμισαν τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, γιὰ νὰ τὸ προσκυνοῦν πλέον ἀφοβα. Ἐγιναν δὲ μετὰ τὴν κατάθεση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ στὶς 3 Νοεμβρίου καὶ ἀπὸ τότε κάθε χρόνο ἡ Ἐκκλησία μας τελεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ

μεγαλομάρτυρα, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Ἀκεψιμᾶς

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (382). Κλείστηκε μέσα σ' ἓνα σκαμμένο τόπο καὶ πέρασε ἐκεῖ 60 ὀλόκληρα χρόνια μὲ ἀυστηρὴ νηστεία καὶ προσευχή. Ἀφοῦ ἀξιώθηκε καὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἱερέα καὶ ἔκανε ἀρκετὰ θαύματα, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀχαιμενίδης ὁ Ὁμολογητής

Νεαρός, ἀπὸ ἐπίσημη Περσικὴ οἰκογένεια, εἶχε πολὺ πλοῦτο καὶ κατεῖχε λαμπρὰ ἀξιώματα. Ἐζησε ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ (410) βασιλιᾶ τοῦ Βυζαντίου καὶ Ἰσδιγέρδη, βασιλιᾶ τῶν Περσῶν. Δὲν ἄργησε νὰ προσέλθει στὴ χριστιανικὴ πίστη, μόλις ἄκουσε τὴν διδασκαλίαν της, καὶ χρησιμοποίησε τὸν πλοῦτο του γιὰ τὴν μικρὴ χριστιανικὴ ποιμνὴ τῆς Περσίας. Καταγγέλθηκε στὸ βασιλιά, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίς συμβουλές του, οὔτε πτοήθηκε στίς ἀπειλές του. Ὑποβλήθηκε λοιπὸν σὲ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑπέστη καρτερικά. Κατόπιν τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο, μὲ τὸν ὄρο νὰ φύγει ἔξω ἀπὸ τὰ Περσικὰ ὄρια, φτωχὸς πλέον μετὰ τὴν δήμευση τῆς περιουσίας του (τὸ 412 μ.Χ.). Ὁ Ἀχαιμενίδης ἔφυγε ἀπὸ τὴν γῆ τῶν πατέρων του, ποὺ ἦταν μέσα στὴν τυραννία καὶ τὴν πλάνη, εὐχαριστημένος ὅμως, διότι ἔμεινε πιστὸς στὸν οὐράνιο Πατέρα καὶ διότι τοῦ ἄρπαξαν μὲν ὅλα τὰ χρήματα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ἀρπάξουν τοὺς θησαυρούς, ποὺ ὁ Χριστὸς δίνει στοὺς πιστοὺς στρατιῶτες του.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Ὁμολογητής, ἐπίσκοπος Ἀγκύρας

Μᾶλλον ὑπῆρξε ὑπέρμαχος τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ ἴσως ἔδωσε καὶ τὸ αἷμα του γιὰ τὴν σωστὴ θέση τους στὴν Ὁρθοδοξία.

Οἱ Ἅγιοι Δάσιος, Σεβῆρος, Ἀνδρωνᾶς, Θεόδοτος καὶ Θεοδότη

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Ἡλίας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι 28 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ νέος Ἱερομάρτυρας, ὁ Νεαπολίτης

Ἦταν ἱερέας καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Νεάπολη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ποὺ τούρκικα λέγεται «Νέβ Σεχέρ». Διέπρεπε σὰν ἐφημέριος στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου στὴ Νεάπολη «ἐν ἀλήθεια καὶ ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνη, πορευόμενος ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτος». Κατὰ τὸ 1797 προσκλήθηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τοῦ χωρίου Μαλακωτῆ νὰ ἱερουργήσει, ἀναπληρώνοντας τὸν ἐφημέριό τους, ποὺ τὸν καταδίωκαν οἱ Τούρκοι. Ὁ ἱερέας Γεώργιος εὐχαρίστως δέχτηκε καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ χωριό. Ξαφνικὰ ὅμως, κοντὰ στὴ θέση «Κόμπια-Ντερέ», συνελήφθη ἀπὸ ἐξαγριωμένους βοσκοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι τὸν λήστεψαν, τὸν βασάνισαν καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἀργότερα τὸ 1924, τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκε στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου στὴ Νέα Νεάπολη κοντὰ στὴ Νέα Ἰωνία στὴν Ἀθήνα.

Οἱ Ὅσιοι Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος κτήτορες Μονῆς Δοχειαρίου

Βλέπε βιογραφία τους τὴν 9η Νοεμβρίου.

Ἀνακομιδὴ Ἱ. Κάρας τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ νέου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὸν Ἅγιο Λαυρέντιο Πηλίου τὸ 1796

(Βιογραφία τοῦ Ἁγίου βλέπε στὴν κυρίως μνήμη του τὴν 16η Αὐγούστου).

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 4

- Ὁ Ὅσιος Ἰωαννίκιος ὁ Μεγάλος, «ὁ ἐν Ὀλύμπῳ»
 - Οἱ Ἅγιοι Νίκανδρος ἐπίσκοπος Μύρων καὶ Ἑρμαῖος ὁ πρεσβύτερος
 - Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Μῖμος (ἠθοποιός)
 - Διήγησις στὸ θρηνο τοῦ προφήτου Ἰερεμίου
 - Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βατατζῆς ὁ ἐλεήμονας βασιλιάς
 - Ὁ Ἅγιος Βιτάλιος ὁ Δοῦλος
 - Ὁ Δίκαιος Ἀβιμελέχ
-

Ὁ Ὅσιος Ἰωαννίκιος ὁ Μεγάλος, «ὁ ἐν Ὀλύμπῳ»

Γεννήθηκε στὴ Βιθυνία τὸ 740 μ.Χ. Τὸν πατέρα του ἔλεγαν Μυριτρῖκη καὶ τὴν μητέρα του Ἀναστασώ. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ παιδαγωγῆσαν τὸ γιό τους σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὄταν ὁ Ἰωαννίκιος στρατεύτηκε, αὐτοκράτορας ἦταν ὁ τραχὺς εἰκονομάχος Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄. Αὐτὸς διέπρεψε στοὺς ἀγῶνες του κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ εἶχε μεγάλη ἐκτίμησις ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του. Ἡ ψυχολογία ποὺ καλλιεργήθηκε στὰ πεδία τῶν μαχῶν, παρέσυρε τὸν Ἰωαννίκιο καὶ στὸ θρησκευτικὸ ἔδαφος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ εἰκονομάχος, σὰν τὸν αὐτοκράτορα. Ὄταν, ὅμως, ἀπολύθηκε ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνη του καὶ σὲ τί μεγάλα σφάλματα τὸν εἶχε ὀδηγήσει αὐτή. Τί νὰ κάνει ὅμως; Μὰ τί ἄλλο. Νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία ποὺ τοῦ πρόσφεραν οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του. Ἀμέσως, μάλιστα, ἦλθε στὴ σκέψη του ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον». Θυμήσου, δηλαδή, ἀπὸ ποιοῦ ἠθικοῦ ὕψους ἔχεις πέσει καὶ μετανόησε καὶ κἄμῃ πάλι τὰ ἔργα τῆς πρώτης ἀγάπης σου. Καὶ ὁ Ἰωαννίκιος μετενόησε εἰλικρινά. Ἐξομολογήθηκε τὸ ὀλίσθημά του, καταρτίσθηκε ἀνάλογα, ἔγινε μοναχὸς στὸν Ὀλυμπο καὶ πέθανε 94 χρονῶν στὴ Μονὴ Ἀντιδίου, διδάσκοντας στὸν κόσμον τὴν Ὀρθοδοξία.

Οἱ Ἅγιοι Νίκανδρος ἐπίσκοπος Μύρων καὶ Ἑρμαῖος ὁ πρεσβύτερος

Μαθητὲς καὶ οἱ δυὸ τοῦ ἀποστόλου Τίτου, τοῦ τόσο ἀγαπημένου συνεργάτη τοῦ ἀπ. Παύλου. Ἐμπνέονταν ἀπὸ θερμὸ ζῆλον τῶν μεγάλων ἀθλητῶν τῆς πίστεως, καὶ ἦταν ἀφοσιωμένοι ὀλόψυχα στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς. Μὲ τὸ κήρυγμά τους, πολλοὶ εἰδωλολάτρεις δέχτηκαν τὸ ἅγιο βάπτισμα. Καταγγέλθηκαν λοιπὸν στὸν ἑπαρχο Λιβάνια, ἔμειναν στὴ χριστιανικὴ ὁμολογία τους, καὶ μπροστὰ στὸν ἴδιο ὑπεράσπισαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἔλεξαν τὴν πλάνη τῶν ἐθνικῶν. Τότε ὁ Λιθάνιος διέταξε νὰ σχίσουν τὶς σάρκες τους μὲ σιδερένια ὄργανα, καὶ κατόπιν τοὺς ἔκλεισε ζωντανοὺς μέσα σὲ τάφο. Ἐκεῖνοι ὑπέμειναν μὲ καρτερία τὸ τρομερὸ μαρτύριον, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀνέβηκαν στὰ αἰώνια σκηνώματα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Μίμος (ἠθοποιός)

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀυρηλιανοῦ (270) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἔφεσο. Ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μίμου, τοῦ ἠθοποιοῦ ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν κόμη Ἀλεξανδρείας. Μαζὶ μ' αὐτὸν λοιπὸν ἔφτασε στὴν Καισαρεία καὶ σὲ κάποια παράστασή του, ὑποκρίθηκε τὴν τελετὴ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἡ παράσταση ἦταν τόσο ἄψογη, ὥστε μὲ θαυματουργικὸ τρόπο, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὲς βαπτίστηκαν χριστιανοί. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πορφύριος, ὁμολόγησε δημόσια πὼς εἶναι πλέον χριστιανός. Ὁ κόμης διέταξε τὸν Ἅγιο νὰ ἀρνηθεῖ ἀμέσως τὴν πίστη τῶν χριστιανῶν, πρῶγμα ποῦ ὁ Πορφύριος δὲν ἔπραξε. Τότε ὁ κόμης διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν καὶ ἔτσι ὁ Ἅγιος ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο Ἅγιο, ποῦ ἡ μνήμη του φέρεται τὴν 15η Σεπτεμβρίου).

Διήγηση στὸ θρηνο τοῦ προφήτου Ἰερεμίου

Λεπτομέρειες βλέπε στὸ «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ, τόμος ΙΑ', σελίδα 147, ἔκδοση 1993. Βιογραφικὸ σημεῖωμα τοῦ Προφήτη Ἰερεμία βλέπε τὴν 1η Μάιου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βατατζῆς ὁ ἐλεήμονας βασιλιάς

Γεννήθηκε στὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης ἀπὸ γένος μεγάλο. Γαμπρὸς τοῦ βασιλιᾶ Θεοδώρου Λασκάρεως, παντρεύτηκε τὴν θυγατέρα του Εἰρήνη καὶ τὸν διαδέχτηκε στὸν θρόνο τῆς Νικαίας (1222-1255). Ὁ Ἰωάννης ἦταν εὐσεβῆς καὶ φιλελεήμων βασιλιάς, καὶ ὁ λαὸς τὸν ἀγαποῦσε πολὺ γιὰ τοὺς χριστιανικοὺς τοῦ τρόπους, τὴν πραότητα, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν χρηστότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν προσήλωσή του στὰ θεῖα. Ἀφοῦ βασίλευσε μὲ χριστοθήθεια, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1255. Τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμὲς στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποῦ ὁ ἴδιος εἶχε κτίσει, τὴν ἐπιλεγόμενη τῶν Σωσάνδρων.

Ὁ Ἅγιος Βιτάλιος ὁ Δοῦλος

Πιθανὸν νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 29ης Ἀπριλίου.

Ὁ Δίκαιος Ἀβιμελέχ

Ὄνομα Βασιλέων τῶν Γεράρων. Φιλοξένησε τὸν Ἀβραάμ, ποῦ τοῦ παρουσίασε τὴν γυναῖκα του Σάρα ὡς ἀδελφή του. Ὁ Ἀβιμελέχ ὅμως δὲν τὴν ἰδιοποιήθηκε, ἐπειδὴ

πληροφορήθηκε τήν ἀλήθεια ἀπό ὄνειρο πού εἶδε. Τò περιστατικό στό βιβλίο τῆς Π.Δ.
Γεν. κεφ. 20, στίχ. 21.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 5

- Οί Άγιοι Γαλακτίων και Ἐπιστήμη
 - Οί Άγιοι Ἐρμᾶς, Πατρόβας, Λίνος, Γάιος και Φιλόλογος, Απόστολοι ἀπό τοὺς 70
 - Οί Άγιοι Δομνῖνος, Τιμόθεος, Θεόφιλος, Θεότιμος, Δωρόθεος ὁ Πρεσβύτερος, Εὐψύχιος, Καρτέριος, Σιλβανός, Πάμφιλος, Φιλόθεος, Νέαρχος, και ἄλλοι Άγιοι Μάρτυρες ἄνδρες και γυναῖκες
 - Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Ὁμολογητής, Πάπας Ἀλεξανδρείας
 - Οί Άγιοι Κάστορας και Ἀγαθάγγελος
 - Οί Άγιοι Δομέντιος και Παῦλος ὁ ἐπίσκοπος
 - Ἐγκαίνια ναοῦ Θεοδώρου Τήρωνος «ἐν τοῖς Σφωρακίου»
 - Ὁ Άγιος Ἰωνᾶς ὁ θαυματουργός Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογορδίας (Ρῶσος, 1470 μ.Χ.)
-

Οί Άγιοι Γαλακτίων και Ἐπιστήμη

Ἐζησαν τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ., ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Δέκιος. Οἱ γονεῖς του Γαλακτίωνα - Κλειτοφῶν και Λευκίππη - ἦταν πρῶτα εἰδωλολάτρες. Κάποιοι, ὅμως, ἱερομόναχοι, πὸν ὀνομαζόταν Οὐνούφριος, τοὺς προσείλκυσε στή χριστιανική πίστη. Ἀπὸ τότε διέθεταν τὰ πλούτη τους σὲ κάθε ἀγαθοεργία. Τὸ δὲ γιό τους Γαλακτίωνα ἀνέθρεψαν «ἐν παιδείᾳ και νοουθεσίᾳ Κυρίου». Δηλαδή, μὲ παιδαγωγία και νοουθεσία, σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ παιδαγωγία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ φέρει τοὺς θαυμαστοὺς καρπούς της. Ὁ Γαλακτίων ὅταν μεγάλωσε, νυμφεύθηκε μία ὠραία κόρη, τὴν Ἐπιστήμη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος εἴλκυσε στὸ Χριστό. Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε ἀφιερωμένη στήν ὑπηρεσία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ και στή διακονία τοῦ πλησίον, ὥσπου ξέσπασε ὁ διωγμὸς τοῦ Δεκίου. Τότε, ὁ μὲν Γαλακτίων πῆγε σὲ μοναστήρι τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἡ δὲ Ἐπιστήμη σὲ γυναικεῖο κοινόβιο. Ἀλλὰ ἡ λαίλαπα τοῦ διωγμοῦ ἔφθασε και στὰ μέρη ἐκεῖνα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθεῖ ὁ Γαλακτίων. Ὅταν πληροφορηθῆκε αὐτὸ ἡ Ἐπιστήμη, ἔτρεξε και παρακάλεσε τοὺς διῶκτες νὰ συλλάβουν και αὐτὴν πρὸς ἐνίσχυση τοῦ συζύγου της. Ὁ ἄρχοντας Οὐρσος, μὴ μπορῶντας νὰ τοὺς πείσει νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, τοὺς ἀποκεφάλισε (250 μ.Χ.).

Οί Άγιοι Ἐρμᾶς, Πατρόβας, Λίνος, Γάιος και Φιλόλογος, Απόστολοι ἀπό τοὺς 70

Πραγματικοὶ ποιμένες ὅλοι, τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸν Ἐρμᾶ ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του, καθὼς και τοὺς Πατρόβα, Γάιο και Φιλόλογο. Ἐνῶ τὸν Λίνο ἀναφέρει στή δεύτερη πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή του. Ὁ Ἐρμᾶς ὀρίστηκε ἐπίσκοπος στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, και σ' αὐτὸν ἀποδίδουν ὁ Ὄριγένης, ὁ Εὐσέβειος, ὁ Ἰερώνυμος και ἄλλοι, τὸ γνωστὸ συγγραφικὸ ἔργο μὲ τὸν τίτλο ὁ «ποιμὴν». Τὸ ἔργο αὐτὸ δείχνει τὸ βάραθρο, στὸ ὁποῖο φέρει ἡ ἁμαρτία και διεγείρει ἔντονα τὸ αἶσθημα τῆς μετάνοιας και τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰρήνης. Μέχρι κάποιο χρονικὸ διάστημα μποροῦσε νὰ τὸ ἀναγνώσει κανεὶς μόνο στή

Λατινική μετάφρασή του. Κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα ὅμως, βρέθηκε καὶ τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο. Ὁ Πατρόβας πρόσφερε σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὴν πίστη, σὰν ἐπίσκοπος Ποτιόλων στὴν Ἰταλία. Ὁ Λίνος ἀναδείχτηκε πρῶτος ἐπίσκοπος Ῥώμης καὶ ποίμανε τὴν ἐκεῖ ἐκκλησία μὲ πρόνοια καὶ τόλμη, καὶ μαρτύρησε μὲ ἀποκεφαλισμό. Ἦταν ἐπίσκοπος ἔντεκα χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες. Ὁ Γάιος ποίμανε στὴν Ἔφεσο μετὰ τὸν Τιμόθεο, καὶ ὁ Φιλόλογος ὀρίστηκε ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα ἐπίσκοπος Σινώπης.

Οἱ Ἅγιοι Δομνῖνος, Τιμόθεος, Θεόφιλος, Θεότιμος, Δωρόθεος ὁ Πρεσβύτερος, Εὐψύχιος, Καρτέριος, Σιλβανός, Πάμφιλος, Φιλόθεος, Νέαρχος, καὶ ἄλλοι Ἅγιοι Μάρτυρες ἄνδρες καὶ γυναῖκες

Ὁ Δομνῖνος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες Ἅγιοι, ὄχι οἱ ἐπώνυμοι ποὺ ἀναφέρονται πιὸ πάνω, ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ καὶ ὅταν ἄρχοντας τῆς Παλαιστίνης ἦταν ὁ Οὐρβανός (298). Πρῶτος μαρτύρησε ὁ Δομνῖνος, ποὺ μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια τὸν ἔκαψαν ζωντανό. Τοὺς δὲ Τιμόθεο, Θεότιμο, Θεόφιλο, ποὺ ἦταν νέοι στὴν ἡλικία καὶ εὐπαρουσίαστοι, τοὺς γρονθοκόπησαν μέχρι θανάτου. Τὸν Δωρόθεο, ποὺ ἦταν σεμνὸς ἱερέας, παρέδωσαν γιὰ τροφή στὰ ἄγρια θηρία. Τοὺς δὲ Καρτέριο καὶ Εὐψύχιο, ποὺ ἦταν τέλειοι ἄνδρες σωματικὰ καὶ πνευματικὰ, ἔκοψαν τὰ γεννητικὰ τοὺς ὄργανα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνουν μαρτυρικὰ ἀπὸ ἀκατάσχετη αἰμορραγία. Τὸν Σιλβανὸ καταδίκασαν νὰ βασανίζεται μέσα σὲ μέταλλα, μέχρι ποὺ πέθανε, στὴν τοποθεσία Φανό. Ὁ δὲ Πάμφιλος, στολισμένος μὲ πολλές ἀρετές, πέθανε μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια μέσα στὴ φυλακή, μαζί μὲ ἄλλους ὁμολογητὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐπίσης, μὲ τοὺς προαναφερθέντες Ἁγίους, μαρτύρησαν καὶ ἀρκετὲς χριστιανὲς παρθένες κόρες.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Ὁμολογητὴς Πάπας Ἀλεξανδρείας

Ἐζησε τὸν 9ο αἰῶνα στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Ε'. Κατὰ τὸν διωγμό, ποὺ αὐτὸς ἔκανε κατὰ τῶν εἰκόνων, ὁ Ἀλεξανδρείας Γρηγόριος, βάζοντας τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Θεὸ πάνω ἀπὸ τὶς ἀσεβεῖς διαταγὲς τοῦ αὐτοκράτορα, ὑπεράσπιζε τὸ Ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ ματαίωνε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς βασιλικῆς θέλησης. Ὁ Λέων ὁ Ε', στὴν ἀρχὴ μὲ γράμματα, ἀπέιλησε τὸν θαρρόαλέο Πατριάρχη. Ἐπειδὴ ὅμως μάθαινε, ὅτι δὲν λαμβάνονταν ὑπ' ὄψιν οἱ ἀπειλὲς καὶ οἱ προσταγὲς του, ἔφερε τὸν γενναῖο πρόμαχο τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν βία στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ τὸν ἐπετίμησε μπροστὰ στὴ Σύγκλητο. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν πέτυχε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρεσκείας του, τὸν καταδίκασε σὲ ἐξορία, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ὁποίας, ὁ Γρηγόριος παρέδωσε τὴν πιστὴ καὶ ἀθλητικὴ ψυχὴ του.

Οἱ Ἅγιοι Κάστορας καὶ Ἀγαθάγγελος

Ὁ ἅγιος Κάστορας (ποὺ σύμφωνα μὲ ἀδιασταύρωτες πληροφορίες ἦταν Ἐπίσκοπος) μαρτύρησε διὰ πυρός, ὁ δὲ ἅγιος Ἀγαθάγγελος διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Δομέντιος καὶ Παῦλος ὁ ἐπίσκοπος

Ἄγνωστοι στοὺς Συναξαριστές. Αναφέρονται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο ἐκδ. Καλλίστου Ἀρχιμανδρίτου σελ. 117, χωρὶς βιογραφικὰ στοιχεῖα.

Ἐγκαίνια ναοῦ Θεοδώρου Τήρωνος «ἐν τοῖς Σφωρακίου»

Ἡ μνήμη αὐτὴ ἀναφέρεται στὸν Πατριακὸ Κώδικα 266, ὅπου ἀντὶ Σφωρακίου γράφεται «Σπαρακίου». Στὸν ἴδιο Κώδικα κατὰ τὴν 26ῃ Ἰουνίου «τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἐν τῷ Ῥησίῳ».

Ὁ Ἅγιος Ἰωνᾶς ὁ θαυματουργὸς Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογορδίας (Ρῶσος, 1470 μ.Χ.)

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 6

- Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ὁμολογητῆς καὶ Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου
- Ὁ Ὅσιος Λουκᾶς
- Ὁ Ὅσιος Νίκανδρος
- Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (τρελός)
- Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ πρεσβύτερος
- Ὁ Ἅγιος Δημητριανὸς ἐπίσκοπος Κηθηρίας Κύπρου
- Οἱ Ὅσιοι Βαρλαάμ «ὁ ἐν Χουτινῇ» καὶ Λουκᾶς «ὁ ἐν Σπηλαίῳ» (Ρῶσοι)
- Ὁ Ἅγιος Iltud (Οὐαλλός)

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ὁμολογητῆς καὶ Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰῶνα μ.Χ. Ἔγινε διάκονος στὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ γραμματέας τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου. Ὅταν πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, Πατριάρχης ἐξελέγη -τὸ 340- ὁ Παῦλος. Ἡ χειροτονία του ἔγινε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀρειανόφιλου αὐτοκράτορα Κωνσταντίου, ποὺ ἔλειπε τότε στὴν Ἀντιόχεια. Ὅταν ὁ Κωνσταντῖος ἐπέστρεψε στὴν Πόλη, ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸ θρόνο τὸν Παῦλο καὶ ἀντ' αὐτοῦ τοποθέτησε τὸν ἀρειανιστὴ Εὐσέβειο Νικομήδειας. Τότε ὁ Παῦλος πῆγε στὴ Ρώμη, ὅπου ἦταν ἐξόριστος ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἐπειτα, μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ πάπα Ῥώμης Ἰουλίου, οἱ ἐξόριστοι ἀνέκτησαν τοὺς θρόνους τους. Ἀλλὰ καὶ πάλι, μὲ ἐνέργειες τῶν Ἀρειανῶν, ὁ Παῦλος ἐκδιώκεται ἀπὸ τὸ θρόνο. Κατόπιν καὶ πάλι, μὲ ἀπειλὲς τοῦ Κωνσταντα στὸν ἀδελφὸ του Κωνσταντῖο, ὁ Παῦλος ἐπανέρχεται στὸ θρόνο του, καὶ γιὰ τρία χρόνια ἀδιάλειπτα ἐργάζεται γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Ὅμως, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κωνσταντα, ὁ Κωνσταντῖος ἐξόρισε καὶ πάλι τὸν Παῦλο στὴν Κουκουσὸ τῆς Ἀρμενίας, ὅπου μὲ πανουργία οἱ Ἀρειανοὶ τὸν ἔπνιξαν μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ὠμοφόριο. Ἔτσι, ὁ μέγας αὐτὸς Ὁμολογητῆς, μέσα σὲ ταλαιπωρίες καὶ βάσανα, παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Χριστό, χωρὶς νὰ καμφθεῖ. Καὶ τήρησε ἀπόλυτα τὴν ἐντολὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποὺ λέει, «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας», ἃς κρατᾶμε, δηλαδή, καλὰ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως μας πρὸς τὸ Χριστό.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου

Λεπτομέρειες βλέπε στὸν «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ τόμος ΙΑ', σελίδα 171, ἔκδοση 1993.

Ὁ Ὅσιος Λουκάς

Ξένος πρὸς τὶς μάταιες κλήσεις καὶ ἐπιθυμίες, καταγινόταν ἡσυχά μὲ τὴν ἐργασία του καὶ τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ λογικὴ ἀνάπαυση, μελέτη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον του. Ὁ Ὅσιος Λουκάς ἦταν ἀπὸ τὸ Ταυρομένιο τῆς Σικελίας καὶ ἀπὸ μικρὸ παιδί διακρινόταν γιὰ τὴν ζωντανὴ εὐσέβειά του. Ἀπὸ τὸν ἰδρώτα του ἔδινε στοὺς φτωχοὺς καὶ πολλὰς φορὲς ἀγρύπνησε κοντὰ στὰ κρεβάτια δυστυχισμένων, πού χωρὶς οἰκογένεια περνοῦσαν τὴν ἀσθένεια μέσα στὴ θλίψη καὶ τὴν μόνωση. Οἱ γονεῖς του θέλησαν νὰ τὸν παντρέψουν, ἀλλ' ὁ Λουκάς δὲν δέχτηκε. Δὲν περιφρονῶ, ἔλεγε τὸν γάμο, ἀφοῦ τόσο τὸν τίμησε ὁ Κύριός μας καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλ' εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ παντρευτοῦμε ὅλοι; Ὑπάρχουν τόσες διακονίες πρὸς τὸν πλησίον, πού μπορεῖ νὰ ἐκτελεῖ ὁ ἄγαμος μὲ περισσότερὴ εὐκολία. Ἐπίσης εἶναι ὑποχρεωτικὸ νὰ ἀποκτήσει κανεὶς παιδιά; Καὶ μήπως τάχα δὲν εἶναι ἱερὸ καὶ ὠραῖο νὰ δώσει κανεὶς ψωμί καὶ νὰ φέρει κάποια ἀκτίνα παρηγοριᾶς στὶς καρδιὰς ἀπόρων ὀρφανῶν; Ἀργότερα ὁ Λουκάς ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀσκήτεψε σὲ κάποια τοποθεσία τῆς Αἴτνας. Στὴ συνέχεια ταξίδεψε στὸ Βυζάντιο, ὅπου ὑπῆρχαν τόσοι θησαυροὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τελικὰ τὸν τράβηξε ἡ Κόρινθος, ὅπου δίδασκε καὶ οἰκοδομοῦσε μὲ τὶς εὐσεβεῖς ὁμιλίες του καὶ τὶς πατρικὲς συμβουλές του. Ἐκεῖ ἐπίσης τὸν βρῆκε καὶ ὁ εἰρηνικὸς θάνατος τοῦ δικαίου.

Ὁ Ὅσιος Νίκανδρος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ μαχαίρι.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (τρελός)

Δὲν γνωρίζουμε πῶς ἀπεβίωσε. Ξέρουμε μόνο ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν Κόρινθο καὶ ὅτι ἔγινε σημειοφόρος.

Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ πρεσβύτερος

Κατὰ κόσμον Ἀσημάκης Λεονάρδος, γνωστὸς ὡς Ἀγάπιος ὁ πρεσβύτερος. Διαπρεπὴς λόγιος καὶ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας (Δημητσάνα, 1740-Ἄργος, 1812). Ὁ νεαρὸς Ἀσημάκης ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα του - πιθανῶς στὴ σχολὴ Φιλοσόφου, πού βρισκόταν κοντὰ στὴ Δημητσάνα - καὶ ἀργότερα στὴν Τρίπολη, ὅπου ἄκουσε τὰ μαθήματα τοῦ ἱεροδιδάσκालου Παρθενίου. Τὸ 1759, σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου δίδασκε τότε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης. Τελικὰ ὅμως κατέληξε στὴ Σμύρνη, ὅπου σπούδασε στὴν τότε Εὐαγγελικὴ Σχολὴ τῆς ἰωνικῆς μεγαλουπόλεως. Ἐκαρῆ μοναχὸς καὶ πῆρε τὸ ἱερατικὸ ὄνομα Ἀγάπιος. Ἰδρυσε τὸ 1764 μαζί μὲ τὸν

συμπατριώτη του λόγιο ιερομόναχο Γεράσιμο Γουΐνα, τὴν σχολὴ τῆς Δημητσάνας, ποὺ κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς λειτουργίας ὡς τὸ 1770. Τὸ ἔτος αὐτὸ ξέσπασαν στὴν Πελοπόννησο μεγάλοι διωγμοὶ καὶ ἄγρια τρομοκρατία ὡς ἀντίποινα γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν στὸ κίνημα τοῦ Ὀρλόφ. Στίφη Ἀλβανῶν διέτρεχαν τὸν Μοριά, λεηλατῶντας καὶ ἐρημώνοντας τὴν χώρα. Ἀνάμεσα στὶς πόλεις ποὺ καταστράφηκαν τότε ἦταν καὶ ἡ Δημητσάνα. Ἡ σχολὴ τῆς ἐκλείσει καὶ ὁ Ἀγάπιος κατέφυγε στὴ Ζάκυνθο, ἐνῶ ὁ Γεράσιμος στὴ Σμύρνη. Ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο ὁ Ἀγάπιος πέρασε στὴν Πάργα, ὅπου καὶ δίδαξε. Τὸ 1780, ὅταν στὴν Πελοπόννησο ἀποκαταστάθηκε σχετικὴ ἡρεμία, ἐπέστρεψε στὴ Δημητσάνα καὶ ἀνέλαβε πάλι τὰ διδακτικὰ του καθήκοντα στὴν ἀνασυσταθεῖσα σχολὴ τῆς. Τὸν ἐπόμενον χρόνον τὸν κάλεσαν νὰ ἀναλάβει τὴν διεύθυνση τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. Ἀλλὰ καὶ στὴν θέση αὐτὴ δὲν παρέμεινε γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Μεταξὺ 1783-1786 ἐπισκέφθηκε τοὺς Ἅγιους τόπους καὶ ἀπὸ τότε πῆρε καὶ τὴν προσωνυμία Χατζη-Ἀγάπιος. Ἐκτοτε τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο ἔγινε ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς του. Ἐπισκέφθηκε κατὰ καιροὺς τὴν Θεσσαλία, Μακεδονία, Θράκη, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν Μ. Ἀσία, Παλαιστίνη, Ἀραβία, Αἴγυπτο, Ἡπειρο, Πελοπόννησο καὶ νησιά. Τὸ 1812 ἐπέστρεψε στὴ σχολὴ τῆς γενέτειράς του, ἔπειτα ἀποσύρθηκε στὸ Ἄργος, ὅπου καὶ πέθανε.

Ὁ Ἅγιος Δημητριανὸς ἐπίσκοπος Κηθηρίας Κύπρου

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, γνωστὸς ὅμως στὴν ἐκκλησία τῆς Κύπρου ὡς ἐπίσκοπος Κηθηρίας (ἢ Κυθραίων ἢ Χυτρῶν). Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου (829-843) καὶ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Συκά τῆς Κυθρίας. Ἐγινε μοναχὸς καὶ ἔπειτα πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Χυτρῶν Εὐστάθιο, ποὺ τὸν διαδέχτηκε στὸ θρόνον. Ὁ Δημητριανὸς συμμετεῖχε τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ποιμνίου του ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε μ' αὐτὸ στὴν Κύπρο, ὅπου ὀσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε, πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα.

Οἱ Ὅσιοι Βαρλαάμ «ὁ ἐν Χουτινῇ» καὶ Λουκάς «ὁ ἐν Σπηλαίῳ» (Ρῶσοι)

Ὁ Ἅγιος Itud (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 7

- Οί Άγιοι 33 Μάρτυρες «οί έν Μελιτινή»
- Οί Άγιοι Ματρωνιανός και Άντώνιος
- Οί Άγιοι Μελάσιππος, Κασσίνα και Άντώνιος και 40 παιδομάρτυρες
- Οί Άγιοι Αΰκτος, Ταυρίων και Θεσσαλονίκη
- Ο Άγιος Άθηνόδωρος
- Ο Άγιος Γρηγόριος
- Ο Άγιος Άλέξανδρος από την Θεσσαλονίκη
- Ο Όσιος Λάζαρος ό Θαυματουργός, ό Γαλλησιώτης
- Ο Όσιος Άμβρόσιος
- Ο Άγιος Willibrord (Άγιος Ολλανδίας)

Οί Άγιοι 33 Μάρτυρες «οί έν Μελιτινή», Ίέρων, Νίκανδρος, Ήσύχιος, Βάραχος (ή Βαράχιος), Μαξιμιανός, Καλλίνικος, Ξαντικός (ή Ξανθίας), Αθανάσιος, Θεόδωρος, Δουκίτιος, Εϋγένιος, Θεόφιλος, Ουαλέριος, Θεόδοτος, Καλλίμαχος, Ίλάριος, Γιγάντιος, Λογγίνος, Θεμέλιος, Εϋτύχιος, Διόδοτος, Καστρίκιος, Θεαγένης, Μάμας, Νίκων, Θεόδουλος, Βοστρύκιος (ή Ουστρίχιος), Ουϊκτωρ, Δωρόθεος, Κλαυδιανός, Ήπιφάνιος, Ανίκητος και άλλος Ίέρων

Ο πρώτος απ' αυτους, ό Ίέρων, ήταν από τὰ Τύανα τής Καππαδοκίας. Ο πατέρας του πέθανε γρήγορα και την ανατροφή του, καθώς και των δυο αδελφών του, Ματρωνιανού και Άντωνίου, ανέλαβε έξ όλοκληρου ή μητέρα τους Στρατονίκη. Πάρ' όλο που ό Ίέρων πήρε αρκετή μόρφωση, ασχολήθηκε με τὸ γεωργικὸ ἐπάγγελμα. Οί ειδωολάτρες τέτοιες ένασχολήσεις τις θεωρούσαν ύποτιμητικές. Άλλά οί χριστιανοί ήξεραν ότι ό Χριστός δέν άπαξίωσε τὸν ιδρωτα τοῦ ταπεινοῦ ἐργάτη. Και ότι κάθε τίμια εργασία είναι άρετή και μόνο ή άργία, που φέρνει την άμαρτία, άποτελεϊ για τὸν άνθρωπο στίγμα. Άλλωστε, ό θεόπνευστος λόγος τής άγίας Γραφής περιγράφοντας τή ζωή των Άποστόλων και κατ' επέκτασιν, όλων των χριστιανών, λέει: «κοπιῶμεν εργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί». Κοπιάζουμε, δηλαδή, εργαζόμενοι με τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Όταν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ άρχισε ό διωγμός κατὰ των χριστιανών, ό ἑπαρχος Άγρικόλας συνέλαβε τὸν Ίέρωνα. Τὸν συνέλαβε με την κατηγορία ότι τις Κυριακές και τις άλλες γιορτές περιφερόταν και κήρυττε τὸ Χριστὸ στους ἐργάτες, με άποτέλεσμα νὰ άποσπάσει πολλούς από την ειδωολατρία. Μαζί του συνελήφθησαν οί δυο αδελφοί του και τριάντα ακόμα συνεργάτες του στὴ διακονία τοῦ Εϋαγγελίου. Αφοῦ φυλακίστηκαν και φρικτὰ βασανίστηκαν, τελικὰ ό ἑπαρχος Άγρικόλας τούς άποκεφάλισε έξω από την πόλη Μελιτινή.

Οί Άγιοι Ματρωνιανός και Άντώνιος

Ήταν αδελφια τοῦ άγίου μάρτυρα Ίέρωνα - τοῦ πρώτου από τούς 33 μάρτυρες έν

Μελιτινή - και μαρτύρησαν και αυτοί δια αποκεφαλισμού στην πόλη Μελιτινή.

Οί Άγιοι Μελάσιππος, Κασσίνα και Αντώνιος και 40 παιδομάρτυρες

Ήταν μία οικογένεια, που οι Μελάσιππος και Κασσίνα ήταν σύζυγοι και ο Αντώνιος γιός τους. Κατάγονταν από την Άγκυρα και μαρτύρησαν σ' αυτή, όταν βασιλιάς ήταν ο Ίουλιανός ο Παραβάτης (361). Και τον μὲν Αντώνιο ἔριξαν στή φυλακή, τούς δὲ Μελάσιππο και Κασσίνα, ἀφοῦ τούς κρέμασαν, ἔγδαραν τὸ δέρμα τους και τις πληγές τους ἔκαψαν με φωτιά. Στή συνέχεια τὸ ἴδιο ἔκαναν και στὸν Αντώνιο, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔφτυσε κατὰ πρόσωπο τὸν ἀποστάτη τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτοκράτορα Ίουλιανὸ και μακάρισε τούς γονεῖς του, που παρέδωσαν τις ψυχές τους στὸν Θεό, πάνω στὸ βασανιστικὸ ξύλο. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, που ὑπέστη ὁ Αντώνιος, στάλθηκε στὸν δούκα Ἀγριππῖνο. Αὐτὸς τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἓνα καζάνι με βραστὸ νερὸ και κατόπιν τὸν ἔριξε στὰ ἄγρια θηρία. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Αντώνιος, με θαυματουργικὸ τρόπο, βγήκε ζωντανὸς και εἴλκυσε στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ 40 νεαρὰ παιδιά, που ἀμέσως ἀποκεφάλισαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ βασιλιᾶ. Ἐπειτα ἄπλωσαν τὸν Ἅγιο ἐπάνω σὲ πυρακτωμένο μεταλλικὸ κρεβάτι και τὸν ἔδειραν ἀλύπητα με χοντρὰ ῥαβδιά. Ἐπειδὴ ὅμως και ἀπ' αὐτὰ βγήκε με τὴν θεία χάρη ἀβλαβής, στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν και ἔτσι πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Οί Άγιοι Αὔκτος, Ταυρίων και Θεσσαλονίκη

Οί Άγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν στήν Ἀμφίπολη τῆς Μακεδονίας, που βρισκόταν κοντὰ στήν Καβάλα. Ἡ Θεσσαλονίκη ἦταν κόρη ἑνὸς ἱερέα τῶν εἰδώλων, που ὀνομαζόταν Κλέων και ἦταν ἀρκετὰ πλούσιος. Ὄταν ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη του ἔγινε χριστιανή, θερμὰ τὴν παρακάλεσε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, πρᾶγμα που δὲν κατόρθωσε. Τότε τὴν γύμνωσαν και τὴν μαστίγωσαν με μαστίγια ἀπὸ ὦμα δέρματα, τέσσερις ἄνδρες. Ἐπειτα ἔσπασαν τὰ πλευρὰ της και ἀφοῦ πῆραν τὴν περιουσία της τὴν ἐξόρισαν, ὅπου ὁμολογῶντας τὸν Χριστὸ ἀπεβίωσε. Οἱ δὲ Αὔκτος και Ταυρίων, ἀφοῦ κατηγόρησαν τὸν ὦμὸ βασανιστὴ και φονιά τῆς Θεσσαλονίκης, καταγγέλθηκαν στὸν ὑπατικὸ Θεοῦβιο. Αὐτὸς διέταξε τὸν λιθοβολισμό τους και κατόπιν μία σειρά φρικτῶν βασανιστηρίων. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἅγιοι με θαυματουργικὸ τρόπο βγήκαν ἀπ' ὅλα αὐτὰ σῶοι και ἀβλαβεῖς, διατάχθηκε ὁ ἀποκεφαλισμός τους και ἔτσι ἔλαβαν τὰ ἔνδοξα στεφάνια τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Άγιος Αθηνόδωρος

Δὲν γνωρίζουμε κανένα βιογραφικὸ του στοιχεῖο. (Άλλες ἀγιολογικὲς πηγές ἀναφέρουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ και ὄχι ὁ πιὸ κάτω Γρηγόριος).

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος

Τὸ μόνο πὸν γνωρίζουμε γι' αὐτὸν εἶναι ὅτι ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ. (Ἄλλοι ὅμως ἀμφιβάλλουν).

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ (298) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ὁδηγήθηκε στὸ βῆμα τοῦ τυράννου, ἐπειδὴ κλώπησε τὸν βωμὸ τῶν εἰδώλων καὶ σκόρπισε τὰ εἰδωλόθυτα πὸν ἦταν πάνω σ' αὐτόν. Ἀμέσως τότε διατάχθηκε ὁ ἀποκεφαλισμὸς του καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ὁσῖος Λάζαρος ὁ Θαυματουργός, ὁ Γαλλησιώτης

Ὁ Ὁσῖος Λάζαρος ἦταν ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία. Γεννήθηκε τὸν 11ο αἰῶνα σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὴ Μαγνησία (πρὸς τὸν Νέανδρο Ποταμὸ), ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τὸν Νικήτα καὶ τὴν Εἰρήνη. Ὅταν ἀκόμα ἦταν ἕξι χρονῶν, ἐπιδόθηκε στὸν πνευματικὸ στίβο μέσα στὸ μοναστήρι τῶν Ὁρόβων. Ἐκεῖ ἔμεινε ἐπὶ πέντε χρόνια διδασκόμενος. Ὅμως, ἀπὸ θεῖο ζῆλο κινούμενος, θέλησε νὰ προσκυνήσει τοὺς ἁγίους τόπους. Ἐτσι ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Μονὴ καὶ πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα. Μετὰ τὴν προσκύνηση τῶν ἐκεῖ ἱερῶν, ἐπισκέφθηκε τὴν μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα, ὅπου κοινοβίασε ἀφοῦ ἔγινε μοναχὸς καὶ κατόπιν ἱερέας. Κατὰ τὴν ἐπανάσταση τῶν Ἀράβων, πὸν βεβήλωναν τὰ ἱερά, ἀναγκάστηκε καὶ ἔφυγε στὴν Ἐφεσο, σ' ἓνα ἔρημο ὄρος ἀντίκρου τῆς πόλης, πὸν ὀνομαζόταν Γαλλήσιο. Ἐκεῖ, στὴν ἀρχὴ μόνος ζοῦσε σ' ἓνα κελί, ἀλλ' ἀργότερα μαζεύτηκαν γύρω του καὶ ἄλλοι μοναχοί. Ὁ δὲ Μονομάχος Κωνσταντῖνος (1042-1054), ἐξόριστος τότε στὴ Μυτιλήνη, ἄκουσε γιὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ὁσίου καὶ ἔκτισε ὠραιότατο ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὸ Γαλλήσιο ὄρος, καὶ τὸν προίκισε μὲ πολλὰ ἱερά κειμήλια. Ὁ δὲ Ὁσῖος Λάζαρος, ἀνήγειρε κοντὰ στὸ ναὸ στύλο, ὅπου ἐγκαταστάθηκε στὴν κορυφὴ του καὶ ἀσκήτευε χειμῶνα - καλοκαίρι, ἐκτεθειμένος σὲ καύσωνες καὶ παγωνιές. Ὁ Θεὸς ἐπίσης, ἔδωσε στὸν ὁσῖο Λάζαρο καὶ τὸ χάρισμα νὰ θαυματουργεῖ. Ἐτσι αὐστηρὰ ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησε τὴ ζωὴ του, πέθανε μὲ ἀγιότητα σὲ βαθιὰ γεράματα (1054).

Ὁ Ὁσῖος Ἀμβρόσιος

Ὁ Ἅγιος Willibrord (Ἅγιος Ὀλλανδίας)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 8

- Ἡ Σύναξις (Πανήγυρις) τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων καὶ Οὐρανίων ἀγγελικῶν Ταγμάτων.

Ἡ Σύναξις (Πανήγυρις) τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων καὶ Οὐρανίων ἀγγελικῶν Ταγμάτων

Κατὰ τὴν Ἅγια Γραφή οἱ ἄγγελοι στέλνονται ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ μορφὴ ὄρατὴ (οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀόρατα ἀγαθὰ πνεύματα κοντὰ στὸ, Θεό) σὲ σπουδαῖες ἱστορικὲς περιστάσεις, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδηλωθεῖ ἢ νὰ ἐκτελεσθεῖ κάποια μεγάλη θεία θέλησις. Τὴ σχέση, τώρα, ποὺ ἔχουν οἱ ἄγγελοι μὲ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ τὴν ἀποστολὴν τους, βλέπουμε ἐπίσης μέσα στὴν Ἅγια Γραφή. Καὶ ἰδιαίτερα, ἀγαπητὴ ἀναγνώστη, ἀν διαβάσεις τοὺς Ψαλμοὺς 33, στίχ. 8 καὶ 90, στίχ. 10-12, στὴ δὲ Καινὴ Διαθήκη, Ματθ. ιη' στίχ. 10, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, κεφ. α' στίχ. 14, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἀναφωνεῖ: «οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;». Δηλαδή, δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄγγελοι πνεύματα ὑπηρετικά, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦν ὄχι ἀπὸ δική τους πρωτοβουλία, ἀλλ' ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἐκείνους ποὺ μέλλουν νὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνια ζωή; Ἐπικεφαλῆς δὲ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων εἶναι οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ. Τὸν Μιχαήλ συναντᾶμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Π.χ. ὅταν ὁ Ἀβραὰμ μέλλει νὰ θυσιάσει τὸν Ἰσαάκ, στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, στὸν Ἡλία καὶ ἄλλου. Τὸν Γαβριήλ συναντᾶμε στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὅπως στὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου καὶ ἄλλου. Στὴν μνήμη, λοιπόν, τῶν ἀποστολῶν καὶ τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτελοῦν οἱ ἄγγελοι, ἡ Ἐκκλησία μας ὄρισε τὴν γιορτὴ τῆς 8ης Νοεμβρίου.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 9

- Οί Άγιοι Όνησιφόρος και Πορφύριος
- Η Όσία Ματρώνα
- Η Όσία Θεοκτίστη ή Λεσβία
- Οί Όσίες Εύστολία και Σωπάτρα
- Ο Όσιος Συμεών ο Μεταφραστής
- Ο Άγιος Αντώνιος
- Οί Άγιοι Χριστοφόρος και Μαῦρα
- Οί Άγιοι Ναρσής και Αρτέμονας
- Ο Όσιος Ιωάννης ο Βραχύσωμος ἢ Κολοβός
- Ο Όσιος Έλλάδιος
- Οί Όσιοι Εὐθύμιος και Νεόφυτος κτήτορες τῆς Μονῆς Δοχειαρίου Αγίου Όρους
- Ο Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Αιγύπτου
- Ο Όσιος Νικηφόρος «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Οί Άγιοι Όνησιφόρος και Πορφύριος

Σχίστηκαν οί σάρκες τους και πέθαναν βαπτισμένοι στα αίματά τους, κατά τὸ διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Και οί δυὸ ὑπηρετοῦσαν σὲ διάφορα φιλανθρωπικά ἔργα τῆς Ἐκκλησίας. Συγχρόνως, ἀνήκαν στὴν ομάδα ποὺ ἀνίχνευε κατά τὴν διάρκεια τῆς νύκτας και ἀνεύρισκε σώματα μαρτύρων, ποὺ ῥίχνονταν στὶς χαράδρες. Τὰ μάζευαν και τὰ παρέδιδαν νὰ ταφοῦν μὲ τὴν ἀρμόζουσα τιμὴ. Κάποτε, ὅμως, τοὺς ἀνακάλυψαν και τοὺς συνέλαβαν. Κατόπιν τοὺς ἐξεβίασαν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἔμειναν σταθεροὶ στὴν ὁμολογία τῆς ἀγίας πίστεως στὸ Χριστό, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν τὶς ἀπειλὲς και τὰ ἐπικείμενα μαρτύρια. Τοὺς ἔδεσαν, λοιπόν, πίσω ἀπὸ ἄγρια ἄλογα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔσυραν μὲ δυνατὸ καλπασμὸ, μέσα ἀπὸ ἀγκάθια και πέτρες. Ὅταν τὰ ἄλογα σταμάτησαν κουρασμένα, μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες δρόμου, τὰ σώματα τῶν μαρτύρων βρέθηκαν διαμελισμένα, πνιγμένα στὸ αἷμα. Και ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψη, «εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων και ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ». Εἶδα δηλαδή τὴν γυναῖκα, ποὺ εἶναι ἡ διεφθαρμένη εἰδωλολατρικὴ κοινωνία, νὰ μεθάει ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν χριστιανῶν, ποὺ καταδίωκε, και ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς «ἔκρινε τὴν πόρνην... και ἐξεδίκασε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς». Ἐπειτα, ὅμως, ὁ Θεός, ἔκρινε και καταδίκασε τὴν πόρνη, τὴν νοητὴ Βαβυλῶνα, και ἐκδικήθηκε τὸ αἷμα τῶν δούλων του, ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὰ χέρια της.

Η Όσία Ματρώνα

Ἐζησε στα χρόνια τῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ (450-457) και Λέοντα Θρακὸς ἢ Μακέλλη (457-474). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας και ἀνατράφηκε ἀπὸ γονεῖς

πλούσιους και εὐσεβεῖς. Σὲ κατάλληλη ἡλικία παντρεύτηκε μὲ κάποιον Δομέτιο (κατ' ἄλλους Δομετιανό), μὲ τὸν ὁποῖο ἀπόκτησε μίαν κόρη καὶ κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Λέοντα τοῦ Θρακὸς ἦλθαν οἰκογενειακὰ στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ συνδέθηκε μὲ μίαν εὐσεβὴ γυναῖκα, τὴν Εὐγενία, καὶ σύχναζε στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ποθῶντας νὰ ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγό της, καὶ τὴν κόρη της ἀφοῦ τὴν ἐμπιστεύθηκε σὲ κάποια Σωσάννα, κατέφυγε στὴ Μονὴ τοῦ Βασιανοῦ, μεταμφιεσμένη μὲ τὸ ὄνομα Βαβύλας. Ἀλλὰ καταζητούμενη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἀφοῦ ἀποκαλύφθηκε τὸ φῦλο της, στάλθηκε ἀπὸ τὸν Βασιανὸν σὲ γυναικεῖαν Μονὴ τῶν Ἱεροσολύμων. Κατόπιν ἀναχώρησε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πολλὰ μέρη ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε, γριὰ πλεόν, ἐπέστρεψε στὴν Κωνσταντινούπολη. Τοποθετήθηκε ἀπὸ τὸν Βασιανὸν σὲ ἰδιαίτερο μέρος (τῆς Ματρῶνης ὀνομαζόμενον ἀργότερα), ὅπου ἔκτισε Μονή, στὴν ὁποία μαζεύτηκαν ἀρκετὲς μοναχὲς. Στὴ Μονὴ αὐτὴ λοιπὸν, ἔζησε μὲ μεγάλη ἀρετὴ καὶ πνευματικὴ τελειότητα. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 100 χρόνων.

Ἡ Ὁσία Θεοκτίστη ἡ Λεσβία

Μοναχὴ ἐνάρετη ἀπὸ τὴν Μήθυμνα τῆς Λέσβου καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Σοφοῦ (816). Παιδὶ ἀκόμα ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ ἀνατράφηκε σὲ Παρθενῶνα τῆς πόλης. Κάποια μέρα πῆγε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ἀδελφὴν της, πού ἦταν σὲ μίαν κοντινὴν κωμόπολη. Τότε συνελήφθη μαζὶ μὲ τοὺς κατοικοὺς τῆς κωμοπόλεως αὐτῆς ἀπὸ τοὺς πειρατὲς τῆς Κρήτης καὶ μεταφέρθηκε μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους στὴν Πάρο γιὰ πώληση. Ἐκεῖ κατόρθωσε νὰ δραπετεύσει καὶ νὰ κρυφτεῖ στὰ βουνά, ὅπου καὶ παρέμεινε μόνη 35 χρόνια, τρεφόμενη μὲ χόρτα. Ἀνακαλύφθηκε τυχαῖα ἀπὸ ἕναν κυνηγὸν, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ παρακλήσιν της, ἔφερε σ' αὐτὴν τὰ θεῖα μυστήρια. Ὅταν δὲ κοινῶνισε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, πέθανε καὶ τάφηκε ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιον κυνηγόν. Γιὰ τὴν Ὁσία αὐτὴ ὑπάρχει καὶ μίαν διήγησιν τοῦ μοναχοῦ Συμεῶν τοῦ Πάριου, πού μοιάζει πολὺ μὲ αὐτὴν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγύπτιας καὶ εἶναι ἐντελῶς φανταστικὴ.

Οἱ Ὁσίες Εὐστολία καὶ Σωπάτρα

Ἡ Εὐστολία ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαυρικίου (584) καὶ ἦταν κόρη γονέων εὐσεβῶν, πού κατοικοῦσαν στὴ Ῥώμη. Ἀπὸ μικρὴ ἡ Εὐστολία πῆγε σὲ μοναστήρι καὶ καταγινόταν μὲ προσευχάς, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας. Κάποτε πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ γνωρίστηκε μὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Μαυρικίου Σωπάτρα. Ἡ Σωπάτρα παρακάλεσε τὴν Εὐστολία νὰ τὴν ἔχει πνευματικὴν μητέρα καὶ φύλακα τῆς ψυχῆς της. Ἄφησε λοιπὸν ἡ Σωπάτρα τὰς τιμὰς καὶ τὰς δόξας τῆς βασιλείας τοῦ πατέρα της καὶ μπῆκε σὲ ἀγῶνες πνευματικούς. Κατόπιν ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της τόπον κατάλληλον καὶ ἔκτισε Ναὸν εὐκτήριον μαζὶ μὲ τὴν Ὁσίαν Εὐστολίαν. Ὅποτε, πολλὰς γυναικεὺς εὐλαβεῖς καὶ παρθένας, πού πῆγαν ἐκεῖ, ἀσκήτευαν στὸν πνευματικὸν μοναχικὸν βίον. Ἡ Ὁσία Εὐστολία, μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ἀσκήσεως, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ ἄφησε διάδοχόν της τὴν Ὁσίαν Σωπάτρα. Ἐπειτα, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἔφτασε σὲ μεγάλη ὕψην ἀρετῆς, παρέδωσε εἰρηνικὰ στὸν Θεὸν τὴν μακάριαν ψυχὴν της.

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστής

Πατρίδα του ἡ Κωνσταντινούπολη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Σοφοῦ (886-912). Νεότερη ὅμως ἐκδοχὴ (1931), λέει ὅτι ὁ Συμεὼν ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Δούκα Παραπινάκη (1071-1078), πού μᾶλλον εἶναι καὶ ἡ ἐπικρατέστερη. Προηγούμενα ὀνομαζόταν Νικήτας Παφλαγῶν καὶ λόγω τῆς μεγάλης του ἀρετῆς καὶ σοφίας πῆρε τὸ ἀξίωμα τοῦ Μαγίστρου καὶ Λογοθέτου. Τὸ κυριότερο ἔργο του ἦταν ἡ ἐκκαθάριση τῶν ἀρχαίων ἀγιολογικῶν ὑπομνημάτων καὶ ἡ παράστασή τους σὲ ὁμαλότερο ὕφος. Ἀπ' αὐτὸ λένε, ὅτι πῆρε τὴν ὀνομασίαν Μεταφραστής, πού μᾶλλον δὲν φαίνεται καὶ τόσο πιθανό. Ἴσως νὰ ἦταν μεταφραστὴς ξενόγλωσσων ἐγγράφων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ ἀντίθετο. Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἔγινε μοναχός, ἀλλὰ ὁ φίλος του Ψελλός, πού ἔγραψε ἐγκώμιο καὶ Ἀκολουθία σ' αὐτόν, δὲν ὑπαινίσσεται κάτι τέτοιο. Ἐζησε ὁσιακὰ καὶ ἔγραψε πολλὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Συρία καὶ ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λιθοξόου. Ὅταν γνώρισε τὸν Χριστό, ἐγκατέλειψε τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, διότι σχετιζόταν καὶ μὲ τὴν εἰδωλολατρία καὶ ἀναχώρησε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν εὐσεβῆ ἀναχωρητὴ Τιμόθεο καὶ μαζί μ' αὐτόν ἔζησε τρία χρόνια. Κατόπιν, μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ γέροντα αὐτοῦ, κατέβηκε στὸ χωριό του καὶ σὲ στιγμὴ ἱερῆς ἀγανάκτησης συνέτριψε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων. Τότε οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἔδειραν σκληρὰ καὶ ὁ Ἅγιος πῆγε στὴν Ἀπάμεια τῆς Συρίας, ὅπου παρακάλεσε τὸν ἐπίσκοπο Ὅσιο (τὸ ὄνομά του αὐτό) καὶ πῆρε τὴν ἄδεια νὰ κτίσει Ναὸ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας. Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε τὴν οἰκοδομὴ, τὸ ἔμαθαν οἱ συγχωριανοὶ του εἰδωλολάτρες, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νύχτα καὶ μὲ ξύλα τὸν θανάτωσαν μὲ τὸν πιὸ ἄσπλαχνο τρόπο.

Οἱ Ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Μαῦρα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Ναρσῆς καὶ Ἀρτέμονας

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Ὁ Ναρσῆς ἦταν Πέρσης καὶ ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με αὐτόν τῆς 9ης Δεκεμβρίου.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Βραχύσωμος ἢ Κολοβός

Καταγόταν από την Θήβα της Αιγύπτου και ονομάστηκε Κολοβός επειδή ήταν κοντός σωματικά. Υπήρξε από τους μεγάλους ασκητές της ερήμου και διακρίθηκε κυρίως για την εγκράτεια της γλώσσας του και για την ταπεινοφροσύνη του. Στους Συναξαριστές βρίσκουμε αρκετές σοφές συμβουλές του. Ο Όσιος Ιωάννης απεβίωσε ειρηνικά.

Όσιος Ελλάδιος

Απεβίωσε ειρηνικά.

Οί Όσιοι Ευθύμιος και Νεόφυτος κτήτορες της Μονής Δοχειαρίου Αγίου Όρους

Ο Όσιος Ευθύμιος ήταν θεϊός του όσιου Νεοφύτου. Ο Ευθύμιος λοιπόν, πού καταγόταν από την Κωνσταντινούπολη, ήταν γνώριμος και φίλος του Αγίου Αθανασίου ηγούμενου της Μεγίστης Λαύρας. Στην αρχή οικοδόμησε μονύδριο στο όνομα του Αγίου Νικολάου, αλλά πειρατές το κατέστρεψαν και ο ίδιος μετά βίας σώθηκε. Τότε ήλθε στην τοποθεσία πού σήμερα βρίσκεται ή Μονή Δοχειαρίου και οικοδομεί πάλι Ναό στο όνομα του Αγίου Νικολάου. Κοντά δέ στον ναό έκτισε και κελιά. Μετά από λίγο ήλθε και ο άνεψιός του, πού τον έκειρε μοναχό και του έμπιστεύθηκε την ήγουμενία της Μονής. Ο ίδιος, αφού πέρασε και το υπόλοιπό της ζωής του με ήσυχία, απεβίωσε σέ ήλικία 100 χρονών. Ο δέ άνεψιός του Νεόφυτος ήταν γιός δούκα στα χρόνια των βασιλέων Νικηφόρου Φωκά και Ιωάννη Τσιμισκή (963-976). Επειδή είχε το χάρισμα της σοφίας, τον αγαπούσαν όλοι και ο βασιλιάς τον έκανε πρώτο γραμματέα του. Επειδή όμως ο θεϊός του ήταν στο Άγιον Όρος και ήγούμενος στη Μονή Δοχειαρίου, αγάπησε να έλθει σ' αυτόν και να γίνει μοναχός. Αφού εγκατέλειψε τα εγκόσμια, ήλθε στη Μονή και αφιέρωσε όλα του τα χρήματα σ' αυτή. Πράγματι, έκτισε μεγαλύτερη εκκλησία, φρούριο στο Μοναστήρι για την ασφάλεια των μοναχών από τους πειρατές και έγινε αργότερα Πρώτος του Αγίου Όρους. Μετά απ' αυτά παραιτήθηκε της ήγουμενίας και ήσυχα απεβίωσε.

Ό Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Αιγύπτου

Γεννήθηκε στις 1 Οκτωβρίου του 1846 στη Σηλυβρία της Θράκης από τον Δήμο και την Βασιλική Κεφαλή και ήταν το πέμπτο από τα έξι παιδιά τους. Το κοσμικό του όνομα ήταν Αναστάσιος. Μικρός, 14 ετών, πήγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου εργάστηκε ως υπάλληλος και κατόπιν ως παιδονόμος στο σχολείο του Μετοχίου του Παναγίου Τάφου. Κατόπιν πήγε στη Χίο, όπου, από το 1866 μέχρι το 1876 χρημάτισε δημοδιδάσκαλος στο χωριό Λίθειο. Το 1876 έκάρη μοναχός στη Νέα Μονή Χίου με το όνομα Λάζαρος και στις 15 Ιανουαρίου 1877 χειροτονήθηκε διάκονος, ονομασθεις Νεκτάριος, από τον Μητροπολίτη Χίου Γρηγόριο (1860-1877), και ανέλαβε την Γραμματεία της Μητροπόλεως. Το 1881 ήλθε στην Αθήνα, όπου με έξοδα του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρονίου Δ' (1870-1899), σπούδασε Θεολογία και πήρε το πτυχίο του το 1885. Έπειτα, ό

ἴδιος προαναφερόμενος Πατριάρχης, τὸν χειροτόνησε τὸ 1886 πρεσβύτερο καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέα καὶ Ἱεροκήρυκα τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Διετέλεσε ἐπίσης πατριαρχικὸς ἐπίτροπος στὸ Κάιρο. Στις 15 Ἰανουαρίου 1889 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πενταπόλεως. Ἡ δράση του ὡς Μητροπολίτου ἦταν καταπληκτικὴ καὶ ἔνεκα αὐτοῦ θεωρεῖτο ὡς βασικὸς προτεινόμενος ἀπὸ τὸν λαὸ γιὰ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο Ἀλεξανδρείας. Λόγω ὅμως φθονερῶν εἰσηγήσεων (αἰσχροῶν συκοφαντιῶν, ὅτι δήθεν προσποιεῖται τὸν καλὸ γιὰ νὰ κερδίσει τὴν ἐξουσία) πρὸς τὸν Πατριάρχη Σωφρόνιο, ὁ ταπεινόφρων Νεκτάριος, γιὰ νὰ μὴ λυπήσει τὸν γέροντα Πατριάρχη, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα (1889). Διετέλεσε Ἱεροκήρυκας (Εὐβοίας) (1891-1893), Φθιώτιδος καὶ Φωκίδας (1893-1894) καὶ διευθυντῆς τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς στὴν Ἀθήνα (1894-1904). Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου (1899), ὁ Νεκτάριος ἐκλήθη νὰ τὸν διαδεχθεῖ, ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε. Στὰ κηρύγματά του, πλῆθος λαοῦ μαζευόταν, γιὰ νὰ «ρουφήξει» τὸ νέκταρ τῶν ἱερῶν λόγων του. Τὸ 1904 ἴδρυσε γυναικεῖα Μονὴ στὴν Αἴγινα, τῆς ὁποίας ἀνέλαβε προσωπικὰ τὴν διοίκηση, ἀφοῦ ἐγκαταβίωσε ἐκεῖ τὸ 1908, μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴν Ῥιζαρεῖο Σχολή. Ἐγράψε ἀρκετὰ συγγράμματα, κυρίως βοηθητικὰ του θείου κηρύγματος. Ἡ ταπεινοφροσύνη του καὶ ἡ φιλανθρωπία του ὑπῆρξαν παροιμιώδεις. Πέθανε τὸ ἀπόγευμα τῆς 8ης Νοεμβρίου 1920. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀγιότητά του, ὥστε ἐπετέλεσε πολλὰ θαύματα, πρὶν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατό του. Ἐνταφιάστηκε στὴν Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Τριάδος στὴν Αἴγινα. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων του ἔγινε στις 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1953 καὶ στις 20 Ἀπριλίου τοῦ 1961 μὲ Πράξη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διακηρύχθηκε Ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 10

- Οί Άγιοι Όλυμπᾶς, Ροδίων (ἢ Ἡρωδίων), Ἔραστος, Σωσίπατρος, Τέρτιος καὶ Κουάρτος, οἱ Απόστολοι ἀπὸ τοὺς 70
- Ὁ Άγιος Ὁρέστης
- Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος «ὁ ἐν Συμβόλοις»
- Ὁ Άγιος Νόννος κατηχητῆς τῆς Αγίας Πελαγίας
- Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Ἐπίσκοπος Ταρακίνης
- Ὁ Άγιος Μίλος ἢ Μίλης ὁ Θαυματουργός, Ἐπίσκοπος Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ τρεῖς μαθητές του Ἐβόρης, Πάπας καὶ Σενοεῖ (ἢ Σεβόρης) ὁ Διάκονος καὶ ὁ Άγιος Γέλιος ὁ ἱερομάρτυρας
- Ὁ Άγιος Καλλιόπιος
- Ὁ Άγιος Νίρος
- Ὁ Άγιος Ωρίων
- Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης
- Ὁ Άγιος Δημητριανός ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἱερομάρτυρας (3ος αἰ.)
- Ὁ Άγιος Justus (Άγγλος)

Οἱ Άγιοι Όλυμπᾶς, Ροδίων (ἢ Ἡρωδίων), Ἔραστος, Σωσίπατρος, Τέρτιος καὶ Κουάρτος, οἱ Απόστολοι ἀπὸ τοὺς 70

Καὶ οἱ ἕξι ἦταν ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου. Ἀναφέρονται ὅλοι στὸ ἰστ' κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρξαν ἐπίσκοποι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἔγιναν ἄριστοι ἐφαρμοστές τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοπνεύστου λόγου τῆς Αγίας Γραφῆς: «Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποῖμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκάστως, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου». Ποιμάνετε, δηλαδή, τὸ ποῖμνιο τοῦ Θεοῦ πού εἶναι στὴ δικαιοδοσία σας, καὶ ἐπιβλέπετε αὐτὸ μὲ κάθε ἐπιμέλεια καὶ προσοχή, ὄχι ἀναγκαστικά, ἐπειδὴ βρεθήκατε στὴ θέση αὐτή, ἀλλὰ μὲ ὄλη σας τὴν θέληση, χωρὶς νὰ ἀποβλέπετε σὲ αἰσχρὰ κέρδη, ἀλλὰ μὲ προθυμία καὶ ζῆλο, χωρὶς νὰ καταπιέζετε τοὺς πιστοὺς, πού σὰν ἄλλοι γεωργικοὶ κληροὶ δόθηκαν στὸν καθένα σας γιὰ πνευματικὴ καλλιέργεια, ἀλλὰ νὰ γίνεσθε στὸ ποῖμνιο ὑποδείγματα ἀρετῆς ἀξιομίμητα. Πράγματι, καὶ οἱ πέντε Ἀπόστολοι ἔγιναν ὑποδείγματα ἀρετῆς. Ὁ Όλυμπᾶς καὶ ὁ Ἡρωδίων πέθαναν μαρτυρικά ἐπὶ Νέρωνος. Ὁ Σωσίπατρος ἔγινε ἐπίσκοπος στὸ Ἰκόνιο καὶ πέθανε ἐπιτελῶντας ἄριστα τὰ καθήκοντά του. Ὁ Τέρτιος ἔγινε δεῦτερος ἐπίσκοπος Ἰκονίου μετὰ τὸν Σωσίπατρο. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀπ. Παύλου (Ῥωμ. ἰστ' 22). Ἡ μνήμη τοῦ ἀπ. Τερτίου ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 30ῆ Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἔραστος κυβέρνησε μὲ παρόμοιο τρόπο τὴν ἐπισκοπὴ Νεάδος. Καὶ ὁ Κουάρτος, σὰν ἐπίσκοπος Βηρυτοῦ, πάλεψε μὲ θάρρος καὶ ἐνέταξε σὰν χριστιανούς στὴν ἐπισκοπὴ του πολλοὺς εἰδωλολάτρεις.

Ὁ Ἅγιος Ὁρέστης

Προσκυνοῦσε μόνο τὸν ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ὄχι τ' ἄψυχα εἰδωλολατρικὰ ἀντικείμενα. Ὁ ἅγιος Ὁρέστης καταγόταν ἀπὸ τὰ Τύανα τῆς Καππαδοκίας (ὀρισμένες ἀγιολογικὲς πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι ἦταν γιατρός). Κατὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμὸ (289), συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Μάξιμο, πού τὸν ἐξεβίαζε μὲ πολλοὺς τρόπους ν' ἀρνηθεῖ τὸν Ἰησοῦ. Ἀφοῦ ὁμως δὲν κατόρθωσε τίποτα, διέταξε νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν ἀλύπητα. Κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ γιὰ ἑπτὰ ἡμέρες καὶ ἔπειτα τὸν ἔφεραν στὸν εἰδωλολατρικὸ ναό, ὅπου προσφέρονταν θυσίες καὶ τὸν παρακινουῦσαν νὰ συμμετέχει καὶ αὐτὸς σ' αὐτές. Γιατί, τοῦ ἔλεγε ὁ ἡγεμόνας Μάξιμος, ἀρνεῖσαι νὰ συμμετέχεις στὴ λατρεία, πού μὲ τόση εὐλάβεια ἀκολουθοῦν οἱ σεπτοὶ μας αὐτοκράτορες; Τότε ὁ Ὁρέστης δὲν δίστασε νὰ πεῖ μὲ θάρρος, ὅτι εἶναι πρόθυμος ὑπήκοος ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ πολιτικὰ καὶ τὰ ἐπίγεια πράγματα, πέρα ἀπὸ αὐτὰ ὁμως δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ κανέναν αὐτοκράτορα ἐκτὸς μόνο τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐξοργισμένοι τότε οἱ εἰδωλόλατρες, τρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του καὶ πέρασαν ἀνάμεσα σιδερένια ἀλυσίδα, καὶ κατόπιν τὸν ἔδεσαν πίσω ἀπὸ ἕνα ἄγριο ἄλογο. Τὸ ἄλογο ἀφέθηκε ἐλεύθερο καὶ ὄρμησε μὲ δυνατὸ καλπασμό, σέρνοντας τὸν Ὁρέστη πάνω σὲ ἀνώμαλο καὶ τραχὺ ἔδαφος. Σταμάτησε μετὰ ἀπὸ μία ἀπόσταση εἴκοσι μιλίων! Ὁ μάρτυρας ἦταν πλέον νεκρός.

Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος «ὁ ἐν Συμβόλοις»

Ἐπῆρξε στὴν ἐποχὴ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὶς ἱερὲς εἰκόνες. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ μνήμη του γιορτάζεται καὶ τὴν 17η Φεβρουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Νόννος κατηχητὴς τῆς Ἁγίας Πελαγίας

Ἦταν ἐπίσκοπος καὶ κήρυττε τὸν θεῖο λόγο στὴν Ἀντιόχεια. Ἐτσι προσεῖλκυσε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ τὴν τότε πόρνη Πελαγία, πού ἀπὸ τότε, ἀφοῦ κατάλληλα κατηχήθηκε, μίσησε τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ κατέφυγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, μὲ μετάνοια καὶ ἄσκηση τελείωσε τὴ ζωὴ της.

Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Ἐπίσκοπος Ταρακίνης

Διάσημος Ἰλλυριὸς ἀπὸ τὴν Σαβαρία τῆς Παννονίας, εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ὑπερασπιζόμενος τὴν Ὀρθοδοξία. Οἱ Ἀρειανοὶ τὸν κακοποίησαν δημόσια καὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν πόλη. Ὅποτε κατέφυγε στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἔπαθε καὶ ἐκεῖ τὰ ἴδια ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸ ἐπίσκοπο τῆς πόλης Αὐξέντιο. Τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἀποσυρθεῖ στὸ νησὶ Γαλαρία (στὸ Τυρρηνικὸ πέλαγος), πού ἦταν ἐντελῶς ἔρημο καὶ τρεφόταν μὲ χόρτα. Ἐπειτα ἔγινε ἐπίσκοπος Ταρακίνης καὶ διέπρεψε μὲ τὶς εὐαγγελικὲς

του πράξεις. Ἐτρεφε τοὺς φτωχοὺς, υπεράσπιζε τοὺς ἀδικημένους καὶ ποίμανε θεοπρεπῶς τὸ ποίμνιο ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο καὶ στὶς 12 Νοεμβρίου, βέβαια στὴν ἡμερομηνία αὐτὴ ὑπάρχει καὶ ἄλλος Μαρτίνος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Φρυγίας καὶ φυσικὰ εἶναι διαφορετικὸς τοῦ Μαρτίνου αὐτῆς τῆς ἡμερομηνίας.

Ὁ Ἅγιος Μίλος ἢ Μίλης ὁ Θαυματουργὸς Ἐπίσκοπος Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ τρεῖς μαθητὲς του Ἐβόρης, Πάπας καὶ Σενοεῖ (ἢ Σεβόρης) ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἅγιος Γέλιος ὁ ἱερομάρτυρας

Αὐτοὶ ἦταν Πέρσες. Καὶ ὁ μὲν Μίλος, στρατηγὸς προηγουμένως, γιὰ τὴν ἐνάρετη ζωὴ του ἔγινε ἐπίσκοπος Τελεπόλεως (ὅπου ὁ προφήτης Δανιὴλ εἶδε τὶς ὀπτασίεις). Χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Βηθλαπὰτ ἐπίσκοπο Γεδδηγουπόλεως. Καταδιώχτηκε ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ κατέφυγε στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου συνάντησε τὸν Μέγα Ἀντώνιο. Μετὰ δυὸ χρόνια ἐπέστρεψε στὴν Περσία καὶ συνελήφθη μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του, ἀπὸ τὸν Βασιλίσκο Μισθοφάρη στὴν πόλη Μιλιγέρδα. Ἐκεῖ θανατώθηκε μὲ μαχαίρια καὶ τοὺς μαθητὲς του θανάτωσαν, ἀφοῦ τοὺς χτύπησαν μὲ ξύλα καὶ πέτρες. Ἔτσι ὅλοι ἔλαβαν τὸ ἀθάνατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Γιὰ δὲ τὸν Ἅγιο Γέδιο βλέπε σχετικῶς στοὺς Α.Χ. Ε.Χ.

Ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Νίρος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ὠρίων

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ἔθαψαν ζωντανὸ στὴ γῆ.

Ὁ Ὁσῖος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης

Γεννήθηκε τὸ 1840 στὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Ἐλευθέριος, ποὺ ἦταν δάσκαλος, καὶ ἡ μητέρα του Βαρβάρα. Σπούδασε στὴ Σμύρνη

Ξένες γλώσσες και ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία. Σὲ ἡλικία 26 χρονῶν ἐκάρῃ μοναχός μετὸ ὄνομα Ἀρσένιος στὴ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Φλαβιανῶν (Ζιντζί-Ντερέ). Κατόπιν χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Καισαρείας Παῖσιο Β΄ καὶ τοποθετήθηκε διδάσκαλος στὰ Φάρασα. Τριάντα χρονῶν χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος καὶ προχειρίσθηκε ἀρχιμανδρίτης καὶ πνευματικός. Ἀπέδωσε πολὺ σημαντικό ἐθνικοθηρησκευτικὸ ἔργο, ζοῦσε ζωὴ λιτὴ, μετὰ προσευχὴ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ χάρισε τὸ προφητικὸ χάρισμα, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυματουργικόν. Στὴν Ἑλλάδα ἦλθε τὸ 1924 καὶ πέθανε στὶς 10 Νοεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου στὴν Κέρκυρα. Ἀπὸ ἐκεῖτο 1958 τὰ λείψανά του μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὸν μοναχὸ Παῖσιο στὴν Κόνιτσα καὶ τὸ 1970 ἀπὸ τὸν ἴδιο Ἀγιορείτη μοναχὸ στὸ γυναικεῖο μοναστήρι-Ἡσυχαστήριον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴ Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁ Ἅγιος μετὰ τὸν θάνατό του ἔκανε πολλὰ θαύματα. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸν ἀγιοποίησε στὶς 11 Φεβρουαρίου 1986.

Ὁ Ἅγιος Δημητριανὸς ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, Ἱερομάρτυρας (3ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Δημητριανὸς ὑπῆρξε ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τὸ 253 μετὰ 256 μ.Χ. Ὁδηγήθηκε αἰχμάλωτος στὴν Περσία τὸ 256, ὅπου καὶ πέθανε. Ὁ διάδοχός του στὸν θρόνο τῆς Ἀντιοχείας Δόμνος (270-273) ἦταν γιὸς του.

Ὁ Ἅγιος Justus (Ἄγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίον «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Ἀγιολόγιον - Νοέμβριος 11

- Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαεῖῳ» ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ ὁ Μεγαλομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Βικέντιος ὁ Διάκονος Ἱερομάρτυρας
- Ἡ Ἁγία Στεφανίδα
- Ὁ Ἅγιος Δράκωνας
- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Στουδίου
- Ὁ Ἅγιος Μάξιμος «ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός» καὶ θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Ἀβιβος ἐπίσκοπος Γεωργίας, Ἱερομάρτυρας (6ος αἰ.)

Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαεῖῳ» ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἐζησε τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ. Γεννήθηκε ἀπὸ εἰδωλολάτρεις γονεῖς στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ ὁ Μηνᾶς ἀπὸ ἔφηβος γνώρισε τὸ Χριστὸ καὶ ἀφοσιώθηκε μὲ ὅλην τὴν καρδιά σ' Αὐτόν. Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ, θέλησε νὰ ἀποσυρθεῖ σὲ τόπο, ὅπου τὸ σῶμα του καὶ τὸ πνεῦμα του νὰ εἶναι ἐκτὸς κάθε εἰδωλολατρικοῦ ἐρεθίσματος. Κατέφυγε στὸ ὄρος Κοτυαεῖον τῆς Φρυγίας, ὅπου μαζί μὲ ἄλλους ζοῦσαν σὰν μία αὐτόνομη καὶ ἐλεύθερη κοινωνία Χριστοῦ. Ὅταν ὁμως ἐξερράγη ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Μηνᾶς δὲν ἄντεξε καὶ κατέβηκε στὴν πόλη νὰ ὁμολογήσει τὸ Χριστό. Σὲ μία πανηγυρὴ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὄρμησε μὲ θάρρος καὶ ἐν μέσῳ ὅλων διακήρυξε ὅτι ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἀμέσως ὅλοι ἐπесαν ἐπάνω του, τὸν συνέλαβαν καὶ ὁ δικαστὴς Πυρρός τὸν ἔκρινε ἔνοχο θανάτου. Τότε ὁ Μηνᾶς ἀπάντησε: « Ὡστε δικάζομαι σὰν ἔνοχος ἐπειδὴ στὸ πανηγύρι σας διακήρυξα τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μου, χωρὶς νὰ ἀγγίξω κανένα ἀπὸ σᾶς. Τότε ἐσεῖς τί εἴσθε, ὅταν ὄχι μόνο τὴν θρησκεία μας βρίζετε, ἀλλὰ καὶ μὲ χίλια δυὸ βάσανα θανατώνετε νέους, γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδιά; Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ δικαιοσύνη σας; Αὐτὰ τὰ φῶτα σας; Αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς σας; Μοῦ προτείνετε νὰ θυσιάσω στὰ εἰδωλα γιὰ νὰ διαφύγω τὸ θάνατο. Μὴ χάνετε λοιπὸν τὸν καιρὸ σας. Τὸ θῦμα εἶναι μπροστὰ σας καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς διαφυγῆς ποὺ τοῦ προτείνετε. Διότι τὸ αἷμα μου θὰ φανεῖ ἰσχυρότερο καὶ θὰ σᾶς καταπνίξει». Ἐξαγριωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπάντηση οἱ εἰδωλολάτρεις, μὲ φρικτὸ τρόπο τὸν ἀποκεφάλισαν (304 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἀνήκει στὸ μαρτυρικὸ χορὸ, ποὺ μὲ τὸ αἷμα τοῦ πότισε τὸ ζωηφόρο δένδρο τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὸν δεῦτερο αἰῶνα μετὰ Χριστόν, ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ Ἀντωνῖνος (160). Οἱ ὑπηρεσίαις του ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου, εἶχαν σὰν στάδιο τὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ὁ Βίκτωρ ἔτρεχε σὲ διάφορες πόλεις καὶ ἔσπερνε τὸ λόγο τῆς σωτηρίας. Συλλαμβάνεται γι' αὐτὸ καὶ ἐκβιάζεται νὰ προσφέρει θυσιά στὰ εἰδωλα. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν λύγισε, τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια καὶ τὸν κρέμασαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἔτσι παρέδωσε τὴν

γενναία καὶ ἀγία ψυχὴ του.

Ὁ Ἅγιος Βικέντιος ὁ Διάκονος Ἱερομάρτυρας

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμίνου καὶ ἡγεμόνα Δατιανοῦ (235). Ἦταν Διάκονος στὴν Αὐγουστόπολη (Σαραγόσα) τῆς Ἰσπανίας καὶ δίδασκε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μαζί μὲ τὸν ἐπίσκοπο Οὐαλέριο. Ὁ ἴδιος γεννήθηκε στὴν Οὐέσκα τῆς Ἰσπανίας. Κάποτε λοιπόν, συνελήφθη μαζί μὲ τὸν ἐπίσκοπο καὶ ὁδηγήθηκαν στὸν ἄρχοντα Δατιανό. Αὐτὸς τοὺς ἔδεσε μὲ ἀλυσίδες καὶ ἔτσι ἀλυσσοδεμένους τοὺς ἔστειλε στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ τῆς πόλης Βαλέντια. Ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς μέρες, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τὸν Βικέντιο καὶ πρόσταξε νὰ τὸν καταξεσχίσουν. Ἐπειτα τὸν κάρφωσαν ἐπάνω σ' ἓνα σταυρὸ καὶ χτύπησαν δυνατὰ ὅλα του τὰ μέλη. Κατόπιν ἔκαψαν τὶς πλευρὲς του καὶ ἐξάρθρωσαν ὅλο τὸ σῶμα, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Ἅγιος νὰ παραδώσει τὸ πνεῦμα στὸν στεφανοδότῃ Θεό. Εὐλαβεῖς χριστιανοί, πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τὴν ἀρμοζούσα τιμὴ.

Ἡ Ἅγία Στεφανίδα

Ἦταν γυναῖκα ἑνὸς στρατιωτικοῦ στὴν Ἰταλία τὸ 160, ὅταν βασιλιὰς ἦταν ὁ Ἀντωνῖνος. Στὸ μεταξὺ πέθανε ὁ ἄνδρας της καὶ ἔμεινε χήρα. Αὐτὴ λοιπόν, χριστιανὴ ἀπὸ τοὺς προγόνους της ἀκόμα, βλέποντας τὸν Ἅγιο Βίκτωρα ὅτι βασανιζόταν ὑπερβολικά, τὸν μακάρισε γιὰ τὴν ἀνδρεία του. Ἡ ἐκδήλωσή της αὐτὴ ὅμως, προκάλεσε τοὺς εἰδωλολάτρεις καὶ τὴν ὁδήγησαν στὸν ἡγεμόνα. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό, ἔδεσαν τὰ χέρια της στὶς κορυφὲς δυὸ δένδρων (φοινίκων), πού μὲ τὴν βία λύγισαν, κατόπιν τὰ ἀφήσαν ἐλεύθερα καὶ ὅπως μὲ ὁρμὴ ἐπανῆλθαν στὴν ἀρχικὴ τους θέση, ἔσχισαν τὴν Ἅγία στὰ δυό, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ της στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Δράκωνας

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου. Αναφέρεται στὸν Κώδικα 76 τῆς Μεσσήνης, ὅπου λέγεται ὅτι ἔζησε ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ Δεκίου, ἡγεμόνα Νικαίας, καὶ καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀραύρακα. Βλέποντας ὁ Ἅγιος τὴν ἀδικὴ σφαγὴ τῶν χριστιανῶν, ἀγανάκτησε καὶ παρουσιάστηκε αὐθόρμητα στὸν ἡγεμόνα Δέκιο καὶ ὁμολόγησε τὸν Χριστό ἀφοῦ, ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση, ἔβρισε τοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων. Τότε συνελήφθη, βασανίστηκε σκληρὰ καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ. Ἐπειδὴ ὅμως συνέχισε νὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό, ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ὁσῖος Θεόδωρος ὁ Ὁμολογητὴς ἡγούμενος Μονῆς Στουδίου

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 759 καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Φωτεινοῦ καὶ τῆς Θεοκτίστης. Στὴν ἀνατροφή του ἄσκησε μεγάλη ἐπιρροή ὁ θεῖος του Πλάτων, μίᾳ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μορφές τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Θεόδωρος ἔγινε μοναχὸς πρῶτα στὴ Μονὴ τοῦ Σακκουδίωνος (κοντὰ στὴν Προῦσα), ποὺ ἀνήγειραν οἱ γονεῖς του στὸ κτῆμα τους μὲ τὴν ὀνομασία Βοσκήτιον. Ἀργότερα ἔγινε καὶ ἡγούμενος αὐτῆς, ἀφοῦ ἀποσύρθηκε ὁ θεῖος του Πλάτων λόγω γῆρατος. Γιὰ τὴν ἀντίστασή του ὁ Θεόδωρος, στὸ γάμο τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου ΣΤ΄ μὲ τὴν Θεοδότη, ἐξορίστηκε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Μονὴ Στουδίου σὰν ἡγούμενος. Ἀλλὰ καὶ πάλι γιὰ τὴν ἀντίστασή του στὴν χειροτονία τοῦ Νικηφόρου ἀπὸ λαϊκὸ σὲ Πατριάρχη, ἐξορίστηκε μαζί μὲ τὸν θεῖο του Πλάτωνα (809). Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸ 812 στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ ἐξοριστεῖ τρίτη φορὰ ἀπὸ τὸν Λέοντα τὸ Ε΄, ἐπειδὴ μὲ πολὺ θάρρος ὑπερασπίστηκε τὶς ἱερὲς εἰκόνες καὶ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα. Πέθανε στὴν ἐξορία τὸ 826 σὲ ἡλικία 67 ἐτῶν, στὴ χερσόνησο τοῦ Ἀκρίτα τοῦ Ἁγίου Τρύφωνα. Τὸ δὲ σῶμα του μετακομίστηκε στὴν Πριγκιπόνησο, ὅπου καὶ ἐτάφη. Ὑστερα δέ, ἐπὶ Πατριάρχου Μεθοδίου, τὸ 844 ἀνακομίστηκε στὴ βασιλεύουσα, μαζί μὲ τὸ λείψανο τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης καὶ ἐτάφη στὴ Μονὴ Στουδίου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος «ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός» καὶ θαυματουργός

Ἀπὸ τὴν Μόσχα (Ρῶσος, + 1434 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Ἄβιβος ἐπίσκοπος Γεωργίας, Ἱερομάρτυρας (6ος αἰ)

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 12

- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμονας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής
- Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Μυροβλύτης
- Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Φραγκιᾶς
- Ὁ Προφήτης Ἀχία
- Ὁ Ἅγιος Ἀρσάκιος
- Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ἐπίσκοπος Ταρακίνης
- Οἱ Ἅγιοι Ἀντώνιος, Ζεβινᾶς, Γερμανὸς, Νικηφόρος καὶ Μαραθὼ ἡ παρθένος
- Ὁ Ἅγιος Λέων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Σάββας Νιγδελῆς ὁ Σαμολαδάς, Νεομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Νικόλας ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Ἐνορία τῶν Ἑξι Μαρμάρων
- Τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ τὴν 11ην τοῦ παρόντος μηνός, μνήμην ποιούμεν τῆς εὐρέσεως καὶ ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀσσοῦ (Μυτιλήνης), τοῦ θαυματουργοῦ (1935-6)
- Ὁ Ὅσιος Ἰώσαφ, ἐπίσκοπος

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμονας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἦταν γιὸς τοῦ ἄρχοντα Ἐπιφανίου, στὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Ἡρακλείου (615 μ.Χ.). Ὅταν μεγάλωσε, νυμφεύθηκε καὶ ἀπέκτησε παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀνέτρεψαν μὲ τὴν σύζυγό του σὰν ἀληθινοὶ χριστιανοὶ γονεῖς. Γρήγορα, ὅμως, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του πέθαναν. Ὁ Ἰωάννης εἶχε μεγάλη περιουσία καὶ τοῦ ἔγιναν πολλές προτάσεις νὰ κάνει καινούργια οἰκογένεια. Ὅμως τὶς ἀπέρριψε ὅλες, ἀπαντῶντας: «Νομίζω, πρὸς ὅλους εἶμαι ὀφειλέτης. Καὶ δὲν τὸ νομίζω μόνο. Εἶμαι. Διότι οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε ἀλληλεγγύη. Δὲν τὸ λέει ὁ Παῦλος; Εἴμεθα μέλη ἀλλήλων. Ἀφοῦ, λοιπὸν ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ δώσω στοὺς ἀδελφούς μου, ἄρα εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ δώσω. Νὰ γιατί ἐργάζομαι καὶ δὲ θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω. Ἡ περιουσία μου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνώτερη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρέη μου». Γιὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του, ὁ Ἰωάννης ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Διέπρεψε σὰν πνευματικὴ λυχνία στὴν πατριαρχία πολλὰ χρόνια, καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα. Ἐπειδὴ δὲ μοίραζε πλουσιοπάροχα στοὺς φτωχοὺς τὴν ἐλεημοσύνη, ὀνομάστηκε Ἐλεήμων. Εἶχε καταστῆ τόσο σεβάσμιος, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτρες τὸν σέβονταν. Τελικὰ, εἰρηνικὰ παρέδωσε τὴν μακάρια ψυχὴ του στὸ Θεὸ (τὸ 620 μ.Χ.). Καὶ εἶναι μακάρια ἡ ψυχὴ του, διότι ὁ Κύριος λέει: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Μακάριοι, δηλαδή, εἶναι οἱ εὐσπλαχνικοὶ στὴ δυστυχία τοῦ πλησίον, διότι αὐτοὶ θὰ ἐλεηθῶν ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής

Γι' αὐτὸν ἀναφέραμε στὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα τοῦ γιοῦ του Θεοδούλου, ποῦ ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν 14ῃ Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ ὁ Σ. Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Οὗτος ἦν διάσημος ἐν λόγοις καὶ ἐν ἀξιώματι, ἔπαρχος Κωνσταντινουπόλεως καὶ εὐσεβέστατος, ζῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395) [εἰκάζω μᾶλλον ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β' (408-450)], κατὰ δὲ τὸν Συναξαριστὴν Νικόδημου (οὐχὶ ὀρθῶς) ἐπὶ Μαυρικίου (582-602)· συζευχθεὶς μετὰ γυναικὸς ἀπέκτησε τέκνα δύο, ἐν ἀρσέν καὶ ἐν θήλυ· ἀλλὰ ἄσβεστον ζῆλον ἔχων πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, κατέπεισε τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἦλθον εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐκεῖ διεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἡ μὲν γυνὴ ἔλαβε μέθ' ἑαυτῆς τὸ θυγάτριον, ὁ δὲ Νεῖλος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεόδουλον, μεθ' οὗ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ πρὸς ἀσκησιν ἀλλ' ἐκεῖ ἐπιπεσόντες βάρβαροι ἀπήγαγαν μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει πικρῶς (ἴδ. Ἀββάδες τριάκοντα ὀκτῶ οἱ ἐν Σινᾶ, Ἰανουαρ. 14). Εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐκείνην ἀνάπαυσιν ἡσυχολήθη εἰς συγγραφὰς ἀσκητικῶν ἔργων, μαρτυρούντων τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ τὸν πρὸς ἀσκησιν ἔρωτα. Ἐν νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς διαβίωσας, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ὅσα μετακομίσθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου (518-527) καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ κάτωθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ, ἡ τοῦ Συναξαριστοῦ πληροφορία, ὅτι ἐπὶ Μαυρικίου ἤκμασε, δὲν στηρίζεται».

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Μυροβλύτης

Αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Κυνουρία καὶ ἀσκήτεψε στὴ Μεγίστη Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ ἀργότερα τὸ ἱερό του λείψανο ἀνέβλυσε μύρο. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζεται ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ, ἐνῶ τὴν 7ῃ Μαΐου ἡ εὕρεσις τῶν τιμίων λειψάνων του.

Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Φραγκιᾶς

Ἐζησε τὸν 4ο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Σαβωρία τῆς Παννονίας. Μπῆκε στὴν τάξιν τῶν κατηχομένων σὲ ἡλικία 10 ἔτων. Στὸ 15ο ἔτος τῆς ἡλικίας του κατατάχθηκε στὸ στράτευμα, ὅπου ὑπηρέτησε στὰ χρόνια τῶν βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἰουλιανοῦ. Ὅταν βρέθηκε στὴν Ἀμιένη, συνάντησε κάποιον μέγα ἕναν ζητιάνον, ποῦ τοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχε τίποτα, παρὰ μόνον τὰ ὄπλα του, ἔδωσε στὸ φτωχὸ τὸν μανδύα του. Τὴν ἐπομένη νύχτα, ἐμφανίστηκε σ' αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ τοῦ εἶπε: «Μαρτίνε, ἂν καὶ κατηχούμενος ἀκόμα, μὲ ἐνεδύθης δώσας εἰς τὸν ἐπαίτην τὸ φόρεμα αὐτό». Ὁ Μαρτῖνος βαπτίστηκε καὶ πῆγε στὸν περίφημον ἅγιον Ἰλάριο ἐπίσκοπο τῆς πόλης Ποατιέρ τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ, ἐκπαιδεύτηκε καλὰ στὶς ἀλήθειες τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ χειροτονήθηκε κληρικός. Ὑπηρέτησε στὸ ἀξίωμα αὐτὸ μὲ πολὺ ζῆλον καὶ αὐταπάρνηση. Κατόπιν, ἐγένετο ἐπίσκοπος τῆς πόλης Τουρ ἐπίσης τῆς Γαλλίας καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀγία του ζωὴ καὶ τὴν ὑπηρεσίαν του στὴν πίστιν. Ἐνίσχυε τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ ποιμνίου του, μεριμνοῦσε γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ μάλιστα κατάρτισε 80 μαθητὰς, ποῦ ἐγκατάστησε σὲ Μονή. Σὲ κάποιον χωριὸν τῆς ἐπισκοπῆς του ὁμως, τὴν Κάνδη, ἀρρώστησε καὶ ἀπεβίωσε σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν. Ἄλλη πηγή ὁμως, ἔχει διαφορετικὸ τὸ βιογραφικὸ του σημεῖωμα. Ἀναφέρει ὅτι ἦταν

κόμης καὶ στρατηγὸς ἐπὶ βασιλείας Τραϊανοῦ (98-117). Απαρνήθηκε τὰ ἀξιώματα καὶ τὴν κοσμικὴ δόξα καὶ ἔγινε μοναχός. Γιὰ ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια ἀσκήθηκε στὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀνάγνωση τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὶς μεγάλες του ἀρετές, ἐκλέχθηκε ἐπίσκοπός της πόλης Κωνσταντῖνος τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔζησε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου πέθανε εἰρηνικὰ σὰν θαυματουργός.

Ὁ Προφήτης Ἀχία

Ἐζησε ἐπὶ τῶν βασιλέων Σολομῶντος καὶ Ἱεροβοάμ, καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Σηλώμ. Σ' αὐτὸν ἀποδίδονται οἱ λόγοι, ποὺ «ἐλαλήθησαν ἐν ὀνόματι Κυρίου» πρὸς τὸν Σολομῶντα, ὅταν ἔκτιζε τὸν ναὸ στὴν Ἱερουσαλήμ. Τότε δηλαδὴ θὰ πραγματοποιοῦσε ὁ Θεὸς καὶ στὸ δικό του πρόσωπο, ὅσα εἶχε ἐξαγγεῖλει στὸν πατέρα του Δαβίδ, ὅταν βέβαια καὶ αὐτὸς θὰ βάδιζε στὰ διδάγματα Του καὶ ἐκτελοῦσε τὶς κρίσεις Του καὶ τηροῦσε ὅλες τὶς ἐντολές Του. Ὅταν ὅμως κάποτε ὁ Σολομῶν παρεξέκλινε τοῦ θεϊκοῦ δρόμου, διὰ τοῦ Ἀχία πάλι ὁ Κύριος γνωστοποίησε σ' αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν τιμωροῦσε κάνοντας κομμάτια τὴν βασιλεία του. Κατόπιν ὁ προφήτης ἐστάλη στὸν Ἱεροβοάμ, τὸν γιὸ τῆς χήρας Σερουᾶ. Μόλις τὸν συνάντησε, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, τοῦ πῆρε τὸ καινούριο του ἱμάτιο καὶ τὸ ἔσχισε σὲ δώδεκα τεμάχια. Ὁ Ἱεροβοάμ, παρακολουθοῦσε ἔκπληκτος τὴν πράξη αὐτῆ τοῦ προφήτη. Αὐτὸς δέ, ἔδωσε σ' αὐτὸν τὰ δέκα τεμάχια καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντα ἔτσι ὁ Θεὸς θὰ κομματίαζε τὴν βασιλεία του, γιὰ νὰ δώσει τὶς δέκα φυλές στὴν ἐξουσία τοῦ Ἱεροβοάμ. Αὐτὰ ἀφοῦ προφήτευσε ὁ Ἀχία, πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὴ Βελανιδιὰ τοῦ Σιλώμ.

Ὁ Ἅγιος Ἀρσάκιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ἐπίσκοπος Ταρακίνης

Βλέπε βιογραφικό του σημείωμα τὴν 10η Νοεμβρίου.

Οἱ Ἅγιοι Αντώνιος, Ζεβινᾶς, Γερμανὸς, Νικηφόρος καὶ Μαραθὼ ἡ παρθένος

Ἐλαβαν ὅλοι τὰ μαρτυρικὰ στεφάνια στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ. Οἱ μὲν τέσσερις πρῶτοι ἀποκεφαλίστηκαν στὴν Καισαρεία, ἡ δὲ Μαραθὼ ἡ παρθένος στὴ Σκυθούπολη τῆς Κοίλης Συρίας, ὅπου τὴν ἔριξαν μέσα στὴ φωτιὰ καὶ κάηκε ζωντανή.

Ὁ Ἅγιος Λέων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐπονομάστηκε Στυππῆς. Πατριάρχευσε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰωάννη Κομνηνοῦ τὰ ἔτη 1134-1143 κατὰ τὸν Μελέτιο (σελ. 17 τοῦ Γ' τόμου). Προηγουμένως ἦταν πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ διαδέχτηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τὸν Ἰωάννη τὸν Ἀγαπητό. Ἀφοῦ κυβέρνησε μὲ θεοπρέπεια τὸ ποίμνιό του, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Σάββας Νιγδελῆς ὁ Σαμολαδᾶς, Νεομάρτυρας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Νίγδη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ μαρτύρησε γιὰ τὴ χριστιανικὴ πίστη στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀφοῦ τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 12 Νομβρίου 1726 στὴν τοποθεσία Κουτσούκ Καραμάνι. Ὁ λόγος τῆς συλλήψεώς του ὑπῆρξε ἄφθονος τῶν Τούρκων, διότι ὁ Ἅγιος εἶχε μὲ τὴν τίμια ἐργασία του, γίνει πολὺ πλούσιος καὶ ἤθελαν νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὴν περιουσία.

Ὁ Ἅγιος Νικόλας ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Ἑνορία τῶν Ἑξι Μαρμάρων

Πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ του δὲν ἔχουμε. Ὁ ἔνδοξος αὐτὸς Νεομάρτυρας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τὴν εὐσέβειά του τὸ ἔτος 1732. Ἡ μνήμη του καθιερώθηκε νὰ γιορτάζεται στὶς 12 Νοεμβρίου.

Τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ τὴν 11ην τοῦ παρόντος μηνός, μνήμην ποιοῦμεν τῆς εὐρέσεως καὶ ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀσσοῦ (Μυτιλήνης), τοῦ θαυματουργοῦ (1935-6)

Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ, ἐπίσκοπος

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 13

- Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
 - Ο Άγιος Δαμασκηνός, ο Νέος Όσιομάρτυρας ο Κωνσταντινουπολίτης
 - Ο Όσιος Ιλαρίων, ο Ίβηρ (+ 882)
-

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ο μεγάλος αυτός πατέρας και διδάσκαλος της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας γεννήθηκε στην Αντιόχεια τὸ 347 μ.Χ. Πατέρας του ἦταν ὁ στρατηγὸς Σεκοῦνδος καὶ μητέρα του ἡ Ἀνθοῦσα. Γρήγορα ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, καὶ ἡ μητέρα του - χήρα τότε 20 ἐτῶν - τὸν ἀνέθρεψε καὶ τὸν μόρφωσε κατὰ τὸν καλύτερο χριστιανικὸ τρόπο. Ἦταν εὐφυέστατο μυαλὸ καὶ σπούδασε πολλὰς ἐπιστῆμες στὴν Αντιόχεια - κοντὰ στὸν τότε διάσημο ῥήτορα Λιβάνια - ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀθήνα, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο του φίλο Μ. Βασίλειο. Ὄταν ἀποπεράτωσε τὶς σπουδὲς του ἐπανῆλθε στὴν Αντιόχεια καὶ ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο γιὰ πέντε χρόνια, ὅπου ἀσκήτεψε προσευχόμενος καὶ μελετῶντας τὶς Ἅγιες Γραφές. Ἀσθένησε ὁμως καὶ ἐπέστρεψε στὴν Αντιόχεια, ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος -τὸ 381, σὲ ἡλικία 34 ἐτῶν - ἀπὸ τὸν Αρχιεπίσκοπο Αντιοχείας Μελέτιο. Ἀργότερα δὲ ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Μελετίου Φλαβιανὸ χειροτονήθηκε πρεσβύτερος σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἱερατικὴ του διακονία ἀνέπτυξε ὅλα τὰ ψυχικὰ του χαρίσματα, πύρινο θεῖο ζῆλο καὶ πρωτοφανὴ εὐγλωττία στὰ κηρύγματά του. Ἔσειε καὶ συγκλονίζε τὰ πλήθη τῆς Αντιοχείας καὶ συγκινοῦσε τὶς ψυχὲς τους βαθύτατα. Ἡ φήμη του αὐτὴ ἔφτασε μέχρι τὴν βασιλεύουσα καὶ ἔτσι, τὴν 15η Δεκεμβρίου 397, μὲ κοινὴ ψῆφο βασιλιὰ Ἀρκαδίου καὶ Κλήρου, ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κάτι ποῦ ὁ ἴδιος δὲν ἐπεδίωξε ποτέ. Καὶ ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐκτὸς ἄλλων, ὑπῆρξε αὐστηρὸς ἀσκητὴς καὶ δεινὸς ἐρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ πολλὰ συγγράμματά του (διασώθηκαν 804, περίπου, ὀμιλίαι του). Ἔργο ἐπίσης τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι καὶ ἡ Θεία Λειτουργία, ποῦ τελοῦμε σχεδὸν κάθε Κυριακὴ, μὲ λίγες μόνο, ἀπὸ τότε μετατροπές. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος κατὰ τὴν διάρκειά τῆς πατριαρχείας του, ὑπῆρξε ἀδυσώπητος ἐλεγκτὴς κάθε παρανομίας καὶ κακίας. Αὐτὸ ὁμως ἔγινε αἰτία νὰ δημιουργήσῃ φοβερὸν ἐχθρὸν, καὶ μάλιστα αὐτὴν τὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, ἐπειδὴ ἤλεγε τὶς παρανομίες της. Αὐτὴ μάλιστα, σὲ συνεργασία μὲ τὸν τότε Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Θεόφιλο (ἐνὸς μοχθηροῦ καὶ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου), συγκάλεσε σύνοδο (παράνομη) ἀπὸ 36 ἐπισκόπους (ὅλοι τους πνευματικὰ ὑποπτοὶ καὶ δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὸν ἅγιο) στὸ χωριὸ Δρυς τῆς Χαλκηδόνος καὶ πέτυχε τὴν καθαίρεση καὶ ἐξορία τοῦ Ἁγίου σ' ἓνα χωριὸ τῆς Βιθυνίας. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ὁμως, τόσο ἐξερέθισε τὰ πλήθη, ὥστε ἀναγκάστηκε αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Εὐδοξία νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ στὸ θρόνο μὲ ἄλλη συνοδικὴ ἀθωωτικὴ ἀπόφαση (402). Ἀλλὰ λίγο ἀργότερα, ἡ ἀσεβὴς αὐτὴ αὐτοκράτειρα, κατάφερε καὶ πάλι νὰ ἐξορίσῃ τὸν ἅγιο (20 Ἰουνίου 404) στὴν Κουκουσὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ Κόμανα, ὅπου μετὰ ἀπὸ πολλὰς κακουχίας καὶ ἄλλες ταλαιπωρίες πέθανε τὸ 407 μ.Χ. Ὁ Μ.Ι. Γαλανὸς στὸν Συναξαριστὴ του, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀναφέρει γιὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ὅτι ὑπῆρξε καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ πιὸ ἄριστος καὶ δημοφιλὴς διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Κανένας δὲν ἐξήγησε ὅπως αὐτός, μὲ τόσο πλοῦτο καὶ τόση σαφήνεια τὰ νοήματα τῶν θείων Γραφῶν, οὔτε δὲ

ὑπῆρξε ἐφάμιλλός του σὴν ἐτοιμολογία, τὴν ἀπλότητα, ἀλλὰ καὶ στὴ φλόγα καὶ τὴ δύναμη τῆς ῥητορείας. Ὑπῆρξε ῥήτορας θαυμαστός, λογοτέχνης ἀπαράμιλλος, βαθύτατος καὶ διεισδυτικότατος, ψυχολόγος καὶ καταπληκτικὸς κοινωνιολόγος μὲ αἴσθημα χριστιανικῆς ἰσότητος, χωρὶς προνομιοῦχους, μὲ καθολικὴ ἀδελφότητα. Ἀνήκει σ' αὐτοὺς ποὺ φαίνονται «ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ», δηλαδὴ σὰν φωτεινὰ ἀστέρια μέσα στὸν κόσμο. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ ἱερός Χρυσόστομος πέθανε τὴν 14η Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ λόγῳ ἑορτῆς τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετατέθηκε ἡ ἑορτὴ τῆς μνήμης του τὴν 13η Νοεμβρίου. Ἐπίσης τὴν 15η Δεκεμβρίου ἑορτάζουμε τὴ χειροτονία του σὲ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τὴν 27ῆ Ἰανουαρίου τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του, ἀλλὰ ἡ μνήμη του ἑορτάζεται καὶ τὴν 30ῆ Ἰανουαρίου μαζί μὲ τὸν Μ. Βασίλειο καὶ τὸν Ἁγ. Γρηγόριο τὸν Θεολόγο. Καὶ τέλος τὴν 26η Φεβρουαρίου ἑορτάζουμε τὴν μνήμη τῆς χειροτονίας του σὲ πρεσβύτερο.

Ὁ Ἅγιος Δαμασκηνὸς ὁ Νεὸς Ὁσιομάρτυρας ὁ Κωνσταντινουπολίτης

Καταγόταν ἀπὸ τὸν Γαλατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὀνομαζόταν Διαμαντῆς. Οἱ γονεῖς του, εὐσεβεῖς χριστιανοί, ὀνομαζόταν Κυριάκος καὶ Κυριακὴ. Ὁ Διαμαντῆς σὲ μικρὴ ἡλικία ἔμεινε ὀρφανός, καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν ὀργὴ τῶν Τούρκων, γιὰ κάποιον του παράπτωμα, ἀναγκάστηκε νὰ ἀσπαστεῖ τὸν ἰσλαμισμό. Ἀργότερα ὅμως μετανόησε καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ, στὸ Μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Δαμασκηνὸς καὶ ἀσκήθηκε σὴν ἀρετῇ γιὰ 12 χρόνια. Τὸν κατέλαβε ὅμως ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καὶ μαζί μὲ τὸν ἀπερχόμενο ἀπὸ τὴν Λαύρα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιο, ἦλθε στὴ Βασιλεύουσα. Ἐκεῖ δημόσια κήρυττε τὸν Χριστὸ καὶ προέτρεπε τοὺς μουσουλμάνους ν' ἀρνηθοῦν τὸν Μωάμεθ. Οἱ Τούρκοι τὸν πέρασαν γιὰ τρελὸ καὶ σὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἔδωσαν σημασία. Ἀλλ' ὁ Δαμασκηνὸς μὲ τὰ κηρύγματά του ἔγινε τόσο προκλητικὸς στοὺς Τούρκους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν συλλάβουν καὶ ἀφοῦ σκληρὰ τὸν βασάνισαν, τὸν ἀποκεφάλισαν μπροστὰ σὴν πόρτα τοῦ Πατριαρχείου στὶς 13 Νοεμβρίου 1681. Τὸ λείψανό του ἐνταφιάσθηκε στὸ ναὸ τῆς Θεοτόκου, στὴ νῆσο Χάλκη.

Ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, ὁ Ἰβηρ (+ 882)

Πιθανὸν νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 19ης Νοεμβρίου.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 14

- Ο Άγιος Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος
- Ο Άγιος Στάχυς ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως
- Ο Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ Θαυματουργός
- Ο Άγιος Θωμᾶς ὁ Β' ὁ νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος Νεομάρτυρας
- Ο Άγιος Παντελεήμων ὁ Νεομάρτυρας, ἐν Κρήτη
- Ο Άγιος Dubritius (Οὐαλλός)

Ὁ Άγιος Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἀπ' ὅπου καὶ ὁ Ἀνδρέας μετὰ τὸν Πέτρο. Τὸν κάλεσε μαθητὴ Του ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, καὶ κατόπιν ὁ Φίλιππος ἔφερε στὸν Κύριο τὸ Ναθαναήλ. Παραθέτουμε ὀρισμένα χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὰ ὁποῖα ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ μάθει περισσότερα γιὰ τὸ Φίλιππο, σχετικὰ μετὰ τὴ ζωὴ τοῦ κοντὰ στὸ Χριστό: Ματθ. ι' -3, Μαρκ. γ' -18, Λουκ. στ' -14, Ἰω. α' 44-49, Ἰω. ιβ' 20-23, Πράξ. α' 13. Ἀξίζει, ὅμως, νὰ ἀναφέρουμε ἓνα διάλογο ποὺ εἶχε ὁ Φίλιππος μετὰ τὸν Κύριο, ὅπου δίνει ἀφορμὴ στὸν Κύριο νὰ φανερώσει ὁ ἴδιος ὅτι εἶναι ὁμοούσιος μετὰ τὸν Πατέρα Θεό. Εἶπε λοιπὸν ὁ Φίλιππος: «Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν». Κύριε, ἀποκάλυψέ μας, δεῖξε μας τὸν Πατέρα, καὶ αὐτὸ μας ἀρκεῖ. Καὶ ὁ Κύριος μετὰξὺ ἄλλων τοῦ ἀπάντησε: «Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα». Δὲν πιστεύεις, Φίλιππε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀχώριστα συνδεδεμένος μετὰ τὸν Πατέρα, ὥστε ἐγὼ νὰ εἶμαι καὶ νὰ μένω μέσα στὸν Πατέρα καὶ ὁ Πατέρας νὰ εἶναι καὶ νὰ μένει μέσα μου; Εἶμαι δὲ τόσο πολὺ ἐνωμένος, ὥστε αὐτὰ ποὺ σᾶς διδάσκω δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ ὁ Πατέρας μου ποὺ μένει μέσα μου, αὐτὸς ἐνεργεῖ τὰ ὑπερφυσικὰ ἔργα. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Φίλιππος κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Πάρθους καὶ πέθανε μαρτυρικὰ στὴν Ἱεράπολη τῆς Συρίας.

Ὁ Άγιος Στάχυς ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως

Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καὶ στὴ βιογραφία τοῦ πιὸ πάνω ἀποστόλου Φιλίππου, ἀναφέρεται ὅτι μετὰ τὸν θάνατο αὐτοῦ, ὁ συνοδεύων αὐτὸν ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ἔκανε τὸν Στάχυν ἐπίσκοπο Ἱεραπόλεως. Σ' ἄλλους ὅμως Συναξαριστές, τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται.

Ὁ Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ Θαυματουργός

Δεινός θεολόγος και διαπρεπέστατος ρήτορας και φιλόσοφος ο Γρηγόριος, δὲν γνωρίζουμε τὸ χρόνο και τὸν τόπο τῆς γέννησής του. (Ο Σ. Εὐστρατιάδης ὁμως, στὸ ἀγιολόγιό του, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος γεννήθηκε τὸ 1296 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο τὸν Συγκλητικὸ και τὴν εὐσεβέστατη Καλλονή). Ξέρουμε ὁμως, ὅτι κατὰ τὸ πρῶτο μισὸ του 14ου αἰῶνα ἦταν στὴν αὐτοκρατορική αὐλὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπ' ὅπου και ἀποσύρθηκε στὸ Ἅγιον Ὅρος χάριν ἡσυχότερης ζωῆς, και ἀφιερῶθηκε στὴν ἠθική του τελειοποίηση και σὲ διάφορες μελέτες. Ὅταν ὁμως ξέσπασε ἡ περίφημη διχόνοια γιὰ τοὺς ἀγιορεῖτες Ἑσυχαστές, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπετέθη ὁ μοναχὸς Βαρολάμ ὁ Καλαβρίας, ὁ Γρηγόριος πῆγε στὴ Θεσ/νίκη και ἀναδείχτηκε ὁ ὀρθόδοξος ἡγέτης στὴ μεγάλη ἐκείνη θεολογική πάλη. Τὸ ζητούμενο τῆς πάλης αὐτῆς ἦταν κυρίως τὸ μεθεκτικὸν ἢ ἀμέθεκτον τῆς θείας οὐσίας. Ὁ Γρηγόριος, ὀπλισμένος μὲ μεγάλη πολυμαθία και ἰσχυρὴ κριτική γιὰ θέματα ἀγίων Γραφῶν, διέκρινε μεταξὺ θείας οὐσίας ἀμεθέκτου και θείας ἐνεργείας μεθεκτῆς. Και αὐτὸ τὸ στήριξε σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων και ἡ Ἐκκλησία ἐπικύρωσε τὴν ἐρμηνεία του μὲ τέσσερις Συνόδους. Στὴν τελευταία, πὺ ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1351, ἦταν και ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς. Ἄλλ' ὁ Γρηγόριος ἔγραψε πολλὰ και διάφορα θεολογικὰ ἔργα, περίπου 60. Ἀργότερα ὁ Πατριάρχης Ἰσίδωρος, τὸν ἐξέλεξε ἀρχικὰ ἐπίσκοπο Θεσ/νίκης. Λόγω ὁμως τῶν τότε ζητημάτων, ἀποχώρησε πρόσκαιρα στὴ Λῆμνο, ἀλλὰ κατόπιν ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του. Πέθανε τὸ 1360 και τιμήθηκε ἀμέσως σὰν Ἅγιος. Ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος, ἔγραψε τὸ 1376 ἐγκωμιαστικὸ λόγο στὸ Γρηγόριο Παλαμᾶ, μαζί και ἀκολουθία. Και ὄρισε τὴν ἐκκλησιαστικὴ μνήμη του στὴ Β' Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς ὁ Β' ὁ νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Αὐτὸς ἦταν διάκονος και χαρτοφύλακας τῆς Ἀγίας Σοφίας, κατὰ τὸν Νικηφόρο Κάλλιστο, ἐκλέχτηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὸ 665 και διαδέχτηκε τὸν Πέτρο. Παρέμεινε στὸ θρόνο μέχρι τὸ 668, τὸν ὁποῖο θεάρεστα κυβέρνησε και ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ (Παρισινὸς Κώδικας 259). (Ἡ μνήμη του, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, τοποθετεῖται και τὴν 15η Νοεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος Νεομάρτυρας

Γεννήθηκε στὴν Ὑδρα και ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Μιχαήλ, ἡ δὲ μητέρα του Μαρίνα. Δεκαοκτῶ χρονῶν ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ὑδρα και πῆγε στὴ Ρόδο, κοντὰ στὸν Τοῦρκο ἡγεμόνα Χασᾶν Καπετάν. Ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος παρασύρθηκε και ἐξισλαμίστηκε, μὲ τὸ ὀνομα Χασᾶν, και γιὰ τρία χρόνια ἀπολάμβανε μεγάλες τιμές. Ἀργότερα ὁμως, συναισθάνθηκε τὸ ὀλίσθημά του και ἄρχισε νὰ μετανοεῖ. Ἔκανε ἐλεημοσύνες και ἔκλαψε πικρά. Τελικά, γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ ἀποφάσισε νὰ μαρτυρήσει. Βοῆκε λοιπὸν κάποιον πνευματικὸ, ἐξομολογήθηκε και ζήτησε τὴν εὐχή του νὰ μαρτυρήσει. Ὁ πνευματικὸς του ὁμως τὸν ἀπέτρεψε, διότι φοβήθηκε τὸ νεαρό της ἡλικίας του. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε ὑπακοή, ἐγκατέλειψε τὴν Ρόδο και πῆγε στὴν πόλη Κρίμι, κατόπιν στὴν Κωνσταντινούπολη και ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Ἅγιον Ὅρος. Στὴν Μονὴ Ἰβήρων, προετοιμάστηκε γιὰ τὸ μαρτύριο και ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχή τῶν πατέρων ἦλθε στὴ Ρόδο.

Ἐκεῖ, παρουσιάστηκε στὸν ἡγεμόνα καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Τὰ βασανιστήρια ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν φρικτά. Τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν στὶς 14 Νοεμβρίου 1800. Σήμερα, στὴ γενέτειρά του τὴν Ὑδρα, ὑπάρχει λαμπρότατος Ναὸς στὸ ὄνομά του, ὅπου βρίσκεται καὶ τὸ ἱερό του λείψανο.

Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων ὁ Νεομάρτυρας, ἐν Κρήτη

Καταγόταν ἀπὸ τὶς Σπέτσες καὶ μαρτύρησε στὴν Κρήτη τὸ 1848.

Ὁ Ἅγιος Dubritius (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Νοέμβριος 15

- Οί Άγιοι Γουρίας, Σαμωνᾶς καὶ Ἄβιβος οἱ Ὁμολογητῆς (Ἀρχίζει ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων)
- Ὁ Ὅσιος Κυντίων (ἢ Κυντιρίων ἢ Κυντιανὸς ἢ Κυντιριανός) ἐπίσκοπος Σελευκείας
- Μνήμη τῶν εὐσεβῶν βασιλέων Ἰουστίνου καὶ Θεοδώρας
- Οἱ Άγιοι Ἐλπίδιος, Μάρκελλος καὶ Εὐστόχιος
- Ὁ Άγιος Δημήτριος
- Οἱ Άγιοι Εὐψύχιος, Νέαρχος καὶ Καρτέριος
- Ὁ Ὅσιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ (Ρῶσος)

Οἱ Άγιοι Γουρίας, Σαμωνᾶς καὶ Ἄβιβος οἱ Ὁμολογητῆς (Ἀρχίζει ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων)

Ὁ Γουρίας καὶ ὁ Σαμωνᾶς, ἀγωνιζόμενοι τὸν ἱερό ἀγῶνα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀντωνῖνο, κατὰ τὸ διωγμὸ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καὶ ἀφοῦ ὑπέστησαν μὲ θαυμαστὴ ὑπομονὴ πολλὰ βάσανα, ἀποκεφαλίσθησαν. Ὁ Ἄβιβος ἔζησε λίγα χρόνια ἀργότερα καὶ ἦταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Ἑδεσσας ποῦ ὀνομαζόταν Ἀποθελσαία. Τότε βασιλιάς ἦταν ὁ Λικίνιος, ὁ γνωστὸς ἀντίπαλος τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ὁ Ἄβιβος, λοιπὸν, προχειρίσθηκε ἱεροδιάκονος καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν μεγάλη εὐσέβειά του καὶ τὸν πολὺ ζῆλο γιὰ τὸ ὑπόυργημά του. Ἰδιαίτερα, ὅμως, διακρινόταν γιὰ τὴν θερμὴ ἀγάπη του στὸ ἱερὸ κήρυγμα, τηρῶντας τὸ θεόπνευστο λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποῦ λέει: «Κήρυξαν τὸν λόγον, ἐπιστήθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξαν, ἐπιτίμησαν, παρακάλεσαν, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ». Κήρυξε, δηλαδή, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, στάσου ἐπιτηρητῆς καὶ καθοδηγὸς στοὺς ἀκροατῆς σου, ὄχι μόνο σὲ κατάλληλες περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκεῖνες ποῦ φαίνονται ἀκατάλληλες περιστάσεις, ἔλεγξε, ἐπίπληξε, παρηγόρησε μὲ κάθε μακροθυμία καὶ μὲ κάθε μέθοδο διδασκαλίας. Ὁ ἡγεμόνας Λυσανίας, ὅταν εἶδε τὸν Ἄβιβο νὰ προσελκύει πολλοὺς εἰδωλολάτρεις μὲ τὸ θερμὸ του κήρυγμα, τὸν συνέλαβε. Καὶ ἀφοῦ τὸν κρέμασε σὲ στυλο καὶ τὸν ἔσχισε μὲ σιδερένια νύχια, ἔπειτα τὸν ὀδήγησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου τὸν ἔριξε μέσα στὴ φωτιά, καὶ ἔτσι ὁ Ἄβιβος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό.

Ὁ Ὅσιος Κυντίων (ἢ Κυντιρίων ἢ Κυντιανὸς ἢ Κυντιριανός) ἐπίσκοπος Σελευκείας

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς 318 Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ὑπῆρξε ἀσκητικὸς, ἀλλὰ καὶ θαυματουργός. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Μνήμη τῶν εὐσεβῶν βασιλέων Ἰουστίνου καὶ Θεοδώρας

Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι λίγο συγκεχυμένα. Ἄλλες πηγές ἀναφέρουν αὐτὴ τὴν μέρα τὴν μνήμη Ἰουστινιανοῦ καὶ Θεοδώρας καὶ ἄλλες Ἰουστίνου καὶ Εὐφημίας. Πάντως ὅσο ἀφορᾷ τὸν Ἰουστίνου, καταγόταν ἀπὸ τὴν Θράκη καὶ προηγουμένως ἦταν βοσκὸς προβάτων καὶ χοίρων. Κατόπιν ἔγινε στρατιώτης, ἔπειτα κόμης καὶ στὸ τέλος βασιλιάς τὸ 518. Εἶχε δὲ γυναῖκα κάποια Λουπικία, πού τὴν ἔκανε Αὐγούστα καὶ μετονόμασε Εὐφημία. Ὄταν πέθανε ἡ γυναῖκα τοῦ αὐτοῦ, πῆρε ἄλλη μὲ τὸ ὄνομα Θεοδώρα. Ὁ Ἰουστίνος, ἂν καὶ ἀγράμματος, συμμαζέψε καὶ νοικύρεψε τὸ κράτος καὶ ὑπῆρξε πολὺ εὐσεβὴς χριστιανὸς βασιλιάς, βοηθῶντας παντοιοτρόπως τὴν Ἐκκλησία. Βασίλευσε ἑννέα χρόνια καὶ 33 ἡμέρες.

Οἱ Ἅγιοι Ἐλπίδιος, Μάρκελλος καὶ Εὐστόχιος

Ὁ Ἐλπίδιος, μέλος τῆς Συγκλήτου, ἔζησε ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης (361 μ.Χ.). Ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἔπιασε, τοῦ εἶπε νὰ διαλέξει μεταξὺ τῆς ἄρνησης τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Ὁ Ἐλπίδιος χωρὶς περιστροφές διάλεξε τὸ δεύτερο. Μαζὶ μ' αὐτὸν συμβάδισαν πρὸς τὸ μαρτύριο καὶ δυὸ συνάδελφοι φίλοι τοῦ, ὁ Μάρκελλος καὶ ὁ Εὐστοχίας. Ἀφοῦ στὶς σάρκες τοὺς ἔριξαν καυτὸ νερό, κατόπιν ἔσπασαν τὰ ἄκρα τῶν σωμάτων τοὺς μὲ βαρεῖα σιδερένια ῥαβδιά. Καὶ ἡ μανία τῶν ἀπίστων δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση πού βρισκόνταν, τοὺς ἔριξαν στὴ φωτιά καὶ ἔτσι παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τοὺς, μαρτυρικὰ ὀλοκαυτώματα ὑπὲρ τῆς ἀγίας πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος

Συνελήφθη στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ καὶ τοῦ ἄρχοντα Πουπλίου τὸ 298. Ἀφοῦ ὑπέστη πολλὰ βασανιστήρια γιὰ τὸν Χριστό, στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. (Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Δαβούδιο, πού ἦταν κοντὰ στὴν πόλη Ἀμάπασος).

Οἱ Ἅγιοι Εὐψύχιος, Νέαρχος καὶ Καρτέριος

Ἡ μνήμη τῶν τριῶν αὐτῶν μαρτύρων, ἀναφέρεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 καὶ στὸν Πατριμικὸ 266 μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῶν. Περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τοὺς δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ (Ρῶσος)

Ἐπιγραμματακᾶ καὶ μὲ χρονολογικὴ σειρὰ ἀναφέρουμε τὰ σημαντικότερα γεγονότα τῆς

ζωῆς του: Γεννήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου τοῦ 1722. Τὸ 1734 εἰσάγεται στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Κιέβου. Τὸ 1738 μπαίνει στὰ μοναστήρια Λιούμπετζ καὶ Μεθθεντόφσκυ κοντὰ στὸ Κίεβο. Τὸ 1741 γίνεται ῥασοφόρος μοναχός, μετονομασθεὶς Πλάτων. Τὸ 1743 μετακομίζει στὶς σκῆτες τῆς Βλαχίας, ὅπου ζεῖ μὲ τὸν γέροντα Βασίλειο. Τὸ 1746 πηγαίνει στὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ 1750 κείρεται μοναχὸς ἀπ' τὸν γέροντα Βασίλειο, μετονομασθεὶς Παῖσιος. Τὸ 1754 ξεκινᾷ τὴν κοινοβιακὴ ζωὴ μὲ τὸ Βησσαρίωνα. Τὸ 1758 χειροτονεῖται ἱερέας καὶ ἰδρύει τὴν σκῆτη τοῦ Προφ. Ἡλία. Τὸ 1763 μετακινεῖται στὴ Δραγομίρνα. Τὸ 1775 στὴ μονὴ Σεκούλ. Τὸ 1779 στὴ μονὴ Νιαμέτς. Τὸ 1790 γίνεται ἀρχιμανδρίτης καὶ πεθαίνει στὶς 15 Νοεμβρίου τοῦ 1794.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 16

- Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος
 - Ἡ Ἁγία Ἰφιγένεια
-

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, πρὶν γίνεαι μαθητὴς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὀνομαζόταν Λεβί. Ὁ πατέρας του λεγόταν Ἀλφαῖος καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Γαλιλαία. Ὁ Ματθαῖος ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τελῶνῃ, καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν βρῆκε νὰ κάθεται στὸ τελωνεῖο ἔξω ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἀκολούθει μοι». Ὁ Ματθαῖος, χωρὶς καμιά καθυστέρηση, ἀμέσως τὸν ἀκολούθησε. Καὶ ὄχι μόνο ἐγκατέλειψε τὸ ἁμαρτωλὸν - γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη - ἐπάγγελμα τοῦ τελῶνῃ, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρὰ φιλοξένησε τὸν Κύριο στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ, μάλιστα, ἦλθαν καὶ πολλοὶ τελῶνες καὶ ἄλλοι ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς συνέφαγε καὶ συζήτησε. Οἱ φαρισαῖοι, ὅμως, ποὺ εἶχαν πωρωμένη συνείδηση, ὅταν εἶδαν αὐτὴ τὴν ἐνέργεια τοῦ Κυρίου, ἀμέσως τὸν κατηγόρησαν ὅτι συντρῶγει μὲ τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὺς. Ὁ Ἰησοῦς τὸ ἄκουσε καὶ εἶπε ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια λόγια: «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Δηλαδή, λέει ὁ Κύριος, δὲν ἦλθα γιὰ νὰ καλέσω ἐκείνους ποὺ νομίζουν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς δίκαιους, ἀλλὰ ἦλθα νὰ καλέσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς, γιὰ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ σωθοῦν. Στὸ Ματθαῖο ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ πρῶτο κατὰ σειρά στὴν Καινὴ Διαθήκη Εὐαγγέλιο, ποὺ γράφτηκε τὸ 64 μ.Χ. Ὁ Ματθαῖος κατὰ τὴν παράδοση κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Αἰθιοπία, ὅπου καὶ πέθανε μαρτυρικά.

Ἡ Ἁγία Ἰφιγένεια

Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη της.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 17

- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νεοκαισαρείας, ὁ Θαυματουργός
- Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ὁ ζωγράφος
- Οἱ Ἅγιοι Ζαχαρίας ὁ Σκυτοτόμος καὶ Ἰωάννης
- Ὁ Ὅσιος Λογγίνος
- Οἱ Ἅγιοι Γεννάδιος καὶ Μάξιμος Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Γεννάδιος ὁ Βατοπαιδινός
- Ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος
- Ὁ Ἅγιος Σάκ ὁ Πέρσης
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δερμοκαΐτης
- Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ θαυματουργός μαθητῆς τοῦ Ἁγίου Σεργίου
- Ἡ Ἁγία Hilda (Βρεταννίδα)

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νεοκαισαρείας, ὁ Θαυματουργός

Γεννήθηκε περίπου τὸ 210 μὲ 215 μ.Χ. Οἱ γονεῖς του ἦταν εἰδωλολάτρεις καὶ εἶχαν μεγάλη κοινωνικὴ θέση στὴ Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου. Μετὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσή του, ὁ Γρηγόριος μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἀθηνόδωρο πῆγαν στὴ Βηρυττὸ γιὰ νὰ σπουδάσουν νομικά. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶχε ἄλλα σχέδια γιὰ τὸ Γρηγόριο. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν Καισαρεία, ἄκουσε τὸ δεινὸ ἔρμηνευτῆ τῶν Γραφῶν, Ὠριγένη. Ὁ Γρηγόριος τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε μαζί του, ὥστε ἄφησε τὰ νομικὰ καὶ διετέλεσε ἐπὶ χρόνια μαθητῆς του. Κατόπιν πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέστρεψε στὴ Νεοκαισάρεια μὲ πλήρη θεολογικὴ μόρφωση καὶ ἅγιο ζῆλο. Τότε ὁ Μητροπολίτης Ἀμάσειας Φαίδημος διέκρινε τὰ χαρίσματά του καὶ τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο Νεοκαισαρείας. Ἡ ἐπισκοπὴ αὐτὴ εἶχε μόνο 17 χριστιανούς! Ὁ Γρηγόριος, ὅμως, δὲν τὸ θεώρησε ὑποτιμητικόν. Βασιζόταν πολὺ στὴ δύναμη τῆς θείας χάριτος καὶ πάντα εἶχε στὸ μυαλὸ του τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια τοῦ θείου Παύλου: «Ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Νὰ ἐνδυναμώνεσαι μὲ τὴ χάρη πού μᾶς δίνεται ἀπὸ τὴν σχέση καὶ τὴν ἔνωσή μας μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Πράγματι, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ Γρηγόριος ἔκανε καταπληκτικὸ ἀγῶνα καὶ ἐκχριστιάνισε σχεδὸν ὅλη τὴν πόλη. Καὶ ἐνῶ εἶχε παραλάβει 17 χριστιανούς, ὅταν πέθανε εἰρηνικὰ στὰ τέλη τοῦ 270 μ.Χ. εἶχαν ἀπομείνει στὴν ἐπισκοπικὴ του περιφέρεια μόνο 17 εἰδωλολάτρεις! Ὑπῆρξε δὲ τόσο ἐγκρατῆς στὴ γλῶσσα του, ὥστε δὲν βγῆκε ἀπ' αὐτὴν κανένας κακός, περιττός ἢ ἀργὸς λόγος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν κόσμησε καὶ μὲ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας.

Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ὁ ζωγράφος

Ἀγιογράφος στὸ ἐπάγγελμα, πού κατόπιν δέχτηκε τὴν ἱερωσύνη, μὲ τὴν πανοπλία τῆς ὁποίας ἀγωνίστηκε συνέχεια καὶ ἔντιμα στὸ στάδιο τῆς πίστεως. Ὅχι μόνο ζηλωτῆς, ἀλλὰ καὶ γραμματισμένος, ἔλεγε τις πλάνες τῶν ὀπαδῶν τοῦ Νεστορίου, τοῦ

Εὐτυχοῦς, τοῦ Διοσκόρου, καὶ δυὸ φορές πῆγε σὰν ἀπεσταλμένος στὴ Ῥώμη γιὰ συνεννόηση, χάριν τοῦ κοινῶν ἀγῶνα τῆς Ανατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν Εἰκονομάχων. σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δρομολογία του ὅμως, λόγω ἀντίξοων καιρικῶν συνθηκῶν, ἀρρώστησε καὶ ἀπεβίωσε (τὸ 867 μ.Χ.). Τὸ τίμιον σῶμα του, ἀργότερα κατατέθηκε στὸ Μοναστήρι τοῦ Εὐάνδρου.

Οἱ Ἅγιοι Ζαχαρίας ὁ Σκυτοτόμος καὶ Ἰωάννης

Οἱ δυὸ αὐτοὶ Ὅσιοι ἀναφέρονται σὲ κάποια διήγηση, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰωάννης εἶδε τὸν Ζαχαρία νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν Ναὸ τῆς ἁγίας Σοφίας συνοδευμένο ἀπὸ θεῖο φῶς. Τὸν ἀκολούθησε στὸ σπίτι του καὶ ἔμαθε ὅτι, ἂν καὶ ἦταν παντρεμένος, ζοῦσε μὲ παρθενία καὶ σωφροσύνη, ὅσα κέρδιζε ἀπὸ τὴν τέχνη του τὰ μισὰ τὰ ἔδινε στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι ἔζησε ζωὴ θεοφιλή (7ος αἰ. μ.Χ.). Γιὰ τὸν Ἰωάννη λέγεται, ὅτι ἦταν πλούσιος καὶ ἀξιωματοῦχος. Περιφρόνησε ὅμως τὰ ἐγκόσμια καὶ ζοῦσε ζωὴ ἀπλή καὶ ἀσκητική, συχνάζοντας κάθε μέρα στοὺς ναοὺς, ὅπου ἔτυχε νὰ συναντήσῃ καὶ τὸν πιὸ πάνω σκυτοτόμο Ζαχαρία.

1. Σκυτοτόμος: σανδαλοποιός, ράπτῃς δερμάτων, κάτι παρόμοιο καὶ μεταξὺ σημερινῶν τσαγκάρη καὶ τεχνίτη κατεργασίας καὶ μεταποίησης δερματίνων εἰδῶν.

Ὁ Ὅσιος Λογγίνος

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγιους καὶ σοφοὺς τῆς ἐρήμου ἀσκητές. Κάποια σοφὰ ἀποφθέγματα του, περιλαμβάνονται στὸν Εὐεργετινὸ, ὅπου ὁ Λογγίνος ῥωτᾷ τὸν Ἀββᾶ Λούκια γιὰ διάφορα ζητήματα. Ὁ Ὅσιος Λογγίνος ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Γεννάδιος καὶ Μάξιμος Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως

Ἄξιοι κατὰ πάντα καὶ οἱ δυὸ ποιμενάρχες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Γεννάδιος Α', διαδέχθηκε τὸ ἔτος 458 τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιο. Προηγούμενα ἦταν πρεσβύτερος στὴν ἴδια Ἐκκλησία. Ὁ Πατριάρχης αὐτός, ἐργάστηκε καρποφόρα γιὰ τὴν ἐπιστροφή πολλῶν αἰρετικῶν στὴν Ὀρθοδοξία. Μεταξὺ αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲσω τοῦ Γενναδίου καὶ ὁ ἀσπαζόμενος τὶς πλάνες τῶν Ναβατιανῶν Μαρκιανός, τὸν ὁποῖο καὶ ἔκανε οἰκονόμο τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ὁ Γεννάδιος Α', ἔπεισε τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Θράκα, νὰ ἐξορίσῃ τὸν αἰρετικὸ Πέτρο τὸν Κναφέα, ὅταν αὐτός ἄρπαξε τὸ θρόνο τῆς Ἀντιοχείας ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξο Πατριάρχη Μαρτύριο. Ἀλλὰ ἐπὶ Γενναδίου ὁ αὐτοκράτορας Λέων ὁ Μακέλλης, νομοθέτησε τὸν ἁγιασμό τῆς Κυριακῆς. Ὁ Γεννάδιος κανένα δὲν χειροτονοῦσε ἱερέα, ἂν αὐτός δὲν γνώριζε καλὰ τὴν ἐρμηνεία τῶν Ψαλμῶν. Ἐπίσης συγκάλεσε Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐκδόθηκε ἐγκύκλιος «κατὰ τῆς χρηματολογίας πρὸς χειροτονίαν». Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐσυνείδητη καὶ ἱεροπρεπῆ πολιτεία, ὁ Γεννάδιος Α' πέθανε τὸ 471. Τώρα ὡς πρὸς τὸν Πατριάρχη Μάξιμο, δὲν εἶναι ἐπαρκῶς καθορισμένο ποῖος ἀπὸ τοὺς Πατριάρχες

Κωνσταντινουπόλεως, πού φέρουν τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι ὁ Ἅγιος. Κατὰ πᾶσα πιθανότητα ὅμως, πρόκειται γιὰ τὸν Μάξιμο Γ (1476 -1482). Αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ ἐργάστηκε μὲ πολλοὺς τρόπους γιὰ τὴν βελτίωση τῶν ἡθῶν. Ὁ ἴδιος μάλιστα, ἀκούραστα κάθε Κυριακὴ δίδασκε στὸ λαὸ τὸν θεῖο λόγο. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται σ' ὀρισμένους Συναξαριστὲς καὶ τὴν 20ῆ Νοεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Γεννάδιος ὁ Βατοπαιδινός

Ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἦταν δοχειάρχης (ὑπεύθυνος γιὰ τὴν πλήρωση τῶν δοχείων τῆς Μονῆς μὲ λάδι) τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Αὐτὸς λοιπὸν, ἀξιώθηκε νὰ δεῖ πιθάρι ἄδειο νὰ ἀναβλύζει λάδι, διὰ θαύματος τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ὅσιος Γεννάδιος ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Σάκ ὁ Πέρσης

Ὁ Ἅγιος αὐτός, ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς, βρίσκεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 χωρὶς ὑπόμνημα. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν μάρτυρα Σάκτο πού γιορτάζεται τὴν 25ῆ Ἰουλίου.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δερμοκαΐτης

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye μὲ τὴν σημείωση ὅτι ἀσκήτευσε στὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν μοναχὸ πού ὑπῆρξε (919-944) γνωστὸς γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του ἐπὶ Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ, πού ὁ αὐτοκράτορας αὐτός, μετὰ τὴν πτώση του, ἔστειλε σφραγισμένη ἐπιστολὴ σ' αὐτὸν τὸν Ἰωάννη καὶ ἐξομολογεῖτο τὶς ἁμαρτίες του.

Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ θαυματουργὸς μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Σεργίου

Ῥώσος (+ 1427 μ.Χ.)

Ἡ Ἁγία Hilda (Βρεταννίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 18

- Ὁ Ἅγιος Πλάτων
- Ὁ Ἅγιος Ῥωμανός
- Τὸ ἅγιο νήπιο
- Ὁ Ἅγιος Ῥωμανός ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη
- Οἱ Ἅγιοι Ζακχαῖος ὁ Διάκονος καὶ Ἀλφαῖος
- Ὁ Ὅσιος Βασίλειος
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Παραμυθιά τῆς Ἠπείρου

Ὁ Ἅγιος Πλάτων

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα καὶ ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. Ἀγαθὴ ψυχὴ ὁ Πλάτων, ἐργαζόταν ἀδιάκοπα γιὰ τὴν διάδοση τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀνακούφιζε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς με γενναῖες ἀγαθοεργίες, διότι ἦταν πολὺ πλούσιος. Καταγγέλθηκε στὸν ἑπαρχο Ἀγριππῖνο καὶ ὁμολόγησε ὅτι πράγματι πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ ὅτι γι' Αὐτὸν ζεῖ καὶ ἐργάζεται. Ὁ Ἀγριππῖνος, βλέποντας ὅτι ὁ Πλάτων ἦταν ὠραῖος καὶ πλούσιος, θέλησε νὰ τὸν παρασύρει μὲ διάφορα δελεαστικὰ τεχνάσματα. Τοῦ παρουσίασε, μάλιστα, καὶ τὴν ὁμορφὴ ἀνεψιά του, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν ἐγκατέλειπε τὴ χριστιανικὴ πίστη, θὰ τοῦ τὴν ἔδινε σύζυγο. Ὁ Πλάτων ἀμέσως ἀρνήθηκε, διότι δὲν ἀγαποῦσε τίς πρόσκαιρες ἀπολαύσεις καὶ στὸ μυαλό του κυριαρχοῦσε ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἐαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον», ποὺ σημαίνει, φυλάξτε καὶ διατηρήστε τοὺς ἑαυτοὺς σας στὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, περιμένοντας μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ πετύχουμε δι' Αὐτοῦ τὴν αἰώνια ζωὴ. Τότε ὁ Ἀγριππῖνος μαστίγωσε ἀνελέητα τὸν Πλάτωνα. Ἐπειτα, μὲ πυρωμένα ῥαβδιά ἔκαψε τίς σάρκες του καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε (306 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Ῥωμανός

Ἐζησε στὶς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα μ.Χ. Ἐπειδὴ ὁ ἑπαρχος Ἀντιοχείας Ἀσκληπιάδης φώναζε καὶ βλασφημοῦσε κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ πιστὴ καρδιά τοῦ Ῥωμανοῦ πῆρε φωτιὰ ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση ἐναντίον του. Καὶ κάποια μέρα, καιροφυλάκτησε τὴν στιγμή ποὺ ὁ ἑπαρχος θὰ ἔμπαινε στὸ ναὸ τῶν εἰδώλων, καὶ τοῦ εἶπε κατὰ πρόσωπο: «τὰ εἴδωλα δὲν εἶναι θεοί». Ὁργισμένος ὁ εἰδωλολάτρης ἄρχοντας, διέταξε καὶ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα τοῦ Ῥωμανοῦ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς μὲ θαῦμα, διατήρησε τὴν λαλιὰ στὸ Ῥωμανὸ καὶ χωρὶς τὴν γλῶσσα του. Ἔτσι ὅταν τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ κήρυττε τὸν Χριστὸ στοὺς δεσμοφύλακες. Οἱ εἰδωλολάτρες, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντέξουν σ' αὐτὰ τὰ θαύματα, ἔπνιξαν τὸν γενναῖο μάρτυρα (τὸ 304 μ.Χ.). Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν πνίγεται. Ἀντίθετα οἱ διωγμοὶ ἐπιταχύνουν τὸν θρίαμβό της. Καὶ δὲν πέρασαν πολλοὶ αἰῶνες καὶ

τὰ εἰδῶλα ἔπεςαν σ' ὅλην τὴν ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, κατὰ τὸν ἀληθινὸ λόγον τοῦ Ῥωμανοῦ, ποὺ φωνάζει καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν σύγχρονων εἰδώλων, ὅτι «τὰ εἰδῶλα δὲν εἶναι θεοί».

Τὸ ἅγιο νήπιο

Τὸ ἅγιο αὐτὸ νήπιο, ῥωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἔπαρχο ποιοῦ Θεοῦ πιστεύει καὶ ἀπάντησε θαυματουργικὰ μὲ καθαρὴ φωνητικὴ ἄρθρωση, τὸν Χριστό. Τότε ἀμέσως ἀποκεφαλίστηκε. (Αὐτὸ συνέβη ὅταν ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς εἶπε στὸν ἡγεμόνα Ἀσκληπιάδη, ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα γνωρίζουν ὅτι τὰ εἰδῶλα δὲν εἶναι θεοί).

Ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη

Ἦταν Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας στὴν Καισαρεία τῆς Παλαιστίνης καὶ μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ τὸ 298 στὴν Ἀντιόχεια. Αὐτὸς λοιπὸν ἐνθάρρυνε τοὺς Χριστιανούς, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ μαρτυρίου νὰ ὁμολογοῦν τὸν Χριστό. Τότε ἀμέσως συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε νὰ καεῖ ζωντανός. Ὁ Διοκλητιανὸς ὅμως, διέταξε νὰ τοῦ κόψουν τὴ γλῶσσα. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος, διὰ θαύματος μιλοῦσε καὶ ἐνθάρρυνε τοὺς χριστιανούς ἀκόμα ἐντονότερα. Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, τὸν φυλάκισαν καὶ μέσα στὴ φυλακὴ τὸν ἔπνιξαν, τυλίγοντας σφιχτὰ στὸν λαιμὸ τοῦ ἓνα σχοινὶ καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. (Διαπιστώνουμε ἐδῶ, ὅτι τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ συγχέεται μὲ αὐτὸ τοῦ προηγουμένου, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ Ἁγ. Ῥωμανοῦ καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο).

Οἱ Ἅγιοι Ζακχαῖος ὁ Διάκονος καὶ Ἀλφαῖος

Ὁ Ζακχαῖος, ποὺ ἦταν Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γαδεΐρων (μικρὸ νησί τῆς Ἰσπανίας, ποὺ βρίσκεται στὸν Ἀτλαντικὸ καὶ πολὺ κοντὰ στὴ στεριά τῆς Ἰσπανίας), σύρθηκε ἀλυσσοδεμένος στὸ κριτήριον τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Τότε βασανίστηκε σκληρὰ καὶ ῥίχτηκε στὴ φυλακὴ, τοποθετημένος γιὰ τέσσερα ἡμερονύκτια πάνω σὲ εἰδικὸ βασανιστικὸ ξύλο. Κατόπιν ἔφεραν στὸ κριτήριον τὸν Ἀλφαῖο, ποὺ ἦταν γεμάτος Πνεύματος Ἁγίου καὶ τοῦ ξέσχισαν τὶς πλευρές. Ἐπειτα ἔκαψαν τὶς πληγές του καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ, ὅπως καὶ τὸν συναγωνιστὴ του Ζακχαῖο. Τὴν ἐπομένη τοὺς ἀποκεφάλισαν (307 μ.Χ.) καὶ ἔτσι οἱ ἅγιες ψυχές τους πέταξαν στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Βασίλειος

Τὴ μνήμη του βρίσκουμε μόνο στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 χωρὶς κάποια ἄλλη

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Παραμυθιά τῆς Ἠπείρου

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Παραμυθιά τῆς Ἠπείρου. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θέρους, βρισκόταν μαζί με τὴν ἀδελφή του καθὼς καὶ με ἄλλους χριστιανούς στοὺς ἀγρούς. Ἐκεῖ λοιπόν, ἦλθε σὲ συμπλοκὴ με κάποιους Τούρκους, πού ἐπιτέθηκαν με κακὸ σκοπὸ στὴν ἀδελφή του. Τότε οἱ Τούρκοι, προσβληθέντες ἀπὸ τὴ συμπλοκὴ αὐτή, συκοφάντησαν τὸν Ἀναστάσιο στὸν πασᾶ, ὅτι δῆθεν ἔδωσε λόγο νὰ ἀλλάξει τὴν πίστη του. Ὁ πασᾶς τὸν συνέλαβε καὶ τὸν πίεζε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ. Στὶς προτάσεις τοῦ πασᾶ ὁ Ἀναστάσιος ἀπάντησε: «Ποτὲ δὲν ἔδωσα τέτοιο λόγο. Χριστιανὸς γεννήθηκα, χριστιανὸς καὶ θὰ πεθάνω με τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μου. Ὅσο γιὰ τὰ ἀγαθὰ πού μου ὑπόσχεσαι, δὲν ἐνδιαφέρομαι καθόλου, διότι ἔχω πολλὰ ἀγαθὰ αἰώνια, πού βρίσκονται στοὺς οὐρανοὺς καὶ δὲν ἔχουν καμιὰ σύγκριση με τὰ παρόντα». Με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἀναστάσιος, κατόρθωσε καὶ ἔκανε χριστιανὸ τὸν γιὸ τοῦ πασᾶ, Μοῦσα ὀνομαζόμενο (κάποιες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι μετονομάστηκε Δημήτριος καὶ μάλιστα μαρτύρησε γιὰ τὸν Χριστό). Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀφοῦ βασανίστηκε μέσα στὴ φυλακὴ με τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο, τελικὰ ἀποκεφαλίστηκε ἔξω ἀπὸ τὴν Παραμυθιά κοντὰ σ' ἓνα Μοναστήρι στὶς 18 Νοεμβρίου 1750. Τὸ ἱερὸ λείψανό του ἐνταφίασαν με τιμὲς οἱ μοναχοὶ τοῦ Μοναστηριοῦ αὐτοῦ.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 19

- Ὁ Προφήτης Ὀβδιού ἢ Ἀβδιού
- Ὁ Ἅγιος Βαβλαάμ
- Ὁ Ἅγιος Ἄζης ὁ Θαυματουργός
- Οἱ Ἅγιοι 150 Μάρτυρες Στρατιῶται
- Οἱ Ἅγίες μάνα καὶ θυγατέρα
- Οἱ Ἅγιοι 12 Μάρτυρες Στρατιῶται
- Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος
- Ὁ Ἅγιος Ἡλιόδωρος ἀπὸ τὴν Μαγιδῶ τῆς Παμφιλίας
- Οἱ Ἅγιοι Ἄνθιμος, Θαλλελαῖος, Χριστοφόρος, Εὐφημία καὶ τὰ παιδιά τους καὶ Παγχάριος
- Ὁ Ὅσιος Βαβλαάμ ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου (Ρῶσος) (+ 1065)
- Ὁ Ὅσιος Σίμων
- Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Ἴβηρ, ὁ ἐν Θεσσαλονίκη

Ὁ Προφήτης Ὀβδιού ἢ Ἀβδιού

Τὸ ὄνομά του σημαίνει «δοῦλος Κυρίου». Ἐζησε στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 6ου αἰῶνα π.Χ., (κατ' ἄλλη ἐκδοχὴ τὸ 800 π.Χ.), καὶ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Συχέμ (ἐκ τοῦ ἀγροῦ Βηθοχαράμ ἢ Βαθαχαράμ), καὶ μὲ τὴν σύντομη προφητεία του ἀυστηρᾶ παρατηρεῖ μὲ ἰσχυρὲς ποιητικὲς ἐκφράσεις τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν πτώση τοῦ Ἰσραὴλ. Νὰ τί λέει χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια: «Ἐπερηφάνια τῆς καρδίας σου ἐπῆρε σε κατασκοπεύοντα ἐν ταῖς ὁπαῖς τῶν πετρῶν, ὑψῶν κατοικίαν αὐτοῦ, λέγων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ- τίς κατάξει με ἐπὶ τὴν γῆν; ἐὰν μετεωρισθῆς ὡς ἀετὸς καὶ ἐὰν ἀνὰ μέσον τῶν ἀστρῶν θῆς νοσησῶν σου, ἐκεῖθεν κατάξω σε, λέγει Κύριος» Δηλαδή: ἡ ὑπερηφάνεια τῆς καρδίας σου σὲ ἔκανε νὰ φρονεῖς πολὺ ὑψηλὰ γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ὅτι τάχα κατοικεῖς σὲ φαράγγια καὶ σπηλιές τῶν ὀρέων καὶ γενικὰ ἀπόρθητες περιοχές. Ἐχεις κτίσει τὴν κατοικία σου σὲ πολὺ ὕψος, πιστεύεις ὅτι εἶσαι ἰσχυρὸς καὶ ἀνίκητος καὶ λὲς ἀπὸ μέσα σου: Ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ μὲ κατεβάσει στὴ γῆ; Καὶ ἂν ἀκόμα πετάξεις σὲ μεγάλα ὕψη σὰν τὸν ἀετὸ, καὶ ἂν στήσεις τὴν φωλιά σου ψηλὰ ἀνάμεσα στ' ἀστέρια, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ σὲ καταρῶψω καὶ θὰ σὲ κατεβάσω, λέγει ὁ Κύριος. Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, τὰ λόγια του προφήτη καὶ ἄς καλλιεργοῦμε τὸ θεμέλιο τῶν ἀρετῶν, πού εἶναι ἡ ταπείνωση. Νὰ ἀναφέρουμε ἐπίσης, ὅτι ὁ Ὀβδιού ἦταν μαθητὴς τοῦ προφήτου Ἡλίου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀχοζία, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν Ὀβδιού στὸν Ἡλία γιὰ νὰ τὸν πείσει νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ βουνὸ πρὸς τὸν βασιλιά. Μετὰ τὴν μετάβαση τοῦ Ἡλίου στὸν Ὀχοζία, ὁ Ὀβδιού παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν θέση τοῦ πεντηκοντάρχου, ἀκολούθησε τὸν προφήτη Ἡλία καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε. Ὅταν πέθανε ἐτάφη στὸν τάφο τῶν πατέρων του.

Ὁ Ἅγιος Βαβλαάμ

Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος θεώρησαν χρέος τους νὰ ἀσχοληθοῦν στὸ δίκαιο ἐγκώμιο τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀθλητῆ τῆς πίστεως. Παρὰ τὰ βαθιὰ γεράματά του, ὅταν τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἑπαρχο Ἀντιοχείας, τὸν ἀντιμετώπισε μὲ θαυμαστὴ εὐψυχία. Ἔτσι τὸν μαστίγωσαν μὲ νεῦρα βοδιοῦ καὶ τοῦ ξερίζωσαν τὰ νύχια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑποχωροῦσε ἀναψαν κάρβουνα καὶ ἐτοιμάστηκαν νὰ βάλουν τὰ χέρια του ἐπάνω σ' αὐτά. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τοὺς πρόλαβε. Βάδισε μόνος του καὶ ἔβαλε τὸ δεξί του χέρι στὴ φωτιά. Καὶ ἐνῶ καίγονταν οἱ σάρκες καὶ τὰ κόκκαλά του, ὁ γέροντας Βαρλαάμ, ὑμνοῦσε καὶ εὐλογοῦσε τὸν Κύριο. Μετὰ ἀπὸ λίγο παρέδιδε καὶ τὴν τελευταία του πνοή, ἀλλὰ κράτησε καὶ ἀμετακίνητη τὴν πίστη του (304 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Ἄζης ὁ Θαυματουργός

Ἐξῆσε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (289 μ.Χ.) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν χώρα τῶν Ἰσαύρων. Ἦταν στρατιωτικὸς στὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἄφησε τὴν στρατιωτικὴ ζωὴ καὶ ζοῦσε στὴν ἔρημο, ὅπου ἔκανε πολλὰ θαύματα. Τὸν κατάγγειλαν ὅμως κάποιοι κυνηγοί, πού τὸν εἶχαν δεῖ, καὶ στάλθηκε στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα γιὰ νὰ τὸν συλλάβει. Ὅταν τὸν συνέλαβαν βαθιὰ μέσα στὴν ἔρημο, οἱ στρατιῶτες δίψασαν καὶ δὲν ἔβρισκαν πουθενὰ νερό. Τότε ὁ Ἄζης, διὰ τῆς προσευχῆς, ἔκανε νὰ πεταχθεῖ μπροστὰ τοὺς νερὸ καὶ ἔτσι ξεδίψασαν. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔκανε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες νὰ πιστέψουν στὸν Χριστό. Ὅταν τελικὰ ὁ Ἄζης ὀδηγήθηκε στὸν ἑπαρχο Ἀκυλίνο, ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὸν Χριστό. Τότε τὸν ἔδεσαν σ' ἓνα τροχὸ καὶ ἀπὸ κάτω ἀναψαν φωτιά. Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ φλόγα ὑψώθηκε, μὲ μιᾶς ἀμέσως ἔσβησε. Τὸ γεγονός αὐτὸ προσείλκυσε στὸν χριστιανισμὸ τὴν σύζυγο καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἑπαρχου. Ὁ Ἀκυλίνος γιὰ νὰ ξεφορτωθεῖ ὀριστικὰ τὸν Ἄζη, διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι 150 Μάρτυρες Στρατιῶται

Αὐτοὶ πίστεψαν διὰ τοῦ Ἁγίου Ἄζη στὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιες μάνα καὶ θυγατέρα

Ἦταν σύζυγος καὶ κόρη τοῦ ἑπαρχου Ἀκυλίνου, πού πίστεψαν στὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἄζη καὶ μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι 12 Μάρτυρες Στρατιῶται

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους, ἴσως τὴν ἐποχὴ τῶν πιὸ πάνω 150 Ἁγίων μαρτύρων στρατιωτῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισαρεία τῆς Παλαιστίνης καὶ διέπρεψε γιὰ τὴν σεμνότητα τῆς ζωῆς του. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Μαξιμίνο (311-313), ἐπὶ δούκα Οὐρβανοῦ, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἦταν χριστιανός. Τότε τὸν διαπόμπευσαν μέσα στὸ στάδιο καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἄφησαν γιὰ τροφή στὰ ἄγρια θηρία. Αὐτὰ τὸν κατασπάραξαν, ἀλλὰ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο. Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ καὶ τὴν ἐπόμενη μέρα τὸν ἔπνιξαν στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Ἡλιόδωρος ἀπὸ τὴν Μαγιδῶ τῆς Παμφιλίας

Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Αὐρηλιανοῦ (272) στὴ Μαγιδῶ τῆς Παμφυλίας, καὶ ὅταν ἡγεμόνευε στὴν πόλη αὐτὴ ὁ Αἰτίος. Ὁ Ἡλιόδωρος λοιπόν, συνελήφθη καὶ ἐπειδὴ δὲν πείστηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, στὴν ἀρχὴ ξέσχισαν τὶς πλευρὲς του μὲ σιδερένια νύχια καὶ ἔπειτα ἔκαψαν τὶς πληγὲς του μὲ ἀναμμένες ἀπὸ ῥητίνη λαμπάδες. Παρὰ λίγο ὁ Ἅγιος νὰ λιποψυχήσει. Ἀλλὰ διὰ τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Κύριο, ἡ ψυχὴ του στερεώθηκε. Ἀκολούθησε σειρὰ σκληρῶν καὶ φρικτῶν βασανιστηρίων, ἀλλ' ἡ σταθερότητα τῆς πίστεως τοῦ Ἡλιόδωρου δὲν κάμφθηκε. Τελικὰ ὀδηγήθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ ἐκεῖ ὑπέστη τὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο.

Οἱ Ἅγιοι Ἄνθιμος, Θαλλελαῖος, Χριστοφόρος, Εὐφημία καὶ τὰ παιδιά τους καὶ Παγχάριος

Δὲν βρίσκουμε κανένα στοιχεῖο γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ τὸ μαρτύριό τους.

Ὁ Ὅσιος Βαρλαάμ ἡγούμενος τοῦ Σπηλαίου (Ρῶσος) (+ 1065)

Ὁ Ὅσιος Σίμων

Ἡ τοῦ ὁσίου Σίμωνος μνήμη δὲν ἀπαντᾷ οὔτε εἰς τὰ ἔντυπα Μηναιῖα οὔτε εἰς τὸν Συναξαριστὴν Νικόδημου· ἀπαντᾷ εἰς τὸν Παρισινὸν Κώδ. 1621 (αἰών. ιγ'), ἐνθα περὶ αὐτοῦ ἀναγινώσκουμεν ταῦτα: Οὗτος ἦν ἐκ Καλαβρίας μοναχὸς μονῆς μεγάλης καὶ θαυμαστῆς· ὅτε ποτὲ ἐστάλησαν εἰς διακονίαν μοναχοὶ τινες ἐκ τῆς μονῆς παρὰ τὴν θάλασσαν συνελήφθησαν ὑπὸ πειρατῶν Τούρκων καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Ἀφρικὴν· πρὸς ἑξαγορὰν τῶν αἰχμαλώτων ἀδελφῶν ἐλθῶν οὗτος καὶ εὐρῶν αὐτοὺς διηρώτα ἐν συγκινήσει τὰ κατ' αὐτούς, ὅτε πλησιάσας Ἀγαρηγὸς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ νὰ

ράπιση τὸν ὄσιον, ἀλλ' ἐξηράνθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ· τὸ αὐτὸ ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὸν δεῦτερον ἐλθόντα, ὅτε οἱ ἄλλοι οἱ μέτ' αὐτοῦ ἀπήγαγαν αὐτὸν εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου καὶ διηγήθησαν τὰ διατρέξαντα· ἐκ τούτων ὁ ἄρχων κατεπλάγη καὶ παρεκάλεσε τὸν ὄσιον δι' εὐχῆς ν' ἀποκαταστήσῃ τὰς ἐξηραμένας τῶν στρατιωτῶν χεῖρας· καὶ τούτου γενομένου, διέταξε νὰ μεταφέρωσιν ἐν τιμῇ τοὺς αἰχμαλώτους μοναχοὺς εἰς τὸν τόπον αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὸ ταξίδιον, ἀπολιπόντος τοῦ ὕδατος διὰ προσευχῆς τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ μετέβαλεν εἰς γλυκύτητα ὅπερ ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς ἀπίστους· ἐγένετο αὐτουργὸς καὶ ἄλλων θαυμάτων καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ (Ἀγιολόγιον Σ. Εὐστρατιάδης, σελ. 425).

Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Ἰβηρ, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ

Ἐζησε τὸν 9ο αἰῶνα. Ἐπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴ θρησκευτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου του (Γεωργία). Ταξίδευσεν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴ Κωνσταντινούπολη καὶ στὴ Βιθυνία, ὅπου γνωρίστηκε μὲ ἄλλους πνευματικοὺς πατέρες. Κατόπιν ταξίδευσεν εἰς τὴν Ἱερὴ Πατριὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἔκανε θαύματα. Ἐπανερχόμενος ἔμεινε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἔκτισεν καὶ ἱερὸ ναὸ τὸ 870. Τὸ ἔργον αὐτοῦ, ποῦ ἦταν κυρίως διδακτικόν, ὑπῆρξε ἐξαιρετικόν γιὰ τοὺς Θεσσαλονικεῖς. Πέθανεν τὸ 875.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 20

- Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Δεκαπολίτης
- Ὁ Ἅγιος Πρόκλος ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ἅγιος Δάσιος πὺν μαρτύρησε στὸ Δορύστολο
- Οἱ Ἅγιοι Νιρσᾶς ὁ Ἐπίσκοπος, Ἰωσήφ ὁ μαθητὴς του καὶ Ἐπίσκοπος καὶ ἄλλοι Μάρτυρες πὺν μαρτύρησαν στὴν Περσία
- Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκιος, Ἰωάννης, Σαβῶριος, Ὠνάμ, Παππίας καὶ (ἄλλος) Ἰσαάκιος
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης
- Οἱ Ἅγιοι Γεῖδαζέτ (ἢ Γαῖσαδὲτ ἢ Βοηθαζάτ) ὁ εὐνοῦχος, Σασάνης (ἢ Σωσάννης), Νοηλμάρης καὶ Ζαρουαντίνης
- Οἱ Ἅγιες παρθένες Θέκλα, Βαουθαῖ, Δεναχίς (ἢ Δινάχ), Τεντοῦς, Μάμα, Μαλοχία, Ἄννα, Νανά, Ἀστή καὶ Μαλάχ
- Οἱ Ἅγιοι Εὐστάθιος, Θεσπέσιος καὶ Ἀνατόλιος
- Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος ὁ Ὁμολογητὴς
- Προεόρτια Εἰσοδίων Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Ὁ Ἅγιος Βάσσος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 42 Μάρτυρες στὴν Ἡράκλεια τῆς Θράκης
- Ὁ Ἅγιος Edmund (Βρετανός)

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Δεκαπολίτης

Ἐζησε τὸν 9ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Εἰρηνόπολη τῆς Δεκαπόλεως. Τῆ χριστιανικὴ ἀνατροφή του ὄφειλε πρῶτα στὴ μητέρα του Μαρία, ἡ ὁποία, μὲ τὴν ζωντανή της πίστη στὸ Χριστό, ἀνέθρεψε τὸ γιό της σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Γρηγόριος ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀγωνιζόταν ἔντονα γιὰ ἠθικὴ τελειοποίησι. Ἐκεῖνο πὺν ἰδιαίτερα τὸν διέκρινε ἦταν ἡ καλλιέργεια τῆς ἐγκράτειας στὸν ἑαυτό του. Τῆ θεωροῦσε ἀπαραίτητη γιὰ τὴν καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἠθικὴ κυριαρχία στὴ σάρκα. Καὶ σὲ ὅσους τὸν ῥωτοῦσαν γιὰ τὴν ἰδιαίτερη βαρύτητα σ' αὐτὴ τὴν ἀρετὴ, ἀπαντοῦσε μὲ τὸν αἰώνιο λόγο τῆς ἀγίας Γραφῆς: «Πᾶς ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον». Καθένας, δηλαδὴ, πὺν ἀγωνίζεται, ἐγκρατεύεται σὲ ὅλα, ἀκόμα καὶ στὴν τροφή καὶ στὸ ποτό. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν, οἱ ἀθλητὲς τοῦ κόσμου, ἀγωνίζονται καὶ ἐγκρατεύονται γιὰ νὰ πάρουν στεφάνι πὺν φθείρεται. Ἐμεῖς ὅμως, οἱ ἀθλητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἀγωνιζόμαστε γιὰ ἄφθαρτο στεφάνι. Ὁ Γρηγόριος ὅμως δὲν ἀρκέσθηκε μόνο στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Μετεῖχε ἀπὸ κοντὰ στοὺς σκληροὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν εἰκονομάχων βασιλέων. Ἐκανε πολλὰ ταξίδια καὶ τελικὰ ἐγκαταστάθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἐπιδόθηκε σὲ συγγραφὰς καὶ πέθανε ἀπὸ βαρεῖα ἀρρώστια στὴν Κωνσταντινούπολη (τὸ 816 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Πρόκλος ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὑπῆρξε ἄξιος μαθητὴς τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ Πατριάρχης Ἀττικὸς (406-425) τὸν ἔκανε διάκονο καὶ κατόπιν πρεσβύτερο. Ἐπειδὴ διακρινόταν γιὰ τὴν παιδεία, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν διδακτικὴ του ἰκανότητα, ἀγαπήθηκε θερμὰ ἀπ' ὅλους τοὺς θαυμαστὲς τοῦ ἀξέχαστου διδασκάλου του καὶ ὑποστηριζόταν ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλ' ἡ ἀντίδραση τοῦ διεφθαρμένου κατεστημένου ναυάγισε τὴν ὑποψηφιότητά του. Ἀργότερα ὁ Πατρ. Σισίνιος, τὸ ἔτος 425, χειροτόνησε τὸν Πρόκλο ἐπίσκοπο Κυζίκου. Λόγω ὅμως τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ἐπαρχίας, τὴν ἐπισκοπὴ κατέλαβε κάποιος Δαλμάτιος. Ἀλλ' ὁ Πρόκλος, χωρὶς νὰ στεναχωρηθεῖ, ἔξακολούθησε τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὅταν πέθανε ὁ Πατριάρχης Μαξιμιανὸς (434) καὶ αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Θεοδόσιος ὁ Β΄, στὸ θρόνο ἀνέβηκε πανηγυρικὰ ὁ Πρόκλος καὶ μάλιστα πρὶν ἀκόμα θάψουν τὸν Μαξιμιανό. Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Πρόκλου ἦταν ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Χρυσοστόμου ἀπὸ τὰ Κόμανα στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπίσης, ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ καθιερώθηκε καὶ ὁ τρισάγιος ὕμνος στὶς ἐκκλησίες. Πατριάρχευσε δώδεκα χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες. Πέθανε τὸ 447.

Ὁ Ἅγιος Δάσιος πὺ μαρτύρησε στὸ Δορύστολο

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα μετὰ Χριστὸν (298) καὶ μαρτύρησε στὴν πόλη Δορύστολο, πὺ βρίσκεται κοντὰ στὸν Ἰστρο (Δούναβη) ποταμό. Ὁ Δάσιος ἀνῆκε στὶς στρατιωτικὲς τάξεις καὶ τὸν διέκρινε θερμότατη πίστη στὸ Χριστό. Καταγγέλθηκε γι' αὐτὸ καὶ δὲν δέχτηκε καμία δελεαστικὴ ὑπόσχεση οὔτε φοβήθηκε καμία ἀπειλή. Μετὰ ἀπὸ διαταγὴ τοῦ διοικητῆ του, βασανίστηκε σκληρὰ. Στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Νιρσᾶς ὁ Ἐπίσκοπος, Ἰωσήφ ὁ μαθητὴς του καὶ Ἐπίσκοπος καὶ ἄλλοι Μάρτυρες πὺ μαρτύρησαν στὴν Περσία

Ὅλοι ἔλαβαν τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στὴν Περσία. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Νιρσᾶς ἦταν Ἐπίσκοπος, γέροντας σχεδὸν 80 χρονῶν. Ὁ δὲ μαθητὴς του καὶ Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ, ἔφτασε τὰ 89 χρόνια. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς, λαϊκοί, γυναῖκες παρθένες καὶ ἀσκήτριες. Αὐτοὶ λοιπόν, κατὰ τῶν διωγμῶ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, πὺ κίνησε ὁ βασιλιάς Σαπῶρ ὁ Β΄, βασανίστηκαν ἀπὸ τοὺς Πέρσες μὲ διάφορα σκληρὰ βασανιστήρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀρνήθηκαν τὴν πίστη τους, ὅλοι ἀποκεφαλίστηκαν.

Οἱ Ἅγιοι Ἰσαάκιος, Ἰωάννης, Σαβῶριος, Ὠνάμ, Παππίας καὶ (ἄλλος) Ἰσαάκιος

Οἱ τρεῖς πρῶτοι μαρτύρησαν διὰ λιθοβολισμοῦ (τὸ 343 μ.Χ.), μαζὶ μὲ τὸν ἀσκητὴ Ὠνάμ, ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ τῶν Περσῶν. Οἱ δὲ ἐπόμενοι δυὸ με ἀποκεφαλίστηκαν. Στὸν Παρισινὸ

Κώδικα 1578 και 1624 λέγονται ἐπίσκοποι.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης

Ἦταν ἀσκητὴς στὸ ὄρος τῆς Νιτρίας. Μὲ ὁσιότητα βίου ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τὰ περὶ τῆς ζωῆς του, ποὺ ἀναφέρονται στὸ Λαυσαϊκό, ἀνήκουν στὴ σφαῖρα τῆς φαντασίας καὶ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα.

Οἱ Ἅγιοι Γεῖδαζέτ (ἢ Γαῖσαδὲτ ἢ Βοηθαζάτ) ὁ εὐνοῦχος, Σασάνης (ἢ Σωσάννης), Νοηλμάρης καὶ Ζαρουαντίνης

Οἱ μάρτυρες αὐτοί, ἐπειδὴ δὲν θυσίασαν στὸν Θεὸ Ἥλιο τῶν Περσῶν, θανατώθηκαν ὅλοι διὰ λογχισμοῦ.

Οἱ Ἅγιες παρθένες Θέκλα, Βαουθᾶ, Δεναχίς (ἢ Δινάχ), Τεντοῦς, Μάμα, Μαλοχία, Ἄννα, Νανά, Ἀστή καὶ Μαλάχ

Αὐτὲς ἦταν ἀσκήτριες χριστιανὲς γυναῖκες ἀπὸ τὴν Περσία. Διατάχθηκαν ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῶν Περσῶν νὰ προσκυνήσουν τὴν φωτιά καὶ ἐπειδὴ δὲν δέχτηκαν, τεμαχίστηκαν ὅλες με τὰ ξίφη τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ Ἅγιοι Εὐστάθιος, Θεσπέσιος καὶ Ἀνατόλιος

Ἐζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ τὸ ἔτος 300 μ.Χ. Αὐτοὶ ἦταν ἀδελφία μεταξύ τους καὶ πατρίδα εἶχαν τὴν Γάγγρα τῆς Μ. Ἀσίας. Οἱ γονεῖς τους ἦταν εἰδωλολάτρεις καὶ ὀνομαζόταν Φιλόθεος καὶ Εὐσεβία. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ μὲν Εὐστάθιος ἀσχολεῖτο μὲ τὰ γράμματα, οἱ δὲ δυὸ ἄλλοι ἀδελφοὶ μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα τους (πώληση φορεμάτων). Στὴ χριστιανικὴ πίστη τοὺς ἔφερε ὁ πρεσβύτερος Ἀντιοχείας Λουκιανός, ἀφοῦ εἶχε συναντήσει τὸν Φιλόθεο καὶ τὸν Ἀνατόλιο σ' ἓνα ταξίδι στὴν Ἀνατολή. Τοὺς κατήχησε καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴ Νικομήδεια βαπτίστηκαν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Νικομήδειας Ἄνθιμο, ὁ ὁποῖος τὸν μὲν Φιλόθεο χειροτόνησε πρεσβύτερο, τὸ δὲ Εὐστάθιο διάκονο. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων τους, καταγγέλθηκαν στὸν Μαξιμιανὸ καὶ ἀφοῦ ὑπέστησαν φρικτὰ βασανιστήρια, τελικὰ ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ἅγιος Θεόκτιστος ὁ Ὁμολογητὴς

Ἐζησε τὸν 9ο αἰῶνα μ.Χ. Ὑπέστη πολλὰ ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἐπὶ βασιλίσης Θεοδώρας ἀναδείχτηκε Πατρίκιος καὶ τιμήθηκε μὲ πολλές ἄλλες διακρίσεις.

Προεόρτια Εἰσοδίων Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ὁ Ἅγιος Βάσσος καὶ οἱ μαζὶ μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 42 Μάρτυρες στὴν Ἡράκλεια τῆς Θράκης

Ὁ Ἅγιος Edmund (Βρετανός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 21

- Τὰ Εισόδια τῆς Θεοτόκου
- Ὁ Ὅσιος Σωζομενός
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος τῆς Βιάτκα (Ρῶσος)

Τὰ Εισόδια τῆς Θεοτόκου

Ἡ Ἄννα, μητέρα τῆς Θεοτόκου, ἐπειδὴ πέρασε ὅλη σχεδὸν τὴ ζωὴ της στεῖρα, χωρὶς νὰ γεννήσει παιδί, παρακάλεσε προσευχόμενη τὸ Θεό, μαζί μὲ τὸν ἄνδρα της Ἰωακείμ, νὰ τοὺς χαρίσει παιδί. Καὶ ἂν γινόταν αὐτό, ἀμέσως θὰ τὸ ἀφιέρωναν στὸ Θεό. Καὶ πράγματι, ὁ Θεὸς εὐδόκησε καὶ ἡ Ἄννα γέννησε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο Μαρία. Ὅταν αὐτὴ ἔγινε τριῶν χρονῶν, τὴν πῆραν οἱ γονεῖς της καὶ ἀφιέρωσαν τὴν θυγατέρα τοὺς στὸ Θεό, ἀφοῦ τὴν πῆγαν στὸ Ναό. Τὴν παρέδωσαν στὸν ἀρχιερέα Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὴν παρέλαβε, τὴν εἰσήγαγε στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου μόνο ὁ ἀρχιερέας ἔμπαινε μία φορὰ τὸ χρόνο. Ἀλλὰ ὁ Ζαχαρίας γνώριζε δι' ἀποκαλύψεως τί ἔμελλε νὰ συμβεῖ διὰ τῆς κόρης αὐτῆς. Ἐκεῖ ἡ Παρθένος ἔμεινε δώδεκα χρόνια. Βγῆκε τότε, ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή νὰ συμβάλει στὴ σάρκωση τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, ποὺ εἶναι «ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ δὸς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι». Ὁ ὁποῖος, δηλαδή, μᾶς ἀγάπησε καὶ μᾶς ἔδωσε παρηγοριὰ ποὺ δὲ θὰ ἔχει τέλος, ἀλλὰ θὰ εἶναι αἰώνια, καὶ μᾶς χάρισε ἐλπίδα ἀγαθῶν οὐρανίων.

Ὁ Ὅσιος Σωζομενός

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τοῦ ὁσίου Σωζομενοῦ ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἐκδοσὴ Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του αὐτὴν τὴν ἡμέρα. Πιθανὸν νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς 300 Ἁγίους Ἀλαμανοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου (βλέπε καὶ Α.Χ.Ε. Χ.). Ἀναφέρεται καὶ σὰν ἐπίσκοπος Καρπασίας ὁ θαυματουργὸς καὶ τοποθετεῖται ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστὲς τὴν 20ῆ Νοεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος τῆς Βιάτκα (Ρῶσος)

Διὰ Χριστὸν σαλός.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 22

- Οί Άγιοι Φιλήμων ὁ Ἀπόστολος, Ἄρχιππος, Ὀνήσιμος καὶ Ἀπφία
- Οί Άγιοι Κικιλία, Βαλεριανός καὶ Τιβούρτιος
- Ὁ Άγιος Μάξιμος ὁ Καπιτουλάριος
- Οί Άγιοι Μᾶρκος, Στέφανος καὶ Μᾶρκος
- Ὁ Άγιος Προκόπιος ὁ Παλαιστίνιος
- Ὁ Άγιος Μένιγνος ὁ κναφέας
- Ὁ Ὅσιος Ἄββας
- Ὁ Ὅσιος Κάλλιστος ὁ Β', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Οί Άγιοι Χριστοφόρος καὶ Εὐφημία
- Οί Άγιοι Θαλλελαῖος καὶ Ἄνθιμος
- Ὁ Άγιος Θαδδαῖος
- Ὁ Άγιος Ἀγαπίων (ὁ Ῥωμαῖος)
- Ὁ Άγιος Ἀγάπιος
- Ὁ Άγιος Σισίνιος ὁ Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Άγιος Κλήμης ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Ἀχρίδας τῆς Βουλγαρίας
- Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ Δούκα Τφερίας (Ῥώσος)
- Ὁ Ὅσιος Γερμανός, ἰδρυτῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης

Οί Άγιοι Φιλήμων ὁ Ἀπόστολος, Ἄρχιππος, Ὀνήσιμος καὶ Ἀπφία

Καὶ γιὰ τοὺς τέσσερις Ἁγίους ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή του. Ὁ Φιλήμων καὶ ἡ σύζυγός του Ἀπφία ἦταν χριστιανοὶ στὴν πόλη τῶν Κολοσσῶν, μὲ ἀνεπτυγμένο αἶσθημα φιλανθρωπίας. Χρησιμοποιοῦσαν δὲ τὰ πλούτη τους μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἀνακούφιση φτωχῶν, ἀσθενῶν καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Στὸ χριστιανισμὸ προσῆλθαν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅταν αὐτὸς εἶχε ἔλθει στὴν πόλη τους. Μάλιστα, γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες τοῦ Φιλήμονα γράφει συγκεκριμένα: «Χάριν ἔχομεν πολλὴν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τὴν ἀγάπη σου ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαιται διὰ σοῦ, ἀδελφέ». Δηλαδή, ἔχουμε πολλὴ χαρὰ καὶ παρηγοριὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, διότι οἱ καρδιές τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν ἔχουν βρεῖ ἀνάπαυση μὲ τὶς εὐεργεσίες καὶ ἀγαθοεργίες σου, ἀδελφέ. Γιὰ τὸν Ἄρχιππο λέγεται ὅτι ἦταν συγγενής, ἴσως καὶ γιὸς τοῦ Φιλήμονα καὶ τῆς Ἀπφίας. Ὁ Παῦλος, ἐπειδὴ ὁ Ἄρχιππος εἶχε μεγάλη ἀφοσίωση στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, στὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή του τὸν ὀνομάζει στρατιώτη. Ὁ Ὀνήσιμος ἦταν ὑπηρέτης τοῦ Φιλήμονα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπέδρασε καὶ πῆγε στὴ Ῥώμη. Ἐκεῖ ἔπεσε στὰ δίχτυα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού τὸν ἔστειλε πίσω στὸ Φιλήμονα, χριστιανὸ πλέον. Καὶ παρακαλεῖ τὸν Φιλήμονα νὰ δεχθεῖ τὸν Ὀνήσιμο, ὄχι σὰν ὑπηρέτη, ἀλλὰ σὰν ἀδελφό. Κατὰ τὴν παράδοση, ὅλοι μαρτύρησαν γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ Ἅγιοι Κικιλία, Βαλεριανός καὶ Τιβούρτιος

Ἐζησαν τὸν 3ο αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Οἱ γονεῖς τῆς Κικιλίας ἦταν εἰδωλολάτρεις, ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐγενεῖς καὶ ἐπισήμους. Ἄλλ' ἡ κόρη τους ἄκουσε τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγάπησε καὶ βαπτίστηκε. Μετὰ ἀπὸ λίγο τὴν πάντρεψαν μὲ τὸν Βαλεριανό, νέο με εὐγενικὰ αἰσθήματα πού με τὴν ἐπίδραση τῆς ἐκλεκτῆς συζύγου, ἀσπάσθηκε καὶ αὐτὸς τὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Κατόπιν μάλιστα, καὶ οἱ δυὸ μαζί, ἔφεραν στὸ χριστιανισμὸ καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Βαλεριανοῦ Τιβούρτιο. Κατὰ τὸν διωγμὸ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ἀπειράριθμοι ὑπῆρξαν αὐτοὶ πού ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Ἔτσι καὶ ἡ Κικιλία, ὁ Βαλεριανός καὶ ὁ Τιβούρτιος δὲν φρόντισαν νὰ κρυφτοῦν. Φανερὰ παρηγοροῦσαν τὶς χῆρες καὶ συντηροῦσαν τὰ ὀρφανὰ τῶν μαρτύρων, ἀκόμα καὶ περισυνέλεγαν τὰ λείψανά τους καὶ τὰ ἔθαβαν μὲ εὐλάβεια. Ὅταν τοὺς ἔπιασαν γιὰ τὸ ἔργο πού ἔκαναν, ὁμολόγησαν μὲ θάρρος τὴν πίστη τους καὶ θανατώθηκαν μὲ ἀποκεφαλισμὸ. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥώμης θρήνησε τὴν μεγάλη ἀπώλεια, καὶ ἔθαψε τὰ λείψανά τους μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Καπιτουλάριος

Ἦταν δεσμοφύλακας κάποιας φυλακῆς τῆς Ῥώμης, πίστεψε στὸν Χριστὸ διὰ τῶν Ἁγίων Βαλεριανοῦ καὶ Κικιλίας (βλέπε πιὸ πάνω), ὁμολόγησε τὴν πίστη του καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο (αἰκισθεῖς τελειοῦται).

Οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος, Στέφανος καὶ Μᾶρκος

Μαρτύρησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἡγεμόνα Μάγου τὸ ἔτος 290 μ.Χ. Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸ σὰν ἀληθινὸ Θεό, ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ Παλαιστίνιος

Ἦταν ἀσκητὴς διάσημος, ἀλλὰ καὶ πολυμαθὴς θεολόγος καὶ φιλόσοφος. Ἐγκαταστάθηκε στὴ Σκυθόπολη τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐπιτελοῦσε τὰ καθήκοντα τοῦ ἀναγνώστη καὶ κήρυκα. Καταγγέλθηκε ὅμως ὅτι εἴλκυε πλήθη εἰδωλολατρῶν στὴ χριστιανικὴ θρησκεία, συνελήφθη καὶ ὀδηγήθηκε δέσμιος στὴν Καισαρεία τῆς Παλαιστίνης. Ἐκεῖ προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὸ πολυθεϊκὸ θρησκευμα. Ἐκεῖνος, ἀνατρέποντας τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων του, παρέθεσε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν Ὀμηρικὴ φράση: «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω». Ἐπιμένοντας ἔτσι στὴν ἀληθινὴ πίστη του, καταδικάστηκε σὲ θάνατο διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μένιγνος ὁ κναφέας

Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου (251) καὶ γεννήθηκε στὴν πόλη Πάριο τῆς Κολωνίας στὸν Ἑλλάσποντο, μεταξύ Κυζίκου καὶ Λαμψάκου. Ὅταν σηκώθηκε ὁ διωγμός, ὁ Μένιγνος, ἀψηφώντας τὶς σκληρὲς τιμωρίες, ὁμολόγησε στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς τὸν Ἰησοῦ καὶ προέτρεψε τοὺς χριστιανοὺς νὰ σταθοῦν ἰσχυροὶ ἀπέναντι τῶν ἀσεβῶν αὐτοκρατορικῶν διαταγμάτων καὶ νὰ μείνουν ἀσάλευτοι στὴ χριστιανικὴ πίστη. Συνελήφθη καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ προσκυνήσει τὰ εἰδῶλα, ὀδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ. Ὅταν τὸ πληροφορήθηκε ἡ σύζυγός του ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὸν παρακολουθοῦσε κλαίγοντας. Ἐκεῖνος, παρηγορώντας την, τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ θάνατός του θὰ ἐξασφάλιζε τὴν παντοτινὴ τους ἔνωση. Διότι, μόνο ὅσοι μένουν μὲ τὸν Θεὸ ἔνωμένοι, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ χωριστοῦν ποτέ. Μετὰ ἀπὸ λίγο τὸ κεφάλι του ἔπεφτε καὶ τάφηκε ἐκεῖ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του.

Ὁ Ὅσιος Ἄββας

Αὐτὸς προηγουμένως ἦταν Ἀγαρηνὸς καὶ πίστεψε στὸν Χριστὸ μέσῳ ἑνὸς μοναχοῦ, γιὰ νὰ γίνει στὴ συνέχεια καὶ ὁ ἴδιος μοναχός. Μὲ τὴν συνοδεία τοῦ μοναχοῦ λοιπόν, πού τὸν ἔκανε χριστιανό, πῆγε στὸν μεγάλο ἀσκητὴ Εὐσέβειο (15 Φεβρουαρίου), πού ἀσκήτευε πάνω σ' ἓνα βουνὸ κοντὰ στὸ χωριὸ Ἄσιχα καὶ ἔμεινε κοντὰ του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Εὐσεβείου, ὁ Ἄββας τὸν διαδέχτηκε στὴν ἐπιστασία τῆς δημιουργηθείσας Μονῆς καὶ ὑπῆρξε τύπος αὐστηροῦ ἀσκητῆ στοὺς ὑφισταμένους του. Ἐζῆσε μὲ μεγάλη σκληραγωγία, πολλὴ ἐγκράτεια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Κάλλιστος ὁ Β', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἀνέβηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸ ἔτος 1397. Διακρίθηκε γιὰ τὴν ζωντανὴ εὐσέβεια καὶ φιλάνθρωπία του. Ἄφησε ὅμως τὴν πατριαρχία, ἐπειδὴ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἦταν πολὺ ταραγμένα καὶ ἀποσύρθηκε σὲ Μονή, ὅπου καὶ ἀσκητεύοντας ἀπεβίωσε.

Οἱ Ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Εὐφημία

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Μᾶλλον οἱ ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς 19ης Νοεμβρίου).

Οἱ Ἅγιοι Θαλλελαῖος καὶ Ἄνθιμος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Μᾶλλον οἱ ἴδιοι μὲ αὐτοὺς τῆς 19ης Νοεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Θαδδαῖος

«Ἐν τροχῷ δεθείς καὶ κατὰ προνοῦς ἀφεθείς τελειοῦται».

Ὁ Ἅγιος Ἀγαπίων (ὁ Ῥωμαῖος)

Ἐπειδὴ ὁμολόγησε τὸν Χριστό, τὸν ἔριξαν γιὰ τροφή στὰ ἄγρια θηρία. Θαυματουργικὰ ὅμως βγήκε ἀβλαβῆς καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 σημειώνεται, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία).

Ὁ Ἅγιος Σισίνιος ὁ Ἱερομάρτυρας

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ Θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Ἀχρίδας τῆς Βουλγαρίας

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Βουλγαρία καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μιχαήλ (842-867), γιοῦ τοῦ βασιλιᾶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὴν μοναχικὴ κλίση καὶ ἔτσι κατέφυγε σὲ μοναστήρι, ὅπου ἀσκήτεψε στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ μελετοῦσε συστηματικὰ τὴν Ἁγία Γραφή. Γιὰ τὶς εὐαγγελικὲς του ἀρετὲς χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Μεθόδιο ἐπίσκοπος Βουλγαρίας, πὺν μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἀποστολικὰ ποίμανε. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Τὸ δὲ ἱερὸ λείψανό του, κατατέθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, πὺν ὁ ἴδιος ἔκτισε, στὴν Ἀχρίδα τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ Δούκα Τφερίας (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Γερμανός, ἰδρυτῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης

(ξζ. τὸ 880).

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 23

- Ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου
- Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ἀκραγαντίνων
- Ὁ Ὅσιος Σισίνιος ὁ Ὁμολογητής
- Ὁ Ὅσιος Ἰσχυρίων ὁ Ἐπίσκοπος
- Ὁ Ἅγιος Ἐλενός ἐπίσκοπος Ταρσοῦ
- Ὁ Ἅγιος Διονύσιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Διήγηση ὀπτασίας (κάποιου) Ἰωάννου
- Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μητροφάνη
- Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου μεγάλου δούκα Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέβσκη
- Ἡ Ἁγία Μερόπη (ἡ Μυρώπη)
- Ὁ Ἅγιος Deiniol (Οὐαλλός)

Ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου

Ἦταν Καππαδόκης, σύγχρονος τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ φίλος του. Διακεκριμένος γιὰ τὴ μεγάλη του μόρφωση καὶ εὐσέβεια, ἀναδείχθηκε ἐπίσκοπος Ἰκονίου τὸ ἔτος 344. Ὑπῆρξε ἄριστος ἐπίσκοπος καὶ μετεῖχε στὴ Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ διέπρεψε. Ὁ Ἀμφιλόχιος δὲν εἶχε κῦρος μόνο στὴ δική του Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ ἠθικὸ κῦρος του εἶχε ἐπεκταθεῖ καὶ σὲ ἄλλες περιοχές. Ἔτσι, παρενέβαινε καὶ σὲ Ἐκκλησίες κοντινές, ὅπου διασφάλιζε τὴν εἰρήνη καὶ ὀρθοτομοῦσε τὸ λόγο τῆς ἀληθείας. Διότι στὸ ἔργο του εἶχε ὀδηγὸ τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας». Δηλαδή, λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προσπάθησε νὰ παραστήσεις τὸν ἑαυτό σου στὸ Θεὸ δοκιμασμένο καὶ τέλειο ἐργάτη, πὺ δὲν τὸν ντροπιάζει τὸ καλοφτιαγμένο ἔργο του, καὶ διδάσκει ὀρθὰ τὸν λόγο τῆς ἀληθείας. Στὴν πρὸς Ἀμφιλόχιον ἐπιστολὴ ὁ Μέγας Βασίλειος φανερῶνει τὴν λαμπρὴ ἠθικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἀμφιλοχίου. Τὸν παρακαλεῖ νὰ παραστεῖ στὴν τιμητικὴ γιορτὴ ὑπὲρ τῶν μαρτύρων τῆς Καισαρείας, γιὰ νὰ ἀποβεῖ αὐτὴ σεμνότερη, διότι ὁ λαὸς τῆς Καισαρείας τὸν ἀγαπᾷ, ὅσο κανένα ἄλλο ἐπίσκοπο. Ὁ Ἀμφιλόχιος συνέταξε ἀρκετοὺς λόγους γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας, καὶ πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 394.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ἀκραγαντινῶν

Γεννήθηκε στὸν Ἀκράγαντα τῆς Σικελίας ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ εὐποροὺς γονεῖς, τὸ Χαρίτωνα καὶ τὴν Θεοδότη. Βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ποταμίωνα, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέθρεψε, τὸν μόρφωσε καὶ τὸν κατάρταξε στὶς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου, στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ἐννότητου (685-695). Δεκαοκτῶ χρονῶν πῆγε γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐκεῖ χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων Μακάριο. Κατόπιν ἐπανῆλθε στὸ Βυζάντιο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Ῥώμη, ὅπου

για τις μεγάλες του ἀρετές καὶ τὴν μεγάλη του μόρφωση προήχθηκε στὴν ἐπισκοπὴ τῶν Ἀκραγαντινῶν. Στὴν ἐπισκοπὴ αὐτὴ, βρῆκε σφοδρούς κατηγόρους δυὸ κληρικούς, τὸν Σαβίνο καὶ τὸν Κρισκέντιο, πού τὸν συκοφάντησαν γιὰ μοιχεία. Ἀλλὰ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ὁ Γρηγόριος τοὺς ντρόπιασε καὶ παρέλαβε πάλι τὴν Ἐκκλησία μετὰ ἀπὸ διετὴ φυλάκιση καὶ ἀργία. Στὴ συνέχεια ἔκανε καὶ ἄλλα θαύματα. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ βαθιὰ γεράματα τὸ 690 μ.Χ. Σῶζονται 10 ἐξηγηματικοὶ λόγοι του στὸν Ἐκκλησιαστῆ.

Ὁ Ὅσιος Σισίνιος ὁ Ὁμολογητῆς

Διέπρεψε κατὰ τὸν διωγμὸ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Διοκλητιανὸς (300 μ.Χ.). Ὁ Ὅσιος Σισίνιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύζικο καὶ κήρυττε μὲ θάρρος καὶ τόλμη τὴ χριστιανικὴ ἀλήθεια. Γιὰ τὸ ἔργο του αὐτό, ὑπέστη πολλὰ φυλακίσεις καὶ ἀνελέητους δαρμούς. Ὄταν αὐτοκράτορας ἔγινε ὁ Μεγάλος Κωνσταντῖνος, ὁ Ὅσιος Σισίνιος ἀφέθηκε ἐλεύθερος καὶ ἐξακολούθησε τὸν εὐσεβῆ καὶ θεάρεστο ἀγῶνα του. Ἀλλ' ὅταν ξέσπασε ἡ αἵρεση τοῦ Ἀρείου, συμμετεῖχε στὴν πάλῃ ὑπέρμαχος τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος. Καὶ ἔτσι γενναῖα ἀγωνιζόμενος ὁ Ὅσιος Σισίνιος, τελείωσε τὴν ὀλόψυχα ἀφιερωμένη στὸ Χριστὸ ζωὴ του.

Ὁ Ὅσιος Ἰσχυρίων ὁ Ἐπίσκοπος

Ἴσως ἦταν ἐπίσκοπος Ταρσοῦ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Ἐλενὸς ἐπίσκοπος Ταρσοῦ

Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Στοὺς Συναξαριστὲς ἀγνοεῖται ἡ μνήμη του. Πρόκειται γιὰ τὸν Διονύσιο Α' τὸν Πελοποννήσιο, πού ἀπὸ ἐπίσκοπος Φιλιππουπόλεως, ἐκλέχτηκε οἰκουμενικὸς Πατριάρχης (α' τὸ 1467-1472 καὶ τὸ β' τὸ 1489-1491). Μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸν θρόνο, ἔζησε στὴ Μονὴ Εἰκοσιφοινίσσης στὴ Δραῖμα, ὅπου καὶ πέθανε εἰρηνικὰ.

Διήγησις ὀπτασίας (κάποιου) Ἰωάννου

Λεπτομέρειες βλέπε στὸν «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ, τόμος 11ος, σελίδα 595, ἔκδοση 1993.

Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Μητροφάνη

Τεράρχη πού μετονομάστηκε Μακάριος καὶ ὑπῆρξε πρῶτος ἐπίσκοπος Βορνεζίας τὸ 1703.

Κοίμησις τοῦ Ἁγίου μεγάλου δούκα Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέβσκη

Ἡ Ἁγία Μερόπη (ἡ Μυρώπη)

Εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 2ας Δεκεμβρίου, ὅπου καὶ τὸ σχετικὸ ὑπόμνημα. Ἄγνωστο γιατί ἐδῶ ἐπαναλαμβάνεται. Κάποια Συναξαριακὴ πηγὴ ἀναφέρει: «Σύναξις αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν οὔση πρὸς θάλασσαν».

Ὁ Ἅγιος Deiniol (Οὐαλλός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρεττανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 24

- Ὁ Ἅγιος Κλήμης Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ῥώμης
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
- Ὁ Ὅσιος Μάλχος
- Ὁ Ὅσιος Καρίων
- Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης ἐπίσκοπος Ἀκραγαντινῶν
- Οἱ Ἅγιοι Φιλούμενος καὶ Χριστοφόρος
- Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος
- Οἱ Ἅγιοι Προκόπιος καὶ Χριστοφόρος
- Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος
- Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος
- Ὁ Ἅγιος Χρυσόγονος
- Ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ Τριγλινός
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος πὺ μαρτύρησε στὴν Ἀντιόχεια
- Ὁ Ἅγιος Μερκούριος «ὁ ἐν Σμολένσκη»

Ὁ Ἅγιος Κλήμης Ἱερομάρτυρας, ἐπίσκοπος Ῥώμης

Ἦταν Ῥωμαῖος ἀριστοκράτης ἀπὸ βασιλικὸ γένος, γιὸς τοῦ Φαύστου καὶ τῆς Ματθιδίας. Ὁ Κλήμης σπούδασε ὅλες τὶς ἐπιστῆμες τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἀντάμωσε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο καὶ διδάχθηκε ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ θεογνωσία, ὅποτε ἔγινε θερμὸς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα. Ὁ Κλήμης ὑπῆρξε τρίτος ἐπίσκοπος Ῥώμης, ἀφοῦ διαδέχθηκε τὸν Ἀνέγκλητο, περίπου τὸ ἔτος 92 μ. Χ. Ποίμανε μὲ ὑπέρμετρο ζῆλο τὴν Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης, στὰ βαρεῖα ἐκεῖνα χρόνια τῶν διωγμῶν. Συνελήφθη ἀπὸ τὸ Δομετιανὸ καὶ ἐξορίστηκε σὲ πόλη- ἔρημο κοντὰ στὴ Χερσῶνα. Ἐκεῖ, ἔδεσαν στὸ λαιμὸ του μία σιδερένια ἄγκυρα καὶ τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχὴ του (101 μ.Χ). Αἰξίζει, ὅμως, νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ Κλήμης δὲν ὑπῆρξε μόνον σοφὸς κατὰ τὴν γραμματικὴ μόρφωση, ἀλλὰ ἀνήκε σ' αὐτοὺς πὺ ὁ θεῖος Παῦλος ὀνομάζει «σοφοὺς εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν», συνετοὺς, δηλαδή, ὅταν κάνουν τὸ καλὸ, καὶ συγχρόνως ἀμέτοχους ἀπὸ κάθε κακὸ.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας

Συνδύαζε θερμότητα ζῆλο καὶ ἀνώτερη λαμπρὴ μόρφωση. Καὶ γρήγορα κατέλαβε σπουδαία θέση στὴν ἑκκλησία τῆς Αἰγύπτου, ἀφοῦ διαδέχτηκε τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀλεξανδρείας Θεωνά. Τὸ ἔτος 306 μ.Χ. προήδρευσε σὲ Σύνοδο πὺ καταδίκασε καὶ καθήρεσε τὸν ἐπίσκοπο Λυκοπόλεως Μελέτιο. Ἀλλ' αὐτὸς γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Πέτρο τὸν κατάγειλε στὸν αὐτοκράτορα Μαξιμιανὸ Γαλέριο, ὅταν αὐτὸς κήρυξε διωγμὸ κατὰ

τῶν χριστιανῶν. Τότε ὁ εὐσεβῆς ἀρχιεπίσκοπος, ἔδειξε τὴ μεγάλη καὶ λαμπρὴ διαγωγὴ του. Προκειμένου νὰ συλληφθῆ ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Ἀλεξανδρείας, κάλεσε τοὺς πιὸ ἄξιους πρεσβυτέρους τῆς ἀρχιεπισκοπῆς του, τὸν Ἀχιλλᾶ καὶ τὸν Ἀλέξανδρο. Τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος του καὶ ὄρισε διαδόχους του. Κατόπιν, γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῆ τὴν σύλληψή του ὁ χριστιανικὸς λαός, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένος μπροστὰ στὴν πόρτα του, βγῆκε καὶ παραδόθηκε στοὺς στρατιῶτες ἀπὸ μία τρυπα, ποὺ ἀνοίχτηκε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐπειτα τὸν πῆγαν κρυφὰ στὸν τόπο τῆς θανατικῆς ἐκτέλεσης, ὅπου τὸν ἀποκεφάλισαν τὸν Νοέμβριο τοῦ 311, ἀφοῦ ποίμανε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας 12 χρόνια. Ἀπὸ κάποιο σύγγραμμά τοῦ «περὶ θεότητος» διασώθηκαν μερικὰ κομμάτια. Σῶζονται ἐπίσης Κανόνες ἀπὸ τὴν συγγραφὴ του «περὶ Μετανοίας», ποὺ ἔγραψε ὅταν ὀδηγοῦσε στὴν ἐπιστροφὴ χριστιανούς, ποὺ κατὰ τοὺς διωγμοὺς δὲν μπόρεσαν νὰ μείνουν σταθεροὶ στὴν πίστη. Ἐπίσης ἡ εὐσεβῆς ὀξυδέρκεια τοῦ Πέτρου εἶχε διακρίνει τίς αἰρετικὲς τάσεις τοῦ νεαροῦ τότε διακόνου Ἀρείου καὶ τὸν ἀφόρισε. Ἀλλ' ὕστερα τὸν δέχτηκε πάλι, ἀφοῦ δήλωσε μετάνοια καὶ ζήτησε δημόσια συγνώμη.

Ὁ Ὅσιος Μάλχος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Καρίων

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης ἐπίσκοπος Ἀκραγαντινῶν

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Φιλούμενος καὶ Χριστοφόρος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν ἔκτισαν ζωντανό, μέσα στὴν τρυπα ἐνὸς τείχους.

Οἱ Ἅγιοι Προκόπιος καὶ Χριστοφόρος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους (τὸ 274 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος

Μαρτύρησε στὴν Κόρινθο (τὸ 360 μ.Χ.).

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος

Αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἦλθε καὶ ἀσκήτευσε στὴ Χρυσὴ Πέτρα.

Ὁ Ἅγιος Χρυσόγονος

Καταγγέλθηκε σὰν θερμὸς κήρυκας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, συνελήφθη μὲ διαταγὴ τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ φυλακίστηκε στὴ Ῥώμη. Ἀπὸ τὴ φυλακὴ στήριζε καὶ καθοδηγοῦσε πολλοὺς πιστοὺς. Ἀργότερα ὁ Διοκλητιανὸς τοῦ ἔταξε τιμὲς καὶ ἀξιώματα, διότι ὁ Χρυσόγονος ἦταν ἀνώτερης παιδείας καὶ ἀπὸ εὐγενικὴ καταγωγὴ. Αὐτὸς ὅμως παρέμεινε στὴν ὁμολογία τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐξοργισμένος ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε καὶ τὸν ἔσφαξαν μὲ τσεκουρι. Τὸ δὲ λείψανό του τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα, ὅπου τὸ βρῆκε κάποιος ἱερέας Ζώιλος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸ παράλαβε κρυφὰ τὸ ἔθαψε μὲ εὐλάβεια μέσα στὸ σπίτι του.

Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Τριγλινός

Μᾶλλον ἦταν ἀπὸ τὴν Τρίγλια τῆς Βυθινίας καὶ ἀσκήτευε σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐκεῖ τέσσερις μεγάλες Μονές.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος πὸν μαρτύρησε στὴν Ἀντιόχεια

Μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (361) καὶ ἑπαρχοῦ Σαλουστίου. Ὁ Θεόδωρος λοιπὸν, κατὰ τὴν μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Βαβύλα ἐπισκόπου Ἀντιοχείας, ἀπὸ τὸ προάστιο Δάφνη στὴν Ἀντιόχεια, ἔψαλλε τὸν ὕμνο τοῦ Δαβὶδ καὶ τόνιζε ἰδιαίτερα τὸ «αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς». Συνελήφθη γι' αὐτὸ καὶ μαστιγώθηκε μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν,

ἔσχισαν τὶς πλευρὲς τοῦ καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἄφησαν νὰ φύγει. Ἀλλὰ καταγγέλθηκε καὶ πάλι, ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ κοροϊδεύει τὰ εἰδῶλα, συνελήφθη γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ἅγιος Μερκούριος «ὁ ἐν Σμολένσκη»

Ρῶσος, + 238 μ.Χ.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 25

- Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα ἡ Μεγαλομάρτυς
- Οἱ Ἅγιοι 150 ρήτορες
- Ἡ Ἁγία Βασίλισσα
- Ὁ Ἅγιος Πορφυρίων (ἡ Πορφύριος) ὁ Στρατηλάτης καὶ οἱ 200 Στρατιῶται του
- Ὁ Ἅγιος Μερκούριος ὁ Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Ἡσυχαστής
- Οἱ Ἅγιοι 670 Μάρτυρες
- Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα ἡ Μεγαλομάρτυς

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη ἀποτελεῖ κόσμημα στοῦ χοροῦ τῶν μαρτύρων τοῦ 4ου αἰῶνα μ.Χ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἦταν θυγατέρα εὐγενῶν στὴν καταγωγὴ γονέων (τοῦ Βασιλίσκου Κώνστα). Ἦταν ὠραία στοῦ σώμα, ἀλλὰ καὶ στὴ χριστιανικὴ εὐσέβεια. Εἶχε ἔξοχη εὐφυΐα καὶ σὲ ἡλικία 18 χρονῶν εἶχε σπουδάσει ἄριστα ὅλες τὶς ἑλληνικὲς ἐπιστῆμες, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. Ὅταν, λοιπόν, ἐπὶ αὐτοκρατόρων Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξεντίου οἱ χριστιανοὶ διώκονταν σκληρὰ, ἡ νεαρὴ Αἰκατερίνη δὲ δίστασε νὰ παρουσιαστῆ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ Θεὸ τὸ Σωτῆρα Χριστό. Ὁ ἔπαρχος πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Αἰκατερίνη ἦταν πολυμαθέστατη καὶ φιλόσοφος, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, φέρνοντας σὲ δημόσια συζήτηση μαζί της τοὺς πιὸ σπουδαίους φιλοσόφους τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἀλλὰ ἡ μόρφωση τῆς Αἰκατερίνης, μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τοὺς «ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν». Ὅστε, δηλαδή, νὰ ἀποστομῶναι ἐκείνους ποὺ ἀντιλέγουν στὴν ὀρθὴ διδασκαλία. Καὶ μάλιστα, πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε χριστιανούς. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ὁ ἔπαρχος ἀφοῦ σκληρὰ τὴν βασάνισε, τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε. Ἀργότερα, στοῦ ὄρους Σινᾶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἔκτισε στὴ χάριν τῆς μοναστήρι, ποὺ σῶζεται μέχρι σήμερον.

Οἱ Ἅγιοι 150 ρήτορες

Αὐτοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ διὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ἡ Ἁγία Βασίλισσα

Αὐτὴ ἦταν σύζυγος τοῦ βασιλιᾶ Μαξεντίου, ποὺ πίστεψε στὸν Χριστὸ διὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ μαρτύρησε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος (ἢ Πορφύριος) ὁ Στρατηλάτης καὶ οἱ 200 Στρατιῶται του

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μερκούριος ὁ Μεγαλομάρτυς

Γενναῖος στρατιωτικός, ὄχι μόνο τοῦ στρατοῦ τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, ποὺ ὑπηρετοῦσε, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μερκούριος καταγόταν ἀπὸ τὴ Σκυθία. Διακρινόμενος σὲ κάποια μάχη, κατὰ τὴν ὁποία σκότωσε τὸν στρατηγὸ τῶν ἀντιπάλων, τιμήθηκε μὲ ἀνώτερο ἀξίωμα. Ἀλλ' ὅταν κλήθηκε νὰ συμμετέχει σὲ εἰδωλολατρικὲς θυσίες, ἀρνήθηκε. Καὶ δὲν δίστασε, ὅταν ρωτήθηκε, νὰ ὁμολογήσει ὅτι ἦταν χριστιανός. Ὁ βασιλιὰς προσπάθησε στὴν ἀρχή, μὲ γλυκὰ λόγια νὰ τὸν μεταπείσει. Βλέποντας ὅμως, ὅτι ἀποτύγχανε, διέταξε τὸν βασανισμό του. Καὶ ἀφοῦ τὸν γέμισαν μὲ πληγές, καὶ ἐπέφεραν μεγάλα ἐγκαύματα στὶς σάρκες του, τὸν ἀποκεφάλισαν τὸν γενναῖο ἀθλητὴ καὶ στεφανηφόρο ἀγωνιστὴ τοῦ Χριστοῦ (στὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας), περίπου τὸ 253 μὲ 259 μ.Χ.

Ὁ Ὁσῖος Πέτρος ὁ Ἡσυχαστής

Καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὴν θερμὴ εὐσέβειά του καὶ τὴν τέλεια ἀφοσίωσή του στὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ. Πῆγε στὴ Γαλατία καὶ τὴν Παλαιστίνη, ὅπου ἡ πίστη του θερμάνθηκε ἀκόμα περισσότερο καὶ κατέληξε στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ἀσκήτευε στὰ βουνά της, δοξασμένα ἀπὸ τόσοις μεγάλους ἀθλητὲς καὶ διδασκάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ πνευματικὴ του καρποφορία δὲν ἄργησε νὰ διαδοθεῖ καὶ πλῆθος λαοῦ ἐρχόταν σ' αὐτόν, ἀποκομίζοντας πολὺτιμες συμβουλές καὶ παρηγοριά στὰ δυσκολοθεράπευτα τραύματα τῆς ψυχῆς. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 95 χρονῶν.

Οἱ Ἅγιοι 670 Μάρτυρες

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 26

- Ὁ Ὅσιος Ἀλύπιος ὁ Κιονίτης
- Ὁ Ὅσιος Στυλιανός ὁ Παφλαγόννας
- Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος «ὁ ἐν τῇ Κλίμακι»
- Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἀναχωρητής
- Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ «Μετανοεῖτε»
- Ὁ Ὅσιος Σίλος ἐπίσκοπος Κορίνθου τῆς Περσίας
- Τὰ Ἐγκαίνια Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «ἐν τῷ Κυπαρίσσω (ἢ Κυπαρισσίῳ)»
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ὅσιος Χαιρέμων
- Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Χίο
- Ὁ Ἅγιος Ἰννοκέντιος ὁ Θαυματουργὸς πρῶτος ἐπίσκοπος Ἰρκουτας (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ Πέρσης

Ὁ Ὅσιος Ἀλύπιος ὁ Κιονίτης

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔζησε τὸν 6ο αἰῶνα μ.Χ. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι, ὅταν θὰ γεννιόταν ὁ Ἀλύπιος, ἡ μητέρα του εἶδε σὲ ὄνειρο νὰ κρατᾷ ἓνα λευκὸ ἀρνὶ πὺν στὰ κερατὰ του ἦταν τρεῖς ἀναμμένες λαμπάδες, πὺν σήμαινε τὶς ἀρετὲς πὺν θὰ εἶχε τὸ παιδὶ πὺν θὰ γεννιόταν. Οἱ γονεῖς του ἔδωσαν στὸν Ἀλύπιο χριστιανικὴ ἀνατροφή, πὺν στὸ πρόσωπό του ἐπέφερε καρποὺς ἑκατονταπλασίονας. Εἶχε μεγάλη περιουσία, τὴν ὁποία δαπάνησε στοὺς φτωχοὺς καὶ πᾶσχοντες τῆς περιοχῆς του. Διότι εὐχαρίστησή του ἦταν νὰ ἐκπληρῶνει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, πὺν προτρέπει τοὺς χριστιανοὺς νὰ εἶναι «συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαχνοὶ, φιλόφρονες». Δηλαδή νὰ συμπαθοῦν καὶ νὰ συμμετέχουν στὶς λύπες τῶν ἀδελφῶν τους, νὰ ἀγαποῦν σὰν ἀδελφοὺς τοὺς συνανθρώπους τους, νὰ ἔχουν πονετικὴ καὶ τρυφερὴ καρδιά καὶ νὰ εἶναι περιποιητικοὶ καὶ εὐγενεῖς. Ὁ Ἀλύπιος, ἀφοῦ ἔμεινε πᾶμφτωχος, ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο, ὅπου ἔκανε ἀσκητικὴ ζωή. Πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἔμεινε πάνω σ' ἓνα στῦλο 50 (κατ' ἄλλους 53 χρόνια) γιὰ λόγους ἄσκησης καὶ κάτω ἀπὸ διάφορες καιρικὲς συνθηκὲς. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του ἔφερε κοντὰ στὸν Ἀλύπιο καὶ ἄλλες ψυχές, πὺν ζητοῦσαν εἰρηνικὸ καταφύγιο. Στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὑπῆρξε φιλόστοργος πνευματικὸς πατέρας, καὶ τοὺς καθοδηγοῦσε μὲ τὶς συμβουλές του καὶ τοὺς στήριζε μὲ τὸ παράδειγμά του. Πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 608, ἀφοῦ ἔζησε 100 χρόνια, κατ' ἄλλους 120. (Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις αὐτοῦ ἐν τῇ μονῇ αὐτοῦ τῇ οὔσῃ πλησίον τοῦ Ἱπποδρομίου, κατὰ τὸν Παρισινὸ Κώδικα 1594).

Ὁ Ὅσιος Στυλιανός ὁ Παφλαγόννας

Γιὸς πλουσίων γονέων (πὺν μᾶλλον γεννήθηκε στὴν Παφλαγονία, χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι σίγουρο, διότι ἐκεῖ φυλασσόταν καὶ ἱερὸ λείψανό του), διδάχτηκε νωρὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ

εἶναι ἐγκρατῆς καὶ νὰ θεωρεῖ τὸ χρῆμα μέσο γιὰ τὴν ἀνακούφιση καὶ περίθαλψη τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀρρώστων. Ἀφοῦ ἔτσι ἀνατράφηκε καὶ οἱ γονεῖς του πέθαναν, διαμοίρασε ὅλη τὴν κληρονομιά του καὶ πῆγε σὰν ἀσκητῆς στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ ἄλλους ἀσκητές, πὺ ζοῦσε μαζί τους μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη, χριστιανικὴ συγκατάβαση καὶ ἐπιείκεια. Δὲν λύπησε ποτὲ κανένα, μεγάλη του χαρὰ μάλιστα, ἦταν νὰ ἐπαναφέρει τὴν γαλήνη στὶς ταραγμένες ψυχές. Ἡ φήμη τῆς θαυμαστῆς ἀσκητικῆς του ζωῆς ἔφθασε μέχρι τὶς πόλεις, καὶ πολλοὶ ἔτρεχαν νὰ τὸν βροῦν γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπ' αὐτὸν τὶς πνευματικὲς του ὁδηγίες. Ὁ Ὅσιος Στυλιανός, παρὰ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ του, ἔτρεφε στοργὴ καὶ συμπάθεια πρὸς τὰ παιδιά, πὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ ὁ Κύριος. Ἄν, ἔλεγε, ἡ ταπεινοφροσύνη ἀποτελεῖ θεμέλιον τῶν ἀρετῶν, ἡ παιδικὴ ἡλικία ἀπὸ τὴν φύση τῆς εἶναι περισσότερο ἐνάρετη, ἀπ' ὅτι οἱ μεγαλύτεροι τῶν φιλοσόφων. Πολλὲς φορὲς οἱ γονεῖς ἔφεραν πρὸς αὐτὸν τὰ παιδιά τους, καὶ τότε ἡ ἀγαλλίαση τοῦ ὁσίου ἦταν πολὺ μεγάλη. Ὁ Θεὸς βραβεύοντας τὸ ἱερὸ αὐτὸ αἶσθημά του, προίκισε τὸν ὄσιο μὲ τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει τὰ ἀρρώστα παιδιά καὶ νὰ καθιστᾷ εὐτεκνους ἄτεκνες γυναῖκες. Πέθανε πλήρης ἡμερῶν ἀλλὰ καὶ ἀρετῶν.

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος «ὁ ἐν τῇ Κλίμακι»

Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, πὺ συνέγραψε τὴν Κλίμακα. Μόνασε στὴ Μικρὰ Ἀσία (στὸ Μοναστήρι Κελλιβάρα τοῦ ὄρους Λάτρου) καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀνεξάντλητη ὑπομονή του. Ἐλεγε μάλιστα: «πλανῶνται ὅσοι νομίζουν ὅτι δὲν θυμώνω ποτέ. Θυμώνω, ἀλλὰ κατὰ τῶν δυὸ μεγαλυτέρων ἐχθρῶν. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Σατανᾶς, τὸν ἄλλο περιττὸ νὰ σᾶς τὸν πῶ» καὶ ἔδειχνε τὸν ἑαυτό του. Στὸ Μοναστήρι εἶχε πολὺ δύστροπο προϊστάμενο, ἀλλὰ ἀπέναντί του ὁ Ἀκάκιος δὲν ἔλεγε τὸ παραμικρό. Ὁ ἡγούμενος τὸν κακοποιοῦσε καὶ ὁ Ἀκάκιος τὸν ἀγαποῦσε, ὅμως τὸν ἔθλιβε τὸ γεγονὸς ὅτι κινδύνευε ἡ σωτηρία τοῦ ἡγουμένου του ἀπὸ τὴν ὅλη διαγωγή του. Ὁ Ἀκάκιος πέθανε νέος, ἔχοντας παροιμιώδη ὑπομονὴ καὶ ζωντανὴ ἐλπίδα στὸ Θεό.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἀναχωρητής

Γι' αὐτὸν ἀφηγεῖται ὁ Θεοδώρητος Κύρου, πὺ γνώρισε τὸν ὄσιο προσωπικὰ (Φιλόθεος Ἱστορία, ἀριθ. 21). Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Κύρου καὶ ἀσκήτεψε στὴν ἀρχή, μέσα σ' ἓνα πολὺ στενὸ κελί. Κατόπιν ἀνέβηκε στὸ κοντινὸ βουνὸ τῆς πόλης Κύρου καὶ ἐκεῖ ἀσκήτεψε χωρὶς νὰ κατασκευάσει καλύβη. Ἐφτασε σὲ τόσο μεγάλου ὕψους πνευματικότητας, πὺ κάποτε ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ ἀναστήσει τὸ παιδί μίας οἰκογένειας. Ἐτσι λοιπὸν, αὐστηρὰ ἀσκητικὰ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ «Μετανοεῖτε»

Καταγόταν ἀπὸ τὸν Πολεμνιακὸ Πόντο καὶ ἦταν γιὸς μεγιστᾶνα. Νέος ἀκόμα ἄφησε τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ μόνασε. Ἐπειδὴ δὲ τὸν διέκρινε ἱερὸς ζῆλος καὶ μεγάλο χάρισμα διδακτικότητας, γύρισε ὅλη τὴν Ἀνατολή σὰν ἀπεσταλμένος τῆς Μονῆς του

κηρύττοντας τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐπαναλάμβανε τὴν φωνή, πὺ ἀντήχησε πρῶτα στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας καὶ κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη: «Μετανοεῖτε». Κατόπιν ὁ Ὅσιος Νίκων πῆγε στὴν Κρήτη, ὅπου παρέμεινε διδάσκοντας γιὰ 20 χρόνια. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν Πελοπόννησο, ὅπου κατέληξε στὴν πόλη τῶν Λακῶνων. Ἐκεῖ κήρυξε, ἔκανε διάφορα θαύματα καὶ ἔκτισε ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἠθικὴ ἐπιρροή του στοὺς κατοίκους ὑπῆρξε μεγάλη. Καὶ στὴ χώρα αὐτή, πὺ ἀγάπησε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή τὸ ἔτος 998.

Ὁ Ὅσιος Σίλος ἐπίσκοπος Κορίνθου τῆς Περσίας

Δὲν γνωρίζουμε κανένα στοιχεῖο γιὰ τὴ ζωὴ του.

Τὰ Ἐγκαίνια Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «ἐν τῷ Κυπαρίσσῳ (ἢ Κυπαρισσίῳ)

(Κατὰ τὸν Πατριακὸ Κώδικα 266 Ἀπριλίου 24).

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σ. 119, ἔκδοση Ἀρχιμανδρίτη Καλλίστου.

Ὁ Ὅσιος Χαιρέμων

Δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὰ Μηναιῖα καὶ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου. Ἀναφέρεται ὅμως τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀπὸ τὸν Παρισινὸ Κώδικα 1621 μὲ σύντομο ὑπόμνημα, πὺ λέει, ὅτι ἔζησε μὲ ἀγνότητα καὶ σωφροσύνη. Ἐπίσης ἡ ζωὴ του μέσα στὴν ἔρημο ἦταν ἀσκητικώτατη καὶ ἐκεῖ ἀπεβίωσε.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Χίο

Γεννήθηκε στὴ Χίο. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Παρασκευᾶς, ἡ δὲ μητέρα του Ἀγγελροῦ. Σὲ ἡλικία 18 μηνῶν, ὀρφανὸς ἀπὸ μητέρα, παραδόθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀναθρέψει ἡ μητριά του. Σὲ παιδικὴ ἡλικία οἱ γονεῖς παρέδωσαν τὸν Γεώργιο σὲ κάποιον λεπτοουργό, Βισσετζὴ ὀνομαζόμενο, γιὰ νὰ τοῦ μάθει τὴν τέχνη του. Ὅταν κάποτε μὲ τὸ ἀφεντικό του ἦλθε στὰ Ψαρά, γιὰ νὰ φιλοτεχνήσουν τὸ τέμπλο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὁ Γεώργιος ἔφυγε μὲ ὀρισμένους νέους στὴν Καβάλα. Ἐκεῖ συνελήφθη νὰ

κλέβει ἀπὸ ἕναν κῆπο καὶ παραδόθηκε στὸν κριτὴ. Γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν τιμωρία δέχτηκε τὸν Ἰσλαμισμό, περιτμήθηκε καὶ ὀνομάστηκε Ἀχμέτ. Σὲ ἡλικία 10 χρονῶν, ἐπέστρεψε στὴ Χίο κλαίγοντας καὶ ὁμολογῶντας τὸν Χριστό. Ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν προφυλάξει τὸν μετέφερε σ' ἕνα κτῆμα του στὶς Κυδωνιές. Ἀργότερα, 22 χρονῶν ἀρράβωνιάστηκε, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς μνηστῆς του, ἐπειδὴ εἶχε μαζί του χρηματικὲς διαφορὲς, τὸν πρόδωσε στὸν Τοῦρκο διοικητὴ, ὅτι ἐνῶ ἔγινε Μουσουλμάνος ἐπανῆλθε στὸν Χριστιανισμό. Βασανίστηκε σκληρὰ καὶ ἀφοῦ μέσα στὴ φυλακὴ κοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τὸ πρωὶ τῆς 26ης Νοεμβρίου 1807 τοῦ ἔκοψαν -μὲ μαρτυρικὸ τρόπο - τὸ κεφάλι λίγο-λίγο. Ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀπὸ τὸν ἀθλοθέτη Χριστό.

Ὁ Ἅγιος Ἰννοκέντιος ὁ Θαυματουργὸς πρῶτος ἐπίσκοπος Ἰρκουτας (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος ὁ Πέρσης

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία του στὸν Παρισινὸ Κώδικα 259φ. 229α, μαθαίνουμε ὅτι ἤλεγξε τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο μετὰ ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα βασανιστήρια.

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 27

- Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, ὁ Μεγαλομάρτυρας
 - Ὁ Ὅσιος Πινούφριος
 - Ὁ Ὅσιος Ναθαναήλ
 - Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς
 - Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Ῥοστοβίας (Ρῶσος, + 1392 μ.Χ.)
-

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἐζησε τὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ Ἀρκαδίας. Κατοικοῦσε στὴν περσικὴ πόλη Βηθλαβὰ καὶ ἀνῆκε σὲ γένος ἐπίσημο. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν πολὺ φίλος με τὸ βασιλιά τῶν Περσῶν Ἰσδιγέργη. Ἡ φιλία αὐτὴ ὅμως, δυστυχῶς, τὸν πίεσε καὶ ἀρνήθηκε τὴ χριστιανικὴ πίστη ποὺ εἶχε. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ λύπησε πολὺ τὴ μητέρα του καὶ τὴ σύζυγό του, ποὺ τοῦ δήλωσαν ὅτι μετὰ ἀπ' αὐτὸ δὲν ἤθελαν οὔτε κὰν νὰ τὸν γνωρίζουν. Ἡ στάση αὐτὴ τῶν ἀγαπημένων του προσώπων ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου, συναισθάνθηκε τὸ μεγάλο του ὀλίσθημα καὶ ἔχυσε δάκρυα μετανόιας πικρά, ἀλλὰ σωτήρια. Λυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ μία λύπη γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει: «Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν». Τώρα, δηλαδὴ χαίρομαι, ὄχι γιατί λυπηθήκατε, ἀλλὰ διότι ἡ λύπη ποὺ δοκιμάσατε σᾶς ὁδήγησε στὴ μετάνοια. Διότι λυπηθήκατε ὅπως θέλει ὁ Θεός. Κατόπιν ὁ Ἰάκωβος μὲ θάρρος πῆγε στοὺ βασιλιά, καταδίκασε τὴν πρώτη του ἐνέργεια καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι ὁμολογεῖ καὶ πάλι τὸ Χριστό. Ἐκπληκτος ὁ βασιλιάς, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε πάλι νὰ τὸν μεταστρέψει, ἔκοψε σὲ τεμάχια τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του, καὶ στοὺ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε (τὸ 421 μ.Χ. στὴ Βηθλαβὰ).

Ὁ Ὅσιος Πινούφριος

Μέγας ἀσκητὴς στὴν Αἰγυπτιακὴ ἔρημο, ἱερέας καὶ ἡγούμενος κοινοβίου κοντὰ στὴν πόλη Πανεφῶ. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε τιμές, ἐγκατέλειψε τὴν Μονὴ του καὶ μὲ λαϊκὴ ἐνδυμασία κατέφυγε στὴ Μονὴ Ταβεννησιωτῶν καὶ ὑπηρετοῦσε ὅπως ὁ τελευταῖος ὑπηρέτης. Μετὰ τρία χρόνια ὅμως, τὸν γνώρισε κάποιος μαθητὴς του καὶ ἐπανῆλθε στὴ Μονὴ του. Ἀλλὰ καὶ πάλι γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους τὴν ἐγκατέλειψε καὶ πῆγε στὴν Παλαιστίνη καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ Μονὴ του, ὅπου μὲ πλήρη ταπεινοφροσύνη ἀφοῦ ἔζησε ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Λόγοι τοῦ ὁσίου αὐτοῦ, σῶζονται στὸν Εὐεργετινὸ.

Ὁ Ὅσιος Ναθαναήλ

Ἀσκητὴς μὲ τὸν ὁποῖο ἀσχολεῖται ὁ Παλλάδιος στοὺ Λαυσαϊκὸ, ἀφηγούμενος τὰ

παράδοξα τῆς ζωῆς του. Ἐζησε 37 χρόνια μέσα στό κελί του, χωρίς νά βγεῖ καθόλου, παρὰ τίς παγίδες τοῦ δαίμονα νά τόν ἀποσπάσει ἀπό τήν καλύβα του. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς

Ἄγνωστος στόν Συναξαριστή τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καί τὰ ἔντυπα Μηναιῖα. Ἡ μνήμη του μέ σύντομο υπόμνημα ἀναφέρεται στόν Παρισινὸ Κώδικα 1621, ὅπου λέγεται ὅτι ἦταν ἀπό τήν πόλη Φαρά. Σέ μικρὴ ἡλικία ἔγινε μοναχὸς καί ἔζησε 85 χρόνια ἀσκούμενος πάνω σ' ἓνα ὄρος, μέσα σὲ μία σπηλιά, μέ αὐστηρὴ νηστεία καί προσευχή. Βάδισε μέ θεοπρέπεια τὸν ἀσκητικὸ δρόμο καί ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Ῥοστοβίας (Ρῶσος, + 1392 μ.Χ.)

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 28

- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Νέος
- Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας
- Ὁ Ἅγιος Πέτρος
- Ἡ Ἁγία Ἄννα ἡ Ὁσιομάρτυς
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ποὺ συμμαρτύρησαν μετὸν Ἅγιο Στέφανο τὸν νέο γιὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες Βασίλειος, Στέφανος, Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Λεγαταρίων ἢ Λεγατοκρίων, δυὸ Γρηγόριοι καὶ ἄλλοι
- Ὁ Ἅγιος Εἰρήναρχος καὶ οἱ Ἑπτὰ Ἅγιες Γυναῖκες ποὺ μαρτύρησαν μαζί μετὸν ἅγιο Εἰρήναρχο
- Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος καὶ Θεόδωρος οἱ ἐπίσκοποι, Πέτρος, Ἰωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος, οἱ ἱερεῖς, Βασίλειος καὶ Θωμᾶς οἱ Διάκονοι, Ἰερόθεος, Δανιὴλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος, Εὐσέβιος οἱ Μοναχοὶ καὶ Ἐτιμάσιος
- Ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς ἐπίσκοπος Μακεδονίας

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Νέος

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τοῦ Ἰωάννης καὶ Ἄννα τὸν ἀνέθρεψαν κατὰ τὸν καλύτερο χριστιανικὸ τρόπο. Ὅταν μεγάλωσε, μορφώθηκε ἀρκετὰ καὶ ἀργότερα ἀναδείχθηκε ἡγούμενος στὸ περίφημο ὄρος τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου. Ὅταν ξέσπασε ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὄχι μόνο δὲ συμμορφώθηκε μετὶ τὶς αὐτοκρατορικὲς διαταγές, ἀλλὰ καὶ χαρακτήρισε αἰρετικούς τοὺς εἰκονομάχους βασιλεῖς. Καταγγέλθηκε στὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο τὸν Κοπρώνυμο, ὁ ὁποῖος ἤλπιζε μετὶ τὴν προσωπικὴ του ἐπιβολή, ὅταν τὸν ἔφερνε μπροστὰ του, νὰ δαμάσει τὸ φρόνημα τοῦ Στεφάνου. Συνέβη ὅμως τὸ ἀντίθετο. Ὁ Στέφανος, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μετὶ «πολλὴν παρρησία ἐν πίστει τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», δηλαδή μετὶ πολλὴ παρρησία καὶ θάρρος στὸ νὰ διακηρύττει τὴν πίστη ποὺ ὁμολογοῦν ὅσοι εἶναι σὲ κοινωνία μετὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἤλεγξε αὐστηρὰ κατὰ πρόσωπο τὸν Κοπρώνυμο. Αὐτὸς τότε τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ καὶ μετὰ ἀπὸ μέρες διέταξε νὰ τὸν θανατώσουν. Αφοῦ, λοιπόν, τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ, ἄρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν καὶ νὰ τὸν κτυποῦν μετὰ βαρεῖα ῥόπαλα. Ἐνα ἰσχυρὸ κτύπημα στὸ κεφάλι ἔδωσε τέλος στὴ ζωὴ τοῦ Στεφάνου (τὸ 767 μ. Χ.). Κατόπιν τὸ σῶμα του τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ποὺ τὸ βρῆκαν ὅταν τὰ κύματα τὸ ἔφεραν στὴν παραλία, τὸ ἔθαψαν μετὶ τὴν ἀρμόζουσα τιμῆ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας

Ἦταν ἀσκητὴς καὶ διέμενε σὲ κάποιο κελὶ κοντὰ στὶς Βλαχερνές. Ἐπίσης ἦταν συναγωνιστὴς τοῦ ὁσίου Στεφάνου τοῦ ὁμολογητῆ, ποὺ βιογραφικὸ του σημείωμα ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Ὁ Ἀνδρέας μαρτύρησε ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, συρόμενος στὴ γῆ ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος

Ἦταν καὶ αὐτὸς ἀσκητὴς στὸν Ὀλυμπο. Φυλακίστηκε ἀπὸ τὸν Κοπρώνυμο μαζί μὲ τὸν Στέφανο τὸν νέο, διότι προσκυνοῦσε τὶς ἅγιες εἰκόνες. Κατόπιν τὸν χτύπησαν μέχρι θανάτου καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ἁγία Ἄννα ἢ Ὁσιομάρτυς

Συμμαρτύρησε μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Στέφανο τὸν νέο, γιὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες, ἀφοῦ τὴν χτύπησαν μέχρι θανάτου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ποὺ συμμαρτύρησαν μὲ τὸν Ἅγιο Στέφανο τὸν νέο γιὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες Βασίλειος, Στέφανος, Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Λεγαταρίων ἢ Λεγατοκρίων, δυὸ Γρηγόριοι καὶ ἄλλοι

Ἡ λύσσα τοῦ Κοπρωνύμου καὶ τῶν γύρω του δὲν περιορίστηκε μόνο σὲ ἓνα θῦμα. Μετὰ τὸν Στέφανο ὑπέστησαν βασανισμοὺς καὶ θανάτους καὶ ἄλλοι ὁμολογητὲς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔτσι ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Βασίλειος, τυφλώθηκε ἀπὸ τοὺς δήμιους, ἐξακολουθώντας νὰ διακηρύττει τὴν Ὁρθόδοξη πίστη του, καὶ στὴ συνέχεια τὸν σκότωσαν μὲ κλωτσιές. Ἄλλος ἔπειτα, ὁ Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Λεγαταρίων ἐξορίστηκε στὴ Δαφνούσια, ὅπου καὶ πέθανε ἀπὸ συνεχεῖς δαρμούς. Ἄλλοι δὲ πάλι μὲ ἄλλο βάρβαρο τρόπο θανατώθηκαν ἢ ἐξορίστηκαν καὶ περνοῦσαν συνεχῆ μαρτυρικὴ ζωὴ.

Ὁ Ἅγιος Εἰρήναρχος καὶ οἱ Ἑπτὰ Ἅγιες Γυναῖκες ποὺ μαρτύρησαν μαζί μὲ τὸν ἅγιο Εἰρήναρχο

Ἀντιπαθοῦσε τοὺς χριστιανούς καὶ βοηθοῦσε τοὺς βασανιστὲς κατὰ τὸν διωγμὸ ποὺ ἔκαναν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Εἰρήναρχος γεννήθηκε εἰδωλολάτρης στὴν πόλη Σεβάστεια, ὅταν βασιλιάς ἦταν ὁ Διοκλητιανός. Ἄλλ' ἢ προσέγγιση, ἔστω καὶ μ' αὐτὴ τὴν μορφή, στοὺς μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, φώτιζε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Εἰρηναρχοῦ. Ἐβλεπε ἐκεῖ ἥρωες πράους σὰν τ' ἄρνια, ἀλλὰ πιὸ ἀνδρείους καὶ ἀπὸ τὰ λιοντάρια. Ἔμενε ἐκπληκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη καλοσύνη τῶν θυμάτων ἀκόμα καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς δημίους τους. Θαύμαζε ἐπίσης, ὅτι καὶ τρυφερὲς παρθένες συμμετεῖχαν στὸν μοναδικὸ ἐκεῖνο ἥρωισμό καὶ τὴν ὑπέροχη ἀνταπάρνηση. Ἡ βαθμιαία αὐτὴ μεταβολὴ στὴν ψυχὴ τοῦ Εἰρηναρχοῦ κατάληξε στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ ἀπ' αὐτόν, τὴν ὥρα ποὺ ἑπτὰ χριστιανὲς γυναῖκες ὑπέμεναν καρτερικότατα γιὰ τὴν πίστη τους, ὅλες τὶς τιμωρίες καὶ τὰ μαρτύρια. Ἡ ὁμολογία ἐκείνη τοῦ Εἰρηναρχοῦ στοίχισε τὸ θάνατό του μὲ ἀποκεφαλισμό. Καὶ τὸν ὑπέστη ὁ Εἰρήναρχος γεμάτος ἀγαλλίαση, διότι ἔλαχε καὶ σ'

αὐτὸν τὸ ἔνδοξο καὶ μακάριο αὐτὸ τέλος (303 μ.Χ.).

**Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος καὶ Θεόδωρος οἱ ἐπίσκοποι, Πέτρος, Ἰωάννης, Σέργιος,
Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος, οἱ ἱερεῖς, Βασίλειος καὶ Θωμᾶς οἱ διάκονοι, Ἱερόθεος,
Δανιήλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος, Εὐσέβιος οἱ μοναχοὶ καὶ Ἐτιμάσιος**

Ἐζησαν στὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη καὶ κέρδισαν τὰ μαρτυρικὰ στεφάνια στὴν Τιθεριούπολη τῆς Μακεδονίας. Συνελήφθησαν καὶ διατάχθηκαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἴδωλα. Ἀλλὰ ὅλοι μαζί μὲ μία φωνή, διακήρυξαν ὅτι θὰ πεθάνουν πιστοὶ στὸν βασιλιᾶ καὶ Σωτῆρα τους Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ ἔτσι ὅλους τοὺς ἀποκεφάλισαν (363 μ.Χ.).

Ὁ Ἅγιος Ῥωμανὸς ἐπίσκοπος Μακεδονίας

Ἡ μνήμη του δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὸν τοῦ Delehaye. Βρίσκεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578 σὰν ἐπίσκοπος Μακεδονίας.

Ἀγιολόγιον - Νοέμβριος 29

- Ὁ Ἅγιος Παράμονος καὶ οἱ 370 Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτόν
- Ὁ Ἅγιος Φιλούμενος
- Ὁ Ὅσιος Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Τερομάρτυρας, «ὁ ἐν Περσίδι»
- Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες
- Ὁ Ἅγιος Οὐρβανός ἐπίσκοπος Μακεδονίας
- Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου
- Ὁ Ὅσιος Παγκόσμιος
- Ὁ Ὅσιος Πιτυροῦν
- Ὁ Ἅγιος Οὐαλερίνος (ἢ Οὐαλεριανός)
- Ὁ Ἅγιος Φαῖδρος
- Ὁ Ὅσιος Μάρκος
- Ὁ Ὅσιος Νεκτάριος «ἐπίσκοπος ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)
- Ὁ Ἅγιος Φιλούμενος ὁ Νεοῖερομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Brendan (Ἰρλανδός)
- Ἀνάμνησις Ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου

Ὁ Ἅγιος Παράμονος καὶ οἱ 370 Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν μαζί μ' αὐτόν

Μαρτύρησε μαζί μὲ ἄλλους 370 χριστιανούς στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Δέκιος, ποὺ εἶχε κάνει πολλοὺς φόνους χριστιανῶν. Τότε λοιπόν, κοντὰ στὸν ποταμὸ Τίγρη ὑπῆρχαν ἱαματικά λουτρά. Στὰ λουτρά αὐτὰ εἶχε πάει καὶ ἓνας φανατικὸς λάτρης τῶν εἰδώλων, ὁ ἄρχων Ἀκυλίνος. Ὅταν ἔκανε θυσίες στὸ ναὸ τῆς Ἴσιδος, ἔδωσε διαταγὴ νὰ συμμετέχουν σ' αὐτὲς ὁ Παράμονος καὶ ἄλλοι 370 χριστιανοί, ποὺ εἶχαν συλληφθεῖ καὶ τοὺς κρατοῦσαν φυλακισμένους. Ὅλοι ὅμως ἀρνήθηκαν. Καὶ ἐνῶ γίνονταν οἱ εἰδωλολατρικὲς θυσίες, οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ ἔψαλλαν «ψαλμοὺς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς» στὸ Σωτήρα τους. Ὁ Ἀκυλίνος, ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν στάση τους, διέταξε νὰ τοὺς σκοτώσουν. Ὁρμησαν ἐναντίον τους οἱ στρατιῶτες, καὶ κτυπῶντας τους μὲ τὶς λόγχες, καταξέσχισαν τὰ σώματά τους. Ἔτσι, μαρτυρικὰ καὶ ἐνδοξα παρέδωσαν ὅλοι τὴν γενναία ψυχὴ τους στὸ στεφανοδότη Χριστό.

Ὁ Ἅγιος Φιλούμενος

Ἦταν ἔμπορος σιτηρῶν καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Λυκαονία. Καταγγέλθηκε ὅτι ἦταν χριστιανὸς στὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀγκύρας Φήλικα, τὸ ἔτος 270. Ὅταν τὸν συνέλαβαν, οὔτε τὴ ζωὴ του θέλησε νὰ προφυλάξει, οὔτε τὸ ἐμπόριό του νὰ προστατέψει καὶ νὰ διατηρήσει. Καταφρονῶντας τὰ πάντα γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ψυχικὴ του σωτηρία,

ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ἀρνήθηκε νὰ προσφέρει θυσία στὰ εἰδωλα. Τὸν ὑπέβαλαν τότε σὲ σκληρὰ βασανιστήρια. Τρύπησαν μὲ καρφιά τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ προκληθεῖ ἀκατάσχετη αἱμορραγία καὶ ἔτσι παρέδωσε στὸν Θεὸ τὴν ἀγία ψυχὴ του.

Ὁ Ὅσιος Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἱερομάρτυρας, «ὁ ἐν Περσίδι»

Σὲ πολλὰ Μηνολόγια ὁ Ἰωάννης αὐτὸς ἀναφέρεται ὅτι καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Δαμασκοῦ καὶ μαρτύρησε στὴν Περσία. (Ἴσως ὅμως νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 10ης Ἀπριλίου καὶ τῆς 1ης Νοεμβρίου).

Οἱ Ἅγιοι ἕξι Μάρτυρες

Ἄγνωστο πὺ καὶ πότε μαρτύρησαν. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ὅταν τοὺς καταδίωκαν, ἀνοίξε μία πέτρα καὶ μπῆκαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς.

Ὁ Ἅγιος Οὐρβανὸς ἐπίσκοπος Μακεδονίας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν Ἅγιο Ῥωμανὸ τῆς 28ης Νοεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου

Μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὸν Διονύσιο ἐπίσκοπο Κορίνθου, πὺ ἔζησε τὸν 2ο αἰῶνα μ.Χ. (160), ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος. Κατὰ τὸν Μελέτιο ὁ Διονύσιος αὐτὸς ἦταν ἄνδρας λόγιος, πολυμαθὴς καὶ ἔνθεος. Μεριμνοῦσε ὄχι μόνο γιὰ τὸ ποίμνιό του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ποίμνιο τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπικοινωνοῦσε μὲ ἐπιστολές. Τὶς ἐπιστολές αὐτές, ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβειος τὶς χαρακτηρίζει σὰν θεῖες διδασκαλίες καὶ ἄξιες μεγάλης προσοχῆς. (Ἀναφέρεται ὅτι μαρτύρησε διὰ ξίφους).

Ὁ Ὅσιος Παγκόσμιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Πιτυροῦν

Ἐκανε μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ πῆρε ἀπὸ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα ἐκείνου, ἡ δὲ ἐγκράτειά του εἰκονίζεται κατὰ τὸν αὐστηρότατο ἀσκητισμό. Πολλὲς φορές ἔμεινε νηστικός ἐντελῶς, χωρὶς καθόλου νὰ ζημιωθεῖ ἡ υἰγεία του ἢ νὰ ἐλαττωθεῖ ἡ πνευματικὴ ἀντοχή του καὶ ἡ προθυμία του. Συχνὰ ἔλεγαν οἱ μοναχοὶ γιὰ ὀράματα, πὺ ἐμφανίζονταν σ' αὐτοὺς οἱ δαίμονες. Ἐκεῖνος τότε ἔλεγε: «ἐγὼ φοβᾶμαι περισσότερο τὰ δαιμόνια, πὺ φωλιάζουν τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν φιλαργυρία, τὴν φιληδονία καὶ ἄλλα παρόμοια πάθη. Αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα δαιμόνια καὶ πρέπει μεγάλη προσοχή πρὸς αὐτά». Ὁ Ὅσιος Πιτυροῦν ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Οὐαλερίνος (ἢ Οὐαλεριανὸς)

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Φαῖδρος

Θανατώθηκε μαρτυρικά, ἀφοῦ ἔχυσαν ἐπάνω του καυτὴ ῥητίνη.

Ὁ Ὅσιος Μᾶρκος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye μὲ σύντομο ὑπόμνημα. Αὐτὸς ἐγκατέλειψε γυναῖκα, παιδιά καὶ συγγενεῖς, καὶ ἔγινε μοναχός. Γύριζε τὴν ἔρημο, τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, γιὰ νὰ καταλήξει στὴν Αἴγυπτο, ὅπου βρέθηκε νεκρὸς σὲ κάποιο ναό, φέροντας ἐπάνω του βαρεῖὰ σίδερα. Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ κόσμος, θαύμασε τὴν ἀσκητικότητά του. Ἔτσι κατασκεύασαν ξύλινη θήκη, ὅπου ἔβαλαν μέσα τὸ σῶμα του, μαζὶ μὲ τὰ σίδερα πὺ ἔφερε ὅταν ζοῦσε.

Ὁ Ὅσιος Νεκτάριος «ἐπίσκοπος ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Ὁ Ἅγιος Φιλούμενος ὁ Νεοϊερομάρτυρας

Ἦταν ἀγιοταφίτης Ἱερομόναχος στήν Ἱερουσαλήμ καί τόν ἔσφαξαν - μάλλον φανατικοὶ μουσουλμάνοι - στό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ τὸ 1979.

Ὁ Ἅγιος Brendan (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιά τή ζωή αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στό βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθήναι 1985.

Ἀνάμνησις Ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου

Αγιολόγιον - Νοέμβριος 30

- Ο Άγιος Ανδρέας ο Απόστολος, ο Πρωτόκλητος
- Ο Άγιος Φρουμέντιος αρχιεπίσκοπος Αβησσυνίας (Αιθιοπίας)
- Ο Άγιος Αλέξανδρος Μηθύμνης

Ο Άγιος Ανδρέας ο Απόστολος, ο Πρωτόκλητος

Ο Ανδρέας, ψαράς στο επάγγελμα και αδελφός του Αποστόλου Πέτρου, ήταν από την Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Έπειδή κλήθηκε από τον Κύριο πρώτος στην ομάδα των μαθητών, ονομάστηκε πρωτόκλητος. Η ιστορία της ζωής του Ανδρέα μέχρι την Σταύρωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη του Κυρίου, υπήρξε σχεδόν ίδια με εκείνη των άλλων μαθητών. Μετά το σχηματισμό της πρώτης Εκκλησίας, ο Ανδρέας κήρυξε στη Βιθυνία, Εύξεινο Πόντο, Θράκη, Μακεδονία και Ήπειρο. Τε-λικά, κατέληξε στην Αχαΐα. Εκεί ή διδασκαλία του καρποφόρησε και με τις προ-σευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ασθενείς. Έτσι, ή χριστιανική αλήθεια είχε μεγάλες κατακτήσεις στο λαό της Πάτρας. Ακόμα και ή Μαξιμίλλα, σύζυγος του άνθυπάτου Αχαΐας Αιγεάτου, αφού την θεράπευσε ο Απόστολος από την βαρεία αρρώστια που είχε, πίστεψε στο Χριστό. Το γεγονός εκνεύρισε τον άνθύπατο, και με την παρότρυνση των ειδωλολατρών ιερέων συνέλαβε τον Ανδρέα και τον σταύρωσε σε σταυρό σχήματος Χ. Έτσι, ο Απόστολος Ανδρέας «παρέστησε τον έαυτό του στο Θεό δόκιμον έργατην», δηλαδή δοκιμασμένο και τέλειο έργατη του Ευαγγελίου. Το λείψανό του έθαψε με ευλάβεια ο πρώτος επίσκοπος Πατρών Στρατοκλής.

Ο Άγιος Φρουμέντιος αρχιεπίσκοπος Αβησσυνίας (Αιθιοπίας)

Στά χρόνια του μεγάλου Κωνσταντίνου (330), κάποιος φιλόσοφος από την Τύρο, που ονομαζόταν Φρουμέντιος, πήγε στην Αβησσυνία (Αιθιοπία) για να συλλέξει ιστορικά στοιχεία για αυτήν τη χώρα. Έγινε γνωστός στη βασιλική αυλή για την λογιότητά του και διορίστηκε σε ανώτερη διοικητική θέση. Τη θέση και την επιρροή του χρησιμοποίησε για την έναρξη διάδοσης του χριστιανισμού. Κατόπιν επέστρεψε στην Αλεξάνδρεια, όπου ανακοίνωσε στον τότε αρχιεπίσκοπο Μέγα Αθανάσιο, ότι μία πιο συστηματική χριστιανική εργασία σ' αυτήν τη χώρα θα είχε αποτελέσματα καρποφόρα. Ο Μέγας Αθανάσιος συμφώνησε και του ανέθεσε την ιεραποστολή εκείνη, αφού τον χειροτόνησε επίσκοπο (το έτος 341) με τον τίτλο «Αξώμης». Και ή ιεραποστολή εκείνη, με βοήθ του Φρουμεντίου τον Αιδέσιο, έφερε πράγματι αρκετή καρποφορία.

Ο Άγιος Αλέξανδρος Μηθύμνης

Ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ἦτο ἐπίσκοπος Μηθύμνης, ὁ πρῶτος ἴσως ἐπίσκοπος αὐτῆς τῆς Μητροπόλεως, καὶ μάλιστα ἔλαβε μέρος στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ ἔτος 325 μ.Χ. Ἐπίσης, λέγεται, ὅτι ἴδρυσε μοναστήρι στὴν περιφέρεια τῆς Κοινότητος Λαφιώνας, ὅπου πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Γιὰ τὸ ἔργο, ἐπίσης, τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου δὲν ἔχομε ἄλλες πληροφορίες, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μᾶς δίνει ἡ ἀκολουθία ποὺ ψάλλεται τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου, στίς 30 Νοεμβρίου. Ἐκεῖ ἐγκωμιάζεται ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος «φωστὴρ ἀκοίμητος, ποιμὴν ὁ πραότατος, ἐν εὐσεβείᾳ συγκρατήσας τὸ ποίμνιον, ὀδηγήσας τε καὶ ποιμάνας ἐν χάριτι, λύκους ὡς τροπωσάμενος δεινῶς αἰρετίζοντας» καὶ στὴ συνέχεια ὡς «πολύφωτος ἀστὴρ μοναζόντων» καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο ὅτι «ιατρεῖον παθῶν ἀναδέδεικται ἢ σορὸς τῶν ἁγίων λειψάνων αὐτοῦ».

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 1

- Ὁ Προφήτης Ναούμ
 - Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Νέος
 - Ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου
 - Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων
 - Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Πέρσης
 - Οἱ Ἅγιοι Ἀνανίας καὶ Σολόχων Ἀρχιεπίσκοποι Ἐφέσου
 - Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἁγίου Τρύφωνος
 - Ὁ Ἅγιος Θεόκλητος Ἀρχιεπίσκοπος Λακεδαιμόνιας
-

Ὁ Προφήτης Ναούμ

Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μικροὺς λεγόμενους προφήτες. Ἐζησε τὸν 7ο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Συμεών. Πατρίδα εἶχε τὴν Ἐλκεσέμ, γι' αὐτὸ ὀνομάστηκε καὶ Ναούμ ὁ Ἐλκεσαῖος. Τὸ βιβλίον τῆς προφητείας του ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μικρὰ κεφάλαια καὶ ἀφορᾷ τὴν τύχη τῆς πόλης Νινευῆ. Στὸ Α' κεφάλαιο, ὑμνεῖ τὸ Θεό. Στὸ Β' κεφάλαιο, προαναγγέλλει τὸν ὄλεθρον τῆς Νινευῆ μὲ τὰ ἄρματα τῆς, τοὺς ἵππους καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς. Στὸ Γ' κεφάλαιο, χαρακτηρίζει τὴν Νινευῆ σὰν πόλιν τῶν αἱμάτων, τοῦ ψεύδους, τῆς μεγάλης ἀδικίας καὶ πορνείας. Ἄς δοῦμε, ὅμως, τί λέει γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τέτοιας πόλης, καὶ τί γιὰ αὐτοὺς ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν Κύριον: «Χρηστὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσιν αὐτὸν ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως καὶ γινώσκων τοὺς εὐλαβουμένους αὐτὸν καὶ ἐν κατακλυσμοῖς πορείας συντέλειαν ποιήσεται τοὺς ἐπεγειρομένους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διώξεται σκότος». Ναούμ, Α' 7-8. Δηλαδή ὁ Κύριος εἶναι εὐεργετικὸς γιὰ ἐκείνους ποὺ μένουσιν κοντὰ Του στίς ἡμέρας τῶν θλίψεων τους. Γνωρίζει ὁ Κύριος καὶ περιβάλλει μὲ συμπάθεια ἐκείνους ποὺ τὸν σέβονται. Ἐναντίον ὅμως τῶν ἁμαρτωλῶν, ποὺ ἀλαζονικὰ μὲ κάθε εἶδους ἁμαρτία ἐγείρονται ἐναντίον Του, θὰ ὀρμήσει σὰν κατακλυσμὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐξαφανίσει τελείως. Θὰ καταδιώξει τοὺς ἐχθροὺς Του καὶ θὰ τοὺς κυριεύσει τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου. Ὁ προφ. Ναούμ πέθανε εἰρηνικὰ καὶ τάφηκε στὸν τόπον τῶν πατέρων του.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Νέος

Γιὰ τὸν Ὅσιον αὐτὸ ἀναφέρει ὁ Εὐεργετινός, ὅτι ἔγινε μοναχὸς καὶ ζοῦσε ζωὴ ἀσκητικὴ. Γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ ὅμως περισσότερο, ἀφήσε τὸν ἡσυχαστικὸ βίον καὶ πῆγε σὲ μία κοινοβιακὴ Μονὴ στὴν Κίον τῆς Βιθυνίας καὶ ὑποτάχθηκε στὸν ἡγούμενον, δουλεύοντας τίς πιὸ σκληρὰς δουλειὰς τῆς Μονῆς. Αφοῦ ἔδειξε πολλὴ ὑπακοή καὶ ὑπομονή καὶ ἔγινε ὑπόδειγμα ἀσκητικῆς ταπεινοφροσύνης, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ἀλλοῦ ἀναφέρεται σὰν Ὀνησίφορος, μαζί μὲ τὸν Σολομῶντα, πού ἦταν καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος Ἐφέσου.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων

Ἦταν ὑπόδειγμα κάθε ἀρετῆς καὶ ιδιαίτερα τῆς ἀγαθοεργίας. Ἐζησε τὸν 8ο αἰῶνα μ.Χ. στὴν πόλη Ἀμνεία τῆς Παφλαγονίας, καὶ τοὺς γονεῖς του ἔλεγαν Γεώργιο καὶ Ἄννα. Παντρεύτηκε τὴν Θεοσεβῶ καὶ ἀπόκτησε τρία παιδιά. Ἐνα γιό, τὸν Ἰωάννη, καὶ δυὸ κόρες, πού τὴν πρώτη ἔλεγαν Ὑπατία καὶ τὴν δεύτερη Εὐανθία. Ὁ Φιλάρετος ἦταν γεωργὸς καὶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του, πλουσιοπάροχα μοίραζε ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς. Πεινασμένο ἔβρισκε; τὸν χόρταινε. Γυμνὸ; τὸν ἔντυνε. Χήρα καὶ ὀρφανό; βοηθοῦσε καὶ παρηγοροῦσε. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε καὶ ὁ Φιλάρετος κάποτε κατάντησε πολὺ φτωχός. Ὅμως καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, ἔδειξε θαυμαστὴ καρτερία ὅπως ὁ Ἰώβ, καὶ συνέχισε νὰ ἀγαθοεργεῖ μέχρι ὑπερβολῆς. Καὶ ὁ Θεὸς πού εἶδε τὴν ἀσυναγώνιστη πίστη του οἰκονόμησε μὲ τὴν πρόνοιά Του, ὥστε ὁ Κωνσταντῖνος ὁ γιὸς τῆς βασίλισσας Εἰρήνης, νὰ πάρει γιὰ γυναῖκα του τὴν ἐγγονὴ τοῦ ἁγίου Μαρία, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὠραία στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Τὸν δὲ Φιλάρετο, τὸν τίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου. Ἔτσι ἔγινε κάτοχος πολλοῦ πλοῦτου, πού τὸν διαμοίραζε ἀκόμα πιὸ ἀφθονα στοὺς φτωχοὺς. Ὅταν θὰ πέθαινε, κάλεσε τοὺς συγγενεῖς του καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Παιδιά μου, μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ τὴν φιλοξενία, μὴ ἐπιθυμεῖτε τὰ ξένα πράγματα, μὴ λείπετε ποτὲ ἀπὸ τίς ἀκολουθίες καὶ λειτουργίες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ γενικὰ ὅπως ἔζησα ἐγὼ ἔτσι νὰ ζεῖτε καὶ ἐσεῖς». Καὶ αὐτὰ ἀφοῦ εἶπε, ξεψύχησε μὲ τὴν φράση: «γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου».

Ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Πέρσης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Ἀρβήλ τῆς Περσίας καὶ ἦταν ἓνας μεταξὺ τῶν Ἁγίων πού δόξασαν τὸ ἔδαφος τῆς Περσίας μὲ τίς ἀρετὲς καὶ τὸν ἥρωισμό τους γιὰ τὴν πίστη. Συνελήφθη διότι προσπαθοῦσε νὰ διαφωτίσει τοὺς πατριῶτες του στὴν ἀληθινὴ πίστη τοῦ Χριστοῦ. Βασανίστηκε σκληρά, ἀλλὰ δὲν κάμφθηκε. Ἀντίθετα, παρέδωσε τὴν τελευταία του πνοή, βλέποντας ὁράσεις ἀνδρῶν, περιβεβλημένων φωτεινοὺς στεφάνους, πού τὸν καλοῦσαν στοὺς τόπους τῆς ἀνέκφραστης ἀγαλλίασης.

Οἱ Ἅγιοι Ἀνανίας καὶ Σολόχων Ἀρχιεπίσκοποι Ἐφέσου

Ἀπεβίωσαν εἰρηνικά. Ἀλλὰ μᾶλλον πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως. Διότι Ἀρχιεπίσκοποι Ἐφέσου ὑπῆρξαν μόνο δυό, ὁ Ὀνήσιμος (πού ἀναφέραμε πιὸ πάνω) καὶ ὁ Σολόχων ἢ Σολομών.

Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἁγίου Τρύφωνος

«Πλησίον τῆς ἁγίας Εἰρήνης ἀρχαίας καὶ νέας». Ἀλλὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τρύφωνα, ὀρίζονται ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς τὴν 19ῃ Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἅγιος Θεόκλητος, Ἀρχιεπίσκοπος Λακεδαιμονίας

Ἐπονομάζεται καὶ θαυματουργός. Σώζεται εἰκόνα του σὲ ἐκκλησία τῆς Μονεμβασίας, ὅπου ἀπὸ τὰ φθαρμένα στοιχεῖα δὲν γίνεται γνωστὴ ἡ ἐποχὴ του. Ἄλλες πηγές μας πληροφοροῦν ὅτι ἔζησε ἀσκητικότερο βίον, τὸν 9ο αἰῶνα καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν προσπάθειά του νὰ ἐξυψώσει τὸ ἠθικὸ ἐπίπεδο τοῦ ποιμνίου του. Ἦταν ὀπαδὸς τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰγνατίου καὶ πῆρε μέρος στὴν κατὰ τοῦ Φωτίου συγκληθεῖσα Σύνοδο (869-870). Θεωρεῖται τοπικὸς Ἅγιος τῆς Λακεδαιμονίας, ἡ δὲ βιογραφία του συντάχθηκε ἀπὸ κάποιον ἀνώνυμο.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 2

- Ο Προφήτης Άββακούμ
- Οί Άγιοι Ιωάννης, Ήρακλαίμων, Ανδρέας και Θεόφιλος οί Έρημίτες
- Ο Άγιος Σολομών Αρχιεπίσκοπος Έφέσου
- Η Άγία Μυρώπη ή Μερόπη
- Ο Άγιος Άβιβος ό νέος
- Ο Άγιος Μωϋσής (ή Μωσής) ό Όμολογητής
- Ο Όσιος Κύριλλος ό Φιλεώτης
- Ο Όσιος Αθανάσιος ό Έγκλειστος
- Ο Όσιος Άββακούμ
- Ο Όσιος Ισίδωρος

Ο Προφήτης Άββακούμ

Ο Άββακούμ, πού τó όνομά του σημαίνει «θερμός έναγκαλισμός», ήταν από την φυλή του Συμεών και γιός του Σαφάτ. Ο χρόνος πού έδρασε τίθεται μεταξύ 650 και 672 π.Χ. Στο προφητικό του βιβλίο, πού διακρίνεται για την αξιόλογη λογοτεχνική του χάρη, έλέγχει τόν Ιουδαϊκό λαό, έπειδή παρεξέκλινε από την άληθινή θρησκεία στην ειδωλολατρία. Νά τί συγκεκριμένα αναφέρει, σχετικά με τó πώς πρέπει κανείς νά πιστεύει στο Θεό: «Έάν ύποστείληται, ούκ εύδοκεί ή ψυχή μου έν αυτώ· ό δέ δίκαιος έκ πίστεώς μου ζήσεται. Έγώ δέ έν τώ Κυρίω αγαλλιάσομαι, χαρίσομαι επί τώ Θεώ τώ σωτήρι μου». Άββακούμ, Β΄ 4, Γ΄ 18. Ποϋ σημαίνει, αν κανείς λιποψυχήσει και άδημονήσει στις διάφορες δοκιμασίες, άς μάθει, λέει ό Κύριος, ότι δέν έπαναπαύεται ή ψυχή μου σ' αυτόν. Ο δίκαιος πού πιστεύει σ' έμένα και τηρεί τó Νόμο μου, θα σωθει και θα ζήσει. Έγώ όμως, λέει ό Προφήτης, θα αγάλλομαι έλπίζοντας στον Κύριο. Θα γεμίσει χαρά ή καρδιά μου για τó σωτήρα μου Θεό. Ο πρ. Άββακούμ πέθανε ειρηνικά και τάφηκε στον τόπο τών πατέρων του.

Οί Άγιοι Ιωάννης, Ήρακλαίμων, Ανδρέας και Θεόφιλος οί Έρημίτες

Κατάγονταν από την πόλη Όξύρρυγχο τής Κάτω Αιγύπτου, στη δυτική όχθη του ποταμού Νείλου και ήταν γιοί γονέων χριστιανών. Διάβαζαν τις Άγιες Γραφές και θέλησαν την έρημική ζωή. Στην έρημο, γνώρισαν κάποιο υπέργρηρο εύσεβη έρημίτη και έμειναν κοντά του ένα χρόνο, ασκούμενοι. Όταν πέθανε ό γέροντάς τους, αυτοί έμειναν εκεί για 60 όλόκληρα χρόνια με πολλή άσκηση και προσευχή. Κάθε Σάββατο, πήγαιναν στους πλησιέστερους συνοικισμούς και κήρυτταν στους ανθρώπους τó λόγο του Θεού. Έτσι στήριζαν ψυχές, μέχρι πού ειρηνικά απέβίωσαν.

Ὁ Ἅγιος Σολομών Αρχιεπίσκοπος Ἐφέσου

Βλέπε 1 Δεκεμβρίου.

Ἡ Ἁγία Μυρώπη ἢ Μερόπη

Ἀπὸ τὶς πιὸ γενναῖες γυναῖκες, ποὺ μαρτύρησαν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. καὶ γεννήθηκε στὴν πόλη Ἐφεσο. Ἐχασε νωρὶς τὸν πατέρα της καὶ ἀνατράφηκε μὲ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν μητέρα της, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Χίο (λέγεται μάλιστα ὅτι στὴν Ἐφεσο, ἡ Ἁγία πήγαινε καθημερινὰ στὸν τάφο τῆς Ἁγίας Ἐρμιόνης, θυγατέρας τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου καὶ ἔπαιρνε τὸ ἀναβλύζον ἀπ' αὐτὸν μύρο καὶ τὸν ἔδινε μὲ ἀφθονία στοὺς πιστοὺς, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάστηκε Μυρώπη). Ὄταν ὁ Δέκιος ἐξαπέλυσε ἄγριο διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἡ Μυρόπη μὲ τὴν μητέρα της ἄφησε τὴν Ἐφεσο καὶ πῆγαν στὴ Χίο, ὅπου εὐεργετοῦσαν ἀπόρους ἀσθενεῖς. Ἀλλὰ ὁ διωγμὸς ἐξαπλώθηκε καὶ στὴν εἰρηνικὴ Χίο καὶ μεταξὺ τῶν θυμάτων ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος (14 Μαΐου). Ὁ εἰδωλόατρος ἄρχοντας Νουμέριος, διέταξε νὰ μείνει ἄταφο τὸ σεπτὸ λείψανο τοῦ μάρτυρα. Ἀλλὰ ἡ Μυρώπη, ἀφοῦ διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ φύλακα, μαζί μὲ τὶς ὑπηρέτριές της, πῆρε τὸ λείψανο καὶ τὸ ἔθαψε μὲ μεγάλη εὐλάβεια. Τότε ὁ Νουμέριος διέταξε νὰ τιμωρηθεῖ αὐστηρὰ ὁ φρουρός. Ἡ εἶδηση συντάραξε τὴν φιλοδίκαια καὶ εἰλικρινῆ κόρη. Γι' αὐτὸ καὶ παρουσιάστηκε χωρὶς δισταγμὸ καὶ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια στὸν ἄρχοντα. Ὁ Νουμέριος, χωρὶς νὰ συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴν εὐψυχία τῆς Μυρώπης, γεμάτος θυμὸ καὶ ἐκδίκηση, διέταξε νὰ τιμωρηθεῖ ἡ Μυρώπη μέχρι θανάτου. Τότε οἱ στρατιῶτες τὴν ξάπλωσαν στὴ γῆ καὶ τὴν ἔδειραν σκληρὰ μὲ χοντρὰ ῥαβδιά. Ἡ ἀνδρεία τῆς Μυρώπης ἦταν τόση ποὺ ὑπέμεινε τὶς θανατηφόρες πληγές, χωρὶς κραυγὴ καὶ λιποψυχία. Εὐψυχη μὲ τὴν θεία χάρη, ἔμεινε ἀκλόνητη στὴν πίστη. Καὶ παρέδωσε μετὰ ἀπὸ λίγο τὸ πνεῦμα της στὴ φυλακὴ, ἀνεβαίνοντας στὰ ἀθάνατα σκηνώματα τῶν δικαίων. Στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Delehaye ἡ μνήμη της γιορτάζεται στὶς 23 Νοεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἄβιβος ὁ νέος

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου (307-323) καὶ ἦταν διάκονος στὴν πόλη Θαλσεῖ. Ἐπειδὴ δίδασκε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ περιφερόμενος πόλεις καὶ χωριά, συνελήφθη. Ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ μπροστὰ στὸν ἔπαρχο καὶ καταδικάστηκε νὰ καεῖ ζωντανὸς στὴ φωτιά. Οἱ χριστιανοὶ ἀφοῦ πῆραν τὸ ἅγιο λείψανό του, μὲ τιμὲς τὸ ἔθαψαν μαζί μὲ αὐτὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων Γουρία καὶ Σαμονᾶ (15 Νοεμβρίου) στὸ μέρος Βηθελακικλά\α.

Ὁ Ἅγιος Μωϋσῆς (ἢ Μωσῆς) ὁ Ὁμολογητής

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου. Μνημονεύεται σὰν Ὁμολογητὴς τὴν 2α Δεκεμβρίου στὸν Συναξαριστὴ Delehaye. Στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578

ἀναφέρεται τὴν 3ῃ Δεκεμβρίου σὰν Μωϋσῆς ὁ οἰκονόμος, ποὺ μᾶλλον θὰ εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν ὁμολογητὴ.

Ὁ Ὅσιος Κύριλλος ὁ Φιλεώτης

Γεννήθηκε τὸ 1015 στὸ χωριὸ Φιλέα τῆς ἐπαρχίας Δέρκων τῆς Θράκης. Κατὰ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα ὀνομάστηκε Κυριάκος (Κύριλλος ὑπῆρξε ἔπειτα τὸ καλογερικὸ τοῦ ὀνομα) καὶ ἀπὸ μικρὸς διακρίθηκε στὰ ἱερὰ Γράμματα. Στὸ εἰκοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του παντρεύτηκε καὶ ἀπόκτησε παιδί. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε ζῆλο στὸ μοναχικὸ βίον, ὅπως ὅλοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψει τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του καὶ νὰ ἀποσυρθεῖ σὲ μοναστήρι, λέγοντας στὴ γυναῖκα του: «ἢ νὰ χωρίσουμε ἢ νὰ πᾶμε καὶ οἱ δυὸ σὲ μοναστήρι». Ἡ γυναῖκα του ὅμως δὲ δέχτηκε τίποτα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἔτσι ὁ Κύριλλος ἔμεινε στὸ σπίτι του ζῶντας ἀσκητικά. Ἐπειτα ἴδρυσεν (1060) μοναστήρι στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸ ναὸ ἀνήγειρε ὁ Ἀλέξιος Κομνηνός. Ἐτσι ὁσιακὰ ἔζησε ὁ Κύριλλος. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ 1110.

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἐγκλειστος

«ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος).

Ὁ Ὅσιος Ἀββακούμ

Κύπριος ἀσκητὴς ἐκ τῶν Ἀλαμανῶν.

Ὁ Ὅσιος Ἰσίδωρος

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 3

- Ο Προφήτης Σοφονίας
- Ο Άγιος Θεόδωρος Ίερομόναχος Αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας (607-609)
- Ο Όσιος Θεόδουλος ό Κύπριος, ό σαλός
- Ο Όσιος Θεόδουλος «ό από Έπάρχων»
- Ο Όσιος Ίωάννης ό Ήσυχαστής, επίσκοπος Κολωνίας
- Οί Άγιοι Άγάπιος, Σέλευκος, Μάμας, Ίνδης, Δόμνα, Γλυκέριος και 40 Μάρτυρες «έν Σοφριαναίς»
- Ο Άγιος Γαβριήλ Ίερομάρτυρας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
- Ο Άγιος Άγγελής ό Νεομάρτυρας γιατρός από τό Άργος
- Ο Άγιος Μωϋσής ό Οικονόμος
- Ο Άγιος Birinus (Άγγλος)

Ο Προφήτης Σοφονίας

Έζησε τόν 7ο αιώνα π.Χ., επί βασιλείως Ίωσίου. Είναι ό ένατος από τούς μικρούς λεγόμενους προφήτες και καταγόταν από τήν φυλή του Συμεών ή κατ' άλλους του Λευί. Τό όνομά του σημαίνει «ό Γιαχβέ κρύπτει», δηλαδή περιφρουρεί, προστατεύει. Τό προφητικό του βιβλίο διαιρείται σέ τρία μικρά κεφάλαια. Στο πρώτο απειλεί τούς Ίουδαίους, πού παρεξέκλιναν από τόν Κύριο στήν ειδωλολατρία. Στο δεύτερο προλέγει τήν καταστροφή τής Γάζας, τής Ασκαλώνος, τής Αζώτου, τής Δαμασκοϋ, τής Αίθιοπίας, τής Ασσυρίας και άλλων ακόμα χωρών. Στο τρίτο έλέγχει τήν Ίερουσαλήμ για τήν διαφθορά της, αλλά και τήν όνομάζει έπιφανή, σαν κοιτίδα λυτρώσεως του ανθρώπινου γένους. Τέλος, χαιρετίζει με αγαλλίαση τήν μέλλουσα εμφάνιση του Κυρίου στή Σιών. Αλλά ό Θεός μίλησε με τό Στόμα του προφήτη και να τί είπε για τούς άνόμους άνθρωπος: «Έξάρω τούς άνόμους από προσώπου τής γής, λέγει Κύριος... Και τούς εκκλίνοντας από του Κυρίου και τούς μη ζητοϋντας τόν Κύριον και τούς μη άντεχομένους του Κυρίου». Σοφονίας, Α' 3, 6. Θα ξεριζώσω λέει ό Κύριος τούς άνόμους από τό πρόσωπο τής γής. Και θα τιμωρήσω αυτούς πού παρεκκλίνουν από τις έντολές του Κυρίου, αυτούς πού δέν ζητοϋν με τήν προσευχή τούς τόν Κύριο και δέν κρατοϋν Αυτόν σαν στήριγμά τους. Ο πρ. Σοφονίας πέθανε ειρηνικά και τάφηκε στον τόπο των πατέρων του.

Ο Άγιος Θεόδωρος Ίερομόναχος Αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας (607-609)

Τά θερμά του κηρύγματα, ή ζωντανή του πίστη, ή ακούραστη φιλανθρωπία του προς τούς φτωχούς, τούς άσθενείς και τούς έγκαταλελειμμένους, τραβοϋσαν σαν δίχτυα μεγάλο πλήθος ειδωλολατρών και τούς έφερναν στους κόλπους τής χριστιανικής Έκκλησίας. Γι' αυτό κινήθηκαν με θανάσιμο μίσος έναντίον του οί ιερείς τής ειδωλολατρίας, μαζί με τούς άρχοντές τους. Και κάποια μέρα, ύποκίνησαν πλήθος

είδωλολατρῶν, μεταξύ δὲ αὐτῶν μέθυσους καὶ ἐγκληματίες, καὶ ἐπετέθηκαν κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεοδώρου, τὴν στιγμή πού ἐπέστρεφε ἀπὸ συνοικία, πού εἶχε πάει μὲ δυὸ ἱερεῖς γιὰ νὰ παρηγορήσει ψυχές καὶ νὰ μοιράσει ἐλεημοσύνη. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδειραν, τὸν ἔφτυσαν, τοῦ φόρεσαν ἀκάνθινο στεφάνι στὸ κεφάλι καὶ τὸν τριγυρνοῦσαν στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατείες. Ὅταν τὸ πληροφορήθηκαν οἱ ἀρχές, ἔστειλαν στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ. Αὐθημερόν, μετὰ τὴν τυπικὴ διαδικασία, ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος ἔμενε ἀμετακίνητος στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Καὶ βεβαίωσε τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη του, ἀφοῦ ὑπέστη καρτερικὰ καὶ γενναῖα, ὄχι μόνο τὰ προηγούμενα μαρτύρια, ἀλλὰ καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ. Τὸ δὲ τίμιον λείψανό του, τάφηκε στὴ δική του πόλη, τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Ὅσιος Θεόδουλος ὁ Κύπριος, ὁ σαλὸς

Κύπριος ἀσκητὴς ἄγνωστος ἐποχῆς, πού λόγω τῆς μεγάλης του ἀσκήσεως, ἀξιώθηκε διορατικοῦ πνεύματος, ὑποκρινόμενος τὸν σαλὸ (τρελό) καὶ ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὶς ἀνομίες πού διέπρατταν. Ἔτσι ὅσοι καὶ ἀφοῦ ἔζησε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά, τὸ δὲ λείψανό του γιαιτρεύει θαυματουργικὰ πολλὰς ἀσθένειες.

Ὁ Ὅσιος Θεόδουλος «ὁ ἀπὸ Ἐπάρχων»

Ἐπὶ ἤρξε πατρίκιος στὰ χρόνια τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395) καὶ ἦταν ἄνδρας διάσημος γιὰ τὴν σύνεση, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν σεμνότητα τῆς ζωῆς του. Ἔτσι προήχθη στὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπάρχου ἀπὸ τὸν βασιλιὰ Θεοδόσιο. Βλέποντας ὅμως τὶς ἀδικίες τῶν ἰσχυρῶν, ἀηδίασε καὶ ἀφοῦ παραιτήθηκε τοῦ ἀξιώματός του, ἰδιώτευε. Μετὰ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸν γάμο του, πέθανε ἢ σύζυγός του καὶ αὐτὸς πῆγε στὴν Ἐδεσσα, ἀφοῦ μοίρασε τὴν μεγάλη του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ εὐαγγῆ ἰδρύματα. Ἐκεῖ καὶ ἐνῶ ἦταν στὸ 42ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀνέβηκε πάνω σ' ἓνα στῦλο καὶ μὲ τὶς πιὸ ἀντίξοες συνθήκες ἔκανε σκληρὴ ἀσκήση. Ἔτσι, μὲ ἀσκήση καὶ προσευχή, ἀφοῦ ἔζησε γιὰ ἄλλα 40 χρόνια πάνω στὸ στῦλο, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἡσυχαστής, ἐπίσκοπος Κολωνίας

Γεννήθηκε στὴ Νικόπολη τῆς Ἀρμενίας τὸ 454 ἀπὸ τὸν Ἐγκράτιο καὶ τὴν Εὐφημία καὶ ἐπὶ βασιλέως Μαρκιανοῦ (450-457). Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του, οἰκοδόμησε ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ μόναζε ἐκεῖ, μαζί μὲ 10 μοναχοὺς. Λόγω τῆς μεγάλης του ἀρετῆς, 28 χρονῶν, χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Κολωνίας. Γιὰ ἐννιά χρόνια ἀφοῦ διευθέτησε τὰ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα. Ἐκεῖ ἀπέκρυψε τὸ ἀληθινὸ του ἀξίωμα καὶ ὀρίστηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σάββα σὰν ὑπηρέτης στὸν ξενῶνα καὶ στὸ μαγειρεῖο, ὑπακούοντας μὲ κάθε ταπεινοφροσύνη. Βλέποντας ὁ Ἅγιος Σάββας τὴν μεγάλη του ἀρετὴ, σύστησε στὸν ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων Ἡλία, νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἰωάννη Διάκονο καὶ Πρεσβύτερο. Τότε ὁ Ἰωάννης, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ κάνει ἀλλιῶς, φανέρωσε

τὸ ἀξίωμα του καὶ ἔμεινε στὴ Λαύρα 12 χρόνια καὶ στὴ Ρουθὰ ἕξι χρόνια. Κατόπιν πέρασε ἀσκητικὰ τὰ χρόνια του σὲ διάφορες ἔρημους γιὰ 48 ὀλόκληρα χρόνια καὶ ἀπεβίωσε εἰρηρικὰ 104 χρονῶν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀγάπιος, Σέλευκος, Μάμας, Ἰνδης, Δόμνα, Γλυκέριος καὶ 40 Μάρτυρες «ἐν Σοφιαναῖς»

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. (Ἡ μνήμη μερικῶν ἐξ αὐτῶν ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 28ῃ Δεκεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Γαβριὴλ Ἱερομάρτυρας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Γαβριὴλ ἦταν ἐπίσκοπος Γάνου καὶ Χώρας. Βρέθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1657 καὶ διαδέχτηκε ἀντικανονικὰ τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τὸν ἀπαγχονισθέντα, ἀπὸ τοὺς Τούρκους, Πατριάρχη Παρθένιο τὸν Γ'. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀγράμματος, μετὰ 12 ἡμέρες, ἔφυγε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο καὶ ἦλθε στὴν Προῦσα, ὅπου ἔγινε προεδρικός Μητροπολίτης Προῦσας καὶ παρέμεινε γιὰ 10 χρόνια. Ἐκεῖ κατηγορήθηκε ὅτι ἔφερε στὴ Χριστιανικὴ πίστη κάποιον Μουσουλμάνο καὶ ὀδηγήθηκε στὸ Σουλτάνο καὶ Βεζύρη. Αὐτοὶ ἀξίωσαν ἀπὸ τὸν Μάρτυρα ν' ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του καὶ νὰ δεχτεῖ τὸν Ἰσλαμισμό. Μὲ γενναιότητα ὁ Γαβριὴλ ἀπέρριψε τὴν πρόταση αὐτὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βασανιστεῖ σκληρά. Τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν στὴν Προῦσα στίς 3 Δεκεμβρίου 1659.

Ὁ Ἅγιος Ἀγγελῆς ὁ Νεομάρτυρας γιατρός ἀπὸ τὸ Ἄργος

Εὐλαβῆς, φιλήσυχος, φιλακόλουθος καὶ εὐσεβῆς ὁ Ἀγγελῆς, ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ στὸ Ἄργος. Σὲ κάποια θρησκευτικὴ συζήτηση μὲ ἕναν Γάλλο, ὑπεραμύνθηκε τὴν Χριστιανικὴ πίστη καὶ δέχτηκε νὰ μονομαχήσει χωρὶς ὄπλο μὲ τὸν Γάλλο, πού ἦταν ὀπλισμένος. Ὁ Γάλλος μπροστὰ στὴν πίστη τοῦ Ἀγγελῆ δέχθηκε καὶ ὁ Ἀγγελῆς ἀναδείχτηκε καὶ ἐπίσημα νικητής. Μετὰ τὴν νίκη αὐτὴ ὁ Ἀγγελῆς, ἀποφάσισε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴν ἰατρικὴ καὶ κλείστηκε στὸ ὑπερῶο τοῦ σπιτιοῦ του. Ξαφνικὰ ὅμως, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου τοῦ ἔτους 1813, ἀρνήθηκε τὸν Χριστό καὶ ἔγινε Μουσουλμάνος! Ἐπειδὴ δημιούργησε ἐπεισόδιο σὲ καφενεῖο τοῦ Ναυπλίου, ἐνῶ βρισκόταν μεθυσμένος, οἱ ἀρχὲς τὸν ἐξόρισαν στὴ Χίο. Ἐκεῖ μεταννημένος, ἔβρεχε κάθε μέρα μὲ δάκρυα μετανοίας τοὺς ναοὺς καὶ προσευχόταν. Ἐπίσης ἔδινε ἀφορμὲς στοὺς Τούρκους, ἐπιζητῶντας τὸ μαρτύριο. Κάποτε μπηκε σὲ κάποιον Τελωνεῖο καὶ ὁμολόγησε ὅτι ἦταν Χριστιανός. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔδειραν ἀνελέητα καὶ τὸν ἔκλεισαν σιδηροδέσμιο στὴ φυλακὴ τοῦ Κάστρου τῆς Χίου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ παρέμεινε σταθερὸς στὴν Χριστιανικὴ ὁμολογία του, ἀποκεφαλίστηκε στίς 3 Δεκεμβρίου 1813.

Ὁ Ἅγιος Μωϋσῆς ὁ Οἰκονόμος

Βλέπε βιογραφικό του σημείωμα τὴν 2α Δεκεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Birinus (Ἀγγλος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 4

- Ἡ Ἁγία Βαρβάρα ἡ Μεγαλομάρτυς
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός
- Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Πολυβότου, ὁ Θαυματουργός
- Ἡ Ἁγία Ἰουλιανή
- Οἱ Ἅγιοι Χριστόδουλος καὶ Χριστοδούλη ἡ Παρθένος
- Μνήμη τῶν δώδεκα Προφητῶν
- Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Κασσιανός
- Ὁ Ἅγιος Κρῦσπος
- Ὁ Ἅγιος Δάμασος (Πορτογάλος)

Ἡ Ἁγία Βαρβάρα ἡ Μεγαλομάρτυς

Αποτελεῖ κόσμημα τῶν μαρτύρων τοῦ 3ου αἰῶνα μ.χ. Ὁ πατέρας της ἦταν ἀπὸ τοὺς πιο πλούσιους εἰδωλόλατρους τῆς Ἡλιουπόλεως καὶ ὀνομαζόταν Διόσκορος. Μοναχοκώρη ἡ Βαρβάρα, διακρινόταν γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ σώματός της, τὴν εὐφυΐα καὶ σωφροσύνη της. Στὴ χριστιανικὴ πίστη κατήχησε καὶ εἴλκυσε τὴν Βαρβάρα μίᾳ εὐσεβῆς χριστιανῆς γυναικῆ. Τὴ ζωὴ της μέσα στὸ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον ἡ Βαρβάρα περνοῦσε «ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι», δηλαδὴ μὲ κάθε εὐσέβεια καὶ σεμνότητα. Ὅμως τὸ γεγονός αὐτό, δὲν ἔμεινε γιὰ πολὺ καιρὸ μυστικό. Ὁ Διόσκορος ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη του εἶναι χριστιανὴ καὶ ἐκνευρισμένος διέταξε τὸν αὐστηρὸ περιορισμὸ της. Ἀλλὰ ἡ Βαρβάρα κατόρθωσε καὶ δραπέτευσε. Ὁ πατέρας της τότε ἐξαπέλυσε ἄγριο κυνηγητὸ μέσα στὶς σπηλιές καὶ τὰ δάση, ὅπου κρυβόταν ἡ κόρη του. Τελικὰ, κατόρθωσε καὶ τὴν συνέλαβε. Ἀλλὰ ὁ ἄσπλαχνος καὶ πωρωμένος εἰδωλόλατρης πατέρας, παρέδωσε τὴν κόρη του στὸν ἡγεμόνα Μαρκιανό. Αὐτός, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ δὲν κατόρθωσε μὲ δελεαστικὸς τρόπους νὰ μεταβάλει τὴν πίστη της, διέταξε καὶ τὴν μαστίγωσαν ἀνελέητα. Κατόπιν τὴν φυλάκισε, ἀλλὰ μέσα ἐκεῖ ὁ Θεὸς θεράπευσε τὶς πληγὲς τῆς Βαρβάρας καὶ ἐνίσχυσε τὸ θάρρος της. Τότε ὁ ἡγεμόνας θέλησε νὰ τὴν διαπομπεύσει δημόσια γυμνή. Ἀλλὰ ἐνῶ ἔβγαζαν τὰ ρούχα της, ἄλλα ὠραιότερα ἐμφανίζονταν στὸ σῶμα της. Ὁ ἡγεμόνας βλέποντας τὸ θαῦμα, διέταξε νὰ ἀποκεφαλισθεῖ. Χωρὶς καθυστέρηση, ὁ ἴδιος ὁ κακοῦργος πατέρας της, ἀνέλαβε καὶ τὴν ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

Διαπρεπέστατος θεολόγος καὶ ποιητὴς τοῦ 8ου αἰῶνα καὶ μέγας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ στὰ τέλη τοῦ 7ου αἰῶνα καὶ ἔτυχε ἐπιμελημένης ἀγωγῆς ἀπὸ τὸν πατέρα του Σέργιο, ποὺ ἦταν ὑπουργὸς οἰκονομικῶν τοῦ ἄραβα χαλίφη Ἀβδούλ Μελὶκ τοῦ Α΄. Δάσκαλός του ἦταν κάποιος πολυμαθὴς καὶ εὐσεβέστατος μοναχός, ποὺ ὀνομαζόταν Κοσμάς καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Σικελία. Ὁ Σικελὸς μοναχὸς πράγματι

ἐκπαίδευσε τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν θετό του ἀδελφὸ Κοσμᾶ τὸν Μελωδὸ, ἄριστα σ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς γνώσης. Ὄταν πέθανε ὁ Σέργιος, ὁ γιὸς του Ἰωάννης διορίστηκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, πρωτοσύμβουλος τοῦ χαλίφη Βελιδᾶ (705-715). Ἀργότερα, ὅταν ὁ χαλίφης Ὁμάρ ὁ Β' ἐξήγειρε διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰωάννης μαζί με τὸν θετό του ἀδελφὸ Κοσμᾶ (τὸν ἔπειτα ἐπίσκοπο Μαΐουμᾶ), ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Δαμασκὸ καὶ πῆγαν στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης ἔγινε μοναχὸς στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα, ὅπου ἔμεινε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, μελετῶντας καὶ συγγράφοντας. Στὸ διωγμὸ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (726), πῆρε ἐνεργὸ μέρος καὶ ἐξάπελυσε κατὰ τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοκράτορα τοὺς τρεῖς γνωστοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, πράγμα πὸν θορύβησε τὸν Λέοντα. Ὁ Ἰωάννης κατανάλωσε ὅλην του τὴ ζωὴ γιὰ τὴν δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄφησε σὲ μᾶς θησαυροὺς ἀνυπολόγιστης ἀξίας. Ἐζησε μὲ ὀσιότητα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια καὶ κοιμήθηκε εἰρηνικᾶ τὸ 749. Τάφηκε στὴ Μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐπίσκοπος Πολυβότου, ὁ Θαυματουργός

Ἐζησε στὰ τέλη τοῦ 7ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 8ου αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ἀπὸ παιδὶ ἔμεινε καθαρὸς καὶ ἀκηλίδωτος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἐπίσης ὑπῆρξε ἐγκρατής, φιλέσπλαγχνος, φιλελεήμων καὶ γνώστης τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ἔτσι στὴν ἀρχὴ ἔγινε ἀναγνώστης, κατόπιν ὑποδιάκονος, διάκονος καὶ μετὰ πρεσβύτερος. Στὸ ἀξίωμα αὐτό, διακρίθηκε γιὰ τὸ συστηματικὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου καὶ γιὰ τὴν πρακτικότητα τῶν ὁμιλιῶν του. Ἀργότερα μὲ κοινὴ γνώμη λαοῦ καὶ κλήρου, ἀναδείχτηκε ἐπίσκοπος Πολυβότου (ἀρχαία πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴ Φρυγία Σαλουτάρια, κοντὰ στὶς Συννάδες. Ἐρείπιά της σώζονται στὸ σημερινὸ Μπουλβαντίν, κοντὰ στὸ Ἀφιὸν Καρὰ Χισάρ). Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε ἄγρυπνος καὶ φιλόστοργος ποιμένας. Τὴν ἐποχὴ πὸν ὁ βασιλιὰς Λέων ὁ Ἰσαυρος κίνησε πόλεμο κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὁ ἐπίσκοπος Ἰωάννης διακρίθηκε γιὰ τὰ ὀρθόδοξα φρονήματά του καὶ τὸ θάρρος του, παρὰ τὶς κακοποιήσεις πὸν δέχτηκε ἀπὸ τὰ βασιλικὰ ὄργανα. Ὄταν κάποτε στὸ Ἀμόριο τῆς Φρυγίας οἱ Ἀγαρηνοὶ ἄρπαξαν ἀρκετοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὸ ποίμνιό του, ὁ Ἰωάννης δὲν δίστασε νὰ πάει στὸ στρατόπεδό τους καὶ νὰ ζητήσει τοὺς αἰχμαλώτους. Αὐτοὶ δὲν δέχτηκαν, ἀλλὰ βαρεῖς ἀσθένειες ἄρχισαν νὰ πέφτουν στὸ στρατόπεδο καὶ τότε μὲ τὴν προσευχὴ του ὁ Ἰωάννης κατάφερε νὰ σταματήσει τὸ κακὸ καὶ ἔτσι οἱ Ἀγαρηνοὶ πρὸς ἀνταπόδοση, ἐλευθέρωσαν τὸ ποίμνιο τοῦ ἐπισκόπου Ἰωάννη. Τὸ τέλος τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Ἱεράρχη ὑπῆρξε ἡσυχὸ καὶ εἰρηνικὸ. Τὸ δὲ τίμιον λείψανό του ἔγινε αἰτία πολλῶν θαυμάτων.

Ἡ Ἁγία Ἰουλιανή

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Χριστόδουλος καὶ Χριστοδούλη ἡ Παρθένος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους. Σὲ ὀρισμένα Συναξάρια ἡ Χριστουδούλη ἀναφέρεται μαζί με τὴν ἁγία Μυρώπη.

Μνήμη τῶν δώδεκα Προφητῶν

Ἡ μνήμη αὐτὴ εἶναι σύμφωνα με τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ὁ Νεὸς Ἱερομάρτυρας

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Μπεζούλια τῆς ἐπαρχίας Ἀγρᾶφων καὶ ἀνατράφηκε κατὰ Χριστὸν ἀπὸ τοὺς θεοσεβεῖς γονεῖς του, Σωφρόνιο καὶ Μαρία. Ἀγάπησε τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ πῆγε στὴ Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ἐπονομαζόμενη Κορῶνα ἢ Κρύα Βρύση καὶ ἐπιδόθηκε στὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς. Διακρίθηκε γιὰ τὴν ἄσκησή του καὶ ἔγινε ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Ἀργότερα χειροτονήθηκε Ἀρχιεπίσκοπος Φαναριοῦ καὶ Νεοχωρίου. Κατηγορήθηκε ὅτι πῆρε μέρος στὴν ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου Φιλοσόφου, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πὺ μάταια προσπάθησαν νὰ τὸν ἐξιλαμίσουν. Ἐξαγριωμένοι οἱ Τούρκοι μπροστὰ στὴ σταθερότητα τῆς πίστεως τοῦ ἱερομάρτυρα, ὑπέβαλαν σ' αὐτὸν φρικτὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα μεγάλωναν, ἐφ' ὅσον ὁ Σεραφεῖμ διαρκῶς ἀρνιόταν νὰ προδώσει τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ πίστη του. Ἄφου τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτη καὶ ἐπανελημμένα τὸν παρουσίασαν στὸν κριτὴ, ἀρνούμενος νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, τὸν ἐκτέλεσαν στὶς 4 Δεκεμβρίου 1601 με σουβλισμὸ καὶ κατ' ἄλλους με ἀπαγχονισμό. Ἡ τίμια κεφαλὴ του ἐναποτέθηκε στὴ Μονὴ τῆς Κρύας Βρύσης, ὅπου εἶχε μονάσει ὁ Ἅγιος.

Ὁ Ὅσιος Κασσιανός

Κύπριος Ὅσιος ἐκ τῶν 300 Ἀλαμανῶν. (Βλέπε Α.Χ.Ε.Χ., ἡ μνήμη του ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 6η Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ἅγιος Κρῦσπος

Ἀπόστολος καὶ λέγεται ὅτι ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἦταν ἀρχισυνάγωγος Κορίνθου. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἀπὸ ὀρισμένα Ἀγιολόγια καὶ τὴν 8η Δεκεμβρίου μαζί με ἄλλους ἀποστόλους ἀπὸ τοὺς 70, ὅπως Σωσθένη κ.λ.π.

Ὁ Ἅγιος Δάμασος (Πορτογάλος)

Λεπτομέρειες για τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. «Ἐπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 5

- Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Ἁγιασμένος
- Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος
- Ὁ Ὅσιος Γράτος
- Ὁ Ἅγιος Διογένης
- Ὁ Ἅγιος Ἀβέρκιος
- Ὁ Ὅσιος Νόννος
- Ὁ Ὅσιος Νεκτάριος ὁ Ἀθωνίτης
- Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος ὁ Καρεώτης
- Οἱ Ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους
- Ὁ Ἅγιος Νιζέριος (Λουξεμβούργιος)

Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Ἁγιασμένος

Ὁ θεοκίνητος Παῦλος συμβουλεύει τοὺς ἀγωνιζόμενους χριστιανούς: «Εἰδέναί ἕκαστος ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτάσθαι ἐν ἁγιασμῶ καὶ τιμῇ». Πρέπει δηλαδή νὰ γνωρίζει ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, νὰ συγκρατεῖ στὴν κυριαρχία καὶ κατοχὴ τοῦ τὸ σῶμα του καὶ νὰ τὸ διατηρεῖ πάντοτε ἁγιασμένο καὶ τιμημένο. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια ἀγωνίστηκε καὶ ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ ἁγιασμένος. Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ (527 μ. Χ.). Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μουταλάσκη τῆς Καππαδοκίας καὶ ἦταν γιὸς εὐσεβῶν γονέων, τοῦ Ἰωάννη καὶ τῆς Σοφίας. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε μοναχικὲς τάσεις καὶ μπῆκε στὸ μοναστήρι τῶν Φλαβιανῶν. Ἦταν τόσο ἐγκρατής, ὥστε γιὰ λόγους ἀσκήσεως ὀρισμένα συνηθισμένα τρόφιμα δὲν τὰ ἔβαλε ποτὲ στὸ στόμα του. Σὲ ἡλικία 16 χρονῶν πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου. Αὐτός, λόγω τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας τοῦ Σάββα, τὸν ἔστειλε στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοκτίστου. Ἐκεῖ, ὁ Σάββας προόδευσε ἀκόμα περισσότερο στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ἔγινε πατέρας καὶ ποιμένας πολλῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου. Προσείλκυσε μὲ τὴ ζωὴ του πλήθη μοναχῶν στὴν περίφημη κτισθεῖσα ἀπὸ αὐτὸν Λαύρα. Γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του καὶ γιὰ τὴν μεγάλη του φήμη, εἶχε σταλεῖ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων δυὸ φορές πρεσβευτὴς στὴν Κωνσταντινούπολη, πρὸς τὸ βασιλεῖα Ἀναστάσιο καὶ ἔπειτα πρὸς τὸν Ἰουστινιανό. Πέθανε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 94 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος

Μέσα στὴ φωτιὰ τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων χρόνων, ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ἀφιερώθηκε στὴν ὑπηρεσία τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Τοὺς ἐπισκεπτόταν στὶς φυλακές, τοὺς ἔφερνε τροφὲς καὶ περιποιεῖτο τὰ τραύματά τους. Ἐπίσης τοὺς παρακολουθοῦσε καὶ τοὺς ἐμψύχωνε κατὰ τὴν δίκην, τὰ μαρτύρια καὶ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεση, προσευχόμενος γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ εὐχονται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸ Θεό, ὥστε νὰ τὸν ἀξιώσει ἴδιο μ' αὐτοὺς τέλος. μ' αὐτὸν τὸν πόθο

θερμαινόμενος, παρουσιάστηκε κάποια μέρα με την θέλησή του και δήλωσε στον δικαστή, πού είχε διατάξει να βασανιστούν μερικοί χριστιανοί, ότι μάταια κοπιάζει με τέτοια μέσα να καταπνίξει τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰδωλολατρικὴ λύσσα τότε, στράφηκε σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Βασανίστηκε ἀνελέητα καὶ ἀποκεφαλίστηκε. Ἀλλ' ἡ μανία τῶν ἀπίστων δὲν ἀρκέστηκε σ' αὐτό. Ἀφοῦ ἔβαλαν τὸ λείψανό του σὲ μία βάρκα, ἔδεσαν σ' αὐτὸ μία βαριὰ πέτρα καὶ τὸ ἔριξαν στὸ πιὸ βαθὺ μέρος τῆς θάλασσας. Καὶ ἡ θάλασσα μὲν δέχτηκε τὸ σῶμα, ὁ δὲ Θεὸς παρέλαβε τὴν πιστὴ καὶ ἀγία ψυχὴ του.

Ὁ Ὅσιος Γράτος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Σὲ ὀρισμένους Συναξαριστὲς ἀναφέρεται σὰν ἐπίσκοπος Ἐφέσου καὶ μαζί μὲ τὸν ὅσιο Νόννο.

Ὁ Ἅγιος Διογένης

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀβέρκιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Νόννος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Νεκτάριος ὁ Ἀθωνίτης

Πατρίδα του ἦταν τὸ Μοναστήρι τῆς Μακεδονίας καὶ γεννήθηκε τὸ 1406. Σὲ κάποια ἐπιδρομὴ τῶν Ἀγαρηνῶν, γιὰ νὰ ἀποφύγουν οἱ γονεῖς του τὴν σύλληψη, κατέφυγαν σὲ κάποιον βουνό. Κατόπιν ὁ πατέρας τοῦ Νεκταρίου, μὲ τὴν συγκατάθεση τῆς γυναίκας του, πῆρε τὰ δυὸ ἀγόρια του καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Παχώμιος, στὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, πού βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ πού εἶχαν κρυφτεῖ. Κατόπιν ὅμως, κάποιος μοναχὸς Διονύσιος Ἰάγαρις, πού ἀνήκε στὸ κελὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, κοντὰ στὶς Καρυὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πῆρε τὸν Νικόλαο - αὐτὸ ἦταν τὸ βαπτιστικὸ του ὄνομα - καὶ τὸν πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸν ὄνομα Νεκτάριος (1470) καὶ προσκολλήθηκε στὸν Πνευματικὸ Γέροντα Φιλόθεο, πού εἶχε

διορατικό χάρισμα. Από τότε ο Νεκτάριος αρχίζει μία αξιοζήλευτη ασκητική ζωή, που οί σπάνιες ἀρετές του ἔγιναν γνωστὲς σ' ὅλο τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὁ σατανᾶς πολλές φορές θέλησε καὶ μέσω τῶν συνασκητῶν του, νὰ τὸν ῥίξει στὴν ἁμαρτία, ἀλλ' ὁ Νεκτάριος με τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μεγάλη του ταπεινοφροσύνη, κατόρθωνε καὶ ἀντιμετώπιζε τὶς δοκιμασίες αὐτές. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ στὶς 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1500.

Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος ὁ Καρεώτης

Υπῆρξε πνευματικὸς πατέρας τοῦ πιὸ πάνω ὁσίου Νεκταρίου, εἶχε προορατικὸ χάρισμα καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ.

Οἱ Ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Ἦταν Ἄγιορεῖτες μοναχοί, ἀπὸ διάφορα κελιά (τῆς σκήτης τῶν Καρυῶν), οἱ ὅποιοι ἀντιστάθηκαν στὸν βασιλιὰ Μιχαήλ καὶ τὸν λατινόφρονα Πατριάρχη Ἰωάννη Βέκκο (1275 -1282) καὶ ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο. Ὁ μὲν Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπαγχονίστηκε, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ἅγιος Νιζέριος (Λουξεμβούργιος)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἡνωμένη Εὐρώπη», τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. Ἑπτάλοφος», Ἀθῆναι 1997.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 6

- Ο Άγιος Νίσερ
- Ο Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ Θαυματουργός
- Ο Άγιος Άερος ἐπίσκοπος
- Μνήμη ἀπειλῆς Μεγάλου Σεισμοῦ
- Ο Άγιος Νικόλαος Καραμάνος ἢ Κασσέτης ὁ Νεομάρτυρας
- Ο Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Νέος καὶ θαυματουργός «ἐν Σιήσκω»
- Ο Ὅσιος Νεῖλος «ὁ ἐν τῇ νήσῳ Στολοβνόε ἐν τῇ λίμνῃ Σεληγέρα»

Ὁ Άγιος Νίσερ

Άγνωστος ὁ μάρτυρας αὐτὸς στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιῖα. Αναγράφεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1621, ὅπου ὑπάρχει καὶ μικρὸ βιογραφικὸ του σημείωμα. Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτό, ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ ἐπειδὴ ἦταν χριστιανός, ὀδηγήθηκε στοὺς Ἰούλιο καὶ Αἰλιανό. Ὄταν ῥωτήθηκε ἂν ἐπιμένει στὴ λατρεία τοῦ Χριστοῦ, ὁ Νίσερ ἀπάντησε πῶς ναί, μέχρι θανάτου. Τότε τὸν γύμνωσαν καὶ μὲ πυρακτωμένα σφαιρίδια μαστίγωσαν τὸ σῶμα του, καὶ στὴ συνέχεια τὸν φυλάκισαν. Ἄλλ' ὅταν καὶ πάλι ἀνακρίνεται, ὁμολογεῖ τὴν πίστη του στὸν Χριστὸ καὶ τότε ἀμέσως τὸν γύμνωσαν, τὸν ἐγδαραν ζωντανὸ καὶ κατόπιν τὸν ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά, ὅπου βρῆκε μαρτυρικὸ τέλος γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ Θαυματουργός

Ὁ Κύριος, στὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλία του, εἶπε: «Γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστι» Νὰ γίνεσθε δηλαδή, σπλαγχνικοὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ συμπονετικοὶ στὶς δυστυχίες του καὶ τὶς ἀνάγκες του, καθὼς καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας εἶναι εὐσπλαχνικὸς πρὸς ὅλους. Μία τέτοια προσωποποίηση τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαχνίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Άγιος Νικόλαος. Γεννήθηκε τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πλουσίους. Ὅμως, σὲ νεαρὴ ἡλικία ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ κληρονόμος μίας μεγάλης περιουσίας. Ἄλλὰ ὁ Νικόλαος, ἐμπνεόμενος ἀπὸ φιλόφρονες συναισθήματα, διέθετε τὴν περιουσία του γιὰ νὰ ἀνακουφίζει ἄπορα, ὀρφανὰ, φτωχοὺς, χῆρες, στενοχωρημένους οἰκογενειάρχες. Ἐνας μάλιστα, θὰ διέφθειρε τὶς τρεῖς κόρες του, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσει χρήματα. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Νικόλαος, μυστικὰ σὲ τρεῖς νύκτες ἐξασφάλισε τὴν προῖκα τῶν τριῶν κοριτσιῶν, ἀφήνοντας 100 χρυσὰ φλουριά στὴν κάθε μία. Ἔτσι, οἱ τρεῖς κόρες ἀποκαταστάθηκαν καὶ γλίτωσαν ἀπὸ βέβαιη διαφθορά. Ἐπειτα ὁ Νικόλαος, μετὰ ἀπὸ ἓνα ταξίδι του στὴν Ἱερουσαλήμ, χειροτονήθηκε ἱερέας στὰ Πάταρα. Καὶ ὅταν ἀπεβίωσε ὁ τότε Αρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, οἱ ἐπίσκοποι, διὰ θεϊκῆς ἀποκαλύψεως, ἔκαναν Αρχιεπίσκοπο τὸ Νικόλαο. Ἀπὸ τὴν νέα του θέση ὁ Νικόλαος, ἐπεξέτεινε τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴν προστασία τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀπόρων. Ἐκανε πολλὰ θαύματα καὶ ἦταν

σημαντική ή συμμετοχή του στην Α' Οικουμενική Σύνοδο. Πέθανε ειρηνικά τὸ ἔτος 330 μ.Χ.

Ὁ Ἅγιος Ἄερος ἐπίσκοπος

Ἡ μνήμη του συναντᾶται στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 8ης Δεκεμβρίου.

Μνήμη ἀπειλῆς Μεγάλου Σεισμοῦ

Δὲν βρίσκουμε κανένα στοιχεῖο γιὰ τὴν ἀπειλὴ αὐτή. Ἀπλὰ ἀναφέρεται.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καραμάνος ἢ Κασσέτης ὁ Νεομάρτυρας

Βλέπε βιογραφικό του σημείωμα τὴν 19η Μαρτίου.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὁ Νέος καὶ θαυματουργὸς «ἐν Σιήσκῳ»

Ρῶσος.

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος «ὁ ἐν τῇ νήσῳ Στολοβνόε ἐν τῇ λίμνῃ Σεληγέρα»

Ὁ Νέος καὶ θαυματουργὸς (Ρῶσος).

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 7

- Ο Άγιος Αμβρόσιος επίσκοπος Μεδιολάνων
- Ο Άγιος Αθηνόδωρος
- Ο Άγιος Νεόφυτος
- Ο Άγιος Δομέτιος
- Οί Άγιοι Ισίδωρος, Άκεψιμᾶς καὶ Λέων
- Ο Όσιος Αμμουῖν «ὁ τῆς Νιτρίας»
- Οί Άγιοι Γάιος καὶ Γαϊανὸς
- Οί Άγιοι 300 Μάρτυρες πὸν μαρτύρησαν στὴν Ἀφρική
- Άγιοι Ὁρθόδοξοι Μάρτυρες πὸν κᾶηκαν μέσα σὲ Ναὸ
- Οί Άγιοι Δύο ἱερεῖς
- Οί Άγιοι 60 ἱερεῖς
- Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη γυναίκα πὸν μαρτύρησε στὴ Ῥώμη
- Ο Όσιος Ἰγνάτιος
- Ο Όσιος Παῦλος ὁ Ὑποτακτικὸς
- Ο Άγιος Πρίσκο
- Ο Άγιος Μαρτῖνος
- Ο Άγιος Νικόλαος
- Τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «ἐν τοῖς Κουράτορος»
- Ο Όσιος Γρηγόριος ὁ Ἠσυχαστῆς
- Ο Όσιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτῆς «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)
- Ο Όσιος Γεράσιμος ὁ ἐξ Εὐρίπου (Εὐβοίας)

Ὁ Άγιος Αμβρόσιος επίσκοπος Μεδιολάνων

Ὁ Αμβρόσιος, διακεκριμένος Ῥωμαῖος πολίτης, γεννήθηκε περίπου τὸ 340 μ.Χ. Σπούδασε ῥητορική, φιλοσοφία καὶ νομικά. Στὰ Μεδιόλανα ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικαστῆ. Φύλαττε μὲ λόγια καὶ ἔργα τὴν ἀλήθεια καὶ ἀπέδιδε ἀντικειμενικὰ τὴν δικαιοσύνη, ἂν καὶ δὲν εἶχε βαπτισθεῖ ἀκόμα χριστιανός. Ὅσον ἀφορᾷ σ' αὐτὸ ὅμως, ἀπαντᾷ ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἄλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἔστι». Δηλαδή, σὲ κάθε ἔθνος, ὁποῖος σέβεται τὸ Θεὸ καὶ πολιτεύεται στὴ ζωὴ του μὲ δικαιοσύνη, εἶναι δεκτὸς ἀπ' Αὐτὸν καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρέσει σ' Αὐτόν. Καὶ πράγματι, ὁ Αμβρόσιος μὲ τὴ ζωὴ του ἄρесе στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἀξίωσε νὰ βαπτισθεῖ χριστιανός, νὰ γίνει ἔπειτα ἀναγνώστης, καὶ ἀφοῦ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα πέρασε ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικὸς βαθμοὺς, μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ βασιλιᾶ Οὐαλεντιανοῦ τοῦ Α', χειροτονήθηκε επίσκοπος Μεδιολάνων. Σὰν επίσκοπος, ὁ Αμβρόσιος ποίμανε ἄριστα τὸ ποίμνιό του, ἀγωνίστηκε κατὰ τῶν αἱρέσεων, ἀλλὰ καὶ τὸ βασιλιᾶ Θεοδόσιο δὲν ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθει στὸ ναό, παρὰ μόνο ὅταν μετάνιωσε εἰλικρινὰ γιὰ τοὺς φόνους πὸν ἔκανε στὸν Ἰππόδρομο τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Αμβρόσιος πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 397 μ.Χ., σὲ ἡλικία 57 χρονῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀθηνόδωρος

Ὑπερβολικὰ θαυμαστὴ ὑπῆρξε ἡ εὐψυχία, μὲ τὴν ὁποία ὑπέφερε φρικιαστικὰ μαρτύρια, ἐπειδὴ ἐπέμενε στὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἅγιος Ἀθηνόδωρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Μεσοποταμία καὶ μαρτύρησε ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Διοκλητιανὸς (290). Ἔτσι λοιπόν, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκαψαν τὶς σάρκες μὲ ἀναμμένες ἀπὸ ῥητίνη λαμπάδες. Ἐπειτα, τοῦ ἔβαλαν στὶς μασχάλες σιδερένιες πυρακτωμένες σφαῖρες. Καὶ στὴ συνέχεια τὸν ξάπλωσαν σὲ χάλκινο πυρωμένο τάπητα. Ἀλλ' ἡ καρτερία ποὺ ἔδειξε σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια καὶ οἱ θερμὲς προσευχὲς του πρὸς τὸν Ὑψιστο, τράβηξαν στὴ χριστιανικὴ πίστη πενήντα εἰδωλολάτρες. Ἔτσι παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ, ἀφοῦ προετοίμασε γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἄλλες ἐκλεκτὲς διὰ τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς ψυχές.

Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος

Μαρτύρησε διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Δομέτιος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Ἰσίδωρος, Ἀκεψιμᾶς καὶ Λέων

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Ὁ Ὁσῖος Ἀμμοῦν «ὁ τῆς Νιτρίας»

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἀναφέρει ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος Ἅγιος με αὐτὸν τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, ἀλλ' αὐτὸς λέγεται «ὁ ἐν Νιτρία», κατ' ἄλλα δὲ Μηνολόγια (ἐσφαλμένα) ἐπίσκοπος Νιτρίας. Δηλαδή, τὰ λιγοστὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα δὲν εἶναι σαφῆ.

Οἱ Ἅγιοι Γάιος καὶ Γαϊανός

Μαρτύρησαν διὰ πυρός.

Οἱ Ἅγιοι 300 Μάρτυρες πὸν μαρτύρησαν στὴν Ἀφρική

Μαρτύρησαν τὸν 5ο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ζήνωνα. Τότε στὴν Ἀφρική δυὸ ἐπίσκοποι Μονοφυσῖτες, ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Βαλινάρδης, ἔπεισαν τὸν ἄρχοντα Ὀνώριχο, μονοφυσίτη καὶ αὐτόν, νὰ κινήσει ἄγριο καὶ φονικὸ διωγμὸ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν. Οἱ ἐν λόγῳ λοιπὸν Μάρτυρες, καταγγέλθηκαν καὶ ἐπέμειναν στὴν ὀρθόδοξη ὁμολογία καὶ ἔτσι ὅλοι πέθαναν δι' ἀποκεφαλισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν, ἦταν γέροντες, νέοι καὶ οἰκογενειάρχες, ἀλλὰ ὅλοι ὑπέστησαν τὸ μαρτύριο γενναϊότατα, ἀληθινοὶ ἥρωες τῆς θρησκείας τοῦ Σταυροῦ.

Ἅγιοι Ὀρθόδοξοι Μάρτυρες πὸν κάηκαν μέσα σὲ Ναὸ

Αὐτοὶ κάηκαν ζωντανοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς στὴν Καρχηδόνα, τὴν στιγμή πὸν ἦταν συναθροισμένοι στὸν Ναὸ καὶ προσεύχονταν.

Οἱ Ἅγιοι Δύο ἱερεῖς

Αὐτοὶ μαρτύρησαν στὴν Καρχηδόνα στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ζήνωνα (474-476) καὶ ὅταν ἄρχοντας ἐκεῖ ἦταν ὁ Ὀνώριχος ὁ Ἀρειανός. Ἀφοῦ τοὺς συνέλαβαν, τοὺς θανάτωσαν μαρτυρικὰ μὲ πριόνισμα.

Οἱ Ἅγιοι 60 ἱερεῖς

Ἀφοῦ συνελήφθησαν μαζί μὲ τοὺς πιὸ πάνω Μάρτυρες, θανατώθηκαν, ἀφοῦ τοὺς ἔκοψαν τὶς γλῶσσες.

Ἡ Ἅγία Ὀρθόδοξη γυναίκα πὸν μαρτύρησε στὴ Ῥώμη

Κάηκε ζωντανὴ στὴ Ῥώμη, ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ δεχτεῖ τὸν Ἀρειανισμό καὶ προτίμησε τὴν Ὀρθοδοξία.

Ὁ Ὅσιος Ἰγνάτιος

Αὐτὸς λέγεται ὅτι μόναζε σ' ἓνα κελὶ κοντὰ στὶς Βλαχερνές καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ὑποτακτικός

Ἀπὸ ποῦ ἦταν καὶ ποῦ μόναζε οἱ Συναξαριστὲς δὲν τὸ ἀναφέρουν. Ἀναφέρουν μόνο μερικὲς παράδοξες θαυματουργίες του, ὅτι δηλαδὴ ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα σὲ καυτὴ πίσσα χωρὶς νὰ καεῖ καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἀπὸ τὴν Μονή του, στὴν ὁποία εἶχε φήμη Ἁγίου καὶ θαυματουργοῦ, ἀναχώρησε στὰ Ἱεροσόλυμα καί, ἀφοῦ προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους, πέρασε στὴν Κύπρο, ὅπου ἀσκήτευε πάνω σ' ἓνα βουνὸ γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν ἐνοχλοῦσαν οἱ προστρέχοντας σ' αὐτόν, ἔφυγε στὴν Κωνσταντινούπολη καί, ἀφοῦ ἀνέβηκε μὲ θεία προσταγὴ στὸ ὄρος Παρηγοριά, ἀπεβίωσε μετὰ ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ὁ Ἅγιος Πρίσκος

Γιὰ τὸν Μάρτυρα αὐτὸν σημειώνεται μόνο, ὅτι συμμαρτύρησε μαζί μὲ τοὺς Μάρτυρες Μαρτίνο καὶ Νικόλαο καὶ ὅτι πέθανε μαρτυρικά ἀπὸ στέρηση τροφῆς. Γίνεται δὲ καὶ τῶν τριῶν ἡ πανήγυρης κοντὰ στὸ τεῖχος τῶν Βλαχερνῶν.

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν κομμάτιασαν μὲ τσεκουῖρι.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «ἐν τοῖς Κουράτορος»

Κατὰ τὸν Πατριακὸ Κώδικα 266.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Ἡσυχαστής

Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 14 αἰῶνα μ.Χ. καὶ ὑπῆρξε κτήτορας τῆς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ἀγίου Ὄρους, πού σήμερα ὀνομάζεται Μονὴ Γρηγορίου, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορα. Ἐζησε ὀσιακὰ καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτῆς «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ ἐξ Εὐρίπου (Εὐβοίας)

Τεραπόστολος τῆς Ἑλλάδας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς φραγκοκρατίας (μέσα 13ου αἰῶνα - περὶ τὸ 1320). Γεννήθηκε στὴ νῆσο Εὐρίπο (Εὐβοία) ἀπὸ πλούσιους καὶ εὐγενεῖς γονεῖς. Οἱ γονεῖς τοῦ Γερασίμου κατάγονταν ἀπὸ τὴν δυτικὴ φραγκικὴ οἰκογένεια τοῦ Ῥήγα Φάτζου. Κατὰ τὸ δεύτερο μισό τοῦ 13ου αἰῶνα, ὁ Γεράσιμος ἦλθε στὸ Σινᾶ, στὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Ἐκεῖ γνώρισε τὸ «ὑπερβάλλον» τῆς ἀρετῆς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, προσκολλήθηκε σ' αὐτὸν καὶ ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του. Ἐτσι ἔφθασε σὲ μεγάλο ὕψος πράξεως καὶ θεωρίας, ὥστε νὰ γίνεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους «ὑπόδειγμα καὶ ἀρχέτυπον τῶν καλῶν ἀπάντων» καὶ «ἐκμαγεῖον ἀρετῶν». Ὃταν ὁ Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης ἐγκατέλειψε τὸ Σινᾶ, ὁ μαθητῆς του Γεράσιμος τὸν ἀκολούθησε καὶ ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἑλλάδα, στάθμευσαν γιὰ λίγο στοὺς Καλοὺς λιμένες τῆς Κρήτης, ἀπὸ ὅπου ὁ μὲν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης κατευθύνθηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ δὲ Γεράσιμος ἀποβιβάστηκε στὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα, ὅπου καὶ ἔδρασε ἱεραποστολικά. Τελικά, ἐπέστρεψε ὡς μοναχὸς Γεράσιμος Σιναΐτης στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Εὐβοία.

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 8

- Ὁ Ὅσιος Πατάπιος
- Οἱ Ἅγιοι Σωσθένης, Κηφᾶς, Ἀπολλῶς, Τυχικός, Καῖσαρ καὶ Ἐπαφρόδιτος οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τῶν 70
- Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Κύπρου καὶ Δαμιανὸς ἐπίσκοπος Κύπρου
- Ὁ Ἅγιος Ἄερος ὁ ἀρχιεπίσκοπος
- Προεόρτια Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἄννης

Ὁ Ὅσιος Πατάπιος

Γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε «πνεῦμα ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ». Δηλαδή, πνεῦμα ἀγάπης καὶ πνεῦμα ποῦ σωφρονίζει, ὥστε φρόνιμα καὶ συνετὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν ἑαυτό του, ἀποφεύγοντας κάθε ἠθικὴ παρεκτροπὴ, διατηρῶντας τὴν ἀγνότητα, ἀλλὰ συγχρόνως παραδειγματίζει καὶ τοὺς συνανθρώπους του. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν μεγάλωσε. Ἀφοῦ διαμοίρασε τὴν κληρονομία του στοὺς φτωχοὺς, ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ γέμιζε τὸ χρόνο του μὲ προσευχὴ, μελέτη καὶ ἀγαθοεργίες. Σὲ κάθε κουρασμένο ὁδοιπόρο ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ κελί του, πρόσφερε ἀνάπαυση καὶ φιλοξενία. Ἀλλὰ ἐκμεταλλεῦόμενος τὴν εὐκαιρία τοῦ παρεῖχε μὲ διάκριση καὶ πνευματικὲς ὁδηγίες καὶ συμβουλές, χρήσιμες γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἔτσι, ἡ φήμη τοῦ Παταπίου ἐξαπλώθηκε γρήγορα καὶ κάθε μέρα πολλοὶ ἔφθαναν στὸ κελί του γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐπωφελῆ διδασκαλία. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ὁ Πατάπιος πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ, θέλοντας νὰ μείνει ἄγνωστος, ἐξέλεξε ἕνα ἡσυχαστήριο στὶς Βλαχερνές. Ὅμως, ἡ ταπεινὴ καὶ καθαρὴ ζωὴ τοῦ Παταπίου, τὸν ἀξίωσε νὰ θαυματουργεῖ. Ἔτσι καὶ πάλι ἔγινε γνωστὸς καὶ πέθανε θεραπεύοντας ἀρρώστους.

Οἱ Ἅγιοι Σωσθένης, Κηφᾶς, Ἀπολλῶς, Τυχικός, Καῖσαρ καὶ Ἐπαφρόδιτος οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τῶν 70

Ὁ Σωσθένης ἀναδείχτηκε ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Κολοφῶνος στὴν Ἰωνία, καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν διδακτικότητά καὶ τὴν ἀνταπάρνησή του. Ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Παύλου ποῦ ἔτρεφε πρὸς τὸν Σωσθένη εἶναι ὅτι, στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν του, ὀνομάζει αὐτὸν συστρατιώτη του. Ὁ Ἀπολλῶς ἦταν λόγιος ἄνδρας τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ προικισμένος μὲ πολλὴ δύναμη λόγου καὶ γνώση τῶν Γραφῶν. Στὴν ἀρχὴ γνώριζε μόνο τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη, κατόπιν ὅμως πληροφορήθηκε ἀκριβέστερα σχετικῶς μὲ τὴν ἀνθρώπινη σωτηρία διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν Ἀκύλα καὶ τὴν σύζυγό του Πρίσκιλλα. Ὁ Ἀπολλῶς κήρυξε θαρράλεα μέσα στὴ συναγωγὴ τῆς Ἐφέσου καὶ ὕστερα πῆγε στὴν Κόρινθο καὶ τὴν ὑπόλοιπὴ Ἀχαΐα. Τέλος ἔκανε ἐπίσκοπος Καισαρείας. Τὸν Τυχικὸ ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀγαπητὸ ἀδελφὸ καὶ διάκονον ἐν Κυρίῳ Τὸν ὁποῖο

ἔστειλε στοὺς χριστιανούς τῆς Ἐφέσου, γιὰ νὰ τὸν κάνει γνωστὸ σ' αὐτοὺς καὶ νὰ παρηγορήσει τὶς καρδιές τους. Ὁ Ἐπαφρόδιτος ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν ἀπ. Παῦλο ἀδελφὸς καὶ συνεργὸς καὶ συστρατιώτης του καὶ ἐπετέλεσε τὰ ἀποστολικά του καθήκοντα στοὺς Φιλιππησίους. Αὐτὸς μετὰ τὸν Σωσθένη, ἀνέλαβε τὴν ἐπισκοπὴ Κολοφῶνος. Ὁ δὲ Καίσαρας ἀναφέρεται μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀπ. Παύλου καὶ φέρεται ὅτι χρημάτισε ἐπίσκοπος Κορώνης στὴν Πελοπόννησο. Γιὰ τὸν Κηφᾶ δὲν διασώζονται βιογραφικὰ του στοιχεῖα. (Ὅρισμένα Συναξάρια, λανθασμένα ἀναφέρουν ἐδῶ καὶ τὴν μνήμη τοῦ ἀπ. Ὀνησιφόρου σὰν ἐπισκόπου Κορώνης (;). Αὐτὸς ὅμως ἐορτάζει 7 Σεπτεμβρίου καὶ ὑπῆρξε ἐπίσκοπος Κολοφῶνος Μ. Ἀσίας).

Ὁ Ὅσιος Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Κύπρου καὶ Δαμιανὸς ἐπίσκοπος Κύπρου

Ὁ Σωφρόνιος καταγόταν ἀπὸ τὴν μεγαλόνησο Κύπρο καὶ ἦταν γιὸς εὐλαβῶν γονέων χριστιανῶν. Διακρινόταν γιὰ τὴν πολυμάθειά του καὶ τὴν εὐφυΐα του. Ἐγίνε τόσο εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος, ὥστε τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ ἰδιαίτερα νὰ θαυματουργεῖ. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Κύπρου Δαμιανοῦ, μὲ ὁμόφωνη γνώμη κλήρου καὶ λαοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἔγινε ὁ Σωφρόνιος. Μετὰ τὴν χειροτονία του, ἔλαβε μεγάλη πρόνοια γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τὰ ὀρφανὰ, τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς γέροντες. Ἐτσι θεάρεστα ἀφοῦ διάνυσε τὴ ζωὴ του, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἄερος ὁ ἀρχιεπίσκοπος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ὡς ἐξῆς: «Μνήμη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀέρου». Ἀνήκει πάντως στοὺς ἁγίους τῆς Σιωνίτιδος (δηλ. Ἱεροσολύμων) ἐκκλησίας, πού ἔχει γραμμένη τὴν μνήμη του στὶς 8 Δεκεμβρίου.

Προεόρτια Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἄννης

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 9

- Ἡ Σύλληψις τῆς Θεοτόκου
- Ἡ Ἁγία Ἄννα ἡ προφήτιδα Μητέρα τοῦ προφήτη Σαμουὴλ
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ νεολαμπῆς «ὁ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἀντίπα κειμένου»
- Ὁ Ἅγιος Σωσίθεος
- Ὁ Ἅγιος Ναρσῆς ὁ Πέρσης
- Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ
- Ἡ Ἁγία Βάσσα
- Ὁ Ἅγιος Ἐάσιος
- Ἡ Ἁγία Wulhilda (Ἀγγλίδα)

Ἡ Σύλληψις τῆς Θεοτόκου

Ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἄννης Μητέρας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Γιὰ τὴν μητέρα τῆς Θεοτόκου Ἄννα δὲν ἀναφέρουν τίποτα σχετικὸ τὰ Εὐαγγέλια, οὔτε τὰ ὑπόλοιπα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅτι ξέρουμε γι' αὐτή, τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ λεγόμενα ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια. Σύμφωνα μὲ τὴν διήγησιν αὐτή, ποὺ συμφωνεῖ μὲ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἰερέας Ματθᾶν, κάτοικος τῆς Βηθλεέμ, ἀπέκτησε τρεῖς θυγατέρες: τὴν Μαρία, τὴν Σοβὴ καὶ τὴν Ἄννα. Ἡ Μαρία, ἀφοῦ παντρεύτηκε στὴ Βηθλεέμ, γέννησε ἐκεῖ τὴν Ἐλισάβετ, τὴν μητέρα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ. Ἡ Ἄννα παντρεύτηκε τὸν Ἰωακείμ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίῳ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀτεκνίας, ἀπέκτησε κόρη, τὴν Παρθένο Μαρία. Ἡ παράδοσιν ἀναφέρει ὅτι οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀφιέρωσαν στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, σὲ ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν. Αὐτοὶ δὲ μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια πέθαναν. Τὴν Ἁγία Ἄννα τιμοῦσαν ἀπὸ τὰ ἀρχαία χρόνια. Τὸ συμπεραίνουμε αὐτὸ ἀπὸ διάφορους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀρχαίους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους, ποὺ ὑπάρχουν πρὸς τιμὴν τῆς μητέρας τῆς Θεοτόκου. Ἐπίσης, τὸ ἔτος 550, ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός, ἀφιέρωσε ναὸ στὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἄς ζητᾶμε λοιπὸν τίς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας Ἄννας πρὸς τὸ Θεό, γιὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴν τελικὴ σωτηρίαν τῆς.

Ἡ Ἁγία Ἄννα ἡ προφήτιδα, Μητέρα τοῦ προφήτη Σαμουὴλ

Ἦταν στεῖρα γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ βυθίστηκε σὲ μεγάλη θλίψιν. Ἡ ψυχὴ τῆς ποθοῦσε νὰ σφίξει στὴν ἀγκαλιά τῆς ἓνα δικό τῆς παιδί. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ἡ στεῖρωσιν παρέμενε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ Ἄννα, ποὺ ἦταν σύζυγος τοῦ Ἐλκανᾶ γιοῦ τοῦ Ἰερεμῆλ, ἀπὸ τὴν Ἀρμαθαίμ, εἶχε συνεχῆ ἐλπίδα στὸ Θεό. Καὶ κάθε χρόνο, ἀνέβαινε στὸν οἶκον τοῦ Κυρίου στὴ Σηλῶ καὶ προσευχόταν μὲ δάκρυα καὶ νηστεῖες. Ὁ καλὸς τῆς σύζυγος Ἐλκανά, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ Ἄννα ἦταν ἀπαρηγόρητη καὶ συνεχῶς προσευχόταν στὸν Θεὸ νὰ τῆς χαρίσῃ παιδί καὶ αὐτὴ θὰ τὸ ἀφιέρωνε σ' Αὐτόν. Ἡ θερμὴ προσευχὴ τῆς εἰσακούστηκε καὶ ἡ Ἄννα συνέλαβε. Ἐκανε γιὸ καὶ τὸν

ονόμασε Σαμουήλ. Μετά την απογαλάκτιση τοῦ παιδιοῦ, οἱ δυὸ γονεῖς ἀνέβηκαν στή Σηλῶ μαζί με τὸν Σαμουήλ καὶ με ὅ,τι ὄριζε ὁ νόμος σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Ἐκεῖ ἡ εὐσεβὴς Ἄννα ἔφερε τὸ παιδάκι τῆς στὸν Ἱερέα Ἡλί, γιὰ νὰ τὸ ἀφιερῶσει στὴν ὑπηρεσία τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου. Καὶ γεμάτη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ εἶπε τὸν ὑπέροχο ὕμνο: «Ἐστερεώθη καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίᾳ σου... κλπ.». Μετά ἀπ' αὐτό, ἡ θεία χάρις εὐλόγησε τὴν πίστη καὶ τὴν εὐσεβῆ ἀφοσίωση τῆς Ἄννας ἀκόμη περισσότερο. Τῆς χάρισε τρεῖς ἀκόμα γιουὺς καὶ δυὸ θυγατέρες. Καὶ πραγματοποιήθηκε ἔτσι ἡ προφητικὴ τῆς ἐνόραση, κατὰ τὴν ὁποία εἶπε: «στεῖρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθénéησεν». Γιὰ τὴν Ἄννα αὐτὴ, ὁ Χρυσόστομος ἀφιέρωσε πολλὰ καὶ λαμπρὰ ὁμιλίες.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ νεολαμπῆς «ὁ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἀντίπα κειμένου»

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔζησε τὸν 8ο αἰῶνα μ.Χ. Ἀνατράφηκε με εὐσέβεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς του Ζαχαρία καὶ Θεοφανῶ καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία θερμότατα, στὰ χρόνια ποὺ βασίλευε ὁ Θεόφιλος ὁ εἰκονομάχος. Ὄταν ἐπὶ βασιλείας Θεοδώρας ἦλθε ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως, ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος χειροτόνησε τὸν Στέφανο πρεσβύτερο καὶ τὸν κατάταξε στὸν κληρὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετά τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του Ζαχαρία, κληρονόμησε μεγάλη περιουσία, τὴν ὁποία διαμοίρασε σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα καὶ ὁ ἴδιος ἀφοσιώθηκε στὶς ὑποχρεώσεις τῆς ἱερῆς διακονίας, φωτίζοντας καὶ ἐνισχύοντας με τὴν διδασκαλία του ψυχές. Κατοικοῦσε δὲ στὴν περιοχὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα, ὅπου προσέρχονταν πολλοὶ καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις, ἔλκυσμένοι ἀπὸ τὴν φήμη τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς διδακτικότητάς του. Ὁ Ὅσιος Στέφανος πέθανε εἰρηνικὰ σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν, ποὺ ὅλα πέρασαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Σωσίθεος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ναρσῆς ὁ Πέρσης

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. Μᾶλλον εἶναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν τῆς 22ας Σεπτεμβρίου.

Ἡ Ἁγία Βάσσα

Πατρικία καὶ ἡγουμένη μονῆς γυναικείας στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἴδρυσε καὶ τὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ποὺ ἡγούμενός της ὑπῆρξε ὁ ἐπίσκοπος Ἰαμνίης, Στέφανος. Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο (σελ. 120).

Ὁ Ἅγιος Ἐάσιος

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καὶ τὰ Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του βρίσκεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1621 ὡς ἐξῆς: Ἐζησε ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ ὅτι, καταγγέλθηκε σὰν χριστιανὸς στὸν ἄρχοντα Καλβησιανό. Καὶ ἀφοῦ ὁμολόγησε τὸν Χριστό, πρῶτα τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα, ἔπειτα τὸν κρέμασαν πάνω σ' ἓνα ξύλο καὶ τὸν ἔγδαραν μὲ σιδερένια νύχια. Κατόπιν τοῦ ἔσπασαν τὶς κνήμες καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ. Στὴ συνέχεια, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν βασάνισαν πάλι σκληρά, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἡ βιογραφία του μάρτυρα αὐτοῦ, εἶναι ὅμοια μὲ αὐτὴ τοῦ μάρτυρα Ἐϋπλου (11 Αὐγούστου) καὶ καθόλου ἀπίθανο ὁ Ἐϋπλος, ἀπὸ ἀπροσεξία, νὰ ἔγινε Ἐάσιος.

Ἡ Ἁγία Wulhilda (Ἀγγλίδα)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς ἁγίας τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κορμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 10

- Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος, Ἑρμογένης καὶ Εὐγραφος
- Ὁ Ἅγιος Γέμελος ὁ Πολύαθλος
- Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ Δεφουρκινός
- Ὁ Ἅγιος Θεότεκνος
- Ὁ Ἅγιος Μαριανός
- Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος
- Σύναξις Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ «ἐν τοῖς Ἄδδα» (ἡ Ἄδδᾶ)

Οἱ Ἅγιοι Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος, Ἑρμογένης καὶ Εὐγραφος

Ὁ Μηνᾶς ἦταν Ἀθηναῖος καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του εἰδωλολάτρης. Ὅταν ὅμως ἐκπαιδεύτηκε καὶ μορφώθηκε ἀρκετά, διαπίστωσε ὅτι ἡ πολυθεΐα ἦταν μᾶλλον ψέμα καὶ πλάνη. Στὴ μελέτη τῶν φιλοσόφων ἐπίσης, δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ κάτι τὸ ἀληθινό. Τότε προχώρησε στὴ μελέτη χριστιανικῶν συγγραμμάτων καὶ ἔπειτα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου καὶ βρῆκε αὐτὸ ποὺ τὸν γέμιζε ψυχικά, δηλαδὴ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι, ὁ Μηνᾶς ἔγινε χριστιανός. Ἀργότερα, ὁ βασιλιάς Μαξιμίνος (311-313), μὴ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι χριστιανός, τὸν ἔκανε ἔπαρχο Ἀλεξανδρείας. Ἀλλὰ ὅταν ὁ βασιλιάς αὐτὸς διέταξε διωγμοὺς στὴν πόλη αὐτή, ὁ Μηνᾶς ὄχι μόνον δὲν ἐξετέλεσε τὴν διαταγή, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσε νὰ πληθυνθοῦν οἱ χριστιανικὲς τάξεις. Τότε ὁ Μαξιμίνος ἔστειλε νέο ἔπαρχο, τὸν Ἀθηναῖο λόγιον Ἑρμογένη. Αὐτός, τηρῶντας τὸ γράμμα τοῦ νόμου, βασάνισε σκληρὰ τὸν Μηνᾶ καὶ τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακή, γιὰ νὰ πεθάνει ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὶς πληγές του. Μετὰ ἀπὸ καιρό, ὅταν ὁ Ἑρμογένης ἔστειλε νὰ διαπιστώσουν ἂν καὶ πότε πέθανε ὁ Μηνᾶς, διαπίστωσαν ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλὰ καὶ οἱ πληγές του θεραπεύθηκαν. Τότε δημόσια τὸν ρώτησε πῶς ἔγινε αὐτό. Ὁ Μηνᾶς ἀπάντησε ὅτι θεραπεύθηκε τὴν ὥρα ποὺ πεσμένος στὸ ἔδαφος ἔψαλλε: «Ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιάς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ Κύριε». Ἐὰν δηλαδὴ ἀντικρίσω τὸ θάνατο, δὲ θὰ φοβηθῶ μήπως πάθω κακό, διότι σὺ εἶσαι μαζί μου, Κύριε. Ἡ ἀπάντηση εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ χριστιανός ὁ Ἑρμογένης καὶ κάποιος διακεκριμένος πολίτης, ὁ Εὐγραφος. Ἀργότερα, ὅλους μαζί τοὺς ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Γέμελος ὁ Πολύαθλος

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτη (361-363) καὶ πατρίδα του ἦταν ἡ Ἄγκυρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅταν κάποτε ὁ Ἰουλιανὸς πέρασε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, πληροφορήθηκε, ὅτι ὁ Χριστιανὸς αὐτὸς δὲν ἔπαψε νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ προσελκύει εἰδωλολάτρες στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ὅταν διέταξε καὶ τὸν ὀδήγησαν μπροστά του, ὁ Γέμελος δὲν δίστασε καὶ ἐκεῖ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐξοργισμένος, διέταξε καὶ τοῦ ἔμπηξαν μυτερὰ ξύλα κατὰ μῆκος τῶν δακτύλων του. Κατόπιν ἔβαλαν πάνω στὸ σῶμα του πυρακτωμένο σίδερο καὶ στὴ συνέχεια τὸν

χτύπησαν ἀλύπητα μὲ σιδερένια καὶ ἀγκυλωτὰ ῥαβδιά. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γέμελος δὲν πτοήθηκε, τὸν σταύρωσαν καὶ ἔτσι παρέδωσε στὸν στεφανοδότη Κύριο τὴν ἀγία του ψυχή.

Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὁ Δεφουρκινός

Μὲ τὴν προσευχή, τὴν ἐξομολόγηση, τὴν μελέτη, τὴν ἀγρυπνία, τὴν μεγάλη ἐγκράτεια καὶ τὴν θεία κοινωνία, ἐνισχυόταν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ὅταν ἦταν νέος, ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς σάρκα καὶ τοῦ πνεύματος. Ἐξῆσε τὸν 9ο μ. Χ. αἰῶνα, καὶ ἡ πατρίδα του βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Κυμναίου. Ἀνατράφηκε χριστιανικὰ ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία, διατηρῶντας τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγνότητά του ἀπὸ τὴν νεανική του ἀνάπτυξη. Κινούμενος ἀπὸ ἱερὸ πόθο ὁ Θωμᾶς, ἐπισκέφθηκε πολλὰ μοναστήρια καὶ ἀποκόμισε πολλές ἀρετὲς ἀπὸ τὰ ἐκεῖ μεγάλα ὑποδείγματα τῆς εὐσέβειας. Ἀργότερα ἔγινε καὶ ἴδιος μοναχὸς καὶ δίδασκε μὲ ζῆλο τὸ Εὐαγγέλιο μαζί μὲ ἄλλους μοναχοὺς σὲ πόλεις καὶ χωριά, κατὰ τὶς τεσσαρακοστές. Ὁ ἐκεῖ ἐπίσκοπος, ἐκτιμοῦσε τόσο πολὺ τὶς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ Θωμᾶ, ὥστε ὅταν κάποιος μεγιστάνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκτισε Μονὴ κοντὰ στὸ Σαγκάριο ποταμὸ, τὸν διόρισε ἡγούμενὸ τῆς. Ἡ προτίμηση αὐτὴ δικαιοῦθηκε περὶτρανα, διότι ὁ Θωμᾶς κυβέρνησε τὸ μοναστήρι μὲ πολλή τάξη καὶ ὑπῆρξε πρότυπο μοναχικῆς ζωῆς στοὺς συμμοναστές του. Ἰδιαίτερα πολλαπλασίασε τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ βοηθάει αὐτοὺς ποὺ προσέφευγαν σ' αὐτή. Ὁ Ὅσιος Θωμᾶς ἀξιῶθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος. Κάποτε μάλιστα, ἔγραψε ἀπάντηση στὸν βασιλιὰ Λέοντα τὸ σοφὸ, χωρὶς ν' ἀνοίξει τὴν ἐπιστολή ποὺ τοῦ ἔστειλε! Ἀργότερα ὁ Θωμᾶς, ἀποσύρθηκε σὲ κάποιο εἰρηνικὸ ἡσυχαστήριο καὶ ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ θάνατος σὲ βαθιὰ γεράματα, ἀλλὰ καὶ σὲ συνεχὴ πνευματικὴ ἀνθιση καὶ ἀκμή.

Ὁ Ἅγιος Θεότεκνος

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μαριανός

Μαρτύρησε διὰ λιθοβολισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν χτύπησαν μὲ ξύλα μέχρι θανάτου. σ' ἄλλο Συναξαριστὴ ἢ μνήμη του ἀναφέρεται μετὰ τοῦ Ἁγίου Μαρίνου.

Σύναξις Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ «ἐν τοῖς Ἄδδα» (ἡ Ἀδδᾶ)

Γιὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἔχουμε καμιά ἄλλη πληροφορία.

Ἁγιολόγιον - Δεκέμβριος 11

- Ὁ Ὅσιος Δανιήλ ὁ Στυλίτης
- Ὁ Ὅσιος Λουκάς ὁ Νέος Στυλίτης
- Οἱ Ἅγιοι Αἰθαλᾶς καὶ Ἀκεψέης
- Ὁ Ἅγιος Μείραξ
- Ὁ Ἅγιος Βαρσάβας
- Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Βικέντιος, Αἰμιλιανὸς καὶ Βεβαία
- Οἱ Ἅγιοι Πέτρος ὁ ἀσκητῆς καὶ Ἀκεψιμᾶς
- Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος Φωκᾶς, αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου
- Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ποὺ μόνασε στὴν Ἀχαΐα
- Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ Ξηρὸς «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)
- Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Προπατόρων
- Ὁ Ὅσιος Δαμασκηνός

Ὁ Ὅσιος Δανιήλ ὁ Στυλίτης

Γεννήθηκε τὸ 410 μ.Χ., στὸ χωριὸ Μαρουθὰ τῆς περιφέρειας Σαμοσάτων. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τοῦ ὀνομαζόταν Ἥλιος καὶ Μάρθα. Ὁ Δανιήλ γεννήθηκε ἐνῶ ἡ μητέρα του ἦταν στεῖρα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ γονεῖς του ὑποσχέθηκαν νὰ τὸν ἀφιερῶσουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἀνέθρεψαν μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια, καὶ οἱ κόποι τους δὲν πῆγαν χαμένοι. Ὁ Δανιήλ ἀπέδωσε καρπούς. Νεαρὸς ἀκόμα, πήγαινε στὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ ἐξηγοῦσε τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπειτα πῆγε σὲ κοινόβια Μονή, ὅπου ἐπιδόθηκε σὲ εὐσεβεῖς ἀσκήσεις, θεολογικὲς μελέτες καὶ καλλιέργεια τῆς ταπεινοφροσύνης. Κάποτε, σ' ἓνα ταξίδι μὲ τὸν ἡγούμενο τῆς Μονῆς, συνάντησε τὸ Συμεὼν τὸ Στυλίτη καὶ πῆρε τὴν εὐλογία του. Ὅταν πέθανε ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ὁ Δανιήλ ξαναπῆγε στὸ Συμεὼν καὶ ζήτησε τὴν συμβουλή του ποῦ νὰ πάει. Ὁ Συμεὼν τὸν συμβούλευσε νὰ πάει στὴν Κωνσταντινούπολη, πρᾶγμα ποῦ ὁ Δανιήλ ἐπραξε. Ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ στὴν Προποντίδα. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ, εἶδε σὲ ὄραμα τὸ Συμεὼν νὰ τὸν καλεῖ. Ὁ Δανιήλ, ἐρμηνεύοντας αὐτὸ τὸ ὄραμα, ἔκτισε ὑψηλὸ στῦλο καὶ ἐγκαταστάθηκε πάνω σ' αὐτόν. Σκοπὸς τῆς ἐγκατάστασής του πάνω στὸ στῦλο ἦταν ὁ ἀγὼνας γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν παθῶν καὶ ἡ ἀπόκτηση περισσότερων ἀρετῶν. Ἔλαβε τὸ προορατικὸ χάρισμα, ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ ἦταν σημαντικὴ ἡ συμμετοχή του στὴ Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας. Πέθανε 80 χρονῶν, πλήρης «καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Δηλαδή γεμάτος ἀπὸ καρπούς, ποῦ παράγει ἡ ἀρετὴ καὶ ποῦ κατορθώνονται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Λουκάς ὁ Νέος Στυλίτης

Ἐζησε στὰ μέσα τοῦ 10ου αἰῶνα μ.Χ. καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία. Οἱ γονεῖς του, Χριστοφόρος καὶ Καλή, τὸν ἀνέθρεψαν σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου.

Υπηρέτησε σὰ στρατιώτης καὶ ὄχι μόνο διατήρησε τὴν ἀγνότητά του, ἀλλὰ καὶ ἐπηρέαζε πρὸς τὸ καλὸ νεαροὺς συστρατιῶτες του, πὺν εἶχαν ῥοπή στὴ διαφθορά. Ἀργότερα ὁ Λουκάς ἐγίνε ἱερέας καὶ ἀφιερώθηκε στὸ φωτισμὸ τῶν ψυχῶν τῆς ἐνορίας του. Κατόπιν ἀνέβηκε ἀσκούμενος στὸν Ὀλυμπο, ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔπειτα στὴ Χαλκηδόνα, ὅπου ἔστησε τὴν καλύβα του πάνω σ' ἓνα στῦλο. Ἀπὸ τὸ νέο του ἀσκητικὸ ὄρητήριο πῆγαινε σὲ διάφορα μέρη καὶ κήρυττε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα. Πάνω στὸν στῦλο αὐτὸ ὁ Λουκάς πέρασε 45 ὀλόκληρα χρόνια καὶ ἀπεβίωσε μὲ θαυμαστὴ πνευματικὴ λαμπρότητα.

Οἱ Ἅγιοι Αἰθαλᾶς καὶ Ἀκεψέης

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Ἀρβήλ τῆς Περσίας καὶ ὁ μὲν Αἰθαλᾶς ἦταν ἐπίσκοπος ὁ δὲ Ἀκεψέης διάκονος. Ἡ θερμὴ καὶ ζωντανὴ πίστη τους, τοὺς ὠθοῦσε νὰ κηρύττουν καθημερινὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ ἐλκύουν ψυχὰς στὸν Σωτῆρα Χριστό. Καταγγέλθηκαν στὸν Πέρση βασιλιὰ καὶ ἀφοῦ ἔμειναν ἀκλόνητοι στὴ χριστιανικὴ πίστη, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, ἀποκεφαλίστηκαν. (Ἄλλες Συναξαριακὲς πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι ὁ Αἰθαλᾶς ἦταν πρῶτα ἱερεὺς εἰδώλων καὶ κατηχήθηκε στὴ χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο κάποιας πόλεως, πὺν ἦλθε καὶ θεραπεύτηκε ἀπὸ αἰμορροῦραγία).

Ὁ Ἅγιος Μείραξ

Ἡ ζωὴ του ὅμοια μὲ αὐτὴ τοῦ Ἀσώτου τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἅγιος Μείραξ γεννήθηκε στὸ Τενεσὴ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του μὲ χριστιανικὴ εὐσέβεια. Ἀλλὰ τὰ θέλητρα τῆς νεότητος τὸν παρέσυραν στὴν ἀσωτία καὶ ἀκόμα πιὸ χειρότερα οἱ γνωριμίες του μὲ Ἀγαρηνοὺς, τὸν ἔκαναν νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ. Οἱ γονεῖς του τὸ ἔμαθαν καὶ ἔκλαψαν πικρά. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίστηκαν καὶ στήριξαν τὴν ἐλπίδα τους στὸν Θεὸ προσευχόμενοι. Καὶ ὁ Θεὸς ἔκανε τὸ ἔλεός του, χάριν τῶν εὐσεβῶν γονέων. Ὁ ἀρνησίθρησκος γιὸς μπούχτισε τὴ ζωὴ τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ὅπως ὁ φοίνικας προβάλλει μέσα ἀπὸ τίς φλόγες, ἔτσι καὶ ἡ προηγούμενη πίστη τοῦ Μείρακα, πρόβαλλε μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ψυχῆς του. Ἦλθε μετάνοια στὴν καρδιά του, καὶ κάποια μέρα ἐμφανίστηκε στοὺς γονεῖς του, ἔπεσε στὰ πόδια τους, ζήτησε συγνώμη καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπανέλθῃ στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἐκεῖνοι τὸν δέχτηκαν μὲ χαρὰ, τὸν φίλησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Μείρακα δὲν ἀρκέστηκε σ' αὐτὴν τὴν ἀποκατάσταση. Πῆγε λοιπὸν στὸν Ἀμηρᾶ, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ φώναζε ὅτι ἐπανῆλθε στὴν ἀληθινὴ πίστη. Ὁ Ἀμηρᾶς ἔδωσε διαταγὴ καὶ τὸν μαστίγωσαν σκληρὰ μὲ βούνευρα, μέχρι πὺν σχίστηκαν οἱ σάρκες του. Κατόπιν τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ τὸ μὲν κεφάλι του τὸ ἀγόρασαν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὴ, τὸ δὲ σῶμα του, οἱ Ἀγαρηνοὶ τὸ ἔβαλαν μέσα σὲ μία βάρκα καὶ τὸ ἔριξαν στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἅγιος Βαρσάβας

Ἦταν Πέρσης καὶ ὁμολόγησε μὲ θάρρος τὴ χριστιανικὴ πίστη στὸν Πέρση ἄρχοντα, μὲ

ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκεφαλίστει.

Οἱ Ἅγιοι Τερέντιος, Βικέντιος, Αἰμιλιανὸς καὶ Βεβαΐα

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Πέτρος ὁ ἀσκητὴς καὶ Ἀκεψιμᾶς

Αναφέρονται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye καὶ στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1578, ὅτι μαρτύρησαν στὴν Περσία.

Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος Φωκᾶς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται μόνο στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Β 4φ. 133, ὅπου ὑπάρχει καὶ πλήρης Ἀκολουθία του μὲ Κανόνες. Δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὸν L. Petit στὸ Byz. Zeitschrift τ. ΙΓ (1904) σελ. 398-420 καὶ ἀπὸ τὸν Δημητριάδη στὸ Κίεβο τὸ 1911.

Ὁ Ὅσιος Λεόντιος ποὺ μόνασε στὴν Ἀχαΐα

Γεννήθηκε στὴν Μονεμβασία τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴν Θεοδώρα. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀρκετὰ πλούσιος καὶ ἐπίσημος ἄνδρας. Ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος Β΄, ὁ Παλαιολόγος (1283-1328) ἀνέθεσε σ' αὐτὸν σπουδαία θέση στὴν κεντρικὴ διοίκηση τοῦ Μοριᾶ. Ὁ Λέων λοιπόν, ἔτσι ὀνομαζόταν πρῖν, ἔτυχε μεγάλης φροντίδας ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ σπούδασε στὴν Κωνσταντινούπολη ξένες γλῶσσες, φιλοσοφία καὶ θεολογία. Ὃταν πέθανε ὁ πατέρας του, ἐπέστρεψε στὴ Μονεμβασία καὶ φρόντισε τὴν μητέρα του. Κατόπιν ἡ μητέρα του ἀποσύρθηκε σὲ μοναστήρι καὶ ὁ Λέων μὲ τὴν εὐχή της παντρεύτηκε. Ὑπῆρξε πρότυπο συζύγου, οἰκογενειάρχου καὶ κοινωνικοῦ εὐεργέτη. Ἐπειτα ὅμως ἤλθαν καὶ οἱ μεγάλες δοκιμασίες. Πέθανε ἡ γυναῖκα του, κατόπιν τὰ παιδιά του καὶ ἔτσι ὁ ἴδιος ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός. Ἐγίνε λοιπόν μοναχός μὲ τὸ ὄνομα Λεόντιος καὶ πῆγε κοντὰ σ' ἓνα ἔμπειρο ἀσκητὴ, τὸν Μενίδη, ὅπου ἔμεινε κοντὰ του γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Στὴ συνέχεια πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔλαβε ἀρκετὰ μεγάλη ἀσκητικὴ ἐμπειρία καὶ ἐπέστρεψε πάλι στὴν Πελοπόννησο. Ἐκεῖ διάλεξε τόπο διαμονῆς του τὸ βουνὸ ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Αἶγιο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαινε σὲ πόλεις τῆς Ἀχαΐας καὶ κήρυττε τὸν Θεῖο λόγο. Κοντὰ του πῆγαν καὶ ἄλλοι ζηλωτὲς τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς, ποὺ ἀργότερα, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς διέπρεψαν στὸν ἱερὸ κλῆρο. Ὁ Λεόντιος ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ καὶ ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς του παρέμεινε καὶ μετὰ τὸν θάνατό του. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ Παλαιολόγοι, Θωμᾶς καὶ Θεόδωρος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁσίου, ἔκτισαν Μονὴ στὸν τόπο τῆς ἀσκήσεώς του, στὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ Ξηρὸς «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Προπατόρων

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὄρισαν τὴν Κυριακὴ πρὶν τὴν Κυριακὴ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν μνήμη τῶν Προπατόρων Του, (δηλαδὴ τῶν κατὰ σάρκα προγόνων Του), ὅπως εἶναι ὁ Ἀβραὰμ καὶ οἱ ὑπόλοιποι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προῆλθε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. (Βλέπε καὶ 18 Δεκεμβρίου).

Ὁ Ὅσιος Δαμασκηνός

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 12

- Ο Άγιος Σπυρίδων ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος Κύπρου
- Ο Άγιος Συνετός
- Ο Άγιος Ἀλέξανδρος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ο Ὅσιος Ἀμωναθάς
- Ο Ὅσιος Ἄνθος
- Ο Άγιος Αἰθέριος
- Ἡ Ἁγία Εὐφημιανή
- Ο Ὅσιος Ἰωάννης (ἢ Ἰωακείμ) ἐπίσκοπος Ζιχνῶν
- Ο Άγιος Finian of Clonard (Ἰρλανδός)

Ὁ Άγιος Σπυρίδων ὁ Θαυματουργός, ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος Κύπρου

Γεννήθηκε ἀπὸ οἰκογένεια βοσκῶν, πὺν ἦταν κάπως εὐπορη, τὸ 270. Ἄν καὶ μορφώθηκε ἀρκετὰ στὴν πατρίδα του Κύπρου, ὅμως δὲν ἄλλαξε ἐπάγγελμα. Συνέχισε καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι βοσκός. Ἦταν χαρακτήρας ἀπλός, ἀγαθός, γεμάτος ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον του. Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, συχνὰ ἔπαιρνε τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ὁδηγοῦσε στοὺς ἱερούς ναοὺς, καὶ κατόπιν τοὺς ἐξηγοῦσε τὴν εὐαγγελικὴ ἢ τὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ. Ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε νὰ γίνεται συχνὰ προστάτης χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Νυμφεύθηκε εὐσεβῆ σύζυγο καὶ ἀπέκτησε μία κόρη, τὴν Εἰρήνη. Γρήγορα ὅμως, ἡ σύζυγός του πέθανε. Γιὰ νὰ ἐπουλώσει τὸ τραῦμα του ὁ Σπυρίδων ἀφοσιώθηκε ἀκόμα περισσότερο στὴ διδασχὴ τοῦ θείου λόγου. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ πιέσεις χειροτονήθηκε ἱερέας. Καὶ πράγματι, ὑπῆρξε ἀληθινὸς ἱερέας τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι ὅπως τὸν θέλει ὁ θεῖος Παῦλος: «Ἀνεπίληπτον, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδασκτικόν, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος». Δηλαδὴ ἀκατηγόρητο, προσεκτικὸ, ἐγκρατῆ, σεμνὸ, φιλόξενο, διδασκτικὸ καὶ νὰ ἔχει παιδιὰ πὺν νὰ ὑποτάσσονται μὲ κάθε σεμνότητά. Ἔτσι καὶ ὁ Σπυρίδων, τόσο σωστός ὑπῆρξε σὰν ἱερέας, ὥστε ὅταν χήρεψε ἡ ἐπισκοπὴ Τριμυθοῦντος στὴν Κύπρου, διὰ βοῆς λαὸς καὶ κληρὸς, τὸν ἐξέλεξαν ἐπίσκοπο. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ Σπυρίδων προχώρησε τόσο πολὺ στὴν ἀρετῆ, ὥστε τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ κάνει πολλὰ θαύματα. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Άγιος Σπυρίδων μὲ τὸ κύρος τῆς ἀγίας καὶ ἠθικῆς ζωῆς του στὴν Ἀ΄ Οἰκουμενικὴ σύνοδο, πὺν ἔγινε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας (Μ. Ἀσία) καὶ στὴν ὁποία συμμετεῖχε, κατατρόπωσε τοὺς Ἀρειανούς καὶ ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς ὑπερασπιστὲς τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. Μάλιστα, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοση, ἀφοῦ μίλησε γιὰ λίγο, κατόπιν ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, πὺν κρατοῦσε ἓνα κεραμίδι, εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶπε: «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς» καὶ ἔκανε νὰ φανεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεραμίδι φωτιά, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε ψηθεῖ αὐτό. Ὄταν δὲ εἶπε: «καὶ τοῦ Υἱοῦ», ἔρρευσσε κάτω νερό, διὰ τοῦ ὁποίου ζυμώθηκε τὸ χῶμα τοῦ κεραμιδιοῦ. Καὶ ὅταν πρόσθεσε «καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ἔδειξε μέσα στὴ χουῖφτα του μόνο τὸ χῶμα πὺν ἀπέμεινε. Στὶς 12 Δεκεμβρίου τὸ 350 μ.Χ. ἀπεβίωσε. Τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπ' ὅπου, μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλης, κάποιος ἱερέας τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὀνόματι Γεώργιος Καλοχαιρέτος, μαζὶ μὲ ἄλλα ἱερὰ λείψανα, μετέφερε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου στὴν Πάργα τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Κέρκυρα κατὰ τὸ

1456 καὶ στὴν ὁποία βρίσκεται μέχρι σήμερα καὶ γιορτάζεται μεγαλοπρεπῶς στὸν ὁμώνυμο Ἱερὸ Ναό.

Ὁ Ἅγιος Συνετός

Μαρτύρησε τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. στὴ Ρώμη, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Αὐρηλιανός. Ὁ Συνετός τοποθετήθηκε ὡς ἀναγνώστης τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πάπα Σίξτο. Συνελήφθη καὶ διατάχθηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα. Ἀρνήθηκε ὁμως καὶ βασανίστηκε σκληρὰ μὲ μαστίγια ἀπὸ νεῦρα βοδιῶν καὶ ἔπειτα φυλακίστηκε. Παρ' ὅλα αὐτά, παρέμεινε στὴ χριστιανικὴ του ὁμολογία καὶ ἔβαλαν στὸ σῶμα του πυρακτωμένα σίδηρα. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν κατάφεραν τίποτα, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Ἐνωσε μὲ τὴν εὐσέβεια, ἰσχυρὴ θέληση γιὰ ἀνώτερη μάθηση. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνα μέχρι τὰ μέσα τοῦ 3ου καὶ ἔκανε μαθητὴς τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως. Διέπρεψε στὶς σπουδές του καὶ διακρίθηκε στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀργότερα ἀποδείχτηκε ἐπίσκοπος τῆς Φλανιάδος στὴν Καππαδοκία. Ἡ ἐκεῖ δράση του, τὸν λάμπρυνε ἀκόμα περισσότερο. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Νάρκισσος ἦταν ὑπέργηρος (116 ἐτῶν), προσέλαβε βοηθὸ ἐπίσκοπο τὸν Ἀλέξανδρο καὶ συγχρόνως διάδοχό του. Ὄταν λοιπὸν ὁ Νάρκισσος πέθανε μαρτυρικά, ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέλαβε τὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο Ἱεροσολύμων. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν πίστη, φώτισε καὶ οἰκοδόμησε τὸ λαό, μερίμνησε συγχρόνως γιὰ τὴν ἴδρυση βιβλιοθήκης στὴν Ἱερουσαλήμ, στὴν ὁποία μάζεψε πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ συγγράμματα, γιὰ νὰ βοηθήσει τὶς μελέτες τῶν νεοτέρων κληρικῶν. Κατὰ τὸν διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Δεκίου, συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης στὴν Καισαρεία. Αὐτὸς ἀξίωσε ἀπὸ τὸν πιστὸ ἐπίσκοπο ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἐκεῖνος ὄχι μόνον δὲν δέχτηκε, ἀλλὰ καὶ παρατήρησε μὲ θάρρος καὶ δύναμη τὴν εἰδωλολατρικὴ πλάνη. Παραδόθηκε τότε τροφὴ στὰ θηρία, ἀφοῦ προηγούμενα ὑπέστη σκληρὰ βασανιστήρια. Τὰ λιοντάρια τὸν πλησίασαν χωρὶς νὰ τὸν βλάψουν καθόλου, πέθανε ὁμως ἀπὸ τὶς πληγές τῶν βασανιστηρίων.

Ὁ Ὅσιος Ἀμωναθὰς

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἄνθος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Αἰθέριος

Αναφέρεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1611. Μαρτύρησε ἐπὶ Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ θυσιάσει στὰ εἴδωλα, ἔβαλαν στ' αὐτιά του πυρακτωμένα σίδερα, ὥστε οἱ κόρες τῶν ματιῶν του νὰ πεταχτοῦν ἔξω. Κατόπιν τὸν ἔδεσαν σ' ἓνα τροχὸ καὶ ἔβαλαν χαλινάρι στὸ στόμα του. Στὴ συνέχεια ἀφοῦ τὸν ἔκαψαν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ἡ Ἁγία Εὐφημιανή

Ἄγνωστη στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη της ἀναφέρεται στὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Κανονάριο σελ. 120 συνοδευμένη μὲ αὐτὴ τῆς ἁγίας Φοίβης, ἐπίσης ἄγνωστης Ἁγίας.

Ὁ Ὁσῖος Ἰωάννης (ἢ Ἰωακείμ) ἐπίσκοπος Ζιχνῶν

Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Ἀνδρόνικου Β' Παλαιολόγου (1282-1328) καὶ Ἀνδρόνικου Γ' (1328-1341). Δυὸ χρόνων ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ γονεῖς καὶ τὸν πῆρε ὁ θεῖος του, μοναχός, ὀνόματι Ἰωαννίκιος καὶ τὸν ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὄταν ἦλθε σὲ κατάλληλη ἡλικία, ἔγινε ἱερέας καί, λόγω τῆς μεγάλης του ἀρετῆς, ἐκλέχτηκε ἐπίσκοπος Ζιχνῶν. Ὄταν πέθανε ὁ θεῖος του, παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴ καὶ ἔμεινε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου. Ἐπεξέτεινε τὴν Μονὴ αὐτὴ, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ Μενοίκιο ὄρος τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, βορειανατολικῶς τῶν Σερόρων καὶ ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ Ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Βαπτιστῆ Ἰωάννη. Ἐκεῖ θεάρεστα ἀφοῦ ἔζησε καὶ πρόσφερε πολλὰ στὴν περιοχὴ, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὴν 12η Δεκεμβρίου 1333.

Ὁ Ἅγιος Finian of Clonard (Ἰρλανδός)

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο «Οἱ Ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων», τοῦ Χριστόφορου Κων. Κομμοδάτου, ἐπισκόπου Τελμησοῦ, Ἀθῆναι 1985.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 13

- Οί Άγιοι Εϋστράτιος, Αϋξέντιος, Εϋγένιος, Μαρδάριος και Όρεστής
- Η Άγία Λουκία ή παρθένος
- Ο Όσιος Άρης
- Ο Όσιος Άρσένιος πού ασκήτευσε στο Λάτριο όρος
- Ο Άγιος Γαβριήλ Ίερομάρτυρας Αρχιεπίσκοπος Πεκίου Σερβίας
- Οί Άγιοι Ίουβενάλιος και Πέτρος ό Αλεούτιος και πάντων τών Αγίων τών εν Αλάσκα

Οί Άγιοι Εϋστράτιος, Αϋξέντιος, Εϋγένιος, Μαρδάριος και Όρεστής

Μαρτύρησαν κατά τὸ σκληρὸ διωγμὸ τῶν χριστιανῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ὁ Εϋστράτιος, πού ἦταν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, συνελήφθη ἀπὸ τὸν δούκα Λυσία. Αὐτός, ἀφοῦ τὸν βασάνισε μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο, ἔπειτα τὸν ἔστειλε στὸν ἑπαρχο Ἀγρικόλα. Φημισμένος αὐτὸς γιὰ τὴν ωμότητά του ἀπέναντι στοὺς χριστιανούς, ἔβαλε τὸν Εϋστράτιο νὰ βαδίσει μὲ σιδερένια παπούτσια, πού εἶχαν μέσα μυτερὰ καρφιά. Κατόπιν τὸν ἀποτελείωσε, ἀφοῦ τὸν ἔριξε μέσα στὴ φωτιά. Τὸν Αϋξέντιο, πού ἦταν ἱερέας καὶ συμπολίτης τοῦ Εϋστρατίου, ὁ ἡγεμόνας τὸν πίεσε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ μὲ πολλὲς δελεαστικὲς ὑποσχέσεις. Ἀλλὰ ὁ ἄξιος λειτουργὸς τοῦ Χριστοῦ ἀπάντησε: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λέω πολλὰ λόγια Λυσία. Στὴ ζωὴ αὐτὴ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ εἶμαι δικὸς Του μέχρι θανάτου. Καὶ ἂν ἀναρίθμητους δαρμούς καὶ πληγὲς μου δώσεις, καὶ ἂν μὲ φωτιά καὶ σίδηρο μὲ λιώσεις, ὁ Χριστὸς μου εἶναι παντοδύναμος καὶ ὁ Σταυρὸς Του ἀκαταμάχητος. Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ Αϋξέντιος εἶναι ἀδύνατος. Ἀλλὰ τοῦ χριστιανοῦ Αϋξεντίου τὸ φρόνημα δὲ θὰ κάμψῃς ποτέ». Ἐξαγριωμένος ὁ ἡγεμόνας ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, ἀμέσως τὸν ἀποκεφάλισε. Τὸ Μαρδάριο, ἀφοῦ τρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του τὸν κρέμασαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸν ἔκαψαν. Ὁ ἀξιωματικὸς Εϋγένιος, ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα καὶ τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔσπασαν τὰ πόδια, ἐξέπνευσε. Τὸν δὲ στρατιώτῃ Όρεστῇ τὸν θανάτωσαν, ἀφοῦ τὸν ξάπλωσαν σὲ πυρακτωμένο κρεβάτι.

Ἡ Άγία Λουκία ή παρθένος

Ἡ μεγάλη της πίστη ἔκανε θαύματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια βραβεύτηκε ἀνάλογα. Ἡ Λούκια ἔζησε στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα καὶ γεννήθηκε στὶς Συρακοῦσες τῆς Σικελίας. Ἦταν μοναχοκόρη, πού εἶχε χάσει νωρὶς τὸν πατέρα της καὶ ἡ εὐσεβὴς μητέρα της ἔπασχε ἀπὸ αἰμόρροια. Ἡ βοήθεια τῶν γιατρῶν δὲν στάθηκε ἰκανὴ νὰ τὴν γιατρέψῃ, γι' αὐτὸ καὶ περίμενε τὴν γιατρεία της μόνο ἀπὸ τὴν θεία βοήθεια. Στὴν Κατάνη βρισκόταν τὸ λείψανο τῆς ἁγίας Ἀγαθῆς καὶ μητέρα μαζί μὲ τὴν κόρη πῆγαν νὰ τὸ προσκυνήσουν. Τὴ νύχτα πού ἔφτασαν, ἡ Λουκία προσευχήθηκε μὲ ὅλη της τὴν δύναμη, πού ἔβγαине ἀπὸ τὴν μεγάλη πίστη πού φώλευε στὴν καρδιά της, γιὰ τὴν θεραπεία τῆς μητέρας της. Κατόπιν κοιμήθηκε καὶ στὸν ὕπνο της εἶδε τὴν ἁγία Ἀγαθὴ, πού τῆς εἶπε ὅτι ἡ μητέρα

της θὰ θεραπευόταν καὶ ἡ ἴδια θὰ πέθαινε μαρτυρικὰ γιὰ τὸ Χριστό. Τὴν ἐπομένη μέρα, πράγματι ἡ μητέρα της θεραπεύτηκε καὶ οἱ δυὸ μαζί τότε εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἁγία. Ὅταν ἐπέστρεψαν στὶς Συρακοῦσες, ἡ Λούκια ἔπεισε τὴν μητέρα της καὶ διαμοίρασαν ὅλη τους τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς. Ἐπειτα ἡ ἴδια ἡ Λουκία κατέβαλλε κάθε προσπάθεια, γιὰ νὰ μεταδίδει τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σ' ἄλλες κοπέλες, ποὺ βρίσκονταν στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης. Καταγγέλθηκε ὅμως γι' αὐτό, ἐπὶ τοῦ διώκτου βασιλιᾶ Δεκίου καὶ δικάστηκε. Ἀφοῦ ἀπέρριψε μὲ γενναιότητα ὅλες τὶς προτροπές γιὰ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Καὶ ἔτσι ἡ νεαρὴ ἀλλὰ γενναία παρθένος, ἀποκεφαλίστηκε γιὰ τὴν πίστη της.

Ὁ Ὅσιος Ἄρης

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ὅσιους καὶ σοφοὺς ἀσκητὲς τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου, τοῦ ὁποίου ἀποφθέγματα ὑπάρχουν στὸν Εὐεργετινὸ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος ποὺ ἀσκήτευσε στὸ Λάτριο ὄρος

Πότε ἀκριβῶς ἔζησε δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸ. Πάντως ἀπὸ τὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα συμπεραίνουμε ὅτι ἦταν μεταξὺ τοῦ 8ου καὶ 9ου αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀπὸ πλούσια καὶ ἐπίσημη οἰκογένεια. Ὁ ἴδιος ἦταν πατρικίος καὶ στρατηγός, τῶν Κιβυρῶραιων καὶ ἔπειτα στὸν Βυζαντινὸ στόλο. Κάποτε ὅμως, σὲ μία φοβερὴ τρικυμία, ὁ στόλος καταποντίστηκε καὶ διασώθηκε μόνο αὐτός. Τότε ἀφιέρωσε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του στὸ Θεό, ἀφοῦ ἔγινε μοναχὸς καὶ ζοῦσε μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ προσευχή. Ποῦ πρῶτα μόνασε δὲν τὸ γνωρίζουμε. Ἀργότερα κατέφυγε σὲ τόπο ἀπομονωμένο, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν τοποθεσία Ἱερὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Λάτριο ὄρος, ὅπου ἐπιδόθηκε σὲ αὐστηρότατη ἀσκήση. Ἀπὸ ἐκεῖ κλήθηκε νὰ διοικήσει τὴν Μονὴ Κελλιβάρων, ἀλλ' ἐνοχλούμενος καὶ ἐπιζητῶντας τὴν ἡσυχία, ἀναχώρησε καὶ κλείστηκε μέσα σὲ μία τρυπὰ ταλαιπωρῶντας τὸ σῶμα του. Ἄλλ' οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς τὸν βρῆκαν καὶ τὸν ἐπανεφέραν στὴ Μονή, ὅπου ζοῦσε σ' ἓνα κελὶ καὶ μόνο μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τὴν Κυριακὴ, ἔβλεπε τοὺς ἀδελφούς καὶ συνέτρογε μ' αὐτούς. Προαισθάνθηκε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Μονῆς καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε κατάλληλες πνευματικὲς συμβουλές, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Γαβριὴλ Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Πεκίου Σερβίας

Ὁ Γαβριὴλ ἦταν Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας. Μὲ ἄδεια τῶν Τούρκων, εἶχε πάει στὴ Βλαχία καὶ Ῥωσία γιὰ νὰ μαζέψει χρήματα, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τότε κατηγορήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίτροπό του στὴν Ἀρχιεπισκοπή, Βούλγαρο Μάξιμο, ὅτι ἐπιβουλεύεται τὴν Τουρκικὴ ἐξουσία. Ἔτσι, ὅταν ὁ Γαβριὴλ ἐπέστρεψε ἀπ' τὴν Ῥωσία, βρῆκε στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τὸν Μάξιμο. Ἀμέσως τότε ὁ Γαβριὴλ προέβη σὲ ἐνέργειες γιὰ τὴν ἔξωσή του. Ὁ Μάξιμος ὅμως πῆγε στὴν Προῦσα, ὅπου βρισκόταν ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ Βεζίρης καὶ ἐπανελάβε τὶς συκοφαντίες ἐναντίον τοῦ

Γαβριήλ. Τότε ὁ Βεζίρης κάλεσε τὸν Γαβριήλ ἀπὸ τὴν Σερβία στὴν Προῦσα. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινε, πείστηκε μὲν ὅτι πρόκειται γιὰ συκοφαντία, ἀλλ' ἀξίωσε ἀπὸ τὸν μάρτυρα ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ ἔχει τιμὲς καὶ ἀξιώματα. Ὁ ἱεράρχης ἀπέκρουσε τὶς προτάσεις καὶ παρέμεινε ἀκλόνητος στὴ χριστιανικὴ πίστη. Ἔτσι, ἀφοῦ σκληρὰ τὸν βασάνισαν, δέχτηκε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μὲ ἀπαγχονισμό στὶς 13 Δεκεμβρίου 1659. Ὁ Otto Meinardus τοποθετεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ νέου ἱερομάρτυρα αὐτοῦ, στὶς 13 Ὀκτωβρίου 1681.

Οἱ Ἅγιοι Ἰουβενάλιος καὶ Πέτρος ὁ Ἀλεούτιος καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἐν Ἀλάσκα

Λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῶν τῶν ἁγίων τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὸ βιβλίο « Ἀλάσκα-Ὁρθόδοξο Συναξάρι », τοῦ Γ.Ε. Πιπεράκη, Ἔκδ. « Παρουσία », Ἀθῆναι.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 14

- Οί Άγιοι Θύρσος, Λεύκιος καὶ Καλλίνικος (κατ' ἄλλους Κορωνᾶτος)
- Οί Άγιοι Φιλήμων, Απολλώνιος, Ἀρριανός καὶ οἱ τέσσερις Προτεκτοράτοι
- Ὁ Άγιος Ὑπάτιος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 36 Μάρτυρες
- Μνήμη φοβερῆς ἀπειλῆς Σεισμοῦ

Οί Άγιοι Θύρσος, Λεύκιος καὶ Καλλίνικος (κατ' ἄλλους Κορωνᾶτος)

Ἐζησαν στὰ μέσα τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. Κατάγονταν ἀπὸ τὴν Βιθυνία καὶ κατοικοῦσαν στὴν Καισαρεία. Ἀνῆκαν ὅλοι σὲ διακεκριμένες οἰκογένειες. Ἦταν χαρακτηῆρες ταπεινοὶ καὶ ἀγαποῦσαν τὸ Θεὸ «ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκριτῶ», δηλαδὴ μὲ ἀγάπη πραγματικὴ καὶ ἐλεύθερη ἀπὸ ὑποκρισία. Γι' αὐτὸ ἀπέφευγαν τὸ θόρυβο τῆς δημοσιότητας, ἀλλὰ ὅμως ἦταν πασίγνωστοι γιὰ τὴν γεμάτη ἐλεημοσύνης ζωὴ τους. Ὁ ἔπαρχος Κουμβρικός, φανατικὸς εἰδωλολάτρης, βλέποντας νὰ προσδεύουν οἱ χριστιανοί, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς περιορίσει. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔκανε τὸ Λεύκιο καὶ πῆγε στὸν ἔπαρχο. Τὸν παρακάλεσε νὰ εἶναι μετριοτέρως πρὸς τοὺς χριστιανούς. Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Κουμβρικός, ἀμέσως τὸν συνέλαβε, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο καὶ τὸ πρωί, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τὸν ἀποκεφάλισε. Τὸ γεγονός λύπησε τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ ἀναψε ἀκόμα περισσότερο τὴν φλόγα τῆς πίστεως πρὸς τὸ Χριστό. Μετὰ ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, πῆγε ἄλλος χριστιανὸς στὸν ἔπαρχο, ὁ Θύρσος. Θαρῶρα λέει ὅτι ἡ εἰδωλολατρία εἶναι πλάνη καὶ ὅτι τελικὸς νικητὴς θὰ εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ σοφὰ λόγια τοῦ Θύρσου, τὰ ἄκουσε καὶ ἓνας ἱερέας τῶν εἰδώλων, ὁ Καλλίνικος. Ἡ ψυχὴ τοῦ φωτίστηκε καὶ δήλωσε ὅτι εἶναι χριστιανός. Τότε, ἐπὶ τόπου ὁ ἔπαρχος ἀποκεφάλισε τὸν Καλλίνικο καὶ πριόνισε τὸ Θύρσο.

Οί Άγιοι Φιλήμων, Απολλώνιος, Ἀρριανός καὶ οἱ τέσσερις Προτεκτοράτοι

Οἱ Άγιοι αὐτοὶ ἔζησαν στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (290). Καὶ τὸ μαρτύριό τους ἔγινε ὡς ἑξῆς: Ὁ ἡγεμόνας τῆς Θήβας στὴν Αἴγυπτο Ἀρριανός, συνέλαβε 37 χριστιανούς. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Απολλώνιος, δέχθηκε τὰ βασανιστήρια καὶ ἔδωσε τέσσερα φλουριά καὶ τὰ ρούχα τοῦ στὸν Φιλήμονα, πὸν ἔπαιζε σουραῦλι καὶ νὰ θυσιάσει αὐτὸς στὰ εἶδωλα ἀντ' αὐτοῦ. Ὁ Φιλήμονας φόρεσε τὰ ρούχα, συγχρόνως συνδέθηκε νοητὰ καὶ μὲ τὴν χριστιανικὴ πίστι. Καὶ ὅταν διατάχθηκε νὰ θυσιάσει στὰ εἶδωλα, αὐτὸς ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Τότε ὁ ἡγεμόνας πρόσταξε νὰ ἔλθει ὁ Φιλήμονας νὰ παίξει μὲ τὸ σουραῦλι του, γιὰ νὰ ἐλκυσθεῖ ὁ δῆθεν Απολλώνιος. Ἀλλ' ὁ Φιλήμονας φανερώθηκε καὶ ὁ ἡγεμόνας ἔμεινε ἔκπληκτος. Τοῦ εἶπε ὅμως ὅτι δὲν εἶναι χριστιανός, διότι δὲν ἔχει βαπτισθεῖ. Τότε ὁ Φιλήμονας προσευχήθηκε θερμὰ καὶ ἀμέσως ἔβρεξε δυνατὰ. Ἡ βροχὴ αὐτὴ, πληροφορήθηκε ὁ Φιλήμονας ὅτι ἦταν βάπτισμα γι' αὐτόν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Απολλώνιος ἔγινε αἰτία νὰ πιστέψει ὁ Φιλήμονας, ὁ ἡγεμόνας τὸν ἔφερε μπροστὰ του καὶ αὐτὸς ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα, ὁ Ἀρριανὸς νὰ τοὺς βασανίσει σκληρὰ καὶ κατόπιν τοὺς ἀποκεφάλισε. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρριανός

τυφλώθηκε. Στὸν ὕπνο του ὅμως, φάνηκε ὁ Φιλήμονας καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀλείψει στὰ μάτια του χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ θὰ θεραπευτεῖ. Πρᾶγμα ποὺ ἔγινε. Τότε πίστεψε στὸν Χριστὸ ὁ Ἀρῥιανὸς μὲ τέσσερις σωματοφυλακὲς του καὶ ἀργότερα ὅλοι μαζί μαρτύρησαν.

Ὁ Ἅγιος Ὑπάτιος καὶ οἱ μαζί μ' αὐτὸν μαρτυρήσαντες 36 Μάρτυρες

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιᾶ. Ἡ μνήμη του βρίσκεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1590 μαζί μὲ αὐτὴ τοῦ Φιλήμονα καὶ Ἀπολλώνιου (14 Δεκ.) καὶ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς 36 μάρτυρες ἀπὸ τὴν Θηθαῖδα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ ἡγεμόνα Ἀρῥιανοῦ (14 Δεκεμ.).

Μνήμη φοβερῆς ἀπειλῆς Σεισμοῦ

Κατὰ τοὺς χρονογράφους Θεοφάνη, Κεδρηνοῦ καὶ Μαλάλα, ἔγινε τὰ μεσάνυχτα τοῦ 557. Ὑπῆρξε δὲ πολὺ ἰσχυρὸς, διότι τὰ τεῖχη τῆς πόλης ὑπέστησαν μεγάλες ῥωγμὲς καὶ ἔπεσαν πολλὰ σπίτια. Εἶχε διάρκεια ὅπως λένε, 10 ἡμέρες.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 15

- Ο Άγιος Έλευθέριος Ίερομάρτυρας
- Η Αγία Ανθία
- Ο Άγιος Κορέμων ό έπαρχος
- Οί Άγιοι Δύο δήμιοι
- Ο Άγιος Έλευθέριος ό Κουβικουλάριος
- Η Αγία Σωσάννα ή Όσιομάρτυς
- Ο Άγιος Βάκχος ό Νέος
- Ο Όσιος Παύλος ό Νέος πού άσκήτεψε στο Λάτριο όρος
- Μνήμη Χειροτονίας Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου
- Ο Άγιος Στέφανος Αρχιεπίσκοπος Σουρόζας (Ρώσος)

Ο Άγιος Έλευθέριος Ίερομάρτυρας

Ο Άγιος Έλευθέριος γεννήθηκε στην Ελλάδα και έζησε τó 2ο αιώνα μ.Χ. Τότε αυτοκράτορας ήταν ό Κόμμοδος και ό Σεπτίμιος Σεβήρος. Ορφανός από πατέρα, ανατράφηκε σύμφωνα με τις έπιταγές του Εύαγγελίου από την εύσεβέστατη και φιλόανθρωπη μητέρα του, Ανθία. Διακαής πόθος της Ανθίας, ήταν να έπισκεφθει την Ρώμη, πού τα χώματά της είχαν βαφεί με τó αίμα των Αποστόλων, Πέτρου και Παύλου. Κάποτε λοιπόν, άποφάσισε και πήγε. Μαζί πήρε και τó νεαρό γιό της Έλευθέριο. Ο έπίσκοπος Ρώμης, όταν είδε τόν Έλευθέριο, εκτιμώντας την πολλή νοημοσύνη του, την θερμή πίστη και τó άγνό ήθος του, τόν έλαβε υπό την προστασία του. Μετά από λίγα χρόνια τόν χειροτόνησε διάκονο και έπειτα ιερέα. Από την θέση αυτή ό Έλευθέριος αγωνίστηκε με ζήλο για την διδαχή του ποιμνίου και σε έργα φιλανθρωπίας. Γι' αυτό και τó έτος 182 μ.Χ., με κοινή ψήφο κλήρου και λαού, ανήλθε στον έπισκοπικό θρόνο της Ρώμης. Η φήμη της αρετής του έφθασε μέχρι τή Βρετανία. Έτσι, ό βασιλιάς αυτής Λούκιος, έγραψε έπιστολή στον Έλευθέριο και του δήλωνε ότι αυτός και ό λαός του επιθυμούσαν να γίνουν χριστιανοί. Ο Έλευθέριος άμέσως άνταποκρίθηκε, στέλνοντας δυό εκπαιδευμένους στην πίστη άνδρες, πού κατήχησαν και βάπτισαν χριστιανούς τó Λούκιο με τó λαό του. Όταν ό Σεπτίμιος Σεβήρος έξηγείρε διωγμό κατά των χριστιανών, ό Έλευθέριος τόν ήλεγξε θαρόραλέα. Τότε διατάχθηκε ό μαρτυρικός θάνατός του, μαζί με την μητέρα του Ανθία. Έτσι ό Έλευθέριος πέρασε «εις την έλευθερία της δόξης των τέκνων του Θεού», δηλαδή στην έλευθερία της ένδοξης κατάστασης των παιδιών του Θεού.

Η Αγία Ανθία

Πρόκειται για την μητέρα του Αγίου Έλευθερίου, πού όταν άγκάλιασε τó νεκρό σώμα του γιού της, οί δήμιοι άποκεφάλισαν και αυτή.

Ὁ Ἅγιος Κορέμων ὁ ἑπαρχος

Αὐτὸς ἦταν ἑπαρχος Ῥώμης στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀδριανοῦ (117-138). Ἦταν παρὼν στὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου πίστεψε στὸν Χριστό, τὸν ὁμολόγησε καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἀποκεφάλισαν.

Οἱ Ἅγιοι Δύο δῆμιοι

Μαρτύρησαν καὶ αὐτοὶ στὴ Ῥώμη ἐπὶ Ἀδριανοῦ (117-138). Πίστεψαν στὸ Χριστὸ ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ ἀποκεφαλίστηκαν.

Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ Κουβικουλάριος

Ἐπίσημος Κωνσταντινουπολίτης, συγκλητικὸς στὸ ἀξίωμα, ποὺ ἀνατράφηκε καὶ μορφώθηκε μέσα στὰ ἀνάκτορα. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Συναξαριστὲς ἀναφέρουν, ὅτι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δόξας τοῦ Ἐλευθερίου ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ (286-305), μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε φιλία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φαίνεται πιθανό. Ὁ Ἐλευθέριος θέλησε νὰ γίνῃ χριστιανὸς καὶ προφασιζόμενος λόγους υγείας, ἀπομακρύνθηκε τῶν ἀυλικῶν θορύβων καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὸ Σαγγάριο ποταμὸ, ὅπου ἔκτισε ὑπόγειο εὐκτήριο οἶκο. Ἐκεῖ βαπτίσθηκε καὶ κοινωνοῦσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ὅταν ὁ βασιλιάς ἔμαθε γι' αὐτόν, πῆγε στὸν τόπο αὐτό, τὸν ἀνακάλυψε καὶ προσπάθησε μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν εἰδωλολατρία, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ κατάφερε καὶ ἔτσι τὸν ἀποκεφάλισε.

Ἡ Ἁγία Σωσάννα ἡ Ὁσιομάρτυς

Γυναῖκα μὲ μεγάλη καὶ ἁγία ἀποφασιστικότητα ἡ Σωσάννα, ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου μ. Χ. αἰῶνα. Γεννήθηκε στὴν Παλαιστίνη ἀπὸ πατέρα εἰδωλολάτρη ἱερέα τὸν Ἀρτέμιο καὶ μητέρα Ἰουδαία τὴν Μάρθα. Ἡ ἴδια ὅμως, ἀπὸ εὐσεβεῖς γυναῖκες γνώρισε τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ κρυφὰ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Σιλουανό. Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων της, ἡ ἐπικοινωνία της μὲ τοὺς χριστιανοὺς ἔγινε φανερὴ. Αὐτὸ ἐξόργισε τόσο πολὺ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ τοὺς Ἑβραίους, ὥστε ἔφτασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐνωθοῦν μὲ σχέδιο νὰ τὴν σκοτώσουν. Ὁ ἐπίσκοπος τὸ πληροφορήθηκε καὶ ἐπειδὴ ἡ μανία τοὺς μπορούσε νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ κατὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, σκεφτόταν τί μπορούσε νὰ κάνει γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνο. Τὴ λύση ὅμως, ἔδωσε ἡ ἴδια ἡ Σωσάννα. Διαμοίρασε ὅλη της τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς, ντύθηκε ἀνδρικὰ καὶ ἐγκατάλειψε τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὸ δρόμο πρὸς τὴν ἔρημο συνάντησε ἀναχωρητήριον εὐσεβῶν ἀνδρῶν, στὸ ὁποῖο καὶ ζήτησε καταφυγή. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ἐκεῖ μετονομάστηκε σὲ Ἰωάννης καὶ ἀσκήτησε εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια. Ἀργότερα πῆγε

στήν Ἐλευθερούπολη, ἀφοῦ ἔβαλε πάλι τὴν γυναικεία της στολή. Ὅταν ἔγινε ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἡ Σωσάννα ἐξακολούθησε φανερὰ νὰ λατρεύει καὶ νὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό. Συνελήφθη γι' αὐτὸ καὶ καταδικάστηκε μαζὶ μὲ ἄλλους σὲ θάνατο. Καὶ ἐκείνους μὲν ἀποκεφάλισαν, αὐτὴ δὲ ῥίχτηκε στὴ φωτιά, μέσα στὴν ὁποία καὶ παρέδωσε τὴν ἀγία ψυχὴ της. (Ἡ μνήμη της, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, τοποθετεῖται καὶ τὴν 19η Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ἅγιος Βάκχος ὁ Νέος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης (780-797). Ἦταν γιὸς γονέων χριστιανῶν, ἀλλὰ ὁ πατέρας του ἀρνήθηκε τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ ἔγινε μωαμεθανός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς γιούς του ὅμως ὁ Δαχάκ, θέλησε νὰ ἐπανέλθει στὸν χριστιανισμό, παρακινῶντας καὶ τὴν εὐσεβὴ μητέρα του καὶ κατέφυγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὅπου βαπτίσθηκε καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Βάκχος. Ἀλλ' ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, φοβούμενος τυχῶν ἐκδίκηση τῶν Τούρκων, ἔδιωξε τὸν Βάκχο ἀπὸ τὴν Μονή. Στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἅγιος βρῆκε τὴν μητέρα καὶ τὰ ἀδελφία του, πού ἐπανεφέρε στὴ Χριστιανικὴ πίστη, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν κατάγγειλε στοὺς Τούρκους. Οἱ Τούρκοι ἀμέσως συνέλαβαν τὸν Βάκχο καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν κριτὴ. Ὁ Ἅγιος, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους μωαμεθανούς, ὁμολόγησε τὴν χριστιανικὴ του πίστη καὶ ἔτσι ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Νέος πὺ ἀσκήτεψε στὸ Λάτριο ὄρος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Ἐλαία, πὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Πέργαμο τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Ἀντίοχο καὶ τὴν Εὐδοκία, οἱ ὁποῖοι νωρὶς πέθαναν καὶ ἄφησαν τὸν Παῦλο ὀρφανὸ καὶ ἀπροστάτευτο. Ἐτσι ὁ Παῦλος ἀναγκάστηκε νὰ βόσκει χοίρους γιὰ νὰ ζήσει. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Βασίλειος, πὺ ἀσκήτεψε στὸ ὄρος Λάτριος (Δυτικὴ Μ. Ἀσία, κοντὰ στὴν ἀρχαία Μίλητο), ἔμαθε τὴν κατάσταση τοῦ Παύλου καὶ ἔστειλε κάποιον μοναχὸ νὰ τὸν βρεῖ καὶ νὰ τὸν φέρει στὴ Μονή. Στὴν ἀρχὴ οἱ χωρικοὶ ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν τὸν ὀρφανό, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός του τὸν ἐμπιστεύθηκε στὸν ἀσκητὴ Πέτρο σὰ μαθητευόμενον. Κοντὰ στὸν Πέτρο, ὁ Παῦλος διδάχτηκε τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ τόσο πολὺ διακρίθηκε σ' αὐτὴ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πέτρου οἱ μοναχοὶ τὸν κάλεσαν στὴν ἡγουμενία τῆς Μονῆς. Αὐτὸς ὅμως δὲν δέχτηκε καὶ ἔφυγε πὺ μέσα στὸ βουνὸ καὶ ζοῦσε μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ προσευχή. Ἐπειτα κατέβηκε στὰ κάτω μέρη τοῦ βουνοῦ καὶ ἔκτισε ὠραῖο ναὸ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀφοῦ ἔκανε καὶ πολλὰ θαύματα. Μερικοὶ Συναξαριστὲς ἀναφέρουν ὅτι πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα τὸ 896.

Μνήμη Χειροτονίας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα, μὲ κοινὴ γνώμη κλήρου, βασιλέων καὶ λαοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ

Χρυσόστομος χειροτονήθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15 Δεκεμβρίου 397 μ. Χ.).

Ὁ Ἅγιος Στέφανος Ἀρχιεπίσκοπος Σουρόζας (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 16

- Ὁ Προφήτης Ἀγγαῖος
- Ὁ Ἅγιος Μαρίνος
- Οἱ Ἅγιοι Πρόμος (ἢ Πρόβος) καὶ Ἰάριος
- Ὁ Ἅγιος Μέμνων Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου
- Ὁ Ἅγιος Μόδεστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας
- Μνήμη Ἐγκαινίων Ναοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου κοντὰ στὸν Ἅγιο Πολύευκτο
- Ἡ Ἁγία βασίλισσα Θεοφανώ, ἡ θαυματουργός, σύζυγος τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ σοφοῦ
- Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Χρυσοβέργης

Ὁ Προφήτης Ἀγγαῖος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ φυλὴ τοῦ Λευῖ καὶ εἶναι ὁ 10ος τῶν μικρῶν λεγόμενων προφητῶν. Γεννήθηκε στὴ Βαβυλώνα, ὅταν διαρκοῦσε ἡ αἰχμαλωσία τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ἀγγαῖος ἦταν αὐτός, ποῦ μαζὶ μὲ τὸν προφήτη Ζαχαρία ἀναθέρμαναν τὸ ζῆλο τῶν Ἰουδαίων γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Τὸ προφητικὸ βιβλίον τοῦ Ἀγγαίου εἶναι χωρισμένο σὲ δυὸ κεφάλαια καὶ ἔχει ἀπλὸ καὶ αὐστηρὸ ὕφος. Ἐπειδὴ ὁ Ἀγγαῖος καταγόταν ἀπὸ λευιτικὴ οἰκογένεια, ὅταν πέθανε, τάφηκε στὰ μνήματα τῶν Ἱερῶν. Νὰ ὁμως καὶ τί συμβουλεύει στοὺς ἱερεῖς: «Οὕτως πάντα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ὅς ἐὰν ἐγγίση ἐκεῖ, μιανθήσεται ἕνεκεν τῶν λημάτων αὐτῶν τῶν ὀρθρινῶν». Ἔτσι, λέει ὁ Ἀγγαῖος, συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ὅποιος ἱερέας δηλαδὴ, εἶναι μολυσμένος ἀπὸ δωροδοκίαις ποῦ πῆρε πρωί-πρωί, ἢ ἀπὸ ἄλλες ἀμαρτίαι καὶ παρακοῆς ποῦ διέπραξε, ἂν ἀγγίξει τὸ θυσιαστήριον θὰ τὸ μολύνει. Ἡ προσφορὰ του δηλαδὴ, θὰ θεωρηθεῖ μολυσμός.

Ὁ Ἅγιος Μαρίνος

Ἐλαβε τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι στὰ τέλη τοῦ 3ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴ Ῥώμη καὶ πῆρε τὸ ἀξίωμα τοῦ Συγκλητικοῦ. Ἀλλὰ οἱ πολλὲς του ἀγαθοεργίαι πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ἐξήγειραν ἐναντίον του τίς ὑπόνοιαι τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἐξέτασαν, ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ Μαρίνος ἀνῆκε στὴ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Καὶ τότε τὸν κατήγγειλαν. Συνελήφθη μὲ αὐτοκρατορικὴ διαταγὴ καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἐνῶ τὸν ὀδηγοῦσαν στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσης, εἶδε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ κλαῖνε καὶ αὐτὸς μὲ πραότητα τοὺς εἶπε: «Γιατί κλαῖτε καὶ λυπᾶστε; μάθετε ὅτι πηγαίνω ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ αἰώνιον φῶς, ἀπὸ τὸ χῶρον τοῦ σταδίου στὰ βραβεῖα, καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο στὴν παντοτινὴ ζωὴ». Μετὰ ἀπὸ λίγο ἡ κεφαλὴ του ἔπεφτε, ἢ δὲ ψυχὴ του πετοῦσε στὰ σκηνώματα τῶν δικαίων.

Οἱ Ἅγιοι Πρόμος (ἢ Πρόβος) καὶ Ἰλάριος

Μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Μέμνων Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. (Ὅρισμένοι Συναξαριστὲς λανθασμένα τὸν ἀναφέρουν σὰν ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων).

Ὁ Ἅγιος Μόδεστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Ὅσα ἀναφέρονται γιὰ τὸν Ἅγιο αὐτὸ στοὺς περισσότερους Συναξαριστὲς, ἀνήκουν στὴ σφαῖρα τῆς φαντασίας καὶ μόνο. Τὸν πατέρα του Εὐσέβιο καὶ τὴν μητέρα του Θεοδούλη ἀπὸ τὴν Σεβάστεια τῆς Παλαιστίνης, τοὺς θέλουν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ (286-305) νὰ πεθαίνουν στὴ φυλακὴ, ἐνῶ γνωρίζουμε ὅτι τὰ χρόνια τῆς πατριαρχίας τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἦταν ἀπὸ τὸ 632 μέχρι τὸ 634. Ὁ Ἅγιος Μόδεστος ἀνακαίνισε τὰ ἱερὰ προσκυνήματα, ποὺ καταστράφηκαν ἀπὸ τοὺς Πέρσες καὶ ζήτησε τὴν συνδρομὴ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ὅσιακὰ ἀφοῦ ἔζησε καὶ πολλὰ γιὰ τοὺς Ἅγίους τόπους ἀφοῦ ἔκανε, ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ Delehaye σελ. 361, 53 συνοδευμένη μὲ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Μέμνονος ἐπισκόπου Ἐφέσου.

Μνήμη Ἐγκαινίων Ναοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου κοντὰ στὸν Ἅγιο Πολύευκτο

Ἡ Ἅγία βασίλισσα Θεοφανώ, ἡ θαυματουργός, σύζυγος τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ σοφοῦ

Εὐσεβέστατη καὶ ἐνάρετη βασίλισσα, ποὺ ἐξυμνήθηκε πολὺ ἀπὸ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ τῆς ζωὴ, τὶς ἐλεημοσύνες τῆς καὶ τὴν ἄκρα εὐσέβειά τῆς. Ἦταν κόρη τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μαρτινακίου, τοῦ Ἰλλουστρίου καὶ τῆς

Άννας. Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη και ανατράφηκε με επιμέλεια. Σε κατάλληλη ηλικία, ο βασιλιάς Βασίλειος ο Μακεδόνας την έδωσε για σύζυγο στον γιό του Λέοντα τον Σοφό (886-912 μ.Χ.), με τον οποίο για 12 χρόνια ζούσε με άφοσίσωση συζυγική και αναγνωρίστηκε αμέσως από τους συγχρόνους της σαν άγια και θαυματουργή για τα πολλά έργα αγάπης που έκανε. Ο σύζυγός της έκτισε ωραιότατο ναό, κοντά στον ναό των Αγίων Αποστόλων, όπου εναποτέθηκε το τίμιο λείψανό της. Αυτό μετακόμισε ο Πατριάρχης Γεννάδιος ο Σχολάριος, στο ναό των Αγίων Αποστόλων και από εκεί αργότερα μεταφέρθηκε στο Πατριαρχείο, όπου μέχρι σήμερα σώζεται.

Ο Άγιος Νικόλαος ο Χρυσοβέργης

Ο Νικόλαος ο Β΄, ο Χρυσοβέργης (και όχι Γραμματικός, όπως τον αναφέρει ο Άγιος Νικόδημος), διαδέχτηκε στον Πατριαρχικό θρόνο τον παραιτηθέντα Πατριάρχη Αντώνιο τον Γ΄ (984-995). Κόσμησε με την ευαγγελική του ζωή τον οικουμενικό θρόνο με όσιακά έργα και απέβίωσε ειρηνικά.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 17

- Ο Προφήτης Δανιήλ και τὰ τρία παιδιά Ἀνανίας, Ἀζαρίας και Μισαήλ
- Οἱ Ἅγιοι Πατερμούθιος, Κόπρις και Ἀλέξανδρος οἱ Ὁσιομάρτυρες
- Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητής, πρώην ὀνομαζόμενος Δουναλὲ
- Ὁ Ἅγιος Ἰακχος
- Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Νέος, ὁ Ζακυνθινός, Ἀρχιεπίσκοπος Αἰγίνης
- Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Νέος

Ὁ Προφήτης Δανιήλ και τὰ τρία παιδιά Ἀνανίας, Ἀζαρίας και Μισαήλ

Ὁ προφήτης Δανιήλ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις μεγάλους προφῆτες και ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 7ου μὲ τις ἀρχὲς 6ου π.Χ. αἰῶνα. Ἀνῆκε στὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ἦταν ἀπὸ βασιλικὸ γένος και γεννήθηκε στὴν Ἄνω Βηθαρά. Νήπιο ἀκόμα, ὀδηγήθηκε μαζί μὲ τοὺς γονεῖς του αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλῶνα. Μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ὁ Δανιήλ (πὸ ὃ αὐτοκράτορας μετονόμασε Βαλτάσαρ) μὲ τοὺς τρεῖς Ἑβραίους νεαροὺς, Ἀνανία, Ἀζαρία και Μισαήλ, σπούδασαν στὴν αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ. Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδοσή τους στὶς σπουδὲς ἦταν ἀριστη, ὅταν ἐνηλικιώθηκαν ὁ βασιλιάς τοὺς ἔδωσε μεγάλη θέση στὸ κράτος. Μάλιστα ὁ Δανιήλ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐρμηνεύει ὄνειρα και ἀργότερα προφῆτευσε και τὸν ἐρχομὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κάποτε ὁμοῦς ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔκανε δική του χρυσὴ εἰκόνα και ἀπαίτησε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀξιωματοῦχους και τὸ λαὸ νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ὁ Δανιήλ ἔλειπε σὲ ἀποστολή. Ἦταν ὁμοῦς οἱ τρεῖς παῖδες, πὸν δὲν προσκύνησαν τὴν εἰκόνα. Ἀμέσως καταγγέλθηκαν στὸ βασιλιά. Αὐτὸς τοὺς εἶπε ὅτι, ἂν πράγματι δὲν προσκύνησαν, τοὺς περιμένει τὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς. Τότε οἱ τρεῖς παῖδες ἀπάντησαν: «Ἄκου βασιλιά, ὁ οὐράνιος Θεός, τὸν ὁποῖο ἐμεῖς λατρεύουμε, εἶναι τόσο δυνατός, πὸν μπορεῖ νὰ μᾶς βγάλει σώους και ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς και νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὰ χέρια σου. Ἀλλὰ και ἂν ἀκόμα δὲν τὸ κάνει, νὰ ξέρεις ὅτι τοὺς θεοὺς σου δὲ λατρεύουμε και τὴν εἰκόνα σου δὲν προσκυνᾶμε». Πράγματι, ὅταν τοὺς ἔριξαν στὴ φωτιά, οἱ τρεῖς παῖδες βγῆκαν σῶοι και ἀβλαβεῖς. Τὸ ἴδιο συνέβη ἀργότερα και μὲ τὸ Δανιήλ, ὅταν ὁ Δαρεῖος τὸν ἔριξε στὸ λάκκο τῶν λεόντων, ἐπειδὴ ἔκανε τὴν προσευχή του, ἐνῶ ὁ βασιλιάς εἶχε διατάξει γιὰ 30 μέρες νὰ μὴ κάνει κανεὶς ἰδιαίτερη προσευχή. Βλέποντας τὸ θαῦμα ὁ Δαρεῖος, κράτησε τὸ Δανιήλ στὴν αὐλὴ του, ὅπου παρέμεινε και πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα, πιθανότατα, στὰ Σοῦσα.

Οἱ Ἅγιοι Πατερμούθιος, Κόπρις και Ἀλέξανδρος οἱ Ὁσιομάρτυρες

Χριστιανοί, γεμάτοι εὐσέβεια και ζῆλο, βασανίστηκαν και τέλος ἀποκεφαλίστηκαν μὲ διαταγὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτη (361-363), ὅταν αὐτὸς ἐκστράτευε κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Κόπρις, νεαρός δειλίασε στὴν ἀρχὴ λίγο. Ἀλλ' ὁ Πατερμούθιος τὸν ἐνίσχυσε μὲ τὰ θερμὰ λόγια του. Καὶ οἱ τρεῖς δέ, ὑπέστησαν τὸ μαρτυρικὸ θάνατο, ψάλλοντες ὕμνους πρὸς τὸν Χριστό.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ Ὁμολογητῆς πρῶην ὀνομαζόμενος Δουναλέ

Ἡ πατρίδα του ἦταν κοντὰ στὰ Γάδειρα τῆς Ἰσπανίας. Ἀνέθρεψε μὲ εὐσέβεια τὰ παιδιά του καὶ τὰ κατέστησε χρήσιμα καὶ ἀγαθοεργὰ μέλη τῆς κοινωνίας. Ἀργότερα ὁ ἴδιος ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὸ Θεό, ἀφοῦ ἄφησε κάθε βιοτικὴ μέριμνα. Προσκυνητῆς στὴ Ρώμη, δώρισε πολλὰ χρήματα στὰ ἐκεῖ χριστιανικὰ ἰδρύματα, τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὅταν στὴ συνέχεια πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 919 μ.Χ. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου διαμοίρασε καὶ τὰ τελευταῖα χρήματά του καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Στέφανος, ἀπὸ Δουναλέ. Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς καὶ βασανίστηκε σκληρὰ. Κατάφερε ὅμως νὰ διαφύγει μὲ δυὸ ἱερεῖς στὴν Αἴγυπτο. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μὲ ζῆλο κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο. Καταγγέλθηκε στὸν Ἀμηρᾶ, φυλακίστηκε καὶ ὑπέστη φοβερὰ βασανιστήρια. Βαριὰ τραυματισμένος, πέθανε δοξάζοντας τὸ Θεό.

Ὁ Ἅγιος Ἰακχος

Ἦταν ἀπὸ τὴν Τρίγλια καὶ μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Νέος, ὁ Ζακυνθινός, Ἀρχιεπίσκοπος Αἰγίνης

Γόνος εὐσεβέστατης καὶ ἀρχοντικῆς οἰκογένειας τῆς Ζακύνθου (πατρὸς Μωκίου Σηκούρου καὶ Παυλίνας), ἀνατράφηκε ἀπ' αὐτὴν μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐτσι γρήγορα διακρίθηκε στὰ γράμματα καὶ τὴν ἀρετῆ. Νωρίς, μόλις ἐνηλικιώθηκε, ἀσχολήθηκε μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ θείου λόγου, φροντίζοντας συγχρόνως νὰ συντρέχει στὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν. Κατόπιν ἔγινε μοναχὸς στὴ βασιλικὴ Μονὴ τῶν Στροφάδων, ὅπου ἀσκήθηκε στὴν ἀγρυπνία, τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν μελέτη τῶν Γραφῶν. Ἐπειτα πῆγε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ βρεῖ καράβι προκειμένου νὰ ταξιδέψει στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀλλὰ ὁ τότε ἀρχιερέας τῶν Ἀθηνῶν, ἄκουσε κάποια Κυριακὴ τὸ λαμπρὸ του κήρυγμα καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο Αἰγίνης, μὲ τὴν ἐπίσημη κατόπιν ἔγκριση τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα, ἐπετέλεσε ἀγρυπνα καὶ ἄοκνα. Ἀναδείχτηκε διδάσκαλος, πατέρας καὶ παιδαγωγὸς τοῦ ποιμνίου του. Ἡ φήμη του εἶχε διαδοθεῖ παντοῦ, ἀλλ' αὐτὸς παρέμενε ἀπλὸς καὶ ταπεινός. Ἀσθένησε ὅμως ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ παραιτήθηκε. Γύρισε στὴ Ζάκυνθο, ὅπου μέχρι τὸ 1579 ἦταν προσωρινὸς ἐπίσκοπος. Μετὰ ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀναφωνητρίας, ὅπου ἀσκήτευε καὶ μὲ ἀγάπη κήρυττε καὶ βοηθοῦσε τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ. Ἦταν τόση ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχε, ὥστε προστάτεψε ἀκόμα καὶ τὸν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Διονύσιος πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα, 17 Δεκεμβρίου 1624. Τάφηκε στὴ Μονὴ Στροφάδων καὶ κατὰ τὴν ἐκταφὴ τὸ λείψανό του βγῆκε εὐωδιαστὸ καὶ ἀδιάφθορο. Ἐτσι παραμένει μέχρι σήμερα καὶ ἡ Ζάκυνθος τιμᾷ καὶ πανηγυρίζει τὸν Ἅγιο, σὰν προστάτη καὶ πολιούχο της.

Ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Νέος

Δὲν σώζονται βιογραφικά του στοιχεῖα, μόνο κάποιος λόγος τοῦ μέγα λογοθέτη Θεοδώρου Μουζάλων, πὸν ἀναφέρεται σ' αὐτὸν καὶ βρίσκεται στὴ Μεγίστη Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 18

- Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανός
- Οἱ Ἅγιοι Νικόστρατος, Ζωή ἡ σύζυγός του, Τραγκυλίνος καὶ ἡ σύζυγός του Μαρκία, Κλαύδιος, Τιβούρτιος, Κάστωρ, Κάστουλος, Μᾶρκος καὶ Μαρκελλίνος
- Ὁ Ἅγιος Εὐβίωτος
- Ὁ Ὅσιος Φλῶρος ἐπίσκοπος Ἀμινσοῦ ἢ Ἀμισοῦ
- Οἱ Ἅγιοι Φωκᾶς καὶ Ἑρμύλος
- Οἱ Ἅγιοι Ζακχαῖος ὁ Διάκονος καὶ Ἀλφειός ὁ Ἀναγνώστης
- Ἡ Ἁγία Σοφία ἡ θαυματουργή
- Μνήμη Ἐγκαινίων Ναοῦ τῆς Θεοτόκου «ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις»
- Ὁ Ὅσιος Μιχαὴλ ὁ Σύγκελος καὶ Ὁμολογητής
- Ὁ Ἅγιος Μόδεστος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
- Ὁ Ὅσιος Νόμων
- Κυριακὴ πρὶν τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανός

Γεννήθηκε στὰ Μεδιόλανα τῆς Ἰταλίας, τὸ 250 μὲ 256 μ.Χ. Οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν μὲ μεγάλη χριστιανικὴ ἐπιμέλεια. Καθὼς ἦταν καὶ ἀπὸ γένος διακεκριμένο, εἴλκυσε τὴν εὐνοια τοῦ αὐτοκράτορα Καρίνου, πὺ γρήγορα τὸν ἀνέδειξε σὰν στρατιωτικό. Ἐπειτα, ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ἔκανε ἀρχηγὸ τοῦ πρώτου συντάγματος τῶν πραιτοριανῶν. Φιλάνθρωπη ψυχὴ ὁ Σεβαστιανός, ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ πολλές φορές ὑπῆρξε προστάτης τῶν φτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων χριστιανῶν. Πρόθυμα ἐπίσης, βοηθοῦσε στὶς ἀνάγκες τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πάπας Γάιος τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ὅμως ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, συνελήφθη μίᾳ ὀμάδα χριστιανῶν. Ὁ Σεβαστιανός, προκειμένου νὰ τοὺς ἐμψυχώσει τὴν ὥρα πὺ αὐτοὶ δικάζονταν, πρὸς γενικὴ κατάπληξη ὄλων δήλωσε ὅτι εἶναι χριστιανός. Ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε τὸ θάνατό του. Καὶ ὁ Σεβαστιανός δὲν ἄργησε νὰ πέσει κάτω, τρυπημένος στὸ στήθος ἀπὸ βέλος. Τὸ σῶμα του παρέλαβε κάποια εὐσεβὴς χήρα, ἡ Λουκίνα. Διαπίστωσε ὅμως, ὅτι ἀνέπνεε ἀκόμα. Ἀφοῦ τὸν περιποιήθηκε, μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Σεβαστιανός ἀνέκτησε τὴν υἰγεία του. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἐπεδίωξε καὶ συνάντησε τὸ Διοκλητιανὸ καὶ τὸν ἤλεγξε γιὰ τὴν σκληρότητά του. Τότε αὐτὸς διέταξε καὶ τὸν μαστίγωσαν μέχρι θανάτου. Ἔτσι, ὁ Σεβαστιανός ἔγινε παράδειγμα ἀγωνιστικότητας γιὰ τὴν πίστη «ἄχρι θανάτου».

Οἱ Ἅγιοι Νικόστρατος, Ζωή ἡ σύζυγός του, Τραγκυλίνος καὶ ἡ σύζυγός του Μαρκία, Κλαύδιος, Τιβούρτιος, Κάστωρ, Κάστουλος, Μᾶρκος καὶ Μαρκελλίνος

Ὅλοι μαρτύρησαν κατὰ τὸν διωγμὸ πὺ κίνησε ὁ Διοκλητιανός (284-304) ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Σεβαστιανό, πὺ ἀναφέραμε πὺ πάνω. Καὶ οἱ μὲν

σύζυγοι Νικόστρατος και Ζωή πέθαναν από ασφυξία, τούς είχαν κρεμάσει ανάποδα και από κάτω δημιούργησαν ειδική έστια φωτιάς, ώστε να βγαίνει πολύς καπνός και να πηγαίνει απ' ευθείας στο πρόσωπό τους. Ο Τραγκυλίνος πέθανε δια λιθοβολισμού, τόν Κλαύδιο και τόν Κάστορα έπνιξαν μέσα στη θάλασσα, ο Τιβούριος θανατώθηκε δια λιθοβολισμού, ο Κάστουλος θανατώθηκε μέσα σε βόθρο και τέλος, τόν Μάρκο και τόν Μαρκελλίνο τούς θανάτωσαν με τις λόγχες. (Οί δυο τελευταίοι ήταν αδέρφια και γιοί του Τραγκυλίνου και Μαρκίας, οί όποίοι ήταν έθνικοί και πήγαν στη φυλακή να μεταστρέψουν από τη χριστιανική πίστη τούς δυο γιούς τους. Στο τέλος όμως, με την συμπαράσταση του Αγίου Σεβαστιανού, έγιναν και αυτοί χριστιανοί με τις συνέπειες που περιγράψαμε πιο πάνω, αφού προηγουμένως ο Τραγκυλίνος χειροτονήθηκε από τόν επίσκοπο Γάιο επίσκοπος και οί δυο γιοί του Διάκονοι. Για δέ την σύζυγο του Τραγκυλίνου Μαρκία, δέν βρίσκουμε κανένα στοιχείο ότι μαρτύρησε, παρὰ μόνο ότι έγινε χριστιανή).

Ο Άγιος Ευβίωτος

Ακατάβλητος και τολμηρός στρατιώτης της χριστιανικής πίστης ο Ευβίωτος, έζησε τόν 3ο αιώνα μετά Χριστόν. Γεννήθηκε στο χωριό Πτωκετό ή Πωκετός της έπαρχίας Όψικίου και διακρινόταν για τó θάρρος και την θερμή πίστη του. Κατά τόν διωγμό εναντίον της Έκκλησίας επί Διοκλητιανού, υποβλήθηκε σε πολλά βάσανα και φυλακίσεις. Αλλά ή θεία χάρη τόν προστάτευε και τόν έσωζε. Λιθοβολήθηκε, ραβδίσθηκε, μαστιγώθηκε, σχίστηκαν οί σάρκες του και παρ' όλα αυτά επέζησε και έφερε πολλούς στο δρόμο της σωτηρίας. Αργότερα ο θρίαμβος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, τόν βρήκε στην απομόνωση με βαριά δεσμά. Έλευθερώθηκε και δόξασε τόν Θεό για την νίκη που έδωσε στην Έκκλησία. Ο Ευβίωτος πέθανε τó 320 μ.Χ.

Ο Όσιος Φλώρος επίσκοπος Αμινσοῦ ή Αμισοῦ

Έζησε στα χρόνια τῶν βασιλέων Ίουστίνου Β' (565-578), Τιβερίου (578-582) και Μαυρικίου (582-602) στην Κωνσταντινούπολη. Ο πατέρας του όνομαζόταν και αυτός Φλώρος, ή δέ μητέρα του Ευφημία. Ο Όσιος Φλώρος, σπούδασε πολύ καλά την σοφία τῶν Έλλήνων, αλλά έξ ίσου καλά και τις θείες Γραφές. Στην αρχή διορίζεται βασιλικός γραμματέας και στη συνέχεια προάγεται στο αξίωμα του πατρικίου, αφού παντρεύτηκε και απέκτησε παιδιά. Έπειδή δέ τὰ παιδιά και ή γυναίκα του πέθαναν από μία λοιμική ασθένεια, αυτός έγινε μοναχός και ήσύχαζε σ' ένα κτήμα του στην τοποθεσία Ανάπλουν. Έπειτα για την αρετή του χειροτονήθηκε επίσκοπος Αμινσοῦ ή Αμισοῦ, που είναι πόλη της Καππαδοκίας. Εκεί, αφού όσιακά ποίμανε τó ποίμνιο του Χριστού και πολλές θαυματουργίες έκανε, απεβίωσε ειρηνικά.

Οί Άγιοι Φωκάς και Ερμούλος

Μαρτύρησαν δια ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Ζακχαῖος ὁ Διάκονος καὶ Ἀλφειός ὁ Ἀναγνώστης

Μαρτύρησαν στὴν Καισαρεία. (Ίσως εἶναι οἱ ἴδιοι μ' αὐτοὺς τὴν 18ης Νοεμβρίου).

Ἡ Ἁγία Σοφία ἡ Θαυματουργή

Δὲν ἔχουμε καμία πληροφορία γιὰ τὴ ζωή της, μόνο τὸ δίστιχο: «Θεοῦ σοφίαν ἠγάπησε Σοφία, ὅθεν χάριν δέδεκτο καὶ τῶν θαυμάτων».

Μνήμη Ἐγκαινίων Ναοῦ τῆς Θεοτόκου «ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις»

Ὁ Ὅσιος Μιχαὴλ ὁ Σύγκελος καὶ Ὁμολογητής

Γεννήθηκε στὴν Παλαιστίνη τὸ 761 ἢ κατ' ἄλλους, τὸ 763. Οἱ πρόγονοί του ἦταν Πέρσες καὶ οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν στὴ διακονία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεόδωρος τὸν ἔκλειρε ἀναγνώστη στὸν ναὸ τῆς Ἀνάστασης καὶ στὴν Ἱερουσαλήμ ἐκπαιδεύτηκε κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν ἔγινε μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ μετὰ 12 χρόνια ἀσκήσης, χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Θωμᾶ πρεσβύτερος, μὲ πρόταση τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς. Μετὰ δυὸ χρόνια ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν Μονὴ σ' ἓνα κελί, ὅπου καλλιέργησε πολὺ τὴν προσευχή. Μάλιστα ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας, ἐμπιστεύτηκε στὸν Μιχαὴλ τὴν πνευματικὴ μόρφωση τῶν δυὸ ἀδελφῶν Γραπτῶν Θεοδώρου καὶ Θεοφάνη. Ἄλλ' ὁ Πατριάρχης Θωμᾶς, ἔχοντας ἀνάγκη τὸν Μιχαὴλ, τὸν μετακινεῖ μαζί μὲ τοὺς δυὸ μαθητὲς του στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν καθιστᾷ σύγκελλο καὶ σύμβουλό του. Ἀργότερα τὸν στέλνει στὴ Ρώμη γιὰ κάποια ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐπέδωσε μάλιστα μέσῳ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολὲς στὸν τότε αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν εἰκονομάχο, τὸν ὁποῖο ὁ Πατριάρχης Θωμᾶς παρατηροῦσε σκληρὰ γιὰ τὸν διωγμὸ κατὰ τῶν εἰκόνων. Ἐξοργισμένος ἀπ' αὐτὸ ὁ Λέοντας, ἔριξε τὴν πατριαρχικὴ πρεσβεία στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια μέχρι τὴν δολοφονία τοῦ Λέοντα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρηση τοῦ Μιχαὴλ Τραυλοῦ στὸ θρόνο (820) καὶ ἀφοῦ γιὰ λίγο ὁ Ὅσιος ἀποφυλακίζεται, συλλαμβάνεται καὶ πάλι, φυλακίζεται καὶ αὐτὴ ἡ φυλάκισή του παρατάθηκε μέχρι καὶ ὅλη τὴ βασιλεία τοῦ Θεοφίλου. Ἀποφυλακίστηκε ἀπὸ τὴν Θεοδώρα καὶ τὸν γιό της Μιχαὴλ καὶ ἀποδόθηκε στὴν Ἐκκλησία σὰν Ὁμολογητής, ἀφοῦ στὸ σῶμα του ἔφερε τὰ στίγματα τῶν ἀγώνων του. Μετὰ τὴν καθάρωση τοῦ εἰκονομάχου Πατριάρχου Ἰωάννη, ἡ ψῆφος ὅλων γιὰ τὴν διαδοχὴ, ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Μιχαὴλ. Ἄλλ' ὁ Μιχαὴλ, 80 χρονῶν πλέον καὶ ἀσθενής, ἀρνήθηκε νὰ δεχτεῖ τὸ θρόνο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραχωρηθεῖ ἡ μονὴ τῆς Χώρας γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ. Ἐκεῖ πέρασε καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του εἰρηνικὰ καὶ ὅταν πέθανε τὸν ἔθαψαν κοντὰ στοὺς τάφους τῶν ὁμολογητῶν Γερμανοῦ καὶ

Πατριάρχη καὶ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ (846). (Ἡ μνήμη του περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται - ἀπὸ ὀρισμένα Ἀγιολόγια - καὶ τὴν 4ῃ Ἰανουαρίου).

Ὁ Ἅγιος Μόδεστος Ἱερομάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων

Βλέπε βιογραφικά του στοιχεῖα τὴν 16ῃ Δεκεμβρίου.

Ὁ Ὅσιος Νόμων

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1956, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του. (Μᾶλλον εἶναι Ἅγιος τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας).

Κυριακὴ πρὶν τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Κατὰ τὴν 18ῃ τοῦ μήνα αὐτοῦ, ἂν τύχει ἡμέρα Κυριακὴ εἰδάλλως ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτῆ, ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη ὅλων αὐτῶν πού στοὺς αἰῶνες εὐαρέστησαν στὸ Θεό. Ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ δηλαδὴ, μέχρι καὶ τοῦ Ἰωσήφ μνηστήρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ αὐτοί, σύμφωνα μὲ χρονολογικὴ σειρὰ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Οἱ Πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καὶ Εὐᾶ,
ὁ δίκαιος Ἄβελ, γιὸς τοῦ Ἀδάμ,
ὁ Δίκαιος Σήθ, γιὸς τοῦ Ἀδάμ,
ὁ Δίκαιος Ἐνῶς, γιὸς τοῦ Σήθ,
ὁ Δίκαιος Καϊνάν, γιὸς τοῦ Ἐνῶς,
ὁ Δίκαιος Μαλελεήλ, γιὸς τοῦ Καϊνάν,
ὁ Δίκαιος Ἰάρεδ, γιὸς τοῦ Μαλελεήλ,
ὁ Δίκαιος Ἐνώχ, γιὸς τοῦ Ἰάρεδ,
ὁ Δίκαιος Μαθουσάλας, γιὸς τοῦ Ἐνώχ,
ὁ Δίκαιος Λάμεχ, γιὸς τοῦ Μαθουσάλα,
ὁ Δίκαιος Νῶε, γιὸς τοῦ Λάμεχ,
ὁ Δίκαιος Σήμ, γιὸς τοῦ Νῶε,
ὁ Δίκαιος Ἰάφεθ, γιὸς τοῦ Νῶε,
ὁ Δίκαιος Ἀρφαξάδ, γιὸς τοῦ Σήμ,
ὁ Δίκαιος Καϊνάν, γιὸς τοῦ Ἀρφαξάδ,
ὁ Δίκαιος Σάλα, γιὸς τοῦ Καϊνάν,
ὁ Δίκαιος Ἐβερ, γιὸς τοῦ Σάλα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο οἱ Ἰουδαῖοι ὀνομάστηκαν Ἑβραῖοι,
ὁ Δίκαιος Φάλεκ, γιὸς τοῦ Ἐβερ,
ὁ Δίκαιος Ραβὰγ, γιὸς τοῦ Φαλέκ,
ὁ Δίκαιος Σερούχ, γιὸς τοῦ Ραγὰβ,
ὁ Δίκαιος Ναχώρ, γιὸς τοῦ Σερούχ,
ὁ Δίκαιος Θάρρα, γιὸς τοῦ Ναχώρ,

ὁ Δίκαιος καὶ Πατριάρχης Ἀβραάμ, γιὸς τοῦ Θάρῶρα,
ὁ Πατριάρχης Ἰσαάκ, γιὸς τοῦ Ἀβραάμ,
ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, γιὸς τοῦ Ἰσαάκ,
ὁ Πατριάρχης Ρουβίμ, πρῶτος γιὸς τοῦ Ἰακώβ,
ὁ Πατριάρχης Συμεών, δεῦτερος γιὸς τοῦ Ἰακώβ,
ὁ Πατριάρχης Λευΐ, τρίτος γιὸς τοῦ Ἰακώβ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ ἡ Λευιτικὴ φυλὴ,
ὁ Πατριάρχης Ἰούδας, γιὸς τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ ὁποῖου κατάγεται ὁ Χριστός,
ὁ Πατριάρχης Ζαβουλών, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ παράλια,
ὁ Πατριάρχης Ἰσάχαρ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ «γηπόνος»,
ὁ Πατριάρχης Δάν, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ ὁποῖου ἦταν οἱ Κριτές,
ὁ Πατριάρχης Γάδ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ πάντα λήστευε ἀλλὰ καὶ
ληστευόταν,
ὁ Πατριάρχης Ἀσήρ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ ἦταν σὲ χῶρες πλούσιες καὶ
σιτοφόρες,
ὁ Πατριάρχης Νεφθαλείμ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ ἦταν πολυπληθής,
ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ ἦταν ἐνδοξη καὶ περήφανη,
ὁ Πατριάρχης Βενιαμίν, γιὸς τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυλὴ στήν ἀρχὴ ἦταν ἄγρια καὶ
στὴ συνέχεια ἔγινε ἥρεμη καὶ ἄκακη
ὁ Φαρές καὶ Ζαρά, δίδυμοι γιοὶ τοῦ Ἰούδα τοῦ Πατριάρχου,
ὁ Ἐσρώμ, γιὸς τοῦ Φαρές,
ὁ Ἀράμ, γιὸς τοῦ Ἐσρώμ,
ὁ Ἀμιναδάβ, γιὸς τοῦ Ἀράμ,
ὁ Ναασών, γιὸς τοῦ Ἀμιναδάβ,
ὁ Σαλμών, γιὸς τοῦ Ναασών,
ὁ Βοόζ, γιὸς τοῦ Σαλμών,
ὁ Ὠβήδ, γιὸς τοῦ Βοόζ ἀπὸ τὴν Ρούθ,
ὁ Ἰεσσαί, γιὸς τοῦ Ὠβήδ,
ὁ Δαβίδ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἰεσσαί,
ὁ Σολομών ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Δαβίδ,
ὁ Ροβοάμ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Σολομῶντα,
ὁ Ἀβιά ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ροβοάμ,
ὁ Ἀσά ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἀβιά,
ὁ Ἰωσαφάτ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἀσά,
ὁ Ἰωράμ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἰωσαφάτ,
ὁ Ὀζίας ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἰωράμ,
ὁ Ἰάθαμ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ὀζίου,
ὁ Ἄχαζ ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἰάθαμ,
ὁ Ἐζεκίας ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἄχαζ,
ὁ Μανασσῆς ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἐζεκία,
ὁ Ἀμμών ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Μανασσῆ,
ὁ Ἰωσίας ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἀμμών,
ὁ Ἰεχονίας ὁ βασιλιάς, γιὸς τοῦ Ἰωσία,
ὁ Σαλαθιήλ, γιὸς τοῦ Ἰεχονία,
ὁ Ζοροβάβελ, γιὸς τοῦ Σαλαθιήλ, ποὺ ἀνήγειρε τὸν ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων ὅταν εἶχε
καεῖ,
ὁ Ἀβιούδ, γιὸς τοῦ Ζοροβάβελ,
ὁ Ἐλιακείμ, γιὸς τοῦ Ἀβιούδ,
ὁ Ἀζώρ, γιὸς τοῦ Ἐλιακείμ,
ὁ Σαδώκ, γιὸς τοῦ Ἀζώρ,
ὁ Ἀχείμ, γιὸς τοῦ Σαδώκ,

ὁ Ἐλιοῦδ, γιὸς τοῦ Ἀχείμ,
ὁ Ἐλεάζαρ, γιὸς τοῦ Ἐλιοῦδ,
ὁ Ματθάν, γιὸς τοῦ Ἐλεάζαρ,
ὁ Ἰακώβ, γιὸς τοῦ Ματθάν,
ὁ Ἰωσήφ ὁ μνήστωρ, γιὸς τοῦ Ἰακώβ,
ὁ Δίκαιος Μελχισεδέκ,
ὁ Δίκαιος Ἰώβ,
ὁ Προφήτης Μωϋσῆς καὶ Ὠρ καὶ Ἀαρών οἱ ἱερεῖς,
ὁ Δίκαιος Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ,
ὁ Προφήτης Σαμουήλ,
ὁ Προφήτης Νάθαν,
ὁ Προφήτης Δανιήλ,
οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Παῖδες,
ἡ Δίκαια Σάρρα γυναῖκα τοῦ Ἀβραάμ,
ἡ Δίκαια Ῥεβέκκα γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ,
ἡ Δίκαια Λεῖα πρώτη γυναῖκα τοῦ Ἰακώβ,
ἡ Δίκαια Ῥαχήλ, δεύτερη γυναῖκα τοῦ Ἰακώβ,
ἡ Δίκαια Ἀσινέθ, γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Πάγκαλου,
ἡ Δίκαια Μαρία, ἀδελφή τοῦ Μωϋσεως,
ἡ Δίκαια Δεβόρα,
ἡ Δίκαια Ῥούθ,
ἡ Δίκαια Σαραφθία, πρὸς τὴν ὁποία ἐστάλη ὁ Ἥλιος,
ἡ Δίκαια Σωμανίτιδα, πρὸς τὴν ὁποία φιλοξένησε τὸν Ἐλισσαῖο,
ἡ Δίκαια Ἰουδήθ,
ἡ Δίκαια Ἐσθήρ, πρὸς τὴν ὁποία ἐστάλη ὁ Ἥλιος,
ἡ Δίκαια Ἄννα, μητέρα τοῦ Σαμουήλ καὶ
ἡ Δίκαια Σωσάννα.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 19

- Οί Άγιοι Βονιφάτιος και Άγλαΐα ή Ρωμαία
- Οί Άγιοι Ήλίας, Πρόβος και Άρης
- Οί Άγιοι Τιμόθεος και Πολύευκτος
- Οί Άγιοι Εὐτύχιος, Θεσσαλονίκη, 200 ἄνδρες και 70 γυναῖκες
- Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Αἰθιοπίας
- Ὁ Άγιος Τρύφων
- Ὁ Ὅσιος Ἡλιοῦ Μουρόμας ὁ Θαυματουργός «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Οί Άγιοι Βονιφάτιος και Άγλαΐα ή Ρωμαία

Ἐζησαν τὸν 3ο μ.Χ. αἰῶνα. Ἡ Άγλαΐα ἀνῆκε στὴν τάξη τῶν εὐγενῶν και πλούσιων Ρωμαίων γυναικῶν και ἦταν πάντα πρόθυμη στὶς ἐλεημοσύνες και στὶς διάφορες ἀγαθοεργίες. Ὁ δὲ Βονιφάτιος ἦταν γραμματέας τῆς περιουσίας τῆς Άγλαΐας και ἐπόπτης τῶν κτημάτων της. Ὅπως ἡ κυρία του, ἦταν και αὐτὸς εὐσπλαχνος και φιλάνθρωπος. Διαχειριζόταν τὴν περιουσία τῆς Άγλαΐας μὲ πολλὴ τιμιότητα, και ἀπέναντι στοὺς ὑπηρέτες ἦταν εὐγενέστατος. Ἀλλὰ ἡ ἀνεξέλεγκτη καλοζωία ἔπνιξε τὴν πνευματικότητα τοῦ Βονιφατίου και τῆς Άγλαΐας. Ἀναψε τὴν εὐφλεκτὴ νεότητά τους και παρασύρθηκαν ἀπὸ τὶς ἔνοχες σαρκικὲς ἡδονές. Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ ἔλεγχος τῶν συνειδήσεών τους ἦταν αὐτὸς ποὺ τελικὰ ἐπικράτησε. Ἄμαρτησαν. Ἐκλαψαν και οἱ δυὸ πικρά. Θὰ τοὺς δεχόταν ἄραγε και πάλι ὁ Θεὸς σὰν ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας του; Γιατί ὄχι; Ἄλλωστε, ὁ Ἰδιος εἶπε: «Χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι». Δηλαδή, χαρὰ γίνεται στοὺς οὐρανοὺς, μὲ τὴν παρουσία ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, ποὺ συμμετέχουν στὴ χαρὰ αὐτή, για ἓναν ἁμαρτωλὸ ποὺ μετανοεῖ. Μὲ πολλὴ συντριβὴ λοιπόν, οἱ δυὸ μετανοοῦντες ἐξομολογήθηκαν τὸ ἠθικὸ τους ὀλίστημα σὲ πνευματικὸ ἱερέα και ἡ ἠθικὴ τους ἐπιστροφή και ἀναγέννηση ἦταν πλέον γεγονός. Ἐτσι ἀργότερα ὁ μὲν Βονιφάτιος πέθανε μαρτυρικὰ για τὴν πίστη στὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας, ἡ δὲ Άγλαΐα, ἀφοῦ πούλησε τὰ ὑπάρχοντά της, ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ της στὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν και τῶν πασχόντων.

Οί Άγιοι Ήλίας, Πρόβος και Άρης

Ὅλοι κατάγονταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο και ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν θερμὴ τους πίστη, πήγαιναν σὲ διάφορες πόλεις και ὑπηρετοῦσαν τοὺς διωκόμενους χριστιανούς. Στὴν Ἀσκαλώνα συνελήφθησαν, ἐπέμεναν στὴν ὁμολογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ και καταδικάστηκαν σὲ θάνατο ἀπὸ τὸν κριτὴ Φιρμιλιανό. Καὶ ὁ μὲν Ήλίας και Πρόβος ἀποκεφαλίστηκαν, ὁ δὲ Άρης παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ μέσα στὶς φλόγες.

Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος καὶ Πολύευκτος

Καὶ οἱ δυὸ πέθαναν ἀφοῦ τοὺς ἔριξαν μέσα στὴ φωτιά. Ὁ μὲν Τιμόθεος στὴν Ἀφρική, ὁ δὲ Πολύευκτος στὴν Καισαρεία, διότι κατηχοῦσαν καὶ βάπτιζαν εἰδωλολάτρεις. Παρ' ὅλο πὸν κατὰ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεση ἦταν παρόντες καὶ οἱ δικοὶ τους καὶ ἔκλαιγαν τσιρίζοντας, αὐτοὶ ἀτρόμητοι μὲ τὴν θεία χάρη, τοὺς παρηγοροῦσαν. Μπήκαν δὲ μέσα στὶς φλόγες, διατηρῶντας τὴν εὐψυχία τους καὶ ψάλλοντες ὕμνους πρὸς τὸν Κύριο. (Ορισμένοι Συναξαριστὲς λανθασμένα ἀναφέρουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ δεῦτερο Ἅγιο Πολύευκτο, πὸν ὅμως πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο με τὸν πιὸ πάνω Ἅγιο).

Οἱ Ἅγιοι Εὐτύχιος, Θεσσαλονίκη, 200 ἄνδρες καὶ 70 γυναῖκες

Ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Αἰθιοπίας

Ἐζησε τὸν 6ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ καταγόταν ἀπὸ τὰ Μεδιόλανα. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Ἀγάπιος καὶ Θεοδότη καὶ ἦταν πολὺ εὐσεβεῖς. Ὁ Γρηγόριος ἀπὸ πολὺ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὴν εὐγλωττία του καὶ γιὰ τὴν μεγάλη ἀρετὴ του. Γιὰ νὰ καταρτίσει τὸν ἑαυτό του περισσότερο πνευματικὸ, ἔκανε ταξίδι στὴν Ἀνατολή, πὸν τότε ἦταν τὸ μεγαλύτερο θεολογικὸ καὶ πνευματικὸ κέντρο. Κατόπιν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἔγινε γνωστὸς τοῦ τότε αὐτοκράτορα Ἰουστίνου καὶ τοῦ Πατριάρχου. Στὴ συνέχεια ἐπισκέφτηκε τὴν Ἀλεξάνδρεια ἐπὶ Πατριάρχου Προτερίου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν χειροτόνησε πρεσβύτερο. Τὰ δὲ ἱερατικά του καθήκοντα, ὁ Γρηγόριος, ἐκτελοῦσε ἄριστα. Ὅταν χήρεψε ἡ ἐπισκοπὴ Αἰθιοπίας, ὁ βασιλιάς Ἐλεσβαᾶν ζήτησε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας νὰ τοῦ στείλει ἐπίσκοπο μορφωμένο καὶ ἐνάρετο. Τότε ὁ Πατριάρχης ἐξέλεξε τὸν Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος ἐπετέλεσε τὴν ἀποστολὴ του μὲ πολὺ ζῆλο καὶ μεγάλη καρποφορία. Στὸν τόπο αὐτὸ ἦταν πολλοὶ Ἑβραῖοι καὶ ἦταν φανατικὰ προσκολλημένοι στὴ θεωρία τους. Ἐνας μάλιστα δεινὸς συζητητὴς ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ῥαβίνος Ἐρβᾶς. Ἄλλ' ὁ Γρηγόριος, μὲ τὰ σοφὰ ἐπιχειρήματά του, τὴν ἀγαθότητά του καὶ μὲ τὴν θεία χάρη, κατόρθωσε νὰ φέρει στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοὺς περισσότερους Ἑβραίους τοῦ τόπου καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ἐρβᾶ, πὸν βαπτίστηκε παρουσία τοῦ βασιλιᾶ καὶ μετονομάστηκε Λέων καὶ τιμήθηκε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατρικίου. Ὁ διάδοχός του Ἐλεσβαᾶν γιὸς του Ἐρδιδος, συνέχισε τὴν ἴδια πολιτικὴ εὐλάβειας πρὸς τὸν Γρηγόριο. Ὁ Γρηγόριος πέθανε εἰρηνικὰ στὶς 19 Δεκεμβρίου 552 καὶ τὴ στέρησή του θρήνησε πολὺς κόσμος.

Ὁ Ἅγιος Τρύφων

Μαρτύρησε διὰ ἀπαγχονισμοῦ πάνω σὲ μία ἰτιά.

Ὁ Ὅσιος Ἡλιοῦ Μουρόμας ὁ Θαυματουργὸς «ὁ ἐν τῷ Σπηλαίῳ» (Ρῶσος)

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 20

- Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος καὶ Ἱερομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Φιλογόνιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ῥάφτης Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Θάσο
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης (Ρῶσος)
- Ὅρισμένα Συναξάρια, τοποθετοῦν αὐτὴν τὴν ἡμέρα, τὰ προεόρτια (ἢ τουλάχιστον τὴν ἀρχὴ τῶν προεορτίων) τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος καὶ Ἱερομάρτυρας

Ὁ χρόνος γέννησης καὶ ἡ ἐθνικότητα τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου εἶναι ἀσαφῆ. Στὸ θρόνο τῆς Ἀντιοχείας ὁ Ἰγνάτιος ἀνέβηκε μεταξὺ 68-70 μ.Χ. Ποίμανε σὰν ἀποστολικὸς διδάσκαλος καὶ στάθηκε φρουρὸς τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου του. Ὄταν ὁ Τραϊανὸς διέταξε διωγμὸ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, θαρῶραλέα ὁ Ἰγνάτιος, ἐνῶ ὁ βασιλιὰς περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, παρουσιάστηκε μπροστὰ του καὶ ὑπεράσπισε τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τότε ὁ Τραϊανὸς, διέταξε τὴν σύλληψη τοῦ Ἰγνατίου καὶ τὴν μεταφορὰ του στὴ Ρώμη. Οἱ χριστιανοὶ τῆς Ρώμης σκόπευαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ἀλλὰ ὁ Ἰγνάτιος, μὲ φλογερὴ δίψα πρὸς τὸ μαρτύριο, ἔγραψε σ' αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, τὴν 20ῆ Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 107 μ.Χ., τὸν ἔριξαν στὸ ἀμφιθέατρο, ὅπου πεινασμένα θηρία τὸν κατασπάραξαν. Διασώθηκαν μόνο τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ὅστα του, ποὺ μεταφέρθηκαν καὶ τάφηκαν μὲ τιμὲς στὴν Ἀντιόχεια. Ἀργότερα μετακομίσθηκαν στὴ Ρώμη (β' ἀνακομιδὴ τὸ 540 μ.Χ. καὶ ἐναποτέθησαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος). Ἔτσι, ὁ Ἰγνάτιος ἔμεινε μέχρι τέλους πιστὸς στὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ, καὶ «ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει». Ἐκεῖνος δηλαδή, ποὺ μένει στὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ ἔχει, διότι αὐτὸς ἔγινε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως φέρει μέσα τοῦ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰγνάτιος ἐπονομάσθηκε Θεοφόρος.

Ὁ Ὅσιος Φιλογόνιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας

Ὅπως ὁ Χρυσόστομος, ὁ Βασίλειος, ὁ Ἀμβρόσιος καὶ τόσο ἄλλοι διαπρεπέστατοι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ ὁ Φιλογόνιος διακρίθηκε στὴν ἀρχὴ σὰν δικηγόρος. Τόσο ἡ εὐγλωττία του, ὅσο καὶ ἡ ἀναμφισβήτητη καὶ ὑπέροχη εὐσέβεια καὶ χρηστότητά του, ἔκαναν τοὺς χριστιανούς, καθὼς λέει γι' αὐτὸν ὁ θεῖος Χρυσόστομος, νὰ τὸν ἀρπάξουν μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ δεχτεῖ τὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς μεγάλης καὶ περίλαμπρης ἐκείνης πόλης. Ἀπὸ τὸν Χρυσόστομο πάλι μαθαίνουμε, ὅτι ὁ Φιλογόνιος τὸ δικηγορικὸ του ἐπάγγελμα εἶχε ἐξασκήσει σὰν ἱερὴ διακονία, ὑπερασπίζοντας πάντοτε τοὺς ἀδικημένους καὶ προστατεύοντας αὐτοὺς ἀπὸ

τὰ ἀδικήματα τῶν ἰσχυρότερων. Καὶ συνεχίζει ὁ Χρυσόστομος νὰ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἐπίσκοπός της Ἀντιοχείας ἦταν παντρεμένος καὶ χειροτονήθηκε ἔχοντας τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν θυγατέρα του. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε καθόλου, στὸ νὰ ἀφιερῶσει ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ποίμνη πού τοῦ ἐμπιστεύτηκαν. Ὁ Φιλογόνιος ἔζησε ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ πέθανε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ῥάφτης Νεομάρτυρας ἀπὸ τὴν Θάσο

Τὸ ἥρωικὸ αὐτὸ παιδί γεννήθηκε στὸ χωριὸ Μαριαῖς τοῦ νησιοῦ Θάσου. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ μάθαινε τὴν τέχνη τοῦ ῥάφτη στὸ Γαλατᾶ. Κάποτε πῆγε σ' ἓνα κατάστημα Ἑβραίου ἐμπόρου γιὰ ν' ἀγοράσει κλωστὲς καὶ φιλονίκησε μ' αὐτόν. Ὁ Ἑβραῖος βρῆκε τὴν εὐκαιρία τὴν ὥρα πού ὁ Χόντζας βρισκόταν πάνω στὸν μιναρὲ, κατηγόρησε τὸν Ἰωάννη ὅτι βρίζει τὴν πίστη καὶ τὸ προσκύνημα τῶν Τούρκων. Ὅταν τὸ παιδί ὀδηγήθηκε μπροστὰ στὸν βεζίρη καὶ πιεζόταν ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, μὲ γενναιότητα ἀπάντησε: «Δὲν θ' ἀρνηθῶ ποτὲ τὸν γλυκύτατό μου Ἰησοῦ Χριστό, καὶ ἂν ἀκόμα μύρια βάσανά μου κάνετε καὶ τὸ βασίλειό σας ὅλο μου χαρίσετε». Βλέποντας ὁ βεζίρης τὴν ἀμετάθετη γνώμη τοῦ παιδιοῦ, διέταξε τὸν ἀποκεφαλισμό του. Ἔτσι στὴν τοποθεσία «Τσαρσί τῶν γουναράδων» ὁ δῆμιος ἔκοψε μαρτυρικά λίγο-λίγο τὸ κεφάλι τοῦ ἥρωικοῦ παιδιοῦ στὶς 20 Δεκεμβρίου 1652. Τὸν βίο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης καὶ ὁ Μελέτιος Συρίγου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης (Ρῶσος)

Στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ του παίρνουμε ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης» τοῦ ἐπισκ. Ἀλεξάνδρου Σεμενώφ - Τιαν - Σάνσκυ, πού τὸ μετέφρασε ὁ Ἀρχιμ. Τιμόθεος Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου Ὠρωποῦ καὶ τὸ ἐξέδωσε ἡ ἴδια ἡ Μονή. Αὐτὸς ὁ ἅγιος Ἰωάννης λοιπόν, γεννήθηκε στὶς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1829 στὸ χωριὸ Σούρα τοῦ νομοῦ Ἀρχάγγελκ καὶ τὸ πρῶτο του ὄνομα ἦταν Ἰβάν Ἡλίτς Σέργιεφ. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόταν Ἡλίας Μιχαήλοβιτς Σέργιεφ καὶ ἦταν ἱεροψάλτης, ἡ δὲ μητέρα του Θεοδώρα Βλάσιεβνα. Στὴν ἀρχὴ τὰ γράμματα τὰ «ἔπαιρνε» δύσκολα, ἀλλὰ κατόπιν προχώρησε καὶ μὲ κρατικὴ ὑποτροφία. Τὸ 1851, μπῆκε στὴ Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Πετροπόλεως. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του ἀπὸ τὴν Σχολή, παντρεύτηκε τὴν Ἐλισάβετ Κωνσταντίνοβα καὶ τοῦ πρότειναν νὰ ἀναλάβει θέση ἱερέα στὸν καθεδρικό ναὸ τῆς Κρονστάνδης ἀφιερῶμένο στὸν Ἅγ. Ἀνδρέα τὸν Πρωτόκλητο. Στὶς 11 Νοεμβρίου 1855 ἔγινε ἡ χειροτονία του σὲ διάκονο καὶ τὴν ἐπομένη σὲ πρεσβύτερο. Χειροτονήθηκε στὴν Πετρούπολη ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Βιννίσκου Χριστόφορο στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀρχίζει μίαν τέτοια πνευματικὴ ἀνοδικὴ πορεία, πού εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψει κανεὶς μέσα σὲ λίγες γραμμές. Ὑπῆρξε φωτεινὸ παράδειγμα λειτουργοῦ ἱερέως, ἄριστος ποιμένας, ἀφοῦ ἴδρυσε πολλὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα καὶ ἔδωσε ὅλο τοῦ τὸν ἑαυτὸ στὴ βοήθεια τῶν συνανθρώπων του. Ἐπίσης συνέγραψε πολὺ πνευματικὰ ἔργα καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δωρίσει τὸ χάρισμα νὰ θαυματουργεῖ διὰ τῶν θερμῶν τοῦ προσευχῶν. Πέθανε στὶς 7.40 τὸ πρωὶ τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου τοῦ 1908 σὲ ἡλικία 80 χρονῶν, ἀφήνοντας πίσω του ἓνα τεράστιο πνευματικὸ ἀλλὰ καὶ ὑλικὸ ἔργο γιὰ τὸ ποίμνιό του.

Όρισμένα Συναξάρια, τοποθετοῦν αὐτὴν τὴν ἡμέρα, τὰ προεόρτια (ἢ τουλάχιστον τὴν ἀρχὴ τῶν προεορτίων) τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 21

- Η Αγία Ιουλιανή
 - Οί Άγιοι 500 Μάρτυρες
 - Οί Αγίες 130 γυναίκες
 - Ο Άγιος Θεμιστοκλής
 - Ο Άγιος Πέτρος ο Θαυματουργός, Μητροπολίτης πάσης Ρωσίας (Ρῶσος)
-

Η Αγία Ιουλιανή

Οί γονεῖς τῆς Ιουλιανῆς ἦταν εἰδωολάτρεις καὶ θέλησαν νὰ τὴν μνηστεύσουν μὲ κάποιον διακεκριμένο ἀξιωματοῦχο τῆς Ἀντιοχείας, τὸν Ἐλεύσιο. Ἀλλὰ ἡ Ιουλιανὴ ἀρνήθηκε σθεναρά. Ἡ ἀρνήσή της κατέπληξε τοὺς γονεῖς της, διότι μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν τοὺς εἶχε φέρει καμιὰ ἀντίρρηση καὶ ἦταν ὑπάκουη κόρη. Ὁ Ἐλεύσιος μὲ πληγωμένο ἔγλωσσον ζητοῦσε ἐκδίκηση. Ἀφοῦ ἐρεύνησε καὶ παρακολούθησε γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν Ιουλιανή, ἔμαθε ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων της εἶχε γίνει χριστιανή. Ἔτσι ὁ Ἐλεύσιος τὴν κατήγγειλε στὸν ἑπαρχο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθεῖ καὶ νὰ φυλακισθεῖ. Μέσα στὴ φυλακὴ, συνεχίστηκαν οἱ προσπάθειες νὰ γίνει σύζυγος τοῦ Ἐλευσίου καὶ νὰ ἀποφύγει τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ἡ Ιουλιανὴ προτιμοῦσε νὰ πεθάνει, παρὰ νὰ πάρει εἰδωολάτρην σύζυγον. Τότε ὁ Ἐλεύσιος μὲ διαταγὴ τοῦ ἑπαρχου καὶ πολὺ μῖσος τὴν μαστίγωσε ἀνελέητα. Ἐπειτα, ἔκαψε τὸ πρόσωπό της μὲ πυρακτωμένο σίδερο, καὶ τῆς εἶπε: «Πήγαινε τώρα στὸν καθρέπτη νὰ καμαρώσεις τὴν ὁμορφιά σου». Ἡ δὲ Ιουλιανὴ, μὲ ἓνα ἑλαφρὸ μειδίαμα τοῦ ἀπάντησε: «Στὴν ἀνάστασι τῶν δικαίων, στὰ πρόσωπα δὲ θὰ ὑπάρχουν πληγές καὶ ἐγκαύματα. Θὰ ὑπάρχουν μόνο οἱ πληγές τῶν ψυχῶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Γι' αὐτό, Ἐλεύσιε προτιμῶ τώρα τὶς πληγές τοῦ σώματος, πὺ εἶναι προσωρινές, παρὰ τὶς πληγές τῆς ψυχῆς, πὺ βασανίζουν αἰώνια». Μετὰ ἀπὸ λίγο, τὸ ξίφος τοῦ δημίου ἔκοψε τὸ νεανικὸ κεφάλι τῆς Ιουλιανῆς. Ἀργότερα ὁ Ἐλεύσιος, ὅταν βρέθηκε ναυαγὸς σὲ κάποιον ἀγνωστο νησί, βρῆκε τραγικὸ τέλος, ὅταν τὸν κατασπάρραξε ἓνα ἄγριο λιοντάρι.

Οί Άγιοι 500 Μάρτυρες

Αὐτοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ διὰ τῆς Ἀγίας Ιουλιανῆς καὶ κατόπιν ὅλοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους.

Οί Αγίες 130 γυναίκες

Αὐτὲς πίστεψαν στὸν Χριστὸ διὰ τῆς Ἀγίας Ιουλιανῆς καὶ στὴ συνέχεια ὅλες μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Θεμιστοκλῆς

Προστάτης τῶν διωκομένων χριστιανῶν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ὁ ἅγιος Θεμιστοκλῆς. Καταγόταν ἀπὸ τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας καὶ ἔζησε στὰ μέσα τοῦ 3ου αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ὅταν ἐπὶ διωγμοῦ τοῦ Δεκίου ἔπασχαν ἀνήκουστα πράγματα οἱ χριστιανοί, ὁ Θεμιστοκλῆς, βοσκὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἔκρυψε πολλοὺς σὲ δυσπρόσιτα ὄρεινά μέρη. Καταγγέλθηκε γι' αὐτό, ἀλλὰ ἀρνήθηκε νὰ δείξει τὰ κρησφύγετα τῶν διωκομένων. Καταδικάστηκε λοιπὸν καὶ αὐτός, σύρθηκε δὲ σὲ ἔδαφος, στὸ ὁποῖο εἶχαν μπήξει σιδερένια καρφιά καὶ ἔτσι παρέδωσε στὸν Θεὸ τὴν ἀγία του ψυχή.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Θαυματουργὸς Μητροπολίτης πάσης Ῥωσίας (Ρῶσος)

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 22

- Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Μεγαλομάρτυς (ἡ Φαρμακολύτριά)
- Ὁ Ἅγιος Χρυσόγονος
- Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ τὰ τρία παιδιά της
- Ὁ Ἅγιος Ζωΐλος
- Μνήμη Θυρανοξίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
- Τὸ φωτοδρόμιο τῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας (Ἀγίας Σοφίας)

Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Μεγαλομάρτυς (ἡ Φαρμακολύτριά)

Ὁ πατέρας της ἦταν Ῥωμαῖος πατρίκιος, Πραιτεξάτος ὀνομαζόμενος καὶ ἡ μητέρα της Φαῦστα. Ἡ Ἀναστασία διακρινόταν γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ σώματος, τὴν μόρφωση, τὸ ἄμεμπτο ἦθος καὶ τὴν σωφροσύνη της. Σὲ μικρὴ ἡλικία, παντρεύτηκε ἓνα Ῥωμαῖο ἄρχοντα, τὸν Ποπλίονα. Αὐτὸς ἦταν φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ μισοῦσε θανάσιμα τοὺς χριστιανούς. Ἡ Ἀναστασία, ὅμως, ὄχι. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἄργησε νὰ δεχθεῖ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ νὰ γίνῃ χριστιανή. Ἀλλὰ καὶ ἡ στάση της δὲν ἦταν παθητικὴ. Ἐβαζε φτωχὰ ῥοῦχα καὶ πηγαινε στὶς φυλακές, ὅπου ἔδινε τροφές καὶ χρήματα στοὺς φυλακισμένους χριστιανούς μάρτυρες. Ὅταν ἔμαθε αὐτὸ ὁ σύζυγός της, ἐξοργισμένος τῆς εἶπε ὅτι, ἂν δὲν ἀλλάξει τὸ χριστιανικὸ της φρόνημα, θὰ γίνῃ ὁ χειρότερος ἐχθρὸς της. Ἡ Ἀναστασία, χωρὶς νὰ ταραχθεῖ, ἀπάντησε στὸ σύζυγό της ὅτι αὐτὰ ποὺ λέει δὲν τὴν ἐκπλήσσουν, οὔτε τὴν φοβίζουν. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐνημέρωσε τοὺς ἀγωνιζόμενους πιστοὺς Του ὅτι: «Ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ». Δηλαδή, ἐχθροὶ τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ δὲ θὰ δεχθοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο φέρνει τὴν ἀληθινὴ καὶ οὐράνια εἰρήνη. Τότε ὁ Ποπλίων χωρὶς δισταγμὸ τὴν κατήγγειλε στὸ Διοκλητιανό. Αὐτὸς τὴν φυλάκισε καὶ κατόπιν τὴν ἐξόρισε σὲ ἓνα νησί, ὅπου ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο μέσα στὴ φωτιά.

Ὁ Ἅγιος Χρυσόγονος

Ἦταν ἄνθρωπος θεοσεβῆς καὶ διδάσκαλος τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτριάς. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ (290). Ἐπειδὴ τότε κινήθηκε διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἔπιασαν καὶ τὸν Χρυσόγονο καὶ τὸν φυλάκισαν. Ὅταν ὁ Διοκλητιανὸς βρισκόταν στὴ Νίκαια, ἔμαθε ὅτι στὴ Ῥώμη ἦταν πολὺ πλῆθος χριστιανῶν φυλακισμένο, ποὺ ἂν καὶ βασανίστηκε σκληρὰ δὲν ἀρνήθηκε τὴν πίστη του, ἐπειδὴ εἶχε παρακινήτῃ στὸ μαρτύριο τὸν θεῖο Χρυσόγονο. Τότε ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε νὰ θανατωθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ δὲν θὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Χρυσόγονο νὰ τὸν φέρουν δεμένο μπροστά του. Ὅταν λοιπὸν ὁ Χρυσόγονος παρουσιάστηκε στὸν βασιλιά, τὸ φρόνημά του δὲν κάμφθηκε οὔτε ἀπὸ κολακεῖες, οὔτε ἀπὸ φοβέρες. Ἀντίθετα μάλιστα, μὲ θάρρος διακήρυξε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ὅτι οἱ Θεοὶ εἶναι πλάνη τῶν ἀνθρώπων καὶ φθορὰ τῶν

ψυχῶν καὶ ἀπώλεια. Ὃταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ τύραννος, διέταξε νὰ τὸν φέρουν σὲ ἔρημο τόπο καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἔτσι ὁ μακάριος Χρυσόγονος, πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη καὶ τὰ τρία παιδιά της

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Διοκλητιανοῦ (284-304) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Βιθυνία. Στὴ Νίκαια γνώρισε τὴν Ἁγία Ἀναστασία τὴν Φαρμακολύτρια, μαζί με τὸν δάσκαλό της Χρυσόγονο καὶ ὅλοι μαζί ἐπισκέπτονταν στὶς φυλακὲς τοὺς μάρτυρες χριστιανούς καὶ τοὺς συμπαραστέκονταν ποικιλοτρόπως. Ὃταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Διοκλητιανός, θέλησε νὰ δώσει τὴν Θεοδότη γιὰ γυναῖκα στὸν ἄρχοντα Λευκάδιο (ἢ Λευκάτιο), με σκοπὸ νὰ τὴν ἐλκύσει στὴν εἰδωλολατρία. Αὐτὴ ὅμως ἀρνήθηκε καὶ παραδόθηκε στὸν ἄρχοντα Βιθυνίας ὑπατικὸ Νικήτιο, ὁ ὁποῖος τὴν ἔριξε μαζί με τὰ τρία παιδιά της στὴ φωτιά, ὅπου βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο.

Ὁ Ἅγιος Ζωῖλος

Ἐπέστη μαρτυρικὸ θάνατο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὅταν μαζί με τίς ἅγιες γυναῖκες Ἀγάπη, Εἰρήνη καὶ Χιονία, περισυνέλεξε ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς λίμνης τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Χρυσόγονου (μνήμη τοῦ ὁποῖου προαναφέραμε). (Ἐδῶ, ὀρισμένα Συναξάρια ἀναφέρουν μαζί καὶ τὴν μνήμη κάποιου Ἁγίου Εὐτυχιανοῦ).

Μνήμη Θυρανοξίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

Πρόκειται γιὰ θυρανοξία τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολη.

Τὸ φωτοδρόμιο τῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας (Ἁγίας Σοφίας)

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 23

- Οί Άγιοι δέκα Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στὴν Κρήτη
- Ὁ Ὅσιος Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος Νεοκαισαρείας
- Ὁ Άγιος Ναούμ ὁ Θεοφόρος καὶ θαυματουργός
- Μνήμη Ἐγκαινίων τῆς Ἁγίας Σοφίας (562 μ.Χ.)
- Ὁ Άγιος Σχίνων
- Ὁ Ὅσιος Νήφων ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς
- Ὁ Άγιος Χρυσόγονος
- Ὁ Άγιος Πόμπιος

Οί Άγιοι δέκα Μάρτυρες πού μαρτύρησαν στὴν Κρήτη

Ἀπὸ αὐτούς, οἱ μὲν Θεόδουλος, Σατορνίνος, Εὐπορος, Γελάσιος καὶ Εὐνικιανός, ἦταν ἀπὸ τὴν Γορτυνία τῆς Κρήτης. Ὁ Ζωτικός, ἀπὸ τὴν Κνωσσό. Ὁ Ἀγαθόπους ἀπὸ τὸ λιμένα Πανούρμου. Ὁ Βασιλειάδης (ἢ Βασιλείδης) ἀπὸ τὴν Κυδωνιά. Ὁ Εὐάρεστος καὶ ὁ Μόβιος (ἢ Πόμπιος, ἢ Πόντιος) ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο. Ὅλοι μαρτύρησαν τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ., ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Δέκιος. Καὶ οἱ δέκα με πολὺ ζῆλο ἐργάζονταν γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου στὸ νησί. Καταγγέλθηκαν στὸν ἑπαρχο Κρήτης, πού ἦταν συνώνυμος τοῦ αὐτοκράτορα, ὀνομαζόταν δηλαδὴ κι αὐτὸς Δέκιος. Ὁ ἑπαρχος, ὅταν εἶδε τὴν ἀνθηρὴ νεότητά τους καὶ τὸ ἀρρένωπό τους παράστημα, προσπάθησε νὰ τοὺς παρασύρει μὲ πολλὰ ὑποσχέσεις ἐγκόσμιων ἀπολαύσεων καὶ ἡδονῶν. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε ὅτι τίποτα δὲν πετύχαινε, διέταξε νὰ τοὺς μαστιγώσουν, καὶ κατόπιν τοὺς λιθοβόλησαν. Οἱ γενναῖοι μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ὑπέμειναν ἡρωικὰ τὰ βασανιστήρια, ἐνθυμούμενοι τὰ λόγια τοῦ ψαλμωδοῦ: «Ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον». Δηλαδή, νὰ ἔχετε γενναῖο καὶ ἀνδρεῖο φρόνημα, καὶ ἡ καρδιά σας ἄς γίνεταί κραταῖα καὶ ἀτρόμητη, ὅλοι ἐσεῖς πού ἐλπίζετε στὸν Κύριο. Κατόπιν, μὲ διαταγὴ τοῦ ἑπαρχοῦ, οἱ στρατιῶτες ἔκοψαν μὲ τὰ ξίφη τους τὶς τίμιες κεφαλὰς τῶν δέκα χριστιανῶν Ἁγίων.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος Νεοκαισαρείας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου (307-323) καὶ ἦταν ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας. Ἐακουστός γιὰ τὴν ἀρετὴ του ὁ Παῦλος, τὸν κάλεσε ὁ Λικίνιος μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μετέστρεφε τὸ φρόνημά του. Ἀφοῦ οὔτε μὲ ἀπειλές, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις κατάφερε νὰ κλονίσει τὴν πίστη του, διέταξε νὰ τὸν κάψουν μὲ πυρωμένα σίδερα στὰ χέρια. Κατόπιν τὸν ἐξόρισε σὲ κάποιο φρούριο, κοντὰ στὸν ποταμὸ Εὐφράτη, ὅπου ἔμεινε μέχρι πού κατέβηκε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος στὴν Ἀνατολή. Τότε ἀπελευθερώθηκε, μαζί μὲ ἄλλους κρατούμενους καὶ ὁ Παῦλος ἐπανῆλθε στὴν ἐπισκοπὴ του. Στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, πού ἐγίνε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἔλαβε μέρος καὶ ἔδειξε τὰ τραύματά του, τὰ ὁποῖα ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀσπάστηκε. Κατόπιν γύρισε στὴν

έπαρχία του, όπου μετά από λίγα χρόνια απέβίωσε ειρηνικά.

Ο Άγιος Ναούμ ο Θεοφόρος και θαυματουργός

Υπήρξε συνεργάτης του Κυρίλλου και Μεθοδίου, τον 9ο αιώνα (842), στους αγώνες τους για την διάδοση της χριστιανικής πίστης στη Βουλγαρία. Και στο βαρύν αυτό έργο, όπου συνάντησαν μεγάλα εμπόδια και επικίνδυνες αντιστάσεις, ή παρουσία του Ναούμ είχε μεγάλη επίδραση. Διότι στη δύναμη της διδασκαλίας του, πρόσθετε και την εντύπωση, που προκαλούσαν τα θαύματα που ένεργοῦσε με την χάρη του Θεού. Ο Ναούμ, επιστρέφοντας από την Ρώμη, όπου πήγε στον τότε Πάπα Άδριανό, πέρασε και από την Γερμανία, όπου υπήρχαν πολλές και διάφορες αίρέσεις. Και αφού κήρυξε και εκεί αγωνιζόμενος για την Ορθοδοξία, επανήλθε και πάλι στη Βουλγαρία. Εκεί, οργάνωσε μαζί με άλλους συναγωνιστές του, σώμα έσωτερικής ιεραποστολής και εργάστηκε θερμότατα για την διάδοση του χριστιανισμού με τα κηρύγματά του και τις συνεχείς διδακτικές περιοδείες του. Ο θάνατος τον βρήκε ὄρθιο, να κοπιάζει μέχρι τελευταίας του πνοής για τον εὐσεβῆ σκοπό του.

Μνήμη Ἐγκαινίων τῆς Αγίας Σοφίας (562 μ.Χ.)

Ο Άγιος Σχίνων

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ο Όσιος Νήφων επίσκοπος Κωνσταντιανῆς

Άγνωστος στους Συναξαριστές και τὰ Μηναιῖα. Η ζωή του βρίσκεται στους αρχαίους Κώδικες και μεταγενέστερους, ὅπως στους Λαυριωτικούς Β81 φ. 1-155, 1 23 φ. 228α-278, Δ. 66 φ. 32α -58 και στον Βατοπεδινό 618 φ. 143α-159. Η επιγραφή τῆς βιογραφίας του ἔχει ὡς ἑξῆς: «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Νήφωνος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν ἀσκήσαντος, γενομένου δὲ ἐπισκόπου Κωνσταντιανῆς κατὰ Ἀλεξάνδρειαν». Στὸν Λαυριωτικὸ Κώδικα Β 81, λέγεται ἐπίσκοπος Ἀλμυρουπόλεως καὶ ὅτι ἀπεβίωσε 23 Δεκεμβρίου. Ἀκολουθία του βρίσκεται στὸν Κώδικα Δ. δ. II τῆς Κρυπτοφέρης (βλ. Κατάλογο Roechi σελ. 389). Ἐλεύθερη ἀπόδοση τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὸ βυζαντινὸ χειρόγραφο, βρίσκεται στὸ βιβλίο «Ένας ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος», ἔκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου Ὠρωποῦ (1993).

Ο Άγιος Χρυσόγονος

Ὁ Χρυσόγονος αὐτὸς εἶναι ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς καὶ τὰ ἔντυπα Μηναιῖα. Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται στὸν Σαβαϊτικὸ Κώδικα 635 τὴν ἡμέρα αὐτή, ὡς ἐξῆς:
«Χρυσογόνου ἑπαρχου πόλεως Θεσσαλονίκης» (βλ. Δημητριάδου, Τυπικά, τόμος Β', σελ. 365).

Ὁ Ἅγιος Πόμπιος

Ἡ μνήμη του ἀναφέρεται ἐπιγραμματικὰ στὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον» ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας 1959, χωρὶς ἄλλες πληροφορίες. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ἀναφέρεται ἡ μνήμη του (ἴσως εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν μάρτυρα Μόβιο ἢ Πόμπιο, ἀπὸ τοὺς 10 μάρτυρες τῆς Κρήτης, βλ. στὴν ἀρχὴ 23 Δεκ.).

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 24

- Ἡ Ἁγία Εὐγενία ἡ Ὁσιοπαρθενομάρτυς καὶ Παραμονὴ Χριστουγέννων
- Ἡ Ἁγία Βάσιλα
- Ὁ Ἅγιος Φίλιππος
- Οἱ Ἅγιοι Πρωτᾶς καὶ Ὑάκινθος
- Ὁ Ὅσιος Νικόλαος «ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν»
- Ὁ Ἅγιος Ἀχαϊκός
- Ὁ Ὅσιος Ἀντίοχος
- Ὁ Ὅσιος Βιτιμίων
- Ὁ Ὅσιος Ἀφροδίσιος
- Οἱ Ἅγιοι Σόσσιος καὶ Θεόκλειος
- Ὁ Ἅγιος Κάστουλος
- Ὁ Ἅγιος Ἀχμέδ ὁ Νεομάρτυρας
- Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ νεώτερος

Ἡ Ἁγία Εὐγενία ἡ Ὁσιοπαρθενομάρτυς καὶ Παραμονὴ Χριστουγέννων (Νηστεία ἐκ πάντων)

Ἐζησε στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥώμη καὶ οἱ γονεῖς της ὀνομαζόταν Φίλιππος καὶ Κλαυδία. Ἐπίσης, εἶχε καὶ δυὸ ἄλλα ἀδέλφια, τὸν Ἀβίτα καὶ τὸ Σέργιο. Ὁ πατέρας της διορίστηκε ἑπαρχος στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ πῆγε ἐκεῖ μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Ἐκεῖ ἡ Εὐγενία σπούδασε κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο καὶ ἔμαθε ἄριστα τὴν ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ φιλολογία. Ὅταν τελείωσε τὶς σπουδές της, ψάχνοντας γιὰ περισσότερη γνώση πῆρε στὰ χέρια της ἀπὸ μία χριστιανὴ κόρη τὶς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὅταν τὶς διάβασε, ἐντυπωσιάσθηκε πολὺ. Ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπῆρχαν θεωρίες καὶ φιλοσοφικὲς δοξασίες. Οἱ γραμμὲς τοὺς ἐνέπνεαν ζωὴ καὶ ἐλπίδα. Ἐκείνη τὴν περίοδο, οἱ γονεῖς της ἤθελαν νὰ τὴν δώσουν σύζυγο σὲ κάποιον Ῥωμαῖο ἀξιωματοῦχο, τὸν Ἀκυλίνα. Τότε ἡ Εὐγενία, ἀρνούμενη νὰ δεχθεῖ αὐτὴ τὴν πρόταση τῶν γονέων της, κάποια νύχτα ντύθηκε ἀνδρικὰ καὶ ἔφυγε σὲ ἄλλη πόλη. Ἐκεῖ κατηχήθηκε, βαπτίσθηκε χριστιανὴ καὶ ἔλαβε συγχρόνως τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της καὶ ἡ ἀναγνώριση ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἔγινε μέσα σὲ δάκρυα καὶ ἀνέκφραστη χαρὰ. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὅλοι στὸ σπίτι τῆς Εὐγενίας δέχθηκαν τὸ χριστιανισμό. Ἀπὸ μῖσος τότε οἱ εἰδωλολάτρες τραυμάτισαν θανάσιμα τὸν πατέρα της. Καὶ ὅταν ἡ Εὐγενία ἐπέστρεψε στὴ Ῥώμη, ἐπειδὴ δὲ θυσίαζε στὰ εἰδωλα, τὴν ἀποκεφάλισαν, τερματίζοντας ἔτσι ἑνδοξα «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως» μαζὶ μὲ τὴν ἐπίγεια ζωὴ της.

Ἡ Ἁγία Βάσιλα

Στοὺς Συναξαριστὲς σημειώνεται μόνο, ὅτι συμμαρτύρησε μὲ τὴν Ἁγία Εὐγενία καὶ

θανατώθηκε διὰ ἀποκεφαλισμοῦ. Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης ὅμως, νομίζει ὅτι ἡ Ἁγία αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ἁγίας Εὐγενίας, διότι μαζί μ' αὐτὴ ἀναφέρεται καὶ ἡ μνήμη τοῦ πατέρα τῆς Ἁγίας Εὐγενίας, Φιλίππου, καθὼς καὶ τῶν ὑπηρετῶν της, Πρωτᾶ καὶ Ὑακίνθου, πού ὅλοι μαζί μαρτύρησαν στὴν Ῥώμη ἐπὶ Κομόδου (180-192 μ.Χ.). Ἀλλ' ὁ Γαλανὸς στοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων» ἀναφέρει ὅτι τὴν Βάσιλα προσήλκυσε στὸ χριστιανισμὸ ἡ Ἁγία Εὐγενία στὴ Ῥώμη. Ὁ μνηστήρας ὅμως τῆς Ἁγίας Βασίλας, Πομπήιος, ἦταν εἰδωλολάτρης καὶ κατέδωσε στὶς ἀρχὲς τὴν Ἀγ. Βάσιλα καὶ τὴν Ἁγία Εὐγενία, μὲ ἀποτέλεσμα, ἡ μὲν πρώτη νὰ ἀποκεφαλιστεῖ, ἡ δὲ δευτέρη ἀφοῦ πρῶτα ῥίχτηκε στὸν ποταμὸ Τίβερη καὶ διασώθηκε, κατόπιν νὰ ἀποκεφαλιστεῖ καὶ αὐτή.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος

Ἦταν πατέρας τῆς Ἁγίας Εὐγενίας καὶ μαρτύρησε, ἀφοῦ θανατώθηκε μὲ μαχαίρι.

Οἱ Ἅγιοι Πρωτᾶς καὶ Ὑακίνθος

Ἦταν ὑπηρέτες καὶ ἀργότερα συνασκητὲς τῆς Ἁγίας Εὐγενίας, οἱ ὅποιοι μαρτύρησαν διὰ ξίφους στὴ Ῥώμη.

Ὁ Ὅσιος Νικόλαος «ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν»

Αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἦταν στρατιώτης καὶ πῆρε μέρος στὸν πόλεμο κατὰ τῶν Βουλγάρων, ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Λογοθέτου (802-811). Σὲ μία ὁδοπορία διανυκτέρευσε σὲ ἓνα ξενοδοχεῖο. Τὴ νύχτα ὅμως, ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου τοῦ ἐπιτέθηκε μὲ ἀμαρτωλὲς προθέσεις. Ἀλλ' ὁ Νικόλαος συγκρατήθηκε καὶ δὲν μόλυνε τὸ σῶμα του ἀπὸ τὴν αἰσχρὴ πράξη, στὴν ὁποία τὸν καλοῦσε καὶ τὸν ἐρέθιζε ἡ πονηρὴ κόρη. Τότε ἀξιώθηκε νυκτερινῆς ὄπτασιᾶς, πού ἐπιβράβευσε τὴν ἀγνότητά του. Ὄταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν πόλεμο σῶος καὶ ἀβλαβῆς, ἀποσύρθηκε σὲ κάποια Μονή, ὅπου ἔγινε μοναχός. Καὶ ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ὁσία, πέθανε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Ἀχαϊκός

Μαρτύρησε διὰ ξίφους.

Ὁ Ὅσιος Ἀντίοχος

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ὑποθέτει, ὅτι ὁ Ὅσιος αὐτὸς εἶναι ὁ λεγόμενος Πάνδεκτος (δηλαδή ὁ συγγραφέας τῆς Πανδέκτου), πού ἐζήσε στὰ μέσα τοῦ 7ου αἰῶνα, καταγόταν ἀπὸ τὴν Γαλατία καὶ ἦταν μοναχὸς στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα στὰ Ἱεροσόλυμα. Αὐτὸς μάλιστα περιέγραψε καὶ τὴν ἄλωση τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες καὶ θρήνησε τὸ φόνο τῶν μοναχῶν τῆς Λαύρας ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς. Γιὰ τὸν Ἀντίοχο καλὴ μελέτη ἔγραψε ὁ ἀρχιμ. Κάλλιστος (1910) καὶ ὁ Ἰ. Φωκυλίδης στὸ ἔργο του «Ἡ Ἱερὰ Λαύρα Σάββα τοῦ ἡγιασμένου».

Ὁ Ὅσιος Βιτιμίων

Μᾶλλον ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου πού ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Ἀφροδίσιος

Μᾶλλον ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου πού ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιοι Σόσιος καὶ Θεόκλειος

Ἄγνωστοι στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου. Αναφέρονται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1621, μὲ λίγα βιογραφικὰ στοιχεῖα. Μαρτύρησαν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ Μαγνεντίου. Συνελήφθησαν σὰν χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Βαῦδο (πού ἦταν ἡγεμόνας τῆς Ἀδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας) καὶ ἐπειδὴ δὲν πείστηκαν ν' ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό, βασανίστηκαν ἀνελέητα μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Τόσα πολλὰ εἶναι τὰ βασανιστήριά τους, πού εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀπαριθμηθοῦν καὶ ἀπορεῖ κανεὶς πὼς κατόρθωσαν νὰ ἐπιζήσουν. Τελικὰ τους ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔλαβαν τὰ ἀφθαρτα στεφάνια τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Κάστουλος

Ἄγνωστος στὸν Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικόδημου καὶ τὰ ἔντυπα Μηναῖα. Αναφέρεται στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1621 μὲ σύντομο βιογραφικὸ ὑπόμνημα. Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτό, ὁ Ἅγιος αὐτὸς μαρτύρησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου (307-323), στὸν ὁποῖο καταγγέλθηκε σὰν χριστιανός. Αφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν κρέμασαν καὶ τοῦ ἔγδαραν τὸ δέρμα. Κατόπιν τὸν παρέδωσαν στὸν ἡγεμόνα Ζηλικίνθιο καὶ ἐπειδὴ δὲν κατάφερε κι' αὐτὸς νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ τὸν μάρτυρα, τὸν βασάνισε σκληρὰ καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε.

Ὁ Ἅγιος Ἀχμέδ ὁ Νεομάρτυρας

Βλέπε βιογραφικό του σημείωμα τὴν 3ῃ Μαΐου.

Ὁ Ὁσῖος Ἀγάπιος ὁ νεώτερος

Ὁ Ἀγάπιος ὁ νεώτερος, κατὰ κόσμον Ἀντώνιος Ἀντωνόπουλος, γνωστὸς καὶ ὡς Ἀγάπιος Παπαντωνόπουλος (Δημητσάνα, 1753-1812). Φοίτησε στὴ σχολὴ τῆς γενέτειράς του, ὅπου εἶχε διδασκάλους τὸν Ἀγάπιο Λεονάρδο καὶ τὸν Γεράσιμο Γοῦνα. Ὅταν μὲ τὰ Ὀρλοφικὰ ἡ σχολὴ ἐκλείσει, ὁ Ἀγάπιος ἀκολούθησε τὸν Γεράσιμο Γοῦνα στὴ Σμύρνη, ὅπου συνέχισε τὶς σπουδές του στὴ φημισμένη σχολὴ τῆς πόλης μὲ σχολάρχῃ τὸν Ἱερόθεο Δενδρινό. Στὴ Σμύρνη πῆρε καὶ τὸ σχῆμα τοῦ μοναχοῦ. Ἀργότερα ἀκολούθησε τὸν Γεράσιμο Γοῦνα στὴ Χίο καὶ τελικὰ ἐπέστρεψε στὴ γενέτειρά του Δημητσάνα, ὅπου τὸν Αὐγουστο τοῦ 1781 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τῆς παλιᾶς σχολῆς του. Τὴ φήμη τῆς ἡ σχολῆς τῆς Δημητσάνας τὴν ὀφείλει κατὰ κύριο λόγο στὸν Ἀγάπιο τὸν νεώτερο, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 32 ὀλόκληρα χρόνια ἄσκησε τὰ καθήκοντα τοῦ σχολάρχῃ μὲ μοναδικὴ εὐσυνειδησία, ἐργατικότητα καὶ ἐντιμότητα. Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἀγάπιου, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτεται στὴν ἀλληλογραφία του, εἶναι ἡ ἀπλότητα καὶ λιτότητα τῆς ζωῆς του: «... ζῶμεν δημητσανίτικα», γράφει στὸν Ἄνθιμο Καράκαλλο, ποὺ ἐνθερμα ὑποστήριζε τὸ ἔργο τῆς σχολῆς, «πότε μὲ μολόχες, πότε μὲ τζικνίδες, πότε μὲ ἀβρονιές, πότε μὲ ἀριάνι, πότε μὲ μοναχὸ ψωμί». Συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ἀγάπιου δὲν ἔχουμε. Ἡ διδασκαλία του ὅμως, ἦταν ὁ σπόρος ἀπὸ τὸν ὁποῖο βλάστησαν πολλοὶ ἑξοχοὶ διδάσκαλοι καὶ κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς.

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 25

- Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ
 - Ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων
 - Μνήμη τῶν ποιμένων, πού εἶδαν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό
-

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὸ μεγάλο καὶ ἀνερμήνευτο γεγονός τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Παρθένου Μαρίας ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ καὶ ἐνῶ πλησίαζε ὁ καιρὸς νὰ τελειώσουν οἱ ἐννιά μῆνες ἀπὸ τὴν ὑπερφυσικὴ σύλληψη τοῦ Χριστοῦ στὴν παρθενικὴ τῆς μήτρα, ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος διέταξε ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους. Τότε ὁ Ἰωσήφ μαζί με τὴν Θεοτόκο, ξεκίνησαν γιὰ τὴν Βηθλεέμ, γιὰ νὰ ἀπογραφοῦν ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε πλησιάσει ὁ καιρὸς νὰ γεννήσει ἡ Παρθένος καὶ δὲν ἔβρισκαν κατοικία νὰ καταλύσουν, διότι εἶχε μαζευτεῖ πολὺς λαὸς στὴ Βηθλεέμ, μπῆκαν σὲ ἓνα φτωχικὸ σπήλαιο. Ἐκεῖ ἡ Θεοτόκος γέννησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ σπαργάνωσε σὰν βρέφος τὸν Κτίστη τῶν ἀπάντων. Ἐπειτα τὸν ἔβαλε ἐπάνω στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων, διότι «ἔμελλε νὰ ἐλευθέρωση ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἀλογίαν», ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Ἀπὸ τότε, ὅλοι οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ με χαρὰ ψάλλουν τὸν ὕμνο τῶν ἀγγέλων ἐκείνης τῆς νύκτας: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Δόξα δηλαδή, ἃς εἶναι στὸ Θεό, πού βρίσκεται στὰ ὑψίστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ καὶ στὴ γῆ ὀλόκληρη, πού εἶναι ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἃς βασιλεύσει ἡ θεία εἰρήνη, διότι ὁ Θεὸς ἔδειξε τὴν ἀγάπη Του στοὺς ἀνθρώπους με τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ Του. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων καθιερώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν 25ῃ Δεκεμβρίου τοῦ 397 ἐπὶ πατριαρχείας Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Κατ' ἄλλους ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιος, χῶρισε τὶς δυὸ γιορτὲς τῶν Φώτων καὶ τῶν Χριστουγέννων, οἱ ὁποῖες παλιότερα γίνονταν τὴν ἴδια μέρα, δηλαδή τὴν 6ῃ Ἰανουαρίου.

Ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων

Βλέπε κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον Κεφάλαιο Β' στίχοι 1 ἕως 12.

Μνήμη τῶν ποιμένων, πού εἶδαν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό

Βλέπε κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον Κεφάλαιο Β' στίχοι 1 ἕως 20.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 26

- Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
- Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Ὁμολογητής, ἐπίσκοπος Σάρδεων
- Ὁ Ὅσιος Κωνσταντῖνος «ὁ ἐξ Ἰουδαίων»
- Ὁ Ὅσιος Εὐάρεστος
- Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖος ὁ Ῥώσος, ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας
- Κυριακή μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ὅταν οἱ μάγοι προσκύνησαν τὸ Χριστό, ἀναχώρησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ βασιλιὰ Ἡρώδη. Τότε ἄγγελος Κυρίου φάνηκε σὲ ὄνειρο στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρει τὸ παιδί μετὰ τὴν μητέρα του καὶ νὰ φύγει στήν Αἴγυπτο. Καὶ ἔμειναν ἐκεῖ, μέχρι ποὺ πέθανε ὁ Ἡρώδης, γιὰ νὰ ἐπαληθευθεῖ ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ προφήτου Ὡσηέ: «Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου» (Ὡσ. ια' 1). Μετὰ τὴν φυγή τοῦ Κυρίου στήν Αἴγυπτο, ὁ Ἡρώδης ἔστειλε στρατιῶτες καὶ θανάτωσαν ὅλα τὰ παιδιά ποὺ ἦταν στὴ Βηθλεὲμ καὶ τὰ περὶχωρὰ της, ἀπὸ ἡλικίας δυὸ ἐτῶν καὶ κάτω. Διότι τόσο εἶχε ὑπολογίσει τὴν ἡλικία τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιο φοβόταν ὅτι θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴν βασιλεία. Ἐπίσης, ἡ φυγή τοῦ Κυρίου στήν Αἴγυπτο, κατὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη, φράσσει καὶ τὰ στόματα τῶν αἰρετικῶν. Διότι ὅπως λέει, ἂν δὲν ἔφευγε ὁ Κύριος καὶ φονευόταν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη, θὰ εἶχε ἐμποδιστεῖ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἄν πάλι τὸν συνελάμβαναν καὶ δὲν φονευόταν, θὰ ἔλεγαν πολλοὶ ὅτι δὲ φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα, ἀλλὰ μόνο κατὰ φαντασία. Ἐπειτα, ἡ φυγή φανερώνει ἄλλη μία φορά, ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ματαιώσει τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Ὁμολογητής, ἐπίσκοπος Σάρδεων

Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης, στὸ Ἀγιολόγιό του, ἀναφέρει γιὰ τὸν Ἅγιο αὐτὸν τὰ ἑξῆς:

Ἦκμασεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης (780-797), γεννηθεὶς ἐν Λυκαονία καὶ σπουδάσας ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς μονὴν τινα ἀποκαρεῖς μοναχὸς καὶ διαπρέψας ἐν τῇ μοναχικῇ πολιτείᾳ· διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν παιδείαν αὐτοῦ προεβιβάσθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῶν Σάρδεων, λαβῶν μέρος ἐν τῇ κατὰ τῶν εἰκονομάχων

ἄθροισθείση ἐν Νίκαια τὸ δεύτερον Ἑβδόμη οἰκουμενικῇ συνόδῳ (787), ἐν ἣ τὴν ὀρθὴν τῆς ἐκκλησίας δόξαν μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους καθωμολόγησε καὶ ὑπέγραψε (ἴδε Mansi, τ. XII, σ. 1087-1088). Τὰ ἐξαιρετικὰ αὐτοῦ προσόντα ἐκτιμῶντες οἱ βασιλεῖς ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ διαφόρους δημοσίας ἀποστολάς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς βασιλείας Νικηφόρου Α' (802-811), ἐπὶ καταγγελία γενομένη παρὰ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἐν Σάρδεσι ὅτι ἔκειρε μοναχὴν κόρη, ἣν ἐζήτει οὗτος εἰς γάμον, ὁ Εὐθύμιος ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Παττάλαραν λίαν ταλαιπωρηθεῖς. Ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπανήλθεν εἰς Κωνσταντινούπολη (814), ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς εἰκονομαχίας ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (813-820), ὀπαδὸς τῆς ἐναντίας ταχθεῖς μερίδος, ἐξωρίσθη εἰς Ἀσσὸν (παρὰ τὸ Ἄδραμύτιον), ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Λέοντος ἀνακληθεῖς ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ (820-829)· ἀλλὰ καὶ τοῦτον καταβροντήσας δι' ὧν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ εἶπεν, «εἰ τις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰκόνι περιγραφτὸν ἢ τῷ ἀνάθεμα», ἐξώργισε καὶ ἠνάγκασε νὰ ἐξορίσει αὐτὸν εἰς τὸν Ἀκρίταν, ἔνθα ἐνέκλεισεν αὐτὸν εἰς ζοφερωτάτην φυλακὴν ἐκεῖ διὰ βουνεύρων τυπτόμενος καὶ ἐκ τῶν πληγῶν ἐξογκωθεῖς ὡς ἄσκος ὀκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν ἄθλησιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε». Θεῷ παραστάς, Εὐθύμιε, τρισμάκαρ, πλήρης ἄληκτου τυγχάνεις εὐθυμίας. (Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ ὀρισμένους Συναξαριστές, περιπτῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν 11ῃ Ὀκτωβρίου).

Ὁ Ὅσιος Κωνσταντῖνος «ὁ ἐξ Ἰουδαίων»

Καταγόταν ἀπὸ τὰ Σύναδα τῆς Φρυγίας, Ἑβραῖος στοὺς γένος, ἐπέστρεψε εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστη καὶ βαπτίστηκε εἰς τὴν Μονὴ τοῦ Φουβουτίου, ὅπου εἶχε καταφύγει. Ἀπὸ τὴν Μονὴ αὐτὴ πῆγε εἰς τὸν Ὀλυμπο καὶ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας. Κατόπιν ἐπισκέφθηκε τὴν Κύπρο, τὴν Ἀττάλεια καὶ ἄλλους τόπους γιὰ νὰ καταλήξει καὶ πάλιν εἰς τὸν Ὀλυμπο, ὅπου ἔκανε αὐστηρὴ νηστεία 40 ἡμερῶν, χωμένος μέχρι τὴν μέση σ' ἓνα λάκκο. Ἐκεῖ χειροτονήθηκε ἱερέας καὶ εἰς τὴν συνέχεια ἔφυγε εἰς τὴν Ἀτρώα, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικῶς.

Ὁ Ὅσιος Εὐάρεστος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Γαλατία ἀπὸ γονεῖς ἑνδοξοὺς καὶ ἐπισήμους τῆς χώρας αὐτῆς. Ἀφοῦ καλὰ καὶ ὅσια ἐκπαιδεύτηκε εἰς τὴν χώραν του, πῆγε μετὰ τὸν πατέρα του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (813-820) καὶ τὸν φιλοξενοῦσε ὁ συγγενὴς του πατριάρχης Βουέννιος. Ὃταν αὐτὸς στάλθηκε ἀπὸ τὴν βασίλισσα Θεοδώρα πρέσβυς εἰς τοὺς Βούλγαρους, πῆρε κοντὰ του καὶ τὸν Εὐάρεστο καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, πού ὀνομαζόταν Σκόπελο, ἐκεῖ ὁ Εὐάρεστος συνάντησε γέροντα ἀσκητὴν, εἰς τὸν ὅποιον προσκολλήθηκε καὶ ἐκάθη μοναχός. Ὃ δὲ γέροντας, βλέποντας τὴν ὑψηλὴν πνευματικὴν ἔφεση τοῦ νέου, τὸν ἔστειλε μετὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν Μονὴν Στουδίου, ὅπου ὁ Εὐάρεστος διέπρεπε ὡς αὐστηρὸς ἀσκητής. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅσια καὶ ἀφοῦ ἔζησε καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἀπεβίωσε εἰρηνικῶς εἰς ἡλικίαν 79 χρονῶν. Τὸ δὲ τίμιον λείψανόν του ἐναποτέθηκε εἰς τὴν Μονὴν Κοκουροβίου (ἢ Κοκκοροβίου).

Ὁ Ἅγιος Κωνστάντιος ὁ Ῥώσος, ὁ Νέος Ἱερομάρτυρας

Ὁ Κωνστάντιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ῥωσία καὶ ὑπηρετοῦσε σὰν ἐφημέριος στὴ Ῥωσικὴ Πρεσβεία στὴν Κωνσταντινούπολη. Κατὰ τὸν Ῥωσοτουρκικὸ πόλεμο ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ παρέμεινε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα στὴ Μεγίστη Λαύρα, ἀπ' ὅπου ἀναχώρησε στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐπανῆλθε στὴ Μεγίστη Λαύρα καὶ περιέμενε τὴν εἰρήνη μεταξὺ Ῥωσίας καὶ Τουρκίας. Ὄταν ἐπιτεύχθηκε ἡ εἰρήνη, ὁ Ἅγιος πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ παρέμεινε σὰν ἐφημέριος στὴν ἴδια πρεσβεία. Ἐκεῖ ὅμως, ἄγνωστο γιὰ ποιὸν λόγον, ἦλθε σὲ προστριβὴ μὲ τὸν Ῥώσο Πρέσβη καὶ εἴτε ἀπὸ φόβο εἴτε ἀπὸ θυμὸ, παρουσιάστηκε στὸν Σουλτάνο καὶ ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Γιὰ τὴν ἐνέργειά του αὐτὴ ἔτυχε μεγάλων τιμῶν καὶ περιποιήσεων ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες συναισθάνθηκε τὸ μέγαλο του ὀλίσθημα, μετανοημένος ἔκλαψε πικρὰ καὶ πόθησε τὸ μαρτύριο. Ἔτσι πέταξε τὰ τούρκικα ροῦχα, φόρεσε ἓνα φθαρμένο ῥάσο, παρουσιάστηκε στὸν Σουλτάνο καὶ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστό καὶ ἀποκήρυξε τὴν θρησκεία τοῦ Μωάμεθ. Χωρὶς καμιὰ διαδικασίαν, οἱ Τούρκοι πῆραν τὸν μάρτυρα καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν μπροστὰ στ' ἀνάκτορα τοῦ σουλτάνου τὸ 1743.

Κυριακὴ μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Κατὰ τὴν 26ῃ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, ἂν τύχει Κυριακὴ ἢ ἂν δὲν τύχει Κυριακὴ ὅποιαδήποτε μέρα πού νὰ συμπίπτει 26 Δεκεμβρίου, τιμοῦμε τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων.

- Ἰωσήφ τοῦ Μνηστῆρα τῆς Παρθένου Παναγίας
- τοῦ Δαβὶδ τοῦ Προφήτη καὶ βασιλιᾶ καὶ.
- Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Δηλαδή, τὸ κατὰ κόσμον γένος καὶ οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ.

(Συνήθως αὐτὴ τὴν Κυριακὴ, τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πού εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες θ. Λειτουργίες).

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 27

- Ὁ Ἅγιος Στέφανος ὁ Πρωτομάρτυρας καὶ Ἀρχιδιάκονος
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Γραπτός
- Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Α΄ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
- Ὁ Ὅσιος Λουκάς ὁ Τριγλινός
- Ὁ Ἅγιος Μαυρίκιος, ὁ γιός του Φωτεινός καὶ οἱ Ἅγιοι 70 Μάρτυρες

Ὁ Ἅγιος Στέφανος ὁ Πρωτομάρτυρας καὶ Ἀρχιδιάκονος

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους μεταξὺ τῶν ἑπτὰ διακόνων, πὺ ἐξέλεξαν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ γιὰ νὰ ἐπιστατοῦν στὶς κοινὲς τράπεζες τῶν ἀδελφῶν, ὥστε νὰ μὴ γίνονται λάθη. Ἄν καὶ κουραστικὴ ἢ εὐθύνη τοῦ ἐπιστάτη γιὰ τόσους ἀδελφούς, παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Στέφανος ἔβρισκε καιρὸ καὶ δύναμη γιὰ νὰ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, «Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ». Δηλαδή ὁ Στέφανος, πὺ ἦταν γεμάτος πίστη καὶ χάρισμα εὐγλωττίας δυνατὸ, ἔκανε μεταξὺ τοῦ λαοῦ μεγάλα θαύματα, πὺ προκαλοῦσαν κατάπληξη καὶ ἀποδείκνυαν τὴν ἀλήθεια τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως, καθὼς ἦταν προκατειλημμένοι, ἐξαπέλυσαν συκοφάντες ἀνάμεσα στὸ λαό, πὺ διέδιδαν ὅτι ἄκουσαν τὸ Στέφανο νὰ βλασφημεῖ τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸ Θεό. Μὲ ἀφορμὴ λοιπὸν αὐτὲς τὶς συκοφαντίες, πὺ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἐνσπείρει, ἄρπαξαν μὲ μῖσος τὸ Στέφανο καὶ τὸν ὀδήγησαν μπροστὰ στὸ Συνέδριο, τάχα γιὰ νὰ ἀπολογηθεῖ. Ἡ ἀπολογία τοῦ Στεφάνου ὑπῆρξε πρότυπο τόλμης καὶ θάρρους. Χωρὶς νὰ φοβηθεῖ καθόλου, ἐξαπέλυσε λόγια-κεραυνοὺς ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἀπὸ ὑπόδικος, ὀρθώθηκε θυελλώδης ἐλεγκτὴς καὶ κατήγορος. Τότε, ἀκράτητοι ἀπὸ τὸ μῖσος οἱ Ἰουδαῖοι, τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου τὸν θανάτωσαν μὲ λιθοβολισμό. Ἐκεῖ φάνηκε καὶ ἡ μεγάλη συγχωρητικότητα τοῦ Στεφάνου πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του μὲ τὴν φράση του, «Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Κύριε, μὴ λογαριάσεις σ' αὐτοὺς τὴν ἁμαρτία αὐτή.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Γραπτός

Ἦταν γιός τοῦ Ἰωανᾶ, ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, καὶ ὑπῆρξε μαθητὴς μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Θεοφάνη, στὴ μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα. Στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Ε΄ ἦλθαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἁγίων εἰκόνων, περιορίστηκαν σὲ κάποια Μονὴ στὸ Στόμιο τῆς Μαύρης Θάλασσας. Ὁ βασιλιάς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς τοὺς ἐπανέφερε, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν θέλησαν νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἡσυχία τους μὲ ἀδιαφορία στὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ νὰ νεκρῶσουν τὶς ἱερὲς πεποιθήσεις τους. Γι' αὐτὸ ἐκδήλωσαν μὲ θάρρος τὰ φρονήματά τους καὶ ἔτσι πάλι περιορίστηκαν ἀπὸ τὸν βασιλιά, σὲ κάποιο τόπο κοντὰ στὸ Σωσθένιο. Ἀργότερα ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου, στάλθηκαν στὴν Ἀφουσία. Ἄν καὶ ἐκεῖ εἶχαν μείνει πολλὰ χρόνια καὶ εἶχαν αὐστηρὴ ἐπιτήρηση, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν κατὰ τῆς

εικονομαχίας. Τότε ο Θεόφιλος, γεμάτος θυμό, τους έφερε στην Κωνσταντινούπολη, όπου τους μαστίγωσε ανελέητα. Και κατόπιν χάραξε στα μέτωπά τους με πυρακτωμένο σίδερο, δώδεκα στίχους για να τους στιγματίσει. Από αυτή την αιτία ονομάστηκαν και οι δυο Γραπτοί. Επί δε του Πατριάρχου Ιωάννου Ζ' (836 ή 837), εξορίστηκαν πάλι στην Απάμεια της Βιθυνίας, όπου ο Θεόδωρος πέθανε και τάφηκε από τον αδελφό του Θεοφάνη. Αργότερα το λείψανό του μεταφέρθηκε στη Χαλκηδόνα. Ο έορτασμός του μας υπενθυμίζει πόσους αγώνες κίνησαν οι πιστοί, για να διαφυλαχτεί η ορθόδοξη διδασκαλία και λατρεία. Και για τ' αδέλφια δίνει λαμπρό μάθημα, για το ότι δεν υπάρχει τίποτα συγκινητικότερο και τιμητικότερο, από το να ζουν άφοσιωμένοι μέχρι θανάτου για την νίκη της ορθόδοξης Έκκλησίας.

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Α΄ Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Ο Άγιος αυτός ήταν γέννημα και θρέμμα της Κωνσταντινουπόλεως και έζησε στα χρόνια του Βασιλιά Κωνσταντίνου Δ΄ του Πρωγονάτου (668-685). Λόγω της μεγάλης του αρετής και ευλάβειας, χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος της Αγίας Σοφίας και κατόπιν έγινε σύγκελλος και σκευοφύλακας αυτής. Έπειδή δε ο τότε Πατριάρχης Κωνσταντίνος πέθανε, από τον βασιλιά και την σύγκλητο, αναγκάστηκε να χειροτονηθεί Πατριάρχης ο Θεόδωρος. Θεάρεστα αφού διακυβέρνησε την Έκκλησία για δυο χρόνια και τρεις μήνες, απομακρύνθηκε του θρόνου (678) από τον βασιλιά Κωνσταντίνο Πρωγονάτο. Η απομάκρυνση αυτή δεν μάρανε τον θείο ζήλο του Πατριάρχη Θεοδώρου και αφού πέρασε το υπόλοιπό της ζωής του επίσης θεάρεστα, απεβίωσε ειρηνικά. (Άλλες Συναξαριακές πηγές αναφέρουν, ότι ο Αγ. Θεόδωρος, επανήλθε στον θρόνο του μετά τον θάνατο του πατρ. Γεωργίου Α΄ και πατριάρχευσε από το 683 έως το 686).

Ο Όσιος Λουκάς ο Τριγλινός

Απεβίωσε ειρηνικά. Μάλλον είναι ο ήγούμενος της Μονής Βαθέος Ρύακος στην Τρίγλια.

Ο Άγιος Μαυρίκιος, ο γιός του Φωτεινός και οι Άγιοι 70 Μάρτυρες

Αυτοί μαρτύρησαν στα χρόνια του βασιλιά Μαξιμιανού (286-305) και ήταν στρατιώτες που διέμεναν στην Απάμεια της Βιθυνίας του Πόντου. Όταν πέρασε από εκεί ο Μαξιμιανός, καταγγέλθηκαν ότι ήταν χριστιανοί. Όταν τους κάλεσε ο βασιλιάς, οι Άγιοι όμολόγησαν και μπροστά του ότι ήταν χριστιανοί και άμέσως τότε τους αφαιρέθηκαν οι στρατιωτικές ζώνες και τους έριξαν στη φυλακή. Όταν μετά τρεις μέρες ρωτήθηκαν και πάλι, έμειναν άμετάθετοι στο φρόνημά τους και έτσι τους κρέμασαν και τους ξέσχισαν τις πλευρές. Ο δε Μαξιμιανός, για να κάνει πικρότερο το μαρτύριο του Μαυρικού, αποκεφάλισε μπροστά του τον γιό του Φωτεινό. Αυτούς δε, τους πήγε σε τόπο με βρώμικα βαλτόνερα, όπου τους έδεσε γυμνούς σε πασσάλους και τους άλειψε με μέλι. Οι μάρτυρες, έμειναν έτσι δεμένοι επί 10 ημέρες, τελικά όμως, από τα τσιμπήματα των έντόμων, παρέδωσαν μαρτυρικά το πνεύμα τους στο Θεό.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 28

- Οί Άγιοι δισμύριοι (20.000) Μάρτυρες που κήκκαν στη Νικομήδεια
- Μνήμη τών Αγίων συγκλητικών, Ίνδη, Γοργονίου, Πέτρου, Ζήνωνος, Δωροθέου του Πραιποσίτου, Μαρδονίου, Γλυκερίου του Πρεσβύτερου, Θεοφίλου του Διακόνου και Μυγδονίου
- Η Άγία Δόμνα
- Ο Άγιος Σεκοῦνδος
- Ο Όσιος Βαβύλας
- Ο Άγιος Πλουτόδωρος
- Ο Όσιος Σίμων Μυροβλήτης κτήτορας τής Ι. Μονής Σιμωνόπετρας
- Ο Όσιος Στέφανος ό θαυματουργός

Οί Άγιοι δισμύριοι (20.000) Μάρτυρες που κήκκαν στη Νικομήδεια

Τόν 4ο αιώνα μ.Χ., επί Διοκλητιανού και Μαξιμιανού, οί χριστιανοί τής Νικομήδειας ήταν αρκετά πολυπληθείς. Ο έπίσκοπος Άνθιμος, άνδρας άξιος και με αυταπάρηση, κοπίαζε νύχτα-μέρα για τίς ψυχές τών πιστών. Η πρόοδος αυτή τών χριστιανών κέντρισε τό φθόνο τών ειδωλολατρών αρχόντων και θέλησαν να έξοντώσουν τή χριστιανική Έκκλησία, προπάντων στα μεγαλύτερα και πολυπληθέστερα κέντρα της. Σχεδίασαν λοιπόν, άνήμερα Χριστούγεννα να κάνουν γενική σφαγή τών χριστιανών τής Νικομήδειας. Οί χριστιανοί είχαν μαζευτεί και πανηγύριζαν τό κοσμοσωτήριο γεγονός τής γεννήσεως του Χριστού. Ο έπίσκοπος, μόλις πληροφορήθηκε ότι τους είχαν περικυκλώσει στρατός και όχλος ειδωλολατρών με όπλα και όπαλα, διέταξε να γίνει γρήγορα ή κοινωνία τών άχράντων Μυστηρίων. Έπειτα, βάπτισε τους κατηχουμένους, για να έχουν ασφαλή έφόδια στην αιώνια σωτηρία. Τότε οί ειδωλόλατρες έβαλαν φωτιά στο ναό, με αποτέλεσμα να καοῦν χιλιάδες πιστοί. Τό τραγικό αυτό γεγονός, αντί να μειώσει τόν αριθμό τών μελών τής Έκκλησίας, αντίθετα τόν πολλαπλασίασε και χαλύβδωσε ακόμα περισσότερο τό ήθικό τών πιστών. Έτσι και στην περίπτωση αυτή αποδείχθηκε περίτρανα αυτό που είπε ή κεφαλή τής Έκκλησίας Ίησους Χριστός: «και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής». Ο θάνατος δηλαδή και οί οργανωμένες δυνάμεις του κακού, δε θα ύπερισχύσουν, ούτε θα κατανικήσουν τήν Έκκλησία, που είναι αιώνια και άθάνατη. (Συναξαριακή πηγή, μαζί με τήν μνήμη τών πιο πάνω Μαρτύρων, αναφέρει και τήν μνήμη τών Αγίων Δημοσθένους, Δημοκλέους και Δημοκρίτου. Η ύπαρξη όμως τών Αγίων αυτών είναι άμφίβολη, διότι τα όνόματά τους καθώς και βιογραφικά στοιχεία γι' αυτούς δεν αναφέρονται από καμία Άγιολογική πηγή. Ίσως είναι οί ίδιοι και συγχέονται με τους όμώνυμους τους Μάρτυρες τής 10ης Απριλίου).

Μνήμη τών Αγίων συγκλητικών, Ίνδη, Γοργονίου, Πέτρου, Ζήνωνος, Δωροθέου του Πραιποσίτου Μαρδονίου, Γλυκερίου του Πρεσβύτερου, Θεοφίλου του Διακόνου και Μυγδονίου

Αὐτοὶ ἀπέμειναν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ πὸν κάηκε μὲ προσταγὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ στὴ Νικομήδεια, ὅπου κάηκαν ζωντανοὶ οἱ 20.000 χριστιανοί. Αὐτοὶ λοιπὸν, πὸν ἦταν συγκλητικοί, συνελήφθησαν καὶ οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι μαρτύρησαν διὰ πνιγμοῦ μέσα στὴ θάλασσα, οἱ ἐπόμενοι δυὸ μαρτύρησαν διὰ ἀποκεφαλισμοῦ, οἱ ἄλλοι δυὸ μαρτύρησαν διὰ πυρός, ὁ Θεόφιλος διὰ λιθοβολισμοῦ καὶ ὁ Μυγδόσιος θανατώθηκε μέσα σὲ βόθρο.

Ἡ Ἁγία Δόμνα

Ἡ Ἁγία Δόμνα ἦταν ἱέρεια τῶν εἰδώλων ἐπὶ Μαξιμιανοῦ στὴ Νικομήδεια καὶ συγκεκριμένα στὸν ναὸ τοῦ Δωδεκάθεου. Οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀνοιξαν τὰ πνευματικά της μάτια καὶ βαπτίστηκε χριστιανή, μαζί μὲ τὸν ὑπηρέτη της Ἰνδη, ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Νικομήδειας Κύριλλο. Ἀπὸ τότε ἔκανε συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωὴ, μοιράζοντας στοὺς φτωχοὺς ὅ,τι εἶχε ἀπὸ τὴν περιουσία της, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ παλάτι. Κάποτε ὅμως, τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ παλατιοῦ καὶ ὅταν ἦταν νὰ τιμωρήσει τὴν Δόμνα, αὐτὴ ἔκανε τὴν τρελὴ καὶ στάλθηκε στὸν ἐπίσκοπο γιὰ θεραπεία. Ἐπειτα γιὰ νὰ μὴ συλληφθεῖ, ντύθηκε ἀνδρικὰ καὶ ἔθαβε τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψε ὁ Μαξιμιανὸς στὴ Νικομήδεια, ζήτησε τὴν Δόμνα καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔγινε χριστιανή, διέταξε νὰ τὴν συλλάβουν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὴν βρῆκε, διέταξε τὸν γενικὸ φόνο τῶν χριστιανῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναγνωρίστηκε καὶ ἡ Δόμνα καὶ ἔτσι τὴν ἀποκεφάλισαν. (Συναξαριακὴ πηγὴ, μαζί μὲ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Δόμνας, ἀναφέρει καὶ τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Θεοφίλης τῆς Παρθένου καὶ Ἀγάπης τῆς Προεστώσας).

Ὁ Ἅγιος Σεκοῦνδος

Φωτιστὴ τῶν Ἰσπανῶν θὰ μπορούσαμε νὰ χαρακτηρίσουμε τὸν ἅγιο Σεκοῦνδο. Ἐξῆσε τὸν πρῶτο αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Καὶ κατὰ τὴν παράδοση, στάλθηκε ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους στὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ κηρύξει ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ἀπὸ ἓνα εὐχάριστο ταξίδι, ἀποβιβάστηκε στὴν πόλη, πὸν σήμερα λέγεται Κάδιξ. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν ἀρετὴ του, ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὰ θαύματα, πὸν ἡ θεία χάρη ἐνεργοῦσε μέσω αὐτοῦ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς πίστεψαν στὸ Χριστό. Στὴ συνέχεια ὁ Σεκοῦνδος πῆγε καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ἰσπανίας, μιμούμενος καὶ σ' αὐτὸ τὸ παράδειγμα τῶν ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστόν, πήγαιναν ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ κήρυτταν παντοῦ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἵδρυσαν νέες Ἐκκλησίες. Τοὺς τελευταίους κόπους καὶ ἀγῶνες τοῦ Σεκοῦνδου, στεφάνωσε μαρτυρικὸς θάνατος.

Ὁ Ὅσιος Βαβύλας

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Πλουτόδωρος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές. Ἡ μνήμη του ἀναγράφεται στὸν Πατμιακὸ Κώδικα 256 ὡς ἐξῆς: «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πλουτοδώρου».

Ὁ Ὅσιος Σίμων Μυροβλήτης κτήτορας τῆς I. Μονῆς Σιμωνόπετρας

Δὲν ὑπάρχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ του. Μόνο ὅτι ἔζησε ἀσκητικὰ καὶ ὑπῆρξε κτήτορας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σιμωνόπετρας Ἁγίου Ὁρους. Ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ. Κάποιες λεπτομέρειες (μερικὲς ἴσως καὶ φανταστικὲς), βλέπε στὸν «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Ματθαίου Λαγγῆ τόμος 12ος, σελ. 724, ἔκδοση 1993. Ἡ Ἀκολουθία τοῦ συγκεκριμένου Ὁσίου, κυκλοφόρησε τὸ 1924 ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς Σίμωνος Πέτρας Ἱερώνυμο.

Ὁ Ὅσιος Στέφανος ὁ θαυματουργός

Πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸ τῆς 31ης Μαρτίου. Ἐλάχιστα μηνολόγια τοποθετοῦν ἐδῶ τὴν μνήμη του. Στὸν Παρισινὸ Κώδικα 1623 φ. 1436 βρίσκονται ἀπομεινάκια τῆς Ἀκολουθίας του. Ἀπ' αὐτὴ γίνεται φανερό, ὅτι ἦταν ἀσκητής, ἄγνωστο πὺν καὶ πότε, ὅτι εὐαρέστησε τὸν Θεὸ καὶ πέθανε ὀσιακά. Ὁ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης εἰκάζει ὅτι καθόλου ἀπίθανο νὰ πρόκειται γιὰ τὸν Ἅγιο Στέφανο τὸν Σαββαΐτη τὸν θαυματουργό, πὺν ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 28ῆ Ὀκτωβρίου.

Άγιολόγιον - Δεκέμβριος 29

- Τὰ ἅγια Νήπια (περίπου 14.000) ποὺ ἐσφάγισαν μὲ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη
- Μνήμη πάντων τῶν Χριστιανῶν ποὺ πέθαναν μαρτυρικὰ γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πείνα, δίψα, κρῦο καὶ μαχαῖρι
- Ὁ Ὅσιος Μάρκελλος
- Ὁ Ὅσιος Θαδδαῖος ὁ Ὁμολογητής
- Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα
- Ὁ Ὅσιος Βενιαμίν
- Ὁ Ὅσιος Ἀθηνόδωρος
- Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Νικομήδειας ποιητὴς ἀσματικῶν Κανόνων καὶ Τροπαρίων

Τὰ ἅγια Νήπια (περίπου 14.000) ποὺ ἐσφάγισαν μὲ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη

Ὅταν οἱ Μάγοι δὲν ἐπέστρεψαν στὸν Ἡρώδη νὰ τοῦ ποῦν ποῦ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ πονηρὸς αὐτὸς βασιλιάς μηχανεύθηκε ἄλλο σχέδιο γιὰ νὰ ἐξοντώσει τὸ Θεῖο Βρέφος. Εἶχε ἀκούσει ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς Γραφές, τόπος γέννησης τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦταν ἡ Βηθλεέμ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ γνώριζε ποιὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς, ἂν βρισκόταν μέσα στὴ Βηθλεέμ ἢ στὰ περὶχωρά της καὶ ἐπειδὴ συμπέρανε ὅτι τὸ παιδί θὰ ἦταν κάτω ἀπὸ δυὸ χρονῶν, ἔδωσε διαταγὴ νὰ σφαγοῦν ὅλα τὰ παιδιά τῆς Βηθλεέμ καὶ τῶν περὶχωρῶν της, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δυὸ ἐτῶν. Ἡ σφαγὴ ἔγινε ξαφνικά, ὥστε νὰ μὴ μπορέσουν οἱ οἰκογένειες νὰ ἀπομακρυνθοῦν μὲ τὰ βρέφη τους. Καὶ οἱ δυστυχημένες μητέρες εἶδαν νὰ σφάζονται τὰ παιδιά τοὺς μέσα στις ἴδιες τὶς ἀγκαλιές τους. Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία, πολὺ σωστὰ ἀνακήρυξε Ἅγια τὰ σφαγιασθέντα αὐτὰ παιδιά, διότι πέθαναν σὲ μία ἀθῶα ἡλικία καὶ ὑπῆρξαν κατὰ κάποιον τρόπο οἱ πρῶτοι μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴ βαπτίσθηκαν ἐν ὕδατι, βαπτίσθηκαν ὅμως, μέσα στὸ ἴδιο εὐλογημένο αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους.

Μνήμη πάντων τῶν Χριστιανῶν ποὺ πέθαναν μαρτυρικὰ γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πείνα, δίψα, κρῦο καὶ μαχαῖρι

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἡ Ἐκκλησία μας ὄρισε νὰ γιορτάζουμε τὴν μνήμη ὅλων τῶν χριστιανῶν, ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ὀνόματά τους δὲν μᾶς εἶναι γνωστά. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ μᾶς διδάσκει, ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὅμοιο μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι οἱ ἄνθρωποι, συνήθως δοξάζουν καὶ τιμοῦν αὐτοὺς ποὺ γίνονται γνωστοὶ καὶ διάσημοι, ἐνῶ ὁ Θεὸς βλέπει γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, διάσημους καὶ ἄσημους, ἀρκεῖ ὅλοι νὰ πράττουν εὐσυνείδητα τὸ θέλημά του. Ἐτσι καὶ ὁ μικρότερος τῶν χριστιανῶν αὐτῶν, θὰ λάμπει ἀσύγκριτα περισσότερο ἀπὸ τοὺς πιὸ φαντασμένους καὶ ἀστραφτεροὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς τελικῆς δικαίωσης.

Ὁ Ὅσιος Μάρκελλος

Πέτυχε στὴ ζωὴ του διότι μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ κατάλαβε ὅτι οἱ κοσμικὲς λαμπρότητες φαίνονται καὶ ἀφανίζονται ὅπως τὰ ἄνθη. Καὶ εἶχε τὴν πεποίθηση ὅτι ζωὴ ἀληθινὴ καὶ κερδισμένη εἶναι μόνο ἐκείνη, ποὺ ἀφιερώνεται στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ καλοῦ, ἐπάνω στοῦ δρόμο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μάρκελλος ἔζησε τὸν 5ο αἰῶνα, ἐπὶ πατριαρχείας Γενναδίου τοῦ Α' (458-471) καὶ βασιλείας τοῦ Λέοντα Α' τοῦ Μακέλλη. Ἡ καταγωγή τοῦ Μάρκελλου ἦταν ἀπὸ τὴν Συρία καὶ ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀρκετὰ πλούσια. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ἀγαποῦσαν τὰ γράμματα, στόλισαν τὸ γιό τους μὲ πολλὴ παιδεία. Ἀλλ' ἡ καρδιά τοῦ νέου, εἶχε μέσα τῆς ζωηρῆ καὶ ἀκοίμητῆ τὴν φλόγα τῆς εὐσέβειας. Τὰ κοσμικὰ ἀξιώματα δὲν τὸν ἐνδιέφεραν. Μὲ τέτοιες διαθέσεις πῆγε στὴν Ἐφεσο, ὅπου μπήκε σὲ μοναστήρι καὶ ἔγινε μοναχός. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴ Μονὴ Ἀκοιμητῶν, ὅπου ἡγούμενος ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐκεῖ, γρήγορα διακρίθηκε γιὰ τὶς ἀρετὲς του καὶ ἀγαπήθηκε πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς, γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνη ποὺ διατηροῦσε, ἂν καὶ ἦταν ἄνθρωπος μελέτης καὶ μεγάλης διανοητικῆς ἀξίας. Ἀφοῦ πέθανε ὁ ἡγούμενος Ἀλέξανδρος καὶ ὕστερα ὁ διάδοχός του Ἰάκωβος, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀδελφῶν, ἀνέδειξε ἡγούμενο τὸν Μάρκελλο. Ἡ διοίκησή του ἦταν ἀριστη. Σύμφωνα μὲ ἄλλη γνώμη, τὴ μονὴ Ἀκοιμητῶν εἶχε κτίσει αὐτὸς ὁ Ὅσιος Μάρκελλος, πιθανῶς στὴ θέσῃ τοῦ σημερινοῦ Τσιμπουκλί. Ἔτσι μὲ αὐτὴν τὴ θεία καὶ ὁσία ζωὴ του κοιμήθηκε καὶ ἀναπαύτηκε ὁ Μάρκελλος στὴ Μονὴ του.

Ὁ Ὅσιος Θαδδαῖος ὁ Ὁμολογητὴς

Ἦταν Σκύθης καὶ ὑπηρέτης τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτη, στὴ Μονὴ τοῦ ὁποῖο ὁ Θαδδαῖος ἔγινε μοναχός καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἄσκησι. Κάποτε λοιπόν, ὅταν συνόδευε στ' ἀνάκτορα τὸν ἡγούμενο τοῦ Θεόδωρο, ἤλεγξε τὸν βασιλιὰ Μιχαήλ (820-829) (ὁ Μ. Γαλανὸς ἀναφέρει τὸν Λέοντα τὸν Ε') μπροστὰ στὴ σύγκλητο γιὰ τὴν ἀσέβειά του ἀπέναντι στὶς ἱερὲς εἰκόνες. Τότε ὁ Βασιλιὰς τὸν ἐξανάγκαζε νὰ ποδοπατήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πράγμα ποὺ ὁ Ὅσιος ὄχι μόνο δὲν ἔπραξε, ἀλλὰ ἀποκάλεσε τὸν βασιλιὰ πληρωμένο τύραννο καὶ ἀκάθαρο. Τότε βασανίστηκε σκληρὰ, σύρθηκε ἀπὸ τὰ πόδια στοὺς δρόμους τῆς πόλης, ὅποτε μετὰ τρεῖς μέρες πέθανε.

Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα

«πλησίον τοῦ Χαλκοῦ Τετραπύλου».

Ὁ Ὅσιος Βενιαμίν

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ Ἅγιος Νικόδημος, ἀναφέρει ὅτι πέθανε ἀπὸ ὑδρωπικία καὶ ὅτι

στὸν Εὐεργετινὸ ὑπάρχει ἀπόφθεγμα του.

Ὁ Ὅσιος Ἀθηνόδωρος

Στὸν Κώδικα 1578 τῶν Παρισίων, ὁ Ἀθηνόδωρος συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄλλους ὀσίους πατέρες, τοὺς Βαβύλα καὶ Βενιαμίν. Πάντως ἦταν ἀσκητής, (ἄγνωστο πού) καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Νικομήδειας ποιητὴς ἀσματικῶν Κανόνων καὶ Τροπαρίων

Ἐζησε στὴ θορυβώδη καὶ μεγάλη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἐποχὴ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου (857-891), μὲ τὸν ὁποῖο καὶ διατηροῦσε ἀλληλογραφία. Σύνθεσε δυὸ ἐγκώμια στὴ γιορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ μελοποίησε τὴν Ἀκολουθία τους. Μελοποίησε ἐπίσης τὸν προεόρτιο Κανόνα στὸν Εὐαγγελισμό, καθὼς καὶ ἄλλους Κανόνες στὴ Θεοτόκο. Συνέγραψε μάλιστα καὶ πανηγυρικοὺς λόγους, ὅπως στὰ Εἰσόδια, στὴ σύλληψη τῆς Ἁγίας Ἄννας καὶ στὸ «Εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ». (Στοιχεῖα τῆς βιογραφίας του συγχέονται μ' αὐτὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπισκ. Ἀμάστριδος, κυρίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποίηση τῶν ἀσματικῶν Κανόνων. Ἴσως βέβαια, νὰ συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετο).

Ἀγιολόγιον - Δεκέμβριος 30

- Ἡ Ἁγία Ἀνυσία, ἡ Ὁσιομάρτυς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη
- Ἡ Ὁσία Θεοδώρα «ἡ ἀπὸ Καισαρίδος»
- Ὁ Ἅγιος Φιλέταιρος
- Μνήμη τοῦ κόμη καὶ ἕξι στρατιωτῶν
- Ὁ Ὁσιος Λέων ὁ Ἀρχιμανδρίτης
- Ὁ Ἅγιος Γεδεών ὁ Νέος Ὁσιομάρτυρας
- Ὁ Ἅγιος Ἀνύσιος Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ἡ Ἁγία Ἀνυσία, ἡ Ὁσιομάρτυς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη

Ἡ Ἁγία Ἀνυσία ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ (298 μ.Χ.). Καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἦταν θυγατέρα γονέων εὐσεβῶν καὶ πολὺ πλουσίων. Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς της, ἡ Ἀνυσία στάθηκε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της. Οὔτε τὰ πλούτη ποὺ κληρονόμησε τὴν μέθυσαν, οὔτε ἡ ὀρφάνια της τὴν παρέσυρε. Ἀλλὰ μὲ φρόνηση καὶ ἐγκράτεια, προσπαθοῦσε πάντα νὰ μαθαίνει «τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ». Τί δηλαδή, εἶναι εὐχάριστο καὶ εὐπρόσδεκτο στὸν Κύριο. Ἡ εὐσέβειά της αὐτὴ, τὴν ἔκανε γνωστὴ στοὺς εἰδωλολάτρεις. Μία φορὰ λοιπόν, ἐνῶ πήγαινε στὴν ἐκκλησία, τὴν συνάντησε κάποιος εἰδωλολάτρης στρατιώτης. Ἀφοῦ τὴν ἐπίασε βίαια, τὴν ἔσυρε στοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων καὶ τὴν πίεζε νὰ θυσιάσει στοὺς Θεούς. Ἡ Ἀνυσία ὁμολόγησε ὅτι πιστεύει στὸν Ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεό, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ Αὐτὸν ἀγωνίζεται νὰ εὐχαριστεῖ κάθε μέρα. Ὁ στρατιώτης ἐξαγριωμένος, ἄρχισε νὰ βλασφημεῖ τὸ Θεὸ καὶ τότε ἡ Ἀνυσία τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο. Ντροπιασμένος αὐτός, ἔσυρε τὸ σπαθὶ του καὶ διαπέρασε τὰ πλευρά της. Ἔτσι ἡ Ἀνυσία, πῆρε τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα «ἡ ἀπὸ Καισαρίδος»

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λέοντα τοῦ Ἰσαύρου (717-741). Ἦταν ἀπὸ γένος λαμπρὸ καὶ ἐπίσημο, τὸν πατέρα της ἔλεγαν Θεόφιλο καὶ ἦταν πατρικίος, τὴν δὲ μητέρα της Θεοδώρα. Ἡ Θεοδώρα ἦταν στεῖρα καὶ κατοπινὴ μεγάλης προσευχῆς πρὸς τὸ Θεό, ἀπέκτησε τὴν Ὁσία. Ὅταν ἡ κόρη Θεοδώρα ἔφτασε σὲ κατάλληλη ἡλικία, ἀφιερώθηκε στὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Ἄννας, τὴν ὀνομαζόμενῃ Ριγιδίου. Ἐκεῖ διέμενε ἀσκούμενη στὴν ἀρετὴ, μέχρι τὴν στιγμή, ποὺ ὁ βασιλιάς Λέων τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν Μονὴ γιὰ νὰ τὴν δώσει γυναῖκα στὸν γιό του Χριστόφορο. Τὴν ἡμέρα ὁμοῦ τοῦ γάμου, ὁ Χριστοφόρος ἐξεστράτευσε μαζί με τὸν πατέρα του κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ στὴ συμπλοκὴ σκοτώθηκε. Ἔτσι ἡ Θεοδώρα, ἀφοῦ πῆρε ὅσα πολῦτιμα πράγματα εἶχε, ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ της, ὅπου ἐκάθη μοναχῆ. Ἐκεῖ ἔζησε μὲ μεγάλη ἐγκράτεια καὶ σκληραγωγία καὶ ἀπεβίωσε μὲ ὀσιακὸ τρόπο.

Ὁ Ἅγιος Φιλέταιρος

Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τῆς Νικομήδειας, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ (286 μ.Χ.), διακρινόταν γιὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα καὶ τὴν ὠραιότητά του, νέος, ποὺ ὀνομαζόταν Φιλέταιρος (ἦταν γιὸς κάποιου ἑπαρχοῦ Τατιανοῦ). Καὶ αὐτὸς μὲν, οὔτε πρόσεχε καθόλου στὰ ἐξωτερικά του αὐτὰ χαρίσματα. Μία μόνο προσοχὴ καὶ προσπάθεια εἶχε, πῶς νὰ γίνεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα θεοσεβέστερος. Καὶ γι' αὐτὸ πρόκοβε ὀλοένα στὴν ταπεινοφροσύνη, ξέροντας καλὰ ὅτι χωρὶς αὐτὴ, κάθε ἀρετὴ νοθεύεται καὶ ἐξαφανίζεται. Οἱ εἰδωλολάτρες ὅμως, ποὺ πρόσεχαν τὰ σωματικά του προτερήματα, τὸν θαύμαζαν καὶ τὸν σύστησαν στὸν Διοκλητιανό. Αὐτὸς τὸν κάλεσε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ τὸν κάνει βασιλικὸ ἀκόλουθο ἂν ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ὁ Φιλέταιρος μὲ εὐγένεια ἀπάντησε, ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλιά, ἀλλὰ μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι θὰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό. Ὁ Διοκλητιανὸς δὲν κράτησε τὴν ὀργή του καὶ ἀφοῦ τὸν τιμώρησε τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Κατόπιν ὅταν ἀνέλαβε ὁ σκληρὸς Μαξιμιανός, ὁ Φιλέταιρος καταδιώχθηκε καὶ βασανίστηκε ποικιλοτρόπως. Διασώθηκε ὅμως καὶ πῆγε στὴ Νίκαια, ὅπου καὶ ἐκεῖ φανέρωσε τὴν πίστη του καὶ συνελήφθη. Ἀλλὰ τὰ λόγια του καὶ οἱ τρόποι του ἔκαναν χριστιανοὺς τοὺς φύλακες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐλευθερώσουν καὶ νὰ τὸν συνοδέψουν μέχρι τὴν Μηδία. Ἐκεῖ, σ' ἓνα ὄρος ἐπάνω, στὰ μέρη τῆς Σιγριανῆς, συνάντησαν ἓνα ἄγιο ἄνθρωπο τὸν Εὐβίοτο. Καὶ ὅλοι μαζί ἔζησαν στὸ ὄρος αὐτὸ μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη, συμμελέτη καὶ συμπροσευχή.

Μνήμη τοῦ κόμη καὶ ἕξι στρατιωτῶν

Αὐτοὶ πίστεψαν στὸν Χριστό, διὰ τοῦ Ἁγίου Φιλεταίου καὶ ἀπεβίωσαν εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ἅγιος Γεδεὼν ὁ Νέος Ὁσιομάρτυρας

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κάπουρνα τῆς Δημητριάδος (Νομὸς Μαγνησίας). Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του ὀνομαζόταν Ἀγγελινὸς καὶ Κυράτζα. Ὁ Γεδεὼν, κατὰ κόσμον ὀνομαζόταν Νικόλαος. Δώδεκα χρονῶν, μὲ τὴν οἰκογένειά του ἤλθε στὸ χωριὸ Γιερμὴ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Βελεστίνο, ὅπου ἐργαζόταν κοντὰ στὸ θεῖο του. Τὸν ἄρπαξε ὅμως κάποιος Τοῦρκος καὶ τὸν ἐξισλάμισε μὲ τὸ ὄνομα Ἰμπραήμ. Ἄλλ' ὁ Νικόλαος, κατόρθωσε καὶ δραπέτευσε καὶ ἐπανῆλθε στὴν οἰκογένειά του. Ὁ πατέρας του τὸν φυγάδευσε στὸ χωριὸ Κεραμίδι, ὅπου κοντὰ σὲ κάποιους οἰκοδόμους πῆγε στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ ἐξομολογήθηκε σὲ κάποιον ἱερέα καὶ βρῆκε ἄσυλο στὸ ἐξωκλήσι του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἱερέα, ὁ Νικόλαος ἔφυγε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ πάλι ἐξομολογήθηκε, ἔλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ στὴ Μονὴ Καρακάλου, ἐκάθη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Γεδεὼν. Στὴ Μονὴ αὐτὴ ἔμεινε 35

χρόνια. Μὲ τὸν πόθο ὅμως τοῦ μαρτυρίου, ἦλθε στὸ Βελεστίνο, ὅπου μέσα στὴν ἀγορὰ μὲ θάρρος ὁμολόγησε τὸν Χριστό. Διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἦλθε στὴν Ἀγυιά, ὅπου συνελήφθη. Οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ τὸν διαπόμευσαν στοὺς δρόμους τοῦ Τυρνάβου, κατόπιν τοῦ ἔκοψαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἔριξαν στὰ ἀποχωρητήρια. Ἐκεῖ, μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὶς 30 Δεκεμβρίου 1818. Ἡ τίμια κάρα τοῦ μάρτυρα ἀποθησαυρίστηκε στὴν ἁγία Τράπεζα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Τυρνάβου, Παναγίας Φανερωμένης.

Ὁ Ἅγιος Ἀνύσιος, Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ὑπῆρξε Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ μαθητής, καθὼς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀ(σ)χολίου, Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης. Ἐπαιξε σημαντικό ρόλο γιὰ τὴν δικαίωση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ Ἀνύσιος τοποθετήθηκε στὸν θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς Βικάριος τοῦ Πάπα Δαμάσου, ὡς τὸ τέλος τοῦ θανάτου του τὸ 406 ἢ 407.

Αγιολόγιον - Δεκέμβριος 31

- Ἡ Ὁσία Μελάνη ἡ Ῥωμαία
 - Ὁ Ἅγιος Ζωτικός ὁ Ὀρφανοτρόφος
 - Ὁ Ὅσιος Γελάσιος
 - Ὁ Ὅσιος Γάιος
 - Οἱ Ἅγιες δέκα (10) Παρθένες
 - Ἡ Ἁγία Ὀλυμπιοδώρα
 - Ὁ Ἅγιος Βούσιρις
 - Ἡ Ἁγία Νέμη
 - Ὁ Ἅγιος Γαυδέντιος
 - Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Θαυματουργὸς καὶ λεγόμενος μαχαιρωμένος
 - Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων
-

Ἡ Ὁσία Μελάνη ἡ Ῥωμαία

Ἐζησε στὰ χρόνια ποὺ βασιλιάς ἦταν ὁ Ὀνώριος, δεύτερος γιὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου. Οἱ γονεῖς της, εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, τὴν πάντρεψαν σὲ μικρὴ ἡλικία καὶ ἀπέκτησε δυὸ παιδιά. Ὅμως μεγάλες δοκιμασίες τὴν περίμεναν. Τὴν μητρικὴ της καρδιά σπάρραξε ὁ θάνατος τῶν δυὸ παιδιῶν της. Μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ ἐντελῶς ξαφνικά, πέθανε ὁ σύζυγός της. Καὶ γιὰ νὰ γεμίσει τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς λύπης, χάνει καὶ τοὺς γονεῖς της. Οἱ στιγμὲς δύσκολες. Ποιὸς θὰ τὴν παρηγορήσει; Μὰ ποιὸς ἄλλος; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ λέει: «τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες». (Ἀπολυτίκιον, τὸ ἴδιο μὲ αὐτὸ τῆς Ἁγίας Ἀνυσίας, 30 Δεκεμβρίου). Δηλαδή, ἡ ἀκλόνητη ἐλπίδα σας στὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, νὰ σᾶς γεμίζει χαρὰ καὶ νὰ σᾶς ἐνισχύει γιὰ νὰ δείχνετε ὑπομονὴ στὴ θλίψη. Καὶ νὰ ἐπιμένετε στὴν προσευχῇ, συνεχίζει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ λαμβάνετε σπουδαία βοήθεια στὶς δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς σας. Ἔτσι καὶ ἡ Μελάνη, ἀδιάφορη γιὰ τὶς κοσμικὲς ἀπολαύσεις, ἀποσύρθηκε σὲ ἓνα ἐξοχικὸ τῆς κτῆμα, ὅπου ἀφοσιώθηκε στὴ μελέτη καὶ τὴν προσευχῇ. Ἐκεῖ ἐπίσης καλλιγραφοῦσε ἱερὰ βιβλία καὶ τὰ ἔδινε νὰ τὰ διαβάσουν οἱ πιστοί. Διέθεσε ὅλη της τὴν περιουσία γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν καὶ ἀσθενῶν. Καὶ ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε πολλοὺς τόπους βοηθῶντας τοὺς πάσχοντες, κατέληξε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου καὶ πέθανε ἀπὸ πλευρίτιδα. Ὁ δὲ Σ. Εὐστρατιάδης γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν Ἁγία αὐτή: «...Αὐτὴ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀνωρίου (395-423) Ῥωμαία πλουσία καὶ ἐκ γένους περιφανοῦς καὶ ἐνδόξου. Συζευχθεῖσα παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῆς, ἀπεσύρθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν δυὸ αὐτῆς τέκνων εἰς ἓν προάστειον τῆς Ῥώμης, ἐπιμελουμένη τῶν πτωχῶν, ὑποδεχόμενη τοὺς ξένους, ἐπισκεπτόμενη τοὺς ἐξόριστους καὶ ἐν φυλακαῖς καὶ θεραπεύουσα τοὺς νοσοῦντας. Μετὰ τὴν ἐκποίησην τῶν κτημάτων αὐτῆς καὶ διανομὴν τῶν προσόντων εἰς μονὰς καὶ ἐκκλησίας, διὰ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀλεξανδρείας κατέλαβε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐνεκλείσθη εἰς πενιχρὸν κελλίον ἐκεῖ ἔκτισε καὶ μονὴν εἰς ἣν συνήγαγεν ἐνενήκοντα παρθένας, ἐξ ἰδίων διὰ τὴν διατροφὴν αὐτῶν δαπανῶσα· μικρὸν ἀσθενήσασα ἐκ πλευρίτιδας, μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου Ἐλευθερουπόλεως καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ».

Ὁ Ἅγιος Ζωτικός ὁ Ὀρφανοτρόφος

Γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε στὴ Ρώμη, ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένεια, μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ παιδεία. Τὸν στόλιζε πολλὴ φιλανθρωπία καὶ τὸν διέκρινε ἡ εὐκρινὴς προσπάθεια σὺν τῷ Χριστῷ, πράττοντας τὶς ἐντολές Του. Γι' αὐτὰ τοῦ τὰ χαρίσματα, ὁ Ζωτικός ἦταν πολὺ ἀγαπητὸς σὺν τῷ Μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ (330 μ.Χ.). Ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν ἀνέδειξε πρωτεύουσα τοῦ κράτους του, προσκάλεσε σ' αὐτὴν τὸν Ζωτικὸν με ἄλλους εὐσεβεῖς ἄνδρες, γιὰ νὰ τοὺς ἔχει ἐκεῖ πολὺτιμοὺς ἐργάτες τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ὁ Ἅγιος Ζωτικός διακρίθηκε κυρίως στὴν περιποίησιν τῶν λεπτῶν. Τοὺς ὁποῖους πλησίαζε χωρὶς φόβον, δίνοντας σ' αὐτοὺς βοήθημα καὶ παρηγοροῦσε τὴν δυστυχίαν τους μὲ ἀδελφικὴ ἀφοσίωσις. Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ γιὸς του Κωνσταντῖος ἀκολούθησε ἄλλους δρόμους καὶ κακομεταχειρίστηκε τὸν Ζωτικόν. Μὲ ἀποτέλεσμα ὁ φιλάνθρωπος αὐτὸς ἄνδρας νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὶς κακουχίας καὶ τὶς ταλαιπωρίας. Ἄλλ' ὁ θάνατός του κίνησε τὴν μετάνοιαν τοῦ Κωνσταντίνου. Ἀφοῦ μεταμελήθηκε, τίμησε τὴν μνήμην του κτίζοντας ἕνα λεπροκομεῖον γιὰ τὴν περίθαλψιν τῶν λεπτῶν. Καὶ τὸ προίκισε μὲ πολλὰ κτήματα καὶ εἰσοδήματα. Ἀπὸ τότε, πολλοὶ αὐτοκράτορες, ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος Ζ' ὁ Πορφυρογέννητος (945), ὁ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς (963-976), ὁ Ῥωμανὸς ὁ Γ' (1028-1034), ἐξασφάλιζαν τὴν καλὴν λειτουργίαν του καὶ ἐξυπηρετοῦσε πλῆθος λεπτῶν, χάριν τῆς ἀρχικῆς φιλανθρωπικῆς ἐνέργειας τοῦ ἁγίου Ζωτικοῦ.

Ὁ Ὅσιος Γελάσιος

Ἦταν Ἀββᾶς τῆς ἐρήμου, τοῦ ὁποῖου διήγημα περὶ κλοπῆς κάποιου βιβλίου βρίσκεται σὺν τῷ Εὐεργετινῷ. Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Ὁ Ὅσιος Γάιος

Ἀπεβίωσε εἰρηνικά.

Οἱ Ἅγιες δέκα (10) Παρθένοι

Αὐτὲς μαρτύρησαν στὴ Νικομήδεια (ἴσως ἐπὶ Μαξιμιανῷ (286-305), τότε ποὺ πλῆθος χριστιανῶν μαρτύρησε σ' αὐτὴν τὴν πόλιν). Αὐτὲς λοιπόν, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλαν τὰ μάτια, κατόπιν ἐγδαραν τὸ σῶμα τους καὶ ἔτσι παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους σὺν τῷ Θεῷ.

Ἡ Ἁγία Ὀλυμπιοδώρα

Μαρτύρησε διὰ πυρός.

Ὁ Ἅγιος Βούσιρις

Μαρτύρησε, ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν γυναῖκες μὲ σαῖτες ποὺ ὑφαίνουν.

Ἡ Ἁγία Νέμη

Μαρτύρησε διὰ ξίφους. (Κάτ' ἄλλους Ἅγιος Νέμης).

Ὁ Ἅγιος Γαυδέντιος

Δὲν βρίσκουμε πουθενὰ βιογραφικά του στοιχεῖα.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Θαυματουργὸς καὶ λεγόμενος μαχαιρωμένος

Ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστές, γνωστὸς ὅμως τοπικὸς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου στὸν Ἀναλιόντα (Πατμιακὸς Κώδικας 266).

Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων